

Giới thiệu Con Đường Sủng Thê

A Kết sinh ra trong một gia đình nhà nông, dung nhan mỹ miều, dịu dàng, điềm đạm.

Triệu Trầm là thê tử hầu phủ, bụng dạ nham hiểm.

Ở trong mắt A Kết, trước khi thành thân Triệu Trầm rất khôn kiếp, sau khi thành thân, hắn mới từ từ thay đổi tốt hơn.

Triệu Trầm lại cảm thấy, lúc đầu hắn chỉ hơi thích nàng, sau đó lại cưng chiều nàng tới mức không bỏ xuống được.

A Kết: Vì sao trước kia người đối xử với ta xấu xa như vậy?

Triệu Trầm: Bởi vì ta muốn cưới nàng.

Chú thích: Nam chính cường ép cưới, sau khi cưới vô cùng cưng chiều nữ chính.

Trước khi cưới, nam chính là sói, sau khi cưới nam chính là Hôi Thái Lang.

Mời bạn đọc cùng chiêu mộ truyện hay với thể loại ngôn tình mang tên Con Đường Sủng Thê để hiểu rõ hơn về những lời gửi gắm của tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lần Đầu Gặp Gỡ

Tiết Đoan Ngọ, trên đồng, lúa mạch chín vàng ươm, hầu hết mọi người trong thôn đều vội vàng ra đồng thu hoạch, để tránh trời đột nhiên mưa to, dù sao thời tiết mưa nắng thất thường, hàng năm đều có những nhà lười nhác, những nhà tay chân chậm chạp, thu hoạch muộn bị cả thôn chỉ chỏ chê cười.

Lúc này Lâm Hiền cũng đang tát bột dưới ruộng, mồ hôi ướt đầm.

Với thời niên thiếu thích trèo lên cây bắt chim, xuống sông bắt cá, Lâm Hiền không ham mê công danh lợi lộc, nhưng cha mẹ lại vô cùng cố chấp với đường công danh của hắn, đập nổi bán sắt cũng muốn hắn được đọc sách.

Lâm Hiền không thể thay đổi ý định của cha mẹ, không còn cách nào khác ngoài việc cố gắng nỗ lực, dần dần hắn phát hiện ra mình cũng có chút thiên phú đọc sách, mười đứa bé cùng nhau đi học, chỉ có hắn không bị tiên sinh đánh bao giờ. Năm 14 tuổi, hắn đi thi viện, vừa ra khỏi trường thi, có người báo cho hắn, cha hắn đang xây nhà cho người ta, mệt mỏi quá lqđ mức mà ra đi. Lâm Hiền vô cùng đau đớn, vội vàng chạy về nhà, khiếp sợ khi thấy mẹ hắn cũng thương tâm quá độ mà qua đời.

Lâm Hiền vô cùng đau lòng.

Ngày yết bảng, chờ mọi người xem xong, hắn xé bảng vàng, đem tới trước mộ đốt cho cha mẹ. Cha mẹ sẽ nhìn thấy, lần này tên hắn ở vị trí thứ nhất, khi nhìn thấy tên hắn, cha mẹ chắc chắn sẽ rất vui, phải không?

Cha mẹ vì muốn hắn được đọc sách, làm việc vất vả mà chết, Lâm Hiền hoàn toàn không muốn thi tiếp, ngoan ngoãn ở nhà giữ đạo hiếu. Ba năm trôi qua, thư sinh trắng nõn gầy yếu ngày ấy giờ cũng biết làm ruộng, thân thể trở nên rắn chắc, có ít tiền, lại dựa vào tên tuổi tú tài, khuôn mặt tuấn lãng xuất sắc, hắn nhanh chóng cưới một thê tử xinh đẹp, ôn nhu, an phận làm nông dân.

Phu thê ân ái, sinh liên tiếp hai nữ nhi, vài năm sau sinh thêm nhi tử, chỉ dựa vào ruộng vườn nên cuộc sống dần trở nên nghèo túng. Nghe hàng xóm nói, ở trên trấn nhỏ, lão tiên sinh từng dạy hắn chuẩn bị về nhà dưỡng lão, trường tư thực này muốn tìm tiên sinh mới, Lâm Hiền vội vàng mang lễ vật đi thăm hỏi, bộc lộ năng lực, cuối cùng cũng vượt qua bảy tám tú tài nghèo, nhận công việc này. Tổng cộng hơn hai mươi đệ tử, một năm cũng kiếm được ít nhất hai mươi mấy lượng bạc, ngày lễ ngày tết, trong nhà cũng có thêm thức ăn do đệ tử mang đặc sản tới biếu.

Lqđ

Lâm Hiền giao tiền bạc cho thê tử là Liễu thị quản lý, Liễu thị chi tiêu vô cùng hợp lý, bởi vậy, cuộc sống trong nhà càng ngày càng tốt hơn, cuộc sống ở trong thôn cũng không tồi.

Thật ra, nhà họ Lâm chi tiêu cũng không nhiều.

Trong nhà có sáu mẫu đất, cứ hai mẫu đất lại trồng một loại cây: lúa mì, ngô, lạc, mặt khác, sân trước lại kéo dài tới vườn rau, vừa đủ thức ăn cho cả nhà ăn trong một năm. Lâm Hiền chủ yếu dùng tiền nuôi cho ba đứa bé, mua vải bông, trang sức, đồ ăn vặt cho hai nữ nhi, mua giấy và bút cho đứa con trai nhỏ. Lâm Hiền không chăm lo cho bản thân, thấy thế từ tiết kiệm không tiêu pha mua gì cho chính nàng, khi đưa tiền cho nàng, hẳn để lại ít tiền, tự mình mua chút đồ cho thế từ.

Hôm nay, Liễu thị cố ý đeo bông tai Ngân Đình Hương trượng phu mua cho.

Ở trong phòng bếp, A kết cũng mẫu thân chuẩn bị cơm trưa, không nhìn được nhìn mẫu thân thêm vài lần, cảm thấy hôm nay mẫu thân vô cùng xinh đẹp.

"Nhìn gì vậy?" "Bang...bang..bang" Liễu thị vừa thái thịt, vừa cười hỏi con gái.

A kết chỉ vào tai nàng: "Nương, đây là bông tai mới mua ạ? Hình như trước kia con chưa thấy người đeo bông tai này bao giờ."

Liễu thị nở nụ cười, dùng dao đem thịt để vào mâm, tiếp tục cắt cà: "Ừ, A Kết thích không? Thích thì nương cho con, nương nhiều tuổi rồi, đeo thứ này thật lãng phí, con đeo rất hợp, một lát nữa Trọng Cảnh tới ăn cơm, cho hắn xem xem vị hôn thê của hắn đẹp tới mức nào."

"Nương! Người còn nói lung tung nữa, con không giúp nương nữa đâu!" A kết lập tức đỏ mặt, cúi đầu ngượng ngùng.

Con gái lớn da mặt mỏng, không thích đùa, Liễu thị vội vàng nói chuyện khác: "Được rồi, chúng ta không nói tới hắn nữa, thực ra, bông tai này con thích không? Thích thì nương cho con."

A kết lắc đầu, nghiêm túc nhìn cây cải dầu trong chậu nước: "Con thuận miệng hỏi thôi, con không muốn đâu. Nương đã mua cho con rất nhiều rồi, nương giữ đi, nương đeo rất đẹp." Mẫu thân mới 30 tuổi, không già chút nào, ba mẹ con nàng cùng nhau ra ngoài, ai cũng nói ba mẹ con nàng giống ba mẹ em.

"Câu này con nói nương rất thích, được rồi, lần sau lên trần trên, nương sẽ mua cho con bông tai mới." Liễu thị rất vui. Từ nhỏ, con gái lớn rất khéo léo, hiểu chuyện, cho đồ cho nàng, nàng sẽ rất vui, không mua cho nàng, nàng cũng không tức giận vờ vĩnh, không giống như đứa thứ hai, nếu là nó thì đã bám nàng liên tục, xin nàng đôi bông tai này rồi.

Nghĩ đến đứa thứ hai, Liễu thị đặt dao xuống, đi ra khỏi cửa bếp, hướng về phía sương phòng phía tây, gọi to: "A Trúc, ăn cơm thôi, con ra ruộng gọi phụ thân con về. Mấy cái đều rất cường việc, không gọi bọn họ cũng không biết đường mà về! Tiện đường, con đi tới nhà Mạnh đại ca lqđ của con, mời Mạnh đại bá tới nhà chúng ta ăn cơm!" Hai ngày trước, nhà họ Mạnh đã thu hoạch lúa mì, chuẩn bị đưa con rể sang gặp mặt, nói rằng khi thu hoạch lúa mạch nhất định phải gọi họ, sáng nay lại đưa đệ đệ đến giúp đỡ.

Đợi một lúc lâu, mới nghe thấy giọng nói yếu ớt truyền đến: "Nương, con đau bụng, người bảo tỷ tỷ đi đi!"

A Kết ngừng tay một lúc, lén lút nhìn mẫu thân, nếu không phải là huynh đệ nhà họ Mạnh, nàng đi cũng không sao, nhưng mà...

Liễu thị tức giận, lao đến phòng của hai nữ nhi, vừa đi vừa mắng: "Mỗi lần gọi con làm gì con đều nói đau bụng, đứng dậy ngay lập tức cho ta, tỷ tỷ con giúp ta nấu cơm đi không được! Thời gian đi từ nhà mình đến nhà họ Mạnh nhiều nhất là hết có một phút, sao con lại lười như vậy hả?"

Lâm Trúc ôm bụng nằm gần lò sưởi đặt ở đầu giường. Trời rất nóng, mẫu thân lại bảo nàng đi gọi người ta, nàng lại lười đi, nhưng lần này nàng không nói dối. Liễu thị vừa vào phòng, nàng lập tức tỏ vẻ đáng thương: "Nương, kinh nguyệt của con vừa đến, bụng rất đau, nếu không đau con đã đi luôn rồi, có vài bước chân thôi, có đến mức con phải nói dối nương không?"

Lâm Trúc 12 tuổi, bắt đầu có kinh nguyệt, khi tới ngày đó thì luôn khó chịu, Liễu thị thấy sắc mặt nàng tái nhợt, cảm thấy rất đau lòng, cúi người sờ trán Lâm Trúc, chỉ có một cảm giác- lạnh. Lần này nàng cũng không nở dạy dỗ nữ nhi nữa, nhưng cũng không thích bị lừa gạt, chọc trán Lâm Trúc vô cùng nhẹ nhàng: "Đừng giả vờ đáng thương trước mặt nương, tính cách con thế nào nương không biết chắc? Ngay cả bây giờ không đau bụng, chắc chắn con cũng sẽ nghĩ cách khác để trốn việc!"

Lâm Trúc nhe răng cười, ngoan ngoãn thừa nhận tính lười nhác của bản thân.

Liễu thị bó tay với nàng, nhanh chóng quay lại phòng bếp, nói với con gái lớn: "A kết, muối muối con đau bụng, con thay nương đi đi. Nha đầu ngốc, đừng nghĩ nhiều, bây giờ ai cũng vội vàng đi gặt lúa mạch, có nhà lại neo người, con gái cùng con rể làm việc dưới đồng cũng chẳng thấy ai nói gì. Chúng ta ở nông thôn, không cần cẩn thận tới mức đó, năm đó, ta với phụ thân con..."

Cảm thấy mẫu thân lại muốn kể chuyện tình yêu ngày xưa của hai người, A Kết không nhìn được nở nụ cười, đứng dậy nói: "Nương không phải nói đâu, con đi đây." Nàng đứng ở bờ ruộng kêu gọi người, gọi xong đi luôn, không để hắn nhìn thấy mặt nàng là được.

"Ngaoan lắm, mau đi đi!" Nói xong, Liễu thị vội vàng thái đồ ăn, nếu lúc mọi người quay về mà cơm nước chưa nấu xong, chẳng phải nàng sẽ là chuyện cười cho con rể sao.

A Kết lau tay, buộc tóc lại, đi ra cửa.

~

Gần trưa, trời nắng gay gắt, ánh sáng vô cùng chói mắt. Dương thụ được trồng kín hai bên đường, A Kết đi dưới bóng cây. Trên đường bỏ đầy Tiểu

Trùng, loại động vật nhỏ này luôn xuất hiện vào mùa gặt lúa mạch, nhìn quen cũng chẳng thấy sợ, chỉ khổ lúc chải sạch đáy giày thôi.

Ra khỏi thôn đi về phía đông, mọi người làm việc kín hai bên đường, những ai nhận ra nàng, cất giọng chào hỏi, A Kết đều đáp lại.

Không lâu sau, nàng đã nhìn thấy bờ ruộng nhà mình rồi.

A Kết bắt đầu hồi hộp.

Nàng và Trọng Cảnh là thanh mai trúc mã, lúc nhỏ chơi đùa cùng nhau, lúc lớn mới biết ngại ngùng, điều chỉnh lại mối quan hệ. Lúc đầu, nàng thấy rất bình thường, chỉ cảm thấy hơi lạ khi vô ý chạm vào nhau, lúc đó ánh mắt Trọng Cảnh nhìn nàng vô cùng chăm chú, trong lòng A Kết nổi lên cảm xúc lạ lẫm

Về sau, những lúc phải ra ngoài, khi về Trọng Cảnh đều mang đến đưa nàng đồ ăn vặt mà hấn mua cho đệ đệ nàng, lúc đó A Kết mới hiểu lòng hấn, nhìn thấy hấn, hai má nàng lập tức đỏ rực, tim đập bang bang.

Chẳng biết lúc nào, bọn họ đều đã trưởng thành. Hấn trở thành một nam nhân cao lớn, khoẻ khoắn, nàng cũng trở thành cô nương đẹp nhất được những người ở vùng lân cận ca ngợi.

Năm trước, Mạnh Trọng Cảnh tới cửa cầu hôn, cha mẹ hỏi nàng có đồng ý không, nàng xấu hổ không nói, chuyện kết thân của hai người được quyết định vô cùng nhanh chóng, tháng chín năm nay sẽ thành thân.

"Đại tỷ, nhà chúng ta nấu cơm xong chưa?"

Đang suy nghĩ thì giọng nói quen thuộc cắt đứt, A Kết nhìn xuống ruộng, thấy đệ đệ bảy tuổi - Lâm Trùng Cửu đang chạy về phía nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bị nắng hun đỏ bừng.

A Kết cảm thấy vô cùng đau lòng, vội chạy tới đỡ đứa bé đang nhào tới, lấy khăn lau mồ hôi cho em "Ừ, nương bảo tỷ tới gọi mọi người, Tiểu Cửu có mệt không?" Phụ thân không cho nàng và muội muội làm việc nhà nông, phụ thân nói đệ đệ vừa lqđ phải đọc sách vừa phải làm ruộng, từ bé đã rèn luyện cho đệ đệ, dù khi đó đệ đệ mới ba tuổi nhưng cũng không lay chuyển được ý định của phụ thân, đầu tiên phụ thân để cho hấn ngồi nghịch đất, không cho hấn về nhà trước mọi người.

"Không có gì, hơi nóng thôi, đại tỷ, chúng ta mau về thôi!" Lâm Trùng Cửu tránh khỏi tay của tỷ tỷ, nhanh chân chạy trước.

A Kết vội vàng túm hấn lại, dư quang trung gặp nơi xa kia bóng dáng cao

lớn rớt cục chuyển qua tiếp tục kéo ra lúa mạch, lúc này mới nhỏ giọng nói:

"Đệ kêu phụ thân và mọi người về nhà đi, gọi xong chúng ta về luôn." Ở trước mặt Mạnh Trọng Cảnh, nàng xấu hổ không dám gọi to.

Lâm Trùng Cửu không lo lắng nhiều như nàng, gân cổ gào thật to: "Phụ thân, Mạnh đại ca, Mạnh Nhị ca, về nhà ăn cơm thôi!"

"Biết rồi, lên ngay đây!" Lâm Hiền lên tiếng trả lời.

Thật ra, hấn biết con gái tới từ lâu rồi, nhưng hấn muốn làm thêm một chút, nhưng hai anh em của con rể vẫn đang làm bên cạnh, hấn cũng không thể bắt người ta làm thêm giống mình, không cho không cho người ta nghỉ ngơi. Phúi bụi ở trên người, Lâm Hiền đi về phía Mạnh Trọng Cảnh: "Trọng Cảnh Trọng

Đạt, đi thôi, chúng ta về ăn cơm, buổi chiều lại làm tiếp."

"Dạ, Lâm thúc chờ cháu một lát, cháu xong ngay đây." Mạnh Trọng Cảnh buộc xong bó lúa mạch trên tay, mới đứng lên, không kìm lòng được quay đầu nhìn về phía bờ ruộng, đã thấy người trong lòng lqđ dắt tay đệ đệ đi về trước rồi. Hấn hơi thất vọng, nhưng lập tức lại thấy vô cùng thoải mái, nàng then thùng, hôm nay có thể đứng từ xa nhìn thấy nàng, hấn nên thoả mãn thôi.

Lâm Hiền cùng hai thiếu niên về nhà, hai chị em A Kết đi trước, cách họ hơn trăm bước chân.

Tuy nhiên khoảng cách hơi xa nhưng A Kết vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt sáng rực nhìn nàng chăm chú, lý do nói chẳng nên lời, nàng cảm thấy Mạnh Trọng Cảnh đang nhìn nàng.

Nàng không kiềm chế được đi nhanh hơn.

Lâm Trùng Cửu kéo tay nàng làm nũng: "Đại tỷ đi chậm một chút, đệ đi không kịp..."

"Nếu không tỷ công Tiểu Cửu nhé?" A kết nghiêng đầu, cười với đệ đệ, nếu công đệ đệ, người kia chỉ có thể nhìn thấy đệ đệ thôi.

Lâm Trùng Cửu lập tức thả tay nàng ra, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên nói: "Đệ lớn rồi, đại tỷ không phải công đệ nữa đâu!"

Nhìn đứa trẻ đang tỏ thái độ nghiêm túc, A Kết không nhìn được xoa mặt bé, chưa kịp khen hẳn hiểu chuyện thì âm thanh vó ngựa dồn dập truyền tới. Hai tỷ đệ cùng ngẩng đầu, nhìn thấy hai con ngựa xé gió phi tới từ phía xa. Con đường này nối liền từ đông sang tây, lòng đường rất rộng

, lqđ vừa đủ cho hai xe ngựa đi...song song với nhau, nhưng tốc độ của đôi phương quá nhanh, khiến cho người nhìn cảm thấy sợ hãi. A Kết vội vàng kéo đệ đệ vào sát lề đường, tay trái kéo hẳn đi về phía trước, đầu hơi thấp cúi.

"Đại tỷ nhìn kia, ngựa của hẳn mã thật to!" Trong thôn chỉ có bò và lừa, Lâm Trùng Cửu rất ít khi được nhìn thấy ngựa, không nhìn được nhìn chăm chăm con ngựa dẫn đầu.

A Kết không ngẩng đầu, nàng không phải là trẻ con không hiểu chuyện.

Lâm Trùng Cửu cũng mặc kệ nàng, bỗng nhiên lại nói: "Đại tỷ nhìn người hẳn đi, có thứ gì ẩn ẩn hiện hiện ấy, đó là cái gì vậy?"

Câu nói này cuối cùng cũng khơi lên tính tò mò cho A Kết, nhìn theo ngón tay đệ đệ đang chỉ.

Nam nhân phi ngựa qua mặc quần áo đen, lúc A Kết ngẩng đầu, khi đó hai người chỉ cách nhau mấy chục bước chân. Hẳn cười ngựa phi chạy xuyên qua bìa rừng, đi qua giữa hai cây lớn, dưới ánh nắng chói chang của mặt trời, vật bên hông loé lên theo nắng. A kết không nhìn khuôn mặt của nam nhân diện, chỉ chăm chú nhìn vật hẳn đeo bên hông, sau đó nhanh chóng cúi đầu giải thích cho đệ đệ: "Trên hông hẳn đeo ngọc bội, khi bị chiếu sáng ngọc bội sẽ loé lên như ẩn như hiện đấy."

Giọng nói ôn nhu êm tai thanh âm, giải thích cho Lâm Trùng Cửu, nhưng cũng được gió đưa vào tai nam nhân cười ngựa chạy qua.

Ngựa tốt ngày đi ngàn dặm, chỉ trong chốc lát đã cách hai chị em nàng rất xa, không biết vì sao lại đi chậm lại, cuối cùng dừng lại.

Nam nhân ngồi thẳng người, dừng một chút, quay đầu ngựa lại.

Đường đất thẳng tắp, tầm mắt của hẳn lướt qua mấy người dân trong thôn, dừng lại trên bóng dáng yếu điệu đang đi.

Trên đầu là lá cây xanh biếc, bên trái, bên phải là đất pha lẫn bụi đất cây lúa mạch, cô nương thôn dã mặc áo váy trắng, là bức tranh tươi đẹp: cô nương nhà nông đắm mình dưới nắng trong mùa thu hoạch lúa mì.

Hắn nhìn theo bóng dáng nàng, trong đầu hiện lên khuôn mặt nàng nâng môi nở nụ cười ôn nhu. Lúc ấy, bé nam nhìn hẳn ngưỡng mộ, hẳn vô tình nhìn lại, lúc ấy thấy nàng cúi đầu, mặt kiều diễm như hoa đào, sóng mắt long lanh như nước mùa thu. Còn giọng nói của nàng, nhẹ như vậy

nhưng hẳn lại nghe rõ một cách diệu kỳ.

Tay hẳn vô tình như cổ tinh sờ vào ngọc bội bên hông, hẳn phi ngựa nhanh như

thé mà nàng cũng có thể nhìn thấy.

"Thiếu gia?" Tiếng vó ngựa dừng lại ngay sau hẳn, tên tùy tùng thắc mắ hỏi.

Nam nhân hoảng hốt, coi như không nghe thấy, trầm mặc một lúc, sau đó thu hồi tầm mắt, phóng ngựa đi tiếp.

Hắn không sao, chỉ không ngờ ở nơi thôn dã như vậy là có người đẹp như thế, kinh ngạc, thất thần một chút thôi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Nói Thâm

"Đại tỷ, nam nhân kia thật ưa nhìn, nhìn hẳn còn đẹp hơn phụ thân nhiều."

Những đứa trẻ trong thôn có tầm nhìn hạn hẹp, gặp chuyện gì mới mẻ cũng tò mò một lúc lâu, hai tỷ muội về tới cửa nhà thì Lâm Trùng Cửu vẫn còn tiếp tục lăm bằm về sự hiểu biết của bé.

A Kết cũng không nhìn hẳn, chỉ mơ hồ thấy hẳn giống một thiếu niên. Hẳn cười ngựa, trong nhà nhất định có tiền, so sánh hẳn với phụ thân, người phơi nắng trên cánh đồng, có thể so sánh được với thiếu gia nhà giàu sao?

"Tiểu Cửu tự đi rửa mặt đi, tỷ đi giúp mẹ một tay, một lát sao, đệ nhớ cầm bát dưa đặt lên bàn nhé." Ở phía sau, ba nam nhân đã đuổi kịp hai chị em nàng, A Kết không muốn chạm mặt Mạnh Trọng Cảnh, dặn đệ đệ xong, đi ngay vào bếp.

"Cha con và mọi người về chưa?" Liễu thị đang khom lưng lật cá đông trong nồi

"Về rồi ạ." A Kết trả lời, thấy mấy món ăn đã được cất gọn gàng trên thớt, chỉ chờ nấu, nàng đi tới trước bếp giúp mẫu thân nhóm lửa.

Món ăn nhanh chóng được cho vào nồi, phát ra tiếng xì xì, lúc rang thức ăn dùng xẻng đảo một lát, lúc mùi thơm mê tẩn ra trong không khí thì tiếng nói cười cũng truyền đến.

Lâm Hiền cùng Mạnh lão cùng nhau đi vào. Mạnh lão hơn 40 tuổi, những năm gần đây đi đứng không còn nhanh nhẹn như trước, hai đứa con trai để hấn ở nhà dưỡng lão, không cho hấn ra ruộng làm việc.

Hai anh em Mạnh Trọng Cảnh đi theo phía sau.

Vào tới cửa, Mạnh Trọng Cảnh đảo mắt nhìn xung quanh.

Ba năm trước, Lâm gia bắt đầu sửa chữa nhà cửa. Mặt trước là ngôi nhà năm gian, gian giữa là nhà chính, vợ chồng Lâm Hiền ở phòng phía đông, lúc bé, Lâm Trùng Cửu ở cùng cha mẹ, năm nay mới bắt đầu ngủ một mình ở phòng phía tây. Hai chị em A Kết ở một gian của tây sương phòng, bên cạnh là hai gian thư phòng, cha con Lâm Hiền sử dụng một gian, hai chị em A Kết dùng một gian. Một gian ở Đông sương phòng dùng làm bếp, hai gian khác để đồ đạc và lương thực.

Căn nhà đầy đủ như vật, cả Mạnh gia thôn cũng chả đếm được mấy nhà đẹp như nhà họ Lâm.

Theo lý thuyết, hôn sự của hấn và A Kết là hấn với cao, lúc cầu hôn hấn không dám hy vọng nhiều, thật may là vợ chồng Lâm Hiền không hề giống như lời nói của người trong thôn, đối với hai đứa con gái vô cùng nâng niu, chiều chuộng, yêu thương như chuẩn bị gả con cho gia đình lớn, nhanh chóng đồng ý lời cầu hôn của hấn. Mạnh Trọng Cảnh vô cùng vui mừng, ngày ngày mong tháng chín đến thật nhanh, nhanh thêm một chút để hấn có thể cưới A Kết về nhà.

A Kết xinh đẹp, dịu dàng, có rất nhiều người trong Mạnh gia thôn thích nàng.

Nàng vô cùng chịu khó, chắc chắn bây giờ đang giúp mẹ nàng chuẩn bị thức ăn đúng không?

Mạnh Trọng Cảnh không nhìn được nhìn về phòng bếp. Phòng hấn ngồi rất gần phòng bếp, song song với cửa phòng bếp, thấy vị hôn thê đang ngồi trên ghế nhỏ nhóm lửa. Chắc lửa quá to, nhiệt độ quá cao, nàng cầm lên khăn lau mặt, lau bên trái, đầu nàng hướng về phía hấn. Mạnh Trọng Cảnh dừng bước, nhìn nàng khăn trương, thấy nàng giặt mình sau nhanh chóng cúi đầu, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng.

Trong nháy mắt, Mạnh Trọng Cảnh cảm thấy không còn một mối nữa.

"Đại ca. . . . ." Mạnh Trọng Đạt lặng lẽ kéo kéo tay áo anh hấn.

Tại Mạnh Trọng Cảnh nóng lên, vội thu lại suy nghĩ của mình, bước nhanh vào nhà

chính. Mạnh Trọng Đạt mới mười lăm tuổi cũng chạy tới, lúc vào nhà trước cũng không nhìn được nhìn về tây sương phòng. Đại ca thích A Kết, hấn cũng cảm thấy A Kết rất đẹp, nhưng hấn thích em gái A Kết hơn, thậm chí cảm thấy nếu Lâm thúc Lâm thẩm đồng ý gả trưởng nữ cho đại ca, không chừng sau này cũng có thể đem Lâm Trúc gả cho hấn.

Hai huynh đệ đi lên nhà chính, mỗi người lại đuổi theo suy nghĩ của riêng mình, Lâm Trùng Cửu nghe theo lời tỷ tỷ, đã chuẩn bị xong nước rửa mặt để cho mấy người rửa ráy.

Mọi người ngồi xuống quanh bàn nói chuyện, Lâm Trùng Cửu chạy đến phòng bếp, "Nuong, thức ăn để mọi người dùng xong chưa ạ?"

Đầu tiên, Liễu thị kiểm tra tay hấn, thấy bàn tay nhỏ của nhi tử sạch sẽ, sau đó chỉ cho hấn nhìn hai bàn rau trộn vừa làm xong.

Lâm Trùng Cửu vui vẻ giúp việc cho mẫu thân.

Liễu thị búi ngùi, nói với con gái lớn: "Ta với người con đều là người chịu khó, con và Tiểu Cửu lúc nào cũng làm việc theo chúng ta, không biết tại sao em gái con lại lười như vậy. Hừ, ai cũng nói lúc sinh con lqđ trừ bà mẹ, người nào đi vào đầu tiên nhìn đứa bé, tính cách đứa bé giống hệt người ấy, năm đó mẹ sinh em con, đi con đi vào đầu tiên, quả nhiên A Trúc cũng lười như nàng!"

A Kết cũng cười theo: "Giống như di cũng tốt, lên trần trên, bên cạnh cạnh di sẽ có nha hoàn hầu hạ, dượng đối với nàng rất tốt, những ngày sau này chắc sẽ vô cùng mỹ mãn."

Liễu thị sững sờ, nghĩ về lời nói của con gái, thấy cũng có đạo lý.

Nhìn con gái lớn rất hiểu chuyện, Liễu thị âm thầm suy nghĩ. Con gái rất giống nàng, bao nhiêu gia đình giàu sang phú quý đến cầu hôn đều không muốn gả, chỉ muốn gả cho người tự mình, cũng không quan tâm nhà của đối phương có tiền hay không. Nhà họ Mạnh, Mạnh Trọng Cảnh chịu khó làm việc, trong nhà không có bác chồng quái thai, gả con gái đi nàng cũng yên tâm, quan trọng là tình cảm của Mạnh Trọng Cảnh đối với con gái mình.

Nấu xong thức ăn, Liễu thị tự mình món cuối cùng là cá kho tàu bung lên bàn ăn, nhìn mọi người ăn thật ngon, sau đó quay lại phòng bếp. Nếu giống như người ta, các nam nhân ăn xong, nữ nhân mới được ăn những đồ ăn thừa của bọn họ, nhưng gia đình nàng lại khác, không cần khổ như vậy, lúc mức món ăn ra đĩa, nàng để lại một chút ở trong nồi, cùng A Kết bung đến tây sương phòng ăn với nhau.

"A Trúc, bụng đỡ hơn chưa?" Rửa tay xong, A Kết cầm ba quả táo khô ở đông sương phòng đến, đưa cho muội đang nằm gần lò sưởi đặt cạnh đầu giường.

"Ừ, tỷ tỷ thật tốt." Lâm Trúc mở miệng nói vô cùng ngọt, làm nũng với tỷ tỷ.

A Kết cười, cầm táo đưa cho A Trúc, Lâm Trúc ngồi dậy, vừa ăn vừa ôm bụng, cầm hai quả táo, tự đưa cho mình ăn một quả, một quả đưa cho tỷ tỷ. A Kết muốn tự mình ăn nhưng Lâm Trúc lại không cho, A Kết đành phải học theo em gái, mở miệng cho A Trúc bón.

Đúng lúc này, Liễu thị đi vào nhìn thấy, không nhìn được cười. Mặc dù tính cách hai nữ nhi khác nhau, nhưng đều là cục cưng bảo bối của nàng, tỷ tỷ nuông chiều, cưng nựng cho tất xấu, tính lười của muội muội, muội muội không đồ kị tỷ tỷ sinh ra tốt hơn nàng, yêu thương đùm bọc lẫn nhau, làm cho nàng vui mừng hơn bất cứ điều gì. Nói câu thật lòng, đời này, hạnh phúc nhất đối với nàng không phải chuyện được gả cho Lâm Hiền, mà là có những đứa con đáng yêu.

Lqđ

Tất nhiên là nếu không có trượng phu, một mình nàng cũng không sinh được ba bảo bối này.

Ba mẹ con cùng ăn cơm, vừa nói vừa cười.

"Ba ngày sau là Thất Tịch, dì các con muốn đến nhà chúng ta làm khách, đến lúc đó mẹ mang các con đến cửa hàng đi dạo một chút, mua thêm cho các con hai bộ quần áo mùa hè." Liễu thị nói một cách hào phóng. Sinh được hai nữ nhi, nàng muốn chăm chút cho từng miếng ăn, cách mặc cho con.

"Nương cũng mua vải cho mình đi, năm nay người còn chưa có quần áo. Phụ thân chọn trang sức, quần áo không vừa ý nương đâu." Lâm Trúc cười đùa, trêu ghẹo phụ thân của nàng.

A Kết cùng Liễu thị đều nở nụ cười.

Lâm Trúc lại nói: "Nương, con muốn mua chiếc vòng ngọc nhỏ, ta thấy sách nói ngọc có thể chăm sóc, bảo vệ người đeo nói, con muốn chăm sóc bản thân thật tốt."

Liễu thị lườm nàng: "Thì ra lúc đọc sách, con chỉ đọc nhưng thứ này thôi hả?" Nhưng cũng không nói không cho mua nàng.

Lâm Trúc cười, lặng lẽ nháy mắt với tỷ tỷ, chắc chắn mẫu thân sẽ không mua cho mình nàng đâu.

A Kết biết muội muội đang tranh công, lập tức gấp món ăn muội muội thích nhất- nấm xào cật vào bát của nàng.

~

Ngày hè, sau khi ăn xong, là lúc nóng nhất trong ngày, mọi người và Lâm Hiền ngủ nửa canh giờ, sau đó mới đi làm tiếp. Lâm Hiền ngủ gà ngủ gật ở phòng phía đông, Liễu thị nhìn thấy vậy, vô cùng thương trượng phu, ngồi cạnh quạt cho hân. Huynh đệ nhà họ Mạnh ngủ ở phòng Lâm Trùng Cửu, còn Mạnh lão đã khắp khiêng về nhà lâu rồi.

A Kết đang rửa bát ở phòng bếp, Lâm Trùng Cửu bắt ngờ chạy vào, cười hi hi: "Đại tỷ, Mạnh đại ca nói quá hạnh nhà huynh ấy đã chín, hai ngày nữa sẽ cho chúng ta một rổ."

Nói trẻ con không hiểu chuyện chưa chắc đã đúng, thật ra bé cũng biết, chẳng qua bé chỉ là người truyền lời cho tỷ tỷ thôi, bởi vậy bé cười vô cùng tếu táo.

"Đưa thì đưa, đúng lúc đệ cũng thích ăn." A kết giả vờ không quan tâm, cầm nửa quả dưa chuột ở trên thớt cho đệ đệ: "Cho đệ, ta cố tình để lại cho đệ đây."

Lâm Trùng Cửu cầm dưa chuột, vừa đưa lên miệng, đôi mắt tinh ranh phát sáng, "Mạnh đại ca chưa ngủ, đệ cho Mạnh đại ca ăn, nói là đại tỷ để cho đệ đem đến cho huynh ấy!"

"Không cho đệ nói lung tung!" Mặt A Kết đỏ bừng, vội vàng gạt lại quả dưa chuột nhưng Lâm Trùng Cửu đã chạy từ lúc bé chưa nói xong rồi. A Kết đuổi theo, chạy đến nhà chính thì đâm đầu vào Mạnh Trọng Cảnh đang đi ra, nàng hoảng sợ lqđ dừng lại, vừa định giải thích, Lâm Trùng Cửu đã chen miệng nói trước, A Kết xấu hổ đến mức không dám gặp người khác, vội vàng chạy về phòng bếp, đóng sầm cửa lại.

Hân, hân sẽ không tin chứ? Cho tới bây giờ, nàng chưa từng đưa hân thứ gì.

A Kết che mặt, chán nản do đệ đệ bướng bỉnh, lại lo lắng Mạnh Trọng Cảnh sẽ tin, sau này chẳng dám nhìn hân.

Đang suy nghĩ miên man, A Kết kìm nén khăn trương, tiếp tục rửa bát.

Đột nhiên bên ngoài tiếng bước chân, rất nhẹ rất nhẹ, nhưng nàng không sợ hãi, khôi phục cảm xúc rồi đi tới trước cửa.

A Kết đoán được người đến là ai.

Nàng đứng thẳng người, nhìn cánh cửa đang khép hờ, tim đập nhanh như có con hươu đang chạy.

"A kết, Tiểu Cửu nói là người cố ý đem cho ta, có đúng không?" Hồi hộp đứng trước cửa, Mạnh Trọng Cảnh hỏi, thân thể chặn trước cửa phòng, chuẩn bị sẵn tư thế đề phòng có người ra thì lập tức tùy cơ ứng biến.

A Kết còn hồi hộp hơn hẳn, vận tay áo một lúc lâu mới nhỏ giọng giải thích: "Không phải đâu, huynh đừng nghe Tiểu Cửu nói lung tung, đệ ấy trêu huynh đấy."

Mạnh Trọng Cảnh đã đoán trước A Kết sẽ nói như vậy, cũng không quá thất vọng. Hắn nhìn cửa, khuôn mặt hiện lên nét cương nghị: "Huynh biết mà, chắc chắn muội không dám làm chuyện ấy đâu."

A Kết nghe thấy ý cười trong giọng nói của hắn, đỏ mặt cúi đầu, không biết nên đáp lại như thế nào.

Hai người ở chung với nhau, không nói chuyện cũng có cảm giác riêng, Mạnh Trọng Cảnh tưởng tượng hình dáng của vị hôn thê đang đứng ở bên trong, tuy không muốn buông tha, nhưng hắn cũng hiểu rõ chuyện hôm nay chỉ có thể dừng ở đây thôi.

"A Kết, chỉ còn bốn tháng nữa thôi." Hắn cúi đầu nói một câu, vội vàng rời đi.

Người vừa đi, khăn trương dần hóa thành ngọt ngào, A Kết cười hơi khó xử. Nàng biết ý hắn, còn bốn tháng nữa là nàng gả cho hắn rồi.

Thu dọn phòng bếp xong, A Kết cũng về phòng nghỉ trưa.

Khi nàng dậy, các nam nhân đã ra đồng làm việc rồi.

Ba nam nhân khỏe mạnh làm việc từ sáng sớm đến tận chiều tối, cuối cùng hai mẫu lúa mạch nhà họ Lâm cũng được được kéo về tới nhà.

Buổi tối, như thường lệ, cha con nhà họ Mạnh ăn cơm ở Lâm gia, sau khi ăn xong mới về nhà.

Lúc này, A Kết không thể gặp mặt hay nói chuyện với Mạnh Trọng Cảnh.

Trong lòng có hơi thất vọng.

Ngồi trong thùng gỗ tắm rửa, A Kết nhìn ngơ ngác.

"Lại muốn gặp Mạnh đại ca sao?" Lâm Trúc không dám ngâm người trong nước, chỉ dám lau người qua loa, lúc này ngồi gần lò sưởi đặt ở đầu giường ngắm nhìn nhan sắc của tỷ tỷ mỹ. Đẹp quá!

"Tiểu nha đầu, cấm nói lung tung." A kết giận giữ, nhẹ giọng mắng, quay lưng về phía muội muội.

Nàng búi tóc lên đỉnh đầu, lộ ra cần cổ thon dài cùng một phần lưng trắng như tuyết, dưới ánh sáng đèn, màu da trắng giống loại ngọc đẹp nhất mà người ta từng thấy. Nghĩ đến Mạnh Trọng Cảnh chỉ là một nam nhân thô thiển, Lâm Trúc cảm thấy tỷ tỷ giống như viên long châu long đong lận đận, tự giác nói nhỏ: "Tỷ tỷ, lqđ muội cảm thấy, tỷ tốt như vậy, gả cho Mạnh đại ca hơi phí." Nàng cảm thấy tỷ tỷ nên gả cho một nam nhân tốt, xứng đáng có cuộc sống tốt hơn thế.

A Kết nghe xong, nhú mày.

Muội muội thích ăn diện, người cũng thích vinh hoa phú quý, cô nương nào cũng thế, bởi vậy A Kết cũng không ghét tính cách đó của muội muội, nhưng nàng không thích muội muội ghét bỏ Mạnh Trọng Cảnh, im lặng một lúc rồi hỏi lại: "Vậy muội nói xem, gả cho nam nhân như thế nào thì không đáng thương? A Trúc, muội còn nhỏ, không hiểu những điều này, thật ra chuyện thành thân lập gia đình, hai người yên mến nhau mới lqđ quan trọng, giống như cha mẹ chúng ta vậy. Về sau không cho muội nói những câu như vậy." Nếu Mạnh Trọng Cảnh nghe thấy, chắc chắn hắn sẽ rất khó chịu.

Suy nghĩ khác nhau, Lâm Trúc không khuyên tỷ tỷ nữa, nằm xuống ngủ.

A Kết quay đầu lại nhìn nàng, khi đứng lên để lại những gợn sóng trong nước.

Ngày hôm sau, khi tỉnh dậy, hai tỷ muội vẫn nói nói cười cười với nhau như trước.

Đến ngày , Lâm Hiền đặt xe kéo lên lưng lừa, đưa thê tử và con gái lên trấn trên thăm viếng.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hoa Lan

Em gái Liễu thị, đi của A Kết được gả cho thương nhân trồng cây cảnh nổi tiếng ở huyện Tây Hứng, tên là Chu Bồi.

Nhà họ Chu nổi danh với nghề trồng lan, từ nhỏ, Chu Bồi đã học nghề trồng lan cùng phụ thân, trời sinh có đầu óc buôn bán, mở cửa hàng lấy tên "Phẩm lan cư", trừ hoa lan kiểng, cửa hàng chỉ bán tranh chữ, đồ sứ, ba loại tranh thêu, loại nào cũng liên quan đến hoa lan. Tự là Vịnh lan, vẽ tranh hoa lan, bình sứ và tranh thêu tất nhiên cũng được mở đầu bằng hoa lan.

Những nhà danh môn thế gia, quan lại quyền quý, nhà giàu học làm đều đến đây, lúc về cũng phải chọn vài thứ mua về, bởi vì tất cả những hàng thương lan, bình luận về lan đều là hàng thượng đẳng, loại tranh chữ kém nhất cũng được viết bởi bàn tay người tài năng nhất trong triều đình, các loại đồ sứ được làm từ những lò nổi danh, tranh thêu đến từ tú phường nổi tiếng, toàn là những đồ quý.

Đối diện Phẩm Lan Cư nhà họ Chu có một cửa hàng, bên trong chủ yếu là hàng nhái, cung cấp quần áo cho người dân bình thường.

Năm đó, em gái Liễu thị đi từ nơi ấy ra, chạm mặt Chu Bồi vừa ra khỏi Phẩm Lan cư, cặp đôi trai tài gái sắc, vừa thấy đã yêu, nhanh chóng kết duyên liền cảnh, sinh được cậu con trai thanh tú nho nhã, là em họ A Kết- Chu Lan Sinh, năm nay mười tuổi.

Cả nhà Lâm Hiền vừa tới đầu đường, người gác cổng Chu gia đã nhìn thấy, lập tức phái người vào thông báo cho thiếu gia thiếu phu nhân.

Sau đó lập tức thấy vợ chồng Chu Bồi và Chu Lan Sinh ra đón.

Xe lửa đi qua Phẩm Lan cư, dừng lại trước cửa lớn Chu gia, Lâm Hiền nhảy xuống xe, nở nụ cười, chào hỏi Chu Bồi: "Gần đây, em rảnh tốt chứ?" Lâm Hiền trời sinh tuấn lãng, mặc quần áo cũ đứng dưới ruộng là nông phu anh tuấn, mặc quần áo thanh sam, đứng trước mặt người khác, lập tức lại biến thành tiên sinh dạy học trong nho nhã, ngoài ôn tồn, ngay cả động tác nhảy xuống xe lửa cũng vô cùng phong lưu.

Chu Bồi cũng vô cùng khiêm tốn, chào Lâm Hiền là tỷ phu.

"Hai ngày nay, tỷ phu ra ruộng, hình như bị nắng hong đen thêm rồi." Em gái Liễu thị cười trêu Lâm Hiền, Lâm Hiền gạt đầu, em gái Liễu thị đi đến trước mặt hai cháu gái, cầm tay một người, ôm vai một người, tỏ vẻ hâm mộ đối với tỷ tỷ: "Tỷ, A Kết và A Trúc càng ngày càng xinh đẹp, mỗi lần nhìn thấy chúng, muội lại muốn sinh thêm đứa con gái."

"Mau im miệng đi, bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn còn đùa như vậy!" Liễu thị nhỏ giọng mắng yêu, trợn mắt nhìn nàng.

Em gái Liễu thị không chu môi.

Hai chị em A Kết tập mãi thành thói quen, mím môi cười trộm.

Đứng bên cạnh, Lâm Trùng Cửu đang nói chuyện với Chu Lan Sinh.

Mọi người chào hỏi xong, đi vào nhà họ Chu thỉnh an Chu Lão gia và Chu lão phu nhân. Hai người này vô cùng tốt bụng, dễ gần, chào hỏi xong, Chu lão gia kéo Chu Bồi và Lâm Hiền đi đánh cờ, Chu lão phu nhân gọi con dâu, Liễu thị vào bọn nhỏ ra hậu viện uống trà.

Cách bữa trưa nửa canh giờ, Chu lão phu nhân sợ bọn nhỏ ở trong phòng buồn chán, mỉm cười hiền từ nói với hai chị em A Kết: "Trong cửa hàng nhà ta có hàng mới về, có mấy hoa lan mẫu thêu rất thú vị, các cháu đi nhìn một chút. Lan Sinh, Tiểu Cửu, các cháu cũng đi cùng tỷ tỷ."

A Kết mỉm cười đáp lễ, Lâm Trúc miệng ngọt như mía lùi: "Tạ ơn lão phu nhân, vậy bọn con đi ạ, lúc học xong, A Trúc sẽ thêu khăn hoa lan tặng người."

"Được rồi, ta sẽ nhớ, cháu nhất định phải tặng ta đấy...nếu không ta bảo Lan Sinh tới nhà cháu đòi!" Chu lão phu nhân cười híp mắt. Hai tỷ muội xinh đẹp tựa như nụ hoa chúm chím, không chỉ có con dâu thích, bà cũng thích, chỉ mong chúng thường tới chơi, vui đùa, giải buồn cho bà.

"Lão thái thái yên tâm, nếu quên, A Trúc cũng chỉ có thể quên phần của di thôi, tuyệt đối sẽ không quên phần của ngòvò đâu!" Lâm Trúc cười khanh khách cam đoan, hoạt bát dí dỏm.

"Đồ nha đầu xấu xa, dám nói vậy trước mặt ta!" Em gái Liễu thị giả vờ giận dỗi, giả vờ đến véo A Trúc.

Lâm Trúc trốn sau lưng A Kết cười, A Kết nhìn về Chu lão phu nhân, thấy Chu lão phu nhân gạt đầu, lúc này mới dất muội muội, đệ đệ ra ngoài.

~

Cửa sau của Phẩm Lan cư nối liền với tiền viện Chu gia, lần này, bọn A Kết không cần phải lượn lờ trước cửa như những lần trước, trực tiếp đi vào.

Phẩm Lan cư có ba gian cửa hàng, chia ra làm sảnh tiếp khách, thư phòng, bố trí phòng ngủ, ở bên trong, bàn ghế, tranh chữ, đồ sứ, bình phong.....v.v... hoàn toàn được mô phỏng theo sinh hoạt của một gia đình điền hình. Người vào thăm giống như làm khách, ngồi ở trên ghế, có nha hoàn châm trà, người nọ có thể chọn bất cứ bộ trà cụ nào, sai người châm trà.

Sắp tới buổi trưa, khách tới cửa hàng cũng không nhiều, cho nên Chu lão phu nhân mới cho bọn họ tới chơi.

A Kết lớn nhất, đương nhiên phải quản lý mấy đứa nhỏ, trong đó, Chu Lan Sinh

còn nhỏ nhưng rất trầm ổn hiểu chuyện, tự động đi sát nàng, Lâm Trùng Cửu cũng rất nghe lời, ngược lại người khiến nàng không yên tâm nhất là muội muội Lâm qđ Trúc. Trước khi vào cửa hàng, A Kết hỏi Lâm Trúc: "Muội định nhìn chỗ nào trước?" Chào hỏi mọi người rồi cùng nhau đi, tránh cho chút nữa, muội muội chạy mất lúc nào không hay.

Lâm Trúc nhìn mấy cánh cửa trước, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Đi dạo từ phòng khách đi đã."

Bốn người cùng đi vào gian bên trái của cửa hàng, nha hoàn mặc quần áo trắng nhìn thấy bọn họ lập tức chào, sau đó yên lặng đứng hầu tại chỗ, chờ bọn họ gọi sẽ lập tức đến nghe sai bảo.

Chị em A Kết đã quen thuộc với quy định của nơi này, tự ý quan sát trang trí bên trong.

A Kết rất muốn theo sát muội muội và đệ đệ, nhưng Lâm Trúc lại thích tranh chữ, đồ sứ, Lâm Trùng Cửu nhìn thấy cái gì cũng tò mò nhưng lại không hứng thú với thứ đó được lâu, dẫn Chu Lan Sinh đi dạo xung quanh, còn nàng lại thích cách trang trí mấy bồn hoa lan ở bên trong, bởi vậy, mọi người không thể tập trung ở một nơi được đại gia như vậy. Qua rèm sa lqđ mỏng, A Kết nhìn sự khác biệt giữa hai cửa hàng, để chắc chắn lúc này chỉ có mấy người họ ở đây, sau đó yên tâm đi nhìn hoa lan. Thật ra thì cũng không cần quá lo lắng, muội muội bước bình đến mức nào đi nữa cũng sẽ không chạy ra bên ngoài.

Trên ghé từ đàn là một chậu lan điều, lá lan điệp xanh lục, sáu cánh hoa trắng chum chím hé nở từ trong bụi cây, thanh lịch mà vô cùng mát mẻ.

A Kết đi vào phòng hoa, thỉnh thoảng, đôi mắt lại lướt qua những bức tranh chữ được treo trên tường, nàng không đọc sách nhiều như muội muội, rất nhiều lqđ nhân tài trí thức mà nàng không biết, chỉ biết những tranh chữ này có hàm xúc rất khó tả. Nàng nhìn một lát dừng một lát, thường ngoạn hết những bồn hoa lan trong phòng khách, bỗng nhiên phát hiện ngoại trừ nha hoàn, nơi này chỉ mình nàng (vivi: phù... Em tưởng chị gặp nam9 chó).

A Kết cười cười, vén rèm đi tới thư phòng ở ngay bên cạnh, quả nhiên nhìn thấy

Lâm Trúc đang đứng trước kệ sách tìm thứ gì đó.

Bên cạnh là phòng ngủ, âm thanh đệ đệ chơi đùa truyền ra từ đó, A Kết hơi lo lắng, nhìn qua hoa lan trong phòng, đi vào phòng phòng ngủ trước.

"Tiểu Cửu, không được nằm trên giường, mệt thì trưa về phòng khách của nhà dì ngủ." Đi vòng qua bình phong, A Kết đỡ đệ đệ từ trên giường xuống, những thứ này đều là vật trang trí, nếu làm bẩn lại khiến nha hoàn cửa hàng phải làm giặt giũ, lau chùi, huống chi chuyện đệ đệ không hiểu quy củ sẽ khiến người ta chê cười.

"Tỷ tỷ đừng giận, Tiểu Cửu thích thì cứ nằm một lát đi, không có chuyện gì đâu." Chu Lan Sinh mở miệng giải vây cho Lâm Trùng Cửu, nói xong bé cũng ngồi lên giường. Lâm Trùng Cửu thấy vậy, lập tức lại trèo lên giường, giường đất ở nhà rất cứng, bé thích chơi trên giường này hơn.

A Kết không muốn làm xấu mặt con của dì, không thể làm gì khác ngoài việc dặn dò Lâm Trùng Cửu: "Vậy cho phép đệ nằm một lát, chúng ta phải đi bây giờ đó."

"Biết ạ, đại tỷ nhanh đi ngắm hoa đi, Lan Sinh huynh nói này trong có loại hoa mới!" Lâm Trùng Cửu cất tiếng đuôi khéo.

Nghe vậy, sự chú ý của A Kết lập tức chuyển tới những bồn hoa lan.

Nàng bắt đầu đi nhìn đệ đệ, đi vòng qua bình phong đi ngắm hoa.

Đưa mắt nhìn, lập tức nhìn thấy một loại lan mới.

A Kết cảm thấy vô cùng vui mừng, thả nhẹ bước chân đi tới nhìn. Chậu hoa lan đặt ở trên khay trà, hai bên khay trà có một cái ghế riêng. A Kết nhìn cái ghế một lát, cảm thấy ngồi xuống nhìn rất hợp, liền ngồi dựa vào ghế, nghiêng đầu nghiêm túc ngắm hoa lan.

Kể từ lần đầu tới nhà dì nhà làm, nàng đã thích hoa lan rồi, sau khi dí biết, dì cùng dưỡng đặc biệt chú ý tới việc nuôi Lan Cổ Tích 《Lan Huệ Lục》 cho nàng (vivi: biết hoa này là gì, em chết liền, ai biết là hoa gì bảo em vs), nếu có giống lan mới được chuyển tới đây hoặc dưỡng tạo ra loại lan mới, hầu như nàng sẽ là người biết đầu tiên. Cây Huệ Lan trước mặt nàng chính là loại cây mà năm ngoái dưỡng nói tới, đó là loài cây mới nhất Giang Nam tiếng cống gọi là Đại Nhất phẩm.

Lúc ấy dưỡng cho nàng và dì nhìn bức tranh vẽ loại hoa lan đó, không nghĩ nhanh như vậy dưỡng đã nuôi được loại lan này.

Nhìn cây Huệ Lan trước mặt, A Kết không nhịn được đọc lên bài thơ bình luận của dưỡng đối với Đại Nhất: "Năm cánh phân chia, lá xanh biếc, cánh mềm . . . . ."

"Đây là Đại Nhất phẩm?"

Đang lăm bặt, đột nhiên một giọng nói trong trẻo lạnh lùng cắt ngang lời nàng, A Kết sợ hãi, ngẩng đầu, không biết từ lúc nào, nơi này không chỉ có mỗi

mình nàng, một nam nhân mặc quần áo bông xuất hiện từ bao giờ. Lúc này, nàng mới nhớ tới tránh ra, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt hắn, không hiểu tại sao nàng lại sững sờ.

Nam tử khoảng mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt tuấn mỹ, trắng nõn, trong trẻo nhưng lạnh lùng, ngay cả ánh sáng mùa hè ngoài cửa sổ cũng không thể hoà tan được khí chất lạnh tận xương của hắn. Hắn nhìn xuống từ trên cao, dùng đôi mắt phượng hẹp dài nhìn kỹ nàng, yên lặng, không vui không giận, toát ra khí chất uy nghiêm trời sinh của hắn.

A Kết nhanh chóng thu lại tầm nhìn, từ trước tới nay nàng chưa bao giờ khẩn trương như lúc này, hơn thế nàng còn thấy sợ.

"Là Đại Nhất Phẩm?" Nàng cúi đầu đáp, đứng dậy muốn đi. Nơi này có nha hoàn

hầu hạ, hắn muốn hỏi hoa mua hoa, có thể tìm các nàng.

"Hoa này nuôi như thế nào?" Nam tử lập tức ngồi xuống chiếc ghế nàng vừa ngồi, nhìn cây Huệ Lan, hỏi nàng.

Lúc này, A Kết quay lưng về phía hắn, lqđ không nhìn thấy ánh mắt của hắn, nhưng nàng hiểu rằng, người nọ đang cùng nàng nói chuyện. A Kết nhìn nha hoàn đứng gần đó, nháy mắt với nàng ta, nhưng không biết nha hoàn kia có phải bị khí thế của nam tử dọa sợ hay không mà nàng ta đỏ mặt cúi đầu, không nhúc nhích. A Kết cau mày, vừa định gọi nàng ta tới đây thì giọng nói lạnh lẽo, không vui của nam tử ngồi sau lưng nàng lại truyền đến: "Ta đang hỏi ngươi đây."

Dù sao cũng là cửa hàng nhà đi, nha hoàn không tận tụy làm việc, A Kết không thể làm gì khác hơn là quay đầu lại, thay đi, chuẩn bị tiếp đón vị khách này. Nhìn chiếc áo cao quý của hắn, nói không chừng nguồn thu của món tiền lớn.

Lúc này, từ phía sau bình phong, Chu Lan Sinh cũng đi tới đây, cười với nàng: "Tỷ tỷ, tỷ dẫn Triệu Cửu đi tìm A Trúc tỷ đi, để đệ chiêu đãi Triệu công tử cho." Đứa bé mới mười tuổi, nụ cười vô cùng ôn hòa, động tác vô cùng thong dong, không nhanh không chậm đi tới khay trà, giới thiệu với người nam nhân mặc quần áo bông.

Thì ra là đệ đệ biết người này. . . . .

Cuối cùng, tâm trạng của A Kết cũng được thả lỏng, không nhìn lại Triệu công tử nào đó, lặng lẽ ngoắc tay với đệ đang đứng ngơ ngác cạnh bình phong.

Lâm Trùng Cửu nháy mắt mấy cái, biết lúc này không phải là lúc để nói chuyện, lqđ ngoan ngoãn đến bên cạnh tỷ tỷ, theo nàng đi ra ngoài. Vào thư phòng, Lâm Trùng Cửu giặt nhẹ tay áo A Kết, chờ A Kết cúi đầu, hắn che miệng, nói nhỏ vào tai nàng: "Đại tỷ, Triệu công tử chính là người hôm trước chúng ta gặp đó."

"Người nào?" A Kết nhỏ giọng hỏi, nàng không có chút ấn tượng nào với hắn. Theo lý thuyết, với phong thái dung mạo như vậy, nếu đã gặp qua, nàng không thể nào không nhớ rõ được.

"Chính là người cưỡi ngựa, trên người hắn đeo ngọc bội như ẩn như hiện, đại tỷ quên rồi sao?" Lâm Trùng Cửu hỏi với thái độ không thể tin.

Trùng hợp thế sao?

A Kết hơi ngạc nhiên, ngạc nhiên hơn nữa là trí nhớ của đệ đệ lại tốt như vậy, cười sò sò đầu hắn, không nhắc lại chuyện này, đi tới kệ sách, nói với muội muội đang vui đầu đọc sách: "Đi thôi, Lan Sinh đang chào hỏi khách quý, chúng ta về viện chờ hắn, về thôi."

"Muội còn chưa đọc xong mà." Lâm Trúc không muốn đi.

"Sách ở đây thư phòng không thiếu, muội mượn chỗ đi cũng được." A Kết giặt sách muội muội đang đọc, đặt lại trên giá, dắt tay muội muội đi ra ngoài.

Lâm Trúc không thể không đi theo nàng, lúc tới cửa nhớ ra cái gì, quay đầu lại nhìn về phòng ngủ: "Khách quý nào vậy? Sao muội lại không nghe thấy gì?"

A Kết âm thầm cười khổ, đừng hỏi tại sao muội muội không nghe thấy, nàng ngồi ở trong đó còn chẳng phát hiện ra, người nọ vào im hơi lặng tiếng, giống như quỷ vậy. . . . .

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, nàng lại nghĩ tới đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của nam tử, A Kết không kim lòng được mà rung động, vội vàng vứt bỏ những ý nghĩ hoang đường, kéo muội muội và đệ đệ ra ngoài, đứng ở gốc cây chờ Chu Lan Sinh.

Mặt trời nhô lên cao, nhánh cây theo gió rập rờn, ánh mặt trời loang lổ.

Ba người đứng ở cửa sau, chỗ cây hộc già đối diện phòng khách, chờ mãi, A Kết thấy Chu Lan Sinh dẫn chủ tớ Triệu công tử vào phòng khách. Lúc đang ngẩn ngơ, nàng thấy nam nhân đó nghiêng đầu nhìn về lqđ phía nàng, A Kết cảm thấy vô cùng căng thẳng, vừa định trốn sau cây, người nọ đã dờ mắt, nhìn thẳng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đi Theo

Tránh cho việc lại bị Triệu công tử nhìn thấy, A Kết dẫn đệ đệ muội muội đứng đợi dưới cây hòe già.

Lâm Trúc tò mò, thò đầu nhìn theo: "Đại tỷ, người vừa nãy thật anh tuấn, đẹp hơn phụ thân của chúng ta rất nhiều!"

Vốn dĩ A Kết đã không vui vì thái độ nói năng tùy tiện, hành động không suy nghĩ của muội muội, nghe thấy câu này lại không nhịn được cười, nhìn Lâm Trúc Cừu, nói như có ngụ ý: "Phụ thân mà nghe được câu này của muội, phụ thân sẽ ghen tỵ đấy!" lqđ Thật ra thì cũng không trách hai người đi so sánh người ta với phụ thân, thật sự lớn như vậy mới gặp được nam nhân đẹp như thế, phụ thân đẹp mắt nhất, trên người dường lại có khí chất phóng khoáng, phiêu dật khí độ, nhưng tướng mạo lại đẹp hơn một chút.

Lâm Trúc làm mặt quỷ, trước mặt trưởng tỷ, nàng cũng không dám nhìn lung tung nữa.

A Kết rất vui mừng, hỏi quyền sách A Trúc vừa xem là sách gì.

Không đề ba chị em đợi lâu, Chu Lan Sinh đi ra.

A Kết tò mò hỏi: "Hắn mua Đại Nhất phẩm sao?" Không biết trong nhà dường còn cây nào không, nàng còn chưa nhìn chán mà.

Chu Lan Sinh gật đầu, vừa đi vừa nói: "Mua, ngoài Đại Nhất phẩm, Triệu công tử còn mua ba bồn Huệ Lan, hai bộ tranh hoa lan, bốn tấm bình phong hoa cúc vàng, hoa lan hẳn cũng mua, hình như muốn tặng cho người khác." Đây cũng coi như là món làm ăn lớn, khoe miệng thiếu niên hơi nhếch, cuối cùng cũng có một chút trung thực mà đứa trẻ mười tuổi nên có.

Lâm Trúc giật mình hoảng sợ, không nhịn được quay đầu lại nhìn: "Triệu công tử thật là có tiền, mua nhiều đồ như vậy, giá chắc phải tới trăm lượng bạc nhỉ?" Đáng tiếc bọn họ đã ra khỏi cửa hàng, muốn nhìn cũng không nhìn thấy.

"134 lượng bạc, Triệu công tử trả luôn 150 lượng, không đợi phòng thu chi trả bạc dư đã đi rồi." Chu Lan Sinh cẩn thận giải thích, "Nghe nói Triệu công tử có chuyện phải làm, chiều mới quay lại lấy đồ."

Lâm Trúc hâm mộ muốn chết, người có tiền đúng là người có tiền, 16 lượng bạc cũng không cần, ngần ấy bạc đủ cho nàng mua rất nhiều quần áo.

"Lan Sinh, Triệu công tử là người ở đâu, hắn bao nhiêu tuổi . . . ."

"A Trúc!" Lập tức, A Kết nhảy vào ngắt lời xằng bậy của muội muội, cau mày nhìn nàng, có cô nương quy củ, đoạn chính nào tùy tiện tới mức đi hỏi tuổi của nam nhân hay không?

Mặc dù nàng dịu dàng, nhưng khi sầm mặt lại có tràn đầy phong thái của trưởng tỷ, khiến cho Lâm Trúc ngượng ngùng ngậm miệng.

Chu Lan Sinh quan sát hai người, cảm thấy không có gì phải dẫu, liền nói: "Đệ cũng không biết, cách mấy tháng, Triệu công tử sẽ lại tới đây chọn đồ, nhưng hắn ít nói lqđ kiệm lời, chọn hết đồ, cũng không thích nói chuyện với người khác, nha hoàn giới thiệu hoa nói nhiều hắn cũng không thích nghe, cho nên những nha hoàn kia không dám nói nhiều. Nhưng hôm nay, Triệu công tử thật thất lễ, nhìn tỷ tỷ đã biết ngay không phải là nha hoàn, nhưng hắn lại . . . ."

Đệ đệ vì mình mà không vui, A Kết cảm thấy vô cùng áy náy, cười nói: "Không có gì, có thể hắn thấy ta gần Đại Nhất phẩm nhất lên mới hỏi, chưa chắc đã coi ta như nha hoàn." Chuyện nhỏ này không đáng để đệ đệ không vui với khách.

Chu Lan Sinh không nói nữa. Lúc ấy hắn đi vòng qua bình phong, Triệu công tử nhìn chằm chằm bóng lưng tỷ tỷ không chớp mắt, nhìn thế nào cũng thấy hoà nhã. lqđ Nhưng từ trước tới giờ sắc mặt hắn luôn như thế, nhìn nghiêm túc, chưa hẳn là tức giận, nếu tỷ tỷ không để ý, chuyện này hắn cũng không cần nói cho người lớn.

Đứng bên cạnh, Lâm Trúc cũng nghe được một chút, trong lòng bắt đầu tưởng tượng, nhẹ nhàng nói thầm vào tai trưởng tỷ: "Đại tỷ, không phải Triệu công tử thấy tỷ xinh đẹp lên muốn làm quen đấy chứ?"

A Kết sừng sốt, tinh thần hồi phục liền muốn mắng muội muội lại nói linh tinh, nhưng Lâm Trúc cười duyên, chạy mất từ lâu rồi.

A Kết không thể làm gì nữa, chỉ có thể trừng mắt cảnh cáo nàng.

~

Dùng xong cơm trưa, sau khi nghỉ ngơi, Liễu thị chuẩn bị mang hai nữ nhi đi dạo phố.

Di của hai nàng cũng muốn đi: "Mọi người đi mua cái gì vậy?"

Liều thị nhìn muội muội một chút, thầm nghĩ nếu nói bọn họ đến tiệm trang sức, chắc chắn muội muội sẽ bỏ tiền mua đồ

cho cháu gái, nàng không muốn muội lqđ muội phải lãng phí, bởi vậy để cho anh chị em A Kết mua vòng ngọc vào lúc khác, hôm nay chỉ đi xem tơ lụa, như vậy lúc ấy, muội muội muốn nhào vào để trả tiền cũng không tốn quá nhiều.

Vì vậy nàng cười nói: "A Kết, A Trúc lại cao thêm rồi, quần áo mùa hè năm ngoái giờ mặc hơi chật, ta đưa chúng đi may quần áo." Nói xong, Liều thị liền từ sờ đầu nữ nhi.

Lâm Trúc hiểu ý mẫu thân ý, cười không nói. Ngày lễ ngày tết đi cho nàng mọi thứ nàng sẽ vui vẻ nhận, không giống như yêu cầu của mẫu thân đối với đi. Di thương nàng, nàng thân thiết với đi, chưa bao giờ nàng lợi dụng tình cảm này để tham lam thứ gì.

Họ không tới tiệm trang sức, A Kết lại càng không thể nói.

Em gái Liều thị không biết lòng dạ ngoan ngoãn của ba mẹ con nàng, nghiêng đầu sai nha hoàn đi chuẩn bị xe ngựa, sau đó đi tới trước mặt hai cháu ngoại, cẩn thận quan sát: "Thật là xinh đẹp, nên ăn mặc thật ưa nhìn. Ài, lúc ta và mẹ các con giống các con bây giờ, trong nhà không có tiền, chỉ có thể mở to mắt hâm mộ những đứa trẻ khác. Giờ đi lớn tuổi rồi, không thích hợp mặc những quần áo trẻ trung kia nữa, thật may còn có các con, đi muốn các con được mặc quần áo thật xinh đẹp, để cho mọi người đều biết con gái Liều gia nhà chúng ta đều là mỹ lqđ nhân!" Cháu ngoại không họ mang họ Liều, nhưng dòng máu chảy trong người các nàng, dung mạo của các nàng giống hệt trường tỷ, vậy thì có khác gì cô nương Liều gia.

Liều thị vỗ trán, rốt cuộc ai mới con của nàng đây?

Xe ngựa đã được chuẩn bị xong, em gái Liều thị là người cuối cùng lên xe, dặn dò phu xe đến cửa hàng tơ lụa tốt nhất ở trấn trên.

Liều thị nói rõ suy nghĩ của bản thân: "Muội mua thêm đồ cho chúng, ta mặc kệ, nhưng một người không thể mua nhiều hơn hai bộ quần áo, nếu không từ sau, chúng ta đi mua đồ không bao giờ nữa gọi muội nữa."

Em gái Liều thị cười cười, nói chuyện với hai cháu ngoại, giả vờ coi như không nghe thấy.

Liều thị tức giận tới mức hung hăng chọc vào trán muội muội, em gái Liều thị cũng tức giận gào lên: "Đánh thêm cái nữa là được mua thêm được hai bộ quần áo!"

Mất Liều thị tròn tròn, có chuyện đánh người còn được tiền nữa à?

~

Đi ra khỏi cửa hàng tơ lụa, Liều thị nhìn chăm chăm hai bao chứa đầy quần áo với chất liệu tốt, không biết làm sao, đành nói với muội muội: "Được rồi, mau về thôi."

Em gái Liều thị lắc đầu cười: "Từ từ đã nào, hai ngày trước, muội vừa chọn được vài món trang sức ở Trấn Bảo, hôm nay là ngày tới lấy, mọi người đi cùng muội luôn."

Liều thị ngạc nhiên.

Em gái Liều thị mua cho hai chị em một đôi vòng tay, nàng và Liều thị đeo vòng đá Phù Dung, hai chị em A Kết là đôi vòng tay ngọc bích.

Bốn người đều vô cùng xinh đẹp, cổ tay trắng mịn đeo vòng tay trong suốt khiến cho đôi mắt của bà chủ đứng sau quầy tròn tròn: "Ông trời thật là thiên vị, dường như chị em Chu phu nhân là tiên trên trời, hôm nay nhìn hai cô nương họ Lâm này còn hoàn hảo hơn cả thiên tiên!" Lúc nói chuyện, bà chủ nhìn A Kết vài lần, người đẹp còn có người đẹp hơn, cô lqđ nương lớn nhà họ Lâm thật là xinh đẹp, nhưng cũng khiến người ta nổi lên suy nghĩ - thương xót.

(vì: sau này chị sướng cho bà thao hồ mà thương xót)

A Kết ngượng ngùng cúi đầu. Cháu ngoại đỏ mặt, em gái Liều thị cười híp mắt, nói vài câu khách sao, cuối cùng cũng đưa mọi người về nhà.

Nghỉ ngơi một lát, Lâm Hiền cáo từ, trở về nhà.

Vợ chồng Chu Bồi tiễn người ra tận cửa

Đúng lúc đó, một chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa Phàm Lan cư, khi mọi người ra ngoài thì ở bên kia, một nam nhân mặc áo bông cũng bước xuống từ xe ngựa, khuôn mặt lạnh lùng như sương.

A Kết liếc mắt nhìn thấy, lập tức kéo muội muội đứng trốn sau lưng cha mẹ.

Chu Bồi cười hiền lành nhìn Lâm Hiền, đi tới trước mặt nam nhân kia, cười vang: "Triệu công tử, đã lâu không gặp."

Triệu Trầm nghiêng người, thấy người đứng trước mặt là Thiếu Đông Gia Chu Bồi của Phàm Lan cư, hần khẽ vuốt cằm coi lqđ như là đáp lại. Ánh mắt vô tình lướt qua xe lừa, thấy một bé trai ngẩng đầu nhìn hần, mắt phượng chau lên, nhìn thêm một cái, sau đó hần chú ý tới sau lưng cha của bé trai, hai cô nương đang đứng, một người cao gầy, áo xanh quần trắng, là người hần gặp lúc trưa.

Hắn lặng lẽ thu hồi ánh mắt.

Chu Bồi biết hắn nói ít, không dám nói quá nhiều với hắn, chào hỏi vài câu, sau đó dặn dò bọn tiểu nhị chuyển hàng cẩn thận, cáo lỗi rồi đi.

"Một khách hàng lâu năm." Đứng trước xe lừa, Chu Bồi nhẹ nhàng giải thích với Lâm Hiền, thấy mọi người đã ngồi lên xe, hắn chấp tay chào từ biệt: "Tỷ phu đi thông thả, ngày khác chúng ta gặp lại."

Lâm Hiền cười đáp lễ, xoay người, chậm rãi đi.

Xe lừa đơn sơ xe chậm chạp lướt qua xe ngựa.

A Kết và Lâm Trùng Cửu ngồi đối diện với ngựa, nghe người làm nhắc tới Đại Nhất phẩm, A Kết không nhịn được ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy có người xách Đại Nhất phẩm đi ra từ Phẩm Lan cư. A Kết nhìn chăm chăm chậu hoa lan quý gia, cho đến khi phát hiện có người đang nhìn lạ lùng. Nàng giật mình, ánh mắt nhìn nàng dời đi, lúc này nàng mới phát hiện Triệu công tử còn chưa lên xe, đứng trước xe như đợi đủ đồ mới đi, lúc nàng nghĩ ngờ giương mắt nhìn hắn thì đúng lúc chạm phải đôi mắt phượng trong veo mà lạnh lùng, ẩn chứa sự không vui.

A Kết nhanh chóng nghiêng đầu nhìn về phía trước, hai tai nóng bừng. Hắn, hắn sẽ không nghĩ rằng nàng đang trộm nhìn hắn chứ?

Một lát sau, tiếng xe ngựa lộc cộc từ sau lưng truyền tới, A Kết lặng lẽ quay đầu lại, phát hiện chiếc xe ngựa kia đang chậm rãi đi tới, qua rèm cửa, thấp thoáng thấy nam tử đang ngồi thẳng ở bên trong.

A Kết không dám nhìn nữa. Dần dần, nàng cảm thấy vô cùng hối hận khi cho đệ đệ ngồi bên cạnh nàng.

Lâm Trùng Cửu liên tục nhìn về phía sau.

Hiển nhiên, Liễu thị cũng biết có xe ngựa đi phía sau, nhẹ giọng mắng một câu: "Ngồi ngay ngắn, có gì để nhìn."

Lâm Trùng Cửu nói nhỏ: "Nương, đó là xe ngựa của Triệu công tử, trưa nay ở nhà dưỡng, hắn mua rất nhiều đồ."

"Mua thì mua, liên quan gì tới chúng ta?" Liễu thị trừng mắt nhìn bé, thấy con gái lớn cúi đầu thận trọng, nàng lặng lẽ quan sát, đánh giá khoảng cách giữa xe lừa và xe ngựa, chỉ cách nhau năm mười mấy bước xe ngựa. Mãn xe mùa hè rất mỏng, chỉ với khoảng cách gần như vậy, người ở trong xe mới có thể quan sát rõ toàn bộ những người trong gia đình họ, nàng lqđ muốn cho con gái lớn sang ngồi cùng muội muội, nhưng lại cảm thấy nếu làm như vậy thể hiện quá rõ sự cảnh giác của bản thân, giống như đối phương không phải người tốt. Nếu không biết hắn thì chẳng có gì phải kiêng dè, ai bảo hắn lại là khách hàng lâu năm của muội phu chứ.

Nếu biết sớm thì nàng đã mua hai chiếc mũ để che mặt ở trán trên rồi, nhưng trong thôn chẳng có ai dùng thứ đó, bình thường ra khỏi trấn, đi hết cả con đường cũng chẳng gặp được ai, bởi vậy nàng cũng không nghĩ ra.

Liễu thị vô cùng hối hận, chỉ mong đối phương nhanh chóng vượt qua bọn họ.

Đợi một lúc lâu, xe ngựa vẫn không nhanh không chậm đi sau bọn họ

Trong lòng Liễu thị thầm tự hỏi, chẳng lẽ Triệu công tử quá hiểu lẽ nghĩa, không muốn làm bọn họ mất mặt mũi nên không vượt qua?

Lúc ở Phẩm Lan cư nhìn lướt qua hắn, dung mạo thiếu niên ấy tuấn lãng, trong trẻo mà lạnh lùng, khiến cho ai nhìn vào cũng cảm thấy không có cách nào phá tan được sự lạnh lùng ấy.

Liễu thị nhìn về phía trước, thấy có ngã ba, trước khi ra khỏi nhà, bọn họ cũng không gặp Triệu công tử, nói không chừng hắn không cùng đường với nhà nàng.

Nàng bắt đầu mong ở ngã ba, mỗi người đi một ngã, thật muốn nói với con gái lớn, da mặt nha đầu này quá mỏng.

A Kết cũng vô cùng mong chờ, tuy trong lòng không ôm quá nhiều hy vọng, dù sao hôm đó, chủ tớ bọn họ cưỡi ngựa cũng chỉ đi ngang qua thôn nàng.

Nhưng, tại sao lòng nàng lại thấy vô cùng sợ hãi, cảm giác thấy người nọ đang nhìn chăm chăm nàng qua tấm rèm?

Không phải do nàng suy nghĩ nhiều vậy chứ? Người trong thôn học hành ít ỏi, nhìn nàng cũng chỉ nhìn một lần không thèm nhìn nữa, nhìn Triệu công tử đã biết hắn xuất thân từ gia đình cao quý, chắc chắn biết rất rõ cách hành xử, mặt khác, ở trong thôn, dung mạo của nàng cũng lqđ được coi là xuất chúng, con cái nhà giàu kiến thức vô cùng phong phú, chắc hắn sẽ không vì nàng mà thất lễ. Lúc ấy nàng nhìn hoa lan của hắn, không phải hắn không vui đó sao?

Nghĩ như vậy, A Kết cũng không khấn

trương nữa, tay phải không nhịn được sờ chiếc vòng ngọc di mới mua cho nàng.

Lâm Trúc nhìn cử chỉ cẩn thận của trưởng tỷ, trong lòng vô cùng nuối tiếc, nếu trưởng tỷ không đính hôn, có phải rất xứng đôi với Triệu công tử không. Không phải nàng ghét nghèo yêu giàu, muốn trách thì phải trách trưởng tỷ giống hệt bông hoa yêu kiều, vừa nghĩ tới lqđ chuyện trưởng tỷ sẽ gả cho Mạnh Trọng Cảnh, sau đó phải làm việc dưới đồng, mặc dù không phải xuống đồng nhưng cũng sẽ giống như mẫu thân, cả ngày chỉ quanh quẩn quanh bếp,

nàng không nhẫn tâm. Phụ thân kiếm được nhiều tiền, mẫu thân vô cùng hoàn hảo, còn Mạnh Trọng Cảnh chỉ biết trồng trọt. . . .

Đáng tiếc tỷ tỷ không nghe nàng, không thể chịu được khi nghe trưởng tỷ nói: chỉ muốn sống cùng Mạnh Trọng Cảnh, nói không chừng Triệu công tử đã thành thân rồi, mua hoa lan, lại mua bình phong, rõ ràng là mua cho nữ quyến.

Đến cửa ngõ, ba mẹ con không ai bảo ai nhưng đều âm thầm quan sát xe ngựa.

Đột nhiên, Trần Bình vô cùng hồi hộp.

Đánh xe cho thiếu gia nhiều năm như vậy, lần đầu tiên hấn hoảng sợ, so với lần đầu đánh xe ngựa còn lo lắng hơn nhiều, mặc dù hấn không hiểu mình khẩn trương vì điều gì vẫn nào. Chẳng lẽ là do cô nương trước mặt hấn rất xinh đẹp? Nhưng thiếu gia từng nhắc nhở hấn, hiển nhiên là hấn không dám nhìn sang bên đó, chỉ nhìn lẹch chăm chăm xe lừa đang đi trên đường đất thôi.

"Thiếu gia, chúng ta đi về hướng nào?" Trước mặt là ngã ba, Trần Bình nhỏ giọng hỏi lên.

Queo bên phải là đường gần nhất, cũng là thói quen của bọn hấn, hai ngày trước, trong lòng thiếu gia cảm thấy không vui, không muốn về nhà sớm, vì vậy phóng ngựa đi đường vòng.

Triệu Trầm cau mày, không hiểu vì sao Trần Bình lại hỏi câu này. Đôi mắt nhìn về ba bồn hoa lan đặt trong xe, vừa định mở miệng, thì lại thấy này xe các hấn càng lúc càng xa, giọng nói cất lên bất ngờ như mất sự kiềm chế: "Còn sớm mà."

Trần Bình ngậm miệng trong lòng, điều khiển xe ngoặt sang bên trái của ngã ba.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nhường Đường

Chiếc xe lừa và xe ngựa lặng lẽ đi trên con đường nhỏ vùng nông thôn, không muốn người hai bên đường chú ý cũng khó.

Đi từ thị trấn tới lối rẽ, thấy đường đi cũng không còn xa, do đó Lâm Hiền cũng chẳng thấy có gì bất thường, chỉ biết có một chiếc xe ngựa đang đi ở phía sau. Nhưng đi hết con đường nhỏ, vẫn không thấy tiếng nói cười của thê tử và các con, hấn thấy rất kỳ lạ, quay đầu lại hỏi: "Sao hôm nay không nói gì thế?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Trùng Cửu mờ mịt, mẫu thân và tỷ tỷ đều không ai nói câu nào, bé cũng không dám nói.

Con gái thứ hai ngồi giữa nàng và trượng phu, Liễu thị sợ người đi sau nghe được lời giải thích không tốt của nàng, chỉ dám dùng ánh mắt ra hiệu cho trượng phu nhìn con gái cả.

Khuôn mặt A Kết nóng vô cùng.

Nàng biết, người trong nhà không nói câu nào là vì cử chỉ của nàng quá cẩn thận.

Nàng cũng không muốn cho muội muội hư hỏng của mình thấy hưng phấn, cái cảm giác bị người khác nhìn chăm chăm càng ngày càng rõ ràng, nàng không muốn lấy lợm bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng ánh mắt của hấn quá sắc bén, nghĩ đến việc rất có khả năng hấn đang nhìn nàng chăm chăm, nàng lập tức cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Lâm Hiền vẫn không biết.

Lâm Trúc rất có sở trường về việc này, thấy má tỷ tỷ càng ngày càng hồng, đầu cúi xuống như suy nghĩ điều gì, xe ngựa xóc nảy, cảm giác như sắp đụng vào ngực, cảm thấy không đành lòng, nghiêng đầu, nói nhỏ với phụ thân: "Phụ thân, xe ngựa đi sau cách chúng ta quá gần, ngồi ở bên trong là Triệu công tử, tỷ tỷ..."

Lâm Hiền lập tức hiểu ra, nhìn lại, quả nhiên khoảng cách giữa xe hấn và xe ngựa rất gần nhau.

Tính cách con gái cả hấn hiểu rất rõ, đặc biệt là sau khi hứa hôn với Mạnh Trọng Cảnh, không bao giờ tùy tiện đi ra khỏi cửa, nếu không phải vô cùng yêu thích hoa lan nhà dì, chỉ sợ, lần này nàng cũng không đi ra khỏi cửa.

Triệu công tử... Tuổi tương đương với Mạnh Trọng Cảnh, quả thật nên kiêng dè.

Trên đường trở về, Lâm Hiền kết thúc cuộc nói chuyện phiếm, nhìn trái nhìn phải. Con đường này vừa đủ để hai chiếc xe ngựa có thể đi song song với nhau, nhưng đường lại vô cùng vắng vẻ, hấn có thói quen luôn đi ở giữa đường, có lẽ đôi phương cũng muốn vượt bọn hấn, nhưng lễ phép mới không dám vượt qua?

"Hừ..hừ..." Lâm Hiền nhẹ giọng hăm cường, dùng roi quất lên mông lừa, kéo xe đi sát ven đường, nhường nửa đường cho xe ngựa.

Ngồi ở trong xe, Triệu Trầm nhìn thấy toàn bộ tình hình phía trước.

Hắn nhìn bốn hoa lan, lại nhìn chiếc xe lừa nổi bật dừng lại bên vệ đường, hỏi Trần Bình: "Có thể nhẹ nhàng vượt qua không?"

Trần Bình lắc đầu, "Nhiều hay ít cũng sẽ nghiêng ngã một chút." Lòng đường coi như bằng phẳng, hai bên là đất vườn, có một số khu vực hầu như là kênh rạch chen vào nhau, bên cạnh có những gia đình và cô đại sống xen kẽ.

Triệu Trầm khẽ nói một câu.

Trần Bình vuốt cằm, lập tức cao giọng: "Đa tạ lão gia tốt bụng nhường đường, chẳng qua, hôm nay, công tử nhà ta mua ba bốn lan cảnh, đặc biệt dặn dò tiểu nhân phải đi thật chậm, tránh xóc nảy trên đường, vì vậy mới đi từ từ. Lão gia cứ đánh xe thoải mái, không cần lo cho chúng ta."

Hắn bỗng nhiên mở miệng khiến cho năm cái miệng nhà họ Lâm đều sững sờ.

Liễu thị hơi xấu hổ. Vốn dĩ, nàng cảm thấy Triệu công tử không tốt. Thấy con gái cả không được tự nhiên mới nhắc nhở trượng phu, nhà mình chủ động nhường đường như vậy, cũng không biết đối phương có suy nghĩ như thế nào.

Khuôn mặt A Kết đỏ hoàn toàn. Quả nhiên, quả nhiên là nàng nghĩ nhiều, người ta yêu hoa tiếc hoa, người ta đi chậm chẳng liên quan gì tới nàng.

Giọng nói sang sảng của Lâm Hiền cất lên: "Thì ra là vậy, Lâm mỗ lo lắng nhà chúng ta đi chậm sẽ khiến quý nhân bị chậm trễ, lần này Lâm mỗ cũng yên tâm rồi."

Cả hai đều tìm lý do vô cùng chính đáng, sau khi hỏi han vài câu thì lại im lặng như ban đầu, một trước một sau tiếp tục đi chậm rãi.

Xác định đối phương không phải đi theo mình có mục đích, để cho con gái lớn hết xấu hổ xấu hổ, Liễu thị bắt đầu nói chuyện, hỏi nàng ở nhà đi có thấy hoa lan mới không. Suy cho cùng, có chuyện để nói còn hơn không có, A Kết buộc bản thân không để ý tới cảm giác như có như không bị nhìn chăm chăm, chăm chú trò chuyện với mẫu thân.

Giọng nói nàng dịu dàng, Triệu Trầm cách nàng một khoảng cách nhất định, cũng không nghe rõ lắm, chỉ có thể thấy môi đỏ mọng của nàng đóng rồi lại mở.

Hắn nhìn chăm chăm cô nương nhà nông, hơi thất thần.

Lúc mới gặp, chỉ là kinh ngạc nhìn thoáng qua, giống như trên con đường đầy cây cối khô cằn hoang dã, bỗng nhiên xuất hiện một đóa hoa kiêu diễm ở nơi ven đường. Bông hoa đại tuổi đẹp, khiến cho ai cũng phải dừng chân để ngắm nhìn, sau khi đi ngang qua chắc cũng chẳng nghĩ nhiều. Gặp lại nàng ở Phẩm Lan cư, cách nhau bởi tấm rèm che, hắn thấy nàng ngồi ở bên trong, yên lặng giống người trong tranh, không biết nàng xinh đẹp khiến cho người gặp là không thể quên hay là do trí nhớ của hắn quá tốt, chỉ cần liếc mắt một cái, hắn đã nhận ra nàng. Vốn dĩ muốn đi vào thư phòng để chọn lọ tranh chữ, việc này lại là nguyên nhân cho cuộc gặp mặt bất ngờ, hắn không tự giác đi về phía nàng.

Thực tế hắn chú ý tới nàng, lại phát hiện ra cây hoa lan kia.

Đối với các loại hoa lan, hắn cũng coi như hiểu rõ, nhưng chưa từng thấy loại hoa lan này, hết sức ngạc nhiên khi nghe nàng lầm bầm thật khẽ, đây đúng là loại hoa lan ngày xưa nông dân Giang Nam trồng để tiến cống, được đánh giá là công phẩm bậc nhất.

Hắn kinh ngạc khi thấy một cô nương nhà nông lại biết được trong loại lan cống phẩm mới ở trong cung, cũng nghi ngờ không biết loại lan này là thật hay giả, trực tiếp hỏi nàng.

Ai ngờ nàng...

Mấy năm nay, mặc dù hắn nghèo túng, hở ra khỏi cửa, luôn có những cô nương ái mộ hắn. Ngày ấy nàng nhìn thấy ngọc bội hắn đeo, hắn cho rằng nàng và đệ đệ của nàng đã nhìn chăm chăm, quan sát hắn thật lâu, hôm nay hỏi, chuyện hôm đó, hắn nghĩ lại nàng chủ yếu là kinh ngạc vui mừng hoặc khó xử, không ngờ nàng chỉ là lạnh nhạt nói một câu trả lời hắn, không những không đáp lời, còn muốn đẩy hắn cho những nha hoàn ngu dốt, chỉ biết nói như con vẹt.

Tuy rằng không vui, nhưng cũng chỉ là người lạ, hắn không muốn tranh cãi với nàng.

Lúc chờ người làm khuôn cây cảnh, hắn phát hiện nàng nhìn trộm hắn, Triệu Trầm cũng hiểu, thật ra cô nương này có ý với hắn, lạnh nhạt với hắn để lấy lùi làm tiến chăng?

Đối với việc này, hắn vô cùng khinh thường, trùng hợp là hai xe cùng đi ra khỏi thôn, hắn rảnh rỗi không có việc gì làm, cho Trần Bình đánh xe ra ngoài, muốn xem nàng có thể giở trò gì. Từ nhỏ, cuộc sống đại trạch xấu xa, hắn đã nhìn quen, cô nương nhà nông này có thủ đoạn cao thâm gì, hắn chưa được lĩnh giáo bao giờ.

Hắn nhìn nàng chăm chăm.

Hình dáng của tuổi mười lăm mười sáu, nghiêng chân ngồi trên xe, váy dài màu trắng trải ra, đôi giày thêu đã được che kín. Nàng ngồi thẳng, không tựa vào thành xe, lúc xe nảy lên, người nàng cũng nhẹ nhàng lay động theo nhịp xóc nảy của xe, ngực căng tròn run rẩy...

Mắt Triệu Trầm mở to.

Lúc chín tuổi, hấn xuống nông thôn, sau khi lớn lên mẫu thân vẫn chưa sắp xếp thông phòng cho hấn, bản thân hấn không ham muốn nhiều, cũng không nghĩ tới việc động chân động tay với mấy nha hoàn bên cạnh mình, lại càng không thèm nhìn nhiều, hôm nay lại trùng hợp nhìn thấy, lần đầu tiên, hấn biết nơi đó của cô nương lay động có bộ dạng như thế nào.

Sắp không thể không chế, hấn cố gắng hồi phục lại tinh thần, nhìn hoa lan, một lát sau mới ngẩng đầu tiếp tục nhìn nàng.

Lần này hấn chỉ nhìn mặt nàng.

Cô nương cúi đầu, khuôn mặt hồng hồng giống như hoa sen, nói là thẹn thùng, nàng mày nhíu lại, khóe miệng nhếch lên, giống như đang xấu hổ giận dữ.

Nàng phát hiện ra hấn đang nhìn nàng sao?

Triệu Trầm cũng không tin, mãi đến khi phụ thân nàng quay đầu lại. Ngay sau đó đem xe lừa chạy sát vệ đường, không cần nói cũng biết hàm ý của cha nàng.

Lúc này, Triệu Trầm mới hiểu, cô nương này không muốn cho hấn nhìn nàng, nếu không đi cùng đường lâu như vậy, sao nàng lại không xoay người lấy một lần, cho dù giả bộ vô tình quay đầu lại cũng không thêm?

Vậy sau lúc ở ngoài Phàm Lan cư, nàng lại nhìn trộm hấn?

Mùi hoa lan mùi thơm ngát nhẹ nhàng lướt qua, Triệu Trầm cúi đầu, nhìn cây cồng phẩm bạc nhất, bỗng nhiên hiểu ra, chắc chắn là nàng nhìn hoa.

Nguyên nhân này khiến cho Triệu Trầm cảm thấy không được tự nhiên, thì ra không phải là nàng lấy lui làm tiến, mà là hấn tự mình đa tình. (vivi: tường bở :chair:)

Sau xấu hổ là tò mò, với khuôn mặt của hấn cộng thêm vẻ bên ngoài phú quý, chẳng nhẽ nàng không động tâm chút nào?

Hấn lại nhìn.

Bỗng nhiên một trận gió thổi tới, đem rèm vải vén lên.

A Kết vẫn lặng lẽ để ý tới chiếc xe ngựa đi sau, thấy rèm động, nàng không nhịn được quay lại nhìn trộm, đúng lúc bắt gặp ánh mắt dò xét chăm chú của nam nhân.

Tuy nhiên rèm xe cũng lập tức hạ xuống, nhưng chỉ cần một cái liếc mắt của người đối diện cũng đủ để A Kết khẳng định, đối phương quả thật là nhìn nàng chăm chăm, không phải là nàng tự tưởng tượng.

A Kết cũng chẳng có cách nào để tha thứ, lại càng không nói tới chuyện nàng đã hứa hôn, ngay cả khi chưa hứa hôn, sao hấn có thể thất lễ như vậy chứ?

Nhưng đường lại không phải là đường của nhà nàng, hấn kiên trì muốn ở phía sau xe lừa, nàng cũng chẳng có cách nào..

A kết vừa giận vừa vội vàng, bỗng nhiên thấy đai lưng của muội muội đang múa cùng gió, nàng nhanh trí nghĩ ra một cách.

Nàng cầm khăn tay, giả vờ như muốn lau mồ hôi, sắp tới trán thì cố tình buông tay, khăn tay mỏng manh lập tức bị gió thổi bay.

"Mau dừng xe, khăn của A Kết bị rơi rồi!" Liễu thị nhìn thấy, vội vàng hô lên, chiếc khăn kia là chiếc khăn hoa lan mới của muội muội nàng cho A Kết, là loại tơ lụa tốt nhất của Tô Tú, giá mấy lượng bạc đó.

A Kết cũng quay đầu lại nhìn, thấy khăn rơi xuống bờ ruộng, khẽ nói: "Phụ thân, người đánh xe vào ven đường đi, con đi nhặt."

Hai mẹ con đều thúc giục, Lâm Hiền nhanh chóng dừng xe đi xuống, dắt xe lừa đi tới vệ đường, tránh cho xe ngựa đi sau vì nhà hấn mà chậm trễ.

Xe ngựa dừng lại một cách chắc chắn, không đợi A Kết xuống xe, Lâm Trùng Cửu đang ngồi đó đã nhảy xuống trước, giọng nói du dương cất lên: "Đại tỷ ngồi đó, đệ nhặt giúp tỷ!"

Đệ đệ đã nhảy xuống, A Kết liền ngồi trên xe chờ.

Lâm Hiền thấy Trần Bình cũng đi chậm lại, hướng về phía hấn chấp tay nói: "Chúng ta có việc phải nán lại một chút, tiểu huynh đệ đi trước đi!"

"Đa tạ Lâm lão gia!" Người ta đã nhường đường, không cần ý kiến của chủ nhân, Trần Bình cũng biết phải trả lời thế nào, sau khi nói cảm ơn thì hướng xe đi sát vào bên trái, đánh xe đi vẫn không chậm không chậm như cũ.

Xe ngựa từ từ vượt qua xe lửa.

Khuôn mặt Triệu Trầm không thay đổi chút nào, một lúc sau, hắn quay đầu lại nhìn.

Ở phía sau, bé nam đã quay lại ngồi bên cạnh nam trưởng tử, cầm khăn đưa cho nàng, cô nương hơi cúi đầu, không biết đang nói gì với đệ đệ nói cái, cười tươi như hoa.

Triệu Trầm nhìn nàng chăm chăm, trước khi nàng ngẩng, hắn lập xoay người ngồi thẳng.

Hắn nghe thấy mẹ của nàng gọi nàng là A Kết, A Kết... Quả nhiên là cô nương nhà nông.

Nàng không dùng thủ đoạn thu hút sự chú ý của hắn, ngược lại nàng không dấu vết trốn khỏi thủ đoạn của hắn.

Nàng coi hắn là đồ dê xồm sao?

Nếu hắn là đồ dê xồm thật, sau khi nàng ném đồ xuống đất để bọn hắn vượt qua nàng, hắn sẽ tiếp tục nhìn nàng chăm chăm, đẩy rèm ra nhìn nàng tiếp, nhìn mặt nàng, quan sát nàng..... Nhìn nàng đồ mặt tới mức muốn trốn cũng không trốn được.

Nhưng hắn lại không phải là loại người đó, hắn khinh thường phải làm như vậy, nàng không đáng để hắn phải hạ mình như vậy. Khuôn mặt hắn thể hiện rõ.

Khoảng hai khắc sau, phía trước con đường xuất hiện con đường nhỏ, Lâm Hiền điều khiển xe lửa quẹo vào con đường đó, đi về thôn.

Dần dần, không còn nghe thấy tiếng động của chiếc xe lửa đi sau nữa, Triệu Trầm quay đầu lại, chỉ thấy chiếc xe lửa đi nhẹ nhàng trên con đường mòn hướng về phía thôn xóm.

Hắn rảnh rồi không có việc gì làm, nhìn chăm chăm xe lửa, mặc dù ở khoảng cách xa như vậy, hắn cũng chẳng nhìn thấy người ngồi trên xe.

Xe lửa vào thôn, men theo con đường chạy dài từ hướng bắc đi về hướng tây, sau đi đến thôn Bắc thì đi tới cái chợ duy nhất, lại rẽ vào đó. Đến nỗi bọn họ dừng lại ở chỗ nào, Triệu Trầm cũng không thể nào nhìn thấy.

Chắc chắn là ở trên con đường kia.

Nghĩ đến bộ dáng xấu hổ giận dữ của nàng, Triệu Trầm cười lạnh, nếu hắn là đồ dê xồm thật, hắn rất muốn bắt nạt nàng, nàng cho rằng nàng có thể trốn sao?

Nàng nên cảm thấy may mắn vì hắn không phải là loại người đó.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hôn Sự

Trước khi mặt trời lặn, cuối cùng Triệu Trầm cũng về tới nhà.

Trong ánh trời chiều, một nông trại chỉnh tề cô lập toạ lạc ở phía đông thôn, cách nông trại gần đây nhất cũng khoảng một dặm.

Triệu Trầm đứng ở cửa, nhìn nông trại. Khuôn mặt trong veo mà bình tĩnh lạnh lùng.

"Thiếu gia?" Trần Bình cúi đầu, nhỏ giọng nhắc nhở.

"Chuyển mọi thứ tới sân của phu nhân đi." Triệu Trầm cũng không thèm quay đầu, phân phó.

Trần Bình lập tức sai người gác cổng đi kêu gọi người.

Đi qua ba cánh cửa, bước vào trong nhà, Triệu Trầm đi men theo hành lang, qua cửa nguyệt lượng, bước chân củ hắn dừng lại một lát.

Ở trong viện, đủ loại hoa lan hiện ra trước mắt, trời chiều đã ngả về tây, một phụ nhân (phụ nữ có chồng) mặc đồ trắng, dưới chân đi đôi giày vải thêu hoa lan đứng trước vườn hoa. Nàng đứng đối diện với hắn, khuôn mặt dịu dàng tràn lqđ ngập tằng ánh sáng vàng thân nhiên, ngọt ngào nhã nhặn lịch sự, giống như năm tháng không lưu lại bất cứ dấu vết nào lqđ trên người nàng vậy, những gánh nặng đã qua, cũng không ảnh hưởng chút nào tới nàng.

Chỉ nhìn về khía cạnh sự yên lặng của nàng một cách đơn thuần, không ai có thể tưởng tượng được vị phu nhân giàu nhất vùng bên cạnh, là con gái thứ hai của Lễ Bộ Thị Lang, từng là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân Duyên Bình hầu, đã từng... trải qua nhiều đau khổ như vậy.

"Nương, con về rồi." Hấn cất cao giọng, đi xuống bậc thang.

"Sao lại trở về trễ như vậy, không buồn bán ở thị trấn nữa sao? Ta còn tưởng hôm nay con không về chứ." Ninh thị lqđ ngẩng đầu, vui vẻ oán giận. Triệu Trầm đi đến cạnh nàng, nàng vỗ vai hấn, kéo tay hấn quan sát vài lần, đau lòng nói: "Gần đây con chạy đi chạy lại liên tục, cả người đen thêm rồi. Vần Mai, mau đi dọn nhà tắm chuẩn bị nước ấm."

"Phu nhân, sáng sớm người đã dậy rồi, phòng tắm đã chuẩn bị nước xong rồi, lúc nào thiếu gia muốn dùng đều được." Sau lưng nàng, nha hoàn có khuôn mặt trái xoan, dáng người nhỏ dãi xinh đẹp cười nói.

Ninh thị ảo não chán nản, cười với nhĩ tử: "Đều do nhớ con quá, đi thôi, con rửa ráy trước đi, lát nữa là ăn cơm rồi."

"Không vội, lúc về, con tiện đường vào Phẩm Lan cư, mua cho nương mấy thứ tốt." Triệu Trầm đỡ mẫu thân đi nhà lqđ chính, lúc vào thấy Trần Bình dẫn năm gã sai vặt quay về từ cửa viện bên kia, hấn đỡ mẫu thân ngồi xuống, đứng bên cạnh, nhìn sai vặt đem hoa lan cảnh, bình phong đặt trong nhà chính. Hấn dùng ánh mắt bảo Trần Bình đưa cuộn tranh trong tay tranh cho Vần Mai, Trần Bình dẫn những sai vặt lui xuống. lqđ

Đầu tiên, Ninh thị chú ý tới ba bồn hoa lan, trong đó có hai bồn trân phẩm* Huệ Lan tiên lục lá xanh, và một bồn hoa khác màu xanh biếc...

*trân phẩm: vật phẩm quý giá

"Nương, đây là cống phẩm đệ nhất mà năm trước con đã nói với người, tay nghề nhà họ Chu quả không tầm thường, con cứ nghĩ phải tới lúc về kinh, mới mua lqđ được cho nương." Biết mẫu thân không biết, Triệu Trầm nhẹ giọng giải thích.

Ninh thị cực kì kinh ngạc, thì thào với hoa lan: "Quả nhiên là người cao còn có người cao hơn, nơi bé nhỏ như vậy cũng ẩn dấu vật quý giá."

Triệu Trầm vuốt cằm về tỏ đồng ý, nhìn sắc trời, nói: "Nương cứ xem đi, con đi tắm, một lúc nữa con sẽ quay lại."

Ninh thị ngẩng đầu, lúc hấn sắp đi ra khỏi cửa thì nói: "Thừa Viễn, hôm nay phụ thân con gửi thư, nói tháng sau có thể về đây ở mấy ngày. Hấn cho con chọn một trong hai người của hai gia đình này. Một người là Lý Hàn Lâm, một người là con gái yêu của Huệ An hầu, ta đã xem bức họa rồi, sau khi ăn xong ta lấy cho con nhìn?"

Thừa Viễn là tự của Triệu Trầm.

Hấn không quay đầu, chỉ hỏi một câu: "Ồ trong thư, phụ thân nói thế nào ạ, là phụ thân chọn, Thái phu nhân chọn, hay vẫn do nữ nhân kia chọn?"

Ninh thị tiếp tục ngắm hoa, khóe môi cong lên như có như không, thần nhiên cười lạnh: "Hấn nói là chính tay hấn chọn, chỉ nhìn thân phận của nhà gái, với thân lqđ phận hiện giờ của con cũng cố gắng lắm cũng được coi như là phù hợp, dù sao con chỉ là con trưởng của hầu phủ, không có chức vụ gì, được nuôi dưỡng ở vùng nông thôn, con gái cao quý của nhà giàu chắc chắn là không thích con rồi."

"Nương từ chối thay con đi, phụ thân rất nghe lời của người mà." Triệu Trầm nói xong, nhấc chân rời đi luôn.

Rất nghe lời nàng sao?

Ninh thị nhìn bóng lưng của con, lắc đầu cười khổ, nàng chỉ nói thật, tiểu tử xấu xa kia có cần đem nàng ra làm tấm bia không?

Nếu Triệu Doãn Đình nghe lời nàng, năm đó hấn sẽ không bắt nàng gả cho hấn, cả nhà họ Ninh sẽ không bị lưu đày, khi hai vợ chồng lão hầu gia bắt hấn hưu thê hấn cũng chống đối không nghe, nặc cho nàng già chết cũng muốn chiếm lấy nàng, để cho nàng vĩnh viễn làm thê tử của Triệu Doãn Đình. Nhưng cũng thật may mắn, vì hấn bướng bỉnh, lqđ nàng mới có thể an toàn rút lui, tự mình chăm sóc con nhiều như vậy năm, nhìn hấn đọc sách tập viết, nhìn hấn bắn tên luyện võ, nhìn đôi cánh của hấn dần cứng cáp, không giống như ý muốn của Triệu Đình Doãn, muốn con nàng là một chú chim non chờ hấn che chở.

Nàng đã từng mong Triệu Doãn Đình hãy nghe nàng một lần, thả nàng, bây giờ nàng không thêm quan tâm, bởi vì nàng đã có con trai.

Những thứ nàng muốn, con nàng sẽ lập tức đưa cho nàng.

Giống như bồn cống phẩm đệ nhất này, Triệu Doãn Đình nói Hinh Lan Uyển trồng rất nhiều, chỉ chờ ngày hấn thăng công rước nàng trở về ngắm, nhưng hấn không biết rằng, con trai của nàng đã đưa cho nàng trước rồi.

Tuy nhiên, nàng vẫn muốn trở về, cho dù dùng thân phận nào cũng phải trở về.

Nàng muốn nhìn nữ nhân vì muốn cướp đoạt nam nhân với nàng, mà hại cả họ nhà nàng bị lưu đày.

Nàng muốn nhìn thấy nàng ta chìm sâu vào vũng bùn, ngay cả tên nam nhân mà nàng ta đoạt được cũng không có cách nào cứu nàng ta.

~

"Thiếu gia, nước đã chuẩn bị xong."

Triệu Trầm vừa bước vào nhà chính, hai đại nha hoàn Cẩm Thư, Cẩm Mặc do Ninh thị chuẩn bị cho hấn cùng cúi đầu chào.

Triệu Trầm nhìn không chớp mắt, lập tức đi vào phòng.

Cẩm Thư, Cẩm Mặc vội vàng đi theo, Triệu Trầm đứng lại, hai người lập tức đi tới, một người đứng bên trái, một người đứng bên phải cùng cúi áo cho hấn.

Bình thường, Triệu Trầm sẽ không bao giờ nhìn các nàng, hôm nay không biết vì sao, hấn lại nhìn, lần đầu tiên nhìn nha hoàn đã hầu hạ hấn ba năm...thật đoan trang.

Ba năm trước, hấn mười bốn tuổi, ngoài hai nha hoàn thân cận hầu hạ bên người hấn, dung mạo của các nàng hấn không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ hai người đó đẹp hơn, trong đó một người có hành động cử chỉ rất nhẹ nhàng. Triệu Trầm lqđ biết mẫu thân không muốn hấn bị làm phiền, lập tức dặn dò kỹ lưỡng, ngày đó mẫu thân thay hai nha hoàn mới cho hấn.

Hiện giờ nhìn hai người này, nhan sắc miến cường có thể coi như là hơn bình thường một chút.

Cẩm Thư có làn da trắng nõn, mặt mũi ôn hòa chín chắn, vóc người nhỏ mảnh gầy ốm, trong ấn tượng của hấn, hình như chưa từng nói quá một câu.

Da Cẩm Mặc lại hơn đen, lông mi nhẹ nhàng run rẩy, muốn giương mắt nhìn hấn lại không dám, vóc người cao hơn Cẩm Thư một chút, cũng đầu đặn hơn.

"Các người bao nhiêu tuổi rồi?" Triệu Trầm nhắm mắt lại, thuận miệng hỏi.

"Thưa thiếu gia, Cẩm Thư 15 rồi." Cẩm Thư đứng một bên, cúi áo ngoài của Triệu Trầm, giọng nói bình tĩnh giống hệt trước kia.

"Cẩm Mặc cũng mười lăm tuổi." Cẩm Mặc đang cúi áo trong cho Triệu Trầm, trước mặt nàng là khuôn ngực trắng nõn, cường tráng, nàng lập tức đỏ mặt. Đây là lần đầu tiên, thiếu gia chủ động nói lqđ chuyện với các nàng, lại nói vào lúc này, có ý nghĩa sâu xa, đặc biệt gì sao? Phu nhân đã nhắc nhở quy củ cho các nàng, nhưng nếu như thiếu gia chủ động, chắc phu nhân sẽ không để ý đâu?

Trong lòng nàng khẩn trương, tay cũng run nhè nhẹ.

Triệu Trầm cảm giác được điều đó.

Hấn mở to mắt, ánh mắt lướt qua mặt Cẩm Mặc, rơi vào bộ ngực nhẹ nhàng phập phồng của nàng. Giữa vụ mùa, mặc quần áo trắng, hấn lại cao hơn Cẩm Mặc một cái đầu, chỉ cần nhìn xuống, lập tức có thể cảnh sắc bên trong của thiếu nữ lộ ra, hơi ngây ngô lại sung mãn. lqđ Cổ họng phát khô, dục vọng bị người ta khơi lên lúc ở trong xe ngựa lúc này lại bùng cháy. Rốt cục nữ nhân là gì, ba năm trước hấn chưa từng nghĩ, ba năm nay hấn cũng không tò mò, nhưng hôm nay hấn giống như bị mê muội, bỗng nhiên hấn muốn biết.

Cảm nhận được ngọn lửa đang tăng cao, được đốt cháy không che dấu của nam nhân. Nhìn kỹ ngọn lửa ấy, khuôn mặt Cẩm Mặc càng đỏ, cho dù trong lòng vô cùng đồng ý, nhưng cũng khó xử, lqđ nhanh chóng cúi áo trong của Triệu Trầm, cúi đầu, đi ra đứng cùng với Cẩm Thư, chờ Triệu Trầm cho các nàng lui ra ngoài như những lần trước. Thiếu gia tắm rửa, từ trước tới nay, các nàng chỉ được hầu hạ tới mức ấy thôi.

Triệu Trầm đứng im tại chỗ một lúc lâu, đi đến phía sau bình phong, "Cẩm Thư ra ngoài, Cẩm Mặc ở lại hầu hạ."

Cẩm Mặc không tự nhiên nắm chặt áo trong của nam nhân nàng vừa cúi, chiếc áo vẫn mang hơi ấm của nam nhân.

"Vào đi." Cẩm Thư nói khẽ, động tác cứng ngắc đưa đồ cho Cẩm Mặc, nàng không nhanh không chậm lui ra ngoài.

Rèm cửa lập tức hạ xuống, Cẩm Mặc khẩn trương tới mức tim như nhảy ra khỏi lồng ngực. Thiếu gia tuần mỹ phi phạm, văn võ song toàn lại giỏi việc buôn bán, có thể hầu hạ nam nhân như vậy, làm một nữ nhân của hấn, cho dù không danh không phận nàng cũng cam lòng...

Bỗng nhiên, tiếng nước truyền tới từ phía sau bình phong, Cẩm Mặc nhanh chóng kiểm chế sự khẩn trương khó xử ở trong lòng, cúi đầu đi tới sau bình phong.

"Không cần, người cũng ra ngoài đi."

"

Nàng còn chưa vòng qua bình phong, lqđ cũng chưa nhìn thấy nam nhân ngồi trong thùng tắm, giọng nói quen thuộc trong veo mà lạnh lùng truyền tới, khiến nàng dừng bước. Cẩm Mặc không thể tin, giống như thói bạc vẫn được nâng niu trong lòng bàn tay của mình bỗng nhiên bị lqđ người ta tịch thu, "Thiếu gia, thiếu gia không cần Cẩm Mặc hầu hạ nữa sao?"

"Không cần, ra ngoài."

Nếu nói câu vừa nãy chỉ lạnh lùng, thì câu bây giờ đã thể hiện sự không vui rồi.

Cẩm Mặc cắn môi, trong lòng không vui cũng không dám nán lại, hành lễ xong vội vàng rời đi.

Tiếng bước chân vừa biến mất, Triệu Trầm bực bội đắm vào thùng tắm.

Đầu hấn toàn là giọng nói của nữ nhân nông thôn tên là A Kết, suýt chút nữa khiến hấn phạm sai lầm!

~

Lau người xong, hai tay Triệu đặt lên thành của lên thùng tắm, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mùa hè, hấn có thói quen tắm nước lạnh, vừa mới vào trong nước, khí nóng trong cơ thể lập tức tiêu tan, ký ức của hấn bắt đầu hiện ra.

Hấn nghĩ tới thứ đệ Triệu Thanh ở hầu phủ chỉ kém hấn ba tuổi.

Mẹ đẻ của Triệu Thanh là Vạn di nương, là đại nha hoàn thân tín của Thái phu nhân, trước nàng ta, phụ thân chỉ có một nữ nhân duy nhất là mẫu thân, Thái phu nhân hạ được lqđ trong rượu của phụ thân, mới thành công đưa người đến bên cạnh phụ thân. Phụ thân không gặp mặt Vạn di nương, Vạn di nương có số mệnh thật tốt, một đêm có con ngay.

Lúc ấy hấn quá nhỏ, không nhớ lòng mẫu thân có thương tích hay không, nhưng lqđ hấn cũng lo lắng, có thêm một người đệ đệ, phụ thân sẽ không thích hấn nữa, lúc ấy, làm sao mẫu thân có thể không đau? Vì thế hàng đêm, phụ thân đều tới bầu bạn với mẫu thân, bọn hấn vô cùng vui vẻ, vui vẻ vì phụ thân vẫn coi trọng nhất là hai mẹ con hấn.

Đáng tiếc hấn không thể vui vẻ mãi.

Năm bảy tuổi, nhà xảy ra biến cố, mẫu thân ốm chết, phụ thân cưới cháu gái bên ngoại mà hoàng hậu yêu thương nhất, là trưởng nữ mà Quốc Công Phủ vô cùng yêu thương.

Triệu Trầm vĩnh viễn nhớ rõ ngày tân hôn thứ hai của phụ thân, hấn ra mắt kế mẫu.

Đó là một nữ nhân rất đẹp rất đẹp, nghe nói nàng ta mới mười sáu tuổi, nhưng nàng ta đẹp tới mức nào, đứng cùng một chỗ với phụ thân xứng đôi tới mức nào, hấn cũng không bao giờ gọi nàng ta là mẫu thân.

Kế mẫu cũng không thích hấn, hấn bắt đầu bị bệnh, hấn bắt đầu "gặp rắc rối". Năm sau, kế mẫu sinh con trưởng thứ hai của hầu phủ, hấn bị người ta vu oan hãm lqđ hại, nói hấn độc ác, ngôi vị thế tử của hấn bị hoàng thượng tước bỏ. Hấn "thất hồn lạc phách muốn nhảy sông tự tử", lqđ phụ thân biết phủ Quốc Công muốn đẩy hấn vào chỗ chết, rốt cục nói thật với hấn, đưa hấn đến sống cùng mẫu thân tránh họa.

Thì ra phụ thân đối xử với hấn cùng mẫu thân, rất hao tổn tâm huyết.

Trời sinh, phụ thân phong lưu phóng khoáng, kế mẫu vô tình gặp phụ thân, vừa gặp đã thương, không phải quân không lấy chồng, phủ Quốc Công bắt đắ dĩ phải dụ dỗ ông nội bắt phụ thân bỏ vợ, cưới người khác. Phụ thân không lqđ đồng ý, nhưng ở bên trong có ông bà nội ép buộc, bên ngoài thì có phủ Quốc Công hãm hại nhà họ Ninh khiến mẫu thân mang tội, mẫu thân là nữ nhân đã lấy chồng, không phải đi lưu đày theo nhà họ Ninh, lqđ nhưng chuyện này lại ảnh hưởng tới con đường làm quan của phụ thân. lqđ Ông nội không có tài cán gì, hầu phủ Duyên Bình xuống dốc, phụ thân là người có ý chí mạnh mẽ, hấn muốn hầu phủ trở thành bàn tay có công lao, có quyền thật cao quý, nhưng phủ Quốc Công tay cầm quyền cao, nếu phụ thân từ chối không cưới nàng ta, nhất định sẽ bị áp bức.

Mẫu thân chủ động xin đi.

Phụ thân không cho phép, về sau hoặc là không đành lòng nhìn mẫu thân bị cha mẹ chồng khi dễ, hoặc do ý chí trong lòng, hấn nghĩ biện pháp để mẫu thân rời xa nơi thị phi này.

Mấy năm nay, phụ thân đã có nhiều hơn hai con trai trưởng, một chính nữ, một thứ nữ.

Có lẽ mẫu thân là nữ nhân phụ thân không bỏ xuống được, nhưng không phải là nữ nhân duy nhất của phụ thân.

Lòng mẫu thân sâu như đáy biển, hấn không thể nhìn rõ. Phụ thân có nữ nhân khác, nàng không thương tâm khổ sở, phụ thân đến thăm bọn họ, mẫu thân cũng không hề ra đón phụ thân.

Nhưng Triệu Trầm biết, nhất định lòng mẫu thân cũng không dễ chịu.

Đối với phụ thân, Triệu Trầm vẫn rất kính trọng. Phủ Quốc Công ý thế hiếp người, phụ thân giấu tài, âm thầm gia nhập vào phe Minh vương, là địch đối đầu với phủ Quốc lqđ Công Phủ và thái tử. Nếu thuận lợi, thắng hay bại, cuối năm sẽ rõ ràng, một khi Minh vương đăng cơ, hầu phủ nhất định sẽ lên theo nước lên thì thuyền lên. Việc này rất quan trọng, phụ thân không nói với hấn, nhưng hấn có biện pháp. Phụ thân muốn hấn làm một đứa con trai nghe lời, nhưng hấn muốn tính toán cho chính bản thân và mẫu thân.

Việc triều chính, hấn sẽ học sự thận trọng của phụ thân, còn việc gia đình, hấn không bao giờ học theo. Đời này, Triệu Trầm hấn chỉ có một nữ nhân, đó chính nữ nhân là hấn cưới hồi đảng hoàng, là thê tử củ hấn. Mặc kệ hấn có thích người ấy hay không, hấn sẽ không để cho nàng trải qua những khổ cực mà mẫu thân phải chịu, cũng sẽ không để cho con của hấn, trong tương lai vì thế mà hận hấn oán hấn. lqđ

Nữ nhân cùng hấn sống và cuộc đời, nhất định phải do chính tay hấn chọn.

Chương 7: Khiêu Khích

Ngày mùa chưa qua, sáng sớm ngày mừng mười, ăn xong điểm tâm, Liễu thị dẫn ba đứa con ra cửa tiền Lâm Hiền lên đường.

Lâm Hiền dắt con lừa ra khỏi chuồng, quay người xoa đầu Lâm Trùng Cửu: "Ngoan ngoãn đọc sách cùng tỷ tỷ, không cho phép chạy lung tung."

"Phụ thân yên tâm, con rất nghe lời mà." Lâm Trùng Cửu nói nghiêm túc.

Lâm Trúc lặng lẽ bấu môi, A Kết cười ôn nhu.

Lâm Hiền nhìn thê tử, đột nhiên không nở đi xa. Ở nhà thật tốt, thê tử yêu kiều ở bên, con cái quần quanh đầu gối, đến học đường phải quản lý đám trẻ con bướng bỉnh.

Liễu thị thấy trượng phu vừa nói chuyện nhảm lại vừa không muốn đi, nàng để A Kết đưa đệ đệ muội muội về phòng trước, sau đó nàng nhìn trái nhìn phải, thấy trên đường không ai, nhỏ giọng, cười với hắn: "Thế nào, lại không muốn đi hả?"

Thê tử cười tươi như hoa, Lâm Hiền dắt lừa, đi thêm hai bước tới gần Liễu thị, thấp giọng nói: "Hai ngày nay vợ vàng thu hoạch lúa mạch, ngốc nghếch ở nhà làm việc, không thể thân thiết với nàng."

Là phu thê nhiều năm, nghe xong lời nói của Lâm Hiền, Liễu thị chỉ hơi đỏ mặt, quay đầu lườm hắn: "Ban ngày ban mặt còn dám nói vậy, mau đi đi, buổi chiều về sớm một chút." Mấy ngày hôm nay, cứ đến tối, trượng phu hầu như trèo lên giường đất là ngủ, nàng nhìn thấy vô cùng đau lòng, làm gì có tâm trạng nghĩ đến chuyện khác. Với lại, một đến mức đó không phải tại hắn tự ôm gánh nặng vào người hay sao, mấy năm nay trong nhà cũng tích cóp lẹ được chút tiền, nàng lo lắng cho sức khoẻ của Lâm Hiền, khuyên hắn đem vài mẫu ruộng cho người ta thuê, tiền thuê đất hàng năm cũng đủ cho việc ăn uống của năm người, nhưng hắn lại không nỡ, cứ thích ôm việc vào người.

Việc phải đi, Lâm Hiền không lẽ mè nheo, xoay người trèo lên con lừa, cầm dây cương, trước khi đi, lại cúi đầu nói một câu.

Liễu thị nhìn theo bóng lưng trượng phu, trong lòng cảm thấy vừa thẹn thùng vừa mừng. Hắn thật biết giày vò nàng, nếu chuẩn bị rượu cho hắn, sáng mai, nàng có thể dậy được sao?

Tối khi không còn nhìn thấy bóng lưng Lâm Hiền, Liễu thị mới đi vào sân.

Ở phòng bếp, A Kết đang rửa bát.

Liễu thị không cho nàng làm, đuổi nàng ra ngoài: "Con vào phòng nhìn Tiểu Cửu đọc sách viết chữ, nếu không A Trúc sẽ đùa nghịch với nó." Chỉ cần không bận rộn, lẹ nàng không hề muốn con gái giúp nàng làm việc, không muốn tay các con bị thô ráp. Nàng là người từng trải, thô ráp thêm cũng chẳng sao, nữ nhân là hoa nở có mùa, phải được nuông chiều.

"Một lúc nữa thì con đi." A Kết kiên trì rửa sạch bát đĩa, mới chịu đi.

Liễu thị vừa vui mừng lại vừa bất đắc dĩ, xắn tay áo lên, bắt đầu thu dọn bếp lò. Thôi, nếu đại nữ nhi giống nàng, thích làm những việc này, sau này gả đến Mạnh gia, chắc cũng không thấy khổ.

Một lúc sau, A Kết đến cửa thư phòng, nghe thấy giọng nói hốt hoảng ở trong phòng, nàng cười cười, cố ý đợi một lát mới mở cửa đi vào, Lâm Trúc và Lâm lqđ Trùng Cửu đã ngồi nghiêm chỉnh trước cửa sổ, Lâm Trúc đọc một câu, Lâm Trùng Cửu đặc ý rung đùi đọc theo.

Lâm Trùng Cửu học vỡ lòng năm bốn tuổi, lúc này đã bắt đầu học 《Luận Ngữ》 rồi.

Lâm Hiền cũng không bắt bé đọc sách, chỉ hỏi bé, sau này muốn làm việc dưới ruộng hay thi tiến sĩ làm quan. Lâm Trùng Cửu cũng không biết tiến sĩ là gì, nghe cha nói không phải ra đồng, không chút do dự lqđ chọn đọc sách, nghĩ đến việc từ nhỏ bị bắt ra đồng là đã sợ khổ rồi. Lâm Hiền vừa dạy bé đọc sách vừa dạy bé làm việc nhà nông, nói với bé, bao giờ thi được chức cao hơn cử nhân mới không bắt bé làm việc.

A Kết cũng không hỏi lúc này, hai người nghịch cái gì, lấy quyển tạp ký lần trước chưa đọc xong ở trên giá sách, chọn bàn khác, ngồi xuống đọc.

Bên cạnh ghế tròn là quần áo, bồn lan điều, thư phòng đơn giản lại sạch sẽ, yên tĩnh, lịch sự tao nhã.

Mới đọc được hai trang, bỗng nhiên bên ngoài, có người gọi rất to "Tiểu Cửu"

Lâm Trùng Cửu lập tức buông sách, nghiêng đầu lắng nghe, sau đó chạy đến chỗ A Kết ngồi, lấy lòng nàng: "Đại tỷ, bọn Hồ Tử tới tìm đệ, đệ đi chơi một lúc được không?"

"Vậy bài tập làm thế nào?" A Kết nghiêm túc hỏi.

Hai mắt Lâm Trùng Cửu đảo tròn, tay chạm vào cây lan điều điệp tử, bị A Kết lqđ đánh vào tay. Lâm Trùng Cửu hậm hực rút tay về, ôm cánh tay tỷ tỷ làm nũng: "Tỷ, đệ chỉ đi chơi nửa canh giờ thôi, trước giờ cơm trưa, đệ chắc chắn sẽ viết xong ba chương chữ lớn!"

A Kết nhìn cây lan điều không nói gì.

"Đại tỷ..." Lâm Trùng Cửu kéo dài giọng, làm nũng.

Lúc này, A Kết mới mở miệng, nghiêm túc dặn dò: "Không được đi quá nửa canh giờ,

không cho phép ra khỏi thôn, không được đi nghịch nước ở bờ sông, nếu về muộn, tỷ lập tức nói với phụ thân."

Lâm Trùng Cửu gật đầu lia lịa.

A Kết dắt bé ra cửa. Đứng trước cửa là ba đứa trẻ sần sần tuổi với Lâm Trùng Cửu, A Kết dặn dò bọn chúng thật kỹ.

Ba đứa bé nhìn nhau, cúi đầu xấu hổ.

Lâm Trùng Cửu nhẹ nhàng thoát khỏi bay cửa tỷ tỷ, chạy trước, ba đứa bé lập tức ba chân bốn cẳng đuổi theo, hét to gọi nhỏ.

A Kết thấy bọn chúng chạy theo hướng Nam, không chạy về hướng Bắc, nàng cũng yên tâm.

~

"Tiểu Cửu, đại tỷ ngại quản lý ngại thật là nghiêm ngặt, hôm nay, chúng ta có ra bờ sông tiếp không?"

Đứng dưới cây liễu đầu thôn, bốn đứa bé tụ tập lại một chỗ, hoặc ngồi chồm hổm hoặc dựa vào cây, lặng lẽ bàn bạc.

Mặt Lâm Trùng Cửu đỏ bừng, trong bốn người, bé là người khó ra khỏi cửa nhất, muộn một tý chưa về, đại tỷ đã đi tìm bé rồi. Bây giờ lại thấy ba đứa đang nhìn bé chăm chăm, giống như nghi ngờ bé chắc chắn sẽ đến muộn, bé không kim lòng được đứng thẳng người, nói vô cùng lqđ cương quyết: "Đi chứ, đương nhiên là ta muốn đi rồi, như vậy nhé, sau bữa cơm trưa, chúng ta lại đi, đi lúc người lớn đã ngủ." Trời rất nóng, mọi người trong thôn đều có thói quen nghỉ trưa.

"Được, chúng ta gặp nhau ở đường giao nhau ở hướng Bắc, Tiểu Cửu, ngại cẩn thận một chút, đừng để đại tỷ của ngại tóm được!"

"Biết rồi!"

Bàn bạc xong, bốn đứa trẻ, ai về nhà nấy.

Lâm Trùng Cửu chưa chơi tới nửa canh giờ đã về, A Kết cảm thấy bất ngờ vừa sợ vừa vui, cảm thấy đệ đệ càng ngày càng hiểu chuyện, không ngừng khen ngợi bé.

Lâm Trùng Cửu ngoan ngoãn viết chữ, che dấu sự chột dạ của bản thân.

Buổi trưa, ăn xong cơm, A Kết và Lâm Trúc về phòng nghỉ trưa, Lâm Trùng Cửu cùng Liễu thị cũng nghỉ.

Lâm Trùng Cửu nhắm mắt lại, giả vờ ngủ, chắc chắn mẫu thân đã ngủ say, bé lặng lẽ xuống giường, rón rén mở cửa phòng, khom lưng chạy.

Buổi trưa mặt trời đứng bóng, nắng gay gắt nhưng bé cũng không thấy nóng chút nào, vô cùng hưng phấn chạy theo con đường đi về hướng Bắc, nơi đó, lũ bạn đang chờ, sau khi gặp nhau, bốn đứa cùng tặc lưỡi cười, cùng chạy theo hướng bắc, đi đến sông Bắc Hà.

"Chúng ta dừng ở đây hay đi tiếp theo hướng tây?" Đến bờ sông, cuối cùng Lâm Trùng Cửu cũng dám lớn tiếng hỏi.

Sông Bắc Hà dài hơn ba trượng, có đoạn chảy dọc theo thôn của bọn trẻ, phần lớn con sông khá nông, chỉ tới đầu gối, lòng sông ở phía đông có một đoạn khá sâu, lqđ bình thường chỉ có người lớn tới đó tắm rửa, hoặc những đứa trẻ lớn, mười ba mười bốn bơi tốt, cũng sẽ sang đó chơi.

"Lần này đi phía đông, ta dạy các ngại lặn!" Vóc người Hồ Tử cao lớn, người rất khỏe mạnh, năm nay hần mười tuổi, nương hần mắt sớm, phụ thân hần thường đưa hần xuống nước chơi đùa.

Hai đứa kia lập tức hưng phấn hùa theo, Lâm Trùng Cửu sừng sốt, nhìn ba người, sau một lúc do dự, bé buông tha cho việc lặn: "Vậy các ngại đi đi, ta chơi ở đây lqđ thôi." Nếu đại tỷ biết bé đến chỗ nước sâu ở phía đông, chắc chắn sẽ đánh bé. Đứng thấy lúc bình thường, đại tỷ nói chuyện vô cùng dễ nghe, lúc bé làm sai chuyện gì, đại tỷ đánh bé không nương tay chút nào.

"Biết ngay là ngại không dám mà!"

"Đúng vậy, Tiểu Cửu rất nghe lời tỷ tỷ!"

"Đừng có náo loạn, Tiểu Cửu còn nhỏ mà!" Hồ Tử từ từ mất, lườm hai người kia, an ủi vỗ vai Lâm Trùng Cửu, "Vậy Tiểu Cửu cứ chơi ở đây, chúng ta chơi xong sẽ đến tìm người." Thấy Hồ Tử đi đến chỗ hai người kia, Lâm Trùng Cửu không đi, đành phải tách ra, đứng sang một bên.

Lâm Trùng Cửu yên lặng gật đầu.

Hồ Tử đưa hai người đứng bên cạnh hắn đi về hướng Đông, có đũa trước khi đi xoay người lại, làm mặt quỷ trêu tức Lâm Trùng Cửu.

Lâm Trùng Cửu đứng tại chỗ, ngơ ngác, nắm chặt tay. Đi, đại tỷ sẽ không vui, không đi, bọn họ cũng đi hết rồi...

Bỗng nhiên, bé nhìn thấy.

Đối diện bờ sông là cánh rừng dương liễu, lúc này bé thấy có một nam nhân cao lớn đi ra từ trong rừng, hắn mặc áo choàng màu lam, đi đến bãi đá, đứng ở nơi xa vẫy tay với bé. Ven rừng lại thấy một nam nhân mặc áo màu tro, khi Lâm Trùng Cửu đi tới nhìn, thấy hai bóng áo đen cưỡi ngựa lớn đi xuyên ra rừng cây.

Bọn họ gọi bé sao?

Khoảng cách quá xa, Lâm Trùng Cửu không nhìn rõ khuôn mặt của đối phương, quay đầu lại nhìn, quả thật là thấy người đó vẫy tay với bé, bé không kìm lòng được đi về phía hắn, bởi vì tâm trạng buồn bực, bé đi chậm vô cùng. Bọn Hồ Tử cũng nhìn thấy nam tử mặc áo màu lam, không nén nổi tò mò đều dừng lại để nhìn, Hồ Tử quay lại, chạy về phía Lâm Trùng Cửu, hỏi: "Ai vậy là? Người biết hắn à?"

Lâm Trùng Cửu lắc đầu: "Không biết..."

Sắc mặt Hồ Tử thay đổi, giữ chặt bé không cho bé đi về phía trước: "Hắn là người xấu thì sao?"

Lâm Trùng Cửu há miệng ngạc nhiên, đang cân nhắc khả năng này thì bỗng nhiên nhìn thấy ở hông hắn, có thứ gì loé lên. Bé ngẩn người, vừa nhìn nam nhân lại nhìn con ngựa ở trong rừng, suy nghĩ lqđ chợt loé lên, bé giằng khỏi tay Hồ Tử, chạy về phía trước: "Ta đi xem sao!"

Hồ Tử lo lắng, kêu lũ bạn cùng đi với hắn.

Lúc tới gần, cuối cùng Lâm Trùng Cửu cũng nhìn rõ, ngạc nhiên gọi: "Triệu công tử?"

Triệu Trầm gật đầu, nhìn cũng không thèm nhìn bọn Hồ Tử đi sau, nâng giọng cao lên gọi Lâm Trùng Cửu: "Sang đây." Nói xong, hắn đi về phía rừng cây.

Lâm Trùng Cửu không nghĩ nhiều, vừa khom lưng cõng giày vừa giải thích với lũ bạn: "Triệu công tử là khách hàng lâu năm ở cửa hành nhà dựng ta, không phải lqđ người xấu, các người đi nghịch nước tiếp đi, ta đi sang đó tìm huynh ấy." Tuy chính miệng Lâm Trùng Cửu nói không muốn lợi qua chỗ nước sâu, nhưng suy cho cùng bé vẫn không vui, nếu lũ bạn nói cho bé nghe mục đích chuyến đi chơi này từ sớm, bé sẽ không đi đâu.

Cởi giày xong, xắn hai ống quần lên, Lâm Trùng Cửu lội qua sông, nơi này nước vẫn còn nông.

Người đi rồi, Hồ Tử và hai người kia ngơ ngác nhìn nhau, nghĩ lại thôi, Triệu công

tử không gọi bọn hắn, bọn hắn cũng biết Lâm Trùng Cửu không vui, vì vậy bọn hắn rủ nhau đi đến chỗ đã nói, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn về phía rừng cây.

"Triệu công tử, sao các huynh lại ở đây?" Lâm Trùng Cửu để giày ở trên bờ, đi chân trần vào rừng.

Khuôn mặt bé nam cười rạng rỡ, đôi mắt đào hoa giống mẫu thân bé, cũng giống như hai tỷ tỷ của bé.

Đối với đôi mắt đẹp như vậy, tâm trạng Triệu Trầm cũng thoải mái, chỉ vào túi đựng tên bắn: "Muốn lên núi săn thú, đi ngang qua đây lên muốn nghỉ một lát. Buổi trưa, trời nắng nóng như vậy, sao để lại ra đây?" Mắt hắn rất tinh, bốn đứa bé vừa xuất hiện, hắn đã nhận ra Lâm Trùng Cửu, mấy ngày gần gũi mà đã chạm mặt nhau ba lần, không thể không nói lqđ không có duyên. Sau khi nhìn thấy bé nam đứng một mình trên bãi đá, không biết vì sao hắn lại có lòng tốt, muốn giải vây giúp bé.

Lâm Trùng Cửu ngượng ngùng gãi đầu, nhỏ giọng nói: "Đệ muốn nghịch nước."

Lâu lắm rồi, Triệu Trầm không nói chuyện với trẻ con, nhìn đứa bé hắn lại cảm thấy thú vị, biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi: "Vậy sao lại không đi cùng bọn chúng?"

Lâm Trùng Cửu buồn bã, cúi đầu nói: "Bọn hắn muốn đi đến chỗ nước sâu, đại tỷ của đệ nói chỗ đó rất nguy hiểm, không cho đệ đi."

Đại tỷ của bé...

Trong đầu hắn hiện hình ảnh cô nương nông thôn ngồi trên chiếc xe lừa, Triệu Trầm hơi ngạc nhiên, "Đệ rất nghe lời nàng?"

"Dạ, lúc đại tỷ tức giận thật đáng sợ, nếu tỷ ấy biết đệ đến chỗ đó nghịch nước nhất định sẽ đánh đệ." Lâm Trùng Cửu nói với vẻ mặt bất đắc dĩ. Bé rất

thích đại tỷ, ngay cả khi nàng quản lý bé rất chặt chẽ.

"Nàng còn đánh đệ?" Trong mắt Triệu Trầm tràn đầy ý cười, không đợi Lâm Trùng Cửu trả lời đã hỏi tiếp: "Vậy, nếu có người lớn đi cùng đệ, nàng cũng không cho đệ nghịch nước?"

Lâm Trùng Cửu nghe thấy thế, ngạc nhiên, ngẩng đầu vui mừng hỏi hân: "Huynh, Triệu công tử muốn dạy đệ tập bơi?"

Triệu Trầm không trả lời ngay, dưới ánh mắt kinh ngạc của Trần Bình, Triệu Trầm cúi áo, lộ ra lồng ngực tinh trắng. Thấy đôi mắt Lâm Trùng Cửu tròn to, nhìn hân lqđ chăm chăm, hân cười vang: "Dạy chứ, nam tử hân sao lại không biết bơi?" Nói xong, hân dùng một tay, khiêng Lâm Trùng Cửu lên vai, lội xuống sông.

Lớn như vậy, hân còn chưa được nhìn thấy nữ tử đánh người, hôm nay hân muốn nhìn xem, lúc nữ tử nông thôn tức giận đánh người, bộ dạng nàng ấy sẽ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Giảo Hoạt

Triệu Trầm không ra tay thì thôi, nếu đã ra tay dạy Lâm Trùng Cửu tập bơi, không thể dạy giống như những người dạy lũ trẻ con trong thôn tập bơi.

Đầu tiên, chơi ở trong nước một lát, hân cho Lâm Trùng Cửu đứng ở nơi mực nước chỉ cao tới thắt lưng bé, còn hân thì trảm người xuống nước.

Hai mắt Lâm Trùng Cửu mở to nhìn hân.

Xuống nước, hân cởi hết quần áo, chỉ mặc chiếc quần ngắn ngắn, thì ra Triệu công tử vẫn mặc quần. Lúc này, ở trong nước, hân bơi vô cùng linh hoạt, động tác của cánh tay đôi chân vô cùng nhanh chóng lưu lqđ loát, may là quần hân có màu nổi bật, bởi vậy lúc nhìn mới không giống không mặc quần. Lâm Trùng Cửu nhìn hân bơi ra xa rồi lại bơi về, trong lòng vô cùng kích động và kính nể, đến nỗi đứng lâu như vậy, bé mới dần phát hiện ra vấn đề quan trọng.

Triệu công tử bơi trong nước lâu như vậy nhưng không thấy huynh ấy ngoi lên để thở!

Lâm Trùng Cửu kích động, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Đứng ở bên kia, Trần Bình vừa nhìn vừa thấy buồn cười. Thiếu gia thể hiện bản lĩnh, đưa trẻ nhà họ Lâm có thể không ngưỡng mộ thiếu gia hay sao?

Thiếu gia được dạy dỗ ở nơi hoang vu hẻo lánh, trong mắt những người kinh thành thì đó là chỗ xấu hổ của Hầu gia, nhưng lại không biết Hầu gia đặt tất cả hi vọng vào thiếu gia, âm thầm đưa thiếu gia đến đây sống mười hai năm, tự tay Hầu gia mời ba vị cao nhân tới đây. Một người là Trâu phu tử, không có danh tiếng, nghe Trâu phu tử nói đã dạy xong, phu nhân vô cùng kính trọng hân. Một người là đạo sĩ núi Võ Đang, hơn năm mươi tuổi, tóc bạc mặt hồng hào, tuy già nhưng rất khỏe mạnh, dạy thiếu gia nội và ngoại gia công phu (nói thật em cũng không biết nó là cái gì, tra gg nó cũng chỉ ghi đúng như vậy, ai biết nghĩa của cụm từ này, có thể chỉ cho em không ạ?), giúp cơ thể khỏe mạnh. Người cuối cùng là một vị sư phó dạy lqđ thiếu gia cưỡi ngựa bắn cung, sư phó từng đi lính đánh giặc, biết rõ các trận pháp, mưu kế đánh trận.

Năm trước, thiếu gia đã học xong, ba vị sư phụ cũng rời đi.

Nói là học xong, nhưng học văn võ thì học bao nhiêu mới là đủ. Tổ tông của phủ lqđ Duyên Bình hầu có tước vị hoàn toàn dựa vào chiến công, Hầu gia cũng vâng theo lời dạy, mời phu tử dạy chỉ mong thiếu gia hiểu biết lý lẽ, cũng chẳng hi vọng hân thi đỗ tiến sĩ hay Trạng Nguyên. Kỹ năng cưỡi ngựa bắn cung, những thứ hai sư phụ có thể dạy đều đã dạy, còn lại đều là do thiếu gia siêng năng khổ luyện.

Nhưng khi nhìn Lâm Trùng Cửu, Trần Bình nở nụ cười. Thiếu gia rất thích săn thú, nhưng chọn địa điểm rất cố định, đều chọn chỗ bao quanh núi nhỏ, từ trước tới nay, chủ tớ hai người cũng chưa từng tới nơi này. Hôm nay thiếu gia khăng khăng muốn đến đây, hân còn thấy lạ đó, giờ lqđ thấy thiếu gia đối xử đặc biệt với đứa trẻ nhà họ Lâm, chắc chắn là trong lòng thiếu gia hi vọng thứ gì rồi?

Hân nhìn con đường giao nhau ở bên kia, âm thầm chờ xem kịch hay.

Triệu Trầm ở trong nước tương đương với thời gian pha một ly trà nhỏ mới lên bờ.

Dáng người nam nhân cao lớn, Lâm Trùng Cửu bảy tuổi cũng chỉ cao hơn eo hân một chút, bé ngửa đầu nhìn Triệu công tử.

Ánh mặt trời chiếu xuống, từng giọt nước đọng trên người óng ánh, hai cánh tay thon dài rắn chắc mạnh mẽ, khi mặc áo nhìn rất gầy, thật ra, ngực, bả vai vô cùng rắn chắc, khỏe mạnh, bắp thịt nổi rõ lqđ nhưng không quá to. Lâm Trùng Cửu tò mò nhìn hân, trong lòng đếm thầm, kinh ngạc khi thấy bụng hân có sáu múi cơ, những giọt nước chảy từ phía trên xuống, cuối cùng bị chặn lại bởi dây lưng.

Cho tới bây giờ, Lâm Trùng Cửu cũng không biết, cơ thể nam nhân có thể đẹp tới mức đó.

Dường như cơ thể hắn ẩn chứa sức mạnh vô cùng lớn, khiến bé bị thu hút.

Dù sao cũng chỉ là đứa trẻ, khi kích động lập tức quên thân phận, quy củ, bé vui vẻ sướng nhào lên người nam nhân, ngửa đầu nhìn hắn: "Triệu đại ca, đệ muốn theo huynh học bơi, muốn lặn trong nước thật lâu giống như huynh, muốn lúc trưởng thành cao lớn, khoẻ mạnh như huynh, huynh dạy đệ, được không?"

Triệu Trầm lau mặt, cúi đầu nhìn bé. Đôi mắt bé trai trong suốt, trong mắt tràn ngập sự sùng bái kính nể, trong giây lát, khi nghe thấy ba từ rất quen thuộc "Triệu đại ca", hắn cảm giác cũng không tệ, bóp cánh tay mảnh khảnh của Lâm Trùng Cửu: "Học nín thở trong nước rất đơn giản, học võ rất khó, đệ có sợ chịu khổ không?"

"Không sợ!" Lâm Trùng Cửu lập tức trả lời.

Triệu Trầm hơi lưỡng lự: "Lâu nhất, ta chỉ có thể dạy đệ nửa năm thôi, năm sau sẽ không ở đây nữa." Nơi thôn quê xinh đẹp yên bình, đáng tiếc đó không phải là điều hắn muốn.

Lâm Trùng Cửu nghe xong, cảm thấy sức lực của bản thân giống như bị rút đi hơn nửa, cuống quýt hỏi hắn: "Huynh muốn đi đâu vậy?"

Triệu Trầm không nói gì, xoa đầu bé: "Sao vậy, chỉ có thể dạy đệ nửa năm, đệ không muốn học nữa hả?"

Lâm Trùng Cửu lắc đầu lia lịa.

Triệu Trầm nở nụ cười, "Vậy là tốt rồi, học cho tốt, nửa năm cũng có thể học được võ công cơ bản rồi. Hôm nay, dạy đệ tập bơi, sau này, trừ khi trời mưa, cách ba ngày, đệ lại tới đây chờ ta, ăn xong điểm tâm rồi hãy đến, nhớ phải nói rõ cho người nhà biết." Ít khi có duyên như vậy, dạy bé ra vẻ sao, sau khi về kinh, muốn nhân rồi như thế này sợ cũng khó.

"Triệu đại ca, vậy có phải huynh đã trở thành sư phụ của đệ rồi hay không? Đệ đưa huynh về nhà của đệ, huynh nói với cha mẹ của đệ, tránh trường hợp cha mẹ không tin." Lâm Trùng Cửu đi theo Triệu Trầm đến chỗ nước sâu, nói thật.

"Không phải sư phụ, ta chỉ thấy đệ hợp ý ta, mới dạy cho đệ chút võ công thô thiển, nếu đệ không thuyết phục được cha mẹ của đệ, vậy không cần đến nữa." Triệu Trầm bình tĩnh chấm dứt chuyện này, bắt đầu dạy bé tập nín thở.

Lâm Trùng Cửu đành phải nén sự lo lắng ở lòng, tập trung học.

Đứng ở bên kia, bọn Hồ Tử vẫn chú ý tới Lâm Trùng Cửu, Triệu Trầm lợi hại tới mức nào, bọn chúng đều thấy, đều vô cùng háo hức.

Triệu Trầm nhìn bọn trẻ, băng qua hỏi Lâm Trùng Cửu: "Mấy đứa lên lút đi ra đây đúng không? Có phải nên nhanh chóng chạy về hay không?"

Nghe vậy, Lâm Trùng Cửu vừa mới nín thở lập tức lảo đảo, ưỡn oai nói: "Đại tỷ của đệ dậy sớm nhất, hai khắc sau, nếu đệ vẫn chưa về, chắc tỷ ấy sẽ đến đây tìm đệ."

"Có muốn bị đánh không?"

"Không muốn..."

"Ta có cách..."

~

A Kết nghỉ trưa, không ngủ lâu, ngủ lâu, lúc tỉnh rất khó chịu.

A Trúc đang ngủ say, nằm gần lò sưởi được đặt ở đầu giường đặt gần lò sưởi, A Kết xoa mặt, duỗi tay lấy đôi giày, vén màn đi ra ngoài.

Nàng xuống phòng bếp, lấy nước rửa mặt, nước lạnh mát rượi, chạm vào khuôn mặt, lập tức xua tan cơn buồn ngủ, tinh thần trở lên sáng khoái.

Tạt nước rửa mặt vào vườn rau, nàng đến thư phòng, tiếp tục may quần áo cho đệ đệ, vô tình nhìn thấy cửa lớn đang mở. Nàng ngăn người, trước khi nghỉ trưa, rõ ràng đã đóng cửa lại, sao...

Nàng lập tức nhìn về phía phòng tốt nhất trong nhà. Nhiều năm qua, trong thôn chưa từng có chuyện trộm, chắc chắn là đệ đệ lại lén lút chạy đi chơi rồi!

Đến phòng lớn nhất nhìn, A Kết bị chọc tức, trưa nắng như vậy không đi ngủ, ngoại trừ đi đến bờ sông để chơi thì còn có thể đi đến chỗ nào?

Nàng nghiêm mặt ra cửa, đi thẳng đến sông Bắc Hà.

Chưa tới hai dặm, rất nhanh đã đến nơi, đi đến chỗ con đường giao nhau, phía trước là bãi đá cuội lóe chói mắt dưới ánh mặt trời, nước sông róc rách. A Kết nhìn xung quanh hướng tây, tuy đệ đệ ham chơi, nhưng cũng hiểu chuyện, sẽ không đến chỗ nước sâu ở bên kia nghịch nước.

Nhưng nhìn mãi về hướng tây cũng chẳng thấy có ai, A Kết đang định quay đầu đi về, bỗng nhiên, một giọng nói sợ hãi cất lên từ hướng đông: "Tiểu Cửu, hình như ở bên kia, người mau qua đó tìm đi!"

Là giọng của Hồ Từ!

A Kết lần theo hướng giọng nói truyền tới, thấy trên bờ sông chỉ có ba đứa bé đang đứng ở đó, bờ bên kia có người giữ hai con ngựa, lớn tiếng kêu lên "Thiếu gia".

Trên mặt nước cái gì cũng không có, trên bờ cũng không thấy đệ đệ của nàng!

Trong lòng có dự cảm xấu, A Kết nghiêm mặt đuổi theo lũ trẻ đang đứng ở bờ bên kia: "Hồ Từ, Tiểu Cửu đâu, Tiểu Cửu đâu rồi!"

Hồ Từ nhìn nàng, lại nhìn mặt nước, bóp chặt đồng tiền trong lòng bàn tay, nhỏ giọng, không biết nói với lũ bạn điều gì. Đi theo ba đứa bé đang khom lưng đi gầy, mặc quần áo, lúc cách A Kết mấy chục bước chân thì bọn trẻ nhanh chân chạy như điên, Hồ Từ cố gắng hét to để giải thích: "Tiểu Cửu rơi xuống nước rồi! Là tự hấn rơi xuống, không liên quan tới bọn đệ!" Giọng nói vừa hoảng hốt vừa sợ hãi, dường như sợ A Kết đánh hấn, trong nháy mắt, cố gắng chạy ra thật xa.

A Kết đang vô cùng nóng ruột, nghe thấy Hồ Từ nói đệ đệ bị rơi xuống nước, bước chân của nàng loạng choạng, bổ nhào ngã xuống đất, cổ tay bị hòn đá nhỏ chọc cho nóng rát. Nhưng nàng cũng chẳng quan tâm tới đau đớn của bản thân, cũng mặc kệ những đứa bé đang hốt hoảng chạy lẹ tớn, nhanh chóng chạy tới bờ sông, bạch khuôn mặt trắng bệch hoảng loạn nhìn mặt nước: "Tiểu Cửu, Tiểu Cửu!"

"Cô nương, cô nương đừng vội! Thiếu gia nhà ta đã nhảy xuống cứu rồi, nhất định không có việc gì đâu, người đừng có đại đột nhảy xuống theo, nếu không thiếu gia nhà ta lại phải vội vàng đi cứu hai người, đệ đệ của cô nương sẽ càng thêm nguy hiểm!" Thấy A Kết chạy hai ba bước đã nhảy xuống chỗ nước không sâu, cao tới thắt lưng, Trần Bình vội vàng nhảy ra khuyên.

A Kết sùng sốt, muốn nhìn người đối diện, bỗng nhiên, từ xa, tiếng rẽ nước ào ào truyền đến, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của đệ đệ trắng bệch, nàng vừa lẹ mừng vừa sợ lại vừa lo, không kìm lòng được vội vàng chạy về phía bên kia, chẳng ngờ đáy sông không bằng phẳng, nàng không cẩn thận hụt chân, người lao về

phía trước, chưa làm được gì thì người đã bị ngâm vào nước. A Kết gấp đến mức há mồm, nàng vừa ú ớ kêu thì nước sông đã ào ào đi vào lấp miệng nàng, hình như nàng mơ hồ nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của đệ đệ, nhưng lại không dám chắc chắn. Cuối cùng, tay cũng chạm được tới đáy sông, A Kết đang muốn đứng lên, đột nhiên có một cánh tay vòng quanh hông nàng, ngay sau đó nàng được người ta kéo lên khỏi mặt nước.

Giống như tìm được đường sống trong chỗ chết, A Kết gát gao bám chặt người nọ, há miệng thở dốc, nước từ đỉnh đầu chảy xuống không ngừng, khiến cho nàng không thể mở mắt.

Cánh tay Triệu Trầm vắt ngang qua eo nàng, dáng người nhỏ bé, mảnh dẻ của nàng khiến hấn vô cùng ngạc nhiên, cánh tay càng ôm chặt nàng, trong lúc hỗn loạn, cô nương cũng bám hấn chặt như thê, cách chiếc áo mỏng, hai luồng đầy đặn áp sát ngực hấn, khiến hấn vừa nhìn đã thấy bốc hỏa, cả người căng cứng. May mắn, lý trí của hấn vẫn chưa biến mất, Triệu ngăm nhìn nàng, đầu tiên, hấn nhảy mất với Lâm Trùng Cửu, sau khi Lâm Trùng Cửu ngoan ngoãn nhắm mắt lại, hấn lại quay đầu ra hiệu cho Trần Bình. Trần Bình vội vàng dắt ngựa đi sang chỗ khác, không dám nhìn thêm chút nào.

Vì thế, lúc A Kết mở to mắt, người nàng đã bị khiêng lên, nàng sợ tới mức hét to, đang vùng vẫy thì thấy đệ đệ được người ta đặt ở trên bờ, hai mắt nhắm nghiền.

"Tiểu Cửu!" Nàng gấp tới mức dùng tay vói về phía đệ đệ, nam nhân khiêng nàng đột nhiên đi nhanh, khiến nàng có cảm giác như sắp bị ngã cái, vội vàng thay đổi tư thế, bám vào lồng ngực nam nhân. Bắp thịt của hấn rắn chắc, chặt chẽ, trong lòng A Kết hốt hoảng, ngược đầu nhìn, đối diện tầm mắt nàng là một khuôn mặt lạnh lùng quen thuộc.

Miệng nàng há to, trong đầu lập tức hỗn loạn, không biết nên nghĩ tới chuyện nào trước.

Triệu Trầm không cúi đầu, trước khi nàng hoàn hồn đã đi vào cánh rừng, vút nàng vào trong bụi cỏ, sau đó nhẹ nhàng đặt Lâm Trùng Cửu xuống, quay lưng về phía A Kết, dè tay lên ngực Lâm Trùng Cửu. Với động tác thô lỗ của nam nhân, A Kết cảm thấy choáng quáng, không dễ dàng mới ngồi được, thấy đệ đệ vẫn nằm không nhúc nhích ở bên kia, lập tức bất chấp mọi thứ, xoay người bò đến bên cạnh Lâm Trùng Cửu, vừa quý, vừa khóc gọi lẹ hấn: "Tiểu Cửu, Tiểu Cửu, đệ đừng làm tỷ sợ..." Khóc không thành tiếng.

Quần áo nàng ướt đầm, dán chặt trên người nhưng nàng vẫn không hề hay biết, Triệu Trầm liếc mắt nhìn trộm, nhìn dần lên phía trên, nhìn khuôn mặt trắng xanh của nàng. Tóc mai ẩm ướt, đen bóng, làm khuôn mặt cô nương đang chật vật trở lên nổi bật, đáng thương vô cùng, đôi mắt đảo rung rung nước mắt, khiến lòng hấn dâng lên sự rung động khó có thể nói nên lời, sự cọ sát bốc hỏa cũng tiêu tan phần nào.

Triệu Trầm nhẹ nhàng xoa bóp cho Lâm Trùng Cửu.

Lâm Trùng Cửu "từ từ tỉnh lại", không cần giả bộ, thấy trường tỷ khóc, nước mắt bé cũng ào ào rơi xuống, nhào vào lòng A Kết, giải thích: "Đại tỷ, đệ sai rồi, đệ không nghịch nước đâu, tỷ đừng sợ!"

Đệ đệ tỉnh, A Kết càng khóc kinh khủng hơn, nàng quý ở đó, sợ hãi ôm chặt đệ đệ, vừa ôm vừa đánh mạnh vào mông Lâm Trùng Cửu. Vòng tay quang cô bé, nàng vừa khóc vừa mắng: "Tỷ đã nói đệ bao lẹ nhiều lần, không cho đệ nghịch nước vào buổi trưa, nếu hôm nay không có người cứu đệ, đệ, suýt chút nữa đệ đã mất mạng rồi, đệ có biết không!" Vừa nói vừa đánh. Nghĩ đến lúc nghe Hồ Từ nói đệ đệ rơi xuống nước, nàng vô cùng lo lắng sợ hãi, càng nghĩ càng giận đệ đệ không hiểu chuyện, càng đánh mạnh tay hơn.

Lâm Trùng Cửu bị đánh đau, liên tục xin lỗi, quay đầu nhìn về phía Triệu Trầm im lặng xin giúp đỡ. Không phải chính miệng huynh nói làm như vậy thì sẽ không bị đánh cơ mà...

Triệu Trầm dù bận vẫn ung dung ngồi bên cạnh, đôi mắt phương nhìn A Kết chăm chăm, một lát sau, hắn mở miệng với khuôn mặt nghiêm túc: "Thôi, không sao là tốt rồi, chẳng phải thằng bé cũng biết sai rồi đấy sao? Có ai làm tỷ tỷ nào như cô không?"

Động tác của A Kết ngừng lại, cuối cùng nàng cũng nhớ ra có người đang ngồi bên cạnh.

Nàng giương mắt nhìn lại, vốn dĩ định nói lời cảm ơn hắn, nhưng lại thấy hắn ngồi dựa vào thân cây, một chân co lại đặt nằm ngang, một chân gấp lên, tay phải tựa trên đầu gối, hờ ngực lộ bụng...

Nàng chưa nhìn mặt hắn đã vội vàng quay đầu, nhanh chóng đứng dậy, kéo đệ đệ đi: "Cảm ơn, on cứu mạng của Triệu công tử, ta..."

"Nàng muốn báo đáp ta thế nào?" Triệu Trầm nói vô cùng nhẹ nhàng, bởi vì nàng vội vàng đứng dậy, ánh mắt hắn dán chặt vào dáng người lung linh của nàng.

Không phải nàng không muốn cho hắn nhìn sao, hôm nay hắn phải nhìn nàng thật kỹ, nhìn nàng thật nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Trêu Chọc

Thật ra, A Kết chưa biết làm thế nào để báo đáp on cứu mạng của Triệu công tử.

Không phải nàng không biết ơn đối phương, nhưng trong hoàn cảnh này, hắn coi trần, nhìn kiểu gì cũng thấy không thích hợp để nói chuyện.

"Triệu công tử muốn..." Nàng xấu hổ, nhìn về phía Triệu Trầm, muốn hỏi hắn muốn làm thế nào, thấy hắn cũng không nhìn nàng, không, không phải không nhìn qđ nàng, mà ánh mắt của hắn nhìn thấp hơn một chút, dường như là nhìn ngực của nàng. A Kết nghi ngờ, cúi đầu, thấy quần áo ướt đầm dán chặt vào người nàng, nơi thường bị muỗi muỗi nghịch ngợm lên đụng chạm hoàn toàn hiện rõ trước mắt hắn...

Đầu nàng nổi bùm, A Kết lập tức trốn sau lưng đệ đệ, trốn tới mức cũng chẳng phát hiện đầu đệ đệ quá thấp căn bản không che được cho nàng. Nàng muốn gấp cũng không gấp được, vội vàng kéo đệ đệ trốn sau cây, dựa vào thân cây, cắn môi không nói, trong lòng rối như tơ vò. Bây giờ nên làm gì, quần áo ướt như vậy không có qđ cách nào về thôn được, nếu đi đường gặp người khác, thanh danh của nàng sẽ bị phá hỏng, không đi, vậy rồi cục, hắn muốn làm gì?

Đột nhiên, A Kết cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Lúc đứng đối diện với hắn ở Phẩm Lan cư, nàng sợ sự lạnh lẽo toả ra từ người hắn, ngày ấy, ở trên đường, hắn nhìn trộm nàng, nàng đã không thích hắn rồi, bây giờ hắn lại nhìn nàng chăm chăm không có hề dấu điểm, một chút lễ phép cũng không có, hắn có thể...

"Cho nàng mượn, đi sang bên kia thay đồ đi, sau đó bảo đệ đệ nàng đem quần áo nàng tới bãi đá mà phơi, bây giờ trời đang nóng, tỷ nữa là mặc được rồi." Lúc nàng đang bối rối, hắn bỗng nhiên duỗi tay ra khiến A Kết hoảng sợ, lúc này mới nhìn thấy hắn đang cầm áo ngoài của nam qđ nhân. Nàng cảm thấy khó tin, quay đầu nhìn hắn, thấy hắn xoay lưng về phía nàng, chỉ có cánh tay của hắn, cầm áo, đưa về phía nàng, lúc này mới tuân thủ lễ phép.

A Kết cúi đầu, do dự.

Không nghe lời hắn, nàng có thể bảo đệ đệ về nhà lấy quần áo, nhưng nàng không biết lúc nào hai người đi, bởi vậy không dám bảo đệ đệ về lấy đồ, tuy bé mới bảy tuổi nhưng trong lúc này, bé lại là chỗ qđ dựa duy nhất nàng có thể dựa vào. Nếu nghe hắn, nàng dám mặc áo ngoài của nam nhân sao?

"Nàng không muốn mặc?" Triệu Trầm nhíu mày, giọng nói lạnh lẽo.

A Kết không dám nói, càng nói nàng lại càng sợ.

Triệu Trầm chờ một lát, sau đó nhấc chân đi.

Trước khi hắn đi, Lâm Trùng Cửu đã cầm áo ngoài màu lam của hắn, ngửa đầu nói với A Kết: "Đại tỷ, Triệu, Triệu công tử có qđ lòng tốt mà, tỷ đi thay đi, cẩn thận không lại bị cảm lạnh." Bé thường thấy mẫu thân dặn dò hai tỷ tỷ đừng sờ nước lạnh, bởi vậy, cả người ướt đầm chắc chắn sẽ không tốt.

Trong mắt bé chứa đầy sự lo lắng và áy náy, khiến lòng A Kết mềm nhũn, khẽ cắn môi, thấp giọng, nói lời cảm ơn với tên nào đó vẫn chưa đi: "Cảm, cảm ơn Triệu công tử cho mượn đồ, mong Triệu công tử canh cho ta một chút, ta..."

"Có ta ở đây, không ai có thể đi vào khu rừng này." Biết nàng lo lắng điều gì, Triệu Trầm nói lạnh nhạt.

A Kết im lặng, kéo tay Lâm Trùng Cửu đi sâu vào trong rừng, sau khi chắc chắn Triệu Trầm không thấy mình, xung quanh cũng không có ai, nàng để Lâm Trùng Cửu đứng đó canh chừng, bản thân nàng lại đi sâu về phía trước một chút, sau đó, ẩn mình trong bụi cỏ, đem quần áo ướt sũng

cởi ra, vắt khô lau người qua loa, đem áo ngoài rộng thùng thình của nam nhân lqđ mặc vào người. Đây là chiếc áo choàng cổ tròn, bởi vì nam nhân có dáng người cao lớn, chiếc áo này gần như dài tới mắt cá chân của nàng.

Ép bản thân không được nghĩ tới cảm giác quái dị, A Kết nắm chặt cổ áo đi về phía Lâm Trùng Cửu, nhỏ giọng thì thầm.

Lâm Trùng Cửu gật đầu, cầm quần áo của nàng đi về phía trước, đi được hai bước, bé quay đầu gọi nàng: "Đại tỷ, tỷ men theo ven rừng mà đi, ở đây không có ai..."

Ở trong rừng, A Kết rất sợ, nghĩ kỹ, sau đó nắm tay Lâm Trùng Cửu nghiêng người đi ra ngoài, tránh nam nhân đang đứng ở phía trước. Cuối cùng nàng ngồi xổm, trốn trong bụi cây cách Lâm Trùng Cửu mấy lqđ chục bước, lại dặn Lâm Trùng Cửu vài câu, sau đó mới để cho bé đi.

Lâm Trùng Cửu nghiêng chạy về phía bờ sông, cách nơi nghịch nước rất xa, đem quần áo giặt sạch, cố gắng vắt kiệt nước, sau đó giữ từng cái, trải trên tảng đá hong khô.

A Kết nhìn đệ đệ, thấy đệ đệ cực kỳ nghe lời, nàng mới thở ra nhẹ nhàng, dừng lại một chút, lặng lẽ nhìn về phía Triệu Trầm.

Hai người cách nhau khá xa, nam nhân đứng đưa lưng về phía nàng, khuôn mặt bị lá cây che khuất, chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng trắng nõn của hắn, thắt lưng hẹp, chân dài.

A Kết vội vàng cúi đầu, không dám nhìn lung tung.

Ở bên kia, sau khi làm xong, Lâm Trùng Cửu chạy về phía Triệu Trầm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhỏ giọng nói: "Triệu đại ca, đại tỷ của đệ nhờ để chuyển lời cảm ơn đến huynh, tỷ tỷ nói quần áo tỷ ấy khô, lập tức đem áo trả lại cho huynh, sau khi về nhà, tỷ ấy sẽ kể chuyện huynh cứu đệ cho cha đệ nghe, để cha đệ ra mặt cảm ơn huynh."

Triệu Trầm xoa đầu bé, "Như vậy lại hay, đệ có thể thuận lợi xin cha đệ cho đệ theo ta học chút bản lĩnh. Nhớ rõ, không được để lộ."

Lâm Trùng Cửu hưng phấn gật đầu.

Triệu Trầm nhìn vào trong rừng, lờm một cái, nhắc chân đi về phía bờ sông: "Đi thôi, chúng ta bơi tiếp."

"Nhưng mà..." Lâm Trùng Cửu do dự.

Triệu Trầm quay đầu lại, cười với bé: "Yên tâm, có ta ở đây, đại tỷ của đệ sẽ đồng ý."

Lâm Trùng Cửu lập tức tin hẳn, ngoan ngoãn đi theo nam nhân. (vivi: tin đi tin anh có ngày em mất chị)

"Tiểu Cửu, đệ đi đâu vậy?" Tuy A Kết không dám nhìn, nhưng vẫn chú ý tới hành động của hai người, nghe thấy tiếng bước chân, nàng lén lút nhìn trộm, thấy đệ đệ lại đi về phía bờ sông, nàng vội vàng đứng lên, lqđ trốn sau thân cây, thò đầu ra gọi, giọng nói vô cùng lo lắng.

Lâm Trùng Cửu hơi lo lắng, Triệu Trầm ngăn bé lại, nghiêng người trả lời nàng: "Đệ ấy không tập bơi, sau này khó tránh lại gặp chuyện không may, ta đang rảnh, dạy đệ ấy một chút."

A Kết nhủ mày, lập tức ngăn cản: "Không dám làm phiền Triệu công tử, Tiểu Cửu, đệ lại đây!" Dạy đệ đệ tập bơi, chắc chắn sau này, đệ ấy càng muốn đi nghịch nước, trẻ con mới bảy tuổi, ngay cả khi chúng biết bơi, người nhà cũng vô cùng lo lắng khi chúng ra khỏi nhà.

Lâm Trùng Cửu hậm hực, bỏ ý định học bơi, bé giải thích với Triệu Trầm: "Đại tỷ không cho đệ học, đệ... A!"

Nhưng Triệu Trầm đã vác bé lên vai rồi, cũng không thèm quay đầu lại, đi về phía bờ sông. Lâm Trùng Cửu vô cùng hưng lqđ phấn, ý vào chuyện có người giúp, cũng chẳng phải bé sợ trường tỷ, quay đầu nói với A Kết: "Đại tỷ, tỷ yên tâm, Triệu công tử bơi giỏi lắm, đệ sẽ không gặp chuyện gì đâu!"

A Kết tức giận, không nhìn được đuôi theo đệ đệ, Triệu Trầm nghe thấy tiếng bước chân của nàng, cười cười, dừng bước, xoay người nhìn nàng, không nói được câu nào.

Hắn chẳng cần nói gì, chỉ cần nhìn hắn đang cời trần, đứng thoải mái ở nơi ấy, A Kết vừa chạy đến gần lập tức quay lại tìm chỗ trốn, thừa thẹn vừa cầu: "Cảm ơn Triệu công tử có lòng tốt, nhưng đệ đệ của ta vẫn còn quá nhỏ, mong Triệu công tử không cần dung túng cho đệ ấy nghịch nước!"

Triệu Trầm nhìn chằm chằm góc áo của hắn lấp ló sau thân cây, tưởng tượng bộ dáng nhón nhác lại không thể tránh được của nàng, cảm thấy từ trước đến nay, hắn chưa bao giờ vui sướng đến vậy, "Đó chỉ là ý kiến của nữ nhân các nàng, nam nhi, đầu đội trời chân đạp đất, sao có thể sợ nước? Tiểu Cửu, đệ có muốn học không?"

Giọng nói của hắn trong trẻo mà nghiêm nghị, trong giọng nói ấy chứa đầy dũng khí oai hùng, Lâm Trùng Cửu không cần suy nghĩ đã hét lớn: "Muốn!" Bé cũng muốn làm một nam nhân lợi hại như Triệu công tử!

Triệu Trầm cực kỳ hài lòng, quay sang nói với A Kết: "Nếu Lâm cô nương không đồng ý, cứ việc mang Tiểu Cửu đi, nàng không làm được, ta sẽ tiếp tục dạy hấn."

Lời này rất vô lại, nam nữ khác nhau, hấn không mặc quần áo, làm sao A Kết dám thò tay cướp người?

Hấn không thèm nói đạo lý với nàng, A Kết cố gắng khuyên đệ đệ, nhưng Lâm Trùng Cửu đã đi theo Triệu Trầm, đắm mình vào dòng nước, quên mất trường kỷ từ lâu rồi.

Vì thế, A Kết chỉ có thể lo lắng, nhìn mặt sông chằm chằm, cố gắng chỉ nhìn đệ đệ. Triệu Trầm lặn xuống nước, nàng nhẹ lqđ nhàng thờ ra, Triệu Trầm ngoi lên, nàng lập tức mở to mắt, khi Lâm Trùng Cửu hụp đầu vào trong nước, A Kết hận không thể chạy ngay ra, xách đệ đệ lên, may mắn, Lâm Trùng Cửu không nín thở lâu, nhanh chóng ngoi đầu lên.

A Kết chưa bao giờ phải chịu sự giày vò lớn như vậy, trong rừng mát rượi nhưng cả người nàng toàn mồ hôi.

Gió nhẹ phát qua, có mùi hương xa lạ bay vào mũi nàng. A Kết ngẩn ra, không nhận được tập trung nghĩ để phân biệt. Là mùi hương của nam nhân toả ra từ chiếc áo lqđ nàng đang mặc, có mùi mồ hôi nhân nhát, nghĩ thật kỹ, người tình tế mới nghĩ thấy mùi hoa lan thanh nhã. Bỗng nhiên, A Kết nghĩ đến bồn hoa lan đệ nhất công phẩm, mùi trên áo của hấn không phải là mùi của hương nhang, chắc nhà hấn trồng rất nhiều hoa lan?

Phong Lan thanh lịch, mặt mày đoan chính, lễ độ, đoá hoa tượng trưng cho người quân tử, Hi Lan tượng trưng cho người cao thượng.

Tại sai, hành động của hấn có thể vô lại như thế? Hoàn toàn không phù hợp với tính cách lạnh lùng của hấn.

Thật ra, có khi hấn vô lại, nhưng cũng khi hấn lại vô cùng biết phép tắc, khi cho nàng mượn áo, hấn quay đầu nhìn sang chỗ khác.

Lần đầu tiên, A Kết gặp phải người quái thai như hấn.

"Triệu đại ca, huynh thật lợi hại!" Đang nghĩ đến từng người, giọng nói kính nể của đệ đệ truyền tới.

A Kết nhìn mặt sông, thấy đệ đệ đang đứng ở nơi có mực nước cao đến eo nhìn chằm chằm lòng sông, không thấy nam nhân đâu cả, chắc chắn là hấn đang lặn rồi.

Không thể không nói, hấn nín thở rất tốt.

A Kết cũng không nghĩ nhiều, chỉ nhìn đệ đệ.

Lâu như vậy, vẫn không thấy nam nhân vẫn ngoi lên, Lâm Trùng Cửu bắt đầu sốt ruột, A Kết cũng thấy hơi lo lắng.

Hình như, cũng tương đương với thời gian pha một ly trà nhỏ thôi?

Có thể, hấn hơi sơ suất nên xảy ra chuyện không?

A Kết lặng lẽ nhìn người đi theo hấn, nhìn qua lại không thấy, đi vài bước, phát hiện người đi theo hấn đang nằm trong bụi cỏ ở trên bờ, ống tay áo che khuất khuôn mặt, giống như đang ngủ.

"Triệu đại ca, Triệu đại ca, huynh làm sao vậy?" Ở bờ sông vang lên tiếng kêu sợ hãi, A Kết ngẩng đầu, thấy Lâm Trùng Cửu hốt hoảng chạy đến chỗ nước sâu. A Kết sợ hãi, vội vàng gọi đệ đệ: "Tiểu Cửu, đừng đi!"

"Có thể Triệu đại ca chìm xuống đáy sông rồi!" Giọng nói Lâm Trùng Cửu run rẩy, hét lên.

"Vậy đệ gọi hấn dậy cứu người đi!" A Kết đi ra, chỉ vào Trần Bình đang nằm ở bên kia.

Lâm Trùng Cửu lập tức xoay người, lấy hơi gọi thật to.

Trần Bình nghe rõ lời nói của hai chị em nàng, không lo lắng chút nào, tiếp tục giả vờ ngủ.

Lâm Trùng Cửu lo lắng sắp khóc: "Đại tỷ, Triệu đại ca, huynh ấy..."

Lúc này, A Kết cũng không quan tâm được nhiều thứ lễ tiết, hốt ha hốt hoảng chạy dọc theo bờ sông, chạy đến bờ biển, ở giữa sông, nước sâu thấy nhìn rõ được. Nàng vừa định đi xuống để tìm, bỗng lqđ nhiên, ở phía trước có tiếng đập nước lớn, nam nhân đến gần chỗ nàng đứng. A Kết ngây người, kinh ngạc nhìn hấn rẽ nước, đi về phía nàng, hai tay hấn dang rộng tạt nước, những giọt nước theo mép tóc rơi xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn lãng. Lông mi đen dài như mực bị ngấm nước, tư thế oai hùng tràn đầy sức sống, bởi vì lông mi ẩm ướt, đôi mắt phượng hẹp dài càng long lanh sắc nước, nhìn thẳng nàng.

Trong chớp mắt, trái tim của A Kết đập thành thành.

Nhưng dưới ánh mắt sáng rực của nam nhân. Cái nhìn chăm chú của hấn nhanh chóng khiến A Kết bừng tỉnh, nàng xoay người rồi đi, môi đỏ mọng nhếch lên, trong lòng có cảm giác hình như mình bị lừa.

"Nàng lo lắng cho ta, phải không?"

Giọng nói trầm thấp, không che dấu sự vui mừng vang lên sau lưng nàng. Hối, suy đoán thành sự thật, A Kết cắn môi, chạy đi.

Triệu Trầm không đuổi theo, đứng ở nơi nước cạn, nhìn theo bóng nàng.

Cô nương mặc áo bào của hắn, gió nhẹ nhàng lướt qua khiến tay áo tung bay, làm cho dáng người nàng càng nhỏ xinh thướt tha, đôi chân dài nhỏ trắng nõn lqđ như ẩn như hiện, một lát sau đã được cây rừng che giấu, nàng vội vàng trốn sau cây.

Triệu Trầm lặng lẽ cười, mắt nhìn gốc cây nàng nấp, rồi nhìn lên phía trên, nhìn cây trong rừng, lại nhìn bầu trời xanh quang đãng, tâm trạng hắn vô cùng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Quyết Định

Sau giờ ngo, nắng càng thêm gay gắt, quần áo A Kết khô rất nhanh.

Đổi quần áo xong, A Kết không ló mặt ra, đưa áo choàng cho Lâm Trùng Cửu, nhờ bé đem áo trả cho Triệu Trầm.

Lâm Trùng Cửu ôm quần áo chạy về phía Triệu Trầm. Hai người cũng không học bơi nữa, sau khi bé học được nín thở, Triệu Trầm dạy bé ngồi trung bình tấn, ngồi đến khi nước lặn vào chỗ hai người ngồi, bé đi lấy quần áo cho tỷ tỷ, Triệu Trầm ngồi dựa lưng vào thân cây hóng mát, nhớ tới cuộc sống an nhàn sung sướng, nhưng lại lqđ không ghét bỏ thân cây thô ráp một chút nào.

"Triệu đại ca, trả cho huynh." Lâm Trùng Cửu gọi vô cùng thân thiết. Ở với nhau chưa tới một canh giờ, bé đã không sợ khuôn mặt lạnh lùng uy nghiêm của nam nhân này nữa rồi.

Triệu Trầm bình tĩnh cảm áo, đứng thẳng, nhanh chóng mặc vào. Mặc áo vào người, trên áo còn lưu lại hơi ấm của nàng ấy.

Hắn không không chế được mà cảm thấy run rẩy.

Chớp mắt nhìn một cái, bộ ngực nàng căng tròn, đôi cẳng chân mảnh khảnh, giống như không hề đứng xa hắn mà đang dán lên người hắn vậy.

Theo bản năng, hắn nhìn về phía cánh rừng.

Nơi đó cây cối che kín, chỉ có một góc vấy trắng lộ ra.

"Triệu đại ca?" Lâm Trùng Cửu thấy hắn sững sờ cầm vạt áo, nghi hoặc gọi hắn.

"Không có gì." Triệu Trầm thu hồi tầm mắt, nhanh chóng buộc lại đai lưng, nghiêm mặt lại, dặn dò bé: "Nhớ kỹ lời ta nói, không được để lộ sơ hở." Nói xong, hắn xoay người đi về phía Trần Bình, xoay mình lên ngựa, trong nháy mắt đã chạy rất xa.

Lâm Trùng Cửu hâm mộ nhìn theo hai con ngựa đang phóng như bay.

"Đừng nhìn nữa, mau theo tỷ về nhà, xem nương xử lý đệ như thế nào." A Kết vỗ nhẹ vào đầu đệ đệ, nói vô cùng buồn bực. Nếu không phải đệ đệ ham chơi, thì hôm nay cũng xảy ra nhiều chuyện như vậy. Nàng cảm kích Triệu công tử cứu đệ đệ, lại không thích hắn trêu chọc nàng. Trước khi cứu người, lúc đó quần áo hắn không lqđ chỉnh tề, về tình có thể tha thứ, sau đó hắn lại cố ý dụ nàng đi về phía bờ sông, hành động đó của hắn nhằm mục đích gì?

Lâm Trùng Cửu chột dạ, vừa đi cùng trưởng tỷ vừa nói xin lỗi: "Đại tỷ, đệ không cố ý đâu, một lát nữa, nương đánh đệ, tỷ xin giúp đệ được không, tỷ lớn nhất mà..." So sánh với bàn tay của mẫu thân, đại tỷ vẫn ôn nhu hơn rất nhiều.

Trong lòng A Kết chứa đầy tâm sự, cũng không có tâm trạng để ý đến bé.

Chuyện hôm nay, lúc cả người nàng ướt đầm đã bị Triệu công tử thấy, nàng cũng nhìn thấy lồng ngực của đối phương, một khi chuyện này truyền ra ngoài, thanh danh của nàng sẽ bị phá hủy, tới lúc đó, Mạnh Trọng Cảnh có ghét bỏ nàng không?

"Tiểu Cửu, đệ hứa với tỷ tỷ, sau kh về nhà chỉ nói đệ rơi xuống nước được Triệu công tử cứu, không được nói tới chuyện tỷ tỷ cũng rơi xuống nước, biết không? Không chỉ không được nói với phụ thân và nương, với những đứa trẻ ở bên ngoài, đệ cũng không được nói, nếu không tỷ tỷ sẽ bị người ta chê cười." A Kết dùng lqđ bước, ngồi trước mặt đệ đệ, nghiêm túc dặn dò bé.

Lâm Trùng Cửu ngoan ngoãn vâng lời, "Đại tỷ yên tâm, Triệu đại ca đã nói với đệ, huynh ấy nói chuyện này trừ bốn người chúng ta, ai cũng không được biết."

A Kết ngạc nhiên, "Hắn, hắn nói với đệ như vậy?"

Lâm Trùng Cửu gật đầu, nhìn nàng với ánh mắt nghi hoặc: "Đại tỷ, tỷ sao vậy?" Về mặt giống như cực kỳ khiếp sợ.

Đối với trẻ con, cái gì chúng cũng không hiểu, A Kết không giải thích, chỉ dặn dò thêm vài câu, sau đó đè nén sự phức tạp trong lòng, đưa đệ đệ về nhà.

Hai mẹ con Liễu thị vừa tỉnh ngủ, đang rửa mặt.

Lâm Trúc rửa xong trước, vắt khăn lên dây phơi quần áo, nhìn thấy trưởng tỷ và đệ đệ về, khuôn mặt vui sướng khi thấy người gặp họa, quay mặt vào trong lqđ phòng, gào lên: "Nương, đại tỷ đưa Tiểu Cửu về rồi !" Đệ đệ ham chơi, buổi trưa lén lút đi chơi khiến đại tỷ phải đi tìm, việc này đã thành thói quen, lúc dậy không thấy hai người là có thể đoán được.

Hiển nhiên trong lòng Liễu thị cũng có tính toán riêng.

Nàng vốc nước lau mặt, cho Lâm Trúc đi đổ nước, khuôn mặt nghiêm khắc, đứng ở cửa chờ hai tỷ đệ A Kết, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Lâm Trùng Cửu nhưng lại hỏi A Kết: "Hôm nay tìm thấy nó ở đâu?"

Đầu Lâm Trùng Cửu cúi gằm xuống, không nhìn được kéo tay áo trưởng tỷ.

A Kết thờ dãi, dặt đệ đệ vào trong nhà: "Nương, chúng ta vào nhà rồi nói."

Chuyện này hình như có gì không đúng, trong lòng Liễu thị dâng lên sự nghi ngờ, cũng xoay người đi vào, Lâm Trúc đổ nước xong cũng chạy vào theo.

Trong phòng, Lâm Trùng Cửu giống như tội phạm, cúi đầu đứng giữa phòng, Liễu thị ngồi cạnh giường đất, Lâm Trúc dựa vào mẫu thân, A Kết ngồi ở đầu bên kia với Liễu thị, nhẹ giọng thăm thi.

Nàng nói xong, nhưng Liễu thị cũng không nói gì, Liễu thị đứng dậy, ôm bé, đặt bé nằm sấp trên giường, sau đó lột quần của bé, trợn tròn bàn tay liên tiếp roi xuống mông bé. Vừa đánh lại vừa lqđ mắng: "Giỏi lắm, không cho con đi nghịch nước, hôm nay còn dám đi chơi ở phía đông, con ngại mạng con quá dài chứ gì? Quen thói coi trời bằng vung có phải không, này thì không nghe lời, ta cho con biết thế nào là không nghe lời!"

Rõ ràng rất tức giận, khuôn mặt lại trắng bệch. Nàng chỉ có một đứa con trai, trước khi sinh trước bé, nàng là đứa con dâu bị người trong thôn chê cười không biết bao nhiêu năm, khó khăn lắm mới sinh được mụn con trai, vậy mà hôm nay suýt nữa lqđ thì mất đi nó, nếu không phải gặp được quý nhân, nhitử mà xảy ra chuyện gì bất trắc, nửa đời sau nàng có sống nổi không?

Vừa đánh vừa nghĩ đến khi mông bé đỏ lừ.

Khi dạy dỗ con cái, Liễu thị vô cùng nghiêm túc, Lâm Trúc cũng không dám ngồi, đứng trên mặt đất, miệng câm như hến.

Vốn dĩ, Lâm Trùng Cửu liên tục xin lỗi, nhưng lại nghe thấy tiếng khóc nức nở lẫn trong lời mắng của mẫu thân, bé ngoan ngoãn nằm sấp, không nói gì.

Thấy đệ đệ hiểu chuyện, mông cũng đỏ lừ, A Kết ngăn mẫu thân lại, kéo tay nàng khuyên nhủ: "Nương, Tiểu Cửu cũng biết sai rồi, xin người bớt giận đi, không có việc gì là tốt nhất, sau này chúng ta quản lý đệ thật chặt, không cho đệ ấy chuồn đi là tốt nhất. Tiểu Cửu, sau này, đệ sẽ không đi nữa, đúng không?" Quay đầu nhìn đệ lqđ đệ, giúp bé kéo quần lên.

Lâm Trùng Cửu quan sát mẫu thân, nhảy xuống đất, nói năng thành khẩn: "Nương, con hứa sau này không ham chơi, con với Triệu đại ca đã hẹn với nhau, sau này, cách ba ngày, huynh ấy sẽ về dạy con võ công ở trên bờ sông, con muốn học chút bản lĩnh của huynh ấy, con cũng muốn cao lớn, cường tráng như huynh ấy."

"Triệu công tử muốn dạy võ công cho con?" Liễu thị kinh hãi, nhìn trưởng nữ.

A Kết có biết đâu, cúi đầu hỏi đệ đệ: "Hắn nói với đệ lúc nào?"

Lâm Trùng Cửu nhìn mẫu thân và trưởng tỷ, đầu óc lộn tung phèo. Vừa nghĩ lý do vừa giải thích: "Triệu đại ca nói khi huynh ấy dạy đệ tập bơi. Huynh ấy rất có bản lĩnh, đệ muốn bái huynh ấy làm thầy, Triệu đại ca không đồng ý, huynh ấy chỉ nói đệ hợp ý huynh ấy, đồng ý dạy cho đệ một ít võ lqđ công thô thiển. Đúng rồi, Triệu đại ca nói huynh ấy chỉ thuận tay cứu đệ thôi, mọi người không cần để ở trong lòng, huynh ấy còn nói nếu mọi người không muốn đệ học, huynh ấy lập tức không dạy."

Nói tới đó, Lâm Trùng Cửu nhào vào lòng mẫu thân, ôm nàng cầu xin: "Nương, Triệu đại ca rất lợi hại, nương cho con học theo huynh ấy được không? Nương yên tâm, con hứa sẽ không trễ nãi việc đọc sách, chỉ cần nương cho con học võ công, sau này con sẽ không chạy loạn với bọn Hồ Tử nữa!"

"Không được!" Liễu thị chưa nói, A Kết đã kiên quyết phản đối.

Liễu thị thấy hơi ngỡ ngàng, tại sao con gái lớn lại phản đối quyết liệt như vậy, nhìn nàng với ánh mắt nghi hoặc.

Lâm Trúc lại bu vào, quay đầu hỏi nàng: "Vì sao đại tỷ lại phản đối a? Muội cảm thấy chẳng có gì không tốt, có Triệu công tử dạy Tiểu Cửu, Tiểu Cửu có thể học được chút bản lĩnh, không ra ngoài ham chơi để chúng ta lo lắng, một công đôi việc mà. Lại nói nói Triệu công tử nhà lqđ người ta cứu mạng Tiểu Cửu, còn đồng ý dạy Tiểu Cửu, điều đó chứng minh hắn nể mặt chúng ta, chúng ta không cho Tiểu Cửu đi, về tình về lý đều không có gì để nói

mà?" Thấy đại tỷ như vậy, chắc chắn lúc ở trên bờ sông, tỷ tỷ và Triệu công tử đã xảy ra chuyện gì đó, nàng vô cùng hối hận khi bản thân mình không được chứng kiến chuyện đó.

A Kết nói xong mới ý thức được nàng phản ứng quá mạnh

Muội muội nói quả thật rất có đạo lý, nếu hần không có cố ý trêu đùa nàng, ngay cả khi hần trêu chọc nàng một cách quá lqđ đáng, nàng cũng không tìm được bất cứ lý do gì để phản đối. Nói Triệu công tử vô lại, hạ lưu, nhưng hần cũng có chỗ lqđ độ, phép tắc, cũng hứa không nói chuyện này ra ngoài, hần cũng là quân tử, nhưng khi nghĩ đến ánh mắt của hần nhìn nàng, lúc hần còi trần, bá đạo tới gần nàng, theo bản năng, A Kết không muốn có bất cứ sự dính dáng nào liên quan tới hần

Nhưng những điều này, nàng lại không thể nói cho người nhà biết

Đối với ánh mắt tò mò, nghiến cứu của muội muội, A Kết cố gắng trấn định lại, nói với mẫu thân: "Nương, nhìn cách ăn mặc của Triệu công tử, chắc chắn hần không phải là người bình thường, làm sao hần có thời gian rảnh để dạy Tiểu Cửu lqđ chứ? Chúng ta cũng không biết hần ở đâu, có xa nơi chúng ở hay không. Con thấy chắc là hần không chịu được sự quấy rầy của Tiểu Cửu lên mới đồng ý, không phải hần cũng nói nếu chúng ta không muốn, hần sẽ không dạy hay sao? Chắc là không

muốn từ chối trực tiếp trước mặt Tiểu Cửu, nên nói câu uyển chuyển như vậy nhằm ám chỉ chúng ta nên khuyên can Tiểu Cửu."

Hai nữ nhi nói đều có đạo lý, Liễu thị hơi do dự

Lâm Trùng Cửu vô cùng xót ruột, biết nhị tỷ đứng về phe của bé, bé chuyển tới đứng bên cạnh Lâm Trúc, nói lời son sắt: "Nương, người đừng nghe đại tỷ, lqđ Triệu đại ca rất thích con, huynh ấy dạy con nín thở trong nước, dạy con ngồi trung bình tấn, lại còn khen con có bản lqđ tốt! Không tin, ba ngày sau, mọi người đi cùng với con ra bờ sông hỏi huynh ấy, huynh ấy đồng ý dạy con mà!"

Lâm Trúc cười, nói theo: "Đúng rồi, đúng rồi, con nhớ Triệu công tử nói chuyện với nương rất lạnh nhạt, người như vậy, nếu không thật lòng thích Tiểu Cửu, làm sao hần có thể nhận lời chứ? Đại tỷ, tỷ suy lqđ nghĩ quá nhiều rồi. Hần để Tiểu Cửu hỏi phụ thân và nương, điều đó chính tỏ hần rất kính trọng trưởng bối, đâu đến mức quanh quẩn như vậy." Cho dù thế nào, người như Triệu công tử, Tiểu Cửu có thể kết bạn với hần, đó là may mắn của bé

Đệ đệ muội muội đều kiên trì muốn đi, A Kết chỉ có thể nhìn về phía mẫu thân, xin sự giúp đỡ: "Nương, Tiểu Cửu nhỏ như vậy, học võ công làm gì, điền đó cơ bản là không cần..."

Bị ba chị em nói liên tục, Liễu thị hơi đau đầu, đem việc quyết định chuyển sang cho phụ thân lqđ trẻ: "Đừng nói nữa, chờ phụ thân các con về, để phụ thân các con quyết định!" Trọng phu đọc sách cũng có kiến thức, hần quyết định thế nào cả nhà đều nghe theo, chắc chắn không sai.

A Kết không biết làm thế nào.

Lâm Trùng Cửu làm mặt quỷ với trưởng tỷ, đi chơi với nhị tỷ, nhị tỷ nói giúp bé, bây giờ, bé thân nhị tỷ nhất.

Nhưng bé vẫn giữ lời hứa, Lâm Trúc làm đủ mọi cách để dụ dỗ bé, bé vẫn không hề nói tới chuyện trưởng tỷ rơi xuống nước.

Lâm Trúc quần quýt bé một lúc lâu cũng không có tác dụng gì, cuối cùng đổi hướng, đi do thám thái độ của A Kết, nhưng chính A Kết lại là người không thể nói cho muội muội biết được, nàng cúi đầu, thâm thù không để ý tới muội muội.

Hoàng hôn, Lâm Hiền cười con lừa về nhà.

Lâm Trúc kéo Lâm Trùng Cửu, cười hi hi ra đón phụ thân, tranh nhau nói chuyện buổi trưa cho phụ thân. Lúc đó A Kết ở phòng bếp, giúp Liễu thị chuẩn bị cơm chiều, nàng lo lắng phụ thân bị đệ đệ và muội lừa gạt nhưng nàng lại không thoát được công việc phải làm, chỉ có thể lo lắng lqđ suông. Liễu thị đem tất cả biểu hiện của nàng thu vào tầm mắt, thâm nghĩ thú vị, đây là lần đầu tiên đứa thứ hai và thứ ba bắt tay nhau đối đầu với trưởng tỷ.

Khuôn mặt Lâm Hiền ôn hòa, lúc hai đứa con vờn quanh thì hần cho lừa ăn, rửa tay rửa mặt, sau đó ngồi cạnh lò sưởi được đặt ở đầu giường, uống trà đứa con gái thứ hai đưa, vô cùng hài lòng.

Uống xong, hần bắt đầu tính sổ.

"Tiểu Cửu lên lqđ đi chơi, lại rơi xuống nước, phạt con đêm nay không được ăn cơm, lập tức về phòng tự kiểm điểm."

Lâm Trùng Cửu lập tức vù rù, cũng không dám cãi lại, iu xiu đi về phòng phía tây.

"Phụ thân, con không làm sai cái gì..." Lâm Trúc vội vàng bò lên giường, quỳ gối, đấm lưng, bóp vai cho Lâm Hiền.

Lâm Hiền nhắm mắt hưởng thụ một lúc, sau đó mới nói: "Nên ăn cơm thôi, con đem bàn ra, dọn bát đĩa lên đây, đừng để chuyện gì cũng tới tay đại tỷ con."

"Dạ, con đi ngay đây!" Không bị phạt, việc nhỏ như vậy thì tính là gì chứ, Lâm Trúc vui vẻ chạy đi.

Con cái đi hết rồi, Lâm Hiền tựa vào đầu giường, bắt đầu cân nhắc.

Nhà mình không tiền không thế, chỉ có hai đứa con gái tựa bông hoa, đứa con gái cả đã có hôn ước, sắp lập gia đình, lqđ đứa thứ hai là một nha đầu lười, tuổi lại nhỏ, không có khả năng lọt được vào mắt của người này. Huống chi người ta ra tay không cần báo đáp, cũng không nhận Tiểu Cửu làm đồ đệ, tình cảm người quân tử nhạt như nước, chắc là hợp ý Tiểu Cửu thôi?

Hắn không tham vọng bất cứ điều gì, đời này chỉ mong sống yên bình như vậy, về đứa con trai, nếu đã có may mắn như vậy, đi theo người ta cũng tốt.

Buổi tối, khi bốn người ăn cơm, Lâm Hiền lại hỏi con gái lớn tình hình ở bờ sông lqđ trưa nay một lần nữa, chắc chắn không có điều gì không đúng, hắn nói luôn: "Bất kể ra sao, ba ngày sau, ta sẽ đi cùng Tiểu Cửu tới bờ sông gặp Triệu công tử, đến lúc đó ta sẽ dắt Tiểu Cửu đi, nếu như Triệu công tử muốn dạy Tiểu Cửu, người ta có ý tốt, chúng ta cũng không nên cự tuyệt."

Lâm Trúc vô cùng vui vẻ.

A Kết cúi đầu không nói. Phụ thân đã lên tiếng, nếu nàng tiếp tục phản đối, nói không có lý ngược lại sẽ khiến cho mọi người nghĩ trong lòng nàng có quỷ.

Ở phòng phía tây, Lâm Trùng Cửu nằm úp sấp trên cửa nghe lỏm, mừng đến mức suýt nữa thì nhảy dựng lên, ngây ngất đi vào trong buồng, vùi đầu ăn cơm chiều trường tỷ lên kút bụng cho bé.

Giải quyết xong chuyện của nhị tử, Lâm Hiền cười cười, nhìn thê tử, đưa chén không cho thê tử.

Đôi má Liễu thị ửng đỏ, giận giữ, lặng lẽ lườm hắn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Hiểu Lâm

Màn đêm buông xuống, hai chị em A Kết trở về sương phòng, Lâm Trùng Cửu cũng đã ngủ.

Phòng chính ở phía đông, Lâm Hiền miễn cưỡng tựa vào thùng tắm, cố ý tắm thật chậm.

Liễu thị thu dọn phòng bếp xong, vào phòng thấy hắn còn chưa tắm xong, hơi sững sờ, Lâm Hiền quay đầu lại, đưa khăn cho nàng: "Tối đây, kỳ lưng giúp ta."

Nam nhân ba mươi mấy tuổi, ôn hòa tuấn lãng, vừa có khí chất nho nhã của thư sinh, lại vừa có thân hình cường tráng của nông dân, thành thân nhiều năm, chỉ có nàng mới có thể nhìn thấy sự xấu xa vô lại trong mắt hắn, thật ra nàng càng nhìn lqđ càng thích, cảm thấy số mệnh của bản thân thật là tốt, gả cho người như hắn. So với những tỷ muội quen thuộc ở trong thôn, cho dù được gả cho người tốt hơn hay hư hỏng hơn trượng phu của nàng, nhưng khi đem trượng phu ra so sánh, lqđ chắc chắn không ai hơn hắn, huống chi nam nhân nhà nàng không chỉ có bộ dạng tốt đẹp, còn biết kiếm tiền, còn phong nhã..

Liễu thị không đọc sách, không biết phong hoa tuyết nguyệt là thế nào, lúc thân thiết trượng phu sẽ nói những câu khiến mặt nàng hồng tím đập nhanh, chắc cái đó được gọi là phong nhã?

(vivi: phong nhã cái gì? Lưu manh, vô sỉ thì có)

Sau khi hết đồ mặt, ngồi trên ghế kỳ lưng giúp trượng phu, nói với trượng phu chuyện nàng vừa cân nhắc: "Nếu Triệu lqđ công tử đồng ý dạy Tiểu Cửu, ngay cả khi không bá sự, kiểu gì chúng ta cũng phải mời hắn đến nhà ăn bữa cơm chứ?"

Lâm Hiền quay đầu lại, thân thiết choàng tay lên vai thê tử, nói băng quơ: "Tất nhiên là muốn mời, nhưng chưa chắc người ta sẽ tới."

Với động tác của hắn, cả người nàng như nhũn ra, còn muốn nói điều gì, Lâm Hiền đột nhiên đứng dậy, cả người ướm nhẹp bỏ nhào về phía nàng..

Có rượu trợ hứng, mấy ngày gần đây lại không thân thiết, đêm nay Lâm Hiền tung hoành làm việc lớn.

Sau khi ân ái, hai vợ chồng thở hồng hộc, nói vài lời, ôm nhau ngủ.

A Kết lại không ngủ được.

Nhắm mắt lại, trong đầu nàng tràn đầy hình ảnh cơ thể nam nhân nàng nhìn thấy vào ban ngày. Hắn ngồi trong bụi cây, thắt lưng hẹp, chân dài, hai tay rẽ nước, lqđ sắc mặt thay đổi, điên cuồng không kiềm chế được, hắn nhìn nàng chăm chăm bằng đôi mắt phượng hẹp dài, từng hình ảnh, từng hình ảnh, vô cùng rõ ràng.

Nàng ảo não cắn môi, trong lòng cảm thấy xấu hổ, muốn xoay người để giải sầu, lại sợ muội muội tỉnh giấc.

Nàng nhìn một người nam nhân, cho dù không ai biết, nàng nhìn người không phải là tướng công trong tương lai của nàng.

Nàng không muốn nghĩ, không muốn nghĩ, nhưng những thứ nàng không nên nhớ nó lại cứ hiện ra, không dời đi được, ngay cả khi nàng cố gắng nghĩ về khuôn mặt thật thà, trầm ổn, phúc hậu của Mạnh Trọng Cảnh, cũng vô tác dụng.

Mọi thứ thuộc về hần giống hệt như con người hần, trong treo mà lạnh lùng lại bá đạo không cho phép cự tuyệt.

Ngoài cửa sổ, vầng trăng ở trên cao, toả sáng hình ảnh cô nương lẫn lộn khó ngủ, cũng chiếu sáng, nhìn nam nhân nhớ cô nương không ngủ được.

Trong trang trại nông thôn, mọi người đã ngủ, Triệu Trầm gác chân dài lên trên giường đất, tựa người vào vách tường không nhúc nhích, nghiêng đầu, nhìn bình phong.

Vất trên bình phong là chiếc áo ngoài của hần.

Lúc về, bọn nha hoàn muốn cầm chiếc áo ngoài của hần đi giặt, hần không cho.

Hần nhìn chăm chăm nó, trong mắt hiện lên hình ảnh cô nương bên bờ sông.

Lúc hần ngoi lên khỏi mặt nước, thấy nàng ngo ngác đứng trên bờ sông, mặc áo

của hần. Vai của nàng nhỏ hơn hần, chiếc áo cổ tròn rộng, hở ra mảng lớn làn da lợt trắng, cần cổ thon dài mỹ lệ, xương quai xanh gầy yếu tinh xảo. Cẳng chân nàng cũng lộ ra, trắng muốt. Mềm mại như lạt ngọc. Đáng tiếc, hần chưa kịp nhìn kỹ, nàng đã chạy rồi. Dường như ngọn gió cũng biết hần muốn nhìn, thổi vạt áo tung bay, hất lên lộ đôi chân, cho xem một chút lại che đi, càng khiến cho người ta mơ màng.

Khi nàng mặc bộ quần áo đó, nàng có mặc gì ở trong không?

Chắc là không mặc gì, dù sao chắc chắn quần áo trong của nàng cũng ướt đầm.

Vậy phải chăng, hôm nay, lúc đứng trước mặt hần, nàng gần như là .....loã thể*?

Loã thể: không mặc gì

Đã từng nhún nhảy trước mắt hần, cánh tay của hần đã từng gắt gao áp chặt ngực nàng. Mềm mại như vậy, nếu không có quần áo che phủ, nàng sẽ có bộ dáng thế nào?

Ánh trăng tràn qua rèm cửa lụa mỏng, sáng trong như nước, hần lại đặt mình vào sự khó chịu, càng nghĩ càng thấy nóng.

Hần xuống đất, cầm chiếc áo đưa lên chóp mũi, cảm nhận mùi hương nàng lưu lại.

Áo ngoài làm bằng loại tơ lụa tốt nhất, mát rượi nhẵn nhụi, như nước, giống như khi hần ôm nàng, chạm vào làn da của nàng.

Nếu, nếu lúc đó ở giữa sông, chỉ có hần và nàng, hần sẽ kéo nàng lên, ôm nàng vào trong rừng, hần sẽ ném nàng vào trong bụi cỏ, sau đó...

Màn đêm tĩnh lặng, nghĩ đến chuyện hoang đường cũng không có ai biết, nam

nhân cầm chiếc áo lên giường, giống mơ lại không phải mơ, trong đầu đều là cảnh mộng ảo.

Trong cảnh mộng ảo, nàng vẫn muốn chạy trốn, lại không thể trốn thoát, khốc như hoa lê đài vũ. (câu này chắc ai cũng biết rồi, em không giải thích nữa nhé)

Kết thúc ảo cảnh, Triệu Trầm buông lỏng tay, hơi thở nặng nề.

Hần nằm ngửa mặt, ngo ngắc nhìn vầng trăng, hoang mang không hiểu vì sao mới nhìn thấy nàng ba lần thì hần đã nảy sinh ham muốn hai lần. Hần không phải Liễu Hạ Huệ, xã giao bên ngoài, những lần không chịu nổi hần cũng đã trải qua, lúc dục lạt vọng của hần nổi lên, hần vẫn cảm thấy chán ghét, người có thể khiến hần hưng phấn tới mức không thể không động tay động chân, hình như chỉ có....mình nàng.

Có lẽ, càng ngày hần càng già chẳng?

~

Ba ngày sau, Triệu Trầm dậy thật sớm, chuẩn bị đi ra bờ sông.

Ninh thị vừa tỉnh ngủ, chưa ngồi dậy đã nghe thấy tiếng động, tò mò bảo Vần Mai là nha hoàn thân cận đi hỏi.

Vần Mai nhanh chóng quay lại, cười nói: "Phu nhân, thiếu gia lại dẫn Trần Bình đi săn thú, nói là trước hoàng hôn sẽ trở về."

Ninh thị hiểu, sau đó lắc đầu, hôm nay trời nắng như vậy, đứa con nàng mệt cũng chẳng thèm chê trời nắng.

Triệu Trầm đi rất sớm, lúc đến bờ sông trời đã sáng, hấn ngồi trên ngựa nhìn con đường giao nhau ở phía xa, bởi vì bờ sông khá thấp, không có cách nào để nhìn thấy thôn ở bên kia.

Hấn nắm chặt dây cương, mặc kệ ngựa cúi đầu ăn cỏ.

"Thiếu gia, bọn họ đến rồi." Trần Bình vẫn chăm chú nhìn con đường, thấy người đến, hấn vội quay đầu gọi thiếu gia nhà mình.

Triệu Trầm giống như không nghe thấy, một lát sau mới quay đầu lại.

Người tới là hai cha con, có vài lần có duyên gặp mặt, Lâm lão gia đi trước, Lâm Trùng Cửu dắt con lừa đi phía sau, phía sau bọn họ, không có ai hết.

Nằm trong dự đoán.

Triệu Trầm xoay người xuống ngựa, đưa dây cương cho Trần Bình, đi nhanh ra đón.

"Triệu đại ca, đây là cha đệ, huynh nhanh nói cho cha đệ đi, huynh thật lòng muốn dạy đệ đúng không?" Lâm Trùng Cửu lqđ hưng phấn chạy tới, đứng bên cạnh hấn hỏi.

Triệu Trầm cười với bé, sau đó lập tức hành lễ với Lâm Hiền: "Lâm bá phụ, hôm ấy vẫn bối vô tình cứu Tiểu Cửu, bởi vì cảm thấy hợp Tiểu Cửu, tự ý muốn dạy cho đệ ấy chút võ công thô thiển, mong bá phụ chớ trách."

Lâm Hiền vội vàng đáp lễ: "Triệu công tử khách khí, người đồng ý chỉ bảo cho khuyên từ là may mắn của nó, Lâm mỗ sao có thể trách tội. Triệu công tử, người có ơn cứu mạng đối với khuyên từ, lúc lqđ nguy hiểm có người ra tay giúp đỡ. Lại bớt thời gian dạy nó, Lâm mỗ cùng thê từ vô cùng cảm kích, đáng tiếc Lâm mỗ dạy học ở trấn trên, hai ngày nay không đi không được, ngày mười sáu mới được nghỉ ngơi một ngày. Thê từ Lâm mỗ lqđ muốn mời Triệu công tử đến nhà làm khách, tự mình nói lời cảm ơn, không biết hôm ấy Triệu công tử có thời gian hay không?"

Triệu Trầm hơi trầm ngâm, nhìn hai cha con một lúc, nói: "Tình cảm của bá phụ, vẫn bối nhất định sẽ tới, làm phiền bá phụ bá mẫu rồi."

"Đâu có đâu có, Triệu công tử đồng ý đến nhà, chúng ta mong còn không được nữa là." Lâm Hiền vô cùng cao hứng, nhìn trời, nói xin lỗi: "Ta phải lên trấn trên, khuyên từ ngu dốt, nếu nó lười biếng giờ trò lqđ dùng thủ đoạn, Triệu công tử không cần khách khí, cứ thẳng tay dạy dỗ"

"Con sẽ không lười biếng mà!" Lâm Trùng Cửu cảm thấy ấm ức, mở miệng giải thích, lại bị Lâm Hiền lườm một cái.

Triệu Trầm vỗ vai bé, sau đó chấp tay, nói với Lâm Hiền: "Vậy bá phụ lên đường đi thông thả, ngày mười sáu, vẫn bối nhất định sẽ tới nhà thăm hỏi."

Lâm Hiền đáp lễ, sau khi dặn dò Lâm Trùng Cửu, cuối cùng cũng bước những bước dài đi đến chỗ con lừa.

Đầu tiên, Triệu Trầm để Lâm Trùng Cửu thực hiện trung bình tán ở chỗ cây cối âm u, sau khi sửa đúng tư thế cho bé, hấn đứng ở bên cạnh, tựa lưng vào thân cây.

Dựa lưng vào thân cây, hấn không nhìn được nhìn về phía con đường giao nhau.

Sau một khắc, hấn gọi Lâm Trùng Cửu tới gần, để bé nghỉ ngơi một lúc.

Dù sao cũng biết nhau trong thời gian quá ngắn, bỗng nhiên ngồi cùng một chỗ cũng chẳng biết nói gì, im lặng một lúc, Lâm lqđ Trùng Cửu hỏi Triệu Trầm: "Triệu đại ca, nhà huynh ở đâu vậy? Cách đây có xa không?"

Triệu Trầm cũng không giấu diếm, nói băng quơ: "Đệ biết Đồng Loan không? Cách nơi đệ ở khoảng 12 dặm, cưỡi ngựa rất nhanh."

Lâm Trùng Cửu lắc đầu, bé rất ít khi đi đến nơi khác, bình thường người trong thôn nói chuyện bé cũng không chăm chú nghe ngóng, bé âm thầm nhớ kỹ nơi có tên là Đồng Loan, lại hỏi: "Vậy Triệu đại ca bao nhiêu tuổi, huynh thành thân chưa?"

Ánh mắt Triệu Trầm lập tức dừng lại, quay đầu nhìn bé: "Hỏi chuyện này làm gì?"

Lâm Trùng Cửu gãi gãi đầu, nói không rõ: "Không có gì, chỉ muốn hỏi chút thôi, đệ tò mò về Triệu đại ca ấy mà."

Triệu Trầm nở nụ cười, hỏi thăm dò: "Đại tỷ của đệ bảo đệ hỏi sao?" Ngày ấy, hấn chạm vào nàng, cũng nhìn nàng, chẳng lẽ nàng muốn hấn chịu trách nhiệm, vì thế nàng bảo đệ đệ thăm dò ý của hấn? Tuy hấn cảm thấy hình như nàng không muốn gặp hấn, dù gì cũng là cô nương, có suy nghĩ kiểu này cũng không quá đáng. Lqđ Chẳng qua, hấn cũng không thấy chuyện đó quan trọng, càng không nghĩ tới việc chịu trách nhiệm..

Thấy Lâm Trùng Cửu hoảng sợ lại áp ứng không biết nên giải thích thế nào, Triệu Trầm lại càng chắc chắn, nghĩ nghĩ, hỏi bé thêm một câu: "Đại tỷ của đệ bao nhiêu tuổi?"

"... Mười lăm tuổi, lớn hơn đệ tám tuổi." Lâm Trùng Cửu còn đang hoảng hốt, huynh ấy có thể đoán ra những chuyện không phải là chuyện mà bé muốn hỏi, bởi vậy lúc Triệu Trầm hỏi lại, bé lập tức trả lời.

Ý cười trong mắt Triệu Trầm càng thêm rõ ràng: "Huynh lớn hơn nàng ấy hai tuổi, chưa thành thân, cũng không thích cô nương nào." Hấn muốn nhìn xem,

sau khi biết chuyện, nàng sẽ làm như thế nào. Lqđ Loại chuyện này, nhìn thấy hần, đã mặt đỏ như vậy, chắc sẽ không chủ động nói với cha mẹ, chỉ có thể nghĩ cách giục hần cầu hôn. Có lẽ ngày hôm ấy, nàng sẽ ra mặt nói chuyện với hần?

Có suy nghĩ này, một lúc lâu sau, Triệu Trầm cũng không dự đoán trước được sự việc cũng chẳng thú vị như hần tưởng tượng, buổi trưa, sau khi tạm biệt Lâm Trùng Cửu, hần vô cùng hưng phấn đi vào trong núi săn bắn.

Khi Lâm Trùng Cửu về nhà, đầu tiên, bé đến nói thăm với Lâm Trúc, đem chuyện bé hỏi thăm được nói cho Lâm Trúc nghe.

"Hần còn hỏi tuổi của đại tỷ?" Lâm Trúc hỏi giật mình.

Lâm Trùng Cửu gật đầu.

Lâm Trúc vô cùng vừa lòng, thường cho đệ đệ hai đồng tiền, sau khi đệ đệ đi,

nàng ngồi trên giường nghiêm túc suy nghĩ.

Nàng hi vọng trưởng tỷ sẽ được gả cho người thật tốt, cuộc sống sau này của tỷ tỷ sẽ giống phú quý thanh nhàn giống dì. Tuy Triệu công tử chưa nói điều gì nhưng nàng lại cảm thấy hần có ý với trưởng tỷ. Dũng mao của hai người rất xứng đôi, nếu Triệu công tử có ý muốn cầu hôn với lqđ trưởng tỷ, nàng sẽ vui như mơ cò trong bụng, bởi vậy, nàng bảo đệ đệ đi thăm dò nghe ngóng, nhờ đầu đôi phương đã lqđ thành thân, hần thấy sắc đẹp của trưởng tỷ, muốn lấy tỷ ấy về làm vợ bé, nàng sẽ là người đầu tiên mắng chửi hần!

Chỉ có điều, trưởng tỷ lại có tình cảm sâu đậm đối với Mạnh Trọng Cảnh, nếu Triệu công tử muốn lấy trưởng tỷ thì phải tốn nhiều công sức rồi.

Chuyện này liên quan tới danh dự của trưởng tỷ, Lâm Trúc quyết định không giúp ai hết, chỉ ngồi xem náo nhiệt thôi. Trưởng tỷ có thể gả cho Triệu công tử là tốt nhất, nếu gả cho Mạnh Trọng Cảnh, lqđ nàng cũng đồng ý.

Cơm chiều, Lâm Hiền nói chuyện ngày mười sáu sẽ mở tiệc chiêu đãi Triệu công tử.

A Kết vừa gấp đồ ăn đưa vào trong miệng, nghe vậy cắn đũa, không lên tiếng.

Lâm Trùng Cửu và Lâm Trúc đã biết trước, cũng không có phản ứng gì lớn.

Liễu thị nghĩ đến tương đối nhiều, phóng hạ bát nói: "Hôm ấy, cũng gọi Trọng Cảnh đến đây tiếp khách đi, nhiều người càng náo nhiệt." Du sao, trong nhà cũng có hai nữ nhi, một đứa chưa gả, một đứa sắp lqđ gả, lúc đó gọi con rê đến, đường đường chính chính, tránh cho những người lăm mồm nói linh tinh.

Lâm Hiền vuốt cằm "Ừ, cơm nước xong ta sẽ đến nói với Trọng Cảnh."

Nghe thấy vị hôn phu cũng phải tới, sự không vui trong lòng A Kết biến thành khó xử, đỏ mặt cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: To Gan

Triệu Trầm cũng không biết nên mạng lễ gì khi tới nhà họ Lâm.

Thứ quý giá, không thích hợp, đồ đơn giản, lại sợ vợ chồng họ Lâm ngàm nói với nhau, bảo rằng hần không lễ phép.

Khoảng cách từ Đãng Châu đến kinh thành xa ngàn dặm, hần dùng thân phận giả do phụ thân sắp xếp, buôn bán ở thị trấn lqđ trong thành, thỉnh thoảng xả giao, toàn bộ việc tặng lễ vật đều do mẫu thân quyết định, mẫu thân mở ra, hần nhìn rồi học, sau này đều giao cho Trần Bình chuẩn bị như trước, nhưng lần này, chuyện nhà họ Lâm, mẫu thân không biết, hần cũng lqđ không muốn để cho mẫu thân biết.

Việc này tùy hứng lại hoang đường, nghĩ lại, hần đã cảm thấy chuyện này không lqđ giống chuyện hần có thể làm. Vì muốn làm trái ý của một nữ nhân thôn quê, vì muốn nhìn thấy nàng tức giận, hần lại có thể lqđ đồng ý dạy bảo một đứa trẻ con nhà nông? Bây giờ còn đùa tới mức, đôi phương muốn hần chịu trách nhiệm..

Cũng không hiểu vì sao, lúc này, hần cũng chẳng thấy phiền phức một chút nào, chỉ tò mò, rốt cuộc nàng sẽ làm thế nào.

Nếu, nếu nàng cầu xin hần, việc hôn sự cũng không phải là không thương lượng được. Suy cho cùng, hần cũng không có người trong lòng, cũng từng cho rằng thê tử của hần chắc chắn phải được tuyển lqđ chọn từ con nhà danh môn trong kinh thành, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hần chưa bao giờ có ý định mượn thế lực nhà thê tử, vì thế, thê tử tương lai của hần là con nhà nông hay con nhà quyền quý thì có gì khác nhau? Chẳng qua là lúc truyền ra lqđ ngoài có để nghe hay không mà thôi, ánh mắt của người ngoài, hần cũng chẳng thêm quan tâm. Chỉ cần nữ nhân đó có thể vừa mắt hần, chỉ cần thân phận của nàng không quá thấp, hần sẽ cưới.

Một nữ nhân con nhà nông, là người đàn ông, trong sạch, thể là đủ.

Điều quan trọng là nàng có thể khơi mào dục vọng của hắn, khiến hắn muốn nàng, chỉ cần nhìn hình dáng nàng, đừng ghét hắn, trốn hắn, ngoan ngoãn cho hắn nhìn, hắn sẽ giống như nàng mong muốn.

"Thiếu gia, phu nhân sai người bưng một đĩa anh đào sang đây, cho thiếu gia ăn."

Ánh mắt Triệu Trầm hướng ra cửa: "Vào đi."

Một tay Cẩm Mặc bưng đĩa một tay vén qđ rèm đi vào. Nàng mặc áo màu hồng đào, váy trắng khiến Triệu Trầm nhìn mà sững sốt, nhớ lại ngày ấy, lúc mới gặp, A Kết qđ cũng mặc giống hệt thể này. Hắn không nhìn được nhìn lên trên, bộ quần áo này của Cẩm Mặc tôn lên màu da của nàng, khiến làn da của nàng thêm trắng nõn qđ hồng hào, nổi bật nhất là đôi mắt thì luôn nhìn xuống dưới, khi đến gần mới dám lên lút nhìn hắn một cái, sau đó lập tức lại rũ mắt, nhìn xuống đất, khăn trương đứng bên cạnh hắn.

Triệu Trầm tỉnh bơ, đôi mắt đảo qua bộ ngực của nàng, lần này, một chút dục vọng cũng chẳng có.

"Đi xuống đi." Hắn nói lạnh nhạt, nhìn những quả anh đào to, đỏ hồng, tươi tắn của núi Phúc Sơn, nói thêm một câu: "Gọi Trần Bình vào đây."

"Vâng ạ." Cẩm Mặc ngoan ngoãn lui ra, lúc ra khỏi phòng, đôi mắt lộ ra sự thất vọng, chán nản. Thiếu gia chưa từng coi trọng nàng, trong lòng nàng có mền mộ thiếu gia, cũng không dám có một chút suy nghĩ không an phận, ai ngờ ngày ấy thiếu gia đối xử với nàng hơi khác ngày thường qđ một chút, cuối cùng không biết vì sao lại không cho nàng hầu hạ, trong lòng nàng cũng có hi vọng, đáng tiếc, nhiều ngày nay thiếu gia vẫn vô cùng lạnh nhạt.

Rốt cục là sai ở chỗ nào?

Nàng ngơ ngác đi gọi Trần Bình.

Ngày hôm sau, Triệu Trầm dùng lý do lên thị trấn, đi cùng Trần Bình, mang hai lọ mao tiên, một giỏ anh đào núi Phúc Sơn.

Hắn cũng không trực tiếp đến nhà họ Lâm, vẫn ở trên bờ sông chờ Lâm Trùng Cửu, dạy đến gần trưa, cho Trần Bình ở trên bờ sông trông xe ngựa, hắn cầm lá trà, cho Lâm Trùng Cửu ôm anh đào, hai người qđ chậm rãi đi về phía thôn. Lúc này, thân phận của hắn gần như là sự phụ của Lâm Trùng Cửu, vốn dĩ cũng muốn đàn ông hoàng, ngồi xe ngựa đi vào thôn nhất định sẽ bị mọi người đứng nhìn, trước mắt cứ đi một mình đến đó, làm khách bình thường.

Đứng trên dốc nhỏ, Lâm Trùng Cửu chỉ vào sân sau của nhà bé, nói: "Triệu đại ca, kia là nhà đệ, cha đệ chắc chắn đang chờ chúng ta đó!"

Triệu Trầm rất hưng phấn, đánh giá sân sau nhà họ Lâm.

Ngôi nhà ở cạnh nông thôn nhìn cũng không tệ, không trách được, làn da của nàng được mịn màng non mềm như vậy, hoàn toàn không giống nữ nhân ở nông thôn.

Đi vòng qua nông trại bên đường, đi ngoặt, thấy Lâm lão gia đang đứng cùng một nam tử khỏe mạnh dưới cây liễu, qđ nhìn thấy hắn và Lâm Trùng Cửu, bọn họ lập tức ra đón.

Triệu Trầm thả lá trà vào trong rổ, ra hiệu cho Lâm Trùng Cửu đi vào trước, còn hắn đứng ở đó cười, chào Lâm Hiền: "Bá phụ ở trong phòng nghỉ ngơi là được, cần gì qđ phải ra đây? Ngược lại, là do vãn bối lo là, khiến bá phụ phải đợi lâu."

Hắn vô cùng lễ phép, dễ dàng khiến người khác sinh ấn tượng tốt với hắn, Lâm Hiền đáp lễ: "Triệu công tử tự mình đến nhà là về vang cho kẻ hèn này, cần gì phải lãng phí như vậy?" Nói xong, Lâm qđ Hiền giới thiệu Mạnh Trọng Cảnh với Triệu Trầm: "Đây là con rể tương lai nhà ta, họ Mạnh, tên là Trọng Cảnh, năm trước đã qđ hứa hôn cùng con gái cả nhà ta, Triệu công tử là quý nhân, ta có ý gọi hắn sang đây để cho hắn được mở rộng tầm mắt."

Con rể tương lai...

Nụ cười trên khoé miệng Triệu Trầm cứng ngắc, nhưng cũng chỉ cứng ngắc một lát, khen: "Mạnh huynh tuân tú lịch sự, vãn bối chúc mừng bá phụ có con rể tốt."

Cả người hắn mặc cảm màu xanh nhạt, trời sinh đã là người ưu tú, lần đầu tiên, Mạnh Trọng Cảnh tiếp xúc với công tử con nhà phú quý, không tránh được có chút thận trọng, người ta tương xứng với nhau thì gọi huynh đệ, nếu hắn gọi Triệu công tử thì không thích hợp, quanh co qđ một lúc mới chào "Triệu huynh".

Triệu Trầm vuốt cằm, ánh mắt tự nhiên nhìn Lâm Hiền.

Lâm Hiền khiêm tốn: "Trước mặt Triệu công tử, Trọng Cảnh làm sao có thể được gọi là tuân tú lịch sự chứ, có thể xuống ruộng làm việc sống là được rồi. Đi, chúng ta vào trong phòng ngồi." Đưa tay, mời khách vào trong viện. Triệu Trầm cười qđ cười, ung dung đi vào, Mạnh Trọng Cảnh lại lấy thân phận vãn bối, đi bên cạnh Lâm Hiền, đi sau Lâm Hiền một bước.

Từ lúc Lâm Trùng Cửu chạy vào, Liễu thị biết ân nhân cứu mạng đã đến, nàng dặn dò A Kết nhìn phòng bếp, nàng hồi hộp đứng chờ ở cửa phòng bếp, thấy ba qđ người đi vào, nàng nhanh chóng đi xuống bậc hè, nói lời cảm ơn với Triệu qđ Trầm: "Triệu công tử đến rồi sao, may mắn có công tử, Tiểu

Cửu nhà của chúng ta mới nhặt về được cái mạng, phần ân tình này, ta cùng phụ thân Tiểu Cửu ghi nhớ trong lòng suốt đời!"

Triệu Trầm nghiêng chân chào nàng: "Bá mẫu nói quá lời, ta cùng Tiểu Cửu có duyên, chỉ là vô tình nhắc tay mà thôi, bá mẫu không cần nhắc lại."

Liễu thị cảm kích, không biết nên làm sao cho đúng, nhìn trượng phu, có chút xấu hổ: "Được, vậy mọi người nhanh vào lqđ trong phòng nói chuyện đi, đồ ăn đã xong rồi, nhà nông không có thứ gì ngon, Triệu công tử đừng ghét bỏ nhé"

"Bá mẫu quá khách khí." Triệu Trầm cười, lắc đầu, nhìn Liễu thị vào phòng bếp, sau đó mới đi vào trong phòng, đi ngang qua cửa phòng bếp, hẩn liếc mắt, nhìn qua.

Không thấy nàng.

Không ở trong này, hay nàng lại trốn mất rồi?

Hẩn đi đầu tiên, không ai có thể nhìn thấy sự lạnh lẽo trong mắt hắn.

Ba người vào nhà chính, trà đã được chuẩn bị đầy đủ ở trên bàn, Lâm Hiền và Triệu Trầm ngồi song song ở vị trí của chủ nhà thuộc hướng bắc, Mạnh Trọng Cảnh ngồi dưới Lâm Hiền.

Triệu Trầm lễ phép khách khí, không có một chút tính cách của thiếu gia nhà giàu, nhưng từ đầu đến cuối, ngoại trừ những lúc Lâm Hiền chủ động nhắc tới Mạnh lqđ Trọng Cảnh, hẩn không liếc mắt nhìn Mạnh Trọng Cảnh lấy một lần, cũng không nói với Mạnh Trọng Cảnh từ nào, nhưng hẩn vẫn nở nụ cười tự nhiên, ung dung ngồi ở đó, cho dù là Lâm Hiền hay Mạnh Trọng Cảnh, không ai cảm thấy mình bị người ta lạnh nhạt, dù sao, Mạnh Trọng Cảnh im lặng ít nói, cũng không thân thiện quá mức khi nói chuyện với Triệu Trầm.

Quả thật là Mạnh Trọng Cảnh không biết nên nói gì, trước mặt nhạc phụ đại nhân, hẩn rất cẩn thận, càng không cần nói tới thân phận thiếu gia, cao sang quyền quý của người ta.

May mà Lâm Hiền là người khôn khéo, đối xử với ai cũng giống nhau, bên này một câu bên kia một câu, hai người, người nào cũng phải nói chuyện.

Khi dùng cơm, Triệu Trầm ngồi đối diện với Mạnh Trọng Cảnh.

Triệu Trầm âm thầm quan sát nam nhân ngồi đối diện hẩn.

Khuôn mặt, thân hình cường tráng kiên nghị, làn da màu đồng, thân hình cao lớn, ở trong thôn, cũng được coi là người con rể không tệ.

Ra khỏi thôn, ngay cả khi so sánh với tùy tùng của hẩn, Mạnh Trọng Cảnh cũng không bằng.

Cho nên, nàng muốn từ hôn, muốn thăm dò lai lịch của hẩn, xác định suy nghĩ của hẩn, sau đó nắn nỉ cha mẹ cho nàng từ hôn?

Bởi vậy, nên nói nàng thấy người sang bắt quàng làm họ, hay nói nàng có đôi mắt tình tường biết thương thức châu ngọc?

Nàng định chờ tới lúc nào mới tìm hẩn?

Triệu Trầm bắt đầu kính rượu Lâm Hiền.

Lâm Hiền là người chẳng có việc gì cũng thích uống vài ly rượu, lúc này đang vui vẻ, hiển nhiên vui vẻ uống cùng Triệu Trầm.

Sau ba vòng rót rượu, khuôn mặt Mạnh Trọng Cảnh và Lâm Hiền cũng chẳng có gì thay đổi, khuôn mặt trắng nõn của Triệu Trầm lại đỏ ửng, lắc đầu: "Bá phụ, bá phụ không thể uống nữa, từa lượng của ta rất kém, nếu uống thêm thì đến giờ Ngọ lqđ không thể dậy được Tiểu Cửu đâu."

Lâm Hiền thấy hẩn ngà ngà say, cười sang sảng: "Được rồi, Triệu công tử đừng bừa đi!"

Triệu Trầm liên tục nói cảm ơn.

Sau khi ăn xong, Triệu Trầm muốn cáo từ, cả người nghiêng ngả, Lâm Hiền khuyên hẩn ở nhà mình nghỉ ngơi một chút, để Lâm Trùng Cửu dìu hẩn về phòng phía tây nghỉ ngơi.

Mạnh Trọng Cảnh nhìn lướt qua phòng bếp, tuy không muốn, nhưng vẫn phải vẫn cáo từ.

Lâm Hiền biết con rể tương lai không thoải mái, liền cho hẩn về.

Trời nắng chói chang, người trong nhà ai cũng muốn về phòng nghỉ trưa.

Ở phòng lớn phía tây, Triệu Trầm nằm nghiêng, áp mặt vào vách tường, không cảm thấy buồn ngủ chút nào. Lâm Trùng Cửu nằm bên cạnh, có lẽ buổi sáng tập lqđ luyện khiến bé mệt mỏi, ngủ không lâu đã lật người. Trong lòng Triệu Trầm cảm thấy phiền não, dứt khoát ngồi dậy, suy nghĩ về chuyện mấy ngày nay, nghĩ xem nàng định lúc nào mới tìm hẩn.

Không biết bao lâu, hẩn nghe thấy tiếng mở cửa nhẹ nhàng ở trong viện.

Ngay lập tức, Triệu Trầm đến gần cửa sổ.

Cửa sổ của gia đình nhà nông chia thành hai tầng, mặt trên ngăn thành ba ô cửa sổ lớn, rèm cửa được làm bằng lụa mỏng, đính ở ngoài cửa sổ, ban ngày thì mở cửa trên lên để thông gió, ở dưới là một loạt cửa sổ nhỏ nhưng lại được dán kín bằng giấy hồ. Hắn lặng lẽ mở hé cửa sổ, nhìn trộm.

Thấy nàng hắt nước rửa mặt ra vườn rau, sau đó đi vào một gian phòng.

Lâm Trùng Cửu đã nói cho hắn nghe bố cục các phòng của nhà họ Lâm, trong lòng Triệu Trầm hơi phân vân, lặng lẽ xuống giường, im hơi lặng tiếng mở cửa nhà lqđ lớn, đi thẳng đến thư phòng.

Nàng không đi ngủ, cố ý làm việc, tạo ra âm thanh, lại đi sang bên kia, không phải chờ hắn thì nàng muốn làm cái gì?

Khi cửa thư phòng bị người mở ra, A Kết đang đứng khom lưng ngắm bồn lan điệu.

Có thể là do Triệu công tử cùng vị hôn phu đến đây, khiến nàng không sao ngủ được, sợ phát ra âm thanh lớn làm ảnh hưởng đến giấc ngủ trưa của muội muội, dứt khoát đến thư phòng ngồi.

Nghe thấy tiếng mở cửa, nàng ngạc nhiên quay đầu lại, không nghĩ tới sẽ nhìn thấy nam nhân không nên xuất hiện ở đây, bất kể bởi vì nguyên nhân gì.

Theo bản năng, nàng lui về phía sau, sợ hãi đề phòng: "Ngươi, ngươi..."

Mắt Triệu Trầm hơi híp lại, một tay chống vào cánh cửa, đôi mắt hắn nhìn nàng lqđ chăm chăm: "Ta tới làm gì? Không phải nàng bảo ta tới đây hay sao?" Khi biết nàng có vị hôn phu là Mạnh Trọng Cảnh, hắn cố gắng kìm nén sự phẫn nộ, thời lqđ gian chờ đợi tưởng chừng như ngăn ngừ lại vô cùng dài khiến hắn cảm thấy bức bối, lại còn ánh mắt đề phòng của nàng khi chạy trốn nữa chứ.

Nàng đề phòng cái gì, chẳng lẽ cho tới tình hình như lúc này, nàng vẫn muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt với hắn sao?

Hai người đứng cách xa nhau, nói xa cũng không xa, ánh mắt nam nhân sâu xa, như con sói đang săn mồi. Trong lòng A Kết cảm thấy không ổn, vừa lui về phía sau lqđ vừa cố gắng giữ bình tĩnh: "Triệu công tử, ta, ta không có gọi công tử tới đây, công tử đã cứu đệ đệ của ta, cả nhà chúng ta đều biết ơn ngươi, mời ngươi..."

Lời còn chưa dứt, nam nhân vừa nãy còn đứng ở cửa đột ngột lao về phía nàng, A Kết sợ hãi, vừa muốn gọi người thì miệng nàng đã bị bàn tay to che kíp. Nàng hồn bay phách tán, gơ tay muốn tránh, cả lqđ người lại bị hắn hung hăng áp lên tường, nàng cố gắng vùng vẫy, chỉ khiến người của hắn càng thêm dán chặt vào người nàng, khăn trương đến mức nàng có thể cảm nhận được ngực nàng bị áp chặt, cảm giác được có thứ gì đó xa lạ kỳ quái chọc vào người nàng.

Sững sờ một lát, A Kết cảm thấy xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Trong Sạch

A Kết càng giãy giụa, Triệu Trầm càng ghì nàng thật chặt.

Trốn không thoát, A Kết trợn mắt nhìn, đây là nhà nàng, nàng không tin hắn có gan dám làm gì nàng!

Nhìn nàng như vậy, Triệu Trầm cười cười.

Một tay của hắn che miệng nàng, một tay cố định hai tay của nàng ra sau lưng, chỉ cho bả vai của nàng áp vào tường. Tư thế như vậy, nàng bị ép phải ưỡn người ra, hắn không kiêng nể gì áp lên người nàng, để nàng cảm nhận thân thể hắn, hắn cũng cảm nhận dáng người mê hồn của nàng. Chờ nàng đầu hàng, Triệu Trầm cúi đầu, không biết do xấu hổ hay tức giận mà lqđ khuôn mặt nàng đỏ lên, đôi mắt của nàng tràn đầy sự tức giận, càng nhìn càng điểm lệ, càng thêm động lòng người.

"Nàng tức giận cái gì? Nàng bảo đệ đệ của nàng thăm dò xem ta đã thành thân hay chưa, chẳng lẽ không phải là muốn ta chịu trách nhiệm với nàng hay sao? Bây giờ, nàng không ngủ được, cố ý tới nơi này chờ ta, chẳng lẽ không phải muốn dụ dỗ ta đến đây, thúc giục ta cưới nàng hay lqđ sao? A Kết, nàng làm như vậy, quả thật là có tư cách, nhưng đừng ra vẻ rụt rè, lqđ gượng ép, cứ tiếp tục như thế, tính nhẩn nại của ta cũng không còn đâu."

Ánh mắt của hắn lạnh băng, vừa khinh thường vừa châm biếm, lửa giận trong lòng A Kết dần biến thành chuyện không thể tin nổi, hắn, hắn đang nói cái gì?

Theo bản năng, Triệu Trầm tự giải thích sự hoảng hốt, kinh ngạc của nàng thành suy nghĩ của nàng đã được trả lời, hắn cười lạnh, hạ giọng cảnh cáo: "Nếu bây giờ ta buông tay, chúng ta hãy bàn bạc chuyện hôn sự thật tốt, chỉ cần nàng từ hôn với nhà họ Mạnh, ta lập tức cưới lqđ nàng. Nếu nàng vẫn còn ra vẻ thanh cao vừa muốn đưa đón vừa muốn từ chối, ta không rảnh để chơi tiếp cùng nàng đâu." Nói xong, hắn nhìn nàng thật lâu, buông tay nhưng người hắn không lùi lại, bá đạo giam nàng vào giữa hắn với tường.

Về mặt hắn nghiêm túc, từng câu từng chữ thận trọng, A Kết biết, lúc này không phải là lúc để nàng hoảng hốt và kháng cự.

Nàng có thể gọi người tới, nhưng trái phải đều là hàng xóm, quấy rầy đến bọn họ, bọn họ sẽ nghĩ thế nào?

Rèm mi của nàng rủ xuống, cố gắng cho bản thân bình tĩnh lại, nghĩ lại tất cả lqđ những lời hắn nói sau khi vào nhà, sau đó giải thích cho hắn nghe: "Sợ là Triệu công tử hiểu lầm rồi, cho tới bây giờ, ta chưa từng bảo đệ đệ hỏi thăm người, cũng lqđ chưa từng muốn người chịu trách nhiệm, đến thư phòng, là do từ trước đến nay, ta cảm thấy buổi trưa rất ngắn, tỉnh dậy liền

tới đây đọc sách. Còn về hôn sự, ta cùng Trọng... Ta và hắn tình đầu ý hợp, chưa từng có suy nghĩ muốn từ hôn, mong Triệu công tử buông tay, chuyện hôm nay coi như chưa từng xảy ra."

Triệu Trầm nhìn nàng thật kỹ, ánh mắt hắn sâu thẳm

Lần đầu tiên, ở trước mặt mình, nàng bình tĩnh như vậy.

Hắn không muốn tin nàng nhưng lại nhớ Lâm Trùng Cửu đã từng nói, nàng dậy rất sớm, bởi vậy sẽ ra bờ sông tìm bé...

"Nàng bảo đệ đệ hỏi ta bao nhiêu tuổi, đã cưới thê tử hay chưa, không phải nàng bảo đệ ấy hỏi thăm?" Hắn nhìn nàng chằm chằm, sắc mặt không thay đổi chút nào.

"Không phải." A Kết không né tránh, nhìn thẳng hắn: "Ta đã có hôn ước, sao có thể tò mò hỏi chuyện của người? Nhất định là đệ đệ của ta..."

"Không nên nói dối, đệ ấy là một đứa trẻ thì biết cái gì, rõ ràng là nàng sai đệ ấy đi hỏi." Bỗng nhiên Triệu Trầm cắt ngang lời nàng, khóe miệng hiện lên nụ cười lqđ lạnh: "Nàng bị ta chạm qua, bị ta nhìn, không gả cho ta còn có thể gả cho ai? A Kết, ta nói lần cuối, đừng chơi trò này lqđ nữa, ta nếu chạm vào nàng, ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng, chỉ cần nàng từ hôn nhà họ Mạnh..."

"Ta không cần người chịu trách nhiệm!" Hắn càng nói càng quá đáng, A Kết cắt ngang lời của hắn, hoàn toàn không hiểu rốt cuộc là hắn nghĩ cái gì nữa, vốn dĩ hắn nhìn trộm nàng, vô lễ với nàng, sau đó lqđ hắn lại bày trò treu đùa nàng, nàng trốn hắn còn không kịp, sao có thể bày trò để chơi đùa với hắn chứ?

Khuôn mặt Triệu Trầm lạnh như băng, cúi đầu nhìn ngực nàng, sau đó lại giương mắt nhìn nàng: "Ta chạm vào nàng, bây giờ ta muốn chịu trách nhiệm." Nàng lqđ không muốn, hắn lại càng muốn, chỉ áp lên người nàng thôi mà dục vọng của hắn đã bùng lên dữ dội, nữ nhân như vậy, sau này, chưa chắc hắn có thể gặp được. Nếu lúc này, hắn thừa nhận chuyện đó là sự hiểu lầm, những lời hứa hẹn đồng ý cưới nàng, chẳng phải chứng minh là hắn tự mình đa tình sao? Để cho một nữ nhân nông thôn lấy chuyện này ra làm truyện cười, cười hắn, khinh thường hắn, hắn sẽ không cho nàng cơ hội đó đâu.

Hắn ép lên người nàng càng mạnh, đặc biệt là ở nơi nào đó, trong giọng nói của hắn chứa đầy sự tùy ý: "Nàng thành như vậy, nàng vẫn có thể gả cho Mạnh Trọng Cảnh sao? Nàng không sợ sau khi hắn biết, hắn sẽ chê nàng bất trinh hả?"

Trong nháy mắt, A Kết mặt cắt không còn một giọt máu (trắng bệch), muốn mắng hắn, chống lại ánh mắt của nam nhân tràn đầy sự u ám, nàng lại sợ hãi. Nàng không biết rốt cục hắn có thân phận gì, chỉ biết nhà mình nhất định không bằng hắn. A lqđ

Kết không dám chống lại hắn, cắn môi mở to mắt, hạ giọng, giọng nói mềm nhũn, khuyên hắn: "Triệu công tử, ngày ấy ta với đệ đệ rơi xuống nước, người cứu chúng ta là hành động hiệp nghĩa, chạm vào ta là do bất đắc dĩ, chỉ cần người không nói ra, không ai biết, Triệu công tử không cần hạ thấp..."

"Ta không thấy thấp là được." Triệu Trầm không bị thuyết phục, nói rõ mục đích bản thân: "Nam nhi đội trời đạp đất, ta chạm vào nàng, ra muốn chịu trách nhiệm."

Đội trời đạp đất, ép buộc một nữ tử yếu đuối cũng được gọi là đội trời đạp đất?

Chẳng qua là biết hắn làm việc ác vì bản thân, khuôn mặt A Kết hiện lên sự châm chọc, tức giận quay đầu lại: "Ta không cần người chịu trách nhiệm! Nếu người muốn dùng chuyện này uy hiếp ta, cứ việc đi nói cho hắn biết, người và ta trong sạch, ta không tin hắn sẽ ghét bỏ ta." Nàng sẽ giải thích rõ ràng với Mạnh Trọng Cảnh, hắn nhất định sẽ tin nàng.

"Trong sạch?" Triệu Trầm cười nhẹ, nâng cằm nàng, hỏi nàng: "Như vậy mà cũng dám kêu là trong sạch?"

Lời còn chưa dứt, lúc nàng vẫn còn chưa hiểu chuyện gì, hai tay của hắn đã nhanh chóng đặt trên eo nàng, chộp ngay vào đôi môi đỏ mọng mà hắn hay nhắm nháp ở trong mộng.

Dán lên môi nàng, so với trong mộng còn ướt át, căng mọng hơn nhiều, nhân cơ hội này, hắn ngậm chặt môi nàng, tất cả phần nộ đều được thay thế bởi sự rung động.

Lúc hai thân thể kề nhau, hắn đã muốn làm như thế, đặc biệt là lúc nàng nói lqđ không ngừng, suy nghĩ của nàng ngược lại hoàn toàn so với điều hắn dự

đoán, hấn càng muốn nàng ngậm miệng lại.

Cho dù là hiểu lầm, cũng là do người nhà của nàng mà ra, nàng muốn nói dăm ba câu để đuổi hấn đi, sau đó ở sau lưng hấn cười nhạo hấn tự cho là đúng hả?

Không có khả năng, không ai có thể trêu đùa hấn như thế.

Hấn dùng sức mạnh để đoạt lấy.

Không thể dự đoán được hấn sẽ làm vậy, A Kết khiếp sợ đến không thể tin được, mãi đến khi mùi rượu tới gần, lưỡi của hấn muốn xông tới, nàng ghé tòm buồn nôn, vội quay đầu né tránh. Triệu Trầm qđ không để cho nàng trốn, nhanh chóng lao đến, A Kết trốn không thoát, thấy lưỡi hấn không lao vào được, đổi thành mứt, rút cuộc nàng không chịu nổi, há mồm cắn.

Người Triệu Trầm cứng đờ, vô cùng tức giận, nắm chặt nàng cằm, lưỡi xông vào

trong. A Kết phần hện không cam lòng, đẩy không được, gờ tay ra, hung hăng véo cổ tay hấn, dùng hết sức mà véo. Đau nhức tràn đến, cuối cùng, trong mắt Triệu Trầm cũng lấy lại sự tỉnh táo, cứ như vậy vừa dán lên môi nàng, vừa trợn mắt nhìn nàng. A Kết tức giận nhắm mắt lại, móng tay vẫn dùng lực cào véo trên cổ tay hấn.

Môi bị đau, nam nhân cũng cắn nàng.

Không biết là đau hay là khiến nàng cảm thấy nhục nhã, A Kết nhẹ nhàng buông tay, nước mắt tràn mi.

Nàng thích Mạnh Trọng Cảnh, mọi thứ của nàng đều muốn giữ lại cho hấn, trong giấc mơ cũng từng mơ thấy những hình ảnh khiến nàng thấy xấu hổ, khấn trương, khó xử ôn nhu, tỉnh lại lại không nhớ rõ, chỉ có thể nhớ rõ cảm xúc ngọt ngào thỏa mãn, nhưng hôm nay, ở trong nhà nàng, ngay tại phòng của nàng, nàng lại bị một nam nhân khác khi dễ...

Nàng khóc trong im lặng, giống như tuyệt vọng đến chết.

Bỗng nhiên, nam nhân thả nàng, A Kết tự do, muốn hét thật to gọi người tới, qđ nhưng giọng nói trầm thấp, tràn đầy phẫn nộ và uy hiếp đã vang lên trước khi nàng mở miệng: "Nếu nàng gọi người tới đây, hoặc đem chuyện này kể cho người thứ ba, ta chắc chắn sẽ khiến nàng thân bại danh liệt, không tin cứ thử xem!"

Thân bại danh liệt...

A Kết mất giọng, tuyệt vọng mờ mắt, đối mặt với ánh mắt cuộn cuộn lửa giận của nam nhân, nàng muốn thoát khỏi hấn, qđ hấn đã phẩy tay áo bỏ đi, tạo lên một làn gió.

Nàng ngơ ngẩn nhìn hấn ra khỏi phòng, nghe tiếng bước chân xa dần, người qđ không khống chế được ngã xuống.

Môi đau đớn, nàng run rẩy lau, lại chạm tới vết thương, mu bàn tay dính máu.

A Kết che mặt, khóc không tiếng động.

Khóc xong, A Kết lau khô nước mắt, đứng dậy đi tới bàn của muội muội, quả nhiên tìm thấy chiếc gương đồng nhỏ ở trên qđ mặt bàn. Đây là quà của dì đưa cho chị em các nàng, gương của nàng ở trong phòng, muội muội thích soi gương, cố ý mang đến thư phòng để chơi. A Kết cầm lên qđ gương, dùng một chút, chậm rãi soi.

Gương soi cực kỳ rõ ràng, A Kết nhìn bản thân ở trong gương, sắc mặt trắng bệch, hai bên cằm có dấu tay màu đỏ, do bị nam nhân bóp cằm, A Kết cắn môi, suýt chút nữa cắn vào nơi vừa bị hấn cắn.

Tất cả đều nhắc nhở nàng, vừa nãy đã xảy ra những chuyện gì.

Một lần nữa nước mắt lại tuôn rơi, A Kết nằm úp sấp ở trên bàn, nước mắt chảy không ngừng.

Nói cho cha mẹ biết, cha mẹ nhất định sẽ đứng ra giải quyết cho nàng nhưng nàng không dám, nàng sợ sự uy hiếp của hấn, cũng không muốn cho người ngoài biết bản thân nàng đã bị hấn chạm qua.

Nàng không muốn để cho bất cứ kẻ nào biết, nàng không còn trong sạch.

Chỉ cần nàng trốn tránh hấn, chỉ cần nàng nghĩ ra cách không cho đệ đệ đi tìm hấn, hấn sẽ không có lý do để đến nhà nàng. qđ Chỉ cần ba tháng thôi, ba tháng sau, nàng sẽ là thê tử của Mạnh Trọng Cảnh, hấn qđ xuất thân cao quý, giàu có, sao có thể quấy rầy một nữ nhân nông dân đã có phu quân chứ?

A Kết từ từ ngẩng đầu, soi gương, véo mặt mình.

Khóe miệng bị thương có thể nói là do nàng vô ý cắn phải, dấu tay ở trên mặt, cũng không quá nặng, cực kỳ dễ tan.

Trên đường đã có âm thanh, tiếng động, mọi người nghỉ trưa dần dần thức dậy, A Kết soi gương, quả nhiên dấu tay đã biến mất, nàng vội vàng đi mức

nước rửa mặt. Đúng lúc nàng đang rửa mặt, mẩu thân đi ra. A Kết giả vờ bình tĩnh, không ngừng vốc nước lên mặt.

Liều thị bụng chậu nước tới, đặt bên cạnh trưởng nữ, ngạc nhiên hỏi nàng: "A Kết, con dậy sớm, biết Triệu công tử đi lúc nào không?"

A Kết lắc đầu. Sau khi hất ra khỏi cửa môn, nàng cũng không để ý tới hấn, xảy ra chuyện này, hấn làm gì còn mặt mũi lqđ nào mà tiếp tục ở lại đây?

Tiếng giải thích của phụ thân từ cửa truyền đến: "Ta hỏi Tiểu Cửu, Tiểu Cửu nói

Triệu công tử đột nhiên nhớ ra trong nhà có việc, hấn đã nói với Tiểu Cửu, không cho thằng bé gọi chúng ta dậy, tự mình về. Tiểu Cửu ngủ mơ mơ màng màng, lqđ cũng không biết chính xác hấn đi lúc nào."

A Kết cắn môi.

Hấn chào đệ đệ, có phải sau này, hấn vẫn muốn lui tới nhà nàng? Hấn cho rằng nàng không dám nói sao?

A Kết vừa hận vừa sợ, ngẩn người nhìn chậu nước.

"Ồ, đại tỷ, sao khoẻ miệng của tỷ lại chảy máu vậy?" Chẳng biết Lâm Trùng Cửu tới từ lúc nào, người bé khá thấp, nhưng lúc đó A Kết cúi đầu, bé vẫn nhìn thấy miệng nàng bị thương.

A Kết hoàn hồn, thấy mẩu thân thân thiết nghiêng đầu nhìn nàng, nàng cười, miễn cưỡng giải thích: "Không sao, buổi trưa lqđ nằm mơ, mơ lúc tỉnh dậy được ăn thứ gì, không cẩn thận cắn vào môi." Nói xong, ánh mắt phức tạp của nàng nhìn về phía đệ đệ. Lời nói của nam nhân kia cho thấy, bởi đệ đệ hỏi hấn, thăm dò hấn mới khiến hấn hiểu lầm, đệ đệ còn nhỏ, nhất lqđ định là muối muối tò mò lên xúi giục đệ ấy đi hỏi. Nhưng nàng có thể làm thế nào đây? Đến hỏi muối muối, điều ấy đã chứng minh nàng đã từng qua lại với cái tên mặt người dạ thú, chuyện liên quan tới việc môi nàng bị thương sẽ khiến lqđ người khác nghi ngờ.

Nàng không thể hỏi, nàng chỉ có thể giả vờ, làm như không biết chuyện gì.

Giữa lúc mẩu thân và đệ đệ đang vui đùa với nhau, A Kết lau mặt, quay về phòng.

Lúc nàng vào phòng, muối muối vừa ngồi xuống, lười nhác, tóc tai bù xù, làm nũng gọi nàng "Đại tỷ".

A Kết cố nén sự chua xót ở trong lòng, thúc giục muối muối đi rửa mặt.

Muối muối chỉ là đứa bé, chuyện gì muối ấy cũng không hiểu, không hiểu có một số con sói khoác da người, lợi dụng cơ hội để ý thế hiếp người.

"Đại tỷ, muối rửa mấy quả anh đào, tỷ ném thử đi, anh đào Triệu công tử đem tới ăn rất ngon." Một lát sau, Lâm Trúc đi tới, cười cười, trong tay bụng mấy quả anh đào đỏ thắm vừa rửa.

A Kết nhìn cũng không nhìn, cúi đầu tiếp tục thêu thùa: "Muội ăn đi."

Giọng nói của nàng không tốt, hiển nhiên là Lâm Trúc biết trưởng tỷ không thích lqđ

Triệu công tử, bởi vậy, anh đào người ta cho cũng không thèm động tới, Lâm Trúc tức giận ngậm miệng lại, một mình ngồi ở bên kia ăn.

Liên tục trong ba ngày, A Kết nghĩ cách khuyên đệ đệ đừng học võ công nữa.

Nhưng Lâm Trùng Cửu quyết tâm, kiên trì muốn học.

A Kết đành phải lấy lý do đi học võ công sẽ khiến Lâm Trùng Cửu trễ nải bài vở và bài tập, Lâm Hiền nghe xong, gọi nhi tử tới để kiểm tra bài tập của thằng bé, kêu hô tới nhi tử kiểm tra hấn công khóa, nhưng lqđ Lâm Trùng Cửu lại thuộc một cách trôi chảy.

A Kết không còn cách nào khác, chỉ mong sau khi hấn bị từ chối, then quá hoá giận, chỉ mong hấn còn một chút mặt mũi, tự biết mà lờ hện, sau đó tránh nhà nàng thật xa.

Lâm Trùng Cửu cũng không biết suy nghĩ của trưởng tỷ, ngày hẹn vừa đến, bé hưng phấn chạy tới bờ sông.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Âm Mưu

Triệu Trầm không lờ hện.

Việc của hấn và nàng là một chuyện, với Lâm Trùng Cửu lại là một chuyện, hai lqđ chuyện này không liên quan gì tới nhau, nếu hấn đã đồng ý dạy Lâm Trùng Cửu nửa năm, hấn sẽ dạy nửa năm.

"Triệu đại ca, hôm nay sao huynh không cười ngửa?" Lâm Trùng Cửu chạy tới thật nhanh, tò mò nhìn chiếc xe ngựa ở ven rừng.

"Hai ngày trước luôn phải làm việc trên thị trấn, hôm nay mới về." Nhìn bé trai đứng trước mặt, quần áo gọn gàng sạch sẽ, lqđ Triệu Trầm mỉm cười, bàn tay vẫn chắp ở sau lưng giờ ra phía trước, đưa cho bé một chiếc cung làm bằng gỗ sam: "Hôm ấy đi vội vàng, vô cùng thất lễ, đưa Tiểu Cửu lễ vật coi như xin lỗi, lúc về, Tiểu Cửu thay ta xin lỗi cha mẹ đệ nhé."

Đôi mắt Lâm Trùng Cửu sáng lên, toàn bộ sự chú ý tập trung vào cung tên ở trước mặt: "Triệu đại ca đừng nói vậy, cha mẹ đệ không trách huynh đâu, lại còn bảo đệ nhớ lqđ phải thường xuyên mời huynh đến nhà đệ làm khách."

Triệu Trầm không nói gì, ngồi xổm xuống, dạy Lâm Trùng Cửu lắp cung bắn tên. Lâm Trùng Cửu rất tinh mắt, phát hiện trên hai cổ tay của Triệu Trầm đều được băng bó, bé ngạc nhiên hỏi: "Triệu đại ca bị lqđ thương?"

"Việc nhỏ, bôi một chút dược, mấy ngày nữa là tốt thôi." Mắt Triệu Trầm nhìn về phía trước, nắm tay Lâm Trùng Cửu giúp bé bắn mũi tên ra ngoài, mũi tên bay xuyên qua lá cây.

Lâm Trùng Cửu liên tục vỗ tay.

"Luyện tập cho tốt, sớm muộn gì đệ cũng có thể làm được như thế." Triệu Trầm xoa đầu bé, tạm thời cất cung tên, cho bé ngồi xổm một khắc, thực hiện trung bình tấn.

Lâm Trùng Cửu ngoan ngoãn ngồi xổm.

Triệu Trầm ngồi trên chiếu, dựa vào thân cây ngồi, nhìn một lát, hỏi bé: "Tiểu Cửu, ta sau khi đi, mọi người trong nhà đệ nói ta thế nào? Đừng nhìn ta, nhìn về phía trước ấy."

Lâm Trùng Cửu cười hắc hắc, ngồi đối diện với bờ sông, nói chuyện với hấn: "Cha đệ khen ngợi Triệu đại ca là người khiêm tốn, không giống thiếu gia con nhà có tiền kiêu căng. Mẹ đệ nói nhìn Triệu đại ca giống thư sinh anh tuấn, không giống người lqđ biết võ công. Uh m... Nhị tỷ rất thích anh đào mà Triệu đại ca đem tới cho, ăn vài lqđ quả." Câu cuối cùng, giọng nói của bé có phần hơi tức giận, phần của đại tỷ thì tỷ ấy không chịu ăn, bé muốn ăn, cuối cùng bị nhị tỷ cướp hết.

"Đại tỷ của đệ nói thế nào?" Triệu Trầm giờ tay phải lên, sờ khoé miệng trong vô ý thức.

Lâm Trùng Cửu ngậm miệng không nói.

Tuy đại tỷ không nói gì nhưng bé có thể nhìn ra, đại tỷ không thích Triệu đại ca, nếu không sao đại tỷ lại có thể tiếp tục lqđ phản đối, không cho bé học võ công của Triệu đại ca? Nhưng chuyện này, sao bé lại có thể cho Triệu đại ca biết, không ai thích bản thân bị người khác ghét đâu.

"Đại tỷ của đệ không thích ta? Nàng không cho đệ đi theo ta học võ công đúng không?" Triệu Trầm trực tiếp hỏi bé.

Lâm Trùng Cửu ngạc nhiên tới mức không làm thế nào tiếp tục ngồi xổm được nữa, gãi gãi đầu, có chút không yên tâm hỏi hấn: "Sao Triệu đại ca biết?"

Triệu Trầm vẫy tay với bé, cười nói: "Ta lqđ còn biết là Nhị tỷ của đệ bảo đệ hỏi thăm ta, hỏi xem ta đã thành thân hay chưa cơ, phải không?" Đầu tiên, hấn cho rằng nàng đang giả vờ, nhưng nàng nhấn tâm câu véo hấn như thế, ánh mắt nàng phẫn nộ như thế, khác tuyệt vọng như vậy, không có khả năng là nàng giả vờ. Thật ra, lúc ở thư phòng, khi nhìn thấy ánh mắt đệ lqđ phòng của nàng, hấn nên đoán ra điều đó.

Lâm Trùng Cửu tròn mắt há hốc mồm.

Triệu Trầm cũng không cần bé trả lời, ra hiệu cho bé ngồi xuống bên cạnh, nghiêng đầu nói: "Tiểu Cửu, ta với đệ hợp nhau, sau này không tránh khỏi việc ta sẽ còn tới nhà đệ làm khách, vậy hôm nay, đệ nói lqđ cho ta biết tính cách mọi người trong nhà đệ một chút đi. Như vậy, lúc ở chung ta có thể hoà hợp được với mọi người. Đặc biệt là đại tỷ của đệ, đệ nói chi tiết một chút, nàng thích cái gì, không thích cái gì, đệ nói hết cho ta biết, ta muốn biết vì sao nàng không thích ta, còn có, chuyện của nàng với Mạnh đại ca, đệ nói luôn cho ta nghe đi, tránh cho sau này, ta lại không cẩn thận đắc tội với nàng."

Không mở miệng thì thôi, nhưng hấn đã nói muốn cưới nàng, nếu không cưới lqđ được nàng, chẳng phải hấn sẽ bị nàng cười nhạo, cười nhạo hấn tự mình đa tình?

Chỉ cần lấy nàng về nhà, nàng cười nhạo thế nào cũng được, người một nhà thích cười thế nào thì cười, hấn không ngại.

Hấn dùng lý do đang hoảng, đương nhiên Lâm Trùng Cửu không phản đối, nhiệt tình giới thiệu người nhà của mình.

Bé nói không rõ chỗ nào, Triệu Trầm sẽ kiên nhẫn hỏi, ai cũng hỏi, cuối cùng lại hỏi những chuyện liên quan tới A Kết, đã muộn mà hấn cũng không biết.

Một lớn một nhỏ nói chuyện tới gần trưa, Triệu Trầm vỗ vai Lâm Trùng Cửu: "Về nhà đi thôi, nhớ kỹ không được nói với mọi người chuyện này."

Lâm Trùng Cửu không hiểu: "Vì sao không thể nói?" Nhị tỷ rất thích hỏi thăm, hỏi những chuyện bé cùng Triệu đại ca hay làm.

Triệu Trầm cười cười, chỉ vào chiếc cung nhỏ trên vai bé, nêu ví dụ cho bé hiểu: "Lẽ vật này đệ thích không?"

Lâm Trùng Cửu gật đầu.

Triệu Trầm nhân tiện nói: "Ta thích cưỡi ngựa bắn cung, cho nên đưa cho đệ cung tên, vừa lúc đệ cũng thích, điều đó chứng minh tính cách của hai chúng ta hợp nhau. Nếu ta không thích cưỡi ngựa bắn cung, chỉ vì nghe nói đệ thích mới cố ý chọn lqd cung tên đưa đệ, điều đó được gọi là uốn mình theo người, đệ nói, trong hai tình huống trên, tình huống nào sẽ khiến đệ cảm thấy vui vẻ?"

Lâm Trùng Cửu suy nghĩ một lát, đã hiểu phân nào, lập tức đảm bảo: "Triệu đại ca yên tâm, ai hỏi đệ cũng không nói, đệ đã nói luôn luôn đi theo học bản lĩnh của huynh mà!"

Triệu Trầm xoa đầu bé, nhìn bé về nhà, xoay người lên xe ngựa.

Xe ngựa chậm rãi đi trên con đường nhỏ ở nông thôn, Triệu Trầm nhắm mắt dựa lưng vào thành xe ngựa, tay phải đặt trên đầu gối, nhẹ nhàng di chuyển.

"Thiếu gia, về đến nhà rồi."

Triệu Trầm mở mắt, trong mắt tràn ngập sự bình tĩnh.

Sau khi xuống xe, hắn trực tiếp tới sân của mẫu thân.

Ngày ấy, lúc trở về với vết thương không tốt ở trên miệng, phái Trần Bình báo tin cho mẫu thân nói thị trấn có việc, bây giờ, vết cắn không còn rõ nữa, không sợ mẫu thân nghi ngờ.

Ninh thị đang chuẩn bị ăn cơm, nghe tiểu nha hoàn đứng ở bên ngoài nói thiếu gia đã về, sai Ván Mai đi lấy thêm bát đũa, đồ ăn chắc chắn là đủ ăn.

Ván Mai lên tiếng trả lời rồi ra ngoài, đúng lúc đến cửa thì đâm phải Triệu Trầm, nàng đẩy rèm che rồi lui sang một bên, Triệu Trầm vào phòng, nàng mới đi ra.

"Nương còn chưa ăn cơm sao, đúng lúc thưởng cho nhi tử ăn cùng nương nhé." Triệu Trầm cười, ngồi xuống bên cạnh lqd Ninh thị, trên bàn có hai món mặn, hai món đơn giản, tất cả đều là những món hai mẹ con thích ăn.

Ba ngày không nhìn thấy nhi tử, Ninh thị chăm chú quan sát hắn, thấy hình như hắn gầy đi một chút, thân thiết hỏi: "Khóe miệng cũng nóng hết lên rồi, xong việc chưa?"

Có nương ở bên cạnh, đương nhiên không phải lo lắng việc ăn mặc, nhưng nhi tử lqd không cam lòng làm một thiếu gia ăn cơm trắng, mười ba tuổi bắt đầu làm ăn việc, ban đầu chỉ làm ông chủ ở phía sau, về sau việc buôn bán càng lúc càng lớn, hắn mới thỉnh thoảng ra mặt. Ninh thị biết, việc buôn bán của nhi tử sớm đã vượt tới kinh thành, hắn ở kinh thành có lẽ còn lqd làm những chuyện khác, hắn sợ nàng lo lắng không nói với nàng, nàng cũng không hỏi.

Thiếu niên mười bảy tuổi, đã không còn là đứa nhỏ trước cái kia nữa, khi nhìn thấy nàng còn sống, bỏ nhào vào trong ngực nàng khóc lớn nữa rồi.

Nhiệt...

Triệu Trầm không nhìn được sờ khóe lqd miệng, giống như thói quen nhiều ngày nay của hắn thói, thấy ánh mắt của mẫu thân dừng trên cổ tay mình, vội vàng giải thích: "Hôm đó luyện công không chú ý, dùng sức quá mạnh, đã bôi thuốc rồi ạ, mấy ngày nữa là tốt rồi, không sao đâu, nương đừng lo lắng."

Ninh thị vuốt cằm, nở nụ cười nhu hoà: "Từ trước đến nay, con làm việc luôn có chừng mực, nương không lo lắng một chút nào." Nói xong, nàng cầm đũa, chuẩn bị ăn cơm.

Triệu Trầm cảm thấy hơi đau đầu, vội vàng tới gần, xin lỗi: "Nương, con sai rồi, con bảo đảm, sao này con sẽ không bao giờ vì luyện công mà khiến cho bản thân bị lqd thương nữa, nương đừng giận, được không?" Chỉ khi đứng trước mặt phụ thân, mẫu thân mới bày ra nụ cười nhìn như vô cùng ôn nhu nhưng thực ra lại xa cách, ở trước mặt hắn mới thể hiện sự tức giận rõ ràng như vậy.

Ninh thị xị mặt ra, đặt đũa xuống chuẩn bị răn dạy nhi tử không biết yêu quý thân thể, lúc này, Ván Mai bưng đồ vào, vừa nhìn về mặt của hai mẹ con liền biết hai người lại đang giận dỗi, cười khuyên lqd như: "Phu nhân, thiếu gia vừa về, lại đang đói bụng, người có chuyện gì để ăn xong rồi răn dạy thiếu gia cũng không muộn mà."

"Đúng vậy, nương ơi, con biết người nghĩ cho con, mặt trời lên đỉnh, con đã lập tức quay về, muốn cùng nương ăn cơm, lqd chúng ta ăn cơm đã, có chuyện gì sau khi ăn xong, nương lại nói." Triệu Trầm giành phần nói trước, lấy lòng, gấp rau cho mẫu thân.

Ninh thị gờ tay ấn vào đầu hắn thật mạnh, Triệu Trầm không tránh, ngược lại thò đầu ra, bị Ninh thị đẩy ra, cười đùa xong, hai mẹ con mới bắt đầu dùng cơm.

Sau đó hai người đều nghỉ trưa, sau khi tỉnh lại, Triệu Trầm lại sang chơi cờ với mẫu thân.

Tài đánh cờ của Ninh thị vô cùng cao siêu, hai năm qua, tài đánh cờ của Triệu Trầm cũng tăng lên không ít, hai người ai cũng không nhường ai, thắng thua

chia đều năm năm.

Nhưng hôm nay Triệu Trầm lại thua.

Kết quả thắng thua đã đã định, Ninh thị đánh xong ván cuối cùng, ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn Triệu Trầm: "Trong lòng có lqđ chuyện?" Bước đi đều luống cuống, vội vàng.

Triệu Trầm cũng ngẩng đầu nhìn mẫu thân, "Nương, người có hận phụ thân không?"

Ninh thị hơi ngạc nhiên, ngược lại cười hỏi: "Sao lại hỏi vậy?"

Trong phòng chỉ có hai mẹ con, Triệu Trầm nói chuyện cũng không che lqđ giấu: "Con biết trước kia, nương thích một người, là do phụ thân gây khó dễ từ bên trong, bắt người phải gả vào hầu phủ. Nương, phụ thân làm cái gì nương cũng

không tức giận, có phải vì người chưa lqđ từng thích phụ thân, vẫn hận phụ thân năm đó ép buộc người?"

Ninh thị tò mò hỏi lại: "Trước kia, không thấy con hỏi, vì sao hôm nay lại hỏi?"

Triệu Trầm nhìn Ninh thị chằm chằm: "Nương, người nói cho con biết đi, con muốn biết."

Ninh thị buông rèm mi, một tay nâng tay áo, một tay nhặt quân cờ, nhặt xong toàn bộ những quân cờ đen mới giương mắt lên, thấy Triệu Trầm vẫn cố chấp nhìn lqđ nàng chằm chằm, nàng bất đắc dĩ, cười cười: "Phụ thân của con, quả thật ta có hận, hận một trận cũng cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì hết, bởi vậy không hận nữa, đặc biệt là sau khi có con, không có hận, thì con ở đâu ra?"

"Không hận, nhưng người cũng không thích phụ thân, phải không?" Tâm trạng Triệu Trầm phức tạp.

Ninh thị cười mà không nói, liếc mắt nhìn nhi tử một cái: "Sao bỗng nhiên giống cô nương thế hả, chẳng lẽ thích cô nương nhà ai rồi hả, đến chỗ nương để học hỏi kinh nghiệm sao?"

Sắc mặt Triệu Trầm vẫn không đổi, nhìn Ninh thị đang ngồi ở trước mặt hắn nhưng tâm hồn lại bay đến chỗ nơi khác rồi.

Mẫu thân thích cười, uyển nhu, nhọt nhọt, lúc không cười cũng nhã nhặn, lịch sự, lqđ lạnh nhạt, giống như những chuyện này chưa từng xảy ra với nương. Năm trước phụ thân tới đây, say rượu nói lời, nói

mẫu thân giống như hoa lan trong sơn cốc, hắn cưỡng ép mang vào trong nhà trồng, hàng năm đều canh chừng nàng, nàng vẫn luôn lạnh nhạt như thế, ngày lqđ nào cũng đón chào bằng khuôn mặt tươi cười, nhưng chưa bao giờ mở một lần.

Triệu Trầm không hiểu, cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu tình cảm của cha mẹ, hắn chỉ biết, phụ thân có công ơn dưỡng dục, dạy bảo hắn, hắn nên kính trọng những nơi phụ thân muốn hắn kính trọng, còn lại, bằng bất cứ giá nào, hắn cũng lqđ phải che chở cho mẫu thân, cho dù phải chống lại phụ thân. Rốt cuộc, mối quan hệ của cha mẹ thế nào, bề ngoài, bọn họ tỏ ra hoà thuận mặt, hắn không hỏi.

Nhưng khi hắn gặp một cô nương tên là A Kết.

Nàng cũng thích hoa lan giống mẫu thân, nhìn dáng vẻ nhã nhặn lịch sự giống hoa lan cũng hết như mẫu thân. Nàng ở trước mặt người nhà cười vô cùng tươi đẹp rực rỡ, có lẽ mẫu thân cũng từng cười như lqđ thế, mê hoặc ánh mắt phụ thân? Nếu mẫu thân là hoa lan của phụ thân, vậy A Kết sẽ là cây hoa lan của hắn, hắn còn lqđ chưa có tình cảm sâu sắc như phụ thân nhưng hắn đã quyết định hái nàng về nhà, nhưng hắn không muốn giống như phụ thân, bởi vì lúc hái làm rễ của hoa bị thương, hoa không thể nở.

Nàng không muốn gả, hắn sẽ khiến nàng thích hắn, cam tâm tình nguyện gả cho hắn.

Không từ thủ đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tình Định

Lâm Trúc dần phát hiện ra một vấn đề, từ sau khi Triệu công tử đến nhà làm khách, mỗi khi nàng muốn kiểm soát lặng lẽ nói chuyện với đệ đệ, trưởng tỷ đều lại gần để nghe.

Hai lần tiên tiếp rồi.

Lâm Trúc không ngốc, nàng cũng không cảm thấy trưởng tỷ ngốc, nhất định là từ lúc nào, trưởng tỷ đã nhìn ra, nàng tò mò chuyện của Triệu công tử. Có

lẽ, số lần nài khen Triệu công tử quá nhiều, qđ trưởng tỹ cho rằng nài có ý với Triệu công tử, giám sát nài chặt chẽ tránh việc nài liều lĩnh phạm sai lầm?

Lâm Trúc rất muốn nói cho trưởng tỹ biết để tỹ ấy yên tâm 100%. Không nói tới qđ chuyện Triệu công tử lớn hơn nài năm tuổi, nhìn một cách đơn thuần, khuôn mặt Triệu công tử lạnh như tấm băng, nài cũng không thích hẳn. Những người mặt lạnh đều là loại bá đạo, nài không muốn cưới xong lại phải đi dỗ tướng công thật cẩn thận đâu, phải gả cũng phải gả cho người đàn ông tốt, tươi cười ôn nhu, qđ trăm ý ngàn thuận như dương đối với dì. Nhưng Lâm Trúc biết mình nói, trưởng tỹ cũng không tin, bởi vậy khôn ngoan tránh không gặp đệ đệ hôm đệ ấy đi học võ qđ công, chuẩn bị hôm sau tìm cơ hội.

A Kết giám sát nài chặt chẽ. Muội muội hết ăn lại nằm, tâm tư thì nhiều như quỷ, nài đã có bài học kinh nghiệm, sẽ không có khả năng khiến nài lại gặp rắc rối. Qđ Muội muội cực kỳ thông minh, tìm mọi cơ để đánh lừa nài, A Kết không muốn qđ đối đầu trên chộc khiến muội muội nghi ngờ, nhưng nài cũng có cách của mình. Khi Lâm Trúc tránh nài, nài liền giám sát đệ đệ, muội muội cũng không thể vào nhà vệ sinh cũng túm đệ đệ đi theo, đúng không?

Dù sao Lâm Trùng Cửu cũng chỉ là đứa bé, không nhìn ra hai tỹ đang "lục đục với nhau", chỉ có cảm giác kỳ lạ, dường qđ như chỉ cần bé ở nhà, không tính buổi tối đi ngủ, hai tỹ tỹ, một là chẳng có ai ở bên cạnh bé, hoặc là đều đứng ở trước mắt bé. Có mấy lần bé nhìn thấy ánh mắt của nhị tỹ, vừa muốn ra ngoài, đại tỹ đã gọi bé lại.

Hôm đó, Triệu đại ca lại hỏi bé chuyện qđ trong nhà, Lâm Trùng Cửu nói: "Đại tỹ và nhị tỹ hình như đang giận nhau, rất nhiều lần đệ thấy nhị tỹ lườm đại tỹ." Triệu đại ca đối xử với bé tốt, bé coi hẳn như người một nhà.

Triệu Trầm yên lặng nghe, khóe môi hơi cong lên, giống như tận mắt nhìn thấy hai tỹ muội nhà họ Lâm đang đùa nhau.

Nài có thể đoán ra muội muội gây họa, xem ra nài cũng không ngốc.

Tính lại, cũng 9 ngày rồi, lâu như vậy không thấy hẳn xuất hiện trước mặt nài, nài có an tâm hơn nhiều không?

Triệu Trầm sờ môi, muốn gặp nài.

Đáng tiếc cơ hội lại khó tìm.

Đào mất tháng năm đã trôi qua, buổi sáng hôm ấy, trời u ám.

Liễu thị chuẩn bị áo to cho Lâm Hiền, khi đưa hẳn ra khỏi cửa luôn dặn đi dặn qđ lại: "Nếu mưa quá lớn, chàng nhớ đến nhà muội phu nghỉ một đêm, đừng đội mưa chạy trên đường."

Lâm Hiền nhìn sắc trời, gật đầu nói: "Biết rồi, trước bữa cơm chiều, nếu ta không về thì chắc chắn ta đến nhà muội phu, bốn mẹ con đóng cửa sớm một chút, không cần lo lắng cho ta." Nói xong nhìn Lâm Trùng qđ Cửu, nhũu mày hỏi bé: "Triệu công tử có nói hôm nay phải đi học qđ không?"

Lâm Trùng Cửu gãi đầu: "Triệu đại ca nói trời mưa thì không cần đi nhưng lúc này trời đâu có mưa ạ."

Lâm Hiền vẫn còn muốn nói thêm điều gì, Liễu thị giành nói trước: "Một lúc nữa qđ thiếp sẽ đưa Tiểu Cửu tới bờ sông, Triệu công tử đến đó, thiếp sẽ khuyên hẳn về sớm một chút, nếu không tới, thiếp lập tức đưa Tiểu Cửu về nhà, không để cho Tiểu Cửu chơi đùa trên bờ sông, chàng qđ đừng lo lắng, đi nhanh đi, đi được nửa đường mà trời mưa thì không để đi đâu."

Thê tử suy nghĩ vô cùng chu đáo, Lâm Hiền cũng yên tâm, nhanh chóng đi tới chỗ con lừa vợi vàng xuất phát.

Đứng gần cánh cửa, nơi Lâm Trùng Cửu hay ra ngoài, A Kết đứng ở dưới mái hiên, ngăn người nhìn đệ đệ.

Trải qua chuyện lần trước, nài vẫn lo lắng đề phòng, sợ người nọ đến, gây qđ phiền phức cho gia đình nài, ban ngày đệ đệ đi gặp hẳn, buổi tối hôm ấy sẽ là lúc nài bị dày vò. Hai lần liên tiếp, hẳn đều không có hành động nào, A Kết cũng hơi yên tâm, nhưng hôm nay, bỗng nhiên qđ nài cảm thấy vô cùng bất an. Hẳn không đến nhà mình, rốt cuộc là buông tha cho nài, hay là không có cơ hội để tới? Nếu là về sau, lần này hẳn nhất định sẽ không bỏ qua, chỉ cần trời đổ mưa, hẳn sẽ lấy cơ để tới nhà nài tránh mưa.

A Kết không dám tin nài đáng giá để cho một thiếu gia nhà giàu như hẳn phải phí tâm, nhưng nài rất sợ hẳn, cẩn thận vẫn hơn.

Trước khi Liễu thị dắt Lâm Trùng Cửu ra khỏi cửa, A Kết đuổi theo, "Nương, nếu qđ Triệu công tử đến đây, người ta chắc sẽ không đi tay không, khẳng định muốn dạy Tiểu Cửu một lúc, nhờ đang dạy mà trời mưa, Triệu công tử cười ngửa sẽ qđ không tốt, theo lý thuyết nên để Tiểu Cửu mời qđ hẳn tới nhà chúng ta tránh mưa, nhưng phụ thân lại không có ở nhà, Triệu công tử tới đây sẽ không thích hợp, chỉ bằng hôm nay đừng dạy nữa. Một lúc nữa thấy hẳn, nương khuyên hẳn đi, bảo hẳn về nhà trước."

"Biết, hôm nay còn dạy gì cái gì nữa, không cần con nói nương cũng khuyên hẳn về nhà, lại nói chưa chắc người ta sẽ tới nhà ta đâu. Đi thôi, con về phòng chờ đi, nương tới bờ sông nhìn một chút." Qđ Trời âm u, sớm muộn gì cũng mưa, vốn dĩ Liễu thị cũng không có ý định để cho nhị tử học võ công.

A Kết đứng ở cửa, nhìn theo hai người đi xa, cảm thấy bất an vô cùng.

"Đại tỹ, tỹ có vẻ không hy vọng Triệu công tử tới nhà chúng ta nhỉ?" Lâm Trúc bắt ngờ xông ra từ sau lưng nài, ôm cánh tay nài hỏi.

"Muội rất hi vọng hần tới đây hả?" A Kết không đáp, hỏi lại, ánh mắt nghiêm lqđ khác, "Phụ thân không ở nhà, trong nhà chỉ có Tiểu Cửu, hần là nam nhân tới nhà chúng ta làm gì? Nếu hần biết một chút lễ nghĩa, thì không nên tới đây. A Trúc, muội cũng 12 rồi, không nhỏ nữa, sau này trước khi nói chuyện, làm việc gì cũng phải nghĩ nhiều hơn một chút, đừng để cho người ngoài chê cười cha mẹ chúng ta không biết dạy nữ nhi."

Lâm Trúc không dự đoán được thuận miệng nói một câu mà đổi lấy một trận mắg xối xả như vậy, cực kì uất ức: "Muội chỉ vô tình hỏi vậy thôi, đại tỷ tức giận cái gì chứ?"

Lâm Trúc tỏ ra đáng thương khiến A Kết ý thức được sự luống cuống của bản thân, nàng đang do dự không biết nên xoa dịu thế nào thì chớp mũi chợt lạnh.

Những hạt mưa từ trên trời rơi xuống.

A Kết vội vàng chạy vào trong nhà, cầm hai cái ô chạy ra đưa cho muội muội: "Đi, lqđ muội mau đuổi theo nương cùng Tiểu Cửu!" Tính cách của mẫu thân, chắc chắn sẽ đi ra tận bờ sông, lúc này hạt mưa còn nhỏ, không biết lúc nào sẽ mưa to, biết đâu người nọ không tới, người trong nhà lại mất công bị dính mưa.

Lâm Trúc tuy lười, nhưng tốt xấu gì vẫn biết lúc này không thể lười biếng, cầm ô chạy đi.

A Kết xoay người đi vào phòng đóng cửa sổ.

Hạt mưa chưa to, nhưng Liễu thị đi rất nhanh, không đợi Lâm Trúc đuổi theo, nàng cùng Lâm Trùng Cửu đã đến bờ sông.

Triệu Trầm cùng Trần Bình ngồi trên lưng ngựa, nhìn thấy hai người, Triệu Trầm nhanh chóng giục ngựa qua đó, đến gần thì hần xoay người xuống ngựa, chưa kịp nói gì, Liễu thị đã mở miệng nói lqđ trước: "Ngày như thế này, Triệu công tử tới đây làm gì chứ, nhanh, nhanh theo ta về tránh mưa đi!" Trời không mưa có thể giục người ta về, nhưng lúc này mưa đã bắt đầu nặng hạt, nếu giục người ta về, trên đường không có ai đi bên cạnh, lqđ chuyện như thế nàng không làm được.

Triệu Trầm cười: "Ta sợ Tiểu Cửu sẽ tới đây, đúng lúc cũng có việc muốn nói cho Tiểu Cửu, bởi vậy mới tới, không nghĩ làm phiền bá mẫu mất công tới đây."

"Triệu đại ca muốn nói cho đệ cái gì?" Lâm Trùng Cửu tò mò, xen mồm vào.

Triệu Trầm xoa đầu bé, áy náy giải thích: "Ta muốn lên thị trấn một chuyến, có lẽ nửa tháng sau mới về, mấy ngày nữa không thể tới đây dạy đệ được rồi. Tiểu Cửu ngoan ngoãn ở nhà đọc sách, mười lăm tháng sau tới bờ sông tìm ta." Mấy ngày nữa phụ thân tới, hần không đi được.

Lâm Trùng Cửu "à" một tiếng, không nén nổi sự thất vọng.

Liễu thị vỗ vào gáy bé một cái: "À cái gì mà à, Triệu công tử có chuyện quan trọng lqđ phải làm gấp, sao có thể ngày nào cũng dạy con được?"

Lâm Trùng Cửu vội vàng chạy tới trốn sau lưng Triệu Trầm.

Triệu Trầm cười khuyên nhủ: "Sắp mưa to rồi, bá mẫu cùng Tiểu Cửu nhanh về đi, chúng ta cũng về đây."

Lúc này Lâm Trúc che ô chạy tới, gọi bọn thật to. Liễu thị nhìn nữ nhi, quay đầu lại thấy Triệu Trầm đã lên ngựa, vội vàng lqđ ngăn lại: "Đều do Tiểu Cửu liên lụy Triệu công tử phải ra khỏi nhà trong lúc trời lqđ mưa, Triệu công tử mau theo chúng ta về nhà tránh mưa đi, nếu không để cho phụ thân của Tiểu Cửu biết chúng ta để cho người đội mưa về nhà, lại nói chúng ta lqđ tiếp khách chậm trễ! Tiểu Cửu, con ngồi đằng trước Triệu công tử đi, dẫn bọn họ về nhà chúng ta trước đã, nương với nhị tỷ con che ô về sau." Nói xong ôm con đưa cho Triệu Trầm.

Triệu Trầm đành phải giơ tay đón Lâm Trùng Cửu, nhưng không đi ngay lập tức, chờ tới khi Lâm Trúc mở ô che cho Liễu lqđ thị, Triệu trầm gạt nhẹ cương ngựa, cúi đầu nói: "Lông tốt của bá mẫu ta xin nhận, chỉ là bá phụ không ở nhà, vẫn bối không dám vào nhà quấy rầy. Lần trước ta cùng với Mạnh huynh trò chuyện với nhau rất vui, lần này tới nhà huynh ấy quấy rầy một lúc vậy, chắc Mạnh huynh sẽ hoan lqđ nghênh chứ ạ?"

Hần vừa nói như vậy, Liễu thị lập tức nở nụ cười, "Hoan nghênh hoan nghênh, Triệu công tử để mất tới Trọng Cảnh là may mắn của Trọng Cảnh. Được rồi, Tiểu Cửu, con nhanh chóng dẫn đường đi, nhớ rõ bảo biết Mạnh đại ca buổi trưa lqđ đừng nấu cơm, nương làm xong sẽ đem sang cho các người." Nhà họ Mạnh không có nữ nhân, cuộc sống của ba cha con họ cũng miễn cưỡng trôi qua, lúc này khách quý đến cửa, suy cho cùng vẫn là khách nhà mình, nàng đương nhiên phải tiếp đãi thật tốt.

"Vây bá mẫu và nhị cô nương đi thông thả, chúng ta đi trước!" Nói xong, Triệu Trầm thúc ngựa đi trước, Trần Bình nói gót đi theo sau.

Liễu thị nhìn hai con ngựa, nghĩ tới tính cách của Triệu công tử, cùng Lâm Trúc khen ngợi hần suốt cả quãng đường.

A Kết ngồi ở nhà chờ đợi, chỉ thấy mẫu thân và muội muội quay về, không nhận được hỏi: "Nương, Tiểu Cửu đâu ạ?"

Lúc này mưa nặng hạt, Liễu thị treo ô lên, vào nhà mới nói: "Tiểu Cửu đưa Triệu lqđ công tử tới nhà của Trọng Cảnh. Ài, Triệu công tử thật là khách khí lại biết lễ nghĩa, cậu ấm con nhà phú quý cũng khó mà tìm được người như hần, Tiểu Cửu có thể kết bạn với người ta cũng coi như là may mắn."

"Đến nhà của Trọng Cảnh ạ?" A Kết không thể tin nổi, hỏi lại, mặt trắng như tờ giấy.

Liều thị vội vã đến phòng bếp, trong nhà đã có đủ đồ ăn, không nhìn thấy sự thay đổi trên khuôn mặt của trưởng nữ, Lâm Trúc nghe trưởng tử gọi tên vị hôn phu thì thấy vô cùng ngạc nhiên, nhìn thấy sắc mặt tỷ tỷ không tốt, không nhìn được đi tới trước mặt A Kết, vừa buồn bực lại vừa lo lắng hỏi nàng: "Đại tỷ, tỷ làm sao vậy? Triệu công tử muốn về nhà hân, là nương mời Triệu công tử tới nhà chúng ta, Triệu công tử cảm thấy không từ chối được, lo lắng phụ thân không ở nhà, bởi vậy mới đưa hân đến nhà của Mạnh đại ca, có gì không ổn sao?" Chẳng lẽ trưởng tử cũng nhìn ra Triệu công tử có ý với nàng hay là sao? Nhưng Triệu công tử vừa lễ phép lại chu đáo, hôm nay chỉ trùng hợp tới tránh mưa thôi, chắc sẽ không xảy ra xung đột với Mạnh Trọng Cảnh chứ?

A Kết nhìn muội muội, gương mặt cười: "Không có, chỉ cảm thấy khách nhà mình lại tới nhà họ Mạnh, rất..." Nói xong cúi đầu giả vờ xấu hổ, đi tới thư phòng.

Lâm Trúc hoang mang nhìn bóng lưng của tỷ tỷ, lắc đầu, vào trong nhà đợi.

Ngay sau khi đóng cửa thư phòng, sự bình tĩnh của A Kết biến mất hoàn toàn.

Hân có ý đến nhà của Mạnh Trọng Cảnh, có phải muốn nói chuyện của hân và nàng cho Mạnh Trọng Cảnh biết?

Hân sẽ nói thế nào, Mạnh Trọng Cảnh có tin hay không, có thể chạy tới đây chất vấn nàng không? Nếu Mạnh Trọng Cảnh hỏi, nàng nên trả lời thế nào?

Nàng không muốn lừa Mạnh Trọng Cảnh, nhưng thật sự, nàng không muốn để Mạnh Trọng Cảnh biết bản thân nàng đã bị người khác chạm vào...

A Kết dựa lưng vào cửa, nước mắt không tiếng động rơi ào ào.

~

Nhà họ Mạnh.

Ba cha con Mạnh Trọng Cảnh đón chủ tới Triệu Trầm vào cửa.

Nhiều đời của nhà họ Mạnh đều làm ruộng, trong nhà có mười mẫu ruộng, cuộc sống cũng coi như tạm tạm. Năm trước, sau khi kết thân với nhà họ Lâm, lão chủ cho thuê đồng ý cho ba người xây ba gian tân phòng ở ngay cạnh nhà, cho Mạnh Trọng Cảnh dùng để cưới vợ. Tới hai ba năm sau, Mạnh Trọng Đạt đón dâu cũng không muộn, đến lúc đó đem phòng cũ sửa thành phòng mới là được, cha Mạnh sẽ ở phòng bên cạnh.

Hiện giờ, ba cha con vẫn ở phòng cũ bên này.

Trên giường đất, các góc chiếu hơi rách, trên đất không có ghế bành gỗ lim như nhà họ Lâm, chỉ có ba cái ghế không được quét nước sơn.

Cha Mạnh muốn mời Triệu Trầm ngồi một chút, nhưng thấy đôi phương mặt quần áo làm bằng tơ lụa vô cùng quý giá, không mở miệng mời được. Trong cuộc đời, cha Mạnh từng thấy người uy nghiêm nhất là sai dịch đi thu thuế đất, người cực kỳ sợ hãi nhiều tiền là em rể của Lâm Hiền nhưng lúc này, nhìn thiếu niên ngọc thụ lâm qđ phong đứng trong nhà lão, lão cảm thấy con cái nhà vương tôn quý tộc ở trong lời kịch cũng chỉ được như thế này thôi.

Cha Mạnh hoang mang lo sợ, nhìn đứa con lớn nhất xin giúp đỡ.

Nhìn thấy phụ thân lo lắng, nhà cửa ở bên này cũng quá cũ, Mạnh Trọng Cảnh nói với Triệu Trầm: "Triệu công tử, cha ta đi đứng bất tiện, nhiều ngày nay chỉ uống thuốc thôi, trong phòng hơi có mùi thuốc đông y, nếu không Triệu công tử theo ta sang phòng phía đông ngồi?" Nhạc phụ không ở đây, tốt nhất lên gọi là Triệu công tử sợ cho đi.

Triệu Trầm vuốt cằm, chấp tay chào cha Mạnh, "Văn bói đánh liều tới nhà, quấy rầy bá phụ nghỉ ngơi, bá phụ ngồi đây nghỉ, ta và Mạnh huynh sang phòng bên cạnh nói chuyện."

Cha Mạnh cẩn thận nói vài tiếng "À", sau khi tiễn hân ra khỏi cửa, Mạnh Trọng Đạt ngồi cùng một chỗ với cha, không sang phòng bên cạnh, hân cũng cảm thấy sợ không được tự nhiên.

Vì thế Mạnh Trọng Cảnh mời chủ tứ Triệu Trầm và Lâm Trùng Cửu tới phòng phía đông.

Trần Bình là hạ nhân ở lại nhà bếp, ba người Triệu Trầm, Mạnh Trọng Cảnh, Lâm Trùng Cửu vào phòng phía đông.

So sánh với phòng cũ, gian tân phòng này chuẩn bị cho vợ chồng son rộng rãi, sáng sủa, giường đất mới, tủ quần áo mới, ý mừng dạt dào.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Làm Rõ

Sau khi vào phòng, tay Triệu Trầm chấp ở sau lưng, hào hứng quan sát cách trang trí trong phòng.

Mạnh Trọng Cảnh nói chuyện không khéo, hần nháy mắt với Lâm Trọng Cửu.

Lâm Trọng Cửu cười: "Triệu đại ca, huynh ngồi trên giường đất đi." Đối với bé, ở Mạnh gia cũng chẳng khác gì nhà mình.

Triệu Trầm xoay người ngồi xuống.

Mạnh Trọng Cảnh nhớ, mỗi lần hần tới Lâm gia, Liễu thị đều mời hần uống trà, nhìn nam nhân mặc quần áo thêu hoa đang đứng trước mặt hần mỉm cười, hần vội hỏi: "Triệu công tử cùng Tiểu Cửu nói chuyện, ta đi pha trà." May là sắp có chuyện vui, trong nhà đã chuẩn bị sẵn lá trà, tuy là đồ có sẵn, có còn hơn không.

"Mạnh huynh không cần khách khí." Triệu Trầm cười, ngăn hần lại, sau đó, cúi đầu nói với Lâm Trọng Cửu nói: "Tiểu Cửu, hôm qua, Trần Bình vừa được nghe chuyện người ta đánh hổ, đệ đi tìm hần, bảo hần kể cho đệ nghe."

"Thật sao?" Lâm Trọng Cửu hưng phấn hỏi, không đợi Triệu Trầm trả lời đã vén màn chạy ra ngoài: "Trần đại ca, huynh mau kể cho đệ nghe đi!"

Rèm cửa vừa buông xuống, che kín một lớp một nhỏ ở trong bếp.

Mạnh Trọng Cảnh nghi ngờ nhìn Triệu Trầm, dường như cảm thấy đối phương muốn nói ra suy nghĩ của bản thân.

Dưới cái nhìn chăm chú của hần, Triệu Trầm đứng dậy, đi tới trước chiếc tủ, giơ tay sờ, bỗng nghiêng đầu, cười hỏi Mạnh Trọng Cảnh: "Bao giờ thì Mạnh huynh cưới Lâm đại cô nương làm vợ?"

Lúc này, Triệu Trầm ngồi ở cửa, Mạnh Trọng Cảnh đứng ở phía đông của chiếc tủ, lúc này Triệu Trầm tới gần chiếc tủ, hai người chỉ cách nhau vài bước chân. Sau khi hỏi xong, Triệu Trầm tiếp tục quan sát chiếc tủ, động tác tùy ý tự nhiên, lại có khí chất phú quý bẩm sinh, dường như thứ hần nhìn không phải là chiếc tủ nhà nông, mà là đang nhìn cách sắp xếp thứ đồ đắt tiền nhất.

Nam nhân như vậy, khiến Mạnh Trọng Cảnh nghĩ mãi không ra, vì sao đối phương đối xử với hần, thậm chí đối với Lâm gia tốt như thế?

Cổ gần dần xuống sự nghi ngờ ở trong lòng, hần trả lời khách sáo: "Mùng sáu tháng chín, nếu Triệu công tử không ghét bỏ, ngày ấy có rảnh, đến uống ly rượu mừng?"

Rượu mừng?

Triệu Trầm cười mà không nói, ánh mắt dừng lại trước gương đồng, một lúc lâu mới trầm giọng trả lời: "Mạnh huynh, Triệu mỗ là người buôn bán, đi qua thị trấn kinh thành, từ nam tới bắc, đi qua rất nhiều nơi, mỹ nhân cũng nhìn qua không ít, nhưng nói về khuôn mặt xinh đẹp, không ai có thể so được với A Kết. Hôn sự của Mạnh huynh và A Kết đã được định ra từ lâu, quả là có điểm phúc, Triệu mỗ vô cùng yêu thích và ngưỡng mộ."

Lời nói giống như thì thảo, tự lằm bằm, không hề che dấu sự tiếc nuối và hâm mộ.

Mạnh Trọng Cảnh ngạc nhiên nhìn hần. Nam nhân đứng đối diện với hần, khuôn mặt tuyệt trần không tầm thường, khí chất trong trẻo mà lạnh lùng, mặc dù vậy, khoe miệng hần vẫn chứa đầy ý cười.

Nhưng lại ngay trước mặt mình bàn luận về dung mạo của vị hôn thê, có phải rất không thích hợp hay không? Với lại, sao hần lại dám gọi thẳng tên của A Kết như thế?

Mạnh Trọng Cảnh kinh ngạc không biết phải nói gì.

Dường như Triệu Trầm vẫn chưa phát hiện ra bản thân lời lòi, tiếp tục nói: "Nhưng cưới vợ phải cưới vợ hiền, dung mạo nổi bật dễ dẫn tới những chuyện rắc rối, cũng giống như việc buôn bán, hàng hóa quá tốt, người mua sẽ nhiều hơn, có khi rõ ràng mình đã mua trước, nhưng bởi vì đối thủ đưa ra điều kiện tốt hơn, chủ hàng lập tức thất tín, bán lại cho người khác. Mạnh huynh, nếu như ta là huynh, thà rằng cưới người có dung mạo hơi xấu một chút, còn hơn cưới một thê tử quá mức xinh đẹp khiến người khác vừa ý, giữa đường bị cướp nhân duyên."

Hần chậm rãi xoay người lại, đứng đối diện với Mạnh Trọng Cảnh, khuôn mặt nở nụ cười yếu ớt, trong đôi mắt phượng đầy ý vị sâu xa, càng tỏ vẻ tình hình bất buộc.

Là nam nhân, nghe xong đều hiểu ý hần.

Hai tay Mạnh Trọng Cảnh nắm chặt, nhìn chăm chăm công tử con nhà phú quý, lạnh giọng chất vấn: "Rốt cuộc, Triệu công tử muốn nói gì?"

Triệu Trầm vừa muốn nói chuyện, Lâm Trọng Cửu nghe kể chuyện xong đã quay lại, hần cười với Mạnh Trọng Cảnh: "Không có gì, chẳng qua Triệu mỗ thấy tính cách của ta và Mạnh huynh hợp nhau, không nịn được nói vài câu tận đáy lòng thôi." Nói xong, hần dắt Lâm Trọng Cửu tới bên cạnh, cúi đầu hỏi bé: "Tiểu Cửu, đệ còn nhớ tính cách hợp nhau là thế nào không?"

"Biết ạ, thích thứ gì đó thì gọi là tính cách hợp nhau, giống như đệ và Triệu đại ca đều thích tập võ công." Lâm Trọng Cửu ngửa đầu trả lời.

Triệu Trầm vỗ vai bé tỏ vẻ khen ngợi, sau đó nghiêm mặt, nói với hai người: "Mạnh huynh, Tiểu Cửu, trong nhà ta còn có việc không thể không đi, vừa nãy, vì lòng tốt của bá mẫu ta không dám từ chối, kéo dài lâu như vậy, giờ phải đi rồi. Lúc về nhà, Tiểu Cửu thay ta nói lời xin lỗi với nương của đệ, hôm khác ta tự mình tới cửa nhận tội, tạm biệt."

Lâm Trọng Cửu ngạc nhiên, Triệu Trầm đã về.

"Triệu đại ca, mưa lớn như vậy, đệ lấy ô cho huynh nhé?" Lâm Trọng Cửu vội vàng đuổi theo.

"Không cần, Tiểu Cửu luyện võ cho tốt, tháng sau huynh sẽ quay lại dạy đệ!" Triệu Trầm cũng không quay đầu lại, đi ra cửa.

Bên ngoài mưa tầm tã, hình dáng nam nhân nhanh chóng bị cơn mưa bao phủ, mờ ảo không rõ. Lâm Trọng Cửu muốn muốn đuổi theo lại bị Mạnh Trọng Cảnh giữ lại. Ngoài cửa truyền tới tiếng vó ngựa dồn dập, Lâm Trọng Cửu vừa buồn bã vừa lo lắng: "Mưa lớn như vậy, rốt cục có chuyện gì gấp tới mức không thể không đi chứ, một lát nữa, nếu nương biết đệ không giữ Triệu đại ca lại, chắc chắn nương sẽ tức giận!"

"Tiểu Cửu rất thích hần?" Mạnh Trọng Cảnh đứng sau lưng bé, vẻ mặt của hần vô cùng phức tạp.

Lâm Trọng Cửu mở to mắt nhìn cửa: "Thích ạ, Triệu đại ca lợi hại như thế, người đệ khâm phục nhất là huynh ấy."

Mạnh Trọng Cảnh giật giật khoé miệng, cuối cùng cũng không mở miệng, giương mắt, trong viện, tiếng mưa rơi ào ào.

Nghĩ tới hôm Triệu công tử tới làm khách ở Lâm gia, phu thê Lâm Hiền tiếp đãi Triệu công tử rất nhiệt tình. Bàn về dung mạo, thân phận, học thức, hần không bằng một phần, cũng không so được với Triệu công tử, nếu không phải hần quen biết A Kết từ trước, định thân sớm, chắc chắn phu thê Lâm Hiền sẽ không hứa gả trưởng nữ nhà họ cho hần?

Lúc này, Triệu công tử chắc chắn sẽ giành giật A Kết từ tay hần, liệu phu thê Lâm Hiền liệu có ý định từ hôn không?

Nàng thì sao? Nàng sẽ không thích Triệu công tử chứ?

Tâm trạng của Mạnh Trọng Cảnh loạn như ma.

Một lúc lâu, bé cũng không nghe thấy giọng nói của người đứng sau, Lâm Trọng Cửu quay đầu lại, thấy sắc mặt của hần xanh mét, không nhận được hỏi: "Mạnh đại ca, huynh làm sao vậy?"

Mạnh Trọng Cảnh cúi đầu nhìn Lâm Trọng Cửu, hần có thể nói điều gì với một đứa bé? Tính mạng của Lâm Trọng Cửu được người ta cứu, lại được người ta dạy võ công, nhìn đôi phương bằng đôi mắt vô cùng kính nể. Đừng nói Lâm Trọng Cửu, ngay cả phu thê Lâm Hiền, liệu rằng khi hần nói cho họ nghe những lời Triệu công tử đã nói, bọn họ chắc cũng không tin đâu? Chẳng phải hần cũng giống họ sao, nếu không phải chính hần tai nghe thấy, sao hần có thể ngờ được, người khách khí, biết lễ nghĩa như vậy lại có thể chứa những suy nghĩ đó.

Hần chỉ có thể nói với nàng, để nàng cảnh giác với hần ta.

Nhưng nàng sẽ tin hần sao? Nếu nàng biết, nàng có thể phát sinh ra mục đích gì hay không hay nàng đã biết rồi?

Bỗng nhiên, Mạnh Trọng Cảnh muốn gặp A Kết một lần.

"Tiểu Cửu, Triệu công tử đi rồi, ta đưa đệ về nhà, tiện thể nói một tiếng với nương của đệ." Ô đề ở bên cạnh, Mạnh Trọng Cảnh mở ô, để tạm ở ngoài cửa, dắt Lâm Trọng Cửu đi đến bên cạnh, bấu vai, dắt bé đi.

Lâm Trọng Cửu ngoan ngoãn đi bên cạnh tỷ phu. Gió thổi những hạt mưa bay vào người bé, bé ngửa cổ lên, thấy phần lớn chiếc đều ô đều che cho mình. Mạnh đại ca đối xử với bé rất tốt, vậy mà lúc này bé chỉ lo lắng cho Triệu đại ca, người vừa cưới ngựa đi, mưa lớn như vậy, huynh ấy không sợ bị ướt hết sao? Cầu mong trên đường đi đừng gặp chuyện gì không may.

Hai người đều có những suy nghĩ riêng, không biết về Lâm gia từ lúc nào.

Lâm Trọng Cửu gọi to: "Nương, Triệu đại ca về rồi!"

Liễu thị đang nhặt rau ở phòng bếp, giọng nói chứa sự ngạc nhiên, không thể tin nổi, vội vàng bỏ thức ăn trong tay xuống, chạy ra cửa, thấy Mạnh Trọng Cảnh che ô dắt nhĩ từ về. Mưa quá lớn, nàng liền đứng dưới mái hiên hạ hỏi: "Triệu công tử về rồi hả? Đang tốt vậy sao lại về?"

Mạnh Trọng Cảnh không trả lời ngay lập tức, hần che ô, từ lúc thấy tây sương phòng mở cửa, hần lập tức nhìn sang đó, nhìn thấy cô nương vội vàng đứng cạnh cửa. Nàng ra nhanh như vậy, bởi vì Triệu công tử bắt ngờ về hay sao? Sau khi nhìn thấy hần, sự kinh ngạc trên khuôn mặt nàng lập tức biến hoảng loạn, lo lắng, sững sờ một lát, giống như chạy trốn hần vậy, nàng sợ hần phát hiện ra điều gì sao?

Giống như không cần thận phá tan lòng can đảm, trong lòng Mạnh Trọng Cảnh tràn đầy chua xót.

Liễu thị hỏi lại, cuối cùng Mạnh Trọng Cảnh cũng hoàn hồn, nói cho Liễu thị nghe lý do từ chối của Triệu Trầm, "Con muốn mời người ta ở lại nhưng hần đi nhanh quá."

Chiếc ô che gần hết khuôn mặt của hắn, Liễu thị cũng không nhìn kỹ, nhìn cửa, oán trách: "Triệu công tử, sao có thể không quan tâm tới bản thân như thế, nếu biết sớm, nếu sớm biết hắn không thể không

đi, khi ở trên bờ sông ta không nên khuyên hắn tới đây tránh mưa, còn có thể tránh được chút mưa, bây giờ lại..."

Tuy trách cứ, nhưng vẫn xuất phát từ sự quan tâm.

Mẫu thân Mạnh Trọng Cảnh mất sớm, trước đây tới Lâm gia chơi, Liễu thị thường dùng thái độ này nói với hắn, sau khi hắn hứa hôn với A Kết, nàng đối xử với hắn như đối xử với nhi tử, lúc này nghe thấy giọng nói đầy quan tâm Liễu thị đối với tên muốn tranh giành vị hôn thê với hắn, trong lòng Mạnh Trọng Cảnh cảm thấy không vui.

"Thím, người còn nhiều việc, con đưa Tiểu Cửu về phòng, sau đó con về luôn." Hắn bấu vai Lâm Trùng Cửu đưa bé đi.

Đã quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn, Liễu thị cũng không khách sáo với hắn, tiếp tục nhặt rau.

Vài chục bước chân ngắn ngủn, trong lòng Mạnh Trọng Cảnh đã nghĩ ngợi trăm lần, cuối cùng không nịn được nhờ giọng, dặn dò Lâm Trùng Cửu: "Tiểu Cửu, đại ca có chuyện muốn nói với đại tỷ của đệ, ta tới cửa sau chờ nàng, đệ nói với nàng một câu giúp ta."

Lâm Trùng Cửu thường làm việc này, bé nhìn hắn, nghe răng cười, lúc này, sao Mạnh Trọng Cảnh có thể cười được, sờ đầu bé, xoa người đi.

Lâm Trùng Cửu tự mình cầm ô, tới sương phòng tìm trưởng tỷ.

Ở trong phòng, Lâm trúc ngồi trên giường đất đọc sách, A Kết mắt hôn mắt vĩa, ngồi ở bên ngoài. Bỗng nhiên, cửa bị mở ra, nàng hoảng sợ, ngẩng đầu đã thấy đệ đệ đang đứng ở cửa, nháy mắt ra hiệu với nàng. Nàng ngăn người, hồi hộp tới gần, quả nhiên Mạnh Trọng Cảnh muốn gặp nàng.

A Kết không dám đi gặp, nhưng nàng lại không thể không đi, dù sao nàng cũng muốn biết rốt cuộc hắn đã nói gì cho Mạnh Trọng Cảnh biết.

Nàng cầm ô, nhìn phòng bếp ở đối diện, giả vờ bình tĩnh, đi tới hậu viện.

Lâm Trùng Cửu đóng cửa sau, sau đó ngồi cạnh bàn giả vờ đọc sách, canh cửa giúp tỷ tỷ giống như trước đây, không cho người ngoài đi ra phía sau.

Sau lưng, truyền tới tiếng đóng cửa, A Kết nhìn cửa viện ở trước mặt, khẽ cắn môi, không yên lòng.

Mở cửa đã thấy Mạnh Trọng Cảnh ở đó chờ nàng.

Mưa to, bên ngoài không nên có người, nhưng Mạnh Trọng Cảnh vẫn cẩn thận đóng ô lại, dựa lưng vào tường mà đứng, cả người ướt đầm.

Dù chiếc ô hơi ngắn, A Kết nhìn thoáng qua ngực của nam nhân, nhưng cũng không dám nhìn lên trên, che miệng khóc.

Khuất nhục khi bị ép buộc, mấy ngày nay, nàng lo lắng sợ hãi, khi nhìn thấy nam nhân mình thích, tất cả đều hóa thành nước mắt chảy ào ạt. Giờ này khắc này, nàng không có tâm trạng suy nghĩ nên giấu diếm thế nào, nàng chỉ cảm thấy vô cùng uất ức, chỉ muốn được người che chở, được nam nhân của mình an ủi, vỗ về.

Nàng cầm ô, đứng ở giữa cửa và vách tường, chậm chạp không biết làm gì. Mạnh Trọng Cảnh không đợi nổi nữa, cúi đầu nhìn chiếc ô ở dưới chân, lại thấy nàng đang khóc nức nở, nghẹn ngào. Mạnh Trọng Cảnh lập tức cảm thấy luống cuống, vứt bỏ chiếc ô đang cầm trong tay, vội vàng chui vào chiếc ô nàng đang cầm, không dám chạm vào nàng, cầm ô thay nàng, đau lòng hỏi: "A Kết, nàng khóc à? Tại sao nàng lại khóc?"

Muốn chạm vào nàng nhưng không dám chạm, trong lòng cảm thấy không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Cứu Người

Khóc tới mức đó, A Kết biết không thể giấu được, cúi đầu, nghẹn ngào hỏi hắn: "Hắn đã nói gì với huynh?"

Không có chỉ tên nói họ, Mạnh Trọng Cảnh cũng hiểu nàng nói ai, đồng thời hắn cũng chắc chắn, người họ đã tìm A Kết rồi.

Hắn ngơ ngác nhìn nàng.

Nàng đứng đối diện với hắn, tóc mai bay theo chiều gió, trong cơn mưa to, khuôn mặt trắng nõn đọng đầy nước mắt càng thêm đáng thương bất lực.

Nhiều năm qua, lần đầu tiên Mạnh Trọng Cảnh nhìn thấy người trong lòng khóc tới mức đó. Hắn rất muốn ôm nàng, nhưng người hắn lại ướt đầm, đành nắm chặt tay để đè nén sự xúc động: "Hắn nói nàng là người đẹp nhất hắn từng thấy, hắn muốn cướp nàng từ tay ta. A Kết, nàng, có phải hắn bắt nạt nàng đúng không?" Nhìn lạ nàng mềm mại nhưng lại không yếu ớt sợ sệt, hồi nhỏ, lúc chơi đùa cùng hắn, khi bị ngã, nàng không bao giờ khóc, nếu người nọ dùng lời nói để ức hiếp nàng, nàng sẽ không khóc tới mức đó.

Trước mắt hắn hiện lên nụ cười ý vị sâu xa của người nọ, Mạnh Cảnh càng nghĩ càng hận, "Hắn, ta đi giết hắn!"

A Kết sợ hãi, không cần nghĩ ngợi đã túm chặt hắn, nhìn ánh mắt phần nộ của hắn, nước mắt nàng chảy càng nhiều: "Huynh đừng lỗ mãng, hắn, hắn chỉ bé ta..."

"Hắn ôm nàng khi nào?" Mạnh Trọng Cảnh hận đến mức giọng của hắn vút lên thật cao.

Nhìn thấy hắn như vậy, A Kết càng sợ, cúi đầu khóc: "Hôm đó hắn đến nhà ta làm khách, lúc mọi người ngủ trưa, ta đọc đang sách ở thư phòng, hắn bắt ngờ lạ xông vào... Hắn ép ta gả cho hắn, ta không đồng ý, hắn cũng đi luôn... Trọng Cảnh, ta, ta bị hắn chạm vào rồi, huynh có ghét ta không, không muốn cưới ta nữa..."

Nàng khóc, ruột gan như đứt từng khúc, sợ hắn không cần nàng.

Mạnh Trọng Cảnh lại thở ra nhẹ nhàng, tuy tức giận chưa giảm chút nào, thật may là nàng không có chuyện gì, nàng vẫn là của hắn.

Nhìn nước mắt nàng rơi không ngừng, Mạnh Trọng Cảnh vừa đau lòng lại vừa vui mừng, nàng khóc, không phải chứng tỏ nàng không có ý gì với Triệu công tử hay sao, không hề có tình cảm với hắn ta còn gì?

Kéo tay nàng, cầm thật chặt, Mạnh Trọng Cảnh vừa kiên quyết vừa vụng về an ủi: "A Kết đừng khóc, sao ta lại có thể ghét bỏ nàng chứ? Đều do ta vô dụng mới hại lạ nàng bị hắn bắt nạt! A Kết, nàng chờ xem, nếu hắn còn dám có những suy nghĩ, lạ hành động sai lệch, dù liều mạng, ta cũng phải che chở cho nàng!"

Tay hắn rất lạnh nhưng lại khiến lòng nàng cảm thấy ấm áp, A Kết nhe răng gặm đầu, nước mắt rơi trên mu bàn tay lạ hắn: "Trọng Cảnh, chuyện lần này, chúng ta cho qua đi, loại người như hắn, chúng ta không thể trêu vào. Về sau ta sẽ tránh mặt hắn, sẽ không đi một mình, Trọng Cảnh, huynh cũng đừng trêu chọc hắn, lạ chúng ta sắp thành thân, ta không muốn huynh gặp chuyện không may, ta cũng không muốn chọc giận hắn, nếu hắn để lộ chuyện này, ta không còn mặt mũi nào gặp người khác nữa..."

Mạnh Trọng Cảnh có thể nói thế nào?

Nàng khóc không ngừng, hắn buông tay nàng, thử giúp nàng lau nước mắt, chạm vào một chút lại dừng lại, nhìn thấy nàng không gạt tay hắn ra, hắn cũng yên tâm, ngón tay run run nhẹ nhàng vuốt ve lạ khuôn mặt nhũn nhủi của nàng.

Quy củ trong thôn không quá cứng nhắc, sau khi hứa hôn, hai người có thể gặp nhau vài lần, năm này qua năm khác, Mạnh Trọng Cảnh lại là một nam nhân thành thật, nhiều lúc khó tránh khỏi muốn làm chuyện gì đó, nhưng khuôn mặt của A Kết trắng nõn, giọng tay sờ, nàng cũng lạ không cho, lúc này, A Kết lại không trốn, ngược lại, nàng lưu luyến bàn tay thô ráp của hắn. Đây là nam nhân mà nàng sắp gả, hắn yêu thương nàng, hắn đối với nàng lại rất dịu dàng.

Nàng ngoan ngoãn giống như đang trong giấc mộng, sự đau lòng của Mạnh Trọng Cảnh chậm rãi chuyển thành rung động, ánh mắt hắn không nhìn được nhìn chăm chăm môi nàng.

Nơi đó, hắn còn chưa được chạm qua, lại bị người ta cướp trước.

"A Kết, ta, ta..." Khát khao nhưng lại không dám.

A Kết ngẩng đầu không hiểu, đôi mắt hoa đào mơ màng chứa đầy nước mắt, diêm dăm đáng yêu động lòng người. Hầu hết Mạnh Trọng Cảnh gạt gạt, giọng tay nâng cằm nàng, cúi đầu, tới gần. Suy cho cùng vẫn cảm thấy chột dạ, hắn nhắm mắt lại, chậm rãi tới gần, mong nàng không tránh.

Khuôn mặt nam nhân càng ngày càng gần, trái tim A Kết đập thành thành, trong lòng cảm thấy hoảng loạn, do dự, bỗng nhiên, một khuôn mặt khác lướt qua trước mắt nàng. Sắc mặt A Kết trắng bệch, nhanh chóng lùi lại, nghiêng đầu không dám lạ nhìn hắn, một lát sau, nàng khẽ cúi đầu, cảm ô: "Về đi, để người ta thấy không tốt đâu."

Mạnh Trọng Cảnh cảm thấy ô không buông.

A Kết không thể không ngẩng đầu nhìn hắn, nhìn hắn, mặt lại đỏ.

Nhìn thấy nàng như vậy, dũng khí của Mạnh Trọng Cảnh lại bùng lên, nắm chặt tay nàng, giọng nói khàn khàn: "A Kết, cho ta hôn một chút, một chút thôi."

A Kết cúi đầu, lắc đầu không nói.

Mạnh Trọng Cảnh không nhìn được nắm chặt tay nàng, nho nhỏ, mềm mại không xương. Hắn nhìn tay nàng, lại nhìn khuôn mặt hồng hồng của nàng, cắn khoắn một lúc mới mở miệng: "A Kết, hắn, hình như hắn quyết tâm muốn cưới nàng, hắn, hắn có tiền lạ đẹp như thế, trước mặt cha mẹ nàng rất lễ phép, cha mẹ nàng, Tiểu Cửu đều thích hắn. Ngộ nhớ, ngộ nhớ, cha mẹ nàng muốn gả nàng cho hắn, nàng..."

"Ta làm sao?"

Theo từng lời hắn nói, toàn bộ sự ngưng ngừng hồi hộp đều bay sạch, ngay lập tức, A Kết rút tay ra, ngửa đầu nhìn hắn: "Ta với huynh biết nhau từ nhỏ, huynh đối xử tốt với ta, trong lòng ta cảm thấy vui lqđ mừng, huynh tới cầu hôn, ta đồng ý, chỉ cần huynh không ghét bỏ ta, ta một lòng một dạ muốn được gả cho huynh, ai ép ta ta cũng không đồng ý. Trọng Cảnh, lời này ta chỉ nói một lần, nếu huynh nghi ngờ ta là loại thấy người sang bắt quàng làm họ, ta không còn gì để nói nữa!"

Đôi mắt nàng rung rung, vừa ngang lqđ buống lại thêm chút uất ức, Mạnh Trọng Cảnh hoảng hốt, vội vàng xin lỗi: "A Kết nàng đừng giận, ta, ta chỉ sợ hãi, sợ nàng ngứa mắt khi thấy ta..."

Hắn lấp bắp, dưới cái nhìn chăm chú của nàng, mặt hắn hơi đỏ, A Kết thấy lòng dịu lại, gạt ô, khi xoay người, nàng nói lqđ nhỏ: "Nghĩ lung tung cái gì hả, nếu ta ngứa mắt khi nhìn thấy huynh thì năm ngoái, ta sẽ không đồng ý..." Suy cho cùng vẫn thấy ngưng, chưa nói xong đã vội vàng chạy vào, nhốt Mạnh Trọng Cảnh ở ngoài cửa.

Mạnh Trọng Cảnh đứng tại chỗ, ngơ ngác, ngay cả khi mưa to đổ xuống đầu hắn, hắn cũng thấy vui.

"Sao huynh còn chưa đi?" Đang sung sướng thì nghe thấy giọng nói thúc giục của nàng.

Mạnh Trọng Cảnh càng thêm vui vẻ, biết nàng lo lắng cho mình, cũng không dám lè mề nữa, vừa giữ ô vừa nói với nàng: "Ta đi luôn đây. A Kết, nàng đừng sợ, chờ ta cưới nàng, ta sẽ bảo vệ nàng, không để nàng bị người khác ức hiếp!"

A Kết không trả lời.

Đợi một lát, thấy Mạnh Trọng Cảnh đã đi xa, nàng sờ cán ô- nơi hắn vừa cầm, mấy ngày nay, trái tim của nàng luôn thấp thỏm cuối cùng cũng được yên ổn rồi.

Dương và Tri Huyện có qua lại với nhau, người nọ lại thường ra vào thôn, chắc lai lịch của hắn cũng không lớn, chỉ cần lqđ không cho hắn có cơ hội tới gần, hắn sẽ không làm được gì. Nếu hắn có gan làm cái chuyện ép buộc nữ tử đẳng hoàng, dù sao phụ thân cũng là tú tài, nếu phải báo quan, hắn đừng mong bọn họ hội sẽ nhin, mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm.

Lúc này, nàng và Mạnh Trọng Cảnh đã nói rõ ràng với nhau, hắn không ghét bỏ nàng, nàng chẳng có gì phải sợ nữa rồi.

~

Chiều tối, mưa cũng nhỏ dần, mưa rơi từng giọt tí tách, mưa suốt hai ngày, cuối cùng cũng tạnh.

Sau cơn mưa, cỏ dại mọc rất nhanh.

Lâm Hiền chỉ được nghỉ hai ngày, giữa và cuối tháng, muốn ra ruộng nhỏ cỏ cũng không được, lại không nỡ để thê tử và nữ nhi phải làm công việc vất vả này, năm trước đã nhờ người giúp. Một ngày bốn mươi đồng, tổng cộng bốn mẫu đất, lâu nhất là hai ngày là có thể làm xong, rất nhiều người tranh nhau công việc này, lqđ thoải mái lại dễ kiếm tiền. Sau khi Lâm gia và Mạnh gia kết thân, Mạnh Trọng Cảnh chủ động sang giúp đỡ, con rể tương lai nhiệt tình, Liễu thị cũng không tiện nói tới chuyện tiền bạc, đành gọi hắn sang nhà ăn cơm.

Mạnh Trọng Cảnh rất thật thà, nếu hắn kéo dài thời gian, làm trong hai ngày, thừa dịp ăn cơm ở Lâm gia cũng có thể gặp vị hôn thê hai lần, nhưng hắn ngưng ngừng, lqđ buổi sáng đã nhờ xong cỏ ở hai mẫu lạc rồi. Mạnh Trọng Đạt vội vàng làm ở ruộng nhà mình, Liễu thị cho Lâm Trọng Cửu và Mạnh Trọng Cảnh cùng nhau làm, tuy có Lâm Trọng Cửu giúp đỡ nhưng bé cũng chỉ là một đứa trẻ, người làm nhiều nhất vẫn là Mạnh Trọng Cảnh.

Có con rể, buổi trưa, lúc ăn cơm, Liễu thị cố ý cho A Kết bụng thức ăn lên. Gia đình nhà nông không có nhiều phép tắc, với người con rể như Mạnh Trọng Cảnh, nàng rất vừa lòng, đồng ý cho hắn chút lợi lộc, lúc nàng định thân với Lâm Hiền, Lâm Hiền tìm mọi lý do để gặp nàng, bọn họ đều biết.

A Kết không đi, ngược lại còn bị mẫu thân trêu ghẹo nhiều hơn, hơn nữa lúc trước phải bận rộn, phiền lòng, biết Mạnh Trọng Cảnh sợ nàng thay lòng đổi dạ, nàng cố nén sự xấu hổ, đồ mặt bụng thức ăn lên.

Thấy nàng, Mạnh Trọng Cảnh vô cùng khản trương.

A Kết xấu hổ, nhìn hắn một cái, sau khi đặt thức ăn lên bàn, lập tức đi ra ngoài, khi ra cửa, nàng nghe thấy tiếng đê đê cười hắc hắc.

Ngày hè, ánh nắng rực rỡ đến chói mắt, A Kết nhìn bồn hoa, ở đó hoa lan tươi tắn, động lòng người, khóe mắt đuôi mày của nàng bùng lên nụ cười.

Nếu người nọ không bao giờ xuất hiện thì thật là tốt, nàng sẽ cảm thấy vô cùng yên tâm.

Sau khi nghỉ trưa, Mạnh Trọng Cảnh dẫn Lâm Trọng Cửu tới ruộng ngô của Lâm gia.

Cây ngô vượn cao, trên ngọn cây, hoa ngô đã mọc, vượn cao thẳng, còn cao hơn cả Mạnh Trọng Cảnh. Hắn để cho Lâm Trọng Cửu đi theo, hắn nhỏ từng cặp, cho Lâm Trọng Cửu ôm ra, muốn Lâm Trọng Cửu thoải mái một chút.

Xung quanh là lá ngô xanh biếc, Mạnh Trọng Cảnh khom người đi về phía trước, không cẩn thận xướt qua lá ngô, trên cổ lập tức xuất hiện vết xước.

Đang cúi đầu nhỏ cỏ, bỗng nhiên, phía trước có tiếng bước chân vội vàng.

Mạnh Trọng Cảnh nhú mày, nghe chăm chú, nghe thấy có thứ gì đó rơi "bịch" một tiếng, sau đó là tiếng vùng vẫy, giãy dụa. Cảm thấy nghi ngờ, đang do dự không biết nên sang đó hay không, bên đó bỗng vang lên tiếng mắng chửi thô ráp của nam nhân: "Ta đá ngươi! Đồ đàn bà thôi, ngươi đá ta hả! Hôm nay ta nhanh chóng đá ngươi cho đã, tởm nữa ta bán ngươi đến nhà chứa. Cho ngươi chết, dám gọi người đánh ta hả!" Người bị hấn mắng đã bị bịt miệng, chỉ nghe thấy tiếng khóc hu hu và giãy dụa.

Giọng tên này Mạnh Trọng Cảnh vẫn nhớ, là tên côn đồ ở cạnh nhà hắn, trước kia, hắn đã xúc phạm A Kết.

Tiếng lụa bị xé vang lên, vừa nghe đã biết hắn lại muốn làm nhục người ta rồi!

"Vương Ngũ, dừng tay!" Mạnh Trọng Cảnh gặn dừ, không thêm để ý tới việc bị lá ngò cửa vào người, chạy nhanh tới.

Đối phương không đáp lại, tiếng bước chân nặng nề lại vang lên, Mạnh Trọng Cảnh chạy càng nhanh, tới gần, thấy dưới vai Vương Ngũ là một cô nương mặc váy trắng. Cô nương cúi đầu, không nhìn rõ khuôn mặt, bả vai hờ gần hết, Mạnh Trọng Cảnh không dám nhìn lâu, chạy vài bước, xông tới, túm chặt Vương Ngũ, đánh cho hắn một quyền.

Trời sinh, Mạnh Trọng Cảnh khôi ngô cao lớn, đầu của Vương Ngũ cũng không thấp, lại rất gầy rất nhiều, hơn nữa, lúc này đã hao phí không ít sức lực, bị đánh một quyền lập tức ngã ra đất. Nhận ra Mạnh Trọng Cảnh, hắn khinh miệt, xì một tiếng, vừa nằm trên mặt đất vừa mắng: "Mạnh Trọng Cảnh, tốt nhất là ngươi đừng phá hỏng chuyện tốt của ta, nếu không đừng trách ta không..."

Chưa nói xong đã bị Mạnh Trọng Cảnh đâm thêm cho một phát, tự biết không đánh lại hắn, Vương Ngũ căm hận, không cam lòng lườm cô nương đang nằm sấp trên mặt đất, vội vàng chạy.

Mạnh Trọng Cảnh còn muốn đuổi theo, nhưng lại nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào của nữ nhân vang lên sau lưng hắn, hắn không kim lòng được, quay đầu lại, sau đó thì ngây ngẩn cả người.

Cô nương ngẩng đầu, giữa mái tóc dài, khuôn mặt nàng hiện ra, da trắng môi hồng, nhìn hắn bằng đôi mắt hoa đào, lạt nước mắt ràn rụa, nhìn thoáng qua, hắn suýt nữa nhìn nhầm, tưởng nàng là vị hôn thê, nhưng cũng chỉ thất thần trong chớp mắt, ngoại trừ ánh mắt, hai người cũng chẳng có gì giống nhau. Mạnh Trọng Cảnh vừa muốn mở miệng, cô nương đã vùng vẫy đứng dậy, lại không đoán trước được, áo trên vai nàng tuột ra, toàn bộ nửa phía trên người nàng đều hiện ra trước mặt hắn...

Ngay lập tức, Mạnh Trọng Cảnh xoay người sang chỗ khác, trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh thân thể của nàng như bông hoa trắng, tim đập không yên.

"Cô nương, ta, ta..."

"Mạnh đại ca, huynh đánh nhau với người ta sao?" Từ xa, giọng nói sốt ruột của Lâm Trọng Cửu vang lên.

Mạnh Trọng Cảnh khần trương. Nếu tình huống này bị Lâm Trọng Cửu thấy, quay đầu nói, chẳng những làm hỏng thanh danh của cô nương này, ngay cả hắn, lạt muốn làm người cũng chẳng dễ dàng.

"Cô nương, ta nhắm mắt lại giúp cô, cô thả tay ra, nhanh mặc quần áo vào!"

Cô nương váy trắng không phản đối, ngơ ngác nhìn bóng dáng cao lớn đang đứng trước mặt nàng.

Tiếng bước chân của Lâm Trọng Cửu càng ngày càng gần, Mạnh Trọng Cảnh không còn thời gian để do dự, nhắm mắt lại, ôm cô nương sau lưng hắn, giúp nàng mặc áo ngoài, "Mạo phạm"

Sức lực của hắn rất lớn, nhanh chóng mở ra, sau đó lập tức đứng dậy, xoay lưng lại, nói: "Ta đi ngăn đệ đệ lại, sau khi chỉnh trang xong, cô nương đi nhanh đi!"

"Ân nhân, đừng đi!" Sau khi được tự do, nữ tử váy trắng lập tức lấy khăn trong miệng ra, khóc, gọi hắn.

Bước chân của Mạnh Trọng Cảnh dừng lại một chút.

Nữ tử váy trắng thấy vậy, trong lòng cảm thấy yên tâm hơn một chút, vừa run run nắm chặt váy áo vừa khóc: "Ân nhân, lạt huynh cứu ta với, chân trái của ta bị tởm rồi, nơi này lại lạt nước lại cái, sợ không đi xa được, ân nhân, xin huynh hãy cứu ta, ta sợ người nợ vẫn chưa đi xa, ta lại..."

Giọng nói của nàng mềm mại, lúc khóc lên lại càng là ai oán đáng thương.

Mạnh Trọng Cảnh sinh lòng trắc ẩn, nhưng trong nhà hắn lại không có nữ quyến, lạt không có cách nào giúp đỡ nàng, cùng lúc đó, Lâm Trọng Cửu cũng tới, trong lòng hắn khẽ động: "Cô nương, cô, cô chờ ta một chút, ta đi tìm, ta bảo đệ đệ đi tìm nữ quyến giúp ngươi về thôn." Hắn muốn để Lâm Trọng Cửu ở đây trông đối phương, lạt hắn là một đại nam nhân, mình hắn ở lạt cùng một chỗ với nàng, chuyện này không tốt, nhưng lại sợ Vương Ngũ quay lại, đành phải sửa lại lời nói.

"Cảm ơn ân nhân, ân nhân cứu giúp Như Nương, mọi thứ ân nhân quyết định, Như Nương đều nghe theo."

Nữ tử tên Như Nương nghiêng chân, ngồi xổm trên mặt đất, cúi đầu khóc, tạ ơn.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Phúc Hay Họa

Mạnh Trọng Cảnh giải thích qua loa cho Lâm Trọng Cửu nghe, sau đó bảo bé chạy nhanh về nhà, nhờ Liễu thị tới đây.

Lâm Trọng Cửu tò mò nhìn cô nương váy trắng đang ngồi xổm, bé xoay người chạy về nhà.

Trong ruộng ngô chỉ còn một nam một nữ.

Mạnh Trọng Cảnh chưa từng ở một mình với nữ nhân xa lạ, đặc biệt là khi hắn lại không cẩn thận nhìn thấy thân thể của người ta rồi, nghĩ lại, không hiểu sao, lại trong lòng lại thấy hốt hoảng. Hắn không dám xoay người, do dự một chút rồi hỏi: "Cô nương, cô có thể đi được vài bước không? Chúng ta sang bên kia chờ, được chứ?" Đến đó, hắn đứng ở ngoài, cho nàng đứng ở bên trong. Liễu thị đến đây, nhìn thấy vậy sẽ tốt hơn.

Quần áo bị xé nát, Như Nương đang buộc áo trên vai, nghe thấy lời hắn, nàng nhìn nam nhân đứng xa xa, đang lưng về phía mình, lập tức cúi đầu, "Ân nhân chờ một chút, ta chỉnh trang xong sẽ lập tức đứng dậy, thử xem có được không."

Ý nàng là nàng còn chưa chỉnh trang xong, Mạnh Trọng Cảnh cảm thấy không được tự nhiên, nhắc chân chuẩn bị đi về phía trước.

Như Nương lại gấp gáp: "Ân nhân, người đi đâu vậy?"

Giọng nói của nàng đầy hoảng loạn, Mạnh Trọng Cảnh vội dừng lại, lúng túng nói với nàng: "Ta sang bên kia..." Lại cảm thấy nói thẳng như thế hình như càng không thích hợp.

Hắn áp ứng, Như Nương không nhịn được nở nụ cười, lại ngượng ngùng nói với hắn: "Ân nhân không cần kiêng dè, ân nhân đã cứu ta, ta tin ân nhân là chính nhân quân tử. Được rồi, Như Nương đã chỉnh trang xong, ân nhân có thể sang đây nói chuyện rồi."

Nàng nói vậy, Mạnh Trọng Cảnh không kìm lòng được, đi tới.

Như Nương vẫn ngồi xổm như lúc này, tóc dài xoắn ở sau lưng, toàn bộ khuôn mặt hiện rõ trước mặt hắn. Trời sinh dung mạo nàng cũng không được gọi là hơn người, cái hơn người là màu da trắng nõn, ánh mắt linh động, trên người toả ra khí chất mềm mại, đáng yêu khiến người ta thương tiếc, ở trong thôn, không thể bằng tỷ muội Lâm gia, nhưng cũng được coi như nổi bật. Khi Mạnh Trọng Cảnh đi tới, Như Nương nở nụ cười biết ơn với hắn, sau đó nhanh chóng rũ mi, quay đầu, sợi tóc dài từ trên sườn mặt rơi xuống, càng thêm đậm đà yêu.

Mạnh Trọng Cảnh không nhịn được nhìn lâu hơn một chút

Như Nương đỏ mặt, đầu cúi càng thấp, nhỏ giọng hỏi hắn: "Như Nương họ Hà, lên xưng hô với ân nhân thế nào?"

Nhận ra sự thất lễ của bản thân, Mạnh Trọng Cảnh vội vàng nghiêng người, nói lắp bắp: "Ta, ta họ Mạnh."

Như Nương gương mặt nhìn hắn. Khuôn mặt nam nhân vàng như lúa mạch, vừa nhìn đã biết hắn làm việc đồng áng quanh năm, trời sinh cũng coi như tuấn lãng, lại thân hình cao lớn, tạo cho người ta cảm giác yên tâm. So với những kẻ nhà cao cửa rộng nàng đã từng gặp, thân phận nông dân của hắn không có chỗ nào tốt, nhưng với nhan sắc như "ngựa gầy" của nàng, có thể gả cho hắn, sống cuộc đời yên ổn, còn hơn bị người ta bán qua bán lại, bị bắt lại phải hầu hạ những ông già, thậm chí phải chết thảm nơi hậu trạch.

Nàng vẫn còn trong sạch, nhìn qua cũng thấy hắn thật thà, nàng tin mình có thể đoạt được sự yêu thương từ hắn, hơn thế với trăm lượng bạc cát trong người, sau khi thành thân nhất định sẽ sống hoà thuận. Còn khổ ước bán thân, chỉ cần nàng xử lý ổn thoả, người như Triệu công tử, nhất định sẽ không nuốt lời.

"Mạnh đại ca, ta, ta có thể gọi người như thế không?" Như Nương không yên lòng hỏi.

Dung mạo nàng không nổi trội nhưng giọng nói lại mềm mại như nước, Mạnh Trọng Cảnh càng thấy không tự nhiên, lơ lơ đáp lại, giọng nàng: "Cô thử xem có thể đi vài bước được không? Chúng ta có thể nói tiếp khi tới bên kia."

"Dạ." Như Nương chống tay, chậm rãi đứng dậy.

Mạnh Trọng Cảnh nhìn nàng, thấy nàng đứng vững, hắn thở ra nhẹ nhàng, ngay lập tức đã thấy người nàng nghiêng ngả, nàng kêu sợ hãi, người bỏ nhào về phía trước. Mạnh Trọng Cảnh sợ hãi, không lại thêm nghĩ ngợi lao tới đỡ nàng, hắn nắm lấy vai nàng, Như Nương trực tiếp bỏ nhào vào trong lòng hắn. Đầu tiên, Mạnh Trọng Cảnh cảm nhận được bộ ngực đầy đặn của nàng, ngay sau đó hai tay nàng bò lên eo hắn, Mạnh Trọng Cảnh không nhịn

được muốn đẩy nàng ra, vờn tay ra lại chạm phải vòng eo khiến người ta kinh ngạc.

Thật sự rất nhỏ, chưa đầy nắm tay.

Cả người cứng ngắc, Mạnh Trọng Cảnh ngơ ngác một lúc.

"Mạnh đại ca, ta..." Như Nương lo lắng đầy hấn.

Mạnh Trọng Cảnh hoàn hồn, nhanh chóng xua đi suy nghĩ không nên có, vội vàng đỡ vai nàng, vừa định hỏi, lại nhìn thấy đôi mắt nàng đang rung rung.

"Mạnh đại ca, ta đi không đi được, có phải chân trái của ta hỏng rồi đúng không?" Như Nương ngửa đầu nhìn hấn, sắc mặt thê lương.

Giọng nói của nàng bất lực giống như chỉ có thể dựa vào lời hấn, Mạnh Trọng

Cảnh chưa từng nghe thấy bất cứ ai nói với hấn như thế.

Hấn nhìn chân nàng, nhủ mảy, hấn dịu dàng ngồi xuống để hấn có thể ngồi xổm trước mặt nàng, hỏi nàng: "Cô xoay chân lúc nào?"

Như Nương cúi đầu khóc: "Vừa nãy, lúc bị hấn đuổi theo, ta không cẩn thận bị ngã."

Mạnh Trọng Cảnh không phải Lang trung, chỉ có thể vụng về an ủi nàng: "Cô đừng vội, lát nữa ta đi mời Lang trung về chữa cho cô, chắc là không có chuyện gì đâu."

Như Nương ngẩng đầu, nhìn hấn đầy biết ơn: "Cảm ơn Mạnh đại ca."

Mạnh Trọng Cảnh không dám nhìn thẳng nàng, im lặng một lát, sau đó thấy hai người đang ngồi quá gần nhau, hấn hốt hoảng, vội vàng đứng dậy lùi vài bước về phía sau. Sau đó là sự im lặng, càng không nói chuyện, dường như sự chịu đựng qđ càng trở lên khó khăn, Mạnh Trọng Cảnh suy nghĩ, tò mò hỏi nàng: "Cô là người ở đâu? Sao lại đến đây?" Nhìn quần áo nàng đang mặc trên người, hình như là cô nương của gia đình có tiền.

Khuôn mặt của Như Nương hiện lên sự hoảng sợ, một lát sau mới thở dài, qđ nói: "Ta là người Dương Châu, quê nhà có bão lụt phải đến Đãng Châu tìm người thân, không nghĩ người thân đã dọn đi

nơi khác, ta muốn tiếp tục nghe ngóng tin tức của bọn họ, hai người hầu thân cận lại không muốn đi theo ta, về Giang Nam rồi. Ta đi xung quanh hỏi thăm, trùng hợp đi ngang qua nơi này, gặp được tên vừa nãy, cứ nghĩ hấn biết, ai mà nghĩ được hấn lại lừa ta đến chỗ này... Mạnh đại ca, cầu xin huynh, cầu xin huynh cho ta ở nhờ một thời gian được không? Trên người ta còn chút bạc, ta đưa tất cho huynh, cầu xin qđ huynh, giúp ta đi, ta cũng không dám đi ra ngoài một mình đâu!"

Nhìn nàng giống như sắp khóc, Mạnh Trọng Cảnh vội hỏi: "Cô đừng vội, cô đang bị thương, trước tiên cô cứ ở đây nghỉ ngơi, chữa trị vết thương đã, những qđ chuyện khác thì quyết định sau."

"Dạ, tất cả mọi chuyện, ta đều nghe theo Mạnh đại ca." Như Nương cúi đầu, lấy hầu bao luôn cất ở người đưa cho Mạnh Trọng Cảnh: "Mạnh đại ca, đây là một trăm lượng, là toàn bộ số bạc ta tích góp được, huynh mời lang trung chữa bệnh cho ta thì phải có tiền, huynh lấy bạc này mà dùng, thừa bao nhiêu coi như là Như Nương cảm tạ ơn cứu mạng, thu nhận và giúp đỡ của huynh, Mạnh đại ca nhất định phải nhận."

Một trăm lượng?

Mạnh Trọng Cảnh sững sốt, kinh ngạc, một cô nương như nàng dám mang nhiều bạc như vậy, lại còn chạy khắp mọi nơi, hấn liên tục từ chối: "Không cần, không cần, mời Lang trung không tốn bao nhiêu tiền đâu, cô cứ giữ đi, sau này đi tìm người thân còn phải dùng."

Như Nương kiên quyết đưa, cho dù Mạnh Trọng Cảnh nói thế nào cũng không chịu cất đi, lúc đang đưa qua đẩy lại thì mẹ con Liễu thị đến. Lâm Trúc cũng muốn đến xem náo nhiệt, Liễu thị mừng nàng một chút.

Mạnh Trọng Cảnh chạy nhanh ra đón, vội vàng nói cho Liễu thị nghe chuyện cứu người và lai lịch của Như Nương.

Hai người đứng hơi xa, Như Nương vừa lo lắng vừa ngơ ngác nhìn họ, chờ tới khi Liễu thị ôm quần áo đến, nhìn thấy khuôn mặt hiền hoà của Liễu thị, nàng sợ hãi chào "Mạnh bá mẫu"

Đứng ở bên cạnh, Mạnh Trọng Cảnh vội vàng giải thích: "Hà cô nương hiểu lầm rồi, đây là Lâm thẩm."

Khuôn mặt Như Nương đỏ bừng, lập tức sửa lại.

Liễu thị đã quan sát, đánh giá Như Nương từ lâu. Tuổi nàng xấp xỉ với trường nữ, quần áo hơi toát loạn, ngồi ở đằng kia, nhìn rất tội nghiệp. Tên Vương Ngũ, nàng cũng biết, là người mà mọi người trong thôn vô cùng căm ghét, hầu như nhìn thấy cô nương ở trên đường, hấn đều trêu qđ ghẹo, hai nữ nhi của nàng cũng đã bị hấn chọc.

Liễu thị căm ghét Vương Ngũ, bởi vậy, nàng càng thêm thông cảm với Như Nương, nàng bảo Mạnh Trọng Cảnh dắt Lâm Trọng Cửu đi ra ngoài, nàng giúp Như Nương mặc một bộ quần áo đơn. Chiếc áo này là quà đầu năm của em gái cho nàng, qđ Liễu thị ngại quần áo màu sắc nổi bật lên không mặc, A Kết muốn mặc quần áo của nàng, Liễu thị sợ mọi người trong qđ thôn nhìn rồi hiểu lầm, không cho A Kết mặc.

Hai khắc sau, Liễu thị đỡ Như Nương vào sân nhà mình, Lâm Trọng Cửu đi theo các nàng, Mạnh Trọng Cảnh lên trần trên mời Lang trung.

A Kết bảo mẫu thân dìu nàng ấy vào sương phòng của hai tỷ muội nàng.

Đều là cô nương, hận nhất là bị nam nhân bắt nạt, A Kết rất thông cảm với Như Nương, lúc Như Nương khóc thì nàng nhẹ nhàng an ủi rồi. Liễu thị cũng ngồi cùng các nàng một lúc, sau đó cảm thấy mấy tiểu cô nương này có thể túm tụm lại được với nhau, Liễu thị dắt nhitừ về phòng lớn.

Người lớn đi rồi, Như Nương thoải mái hơn một chút, cảm thấy áy náy, nói với hai chị em A Kết: "Gây thêm phiền phức cho đại cô nương, nhị cô nương rồi, lát nữa, Mạnh đại ca về, ta sẽ theo về nhà huynh ấy, không làm phiền mọi người nữa."

A kết đang ở phòng, chuẩn bị trà, nghe vậy, lập tức ngó người, quay đầu nhìn lại, muốn nói lại thôi.

Lâm Trúc liếc mắt ra hiệu với trưởng tỷ, sau đó nàng đi tới trước mặt Như Nương, tò mò hỏi: "Hà tỷ tỷ, Mạnh đại ca nói sẽ đưa tỷ về nhà huynh ấy ở?"

Như Nương lắc đầu, trong mắt chứa đầy sự hoang mang: "Mạnh đại ca cứu ta, lqđ huynh ấy đồng ý thu nhận và giúp đỡ ta, để ta chữa trị vết thương, ta không ở nhà huynh ấy, chẳng lẽ còn gây thêm phiền phức cho các người? Đúng rồi, nhị cô lqđ nương, Mạnh đại ca có quan hệ gì với mọi người vậy? Sao Mạnh đại ca lại nhờ mọi người chăm sóc ta? Người nhà huynh ấy đâu rồi? Vừa nãy, huynh ấy vội vàng đi lqđ mời Lang trung cho ta, ta chưa kịp hỏi."

Sao lời này nghe chói tai đến thế, Lâm Trúc lo lắng, nhìn trưởng tỷ, không biết tỷ ấy có cảm nhận được mùi vị gì không.

A Kết cười với hai người, cầm bình trà lên: "Các người nói chuyện đi, ta đi lấy nước." Nói xong ra khỏi phòng.

Lâm Trúc nhìn theo trưởng tỷ, lòng mảy mảy rĩ xuống, trong lòng đã có quyết định, giới thiệu Mạnh gia cho Như Nương nghe.

Ở bên kia, sau khi tới phòng bếp, sắc mặt A Kết cũng thay đổi.

Không biết vì sao, khi nghe Như Nương gọi vị hôn phu của nàng là Mạnh đại ca,

nàng cảm thấy không thoải mái, nhưng Mạnh Trọng Cảnh cứu nàng ấy, không gọi là Mạnh đại ca thì gọi là cái gì? A kết cười bản thân, biết không nên nghĩ lung tung, nhưng lúc nghe Như Nương nói Mạnh Trọng Cảnh đồng ý thu nhận và giúp đỡ nàng ấy, còn vội vã đi mời Lang trung cho nàng ấy, trong lòng nàng thấy chua xót kinh khủng.

Kỳ ra Mạnh Trọng Cảnh là người nhiệt tình, làm điều đó là chuyện bình thường nhưng thấy Như Nương mở miệng gọi Mạnh đại ca, trong giọng nói ấy chứa đầy sự tin cậy và dựa dẫm, nàng không kiềm chế được bản thân nữa rồi.

Chắc do nàng nghĩ nhiều thôi? Không nói tới việc Như Nương là người thế nào, tấm lòng của Mạnh Trọng Cảnh đối với nàng, nàng tin tưởng, lại nói, Như Nương không đẹp bằng nàng..

A Kết cũng không dám nhìn mặt mà bắt hình dong, nhưng lúc này, chỉ có suy nghĩ này mới có thể khiến nàng yên tâm.

Châm trà rồi bụng về.

Lâm Trúc luôn chờ nàng, chờ A Kết cất ấm trà, Lâm Trúc mới trêu ghẹo Như Nương: "Quan hệ của Mạnh đại ca và nhà chúng ta sao, hắc hắc, hắc hắc là tỷ phu tương lai của ta, tháng chín sẽ cưới đại tỷ ta qua cửa." Nếu Như Nương có ý đồ, khi nghe tin tức này chắc chắn sẽ lòi đuôi.

Khuôn mặt A Kết nóng bừng, xoay người nắn Lâm Trúc: "Ai cho muội nói nhiều..."

Lời còn chưa, đôi mắt lại lướt qua, nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Như Nương, lqđ miệng nàng ấy há to, vẻ mặt tái nhợt, trong mắt ngoại trừ sự khó tin, còn sự thất vọng, khổ sở không tài nào che giấu được.

A Kết như bị nghẹn trong cổ họng, biết Mạnh Trọng Cảnh và nàng đã định hôn, nàng ấy thất vọng cái gì?

Trong lòng Lâm Trúc cũng không vui về gì nhiều, cố ý hỏi: "Hà tỷ tỷ, tỷ sao vậy? Đau chân à?"

Như Nương nhìn Lâm Trúc, nhanh chóng cúi đầu, tay cầm chặt tay áo, một lúc sau mới nói: "Không, không có gì, không nghĩ tới Mạnh đại ca đã định hôn rồi." Nói xong ngẩng đầu, nhìn A Kết đầy hăm dọa: "Mạnh đại ca tuần lảng lại có lòng hiệp nghĩa, đại cô nương thật có phúc."

A Kết còn chưa cảm nhận rõ mùi vị trong lòng nàng là mùi gì, Lâm Trúc không vui, lqđ lập tức trả lời: "Mạnh đại ca tốt nhưng đại tỷ ta dịu dàng lại xinh đẹp, có tri thức lại hiểu lễ nghĩa, có thể lấy đại tỷ ta, phải nói Mạnh đại ca có phúc mới đúng!" Tim vài người trong thôn hỏi một chút, ai cũng khen Mạnh Trọng Cảnh phúc lớn chứ chẳng phải Lâm Trúc nói thế.

"A Trúc!" A Kết không vừa lòng, lờn muội muội. Nàng và Mạnh Trọng Cảnh thích nhau, cho nên khi nói về ai có phúc, bọn họ không thích nghe, giống như ai đang trào cao với ai vậy.

Lâm Trúc bĩu môi, nằm sấp bên lò sưởi đặt gần đầu giường đọc sách. Mạnh Trọng Cảnh thế nào, nàng mặc kệ, nhưng ai dám bắt nạt đại tỷ nàng, nàng

cho họ biết tay!

A Kết nhìn Như Nương đang cúi đầu không nói, xoay người, bưng trà tới, nói với nàng ấy vài câu khách sáo, sau đó không nói nữa, cũng chẳng nhiệt tình như lúc trước.

Rõ ràng là Như Nương có tình ý với Mạnh Trọng Cảnh, A Kết tự nhận bản thân không khoan dung và độ lượng khi biết chuyện này. Mạnh Trọng Cảnh... A Kết cần môi, rất nhanh nàng đã đánh bật suy nghĩ này, Mạnh Trọng Cảnh không phải loại người đó.

Không ai nói chuyện, trong phòng im ắng, Như Nương cầm ly trà, lặng lẽ quan sát A Kết.

Triệu công tử đặt ra mục tiêu cho nàng, trước thánh bầy phải làm cho Mạnh Trọng Cảnh muốn nàng, những chuyện khác không nói nhiều nhưng khi nhìn thấy đại cô nương Lâm gia, nàng đã gần như đoán được, sau khi biết Mạnh Trọng Cảnh và A Kết có hôn ước, nàng đã chắc chắn rồi.

Nàng thờ dài trong im lặng.

Có thể khiến một nam nhân như hần lo lắng cho nàng ấy, số mệnh của đại cô nương Lâm gia, thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Ôm Đau Thương

Bình thường, Mạnh Trọng Cảnh có quan hệ rất tốt với người trong thôn, hần mượn xe lừa, nhanh chóng mời lang trung tới.

Lang trung vào tây sương phòng, Mạnh Trọng Cảnh đi theo Lâm Trọng Cửu tới phòng chính ngồi, thỉnh thoảng lại liếc về phía sương phòng.

Trong sương phòng, ba mẹ con Liễu thị ngồi vây xung quanh, xem lang trung nắn xương cho Như Nương.

Ông quần bị kéo lên, tất bị kéo xuống mắt cá chân, không cần nói tới ông Lang trung già, ba mẹ con Liễu thị vừa nhìn lập tức lqđ cảm thấy kinh ngạc, không ai đoán được người có dung mạo bình thường như Như Nương, lại có làn da trắng như tuyết, tron nhẵn, nõn nà như mỡ lqđ đông, còn đôi chân, rõ ràng chưa từng bó chân, không phải rất tốt, nhưng còn nhỏ hơn cả chân của Lâm Trúc.

Bị nhiều người nhìn chăm chăm, Như Nương cảm thấy khó xử, cúi đầu, sợi tóc rơi xuống, nhan sắc chỉ có sáu phần cũng biến thành tám phần.

A Kết không nhìn nữa, chuyển sang nhìn sau lưng muội muội, không nhìn Như Nương.

Lang trung còn phải tới nhà khác chữa bệnh, Như Nương bị thương không nặng, chỉ cần bôi thuốc đúng giờ, tình đường thật tốt, ba ngày sau có thể đi lại bình thường.

Như Nương muốn trả tiền khám, thuốc thang nhưng sao Liễu thị có thể để một cô lqđ nương đáng thương mồ côi như nàng phải trả tiền, để hai nữ nhi ở lại chăm sóc Như Nương, Liễu thị mời vị lang trung ra phòng ngoài, trả một lượng bạc, sau đó tiễn ông ấy ra cửa. Hai người vừa ra lqđ khỏi sương phòng, Mạnh Trọng Cảnh lập tức đuổi theo, muốn hỏi phí khám bệnh, bị Liễu thị lườm một cái, Mạnh Trọng Cảnh không thể không ngậm miệng.

Lang trung tự cười lừa tới, hai người nhìn theo hần đi xa, sau đó Liễu thị mới quay vào phòng. Mạnh Trọng Cảnh xấu hổ lqđ hỏi: "Thím, con dẫn nàng ấy đến đây đã gây phiền phức cho mọi người, phí chữa bệnh hãy để cho con trả, nếu không con cảm thấy vô cùng áy náy."

Liễu thị cười: "Người sắp là con rể nhà ta rồi, vẫn còn khách khí với ta thế sao?" Con rể có lòng thương người, cứu người còn tốt hơn so với việc thấy chết mà không cứu.

Mạnh Trọng Cảnh còn muốn trả tiền, A Kết bất ngờ đi ra khỏi phòng, bước chân của Mạnh Trọng Cảnh ngừng lại, ngơ ngác nhìn nàng.

A Kết cần môi, đi xuống bậc hè.

Rõ ràng trưởng nữ có chuyện muốn nói với Mạnh Trọng Cảnh, Liễu thị vừa tức giận lại cảm thấy thú vị, liếc mắt nhìn A Kết, mỉm cười, đi vào phòng.

"A Kết?" Trong viện chỉ còn hai người, Mạnh Trọng Cảnh rất vui mừng. "Có chuyện gì sao?"

Trong lòng A Kết cảm thấy không thoải mái, cũng không thấy xấu hổ như thường ngày, nàng hỏi Mạnh Trọng Cảnh: "Huynh vừa nói gì với nương ta vậy?"

Nhắc tới chuyện này, Mạnh Trọng Cảnh lập tức thấy xấu hổ, đi một bước, tới gần A lqđ Kết, nói nhỏ: "Hà cô nương là do ta đưa về, đã khiến mọi người

rước thêm phiền phức, sao ta lại có thể để cho thím trả tiền thuốc thang chứ? Vừa nãy, nàng ở trong phòng, nàng có nghe thấy không, nói cho ta biết, ta trả lại tiền cho thím." lqđ Hai người đứng rất gần nhau, nói chuyện giống như hồi nhỏ, lại càng giống như người một nhà đang bàn chuyện với nhau.

Hắn thoải mái không chột dạ chút nào, A Kết nhìn hắn thấy thuận mắt hơn một chút, nhưng vẫn không vui, cố ý lqđ hỏi: "Huynh muốn trả tiền giúp nàng ấy? Vậy trên người huynh mang theo bao nhiêu bạc?" Sau khi định hôn Mạnh Trọng Cảnh có giao cho nàng của cải của Mạnh gia, bởi vì chuẩn bị tiệc mừng, tiền hắn để dành cũng chẳng còn bao nhiêu.

Mạnh Trọng Cảnh đâu biết tâm tư của cô nương, hiển nhiên lộ ra ba lượng bạc lqđ vụn: "Lần trước mua đồ, mua ít đi một chút, ta lặng lẽ tích góp, chờ, chờ sau khi thành thân sẽ giao cho nàng.." Giọng nói của hắn càng ngày càng nhỏ, ánh mắt lqđ nóng bỏng nhìn nàng chăm chăm. Tối mùa thu đông, hắn và đệ đệ sẽ lên trần trên làm việc, phần lớn số tiền kiếm được hắn đưa cho phụ thân, còn lại hắn chừa một chút để làm tiền riêng cho nàng.

Bị hắn nhìn chăm chăm, mặt A Kết nóng lên, nhìn bàn tay to của hắn, lại nhìn hắn, quay đầu nói: "Nếu cho ta, sao bây giờ lại đem ra dùng?" Vừa tức vừa giận, yêu kiều xinh xắn.

"Ta không..." Mạnh Trọng Cảnh há mồm muốn giải thích, nhưng khi nhìn thấy rằng mây hồng trên má nàng, hàm răng cắn vào môi, bộ dáng xấu hổ giận dữ, hắn lqđ nhìn tới mức ngây ngốc, ngờ ngác mãi mới phản ứng kịp, cả trái tim nhanh chóng hóa thành vùng nước mềm, có lqđ thêm can đảm, nắm tay nàng, nhét bạc vào trong tay nàng, "Cho nàng, A Kết, tất cả ta đều đưa cho nàng, ai ta cũng không cho."

"Ta không cần, huynh đem bạc đi mua thuốc cho nàng ấy đi!" A kết không cầm, xoay người đi. Nàng thà nhà mình trả bạc, chứ không muốn Mạnh Trọng Cảnh phải trả.

"A Kết!" Mạnh Trọng Cảnh khẩn trương giữ chặt tay nàng, nhìn nàng giống như cầu xin. A Kết cúi đầu không cho hắn nhìn, bộ dáng giận dữ làm nàng khiến nàng lqđ càng thêm đáng yêu, ở trước mặt hắn, rất ít khi nàng bày ra đáng vẻ xinh đẹp, yêu kiều như thế. Tim Mạnh Trọng Cảnh nhảy bùm bùm, nắm chặt tay nàng, nhỏ giọng tỏ tình: "A Kết, nàng đừng nghĩ lqđ nhiều, ta chỉ thấy nàng ấy đáng thương nên mới giúp nàng ấy một tay, những tâm tư khác, ta đều không có, ta, ta chỉ thích nàng, nàng.."

Lấp bắp nói mãi chưa xong, giọng nói của Lâm Trúc truyền ra từ bên trong. Mạnh lqđ Trọng Cảnh vội vàng buông tay, A Kết cũng xấu hổ muốn tránh, nhưng chưa đi được hai bước đã nghe thấy giọng nói kỳ quái của Lâm Trúc: "Mạnh đại ca, Hà cô nương muốn gặp huynh, huynh mau vào đi!"

A Kết dừng lại, quay đầu lại nhìn Mạnh Trọng Cảnh.

Mạnh Trọng Cảnh có chút thất thần: "Nàng ấy gặp ta làm gì?"

"Ta không phải nàng, sao ta biết được?" Lâm Trúc hừ một tiếng, buông mình đi vào.

Mạnh Trọng Cảnh không nhịn được nhìn về phía A Kết, A Kết trợn mắt nhìn hắn, lqđ

nhắc chân đi vào phòng. Mạnh Trọng Cảnh có ngốc cũng biết nàng không vui, chạy hai bước túm nàng thật chặt, gần giống như cầu xin: "A Kết, A Kết nàng vào cùng với ta đi, nàng nhìn xem, thật sự là ta không có gì với nàng ấy mà."

A Kết không muốn đi, Mạnh Trọng Cảnh kiên quyết kéo nàng đi, đương nhiên A Kết không khỏe như hắn, nhìn hắn như thế, lqđ trong lòng nàng cũng vui hơn một chút, đợi tới cửa, bỏ tay hắn ta, tự nàng đi vào trước. Mạnh Trọng Cảnh nhẹ nhàng thở ra, ngoan ngoãn đi sau nàng.

Như Nương ngồi trên giường, vừa thấy Mạnh Trọng Cảnh vào, lập tức muốn đứng lên, lại bị Liễu thị nhanh tay đè lại, cười lqđ khuyên nàng: "Lang trung nói hai ngày tới người phải tỉnh dưỡng thật tốt, có gì nói cứ ngồi mà nói." Tình huống khi được người cứu, ai cũng muốn cảm ơn một lqđ chút, chuyện này cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Như Nương nhìn Liễu thị, không thử đứng dậy nữa, nhẹ giọng nói với Mạnh Trọng Cảnh: "Mạnh đại ca, cảm ơn huynh, nếu hôm nay không có huynh, chắc ta không sống nổi."

Mắt nàng rung rung, Mạnh Trọng Cảnh lại không thèm nhìn nàng, vừa nhìn trộm A Kết vừa nói: "Không có gì không có gì, lqđ chuyện đã qua thì cho nó qua, cô không cần để chuyện đó ở trong lòng. Ta, Lâm lqđ thúc, Lâm thẩm đều là người lương thiện, cô cứ yên tâm dưỡng thương ở đây, sau khi vết thương tốt lên thì tính tiếp."

"Ừ, ta biết." Như Nương cúi đầu đáp, quay sang nói với Liễu thị: "Ồ thêm nhiều ngày như thế, Như Nương lại gây thêm phiền phức cho thím rồi, đại ân đại đức của cả nhà thím và Mạnh đại ca, Như lqđ Nương ghi nhớ suốt đời."

Liễu thị dịu dàng khuyên nàng vài câu, bề ngoài vẫn là những câu khách sáo.

Mạnh Trọng Cảnh thấy bản thân không còn chuyện gì nữa, chào rồi rời đi, trước khi ra cửa, Mạnh Trọng Cảnh lặng lẽ lườm A Kết. A Kết rừ mắt nhìn mặt đất, giả vờ không biết hắn đang nhìn mình, tới khi Mạnh lqđ Trọng Cảnh tức giận bỏ đi, lúc ấy miệng nàng mới hơi nhếch lên.

Liễu thị cũng không ngồi lâu, sau khi Liễu thị đi, trong phòng chỉ còn ba vị cô lqđ nương. Như Nương cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì, A Kết thấy vừa nãy, nàng ấy cũng không lộ ra điều gì bất thường với Mạnh Trọng Cảnh, có lẽ là khi biết hôn sự của nàng và Mạnh Trọng Cảnh lên cắt đứt tâm tư, lại không đành lòng để nàng đơn độc, thỉnh thoảng nói với nàng hai lqđ câu. Như Nương trả lời rất khách khí, A Kết hỏi nàng đáp, không hỏi nàng cũng không ồn ào, im lặng, không hề khiến lqđ người ta thấy ngứa mắt.

Như Nương và tỷ muội A Kết cùng ăn cơm chiều, hiển nhiên lúc đi ngủ cũng cùng lqđ nằm với nhau trên một chiếc giường đất.

Lâm Trúc thích ngủ ở đầu giường, nơi đó gần lò sưởi, A Kết nằm phía ngoài, Như Nương ngủ cạnh nàng.

Lâm Trúc chui vào trong chăn làm ổ ở trong đó, nằm nghiêng nhìn hai người lạ đang nằm bên cạnh. Có lẽ là nhìn trưởng tử nhà mình thành thói quen, nàng lại cảm thấy tuy Như Nương không đẹp bằng lạ trưởng tử nàng, nhưng trên người nàng ấy có một loại mùi vị không thể nói nên lạ lời, không phải dung mạo, mà là từng cử chỉ hành động, khiến người nhìn không thể dời mắt.

Tuy không thích đối phương nhưng trời sinh, cô nương lại thích chưng diện, có một số việc không nhìn được mon men lạ tới hỏi thăm. Sau khi tắt đèn, Lâm Trúc tò mò hỏi: "Hà tỷ tỷ, tỷ là cô nương ở trong thành sao?" Trước kia, xem trong sách, thấy người ta khen ngợi mỹ nhân Giang Nam dịu dàng như nước, chẳng lẽ khí chất khiến người ta thương lạ tiếc của Như Nương là loại khí chất mà chỉ nữ tử Giang Nam có hay sao?

Một lát sau, Như Nương mới nói: "Ừ, gia phụ là thương nhân, đáng tiếc gia cảnh sa sút, sau đó lại gặp tai họa..."

Lâm Trúc hiểu rõ: "Không trách được, cử chỉ của tỷ đẹp như thế, có phải tỷ được ma ma dạy lễ nghi hay không?"

Như Nương "ừ" một tiếng, nhìn bầu trời tối đen ở bên ngoài nói: "Nhưng học rất vất vả, ta căn bản không muốn học."

Nữ nhân đều là hoa, tỷ muội Lâm gia là đóa hoa sinh ra và lớn lên một cách ung lạ dung tự tại ở trên núi, cha mẹ yêu thương không quản lý các nàng. Còn nàng, nàng là được nuôi trong bồn kiếng ở trong phòng, người khác muốn biến lạ nàng thành bộ dạng gì, nàng cũng nhìn được, người ngoài chỉ thấy nàng đẹp, lại không biết nàng phải chịu bao nhiêu đau đớn.

Nàng không muốn cướp đoạt với A Kết, nhưng A Kết lại có người tốt hơn chờ lạ nàng ấy, Mạnh Trọng Cảnh là hy vọng duy nhất để nàng có thể trở về núi, về với tự do.

Như Nương lật người, nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

A Kết nghe thấy tiếng động ở bên trái, vươn cánh tay vỗ muội muội một cách lặng lẽ, bảo nàng không nên hỏi nữa.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Như Nương hoạt động không tiện, A Kết giúp lạ rất nhiều, Như Nương dịu dàng cảm ơn. Nàng không nói tới Mạnh Trọng Cảnh, khi Lâm Trúc có ý nhắc tới hẳn Như Nương lạ cũng không tỏ ra tò mò, hai tỷ muội A Kết cũng không đề phòng lạ như hôm qua. Sau khi ăn xong, ba cô nương ngồi cùng một chỗ nói chuyện, ở chung với nhau cũng coi như hòa hợp.

Liễu thị thỉnh thoảng tới ngồi một lát, lúc nói chuyện không tránh được đề cập tới chuyện sau này Như Nương định thế nào. Như Nương lắc đầu tỏ ý không biết, Liễu thị lại hỏi tới người thân của lạ ở Đãng Châu, Như Nương nói, hiển nhiên là Liễu thị chưa nghe bao giờ, đi ra khỏi thôn hỏi xung quanh, cũng chẳng có ai biết. Liễu lạ thị nhiệt tình, có ý đi một chuyến lên trấn trên, nhờ hai vợ chồng em gái lưu ý giúp đỡ. Ở trong thành, Chu Bội có chút tiếng tăm, quen biết tương đối rộng, lạ nhưng chuyện này không phải là chuyện ngày một hai ngày là có thể có tin.

Đối với chuyện này, Như Nương vô cùng biết ơn, tuy lạ biết chắc chắn Chu gia sẽ chẳng hỏi thăm được điều gì.

Ba ngày sau, vết thương ở chân Như Nương cũng tốt lên, muốn lên đường, lạ Liễu thị biết lạ không chỗ để đi, có lòng tốt khuyên lạ: "Nếu không người ở đây thêm mấy ngày nữa, nhờ trấn trên có tin tức thì sao? Người cứ yên tâm ở đây, coi như cho hai tỷ muội A Kết có thêm bạn."

A Kết cũng mở miệng giữ lại. Ba ngày này, Mạnh Trọng Cảnh cũng không tới, Như Nương cũng không hỏi thăm, từ lâu, lạ đã không còn loại tâm trạng đau đớn này. Dù sao Như Nương là người có lạ nguồn gốc từ trong thành, Mạnh Trọng Cảnh, mặc dù mình rất thích, nhưng hẳn cũng chỉ là người thô thiển, có lẽ người ngoài biết ơn, trong lúc nhất thời mà thấy động lòng nhưng chưa hẳn sẽ khiến mình vừa mắt.

Lòng tốt không thể từ chối được, Như Nương tiếp tục ở lại Lâm gia.

A Kết lấy ra một bộ quần áo đơn của bản thân đưa cho Như Nương, để lạ tắm rửa.

Khi nhận quần áo A Kết đưa, Như Nương cực kì xấu hổ, nghĩ rồi nói: "Đại cô nương, trên người ta còn chút bạc, ta muốn lên lạ trấn trên mua ít vải, mặc quần áo của cô, ta rất áy náy."

A Kết tỏ ý không sao nhưng Như Nương kiên quyết muốn đi, A Kết nói với Liễu thị, Liễu thị vui vẻ đồng ý. Sáng ngày hôm sau, Lâm Hiền đánh xe lừa, Liễu thị, Lâm Trúc lạ và Như Nương cùng ngồi trên xe, trước khi thành thân, A Kết cũng không muốn ra khỏi cửa, Liễu thị để Lâm Trọng Cửu ở nhà cùng tỷ tỷ.

Trên con đường nhỏ, xe lừa đi nhẹ nhàng, khi đi tới lối rẽ, từ phía đối diện, có hai chiếc xe lạ ngựa phi nhanh tới, từ con đường khác đi theo hướng Bắc.

Lâm Trúc tò mò nhìn xung quanh, nhìn hai chiếc xe ngựa, không biết vì sao lại nghĩ tới Triệu công tử, nhiều ngày chưa có tin tức gì của Triệu công tử rồi.

Mà lúc này, Triệu Trầm, đang ở cùng Ninh thị, tia hoa lan ở trong viện.

Nắng sớm nhạt dần, bỗng nhiên ngoài trang trại có tiếng vó ngựa truyền tới, sau đó có gã sai vặt chạy vào thông báo: "Phu nhân, thiếu gia, lão gia đã về!"

Trong thôn trang, ngoại trừ Ninh thị, Triệu Trầm, Văn Mai, Trần Bình, không ai biết chủ nhà, lão gia thường xuyên ở bên lạ ngoài là Duyên Bình hầu ở kinh thành.

Triệu Trầm nhìn về phía mẫu thân.

Ninh thị coi như không nghe thấy, bàn tay trắng nõn ngắt đóa hoa lan trắng cài lên vành tai, nghiêng đầu hỏi nhi tử: "Nương như thế này có đẹp không?"

Dung mạo rực rỡ, đôi mắt dịu dàng, tươi cười đầm đạm, giống hệt hình dáng mẫu thân trong trí nhớ, lúc hấn còn bé.

Triệu Trầm đỡ mẫu thân dậy, cười nói: "Đẹp, trên đời này không có ai đẹp hơn nương."

Ninh thị giật dử, liếc mắt nhìn hấn: "Học được miệng lưỡi trơn tru ở đâu đấy? Giữ lại rồi nói cho con dâu tương lai của ta nghe đi!"

Triệu Trầm im lặng, cười, đi cùng mẫu thân ra đón người.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tự Tin

Triệu Trầm và Ninh thị còn chưa đến cửa viện, thì ở bên kia, một bóng dáng cao lớn đã đi tới đây, hai bên đối diện nhau, không nhận được đều dừng lại.

Triệu Trầm đi hai bước, đứng sang một bên, như cười như không, quan sát phụ thân hấn, Duyên Bình hầu Triệu Doãn Đình.

Bốn mươi tuổi, cả người khoác ăn choàng đồ thẫm, ăn mặc theo kiểu thương nhân, đôi mắt phượng hẹp dài, đôi lông mày thẳng toát lên sự uy nghiêm anh khí, vừa nhìn đã biết không phải là một thương nhân bình thường. Lúc này, trên người phụ thân không còn sự buồn bã đối với biến cố hai năm trước, không còn tinh thần sa sút khi tở phụ ốm chết, cũng lạ không còn sống nội tâm, dè dặt, cẩn thận như vài năm trước, lúc mới nương tựa vào Minh vương, phụ thân như một lạ tướng quân sắp chiến thắng, hăng hái, chí khí vô cùng.

Triệu Trầm hiểu, chỉ khi đứng trước mặt mẹ con bọn hấn, phụ thân mới lộ ra những cảm xúc phức tạp như vậy.

Ở trong lòng phụ thân, mẫu thân và hấn- đứa con của người, không hề giống nhau.

Thấy phụ thân ngơ ngác nhìn mẫu thân, quên cả việc nói chuyện, mẫu thân nhìn chằm chằm bồn hoa ven đường không muốn nói, Triệu Trầm đành phải mở miệng: "Phụ thân."

Triệu Doãn Đình lập tức hoàn hồn, cuối cùng cũng chuyển mắt nhìn về phía đứa con cả của chính mình.

Thiếu niên mười bảy tuổi, so với hấn, không thấp hơn bao nhiêu...

Chỉ liếc mắt một cái, trong lòng Triệu Doãn Đình dâng lên sự chua xót. Giữa năm lạ ngoài, trưởng tử chỉ giống như đứa bé, mà giờ đây vừa nhìn thấy, đã thành người lớn rồi. Trước kia, lúc trưởng tử chín tuổi, ngày nào cũng chạy trước mắt hấn, hấn dạy con cưỡi ngựa, bắn tên, đọc sách, biết chữ, trưởng tử nhìn hấn bằng ánh mắt sùng bái kính nể. Sau này, hấn bị ép vào tình trạng không thể không đưa trưởng tử rời đi, thời gian hai cha con ở chung lạ một năm còn ngắn hơn một năm, đặc biệt là hai năm qua, thời gian quan trọng mưu đồ việc lớn, hầu như trong một năm, hấn chỉ có thể trở về một lần, nhân lúc ra ngoài làm việc, cố gắng tìm thời gian để lạ tới đây. Đối với trưởng tử, hấn càng thêm nhớ nhung và áy náy, càng ngày, ánh mắt đứa con ấy nhìn hấn càng khách khí, tuy thân thiết, nhưng không giữ vững sự tin tưởng như trước đây.

Hấn bỏ lỡ sự trưởng thành của trưởng tử, bỏ lỡ hạnh phúc của gia đình nhiều như vậy.

May mắn thay, sang năm, người một nhà có thể đoàn tụ với nhau rồi.

Triệu Doãn Đình dấu đi cảm xúc ở trong lòng, đi tới, vỗ vai Triệu Trầm, khen: "Tiểu tử, sắp cao hơn ta rồi, võ công luyện tới đâu rồi?"

Triệu Trầm nghiêng đầu, nhìn về phía Thanh Sơn xa xa: "Buổi chiều săn bắn, phụ thân cũng biết mà." Hàng năm lúc phụ lạ thân tới, đều muốn so tài với hấn.

Thiếu niên ung dung tự tin, vô cùng giống mình năm đó, Triệu Doãn Đình vô cùng vừa lòng, nói với Triệu Trầm: "Đi thôi, một lát nữa tới thư phòng chờ ta."

Triệu Trầm biết điều rồi đi.

Triệu Doãn Đình nhìn bóng dáng cao gầy của trưởng tử, mãi đến khi Triệu Trầm đi tới lối rẽ, hấn mới xoay người. Ninh thị lạ nhu thuận đứng sau lưng hấn, trên người mặc bộ váy trắng thêu lá trong lạ sáng mà thuần khiết, khuôn mặt trắng nõn không son phấn, ở trên đầu, ngoại trừ đóa lan trắng cài trên tóc mai thì lạ không có bất cứ đồ trang sức nào, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng tới dung nhan của nàng chút nào, nàng vẫn giống như mười mấy năm trước, chỉ cần đứng lặng lặng ở đó thôi, cũng có thể cướp đi lòng của hấn.

"Lan Dung." Hắn cầm tay nàng, gọi khẽ.

Ninh thị dùng tay còn lại sờ áo bào của hắn, tò mò hỏi: "Đến đây lúc nào vậy?"

Triệu Doãn Đình hôn nhẹ tay nàng, dắt nàng đi vào phòng, vừa đi vừa nói: "Lần này phải tới Tế Nam làm việc, thời gian gấp gáp, tối hôm qua đi suốt đêm để tới đây, sáng mai phải đi."

Ninh thị dặn dò Vãn Mai đang cúi đầu theo sau, bảo nàng đi chuẩn bị nước ấm.

Vãn Mai đi rồi, Triệu Doãn Đình nhéo nhéo tay nàng, thấp giọng nói: "Nàng hầu hạ ta đi."

Ninh thị không để ý tới hắn, đi trước một bước, vào nhà, chuẩn bị pha trà cho hắn, Triệu Doãn Đình không làm phiền nàng, trực tiếp kéo nàng lên đùi, một tay ôm eo nàng, một tay nâng mặt nàng, nhìn nàng chăm chú. Từ lâu, Ninh thị đã quen với việc hắn chuyên đánh lén rồi, nhắm mắt lại chờ hắn, vẻ mặt bình tĩnh, giống như hoa mai lúc sáng, không biết có người đang mơ ước.

Nhưng hắn đang ở bên cạnh nàng, nàng nhìn thấy rõ ràng, vì sao không thấy khó xử chút nào?

Trong lòng Triệu Doãn Đình tỏa ra sự đau khổ, hắn không muốn tiếp tục khổ thêm nữa, nâng cằm nàng lên, chạm vào môi nàng. Miệng nàng ướt át, là tình yêu hơn hai mươi năm của hắn, là hương vị hắn khát khao mỗi năm. Hắn nhẹ nhàng mà nếm, chậm rãi mút, kiên nhẫn chờ nàng đáp lại, nếu nàng vẫn lạnh nhạt với hắn, hắn dùng bản thân để sưởi ấm nàng, để nàng lại lạnh nóng lên. Cổ họng giật giật, khó thở, nàng bắt đầu thở gấp. Nàng nắm vạt áo hắn, sự ấm u nôi đầy mắt của Triệu Doãn Đình tan đi, hắn nhắm mắt lại, ôm nàng thật chặt, hôn nàng thật sâu.

Trong thiên sảnh, một nhóm tiểu nha hoàn đang đổ nước, đổ nước xong thì chạy toán loạn, đóng cửa lại, Triệu Doãn Đình bế nàng lên, cùng bước vào thung tắm.

Chuyện gì nàng cũng không làm, phản ứng vẫn như cũ. Hắn kiên nhẫn hôn nàng yêu nàng, mãi đến khi nàng cắn môi cũng không kiềm chế được âm thanh trong cổ họng, hắn mới nâng eo nàng lên, đối mặt với nàng, kết hợp cùng nàng. Nàng như lạnh lúc đầu, hắn cũng hưng phấn như lúc ấy, như quay trở lại ngày trước, có được nàng, hắn mừng rỡ như điên, nhìn thấy rằng mây đỏ trên mặt nàng, nghe tiếng khóc của nàng giống như điên cuồng.

"Lan Dung, Lan Dung, ta muốn đem nàng nhập vào trong xương máu, để cho nàng nhìn thấy trái tim của ta." Tiếng nước bị khuấy động, hắn ôm chặt nàng, thì thào bên tai nàng.

Ninh thị ngửa đầu, mắt đẹp nhắm chặt, 3000 sợi tóc đen bóng như thác nước rơi tung trên vai, móng tay bám chặt vào lưng hắn.

Cuối cùng, tiếng nước cũng dừng lại, Triệu Doãn Đình lau khô người Ninh thị, ôm nàng về nội thất. Hắn nhìn khuôn mặt đỏ hồng, đặt nàng nằm trên giường, cúi xuống hôn lên trán nàng: "Nàng nghỉ một lát, ta ra nói chuyện với Thừa Viễn." Nói xong, tự mình đi tìm quần áo ở trong ngăn tủ.

Ninh thị mở to mắt, quay đầu nhìn từng cử chỉ hành động của hắn, chờ hắn mặc xong mới nói: "Con cũng giống người, đều có chủ kiến riêng, người đừng tranh cãi với con."

Triệu Doãn Đình đang thất đại lung, nghe thấy giọng nói, tiếng cười dịu dàng của nàng, "Chỉ cần con nói có lý, ta sẽ nghe con."

Ninh thị không nói thêm nữa, Triệu Doãn Đình quay lại, làm việc không đứng đắn một lát nữa, sau đó mới đi ra ngoài.

Trong thư phòng, Triệu Trầm đã ở chờ ở đó, nhưng cũng không tới quá sớm, chỉ tới sớm hơn Triệu Doãn Đình một khắc.

Phụ thân đã thay quần áo, vẻ mặt hồng hào, tinh thần hăng hái, Triệu Trầm giả vờ như không biết cha mẹ làm gì, đi tới bên cửa sổ, ngồi đối diện với Triệu Doãn Đình, đi thẳng vào vấn đề: "Phụ thân muốn hỏi vì sao con lại từ chối hai người được chọn đúng không?"

Triệu Doãn Đình nhìn con với vẻ mặt nghiêm túc: "Ừ, con có lý do gì? Con cũng 17 rồi, năm nay định thân, sang năm đại hôn, rất phù hợp."

Triệu Trầm cười cười, nhìn hắn đầy nghi ngờ: "Phụ thân, nhi tử có một chuyện gấp không hiểu, nếu phụ thân đồng ý sang năm đón con và nương về, một lần nữa để con làm thế tử, chắc chắn phụ thân khẳng định đã có cách đối phó với phủ Quốc công, nói cách khác, sang năm, uy danh của hầu phủ có khả năng sẽ ngang ngửa với phủ Quốc công. Nếu như thế, vì sao phụ thân lại vội vã sắp đặt hôn sự cho con, sang năm lại tìm, chẳng phải là có thể chọn được nữ tử có xuất thân vô cùng cao quý hay sao?"

Sắc mặt Triệu Doãn Đình khẽ thay đổi.

Triệu Trầm lười nhác tựa vào ghế bành: "Phụ thân vẫn quan sát để đợi người làm thế tử, bây giờ, con là kẻ thất đức nên chỉ xứng với những cô nương này hay sao?"

Triệu Doãn Đình nhíu mày, khiển trách: "Nói bậy bạ cái gì đấy, ta nói thế tử là con thì chắc chắn sẽ là con, bây giờ định hôn cho con là tính toán của ta."

Triệu Trầm cười lạnh: "Tính toán cái gì? Sợ con lên thế tử sẽ chèn ép người nọ, cho nên muốn con cưới thế tử có thân phận thấp, sau này cho hắn cưới người có thân phận cao, ít nhất phụ nhân của hắn cũng chèn ép được phụ nhân của con hả?"

Từ ngữ hắn vừa bắt kính, kiêu ngạo lại hung hãn, lòng này Triệu Doãn Đình nhíu lại càng chặt, một năm không thấy, lại càng không thể tức giận với

trường tử, thái độ đành phải mềm xuống: "Thừa lqđ Viễn, con biết trong lòng ta chỉ có một người là nương của con, người nọ chẳng qua chỉ là vật trang trí mà thôi, sang năm, có khả năng ta sẽ hưu nằng ta, cũng có lqđ khả năng sẽ giết nằng ta, nhưng Hàm nhi là Tam đệ của con, trong người con và nó đều chảy dòng máu của ta, cái gì con cũng có, để cho nó một chút cũng không được hay sao?"

Triệu Trầm dùng ánh mắt khó tin nhìn nam nhân đối diện.

Nếu là hai năm trước, có lẽ hắn sẽ hét to cãi lại phụ thân, nhưng lúc này hắn chỉ bình tĩnh nói với phụ thân: "Con chỉ có một Nhị đệ là Triệu Thanh, một muội muội là Triệu Nghi, lúc nào bọn họ là người lqđ bằng lòng coi con là huynh trưởng. Còn Triệu Hàm, nó là con trai của người, không phải đệ đệ của con. Đây là lần cuối cùng con nói những câu này, phụ thân nhớ đừng quên."

"Thừa Viễn..."

"Phụ thân" Triệu Trầm mở miệng cắt ngang lời hắn, cả người nghiêng về phía trước, tới gần, thương lượng với lqđ hắn: "Phụ thân, thật ra vị trí thế tử con cũng không để ý, nếu có người để ý, lqđ muốn tranh với con. Giống như ngày xưa người đã dạy của con, nếu là thứ của con, vì sao con phải cho người khác? Cho nên, chỉ cần con quay lại hầu phủ, mặc kệ lqđ người muốn hay không, con đã chắc chắn địa vị thế tử này rồi. Nếu phụ thân không muốn cho con, hoặc là lo lắng con sẽ chen ép, trả thù nó, người đừng nói tới chuyện con và nương trở về nữa, người về phụ tử từ từ hiếu với nó*, con sẽ tìm cách khác để tạo dựng sự nghiệp..."

phụ tử từ hiếu*: cha hiền con hiếu thảo

"Con muốn cắt đứt quan hệ cha con với ta?" Triệu Doãn Đình giận dữ, đập tay lên bàn. Hắn vì nó mà nhọc lòng, nó lại làm con trai như thế này sao?

Triệu Trầm thờ ơ, rũ mắt xuống nhìn chén trà ở trước mặt: "Con chỉ cảm thấy phụ thân quan tâm nhi tử quá mức thôi, lqđ không bằng tự động nhường lại."

"Ta không cần con phải như vậy..." Triệu Doãn Đình còn muốn nói cái gì, nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh rũ hàng mi của thiếu niên, bỗng cảm thấy mệt mỏi.

Ngay cả ánh mắt này cũng giống hệt nằng, cực kỳ giống nằng, giống như hắn có nỗi trăn lòi đình, bọn họ cũng không để ý.

Triệu Doãn Đình bắt bản thân phải bình tĩnh lại, chậm rãi ngồi xuống, trầm mặc một lúc lâu, mới thấp giọng nói: "Thừa Viễn, khó lắm chúng ta mới gặp nhau lqđ được một lần, ta không muốn âm ỉ với con, con cũng đừng nói những lời chọc ta tức giận, con có biết trong lòng ta, người ta coi trọng nhất là con, đứa con trưởng, lqđ từ ngày con sinh ra cho tới ngày đầu tiên bắt đầu, hầu phủ này nhất định là của con, ai dám cướp, ta là người đầu tiên không đồng ý. Được rồi, sang năm ta sẽ sắp xếp chuyện hôn nhân cho con, ta chỉ mong tương lai con cho nó một con đường sống, có được không?" Đó cũng là con của hắn, lúc sinh ra hắn không muốn không làm gì được, nhưng đứa con ấy gọi hắn là phụ thân chín năm, hắn không thể nhìn đứa con ấy chết được.

Triệu Trầm không đáp lại cũng không cự tuyệt, mỉm cười: "Lòng người dễ đổi, mặc dù bây giờ con đồng ý, không chừng ngày nào đó con sẽ đổi ý, không hứa hẹn là tốt nhất, miễn cho đến lúc đó lại chọc phụ thân tức giận."

Triệu Doãn Đình cười vô cùng tức giận: "Người thật hiếu thuận!"

Trong mắt Triệu Trầm hiện lên sự vui sướng khi thấy người gặp họa, tò mò hỏi hắn: "Con vì phụ thân mà cảnh giác thôi, sang năm phụ thân đưa con với nương lqđ trở về, có nghĩ tới chuyện nên giải thích thế nào với Thái phu nhân hay không?" Năm ấy Thái phu nhân cố gắng hết sức khuyên nhi tử hưu thê rồi cưới tiếp, sang năm mà nhìn thấy mẫu thân- "người chết sống lại", không biết bà già kia có thể bị dọa cho tức giận tới chết không nữa.

Mặc dù Triệu Doãn Đình đã lo liệu từ lâu, lúc này lại bị trường tử cười vui sướng khi người gặp họa, hắn vẫn thấy tức giận đến buồn bực, đi tới xách người lỗi ra: "Đi, lqđ chúng ta ra viện đánh một lúc đi, để ta xem con có luyện công tốt hay không!"

Triệu Trầm vui vẻ đi cùng.

Hai cha con đánh nhau khoảng một canh giờ, cuối cùng đều mệt đến mức nằm sấp, mãi đến khi lúc trưa phải ăn cơm thì mới nghỉ ngơi. Trên bàn cơm, Ninh thị nhìn lqđ khoe miệng phát tiếng nói của con trai, nhìn thấy trên mặt con không bị thương cũng không ngừng gây chú ý. Vai trái của con trai va vào phụ thân, chỉ cảm thấy buồn cười.

Buổi chiều, Triệu Doãn Đình và Triệu Trầm cười ngửa vào trong núi săn bắn, trước khi mặt trời lặn mới về.

Thân thiết với trường tử cả ngày, buổi tối Triệu Doãn Đình cũng không thấy mệt, ôm Ninh thị âm ỉ đến nửa đêm mới thấy vừa lòng. Sau khi làm xong, cả người Ninh thị không còn một chút sức lực nào, chỉ có lqđ thể mặc kệ Triệu Doãn Đình đặt nằng nằm sấp trên người hắn, mặt áp vào ngực hắn, nơi ấy mồ hôi ẩm ướt, nghe trái tim hắn đập mạnh mẽ yên ổn.

Ngay khi Ninh thị sắp ngủ, bỗng nghe thấy nam nhân nói khẽ: "Lan Dung, chuyện lqđ trước kia chúng ta cũng không thể làm gì được nữa, bảo vệ nằng và Thừa Viễn, ta không thể không lật lọng với nằng ta, lqđ nhưng khi nằng ta sinh con ta có động tay động chân, cho nên vài năm nay nằng ta không thể có thai. Vạn di nương, nằng có biết không, ta không chạm qua nằng ta lần thứ hai, Chu di nương là đại nha hoàn bên cạnh nằng, ta cố ý thu vào để khiến nằng ta cảm thấy ấm ức, không cho nằng ta đắc ý, sau khi nằng ta sinh nữ nhi, ta cho nằng ta uống canh tuyệt tự. Lan Dung, ta đồng ý với nằng, sang năm sau khi nằng quay về, những người đó ta không chạm vào nữa, ta chỉ muốn một người duy nhất là nằng thôi, chúng ta sống nửa đời sau thật tốt, được không?"

Được không?

Ninh thị nhắm mắt lại, thở nhẹ nhàng.

Có hấn, nàng sẽ sống tốt, không có hấn, nàng cũng vẫn sống tốt, người sống cả cuộc đời, tốt nhất đừng gây khó dễ cho bản thân.

Người nằm trên không đáp lại, Triệu Doãn Đình cũng không giục nàng đáp, nhẹ nhàng vuốt lưng nàng, đưa nàng vào giấc ngủ.

Nàng không đồng ý cũng chẳng liên quan, nàng ở bên cạnh hấn, là đủ rồi.

Ngày hôm sau, trời chưa sáng, Triệu Doãn Đình chuẩn bị xuất phát, hấn im hơi lặng tiếng thức dậy, Ninh thị còn đang ngủ. Triệu Doãn Đình đứng trước giường đất, nhìn nàng chăm chăm, nhìn khuôn mặt yên bình đang ngủ một lúc lâu, mới dần lòng rời đi.

Triệu Trầm đã đứng chờ hấn ở ngoài sân.

Nhìn trường tử, Triệu Doãn Đình cực kỳ vui mừng, hai cha con ăn cơm, sau đó cùng đi ra ngoài.

"Phụ thân, hôn sự của con, người không cần quan tâm, con sẽ như người mong muốn, tìm cho người một người con dâu có xuất thân không cao." Trước khi Triệu Doãn Đình lên xe, Triệu Trầm mở miệng nói lạnh nhạt.

Triệu Doãn Đình sùng sốt, cho rằng trường tử lại giận dữ với hấn, vỗ vai con: "Đừng nói nữa, việc này là do ta cân nhắc không chu toàn, con là một nam nhân tốt, nên cưới cô nương tốt nhất. Yên tâm, sang năm ta chắc chắn sẽ tìm cho con một mối hôn sự tốt."

Triệu Trầm bật cười, hai mắt nhìn thẳng nam nhân: "Phụ thân lo lắng quá rồi, nhi tử chỉ muốn tìm được một đoá hoa lan thuộc về con thôi, không phải đang tức giận với người đâu."

Động tác của Triệu Doãn Đình dừng lại một chút, nhìn Triệu Trầm chăm chăm để nghiên cứu. Thê tử như lan, trong mắt hấn và trường tử, chỉ có thê tử mới xứng với tên hoa lan, lúc này trường tử lại dùng từ hoa lan để chỉ cô nương, hiển nhiên là đã động tình rồi. Hấn nhún mày trầm tư, không nhận được muốn biết thân thế, lai lịch của đối phương, Triệu Trầm không lqđ cho hấn có cơ hội dài dòng, vươn tay mời hấn lên xe: "Phụ thân đi thôi, người chỉ cần tin vào ánh mắt của nhi tử, chờ uống trà của con dâu là được rồi."

"Được, ta sẽ tin con một lần!" Triệu Doãn Đình cười sang sảng, cuối cùng liếc mắt một cái nhìn trường tử, lên xe. Tuy trường tử thích giận dữ với hấn, nhưng hấn phải thừa nhận, tiểu tử này có chỗ giống hấn, trên người nữ nhân, hấn tin tưởng ánh mắt của bản thân:

Sắc trời u ám, xe ngựa nhanh chóng đi xa.

Triệu Trầm đứng ở ngoài thôn, đứng đến lúc ánh nắng đầu tiên toả xuống người, Triệu Trầm mới nhìn chân trời hỏi: "Con lộc kia còn sống không?"

(híc.. em k biết con lộc là con gì đâu,,, ai biết chỉ em vs)

"Thưa thiếu gia, sống rất tốt ạ, vừa rồi đi xem, nó suýt nữa còn đá ta một phát đấy ạ." Trần Bình cười đáp.

Triệu Trầm vuốt cằm: "Được, ngày mai đi thì đem nó theo."

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tặng Quà

Hôm trước, Liễu thị đưa Như Nương lên trần trên, Như Nương chọn mấy tấm vải tốt nhất, màu sắc tươi sáng, tất cả là màu mà các cô nương thích mặc. Liễu thị thấy nàng chọn cho chính nàng, lên không nghĩ nhiều, mãi đến khi thấy Như Nương chọn tơ lụa màu xám, nàng mới hỏi Như lqđ Nương mua màu này làm gì. Như Nương nói muốn làm một bộ nam trang để sau này khi ra cửa thì lòi ra dùng, Liễu thị hiểu rõ gặt đầu, không hỏi nhiều. Cuối cùng, khi tính tiền Liễu thị muốn trả lqđ nhưng Như Nương kiên trì từ chối, tự mình trả tiền.

Quay về Lâm gia, Như Nương bắt đầu may quần áo.

Nàng thêu thùa không tệ, động tác cũng thuần thục, ngay hôm ấy đã may xong chiếc váy màu hồng, khi đưa cho Lâm Trúc, hai chị em A Kết mới biết Như lqđ Nương muốn cảm ơn các nàng, vội vàng từ chối, nhưng váy đã làm xong, Lâm Trúc không mặc thì Như Nương mặc cũng lqđ không hợp, Lâm Trúc đành phải nhận.

"Hà tỷ tỷ, tỷ nhìn thật tốt, chưa đo cho muội đã có thể may vừa thế rồi." Khi thử đồ, Lâm Trúc ngạc nhiên, nói.

Như Nương cười dịu dàng, nhẹ nhàng giải thích: "Ta cũng không lợi hại thế đâu, hôm ấy, quần áo muội phơi ở bên ngoài, ta lén lút vung tay múa chân một chút ấy mà."

Tuy mấy ngày nay, đối với Mạnh Trọng Cảnh, Như Nương không còn tỏ ra lo lắng, nhưng Lâm Trúc vẫn lặng lẽ hỏi thăm lqđ dò: "Hà tỷ tỷ thù thừa rất đẹp, tay tỷ lại khéo như vậy, tướng công tương lai của tỷ thật là có phúc."

Như Nương lắc đầu, khẽ thở dài: "Lúc này, ta chỉ muốn tìm thấy người thân, sau này dừng chân ở đâu còn chưa biết, làm gì có tâm trạng để suy nghĩ tới chuyện hôn sự."

Bình bình thân thân, hiển nhiên là không còn suy nghĩ kia nữa rồi.

Lâm Trúc nhìn trưởng tỷ, A Kết lặng lẽ lờm Lâm Trúc một cái, Như Nương cũng không phát hiện, nàng cũng biết muội muội có những suy nghĩ quý quái.

Sáng sớm hôm sau, Như Nương lại bắt đầu may quần áo, A Kết sợ nàng ấy cũng may cho mình, nàng khuyên từ lqđ trước: "Nghìn vạn lần cũng đừng làm cho ta nhé, quần áo của ta nhiều quá rồi, cô khâu hai bộ quần áo cho mình đi." Tiếp lqđ xúc lâu dài, quan hệ gần gũi, nói chuyện cũng thoải mái hơn.

Như Nương cười với nàng: "Vốn dĩ ta đang may quần áo cho mình mà."

---@@---

Lâm Trúc bật cười không phúc hậu, A Kết bị náo loạn, mặt đỏ bừng.

Đến lúc hoàng hôn, Như Nương vẫn đưa bộ quần áo trắng thêu hoa lan tới trước mặt A Kết. Nói thế nào A Kết cũng không nhận, Như Nương thở dài: "Đại cô nương, nếu không có các người, chẳng biết lúc lqđ này ta còn sống hay đã chết nữa, cô nhận đi, nếu không ta ở đây, ăn không ở không, rất áy náy."

Nàng tình chân ý thiết*, A Kết không có cách nào để từ chối.

*Tình chân ý thiết: thiết tha, thật lòng

Như Nương thở ra nhẹ nhàng, sau bữa cơm chiều, nói với tỷ muội A Kết: "Hai lqđ ngày nay ở trong phòng, mắt hơi đau, chúng ta ra ngoài đi một chút đi, phong cảnh nông thôn nơi này khác hẳn với bên nhà ta, trước kia, vội vàng chạy trốn, lqđ không có cẩn thận nhìn qua, thật ra ta đã muốn ngắm nhìn nó từ lâu rồi."

Quy tắc gia đình nhà nông không hề nghiêm khắc, không cần chú ý tới chuyện không ra công trước, không bước công trong, nói với Liễu thị một tiếng, tỷ đệ lqđ Lâm Trúc đi ra ngoài cùng Như Nương, A Kết vẫn ở trong nhà.

Ngày hè, người ra khỏi cửa hóng mát khá nhiều, hai huynh đệ Mạnh Trọng Cảnh lqđ cũng chờ ở bên ngoài. Từ xa, Mạnh Trọng Đạt đã nhìn thấy ba tỷ đệ Lâm Trúc đi về hướng thôn Bắc, hần nhanh chóng giật lqđ Mạnh Trọng Cảnh: "Đại ca, huynh nhìn kia, tàu tử tới bên kia tản bộ, chúng ta cũng sang đó đi?"

Mạnh Trọng Cảnh nghe thấy, ngẩng đầu nhìn sang bên kia. Lúc này trời bắt đầu tối sầm, ba người đưa lưng về phía hần, bên trái là cô nương có vóc người cao, bắt kẻ quần áo thể nào thì vóc dáng ấy, hần vô lqđ cùng quen thuộc. Nghĩ tới giấc mộng mấy hôm nay, vị hôn thê thường xuất hiện, ở trong đó, bộ dáng xinh đẹp lúc nàng ăn dấm chua, Mạnh Trọng Cảnh không do dự lâu, dẫn đầu đi sang bên kia. Tất cả mọi người đều đang tản bộ, trùng hợp lqđ gặp nhau thì lên tiếng gọi, ở trong thôn chẳng có gì, lại nói, thôn bọn hần ở phía tây bắc, nơi ấy cũng không có nhiều người.

Đó là đường đi tới sông Bắc Hà nhưng bọn Lâm Trúc cũng không định đi quá xa, đi tới con đường giao nhau ở chỗ sườn lqđ núi thì dừng lại. Ven đường có cây táo cô thụ vượn ra một cành thật to, Như Nương giơ đầu quan sát, tò mò hỏi Lâm Trúc: "Đây là cây nhà ai trồng à?"

Lâm Trọng Cửu cướp lời: "Không phải, tự nó lớn lên đó, mùa thu, lúc táo đỏ, ai cũng có thể tới đây hái táo, vừa chua vừa ngọt ăn rất ngon, nhưng hạt của nó rất lớn, không tới hai miếng là ăn xong rồi."

Như Nương cười cười, xoa đầu bé.

Từ xa, tiếng bước chân truyền tới, ba người cùng quay đầu nhìn lại, Như Nương

quét mắt một vòng lập tức vội vàng lqđ nghiêng đầu sang chỗ khác, dường như thấy khó xử.

Sắc mặt Lâm Trúc lại thay đổi, không để ý tới tiếng gọi của Mạnh Trọng Đạt, nhìn chăm chăm Mạnh Trọng Cảnh.

Mạnh Trọng Cảnh vẫn cứ nghĩ cô nương xấu hổ, đứng ở bên kia, vị hôn thê không cho hần nhìn, trong lòng vừa khấn lqđ Trương vừa vui sướng, nhìn chăm chăm bóng dáng của nàng. Gió đêm thổi lqđ qua, quần áo nàng tung bay, dáng người thon thả mảnh mai thướt tha, nhìn thật đẹp, không nói nên lời.

Lâm Trúc thu bộ dáng của hần vào trong mắt, sắc mặt không thể hình dung bằng từ khó coi nữa rồi, nhấc chân đi tới, đứng trước người Như Nương để che cho nàng ấy, không vui, hỏi: "Mạnh đại ca, huynh lại nhìn chăm chăm Hà tỷ tỷ làm gì?" Thì ra lqđ khi Như Nương từ bỏ thì hần lại nhớ Như Nương?

Mạnh Trọng Cảnh ngạc nhiên.

Như Nương đỏ mặt, quay lại, liếc hần một cái rồi lại lập tức rũ mắt xuống, hơi lqđ nghiêng đầu, gọi hần: "Mạnh đại ca." Giọng nói nhẹ nhàng, vừa khó xử

lại vừa bất an.

Mạnh Trọng Cảnh vừa sợ vừa xấu hổ, nhìn nàng lại nhìn Lâm Trúc, vội vã giải thích cho chính mình: "A Trúc, Hà cô nương, ta, ta không cố ý, ta cứ tưởng..." Nói tới đây lại không nói được nữa, hần tướng là A Kết, nhưng lời này lại không thể nói ra, lqđ đặc biệt là khi có người ngoài. Không thể giải thích rõ, Mạnh Trọng Cảnh tức giận, lừm Nhị đệ nhà mình một cái, xoay người đi về.

Mạnh Trọng Đạt nhìn Lâm Trúc, có chút không ổn.

Lâm Trúc hừ một tiếng, giữ chặt Như Nương, lao thẳng về cửa sau nhà mình.

Hai vợ chồng Lâm Hiền đang nói chuyện ở trong phòng, Như Nương cúi đầu đi thẳng tới sương phòng, Lâm Trúc đi theo sau, khuôn mặt nghiêm lại.

Ở dưới mái hiên, A Kết đang nhìn vải len sọc, thấy sắc mặt hai người có vẻ không đúng, nàng giữ chặt Lâm Trúc, hỏi nhỏ: "Sao vậy?"

Lâm Trúc đang tức giận, không thèm nghĩ ngợi, nói luôn: "Bọn muội gặp Mạnh đại ca, Mạnh đại ca tưởng Hà tỷ tỷ là tỷ, nhìn chăm chăm tỷ ấy."

Nàng biết chắc chắn là Mạnh Trọng Cảnh nhận nhầm người, nếu không, có lá gan lớn hần cũng không dám mạo phạm Như Nương ở trước mặt nàng, nhưng nàng lqđ vẫn buồn bực như cũ, ngay cả trưởng tỷ, Mạnh Trọng Cảnh cũng có thể nhận nhầm. Trưởng tỷ và Như Nương cao tương đương nhau. Ngực eo nhỏ, nhưng tỷ nhỏ mảnh mà đẹp, Như Nương lại gầy hơn, người quen thuộc ít nhất cũng phải nhìn ra sự khác nhau chứ.

A Kết bất ngờ không kịp đề phòng, thấy muội muội nói xong lập tức hồi hận, lo lqđ lảng nhìn nàng ấy, nàng buột bản thân phải nở nụ cười, thất vọng hỏi: "Hần có làm chuyện gì mạo phạm tới Như Nương không?"

Lâm Trúc lắc đầu: "Không có, phát hiện ra mình nhận nhầm người, Mạnh đại ca lập tức đi luôn, Như Nương cũng không nhìn huynh ấy nhiều lần, đại tỷ, tỷ đừng lo." Nàng quan sát công bằng, đêm nay rõ lqđ rằng là Mạnh Trọng Cảnh tự động lao tới, Như Nương cũng không làm chuyện gì không nên làm.

"Hiểu lầm thôi mà, ta có gì phải lo lắng chứ." A Kết không muốn nhắc lại, khẽ giục thấp Lâm Trúc: "Muội mau chạy theo giải thích rõ ràng cho Như Nương đi."

Lâm Trúc cẩn thận quan sát nàng, A Kết giả vờ tức giận, dí một chút vào trán Lâm Trúc, Lâm Trúc cười hắc hắc, đi vào nhà.

A Kết đứng ở bên ngoài, ngẩn người, trong lòng không biết là mùi vị gì, nàng và Mạnh Trọng Cảnh cùng nhau lớn lên, ngay cả nàng, sao hần có thể nhận nhầm cơ chứ?

Đêm nay, trước khi đi ngủ, ba người không hề nói chuyện phiếm giống như thường ngày.

Ngày hôm sau, A Kết tỉnh dậy đầu tiên, khi A Kết ngồi dậy, Như nương cũng dậy, nhìn bên cạnh, thấy Lâm Trúc vẫn đang ngủ, nàng nhỏ giọng, nói với A Kết: "Đại cô lqđ nương, chuyện tối hôm qua, cô có mất hứng không? Cô đừng nghĩ nhiều, chắc chắn là Mạnh đại ca nhìn quần áo mà nhận người thôi, hôm nay ta sẽ nhanh lqđ chóng khâu bộ quần áo mới, chắc chắn lần sau sẽ không xảy ra chuyện này nữa."

"Không có, Như Nương, cô đừng buồn, hần thất lễ mới đúng." Nàng ấy cẩn thận như vậy, ngay cả khi trong lòng A Kết cảm thấy không thoải mái, A Kết cũng không biểu hiện ra ngoài, huống hồ là do Mạnh Trọng Cảnh nhận nhầm người, nếu muốn trách, người nàng phải trách là Mạnh Trọng Cảnh mới đúng.

Như Nương bật cười, lắc đầu, hai người tiếp tục nói vài câu, A Kết xuống giường, đi hái.

Nhìn bóng dáng của A Kết, trong lòng Như Nương dâng lên sự áy náy, ngay lập tức đã bị nàng dẫn xuống.

Sau khi ăn điểm tâm, A Kết ngồi trong thư phòng, vừa thêu khăn vừa nhìn đệ đệ và muội muội đọc sách. Khi hai người bắt lqđ đầu luyện chữ, kim chỉ màu hồng ở trong gió không đủ dùng, nàng quay về sương phòng để lấy, vừa vào phòng đã thấy Như Nương đang ngồi trong đó may quần áo. A Kết tò mò nhìn về phía tờ lụa mà xám tro ở trong tay nàng ấy, vừa nhìn được lqđ một cái đã thấy Như Nương nhanh chóng giấu vải ra sau lưng.

A Kết cực kì xấu hổ, khuyên nàng: "Quần áo của Tiểu Cừ rất nhiều, cô cứ may thêm quần áo cho bản thân đi, không cần khổ vì đệ ấy như vậy đâu."

Như Nương cúi đầu không nói.

A Kết nhìn nàng, biết nàng không nghe lời mình khuyên, đi thẳng tới tủ tìm chỉ, lắc đầu đi ra ngoài.

Vừa đi đến trước cửa thư phòng, bên ngoài bỗng nhiên vang lên xe ngựa lộc

cộc, dừng lại trước ở ngưỡng cửa nhà mình.

Khách đi xe ngựa tới Lâm gia chỉ có Chu gia, A Kết mừng rỡ, chạy ra mở cửa. Lqđ Nhưng sau khi mở cửa gỗ ra, không nhìn thấy khuôn mặt tươi cười chào đón của đi đâu, chỉ thấy bóng dáng của hai nam lqđ nhân. Người đi đầu mặc chiếc áo choàng cổ tròn màu trúc xanh, khuôn mặt trong trẻo, lạnh lùng, khi ánh mắt chạm nhau, ngay lập tức sự ngạc nhiên trong mắt hần biến thành sự nghiến ngấm, khóe miệng hiện lên nụ cười ý vị thâm trường (sâu xa), giống như khám phá được tâm sự của nàng.

Một lần nữa gặp lại nam nhân này, lại vẫn chưa hề có sự chuẩn bị như cũ, trái tim lqđ đang đập của A Kết như bị hãm phạm, đặc biệt lúc hần nhìn kỹ

nàng, tò vò về đặc ý, cực kỳ giống ngày ấy, lúc hấn tự cho là đúng, cầu hôn nàng, hiển nhiên là ác mộng lại hiện ra.

Hấn cho rằng nàng cố ý tới đón hấn sao?

A Kết muốn đóng cửa ngay lập tức.

Đúng lúc đó Triệu Trầm mở miệng: "Xin Lâm đại cô nương giúp đỡ truyền lời tới lệnh đường một tiếng, hôm nay, Triệu mỗ chỉ đi ngang qua thôi, không vào đâu."

A Kết không muốn để hấn tiếp xúc với người trong nhà, đáng tiếc, không đợi lqđ nàng đóng cửa, từ phía sau, giọng nói vui mừng của Liễu thị đã truyền tới. A Kết không còn cách nào, nhanh chóng về sương phòng, như đang tránh rắn rết.

Triệu Trầm liếc mắt một cái, lạnh nhạt nhìn theo bóng nàng, dời mắt đi, nhìn về phía phụ nhân (phụ nữ đã có chồng) vừa tới.

Ở trong thư phòng, Lâm Trọng Cửu nghe thấy tiếng động cũng chạy ra, không để

lqđ ý tới A Kết đang ngăn cản, hưng phấn gọi to "Triệu đại ca", nhanh chân chạy tới cửa. Vốn dĩ, bé định lao về phía Triệu Trầm, ánh mắt nhìn qua xe ngựa dừng ở phía sau, bước chân dừng lại, không thể tin nổi, lqđ hỏi: "Triệu đại ca, này, đây là con lộc?" Bé chưa thấy con lộc bao giờ, ở trong nhà dưỡng, bé mới được nhìn thấy lộc ở trong tranh thôi.

Triệu Trầm mỉm cười gật đầu, ngẩng đầu, sắc mặt nghiêm túc, giải thích cẩn thận lqđ với Liễu thị: "Bá mẫu, tối hôm ấy, không từ mà biệt, phụ mệnh tâm ý của bá mẫu, thật là thất lễ. Hôm nay, văn bồi mới từ thị trấn trở về, trùng hợp, người dưới có tặng một con lộc, văn bồi nghĩ tới Tiểu Cửu rất tò mò về con vật này, tiện đường dẫn nó tới đây, coi như bồi tội cho việc lqđ thất lễ ngày ấy, mong bá mẫu nhận lấy."

Liễu thị vừa vui vừa lo sợ, vội vàng từ chối: "Chuyện này sao lại thể được, Triệu công tử quá khách khí..."

"Bá mẫu, người không nhận, vậy là người vẫn còn giận văn bồi, vậy thì văn bồi không thể ăn ngon ngủ yên rồi." Triệu Trầm cười trừ ghẹo.

Trời sinh, hấn đã tuần lã, khiếm tốn lễ độ lại còn khôi hài như thế, Liễu thị còn lqđ nói không được cái gì nữa, vươn tay mời hấn: "Triệu công tử đi đường mệt nhọc, mau vào ngồi một chút đi, buổi trưa ở đây ăn, một lúc nữa ta gọi Trọng Cảnh tới đây, bá phụ người đang dạy học ở trấn trên, hôm nay coi như hấn bỏ lỡ khách quý rồi."

Triệu Trầm cười khiếm tốn, khéo léo từ chối: "Bá mẫu nhiệt tình, văn bồi xin nhận, nhưng văn bồi xa nhà lâu ngày, sợ là gia mẫu ở nhà trông mong, nóng vội, văn bồi muốn nhanh chóng về nhà với bà. Nếu bá mẫu không ghét bỏ, tối ngày 16; lúc bá lqđ phụ nghỉ ngơi, văn bồi sẽ tới đây thăm hỏi, được không ạ?"

Thiếu niên hiếu thuận lại hiểu chuyện, đương nhiên Liễu thị sẽ không giữ nữa, gật đầu liên tục, mong ngày 16 mau tới để hấn đến.

Triệu Trầm đồng ý, nghiêng người sai lqđ Trần Bình dắt lộc vào bên trong, buộc lại cẩn thận, rồi lại cười hỏi: "Đầu bếp trong nhà chưa từng làm thịt con lộc, bá mẫu biết làm không?"

Mấy năm trước, Liễu thị đã ăn một lần, lúc ở Chu gia, nói không chắc chắn: "Ninh, lqđ rang, xào đều được, ngay cả bản thân ta cũng chưa tự tay làm, sợ phá hỏng thứ tốt."

Đôi mắt Triệu Trầm sáng lên, nói rất chò mong: "Bá mẫu quá khiếm tốn, mấy món ăn lần trước của bá mẫu khiến văn bồi lqđ nhớ thật lâu, bây giờ nói gì cũng phải ăn một bữa thật no. Đúng rồi, bá mẫu, văn

bồi thường tới Phẩm Lan cư, nhưng lúc đi vội vàng, không có cơ hội làm quen với Chu Thiếu Đông Gia, không bằng bá mẫu cũng mời Chu Thiếu Đông Gia đến đây, coi như dẫn văn bồi tới giới thiệu, sau này văn bồi đi chọn hoa lan, nói không chừng được chút tiện nghi."

Được hấn đùa, Liễu thị nở nụ cười, gật đầu nói: "Nhất định nhất định, nếu dưỡng của Tiểu Cửu biết Triệu công tử chủ động mời, chắc chắn sẽ tới đây từ sớm để chờ rồi!"

Triệu Trầm lại nói ra chút quan hệ với Chu Bồi, chờ Trần Bình buộc lộc xong xuôi, lqđ quay lại, hấn chấp tay chào mẹ con Liễu thị, nhanh chóng nhảy lên xe ngựa.

Xe ngựa rêu rao đi vào thôn, không ít lqđ người trong thôn ghé vào cửa xem, Mạnh Trọng Cảnh nghe thấy tiếng động, đi ra.

Trần Bình thấy hấn, nói nhỏ một câu.

Ngay sau đó, một bàn tay trắng nõn vén màn lên, Triệu Trầm nghiêng đầu, quét một vòng, nhìn qua đám người, cuối lqđ cùng, nhìn vào Mạnh Trọng Cảnh.

Hấn nở nụ cười nhìn khuôn mặt xanh mét của Mạnh Trọng Cảnh, không đợi đối lqđ phương hiểu ý nghĩa của nụ cười, hấn đã buông tay, hạ màn xuống, ngồi thẳng người.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Nghi Ngờ

Mang theo tâm trạng phức tạp, A Kết quay về sương phòng.

Đệ đệ không nghe lời, đi ra bên ngoài, muội muội cũng coi như khôn khéo, ở lại trong thư phòng, A Kết muốn yên tĩnh một mình, ngồi ở gian ngoài sương lqđ phòng, bất an không yên.

Hắn nói đi hắn ngang qua, đi ngang qua thì tới đây làm cái gì?

Nhiều ngày như thế cũng không thấy hắn xuất hiện, lại thêm chuyện của Như lqđ Nương, nàng suýt nữa đã quên còn một tên mặt người dạ thú như hắn...

"Đại cô nương, trong nhà có khách đến à?" Như Nương vén rèm, tò mò đi ra.

A Kết dẫn xuống sự bức bối ở trong lòng, cố tỏ ra tự nhiên, giải thích: "Là Triệu công tử, người dạy võ công cho Tiểu Cửu, đi ngang qua thôi."

"Tiểu Cửu đang học võ công à?" Như Nương càng tò mò hỏi, ngồi xuống đối lqđ diện với A Kết đối diện cùng nàng, muốn nghe rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

A Kết không muốn nói nhiều về người nọ, kể chuyện đã trải qua một cách qua loa, mới vừa nói xong, ở cửa, Lâm Trúc thò lqđ đầu vào: "Đại tỷ, Triệu công tử đưa tới cho chúng ta một con lộc, vẫn còn sống đó, bây giờ hắn đi rồi, hai người muốn đi xem không?"

Đối với bất cứ thứ gì người nọ đưa, một chút hứng thú A Kết cũng không có, lqđ nhưng đôi mắt Như Nương lại sáng lên, đi tới trước người nàng, túm nàng: "Đại cô nương đi đi, ta chưa nhìn thấy con lộc bao giờ, không nghĩ tới, lúc sinh thời có thể lqđ nhìn thấy loài vật mới mẻ như vậy!"

Nàng ấy nhiệt tình kéo nàng, nếu A Kết không đi, sợ người ta sẽ nghi ngờ, dù sao lộc cũng là loài khó gặp, nàng không có lý do gì không muốn nhìn. Một bên là muội muội một bên là Như Nương, A Kết không thể không đứng dậy, định tới nhìn một cái rồi đi luôn.

Ba cô nương đi ra cửa.

Bên tường nhà Lâm gia có cây hồng, con lộc được buộc dưới tàng cây, mẫu tử Liễu thị đang đứng ở đó quan sát. Ngoài cửa có hàng xóm thò đầu nhìn vào trong, biết Lâm Hiền không ở nhà, phần lớn những lqđ người tới xem nào nhiệt là nữ quyến và trẻ con. Liễu thị nhiệt tình mời các nàng vào, vừa xem lộc vừa giới thiệu lqđ ngọn nguồn Triệu công tử với nhà mình, lúc này, trong viện ồn ào huyên náo vô cùng nào nhiệt.

Lâm Trúc, Như Nương, người bên trái, người bên phải, lôi A Kết vào.

Đó là một con lộc cái, lớn hơn con dê núi bình thường một chút, màu lông nâu nhạt lấm tấm những chấm tròn màu lqđ trắng, đẹp cực kỳ. Có lẽ bởi xung quanh có quá nhiều người, nó sợ hãi nằm dưới tàng cây, hai tai lo lắng chuyển động, lqđ trong mắt là sự sợ hãi, đề phòng, linh động giống như đứa bé, khiến người ta muốn gần gũi với nó.

A Kết không nhìn được, hai mắt nhìn nó chằm chằm.

Chân sau bên phải của con lộc cái bị quấn băng, cũng không biết là tự nó bị thương hay là người bắt khiến nó bị thương. Nếu như trong bụng con lộc cái có...

"Người nhìn này, bụng con lộc to như vậy, nụ hoa căng lên, chắc chắn là sắp sinh lộc con rồi. Nương của Tiểu Cửu, số mệnh của các người thật tốt, một lớn một nhỏ thế này, kiểu gì cũng có thể bán được trên dưới một trăm lượng bạc?" Con dâu lqđ Vương gia đứng ở bên cạnh, hâm mộ nói, người trong thôn không hiểu biết, cũng biết mọi thứ trên người con lộc là đồ quý, da lông thịt của lộc đặc biệt có giá.

Liễu thị còn chưa nói, Lâm Trọng Cửu đã vội vàng ôm cánh tay nàng, ngửa đầu cầu xin: "Nương, Triệu đại ca nói tặng lộc cho con, con muốn nuôi nó, chúng ta không bán nó, được không nương?"

Liễu thị buồn cười, xoa đầu bé, quay đầu nói với con dâu Vương gia: "Đây là đồ của Triệu công tử, người ta cố ý cho chúng ta, không thích hợp để bán, nuôi cho bọn nhỏ chơi vậy." Nàng lại cúi đầu dặn dò Lâm lqđ Trọng Cửu: "Con đã muốn nuôi, từ nay về sau, con đi bẻ cành cây cho nó ăn, không được lười biếng!"

Lâm Trọng Cửu hưng phấn hỏi: "Lộc ăn cành cây à?"

Liễu thị đẩy cái đầu ngốc của nhi tử một cái: "Không phải trên cành cây còn có lá cây hay sao? Nhưng nương cũng không biết, con hỏi lại phụ thân con với Triệu lqđ công tử xem sao, chắc bọn họ phải biết."

Lâm Trọng Cửu gật đầu: "Chắc chắn là Triệu đại ca biết, huynh ấy biết nhiều thứ lắm."

Thật ra, A Kết cực kỳ thích con lộc này, nhưng khi nghe thấy mẫu thân và đệ đệ lqđ nhắc tới người nọ, trong lòng nàng cảm thấy lo lắng, vội tìm lý do trở về phòng.

Như Nương nhìn nàng rời đi, lúc quay đầu lại nhìn con lộc, vừa hâm mộ vừa xúc lqđ động. Triệu công tử lo lắng, lấy lòng như thế, nếu là cô nương khác, chắc đã động lòng từ sớm rồi?

~

Suốt cả một ngày, người trong thôn tới xem náo nhiệt không ngừng lúc nào, lqđ trong viện Lâm gia âm ỉ, mãi cho tới lúc hoàng hôn mới được yên tĩnh.

Qua bữa cơm chiều, là lúc người trong thôn đi hóng mát, hai vợ chồng Lâm Hiền cũng đi ra ngoài.

A Kết và Lâm Trúc chơi cờ ở trong sân, Như Nương ngồi bên cạnh nhìn các nàng chơi cờ.

Bỗng nhiên, Lâm Trọng Cửu từ bên ngoài chạy về, A Kết thấy đệ đệ chạy về cũng lqđ không chạy vào phòng lại cũng không đi nhìn vật cưng của bé, bé đứng không xa, nháy mắt ra hiệu với nàng, nàng lập tức lqđ hiểu rõ, tìm cơ nương vịn trí lại cho Như Nương, nàng đi tìm đệ đệ, dẫn bé vào phòng lớn để "cải tà quy chính".

Vào phòng lớn, Lâm Trọng Cửu vội vàng nói: "Đại tỷ, Mạnh đại ca ở cửa sau chờ tỷ, tỷ mau đi đi."

A Kết đã đoán được, nhất định là do người nọ tới đây, Mạnh Trọng Cảnh cảm thấy lo lắng, muốn hỏi nàng một chút, hỏi nàng có bị người nọ bắt nạt hay không, nhưng nàng đang giận chuyện Mạnh lqđ Trọng Cảnh nhận nhầm người, hai ngày nay cũng không muốn gặp hắn. A Kết cúi đầu, nói nhỏ dặn đệ đệ: "Ta không đi, đệ đi nói cho hắn, nói ta không sao, để cho hắn khỏi lo lắng."

"Sao đại tỷ lại không đi?" Lâm Trọng Cửu không biết làm thế nào, trước kia có thấy xảy ra tình huống thế này bao giờ đâu.

"Chuyện đó đệ không cần để ý, đệ giúp ta truyền lời là được." Trong lòng cảm thấy phiền muộn, nói xong A Kết xoay người đi về.

Lâm Trọng Cửu buồn bực gãi đầu, đi ra cửa sau tìm Mạnh Trọng Cảnh.

Cửa mở, người tới không phải là vị hôn thê mà hắn dự đoán, sự thất vọng ở trong mắt Mạnh Trọng Cảnh không thể che dấu được, vội vàng hỏi Lâm Trọng Cửu: "Đại tỷ của đệ đâu rồi?"

Lâm Trọng Cửu nói nhỏ, kể lại chuyện vừa xảy ra cho hắn nghe.

Mạnh Trọng Cảnh ngây dại.

Hắn như vậy, Lâm Trọng Cửu cũng cảm thấy không được tự nhiên, nghĩ tới bảo bối mình mới có, lập tức mời: "Đừng rồi lqđ Mạnh đại ca, Triệu đại ca đem tới cho đệ một con lộc cái đang có thai, nhìn đẹp lắm, nếu không huynh mau nhanh chân vào nhìn đi?"

Khuôn mặt Mạnh Trọng Cảnh lập tức lạnh băng.

Chuyện Triệu công tử mang con lộc tới Lâm gia, gần như đã truyền khắp thôn rồi. Mặc kệ đã gặp hay chưa gặp Triệu công tử, những người đó đều khen ngợi Triệu lqđ công tử giống như thần tiên, càng nhiều người âm thầm suy đoán, phải chăng lqđ Triệu công tử có ý với cô nương Lâm gia. May mắn thay, thanh danh Lâm gia cực kỳ đáng hoàng, nói nhân tài vừa ngẩng đầu lên đã bị người ta đuổi về, hoặc nói Lâm Hiền không phải loại người như vậy, hoặc nói Triệu công tử làm việc rất có chừng mực, chủ nhà không có ở nhà, ngay cả cửa lớn cũng không tiến vào, tặng lễ lqđ vật chẳng qua là vừa ý Lâm Trọng Cửu, vì tình cảm sư đồ (thầy trò) mà thôi.

Mà thứ đâm vào tai hắn, không chỉ một người, họ nói nếu A Kết chưa định thân, nàng và Triệu công tử rất xứng đôi, đáng tiếc...

Chẳng lẽ hắn với A Kết không xứng đôi hay sao? Hắn và nàng là thanh mai trúc mã, bởi vì nhà hắn không có tiền, lên trong lqđ mất những người đó, hắn không xứng với A Kết hay sao?

Người trong thôn nghĩ như vậy, người nọ lại càng muốn như thế này, trước mắt lqđ hắn hiện lên khuôn mặt đắc ý tươi cười của nam nhân ngồi trên xe ngựa, Mạnh Trọng Cảnh hận đến mức thở hổn hển.

Mặt hắn nghiêm lại, Lâm Trọng Cửu không hiểu, lo lắng hỏi: "Mạnh đại ca, huynh bị sao vậy?"

Giọng nói của đứa trẻ chứa đầy sự sợ hãi, Mạnh Trọng Cảnh không muốn thất lễ lqđ trước mặt đứa bé, hắn lắc đầu chuẩn bị rời đi, mới đi được hai bước lại dừng lại, do dự một chút, lưỡng lự hỏi lại: "Tiểu Cửu, đại tỷ của đệ, nàng ấy rất thích con lộc kia, đúng không?"

Vấn đề này hơi khó trả lời, Lâm Trọng Cửu cẩn thận suy nghĩ một lúc, mờ mịt trả lqđ lời: "Nhị tỷ rất thích, vẫn ngồi xổm ở bên cạnh nó, còn đại tỷ, lúc đầu tiên có nhìn một lát, sau đó cũng không nhìn thấy tỷ ấy đến bên cạnh nó, nhưng mà lúc tỷ ấy đi ra khỏi cửa, thấy tỷ ấy lên lút nhìn về hướng kia vài lần, đệ gọi tỷ ấy tới đó mà nhìn thì tỷ ấy lại không đi, thật là kỳ lạ."

Trong lòng Mạnh Trọng Cảnh trầm xuống, nhìn trộm, chắc là thích rồi.

Triệu công tử có tiền như thế, lần này mang lộc tới, lần sau sẽ mang thứ khác tới, nàng có thể thích một lần, thì lần thứ hai cũng sẽ thích, chỉ sợ sớm muộn

gì lạ cũng...Bởi vậy lúc này, nàng không muốn gặp hắn, sợ hắn nhìn ra?

Mạnh Trọng Cảnh đi về trong trạng thái thất hồn lạc phách, cả đêm không ngủ.

A Kết cũng không ngủ yên, lúc thì lo lắng người nọ sẽ làm phiền nàng không dứt, lúc thì giận Mạnh Trọng Cảnh nhận nhầm người khác là mình, từ trước tới nay chưa bao giờ khó chịu như thế.

Ngày hôm sau, nàng dậy thật sớm, khi mặc quần áo, nàng liếc nhìn đồng quần áo của Như Nương, chiếc váy trắng đặt chồng lên, hở ra một góc lụa màu xám.

Bộ quần áo đó khâu cho đệ đệ? Hà cô lạ nương còn chưa khâu xong hay sao? Như Nương thêu rất nhanh, may quần áo cho nàng và muội muội, chưa tới một ngày đã xong rồi mà.

Có lẽ là vì hôm qua nhìn con lợn lên chưa may xong?

A Kết lắc đầu, xua đi những suy nghĩ miên man ở trong đầu, Như Nương có lòng tốt, may quần áo cho bọn họ, nhưng nàng ấy cũng chưa nói một ngày sẽ may xong, có thể, hôm qua, người ta muốn kéo dài lạ thêm một ngày thì sao? Có ai để ý thời gia như nàng chứ, người ta cũng chẳng phải nha hoàn trong nhà.

Trông đệ đệ và muội muội đọc sách tới trưa, A Kết đã quên chuyện này rồi. Nhưng lúc nghỉ trưa, bỗng nhiên, nàng tỉnh dậy, mở to mắt, thấy Như Nương ngồi quay lạ lưng về phía nàng, trên giường có tấm lụa màu xám, giống như đang khâu thứ gì đó.

A Kết còn hơi mơ mơ màng màng, hai mắt nửa mở nửa không, mở to mắt nhìn lưng của Như Nương, vừa muốn mở lạ miệng, ánh mắt lại dừng ở trên tấm lụa màu xám.

Tay áo dài như vậy, vừa nhìn đã biết là không phải may cho đệ đệ, cũng không giống may cho chính bản thân nàng ấy.

Con buồn ngủ của A Kết biến mất hoàn toàn, ngơ ngác nhìn Như Nương chăm chăm.

Làm cho phụ thân? Chắc chắn không phải. Không đề cập tới việc Như Nương là một cô nương đang ở tuổi thành hôn, đưa quần áo cho phụ thân, chắc chắn là không ổn, ngay cả khi báo ân, nàng ấy cũng lạ không cần che dấu, lúc tỷ muội các nàng tỉnh thì không may, đợi đến khi các nàng không ở đây hoặc nằm ngủ mới may.

Không phải phụ thân, ở thôn này, đại nam nhân mà Như Nương biết cũng chỉ có Mạnh Trọng Cảnh mà thôi.

Nhưng gần đây, Như Nương rõ ràng không chủ động nhắc tới Mạnh Trọng lạ Cảnh, nàng cũng không có khả năng biết quần áo Mạnh Trọng Cảnh mặc có kích thích thế nào...

Người phía trước bỗng nhiên nghiêng đầu, dường như muốn lấy thứ gì, ma xui quỷ khiến thế nào A Kết lại nhắm mắt lại, không muốn để nàng ấy biết mình tỉnh rồi.

Khoảng hai khắc sau, nhanh chóng đến giờ nàng dậy, A Kết đang do dự có nên nhắc nhở Như Nương nàng đã dậy hay không, bỗng nàng nghe thấy động tĩnh lạ của người bên cạnh. Nàng lặng lẽ mở một con mắt, thấy Như Nương đem quần áo chưa khâu xong, gấp lại, đặt ở bên kia đầu giường, gần lò sưởi, lại đặt quần áo mới giặt lên, che kín.

A Kết chỉ cảm thấy cả người rét run.

Nếu Như Nương khâu cho Mạnh Trọng Cảnh, mấy ngày nay, nàng ấy che dấu cũng quá tốt rồi.

Có lẽ, làm cho Mạnh Trọng Cảnh, chỉ vì báo ơn, sợ nàng hiểu lầm nên mới không nói cho nàng?

Nghĩ lại ngôn ngữ, hàng động nhiều ngày nay của Như Nương, A Kết không muốn nghĩ quá xấu về người khác, nhưng cũng không có cách nào khi ở chung với Như Nương mà lại coi như không có chuyện gì xảy ra.

Tự nhận bản thân không làm được loại người trong ngoài không giống nhau, A kết cố gắng ở trong thư phòng, giảm bớt thời gian ở chung với Như Nương, không để nàng ấy phát hiện ra sự thay đổi thái độ của nàng.

Nàng kiên nhẫn chờ, mặc kệ rốt cuộc Như Nương làm quần áo cho ai, mang ra ngoài lúc nào.

A Kết rất muốn biết, nếu người đó thật sự là Mạnh Trọng Cảnh, khi Mạnh Trọng Cảnh nhận quần áo, phản ứng của hắn sẽ thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ước Hẹn

Lâm Hiền làm cho con lộc cái một lều ở trong sân, một mặt là tường, ba mặt còn lại là hàng rào, được dựng lên bằng gỗ, vừa cao lại vừa giam chặt.

Lâm Trọng Cửu vô cùng vui vẻ địa, ngày nào, sớm hay muộn cũng đi ra bờ sông, vào trong rừng bẻ cành cây vẫn còn lá xanh cho lộc cái ăn. Không tính ngày mới tới, con lộc cái không muốn ăn gì, sau đó cho nó ăn, nó sẽ ăn ngay. Cả nhà đứng ở bên cạnh nhìn, Liễu thị xúc động, nói con lộc cái vì lộc con ở trong bụng mới cố gắng ăn, nếu không, nó chắc chắn không ngoan như thế.

Lâm Hiền cười suy nghĩ kỳ lạ của nàng, lại bị Liễu thị lừa cho một cái, ba tỷ muội A Kết thì cúi đầu cười trộm.

Hoàng hôn ngày hôm đó, Lâm Trọng Cửu chạy tới bên cạnh A Kết, cầu xin trưởng

tỷ đi cùng bé vào rừng.

A Kết chưa ngẩng đầu nhưng đã từ chối ngay lập tức: "Không phải hôm qua đệ đi cùng Nhị tỷ à? Tìm nó đi."

Lâm Trọng Cửu bĩu môi: "Nhị tỷ nói tỷ ấy không muốn đi, tỷ ấy lười như thế, đi cùng đệ mà chẳng làm cái gì, đại tỷ, tỷ đi với đệ đi, nếu không nương sẽ không cho đệ đi đâu."

A Kết vẫn không muốn đi, đối với khu rừng kia, trong lòng nàng vẫn còn cảm thấy sợ hãi, ngấm lại, trong đầu lại toát lên hình ảnh ngày ấy, nàng bị người khác lừa dối. Lâm Trọng Cửu quyết tâm tới mức khiến nàng không biết làm sao, nàng đành phải khuyên bé tới nơi khác: "Bên cạnh cũng có cỏ, đệ tùy tiện vặt một chút đem về nhà là được, việc gì phải vào rừng?"

Lâm Trọng Cửu lập tức cãi lại: "Cỏ ở gần đây bị trâu bò nhà người ta gặm hết rồi, không non, không tươi, nó không thích ăn!"

A Kết bị đệ đệ bởi móc đến mức phải nở nụ cười, nhưng vẫn như không chịu đồng ý, xoay người nói: "Dù sao ta cũng không đi, đệ đi xin Nhị tỷ đi."

Lâm Trọng Cửu phồng má uy hiếp nàng: "Tỷ không đi cùng đệ, sau khi đệ về, đệ không cho tỷ nhìn nữa!"

A Kết không thèm quan tâm: "Ta không hiếm lạ." Trừ phi người nhà thúc ép chặt chẽ, nàng chẳng bao giờ sang đó nhìn, con lộc cũng tốt, nghĩ đến người đem con lộc tới đây, nàng không có hứng thú.

Làm nũng, chơi xấu cũng không dùng được, Lâm Trọng Cửu gấp đến mức chạy quanh A Kết, nhìn thấy trưởng tỷ cúi đầu lặng lẽ cười trộm, bé ôm cánh tay nàng để lấy lòng, vừa định khuyên, Như Nương đi từ cửa vào, cười, nói với bé: "Đại cô nương có việc bận, ta đi cùng Tiểu Cửu cho, Tiểu Cửu có đồng ý không?"

Nếu là ngày khác, đương nhiên Lâm Trọng Cửu sẽ đồng ý, nhưng hôm nay, bé nhận sự nhờ vả của người khác nên...

Bé nhìn về phía trưởng tỷ với ánh mắt tội nghiệp.

A Kết không chịu nổi ánh mắt của đệ đệ, vội lại cũng không thể phiền người ngoài đi dỗ đệ đệ, nàng cũng đứng lên, đỡ vai Lâm Trọng nói với Như Nương: "Sao dám phiền cô chăm sóc Tiểu Cửu chứ, cô nhanh về phòng nghỉ ngơi đi, ta đưa đệ ấy đi." Nói xong, nàng giả vờ tỏ vẻ tức giận, cốc đầu Lâm Trọng Cửu một cái, túm bé đi.

Như Nương vẫn đi theo sau bọn họ, nói lấy lòng: "Thật ra ta muốn ra ngoài một chút, đại cô nương cho ta đi cùng với?"

Nàng kiên trì mãi, A Kết lại không có lý do gì để từ chối.

Mang cái sọt, ba người cùng đi tới sông Bắc Hà.

Lâm Trọng Cửu bị trưởng tỷ dắt đi, đôi mắt to nhìn lung tung ở trên người trưởng tỷ và Như Nương, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đến chỗ ven rừng, A Kết để Như Nương chờ, Lâm Trọng Cửu bẻ cành cây nhỏ xuất hiện ở dưới thân cây, nàng cầm liềm chuẩn bị cắt cỏ. Lâm Trọng Cửu nhìn phía trước, chạy tới bên cạnh A Kết, không muốn cho nàng sang bên kia: "Đại tỷ, cỏ ở chỗ kia non nhất, tỷ sang đó cắt đi!"

Khoảng cách cũng không xa, đúng lúc A Kết cũng không muốn ở cùng một chỗ với Như Nương, nhờ Như Nương trông đệ đệ giúp nàng, nàng đi sang bên kia cắt cỏ.

Lâm Trọng Cửu cười hắc hắc, túm chặt Như Nương đi ra xa. Như Nương nhìn theo bóng lưng của A Kết, trong lòng đã hiểu, cũng không biết nên làm gì, đành đi theo Lâm Trọng Cửu.

Đi tới phía trước, A Kết thả cái sọt xuống, nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng xa, nàng buồn bực quay đầu lại, thấy hai người Như Nương và đệ đệ đang đi ngược hướng với nàng, vừa muốn gọi hai người họ đừng đi quá xa, bỗng nhiên, một bóng dáng xuất hiện trước tầm mắt nàng, nàng sợ tới mức xoay người lại để nhìn, người đó chính là Mạnh Trọng Cảnh.

Không còn cảm thấy sợ hãi, sắc mặt A Kết lạnh dần, nhìn Mạnh Trọng Cảnh chằm chằm, hỏi: "Huynh bảo Tiểu Cửu đưa ta tới đây?" Ngược lại, thủ đoạn của hắn cũng cao đấy.

"A Kết, nàng đừng tức giận, ta chỉ muốn gặp nàng, nàng không chịu tới cửa sau, ta chỉ có thể làm vậy." Khuôn mặt Mạnh Trọng Cảnh tiều tụy, đi đến chỗ A Kết.

A Kết liếc hần một cái, rốt cục cũng không đi, nhưng khi Mạnh Trọng Cảnh cách nàng ba bước chân, nàng ra hiệu cho hần dừng lại, quay đầu đi: "Gặp nhau có gì tốt chứ, lqđ ta bảo Tiểu Cửu nói cho huynh rồi còn gì, hôm ấy, hần chỉ đứng trước cửa nhà ta một lát, thực sự không vào nhà, huynh không cần lo lắng."

Mạnh Trọng Cảnh nhìn nàng chăm chú: "Vậy vì sao nàng không chịu gặp ta?"

Ngay cả việc vì sao nàng tức giận mà hần cũng không nhìn ra hay sao?

A Kết mặc kệ hần, ngồi xuống cất cò, động tác vừa nhanh vừa sắc bén.

Vị hôn thê đưa lưng về phía mình, Mạnh Trọng Cảnh nhìn không thấy mặt nàng, thấy nàng cất cò như không có chuyện gì, trong lòng hần cảm thấy vô cùng khó chịu, im lặng một lúc lâu mới nhìn A Kết: "Nghe nói hần đem tới một con lộc rất đẹp, nàng rất thích, đúng không?"

Động tác của A Kết ngừng lại một lát, quay đầu lại nhìn hần: "Câu huynh vừa nói, có ý gì hả?"

Lòng Mạnh Trọng Cảnh âm trầm, cũng không nhìn A Kết, cúi đầu nhìn xuống dưới chân. Hần suy nghĩ hai ngày hai đêm, đau đầu hai ngày hai đêm, đau tới mức không tưởng tượng nổi. Chỗ nào hần cũng không bằng người nọ, hần chỉ có lòng của A Kết, nhưng A Kết không muốn thấy hần, nàng thay đổi rồi, chờ nàng chủ động mở miệng, không bằng hần nói lqđ trước. Nàng tốt như vậy, là hần không xứng với nàng.

"A kết, Triệu công tử có tiền lại có diện mạo, có thể lấy lòng người khác, nàng động tâm với hần, bởi vậy, nàng không lqđ muốn nhìn thấy ta, đúng không? Ta biết, từ lúc đầu tiên, khi nhìn thấy ánh mắt của hần, ta nên hiểu rằng, ta là người thô thiển, sao có thể so được với cậu ấm như hần? A Kết, nàng muốn từ hôn thì lqđ hãy nói cho ta biết, ta..."

"Huynh muốn từ hôn với ta?"

Người đứng phía trước từ từ đứng dậy, Mạnh Trọng Cảnh quay đầu đi, không dám nhìn về mặt của nàng, sợ nhìn thấy sự sung sướng ở trong mắt nàng, "Ta thích nàng, đối với nàng, ta biết ta không xứng với nàng, nàng..."

A Kết lẳng lẳng nghe hần nói, nghe đến đó bỗng nở nụ cười, "Nếu cảm thấy không lqđ xứng với ta, vì sao trước kia lại tặng đồ cho ta, vì sao lại tới cầu hôn?"

Mạnh Trọng Cảnh nắm tay, ngẩng đầu nhìn nàng, vừa muốn nói chuyện, lại nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của nàng, lqđ răng cắn vào môi, cố gắng chịu đựng. Hần ngớ người, không nên được sự đau lòng, lập tức đi tới, không nhìn được muốn tới gần, lau nước mắt cho nàng.

"Không cần! Không phải huynh muốn từ hôn hay sao? Vậy huynh đi nói với cha ta đi!" A Kết hét hần ra, xoay người đi về. Lqđ Mạnh Trọng Cảnh túm chặt cánh tay nàng, A Kết vùng vẫy, dừng khí nổi lên, hần kéo nàng vào trong ngực, ôm nàng thật chặt, giải thích với nàng: "Không phải ta muốn từ hôn, là do nàng, A Kết, nàng không lqđ thích ta nữa rồi!"

"Ta không thích huynh lúc nào?" A kết vừa khóc vừa mắng hần, giấy dựa không lqđ thoát, nàng nhấc chân đá hần. Rốt cuộc, hần coi nàng là cái gì, chẳng qua chỉ không gặp hần một lần, hần lập tức cho rằng nàng chuẩn bị bá mành cao hay lqđ sao? Vì sao hần không ngừng lại xem hần đã làm chuyện tốt gì?

Bởi vì sự phẫn nộ của nàng, Mạnh Trọng Cảnh như được sống lại, vừa vui sướng lại hoang mang, hần nhìn nàng: "Nếu thích, vì sao nàng không chịu gặp ta?"

Hần đỡ vai nàng, cuối cùng A Kết cũng có thể giờ tay đẩy hần, Mạnh Trọng Cảnh nắm bàn tay nàng không rời, vừa bá đạo vừa vô lại, A Kết không vùng vẫy được, tức lqđ giận đến mức giờ chân, dẫm hần thật mạnh: "Ngay cả ta, huynh cũng có thể lqđ nhận nhầm, nhìn chăm chăm người ngoài một lúc lâu, vì sao ta phải gặp huynh?"

Mạnh Trọng Cảnh tròn tròn mắt, tuyệt đối không nghĩ rằng tại vì nguyên nhân này, nhân lúc hần đang ngây người, A Kết dùng sức, đẩy hần ra, xoay người muốn chạy.

Mạnh Trọng Cảnh lại kéo nàng quay lại, vội vã biện minh cho mình: "A Kết, nàng nghe ta giải thích, ta..."

"Đại cô nương, không phải ta đã nói rồi sao, hôm ấy, ta mặc quần áo của cô, bởi vậy Mạnh đại ca mới hiểu nhầm ta là cô, ta thật sự biết sai rồi, sau này, ta chắc chắn sẽ không mặc quần áo của cô đi ra ngoài nữa, cô đừng trách Mạnh đại ca nữa, được không?" Một giọng nói bất ngờ chen vào, Mạnh Trọng Cảnh và A Kết đều giật nảy mình, Mạnh Trọng Cảnh phản ứng nhanh hơn, vừa thấy người đến là Như Nương thì lập tức kết thúc câu chuyện, xấu hổ lui về phía sau vài bước.

Ngay cả khi hần không buông tay, A Kết cũng sẽ tránh ra, nhưng Mạnh Trọng Cảnh bỗng rời đi, nàng lại cảm thấy không vui.

Chẳng biết từ lúc nào, khi tới gần Như Nương, trong lòng A Kết không có một lqđ chút xấu hổ nào khi bị người khác bắt gặp, chỉ có sự khó tin.

Nếu là nàng, khi nhìn thấy hôn phu và hôn thê bí mật gặp nhau, nàng sẽ tránh rất xa, Như Nương thì ngược lại, có thể chạy tới lqđ để giải thích cho Mạnh Trọng Cảnh? Nàng dựa vào cái gì mà dám nhúng tay vào chuyện này?

Mạnh Trọng Cảnh lại không nghĩ nhiều, xấu hổ, quét mắt một vòng nhìn Như Nương, sau đó lại nhìn A Kết, cầu xin: "A Kết, nàng nghe thấy chưa, không phải ta cố ý nhìn chăm chăm Hà cô nương đâu, qđ thật sự là ta nhận nhầm người mà, nàng đừng giận nữa nhé?"

A Kết không để ý hấn, trực tiếp hỏi Như Nương: "Sao cô lại sang đây?"

Như Nương bất an, cúi đầu: "Ta nghe thấy giọng nói ở gần đây, lo lắng đại cô nương gặp chuyện không lên đến đây xem sao, qđ sau đó, nghe kỹ, thì ra là Mạnh đại ca, định chạy đi chỗ khác nhưng lại nghe thấy hai người cãi nhau vì ta, ta không nhìn được mới đi ra đây giải thích thay Mạnh đại ca. Đại cô nương, lần đó thật sự là qđ hiểu lầm, cô đừng trách Mạnh đại ca, được không?"

Mạnh Trọng Cảnh lập tức hòa theo.

Nhìn nam nhân đứng trước mặt, trong mắt hấn đầy sự cầu xin, A Kết không thể nói rõ cảm giác trong lòng mình lúc này là cái gì, hấn vẫn tưởng rằng nàng đang qđ trách hấn nhìn Như Nương chăm chăm hay sao? Bây giờ, hấn và Như Nương lại nói giống hệt nhau, cùng nhau trách nàng không biết đạo lý, đúng không?

A Kết cười lạnh, cầm liềm thả vào sọt, không nói lời nào, chuẩn bị đi về.

Mạnh Trọng Cảnh không nhìn được kéo nàng lại, A Kết tránh khỏi tay hấn, nhìn về phía Như Nương.

Lúc này, Mạnh Trọng Cảnh mới ý thức được chuyện lời kéo nàng trước mặt qđ người ngoài là không tốt, ngượng ngùng rút tay về, A Kết không cho hấn cơ hội mở miệng, đi thẳng tới chỗ đệ đệ.

Mạnh Trọng Cảnh muốn đuổi theo, Như Nương đi vài bước, ngăn hấn lại, dịu dàng khuyên nhủ: "Mạnh đại ca, lúc này, đại cô nương đang tức giận, huynh về trước đi, qđ ta sẽ giải thích rõ ràng với đại cô nương, huynh đừng gấp."

Mạnh Trọng Cảnh nhìn nàng, lại nhìn vị hôn thê đi cũng không quay đầu lại, thờ dài. Nhưng trong lòng vẫn trộn lẫn sự vui mừng và quá nhiều lo lắng, chỉ cần lòng A Kết không thay đổi, hấn sẽ không sợ, tìm cơ hội, xin lỗi nàng, chắc chắn nàng sẽ hết giận.

Nghĩ như vậy, gánh nặng trong lòng Mạnh Trọng Cảnh như được trút bỏ, bỗng nhiên phát hiện ra Như Nương chưa đi cùng A Kết, ngạc nhiên hỏi: "Hà cô nương, sao cô..."

Mặt Như Nương đỏ bừng, khó xử nhìn hấn, quay đầu lại, nói với hấn: "Mạnh đại qđ ca, huynh đã cứu ta, ta còn chưa cảm ơn huynh thật tốt, hôm đó, lên trần trên mua vải, ta muốn may cho huynh bộ quần áo đơn, ngày mai là may xong rồi, đến lúc đó huynh thử xem thế nào nhé?"

Nàng thể hiện tính cách nữ nhân, lại thủ thi thâm, Mạnh Trọng Cảnh cảm thấy áy không được tự nhiên, khéo léo từ chối nói: "Lòng tốt của Hà cô nương, ta xin qđ nhận, nhưng cô giữ lại cho bản thân mình đi, ta..." Sao hấn có thể nhận quần áo của nàng chứ? Sau khi A Kết biết, chắc chắn nàng sẽ càng tức giận, máu ghen của qđ nàng lớn như vậy, hấn liếc mắt một cái, nhìn người ngoài nhiều hơn một chút mà nàng đã tức giận như thế rồi.

"Mạnh đại ca thật biết chê cười, ta giữa quần áo nam nhân làm cái gì?" Như qđ Nương nén giận nói, nhu mì điềm đạm, giống như đang làm nũng với tình nhân.

Mạnh Trọng Cảnh không phản bác được, chính đang suy nghĩ lý do để cự tuyệt, qđ Như Nương bỗng nhiên ngừng đầu, bước thêm một bước, đến gần hấn, dùng ánh mắt lưu luyến không rời nhìn hấn, "Mạnh đại ca, thật ra, thật ra, ta còn có chuyện muốn nói cho huynh biết, tối mai, canh qđ hai, ta sẽ chờ huynh ở ruộng ngô, nơi mà huynh cứu ta, huynh tới, ta sẽ lập tức nói cho huynh biết, nếu huynh không đến, ta sẽ để quần áo ở đó, huynh nhớ tới đó lấy về."

Bị nàng dùng ánh mắt như muốn tạm biệt nhìn hấn, trong lòng Mạnh Trọng Cảnh qđ cảm thấy hốt hoảng, nghe giọng nói của nàng có gì đó không bình thường, không nhìn được ngăn nàng lại: "Hà cô nương, rốt cuộc, cô có chuyện gì vậy, tại sao qđ không nói được ngay bây giờ? Buổi tối, buổi tối thật sự không tiện." Đêm hôm khuya khoắt, nam nữ gặp nhau. Nếu bị người khác nhìn thấy sẽ không thể nào giải thích được.

"Nếu Mạnh đại ca cảm thấy không ổn thì đừng đi, chẳng qua Như Nương sẽ ăn năn hơn thôi." Như Nương cúi đầu, đi vòng qua hấn, đi về.

Mạnh Trọng Cảnh càng thấy hồ đồ, hấn đứng sau lưng nàng, muốn hỏi cho rõ qđ rằng, bỗng dưng Như Nương dừng bước, đỏ mặt nói với hấn: "Mạnh đại ca, đại cô nương chưa đi xa đâu, ta và huynh ở trong này một lúc lâu mà không đi ra, qđ nàng ấy sẽ hiểu lầm đó, ta không muốn nàng ấy nghi ngờ huynh đâu."

Mạnh Trọng Cảnh sùng sốt, nhìn về phía trước, ở bên kia, hai tỷ đệ Lâm gia đã đi qua sông rồi.

Nhân cơ hội đó, Như Nương chạy ra ngoài, nhanh chóng chạy đến ven rừng, tới lúc qđ đó nàng mới quay đầu lại nhìn hấn: "Mạnh đại ca, tối mai, Như Nương sẽ chờ huynh."

Gió núi thổi hiu hiu, nâng giọng nói êm ái của nàng tới tai nam nhân trong mộng, Mạnh Trọng Cảnh không nhìn được qđ chuyển tầm mắt, nhìn về phía trước, chỉ thấy Như Nương chạy chậm, rồi đi, áo hồng vấy trắng, bước chân nhẹ nhàng qđ giống như đoá hoa ở trong núi đang bay ngược gió.

Chớp mắt một cái, hấn đã quên mất vị hôn thê đang tức giận chạy đi, ngơ ngác nhìn theo bóng dáng của Như Nương, lúc này, ở trong đầu hấn, chỉ còn lại hén lúc đêm khuya.

Rốt cuộc, nàng có chuyện gì muốn nói cho hắn biết?

~

Khi A Kết ra khỏi cánh rừng, tuy không quay đầu lại nhưng nàng vẫn chú ý tới động tĩnh ở phía sau.

Nơi đó có vị hôn phu của nàng, sao nàng có thể không quan tâm?

Chẳng những vị hôn phu không chạy ra, đuổi theo nàng, hắn vẫn ở trong đó với nữ nhân khác ít nhất nửa khắc. Nàng dắt đệ lqđ đệ qua sông, không thêm đợi bọn họ đi ra.

Bọn họ đang nói với nhau điều gì, nói nàng không biết đạo lý, đúng không?

Lồng ngực giống như bị người chặn lại, thở cũng khó khăn.

"Đại tỷ, tỷ bị làm sao vậy, tỷ lại cãi nhau với Mạnh đại ca à?" Lâm Trọng Cửu ngửa đầu nhìn nàng, lo lắng hỏi.

A Kết mím môi, quay đầu nhìn về phía ngọn núi xanh ở nơi xa, không muốn rơi nước mắt ở trước mặt đệ đệ, tới khi dừng khóc, mới nói: "Không có chuyện gì, vài lqđ ngày nữa là tốt thôi, Tiểu Cửu đừng nói chuyện này cho người ngoài nhé. Đi thôi, chúng ta tới nơi khác cất cò." Nói lqđ xong dắt đệ đi nhanh về phía trước.

Về mặt trưởng tỷ có điều gì đó không bình thường, Lâm Trọng Cửu ngoan ngoãn đi theo nàng.

Hai tỷ đệ về nhà trước bữa cơm chiều, Lâm Trọng Cửu đi cho lợn ăn, A Kết đổ nước rửa tay.

Lâm Trúc tò mò đi tới, nhỏ giọng hỏi nàng: "Đại tỷ, không phải Hà tỷ tỷ đi ra ngoài cùng với hai người hay sao, sao nàng ấy lại về trước hai người?"

A Kết cũng không ngẩng đầu: "Nàng ấy đang làm gì?"

"Ngồi chờ ở trên giường thôi, chuyện gì cũng chưa làm." Lâm Trúc nghiêng đầu nhìn nàng,

A Kết không muốn cho Lâm Trúc nhìn mình, hắt nước rửa mặt, xoa mặt xong, sắc mặt đã khôi phục như cũ.

Buổi tối, khi ăn cơm, ba cô nương ăn ở trong sương phòng.

So với trước kia, hôm nay, Như Nương im lặng hơn rất nhiều, Lâm Trúc hỏi nàng, lqđ nàng trả lời, không hỏi, nàng cúi đầu ăn cơm, so với vẻ mặt cười nói của mấy ngày hôm trước giống như hai người khác lqđ nhau vậy, lại càng không liếc mắt một cái, nhìn về phía A Kết, một chút chột dạ cũng không thể hiện ra ngoài. Trong lòng A Kết cảm thấy rối loạn, cũng kệ nàng, nàng lqđ giận lúc ở trong rừng, Như Nương mạo muội nhúng tay vào, lại càng giận Mạnh Trọng Cảnh...

Vốn không có khẩu vị, nghĩ như vậy ánh mắt lập tức trở lên chua xót, A Kết miễn cưỡng, cố ăn xong một chén cơm, đi ra ngoài.

Lâm Trúc nhìn tấm màn đêm đưa, nhú mày hỏi Như Nương: "Hà tỷ tỷ, rốt cuộc, lúc mọi người đi ra ngoài đã xảy ra chuyện gì hả? Tỷ nói thật cho ta biết đi."

Như Nương thở dài, nhỏ giọng giải thích: "Đến chỗ cánh rừng, ta với Tiểu Cửu cùng vặt cành cây, đại cô nương thì ở bên kia cất cò, sau đó không hiểu sao Mạnh đại ca cũng ở bên đó, hình như hai người âm ỉ với nhau chuyện gì đó, đại cô nương đi lqđ luôn, nàng ấy đi nhanh quá, chân của ta... Không đuổi kịp, đành phải về trước, nghĩ kỹ lại, chắc đại cô nương không muốn để mọi người biết, lên không nói cho muội."

Cãi nhau với Mạnh Trọng Cảnh?

Ngay lập tức, Lâm Trúc chẳng còn tâm trạng nào để ăn cơm nữa, đuổi theo lqđ trưởng tỷ đề hỏi, A Kết không muốn nói, Lâm Trúc sẽ đến hỏi Lâm Trọng Cửu. Lâm

Trọng Cửu là người miệng nhỏ và nghiêm túc, đã đồng ý chuyện gì thì chắc chắn sẽ lqđ không dối ý, huống hồ bé thật sự không biết vì sao hai người lại cãi nhau. Lâm Trúc hỏi không ra, nhìn trưởng tỷ đang đứng bên cạnh hàng rào, lặng lẽ nhìn con lợn, tức giận đến mức muốn lqđ Mạnh Trọng Cảnh ra, mắng cho một trận.

Trời tối rất nhanh, từng người đi ngủ.

Đêm khuya yên tĩnh, A Kết vẫn mở mắt thật to.

Nếu không có Triệu công tử, không có Như Nương, phải chăng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như thế? Hắn có thể nhìn lqđ trộm nàng, hiền lành, nàng cũng sẽ tiếp tục vừa ngưỡng ngưỡng lại vừa ngọt ngào trốn hắn, cùng với hắn mong tháng chín mau tới, nhưng bây giờ...

"Đại cô nương, cô vẫn chưa ngủ à?"

Tiếng nói nhẹ nhàng truyền đến bên tai, A Kết bừng tỉnh, coi như không nghe thấy. Như Nương, người này, thật sự là nàng không hiểu nổi.

Như Nương nằm giữa mặt, lằm bằm giống như đang nói với ánh trăng ở ngoài cửa sổ: "Đại cô nương, ta biết ta gây thêm cho mọi người rất nhiều phiền phức, cô yên tâm, ngày mai là 15 rồi, ngày 16, lqđ không phải đương và đi của cô sẽ tới đây hay sao? Ta chờ bọn họ, nếu bọn họ không có tin về người thân của ta, ta sẽ đi, sẽ không để cho cô và Mạnh đại ca vì ta mà giận đối nhau."

Giọng nói của Như Nương lung linh mà mờ ảo, lông mi A Kết run rẩy, cuối cùng khép lại.

Số phận của Như Nương đáng thương, nàng thương xót nàng ấy, nhưng nàng thật sự không muốn giữ nàng ấy ở lại, lqđ một Triệu công tử đã khiến Mạnh Trọng Cảnh không tin nàng, nàng không muốn lại vì Như Nương- một nguyên nhân khác mà nghi ngờ Mạnh Trọng Cảnh. Giống như mẫu thân nói, phu thê ở chung, không có cách nào tốt đẹp mãi mãi. Cũng sẽ cãi nhau. Nàng và Mạnh Trọng Cảnh là thanh mai trúc mã, hai người cũng hiểu rõ lẫn nhau, chỉ cần những người xa lạ này rời đi, chỉ cần nàng và hắn thành thân, chắc lqđ chắc nàng sẽ được trải qua những ngày tháng mà nàng mong đợi, giống như cha mẹ nàng, bình yên.

Khi mặt trời mọc một lần nữa, trời đã sáng.

A Kết vẫn dậy sớm nhất, chưa ra khỏi phòng, đã nghe thấy giọng nói hưng phấn ở trong viện đệ đệ.

Bước chân của A Kết từ từ dừng lại.

Nàng nghĩ ra, hôm nay là ngày 15, người nọ sẽ tới đây dạy võ công cho đệ đệ, sau đó, ngày mai, hắn sẽ tới nhà nàng làm khách.

Bởi vì lời hứa rời đi của Như Nương nên nàng mở lòng hơn một chút, nhưng giờ nàng lại cảm thấy mây đen dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Nửa Đêm

Ngày hè chói chang, thời gian thoải mái nhất là lúc sáng sớm và chiều tối khi gió thổi vi vu, mát lạnh.

Trong nắng sớm mờ mờ, ngựa đen cúi lqđ đầu ăn cỏ, Triệu Trầm ngồi trên lưng ngựa nhìn nước sông chảy róc rách theo dòng, nhân nhả hương thụ khoảnh khắc nhân nhả nhất trong ngày.

Cho tới khi Trần Bình và Mạnh Trọng Cảnh xuất hiện trên đường giao nhau.

Triệu Trầm cười nghiêng ngả, cất hà bao trong tay vào tay áo, quay đầu ngựa, đi lqđ không nhanh không chậm tới con đường giao nhau.

Hắn đi tới, Mạnh Trọng Cảnh dừng bước, khi nhìn thấy công tử nhà giàu tới gần, lqđ khuôn mặt Mạnh Trọng Cảnh trầm xuống, nhìn khuôn mặt hắn không thay đổi chút nào, dùng ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng quan sát chính mình, nhìn hắn tiêu sái xoay người xuống ngựa, đứng lqđ thẳng người, nhìn hắn phủ áo, ngọc bội màu trắng bên hông hơi lắc lư. Mạnh Trọng Cảnh không hiểu gì về ngọc, chỉ thấy ngọc bội đó long lanh sáng lấp lánh, nhất định không phải là vật phẩm.

Nhìn xong, Mạnh Trọng Cảnh giương mắt nhìn về phía nam nhân, chờ đối phương nói ra ý đồ của bản thân.

Triệu Trầm liếc mắt ra hiệu cho Trần Bình, Trần Bình nhanh chóng đi chỗ khác.

Lúc này, Triệu Trầm mới nói với Mạnh Trọng Cảnh: "Mạnh huynh có nhìn thấy con lộc ta đưa cho A Kết không?"

Mạnh Trọng Cảnh nắm chặt tay, lạnh giọng nhắc nhở: "A kết là vị hôn thê của ta, Triệu công tử không thân cũng chẳng quen với nàng ấy, mong Triệu công tử đổi cách lqđ xưng hô đi."

"Không thân cũng chẳng quen? Xem ra A Kết vẫn không nhẫn tâm nói cho huynh biết, vậy thì để ta nói cho mà biết."

Triệu Trầm nở nụ cười, xoay người nhìn về phía thôn trang ở bên kia: "Lần đó, ở thư phòng, ta đã đề cập chuyện kết thân với A Kết, có thể là ta không nhìn được lqđ nên đã mạo phạm nàng, nàng không đồng ý ngay lập tức, bảo là muốn suy nghĩ một lúc. Mấy ngày trước, ta tới đó, hiển nhiên là nàng đã nghĩ thông suốt, tự mình ra mở cửa cho ta, nhân cơ hội đó, nàng đã đồng ý với ta. Mạnh huynh, ta nói nhiều lqđ như thế, chắc huynh cũng hiểu rõ rồi, A Kết là người lương thiện, không muốn chủ động từ hôn với huynh, nàng ấy sợ huynh không chịu, ta liền thay nàng ấy làm kẻ ác một lần, ta khuyên huynh hãy làm người thức thời, chủ động từ hôn đi, như vậy tất cả mọi người vui vẻ. Huynh yên tâm, ta sẽ không cướp đoạt nhân lqđ duyên của huynh, huynh đòi tiền, muốn mỹ nhân, cứ việc mở miệng, ta nói được thì sẽ làm được."

Một câu, Mạnh Trọng Cảnh cũng không tin. Vì bị bắt nạt, A Kết khóc đau lòng tới mức ấy, nàng sợ hắn không cần, vì Như Nương lqđ mà nàng ăn dấm, nàng xinh đẹp đáng yêu, sao nàng lại có thể đồng ý với hắn chứ?

"Huynh không tin?" Triệu Trầm cười hỏi, "Vậy huynh có biết, ngày mai, dương và di A Kết sẽ tới đây hay không? Huynh lqđ cảm thấy bọn hắn tới đây là vì cái gì? Họ sẽ coi trọng đứa con rể cũ như huynh hay coi trọng người con rể mới là ta? Nhưng mà huynh không tin thì cũng lqđ chẳng sao, đến lúc đó ta với huynh đứng chung một chỗ, ta tin tưởng người thân trong nhà A Kết sẽ cho sự lựa chọn sáng suốt nhất..."

Lời còn chưa dứt, Mạnh Trọng Cảnh đã vùng quyền lao tới, người này hết lần này tới lần khác khiêu khích hắn, hắn còn nhịn được thì hắn không phải là người!

Triệu Trầm nghiêng người tránh đi, trong mắt toàn sự châm chọc: "Huynh không lqđ phải đối thủ của ta, ta khuyên huynh, đừng rước nhục vào thân."

Sao Mạnh Trọng Cảnh có thể nghe, mắt đỏ lù, tiếp tục vùng quyền. Triệu Trầm cười lạnh, lắc mình quay lại, khuỷu tay nện vào lưng Mạnh Trọng Cảnh, độ mạnh của cú lqđ đánh hoàn toàn không hợp với bóng dáng gầy yếu của hắn, Mạnh Trọng Cảnh cảm thấy lưng mình đau buốt, khi hoàn hồn thì bản thân đã quỵ rạp trên mặt đất.

Triệu Trầm cũng không thừa thắng xông lên, đứng ở một bên, từ trên cao nhìn lqđ hắn, giọng nói trong trẻo, lạnh lùng hoà cùng tiếng nước ở cách đó không xa, êm tai lại tàn nhẫn: "Mạnh Trọng Cảnh, nói thật cho ngươi biết, đừng nói ngươi và A Kết đã định hôn, ngay cả khi ngươi đã lqđ cưới nàng làm vợ, ta cũng có cách chiếm lấy nàng ấy. Nếu ngươi muốn sống một cuộc sống yên ổn, thì đừng làm trò cười ở trong thôn, tốt nhất là ngươi nhanh lqđ chóng kiếm một nữ nhân thành thật, lấy về nhà, nếu không ta không ngại chơi đùa cùng ngươi đâu."

Hai tay Mạnh Trọng Cảnh nắm thật chặt, cầm hai viên đá vụn, giọng nói đầy căm lqđ hận: "Ngươi không sợ ta nói hết những chuyện ngươi đã làm cho Lâm thúc hay sao?"

Triệu Trầm nở nụ cười, xoay người, đi tới gần con ngựa, vừa xoa xoa bờm ngựa vừa nhẹ nhàng như đang nói chuyện lqđ phiếm: "Không nói tới chuyện bọn họ có tin ngươi hay không nhưng ngươi hẳn tâm đề A Kết thân bại danh liệt hay sao, ngươi cứ nói đi. Trong mắt ngươi, A Kết là thanh mai trúc mã, với ta, nàng chỉ là một mỹ nhân hiểm cớ. Chỉ cần nàng còn sống, lqđ ta sẽ cướp nàng, nếu nàng không chịu nổi sự nhục nhã mà tự sát, ta cũng chả tổn thất gì."

"Tên súc sinh nhà ngươi!" Mạnh Trọng Cảnh đứng dậy, đánh về phía Triệu Trầm.

Triệu Trầm trốn cũng không thèm trốn, trước khi tay của đối phương chạm vào lqđ tay hắn, hắn đã vươn tay bắt lấy tay Mạnh Trọng Cảnh, dùng sức một chút, Mạnh Trọng Cảnh cũng chẳng có cách nào để lao tới. So sánh với vẻ mặt phẫn nộ của Mạnh Trọng Cảnh, có thể nói, khuôn mặt Triệu Trầm lại cực kỳ bình tĩnh, một lát lqđ sau, hắn hất tay Mạnh Trọng Cảnh, khi Mạnh Trọng Cảnh lao đảo đứng vững, Triệu Trầm mở miệng: "Đứng ở đây đấu võ mồm với ta, không bằng nhanh chóng về nhà tìm một mối hôn sự khác đi, thà rằng ngươi không cần A Kết trước, còn hơn là nàng không cần ngươi, đúng không?"

Mạnh Trọng Cảnh dùng ánh mắt giống như muốn giết người để nhìn hắn.

Triệu Trầm lơ đãng, nắm dây cương định đi, bỗng nghĩ đến điều gì, xoay người lại, cười cười, cầm một vật từ trong tay áo, đưa tới trước mặt Mạnh Trọng Cảnh: "Ngày ấy, khi A Kết mở cửa cho ta, nàng ấy đưa cho ta tín vật định tình đó, Mạnh huynh yên tâm, A Kết dù dang lại xinh đẹp như thế, sau khi gả cho ta, ta sẽ thay ngươi đối xử với nàng thật tốt."

Tay hắn thon dài trắng nõn, ngón cái và ngón trỏ cầm sợi dây, phía dưới là một cái hà bao xinh xắn tinh xảo, tơ lụa màu thiên thanh (xanh da trời), thêu một bụi Diệp Lan vô cùng sống động.

Mạnh Trọng Cảnh nhìn chằm chằm bụi hoa lan, A Kết thích hoa lan nhất, cũng thích thêu hoa lan vào những vật bên người.

"Nhìn rõ chưa?" Triệu Trầm từ từ thu tay lại, cất hà bao vào trong ngực, liếc mắt lqđ một cái, nhìn Mạnh Trọng Cảnh bằng ánh mắt sâu xa, dẫn ngựa rời đi.

Mạnh Trọng Cảnh ngờ ngác đứng đó, nhìn theo bóng hắn. Rất nhanh, hắn thấy Lâm Trọng Cửu chạy tới, thấy hắn, Lâm Trọng Cửu chào hắn từ xa, sau đó, bé được lqđ người nọ ôm lên ngựa, phóng ngựa, chạy dọc theo bờ sông, trên bờ sông trống trải, tiếng cười thanh thúy của bé dần vang ra xa.

Nghe, lòng Mạnh Trọng Cảnh như tro tàn. Cầm thú thì sao, hắn khoác da người, mọi người trong Lâm gia đều thân thiết với hắn.

Mạnh Trọng Cảnh thất hồn lạc phách đi về.

Đi lên dốc thoải thoải, hắn nhìn về phía hậu viện của Lâm gia, muốn tìm A Kết để hỏi rõ ràng, lại nhớ nàng vẫn đang tại giận hắn.

Tối hôm qua, bởi vì nàng tức giận mà hắn vô cùng vui mừng, ngấm lại, tại sao Như Nương nói chuyện rõ ràng như thế mà nàng vẫn cố tình gây sự, có phải nàng lqđ muốn dùng cách này để ép hắn buông tha cho nàng? Ngày hôm qua hắn nói muốn từ hôn, nàng nói giống như nói linh tinh, bảo hắn đi tìm phụ thân của nàng mà nói từ hôn...

Chắc là không đâu, cô nương hồi bé hay chơi trốn tìm với hắn, khi nhìn thấy quần áo hắn bị rách, cô nương ấy sẽ cầm về nhà, lqđ nhờ nương vá cho hắn, chắc chắn nàng không thể có tâm tư như thế.

Nhưng nàng trưởng thành rồi, trời sinh, nàng thật xinh đẹp, nàng được công tử lqđ nhà giàu để mắt tới, có lẽ hắn có thể trở thành người duy nhất của nàng, nhưng hắn sợ hắn không giữ được lòng của nàng.

Nếu hắn cũng có bạc, nếu...

Đúng là hắn không có, hắn chỉ là một tên thô kệch làm việc dưới đồng ruộng, khi lqđ nàng đồng ý gả cho hắn, hắn bắt đầu nằm mơ, nhưng lúc này, hắn nên tỉnh mộng rồi.

Sau khi về đến nhà, Mạnh Trọng Cảnh vào tân phòng, nhắm mắt lại, nằm cạnh lò sưởi đặt gần đầu giường, nghỉ lại từng chút việc của mấy năm nay, nghĩ đến lqđ chuyện ngọt ngào hắn sẽ cười, cười tươi biến thành cười khổ. Com trưa, đệ đệ gọi hắn, hắn không muốn ăn, com chiều, phụ thân tự mình tới gọi hắn, Mạnh Trọng lqđ Cảnh không muốn để người nhà phải lo lắng, miễn cưỡng giữ vững tinh thần, nhưng ăn không có chút khẩu vị nào cả.

Sau khi ăn xong, nói chuyện phiếm, phụ thân Mạnh Trọng Cảnh bảo hắn, ngày mai, khi tới Lâm gia hãy mặc bộ quần áo kia.

Mạnh Trọng Cảnh sùng sốt, nghĩ tới dự định và di của A Kết. Chu gia là nhà giàu ở trấn trên, mặc tơ lụa đeo vàng đội bạc, đặc biệt là di của A Kết, rất thích mang lqđ quần áo, trang sức cho hai chị em A Kết. Bọn họ không coi thường hắn, nhưng mỗi lần tới đó đi làm khách, hắn cũng không biết nên nói cái gì, Lâm Hiền quan tâm nói chuyện với hắn, nhưng lại không biết sự quan tâm này lại khiến hắn không chịu nổi.

Có lẽ, hắn nên tỉnh lại, từ đầu tới cuối, hắn chưa từng xứng với A Kết, hắn không phải là người chung đường với bọn họ.

Trong lòng đau đớn, sau khi trở lại tân phòng, Mạnh Trọng Cảnh lấy ra một vò lqđ rượu được chuẩn bị cho lễ thành thân. Nhìn chằm chằm đàn khẩu, đầu đầu như muốn nứt ra, cuối cùng nhắm mắt lại, lqđ ngira đầu uống rượu. Hắn buông tha, hắn nên thành toàn cho nàng, nàng xinh đẹp như thế, nàng nên làm một thiếu nữ nài nỉ sống cuộc sống an nhàn sung sướng, lqđ không phải đi theo hắn chịu khổ, vất vả. Hắn sao, hắn nên cưới một người có dung nhan bình thường...

Trong đầu hắn bỗng hiện lên một gương mặt.

Mạnh Trọng Cảnh ngó ra, ném vò rượu ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài, vầng trăng treo cao, nàng nói nàng đợi hắn lúc canh hai, lqđ nàng là một nữ tử độc thân, thật sự dám đi tới ruộng ngô lúc nửa đêm hay sao? Rốt cuộc, nàng muốn nói với hắn cái gì?

Mạnh Trọng Cảnh không yên tâm, lặng lẽ ra khỏi cửa.

Lâm gia.

A Kết lại mất ngủ.

Không biết bởi vì không như dự đoán, một ngày rồi mà Mạnh Trọng Cảnh vẫn lqđ không tới tìm nàng hay bởi vì ngày mai, người nó lại tới nhà nàng làm khách, trong lòng nàng cảm thấy rất bất an, đủ suy nghĩ lẫn qua lộn lại, sắp bị hành hạ lqđ đến chết. A Kết cầm chân trái giường, muốn bản thân bình tĩnh lại, nhưng không được, nhắm mắt lại, trong đầu, lqđ khuôn mặt của hai nam nhân thay nhau xuất hiện liên tục, ngẫu nhiên cũng có hình ảnh Như Nương, nàng và Mạnh Trọng Cảnh đứng chung một chỗ, cùng nhau lqđ trách nàng.

Nước mắt trào nơi khóe mắt, A Kết không để ý đến, mặc cho nước mắt chảy vào tai, lạnh dần.

Người nằm bên cạnh bất ngờ ngồi dậy.

Hơi thở của A Kết ngừng lại.

Nàng nhắm mắt lại, nghe thấy Như Nương cẩn thận mặc quần áo rồi xuống giường, hình như nàng ấy còn cầm thứ gì, A Kết không dám quay đầu lại để nhìn, nghe lqđ chăm chú, thấy Như Nương nhẹ nhàng mở cửa, đi ra ngoài, lặng yên không một tiếng. Chắc chắn Như Nương đã ra khỏi lqđ cửa phòng, A Kết quay đầu lại, mượn ánh sáng của ánh trăng, không thấy bao quần áo lúc chiều Như Nương đặt ở đầu giường gần lò sưởi đâu nữa.

Chẳng lẽ nàng ấy định rời đi lúc nửa đêm?

A Kết không tin Như Nương có lá gan lớn như vậy, hơn nữa nàng ấy hoàn toàn lqđ không cần phải làm thế, không phải nàng ấy còn chờ dự định mang tin tức về hay sao?

Nhưng nàng ấy mang bao quần áo đi làm gì?

A Kết nhíu mày, bỗng nhớ ra tối hôm qua Như Nương ở với Mạnh Trọng Cảnh nửa khuya, rốt cục bọn họ đã nói gì?

A Kết lại nghĩ đến bộ quần áo kia, suy nghĩ bùng lên, cuối cùng nàng cũng không ngồi yên, lặng lẽ mặc quần áo.

Ngày 15, ánh trăng dát vàng như ánh chiều tà, bóng người cánh vạt ở trong lqđ viện vô cùng rõ ràng. A Kết trốn ở cửa, thấy Như Nương rón ra rón rén đi ra cửa lớn, chạm vào hàng rào làm cho con lộc cái, phát ra tiếng động rất nhỏ, người ngủ say khó có thể phát hiện. Ngoại trừ những lúc đi ngắm đèn với cha mẹ, A Kết rất ít lqđ khi ra đường vào ban đêm, nàng hơi sợ hãi, nhưng cuối cùng, tò mò và sự nghi ngờ đã chiến thắng nỗi sợ hãi, nàng cắn cắn, kéo dài bước chân đuổi theo Như Nương.

Lúc này là canh hai, trong thôn vô cùng yên tĩnh, chỉ tiếng ếch và côn trùng kêu vang. Ở phía trước, Như Nương đi rất lqđ nhanh, A Kết đi theo nàng, mãi đến khi tới bên cạnh ruộng, hai bên đều những cây ngô cao lớn như người, bóng đen lay động, cuối cùng A Kết cũng thấy hơi hối hận. Nếu Như Nương quyết định đi suốt đêm, nàng cũng không thể cứ đi theo lqđ nàng ấy được, đến lúc đó chỉ có mình nàng, nàng dám đi đường lúc nửa đêm hay sao?

Nhưng nàng cũng ra đây rồi, giờ mà đi về, chẳng phải sẽ hối hận hay sao?

A Kết không nhịn được bước nhanh hơn, kéo gần khoảng cách với Như Nương, tốt xấu gì nàng cũng không sợ như thế.

Đi tới đi lui, đi đến trước ruộng ngô nhà mình, Như Nương đang đi ở phía trước bỗng nhiên dừng bước, A Kết vội vàng trốn sang bên cạnh, cách Như Nương khoảng một trăm bước chân. Bên trái là ruộng ngô xa tắp, A Kết càng thấy sợ, nhưng khi nghe thấy tiếng Như Nương gọi khẽ "Mạnh đại ca", sự sợ hãi bị thay thế hoàn toàn bởi sự kinh ngạc và bàng hoàng, nàng nắm chặt vạt áo, không thể tin nổi, nhìn bên kia chằm chằm.

Mạnh Trọng Cảnh đã ở đây được một lúc, nghe thấy tiếng Như Nương gọi hắn, hắn đi ra. Nhìn trái nhìn phải thật kỹ, sau đó lẳng lơ mang hỏi cô nương đứng dưới ánh trăng: "Hà cô nương, rốt cuộc, cô có chuyện gì muốn nói với ta? Cô, cô đem theo tay nải đựng quần áo làm gì?"

Nhìn thấy hắn, Như Nương để lộ vẻ mặt vui mừng, sau đó cười chua xót, cúi đầu nói: "Ta ở đây lâu như vậy, gây thêm rất nhiều phiền phức cho Mạnh đại ca và đại cô nương, cho nên muốn rời đi. Mạnh đại ca, đêm nay chắc là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau... Ta đã may cho huynh một bộ quần áo, người nặc thử xem, tốt xấu cũng để cho ta yên tâm mà lên lẳng lơ đường." Nói xong, Như Nương đặt tay nải đựng quần áo lên trên mặt đất, mở ra.

Mạnh Trọng Cảnh hoàn toàn ngờ ngác, "Cô muốn đi đâu?"

Như Nương cầm quần áo lên, nói dịu dàng: "Về Dương Châu, tốt xấu gì thì nơi đó cũng là quê hương của ta. Mạnh đại ca, huynh cởi bộ quần áo huynh đang mặc lẳng lơ trên người ra đi, thử cái này xem sao."

Mạnh Trọng Cảnh không động đậy tí nào, nhún mày hỏi: "Cô muốn đi, vì sao không đợi tới lúc bình minh rồi hẵng đi?"

Như Nương thở dài: "Lâm thúc, Lâm thẩm đều là người lương thiện, ban ngày đi, lẳng lơ chắc chắn bọn họ sẽ giữ ta lại, ta sợ mình lại mềm lòng ở lại, lại gây thêm phiền phức cho Mạnh đại. Mạnh đại ca là quân tử, ta tin rằng đại cô nương cũng tin lẳng lơ huynh, chẳng qua nàng ấy quá để ý tới Mạnh đại ca, để hiểu lầm, ta nên đi thôi."

Nhắc tới A Kết, trong lòng Mạnh Trọng Cảnh chua xót, cũng không nói gì thêm. Như Nương được hắn cứu, nếu hắn từ hôn với Lâm gia, Như Nương ở bên đó lẳng lơ chắc chắn sẽ càng thêm xấu hổ, không bằng rời đi, nhưng nàng chỉ là một cô gái yếu đuối, sao hắn có thể để nàng rời đi lúc nửa đêm?

Mạnh Trọng Cảnh muốn giữ người ở lại, Như Nương bước thêm một bước, tới lẳng lơ gần hắn: "Mạnh đại ca, Như Nương chỉ có một mong ước duy nhất, muốn nhìn thấy huynh mặc bộ quần áo này, huynh đồng ý với ta, được không?"

Trăng trong như nước, cô nương ngửa đầu, khuôn mặt đẹp đẽ, trong mắt chưa đầy nước mắt, lòng Mạnh Trọng Cảnh lẳng lơ mềm nhũn, không kìm lòng được, nhận quần áo, "Cô, làm phiền cô rồi, vậy cô chờ ở đây, ta vào trong thay." Nói xong, xoay người đi.

Lúc này, Như Nương ôm chầm lấy hắn, không dự đoán được sẽ bị nàng ôm, khi Mạnh Trọng Cảnh phản ứng kịp, Như lẳng lơ Nương đã dán mặt lên lưng hắn, vừa khóc vừa nói: "Mạnh đại ca, để cho Như Nương hầu hạ huynh một lúc được không? Huynh không biết đâu, ngày ấy được huynh cứu, lẳng lơ bị nhìn hết thân thể, Như Nương đã nhận định huynh rồi, muốn sống với huynh cả cuộc đời, lại không nghĩ rằng Mạnh đại ca đã định thân. Đại cô nương xinh đẹp như thế, Như Nương tự biết lẳng lơ mình không bằng, cố gắng cắt đứt tâm tư, về đó, huynh nhận nhầm ta là đại cô nương, nhìn ta chằm chằm, ta rất vui mừng, cứ hi vọng người mà Mạnh đại ca đang nhìn là ta."

Mạnh Trọng Cảnh như bị sét đánh, cho tới bây giờ, hắn cũng không nghĩ rằng, Như

Nương sẽ thích hắn.

"Mạnh đại ca, như nương thật sự thích Mạnh đại ca, thích đến mức ghen tị, đến mức muốn tranh giành huynh với đại cô lẳng lơ nương, thích đến mức Như Nương tình nguyện làm nô tỳ cho đại cô nương chỉ vì muốn được bên cạnh Mạnh đại ca. Nhưng đại cô nương quá tốt, ta không lẳng lơ thể làm loại chuyện như thế được, tiếp tục ở đây chỉ thêm đau lòng thôi, cho ta mới quyết định đi. Mạnh đại ca, ta không xin huynh thích ta, chỉ xin huynh để ta lẳng lơ được hầu hạ huynh một lúc, được không?"

Trong lòng Mạnh Trọng Cảnh rất loạn, không biết nên nói thế nào với nàng, tuy nàng nghèo túng, nhưng cũng xuất thân từ nhà giàu, sao có thể để mất tới hắn?

Như Nương chuyển người, đứng trước mặt hắn, ngẩng đầu nhìn hắn: "Mạnh đại ca, người đứng yên đừng nhúc nhích, ta thay quần áo giúp huynh. Như Nương lẳng lơ không có may mắn gì cho Mạnh đại ca, chỉ mong có thể hầu hạ Mạnh đại ca một lần như thế thôi."

Mặt nàng đầm nước mắt, như hoa đào gặp mưa, Mạnh Trọng Cảnh xem nán lại,

căn bản vô pháp cự tuyệt.

Như Nương nở nụ cười cảm kích, nâng bàn tay ngọc thon thon, cởi áo giúp hắn. Ngày hè, quần áo mỏng manh, cởi áo lẳng lơ ngoài, lồng ngực rắn chắc của nam nhân hiện ra, trộn lẫn mùi mồ hôi với mùi rượu nồng nặc, Mạnh Trọng Cảnh đều nghe thấy được. Hắn xấu muốn lùi người lại, Như Nương đã kéo hắn, không nói lời lẳng lơ nào, chỉ lắc đầu khó xử. Mạnh Trọng Cảnh không thể không chờ nàng cởi tiếp, hắn không dám nhìn Như Nương, quay đầu nhìn về phía ruộng khác, nhưng khi bàn tay Như Nương chạm phải người hắn, lẳng lơ đụng chạm một lần khiến hô hấp của hắn thêm nặng nề một lần, Mạnh Trọng Cảnh dần cảm thấy không chịu nổi, cả người căng thẳng.

"Mạnh đại ca, huynh nhắm mắt lại đi, Như Nương còn muốn tặng cho huynh một lẳng lơ thứ nữa." Như Nương cầm áo ngoài của nam nhân áo thả xuống đất, cúi đầu nói.

Hầu kết Mạnh Trọng Cảnh giật giật, giọng nói khàn khàn: "Ta thử quần áo trước, sau đó nói tiếp, được không?" Cảnh tay để lqđ trần ở trước mặt nàng, hấn rất khấn trương.

Như Nương lắc đầu, giọng nói trầm nhỏ không thể nghe: "Mạnh đại ca nhanh lqđ nhắm mắt lại đi, dù sao ta cũng nhìn hết rồi, huynh còn xấu hổ cái gì?"

Mạnh Trọng Cảnh nhìn cô nương đang cúi đầu che giấu, nắm tay thật chặt, nhắm mắt lại.

Nhắm mắt lại, tai còn có thể dùng, sau một lúc im lặng, hấn nghe thấy được tất lqđ cả mọi âm thanh, nghe thấy tiếng quần áo rơi xuống, hấn đã loáng thoáng đoán được chuyện gì, lại không thể tin được, mãi tới khi cơ thể nữ nhân mềm lqđ mại áp vào người hấn, hấn giật mình mở mắt, vươn tay đẩy nàng: "Như Nương, cô đang làm cái gì vậy?" Cảm nhận làn da nàng tinh tế trơn bóng, hấn lập tức buông ra, muốn lui về phía sau, Như Nương lại lqđ ôm chặt không rời, hấn không đứng vững một cái, ngã mặt ngả xuống.

Như Nương ngã trên người hấn, Mạnh Trọng Cảnh còn chưa kịp hoàn hồn, nàng đã vươn tay chạm vào người hấn, giống như vô tình lại dường như cố ý, hơi thở Mạnh Trọng Cảnh trở lên rối loạn, Như lqđ Nương lại dường như không biết, vòng tay ôm cổ nam nhân, bàn tay mềm xoa khuôn mặt của hấn, dịu dàng nói lời nhỏ lqđ nhẹ: "Mạnh đại ca, đời này Như Nương chỉ thích một nam nhân, người đó chính là huynh, đáng tiếc ta và huynh hữu duyên vô phận... Trước khi đi, Như Nương muốn đem lần đầu tiên của bản thân cho Mạnh đại ca, sau khi về Dương Châu, ta sẽ xuống tóc làm ni cô, Thanh Đăng Cổ Phật*. Mạnh đại ca, huynh sẽ thanh toán ta cho ta chứ, huynh yên tâm, việc này tuyệt đối không lqđ có người thứ ba biết đâu, đại cô nương sẽ không đau lòng."

*Thanh Đăng Cổ Phật: học theo gương đức phật ngày xưa, bỏ tất cả để đi theo con đường tu hành

Mạnh Trọng Cảnh mới 18 tuổi, đang tuổi mạnh mẽ nhất của cuộc đời. Lúc trước lại uống rượu, lúc mới gặp Như Nương, hấn dường như đã không thể không chê được mà nổi lên phản ứng, lúc này lại bị nàng lqđ trêu chọc như thế, hấn gần như không đề nén được, cố gắng chịu đựng, kìm nén nói một câu: "Như Nương, cô đừng như vậy..."

Còn chưa nói xong, đã bị Như Nương nâng mặt, chặn miệng.

Mạnh Trọng Cảnh gio tay đẩy nàng, lại chạm phải vòng eo nhỏ nhắn, mảnh khảnh của nữ nhân, lần này không có quần áo ngăn cách, lại càng thêm chấn động lòng người.

Nữ nhân quần quýt như linh xà, cổ họng bật ra âm thanh, tất cả đều khiến Mạnh lqđ Trọng Cảnh hoa mắt thần trí mơ hồ, đến khi Như Nương muốn đứng dậy, hấn lại không nhịn được mà đuổi theo. Như Nương kêu khẽ một tiếng, ngã xuống đất, tay vẫn ôm cổ hấn như cũ, đôi mắt rung lqđ rung, tình ý miên man. Mạnh Trọng Cảnh thuận thế đề lên người nàng, người áp người, cả người như rơi vào đám mây, lý trí triệt hoàn toàn biết mất, bản năng bùng cháy.

Hấn mất đi A Kết, khó có được nữ nhân thích hấn như thế, nàng không cần hấn có tiền có bạc, không cần danh phận, sao hấn có thể bỏ qua nàng?

Dục vọng lại sinh thương tiếc, Mạnh Trọng Cảnh thở gấp cầu xin nàng: "Như Nương, Như Nương, đừng đi, ta cưới nàng."

"Cưới ta? Mạnh đại ca, huynh không cần phải thế, là Như Nương cam tâm tình lqđ nguyện dâng cho huynh, người không cần phải nói những lời hay để an ủi ta."

"Không phải, ta thật sự muốn cưới nàng, Như Nương, nàng yên tâm, ta không lấy không của nàng, chỉ cần nàng không ghét bỏ ta, ngày mai ta lập tức cưới nàng."

"Không, không hề ghét bỏ huynh, nhưng mà, đại cô nương thì sao... Á..." Nam nhân xâm nhập một cách bất ngờ, Như Nương nhú màu, đau đớn, lại kiên cường nhẫn lqđ nại, dùng những thủ đoạn đã học được siết chặt không rời, sẵn sàng đón chào.

Mạnh Trọng Cảnh điên rồi, bị nữ nhân ép cho phát điên, cũng bị sự khổ sở ở trong lòng hành hạ cho phát điên. Hấn không lqđ muốn nhìn thấy nữ nhân mà hấn không chiếm được, bởi vậy hấn tận tình chiếm đoạt người con gái nguyện ý nằm dưới thân hấn, "Như Nương, Như Nương, nàng thật tốt, thật tốt..."

Nữ nhân khóc ròng, ngấm ngấm chịu đựng, giọng nói nam nhân khàn khàn, lqđ một tiếng một tiếng, truyền vào tai A Kết vô cùng rõ ràng.

A Kết xoay người, đi từng bước một, về nhà, trước mắt mơ hồ, không nhìn thấy rõ lắm, may là con đường này coi như bằng phẳng, không đến mức bị trượt chân.

Đi tới đi lui, âm thanh ở sau lưng cũng không còn nghe thấy, cuối cùng, nàng lqđ cũng không đi nổi, tựa vào thân cây từ từ trượt xuống, hai tay che mặt.

Vì sao lại như vậy.

Hấn là vị hôn phu của nàng cơ mà, sao hấn lại có thể hứa hẹn cưới người khác, sao lại có thể cùng người khác...

Trong bụng nóng lên, A Kết che ngực, khó chịu, nôn khan. Bóng dáng hai người đó lqđ chồng lên nhau dường như vẫn hiển hiện ở trước mắt, giọng nói quen thuộc mà xa lạ vẫn văng bên tai, A Kết thu lại sự khó chịu ở trong lòng, không muốn nghĩ tới chuyện gì, chỉ có thể thu mình, ngồi lqđ khóc dưới bóng cây.

Khóc khóc, không biết đã khóc mù mờ lợ lẽ ngỡ ngàng bao lâu, từ xa vang lên tiếng bước chân, A Kết che miệng lại, không để bản thân phát ra âm thanh, thấy người nọ từ từ đến gần, đi trên đường, ở sau lưng lợ lẽ nàng rồi dần dần đi xa. A Kết che miệng, quay đầu lại, dưới ánh trăng, nam nhân có thân hình cao lớn, trên lưng hắn là một vị cô nương, họ đi về phía thôn. Lợ lẽ Ánh trăng kéo dài bóng dáng của hai người, gió đêm nhẹ nhàng thổi, truyền đi tiếng nói nhỏ, nũng nịu của nữ nhân.

Nàng nhìn bóng dáng của Mạnh Trọng Cảnh dưới ánh trăng, hắn đi đứng vững vàng, khi hắn mấy tuổi, hắn cũng từng lợ lẽ công nàng ở trên lưng, giống như vậy!

"A Kết, quả táo này cho muội, quả này to nhất đấy."

"A Kết, nàng thật xinh đẹp."

"A Kết, ta muốn đến nhà nàng cầu hôn, có thể chứ?"

"A Kết, chỉ còn bốn tháng nữa thôi..."

Thanh mai trúc mã, cuối cùng, nàng vẫn không thể gả cho hắn, khi cách thời gian thành thân chưa tới ba tháng, chính lợ lẽ miệng hắn đã đồng ý cưới người khác, hắn muốn người khác ngay trước mặt nàng.

Hắn không cần nàng nữa.

A Kết ngồi cạnh ruộng, bởi vì ruộng hoang không có người, bởi vì lúc này không có lợ lẽ người nhà ở bên người, nàng buông thả, để cho bản thân khóc thành tiếng, khóc cho những lúc nàng và hắn cùng đi qua, khóc cho những mong đợi mà nàng không thực hiện được, khóc cho tất cả lợ lẽ những uất ức của nàng.

Đứng sau lưng nàng, ở mọi nơi không xa, cả người Triệu Trầm mặc bộ quần áo đen, tựa vào thân cây, ngửa đầu nhìn trăng lợ lẽ rằm.

Hắn muốn cưới nàng, ngày đó nhất định sẽ tới, nhưng mà, khi thấy nàng co lại, ngồi trong bóng đêm, nhìn nàng khóc lợ lẽ không ngừng, khóc đến mức đứt ruột, ngực hắn cũng ngọt ngào, lần đầu tiên, ngọt ngào như vậy, ngọt ngào đến mức lợ lẽ hắn không nhận được, muốn đi tới ôm ấp nàng, để cho nàng không khóc nữa.

Hắn có lỗi với nàng, nhưng hắn đảm bảo, hắn nghe nàng khóc như thế, một lần là lợ lẽ đủ rồi, sau khi thành thân, hắn tuyệt đối sẽ không trêu chọc khiến nàng phải khóc.

Cái gì hắn cũng có thể cho nàng, hắn sẽ bảo vệ nàng thật tốt, nhìn nàng vì hắn, nở ra đoá hoa lan đẹp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Từ Hôn

Đôi khi đau đớn khiến người ta tuyệt vọng, tuyệt vọng đến mức không có tâm trạng nào để sống, nhưng có rất nhiều chuyện có thể kéo con người từ trong sự tuyệt vọng trở về hiện thực.

Đêm dài, sự ẩm ướt của cỏ dần ngấm vào người, khiến vấy trở nên ẩm ướt.

Cảm giác lạnh lẽo khiến A Kết từ từ ngừng khóc, nhỏ giọng thút tha thút thít, ngẩng đầu.

Trước mặt nàng vẫn ruộng ngô rộng thênh thang, chẳng biết lúc nào, xung quanh đã yên lặng không tiếng động, ngay cả tiếng côn trùng kêu vang, tiếng ếch kêu cũng chẳng còn.

A Kết bỗng nhiên thấy sợ, nàng cũng lạnh, nàng muốn về nhà.

Mạnh Trọng Cảnh không cần nàng nữa nhưng nàng vẫn còn cha mẹ yêu thương nàng, vẫn còn muội muội ngây thơ, thích đùa giỡn, và đệ đệ hoạt bát, hiểu chuyện.

Nàng còn có ổ chăn ấm áp, chui vào trong chăn, nàng sẽ không lạnh nữa.

A Kết nhắm mắt lại, hai tay lau mặt, khi hạ tay xuống, nàng thở một hơi thật dài. Không sao, không có gì đáng khóc, nàng nhìn lầm rồi một người thôi, thích sai một người, bây giờ hắn đã có nữ nhân khác, nàng không thích nữa là được, cha mẹ đối với nàng tốt như vậy, họ sẽ tìm cho nàng một nam nhân mới, nàng sẽ có cuộc sống mới, sẽ không bao giờ liên quan tới người nọ nữa.

Vì một bộ quần áo mà đã mềm lòng, vì nữ nhân chủ động dâng hiến mà hần đã quên vị hôn thê thanh mai trúc của mình, hần không đáng để nàng phải khóc.

A Kết che mặt, lau nước mắt đang trào ra mà không thể khống chế, từ từ đứng dậy.

Nàng không dám nhìn cánh đồng ở bên cạnh, cúi đầu, hai tay ôm lấy người, bước nhanh, đi về phía trước.

Dưới ánh trăng, bóng dáng yếu ớt của cô nương, trông vô cùng đáng thương.

Ở xa xa, Triệu Trầm đi theo từ đầu tới cuối, mãi đến khi thấy nàng đi vào cửa nhà. Hần đứng cạnh bức tường Lâm gia nghe ngóng, cho rằng nàng sẽ khóc lóc, than vãn với cha mẹ, nhưng bên trong lại im lặng, không có chuyện gì bất thường. Hần dựa vào tường, thử tưởng tượng nàng đang làm gì, nhưng hần không thể tưởng tượng nổi. Nàng trốn ở trong chần khóc hay sau khi tỉnh tâm lại thì đi ngủ?

Thật ra nàng nhả nhặn trầm tính lại kiên cường, khi tận mắt thấy vị hôn phu và nữ nhân khác quần lấy nhau, nàng chẳng lao ra khóc rống lên, cũng không tìm tới cái chết.

Nàng như vậy, hần càng thích nhưng cũng càng đau lòng.

Hần thở ra một hơi nhẹ nhàng, cho dù thế nào, hai nhà Lâm Mạnh sắp từ hôn, nàng không có hôn ước, hần có thể ra tay rồi.

Tiếp tục đứng một lát, Triệu Trầm đi bộ tới sông Bắc Hà, xe ngựa của hần được giấu ở trong rừng, sáng mai thay bộ quần áo khác là hần có thể tới đây rồi.

Cuối cùng, khi tiếng bước chân biến mất, thôn nhỏ lại khôi phục sự yên tĩnh. Khi người trong thôn ngủ mơ màng, ánh trăng từ từ lặn xuống, mặt trời ở phía đông dần dần thức dậy, hé lộ trên bầu trời. Lá cây lại hiện ra màu xanh, sáng sớm, chim tước bay trên bầu trời, trong chuồng gà, gà trống vung cánh run lẩy bẩy, bay lên trên bờ tường, ngẩng đầu gọi bình minh, tiếng gáy lành lốt, du dương, truyền đi rất xa.

Mọi người trong thôn lục đục thức dậy, sau đó, những làn khói vất vớt, lượn lờ trên mái bếp.

Vợ chồng Lâm gia đã dậy từ sớm, nằm trong ổ chăn nói chuyện với nhau, tới khi không còn buồn ngủ mới đứng dậy mặc quần áo.

Hôm nay trong nhà mời khách, hai vợ chồng phân công nhau làm việc. Lâm Hiền thu dọn sân nhà gọn gàng sạch sẽ, Liễu thị vội vàng dọn dẹp trong phòng, sau đó rửa rau chuẩn bị điểm tâm. Sau khi xong việc, Lâm Hiền đứng bên cạnh hàng rào nhìn con lộc cái, nghĩ đến mầu ngày hôm nay, mình không làm gì, liền tới phòng phía tây, lôi con trai ra ngoài, hai cha con cùng nhau vào rừng cắt cỏ cho lộc ăn.

Liễu thị nhìn theo bóng dáng họ đi ra khỏi cửa, trở về phòng bếp nhóm lửa.

Trong bếp có hai thanh củi đang cháy, cứ hầm cháo từ từ như thế là được, Liễu thị đứng dậy, chuẩn bị xào đậu, thêm dưa muối, điểm tâm hôn nay sẽ ăn những món này.

Bận bịu quá, Liễu thị bỗng cảm thấy có chuyện gì đó không thích hợp, mỗi ngày, khi nàng dọn com lên thì đứa con gái thứ hai mới thức dậy, nàng đã thành thói quen rồi, nhưng từ trước đến nay, đứa con gái lớn luôn dậy rất sớm, sao hôm nay lại không có động tĩnh gì nhỉ? Còn Hà cô nương nữa, bọn chúng đều là người dậy sớm mà.

Liễu thị hơi lo lắng, sau khi xào rau xong, nàng đẩy vung lên nôi, lau tay, đi về phía sương phòng. Cửa được khoá từ bên trong, đứng ở trước cửa, Liễu thị gọi to: "A Kết, A Trúc, Như Nương, dậy ăn com thôi!"

Gọi hai lần, Lâm Trúc chớp chớp mắt, lật người, không tỉnh nguyện trả lời một câu.

Liễu thị lo lắng hỏi nàng: "A Trúc, đại tỷ con đâu?"

Lâm Trúc nháy mắt mấy, một lần nữa quay đầu lại, thấy trưởng tỷ nằm quay lưng về phía mình. Nàng ngạc nhiên, ngồi dậy, cười cười, nói với Liễu thị: "Nương, người mau vào nhìn nè, đại tỷ của con cũng lười biếng đây này!"

Liễu thị mắng nàng: "Con mở cửa cho ta vào, nhanh lên!"

"Cửa không mở ả?" Lâm Trúc buồn bực, nhìn về phía Như Nương, nàng ấy dậy rồi mà, sao lại đóng cửa nhỉ? Càng nghĩ càng thấy không hợp lý, mẩu thân đang đứng ở ngoài cửa lại réo liên tục, Lâm Trúc vội vàng mặc quần áo, trước khi ra mở cửa còn đẩy đẩy vai A Kết: "Đại tỷ, dậy đi, đừng ngủ nữa, sao hôm nay, tỷ lại lười hơn mọi thể?"

Giọng nói A Kết mơ hồ, nghe không rõ.

Lâm Trúc cười trộm, ra mở cửa cho mẫu thân, ngạc nhiên hỏi: "Hà tỷ tỷ đã dậy rồi mà, sao cửa vẫn đóng nhỉ?"

Liễu thị mặc kệ nàng, nhanh chóng vào phòng, đứng trước mặt trưởng nữ, vừa cúi đầu đã bị dọa cho sợ hãi, vươn tay đặt lên trán A Kết: "Nóng thế này, bị bệnh hay sao, A Kết tỉnh dậy đi con, nói cho nương biết, con thấy khó chịu ở chỗ nào?"

A Kết từ từ mở to mắt, nhìn thấy vẻ mặt thân thiết của Liễu thị, nước mắt lập tức tràn mi, ngay lập tức khóc không thành tiếng.

Sau khi lớn lên, nàng chưa từng khóc như thế, ngay cả khi vô tình bị ốm, nàng cũng sẽ là người an ủi Liễu thị, khuyên Liễu thị không cần lo lắng, lúc này, khi thấy nàng khóc, lòng Liễu thị đau như cắt, đôi mắt cũng đỏ lên, vừa lau nước mắt cho A Kết vừa liên tục hỏi nàng: "Đừng khóc, đừng khóc, rốt cuộc con thấy khó chịu ở đâu, nói cho nương, nương lập tức bảo phụ thân con đi mời lang trung, A Trúc, con nhanh chóng tìm phụ thân về, bọn họ vào rừng rồi!"

Lâm Trúc đã luống cuống từ lâu, nghe vậy xoay người, chạy ra ngoài.

Trong phòng, mặc kệ Liễu thị hỏi gì, A Kết chỉ khóc, yếu ớt không còn sức lực, trên mặt hồng tới mức dọa người. Liễu thị gấp cũng không được, đập lên trán A Kết chiếc khăn tay ướt nhep. Nghe thấy nữ nhi thút thít gọi nương không ngừng, cuối cùng Liễu thị không nhịn được, cõi giầy trèo lên giường, giống như đồ nữ nhi khi bé, ôm A Kết vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng: "A Kết không sợ nhé, nương ở đây nè, cha con sẽ lập tức đi mời lang trung, A Kết uống thuốc xong là tốt thôi, A Kết không sợ nhé..."

Có lẽ là dịu dàng ôm ấp cũng có tác dụng, A Kết nín dần, được mẫu thân dịu dàng vỗ về, nàng chìm vào giấc ngủ, nhưng lông mày nhíu chặt, vẻ mặt đau đớn.

Ba người: Lâm Hiền, Lâm Trúc, Lâm Trọng Cửu vội vàng quay về, nhìn thấy A Kết bị ốm thành như vậy, Lâm Hiền vội vàng đi lên trán trên mồi lang trung, Liễu thị để hi tỷ đệ Lâm Trúc ăn cơm trước, hai đứa trẻ làm gì còn khẩu vị, đều nói phải đợi sau khi tỷ tỷ tỉnh dậy, cùng nhau ăn với trưởng tỷ. Suy cho cùng, Liễu thị cũng là người lớn, tuy bối rối nhưng đã nhanh chóng bình tĩnh lại, hỏi Lâm Trúc: "Như Nương đâu? Các con không ăn thì cũng phải để cho người ta ăn chứ."

Lâm Trúc nhìn Lâm Trọng Cửu: "Con không nhìn thấu nàng ấy, Tiểu Cửu, đệ có nhìn thấy không?"

Lâm Trọng Cửu cũng lắc đầu.

Liễu thị nhíu mày, tưởng nữ bệnh nặng, nàng cũng không có tâm trạng để quan tâm tới người ngoài, chỉ dặn Lâm Trúc một chút, bảo nàng, nếu Như Nương về, nhớ mời nàng ấy ăn cơm trước.

Nửa canh giờ sau, Lâm Hiền vội vàng kéo ông lang trung già chạy vào phòng.

Không xuất hiện trong một tháng gần gũi, lần thứ hai, lang trung già lại tới Lâm gia, xem xét kỹ càng, nhìn sắc mặt A Kết một chút, vạch mí mắt xong, lúc này mới ngồi xuống xem mạch. Bốn người Lâm gia nín thở, tập trung đứng vây xung quanh, nhìn lang trung già một lúc lại quay sang nhìn A Kết đang mê man không tỉnh, lo lắng vô cùng.

Lang trung già từ từ thả tay A Kết xuống, vuốt râu, nói với Lâm Hiền: "Lâm phu tử, đại cô nương tích lũy sự đau lòng ở trong tỷ* phổi, sau đó lại bị khí lạnh ẩm ướt xâm nhập vào trong cơ thể, nên mới bị bệnh không dậy nổi. Sốt cao thì dễ thôi, uống hai thang thuốc là được, còn về tích tụ, ta sẽ kê thuốc an thần dưỡng thân, nhưng suy cho cùng, tâm bệnh phải được chữa bằng tâm được, sau khi đại cô nương tỉnh lại, các người nên khuyên nàng đi."

*tỷ: lách

Vừa nói lời này ra, ngoài trừ người hồ đồ lơ mơ như Lâm Trọng Cửu, ba người còn lại nhà Lâm Hiền đều ngây ngẩn cả người.

Mấy ngày nay, A Kết chẳng có gì bất thường, càng không gặp mưa chịu lạnh, sao có thể mắc bệnh như thế?

Lâm Hiền vẫn là người tinh táo nhất, sau khi giật mình lập tức nói lời cảm ơn, mời lang trung già đi ra phòng ngoài kê đơn được. Ngay cả khi nghi ngờ, cũng không được để lộ vẻ mặt đó trước mặt lang trung hay bất kể người khác, đó chẳng phải nghi ngờ y thuật của người ta hay sao? Lại nói, Lâm Hiền dạy học ở trấn trên nhiều năm như vậy, đã nghe danh lang trung già từ lâu, nếu không cũng chẳng mời lão tới đây.

Kê đơn xong, Lâm Hiền dặn dò Liễu thị vài câu, theo lang trung lên trấn trên bốc thuốc.

Liễu thị vừa đau lòng lại tự trách.

Trong nhà có ba đứa con, thứ nữ lười biếng làm nũng không thể quản được, đứa con út lại càng bướng bỉnh khiến nàng hận không thể buộc bé ở trên người để nhìn, chỉ có trưởng nữ, từ nhỏ đã hiểu chuyện, không cần nàng quan tâm, còn giúp nàng chăm sóc đệ đệ muội muội, chính vì thế, nàng cũng sợ sót, ít quan tâm tới trưởng nữ, ngay cả khi trưởng nữ có tâm sự, nàng cũng không nhìn ra.

Liễu thị gọi Lâm Trúc ra ngoài, hỏi nàng có phát hiện ra điều gì bất thường hay không. Lâm Trúc biết A Kết có âm ỉ một trận với Mạnh Trọng Cảnh, lại không biết nguyên nhân, nhân tiện cũng lời Lâm Trọng Cửu ra, hỏi bé, rốt cuộc, ngày hôm đó, khi ra khỏi cửa đã xảy ra chuyện gì. Lúc này, Lâm Trọng Cửu làm gì dám giấu diếm, cái gì không hiểu cũng nói hết ra.

Lâm Trúc là người nhạy cảm nhất, nhíu mày hỏi bé: "Đại tỷ tiếp đãi đệ đi, Mạnh đại ca không chạy ra, đuổi theo bọn đệ hay sao?"

Lâm Trọng Cửu lắc đầu.

Lâm Trúc nghiêng răng nghiêng lợi: "Nhất định là nữ nhân kia đã mê hoặc Mạnh đại ca, nếu không có thể chuyện gì có thể khiến đại tỷ ta khổ sở đến mức đó? Nàng ta đâu, ta đi tìm nàng ta!"

Liễu thị túm chặt nàng, nhỏ giọng mắng: "Đây là những chuyện con đoán mò thôi, ngoan ngoãn ở nhà chờ, đừng gây thêm phiền phức, chờ đại tỳ của con tỉnh, lúc đó hẵng nói tiếp!" Như Nương là người thế nào, nàng không dám bảo đảm nhưng Mạnh Trọng Cảnh tuyệt đối không phải loại người như vậy, chuyện đó nhất định có hiểu lầm.

Lâm Trúc không nhịn được, mắng mấy câu thô tục, bị Liễu thị bóp cằm, Lâm Trúc há tay, giận dữ, ngồi tựa vào đầu giường gần lò sưởi.

Bên ngoài, lại có tiếng động, còn có tiếng xe ngựa, Liễu thị còn chưa kịp ra cửa, đã nghe thấy giọng nói lo lắng của em gái: "A Kết bị sao thế, đang êm đẹp sao lại bị bệnh?" Lời còn chưa dứt, người đã lao vào, nằm úp trước giường nhìn A Kết, thấy cháu gái sinh bệnh nằm mê man, hiển nhiên là vô cùng đau lòng.

Lâm Hiền đi sau, vừa ra thôn, đúng lúc quay về thì gặp xe ngựa của Chu gia, luôn tiện nói chuyện đó.

Cả phòng toàn người, Liễu thị có chút đau đầu, bảo Lâm Hiền mời cha con Chu Bồi ra phòng lớn ngồi, nàng đi sắc thuốc. Sắc thuốc lượt đầu con chưa đỡ ra khỏi ấm, ngoài cửa lại có tiếng xe ngựa, trong lòng nàng cảm thấy hồi hộp, đi ra ngoài, quả nhiên người đến là Triệu công tử.

Bọn Lâm Hiền lại cùng nhau ra ngoài đón người.

Triệu Trầm đã thay bộ kia, mặt bộ cẩm bào màu xanh nhạt, khoe miệng mang theo nụ cười, chào hỏi lần lượt từng người, khi đi vào trong nhà, thấy Liễu thị bưng chén canh ra từ phòng bếp, vừa nghĩ đã biết là thuốc, trong lòng cả kinh, thân thiết hỏi: "Bá mẫu, đây là?"

Liễu thị thở dài: "Đại tỳ của Tiểu Cửu bị bệnh, ta mang thuốc cho nó uống, Triệu công tử vào phòng ngồi đi." Nói xong bất chấp sự chào hỏi, đi vòng qua đằng sau, đến sương phòng.

Bị bệnh?

Triệu Trầm quay đầu nhìn hơi lâu, nhưng chỉ trong nháy mắt, dị sắc loé lên rồi biết mất trong mắt trong, không ai có thể phát hiện. Xoay người, Triệu Trầm hỏi Lâm Hiền bệnh tình của A Kết, giọng nói đủ chắc chắn, thể hiện sự thân thiết, không tỏ vẻ ăn càn quá mức. Lâm Hiền nói vài câu qua loa, cũng không nói nguyên nhân cụ thể. Trong lòng Triệu Trầm lại biết vô cùng rõ ràng, bởi vậy hắn cũng không hỏi nữa, đi theo Lâm Hiền và Chu Bồi vào phòng lớn.

Chu Bồi là thương nhân nhả nhặn, Lâm Hiền là tú tài giỏi về lời ăn tiếng nói, Triệu Trầm vừa đọc sách lại vừa buôn bán, giao tiếp với người chẳng khác gì cá gặp nước, ba người nhanh chóng trò chuyện với nhau thật vui. Chu Bồi lại càng tiếc, trêu ghẹo: "Sớm biết Triệu công tử chỉ có mặt là lạnh, ta cũng không cần phải tiếp đãi cẩn thận nhiều năm như thế. Nhưng có điều Triệu công tử không biết, mỗi lần người tới, người làm trong Phàm Lan Cư của ta đều nom nớp lo sợ, sợ hãi hạ người không chu đáo."

Trên khuôn mặt của Triệu Trầm lộ ra sự xấu hổ, nhìn cửa, nói sang chuyện khác cực kỳ rõ ràng: "Sao Mạnh huynh còn chưa tới?"

Lâm Hiền cũng vô cùng buồn bực: "Ta đã bảo hắn tới sớm một chút, tiểu tử này, sợ là trong nhà có chuyện khiến hắn bị chậm trễ, Tiểu Cửu, con đi nhìn một cái, xem thế nào."

Lâm Trọng Cửu vui vẻ vâng dạ, nhìn về phía di huynh là Chu Lan Sinh thăm dò, Chu Lan Sinh nói một tiếng với phụ thân, cùng bé đi ra ngoài.

Nhưng hai người chưa kịp ra khỏi Lâm gia, mới đến giữa sân, đã nhìn thấy hai bóng người từ cửa đang đi, Mạnh lão cha, phụ thân Mạnh Trọng Cảnh đi trước với sắc mặt âm trầm, Mạnh Trọng Cảnh đi sát theo sau với vẻ mặt phức tạp. Rõ ràng là Mạnh lão cha đang vô cùng tức giận, Lâm Trọng Cửu có phần sợ hãi, chào hỏi xong, ra hiệu cho Chu Lan Sinh vào trong phòng truyền lời, bé hắn cố ý đứng tại chỗ, không nhúc nhích, khi Mạnh lão cha đi qua, bé bước nhanh đi tới trước mặt Mạnh Trọng Cảnh, khuôn mặt nghiêm túc, hỏi nhỏ Mạnh Trọng Cảnh: "Mạnh đại ca, rốt cuộc huynh đã làm cái gì khiến đại tỳ của đệ tức giận? Tỷ ấy sinh bệnh, hôn mê bất tỉnh, lang trung nói là do tức giận!"

"Đại tỳ đệ bị bệnh?" Trong đôi mắt âm đạm của Mạnh Trọng Cảnh cuối cùng cũng có một chút sức sống, sợ hãi hỏi.

Lâm Trọng Cửu gật đầu, nói toàn bộ những chuyện di huynh nghe ngóng được giải thích cho hắn nghe: "Lang trung bảo là do tức giận, sau đó bị nhiễm lạnh, tất cả đều tại huynh!"

Mạnh Trọng Cảnh không khỏi hoảng sợ, lòng đau đớn, lo lắng, còn có sự bất an không thể nói rõ. Hắn ngơ ngác nhìn về phía tây sương phòng, muốn biết rõ nguyên nhân hốt hoảng, bỗng nhiên, đứng ở phía trước, Mạnh lão cha hét lớn một tiếng, Mạnh Trọng Cảnh giật mình, nghĩ tới lúc sáng, hắn quỳ trước mặt phụ thân nói về Như Nương, nghĩ tới mục đích hôm nay tới đây, hắn từ từ cúi đầu, đi về phía trước.

Có lẽ tối hôm qua chỉ là sự kích thích nhất thời, nhưng lúc này, hắn không còn có tư cách hỏi thăm chuyện của nàng, hắn, có lỗi với nàng.

Trong ngực giống như bị khoét một khối thịt, đau đớn khiến hắn khó thở.

Đó là cô nương mà hắn thích từ khi mười bốn, nàng thích người khác hắn sẽ khó chịu, từ trước tới giờ, hắn chưa từng nghĩ sẽ dùng cách này để tổn thương nàng, mặc dù nàng thích người khác, hắn cũng không muốn.

Vào phòng lớn, ánh mắt Mạnh Trọng Cảnh đảo qua Lâm Hiền, Chu Bồi, Triệu Trầm, cuối cùng trở lại trên người Lâm Hiền, sau đó, quỳ xuống, không do dự.

"Trọng Cảnh, người làm cái gì vậy?" Lâm Hiền hốt hoảng, muốn tiến lên đỡ hắn.

Mạnh lão cha ngăn Lâm Hiền lại, quay đầu sai bảo Lâm Trọng Cửu: "Tiểu Cửu, nương cháu đâu? Cháu gọi nàng tới đây."

Lâm Trọng Cửu vội vàng chạy đi.

Mạnh lão cha nhìn Lâm Hiền, cảm thấy lão mắt sạch mặt mũi rồi. Lâm Hiền là ai, A Kết là cô nương như thế nào, có thể gấn được hôn sự này, quả thực phần mộ tổ tiên của Mạnh gia cũng được toả khói xanh, không nghĩ tới sắp tới ngày quan trọng, vui vẻ, lại bị chính tay nhi tử gạt bỏ. Trước khi cưới lại huỷ hôn, chỉ vì nữ nhân khác, người ngoài sẽ nói Mạnh gia nhà bọn họ là người thế nào đây!

Gần như là Lâm Trọng Cửu vừa bước chân trước, Triệu Trầm đã chào hai người Lâm Hiền và Chu Bồi, ra về: "Bá phụ có việc bận, vẫn bồi xin được cáo từ, ngày khác sẽ tiếp tục nói chuyện cùng hai vị bá phụ."

Lâm Hiền liên tục xin lỗi, muốn tự tay đưa hần ra cửa, Triệu Trầm khéo léo từ chối, tự mình đi ra ngoài, lúc đi ra chạm mặt hai chị em Liễu thị và hai tỷ đệ Lâm Trúc. Liễu thị vừa muốn nói chuyện, Triệu Trầm đã nói trước: "Bá mẫu mau vào đi, ngày khác, vẫn bồi lại tới quấy rầy."

Liễu thị nhìn hần đầy áy náy, bảo Lâm Trọng Cửu tiễn hần ra ngoài.

Triệu Trầm liếc mắt một cái, nhìn về phía tây sương phòng, nhanh chóng rời đi.

Phòng lớn Lâm gia.

Ngoại trừ A Kết, những người trong Lâm gia và Chu gia đều có mặt đầy đủ, nhìn cha con Mạnh gia với vẻ mặt hoang mang.

Mạnh lão cha không còn mặt mũi nào để nói, xoay người, nểng mỗ đầy căm hận: "Chính tay ngươi làm ra chuyện tốt gì thì chính miệng ngươi nói!"

Quý một lúc lâu, sự do dự, phức tạp ở trong lòng Mạnh Trọng Cảnh đều được ép xuống, cúi đầu, giọng nói không xao động một chút nào: "Lâm thúc, Lâm thẩm, Trọng Cảnh xin lỗi mọi người, càng xin lỗi A Kết. Thật ra, ngày ấy, khi con cứu Như Nương, quần áo nàng ấy không chỉnh tề, bị ta nhìn thấy, ngay từ đầu, con cũng chẳng nghĩ gì, sau này, khi biết số phận đáng thương của nàng ấy, nàng ấy không chỗ để đi, trong lòng con sinh ra sự thương xót. Như Nương có ý với con, nhưng nàng ấy không muốn phá hoại hôn sự của con với A Kết, tối hôm qua, nàng ấy chuẩn bị rời đi lúc nửa đêm. Con không đành lòng để nàng ấy lẻ loi hiu quạnh, lại cảm thấy chính mình đã phá hủy sự trong sạch của nàng ấy, con nên phụ trách, hứa với nàng ấy, cưới nàng ấy làm vợ, cho nên hôn sự của con và A Kết, coi như hết." Như Nương cầu xin hần, trăm sai vạn sai đổ hết lên đầu nàng, sao hần có thể làm thế? Hần sai là sai, với ai cũng chẳng sao, hần đã buông tha cho giấc mộng này rồi.

Lâm Hiền cau mày.

Liễu thị tức giận đến mức mắt đỏ lên, chỉ vào Mạnh Trọng Cảnh mắng: "Ngươi, ngươi nói nàng đáng thương, nhưng tình cảm A Kết và ngươi là cái gì, ngươi vì một nữ nhân chưa quen biết tới nửa tháng, không cần A Kết nữa hả? Lương tâm của ngươi ở đâu, lúc trước, khi ngươi tới cửa cầu hôn, ngươi đã nói thế nào!"

Đối với tình hình bên trong, Lâm Trúc biết nhiều hơn một chút, nghe vậy cười lạnh, nhưng nàng chưa kịp mở miệng, em gái Liễu thị dùng tay lôi người ra đằng sau, nhìn Mạnh Trọng Cảnh cúi đầu: "Ngươi nói, tối hôm qua, nàng ta chuẩn bị rời đi, làm sao ngươi biết được, nàng ta nói cho ngươi hả?" So với Liễu thị đang đau lòng rơi nước mắt, nàng chỉ banh mặt, nhưng lại có sự uy nghiêm của chủ mẫu, người đứng đầu gia đình.

Mạnh Trọng Cảnh trầm mặc, gặt đầu.

Em gái Liễu thị nở nụ cười trào phúng: "Giỏi cho một Như Nương, ta đoán, tối hôm qua, các ngươi không chỉ nói chuyện một cách đơn thuần như thế, đúng không?"

Lời vừa nói ra, sắc mặt Lâm Hiền và Liễu thị lập tức thay đổi. Tính cách trường nữ dịu dàng nhưng không nhu nhược, không dễ dàng khóc tới mức đó, Như Nương rời đi lúc nửa đêm, lang trung còn nói trường nữ bị khí lạnh xâm nhập vào cơ thể, chẳng lẽ hôm qua, nó cũng đi theo, nhìn thấy Mạnh Trọng Cảnh và Như Nương...

Lâm Hiền như bị đánh vào tư tưởng, khó thở vô cùng, một tay túm áo Mạnh Trọng Cảnh áo, trợn mắt nhìn hần: "Ngươi nói đi, có phải ngươi hay không, ngươi tăng tị với nàng ta, đúng không?"

Mạnh Trọng Cảnh rũ lông mày, vừa cúi đầu, cái tát của Lâm Hiền lao tới, dùng sức thật mạnh, tát cho Mạnh Trọng Cảnh nghiêng người, ngã xuống đất, khóe miệng chảy máu. Đứng ở một bên, Mạnh lão cha chép miệng, nhưng vẫn không nói gì, nhìn đứa con dâu tốt Liễu thị biến thành như vậy, nữ nhi còn bị bệnh nặng, Liễu thị tựa vào vai em gái thị khóc nức, liên tục kêu gào, nói số phận con gái nàng đau khổ.

Một câu lại một câu, rơi vào tai Mạnh Trọng Cảnh, hóa thành vô số mùi vị. Hần từ từ đứng dậy, muốn quý tiếp, Lâm Hiền cũng không muốn nhìn hần thêm một lần, chỉ tay ra cửa, hét lên: "Cút! Coi như Lâm gia chúng ta có mắt không trông, nhìn nhầm súc sinh thành con người! Ngươi cút, cút ngay lập tức, nương của Tiểu Cửu, nàng trả toàn bộ sinh lễ cho họ, từ nay về sau, Lâm gia nhà chúng ta Lâm gia ân đoạn nghĩa tuyệt với Mạnh gia nhà bọn họ!"

Liễu thị vừa đi vừa khóc, em gái Liễu thị đi cùng, Lâm Trúc đi cuối cùng, gất một tiếng vào mặt Mạnh Trọng Cảnh: "May là đại tỷ của ta không gả cho ngươi, ngươi thương xót nữ nhân kia thì sống với nàng ta đi, dám tới đây dây dưa với đại tỷ của ta một lần, ta phá nát mặt nàng ta một lần!"

Gặp tình hình này, Mạnh lão cha luống cuống, kéo tay Lâm Hiền khuyên nhủ: "Huynh đừng tức giận, chuyện Trọng Cảnh làm ra đúng là không phải chuyện mà con người có thể làm, huynh đánh hần nểng nó, ta cũng không ngăn cản, quay về ta sẽ dạy dỗ nó. A Kết, A Kết là cô nương tốt, là Mạnh gia

nhà chúng ta không có may mắn để cưới được một cô con dâu tốt như A Kết, nhưng con trẻ phạm lỗi vẫn là con trẻ, tình cảm hai mươi mấy năm của chúng ta hai, không thể vì con tức giận mà chặt đứt, đúng không?"

Lòng ngực Lâm Hiền phập phồng vô cùng kịch liệt, tầm mắt từ Mạnh Trọng Cảnh chuyển sang Mạnh lão cha, đôi mắt vẫn đỏ: "Mạnh lão ca, đây là lần cuối cùng ta gọi huynh như vậy, đúng, chúng ta chơi đùa với nhau từ nhỏ đến lớn, đứa con tốt của huynh, ta cũng nhìn nó lớn lên từng ngày, cho nên nhiều thiếu gia con nhà giàu, lão gia nhà địa chủ tới cầu hôn ta cũng không đồng ý, chỉ chọn con trai nhà huynh cho A Kết. Huynh cũng là phụ thân nhân, ta tin rằng người thừa biết, ta không mong A Kết đại phú đại quý, chỉ mong phu quân nó đối xử tốt với nó, nhưng con trai huynh lại làm ra chuyện gì? Chuyện gì cũng không cần nói, các người đi đi, sau này, coi như hai nhà chúng ta chưa từng quen biết nhau, đi đi, huynh đưa con trai huynh đi đi!" Nói xong đẩy người ra ngoài cửa.

Mạnh lão cha còn muốn khuyên nhưng Mạnh Trọng Cảnh giữ chặt hán: "Phụ thân, người đừng nói nữa, ngay cả khi Lâm thúc đuổi theo nhận đứa cháu trai là con, con cũng chẳng mặt mũi nào gặp lại thúc ấy, chúng ta đi thôi." Trên mặt nóng rất, đau đớn, nhưng hán cũng không hận chút nào, hán cam tâm tình nguyện vì ai đó một chút.

"Con, sao ta lại sinh ra đứa con không có gì tốt thế hả?" Mạnh lão cha hỏi hận cũng không được, hất bỏ tay hán, đi tập tễnh.

Mạnh Trọng Cảnh đi nặng nề, theo sát, mỗi đi một bước, trong lòng hối hận thêm một phần, ánh mắt tham lam nhìn mỗi một thứ ở trong viện, cửa nhà là hán che giúp, nàng nói cho hán nghe từng bông hoa lan, còn... Cuối cùng hán nhìn về

phía tây sương phòng, hán muốn nhìn nàng thêm một cái, muốn chính miệng mình nói một câu xin lỗi với nàng, muốn nói cho nàng biết hán không có ý chọc cho nàng tức giận...

Nhưng hán không thể như ý nguyện nữa rồi. Hán đứng ở trước cửa Lâm gia, nhìn cánh cửa vô cùng quen thuộc đóng sầm ngay trước mắt hán không một chút tình cảm lưu luyến, nhìn sinh lễ năm ngoái hán từ mình xách tới đây đang nằm trên mặt đất.

"A Kết, mang những thứ này sang đây, liệu cha mẹ nàng có ghét bỏ không?"

"Huynh coi cha mẹ ta là loại người nào? Đồ đặc chỉ là thứ đi ngang qua sân khấu mà thôi, huynh có lòng là đủ rồi."

Giọng nói mềm nhẹ oán trách vẫn còn văng vẳng bên tai, Mạnh Trọng Cảnh bất ngờ quỳ trên mặt đất, ôm đầu khóc rống.

Thật ra, cho tới bây giờ, nàng chưa từng ghét bỏ hán, là hán luôn luôn ghét bỏ chính mình, cuối cùng tự tay đẩy nàng ra.

~

Nửa ngày ngắn ngủi, chuyện hai nhà Lâm - Mạnh từ hôn đã truyền khắp thôn.

Người trong thôn thuần phác, nói vô cùng đáng tin, biết nguyên nhân từ hôn là do Mạnh Trọng Cảnh bội tình bạc nghĩa, lêu lổng một chỗ với nữ nhân khác, một đám phụ nhân lập tức mắng mỏ, mắng mỏ tám đời nhà Mạnh Trọng Cảnh chưa nhìn thấy nữ nhân mới có thể vì một con hồ ly tinh không ra gì mà quên dung mạo xinh đẹp của vị hôn thê, lại càng mắng Như Nương không tuân thủ quy tắc của nữ nhân, khuya khoắt dám đi thông đồng với nam nhân, nói ngắn gọn thì tất cả sai trái đều do Mạnh gia. Đương nhiên những người không ưa Lâm gia cũng âm thầm chế nhạo trào phúng, nhưng là chỉ dám nói trong nhà, ra ngoài nói, chắc chắn sẽ bị chỉ trích, nói thế nào Lâm gia là người trong thôn, sao có thể giúp người ngoài?

Lúc hoàng hôn, Trần Bình trở lại thôn trang, đem những chuyện hỏi thăm được, kể lại chi tiết cho Triệu trầm nghe.

Triệu Trầm đứng cạnh chậu lan diêu, lắng lắng nghe, sau khi Trần Bình nói xong, hán nhìn bông hoa lan trắng nhỏ, hỏi: "Nàng thì sao?"

Giọng nói Trần Bình thấp xuống: "Cửa lớn Lâm gia đóng chặt, ngoại trừ lúc cả nhà Chu Thiếu Đông Gia rời đi, còn lại chưa từng mở ra, tin tức về Lâm đại cô nương cũng không dò la được. Nhưng tiểu nhân đã phái người tới nhà lang trung hỏi thăm rồi, họ nói bệnh của Lâm đại cô nương không nặng, nghỉ ngơi hai ngày là có thể khôi phục, nhưng tích tụ ở trong lòng..."

"Biết rồi, lui ra đi."

Trần Bình lập tức xoay người đi ra ngoài.

Triệu Trầm vươn tay chạm vào bông hoa lan trắng, chạm xa chạm gần, sợ ước lượng độ mạnh yếu của bàn tay không tốt, sẽ khiến hoa bị thương.

Hán ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt trên người hán không hề có sự mù mịt như bình thường.

Nàng hết hy vọng giống như những gì hán đã dự đoán, từ hôn, nhưng vì sao, một chút vui mừng, hán cũng không vui nổi?

Suy cho cùng khi thích một người, mới có thể ưu thương thành bệnh hay sao?

Hôn ước của nàng và Mạnh Trọng Cảnh, hán chưa bao giờ để vào mắt, giờ này khắc này, hán lại ghen tị rồi.

Hán muốn lòng của nàng, muốn toàn bộ hi vọng ái ó của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Thư Tình

Mùng hai tháng bảy là ngày Lâm Trọng Cửu được sinh ra.

Phu thê Lâm Hiền vô cùng yêu thương nữ nhi và nhi tử, năm nào, khi tới ngày sinh của ba người, cũng vô cùng náo nhiệt. Đương nhiên, ở nông thôn không thể giống như gia đình có tiền mời người tới hát hí khúc hoặc mở tiệc lớn mời khách, ngay cả Chu gia cũng mời, mọi người tụ tập một chỗ với nhau, ăn bữa cơm no đủ là coi như mừng sinh thần rồi.

Sáng sớm, được Liễu thị khuyến khích, Lâm Trọng Cửu chạy tới phòng hai tỷ đòi quà.

Trong phòng, A Kết đã rửa mặt xong, đang ngồi chải đầu trước gương, Lâm rúc trốn trong chăn còn chưa chui ra, ngủ ngon lành.

Lâm Trọng Cửu vén rèm bước vào, A Kết nhìn bé qua gương, thấy đệ đệ đang nháy mắt với mình, nằng ním môi cười, tiếp tục chải đầu, lại nhìn sang bên kia.

Đi vào rừng cắt cỏ, vừa về tới nhà, trong tay Lâm Trọng Cửu cầm một cọng cỏ đuôi chó, bé nhẹ nhàng nằm úp sấp bên cạnh giường đất, dùng ngón cỏ có lông lá xù xì áp lên trên khuôn mặt trắng hồng của Lâm Trúc phát nhẹ nhàng, qua lại. Đầu tiên, Lâm Trúc nhú mày, sau đó, nhắm mắt, lật người ngủ tiếp, Lâm Trọng Cửu lại chạy sang bên kia, vừa mới phát phờ được hai lần, Lâm Trúc đã ngồi bật dậy: "Tiểu Cửu, đệ muốn ăn đập phải không?" Tóc rối bù rù lại muốn đánh người.

Lâm Trọng Cửu cười ha ha, chạy ra xa, nhìn Lâm Trúc, không sợ hãi tí nào: "Nhị tỷ mau dậy ăn cơm, hôm nay là sinh thần của đệ, tỷ chuẩn bị quà gì cho đệ đây, tỷ mau lấy ra đi!"

"Ta cho đệ cái tát, đệ muốn không!" Biết trưởng tỷ đang ngồi bên kia xem náo nhiệt, Lâm Trúc phi xuống đất nhanh như gió, giầy chưa đeo đã lao tới đánh vài gậy Lâm Trọng Cửu. Lâm Trọng Cửu hoảng sợ, muốn chạy ra ngoài, Lâm Trúc đã chặn kín cửa, đành phải chạy tới, trốn sau lưng A Kết, cầu xin nằng: "Đại tỷ, Nhị tỷ muốn đánh đệ, tỷ mau giúp đệ, đánh tỷ ấy đi!"

Cánh tay A Kết bị bé lôi kéo, tóc vừa búi lên đã rối tung lên rồi, đứng ở sau lưng, Lâm Trúc đã chạy tới, lôi Lâm Trọng Cửu vào trong ngực, chọc nghẹo bé, sức Lâm Trọng Cửu còn yếu, xoay trái xoay phải như con sâu, đành cầu xin tha thứ. Thấy đệ đệ cười tới mức rơi nước mắt, A Kết bắt đắc đi đứng dậy, tách hai người ra: "Đi thôi, đừng đùa nhau nữa, A Trúc, muội mau thay quần áo, xếp chăn chiếu, đừng để dạ ngộ và đi đến đây mà muội vẫn chưa thu dọn xong."

"Đại tỷ, tỷ lại thiên vị đệ ấy!" Lâm Trúc không thể không buông tay.

Lâm Trọng Cửu nhào vào trong lòng trưởng tỷ, cười đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hiển nhiên là chẳng còn sức mà nói chuyện.

A Kết xoa đầu đệ đệ, lấy từ trong ngăn tủ của mình một ống đựng bút được chạm khắc, đưa cho bé, "Cho đệ, sau này đệ phải đọc sách thật chăm chỉ, biết không?"

Mấy ngày trước, em gái Liễu thị tới làm khách ở Lâm gia, mời hai đứa cháu gái ngoại tới nhà mình chơi mấy hôm. A Kết biết di sợ nằng ở nhà cảm thấy tình thân ngọt ngào, đi theo ý của đi, dạo chơi vườn hoa lại đi dạo phố, nhìn mà hoa cả mắt, quả thật thoải mái không ít, trước khi trở về, nhân tiện chọn quà sinh thần cho đệ đệ.

Trên ống đựng bút khắc em bé đang đầu gối, Lâm Trọng Cửu rất thích, ôm trưởng tỷ một cái, sau đó chạy tới chỗ Lâm Trúc đòi quà.

Lâm Trúc ngồi xỏm trên giường, để cho Lâm Trọng Cửu nói những lời dễ nghe chán chê, mới lấy một cái hồ lô nhỏ từ trong hà bao đặt ở đầu giường gần lò sưởi đưa cho đệ đệ.

Lâm Trọng Cửu nhìn món quà đơn giản, trên đầu dùng dây tơ hồng quấn quanh, theo bản năng, bé chu miệng lên. Nhưng khi nhận hồ lô, bé lại phát hiện trên một mặt của hồ lô khắc tên bé, mặt khác lại khắc chữ "bình an", khi nhìn thấy năm chữ đó, cuối cùng bé cũng nở nụ cười, ngây ngất nhét hồ lô vào trong ngực, sau đó làm mặt quỷ trêu chọc Lâm Trúc: "Quà Nhị tỷ tặng không tốt bằng đại tỷ đưa đâu!" Nói xong, bé chạy trốn nhanh như chớp.

Đương nhiên là Lâm Trúc lớn tiếng mắng bé.

A Kết đã luyện thành thói quen, ngồi xuống tiếp tục chải đầu.

Ở trong gương, đôi mắt khỏe miệng của cô nương vẫn mang theo nụ cười như cũ, nhả nhận lịch sự như hoa.

Điểm tâm, Liễu thị nấu ngô, thơm thơm, mềm mềm, người một nhà ngồi vây quanh bàn, cùng nhau gặm ăn, vừa nói vừa cười.

Không lâu sau, cả nhà ba người Chu gia cũng tới.

Lâm Hiền tiếp đãi Chu Bồi, chị em Liễu thị đưa mấy đứa bé vào trong phòng nói chuyện phiếm.

Đầu tiên, em gái Liễu Thị ôm Lâm Trọng Cửu vào lòng, thơm bé hai cái, sau đó, khi thả bé xuống, đôi mắt sắc bén phát hiện trên eo bé treo một miếng ngọc bội màu trắng hình con dê.

Lâm Trọng Cửu cầm tinh con dê.

Em gái Liễu thị vô cùng ngạc nhiên, cầm ngọc bội, quan sát một cách tinh tế, vừa nghĩ đã hỏi ngay Liễu thị: "Đây là quà Triệu công tử tặng?" Trong tất cả những người Lâm gia nàng biết, trừ nhà mình, cũng chỉ có người quen là Triệu công tử mới có thể tặng thứ tốt như vậy.

Liễu thị thút thít: "Ừ, kiến thức của ta ít, muội xem, giá trị của ngọc bội là bao nhiêu? Hôm trước Triệu công tử đưa, Tiểu Cửu không hiểu chuyện, nhận luôn, ta muốn trả lại cũng phải đợi ngày mai mới có thể tới bờ sông tìm người. Tuy tiện đưa thứ gì, ta nhận cũng chẳng sao, nhưng mà... Triệu công tử quá khách khí rồi."

Lúc Liễu thị nói chuyện, A Kết rũ mắt, không nói gì, Lâm Trúc lặng lẽ nhìn trường tử một cái, khóe miệng nhếch lên, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Em gái Liễu thị nói không chút do dự: "Đây là ngọc Hòa Điền, ít cũng phải trăm lượng bạc mới có thể mua được. Nhưng so với miếng ngọc Triệu công tử đeo trên người, cái này thật không là cái gì, đối với chúng ta là đại thủ bút, người ta cho thứ này, chưa chắc họ đã để ý. Muội nói này, đại tỷ cũng không cần trả lại, nói lời cảm ơn là được, đây tới đây lui càng chứng tỏ chúng ta hẹp hòi."

Nghe vậy, Liễu thị ngậy người, thì ra số tiền nhà mình đang dành dụm được cũng chưa nhiều bằng giá trị miếng ngọc bội này!

Nàng vươn tay lôi Lâm Trọng Cửu tới bên người, cõng ngọc bội ra, nói: "Không được, thứ quý giá như thế, con không thể ngày nào cũng mang theo bên người, chạy đi chơi được, nhớ vỗ nạt thì làm sao bây giờ? Tiểu Cửu nghe lời, nường thay con cất nhẹ, chờ tới sau này, khi con có tiền đồ, lúc ra khỏi cửa hàng mang theo." Nghe muội muội nói như vậy, đối với Triệu công tử mà nói, ngọc bội này không tính là quà quý giá, trả lại chỉ làm truyện cười cho người khác thôi, vẫn là không trả lại cho lành.

Lâm Trọng Cửu lại không vui, may mắn bé biết, lời mẫu thân nói cũng không sai, cũng không chơi xấu.

Nói xong chuyện ngọc bội, em gái Liễu thị nhìn về phía A Kết, thấy sắc mặt của nàng tốt hơn thời gian trước khá nhiều, nhưng gầy đi một vòng, eo nhẹ nhàng, nhỏ nhắn vừa thấy đã thương, ngược lại đẹp càng thêm đẹp, thật sự khiến người ta thương tiếc. Nàng thở dài trong lòng, vỗ vai A Kết, ý bảo A Kết với Lâm Trúc ra ngoài trông đệ đệ.

A Kết biết trưởng bối muốn nói chuyện riêng, gọi muội muội đi ra ngoài.

Em gái Liễu thị nhìn hai tỷ muội đi ra ngoài, vừa nghe thấy bước chân xa dần, nàng ra hiệu cho Liễu thị ngồi gần vào một chút, nhỏ giọng nói chuyện với Liễu thị: "Rốt cuộc, A Kết nghĩ thế nào? Hôm qua, người nhà của Vương tử tài ở trấn trên vừa đánh tiếng với muội, muốn cưới A Kết đó."

Cho dù là thị trấn vẫn hay nông thôn, chuyện là nhà gái bị từ hôn vẫn là điều vô cùng mất mặt, tìm nhà chồng lại càng thêm khó khăn. Đến lượt A Kết, vừa tới đây, Lâm Hiền và Liễu thị rất biết đối nhân xử thế, đều có mối quan hệ tốt với phần lớn người trong thôn, quan hệ với người ở trấn trên cũng không tồi, thứ hai là A Kết xinh đẹp lại dịu dàng, cho dù từ hôn thì cũng do bên nhà trai sai, cho nên từ lúc tin tức hai nhà Lâm-Mạnh từ hôn truyền ra, không ít người đã tới hỏi, đều muốn tranh cướp nhau, giành phần đính hôn trước kẻ khác.

Nhiều ngày nay, Liễu thị cũng bị mấy phụ nhân ở trong thôn lôi kéo hỏi thăm, con gái khiến người ta yêu thích, thân là mẫu thân, nàng đương nhiên sung sướng, chỉ là...

"A Kết sao, đưa trẻ kia muội còn không biết à? Nó với... Tình cảm nhiều năm như thế, bây giờ hôn sự cũng không còn, tuy nó không nói nhưng chắc chắn trong lòng cũng chẳng thể buông xuôi, nói tim đã chết cũng không khác nhau đâu. Nó có thể theo ý muội, đi ra ngoài giải sầu, có thể theo ý chúng ta, tùy tiện gả đi đâu cũng được, không phải không muốn chúng ta lo lắng hay sao. Thôi thì, cứ qua chuyện này rồi nói sau, sau khi thu hoạch xong vụ này, khi đó, xem xét lại tình hình rồi tính tiếp, tóm lại lần này ta thả gả khuê nữ muộn cũng phải chọn người đáng hoàng!"

Em gái Liễu thị gật đầu, trong lời nói cũng mang theo sự tức giận: "Đúng, thả rằng gả muộn cũng phải nhìn người thật kỹ, lại nói A Kết nhà chúng ta mới 15, hai năm sau gả cũng không cần lo lắng.... Đúng rồi đại tỷ, tỷ thấy Triệu công tử thế nào?"

Liễu thị nghe không hiểu, ngo ngắc nhìn nàng: "Cái gì Triệu công tử mà thế nào?"

Em gái Liễu thị nở nụ cười, giọng nói càng nhỏ hơn: "Đại tỷ không thấy là Triệu công tử đối xử với chúng ta quá mức cẩn thận hay sao?"

Liễu thị tỏ vẻ mơ hồ không hiểu.

Em gái Liễu thị nói thẳng: "Thôi, tỷ biết hẳn trong một thời gian ngắn, tỷ cũng không biết, phụ thân của Lan Sinh cũng tiếp xúc với hắn ba bốn năm, mỗi lần Triệu công tử tới Phàm Lan cư, đều không nói một lời, cứ đứng như vậy, mặt không chút thay đổi, có thể khiến một phòng toàn người làm cảm như hén. Khi đó hẳn mới bao nhiêu tuổi hã, ở trước mặt hắn, phụ thân của Lan Sinh cũng không thể tỏ thái độ của trưởng bối, nói tới khí thế của Triệu công tử, ngay cả lão gia Tri Phủ cũng không bằng hắn. Ba bốn năm đấy, nếu Triệu công tử muốn có mối quan hệ mật thiết với phụ thân Lan Sinh, cơ hội rất nhiều, cần gì phải nhờ những người có liên quan như mọi người bắc cầu? Bây giờ, hẳn với chúng ta vừa nói vừa cười, so với mấy năm trước cứ như hai người vậy, tỷ nói có lạ không?"

Liễu thị nào biết những thứ này, lần đầu tiên, nàng tiếp xúc với Triệu công tử ở trên đường, người ta ngồi trong xe ngựa, hoàn toàn không thể nhìn thấy người, sau đó là là Triệu công tử cứu Lâm Trọng Cửu, rồi đến nhà làm khách. Khi đó, bộ dạng của Triệu công tử là một thư sinh nho nhã, lúc không cười thì khuôn mặt hơi lạnh lùng, nhưng thật sự không tỏ ra vẻ mặt tự cao tự đại của con cái nhà giàu.

Liễu thị vẫn không hiểu, "Rốt cuộc là muội muốn nói cái gì?"

Tâm tư của trưởng tử vô cùng đơn giản, em gái Liễu thị cũng không muốn thừa nước đục thả câu, nói khẽ: "Tỷ nói, có phải hần có ý với A Kết hay không?" Lâm Trọng Cửu là một đứa bé bướng bỉnh, so với đứa trẻ bình thường ở trong thôn thì hoạt bát hơn một chút, cũng không thuộc loại hiếm thấy, điều gì đã khiến cho một công tử cao quý coi trọng bé. Ngoài hai đứa cháu gái ngoại, lần trước khi đứng đối diện với Triệu công tử, hần cũng chưa từng nhìn nàng, chuyện nam nữ, nếu thực sự có ý, cuối cùng sẽ để lộ dấu vết thôi, cho nên chắc chắn là A Kết.

Liễu thị ngăn người, sau đó, vỗ một cái lên vai nàng: "Nói bậy bạ cái gì đấy, nếu như muội nói, từ lúc A Kết chưa từ hôn, Triệu công tử đã có ý với nó rồi sao? Người ta tiến lùi quy củ có mức độ, nhưng không phải loại người như vậy đâu!"

Em gái Liễu thị tròn mắt, dùng ánh mắt oán trách nhìn nàng, ngồi dịch ra xa một chút mới nói: "Ồ... Ồ... Ồ, coi như hần không có ý với A Kết, vậy tỷ nói A Kết có xứng với Triệu công tử không?"

Trước mắt hiện lên bộ dáng ngọc thụ lâm phong của thiếu niên, Liễu thị im lặng.

Lâm Hiền từng nói với nàng, nói phụ thân Triệu công tử buôn bán ở bên ngoài, rất ít khi về nhà, ở trong thôn trang, chỉ có Triệu công tử và mẫu thân của hần ở, mồm miệng những người trong nhà vô cùng đơn giản, Triệu công tử lại có tài có khôn mặt, quả thật là con rể khó có được. Nhưng người ta tiện tay mà cũng vớt ra trăm lượng bạc, của cải cũng rất sung túc đấy chứ, nhà mình trèo cao sao nổi?

Lại nói, Triệu công tử chưa chắc đã để mắt tới A Kết.

Liễu thị nghĩ mà thấy hơi đau đầu, vung tay nói: "Coi như quên đi, làm việc không chu đáo, chúng ta đừng đoán lung tung, chờ xong chuyện kia thì bàn lại, mặc kệ là ai, A Kết phải có ý với người ta mới được." Trong nhà, đối với Triệu công tử, trưởng nữ cũng chẳng thân thiện, hiển nhiên là nó không có ý với người ta.

Em gái Liễu thị không nói thêm nữa. Ngay cả khi Triệu công tử thích hợp, người ta mà không tới cầu hôn, các nàng cũng không thể bám vào người ta được.

Ăn xong cơm trưa, ba miệng ăn nhà Chu Bồi liền đi, Liễu thị đã đặt ngô, đậu tươi đặt lên xe rồi, để cho bọn họ đem về nhà nấu.

Vợ chồng già Chu gia đều thích ăn cái này, Chu bồi cảm ơn mãi, đỡ thê tử, nhí tử lên xe, hần xoay người lên ngựa, chào, rồi đi.

Năm miệng ăn Lâm gia đứng ở cửa nhìn theo bọn họ, Liễu thị lại nhìn A Kết, nghĩ nghĩ không nên nói chuyện này với trưởng phụ.

~

Lúc này, Triệu Trầm cũng ăn cơm xong, cho hạ nhân lui ra, hần lười nhác nằm ở đầu giường gần lò sưởi, nhìn bầu trời xanh ngắt ngoài cửa sổ.

Nửa tháng, chắc nàng trở lại như bình thường rồi?

Đối với sự hiểu biết của hần về phu thê Lâm Hiền, hai người không phải loại người bám víu người khác, nếu hần cầu hôn bọn họ sẽ không thể đáng ứng ngay lập tức. Nhất định bọn họ sẽ hỏi ý kiến của nữ nhi, mà nàng.

Triệu Trầm cười khò, hần tự mình hiểu rõ, A Kết chắc chắn không muốn gả cho hần, ít nhất là lúc này.

Ngày đó, lúc ở trong thư phòng, vương mặc bởi sự kiêu ngạo từ trong xương, hần không muốn thể hiện mình đã động tâm khi biết A Kết chường mắt hần, bởi vậy không chịu nhận mình hiểu lầm nàng. Giận dữ rồi đi, lúc trên đường, hần đã cẩn thận tính toán vô cùng chặt chẽ, đầu tiên thúc đẩy Mạnh Trọng Cảnh từ hôn, sau đó dựa vào sự bình tĩnh, tin rằng nàng sẽ gả cho hần, hần ra tay sử dụng thủ đoạn, như vậy hần chiếm được sự để ý, có cơ cưới nàng. Nàng chắc chắn sẽ không nguyện ý, nhưng chỉ cần hần khiến Lâm Trọng Cửu biến mất vài ngày, để nàng biết sự lợi hại của hần, tự nhiên nàng sẽ sợ. Chờ nàng gả cho hần, hần sẽ đối với nàng thật tốt, thời gian dài nàng sẽ hiểu, tuy hần hư hỏng, nhưng cũng là người chồng tốt, sau đó sẽ chiếm được lòng của nàng.

Đêm đó, khi nghe thấy nàng khóc cả đêm, hần lại không muốn dùng thủ đoạn cứng rắn này để ép nàng.

Đổi sang dùng cách dụ dỗ, trước khi cưới có thể khiến nàng thay đổi nhận thức với mình, sau khi cưới, nàng sẽ hiểu rất nhiều thứ.

Chỉ là, đồ cô nương thế nào, hần chưa làm bao giờ.

Trước hết, giải thích với nàng?

Triệu Trầm hơi mím môi, từ lúc hơn bảy tuổi, ngoại trừ mẫu thân, hần chưa nhận lỗi với bất cứ ai.

Hần khó có thể tưởng tượng khi đứng trước mặt nàng, dưới ánh mắt lạnh nhạt của nàng, hần có thể mở miệng nói một câu xin lỗi để nhận được một câu nói châm chọc, vô tình của nàng.

Nếu không giải thích, ở trong mắt nàng, hắn vẫn là một tên ăn chơi trác táng, nàng sẽ không đổi cách nhìn với hắn.

Triệu Trầm hơi đau đầu, nâng tay bóp trán, cuối cùng, ngồi dậy, đi hải, vào thư phòng.

Nếu không nói nên lời, vậy viết thư đi.

Trái giấy mài mực, thiếu niên tựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại, yên lặng tìm từ đặt câu.

Ánh sáng mặt trời dần nghiêng về phía tây, ngoài cửa, giọng nói của Trần Bình truyền tới: "Thiếu gia, nên dùng cơm chiều rồi."

Triệu Trầm giật mình, mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mới phát hiện trời đã tối.

Hắn nhìn tờ giấy ở trên bàn, dừng một lát hạ bút xuống, vò giấy thành một cục, ném vào giỏ giấy bỏ.

Hắn có chuyện trong lòng nhưng trước mặt người thân cận, khó tránh khỏi việc lộ ra manh mối.

Ninh thị tò mò hỏi hắn: "Sao mặt mũi lại cau có thế kia? Nghe Trần Bình nói, con ở trong thư phòng cả buổi chiều, hả?"

Triệu Trầm nhìn mẫu thân, cuối cùng vẫn buông tha cho việc lấy kinh nghiệm từ mẫu thân, trước khi chưa có sự phát triển với A Kết, hắn không muốn để mẫu thân biết.

"Gần đây, xảy ra vấn đề với món nợ, con luôn phải kiểm tra sổ sách. Nương đừng lo lắng, xong việc rồi." Triệu Trầm cười, gấp thức ăn cho Ninh thị.

Ninh thị không nghi ngờ, hai mẹ con dùng cơm chiều như ngày thường.

Sau khi ăn xong, Triệu Trầm đưa Ninh thị đi dạo ngoài trang viên, sau khi đưa Ninh thị trở về, hắn xoay người, lại tới thư phòng.

Ngon đèn sáng dịu nhẹ vẫn cháy đến nửa đêm mới tắt, bóng người in trên cửa sổ cũng biến mất, tiếng bước chân vang lên, Triệu Trầm bọc thư, đi ra cửa. Bên ngoài một mảnh tối đen, bầu trời đêm đầy sao sáng như ngọc. Hắn ngửa đầu nhìn, bỗng nhiên muốn cười, hắn nghĩ tới chuyện tạo dựng sự nghiệp, nghĩ tới báo thù rửa hận, nhưng không ngờ rằng lại có một ngày như thế, vì một nữ nhân viết một phong thư, đêm không thể say giấc.

Trong viện, mùi hoa lan phiêu tán trong không khí, bước chân của Triệu Trầm dần chậm lại, cảm đèn lồng trong tay Trần Bình, ra hiệu cho hắn lui ra.

Trần Bình nói nhỏ thưa vâng, xoay người rồi đi, đi nhanh, lúc đi vòng qua chỗ rẽ nơi hành lang, hắn không nhận được, quay đầu lại, nhìn thoáng qua.

Hắn thấy thiếu gia nhà mình đứng trước vườn hoa, quay lưng về phía hắn, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Trần Bình lắc đầu, thu hồi ánh mắt.

Sau khi hắn đi không lâu, trong ánh đèn mờ nhạt, Triệu Trầm cúi người, ánh mắt chậm rãi đảo qua từng đóa hoa lan, nét mặt điềm tĩnh chuyên chú.

Một đêm ngủ tốt, sáng sớm ngày hôm sau, Triệu Trầm lại đem theo Trần Bình ra

cửa.

Hôm nay, Lâm Hiền tự tay đưa Lâm Trọng Cửu tới đây, để cảm ơn món quà quý giá hắn tặng lúc sinh thần Lâm Trọng Cửu, Triệu Trầm ung dung đáp lời, nói chuyện một khắc, Lâm Hiền cũng rời đi.

Lâm Trọng Cửu lặng lẽ phàn nàn với hắn: "Nương đệ cất ngọc bội Triệu đại ca tặng đệ rồi, nương nói sợ đệ không cẩn thận làm vỡ ngọc bội."

Triệu Trầm mỉm cười, cúi đầu nhìn bé: "Ta lại tặng cho Tiểu Cửu một cái khác nhé, kém ngọc bội kia một chút, được không? Vỡ cũng không sao."

Lâm Trọng Cửu vội vàng lắc đầu: "Không cần không cần, thật ra đệ cũng không có thói quen đeo thứ đó bên người, Triệu đại ca đeo đẹp hơn." Bé không muốn, đôi mắt trong suốt bằng phẳng, không có một chút tham luyến khát vọng.

Có trường tỷ như vậy, sao phẩm chất của đệ đệ có thể kém cỏi chứ?

Triệu Trầm xoa đầu Lâm Trọng Cửu, vẫn để bé ngồi xổm dưới gốc cây như trước, tập trung bình tấn, hắn vừa tựa vào thân cây vừa hỏi: "Hai ngày nay, đại tỷ của đệ sao rồi? Có hay cười không?" Bởi vì xảy ra chuyện, nói về nàng cũng chẳng có gì kỳ lạ, huống hồ Triệu Trầm cũng không có ý định lừa gạt em trai thế từ tương lai.

Hắn yêu cầu khi Lâm Trọng Cửu ngồi xổm, thực hiện trung bình tấn thì không được lộn xộn, quay đầu cũng không được, vì thế, Lâm Trọng Cửu chỉ có thể nhìn thẳng dòng sông ở trước mặt, nói với hắn: "Dạ, ngày hôm qua, dựng và đi đệ đều đến đây, đại tỷ cười rất nhiều, cũng ăn nhiều hơn trước một chút."

Vậy là tốt rồi.

Triệu Trầm lại hỏi thêm.

Ngồi xồm, tập trung bình tấn, học võ công, không biết thời đã trưa từ bao giờ. Triệu Trầm nhìn sắc trời, gọi Lâm Trọng Cửu tới bên cạnh, đưa cho bé bức thư hần tồn hết bao nhiêu tâm thư để viết, nói với Lâm Trọng Cửu vô cùng bình tĩnh: "Tiểu Cửu, ta cho người đại tỷ viết một phong thư, để lẳng lẽ đưa cho nàng ấy giúp ta, khi để đưa cho nàng ấy, đừng để bất cứ ai nhìn thấy, cũng đừng nói với người thứ ba, đệ có thể làm được không?"

Hai mắt Lâm Trọng Cửu mở thật to.

Nếu bé chỉ là một đứa trẻ bảy tuổi bình thường, có lẽ bé sẽ đồng ý ngay lập tức, nhưng bé đã giúp Mạnh Trọng Cảnh đưa rất nhiều thứ, truyền lời cho A Kết, bé đã hiểu từ lâu, không nên làm loại chuyện này, trừ phi...

Bé ngửa đầu, không thể tin nổi, hỏi nam nhân mặc quần áo hoa ở trước mặt: "Triệu đại ca, huynh, huynh thích đại tỷ của đệ à?"

Triệu Trầm gạt mình, nhìn ánh mắt của đứa trẻ, khuôn mặt nghiêm túc, trả lời: "Ừ, ta muốn cưới nàng làm vợ, Tiểu Cửu có bằng lòng gả đại tỷ của đệ cho ta không?"

Lâm Trọng Cửu không trả lời ngay lập tức, gãi gãi đầu, trong mắt chứa toàn sự mờ mịt.

Bé vẫn cho rằng Mạnh Trọng Cảnh là đại tỷ phu của bé, đại tỷ thích Mạnh Trọng Cảnh, hẳn cũng thích. Nhưng Mạnh Trọng Cảnh lại cưới nữ nhân khác, hẳn đại tỷ bị bệnh, gầy yếu, không thích nỡ nộ cười... Lâm Trọng Cửu không biết trong lòng trưởng tỷ nghĩ thế nào, bé chỉ thấy, ngay cả người quen biết lâu lắm, mọi người đều quen thuộc như Mạnh Trọng Cảnh, vậy mà Mạnh Trọng Cảnh cũng ức hiếp trưởng tỷ, vậy Triệu đại ca...

"Triệu đại ca, sao huynh lại thích đại tỷ của đệ, hai người cũng chưa gặp nhau mà." Lâm Trọng Cửu hỏi nhỏ.

Triệu Trầm nhìn bé một cái, tỏ ý khen ngợi, ngồi trên cò, ở bên cạnh bé, nghĩ nghĩ, cười nói: "Không có lý do gì hết, giống như ta thấy đệ vừa ý, ta lập tức thích nàng. Tiểu Cửu yên tâm, ta khác Mạnh Trọng Cảnh, ta sẽ đối với đại tỷ của đệ thật tốt, tuyệt không phụ nàng. Như vậy, đệ có bằng lòng giúp ta không?"

Lâm Trọng Cửu vẫn chưa quyết định chắc chắn. Bé kính trọng và yêu mến nam nhân này, nhưng chuyện này phải nhìn ý của trưởng tỷ, nếu trưởng tỷ không thích Triệu đại ca, bé cũng không có thể lên lút giúp được.

Đối với Lâm Trọng Cửu, Triệu Trầm hiểu cũng khá, không vì sự do dự của bé mà tức giận, chỉ thờ dài: "Như vậy, bây giờ, nếu đại tỷ của đệ không cho đệ giúp ta, sau này ta sẽ không phiền phức cho đệ, có được không?"

Lâm Trọng Cửu ngoan ngoãn gật đầu. Nam nhân này đối xử với bé tốt như, bé nguyện ý giúp hắn một lần, cho dù có bị trưởng tỷ mắng.

Triệu Trầm thở ra nhẹ nhàng, đưa cho Lâm Trọng Cửu bức thư đã được bản thân giấu thật tốt, lại dặn dò bé vài lần, sau đó mới bảo bé quay về nhà.

Ở bên kia, sau khi về đến nhà, Lâm Trọng Cửu không nhận được, chuyện đầu tiên là đi tìm bóng dáng của trưởng tỷ.

Ở phòng bếp, một mình mẫu thân đang chuẩn bị cơm trưa, ở trong sương phòng, Nhị tỷ nằm sấp trên giường, đùa nghịch chiếc hộp đựng trang sức của nàng, trưởng tỷ thì ngồi ở trước bàn đọc sách. Lâm Trọng Cửu không vào, đứng ở cửa, nói với A Kết: "Đại tỷ, nương gọi tỷ xuống giúp nương nhóm lửa kia."

"Ừ, tỷ đi ngay đây." A Kết không nghĩ nhiều, thả sách xuống bàn, đứng dậy đi

ra ngoài.

Mới đến gian ngoài, Lâm Trọng Cửu lẳng lẽ kéo nàng sang một bên, lôi phong thư ở trong lòng ra, nói nhỏ với nàng: "Đại tỷ, đây là thư Triệu đại ca nhờ đệ đưa cho tỷ, huynh ấy bảo tỷ nhất định phải xem, nếu không huynh ấy sẽ viết tiếp." Nói xong, sợ trưởng tỷ tức giận, bé nhanh chân chạy mất. Thư bé đã đưa, đại tỷ có đọc hay không cũng chẳng liên quan gì tới bé.

Mãi đến khi Lâm Trọng Cửu biến mất không còn bóng dáng, A Kết mới kịp phản ứng.

Người nọ gửi thư cho nàng?

A Kết cúi đầu, nhìn phong thư mỏng ở trong tay, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là ném phong thư vào trong bếp đốt bỏ, nhắm mắt làm ngơ. Người như hắn sẽ viết gì, không cần nghĩ cũng biết, đơn giản là bắt nàng nghe theo hắn, thậm chí còn chế ngạo nàng bị người khác từ hôn.

Bất buộc bản thân quên đi chuyện mình đã bị từ hôn, A Kết nhanh chóng nhét phong thư vào trong tay áo, giả vờ bình tĩnh đi vào phòng bếp. Nhưng khi bước ra khỏi phòng, nàng lại do dự, người nọ thường đến nhà nàng làm khách, lần này, nếu nàng không để ý tới hắn, liệu hắn có thể làm ra những chuyện càng thêm quá đáng hay không?

Nghĩ đến đôi mắt phượng có thể ép người, khi tức giận, trong mắt chứa đầy lệ khí, cả người A Kết rét run, không nhận được mò vào thư phòng ngay bên cạnh.

Khi cài cửa từ bên trong, A Kết lại do dự.

Đọc bây giờ hay để chiều rồi đọc?

Nàng lo sợ bất an, không biết nội dung trong thư khiến nàng hốt hoảng, sợ một lúc nữa sẽ biểu hiện ra sự khác thường ở trước mặt những người trong nhà, nhưng nàng cũng muốn biết rốt cuộc người nọ muốn làm gì, A Kết đi nhanh tới sau giá sách, trốn ở trong bóng tối gần đó, mở thư ra xem. Trên bìa thư không có chữ nào hết, A Kết cẩn mật, mở miệng thư vẫn được niêm phong kín, lấy thư ở bên trong.

Vừa mới mở bì thư, ngay lập tức, nàng ngửi thấy mùi thơm quen thuộc.

A Kết ngăn người, sau khi mở thư ra nàng cũng không vội vàng xem ngay, mà tiếp tục nhìn vào trong phong thư. Nhìn thấy rõ thứ ở bên trong, trong đầu không nhận được cảm thấy trống rỗng.

Không có bất cứ một suy nghĩ phức tạp nào, thật sự là nàng không có cách nào đem đoá hoa lan màu tím này liên tưởng tới nam nhân sáng giọng kia.

A Kết yêu hoan lan, nhưng không đến mức vì một đoá hoa lan mà trong lòng cảm thấy vui mừng.

Sau sự ngạc nhiên ngắn ngủi, nàng không nhìn xem trong phong thư còn gì nữa, nhanh chóng mở thư ra xem.

Trên giấy chỉ có mấy hàng chữ nhỏ, A Kết cũng không có tâm trạng để quan sát văn phong, nét bút của nam nhân ra sao, chỉ nhú mày đọc:

Ngày xưa say rượu

Mạo phạm bát ngò

Mặc dù hối hận

Nhưng yêu không đổi.

Biết khanh từ hôn

Ưu tư thành bệnh

Mặc dù yêu thương

Càng thêm vui mừng

Nhiều ngày bàng hoàng

Cả gan hỏi nhỏ

Lúc này có nguyện gả ta?

Mong được đồng ý

Hứa giai lão bạc đầu

Trọn đời không phụ.

Triệu Thừa viễn.

Nghĩ khanh như Mộ Lan.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Trêu Chọc

Nhìn chữ như thấy người

Chữ Triệu Trầm cũng giống như con người hẳn, khiến người ta cảm nhận được sự uy hiếp vô hình, không cho phép người khác khinh thường. A Kết định xem xong thì hủy thư ngay lập tức, nhưng khi ánh mắt rơi xuống những hàng chữ nhỏ, lqd trong lòng không nhận được mà nhảy lên, tốc độ cũng chậm dần.

Nàng nghĩ rằng bản thân sẽ nhìn thấy sự chế nhạo, trào phúng và trêu đùa của nam nhân, lại không nghĩ rằng hấn muốn... Tò tính.

Mà mặc dù cùng là một người, nhưng tâm trạng lại khác nhau, ngồi bút cũng sắc bén khác nhau, vì thế suy nghĩ của nàng cũng lqđ không chịu khống chế lay động theo mây hàng chữ mơ hồ.

Say rượu mạo phạm nàng, nàng nghĩ tới việc không thể chống lại sức mạnh của nam nhân, mãnh mẽ xâm phạm, sự tức giận trong mắt hấn.

Yêu thương, trước mắt nàng lại hiện lên hình ảnh ở Phẩm Lan cư, đôi mắt nam nhân trong trẻo mà lạnh lùng, như gió lqđ xuân và tuyết mùa đông, điều đó không nên cùng xuất hiện trên cùng một người.

May mắn à, nàng không nhịn được mà cười lạnh, nàng bị người từ hôn, hấn có gì mà vui mừng?

Nói cái gì mà gả hấn tới bạc đầu giai lão, ngay cả người quen thuộc, chơi với nàng lqđ từ nhỏ chơi đến lớn còn không thể tin, sao nàng có thể tin dăm ba câu hấn nói?

Chẳng qua là công tử nhà giàu bày trò dễ người mà thôi.

Đem thư nhét vào bì thư, cất trong tay áo, A Kết vào phòng bếp. Không ngoài dự đoán, mẫu thân cũng không gọi nàng lqđ xuống giúp đỡ, nhưng A Kết vẫn chủ động ngồi xỏm trước bếp, châm củi nhóm lửa, sau đó nhân lúc mẫu thân không chú ý, nhanh chóng vút thư vào trong bếp. Lqđ Phong thư bùng cháy trong ngọn lửa màu vàng nâu, A Kết nhìn ngọn lửa cháy hừng hực, nhanh chóng vuốt sạch phong thư, trong nháy mắt hoá thành tro tàn.

Trong chớp mắt, nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Trước kia, nàng sợ hấn, là vì Mạnh Trọng Cảnh, lúc này, nàng đã bị từ hôn, thanh lqđ danh đã thành vậy, hấn còn có thể làm gì nàng?

Một nhà bốn người ăn bữa cơm trưa, cuối cùng Lâm Trọng Cửu cũng chạy lại, lặng lẽ lqđ nhìn A Kết, lại bị A Kết trừng mắt một cái, Lâm Trọng Cửu lập tức biết việc mình làm không đúng, sau khi ăn xong chủ động đi theo trường tỷ để giải thích.

A Kết không giận dè dè, cả đám đều bắt nạt dè dè vì dè dè tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, nàng cũng trách bọn họ.

"Tiểu Cửu, nghe đại tỷ, sau này, mặc kệ ai nhờ dè giúp họ tặng đồ cho tỷ, dè cũng lqđ không được giúp họ, biết không? Đây là lần cuối cùng, lần sau dè còn giúp người ngoài bắt nạt tỷ, tỷ sẽ không lqđ thương dè nữa đâu." A Kết vỗ vai dè dè, dặn dò.

Lâm Trọng Cửu ngoan ngoãn nhận sai: "Nhớ rồi ạ, dè sẽ nghe theo đại tỷ."

A Kết thơm vào trán dè dè, khen bé một lúc.

Chạm nhẹ dịu dàng, lòng Lâm Trọng Cửu mềm nhũn, ngồi bên cạnh A Kết, hỏi nàng lqđ với thái độ không chắc chắn: "Vậy đại tỷ có hỏi âm cho Triệu đại ca không?"

Khuôn mặt A Kết lạnh lùng, quay mặt về bàn: "Chuyện này dè không cần để ý, nếu lqđ hấn hỏi dè, dè đã nói ta đốt thư rồi, không thấy nữa. Nếu hấn còn muốn gửi tiếp, dè không đưa giúp hấn là được, nếu lqđ hấn giả dạng làm quân tử, nàng không tin hấn dám đến nhà nàng để làm phiền."

Lâm Trọng Cửu quay đầu lại, lặng lẽ le lưỡi, nhìn ra ngoài cửa sổ, bé hiểu rõ, lqđ trường tỷ không thích Triệu công tử. Trước kia, Mạnh Trọng Cảnh tặng đồ, tuy trường tỷ nể Mạnh Trọng Cảnh, nhưng mặt tỷ ty lại đồ bùng, rất đẹp, bây giờ, tỷ ty không cười, mặt cũng không đỏ mà lqđ trầm xuống nhìn vô cùng dọa người.

Đào mắt đã tới ngày mừng sáu.

Lúc ăn điểm tâm, Liễu thị nói với A Kết: "Ngày mai là lễ Khất Xảo (cầu khéo tay), một lúc nữa, ta với phụ thân con lqđ cùng nhau lên trần trên mua chút đồ, buổi trưa lên nhà dựng ăn cơm, buổi chiều về, buổi trưa, ba tỷ muội các con làm chút đồ ăn nhé."

A Kết gật đầu, Lâm Trúc nhanh chóng nuốt thức ăn trong miệng xuống họng, vội lqđ vàng nói: "Con cũng đi!"

Liễu thị tròn mắt nhìn nàng: "Ngao ngoãn chờ ở nhà, đừng có chỉ lo chơi đùa lqđ cho bản thân, làm việc giúp đại tỷ của con nhiều một chút!" Bình thường, cho nó đi thi cũng chẳng sao, nhưng lúc này, lqđ nàng hi vọng đứa con gái thứ hai có thể ở nhà cùng trường nữ, giúp trường nữ hết buồn, có người nói chuyện, còn hơn so với một mình ngồi ngọt ngạt.

Lâm Trúc bĩu môi, cò kè nặc cả với mẫu thân, đòi mẫu thân mua ít nho về cho nàng.

Liễu thị đồng ý, lại quay sang dặn dò Lâm Trọng Cửu, học võ công xong phải quay về lqđ nhà ngay, không được đi nghịch nước ở bên ngoài.

Những câu này, Lâm Trọng Cửu cũng nghe chán rồi, vừa ăn cháo vừa gật đầu cho xong.

Dặn dò ba đứa con xong xuôi, Liễu thị đi ra ngoài cùng với Lâm Hiền, khi đi ngang qua hàng rào, Liễu thị nhìn thoáng con nai cái ở bên trong, nói với Lâm Hiền: "Thiếp thấy, chắc vài ngày nữa, con nai sẽ sinh, lqđ chắc cũng giống ngựa với dê nhì?"

Lâm Hiền cười nằng: "Nàng hỏi ta, ta hỏi ai? Chưa thấy nhà ai nuôi mấy con này bao giờ."

Hai vợ chồng lên xe lừa, A Kết và Lâm Trúc cùng nhau thu dọn bát đĩa, Lâm Trọng lqđ Cừu đứng ngoài phòng bếp, học thuộc lòng bài trong sách một khắc, sau đó đi ra bờ sông. Lâm Trúc ra cửa nhìn theo bóng đệ đệ rồi đi, quay đầu lại, nói với A Kết lqđ bằng thái độ vô vùng hâm mộ: "Sướng nhất là Tiểu Cừu, mỗi ngày đều có thể ra ngoài. Đại tỷ, muội muốn nhìn Tiểu Cừu học võ công, được không ạ?"

"Không được, muội dám đi ta lập tức nói cho nương biết." A Kết lạnh giọng không lqđ đồng ý. Chuyện hiểu lầm trước kia, là chiêu trò muội muội gây ra, nếu cho muội muội đi, ai biết muội ấy sẽ lại gây ra hoạ gì.

Lâm Trúc tức giận quay vào nhà.

Thu dọn phòng bếp xong xuôi, A Kết đem quần áo tích góp trong hai ngày ra, ôm lqđ vào trong viện, ngồi dưới mái hiên giặt quần áo. Nàng không gọi muội muội giúp đỡ, Lâm Trúc tự mình ngồi đợi cũng không được gì, lòi ra sờ trường của bản lqđ thân, ngồi trên ghế, bên cạnh là sáu bảy bộ quần áo, còn có cả váy của chính bản thân thay ra, nàng bỗng nhiên cảm thấy hơi xấu hổ, đi bưng cái chậu gỗ, ngồi đối diện với A Kết, cùng giặt quần áo với nàng.

Hai tỷ muội nói chuyện câu được câu không, sau đó đổi thành A Kết nhảy xuống nước, sau khi vắt khô quần áo thì đưa cho Lâm Trúc đem đi phơi ra chỗ nắng.

Đến bộ quần áo cuối cùng, A Kết tự đi phơi, không ngờ còn chưa đi đến chỗ dây phơi quần áo, trong hàng rào bỗng nhiên truyền tới tiếng kêu khác lạ của con nai lqđ cái, kêu một lúc lại ngừng một lúc, khiến da đầu các nàng run lên. A Kết nhìn Lâm Trúc, Lâm Trúc cũng quay đầu lại nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn ra sự lo lắng ở trong mắt đối phương. A Kết cầm quần áo ở trong tay, vội vàng vắt lung tung lên dây phơi, cùng Lâm Trúc lqđ chạy tới trước hàng rào.

Con nai nằm ở trong hàng rào, bốn chân không ngừng cong lên, thấy các nàng đến gần, nó sợ hãi lùi sát vào tường, tránh các nàng, phía sau là...

"Đại tỷ, nó muốn sinh nai con rồi!" Lâm Trúc khẩn trương, túm chặt tay A Kết, giọng nói khẽ run.

Lòng A Kết cũng nhảy lên, tuy nhiên, nàng vẫn nhắc nhở bản thân không cần nhìn lqđ con nai này nhiều như thế, nhưng thích hay không thích, trong lòng nàng vô cùng rõ ràng.

Con nai cái không ngừng đi qua đi lại, lòng của nàng càng thêm lo lắng, vừa giống như hỏi lại vừa giống như tự lqđ bản thân một mình: "Nương nói nó sinh nai con nên chắc không khác ngựa với dê lắm đâu, chúng ta đi ra xa một chút, để cho nó tự sinh, lát nữa thì tốt rồi." Những con vật lqđ này không phải người, lúc sinh sản không cần người tới giúp đỡ cũng có thể sinh được.

Lâm Trúc gật đầu, nhưng bước chân lại không dời đi, hai tay bầu hàng rào, vừa khẩn trương, hưng phấn lại vừa lo lqđ lắng: "Đại tỷ, muội muốn đứng ở đây nhìn, nhờ đâu nó khó sinh thì sao, chúng ta tìm người giúp nó đi. Năm trước, trâu Lý gia đẻ nghé con, không phải là nhờ người lớn moi nghé ra hay sao? Muội sợ nó gặp lqđ chuyện không may."

A Kết cũng lo lắng, nghĩ nghĩ, giục Lâm Trúc đi mời người: "Nhà Trương Nhị thúc nhiều dê, năm nào cũng sinh dê con, A lqđ Trúc, muội nhanh chóng đi mời Trương Nhị thúc tới đây, chuyện gì chúng ta cũng không biết, cho dù có xảy ra chuyện gì lqđ chúng ta cũng không nhìn ra."

"Dạ, muội đi ngay đây!" Lúc này còn có truyện gì quan trọng hơn, Lâm Trúc không lười nhác một chút nào, xoay người chạy.

Trương gia cách Lâm gia hai con đường, Lâm Trúc dùng vận tốc nhanh nhất của lqđ bản thân để chạy tới đó, đến khi chạy tới trước cửa nhà họ thì thấy Trương Nhị thẩm cũng đang giặt quần áo ở trong lqđ viện. Đầu là người quen, Lâm Trúc trực tiếp nói rõ lý do đến đây: "Nhị thẩm, Nhị thúc con đâu rồi ạ? Con nai cái nhà chúng con đang sinh nai con, cha mẹ con cũng không ở nhà, con muốn nhờ Nhị thúc sang nhà con, nhìn giúp con một chút!"

Trương Nhị thẩm vừa nghe, lau tay, đứng lên ngay lập tức, vừa đi ra ngoài vừa nói lqđ với thái độ vô cùng chán nản: "Thật không khéo, hôm nay, hán đi họp chợ mất rồi, đi, nhị thẩm đi sang đó với con, nhìn xem thế nào." Nàng đã nhìn thấy con nai lqđ của Lâm gia, nó lớn hơn con dê một chút, nếu nó gặp chuyện không may nàng có thể moi giúp ra.

Trương Nhị thẩm nuôi dê rất tài, là người con dâu tài nỏi nỏi danh ở trong thôn, lqđ trong lòng Lâm Trúc cũng thấy bình tĩnh, đi về cùng nàng, tới chỗ ngoặt, đúng lúc đó nhìn thấy Mạnh Trọng Cảnh đi từ trong nhà đi ra, có thể là thấy nàng vội vàng, hán lqđ lập tức đứng lại, bộ dáng muốn hỏi lại không dám mở miệng. Lâm Trúc hừ lạnh một tiếng, trốn sang bên cạnh Trương Nhị thẩm, chẳng muốn liếc mắt nhìn thêm một lần.

Trương Nhị thẩm quan sát hai người, ngầm thương xót. Thật ra, Mạnh Trọng lqđ Cảnh với đại a đầu Lâm gia đều rất tốt, ai có thể đoán được nửa đường lại xuất hiện cái loại có đầu óc như Như Nương chứ? Nhưng nàng chỉ là người ngoài, lqđ không thể tham gia vào chuyện này được. Mạnh Trọng Cảnh chịu khó lại nhiệt tình, ở trong thôn, nhân duyên của hán cũng không tệ, ngay cả khi không nói tới lqđ chuyện hán làm, mọi người âm thầm nói xấu với nhau thì bề ngoài vẫn đi lại với nhau, Lâm Hiền cũng không phải loại người mà người qua lại với hán thì đừng để ý tới chúng ta.

Hai người nhanh chóng đến Lâm gia, tới trước cửa, lòng A Trúc nhắc lên, nhân lúc lqđ A Kết vội vàng gọi Trương Nhị thẩm, nàng đề lên lút trốn mất rồi.

Cạnh sông Bắc Hà, Lâm Trọng Cảnh im lặng ngồi xổm tập trung bình tấn, cách đó lqđ không xa, Triệu Trầm tựa vào thân cây, vẻ mặt không chút thay đổi.

Hán vắt hết óc để viết thư cho nàng thì nàng lại đốt.

Nếu nàng không thèm nhìn mà đốt luôn, chứng tỏ nàng hận hấn đến mức không lqđ muốn có bất cứ một sự liên quan nào tới hấn.

Nếu nàng xem rồi mới đốt, nhưng đối với sự giải thích, bày tỏ của hấn, nàng lại không tiếp nhận.

Hấn cũng không biết nên tức giận lòng nàng ác độc, hay may mắn khi nàng không đứng ngay trước mặt hấn để cự tuyệt.

Viết thư nàng không cảm kích, gặp mặt lại không dễ dàng, vẫn không thể ép nàng..

Triệu Trầm nhìn về hướng bờ sông, chỉ có thể tự nhắc nhở bản thân về kết cục của lqđ phụ thân khi ép cưới khi, mới có thể kiềm chế được sự kích động muốn uy hiếp của nàng.

Từ xa truyền đến tiếng bước chân, Triệu Trầm giương mắt nhìn lại, thấy một cô lqđ nương mặc váy hạnh màu đỏ, tim hấn đập thật mạnh, không nhịn được đứng thẳng, nhưng ngay sau đó, hấn phát hiện người tới không phải là nàng, mà là muội muội của nàng. Triệu Trầm bình tĩnh nhìn Lâm lqđ Trúc chạy càng ngày càng gần, tâm trạng bắt đầu xoay vần. Lâm Trọng Cửu vẫn là đứa bé ngoan, trưởng tử nói gì bé nghe cái đó, nhưng em gái nàng đúng là người thông minh, có lẽ hấn có thể tìm được chút thuận lợi từ nàng?

"Tiểu Cửu, không cần ngồi xổm nữa, Nhị tỷ của đệ đến kìa."

Thật ra, Lâm Trọng Cửu đã nhìn thấy từ trước rồi, lúc này được cho phép, lập tức

chạy ra cánh rừng, hỏi Lâm Trúc: "Nhị tỷ sao tỷ lại tới đây?"

Lâm Trúc quét một vòng, nhìn nam nhân cao lớn đứng ẩn người sau tàng cây, sau đó mới gào lên: "Tiểu Cửu, con nai cái nhà chúng ta muốn sinh nai con rồi, đệ..."

Nàng còn chưa nói xong, Lâm Trọng Cửu đã chạy ra ngoài, chạy được vài bước đã vội dừng lại, quay đầu gọi to: "Triệu đại lqđ ca, đệ về nhà một chút xem sao, có được không ạ?"

Triệu Trầm đi từ trong rừng đi ra, nhìn về phía Lâm Trúc: "Bá phụ bá mẫu không ở nhà?" Nếu ở nhà, chắc sẽ không cho thứ nữ tới nơi này.

Lâm Trúc gật đầu: "Cha mẹ ta lên trấn trên rồi, trong nhà không có trưởng bối, ta đi lqđ mời người trong thôn tới giúp đỡ nhưng người ta lại không ở nhà, thế từ người đó qua nhìn giúp rồi. Ta sợ nai cái gặp chuyện không may, Tiểu Cửu sẽ đau lòng, lên muốn gọi đệ ấy về nhìn nó. Triệu công tử, nếu không hôm nay nghỉ sớm lqđ được không?" Sự kiêu dè của A Kết trái ngược với sự kính trọng của Lâm Trọng Cửu, đối mặt với Triệu Trầm bằng thái độ ung dung thẳng thắn vô tư, Lâm Trúc mở to đôi mắt hoa đào, to gan nhìn thẳng hấn.

Triệu Trầm vô cùng thoải mái. Hấn muốn cưới A Kết, đương nhiên hi vọng em vợ lqđ tương lai nhìn hấn như người một nhà, nếu Lâm Trúc khách khí, ngược lại chứng minh, trong lòng nàng chỉ coi hấn như khách.

"Triệu công tử, chúng ta đi trước được không?" Hấn không nói lời nào, Lâm Trúc lqđ đi tới bên cạnh Lâm Trọng Cửu, nắm tay đệ đệ, xin phép Triệu Trầm.

Triệu Trầm nhìn nàng, nhắc chân đi theo: "Ta đi theo các người, ta có người quen hay nuôi nai, có lẽ có thể giúp các người chút gì."

Lâm Trọng Cửu mừng rỡ, bỏ tay Lâm Trúc chạy đến bên cạnh hấn, hưng phấn lqđ nói: "Vậy chúng ta cưỡi ngựa về nhà đệ được không?" Sinh nai con đó, nghĩ tới chuyện đó, bé không thể đợi được nữa rồi.

Triệu Trầm lắc đầu, ra hiệu cho bé tới bên cạnh mình, nhưng đi nhanh hơn một lqđ chút, không giải thích nguyên nhân.

Lâm Trúc có ý đi sau vài bước, ánh mắt rơi trên bóng dáng của nam nhân, khoe lqđ miệng hơi nhếch lên. Các phương diện của Triệu công tử còn hơn khối Mạnh Trọng Cảnh, nếu trưởng tử có thể gả cho hấn, lqđ ngang với việc tát một cái thật mạnh vào mặt Mạnh Trọng Cảnh, cho cái tội bội tình bạc nghĩa của hấn, cho hấn biết, không có hấn, trưởng tử của nàng còn có thể gả cho người tốt hơn hấn nhiều!

Hướng chi, người này rõ ràng có ý với trưởng tử.

Tâm trạng của Lâm Trúc rất tốt.

Nhưng A Kết lại rất lo lắng.

"A Kết, cái thai này của con nai cái này không tốt đâu, con xem, lúc con nai sinh lqđ không khác con sơn dương là mấy, ở trường hợp như bình thường thì chắc đầu với hai chân trước của con nai con phải thò ra rồi chứ, nếu không thì không tốt đâu. Con xem, nước ối của nai cái cũng vỡ rồi, thế mà mới thò ra hai cái chân, tiếp lqđ tục như vậy thì không tốt... Được, nói với con, con cũng không hiểu, nhanh bụng chậu nước tới đây, lại chuẩn bị mấy dây vải sạch nữa!"

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng bệch của A Kết không dám nhìn con nai cái, Trương Nhị thăm vội vàng sai nàng đi làm việc khác.

Người lớn sai bảo, A Kết dường như tìm được người đáng tin cậy, vội vàng đi chuẩn bị.

Trương Nhị thăm tiếp tục đứng ở ngoài hàng rào, nhìn chăm chăm con nai cái, A Kết đem đồ tới, nàng nhanh chóng rửa lqđ tay, để A Kết cầm dây vải,

đi vào cùng với nàng. A Kết muốn hỏi xem có cần nàng làm gì không phải hay không nhưng Trương Nhị thầm nói xong đã lập tức mở cửa đi vào, căn bản không cho nàng thời gian mở miệng, nàng đành phải đứng lqđ phía sau, chịu đựng sự khó chịu nơi lồng ngực.

"Đóng cửa lại, cẩn thận nó chạy mất!" Trương Nhị thầm cũng không quay đầu

lại, dặn dò nàng.

A Kết vội vàng làm theo lời Trương Nhị thầm nói, tay khăn trương run run.

Trương Nhị thầm có ý định giúp con nai này dê, trong nhà nuôi hơn mười con dê, loại việc như thế nàng thường làm, coi lqđ như là lão luyện. Đáng tiếc con nai hoang dã này không giống gia súc nuôi trong nhà, nó không ngoan ngoãn nghe theo lời mình nói, Trương Nhị thầm chưa tới gần, con nai đã lập tức né tránh, cùng nàng lqđ chơi đùa, chạy đến chạy đi. Trương Nhị thầm mới hơn bốn mươi tuổi, thân thể rắn chắc, ngay từ đầu, nàng tự rằng có thể bắt được nó, cũng không nóng nảy, chạy cùng nó hai ba vòng, sau khi suýt bị lqđ con nai cái đập cho một phát, nàng lập tức buông tha, giục A Kết tới giúp nàng: "A Kết, nhanh lên, mau giúp ta ngăn nó lại!"

A Kết rất muốn giúp, nhưng tinh thần của con nai cái chẳng giống loại sắp dê tí nào, nó hăng hái chạy tới mức nàng đứng một chút mà mặt đã trắng bệch, lùi sang một lqđ bên tránh nó. Trương Nhị thầm thở hỗn hển, vỗ đùi, dỗ nàng: "Rốt cục con có muốn con nai này nữa không, nếu tiếp tục trì hoãn, không cẩn thận, cả mẹ cả con cũng không giữ được đâu!"

A Kết rùng mình, nhìn con nai, nhìn đôi mắt uơn ướt, long lanh của nó, chấp nhận.

Vì thế, khi Triệu Trầm đi vào cửa Lâm gia, chỉ thấy ở trong hàng rào, một cô nương mặc váy trắng, hai mắt nhắm chặt, gơ lqđ tay, lao tới trước mắt con nai, giống như liều mạng.

Nhưng cuối cùng, nàng cũng không hoàn thành, thấy bản thân sắp lao vào nó, nàng bất ngờ kích mình, lao sang một bên lqđ tránh nó, cử chỉ và tốc độ của nàng giống như chủ tớ hoang đang sợ hãi.

Triệu Trầm buồn cười, nhưng nhanh chóng giận tái mặt, bước nhanh tới hỏi nàng: "Các người đang làm cái gì?"

Hắn xuất hiện vô cùng bất ngờ, Trương Nhị thầm ngơ ngác, "Người, người là lqđ Triệu công tử, người dạy võ công cho Tiểu Cửu?" Ngày ấy, khi Lâm gia mời khách, đứng từ xa, nàng nhìn thấy một lần.

Triệu Trầm gật đầu với nàng, nhìn về phía A Kết.

Tuy cố gắng chịu đựng nhưng nơi đây mất hân, vẫn lộ ra ngọn lửa sáng rực. Nóng lqđ cháy, muốn hỏi nàng vì sao không đồng ý, lại không muốn bị nàng nhìn ra tình ý trong lòng hắn. Muốn hỏi nàng, tội gì vì một người đàn ông không thể dựa vào mà gây thành như vậy, lại không lqđ muốn nhắc tới chuyện khiến nàng đau lòng. Muốn đi tới ôm lấy nàng, bắt nàng nhìn thẳng mình, lại không thể làm, không nói tới chuyện có người ở xung lqđ quanh, ngay cả khi không có ai, hắn cũng không thể dọa đến nàng.

Trong lòng nam nhân xoay chuyển ngàn lần, nhưng đối với A Kết, chẳng qua chỉ là lqđ một cái chớp mắt ngắn ngủn, lúc này, nàng vẫn ở trong tình trạng sợ hãi khi nhìn thấy nai chạy, ngay cả khi Triệu Trầm xuất hiện cũng không thể khiến nàng sợ hãi quá mức. Sau khi mở to mắt, nàng lặng lẽ tròn mắt, lườm muội muội đứng ở bên kia, đang giả vờ tò mò vô tội, quay đầu lại, giải thích: "Nai cái khó sinh, ta và nhị lqđ thầm nhi đang bắt nó, nơi đây bản thủ, Triệu công tử mau vào trong phòng ngồi đi."

Ở trước mặt người ngoài, nàng cũng không thể lá mặt lá trái với hắn.

Triệu Trầm cũng không đi, trực tiếp mở cửa chuồng nai, vừa đi vào vừa nói: "Đại cô nương ra ngoài đi, ta tới giúp đỡ, lúc này, con nai cái đang ở trạng thái điên lqđ cuồng, cô không thể giữ nó được đâu."

A Kết nhú mày, không muốn nhận sự giúp đỡ của hắn, ở bên kia, Trương Nhị thầm cũng không có tâm trạng nghe bọn họ đẩy đến đẩy đi, vừa nghe thấy Triệu lqđ Trầm nói muốn giúp đỡ, nàng nói vô cùng vui vẻ: "Này...này, Triệu công tử đồng ý giúp đỡ, vật là nhất rồi. A Kết, con đi ra đi, Triệu công tử người, người, nếu không lqđ người thay quần áo đi, mặc quần áo cũ của phụ thân Tiểu Cửu được không? Tránh cho lúc nữa, quần áo bị bẩn." Vừa nhìn đã biết vài bộ quần áo kia là đồ tốt, làm hỏng thì không tốt đâu.

"Không sao." Triệu Trầm tiện tay đem vật áo buộc vào hông, khi ngẩng đầu vẫn thấy A Kết do dự, hắn mặc kệ nàng, gơ tay lqđ đóng cửa lại, phối hợp với Trương Nhị thầm, cùng nhau bắt nai. Con nai cái chạy loạn khắp mọi nơi, trong lúc đuổi theo, không biết cố ý hay vô tình, nam nhân chồ A Kết hai lần, đều gần sát nhau, lần này lqđ không cần hắn giục, A Kết cũng vội vàng chạy ra ngoài, muốn về phòng nhưng lại bị Lâm Trúc túm lại, đứng đó, cùng nhìn vào trong. A Kết lặng lẽ vùng vẫy, Lâm Trúc không biết làm thế nào, hỏi nàng: "Triệu công tử và nhị lqđ đều ở lqđ đây giúp chúng ta, đại tỷ không đứng ở ngoài nhìn, chẳng lẽ muốn lười biếng, chạy vào phòng?"

Nhất thời, A Kết cũng không phản đối, suy cho cùng vẫn lo cho con nai cái, rũ mi nhìn hàng rào một lát lại giương mắt, nhìn vào bên trong.

Hễ là nam nhân đều thích thể hiện tự thể oai hùng, khoẻ mạnh, hung phấn trước mặt cô nương mình thích, Triệu Trầm lqđ cũng không ngoại lệ, hắn có thể dùng tay không đánh chết một con hổ uy mãnh nhưng việc đơn giản như lao tới bắt một lqđ con nai cái sắp sinh lại là lần đầu tiên, đuổi theo sai con nai cái lại vô cùng nhếch nhác, cho dù hắn từng tự tay giết con mồi, cũng cảm thấy không khoẻ, sắc mặt trắng bệch.

Đứng ở bên ngoài, A Kết nhìn vào, lúc này cũng hơi đồng cảm với hắn, một thiếu gia nhà giàu sống an nhàn sung sướng, tội gì phải thế?

Sau thời gian ngắn ngủi để thích ứng, lqđ Triệu Trầm cúi người bắt một chân trước của con nai, con nai không ngoan ngoãn chịu trối, giờ chân trước còn lại lên, đá lqđ hần, đồng thời cúi mình, dùng đầu lao vào ngực hần. Triệu Trầm quỳ trên mặt đất, bị đá một cái thật mạnh, nhân cơ hội đó, hần lqđ nhanh chóng ôm cổ con nao, sức của hần rất mạnh, nhất thời, chân trước của con nai bị ép quỳ trên đất. Lúc này, Triệu Trầm chẳng có tâm trạng để lo lắng có dáng vẻ của mình, tròn tròn mắt, nói với nông phụ đang đứng nhìn ở bên lqđ cạnh: "Sau đó, muốn làm thế nào?"

Cả bộ quần áo hoa trên người hần dính đầy vết bẩn và tro bụi, cứ thế quỳ ở đằng kia, trời sinh khuôn mặt hần quá tuần tú, lqđ lại có một chút cảm giác của nam tử nhà nông.

Trương Nhị thẩm hoàn hồn, vừa chạy tới vừa nói: "Triệu công tử giúp ta giữ nó là được rồi, chuyện còn lại cứ giao cho ta, lqđ nguoi, nguoi cứ nhìn về phía trước, nghìn vạn lần đừng quay về phía sau." Công việc như vậy, nói trắng ra, cũng chả khác đỡ đỡ cho nữ nhân là mấy, Triệu lqđ công tử là khách quý của Lâm gia, dù sao cũng không thể dọa người ta được.

Mặc dù Triệu Trầm không hiểu cụ thể nên không đỡ đỡ được, đại khái cũng có thể lqđ đoán ra một chút, không cần Trương Nhị thẩm nhắc, hần đã nghiêng đầu nhìn về phía trước.

Phía trước là cây hồng và hàng rào bằng gỗ, hần quay đầu, khi nhìn qua A Kết, hần lập tức dừng lại, ánh mắt to gan lớn mật, không hề kiêng dè.

Hôm nay hần làm nhiều như vậy, đều vì nàng.

Chống lại ánh mắt hung ác, không thèm che dấu của nam nhân, cả người A Kết lqđ ngây ngẩn, nhất thời quên né tránh, nhìn hần với ánh mắt không thể tin. Thật ra, hai người chỉ gặp nhau vài lần, chưa nói lqđ mấy câu, thời gian ở chung cũng không dài, ít nhất A Kết cũng thấy, nàng không biết một chút nào về tính cách nam nhân này, nhưng lúc này, nàng không biết hần không cố gắng che dấu hay vì nguyên nhân nào khác, vậy mà ở trong ánh mắt lqđ hần, nàng nhìn thấy một tia... giận dữ?

Muốn nói cho nàng biết, hần hạ mình, làm những việc này đều vì nàng? Vì nàng mà làm, nhưng trong lòng cũng không tình nguyện, bởi vậy mới giận dữ.

A Kết mở to mắt, hần thích giúp một tay đấy chứ, nàng không bắt hần làm mà.

Cảm thấy ánh mắt của nam nhân vẫn không rời khỏi mình, A Kết hơi mím môi, lqđ rút cánh tay đang bị muội muội ôm chặt, nhỏ giọng nói: "A Trúc, muội ở đây nguoi nhìn nhé, ta đi chuẩn bị nước cho Triệu công tử và nhị thẩm, một lát nữa lqđ làm xong, ta quay lại ngay."

Lâm Trúc không buông tay, ghé vào tai trường tỷ, thì thầm: "Đại tỷ, rõ ràng là Triệu đại ca nể mặt tỷ mới cố gắng chịu đựng, nếu tỷ đi, tỷ không sợ hần không lqđ vui, không giúp chúng ta nữa à?" Nếu đổi thành bất cứ nam nhân nào ở trong thôn, chạy tới giúp Trương Nhị thẩm, lqđ nàng cũng chẳng bao giờ thay đổi sắc mặt, nhưng đường đường là một công tử phú quý lại tài giỏi, vì trường tỷ mà làm đến mức này, không chê bản không chê mùi khó ngửi, quỳ ở đó, giúp Trương Nhị Thẩm, Lâm Trúc hoàn toàn chấp nhận nam nhân này, thật lòng thật dạ, đôi giọng gọi hần là đại ca

"Muội đừng nói vậy!" Ở trước mặt nam nhân, nói loại chuyện này, mặc dù đối

phương không nghe thấy, khuôn mặt A Kết vẫn không nhin không được mà nóng lên, vuron tay véo Lâm Trúc một cái, chuẩn bị rời đi

Nhưng lúc này, trong hàng rào, Trương Nhị thẩm nói vô cùng mừng rỡ: "Ra rồi, ra rồi, cuối cùng cũng ra rồi!"

Hai tỷ muội cùng quay lại nhìn, khi quay đầu, trong lòng cũng rất vui mừng, nhưng mới nhìn một cái, không hẹn mà cùng lùi ra phía sau vài bước, cùng nhau che lqđ miệng chạy mất, chỉ chừa lại Lâm Trọng Cửu đứng lại đó với sắc mặt trắng bệch, bé trai dường như đang cố gắng kiên trì quan sát chú nai con của bé.

Trương Nhị thẩm nhìn bóng lưng của hai tỷ muội A Kết tỷ, cười ha he: "Này, hai chị em nhà con, có gì mà phải trốn?"

Nàng cười rất thoải mái, đáng tiếc không ai hòa theo nàng.

Đôi mắt Triệu Trầm nhìn phía trước, thờ bình tĩnh, hỏi nàng: "Còn cần ta làm gì nữa không?"

"Không cần không cần, Triệu công tử nhanh đi rửa ráy đi, một lát nữa, quay lại nhìn là được, khi đó, chắc con nai con có thể đứng lên rồi." Tuy không phải là nai lqđ nhà mình nhưng Trương Nhị thẩm vẫn rất vui vẻ, vừa thu dọn vừa cười hì hì.

Một chút tâm trạng muốn cười, Triệu Trầm cũng không có, đứng lên, cả khuôn mặt xanh mét, ánh mắt bay qua hàng rào lại nhìn về phía A Kết.

A Kết vừa dừng lại, đang định vào phòng bếp múc nước, bỗng thấy Triệu Trầm đi nhanh tới chỗ nàng, khuôn mặt tuần tú lạnh như băng, đôi mắt phượng càng thêm nguy hiểm.

Biết rõ đối phương không có cách nào để đường đường chính chính bắt nạt mình, nhưng A Kết vẫn bùng lên suy nghĩ muốn chạy đi.

Nàng nhắc chân muốn đi.

Triệu Trầm bước nhanh tới, đứng ngăn trước người nàng, khi A Kết sợ tới mức khuôn mặt trắng xanh, lo lắng đôi lqđ phương sẽ động ta động chân với nàng, lại nghe thấy nam nhân hỏi nàng với giọng điệu trêu chọc: "Là do khuôn mặt ta xấu xí như hung thần ác sát, nên nàng mới sợ như thế?"

A Kết ngạc nhiên, ngừng đầu.

Triệu Trầm cười với nàng bằng nụ cười quen thuộc, xoè tay ra cho nàng xem: "Người bản thủ, nàng bùng nước cho ta đi."

Hôm nay nắng to, hắt đứng ngược chiều với ánh sáng, cặp mắt phượng từng khiến nàng sợ đến run người giờ phút này chứa đầy ý cười, vì nó mà khó nén nổi sự dịu dàng.

Có lẽ là do ánh mặt trời quá chói lóa, trong đầu A Kết bỗng cảm thấy hốt hoảng.

Hắn, giọng nói của hắn, sao lại quen thuộc đến thế?

Giống như phụ thân trở về, thuận miệng dẫn dò mẫu thân vậy..

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bá Đạo

Tuy ngạc nhiên nhưng từ đầu tới cuối, vẻ mặt của hắn lại trái ngược hoàn toàn, lqđ dưới ánh mắt nóng bỏng của hắn, A Kết nhanh chóng lấy lại tinh thần, không nói một lời, đi về phía phòng bếp.

Hắn giúp đỡ cũng được, hắn mỉm cười dịu dàng cũng được, ở trong mắt nàng, hắn vẫn là công tử ăn chơi trác táng hay ép lqđ buộc nàng, từng khiêu khích vị hôn phu của nàng, nói muốn đoạt nàng.

Nàng và Mạnh Trọng Cảnh không còn liên quan tới nhau nữa, nhưng điều này không có nghĩa là những chuyện Triệu Trầm đã lqđ làm không có liên quan gì tới nàng. Nam nhân có thể ép buộc nữ tử con nhà đẳng hoàng gả cho hắn, tính cách hắn thế lqđ nào còn không nhìn ra hay sao? Chẳng qua nàng bị từ hôn, nhìn thấy hắn, công tử nhà giàu tuần tú lễ phép, nàng sẽ bắt lấy cơ hội, tiếp thu tấm lòng giả dối của hắn hay sao.

Hư vinh lại tự cho là đứng.

Xoay người, bước vào phòng bếp, A Kết cũng không thèm quay đầu lại, liếc mắt một cái.

Sắc mặt Triệu Trầm xanh mét.

Mới đi ra khỏi hàng rào, phát hiện nàng muốn tránh hắn, hắn không hề nén nổi sự tức giận, đi thẳng đến chỗ nàng. Vì nàng, lqđ ngay cả loại chuyện này hắn cũng làm, vậy mà nàng còn không chịu cho hắn sắc mặt hoà nhã? Nhưng khi từng bước từng bước tiếp cận nàng, nhìn bộ dáng sợ hãi của nàng, hắn lại cảm thấy buồn cười, lqđ không nhịn được muốn trêu chọc nàng. Như hắn dự đoán, nàng sùng sốt, ngơ ngác nhìn hắn, lộ ra khuôn mặt trắng nõn, đôi môi hồng nhuận cho hắn nhìn, gọi lên khoảng khắc nhu mì ngày ấy. Một hồi ức dịu dàng. Trong lòng càng thêm mềm lqđ mại, hắn dùng ngôn ngữ tôn trọng nói với nàng, lại không đoán được nàng vẫn thờ ơ như cũ.

Thật sự là hắn không có nhiều kiên nhẫn đâu.

Ở đây có người ngoài, Triệu Trầm không có ý định dây dưa với A Kết, hắn quét mắt nhìn cửa phòng bếp một lần, lại quay lại lqđ đứng trước hàng rào, đứng cạnh Lâm Trọng Cửu, cùng bé nhìn hai con nai, một lớn một nhỏ. Cho Trương Nhị thẩm nhìn, lqđ cũng là cho hai chị em Lâm gia nhìn, cũng không thể để cho các nàng cảm thấy, một đứa trẻ mà hắn cũng không bằng.

Nai con đã được Trương Nhị lau chùi gần xong, nghiêng người trên mặt đất, đứng lên cũng không nổi, đáng thương tội lqđ nghiệp vô cùng. Nai mẹ vẫn chưa đi tới gần gũi với nai con, mà là đi đến bên tường, mắt nhìn nai con chăm chăm, lqđ không biết đang suy nghĩ gì.

Lâm Trọng Cửu lo lắng, hỏi Triệu Trầm: "Triệu đại ca, tại sao nai mẹ không chăm sóc nai con ạ?"

Mắt Triệu Trầm nhìn vào bên trong nhưng lòng lại không ở đây, căn bản là chẳng lqđ biết bé hỏi gì.

Lâm Trọng Cửu còn muốn hỏi lại nhưng Trương Nhị thẩm đã kêu bé đi lấy cái lqđ xềng. Lâm Trọng Cửu đành phải đi, vào trong nhà, đem cái xềng lớn ra. Trương Nhị thẩm cũng nghe thấy câu hỏi của bé, vừa dùng xềng hót những thứ bẩn ra lqđ ngoài, vừa cười vừa giải thích: "Tiểu Cửu đừng vội, bây giờ, trên người nai con có mùi của con người, nai mẹ không muốn lqđ gần gũi với nó, chúng ta đi trước đứng sang một bên đi, đừng cho nó thấy, một lát nữa, nó sẽ chăm sóc nai con thôi."

Lâm Trọng Cửu lập tức yên tâm, giúp Trương Nhị thẩm đóng cửa hàng rào, lưu luyến nhìn nai con, quay đầu lại, lqđ nói: "Triệu đại ca, chúng ta vào trong phòng chờ đi?"

Triệu Trầm lắc đầu, liếc mắt, nhìn phòng bếp một cái, nói với bé: "Tiểu Cửu đi vào trước, tìm một bộ quần áo của cha đệ, lqđ một lúc nữa, rửa tay xong, cho ta mượn để thay."

Lâm Trọng Cửu nhìn vết bẩn dính trên quần áo hắn, lập tức đi ngay.

Triệu Trầm nhìn Lâm Trúc đứng cách đó không xa, ánh mắt nhìn thẳng, hướng lưng về phía cửa phòng bếp, gương cằm lên, mỉm cười, cực kì hiền lành.

Hắn không khách khí như thế, Lâm Trúc cười trộm, cũng không giả vờ hồ đồ, nhỏ giọng dặn hắn: "Trương Nhị thăm đi ra lưng kênh ở hướng Bắc ném đồ, đại khái là sau nửa khắc mới về." Sau đó, nói thật to: "Triệu đại ca, huynh cứ từ từ, Tiểu Cửu không biết nên tìm quần áo loại nào, ta đi giúp nó." Chạy vào với bước chân nhẹ lưng nhàng.

Chân trước của Lâm Trúc vừa chạy vào phòng thì ở sau lưng, Triệu Trầm đã tới cửa phòng bếp.

A Kết đang ở trong mức nước, thấy hắn bất ngờ xuất hiện, sợ tới mức cái gáo lưng trong tay rơi xuống đất, không nhận được mà trốn sau lưng nước, cảnh giác hỏi lưng hắn: "Người lại muốn làm gì?" Trên miệng lưng nước được đẩy bằng cái thớt, khi nói chuyện, A Kết lườm một cái, lập tức vươn tay cầm dao phay.

Sự mờ ám của nàng không thoát khỏi ánh mắt của nam nhân, Triệu Trầm cười lạnh, lưng tựa vào cửa, nghiêng đầu hỏi nàng: "Ở trong mắt nàng, ta kinh khủng thế à?"

Giọng nói lạnh lẽo, vẻ mặt bình tĩnh nhưng lại toát lên khí thế uy nghiêm, uy lưng hiếp người khác, là đáng sợ mà A Kết vô cùng quen thuộc.

A Kết không nói chuyện, quay đầu giục hắn: "Nước rửa mặt đã chuẩn bị xong rồi, mời Triệu công tử vào trong viện ngồi lưng chờ, đừng khiến người ngoài hiểu lầm."

Thời gian eo hẹp, Triệu Trầm không muốn cãi nhau với nàng, đứng sau lưng nàng, lưng nhỏ giọng hỏi: "Ta gửi thư cho nàng, rốt cục nàng có đọc không?"

A Kết lập tức quay đầu lại nhìn hắn: "Không đọc..."

"Không đọc thì ta nói lại cho nàng nghe lần nữa là được." Triệu Trầm bá đạo đi lưng vào, không để ý tới sự cự tuyệt của A Kết, nói tiếp: "Ngày ấy mạo phạm nàng, một phần là do muội muội nàng hỏi thăm ta lưng nên ta có chỗ hiểu lầm, thứ hai là do uống vài ly rượu với bá phụ, nhưng cho dù thế nào cũng là ta mạo phạm nàng, ta không cầu mong nàng tha thứ, lưng chỉ muốn cho nàng biết ta cũng tự trách bản thân. Bây giờ nàng cũng không có hôn ước, ta trình trọng cầu hôn với lưng nàng, chỉ cần nàng đồng ý, ta lập tức đi mời bà mối đến nhà, sau đó..."

"Không cần nói, nếu người tự trách, ta không trách người, được chưa? Nhưng ta sẽ không gả cho người, người không cần lưng lời thôi." A Kết cũng cắt ngang lời hắn, lời ít mà ý nhiều.

Triệu Trầm nhấp mấy môi, đè nén sự kích động của bản thân, mắt nhìn nàng chăm lưng chăm hỏi: "Vì sao không nguyện ý gả cho ta? Ta sẽ đối xử với nàng thật tốt."

Thật sự là A Kết không muốn để ý nam nhân này, không đề cập tới chuyện hắn đã đối tốt thế nào với nàng, chẳng lẽ bởi vì lưng hắn đối tốt với nàng, mà nàng nên gả cho hắn hay sao?

Biết hắn không nhận được lời giải thích sẽ không chịu bỏ qua, A Kết nhìn bếp lò, lưng nói: "Thứ nhất, gia thế Triệu công tử hiển hách, mà ta chỉ muốn cuộc sống thôn quê nhạt nhẽo, Triệu công tử không thích hợp với ta, với Triệu công tử, ta chẳng có lợi lưng chút nào. Thứ hai, Triệu công tử áo mũ chỉnh tề có phong thái của người quân tử, cử chỉ hành động... Thứ lỗi cho ta nói thẳng, trong lòng ta không thích, lưng bởi vậy không muốn gả, mong Triệu công tử tìm mối nhân duyên khác."

Nàng ăn ngay nói thật, Triệu Trầm vẫn chưa tức giận, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ, thậm chí giọng nói còn dịu dàng hơn nhiều: "Gia thế, dòng dõi dưỡng và di của lưng nàng cách xa nhà, nhưng phụ thê bọn họ vẫn ân ái nhiều năm, có thể thấy được đây cũng không phải là vấn đề, chỉ cần nàng làm thê tử của ta, công việc bên lưng trong bên ngoài, ta sẽ thay nàng chuẩn bị thật tốt. Về tính cách, ta không nói bản thân là người tốt, nhưng ta nhất định sẽ đối với thê tử của mình thật tốt, cuộc đời này sẽ không phụ nàng. A Kết, ta biết lúc lưng này nàng cảm ghét ta, nàng hãy cho ta thời gian, ta sẽ khiến nàng thích ta." Hắn chưa dỗ nữ nhân bao giờ, trước khi đạt được lòng của nàng, lời này, hắn chỉ nói bây giờ, nàng đồng ý là tốt nhất, nếu nàng không đồng ý, hắn sẽ không cho nàng cơ hội thứ hai để cự tuyệt hắn đâu.

Về mặt nam nhân nghiêm túc, A Kết chỉ cảm thấy ông nói gà bà nói vịt: "Người nghĩ thế nào tùy người, dù sao ta sẽ lưng không gả cho người, việc gì người phải..."

"Người vẫn thích hắn, phải không?" Liên tục bị từ chối, sự nhẫn nại cuối cùng của Triệu Trầm cũng bị khô kiệt, đi nhanh tới chỗ nàng.

Thân hình hắn cao lớn, con đường trước mặt đều bị hắn chặn mất, A Kết không chỗ có thể trốn, sợ lại bị hắn bắt nạt, nàng lưng cướp lấy dao phay chắn trước người, giọng nói run rẩy, uy hiếp hắn: "Người đừng tới đây, người..."

"Tới đó thì sao? Nàng muốn chém chết ta?" Triệu Trầm coi như không thấy, vẫn không chậm không vội như cũ, đi về phía lưng nàng.

Rõ ràng cầm dao phay, A Kết vẫn sợ hãi như cũ, dưới ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng của nam nhân, nàng lui về phía sau lưng liên tục, ngay cả việc uy hiếp cũng nói lấp bắp, không lưu loát. Triệu Trầm ép sát từng bước, mãi đến khi lưng A Kết chạm vào tường, không còn có chỗ trốn, hắn lưng mới dừng lại, đứng trước người nàng, xắn tay áo, đưa cánh tay đến trước mặt nàng, giọng nói trầm thấp, mang theo hương vị mê hoặc: "Chặt đi, hôm nay nàng giết ta, ta sẽ không còn vướng mắc với nàng, nếu như nàng không có cách nào lưng nhả tâm xuống tay, vậy bây giờ, ta nói rõ cho nàng biết, chỉ cần ta sống, nàng đừng mơ gả cho người khác."

A Kết đã hoang mang lo sợ từ trước, lúc này thấy hấn ngoan tuyệt như vậy, tất cả sợ hãi, uất ức, không cam lòng đều biến thành nước mắt trào dâng, cúi đầu hỏi lqđ hấn: "Ngươi, vì sao phải quán lấy ta không buông? Tìm người khác không được sao?" Ngoại trừ khuôn mặt, nàng tự nhận bản thân không có chỗ nào hơn người, hấn hà lqđ tất phải cố chấp như vậy?

Nàng cúi đầu, trên khuôn mặt trắng mịn, nước mắt chậm rãi chảy xuống.

Triệu Trầm nhìn nước mắt nàng, thờ ơ. Hấn không muốn chọc cho nàng khóc, nhưng nếu nàng không chịu gả cho hấn lqđ thì nước mắt của nàng có liên quan gì tới hấn? Hấn chỉ đối xử tốt với thê tử của hấn, bởi cho rằng đó là nàng, bây giờ, đầu tiên muốn đối với nàng thật tốt nhưng lqđ khổ nỗi nàng lại không muốn.

Thấy tay nàng đang run run, Triệu Trầm giờ tay ra, cướp dao phay, khi xoay người rồi đi thì ném con dao lên thớt, lúc sắp đi khỏi phòng bếp, hấn bình tĩnh dặn lqđ nàng: "Ngao ngao ở nhà chờ, ta sẽ dùng khả năng bắt lấy cơ hội, nhanh chóng cưới nàng. Tiện đây ta cũng nhắc nhở nàng, nếu nàng nói cho bá phụ bá lqđ mẫu, hoặc đi tìm cái chết, ta hết cách với nàng nhưng đối phó với Tiểu Cửu lại vô cùng đơn giản."

Nói xong nhanh chóng đi xuống bậc thang.

A Kết không hề động, dựa vào tường, cúi đầu.

Nàng nghe thấy giọng nói đê đê gọi hấn, nam nhân không ở lại, cũng không thay quần áo, khi đi có chào Trương Nhị thăm.

Ở bên ngoài, muội muội đang gọi nàng, A Kết lấy khăn lau nước mắt, bụng chầu gối, đi ra ngoài.

"Nhị thăm, thăm nhanh rửa tay đi, con vào bên trong lấy khăn." Nàng bụng chầu lqđ nước đi tới, sau khi đặt xuống, lập tức chuyển hướng đi đến sương phòng, không để bất cứ ai nhìn thấy mặt nàng. Vào phòng, A Kết soi gương, thấy sắc mặt trắng bệch, may mắn là mắt không hồng, lqđ không thể nhìn ra là nàng vừa khóc. Vô hai gò má, A Kết thở phào một hơi, lại đi ra ngoài.

Nàng thành thành thật thật ở nhà chờ đợi, cha mẹ lại đều yêu thương nàng, chỉ cần nàng không đáp lại, nàng không tin hấn có cơ hội.

~

Triệu Trầm nhắm mắt quay lại bờ sông, trực tiếp nhảy đến xuống sông tắm rửa, quần áo thì ném cho Trần Bình giặt sạch, lqđ sau đó phơi ở trên ghềnh sông.

Coi như là hấn hiểu rõ, không dùng thủ đoạn, nàng tuyệt đối sẽ không gả cho hấn,

nàng chờ được nhưng hấn không đợi lqđ được, đính hôn thành thân, phải làm xong trước khi hết năm.

Lúc này, nàng ở nhà, hấn không chạm vào nàng, trước khi lấy về nhà, hai người ngày đêm đấu đá nhau, ít nhất có thể quen mặt nhau.

Triệu Trầm cười tự giễu, chìm vào trong nước.

Hoàng hôn, hấn mới trở về thôn trang, về phòng trước, thay quần áo, sau đó lại đi dùng cơm với mẫu thân.

Sau khi ăn xong, hai mẹ con đi bộ trong sân để tiêu hoá thức ăn, Triệu Trầm dẫn

Ninh thị tới cạnh vườn hoa, nơi đó, hấn đã sai người đem bàn thấp ghé dựa ra.

Cho nha hoàn lui xuống, Triệu Trầm mời Ninh thị ngồi xuống.

Ninh thị cười nhìn hấn: "Đừng có làm ra vẻ bí mật, rốt cục con muốn nói với ta chuyện gì? Việc buôn bán thua lỗ hả?"

Triệu Trầm cười, rót ly trà đưa cho mẫu thân, cùng Ninh thị uống ngụm trà nhỏ, đặt chén xuống bàn, sau đó, kéo ghế ngồi bên cạnh mẫu thân, nói lqđ nhỏ: "Nương, nhi tử vừa ý một vị cô nương, muốn mời người thay con quyết định."

Ninh thị cũng không đoán được chuyện này, nếu sau khi trở lại kinh thành, nhi tử nói với nàng chuyện này, có lẽ, nàng cũng lqđ không giật mình như thế này. Ở bên Đãng Châu, dù là thiên kim tiểu thư của Tri Phủ, con trai cũng chưa chắc để mắt đến, hiểu rõ nhà Tri Phủ không có cô nương lqđ nào đến tuổi, chuyện đó đã nói rằng, thân phận của nữ tử ở trong miệng nhi tử càng thấp.

"Trước tiên, con nói cho ta nghe một chút về tình hình trong nhà nàng ấy." Sau khi chắc chắn điều nhi tử nói là sự thật, Ninh lqđ thị nghiêm mặt, nói. Nàng chỉ có một đứa con trai, nếu ngay cả việc chung thân đại sự của nó, nàng cũng không quan lqđ tâm, vậy nhiều năm nay, nàng cần gì phải canh giữ ở trong tiểu viện này?

Triệu Trầm định giấu nàng, giấu cũng không giấu được, kiểu gì hai nhà cũng gặp mặt nhau, mẫu thân cho người đi hỏi lqđ thăm một chút là biết ngay ấy mà.

Hấn cố gắng nói thật ngắn gọn lại không quên bất cứ điều quan trọng nào.

Khi nghe thấy A Kết có vị hôn phu, lòng mày Ninh thị hơi nhủ lại, lúc đó, Triệu Trầm không hề bận tâm, nói tới chuyện qđ hấn dùng kế tách hai người ra, Ninh thị lại không nhìn được, nở nụ cười. Nàng quay đầu, đánh giá thiếu niên ngồi bên cạnh nàng. Lòng mày cong vút, khuôn mặt, mắt phượng xuất chúng hơn người, còn có khuôn mặt tuấn đạt, tất cả đều đúc qđ theo khuôn của Triệu Doãn Đình, đối xử với nữ nhân cũng không khác nhau chút nào, thậm chí trở còn giỏi hơn thầy.

Không hổ là cha con, chuyện riêng tư đều giống hệt nhau.

Nhưng nó cũng là con trai của nàng, nàng không có khả năng đối xử với nó giống như nàng đối xử với Triệu Doãn Đình.

Ninh thị thông cảm với cô nương nhà nông đáng thương kia, nhưng lúc này, duyên phận thanh mai trúc mã đã hết, qđ nàng trách cứ nhi tử thì có ích gì?

Nàng bình tĩnh nhắc nhở hấn: "Sớm muộn gì con cũng phải quay về kinh thành, hầu phu căn bản không hợp với nàng ấy, con qđ gượng ép mang nàng ấy về, có khả năng, ngay cả việc mình chết thế nào, nàng ấy cũng không biết ấy chứ. Thừa viển, tại con phạm sai lầm, nương phải nói cho con biết, nữ nhân không phải đồ qđ vật, không phải con cướp tới tay thì là của con, đến cuối cùng, con đừng hại người hại mình."

Triệu Trầm nhận ra mẫu thân không vui.

Hấn ôm cánh tay Ninh thị, lấy lòng cánh, cúi đầu nhận sai: "Nương, con biết việc qđ này, con làm không đúng, nhưng mà, con thật sự thích nàng, chỉ muốn cưới nàng. Nương yên tâm, nếu nhi tử đã hạ quyết qđ tâm cưới nàng, tương lai, cho dù đi tới nơi nào, con cũng sẽ bảo vệ nàng an toàn. Lúc này, con muốn nương gạt đầu, giúp con nối mối hôn sự này, con muốn qđ cưới nàng về sớm một chút, nương cũng có người nói chuyện giải buồn. Nương, nàng cũng thích hoa lan, chắc chắn hai người có thể ở cùng một chỗ."

Ninh thị im lặng không nói.

Triệu Trầm rất nóng nảy, cam đoan đủ thứ.

Một lúc sau, Ninh thị mới quay đầu lại, nhìn hấn: "Nếu nàng cũng thích hoa lan, vậy nương hỏi con, nếu con mua được qđ một chậu hoa lan trần phẩm tuyệt thế, con sẽ đưa cho nàng ấy hay vẫn tặng cho nương?"

Triệu Trầm giật mình, cảm thấy mẫu thân đang nói đùa hấn, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của mẫu thân, hấn không nhìn được suy nghĩ thật kỹ, nói nhanh qđ chóng: "Đưa nàng."

"Vì sao?" Ninh thị cười hỏi.

Triệu Trầm cũng cười, trong mắt là sự dịu dàng: "Bởi vì trong lòng nương có con, không cần nhi tử lấy lòng, nương cũng đặt con ở vị trí quan trọng, nàng ấy lại qđ khác. Nhưng mà nương yên tâm, nàng dịu dàng hiền lành, nếu có hoa, chắc chắn sẽ đem tới hiếu kính người. Như vậy, con đổ thế tử, nàng lại hiếu kính mẹ chồng, qđ nương cũng vui vẻ, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện hay sao?"

Tuy nói lời đùa giỡn nhưng Ninh thị cũng hiểu, nhi tử rất coi trọng vị cô nương kia.

Nàng thở dài, ngắm những đoá hoa lan ở trong vườn hoa, nói: "Con đi viết thiệp mời đi, mời mẹ con các nàng tới nhà làm khách, đường đường chính chính, xong qđ thì nói cho ta biết một tiếng." Nếu muốn cầu hôn, phải bày tỏ ý muốn chính thức kết giao, mời người ta tới quan sát tình hình nhà mình, nàng cũng muốn nhìn qđ cô nương kia.

Triệu Trầm nhẹ nhàng nở nụ cười.

Đi sát theo sau, Ninh thị trợn mắt nhìn hấn, cảnh cáo hấn không khách khí chút nào: "Được rồi, nương giúp con, nhưng ta nói trước, không cho con tiếp tục dùng qđ thủ đoạn bỉ ổi ép nàng ấy đồng ý với ý định của con, muốn gả cũng phải khiến nàng ấy cam tâm tình nguyện gả, nếu không, ngày sau các con cãi nhau, giận qđ đôi, đừng trách ta giúp nàng không giúp con."

Triệu Trầm liên tục dạ vâng, rốt cục tính toán thế nào cũng chỉ có hấn tự biết.

Ninh thị nhìn hấn, không biết nên tin hay không nữa.

Cũng là người mẹ, so với sự phức tạp, thôn thức ở trong lòng Ninh thị, lúc này, Liễu thị đang vô cùng vui vẻ.

Trong nhà, có thêm một con nai.

Không đề cập tới Lâm Trúc hay Lâm Trọng Cửu, ngay cả hai vợ chồng Liễu Thị cũng qđ cảm thấy vô cùng mới mẻ, nhiệt tình ghé vào hàng rào, quan sát nai con.

A Kết cũng ở bên cạnh, bị Lâm Trúc dùng sức mạnh, lôi đến bên cạnh, giống hệt lúc qđ trước, không muốn xem nhưng khi đi tới, ánh mắt cũng không dời nổi nữa rồi.

Lúc này, nai mẹ vô cùng ngoan dịu, nằm trên cỏ khô nhai lại thoải thích, đôi mắt to đầy nước, tròn ướt, dịu dàng nhìn chăm chú vào đứa con của mình. Nai con, vừa qđ sinh ra, nhìn thấy cái gì cũng tò mò, thấy năm người nhà Lâm gia ghé vào hàng rào, nằm cạnh nai mẹ, nó đứng lên, thử thăm dò, đi tới bên cạnh hàng rào. Nai mẹ ngăn cản hai lần, lúc sau, có lẽ là qđ do nai con không nghe lời, hoặc có lẽ là nó biết những người này không gây nguy hiểm, lên cũng không quan tâm nữa.

Nai con rất giống nai mẹ, bộ lông màu vàng nâu phủ trên lưng có những đốm trắng, mũi đen sẫm, được nai mẹ liếm, nó trở lên đen bóng. Buổi trưa, nai con đã có lqđ thể đứng lên, chỉ là đi lại vẫn hơi lắc lư, vừa tò mò lại vừa thật cẩn thận, đi đến bên cạnh địa hàng rào, ngửa đầu nhìn năm người trong nhà Lâm gia.

Lòng Lâm Trọng Cửu nhanh chóng hóa mềm, bầu hàng rào hỏi phụ thân: "Phụ thân, con muốn vào xem, được không?"

Bé vừa nói, nai con đã sợ tới mức xoay người muốn chạy, lại bởi nhữn chân lên ngã một cái, đứng lên tiếp tục chạy, sau lqđ khi ngã hai lần, nó đổi thành đi, trốn sau lưng nai mẹ, sau đó lại ngẩng đầu lên, tò mò nhìn sang.

Lâm Hiền cười, mở cửa hàng rào, nói với ba chị em A Kết: "Đi đi, các con đều vào trong bên trong xem đi, xem nai con thích ai nhất."

Lâm Trọng Cửu mừng rỡ, chạy vào trước.

Lâm Trúc ôm cánh tay A Kết cùng nhau đi vào.

Lâm Trọng Cửu muốn chạy về phía nai mẹ, tiếp cận nó nhưng lại bị Lâm Trúc túm lqđ chặt, sắp xếp: "Đệ đứng bên cạnh đi, ta và đại tỷ chia nhau, đứng hai bên, một người nam, một người bắc, ai cũng không được nói chuyện, để cho nai con chọn."

"Ý này hảo." Liễu thị nhìn ba đứa bé bằng ánh mắt hiền từ.

Mẫu thân đã lên tiếng, A Kết đành phải chơi cùng với đệ đệ, muội muội, đi đến phía nam hàng rào, nhắc váy, ngồi xổm, nhìn về phía nai con.

Quả thật rất đáng yêu.

Nhìn nai con tò mò xoay đầu, nghiêng người, ánh mắt A Kết không khỏi càng lqđ thêm dịu dàng, những chuyện ban ngày khiến nàng phiền lòng cũng đã quên hết.

Người một nhà, ai cũng không nói, đứng im lặng bên cạnh hàng, lá gan của nai con dần dần to ra, thò người ra từ sau lưng lqđ nai mẹ, đi về phía trước. Nai mẹ vẫn nằm như cũ, lại rướn cổ lên, liếm liếm lưng nai con, trong miệng phát ra tiếng kêu nhằng kêu. Nai con đáp lại hai tiếng, lqđ quay đầu liếm nai cái như an ủi, sau đó lại nhìn về phía trước, mắt to chuyển động nhanh như chớp, dao động trên người ba chị em A Kết.

Nó từ từ đi về phía trước, đi đến giữa hàng rào, đứng đối diện với nó là Lâm Trọng Cửu. Lâm Trọng Cửu hưng phấn lqđ đưa tay sờ nó, nai con lập tức lùi về phía sau hai bước, khuôn mặt Lâm Trọng Cửu lộ vẻ thất vọng, nhìn hai tỷ tỷ đang cười trộm, ngoan ngoãn hạ tay xuống. Nhưng lqđ nai con lại lo lắng cho bé, quay đầu lại, nhìn hai cô nương, bốn chân chuyển động vài cái, cuối cùng xoay người, đi về phía A Kết.

A Kết thụ sùng nhược kinh, thấy nai con từ từ tới gần, nàng bỗng nhiên vô cùng khản trương.

Dù sao cũng là đại cô nương, hiểu được nhiều thứ hơn so với trẻ con, A Kết không dám tạo ra một cử động nhỏ, sợ dọa nó chạy mất. Ở trong mắt nàng, giờ này lqđ khắc này chỉ có một chuyện, đó là chú nai con mới được sinh ra, chỉ có đôi mắt to trong suốt, ướt ướt tinh khiết như nước, nó thích nàng.

Nàng lẳng lẳng nhìn nai con đi tới trước người nàng. Ánh chiều tà tiến vào hàng lqđ rào, bộ lông mềm mại ở trên người nai con thật đẹp, A Kết khản trương, nuốt một ngụm nước bọt, cổ nén sự kích động muốn giơ tay sờ nó, chỉ dám dùng đôi lqđ mắt vừa dịu dàng, mỹ lệ vừa vui sướng nhìn chăm chú vào nai con. Nai con ngửa đầu nhìn nàng, sau khi đi vài bước xung quanh nàng, mũi nai con tiếp tới gần A lqđ Kết, ngửi ngửi mùi thơm trên người nàng, dần dần dời đi, thò ra hơi thở ấm áp khiến cổ A Kết ngứa ngứa. Nàng nhìn về phía cha mẹ, cầu xin sự giúp đỡ, lqđ dường như hỏi bọn họ, lúc này, nàng nên làm thế nào, nhưng khóe miệng cũng cong lên, không hề nén được sự vui sướng trong lòng.

Liễu thị cười nhìn nàng, dơ tay ra hiệu cho nàng, ý bảo nàng có thể sờ nai con rồi.

A Kết cũng hiểu không khác lắm, có thể chạm vào nai con rồi, nhân lúc nai con lqđ chăm chú nghe ngóng ở bên phải vai nàng, A Kết lặng lẽ nâng tay phải lên, chỉ trong chớp mắt, nàng thấy nai mẹ vênh tai lên, A Kết giả vờ như không để ý, nhẹ nhàng lqđ chạm vào chân trước của nai con. Nai con lập tức cảm nhận được, cúi đầu nhìn lại, A Kết khản trương chờ đợi.

Nai con lui về phía sau hai bước, tay nàng hệt hẫng.

A Kết hơi thất vọng, đang muốn thu tay, nai con bỗng nhiên cúi đầu, cái mũi đen sẫm cách tay nàng vô cùng gần, nhẹ lqđ nhàng ngửi mùi thơm, sau đó không đợi A Kết sung sướng hay lo lắng, nó bắt đầu liếm nàng, từng cái từng, rất ngứa.

Sự gần gũi khó thể có như thế, có ngứa cũng phải nhịn thôi.

Sau khi chắc chắn nai con rất thích mình, A Kết thử thăm dò, thử sờ sờ nó, lần này nai con không phản đối, vì thế tay A Kết từ từ vuốt ve tới lưng nó, cuối cùng cũng chạm lqđ tới từng điểm nhỏ, vòng tròn màu trắng, mềm mại, trơn bóng.

Biết đệ đệ muội muội cũng đang ngóng trông, A Kết nhanh chóng đứng lên, nai con sợ hãi lùi về phía sau, nhân cơ hội đó, lqđ A Kết đi ra khỏi hàng rào.

Lúc ăn cơm tối, người trong nhà vẫn đang tán gẫu về chuyện hai con nai.

Liễu thị đề nghị đặt tên cho naai con, nai mẹ đã hình thành tính cách rồi, nai con lqđ sinh ra ở nhà, bắt đầu nuôi từ nhỏ mới có thể nuôi dưỡng được tình

cảm

Lâm Hiền nghe xong, buông đũa xuống, có vẻ đăm chiêu.

Liễu thị cười hần: "Để cho các con nghĩ, không dám làm phiền Lâm đại tú tài đâu!"

Ba chị em A Kết cùng nhai cười, Lâm Hiền khụ khụ, nhân lúc bọn nhỏ không chú ý, vờn tay, nhẹ nhàng bóp một cái ở eo thê tử. Liễu thị trợn mắt nhìn hần, hần cười lqđ nhìn lại, cảm xúc, ý tứ ở trong mắt không cần nói cũng hiểu. Thành thân mười mấy năm, Liễu thị vẫn không sao chịu nổi ánh mắt như vậy của trượng phu, vội vàng thúc bọn nhỏ nhanh chóng nghĩ lqđ ra một cái tên hay, ý đồ đánh vỡ những ý nghĩ xấu xa của nam nhân này.

Lâm Trọng Cửu nghĩ ra nhanh nhất, đáng tiếc đều bị Lâm Trúc phản đối, nói những lqđ tên mà bé nghĩ ra đều là tên cho con chó nhỏ.

Lâm Trọng Cửu giận đối với Lâm Trúc.

Lâm Trúc nghĩ ra mấy cái tên rất êm tai, nhưng Lâm Trọng Cửu cũng muốn đối lqđ nghịch với, để nghe cũng nói thành không xuôi tai.

Thấy một trai một gái mắt to tròn mắt nhỏ, Liễu thị cười hoà giải: "Được rồi lqđ được rồi, cho đại tỷ các con đặt thử tên xem nào!"

Hai chị em cùng nhìn về phía A Kết.

Vốn dĩ, A Kết định nghe theo chủ ý của đệ đệ muội muội, nhưng vẫn kìm lòng không được, nghĩ mấy cái tên ở trong đầu, lúc lqđ này người trong nhà đều nhìn nàng, nàng nói khẽ: "Nai kêu ô ô, gọi là Ô ô, được không ạ?" Đúng lúc cũng có thể gọi nai mẹ.

Lâm Hiền là người đầu tiên khen hay, có chút đắc ý. Ôn nhu nhã nhặn lịch sự, có tri thức hiểu lễ nghĩa, có tài có mạo, nữ nhân lqđ tốt như vậy, sao vẫn khó gả?

Chị em Lâm Trúc cũng đồng ý.

Cứ như vậy, cái tên Ô ô được quyết định đặt cho nai con.

Màn đêm buông xuống, mỗi người trong nhà đều đi rửa mặt rồi quay về phòng ngủ.

Nằm trong chăn, Lâm Trúc vẫn đang nói về Ô ô, lại càng tùy ý khen Triệu Trầm: "Triệu đại ca thật tốt, công việc bản như vậy lqđ cũng đồng ý giúp đỡ."

A Kết quay lưng về phía Lâm Trúc, nói: "Tốt như vậy, ngày mai, ta và mẫu thân đi nói một chút, đem muội hứa gả cho hần."

Lâm Trúc ghen lòi, làm nũng với nàng: "Đại tỷ, tỷ nói bậy bạ cái gì đó, rõ ràng là Triệu đại ca thích tỷ, tỷ..."

"Ta không thích hần." A Kết bình tĩnh trả lời, "A Trúc, ta biết muội và Tiểu Cửu đều lqđ thích hần, bây giờ, ta nói cho muội biết để muội khỏi mất công, ta không thích hần một chút nào, càng không thể gả cho hần. Nếu muội muốn, muội muốn lqđ nhìn ta..."

Không hề dự đoán trước, nàng bật lên ghen ngào, Lâm Trúc luống cuống, xóc lqđ chấn lên, rúc tới gần nàng, ôm nàng nhận sai: "Đại tỷ, tỷ đừng khóc, muội biết rồi, tỷ yên tâm, sau này, muội sẽ không dám tự tiện chủ trương, tuyệt đối không giúp hần, tỷ đừng khóc, về sau, tất cả, ta lqđ đều nghe theo tỷ."

Là nàng nghĩ sai, cho dù nam nhân này tốt, nhưng trường tỷ không thích thì có lqđ tác dụng gì? Lúc này, tỷ ấy vừa bị người khác tổn thương, trong thời gian ngắn, sao có thể thích người ngoài ngay được? Nếu Triệu công tử có lòng, hần sẽ lqđ chờ trường tỷ, nếu hần không muốn mà buông tha, không cần cũng được.

Trường tỷ tốt như vậy, chắc chắn sẽ gặp được người đáng giá để gả.

Đáng tiếc Triệu Trầm không hề nguyện ý chờ đợi.

Buổi sáng ngày hôm sau, Trần Bình đưa thiệp mời tới, Ninh thị mời Liễu thị và ba đưa bé Lâm gia tới trang viên ngắm hoa.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Đối với thiệp mời của Triệu gia, Liễu thị vô cùng bất ngờ, nhưng ngẫm lại, Triệu công tử đến nhà mình vài lần, mở miệng một lqđ tiếng bá phụ bá mẫu, hai nhà qua lại cũng là bình thường. Được em gái nhắc nhở, Liễu thị cũng suy nghĩ nhiều hơn một phần, rốt cục, Triệu công tử chỉ qua lại lqđ đơn giản, hay

thật sự có ý với trường nữ?

Cho dù trong lòng suy đoán thế nào nhưng chuyện này vẫn chưa chắc chắn, ở trước mặt nữ nhi, bọn họ không thể để lộ dấu vết.

Lâm Hiền vẫn ở trên trần, Liễu thị đọc thiếp mời xong, bảo A Trúc đang đứng ở bên cạnh, kêu nàng đi gọi A Kết tới đây.

Lúc này, ngoài giúp việc cho Liễu thị, hầu như A Kết chỉ ngồi ngọt ngọt ở trong lqđ phòng, không đi ra khỏi cửa, biết người của Triệu gia tới, nàng chỉ dùng tay một chút, sau đó tiếp tục ngồi đọc sách trước cửa sổ.

"Đại tỷ, nương gọi tỷ qua đó kìa." Lâm Trúc vén rèm, bước vào, đứng trước lqđ giường đất, nói với nàng, "Triệu phu nhân đưa thiếp mời tới đây, mời chúng ta tới nhà ngắm hoa lan, nương muốn bàn bạc với chúng ta xem sao." Trải qua tối hôm lqđ qua, nàng không tỏ vẻ tha thiết với Triệu gia nữa, chỉ giống như nói chuyện bình thường.

A Kết bình tĩnh đáp lại, để sách xuống, đi giày vào, cùng muội muội vào phòng chính.

Liễu thị cười, đưa thiếp mời cho trường nữ xem: "Từ lâu đã nghe Triệu công tử nói Triệu phu nhân thích hoa lan, thiếp lqđ này mời chúng ta tới, A Kết có muốn đi nhìn một cái hay không?" Sau khi từ hôn, trường nữ buồn bực không vui, tuy nói hai ngày nay, khí sắc tốt hơn một chút, lqđ nhưng nàng vẫn hi vọng trường nữ có thể ra ngoài giải sầu, huống chi Triệu gia có loài hoa lan trường nữ thích nhất.

A Kết cảm kích những lời thân thiết của muội muội, cũng không dám nói với Liễu lqđ thị, sợ cha mẹ nghi ngờ, khiến cho người nọ nảy sinh sự ác độc.

Nàng nhìn thiếp mời chăm chú, sau đó trả lại cho Liễu thị, rừ lông mi nói lqđ khẽ: "Nương, người đưa A Trúc và Tiểu Cửu đi đi, con mới từ hôn, ngoài nhà của dì, con không muốn đi đâu cả. Lại nói, sang đó, kiểu gì cũng ở lại đó ăn cơm lqđ trưa, trong nhà, một người cũng không có, con sợ Ô ô gặp chuyện không may, vì thế, con ở nhà là được rồi."

Lâm Trúc ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh mẫu thân, không nói lời nào. Nếu là hôm lqđ qua, nàng có thể khuyến khích trường tỷ nhưng lúc này, nàng không dám nữa rồi.

Trước mặt, Liễu thị nghĩ, trường nữ không thể vì chuyện từ hôn mà hạ thấp bản thân, lập tức, trong lòng mềm đi một nửa, không dám ép nàng quá mức, giọng nói nhẹ nhàng khuyên nàng: "Chắc chắn lqđ Triệu phu nhân biết chuyện nhà chúng ta, vậy mà vẫn mời cả nhà chúng ta, có thể thấy được Triệu phu nhân không phải loại người không phân biệt được thị phi, A Kết, con đừng nghĩ nhiều, ăn mặc xinh lqđ xắn đẹp để rồi đi ra ngoài cùng nương, mặc để cho mọi người thấy rõ hẳn là loại có mặt không trong."

A Kết cười khổ.

Nếu Như Nương đẹp hơn nàng, có lẽ nàng càng dễ buông tay, cũng bởi vì Như lqđ Nương không bằng nàng, nàng mới cảm thấy uất ức. Là thanh mai trúc mã nhiều năm như vậy, thế mà không so nổi với một bộ quần áo, một buổi tối?

Nàng biết nàng và Mạnh Trọng Cảnh không có khả năng, nàng cũng không muốn lqđ thích nam nhân kia, nàng chỉ không hiểu vì sao hẳn lại thay đổi.

"Nương, con thật sự không muốn đi, người thương lượng với A Trúc đi, con về phòng đây." A Kết cúi đầu nói, xoay người lqđ rời đi.

Trong phòng, tất cả đều yên lặng, Liễu thị đặt thiếp mời xuống, quay lưng về phía

lqđ Lâm Trúc lau nước mắt: "Đời trước ta tạo nghiệt gì mà lại quả báo trên người con gái ngoan của ta, nếu biết sớm, ngày đó, ta không nên thu nhận và giúp đỡ nàng ta, để bây giờ, hại con gái ta khổ như thế lqđ này."

Lâm Trúc đưa khăn cho mẫu thân lau nước mắt, "Nương, người đừng nói như

vậy, ngược lại, con lại cảm thấy, lqđ Như Nương tới kịp đó, nếu không đợi tới khi đại tỷ gả đi mà lại xảy ra chuyện này thì đại tỷ càng khổ, nương nói đúng không? Đừng khổ sở, qua chuyện này, đại tỷ con lqđ nghĩ thông suốt là tốt rồi, chúng ta đừng nữa ép tỷ ấy nữa, khi nào tỷ ấy muốn đi ra cửa, tỷ ấy sẽ mở miệng."

Đương nhiên là Liễu thị hiểu đạo lý này, nhưng trên đời có nhiều đạo lý lớn như vậy, nhắc tới nó thì dễ dàng, có thể chân lqđ chính hiểu được thì có mấy người? Nữ nhi của nàng mới mười lăm tuổi, mới đây còn cùng nhau chơi đùa với Mạnh Trọng Cảnh, lúc mười hai tuổi bị người ta dùng lời ngon tiếng ngọt lừa mất trái tim, sau lqđ khi định hôn lại chuẩn bị đồ cưới thật tốt, trước khi thành thân lại bất ngờ xảy ra chuyện khiến người ta phiền lòng. Đừng nói một cô nương nhỏ, ngay cả người làm mẹ như nàng, nếu một ngày nào đó, Lâm Hiền đưa nữ nhân về, nàng chưa lqđ chắc có thể bình tĩnh như trường nữ, ở trước mặt trường bối, khổ sở thế nào cũng không nói ra.

Chiều tối, Lâm Hiền trở về, nghe xong cũng không nghĩ nhiều, chỉ bàn bạc với Liễu thị lên mạng gì qua đó.

Đến ngày hẹn, từ sáng sớm, Trần Bình đã đánh xe tới đón người.

Xe ngựa dừng ở bên ngoài, Lâm Trọng Cửu chạy ra ngoài trước, Liễu thị nhìn lqđ chiếc áo khoác màu tím nhạt trên người Lâm Trúc, vừa ý gật gù đầu, lại quay sang nắm bàn tay nhỏ của A Kết, nói dịu lqđ dàng: "Chúng ta đi đây, con trông nhà cho tốt, đừng ngồi buồn bực đọc sách ở phòng, đóng cửa lại, thả mẹ con Ô ô ra, ở trong sân, cùng chơi với chúng nó."

A Kết cười lắc đầu: "Khó mà làm được, thả chúng nó ra, chẳng phải vườn rau hoa cỏ trong viện sẽ bị chúng nó gặm hết hay sao."

Liễu thị thích nhất là nhìn con gái cười, hiền hoà xoa tóc nàng, cầm quả dứa Lâm Trúc đi ra ngoài. Hôm nay, A Kết dùng lý lẽ do trong người không khoẻ nên ở nhà, cho nên không có ra ngoài, sau khi nghe thấy tiếng xe ngựa xuất phát ở bên ngoài, A Kết mới đi đóng cổng. Xoay lưng người, dường như nàng không lập tức đi xuống sân, nàng thở phào một hơi thật dài, nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn trời.

Bầu trời xanh lam như được rửa trôi, ngàn dặm không mây.

Sống mấy ngày này, đợi cho người nợ buông tha, không làm phiền nàng, cuộc sống sẽ từ từ tốt lên, đúng không?

Từ trong hàng rào, tiếng kêu của Ô ô truyền ra từ, thấy Ô ô đang ở bên kia hàng rào, đi về phía trước, giống như đang nhìn nàng. A Kết bỗng có cảm giác mình đang bị lừa gạt, lúc mọi người ở trong nhà, nàng không muốn biểu hiện sự yêu thích quá mức với hai con nai này, lúc này, ở trong nhà chỉ có mình nàng, nàng làm gì cũng không ai biết đâu?

A Kết bước nhanh tới.

Ở bên trong, Ô ô lập tức đi tới trước cửa, ngửa đầu nhìn nàng, mắt to, đen bóng sáng trong như nước.

A Kết nghĩ tới đề nghị của mẫu thân, cười hỏi nó: "Nghĩ ra rồi à?" Chắc chắn là không thể thả nai mẹ ra, Ô ô còn nhỏ, nàng có thể nhìn nó, không thể cho nó gây tai họa cho hoa cỏ.

Ô ô nhìn nàng với ánh mắt mong chờ.

A Kết nhìn nai mẹ đang nằm nhai cỏ ở bên kia, nhanh chóng mở cửa hàng rào nhưng lưng Ô ô không đi ra ngay lập tức, nó lùi ra phía sau vài bước, nhìn cửa. A Kết vội vàng, liên tục gọi nó, lúc này, Ô ô có thể hiểu Ô ô là tên của nó, cuối cùng, lúc nai lưng mẹ đứng lên, nó nhẹ nhàng đi ra. A Kết vội vàng đóng cửa hàng rào lại, ngồi xuống, đi tới, vươn tay ra với con nai nhỏ đang quay đầu nhìn lung tung: "Ô ô lại đây, cho ta sờ."

Ô ô cúi đầu liếm tay nàng, A Kết dễ dàng dùng tay còn lại sờ cái cổ thon dài của nó.

Đáng tiếc, Ô ô cũng không nghe lời được lâu, tầm mắt nhanh chóng bị hoa cỏ trong viện hấp dẫn, nhanh chân chạy tới. A Kết lưng nhìn ra ý đồ của nó, lập tức đứng dậy đuổi theo, Ô ô tò mò nhìn lá cây, nàng mặc kệ, nếu nó muốn gặm, A Kết lập tức ngăn cản. Ô ô không ngừng đổi địa điểm, lưng nàng đành phải chạy theo nó, chạy tới nỗi cả người toàn thân mồ hôi, thở cũng không kịp.

Vì nghĩ cho hoa lan của mình, A Kết bắt Ô ô, bế nó lên, đuổi nó vào trong hàng rào. Ô ô lập tức quay người ra, nhìn nàng bằng lưng ánh mắt tội nghiệp, A Kết không chịu nổi ánh mắt này của nó, về phòng cầm hai cây dẻ cho nó, con như bồi thường. Ô ô cúi đầu nhìn cây dẻ, nhân cơ hội đó, A Kết chạy về phòng.

Vào phòng, nghĩ đến chuyện mình đuổi theo con nai lâu như vậy, A Kết không nhịn được nở nụ cười.

Liễu thị cũng không biết trường nữ ở nhà làm gì, nghe Trần Bình nói đã đến nơi, nàng tò mò nhắc rèm lên.

Đầu tiên, nhìn thấy núi xanh, bầu trời xanh ở nơi xa, giống như bức tranh sơn thủy cầm tú mà tráng lệ, mà thôn trang của lưng Triệu gia ở ngay trong bức tranh này, yên lặng tới thoát tục.

Ba cửa vào tòa nhà, tường trắng ngói xám, ngược lại tòa nhà chưa tính là gì, lưng hiếm thấy hậu viện nào lớn như vậy, bên trong, gần tường, trồng một hàng cây ngô đồng, cành lá rậm rạp, cao vút như lưng thông lọng, thật là đẹp.

Chỉ nhìn tòa nhà thôi đã khiến người ta sinh lòng ao ước, mong sao có thể cả đời ở trong đó.

Dung mạo của Triệu công tử không bình thường, không biết mẫu thân hắn có thể xinh đẹp tới mức nào, chủ mẫu của gia lưng đình nhà giàu, một lúc nữa, khi nhìn thấy những người nông dân như các nàng, liệu có ghét bỏ hay không?

Liễu thị không nhịn được cúi đầu, nhìn quần áo trên người. Ở nhà nàng ăn mặc đơn giản, không mặc tơ lụa, lần này có lưng thay, vì lúc này không thể keo kiệt.

Lâm Trúc nhìn thấy hành động của mẫu thân, nở nụ cười, nhẹ giọng trấn an:

lưng "Nương đừng lo lắng, người ta đã chúng ta tới đây, chắc chắn không so đo những thứ này đâu." Nhà bọn họ không tiền lưng không thể, nếu thật sự ghét nghèo yêu phú quý, sao có thể chủ động mời mọc?

Liễu thị ngẫm lại cũng thấy đúng, nhưng trong lòng vẫn khó tránh khỏi sự khấn lưng thương.

Xe ngựa dần đi chậm lại, cuối cùng dừng lại, Trần Bình nhanh chóng xuống xe, xoay người, vém rèm cho ba mẹ con Liễu thị.

Liễu thị cúi đầu ra trước, liếc mắt một cái nhìn cánh cửa ở trước mặt, sau đó liền ngẩng người.

Ninh thị và nhi tử vừa cười vừa đi tới, nói với Liễu thị: "Lâm phu nhân đi đường xóc nảy, vất vả rồi."

Liễu thị vẫn còn sững sờ, Triệu Trầm nói khẽ nhắc nhở: "Bá mẫu, đây là mẹ ta."

Liễu thị hoàn hồn, khuôn mặt nóng lên, sau khi xuống xe cực kì xấu hổ: "À, nhìn phu nhân thấy rất trẻ, vừa nãy, ta suýt qđ nữa nhận nhầm phu nhân thành tỷ tỷ của Thừa Viên rồi ! Thật sự là, đời này, ta chưa thấy người nào giống tiên từ đến như qđ vậy, có chỗ nào thất lễ, xin người đừng cười."

Lời nói cũng không phải khách sáo. Bình thường, Liễu thị rất tốt, muội muội, thậm chí hai nữ nhi đều được người ngoài khen qđ ngoại là đại mỹ nhân, thật ra, nói về vẻ bề ngoài không kém Ninh thị bao nhiêu, nhưng loại khí chất toát lên từ người này, Liễu thị không biết nên hình dung như thế nào, dù sao cũng cảm thấy, cho dù là qđ người quê mùa nhất, đến trước mặt Ninh thị, chắc chắn cũng phải ngoan ngoãn, tự biết xấu hổ không dám mạo phạm.

Ninh thị hơn Liễu thị hai tuổi, thấy Liễu thị khách khí như vậy, nàng cười, cầm tay qđ Liễu thị: "Quá khen, người ngoài nói như vậy, có lẽ ta còn có thể mặt dày xin nhận, dung mạo của phu nhân lại như vậy... Qđ Thôi, chúng ta không nói chuyện này nữa, nói thêm gì đi nữa cũng chứng tỏ chúng ta đang nhìn hót lẫn nhau. Chị em A Kết đây ư? Nghe Thừa Viên nhắc tới bọn họ từ qđ lâu, ta mong lâu rồi."

Liễu thị vội vàng giải thích: "Hai ngày nay, nha đầu A Kết không cẩn thận bị nhiễm qđ phong hàn, ta để nó ở nhà nghỉ ngơi, hôm nay không tới đây." Nói xong xoay người, gọi Lâm Trúc và Lâm Trọng Cửu đi xuống

Ninh thị nghe xong, lòng Triệu Trầm một cái giống như vô ý. Về mặt Triệu Trầm qđ không thay đổi chút nào, dường như đã dự đoán được ít nhiều.

Lâm Trúc xuống xe trước, không đợi mẫu thân giới thiệu, nàng liếc mắt một cái, qđ quan sát Ninh thị một cách thoải mái, cười hành lễ: "Bá mẫu tốt lành, Triệu đại ca tốt lành."

Ninh thị dắt nàng tới bên cạnh, mỉm cười quan sát, "Khuôn mặt của A Trúc thật qđ xinh đẹp, so với hoa lan trong viện nhà ta còn đẹp hơn, ngày hôm nay, ta có lợi rồi, định mời mọi người ngắm hoa, ngược lại ta được may mắn ngắm nó. Đây, đây là lễ qđ gấp mặt bá mẫu cho con, cũng không biết con thích loại nào." Cầm vòng vàng khảm phi thủy hồng ngọc trên tay đưa cho Lâm Trúc.

Lâm Trúc cúi đầu nhìn, vui mừng cảm ơn: "Vòng tay thật là đẹp, A Trúc cảm ơn bá mẫu!" Nói xong, lui về bên cạnh mẫu thân.

Ánh mắt Ninh thị rơi xuống người Lâm Trọng Cửu, khuôn mặt nhỏ nhắn của bé trai bảy tuổi thật là linh động, quả khiến qđ người ta yêu thích. Nàng đi tới xoa đầu bé, khen: "Đại ca con nói con mới bảy tuổi, không nghĩ đã cao như vậy rồi. Đi, bá mẫu cũng chuẩn bị lễ vật cho con rồi, vào qđ trong nhà, ta đưa cho con." Nói xong, gọi mẹ con Liễu thị vào trong.

Mấy người đi trước, Triệu Trầm im lặng đi theo sau, trước khi vào cửa, không nhìn được, nhìn thoáng qua hướng đông.

Nàng trốn đi, xem nàng có thể trốn tới khi nào.

Đến chỗ phòng, Ninh thị mời ba người Liễu thị dùng trà, nháy mắt ra hiệu với Vãn Mai. Vãn Mai nhanh chóng bưng một bàn qđ nhỏ tới, Ninh thị vươn tay cầm vòng vàng trường mệnh có tua rua rủ xuống, gọi Lâm Trọng Cửu tới bên cạnh, dịu dàng đeo cho bé.

Lâm Trọng Cửu không ung dung như tỷ tỷ, bé đỏ mặt nhìn về phía mẫu thân.

Liễu thị đã mở miệng nói cảm ơn từ trước: "Phu nhân quá khách khí rồi, là trẻ con trong thôn, sao dám đeo loại tốt như qđ thế đeo." Nàng không hiểu nhiều về ngọc, nhưng vàng bạc đá quý này, là người sáng suốt đều có thể nhận ra.

Ninh thị điềm tĩnh cười: "Trẻ con có duyên vừa mắt, ta liền thích, chẳng phân biệt qđ trong thành hay nông thôn, sau này có cơ hội gặp đại cô nương, ta lại tặng quà cho nàng." Nói xong, vịn vai Lâm Trọng Cửu qđ tình tế quan sát, sau đó, nói với Liễu thị bằng giọng nói vô cùng hâm mộ: "Khuôn mặt của Tiểu Cửu vừa thông minh lại hiểu chuyện, A Trúc lại xinh đẹp, vui vẻ, qđ hoạt bát, đáng yêu, nghe nói diện mạo của A Kết chẳng những ngàn dặm mới tìm được một, tính cách lại càng dịu dàng hiền lành, tại sao ba đứa bé tốt như vậy qđ đều bị Lâm gia nhà các người chiếm mất vậy?"

Liễu thị nhìn Triệu Trầm đang đứng cạnh Ninh thị, nói khiêm tốn: "Phu nhân chê qđ cười, A Kết nhà chúng ta chỉ tạm được thôi, không cần người lớn lo lắng, hai đứa A Trúc, Tiểu Cửu, chỉ khi ra khỏi cửa, tới qđ nhà người ta làm khách mới ngoan một chút, ở nhà rất bướng bỉnh, còn Thừa Viên tuấn tú lịch sự, tuổi trẻ tài cao thật khiến người ta hâm mộ kia kia." Trước qđ kia, bọn họ gọi Triệu công tử, nhưng nếu chính thức đi lại với nhau, không thể Ninh thị thân thiết gọi tên con nhà mình mà mình vẫn gọi công tử, công tử được.

Lâm Trúc đứng bên cạnh mẫu thân, nghe nói như thế nhỏ giọng phản nản: "Nương, qđ người lại chỉ trích chúng con, người còn như thế, từ sau, con với Tiểu Cửu không cùng người ra cửa nữa!"

Cô nương mười hai tuổi, ngây thơ yêu kiều, lần đầu tới nhà người làm khách qđ cũng không câu nệ. Ninh thị nhìn Liễu thị và con gái đang vô cùng thân thiết, dường như tòa nhà này cũng có nhiều sức sống qđ hơn.

Nói một lúc, Triệu Trầm dắt Lâm Trọng Cửu đi ra sân nhỏ ở phía trước, Ninh thị và hai mẹ con Liễu thị cùng đi vào trong viện qđ ngắm hoa.

Chu gia trồng lan, tuy Liễu thị và Lâm Trúc không si mê hoa lan như A Kết, phần lớn các loại hoa lan nổi tiếng và cũng có thể qđ nhận ra, Ninh thị nói khẽ, giới thiệu cho các nàng, trong đó, có những loại mà ngay cả Chu gia cũng không có. Lâm Trúc tiếc thay trường tỷ, "Đáng tiếc đại tỷ cảm qđ thấy trong người không thoải mái, nếu không tỷ ấy nhất định sẽ rất vui khi nhìn thấy những loại hoa lan này."

Đứa nhỏ này thật thích lấp liếm.

Khoé miệng Ninh thị hơi nhếch lên, dịu dàng nói: "Không sao, khi nào A Kết khoẻ, các con lại tới đây ngắm hoa. Triệu đại ca qđ của con thường hay ra ngoài, ngôi nhà to như vậy chỉ có mình ta, vẫn mong có người tới đây trò chuyện với ta."

Lâm Trúc cười khanh khách, gật đầu: "Chỉ cần bá mẫu không chê con nói nhiều, ngày nào con cũng tới!"

"Con có thể nói ít hử?" Liễu thị tức giận, dí vào trán nữ nhi một cái, có chút tò mò, hỏi Ninh thị: "Triệu lão gia rất ít khi trở về?"

Ninh thị vừa ngắt đóa hoa lan màu vàng tươi, vừa cài lên tóc thay Lâm Trúc vừa lqđ nói: "Đúng, người nọ thích nhất là việc buôn bán, chạy từ nam ra bắc, có đôi khi hết năm cũng không thấy về. Mấy năm trước còn muốn đưa Thừa Viễn đi theo, may mắn là Thừa Viễn nhớ ta, không chịu lqđ lang bạt theo hử."

Nếu Lâm gia biết thân phận thật sự của Triệu gia, tuyệt đối sẽ không đưa nữ nhi vào nơi ăn thịt người như thế này, lqđ nàng không muốn gạt người, nhưng từ nhỏ tới lớn, khó có khi nào nữ tử cầu xin nàng, nàng không có cách nào không lqđ giúp, chuyện duy nhất có thể làm, đó là sau này, chăm sóc A Kết thật tốt. Bây giờ, bên ngoài có nữ tử chu toàn, trong Hủ lqđ phủ, nàng đã không muốn quản, lúc này vẫn không muốn quản như cũ, nhưng nàng tự tin, nàng có thể bảo vệ con dâu của chính mình.

Từ lâu, Liễu thị đã biết Triệu Trầm là đứa con hiếu thuận, nhưng trong lòng vẫn lqđ không nhận được mà tiếc thay Ninh thị. Mỹ nhân như vậy lại không có trượng phu kề bên, Triệu lão gia kia cũng thật là, buôn lqđ bán quan trọng thế hay sao?

Đoán rằng chắc hẳn trong lòng Ninh thị cũng không dễ chịu, Liễu thị quan tâm, lqđ không nhắc lại lời này.

Ở hoa viên đi dạo một lát, nên dùng cơm trưa rồi.

Bởi vì ít người, Lâm Trúc cũng không được coi là lớn, Ninh thị sai nha hoàn gọi lqđ Triệu Trầm và Lâm Trọng Cửu tới, sau khi ngồi ngay ngắn, nàng búi ngùi nói với Liễu thị: "Thường ngày đều là ta và Thừa Viễn cùng nhau ăn cơm, đây bàn đồ lqđ

ăn chỉ có hai người ăn, lạnh nhạt. Trước đây không có cách nào, nó trưởng thành, ta muốn tìm cho nó một mối hôn sự, lqđ nhiều người thật náo nhiệt, giục từ mười bốn tuổi cho đến bây giờ, nó đều kiên trì muốn tìm một người vừa ý với chính mình, đến giờ cũng không có kết quả."

Lâm Trọng Cửu nghe xong, nghĩ đến ngày ấy khi nói chuyện ở bờ sông, bé nhìn trộm Triệu Trầm.

Sắc mặt Triệu Trầm không thay đổi, lại lúc Lâm Trọng Cửu nhìn trộm hử, hử nhanh chóng nháy mắt với bé.

Lâm Trọng Cửu cúi đầu cười trộm, vì chỉ có hai người bọn hử biết bí mật này.

Lâm Trúc đem hành động qua lại của hai người thu vào trong mắt, rừ rừ mi lqđ xuống, nhìn cái bàn ở trước mặt. Triệu phu nhân mời bọn nàng sang đây lại cố ý nói tới chuyện này, hiển nhiên họ cũng thấy vừa mắt với trượng tử rồi. Trọng nhà có tiền bạc lại không chê nghèo yêu phú lqđ quý, xem ra Triệu phu nhân cũng dễ ở chung, nếu trượng tử có thể gả tới đây, cuộc sống sau này chắc chắn sẽ rất tốt đẹp, chỉ tiếc trượng tử vẫn chưa thoát ra khỏi sự đả kích, căn bản không chịu nhìn lqđ thẳng Triệu Trầm.

Chuyện tình cảm thật là phức tạp.

Tuy vậy, Liễu thị vẫn một lòng một dạ, nói chuyện với Ninh thị: "Phu nhân đừng nóng vội, nhân phẩm, tướng mạo, gia thế của Thừa Viễn đều ở đây, chỉ cần được hử nhìn trúng, chắc chắn cô nương nhà lqđ người ta sẽ vui mừng đồng ý, phu nhân cứ yên tâm cho hử chọn người có duyên, hợp ý hử, điều kiện của bản thân tốt như lqđ vậy, đương nhiên là ánh mắt phải cao rồi."

Triệu Trầm có chút xấu hổ, nở nụ cười: "Bá mẫu yêu quý, Thừa Viễn xấu hổ, không dám nhận."

Ninh thị giận dữ, liếc mắt nhìn hử một cái: "Coi như con vẫn còn tự mình hiểu chính bản thân mình vài phần."

Bị mẫu thân chế ngạo, Triệu Trầm nén giận nhìn mẫu thân, khó có khi được lộ ra một phần tính cách trẻ con ở trước mặt lqđ tại Lâm gia. Lâm Trúc là người cười trộm đầu tiên, Lâm Trọng Cửu cũng nhìn Triệu đại ca mà bé vô cùng kính trọng lqđ bằng ánh mắt mới mẻ, phát hiện ra, thì ra, huynh ấy cũng nhậy nhót vì sự nương. Lqđ Liễu thị và Ninh thị cùng nhìn nhau cười, trong mắt hai bà mẹ là sự hạnh phúc cùng bất đắc dĩ.

Một bữa cơm, khách và chủ đều vui mừng.

Sau khi ăn xong, nói chuyện với nhau một lát, hai mẹ con Ninh thị tiễn ba người Liễu lqđ thị ra cửa.

Có qua có lại, Liễu thị nhiệt tình mời Ninh thị: "Nếu phu nhân ở nhà nhàn rỗi, cảm lqđ thấy không thú vị, bất cứ lúc nào cũng có thể tới nhà chúng ta ngồi một chút, tháng trước, Thừa Viễn tặng cho chúng ta con nai cái, gần đây nó đẻ thêm con nai lqđ con, chúng ta gọi nó là Ô ô, tiểu tử kia rất hài hước."

"Ô ô?" Ninh thị nhẹ nhàng lặp lại.

Lâm Trọng Cửu vừa muốn giải thích nguồn gốc của cái tên thì Triệu Trầm đã mở miệng: "Ô ô lộc mình, thực đã chi bình*, tên đặt rất hay."

*Ô ô lộc mình

Thực đã chi bình

dịch:

Hươu kêu rao rao

Cùng ăn quả bình

Trích: Đoàn ca hành kỳ 2- Tào Tháo

Trong lòng Liễu thị khê xao động, Lâm Trọng Cửu còn nhỏ, thiếu suy nghĩ, lập tức vui vẻ nói: "Đúng là câu này, đại tỷ của đệ nói câu này có trong 《Kinh Thi 》!"

Nàng đặt tên?

Khuôn mặt Triệu Trầm không biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại rực sáng phần nào, lqđ hẳn cũng giống nàng, như vậy có được coi là tâm đầu ý hợp hay không?

Nhìn xe ngựa đi xa, Triệu Trầm đỡ mẫu thân đi vào trong nhà, hỏi nàng giống như nói chuyện phiếm: "Nương định khi nào lqđ thì sai người đi cầu hôn? Con đã gửi thư cho phụ thân rồi, để phụ thân chọn ngày quay về, đến ngày ấy cũng là ngày lqđ thành thân."

Ninh thị dừng lại, quay đầu hỏi hấn: "Con cứ thế mà chắc chắn rằng, nàng ấy nhất lqđ định sẽ đồng ý gả cho con hay sao?"

"Nương cảm thấy con để bọn họ tới đây chỉ để xem truyện cười của con sao?" Triệu Trầm trực tiếp trả lời.

Mặc dù là con trai của mình, Ninh thị cũng cảm thấy không quen khi nhìn thấy bộ lqđ dạng càn rỡ của thiếu niên. Nàng thở dài, nghĩ rồi nói: "Chờ ta nói qua với nàng ấy rồi nói sau, theo như lời con nói, cha mẹ nàng ấy rất thương con cái, hôn sự có lqđ thành hay không, suy cho cùng vẫn do nàng ấy quyết định."

"Vất vả cho nương rồi." Triệu Trầm lấy lòng bằng cách đắp lưng cho mẫu thân.

Ninh thị tròn mắt nhìn hấn, thoải mái hưởng thụ sự nịnh hót của nhi tử.

~

Lâm Trúc trở về nhà, lập tức chạy tới, lặng lẽ nói với trưởng tỷ.

Nàng cũng không ngạc nhiên, biết A Kết không muốn nghe chuyện của Triệu Trầm, đầu lqđ tiên, Lâm Trúc nói về hoa lan của Triệu gia. Vốn dĩ A Kết không muốn nghe, nghe muội muội đề cập những cây quý giá như thế, A Kết không nhịn được ngừng việc thêu thùa ở trên tay. Lâm Trúc thấy thế, càng nói càng hăng say, cuối cùng vẫn

lqđ

khen Ninh thị: "Đại tỷ, Triệu phu nhân rất đẹp, khi nương xuống xe còn nhìn ngẩn người cơ, đẹp như vậy khiến người ta vừa thấy nàng, những sót ruột trong lòng lqđ giống như đều biến mất, bình tĩnh, hoà nhã."

A Kết nở nụ cười, tiếp tục may quần áo, "Người mà muội đang nói chắc là Quan Âm Bồ Tát hả?"

Bị cười nhạo, Lâm Trúc tức giận, chu miệng lên: "Thích tin hay không thì tùy, lqđ chờ đến khi tỷ nhìn thấy Triệu phu nhân tỷ khác biết. Nhưng mà Triệu... Khuôn mặt Triệu không hề giống Triệu lqđ phu nhân, không biết người sinh ra hấn - Triệu lão gia có bộ dáng gì?"

Đối với chuyện của Triệu gia, một chút hứng thú A Kết cũng không có, cúi đầu làm việc của mình.

Vài ngày sau là tết Trung Nguyên (tết Vu Lan), người trong nhà vội vàng đi tế tổ. Lqđ Người già hai nhà Lâm, Liễu đã đi từ sớm, trước kia, ba chị em A Kết luôn đi cùng cha mẹ đi tảo mộ, chưa bao giờ gặp tổ phụ tổ mẫu. Có lẽ là do quan hệ huyết thống, dù chưa gặp qua, thấy phụ thân lqđ quỳ trước mộ, rơi nước mắt, ba đứa bé cũng không nhịn được mà khóc, cảm thấy đau lòng. Ngày hôm sau lại tới phần mộ của Liễu gia cúng bái ngoại tổ phụ, lqđ ngoại tổ mẫu, so với Lâm Hiền đang buồn bã rơi lệ, Liễu thị cùng em gái khóc lóc không ngừng, A Kết và Lâm Trúc, một người lại an ủi một người, không nhịn lqđ được cũng khóc theo.

Khóc hai trận thống khoái, sau khi về nhà lại nhanh chóng khôi phục cuộc sống bình lqđ thường, sự tức giận tràn đầy trong lòng A Kết cũng theo nước mắt bay đi không ít.

So sánh với việc sống chết, nhất thời không vui thì tính là cái gì? Dù sao sau này cũng đều là một ngôi mộ, mấy đám cỏ lqđ khô, nếu thật sự vì một nguyên nhân không đáng giá thì chẳng mấy chốc tình cảm sẽ bị tổn thương, hậm hực cả đời.

Ngày hôm đó, khi thấy Lâm Trọng Cửu đi ra bờ sông học võ công, hai chị em A Kết ở trong sân chơi với Ô Ô. Ô Ô thích chạy ra lqđ ngoài, mọi người trong Lâm gia không đành lòng nhốt nó lại, thường thả cho nó ra ngoài đi bộ. Một người chạy không theo kịp được nó, hai người phối hợp với nhau lqđ sẽ không sợ nó đi tìm ăn, đuổi qua đuổi lại, tiếng cười không ngừng. Liễu thị ngồi dưới mái hiên may áo cho trượng phu, lúc mệt mỏi liền ngẩng đầu nhìn hai nữ nhi chơi đùa.

Chị em A Kết chạy qua chạy lại vui vẻ, không nghe thấy tiếng động ở bên ngoài, Liễu thị thính tai nghe thấy, biết xe ngựa thật sự dừng lại trước ngưỡng

cửa nhà lqđ mình, nàng vội vàng dặn nữ nhi nhốt Ô Ô vào hàng rào. Đáng tiếc, lúc này Ô ô đang chạy nhanh như trộm, A Kết và Lâm Trúc hợp lại cũng không bắt được nó, Liễu thị lqđ không có cách nào đành đi mở cửa trước, trước khi mở cửa thì quay đầu lại, nhìn thoáng qua, chắc chắn Ô Ô không chạy tới bên này, nàng nhanh chóng lách lqđ người qua cửa, sau đó, đóng cửa từ bên ngoài.

Ninh thị đã xuống xe, bị bộ dáng này của nàng làm cho phì cười.

Thấy là nàng, Liễu thị vừa mừng vừa sợ, "Sao phu nhân lại đến đây? Nhanh, nhanh, mời phu nhân vào bên trong, à, lqđ bọn A Kết đang chơi với nai con, ta sợ nai con chạy ra, để cho người chê cười rồi."

"Chê cười thì không có, ngược lại lại vô cùng hâm mộ, trai gái vờn quanh dưới gối, dương dương tự đắc." Ninh thị đi lqđ theo Liễu thị, cùng nhau đi vào trong, ở sau lưng, Ván Mai bưng một chậu hoa lan đi theo.

Sau khi ba người vào cửa, Liễu thị đóng cửa lại.

Ninh thị đứng ở phía trước chờ nàng. Tiểu viện của gia đình nhà nông gọn gàng sạch sẽ, trong viện có hai cô nương đang xúm lqđ lại, bắt nai con, nhìn thấy nàng, hai cô nương đều ngẩn người, trong đó, một người cười, chào hỏi với nàng, người còn lại, có vẻ như tuổi lớn hơn, nhìn nàng lqđ bằng vẻ mặt phức tạp, khuôn mặt xinh đẹp, trắng hồng, quả thật là nữ nhân hiếm có, xinh đẹp mà không kiêu ngạo, lqđ nhã nhặn, lịch sự, thanh lịch.

Chỉ liếc mắt một cái, Ninh thị đã hiểu rõ tại sao nhi tử lại thích A Kết rồi. Có lẽ, nam nhân Triệu gia, đều thích cô nương như vậy.

Nàng nở nụ cười thiện ý với A Kết.

Nàng tới đây vì nhi tử, nhưng nếu cô nương này thật sự không muốn gả, nàng cũng không ép nàng ấy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Triệu Hôi Hôi: Nương, người phải dùng toàn lực để ứng phó, đừng bị mê hoặc bởi dung mạo xinh đẹp của nàng ấy! !

Ninh thị: Này, người này thật sự là con ta hay sao?

Quyển sách này, trong truyện này, chẳng ai hoàn mỹ, mỗi người đều có ưu điểm, khuyết điểm của chính mình, không có khả năng biến từ đen thành trắng, Tiểu Giai Nhân cố gắng viết hợp tình hợp lý, cố gắng để cho mọi người thấy vừa ý. Với tình cảm của A Kết, tuy Triệu Hôi Hôi là nam chính, tương lai A Kết cũng sẽ thích hắn, nhưng lúc này, nàng thật sự không có lý do gì để thích Triệu Hôi Hôi."

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

A Kết chưa hề nghĩ bản thân thực sự gặp mặt Triệu phu nhân.

Mẫu thân nói người lần đầu gặp mặt Triệu phu nhân đã cảm thấy sững sốt, tưởng là tiên tử hạ phàm, muội muội cũng khen nàng không dứt miệng. Đến lúc tận mắt nhìn thấy, nàng cũng kinh ngạc, trên đời lại có nữ tử như vậy, nàng tựa như hoa lan, khi không cười thật thanh khiết tao nhã, khi cười để lộ ra xinh đẹp dịu dàng. Nhưng những điều này sau khi được kế thừa, suy nghĩ đầu tiên của nàng là...

Vì sao người kia lại có một mẫu thân như vậy?

Một người là lang sói, một người như tiên nữ giáng trần.

Nàng nhìn đối phương, cảm thấy không thể tin được, thì chợt thấy Triệu phu nhân cười, chỉ về hướng phía sau lưng nàng, A Kết không tự chủ quay đầu lại nhìn, lại thấy Ô ô đang cúi đầu ngửi một đám hoa lan. A Kết thất kinh, vội vàng chạy đến ngăn cản, Ô ô lập tức sang một bên trốn, lại bị Lâm Trúc ôm cổ giữ lại. Ô ô hiện giờ đã rất nặng, Lâm Trúc còn tưởng mình đang ôm phải hàng rào, Liễu thị liền vội vàng đến nhận lấy Ô ô, "Để đó cho ta, hai ti muội các người nhanh chóng rửa tay, chuẩn bị chỉnh tề đến ra mắt Triệu phu nhân."

Lâm Trúc nhanh chóng đáp lời, quay về phía Ninh thị cười nói: "Bá mẫu đến phòng khách ngồi trước, lát nữa chúng ta sẽ đến cùng người nói chuyện."

Ninh thị mỉm cười gật đầu, ánh mắt rơi vào trên người A Kết.

A Kết đối với nàng không hề có điểm dịch ý, lễ phép cúi chào gọi "Bá mẫu", sau đó xin lỗi rồi rời đi.

Vào sương phòng, Lâm Trúc lặng lẽ nói với trưởng tỉ: "Thế nào, thế nào? lần trước muội nói không hề khoa trương phải không?"

A Kết bất đắc dĩ liếc nhìn nàng một cái, hỏi thúc nàng nhanh chóng sửa soạn.

Thực ra cũng không cần sửa soạn lại gì nhiều, rửa mặt lại cho sạch, chỉnh lại búi tóc có chút rối loạn, hai tí muội liền cùng nhau đến nhà trên.

Đã từng gặp Lâm Trúc vào lần trước nên Ninh thị gọi A Kết đến trước người, nhìn thấy trước mắt là một cô nương đáng vẻ bình tĩnh kiên cường nhưng thực ra mí mắt vẫn có chút run rẩy, nàng dịu dàng hỏi: "Lần trước

nghe nói con thân thể không thoải mái, hiện tại có tốt hơn chưa?"

Giọng nói nàng dịu dàng như nước, A Kết ngẩng đầu nhìn nàng, nhẹ giọng cảm ơn: "Làm phiền bá mẫu quan tâm, giờ đã tốt hơn nhiều." Cho dù đối phương vì nguyên nhân nào mà đến đây, nàng cũng không thể làm mất lễ nghi.

Ninh thị gật đầu, hướng về phía Vân Mai vẫy tay, chờ khi Vân Mai lại gần, nàng chỉ vào bồn hoa lan nọ, nói: "A Trúc và Tiểu Cửu đã có quà gặp mặt, ta biết con thích hoa lan, nên liền chuẩn bị cho con món quà khác. Con nhìn thử xem, có biết đây là giống lan nào không?"

A Kết khi vào nhà đã nhìn thoáng qua hoa lan trong tay của nha hoàn áo xanh, nhưng do phải chú ý quy củ nên không xem được nhiều, nhưng hương thơm nhàn nhạt trong phòng đôi khi vẫn làm nàng dời đi sự chú ý. Lúc này khi hoa lan đã được bung đến trước người, mùi hương càng nồng nàn, nàng liền kiềm chế xúc động, nói lời cảm ơn trước, rồi mới từ từ đi sang.

Bồn lan này đã nở hoa màu trắng xen lẫn màu xanh biếc, trong suốt tròn bóng như ngọc, cánh hoa có màu tinh khiết không pha tạp.

Lâm Trúc cũng theo sau đến xem, hai mắt tò mò đánh giá, kinh ngạc nói: "Cái này lần trước con không hề thấy....A, con biết rồi, bá mẫu cất giấu, chỉ cho đại tì xem thôi phải không?"

Tiểu cô nương nói chuyện thật hài hước, Ninh thị liền cười giải thích: "Không phải như thế, lần trước lúc A Trúc đi nó chưa nở hoa nên ta không bảo người bung ra."

Liễu thị ở một bên chê cười thứ nữ: "Con cái gì cũng không hiểu, dù có đưa hoa lan cho con xem cũng chẳng ích gì."

Lâm Trúc nhỏ giọng thăm thò: "Đúng đúng đúng, chỉ có đại tì của con mới xem tốt, mới có kiến thức để xem lan."

A Kết nghe xong cũng cảm thấy xấu hổ bởi vì gốc lan này nàng cũng không biết.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Ninh thị, Ninh thị cổ vũ nàng "A kết đoán được sao? Nói thử xem, nếu đoán đúng, bá mẫu còn có quà tặng cho con, nếu đoán sai, lát nữa con tặng bá mẫu một chậu hoa lan do chính con chăm sóc, như thế được không?"

Nếu đã như vậy, A Kết nhìn về phía hoa lan, chậm chạp mở miệng: "Nhìn hình dáng hoa giống như hoa sen, trông giống Kim Sa Thụ Cúc, nhưng mà màu sắc và hoa văn lại không tinh khiết như vậy, hơn nữa Kim Sa Thụ Cúc lại nở vào mùa xuân, thời kỳ nở hoa này cũng không đúng."

Những lời này Liễu thị cùng Lâm Trúc nghe thì hoàn toàn không hiểu, nhưng Ninh thị lại rất kinh ngạc việc một cô nương nhà nông đối với hoa lan lại quen thuộc như vậy, nếu như không thực sự yêu lan cũng như hiểu biết về các giống hoa thì cơ bản không thể biết được Kim Sa Thụ Cúc. Cho dù vậy, hai cô nương Lâm gia, ngoài việc tính tình người nhà nông tự nhiên chất phác, còn đọc sách, biết chữ, thì cùng với tiểu thư nhà quan bình thường cũng không thua kém nhiều lắm.

Trong ánh mắt nghi vấn của A Kết, nàng mỉm cười lắc đầu: "Xem ra hôm nay ta có thể thắng được một gốc hoa lan đem về. A Kết, đây là Kiến Lan, cũng là Xuyên Sở Sản, nhưng mà người ngoài ít biết đến, ta cơ duyên xảo hợp mới có được hai gốc cây, tự mình chăm sóc, không truyền ra bên ngoài. Ta đặt cho nó tên là Thụ Ngọc Mẫu Đan, con thấy thế nào?"

Thụ Ngọc Mẫu Đan?

Hoa đã đẹp, tên còn đẹp hơn.

A Kết thật sự kính nể không biết nói gì hơn, liền nhẹ giọng từ chối: "Bá mẫu, hoa này quá quý giá, người vẫn nên..."

Ninh thị cảm tay nàng, nhìn ánh mắt của nàng, nói: "Chẳng lẽ con nghĩ rằng hoa cũng phân chia địa vị? Vốn chúng sinh trưởng nơi thôn dã, chúng ta cưỡng ép mang chúng về nhà là đã không tôn trọng, chỉ có việc chăm sóc tỉ mỉ thì mới miễn cưỡng chuộc được tội, có tư cách gì mà còn đánh giá giá cả như thế nào? A Kết, ta nghe nói con thích hoa lan nên mới đưa cho con, con chăm sóc nó tốt nghĩa là ta đã tặng đúng người, như vậy con nói có đúng hay không?"

A Kết không biết nói gì hơn, liền xấu hổ gật đầu.

Ninh thị nắm tay nàng nói: "Đi thôi, mang bá mẫu đi xem hoa lan con chăm sóc, để xem ta có học thêm được gì không."

Đương nhiên A Kết dẫn nàng đi.

Hai người ra khỏi phòng, Vân Mai đi theo phía sau.

Liễu thị vẫn đang không hiểu nên chưa đi cùng, lại thấy Lâm Trúc cũng chưa đi nên buồn bực hỏi: "Sao con không đi?"

Lâm Trúc le lưỡi, đáp: "Con nghe không hiểu, không bằng đừng đến góp vui."

Liễu thị cười trộm, bảo nàng cùng vào phòng bếp, hai mẹ con cùng nhau chuẩn bị cơm trưa. Khi đang gạo nghĩ tới một chuyện, Liễu thị lau tay, đi qua hỏi Ninh thị có dọn Triệu Trầm buổi trưa đến đây ăn cơm không. Ninh thị cười nói: "Ta đã nói với hân, nhưng hân nói có việc ở thị trấn, chút nữa dạy cho Tiểu Cửu xong thì đi, chúng ta không cần quan tâm đến hân."

"Đứa nhỏ này, công việc đã bận như vậy còn kiên trì dạy dỗ Tiểu Cửu, ngừng một ngày cũng được nha." Liễu thị khách sáo vài câu lại xoa người tiếp tục làm cơm.

Ninh thị thu lại tầm mắt, bắt gặp A Kết đang giả vờ không nghe thấy mà ngắm hoa, cười cười, nhỏ giọng nói với nàng: "Biết Thừa Viễn không đến nên đã nhẹ lòng hơn phải không?"

A Kết ngạc nhiên.

Ninh thị than nhẹ, vỗ về nàng, nói: "Chuyện của các con hân đều kể với ta, bây giờ không tiện nói chuyện, sau khi ăn xong chúng ta đến thư phòng ngồi một chút nhé?"

A Kết lại lần nữa cúi đầu, nàng không ghét Ninh thị, thậm chí rất thích cùng người ở chung, nhưng...

"Bá mẫu định nói gì với con?" Khó khăn mở miệng nhưng nàng vẫn muốn hỏi ra trước, nếu Ninh thị khuyên nàng gả cho người kia, chỉ bằng không đi, nếu không lúc trực tiếp cự tuyệt lại thêm xấu hổ.

"Yên tâm, ta sẽ không ép con gả cho nó, chỉ là muốn cùng con tâm sự thôi." Ninh thị cười, giải thích.

A Kết nhìn nàng, nhẹ nhàng gật đầu.

Sau khi ăn xong, lấy lý do cùng A Kết trao đổi việc chăm sóc lan, Ninh thị liền cùng A Kết đến thư phòng Lâm gia.

A Kết rót cho Ninh thị một ly trà, rồi buông ấm trà ra, đứng sang một bên, đợi Ninh thị mở miệng.

Tuy rằng Ninh thị nói chỉ muốn tâm sự với nàng, A Kết vẫn cảm thấy dù hai người thực hợp ý nhưng cũng là mới quen biết, không có gì nhiều để nói, nên có lẽ là đề nhắc đến hôn sự rồi. Nói đến chuyện này, nàng vẫn nghĩ không ra, Triệu Trầm có lẽ muốn kết hôn chỉ vì nữ sắc, tại sao Ninh thị lại dung túng (nuông chiều) hân càn quấy? Gia thế hai nhà chênh lệch quá nhiều, Ninh thị chắc hẳn sẽ không muốn dạng con dâu này phải không?

"Đừng làm gì, lại đây, mang ghế dựa ngồi gần bên ta, như vậy chúng ta đâu thể dễ dàng nói chuyện được." Ninh thị nói.

Nàng là trưởng bối, A Kết tự nhiên nghe theo, ngồi xuống bên cạnh Ninh thị, ở giữa cách một chiếc ghế nhỏ.

Trong thư phòng im lặng, sau giữa trưa, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu sáng lên khoảng không trước hai người. Ninh thị nghiêng đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ, nghe thấy bên ngoài loáng thoáng âm thanh chơi đùa của mấy đứa trẻ con, khơi gợi một ký ức tưởng chừng đã quên mất, chỉ là thời gian đã qua đi lâu lắm, nên tâm tình cũng không thay đổi nhiều, dường như đây chẳng phải là việc bản thân đã từng trải qua.

"A Kết, con biết không, con bây giờ giống như ta trước kia vậy, nên bá mẫu mới thích nói chuyện với con, đối với con cũng có cảm giác thương tiếc." Sau một lát yên lặng, Ninh thị quay lại, nói với A Kết. Thanh âm nhẹ nhàng, nghe thật thoải mái, thoải mái đến mức làm người ta buồn ngủ, nhưng cũng bị sự xúc động bên trong làm cho tò mò.

A Kết liền nhìn lên, muốn nghe nàng nói tiếp.

Ninh thị muốn nàng ngồi gần mình hơn, mới kéo tay nàng, bình tĩnh nói tiếp: "Lúc ta 14, 15 tuổi, thực sự thích một người, đó là biểu ca của ta, hơn ta hai tuổi, do trong nhà có chuyện nên từ nhỏ đã ở trong nhà ta. Thanh mai trúc mã, chắc con biết chứ, mà chuyện của ta với người đó so với chuyện của con và Mạnh Trọng Cảnh còn đẹp hơn rất nhiều. Người đó ngày thường ôn tồn nho nhã, ngọc thụ lâm phong, lại theo ta đi xem các loại lan, xem tranh lan, khi đó ta cảm thấy, gả cho hân sẽ là chuyện hạnh phúc nhất. Nhưng cuối cùng ta lại không thể gả cho hân, con biết vì sao không?"

Chỉ nghe lời kể đơn giản, trong lòng A Kết cũng thấy đau xót, môi giật giật, thanh âm cũng trở nên khàn khàn: "Hân, hân thích người khác sao?"

Ninh thị lắc đầu, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của A Kết, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của nàng: "Không phải, nhưng hân tự tay dâng ta cho người khác, lấy ta đổi lại tiền đồ cho mình, còn ta, bởi vì khi còn bé đã như đồ vật rơi vào tay nam nhân lạ, vì thanh danh, không thể không gả. A Kết, con nói xem, chúng ta có giống nhau không?"

Đúng vậy, thanh mai trúc mã đều thay lòng.

A Kết không muốn khóc, chỉ khi ở một mình lệ mới tuôn rơi, ở trước mặt mẫu thân đều cố gắng làm như không sao, nhưng đến lúc này khi biết người nữ nhân trước mặt cũng có hoàn cảnh giống mình, nàng lại không khống chế được.

Ninh thị cũng không khuyên nàng, để chính nàng tự lau nước mắt. "Con có phải vẫn muốn hỏi tại sao Mạnh Trọng Cảnh lại đối với mình như vậy không? Ta cũng vậy, không cam lòng muốn biết được đáp án, sau đó ta thực sự gặp lại hân, khuôn mặt không đổi nhưng hân không còn đối xử với ta dịu dàng như trước nữa, hân không dám nhìn ta, hân chỉ xin lỗi ta, nói với ta rằng hân cũng có nỗi khổ, thậm chí còn oán hận cha ta đã không giúp hân..."

Bởi vì cũng vừa trải qua, A Kết hoàn toàn có thể tưởng tượng được tình cảnh lúc đó, nàng ghen ngào hỏi: "Bá mẫu nói gì?"

Ninh thị cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt bình tĩnh: "Không, ta không nói gì, bước đi. Bởi vì ta phát hiện hân không phải là thanh mai trúc mã của ta, người mà ta thích sẽ không nhất gan như vậy, thời khắc hân vứt bỏ ta đi, đối với ta hân đã chết, tuy rằng sau này hân vẫn là dung mạo ấy. Những khổ sở, những giọt lệ của ta đều chỉ vì hân đã chết, nếu đã không phải là người đó, ta còn hỏi lại hân làm gì?"

A Kết ngơ ngẩn, trong đầu bỗng nhiên có chút rối loạn.

Nàng vẫn muốn hỏi Mạnh Trọng Cảnh, nhưng nàng cũng không biết Mạnh Trọng Cảnh sẽ trả lời thế nào? Hân sẽ vì một nữ nhân đáng thương mà không cự tuyệt sao?(đoạn này mình chém =.=) Nàng hỏi thì sẽ nhận được đáp án gì, nàng tận mắt nhìn thấy hân muốn nữ nhân khác, chính tai nghe hân hứa hẹn sẽ cưới người khác, hân cũng không có nói rõ nguyên nhân cưới, hân đã không còn là Mạnh Trọng Cảnh hiền lành thật thà mà nàng biết, mặc kệ đêm hôm đó vì lý do gì, hân cũng không còn là người nàng quen biết nữa.

Người tên Mạnh Trọng Cảnh luôn ngốc ngếch lấy lòng nàng thật sự đã chết.

A Kết che mặt, lần cuối cùng vì nhớ lại thanh mai trúc mã mà khóc thành tiếng.

Ninh thị ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vai nàng: "A Kết, không nên oán hận, ít nhất đã có thời điểm hân tốt với con, khi đó hân thật tâm, con cũng thật sự hạnh phúc đúng không? Con chỉ cần tự nhủ với mình, Mạnh Trọng Cảnh mà con thích đã chết, con không cần lời giải thích, hân cũng chẳng nên xuất hiện nữa, con có thể tiếp tục thích hân, hoài niệm việc từng là thanh mai trúc mã, nhưng những điều đó cùng việc Mạnh Trọng Cảnh cưới nữ nhân khác cũng không liên quan, hiểu không?"

A Kết vừa khóc, vừa gật đầu. Nàng hiểu, thực sự đã hiểu.

Ninh thị cười cười, nâng nàng đứng dậy, thay nàng lau nước mắt trên mặt: "Con vẫn còn nhỏ, chuyện này còn để tâm nhiều, nhưng vẫn có thể bắt đầu với người khác, con nhìn ta xem, bị thanh mai trúc mã từ bỏ, gả cho một người mình không thích, nhưng ta không phải vẫn tiếp tục sống đó sao? Có một số việc, qua một thời gian sẽ phai nhạt, sau đó vài năm lại còn muốn tự cười vào bản thân mình vì sao năm đó có thể thích một người như vậy, cười bản thân mình sao lại đau khổ không công lâu như vậy. Mà con trong mắt ta cũng chỉ là một đứa trẻ con thôi, làm sao hiểu thế nào là tình yêu chân chính?"

A Kết ngượng ngùng cúi đầu.

Ninh thị cho nàng thời gian phục hồi, sau đó hỏi nàng: "Con nói trên đời nhiều cặp vợ chồng như vậy, có bao nhiêu người vì tâm đầu ý hợp mà ở cùng một chỗ với nhau?"

A Kết trong lòng hốt hoảng, cuối cùng cũng nói đến việc hôn sự rồi sao?

Ninh thị bị sự phòng bị trong mắt nàng làm cho buồn cười, vỗ tay nàng nói: "Đừng sợ, đừng sợ, ta đến không phải để bức hôn, nói thật, nếu Thừa Viễn không phải do một tay ta nuôi nấng nên người thì chỉ với những hành động xúc phạm, dọa dẫm của hân đối với con thì ta đã đánh hân, sẽ không thay hân đến đây một chuyến đâu."

A Kết có chút kinh ngạc, vừa vì việc Triệu Trầm kể hết mọi chuyện với Ninh thị, lại vừa vì thái độ của Ninh thị.

Ninh thị tiếp tục cười, nói: "Nhi tử kia của ta, ngoài việc nó ức hiếp con, ta không tìm ra nó có khuyết điểm gì lớn. Ta cũng vừa kể với con, ta cùng phụ thân của Thừa Viễn có quan hệ phức tạp, nhưng Thừa Viễn thật khiến người ta yêu thương, từ nhỏ nó đã đứng về phía ta. Phụ thân hàng năm không ở nhà, nó còn đọc sách, luyện võ, học việc buôn bán, giống như con chim non từng ngày dần lớn lên, trước kia là ta che chở cho nó, giờ ngược lại là nó che chở cho ta. Nếu nói đến khuyết điểm, ngoài việc nó đối với người ngoài tâm ngoan thủ lạt [i](bụng dạ nham hiểm)[/i], con cũng không nên trách nó, bởi vì chúng ta chỉ có hai mẹ con, nếu như nó không tàn nhẫn với người khác thì ngược lại họ sẽ cướp mất việc làm ăn của nó. Nó còn rất cố chấp, Vũ sư phụ chỉ cho hân luyện công phu trong một canh giờ, hân lại luyện đến tình trạng kiệt sức, mọi chuyện đều muốn làm cho tốt nhất có thể."

A Kết im lặng lắng nghe, không hề trả lời.[code]Dieemndkdan/leeequhydonnn[/code] Triệu Trầm chỉ mới từng đó tuổi đã quản lý một gia đình, quả thật rất xuất sắc, nàng cũng không nghĩ hân không đúng tí nào, chỉ là không thích tính cách của hân.

Ninh thị dường như đoán được nàng đang suy nghĩ gì, nhẹ giọng nói: "A kết, nó ức hiếp con, có phải vì thế con thấy tính cách không hợp không?"

A Kết cúi đầu, suy nghĩ cân nhắc tìm tòi, thì nghe Ninh thị tiếp tục nói: "Nói ra có lẽ con không tin, Thừa Viễn thực sự là người biết kiềm chế. Cũng là thiếu gia, khi 13, 14 tuổi, người khác đã có nha hoàn thông phòng, ta cũng sắp xếp cho nó vài nha hoàn rất có tư sắc, nhưng nó lại chưa hề có loại suy nghĩ đó, có nha hoàn không biết tự trọng, nó liền lập tức yêu cầu ta đổi nha hoàn khác, ở bên ngoài nó cũng không đến các nơi trăng hoa. Dần dần tuổi càng lớn, ta bắt đầu lo lắng về hôn sự của nó, hỏi nó nghĩ như thế nào, nó liền nói với ta rằng muốn cưới một cô nương tâm đầu ý hợp, cả đời chỉ có một mình người đó, không để cho nàng chịu uất ức."

A Kết mím môi.

Nếu Ninh thị vừa bắt đầu đã nói như thế nàng sẽ không tin, nhưng lúc này, nàng tin rằng Ninh thị không phải loại người cố ý bịa đặt về nhi tử của mình.

Nhưng chuyện này cùng nàng đâu có quan hệ? Không thích chính là không thích, không phải hân cứ tốt thì nàng sẽ động lòng, vả lại. . . . .

Ninh thị đột nhiên mở miệng, cắt đứt suy nghĩ của nàng: "A Kết, không chỉ con không tin, ta là mẫu thân cũng không hoàn toàn tin tưởng. Thừa Viễn năm nay mới 17, về sau tương lai còn dài, tương lai so với bây giờ càng lừng lẩy, đến lúc đó, không biết nó còn giữ được hứa hẹn của bản thân hay không?"

Nó dám cam đoan, nhưng ta lại không dám thay nó cam đoan, mặc dù nó là con ta đi nữa. Nhưng ta cũng phải nói, Thừa Viễn rất biết kiềm chế, sẽ không dễ dàng bị nữ nhân mê hoặc. A Kết, bá mẫu lúc này chỉ có thể xác nhận là Thừa Viễn thực sự coi trọng con, chỉ là nó giống phụ thân tính tình có chấp, không chấp nhận việc bị từ chối, con càng không để ý nó, nó càng muốn cưới con về nhà."

Trong lòng A Kết căng thẳng, trước mắt hiện lên cặp mắt phượng lạnh lẽo tàn ác, không khỏi nhỏ giọng thỉnh cầu:"Bá mẫu, ngày có thể thay con khuyên nhủ hẳn được không? Con thực sự không muốn..."

Ninh thị bất đắc dĩ cười:"Không cần sợ mạo phạm ta, việc này vốn là Thừa Viễn làm sai, nó xứng đáng bị con cấm hận. A Kết, bá mẫu thích cô nương tốt như con, cũng muốn con làm con dâu, nhưng chuyện tình cảm, bá mẫu không phải không muốn khuyên, mà do quyết tâm của nó quá lớn, bây giờ ai khuyên cũng không được. A Kết, chính con phải cẩn thận, đứa bé kia muốn làm chuyện gì xưa nay không có gì không được, con có thể tránh được nó, ta sẽ chê cười nó, còn nếu con tránh không được, cuối cùng còn phải gả đến Triệu gia, con cũng đừng lo lắng, con sau khi vào cửa thì còn có bá mẫu ở bên phía con, sẽ không để cho nó ức hiếp con."

Nói đến câu sau lại mang theo ý tứ trêu ghẹo.

Mặt A Kết nóng lên. Trong lòng nghĩ thầm, Ninh thị như vậy, cô nương nào gặp được thì chính là may mắn, chỉ tiếc nhi tử của nàng...

Ninh thị cũng không muốn bắt ép A Kết đưa ra câu trả lời thuyết phục, liền đứng dậy nắm tay A Kết nói:"Tốt lắm, bá mẫu cũng cần phải đi, A Kết mau chọn cho ta bồn hoa lan, chúng ta nói chuyện ăn ý, dám chơi dám chịu, tiền đặt cược không thể không đưa."

Câu nói đầu tiên đem sự không tự nhiên trong lòng A Kết hóa giải, A Kết nhẹ nhàng cười, cùng nàng đi ra ngoài chọn hoa.

Đem theo một chậu Kiến Lan Quân Hà, nửa canh giờ sau Ninh thị về tới điện trang của nhà mình.

Triệu Trầm từ khi nghe được âm thanh xe ngựa đã ra đón nàng, thấy Vãn Mai ôm một chậu hoa lan xuống dưới, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Ninh thị vừa đi vừa cười:"Đây là kết quả ta thắng a kết mang trở về, Thừa Viễn con nói xem ta nên đặt ở phòng lớn hay là phòng ngủ?"

Triệu Trầm nhẹ nhàng cười:"Trong phòng nương đã có nhiều danh phẩm, trong phòng nhi tử lại chẳng có nhiều, hay nương tặng ta bồn này?"

Mở miệng ra đã bảo muốn lấy, da mặt thật là dày. Ninh thị liếc nhìn hẳn một cái, lại phản phó Vãn Mai trực tiếp đem hoa lan đưa đến trong phòng thiếu gia.

Hai mẹ con ngồi xuống nói chuyện, Triệu Trầm quan tâm rót trà cho Ninh thị, Ninh thị chậm rãi uống 2 ngụm, thấy nhi tử bình thường lão luyện, tháo vát khắp nơi ngồi một bên nhìn mình, không khỏi ngạc nhiên nói:"Sao con lại không chút lo lắng, không muốn biết nàng đồng ý hay không ư?"

"Nàng đồng ý rồi sao?" Triệu Trầm tùy ý hỏi.

"Không có". Ninh thị ngay lập tức trả lời, cũng nở nụ cười:"Bởi vì ta không hề cầu hôn với nàng, nhưng những gì có thể giúp con ta đều làm, việc làm cho nàng cam tâm tình nguyện gả vào nhà ta là việc của con, đừng hy vọng ta sẽ cùng con ức hiếp người ta."

Triệu Trầm không để ý, trêu ghẹo:"Nương thật sự rất bất công, con dâu còn chưa vào cửa, người đã giúp nàng đối phó với nhi tử trước."

Ninh thị không cười, nhìn hẳn nghi ngờ:"Bảo ta đi cầu hôn lại không quan tâm kết quả, con đang tính toán gì vậy?"

Triệu Trầm chỉ cười mà không nói, được một lát thì thấy Ninh thị nhú mày, liền đứng dậy nói:"Nương nghỉ ngơi một lát đi, con còn có việc phải làm, người yên tâm, trong lòng con biết rõ, sẽ không quá phận." Nói xong xoay người ra cửa phòng.

Nhìn hẳn như vậy, Ninh thị lại càng lo lắng, nhưng mà lo lắng thì sao, giống như nàng đã nói với A Kết nói, đứa con trai này, quyết tâm rất lớn.

~

Triệu Trầm đi nhanh về phòng mình.

Hai nha hoàn Cẩm Thư và Cẩm Mặc đang ở trong phòng ngắm bồn hoa lan phu nhân mới cho mang tới, Cẩm Mặc to gan, liền vươn tay muốn chạm vào đóa hoa lan chưa nở hoàn toàn, chỉ là chưa kịp đụng đến thì phía sau đã vang lên tiếng vèn rèm kèm theo âm thanh tức giận:"Ai cho phép người chạm vào? Đi ra ngoài!"

Âm thanh kia thật quen thuộc, nhưng con giận này thì hai nha hoàn chưa từng gặp, Cẩm Thư lập tức khom gối hành lễ, sau đó bước nhanh ra ngoài. Cẩm Mặc sợ phát khóc, thấp thỏm cúi đầu nhận sai:"Thiếu gia bớt giận, sau này nô tì không dám lộn xộn nữa..."

"Về sau toàn bộ việc trong nội thất giao cho Cẩm Thư [i](tác giả ghi là Cẩm Mặc, nhưng mình thấy Cẩm Thư mới chính xác) [i]thu xếp, người không được tiến vào nửa bước." Triệu Trầm không hề nhìn nàng, lạnh giọng ra lệnh.

Hai chân Cẩm Thư như nhũn ra, chỉ là hầu hạ mấy năm nay nàng sớm đã có hiểu biết về tính tình của chủ tử, căn bản không dám cầu xin lần nữa, trắng mặt lui ra.

Tiếng bước chân xa dần, Triệu Trầm nghiêng đầu nhìn rèm cửa, trầm tư một lát, nhưng rất nhanh lại nhớ tới bồn hoa lan trên bàn.

Đây là hoa nàng chăm sóc.

Nam nhân về mặt lạnh lùng từ từ dịu dàng hơn, đi đến trước bàn, cúi đầu nhìn hoa, tưởng tượng trong đầu cảnh ngày ngày nàng tưới nước cho bồn hoa này, lúc đó nàng cũng giống như hẳn lúc này, chú tâm đánh giá bồn hoa, nghĩ thế, trong lòng lại dâng lên một chút nhu tình, rồi lại tưởng tượng sau khi thành thân, hẳn có thể đứng phía sau nàng, ôm lấy thắt lưng nàng, hai người cùng ngắm hoa. [code]Dieerndkdan/leeequhydonnn[/code]Nàng ngắm hoa, còn hẳn ngắm nàng.

Nếu bây giờ nàng đang ở ngay bên cạnh thì thật tốt.

Triệu Trầm cúi người, ngửi mùi hoa thơm.

Hắn vẫn nhớ rõ, ngày ấy áp nàng trên tường thì trên người nàng dường như cũng nghe được hương thơm nhàn nhạt, chắc nàng không biết là mình đang tỏa ra mùi hương thiếu nữ. Nếu nàng thích hẳn thì có ngoan ngoãn nhắm mắt cho hắn hôn hay không? Hương vị của đôi môi đỏ mọng kia...

Giống như bị hương hoa lan mê hoặc, trong đầu mơ hồ, càng ngày càng sa vào những tưởng tượng kiểu diễn, Triệu Trầm ngồi vào trên giường, dựa vách tường, sau khi hồi phục lại tiếp tục ngắm hoa.

Không biết mẫu thân đã nói với nàng những gì nhưng dù thế nào đi nữa nàng chắc chắn sẽ hiểu được hẳn thật tâm muốn kết hôn chứ không phải chỉ nói những lời hoa ngôn xảo ngữ [i](lời ngon tiếng ngọt)/i] để lừa nàng.

Cầu hôn hay không, kết quả cũng chỉ có một.

Tiền lễ hậu binh [i](trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực)/i]

Ba ngày sau, Triệu Trầm lại đến bờ sông.

Lâm Trùng Cửu từ xa xa chạy đến, còn chưa đến trước mặt, đã nhận ra sự khác lạ, "Triệu đại ca, tại sao huynh lại đeo cung tiễn? Chiều nay huynh định đi săn thú à?"

Triệu Trầm không như những lần khác chờ hắn lên ngựa, mà đã lên ngựa trước, đợi Trùng Cửu đến trước ngựa, hắn cúi đầu cười: "Không phải buổi chiều, mà bây giờ sẽ đi, hôm nay chúng ta không luyện công mà ta mang Tiểu Cửu đến ngọn núi mờ rộng tầm mắt, thế nào, đệ dám đi không?"

"Dám!" Là một tiểu nam tử hán, đối mặt với lời mời khiêu khích như thế, Lâm Trùng Cửu lập tức lớn tiếng trả lời.

Triệu Trầm liền đưa tay, chuẩn bị kéo hắn lên ngựa.

Lâm Trùng Cửu vừa định đưa tay thì lời dặn dò nghiêm khắc của mẫu thân tự nhiên hiện lên trong đầu, cánh tay tự nhiên thấy nặng hơn bình thường, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Trùng Cửu chuyển từ hồng sang trắng:"Triệu đại ca, đệ muốn đi, nhưng mà mẫu thân không cho ta đi ngọn núi chơi . . . ."

Triệu Trầm cười to:"Có Triệu đại ca đi cùng đệ, có gì phải sợ? Lên đi, chúng ta tới nhà đệ trước, ta tự mình nói với bá mẫu."

Lâm Trùng Cửu mừng rỡ, không còn do dự, tay nhỏ bé đưa tới.

Triệu Trầm thoải mái kéo Tiểu Cửu lên ngựa, hai chân thúc bụng ngựa, theo hướng đến Lâm gia mà đi.

Hôm nay hẳn muốn nàng khen ngợi hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Tiếng vó ngựa đi xa, A Kết cũng từ trong sương phòng đi ra, bắt gặp mẫu thân vừa cười vừa trở về, ngạc nhiên nói:"Nương, vừa rồi hẳn tới làm gì?" Cũng chỉ có hắn cười ngựa đến đây, hơn nữa khi mẫu thân ra ngoài nang còn nghe thấy tiếng của đệ đệ."

Liễu thị bất đắc dĩ nói:"Triệu công tử muốn dẫn Tiểu Cửu đi vào trong núi săn thú."

A kết trong lòng cả kinh, "Nương, người đồng ý rồi sao?"

Liễu thị gạt đầu, nhìn về luống củ cải trắng trong vườn nói:"Người ta có ý tới hỏi, sao ta có thể không đáp ứng? A kết đừng lo lắng, Triệu công tử từ nhỏ tập võ, thường đi vào trong núi săn bắn, nhiều năm như vậy cũng chưa xảy ra việc gì. Mới vừa rồi hẳn cũng nói, chỉ đưa Tiểu Cửu đi dạo xung quanh, không có nguy hiểm." Lần trước đi Triệu gia, Ninh thị nói rất nhiều chuyện của Triệu Trầm, cho nên Liễu thị cũng yên tâm.

Nhưng A Kết vẫn có chút lo lắng, nàng vẫn nhớ rõ việc Triệu Trầm từng dùng đệ đệ để uy hiếp nàng, ngày hôm qua nàng còn khéo léo lời cầu hôn của Triệu phu nhân, ai biết có phải Triệu Trầm không vui, muốn lấy đệ đệ ra uy hiếp nàng?

Thâm oán mẫu thân tin tưởng đối phương như thế, A Kết miệng mở rồi khép, cuối cùng không nói nên lời. Triệu Trầm trước mặt cha mẹ luôn giữ lễ phép, trước kia còn cứu đệ đệ, cha mẹ cơ bản không thể không tin ân nhân cứu mạng.

A kết chán nản đi về phòng, đứng ngồi không yên.

Chắc không, hần sẽ không ăn hiệp đệ đệ, nếu Tiểu Cửu thật sự bị hần khi dễ sẽ không muốn cùng hần học võ, hơn nữa còn có quan hệ của hai nhà, hần sẽ không làm ra việc như vậy. Hần muốn hù dọa nàng sao? Muốn dùng cách này để cảnh cáo, nhắc nhở nàng nên nhanh chóng đáp ứng ư?

Trong đầu A Kết xuất hiện rất nhiều suy nghĩ, nhưng mà từ trước đến nay, thanh danh buôn bán của Triệu Trầm rất tốt, trừ khi đệ đệ thật sự không may, nàng thật sự không tìm được lý do nào ngăn trở.

Áo mũ chỉnh tề, đạo mạo trang nghiêm, Triệu phu nhân sao lại có nhi tử như vậy!

Ánh mắt rơi xuống trên gốc cây hoa lan xanh biếc, nhớ đến lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng của Ninh thị, trong lòng A Kết cảm thấy rất phức tạp.

Cơm trưa làm xong vẫn không thấy Lâm Trùng Cửu trở về.

A kết lo lắng cực kỳ, vừa giúp phòng bếp bưng thức ăn, vừa không ngừng nhìn ra ngoài cửa.

Liễu thị chợt nhớ ra: "Xem ta này, quên nói cho con biết, Triệu công tử nói buổi trưa bọn họ ăn ở trong núi, buổi chiều mới quay về."

A Kết rốt cuộc cũng nhịn không được nói với mẫu thân: "Nương cứ nương chiều Tiểu Cửu như vậy, bây giờ nó bao nhiêu tuổi mà dám vào núi chơi? sau này lớn hơn một chút nếu không nghe lời thì nương muốn quản cũng không được."

Liễu thị ghen lời, cẩn thận nghĩ lại cũng sẽ có khả năng đó, liền nói: "Được rồi, ta sẽ nói lại với nó sau, lần sau không cho nó đi nữa."

A kết cuối cùng cũng có chút an tâm.

Buổi chiều ba mẹ con đang ở trong phòng nói chuyện thì nghe tiếng vó ngựa vang lên trên đường, mắt Lâm Trúc như sáng lên: "Tiểu Cửu đã về." Nói xong liền chạy ra ngoài.

Liễu thị cũng xem lại xiêm y rồi đi ra ngoài, chỉ có A Kết vẫn bất động, nhưng nàng lại thấp thỏm nghe âm thanh bên ngoài.

Ở cửa Lâm gia, Triệu Trầm xuống ngựa, ôm Trùng Cửu xuống ngựa thì thấy mẹ con Liễu thị đã đến, Triệu Trầm quay người nói với Liễu Thị: "Bá mẫu, chúng ta về trễ, chắc người lo lắng rồi."

Liễu thị đã nhìn qua hai người, một lớn, một nhỏ đều áo quần chỉnh tề không giống như xảy ra chuyện nên lo lắng trong lòng cuối cùng cũng hạ xuống, cười trả lời: "Sao lại lo lắng chứ, Tiểu Cửu giao cho con chăm sóc ta rất yên tâm, nhưng mà Thừa Viễn này, Tiểu Cửu tuổi vẫn còn nhỏ, ta sợ nó đi ra ngoài nhiều tính tình lại trở nên hoang dã, về sau nếu không có con cùng vụng trộm đi núi chơi, nên lần sau con đừng dẫn nó đi nữa."

Triệu Trầm còn chưa nói gì thì Lâm Trùng Cửu đã buồn bực, cầm con gà rừng trong tay đưa lên trước mặt mẫu thân: "Nương, người xem đi, đây là do ta bắt được. Nương đừng lo cho ta, ta luôn đi cùng Trầm đại ca, sau này cũng muốn cùng huynh ấy săn thú, nương yên tâm, con sẽ ngoan ngoãn nghe lời, tuyệt đối không một mình vụng trộm lên núi."

Con gà rừng nhìn qua cũng khoảng 3, 4 cân, Lâm Trúc không tin đệ đệ mình tự bắt được: "Ba hoa cũng không xem lại bản thân mình như thế nào, đệ ngay cả gà trong nhà còn không bắt được thì làm sao bắt được gà rừng?"

Lâm Trùng Cửu tức giận, mặt đỏ rần, nhìn về phía Triệu Trầm, Triệu Trầm sờ đầu hần, cười giải thích: "Sức lực Tiểu Cửu không đủ nên ta có phụ giúp, nhưng đệ ấy tiếp cận trước nên đúng là do công lao của Tiểu Cửu. Bá mẫu, Tiểu Cửu từ nhỏ đã ngoan ngoãn, người đừng ép buộc đệ ấy quá, hay là do người không yên lòng khi giao Tiểu Cửu cho con?"

"Không phải, là do Tiểu Cửu..." Liễu thị cà lăm, không biết nói gì mới tốt, cuối cùng trừng mắt nhìn nhi tử, nói: "Đi cũng được, nhưng mà về sau nếu con dám lên núi chạy lên núi chơi thì ta sẽ đánh gãy chân con."

Lâm Trùng Cửu liền vội vàng cam đoan rằng mình sẽ làm như vậy.

Triệu Trầm cũng cười xuống một con gà rừng lớn đưa cho Liễu thị: "Bá mẫu, cái này xem như con hiếu kính người."

Nhà mình cũng đã có, sao Liễu thị có thể không biết xấu hổ lấy thêm? "Không cần đâu, mau đưa về nhà làm đồ ăn cho nương con."

Triệu Trầm vẫn kiên trì đưa cho nàng: "Cám ơn bá mẫu quan tâm nhưng mà ta vẫn còn. Hơn nữa trời cũng không còn sớm, con về trước, bá mẫu thay con gửi lời đến bá phụ."

"Thế không vào uống ly trà đã rồi về sao?" Liễu thị nhiệt tình mời hần vào ngồi một lát.

Nhưng Triệu Trầm lại từ chối, vờ như không để ý nhìn về sương phòng phía Tây một cái, rồi cùng Trần Bình lên ngựa.

Nhìn thiếu niên phóng ngựa rời đi, Liễu thị càng nhìn càng thích. Nếu đôi phương thật lòng thì gà nũ nhi đi cũng tốt.

Chờ đến lúc không nhìn thấy hai người nữa, Liễu thị mang theo 1 con gà rừng cùng tỉ đệ Lâm Trúc đi vào nhà.

Gà còn sống, Liễu thị chuẩn bị đem con nhỏ đi hầm cách thủy, còn con lớn thì nuôi một thời gian, sau khi thu hoạch vụ mùa thì ăn.

Ở bên ngoài, Liễu thị bận rộn sắp xếp, Lâm Trùng Cửu phần khích lệ cho Lâm Trúc những gì nghe thấy, nhìn thấy trong núi. A Kết ở trong phòng đợi cả ngày vẫn không thấy đệ đệ muội muội đi vào, đành phải ra ngoài tìm người thì gặp hai người đang ngồi ở dưới mái hiên, vừa xem Liễu thị làm gà vừa nói chuyện. Nàng giả vờ tò mò đến nghe, thực ra cũng không cần nghe, nhìn thấy sắc mặt hưng phấn của đệ đệ cũng biết hẳn ở trong núi chơi rất vui không giống như bị ức hiếp.

A Kết đột nhiên lại có cảm giác là lạ.

Nàng vì đệ đệ tâm thần không yên suốt một ngày, hẳn thì lại mang theo đệ đệ của nàng du sơn vui đùa, muốn nói không có nửa điểm có ý định, nàng không tin.

Nghe nói lần sau đệ đệ còn muốn đi, A Kết vội trộm dùng bạc mua chuộc hẳn, chỉ cần Lâm Trùng Cửu đồng ý sẽ không đi, nàng sẽ cho hẳn một số tiền.

Lâm Trùng Cửu đối với bạc không cảm thấy hứng thú, đừng nói là chút tiền, dù cho hẳn nhiều hơn nữa hẳn cũng sẽ lựa chọn săn thú. Đệ đệ không vì tiền tài mà động lòng, A Kết không có cách nào khác, ôm lấy Lâm Trùng Cửu dỗ dành nói: "Tiểu Cửu, đệ ở trên núi, đại tỷ lo lắng đến độ ăn cơm không ngon, cho nên người đừng đi được không? Đại tỷ sợ người gặp chuyện không may." Nàng giúp mẫu thân chăm sóc đệ đệ muội muội nhiều năm như vậy tự nhận mình biết chỗ yếu bọn họ.

Thanh âm của nàng dịu dàng lại là trường tử quan tâm đến đệ đệ khiến trong lòng Lâm Trùng Cửu ấm áp, xoay người, như một người trưởng thành dỗ dành tỷ tỷ: "Đại tỷ đừng lo lắng, Triệu đại ca rất lợi hại, hẳn có thể chăm sóc tốt cho đệ, đệ cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời huynh ấy, tuyệt đối không chạy loạn."

A Kết thật sự muốn đánh hẳn một trận.

Chạng vạng, Lâm Hiền trở về, từ lời kể của trưởng nữ mà biết được Lâm Trùng Cửu đi dạo ở ngọn núi một ngày nhưng cũng không răn dạy Lâm Trùng Cửu, chỉ dặn dò hẳn nghe lời.

Đối với Lâm Hiền, nhi tử và nữ nhi không giống nhau, nữ nhi cần biết lễ phép, nuông chiều trong nhà, nhi tử thì cần tiếp xúc nhiều để trưởng thành, hiếm khi gặp được Triệu công tử như quý nhân vậy, đúng là cơ duyên. Về việc mà trưởng nữ lo lắng, Lâm Hiền tự tin rằng còn có thể quản lý con, xúi tiểu tử nếu thực sự có can đảm phá phách, Lâm Hiền sẽ đem hẳn buộc trên cây mà đánh, xem hẳn lâu rồi chưa được dạy dỗ.

Có phụ thân hỗ trợ, Lâm Trùng Cửu thật vui vẻ tiếp tục cùng Triệu Trầm vào núi săn thú.

Thấm thoát tháng bảy đã dần qua.

Cứ đến cuối mỗi tháng, Liễu thị đều lên trấn đặt mua đồ bổ sung đồ trong nhà, lần này cũng vậy, Lâm Trúc lâu ngày chưa được rời nhà nên luôn quần quýt lấy nàng đòi đi. Liễu thị nghĩ đến lần Triệu phu nhân đến nhà, chắc là do có được cây hoa lan quý hiếm, nụ cười trên mặt trưởng nữ thường xuyên xuất hiện, hình như thật sự thông suốt, liền đồng ý với Lâm Trúc, trước khi đi dặn dò A Kết giữ nhà cẩn thận, cũng như dặn Lâm Trùng Cửu vào núi thì cẩn thận và về sớm một chút.

Hai tỷ đệ đều đồng ý.

Tiến bước bọn họ, A Kết ở nhà quét tước sân vườn, Lâm Trùng Cửu đi đến bờ sông.

Triệu Trầm kéo hẳn lên ngựa, tùy ý hỏi: "Bá mẫu lại lên trấn phải không?" Từ miệng Lâm Trùng Cửu hẳn cũng biết khá nhiều việc ở Lâm gia.

Lâm Trùng Cửu gật đầu: "Nhị tỷ cũng đi cùng nữa."

Triệu Trầm nhìn về phía xóm nhỏ, khoe miệng nhếch lên một độ cong khó phát hiện, quay đầu nói với Trần Bình: "Đột nhiên nhớ ra, sáng nay ta có viết một bức thư quên chưa gửi, người mang thư đi gửi đi rồi đến dưới chân núi chờ chúng ta." (p/s: người thấy mùi gian trá ở đây =.)

Trần Bình ngẫm hiểu, nhanh chóng quay đầu ngựa lại.

~

Cuối tháng bảy, thời tiết cũng không còn quá nóng, ánh nắng sáng chiếu lên người thật ấm áp.

A Kết cùng Ô ô ngồi chơi một lúc rồi mang đồ may vá ra ngồi dưới mái hiên để khâu tất cho đệ đệ. Ô ô ở chỗ hàng rào đi tới đi lui liên kêu vài tiếng với nàng, A Kết làm như không nghe thấy bởi vì không có muội muội giúp đỡ, nàng không dám cho Ô ô đi ra ngoài, nếu nó chạy mất thì mình nàng bắt

không xong.

Ngảng đầu nhìn Ô ô, không cẩn thận kim đâm trúng tay, A Kết hít vào một hơi, ngậm ngón tay vào miệng, lại nghĩ đến đệ đệ, mặt lộ vẻ lo lắng.

Khâu xong đôi tất, cũng đã đến trưa, A Kết cầm đồ may vá định đi vào nhà thì thấy trước cửa có xe ngựa đứng đợi.

A Kết rất kinh ngạc.

Chắc không phải đi, đi biết hôm nay sẽ gặp mẫu thân, sẽ cùng mẫu thân đi dạo phố. Hơn nữa xe ngựa này cũng rất tốt...

Triệu Trầm đưa đệ đệ đi lên núi săn thú, chẳng lẽ là Triệu phu nhân?

A Kết mang đồ may vá đặt trên cửa sổ, bước nhanh về phía cửa "Đến đây, ai vậy?"

Người ở phía ngoài nghe được tiếng bước chân nàng, cười hỏi: "Nơi này có phải nhà Lâm phu tử? Lão phu nhân nhà ta từng nhận được ân huệ của phu tử, lệnh cho ta đến đây thăm hỏi."

Có thể nghe ra đó là âm thanh của một phụ nhân (phụ nữ) trung niên. A Kết đi chậm lại, suy nghĩ hình như chưa từng nghe phụ thân nhắc đến. Nhưng mà phụ thân ở trên trấn dạy học, đi đi lại lại, cũng đã giúp đỡ không ít người, nên có thể không phải chuyện gì cũng nhắc đến với bọn họ.

A kết mở cửa thì thấy bên ngoài là một phụ nhân mặc đồ màu nâu, da trắng nõn, hơi mập mạp, khi cười trông rất hiền lành.

A kết lễ phép hỏi: "Người là?"

Phụ nhân cười nói rõ lai lịch, thì ra lão phu nhân trong nhà bị người đánh ngã, là nhờ có Lâm Hiền đến nâng dậy, hôm nay lão phu nhân phái nàng lại đây tạ lễ.

A Kết liền chối từ: "Lão phu nhân quá khách khí, gia phụ chỉ là giúp đỡ một chút, thật sự không cần người phải tốn kém."

Phụ nhân vẫn kiên trì đưa lễ, nhưng A Kết vẫn từ chối, nhưng khi thấy không từ chối được, nàng định mở miệng cảm ơn thì thấy một chiếc khăn nhỏ bịt miệng nàng rồi trước mắt tối sầm, thân thể từ từ ngã xuống bên tường. A Kết kinh hãi nhìn thấy ánh mắt độc ác của phụ nhân thì biết không ổn, ra sức giãy dụa nhưng sức lực của phụ nhân quá lớn, mí mắt nàng ngày càng nặng, thế rồi té xỉu.

Phụ nhân quay đầu nhìn xa phư, thấy xa phư gật đầu, liền bế A Kết lên, dễ dàng nhét nàng vào trong xe ngựa, rồi đóng cửa Lâm gia lại mới lên xe ngựa. Rèm được hạ xuống, xa phư lập tức quất ngựa chạy đi.

Trên đường ra thôn cũng gặp một ít người trong thôn.

Nhưng do gần đây nhiều xe ngựa qua lại nên mọi người cũng chỉ nhìn theo tò mò, không biết rằng A Kết nằm mê man ở trong xe.

~

Vận may hôm nay của Triệu Trầm và Lâm Trùng Cửu khá tốt, vào núi không lâu Triệu Trầm đã săn được 2 con thỏ.

Chờ lúc Lâm Trùng Cửu kiểm được con thỏ thứ ba, Triệu Trầm liền nói: "Tiểu Cửu, hôm nay chúng ta về sớm một chút, đừng liên tục về trễ khiến bá mẫu lo lắng."

Lâm Trùng Cửu tuy chưa chơi đã, nhưng biết lời nói cũng có lý, nên đồng ý: "Được, nghe theo huyênh."

Triệu Trầm nhận lấy con thỏ, bảo hắn đi ở đằng trước mình, đến chân núi, xa xa có thể thấy được Trần Bình đã chờ được một lúc. Ba người lên ngựa, ra roi thúc ngựa trở về.

Đến thôn thì đại đa số người ta vừa mới bắt đầu chuẩn bị cơm trưa. Mẹ con Liễu thị thì ở trấn trên dùng cơm, trễ một ít mới trở về.

Triệu Trầm ôm Lâm Trùng Cửu xuống ngựa, lắc lắc ống trúc trống không: "Tiểu Cửu đi cho ta chút nước, ta hơi khát."

Lâm Trùng Cửu mời hắn vào nhà ngồi nhưng hắn không đồng ý.

Lâm Trùng Cửu đành phải nhận lấy ống trúc, xoay người gõ cửa. Trước kia cửa lon cũng chỉ khép hờ, nhưng vì dạo này nuôi ô ô, sợ nó chạy ra ngoài, liền đóng lại từ bên trong. Lâm Trùng Cửu vốn chỉ định gõ một cái rồi thu tay, nhưng không ngờ cửa lại bị mở ra...

Lâm Trùng Cửu im lặng một chút rồi cười nói: "Chắc là Đại tỷ của ta đã quên đóng cửa, Triệu đại ca đợi một lát, ta rất nhanh sẽ ra."

Vào sân, Lâm Trùng Cửu tìm trưởng tỷ trước, nhưng không nghĩ phòng giữ và sương phòng đều không có người, phòng bếp cũng không có. Lâm Trùng Cửu buồn bực, mang nước đi ra ngoài thì nghe thấy âm thanh của nai mẹ, đi qua thì phát hiện trong lòng máng sạch sẽ, chỉ có nhánh cây cho ăn buổi sáng đã trụi lủi, rõ ràng buổi trưa chưa được cho ăn.

Lâm Trùng Cửu càng hoang mang, đi ra ngoài nói với Triệu Trầm.

Về mặt Triệu Trầm nghiêm trọng, đứng lên nhẹ nhàng hỏi hấn:"Ta nhớ rõ đệ có nói rằng sau khi đại tỷ đệ từ hôn đều không muốn ra khỏi nhà."

Lâm Trùng Cửu gật đầu.

"Đi, ta với đệ vào tìm, chắc nàng chỉ tránh đi đâu đó thôi." Triệu Trầm nắm tay Lâm Trùng Cửu đi vào sân, nhưng mà hai người tìm một vòng mà không thấy A Kết.

Lâm Trùng Cửu bắt đầu lo lắng.

Triệu Trầm im lặng một lát rồi vỗ vai hấn nói:"Tiểu Cửu đừng quá lo lắng, bây giờ đệ đến những nhà mà gia đình đệ hay qua lại xem sao, nhưng chỉ nói là đến gặp mấy đứa bạn chứ đừng nói chuyện không tìm thấy đại tỷ của đệ. Nếu đi khắp thôn mà không thấy thì lập tức quay về tìm ta."

Trong lòng Lâm Trùng Cửu bất an, sắc mặt trắng bệch, nhưng nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Triệu Trầm, hấn cố gắng kiềm chế hoảng hốt ở trong lòng, gật đầu rời đi.

Hấn dường như đã đến từng nhà tìm nhưng đều không có, thậm chí còn đến trước cửa Mạnh gia. Cửa Mạnh gia đang mở, ở trong viện, huynh đệ Mạnh Trọng Cảnh đang ở trong vườn rau làm việc, Như nương ngồi xổm chỗ cửa phòng rửa rau. Không muốn bọn họ nhìn thấy mình, Lâm Trùng Cửu lặng lẽ ra ngoài.

Trưởng tỷ khẳng định không ở nơi này.

Hấn hoàn toàn hoảng hốt.

Chạy về nhà mình, nhìn thấy nam nhân khoanh tay đứng ở bên trong, nước mắt hấn lập tức chảy ra : "Triệu đại ca, không thấy đại tỷ của ta . . . . ."

Triệu Trầm ôm hấn vào trong lòng, không trấn an hấn mà kêu Trần Bình : "Người đi trấn trên xem thử, nếu thấy đại cô nương ở Chu gia thì người trở về, còn nếu không thấy, lập tức thỉnh bá phụ bá mẫu về nhà. Nhớ kỹ, trấn an bá phụ bá mẫu hãy an tâm một chút không nên nóng nảy, hơn nữa nhất định không được để lộ chuyện không tìm thấy đại cô nương."

"Thiếu gia yên tâm, ta nhất định làm thỏa đáng."

Triệu Trầm cúi đầu dặn một lúc rồi mới để hấn đi.

Chưa đến hai khắc, ba người Lâm Hiền liền vội vàng trở về , đi cùng còn có vợ chồng Chu Bồi.

Không nhìn sắc mặt mọi người, Liễu thị vừa xuống xe ngựa lập tức tới sương phòng phía Tây, xác định nữ nhi thật sự không ở nhà bèn cố nén tiếng nghẹn ngào theo các nam nhân vào phòng chính, chưa kịp đứng vững đã khóc: "Triệu công tử, đây rốt cuộc là sao? Sao lại không thấy A Kết ?" Trong thời điểm này Liễu thị chẳng còn quan tâm xưng hô.

Lâm Hiền sắc mặt nghiêm trọng, gắt gao nhìn chăm chăm Triệu Trầm.

Triệu Trầm đem sự việc tóm tắt lại một lần, cuối cùng nói : "Bá phụ bá mẫu, các người cẩn thận nghĩ lại xem, đại cô nương có nói là muốn đi nơi nào không?"

Lâm Trúc khóc nói: "Không có khả năng, Đại tỷ của ta hiện tại dù như thế nào cũng sẽ không đi đâu!" Cho dù muốn đi ra ngoài đi một chút, trưởng tỷ cũng sẽ không có chuyện không nói một lời như thế mà rời khỏi nhà.

Môi Chu Bồi giật giật, nhìn Lâm Hiền, rồi cúi đầu mở miệng: "Mấy ngày trước đây nghe nói Lâm huyện có người cường đoạt nữ tử con nhà lành. . . . ."

Còn chưa nói xong, Liễu thị đã ngã về phía sau, may mắn có Lâm trúc và Tiểu Liễu thị ở ngay bên cạnh cùng nhau đỡ.

Hai chân Lâm Hiền cũng muốn nhũn ra nhưng vì hấn là nam nhân trụ cột trong nhà, trong thời điểm này càng không thể sót ruột, "A Trúc, đỡ nương con đến nhà Tây, Tiểu Cửu cũng đi, khuyên bảo nàng cho tốt, chuyện tìm đại tỷ người giao cho chúng ta, trong chúng ta không ai được hoảng hốt, đừng làm rối loạn trận tuyến."

Đội nhóm nữ quyến đi rồi, Lâm Hiền liền cùng Chu Bồi thương lượng: "Em rể, làm phiền đệ phái người lặng lẽ hỏi thăm tin tức bọn người kia, còn ta sẽ đi phụ cận tìm xem, tốt nhất tìm được, nếu đến cuối ngày mà không thấy tung tích A Kết, chúng ta liền đi báo quan." Cô nương trong nhà mất tích, một khi truyền ra ,mặc kệ tìm trở về được hay không thì thanh danh đều bị phá hoại rồi. Chỉ là bọn hấn người ít lực yếu, thời điểm bên này đi tìm, có khả năng kẻ ác đã trốn xa rồi, nếu so sánh với an nguy của nữ nhi thì thanh danh có là cái gì?

Chu Bồi xoay người đi thì bị Triệu Trầm ngăn lại: "Hai vị bá phụ chờ một lát, các người không thấy việc này có chút kỳ quái sao? Hôm nay đại cô nương một mình ở nhà, việc này ngay cả người trong thông nếu sinh sống hơi xa nơi này chưa chắc đã biết, vậy bọn người đó sao mà biết được? Như vậy đã thể hiện rằng kẻ mang đại cô nương đi nhất định ở gần đây, hơn nữa còn có thể là người quen. Bá phụ thử cẩn thận nghĩ lại xem, trong những người quen biết Lâm ra, có kẻ nào mang hận lại có thể làm ra việc táng tận lương tâm như thế này không?"

Hấn phân tích rõ ràng khiến Lâm Hiền đang không kiềm chế được trấn định hơn một chút, suy nghĩ lại thì nhanh chóng nhớ ra một người: "Vương Ngủ!"

Lâm gia không có kẻ thù, người trong thôn cũng đều thật thà, chất phác nên sẽ rất ít xuất hiện việc như thế này, nghĩ lại thì chỉ có Vương Ngũ là một kẻ không ra gì.

Nghĩ đến chuyện Vương Ngũ từng mơ ước nữ nhi nhà mình, Lâm Hiền nhắc chân muốn đi ra ngoài thì lại bị Chu Bồi và Triệu Trầm cùng nhau giữ chặt. Triệu Trầm nhìn về phía Chu Bồi, dùng ánh mắt ý bảo hắn khuyên răn, Chu Bồi liền nói: "Tỷ phu, chuyện này không thể để huynh ra mặt được, mọi người trong thôn đều biết huynh. Nếu huynh tự nhiên đi tìm Vương Ngũ thì dễ dàng giúp cho những người đó đoán ra, vẫn là để ta phái người đi thôi, hắn ở tại nơi nào?"

Chu Bồi (bản cv là Lâm Hiền, nhưng tứ nghĩ là không phải) cắn hận nói:

"Ta nhất định sẽ tìm được người mang về, tỷ phu an tâm ở lại trấn an nương các nàng đi đã." Chu Bồi vừa nói xong thì lập tức rời đi.

Triệu Trầm cũng nói: "Bá phụ, việc này ta không thể không quan tâm, người hãy an tâm chờ, con chắc chắn đem Vương Ngũ tới trước mặt người."

Không đợi Lâm Hiền nói lời cảm ơn thì hắn đã nhanh chóng đi rồi.

Nghe tiếng xe ngựa dồn dập rời đi, Lâm Hiền lòng nóng như lửa đốt lại không thể làm gì. Hắn ngẩng đầu nhìn trời, lần đầu tiên hận chính mình không quyền không thế, ngay cả việc cứu nữ nhi của mình cũng phải trông cậy vào người bên ngoài giúp đỡ. Trong phòng truyền đến tiếng thê tử nức nở, Lâm Hiền xoay người, hai mắt nhắm chặt.

~

Vương Ngũ cảm thấy đạo này thật xui xẻo.

Ngày ấy, hắn đang nằm ngủ trong nhà thì một người đàn ông cao gầy dẫn một cô nương xinh đẹp đến tìm hắn, muốn hắn đưa cô nương ấy đến vườn báp của Lâm gia trêu ghẹo nàng ta. Trừ việc đó ra, đối phương không chịu nói cho hắn biết thêm việc gì, chỉ đưa cho hắn 50 lượng bạc, còn nói nếu diễn tốt thì sẽ cho gấp đôi.

Vương Ngũ tất nhiên nhận, việc này vừa dễ dàng lại kiếm được nhiều tiền. Trên đường mang cô nương ấy đi, hắn suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy cô gái này rất có thể là nhầm đến Mạnh Trọng Cảnh rồi, nếu không người ta cũng đã có vị hôn thê, còn muốn làm gì mà anh hùng cứu mỹ nhân a? Vương Ngũ quyết định làm xong chuyện này rồi sẽ quan sát kỹ Mạnh Trọng Cảnh, nếu hắn cùng nữ nhân này có tư tình, hắn liền nhân cơ hội bắt chẹt Mạnh Trọng Cảnh một vỏ đôi khi còn có thể ôm cô nương kia ngủ vài tối.

Nhưng nào ngờ khi hắn làm xong việc đến gặp nam nhân cao gầy kia để đòi số tiền còn lại thì bị đối phương bắt lại, không lý do nhốt vào trong phòng mỗi ngày cho ba bữa, nhưng lại không để hắn đi ra ngoài, hai hắn có 100 lượng bạc lại không có chỗ tiêu. Mấy ngày trước, nam nhân cao gầy bỗng nhiên lại đến đây tìm hắn, nói chỉ cần hắn lại hoàn thành một việc nữa, liền cho hắn năm trăm lượng, điều kiện là hắn phải rời đi nơi này, thế không bao giờ trở về nữa.

Nếu không có điều kiện này, Vương Ngũ còn lo lắng cho mình có thể lại làm không công, có điều kiện buộc hắn rời đi như vậy, hắn lại an tâm.

Vì thế hắn đang ở trong kỹ viện chuẩn bị khoái hoạt thì cửa bị đá văng ra, không đợi hắn mang quần chỉnh tề thì đã có người dùng bao tải chụp lên đầu hắn, mang lên xe ngựa, đưa đi.

Khi được thả ra vừa nhắc đầu hắn đã nhìn thấy hai khuôn mặt quen biết chính là Chu Bồi và Lâm Hiền, còn một người nữa, Vương Ngũ chỉ dám nhìn thoáng qua, ánh mắt người đó thật lạnh lùng, hắn không hiểu sao lại thấy sợ hãi, dù cho hắn hoàn toàn không biết người đó.

Lâm Hiền thấy hắn tránh né ánh mắt mọi người thì cho rằng hắn chột dạ bèn nắm lấy vạt áo hắn, nghiêng răng nghiêng lợi: "Nói, ngươi đem A Kết đi đâu? Nếu dám nói dối nửa câu, có tin là ta giết ngươi hay không!"

Sau lưng Lâm Hiền, ở trên bàn đã bày sẵn dao (cái này tứ chém), thấy Vương Ngũ hoảng sợ, Lâm Hiền xoay người đem thái đao cầm lên. Vương Ngũ nhất thời quỳ xuống đất cầu xin tha thứ: "Ta nói ta nói, nếu là chuyện ta biết thì ta sẽ nói, Lâm phu tử thả ta được không? Nhà của ta còn có lão nương. . . ."

Triệu Trầm đá một cước vào ngực hắn, mắt lạnh nhìn: "Nếu còn nói thêm câu nào vô nghĩa, ta sẽ lấy mắt của ngươi."

Hắn không cầm dao nhưng so với dao trong tay Lâm Hiền thì còn dọa người hơn, Vương Ngũ khắp cả người phát lạnh, nghe theo lời nam nhân cao gầy dạy, vội vàng nói: "Ba vị tha mạng, tha mạng a, ta thật sự không cố ý khi dễ đại cô nương, chỉ là thời gian trước đánh bài bạc thua, nếu không đưa tiền thì phải mất mạng, trùng hợp quen biết một người buôn lậu, ta đã nghĩ đến đại cô nương, nhưng mà đại cô nương. . . . Sau đó ta liền để ý các ngươi, phát hiện hôm nay các ngươi đều đi rồi, chỉ có đại cô nương ở nhà, ta lập tức đi báo cho người nọ biết. Ta phụ trách dẫn đường, hắn cùng đồng bọn lập mưu lừa đại cô nương xuất môn, lại dùng mê dược khiến nàng choáng váng. Sau bọn họ thả ta xuống chỗ đường lớn, cho ta mười hai lượng bạc, rồi rời đi, những chuyện sau đó ta thật sự không biết!"

"Đồ súc sinh nhà ngươi! Nói mau, ngươi rút cuộc đem nữ nhi của ta giấu chỗ nào?" Ánh mắt Lâm Hiền đã đỏ, nắm lấy bả vai Vương Ngũ, gầm lên.

Vương Ngũ lắc đầu, ánh mắt trốn tránh: "Ta thật sự không rõ, chỉ nghe bọn họ nói muốn lên ngọn núi trốn trước, đợi cùng đồng bọn bắt thêm hai cô nương khác mới rời đi. Chỉ là của ta không có nghe rõ nên không biết là chỗ nào, Lâm phu tử, cầu ngươi tha cho ta đi, ta đem mười hai lượng bạc trả lại cho ngươi, ta thề không dám như vậy nữa!"

Lâm Hiền muốn giờ tay đánh người, Triệu Trầm liền ngăn hấn lại, trong tay không biết khi nào đã cầm một thanh dao găm. Hấn cúi người, dùng dao của lên cổ Vương Ngũ, Vương Ngũ vừa mới định trốn thì lưỡi dao sắc bén đã tạo ra trên cổ hấn một đường tơ máu: "Ta hỏi ngươi một lần cuối cùng, bọn họ rốt cuộc đi ngọn núi nào?"

Dao găm lạnh lẽo, ánh mắt nam nhân này còn lạnh hơn, cả người Vương Ngũ run run, thật sự sợ, cẩn thận hướng cổ lệch ra một chút: "Phía đông, ta chỉ nghe rõ là phía núi phía đông, rốt cuộc như thế nào, ta thật sự không biết, ba vị lão gia tha mạng."

"Nếu tìm không thấy người, ta cho ngươi sống không bằng chết." Triệu Trầm lạnh lùng liếc hấn một cái, thu hồi dao găm, ra hiệu cho Trần Bình dẫn người ra ngoài.

Hấn đứng dậy, nghiêm mắt nói với hai người còn lại: "Hai vị bá phụ, hằng năm con ở trong núi săn thú, đối với địa hình vùng núi phía đông rất quen thuộc. Bây giờ con sẽ đem theo hạ nhân trong nhà đi trong núi tìm người trước, hai vị bá phụ dẫn vài người đi phụ cận trông coi ở các con đường, an bài thỏa xong thì vào trong núi cùng nhau tìm kiếm đại cô nương, nếu như vẫn không tìm thấy người, chúng ta lúc đó lại tập trung, bàn cách khác, có được không?"

Nhìn thiếu niên bình tĩnh quyết đoán, Lâm Hiền và Chu Bồi liếc mắt nhìn nhau đều cảm thấy biện pháp này rất tốt thì cùng nhau nói lời cảm tạ.

Triệu Trầm nhìn Lâm Hiền nói: "Bá phụ yên tâm, con sẽ đem hết khả năng cứu đại cô nương trở về."

Lâm Hiền trong lòng chấn động, nhìn người thanh niên đầy thâm ý nhưng Triệu Trầm đã xoay người đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Có hai bóng người trước sau đi trên đường nơi rừng núi ít ai lui tới.

Dẫn đầu là nam nhân đen gầy, trong tay cầm gậy gỗ mờ đường, phía sau là một phụ nhân có khuôn mặt trắng toát khoảng chừng ba bốn mươi tuổi, thân thể cường tráng nên dù công một cô nương cũng không gặp khó khăn. Nam nhân đen gầy cũng không hề có ý muốn hỗ trợ, chỉ là đôi khi gặp đường núi khó đi, hấn mới quay đầu giúp phụ nhân một chút, cũng không hề nhìn cô nương đang mê man, mặc dù khuôn mặt nàng lộ ra, nhìn nghiêng trông vô cùng dịu dàng.

Trời dần tối, hai người đi đến trước một sơn động. Sơn động không sâu nhưng mọc đầy dây leo nên người ngoài rất khó phát hiện.

Trong sơn động có trái cỏ khô, có người có ý che giấu dấu vết. Phụ nhân đặt cô nương quần trắng xuống cỏ khô, nhận dây thừng mà nam nhân đưa tới để trói tay chân của cô nương đó lại, siết chặt, còn quần quanh miệng nàng một cái đai sạch. Khi làm xong xuôi, phụ nhân nhìn khuôn mặt cô nương đang yên tĩnh ngủ thì khe khẽ thở dài.

Chuẩn bị xong, hai người ngồi ở cửa động nghỉ ngơi, không nói một lời mà đều cẩn thận chú ý động tĩnh của cô nương đang ngủ mê man. Không biết sau bao lâu, bên trong vang lên tiếng cỏ khô bị dẫm đạp, phụ nhân liếc nhìn nam nhân, nhỏ giọng hỏi: "Ngươi đã giấu xe ngựa kỹ rồi chứ? Chúng ta vẫn nên trốn ở trong này từ buổi trưa trở đi, ngàn lần không nên để người khác nhìn thấy."

Nam nhân đen gầy cười hắc hắc, âm thanh ồ ồ mang theo sự đặc ý: "Quan tâm gì mấy thứ vớ vẩn ấy? Ta đâu phải lần đầu tiên làm chuyện này đâu mà không biết che giấu cho tốt. Ngươi đừng dài dòng, Thuận Tử tìm được nơi này thật chính xác, dù là ai đi nữa cũng sẽ không nghĩ ra chúng ta bắt người xong không lập tức thoát đi mà lại vào núi, chờ đến ngày kia Thuận Tử bắt tiểu thư Lữ gia đến, chúng ta lập tức xuất phát."

Phụ nhân đáp lời lấy lương khô trong bao quần áo ném cho hấn, vừa ăn vừa nói: "Tiểu thư Lữ gia bề ngoài xinh đẹp, tiếc là nhà của nàng có nha hoàn bà tử nhiều nên không dễ dàng tìm thấy cơ hội để cướp người, nghe nói tháng này nàng muốn lên núi dâng hương nên mới nghĩ được biện pháp. Nhưng mà hấn không may mắn được như chúng ta, chúng ta được Vương Ngũ giới thiệu cho Lâm đại cô nương, người cũng nhìn thấy rồi, ba tiểu thư Lữ gia còn kém hơn nàng. Bằng tư sắc của nàng nếu đưa tới kinh thành hoặc Giang Nam bán thì ít nhất cũng đáng năm trăm lượng!"

Nam nhân đen gầy vuốt cằm: "Đúng vậy, trước kia chúng ta chỉ chú ý đến các thiên kim trong thành lại không nghĩ tới ở nông thôn này cũng có mặt hàng tốt như vậy, về sau vẫn nên chú ý nhiều một chút, nhưng nếu có thể gặp được cũng là chuyện hiếm có. Vương Ngũ cũng có nói cha nàng dạy học ở trên trên, trong nhà cũng có tiền, nếu không sao có thể đem nữ nhi nuôi dưỡng xinh đẹp nồn nà như vậy được." Càng nói thanh âm của hấn càng có chút lồ lồ, hấn lại đứng lên, đi vào bên trong.

Trong lòng A Kết hoảng sợ, cảm thấy tim như ngừng đập, người này muốn làm cái gì?

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, nam nhân đến ngồi xổm sau lưng nàng. Trong lòng A Kết nóng như lửa đốt, không biết nên tránh né hay là tiếp tục giả bộ ngủ. Đang lúc do dự, chợt nghe tiếng phụ nhân nhanh chóng chạy lại, kéo nam nhân đó ra, "Ngươi muốn làm gì? Chúng ta đều biết không thể đụng vào những cô nương này, nếu không sẽ không có giá! Tốt nhất ngươi nên thu lại ý định của mình đi, chờ sau này đến địa phương khác người được tùy ý đi tìm kỹ việc. Ta cũng sẽ không để ý!"

Nam nhân có chút không vui: "Ta chỉ sờ một chút chứ không làm gì nữa."

"Vây cũng không được, dù cho đi kinh thành hay là đến Giang Nam, đều có thể ở kỹ viện hơn tháng, nếu ngươi làm gì khiến nàng sợ hãi tìm đến cái chết thì chúng ta tính sao? Đi, theo ta ra cửa động ngồi, ở chỗ này cũng không làm được gì."

Nam nhân đen gầy thấp giọng mắng vài câu không rõ là gì.

Hai người lại ngồi xuống, vừa ăn vừa tán gẫu.

A Kết nằm dựa lưng về phía bọn họ, tay chân bị trói, miệng bị nhét vải, trên mặt đầy lệ.

Vì sao lại như vậy chứ?

Nàng không hề đắc tội với Vương Ngũ, vì sao hắn lại tìm người hại nàng?

Mẫu thân cùng muội muội ở lại nhà đi ăn cơm, không biết hiện tại đã về nhà hay chưa, nếu phát hiện nàng mất tích thì bọn họ sẽ lo lắng đến thế nào? Bọn họ chắc chắn sẽ đi tìm nàng nhưng bọn họ có thể nghĩ đến chỗ này sao? Nếu như. . . .

A Kết không dám nghĩ thêm nữa, nước mắt rơi không ngừng nhưng nàng bắt buộc chính mình không khóc ra tiếng, thế nhưng vẫn có tiếng nghẹn ngào thoát ra.

"Ai u, Lâm đại cô nương tỉnh rồi a?"

Ngừng nói chuyện, sau một lúc im lặng, phụ nhân đi tới phía bên này, khi A Kết đang cố gắng vặn vẹo giấy dựa thì mạnh mẽ nâng nàng ngồi dậy, giúp nàng tựa vào vách núi, phụ nhân ngồi xuống một bên, cười tủm tỉm, nhìn nàng nói: "Đại cô nương, chắc ngươi đối với tình cảnh hiện tại cũng có chút rõ ràng, ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn chấp nhận đi, ở trong tay chúng tay thì dù cho ngươi có chấp cánh cũng không thể bay thoát được. Nhưng mà ta đây cũng không muốn ức hiếp những tiểu mỹ nhân như các ngươi, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, mấy ngày nữa ra thị trấn, ta còn có thể mở trói cho ngươi, nếu không ngươi cứ như vậy bị trói dẫn đi ngoài đường thôi, thế nào?" Đưa tay lấy miếng vải trên miệng A Kết xuống.

A Kết hai mắt đầm lệ, cơ bản nhìn không rõ khuôn mặt nàng ta, chỉ khóc xin nàng: "Cầu ngươi thả ta, cầu ngươi. . . . . không thấy ta, cha mẹ ta sẽ phát điên. . . . . Ngươi không có nữ nhi sao? Nếu nàng gặp loại sự tình này, ngươi có sốt ruột hay không? Cầu ngươi, ngươi đưa ta trở về, ngươi muốn bao nhiêu tiền cha ta đều cho ngươi, van cầu ngươi. . . . ."

Phụ nhân cười lạnh: "Đưa ngươi trở về? Đến lúc đó đừng nói lấy không được bạc, không chừng ta còn bị cha ngươi đưa vào đại lao! Đại cô nương, ta nghĩ ngươi nên dừng suy nghĩ lung tung nữa, ngươi trước hết ăn một chút đi!" Nói xong lại nhắc bao tải về, nhìn khăn cầu trong mắt A Kết, một lần nữa trở lại bên người nam nhân.

A Kết càng không ngừng khóc, thân thể phát run, khóc đến cay cả mắt. Nàng thấy hai người kia cơm nước xong thì trở lại bên này, trái cô khô lên trên nền động. Nam nhân đen gầy tưởng nàng đã ngủ, đến chỗ A Kết, phụ nhân mắng chửi rồi đẩy hắn đi chỗ khác, còn mình nằm ở bên người A Kết. Khoảng cách quá gần khiến A Kết không nhìn được dịch sang một bên. Phụ nhân hừ một tiếng, nằm bên cạnh cảnh cáo nàng: "Ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, nếu không ta cho hắn ngủ bên cạnh ngươi!"

A Kết nhất thời không dám động.

Phụ nhân vừa lòng nhắm mắt lại.

Sau đó, hai người kia ngủ, phát ra tiếng ngáy đều đều. A Kết tim đập nhanh, nhìn sang phụ nhân đang nhắm chặt mắt và nam nhân cao gầy đang quay lưng về phía mình, tuy biết hi vọng xa vời nhưng vẫn thử thăm dò một chút bên dịch chuyển ra ngoài, nửa người trên dựa vào vách núi chống cho bản thân ngồi ra ngoài một chút. Đáng tiếc, phía dưới là cô khô, nàng vừa dịch chuyển thì cô khô phát ra tiếng làm phụ nhân tỉnh dậy, trực tiếp mở mắt trừng nàng. A Kết rùng mình một cái, phụ nhân dù chưa nói chuyện nhưng trong mắt tràn đầy sự uy hiếp.

A Kết tuyệt vọng, nhắm mắt lại, chỉ hy vọng cha mẹ có thể nhanh chóng tìm được nàng, nếu bị bọn họ bán đến nơi đó, không bằng để nàng chết. . . . .

Lúc khóc lúc ngừng, dần dần trong sơn động tối sầm đi. Mùa này ngày nóng, đến tối muộn lại lạnh, A Kết chỉ mặc áo đơn nên khi gió núi thổi đến thì khiến nàng lạnh run, sắc mặt tái nhợt.

Phụ nhân đã tỉnh, quay đầu hỏi nàng: "Có lạnh không? Chỉ cần ngươi đồng ý sẽ ngoan ngoãn đi theo chúng ta thì ta sẽ cho ngươi phủ thêm một bộ quần áo của ta, cũng sẽ cho ngươi ăn cơm chiều."

A Kết ngờ ngác nhìn ra cửa động, giả vờ không nghe thấy. Phụ nhân cười lạnh, không nói thêm lời nào.

Sắc trời càng ngày càng tối, màn đêm buông xuống.

Trong sơn động, nam nhân đen gầy đã chuẩn bị củi gỗ từ trước, khi đốt lửa thì nói với phụ nhân: "Hiện tại trời tối, dưới chân núi hơi nước bốc lên không nhìn thấy được ai. Ai, tiếc là võ thuật của chúng ta không tốt, nếu không thì ngoài việc bắt được gà rừng còn có thể chịu được sức nóng này nọ."

Phụ nhân cười bảo hắn: "Ngươi nghĩ chúng ta đang đi du sơn ngoạn thủy chắc? Còn muốn có gà rừng, có lương khô để ăn là tốt rồi! Trước kia chúng ta

mới làm thì nhất gan, bị người ngoài nhìn thấy liền chột dạ, sợ bị bắt, vội vàng mang theo người rồi đi, thường thường mấy ngày ăn không đủ no. . . . ."

Hai người cần nhau mãi, A Kết nghe lúc được lúc không. Đống lửa ngay tại phía trước, nàng nhìn ngọn lửa cháy, không hề có cảm giác ấm áp. Nàng nhớ nhà, ngày hôm qua nàng còn đang cùng người nhà ăn cơm. Mẫu thân làm bánh canh, có chút mặn, để để lại ăn nhạt, nên ăn ít hơn bình thường một chút. Nàng không thích ăn lòng đỏ trứng nên đem lòng đỏ trứng cho để, muối muối nói nàng thích ăn lòng trắng trứng, A Kết biết muối muối chỉ đùa nàng nên cũng chia cho nàng ấy một nửa, muối muối cười rồi cầm chén chuyển đi, không chịu nhận. . . .

Nàng thật sự muốn về nhà.

A Kết nghiêng đầu, nước mắt lại rơi.

Thời điểm lòng nàng như tro tàn, nam nhân cao gầy bỗng nhiên thấp giọng nói:

"Có người đến đây!"

A Kết giật mình, đầu không hề chuyển động, ánh mắt lặng lẽ nhìn về cửa động, chăm chú lắng nghe.

Phụ nhân không tin tưởng, chần chờ nói: "Không thể nào, phía sau núi làm sao có thể có người. . . . ."

Nam nhân cao gầy tuy rằng đã bị phụ nhân quở trách nhiều lần nhưng lúc này vẻ mặt lại trầm trọng. Hắn không nói chuyện, hất cằm về phía A Kết dương dương tự đắc, sau đó đi đến sau tảng đá cao hơn đầu người, ngồi xuống.

A Kết không nghe được tiếng bước chân thấy nam nhân ẩn nấp, trong tay cầm cây dao ngắn, trong lòng căng thẳng. Phụ nhân rất nhanh đi tới trước nàng, xoay nàng từ nằm ngửa sang nằm nghiêng, thấp giọng uy hiếp:

"Tốt nhất ngươi nên giả bộ ngủ, nếu khiến cho người tới hoài nghi, ta sẽ giết ngươi!"

Nói xong tay cầm dao chỉ chỉ vào mặt A Kết, dao găm lạnh lẽo, A Kết kìm lòng không được, muốn trốn đi. Phụ nhân đối với biểu hiện của nàng thực vừa lòng, lấy bộ áo rộng thùng thình phủ lên người nàng, che khuôn mặt nàng lại, chỉ cần A Kết không gây dựa thì sẽ giống như đang ngủ.

Phụ nhân quay về ngồi bên đống lửa, chậm rãi ăn uống.

Tìm A Kết đập mạnh, bởi vì nàng cũng nghe tiếng bước chân giống như giày dẫm trên cỏ, không nhẹ không nặng. Nàng vừa ngóng trông đối phương là người tới cứu nàng nhưng cũng lo lắng cho hắn khi hắn chỉ có một mình còn bên này không chỉ nam nhân kia mà cả phụ nhân hình như đều biết chút võ công, trong tay hai người ấy còn có dao găm, người tới có đánh thắng được bọn hắn không?

Không nhìn thấy những gì đang xảy ra, A Kết rất nóng lòng lại không dám lộn xộn, khăn trương chờ đợi.

Tiếng bước chân tới gần son động thì dừng lại một chút, giống như có chút do dự, sau một lúc mới tiếp tục đi tới.

Người tới đứng trước cửa động, không nói gì.

A kết thực sự khẩn trương, nghe phụ nhân kinh ngạc hỏi: "Vị công tử này vì sao trẻ như vậy còn ở trong núi? Hay là cũng giống như mấy người chúng ta, vào núi tìm được liệu?"

"Ta tìm đến người, người có từng thấy một cô nương xinh đẹp nào không?"

A kết mở to hai mắt.

Thanh âm này. . . . .

Tuy rằng nàng cùng người nọ cũng không có nói gì nhiều, nhưng thanh âm của hắn rất lạnh, hắn từng cúi đầu ở bên tai nàng uy hiếp, người này nhất định là hắn!

Trong giây phút đó, A Kết dường như đã quên nàng cùng Triệu Trầm có ân oán, nàng chỉ biết là, Triệu Trầm là người nàng quen biết, hắn đến là để tìm nàng, nàng phải nhắc nhở hắn, chỉ có như vậy nàng mới có hi vọng về nhà!

Miệng không thể nói, A Kết xoay mạnh người, cố gắng dựa dựa. Chiếc khăn nhỏ che đi gương mặt nàng bị rơi xuống, trong ánh lửa chiếu rọi, nàng nhìn thấy Triệu Trầm mặc áo màu tro đang đứng trước cửa động, hình như hắn nhìn thấy nàng, A Kết không nhìn thấy rõ lắm, bởi vì sau khi xác định thật sự là hắn, nước mắt nàng lại tràn mi.

"Đại cô nương, người cũng thật không biết nghe lời, cho là có người đến cứu người, người có thể thoát thân? Chờ chúng ta trừng trị hắn xong sẽ lại cho người ném mùi dấm dỏ." Sự việc lộ ra, phụ nhân không sợ hãi cũng không hoảng hốt, chậm rãi đứng lên, đưa dao găm trong tay lên, xông thẳng đến chỗ Triệu Trầm.

Triệu Trầm lạnh lùng nhìn nàng ta, khi phụ nhân đến gần, đôi chân dài của hắn liền đá bay đi dao găm trong tay phụ nhân. Phụ nhân kinh hãi, tự biết mình không địch lại được, liền nhanh chân chạy ra ngoài. Triệu Trầm cũng đuổi theo, đi mất, A Kết không nhìn thấy rõ hắn làm cái gì, chỉ nghe phụ nhân kêu thảm một tiếng rồi bay thẳng đến phía trước, mềm nhũn rơi xuống, không thể đứng lên.

Triệu Trầm đã giết người sao?

Tim A Kết đập bùm bùm, nhưng mà nhìn thấy cái chết của phụ, nàng lại không sợ hãi, thậm chí vì thấy hắn giải quyết một kẻ ác một cách thoải mái mà nhẹ nhàng thờ ra.

Sau khi phụ nhân ngã xuống đất, trong sơn động yên tĩnh trở lại. Triệu Trầm kiểm tra xem phụ nhân còn thở không, xong mới đứng dậy, không nhanh không chậm đi về phía A Kết, từ trên cao nhìn xuống nàng, không hề có dịu dàng trấn an, chỉ lạnh giọng châm chọc: "Sớm biết nàng dễ lừa như vậy, ta nên bắt chước bọn họ, chọn ngày tốt cường bức nàng, như vậy nàng chỉ có thể gả cho ta, phải không?"

A Kết nghe thấy lời nói của hắn, nhưng giây phút này, nàng không có lòng dạ nào để suy nghĩ xem hắn có làm vậy hay chỉ đơn thuần là châm biếm nàng. Nhìn thấy sau tảng đá, nam nhân cao gầy đang chuyển động, giờ cao dao găm, muốn tấn công mà Triệu Trầm lại không hề hay biết, A Kết vừa vội lại vừa sợ, không ngừng ra hiệu cho Triệu Trầm, trong miệng ô ô ra tiếng.

Triệu Trầm nhíu mày nhìn nàng: "Nàng muốn nói cái gì?"

Lời còn chưa dứt, hắn đã đi đến trước mặt A Kết ngồi xuống, nhanh nhẹn cởi khăn vải trên mặt nàng. A Kết vẫn đang nhìn chằm chằm nam nhân đen gầy, thấy hắn lặng lẽ đứng lên, A Kết kinh hãi, quay đầu trốn tránh, nhắc nhở Triệu Trầm mau tránh ra. Triệu Trầm hiểu lầm ý nàng, liền nắm lấy cảm nàng, nhìn chằm chằm: "Nàng vẫn cho ta chạm vào sao? Đêm nay nếu không ta, nàng có biết kết cục của nàng là gì không? Nàng. . . ."

Nói chưa hết câu thì nghe được tiếng xé gió, mặt Triệu Trầm biến sắc, nhanh chóng đứng dậy né tránh nhưng vẫn muộn một bước. Nam nhân đen gầy đã chém dao găm vào tay hắn khiến máu tươi bắn ra, vừa vụn trúng ngay trên người A Kết. A Kết hồn phi phách tán, dường như muốn ngất, hai mắt nhắm nghiền nghe hai người đánh nhau, trên mặt có chất lỏng ấm áp từ từ chảy xuống.

Đó là máu của Triệu Trầm.

Trong đầu trống rỗng.

A Kết biết, mặc dù đêm nay Triệu Trầm cứu nàng nhưng hắn cũng không phải người tốt, thế nhưng hắn lại tìm được nàng trước tiên, còn vì nàng mà thương, nếu như hắn không đánh lại nam nhân đen gầy, đêm nay hai người khó thoát khỏi nơi này. . . . .

Chính vì đang thất thần, khi trong động lại vang lên tiếng Bùm, A Kết cố lấy dũng khí mở to mắt thì thấy Triệu Trầm đưa lưng về phía mình, đứng trước mặt nam nhân cao gầy, mà nam nhân kia nằm trên mặt đất không nhúc nhích. Lúc A Kết cố gắng đến xem, Triệu Trầm cũng phát hiện, chậm chạp xoay người lại, sắc mặt khó coi. Theo bản năng, A Kết cúi đầu thì chợt nhớ ra hắn bị thương, không nhìn được nhìn ống tay áo bị rách một lỗ lớn, lúc ấy máu chảy nhiều thế nào, nhìn là có thể biết.

Mặc kệ thế nào đi nữa, hắn không có chết thì nàng không cần sợ hãi, nàng có thể về nhà.

Trong hiểm nguy mà thoát chết, giống như mất đi mà được nhận lại, vui mừng cùng sợ hãi khiến nàng rơi nước mắt, A Kết cúi đầu khóc.

Triệu Trầm không nhìn nàng, đem hai "Thi thể" kéo ra bên ngoài sơn động, lúc xử lý xong trở về A Kết vẫn còn khóc, cũng may vừa rồi không thất lễ như vậy mà vẫn cố gắng nín nhịn, dù vẫn phát ra âm thanh nhỏ nhỏ.

Triệu Trầm ôm cánh tay đi về phía nàng, càng ngày càng gần, A Kết lặng lẽ nhìn lên thì thấy bàn tay hắn đều nhuộm đỏ, tất cả đều là máu.

Vết thương kia là vì nàng, A Kết trong lòng áy náy.

Phát hiện nam nhân kia đang đánh giá mình, A Kết rũ mắt xuống, chờ hắn giúp nàng mở trói, khôi phục tự do thì nói lời cảm tạ với hắn.

Nàng nghe thấy Triệu Trầm ngồi xuống cỏ khô cạnh nàng. Hiện tại hắn ngồi cạnh cửa động còn nàng nằm nghiêng, đầu cách chân hắn rất gần, A Kết ngẩng đầu thấy nam nhân đang ngồi có một đôi chân dài, gác lên nhau, tạo cho người ta cảm giác lười biếng.

A Kết nhìn chân hắn, trong lòng dần dần dâng lên dự cảm không tốt. Tư thế người này như vậy, rõ ràng là không muốn giúp nàng.

Có lẽ, hắn vội vàng xử lý vết thương chăng?

A Kết kiên nhẫn chờ, càng chờ càng không yên. Triệu Trầm không hề có chút động tĩnh, giống như đang ngủ, nhưng A Kết biết hắn không có khả năng ngủ trong lúc này. Nàng càng thấy bất an, sao người này lại không nhanh chóng xử lý vết thương, cũng không giúp nàng mở trói, rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Đang suy nghĩ, nàng lại nghe thấy có tiếng áo quần chuyển động, ngay sau đó có bàn tay nam nhân đã rơi trên đầu nàng. Theo bản năng A Kết trốn đi hướng khác, nam nhân kia cũng không đuổi theo, chỉ thản nhiên mở miệng: "Nàng không muốn nói gì ư?"

A Kết sững sốt, lập tức hiểu được, hắn muốn giúp nàng mở khăn vải bịt miệng.

A Kết có chút ngượng ngùng, không hề cử động, lẳng lặng chờ hắn.

"Đây là áo quần của nữ nhân đó?" Triệu Trầm im lặng, tiếp tục động tác, trước tiên, đem áo rộng thùng thình che khuất dáng người của nàng.

Trên người chột lạnh, A Kết không tự chủ cúi đầu xem trên người mình, mặc dù quần áo đầy đủ, không có lộ ra cái gì, nhưng lại là kiểu mà nam nhân trước mặt mơ ước, nàng liền không được tự nhiên, nhưng nàng hiện tại không thể cầu xin hắn, nên chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn.

Nhìn nàng như con thỏ nhỏ bị trói chặt, Triệu Trầm không tiếng động cười, ý vào vị trí gần gũi, không kiêng nể gì đánh giá nàng. Nàng mặc áo dài màu hồng, phía dưới là quần trắng, bởi vì nằm xuống, dáng người yếu điệu hoàn toàn lộ ra. Hắn nhìn từ đầu đến chân, rồi lại nhìn lại một lần nữa, ánh mắt mới nhìn vào mái tóc dài đã bị thả tung ra. Phát hiện tóc nàng đang dính mấy sợi cỏ khô, Triệu Trầm cẩn thận lấy ra, động tác này khiến cánh tay phải có chút đau nhưng so sánh với niềm vui lúc này thì cũng bị xem nhẹ.

Hắn nhích tới nhích lui, A Kết đoán được hắn đang làm cái gì, biết né tránh cũng vô dụng, không bằng theo hắn, hắn cao hứng, liền nguyện ý giúp nàng.

Chính là động tác của hắn quá chậm, tính nhẫn nại của A Kết càng ngày càng ít, nhìn không được trừng mắt nhìn cửa động vài lần, để bớt sầu lo trong lòng.

Bà vai nàng căng thẳng, Triệu Trầm hoàn toàn có thể đoán được trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, nhưng mà hắn chẳng để tâm, lấy cỏ khô, lại hái những sợi tóc trở ngại trong việc tháo bịt miệng đến trước ngực nàng, động tác nhẹ nhàng chậm rãi, cho đến khi nàng tức giận, hơi thở cũng nặng nề, dường như muốn bùng nổ, hắn mới bắt đầu cởi khăn vải. Nhìn gáy nàng trắng như bạch ngọc dần lộ ra, ánh mắt Triệu Trầm lưu luyến dừng lại, ngón tay nhiều lần muốn chạm đến rồi lại thôi, cuối cùng là buông tha nàng.

Không nên bức nàng quá đáng.

Bịt miệng bị cởi đi, A Kết mở miệng hô hấp, rất nhanh liền quay mặt về phía nam nhân nói lời cảm tạ: "Ân cứu mạng của Triệu công tử, ta sẽ ghi nhớ trong lòng, sau khi trở về nhất định sẽ nói với cha mẹ, nhờ bọn họ thay ta tạ ơn, còn bây giờ nhờ Triệu công tử giúp ta mở trói." Nói rất nhanh, như đã chuẩn bị từ lâu, mặc dù vốn âm thanh mềm nhẹ, nhưng lại mang theo sự tức giận.

Triệu Trầm dựa vào vách núi, hai chân đổi vị trí gác lên nhau, chế giễu nói: "Tạ ơn? Đừng nói đến tiền tài, nàng có biết thứ ta muốn nhất là gì."

Sắc mặt A Kết thay đổi, nhưng mà trong tình thế này, nàng bắt buộc mình không cần để ý đến hắn, tận lực bình tĩnh nói: "Xin Triệu công tử hãy thay ta mở trói."

Lần này Triệu Trầm cười thành tiếng, giơ tay lên sờ tóc nàng. A Kết lập tức quay đầu trốn tránh, đáng tiếc tóc nàng dài, nàng lại trốn không xa, nam nhân mặc dù không đuổi theo, vẫn có thể chạm vào nàng.

Biết hắn không dễ dàng buông tha chính mình, A Kết giọng căm hận hỏi: "Ngươi rút cuộc muốn thế nào? Ta là cảm kích ngươi, nhưng tuyệt không gả cho ngươi!"

Thấy nàng nổi giận đùng đùng, Triệu Trầm vội thay đổi, không hề chạm vào nàng, nhìn ngọn lửa đang cháy, nói: "Tốt, ta không ép nàng, nàng cũng nhìn thấy, ta bởi vì cứu nàng mà bị thương, nếu muốn nàng giúp ta băng bó miệng vết thương thì cũng không quá đáng phải không?"

Nếu bình thường hắn bị thương nặng hơn nữa, A Kết cũng sẽ không quan tâm, nhưng hiện tại trong lòng nàng đầy áy náy, thứ hai tay chân nàng bị trói, giống như thịt bò trên thớt gỗ, hắn chỉ yêu cầu một việc thôi đã là may mắn lắm rồi.

"Ngươi giúp ta mở trói, ta thay ngươi băng bó." A Kết nhìn cửa động, bình tĩnh lên tiếng.

Triệu Trầm không đùa với nàng nữa, cảnh cáo nàng không nên lộn xộn, dùng dao găm cắt đứt dây thừng giúp nàng. Mất cả chân không sao cả nhưng trên cổ tay có một đường máu bầm, nhìn rất là chói mắt. Đáy mắt nam nhân trong giây lát toát ra sự hồi hận.

A Kết bị trói một ngày, tay có chút tê cứng, chống tay xuống không hề có lực, bị nam nhân đến nâng dậy. Sau khi đứng dậy, A Kết nhanh chóng tránh đi, muốn cách xa hắn một chút, Triệu Trầm liền giữ chặt nàng: "Muốn chạy? Nhanh lại đây cầm máu giúp ta." Đừng nói đây là vết thương nhỏ, dù cho hắn mất một cánh tay đi nữa cũng có thể vậy hãm được nàng.

Theo bản năng, A Kết không nghĩ hắn sẽ làm gì quá đàngs nên vẫn chưa nghĩ sẽ chạy trốn. Nơi này hoang vu lại là đêm hôm khuya khoắt. . . . .

Nghe hắn nói máu còn chảy không ngừng, A Kết liền giỡn ra khỏi tay hắn, lau vết máu còn chưa khô trên mặt, cúi đầu nhìn lại, chỉ liếc mắt một cái liền dừng động tác. Do dự một chút, A Kết tới bên cạnh nam nhân quỳ xuống, nhìn cánh tay hắn nói: "Ta chưa từng băng bó cho ai bao giờ, ngươi nói cho ta biết nên làm như thế nào đi?"

Tóc nàng dài, mềm mại rồi tung trên đầu vai, khuôn mặt tiêu tụy bị ánh lửa chiếu rọi, đẹp như ngọc, mi mắt buông xuống, trông giống như mới vừa tỉnh ngủ. Triệu Trầm nhìn không chuyển mắt, nàng buông tóc như vậy, dễ nhìn hơn nhiều so với bình thường chỉ là nàng không nguyện ý cho hắn thấy sự dẹt dẹt như mí của mình.

Lúc đầu hắn chỉ muốn giành được trái tim nàng mà không dùng đến thiện ý, nhưng giờ phút này hứng thú trong lòng đã lớn hơn, Triệu Trầm nhanh chóng đưa dao găm lướt qua, cắt một chút lụa trắng từ trên váy lót của nàng xuống.

Dao găm sạch bóng, A Kết liếc nhanh về áo quần dài hắn đang mang, yên lặng xoay người, nhanh chóng cắt xuống, chia làm hai khúc. Phía sau có động tĩnh rất nhỏ, chắc là hắn đang thu xếp tay áo, A Kết không nghĩ nhiều, nhưng không ngờ vừa quay đi thì lại rơi vào một lòng ngực rắn chắc.

A Kết lập tức quay đầu: "Ngươi làm cái gì vậy? ngươi không nên trêu đùa ta, ta không ngại nói thẳng, ta có thể chết ngay bây giờ để giữ mình trong sạch.

Triệu Trầm bị cơn tức bất ngờ của nàng làm cho kinh ngạc, nhìn bình thường dịu dàng, thì ra khi nóng giận cũng ghê gớm như vậy.

Hắn miễn cưỡng dựa vào vách núi, chậm rãi rời giải thích: "Bằng bỏ miệng vết thương dù sao cũng phải còi áo ra, còi hết thì có sao đâu? A Kết, nếu ngươi không nhẫn tâm đến mức hi vọng ta mất máu quá nhiều mà chết thì động tác nhanh chút."

Rõ ràng thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại luôn luôn trêu tức đắc ý, rõ ràng khi dễ người, nhưng lại không ức hiếp đến mức ngươi muốn dùng cái chết để tỏ rõ khí tiết. Đối mặt với người này, A Kết không thể làm gì, nếu không phải bất đắc dĩ, nàng cũng không muốn chọc giận hắn. Nàng một lần nữa đối mặt với hắn, chỉ nhìn chằm chằm miệng vết thương trước mặt, cầm lấy một đoạn khăn mỏng đã chà xát vài lần lên, trong quá trình mở ra chốc lát, miệng vết thương lại rỉ máu, A Kết đem hết nhưng đoạn khăn đang có đè lên vết thương (ta chém).

Cánh tay kia nàng nâng lên nhìn có lực, lại rất bá đạo mà lộ ra ở trước mặt nàng, A Kết nhắm mắt, không nhìn.

Trong sơn động tĩnh lặng, Triệu Trầm nhìn nàng chằm chằm, chậm rãi mở miệng: "Vì sao không hỏi ta làm sao tìm được nàng?"

A Kết run rẩy. Kỳ thực khi nghe thấy thanh âm của hắn thì nàng đã mừng như điên, nàng từng hoài nghi những người này có phải do hắn an bài, đến lúc hắn bị thương, những người đó cũng đều bị hắn giết, nàng mới bỏ đi ý nghĩ hoang đường trong đầu. Trừ vài lần đe dọa, hắn chưa làm làm chuyện gì quá phận, nàng dù căm hận hắn, cũng không nên đem tất cả tội danh đều đổ lên người hắn.

Nàng không nói lời nào, Triệu Trầm nâng tay nàng lên, A Kết kinh hãi, Triệu Trầm dùng sức ấn vào tay nàng liền giải thích: "Ngươi khí lực quá nhỏ, như vậy không cầm được máu." Ngay sau đó cùng nàng nói chuyện dưới chân núi, không cho nàng cơ hội hất ra. A Kết nhìn tay mình bị giữ chặt, vừa hận vừa bất đắc dĩ, chỉ có thể quay đầu lại nghe hắn nói.

Hắn đã sắp xếp mọi việc chu toàn, đến những người như Lâm Hiền cũng chưa từng nghi ngờ thì với một cô nương chưa hiểu sâu sắc về cuộc đời lại càng dễ dàng, khi nói xong, không đợi A Kết nói gì thì hắn đã buông tay nàng ra.

Người này chính là như vậy mặc dù cử chỉ quá đáng, nhưng lại đúng lúc thối lui, làm cho người ta muốn mắng hắn cũng không kịp.

Máu đã dừng lại, A Kết đưa ra một tấm khăn sạch sẽ khác, thay hắn buộc lại, sau đó nàng đứng dậy: "Triệu công tử, ta và ngươi xuống núi, ta nghĩ rất nhanh sẽ nhìn thấy cha mẹ ta, không để bọn họ lo lắng" Một mình nàng không dám đi đường đêm, có hắn đi cùng, nàng sẽ an lòng hơn.

Nàng đứng dậy đi về phía trước, Triệu Trầm giữ chặt cổ tay nàng: "Vừa nãy ta đã nói rồi, ta với ngươi cha ước định kỳ hạn cuối cùng là chạng vạng ngày mai, sáng mai chúng ta xuống núi, đừng dă."

Cùng hắn ở trong này một buổi tối?

A Kết không cần suy nghĩ, muốn cự tuyệt, nhưng hắn không thả tay ra mà bỗng nhiên dùng sức kéo nàng về phía hắn. A Kết thất kinh, dùng hết khí lực phản kháng nhưng sức lực hai người chênh lệch cách xa, lập tức bị người kia kéo tới, ngã vào trên đùi hắn, bị hắn ôm vào lòng.

"Buông!" Ý tứ của nam nhân này quá rõ ràng, lúc trước cũng thường xuyên chọc ghẹo, A Kết nổi nóng muốn đưa tay tát hắn một cái.

Triệu Trầm tay mất lạnh lẽo, văng vẳng bắt lấy tay nàng, A Kết tiếp tục phản kháng thì hắn nhanh chóng đem nàng đặt ở trên cỏ khô, nhân lúc nàng chưa hoàn hồn thì đã ngăn chặn miệng của nàng, mùi vị mà hắn thường tâm niệm, việc mà mỗi lần nhìn nàng hắn đều muốn thực hiện. Một nụ hôn chưa thỏa mãn được hắn, một tay hắn giữ lấy đầu nàng, tay còn lại giữ lấy cằm nàng, thừa thắng xông lên.

Nam nhân bá đạo cuồng nhiệt nhưng không xâm chiếm lâu thì đã rất nhanh chấm dứt, mắt phượng nhìn sâu vào nàng, thanh âm khàn khàn: "A Kết, gả cho ta!"

Hai tay bị hắn chế trụ, A Kết phản nộ lại tuyệt vọng, tròn mắt nhìn: "Không lấy chồng, ta chết cũng không gả cho loại người như ngươi. Cầm thú!"

Nhu tình trong mắt nam nhân nhanh chóng bị sự tàn ác thay thế, trong cơ thể nhiệt huyết bốc lên càng thêm mãnh liệt, định liều lĩnh thì nàng cúi đầu xuống rơi nước mắt.

Triệu Trầm ngưng ngẩn, ánh mắt ngưng ngắc nhìn nàng rơi nước mắt, nước mắt nàng càng ngày càng nhiều, cắn chặt môi kìm nén tiếng khóc khiến hắn càng thêm thương yêu.

Tay nàng vô lực hạ xuống, mỗi lần đều là hắn khi dễ nàng, nhưng chỉ có ánh mắt này cùng những giọt nước mắt đó lại có thể làm cho hắn không biết làm gì.

Trong lòng Triệu Trầm thờ dài, xoay người đi xuống, lập tức đem người đang muốn chạy trốn ôm vào lòng, trầm giọng hỏi nàng: "Ta hỏi lại một lần cuối cùng, nàng thật sự thà chết không lấy chồng?"

"Không lấy chồng!" A Kết khóc. Lúc khi từ hôn, nàng thích Mạnh Trọng Cảnh như vậy cũng không để Mạnh Trọng chạm qua, Mạnh Trọng Cảnh cũng không ép buộc nàng, người này lại nhiều lần xúc phạm nàng, không biết liêm sỉ, vì sao nàng phải gả cho hắn.

"Tốt, nàng đã thà chết không lấy chồng, ta ép buộc nàng cũng không còn ý nghĩa, nhưng mà ta vì nàng bị thương, cũng không thể không nhận được gì." Triệu Trầm thật bình tĩnh đòi trả thù lao, "A kết, đêm nay nàng để cho ta ôm nàng ngủ một đêm, sáng mai xuống núi, chúng ta xóa bỏ mọi ân oán. Chuyện nàng mất tích, chỉ có người nhà nàng biết, chỉ cần chúng ta không nói ra, thanh danh của nàng vẫn còn, tương lai có thể gả cho nam nhân nàng

thích, mà ta, sẽ không bao giờ xuất hiện ở trước mặt nàng. Nàng thấy thế nào?

A Kết ngừng rơi nước mắt, không dám tin tưởng.

Sợ nàng hiểu lầm, Triệu Trầm bèn giải thích: "Ta ôm nàng ngủ, cái gì cũng không làm, nàng không cần lo lắng."

A Kết mở to mắt, trước mắt là lồng ngực rắn chắc của nam nhân, gần đến nỗi sắp chạm đến trán nàng.

Nàng còn có gì để lựa chọn? Không đáp ứng, Triệu Trầm có khả năng sẽ càng quá đáng, đáp ứng rồi, chỉ cần cho hắn ôm một đêm thì con ác mộng sẽ kết thúc.

Cho hắn ôm đương nhiên không thích hợp, nàng đã bị hắn chiếm nhiều tiện nghi. . . . .

"Người sẽ giữ lời chứ?" Sau một lúc im lặng A Kết thấp giọng hỏi.

"Nếu nàng không tin ta, hiện tại ta nói ta lừa nàng, nàng có tin không?" Triệu Trầm chậm chọc nói.

A Kết mím môi. Nói thật, nàng không biết có nên tin hay không, nhưng so với việc bị hắn ép buộc, loại kết quả này dĩ nhiên đã là ngoài dự đoán mọi người. Nàng chỉ có thể hi vọng người này không quá xấu xa, sẽ giữ lời. Nhưng mà cẩn thận nghĩ lại, nếu hắn thật sự muốn khi dễ nàng, lúc này đã có thể tùy ý làm bậy, cần gì làm điều dư thừa như vậy.

A Kết nhắm mắt lại, quyết định tin hắn một lần.

Triệu Trầm cúi đầu nhìn nàng, biết nàng đã đáp ứng liền hơi chuyển động thân thể, đem áo dài của mình phủ lên trên người cả hai, che kín. Khi xong xuôi, hắn ôm sát nàng vào lòng, chỗ kia có chút khó chịu, sau nàng nàng trốn mất, hắn cũng cảm thấy xấu hổ, chuyện dù sao cũng đã không thành nên hắn cũng không tiếp tục quá đáng, nhưng lúc cúi đầu ôm nàng lại ngửi thấy mùi hương của nàng.

A Kết vẫn không nhúc nhích, giả chết.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ánh lửa dần dần tàn, thân thể A Kết vẫn căng thẳng như vậy. Cánh tay của nam nhân vẫn ở trên lưng không chịu buông ra, trước mặt thì cũng là nhiệt độ của hắn. Trong ngực nóng lên, hơi thở của nam nhân xa lạ vây lấy nàng, không thể làm như không thấy. Thân mật như vậy khiến nàng không dám ngủ, sợ khi mình ngủ hắn lại càng dính vào.

Triệu Trầm cũng không ngủ. Núi rừng u tĩnh, hắn nghe thấy nàng nhẹ nhàng hô hấp..

Cuối cùng ngọn lửa tắt, son động hoàn toàn tối đen, Triệu Trầm bèn tiến đến bên tai nàng, "A Kết, ta sẽ nhớ kỷ buổi tối này cả đời, nàng sẽ giống như ta phải không?" Thanh âm trầm nhưng dịu dàng, dịu dàng đến mức không giống hắn.

A Kết không nói tiếp. Nếu trí nhớ có thể tùy theo ý mình thì vào ngày mai sau khi tách ra nàng liền muốn quên hắn, quên hết việc nàng cùng hắn có liên quan.

Triệu Trầm vỗ nhẹ nhẹ vào lưng nàng: "Ngủ đi, ta cũng ngủ."

Nói xong, hắn thật sự nhắm hai mắt nhưng vẫn như cũ ôm nàng thật chặt,

Nàng nhỏ nhắn như vậy, chỉ mới ôm như vậy thôi, lòng cũng như mềm đi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Cuối cùng A Kết không chịu đựng được.

Sau một ngày lo lắng hải hùng, rồi lại phải đề phòng nam nhân này, cố gắng chống đỡ đến nửa đêm, lúc này nhắm mắt lại thì tất cả mệt mỏi ập đến, nàng thiếp đi..

Trong son động không có gì che chắn, bên ngoài động lại toàn những cây thấp, gió núi lửa vào dễ dàng, trong lúc ngủ say A Kết cảm thấy lạnh, nàng hoàn toàn không biết gì cả, dựa vào ôm lấy nam nhân bên cạnh, lo lắng rằng hắn ôm cánh tay của nàng sẽ không đủ ấm, nàng chủ động ôm lấy hắn, gồng đầu lên cánh tay hắn, cuối cùng dựa vào hõm vai, cọ cọ, dần dần ngủ say.

Triệu Trầm lại bị nàng làm tỉnh giấc.

Hắn vốn tỉnh ngủ, đêm nay ôm nàng vào lòng mà ngủ, khi nàng mới giờ tay lên, hắn liền mở mắt.

Hắn không dám động đây, vừa tò mò vừa khản trương, muốn nhìn nàng đang làm gì, còn tưởng rằng nàng sẽ vùng trộm trốn, không nghĩ rằng nàng thể nhưng. . . . .

Giống cư con chó xồm(chó phốc) trước đây từng nuôi, cứ luôn thích chui vào trong ngực hắn, nếu còn đến trước mặt hắn ngủ ngủ thì lại càng giống. (lạ chúa, anh nghĩ gì khi so sánh chị với loại chó cụt đuôi ấy =.=)

Lòng Triệu Trầm như mềm hẳn đi, trong ngực lại cảm thấy thiếu gì đó.

Là nàng chọc hắn trước, chẳng thể trách hắn được.

Cánh tay trái bất động, hắn cẩn thận dịch chuyển xuống dưới, dùng tay phải gạt nhẹ những sợi tóc dài xoa lên mặt hắn ra đằng sau vai nàng, tay lại chạm đến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Nhìn khuôn mặt ấy, tâm tình xao động. Nàng lại ôm lấy hắn, chắc là đã ngủ rất sâu. Điều này làm cho Triệu Trầm trở nên gan hơn, tay nhẹ nhàng di chuyển, chậm rãi cúi xuống gần nàng. Hắn cũng chưa từng hôn lên mặt nàng, không nghĩ rằng cảm giác tìm đập nhanh này cũng không hề thua kém lúc hôn lên môi nàng. Hôn nữa, bởi vì nàng ngoan ngoãn, không chút phản kháng, khiến hắn có thể hoàn toàn cảm thụ tất cả vẻ đẹp của nàng.

Giống như sự ấm áp, đã trải qua thì không muốn rời xa, lần lượt hôn lên nàng, lại ngửi được hương thơm như có như không. Nàng như đoá lan nở về khuya, không cần đèn lồng chiếu sáng, chỉ cần cảm nhận như vậy, hắn như say trong lúc thưởng thức đoá lan đó.

Cứ chốc lát lại hôn nàng, từ trán đến khóa miệng, làm cho trái tim cũng rung động, nhưng hắn chỉ dám chạm nhẹ không dám làm gì hơn.

Nàng vẫn ngủ như cũ nhưng hình cũng cảm nhận được sự lạ thường, miệng hơi hé mở.

Triệu Trầm nhắm nhịt, không dám có động tác tiến thêm một bước .

Nếu so sánh tâm tình thỏa mãn với việc làm cho nàng khóc, hắn thà rằng chỉ cố gắng hưởng thụ như vậy nên liền ngừng lại.

Hắn không chọc nàng, chỉ nhẹ nhàng thổi vào môi nàng, yên tĩnh nhưng thân mật, hôn như không còn trong người, đã phiêu lãng nơi nào đó, hắn nhắm mắt, muốn nhiều hơn... Nhưng ngay lúc này nàng lại phát ra một tiếng hừ bất mãn, nghe được âm thanh ấy, Triệu Trầm liền dừng lại, nín thở, xác định nàng chưa tỉnh mới chậm rãi trở về, ôm nàng thật chặt, nhìn vách núi tối om để hồi phục.

Nhưng thế nào là hồi phục?

Phòng hắn như phòng sói, không chịu cho hắn chạm vào nàng, nhưng vào lúc này, nàng nằm trong lòng ngực của hắn, hắn lại có thể chịu đựng như một chính nhân quân tử .

Triệu Trầm tự cười mình, nàng mắng hắn là cảm thú nhưng trong lúc này hắn lại muốn làm quân tử.

Giống như đồ đùa nhỏ, tay hắn nhẹ nhàng vỗ lên lưng nàng.

Cách một lớp quần áo, hắn có thể cảm nhận được trên lưng nàng dường như không có thịt. Triệu Trầm nhớ tới lần gặp mặt trước, A Kết rất gầy.

Không quan hệ, sau khi thành thân hắn sẽ ăn cùng nàng, nhất định rất nhanh sẽ béo lên.

Tay hắn bắt đầu dịch chuyển lên phía trước, mặt nàng gầy gò, không biết nơi đó không phải cũng. . . . .

Hắn dùng tâm để cảm nhận, hoàn toàn không dám dùng sức. Nếu như hắn chỉ nhìn, không chạm qua, cho nên cho dù gầy, hắn cũng không đo đạc được, nhưng cho dù chỗ đó có gầy đi nữa, cũng không sao, tay hắn so với đôi tay nhỏ bé của nàng cũng lớn hơn nhiều, lại còn chai sần hơn một chút. (mình cũng không hiểu anh đang nói về vòng 1 của chị ấy thì liên quan gì đến tay -.-)

Muốn dùng thêm chút lực để dễ cảm nhận, nhưng lại sợ đánh thức nàng khỏi giấc mơ đẹp, Triệu Trầm lưu luyến thu hồi tay, lặng lẽ xích lại gần nàng một chút, nhẹ nhàng hôn nàng, cũng giống như gãi ngứa mà thôi, không có tác dụng gì, nhưng trong lòng hắn rất thoải mái, nàng là của hắn, sớm muộn cũng là của hắn.

Trong son động tối đen, Triệu Trầm không hề buồn ngủ, lúc thì hôn nàng, lúc thì ngừng lại, thấm thoát, trời không còn đen nữa, hắn có thể nhìn thấy vách núi nâu sẫm, trên cao là một bụi cây cô đại mọc lưa thưa, hắn nghe thấy từ bên ngoài tiếng chim hót truyền đến, tiếng hót trong treo, làm cho tâm trạng hắn cũng vui vẻ theo.

Cúi đầu nhìn cô nương đang ngủ say, Triệu Trầm nhắm mắt lại, chờ nàng tỉnh lại.

~

Bên ngoài còn chưa sáng rõ, A Kết đã đói bụng mà tỉnh lại. Ngày hôm qua cơm trưa cơm, chiều cũng chưa ăn, bụng rất khó chịu.

Vừa tỉnh ngủ, ý thức không rõ lắm, A Kết mơ mơ màng màng mở mắt ra thấy cằm của nam nhân. Nàng không dám tin, mắt nhắm lại mở nhưng trước mặt vẫn là cằm, cổ, ngực nam nhân. . . . .

Chuyện tối qua nháy mắt hiện lại trong đầu.

Ý nghĩ đầu tiên của A Kết là đứng lên chạy nhanh rời khỏi hẻm, chính là nàng vừa giật mình, nam nhân mơ hồ nói không rõ, đem nàng một lần nữa kéo vào trong lòng, mà A Kết cũng khiếp sợ phát hiện tay mình khoắc lên người đối phương, tư thế hai người cực kì thân mật.

Cho dù là cùng một việc nhưng buổi sáng buổi tối có điều khác nhau, buổi tối cái gì cũng không nhìn thấy, dễ dàng thỏa hiệp, nhưng là hiện tại, A Kết không thể chịu đựng được việc bị một nam nhân ôm vào trong lòng.

Nam nhân hô hấp vững vàng rõ ràng là còn ngủ, A Kết thật cẩn thận cầm lấy cánh tay hắn, hướng bên kia hất ra. Hất xong rồi, nàng ngẩng đầu nhìn mặt nam nhân, thấy hắn không có dấu hiệu tỉnh lại, A Kết chậm rãi chống tay ngồi dậy. Đối diện đó cửa động, A Kết chưa thấy rõ tình huống, bỗng nhiên trên lưng bị cánh tay nam nhân bắt lấy đem nàng ôm trở về.

A Kết không cam lòng gãy dựa, nam nhân dùng cả tay chân ôm lấy nàng, dùng cằm cọ đỉnh đầu nàng: "A Kết đừng chạy, người đáp ứng ngủ cùng ta một đêm, để cho ta ôm." Động tác vô lại bá đạo, giọng điệu vô cùng thân thiết có chút hương vị làm nũng.

Lần đầu bị nam nhân như vậy ôm, A Kết vừa giận vừa thẹn, tuy rằng khi tỉnh lại đối mặt với Triệu Trầm càng xấu hổ, nhưng nàng phải đi, nàng mất tích một đêm, cha mẹ khẳng định rất lo lắng, nàng phải mau chóng trở về.

Nàng dùng sức đẩy hắn nhưng nam nhân vẫn không nhúc nhích, A Kết không có kiên nhẫn cùng hắn đòi co, trực tiếp mở miệng kêu: "Triệu công tử, trời đã sáng, chúng ta mau xuống núi đi!"

Triệu Trầm rót cục cũng mở mắt, cúi đầu, một đôi mắt phượng mang theo vẻ buồn ngủ nhìn về phía nàng, mi mắt khép lại mở, ánh mắt mờ mịt lại hoang mang.

A Kết không khỏi nhắm mắt.

Người này rất tuấn mỹ, đây là điều không thể nghi ngờ, tuấn mỹ đến mức A Kết so sánh với phụ thân mình vẫn thấy hắn đẹp hơn. Trước kia gặp hắn vài lần, nàng đều dè phòng hắn, không dám liếc mắt một cái, trong mắt nàng, hắn là kẻ độc ác nham hiểm, bây giờ hắn mới tỉnh ngủ, trong mắt không có lệ khí, trông như một đứa nhỏ.

"Người. . . . ."

Nàng vừa mở miệng, nam nhân vội buông nàng ra ngồi dậy, thanh âm có chút lo lắng: "Bây giờ là lúc nào?"

A Kết nhanh chóng đứng dậy hất cò khô trên người xuống, đưa lưng về hắn nói: "Ta không biết, nhưng mà trời đã gần sáng, chúng ta xuống núi đi."

Triệu Trầm nhìn bóng dáng nàng, gió núi thổi vào, tóc dài bên tai nàng giờ lên lại hạ xuống, lộ ra vành tai nhỏ trắng, đặc biệt đẹp mắt.

Hắn chậm rãi phủ thêm áo dài: "Trong núi có nhiều, lúc này xuống núi giày sẽ bị sương sớm làm ướt nhẹp, để lát nữa hãy đi."

"Ta không sợ dính sương sớm, chỉ muốn nhanh chóng trở về." Nghe hắn mặc quần áo, A Kết nhẹ nhàng thở ra, nhỏ giọng nói.

Triệu Trầm cười, dựa vào vách núi nói: "Vậy mình nàng đi thôi, tối hôm qua ta đã thật tâm hết lòng giúp đỡ, bây giờ ta không muốn cùng nàng chịu vất vả. Nhưng mà đừng trách ta không nhắc nhở nàng, nơi đây cách nhà các người vài chục dặm đường, thâm sơn cùng cốc, mảnh hồ thì chưa thấy nhưng sói vẫn thường lui tới, nàng không sợ lạc đường, không sợ bị sói ăn, cứ việc một mình xuống núi."

A Kết sắc mặt trắng bệch, bước nhanh đi ra sơn động, chỉ thấy khắp núi toàn cây cỏ thụ dày đặc, cỏ dại cao hơn đầu gối, căn bản là không thể đi

Chung quanh yên tĩnh, A Kết bèn rút lui.

Nàng không dám một mình xuống núi, trừ những thứ Triệu Trầm vừa nói, nàng còn biết trễ nhất là đến ngày mai, đồng bọn của bọn người xấu kia sẽ đến đây, nếu như khi nàng xuống núi gặp bọn họ thì sao, lại bị bắt lại thì phải làm gì?

Nàng chỉ có thể nhờ vào người nam nhân này.

Có phải hắn cũng biết điểm ấy nên mới cố ý kéo dài thời gian xuống núi?

A Kết rơi nước mắt. Nàng không muốn cầu xin hắn, không muốn yếu thế trước hắn, dù cho nàng tìm được đường cũng không dám đi một mình, không, dù nàng không quay lại nói chuyện với Triệu Trầm, cũng không muốn dựa vào hắn, có phải hắn sẽ rất đắc ý hay cảm thấy nàng hèn mọn bởi nàng rõ ràng rất hận hắn lại phải cầu xin sự giúp đỡ của hắn?

A Kết lặng lẽ khóc. Nàng hi vọng mình là nam nhân, là nam nhân, ít nhất không cần lo sợ kẻ ác.

Bả vai nàng nhẹ nhàng run run, vừa nhìn đã biết là đang khóc. Biết nàng khó xử, da mặt lại mỏng, Triệu Trầm mở miệng gọi nàng: "Nàng đi đến đây đi, ta đáp ứng nàng, ngày mai lập tức đưa nàng xuống núi, ta dù sao cũng đã tới đây cứu nàng, muốn làm người tốt đưa Phật tới Tây Phương.

A Kết nước mắt rơi càng nhiều.

Ít nhất vào lúc này, A Kết rất cảm kích hẳn.

Nếu Triệu Trầm không mở miệng, nàng chỉ có hai lựa chọn, một là chính mình đi, nhưng A Kết hiểu được nàng không dám đi, nếu dám nàng đã đi lâu rồi, nếu đi chính là đang đánh cược, đánh cược rằng Triệu Trầm sẽ lo lắng mà đi theo nàng. A Kết không thích người nam nhân này, nàng càng không muốn lợi dụng sự quan tâm của hắn. Nếu không đi thì nàng phải ở lại tìm kiếm sự che chở của hắn, Triệu Trầm hoàn toàn có thể không nói gì, nhìn nàng khó xử, nhưng hắn lại mở miệng, cho nàng một bậc thang đi xuống.

A Kết không biết Triệu Trầm có nhìn thấu sự rối rắm của nàng hay không, nàng cũng không muốn tìm hiểu kỹ, chỉ cúi đầu đi trở về, nói lời cảm ơn hắn.

Triệu Trầm vẫn nhìn theo nàng: "Tối hôm qua ngủ không ngon sao? Lại đây ngồi đi, yên tâm, ta không chạm vào nàng".

A Kết có chút mệt mỏi, nhưng vẫn lắc đầu: "Không được, ta không làm phiền người. . . . ." Vừa nói xong, bụng lại kêu lên một trận, A Kết vô cùng xấu hổ, nghiêng người dùng sức ôm bụng.

Triệu Trầm sớm biết nàng đói bụng liền đứng dậy đi đến bên người nàng: "Hôm qua, ta có đi ngang qua hồ nước, giờ ta đi bắt cá, nàng ở lại chỗ này chờ, đừng đi loạn." Nói xong nhấc chân xuất phát.

Người A Kết giật giật, rốt cuộc nhìn xuống cảm giác muốn túm tay áo hắn, chỉ là khi hắn xoay người lại liền khẩn trương hỏi: "nơi đó có xa lắm không?"

Triệu Trầm ngẫm nghĩ, "Không xa nhưng đường núi khó đi, ta đi nhanh nhất cũng mất nửa canh giờ mới trở về, sao, nàng không dám ở một mình à?"

A Kết cúi đầu không nói, bất an nắm cổ tay áo. Nàng quả thật không dám, Triệu Trầm không nói, nhưng nàng biết thi thể hai người kia ở gần đây. . . . .

Triệu Trầm im lặng nhìn nàng, hắn chỉ muốn ôm nàng vào lòng, nói với nàng cái gì cũng đừng có sợ, nói rằng nàng có thể không lo lắng gì mà dựa vào hắn, nhưng cuối cùng hắn chỉ có thể nói: "Quên đi, nhìn nàng đầu tóc rối bù, cùng ta đến nơi đó đi, chúng ta nhóm lửa nướng cá ở đó luôn, ăn xong thì xuống núi, nàng nghĩ sao?"

". . . . . Đi." A Kết cúi đầu đáp, bởi vì ngượng ngùng mà đỏ mặt.

Thấy vậy, Triệu Trầm nhắc chân đi ra khỏi cửa sơn động, nhưng rốt cuộc nhìn không được, trở lại bên người nàng, cúi đầu nhìn nàng: "A Kết, ta khi dễ nàng rất nhiều lần, nhưng ta không có cưỡng bức nàng đúng không? Ta tự nhận những gì ta làm không phải tội ác tày trời, nàng đừng lo lắng, hãy gả cho ta được không? Ta sẽ đối xử với nàng thật tốt." Nàng đã trốn không thoát khỏi lòng bàn tay hắn, nhưng hắn vẫn hi vọng nàng sẽ vui vẻ gả đi, không mong nàng lập tức cam tâm tình nguyện nhưng ít nhất đừng kháng cự.

A Kết nhìn hắn.

Không hề giận dữ, không có hiệp bức, Triệu Trầm lần đầu tiên bình tĩnh, thậm chí có chút dịu dàng ngò lời muốn nàng gả cho hắn.

A Kết tâm ý chưa thay đổi, thấy thái độ hắn hiền lành, nàng cũng không lạnh lùng cứng rắn cự tuyệt như trước kia, "Triệu công tử ưu ái, nhưng chúng ta thật sự không thích hợp."

Triệu Trầm không tiếp tục dây dưa, đi đến bụi cây bẻ hai cành cây khô, một cây đưa cho A Kết, còn một cây thì tự cầm lấy, thu thập thêm chút đồ rồi xuất phát.

A Kết ngoan ngoãn đi phía sau hắn, ánh mắt vài lần xẹt qua trước người nam nhân.

Thân hình hắn cao lớn, mặc áo choàng màu xám, vạt áo dùng ở bên hông, lộ ra trung khôi màu trắng bên trong, ống quần nhét vào giày đen, lưu loát giỏi giang. Nàng từng tránh né, coi hắn như rắn rết, nay hắn cũng là người nàng dựa vào. . . . . Trong lòng có chút phức tạp, A Kết lắc đầu, không hề nghĩ nhiều.

Đi lại một lúc, A Kết phát hiện làn váy mình ướt, hài nhỏ cũng ướt một chút, mặt trên còn dính bùn đất.

A Kết là đứa nhỏ nhà nông, trước đây cũng chơi đùa nghịch ngợm nhưng chưa hề chật vật như vậy, trong tình huống này, nàng không có tư cách oán giận, có thể sống về đến nhà, nàng đã thỏa mãn. A Kết ngẩng đầu, ngạc nhiên thấy Triệu Trầm đã dừng từ lúc nào đang đứng ở phía trước, nhú này nhìn áo của nàng.

A Kết không được tự nhiên, nín thở, nhỏ giọng nói: "Triệu công tử, đi thôi." Nếu là phụ thân, nàng có thể nói không có gì đáng ngại, nay người ta lại không nói gì, A Kết chỉ có thể làm bộ như không biết đáy mắt hắn lộ ra vẻ quan tâm.

A Kết biết bởi vì để ý mới thăm oán đối phương không nghe khuyên bảo.

Triệu Trầm đi về phía nàng: "Ta nghe mẫu thân nói, nữ nhân các người không thể bị cảm lạnh, có phải hay không?"

A Kết kinh ngạc, nàng phải trả lời thế nào đây? Nàng cũng không cùng nam nhân nói loại sự tình này, nói là có năng lực như thế nào?

"Không có gì đáng ngại, Triệu công tử. . . . . A, người làm cái gì thế, thả ta xuống!" Đột nhiên bị nam nhân chặn ngang ôm lấy, A Kết khiếp sợ giãy dụa.

Triệu Trầm một tay giữ bả vai nàng, một tay giữ chân nàng, nhìn làn váy phía dưới đã làm ướt giày thêu, thì chuyển nàng từ ôm thành vác. Trời đất như thay đổi, đầu A Kết như xoay xoay, nhưng vẫn dùng sức giãy dụa muốn hất ngã nàng xuống. Triệu Trầm làm như không nghe thấy, tháo hài nhỏ của nàng ra, lại sờ vào tất nàng, xác định không bị ẩm ướt mới dùng hài vải vớ vùi đuôi nàng: “Thật ra, tuy rằng nàng không muốn gả cho ta, nhưng ta lại không muốn nàng chịu khổ trước mắt ta, bây giờ cứ để ta giúp nàng, hơ khô hài nàng xong rồi đi.”

Tư thế như vậy khiến A Kết mặt đỏ như gấc, cự tuyệt: "Không cần người giúp, người mau buông ta xuống, ta có thể tự đi!"

Triệu Trầm không để ý tới nàng, trực tiếp đi nhanh về phía trước, A Kết không cam lòng, giãy dụa, Triệu Trầm lại vỗ nàng một chút, vị trí không biết cố ý hay vô ý lại gần chỗ nào đó phía trên: "Đừng nhúc nhích, miệng vết thương của ta sẽ do nàng giầy giụa mà vỡ ra. Nàng nghĩ rằng ta và nàng muốn như vậy sao? Nàng đâu có tiếp tục giầy dụa, ta cũng vẫn kiên trì, đến nơi sẽ thả nàng xuống."

Gương mặt A Kết đỏ hồng, biết hất hạ quyết tâm không chịu thả nàng xuống, gây trở ngại cho thương thế hất, đành phải ngừng giầy dụa. Chỉ là trong tư thế này, bả vai hất đâm vào khiến cho bụng nàng thấy khó chịu, hơn nữa nàng đang đói nên bắt đầu thấy choáng váng, lão đảo, A Kết vội vàng lấy cổ này khuyên hất: "Người, người mau buông ta xuống, đầu ta choáng váng quá!"

Triệu Trầm đi chậm lại một chút, đem nàng thả xuống, không đợi A Kết làm gì khác, hất ngồi xuống trước nàng: "Lên đi, ta cõng nàng đi, đừng nói lời vô nghĩa nữa, nhiều lời ta liền tiếp tục vác nàng đi."

Thanh âm hất trong trẻo nhưng lạnh lùng, tuy ngồi xổm nhưng cũng có khí thế bức người, A Kết nhìn đôi giày hất đang cầm, do dự: "Người. . ."

"Ta đếm đến ba, một, hai. . . . ."

Hất không tạm dừng, A Kết cũng không còn ý nghĩ sẽ may mắn mà thoát được, đành nhắm mắt lại nằm úp sấp trên lưng hất, khuôn mặt đỏ bừng, tâm trạng hỗn loạn.

Khóe miệng Triệu Trầm cong lên, quay đầu, lại chỉ nhìn thấy đỉnh đầu nàng, hiển nhiên không muốn cho hất nhìn thấy tình trạng của nàng bây giờ. Dù không cho nhìn hất cũng vui mừng, vờ vàng cõng nàng đứng lên, đi được hai bước lại dừng lại, nhìn bàn tay nhỏ bé trên vai mình, cười nhẹ hỏi nàng: "A Kết, ta đối với nàng tốt như vậy, nàng có muốn nghĩ lại không?"

A Kết lặng lẽ mở mắt nhìn nam nhân bước chân vững vàng, cây cối chậm rãi lui về phía sau.

Hôm nay đã hai lần hất ngỏ lời muốn cưới nàng, đều là lúc nàng đang cảm kích mà nói, khó có thể mở miệng cự tuyệt, A Kết đành phải quay về phía hất, uyển chuyển nói: "Triệu công tử là nhân trung long phượng(rồng trong loài người), ngày sau nhất định sẽ gặp được một cô nương thật lòng thích người".

Triệu Trầm tự giễu: “Ai thích ta, ta không biết, ta chỉ biết ta muốn kết hôn ....”

A Kết không biết nói tiếp như thế nào chỉ biết im lặng chống đỡ.

Triệu Trầm cũng không tiếp tục câu chuyện, biết nàng đói bụng khó chịu nên bước nhanh hơn.

Đến bên hồ thì trời hoàn toàn sáng, trong rừng chim chóc hót vang lúi lo, ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây chiếu vào trên cỏ, giọt sương như cũng tỏa sáng.

A Kết đến giày còn không đeo, Triệu Trầm cởi áo ngoài, ra trải ở trên bờ cát cho A Kết ngồi. A Kết nói gì cũng không chịu, Triệu Trầm nắm lấy tay nàng, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ bừng của nàng, nói: "Ta chỉ là muốn tốt cho nàng, chẳng lẽ ta phải ép bức thì nàng mới bằng lòng nghe lời sao?"

Hất có thể làm gì?

Nhớ lại sự đòi hỏi bá đạo của hất trong tối qua, sắc mặt A Kết trắng bệch, nhanh chóng rời khỏi tay hất rồi ngồi xuống. Triệu Trầm nhìn bóng lưng cứng ngắc của nàng khẽ cười, cầm giày thêu xách đến xa xa phơi nắng, hất cúi người kéo ống quần lên, lấy ra dao găm cắt lấy nhánh cây, lên tiếng kêu gọi A Kết.

Tiếng nước liên tục vang lên, A Kết nhìn không được lặng lẽ nhìn sang.

Nhìn thấy nam nhân lưng như ngọc, đang đứng dưới ánh mặt trời. ....

A Kết lập tức quay đầu, ảo não trách mình tại sao quên mất áo choàng của hất đã trải xuống cho nàng ngồi.

Triệu Trầm rất nhanh đã bắt được cá, xoay người quay lên bờ thì thấy A Kết đưa lưng về phía hất, ngồi chồm hổm, áo hồng đào phối với quần trắng khiến nàng trong giống như một đóa hoa, lặng lẽ nở, như đang chờ hất đến hái.

Triệu Trầm nhìn nàng thêm vài lần, đem cá để trên bờ cát, quay đầu tiếp tục đi bắt, hai người đều cực kỳ đói, một con cá nhất định không đủ no.

Bắt đủ cá, kiểm củi nhóm lửa, nướng cá, hong giày, tất cả đều do Triệu Trầm làm. Thấy hất cầm giày nàng, vẻ mặt nghiêm túc hơn khô, A Kết rốt cuộc không ngần ngại đầu lên nôi.

"Tốt lắm, nàng mặc vào đi." Triệu Trầm bỗng nhiên đứng lên, đưa giày cho nàng.

A Kết cúi đầu suy nghĩ bèn cầm lấy giày, Triệu Trầm tóm lấy gót chân nàng không buông, "Chân A Kết thật nhỏ, còn không đặt vừa trong tay ta."

A Kết vừa nghe xong thì hoảng mang nhìn hắn, lại thấy một đôi mắt phượng đang cười nhìn nàng, không biết làm thế nào hắn đã dựa sát vào gần nàng, bất chợt mặt nàng đỏ bừng, vội và lấy giày quay ra chỗ khác mang vào, không dám lại nhìn hắn.

Triệu Trầm đã lâu không thoải mái như vậy, nhìn nàng đáng thương đứng ở bên hồ, không dám đi tới cũng không dám lại đây, hắn nhặt áo choàng lên kêu nàng: "Xiêm y bị nàng làm bẩn, nàng giặt hộ ta đi, làm nhanh rồi xuống núi."

Nếu nói lí do gì A Kết cũng sẽ không qua nhưng mà nàng mới ngồi lên xiêm y của hắn, hắn đương nhiên sẽ ghét bỏ.

Không có cách nào khác A Kết bèn cúi đầu đi về phía hắn nhưng lại cách vài bước có ý bảo hắn đưa áo tới.

Triệu Trầm nở nụ cười, đem áo choàng mặc vào, tiếp tục đưa nàng: "Không cần giặt, có thể hầu hạ nàng một chút là may mắn của nó, giống như áo choàng lần trước bị nàng làm rách, ta cũng không giặt, để vậy cất giữ" Chẳng mấy khi nàng không nổi giận với hắn mà còn đỏ mặt, hắn muốn nhìn nàng thêm nhiều lần, cơ hội ở cùng nàng trước khi thành thân cũng không nhiều.

Lần trước?

A Kết lặng đi một chút, lâu sau mới nghĩ ra hắn đang nói tới chuyện ở bờ sông lần trước, khi đó, nàng không mặc gì. . . . .

A Kết xấu hổ và giận dữ muốn chết, cứ đùa giỡn như vậy, chẳng thà hắn làm chuyện không đứng đắn, nàng còn có thể phản kháng, nhưng hắn lại nói những lời như vậy, làm cho nàng không biết phải nói gì. A Kết xoay người, Triệu Trầm tóm lấy cổ tay nàng, nhẹ giọng xin lỗi: "Nàng đừng tức giận, ta cam đoan sẽ không nói nữa, đi thôi, ăn cá đi, ăn xong chúng ta xuống núi."

A Kết muốn bỏ tay hắn ra nói nàng không ăn, nhưng mà nàng đã đói bụng đến hoa mắt, đứng cũng không vững, nếu không ăn, chẳng lẽ còn muốn bị hắn cõng xuống núi sao?

Nam nhân đã buông lỏng tay, A Kết không thấy hắn liền hướng đồng lửa đi nhanh đến.

Triệu Trầm nhìn nàng đến trước đồng lửa, đem cá đã nướng chín xuống đưa cho nàng, A Kết vẻ mặt không thay đổi cầm lấy, xoay người đi đến hồ nước. Người này và nàng vừa có ân vừa có oán, cứ thế lặp đi lặp lại, nàng cũng không biết phải nói gì với hắn, đùa sao rồi hai người rất nhanh sẽ không liên quan đến nhau nữa, dù cho hắn tốt hay xấu, nàng cũng không quan tâm.

Triệu Trầm đuổi theo nàng, ngồi xếp bằng ở trên bờ cát ăn phần cá của mình. Ăn xong rồi, A Kết ở bên kia hình như cũng đã ăn xong, Triệu Trầm nhìn nàng một lát, đứng dậy đi sang, thấy cá trong tay nàng còn hơn một nửa, hoài nghi nói: "Không ăn?"

". . . . . Ta đã ăn no ." Cá quá lớn, ăn hơn một nửa đã no, nói xong nàng ngẩng đầu nhìn hắn, thấy khóe miệng nam nhân có vết đen, hắn bình thường vẻ mặt lạnh lùng bao nhiêu thì bây giờ buồn cười bấy nhiêu, A Kết nhìn không được quay đầu cười trộm, cố nén không phát ra âm thanh. Sau khi ăn xong, nàng dùng khăn lau miệng, hắn là nam nhân, chắc không để ý mấy chuyện này đâu?

Bà vai nàng nhẹ nhàng run run, Triệu Trầm một lát sau mới hiểu, liền sờ khóe miệng, sắc mặt khê biến. Nhưng mà đây là lần đầu tiên nàng ở trước mặt mình cười, Triệu Trầm không ngại bất cứ giá gì, ngồi xổm xuống lấy cá trên tay nàng, "Ăn không hết thì cho ta, ta còn chưa ăn no."

A Kết không muốn đưa, hoặc là gạt bỏ phần gần chỗ nàng ăn mới đưa cho hắn, chỉ là nàng mới định xử lý thì Triệu Trầm chỉ vào khóe miệng nàng, có chút xem thường nói: "Nơi này của nàng bị đen kìa." Nói xong đứng dậy tránh ra chỗ khác.

Chẳng lẽ mình chưa lau sạch sẽ?

A Kết rút cuộc bắt chấp, xoay người chạy đi, lấy khăn ra tỉ mỉ lau, lau xong vẫn không yên lòng, vội vàng rửa mặt.

Triệu Trầm cười nhìn nàng, cảm thấy sự ngốc nghếch của nàng thật khiến người khác yêu thương, cuối cùng hắn cũng rửa sạch mặt mình, còn rửa thật nghiêm túc.

A Kết lo lắng cho cha mẹ, ăn xong đã muốn đi.

Quan hệ giữa hai người khó khăn lắm mới dịu xuống, Triệu Trầm cũng không kéo dài thời gian, đi trước mở đường.

Hắn đi nhanh, A Kết đi theo không kịp, dừng lại lau mồ hôi, thở hồng hộc. Triệu Trầm quay đầu nhìn nàng, ánh mắt đột nhiên ngừng lại, chỉ vào vách đá không xa nói: "Nàng nhìn xem?"

A Kết nghi ngờ nhìn sang, chỉ thấy trên vách đá dựng đứng có hoa lan trắng nở rộ, hoa không lớn, một đóa rồi một đóa chụm lại một chỗ.

"Nhìn thấy không?" Triệu Trầm hỏi nàng.

A Kết lắc đầu, khoảng cách quá xa, nàng xem không rõ, chỉ có thể nhìn ra là hoa lan.

Anh mắt Triệu Trầm dừng lại trên vách núi nghiêng ngả, bỗng nhiên hướng bên kia đi đến: "Nàng ở chỗ này chờ ta đi hái nó."

A Kết trong lòng run lên, nhìn vị trí của hoa lan trên vách núi, vội vàng mở miệng ngăn cản hắn: "Quá nguy hiểm, ngươi đừng đi hái!"

"Nàng không thích sao?" Triệu Trầm nghi ngờ nhìn nàng, khi nàng ngẩng đầu nhìn hoa thì hắn rõ ràng ở trong mắt nàng sự kinh ngạc.

Hắn muốn đưa cho nàng?

Phút kinh ngạc ngắn ngủi nhanh chóng trôi qua, A Kết lắc đầu: "Không thích, Triệu công tử, hiện tại ta muốn nhanh chóng về nhà, chúng ta đi nhanh đi."

Triệu Trầm không tin, nhìn bên kia nói: "Nếu nàng không thích thì ta hái xuống đem về đưa cho gia mẫu."

"Nếu Triệu phu nhân biết hoa nở ở vách núi nguy hiểm nhất định sẽ không để cho ngươi mạo hiểm, Triệu công tử, chúng ta nhanh chóng xuống núi được không?" A Kết bước nhanh tới trước mặt hắn khuyên can

Triệu Trầm không để ý tới nàng.

A Kết không thể làm gì, đành đi cùng hắn.

Sau một khắc đồng hồ, hai người đã đi tới chân núi, Triệu Trầm cởi áo ngoài ném cho A Kết, sau đó không để ý tới lời nàng khuyên can, bắt đầu trèo lên trên.

A Kết ngửa đầu nhìn hắn, hết sức lo lắng.

Vách núi kia ở dưới bình thường, nhưng càng lên cao càng hiểm trở, nhìn Triệu Trầm ngày càng leo cao, lại thấy những đá vụn rơi xuống, A Kết chỉ có thể ôm chặt áo của hắn. Trong tình huống này, mặc kệ là Triệu Trầm là kẻ phong lưu, là ác bá hay ân nhân cứu mạng của nàng, cho dù là người xa lạ, nàng cũng nhận không được lo lắng đề phòng. Cao như vậy, nếu hắn không cẩn thận ngã xuống. . . . .

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên hắn bị sụt chân khỏi một tảng đá, người nghiêng xuống. . .

A Kết kêu lên sợ hãi, nhắm mắt lại không dám nhìn, trong đầu trống rỗng, cho đến khi nghe được tiếng cười không kiềm chế, nàng mới mở mắt ra, nhìn thấy Triệu Trầm đang ôm vào vách đá, đang nhìn nàng: Sợ ta ngã xuống sao? Nàng sợ cái gì chứ, ta cũng không phải nam nhân của nàng, dù có ngã xuống thì cũng không có quan hệ đến nàng.

Nàng sợ hết hồn, hắn lại còn có thể nói như vậy. A Kết thật sự không muốn để ý đến hắn nữa, nhưng vẫn không tự chủ được mà khuyên bảo hắn: "Triệu công tử ngươi mau xuống đây đi, nếu như ngươi. . . . Triệu phu nhân làm sao bây giờ?"

Đáp lại lời nàng là việc bóng dáng nam nhân tiếp tục hướng về phía trước leo lên.

A Kết có thể làm thế nào? Nàng chỉ có thể tiếp tục chăm chú nhìn hắn, nhìn không chớp mắt, khoảng cách của hắn với đám hoa lan càng ngày càng gần, nhìn hắn hái nó, chậm rãi đi xuống. Chờ hắn đến chỗ nàng, A Kết kinh ngạc nhìn thấy lưng áo hắn đã ướt đẫm, cùng với những vết và lúc này khi hắn hái hóa càng làm nàng khó chịu.

Triệu Trầm nhảy đến chỗ nàng, nàng liền đưa áo cho hắn, xoay người đi.

"A Kết." Nam nhân phía sau nhanh chóng đuổi theo, thấp giọng gọi nàng, A Kết không muốn cùng hắn nói chuyện, nhưng lại bị hắn nắm cổ tay kéo lại. A Kết không có sức lực chống lại, bị hắn kéo về, nàng tức giận, nhưng khi vừa muốn nói hắn buông tay Triệu Trầm đưa hoa lan trong tay đến trước mặt nàng.

Mùi thơm ngát xông vào mũi, A Kết kim lòng không được cúi đầu xem.

Hoa lan, cánh trắng như tuyết, nhị hoa màu vàng nhạt, xinh đẹp, tao nhã.

Trong lòng mơ hồ, A Kết không thể tin được, ngẩng đầu, lại thấy đôi mắt phượng của nam nhân: "Đây, cho nàng đây."

A Kết nhìn đến ngây người.

Trên đầu là bầu trời xanh trong, một bên là vách núi đen, gió núi thổi cùng hoa lan tuyệt đẹp, cảnh sắc tươi đẹp khó gặp của mùa thu nhưng lại không bằng nam nhân tuấn tú trước mắt, làm cho lòng người rối loạn.

Ngay lúc nàng đang thất thần, Triệu Trầm mở miệng: "A Kết, ta đối với nàng tốt như vậy, nàng thật sự không muốn suy nghĩ lại một chút sao?"

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34

Triệu Trầm có đối xử tốt với mình không?

A Kết cũng không rõ nữa.

Trước ngày hôm nay, nàng đối với hắn chỉ có hận, hận hắn ép buộc, uy hiếp, hận hắn ý thế hiếp người, dù cho hôm qua hắn đã cứu nàng, những cảm kích của nàng sau khi bị hắn xâm phạm cũng biến mất. Nhưng mà hôm nay, tuy rằng hắn mở miệng chỉ biết chằm chọc nàng, luôn trêu đùa nàng, nhưng hắn thật sự đối xử với nàng rất tốt, giống như lần hắn giúp đỡ khi nai mẹ khó sinh. Không phải hứa hẹn qua loa bởi với thân phận của hắn không thể nào làm những việc này, chỉ là vì nàng mới làm.

Nàng nói hắn không tốt có được không?

Trong son động hắn quan tâm, cho nàng lối thoát, hắn vờn vàng cổng nàng đi đường, hắn dịu dàng cởi áo ngoài trải lên bờ cát, lại kiên nhẫn giúp nàng gỡ phần cháy đen trên cá, hơn nữa mới vừa rồi, hắn còn suýt nữa ở trên cao rơi xuống chỉ vì muốn hái hoa cho nàng.

Gả cho hắn sao?

Nhìn hoa lan trước mặt, cuối cùng A Kết lại lắc đầu. Nàng không biết làm sai để từ chối hắn, đành xoay người đi lên phía trước.

Không phải nàng ý chí sắt đá. Chưa từng có nam nhân nào đối xử với nàng như vậy, có lẽ trước kia Mạnh Trọng Cảnh cũng muốn đối xử tốt với nàng như vậy nhưng lại thành thật lễ phép, không nghĩ đến cùng nàng thân mật quá. Bây giờ Triệu Trầm vì nàng làm nhiều việc như vậy, nàng không thể nào thờ ơ.

Chỉ là, động lòng không có nghĩa phải gả cho hắn.

Nàng và Mạnh Trọng Cảnh là thanh mai trúc mã, nàng tự cho là rất hiểu hắn, nhưng kết cục thì sao? Còn Triệu Trầm, nàng chỉ biết hắn xuất thân giàu sang, hắn giỏi buôn bán, biết khi hắn lạnh lùng thì khí thế bức người, khi hắn dịu dàng lại làm người ta không thể kiềm chế mà tim đập loạn, cũng biết hắn có một mẫu thân rất tốt. Nhưng nàng cũng đầu hiểu hết về Triệu Trầm, ngay cả Mạnh Trọng Cảnh cũng có thể vì một người mới quen mà thay lòng, nàng làm sao có thể chắc chắn nam nhân có tiền lại xuất sắc này sẽ mãi đối tốt với nàng?

A Kết không dám dễ dàng tin tưởng thêm nam nhân nào hết, nàng chỉ cảm thấy, những nam nhân giàu sang lại càng có nhiều phiền phức hơn nam nhân bình thường. Trong thôn, Mạnh Trọng Cảnh là trường hợp đặc biệt, đa số mọi người trong thôn cưới nhau làm vợ chồng cũng chung sống với nhau vài chục năm. Mà ở trấn trên, những nam nhân giàu sang, hơi có chút tài của thì sẽ nuôi thông phòng, nuôi tiểu thiếp, như đương lại là trường hợp hiếm thấy. A Kết không tham tiền, từ nhỏ đã nghĩ muốn gả cho một người làm nông hiền lành thật thà, không có Mạnh Trọng Cảnh thì sẽ có người khác, có lẽ nàng không thích người đó nhưng nàng sẽ vẫn kiên trì, A Kết cũng không nghĩ mình xui xẻo đến mức tất cả các vị hôn phu sẽ đều dễ bị cướp mất.

Dù thế nào đi nữa, Triệu Trầm cũng không hợp với nàng, thực ra hắn cũng chưa biết nhiều về nàng, chỉ là vì vẻ ngoài của nàng mà muốn kết hôn thôi, chờ đến lúc nàng già đi, hắn lại gặp nữ nhân nào khác xinh đẹp hơn, thì sẽ thay lòng đổi dạ, thậm chí sẽ quán lấy người đó giống như bây giờ.

A Kết không dám đánh cược. Có lẽ nàng sẽ không dám thích ai như đối với Mạnh Trọng Cảnh trước kia nên nếu bị tổn thương cũng sẽ không thương tâm quá nhiều, nhưng nàng lại không muốn bị phản bội lần nữa. Cho nên, người như Triệu Trầm, nàng không dám gả cho hắn.

~

Triệu Trầm nhú mày nhìn bóng lưng A Kết.

Hai lần trước nàng từ chối gả cho hắn, hắn cũng không nói gì, nhưng sau khi ở chung tại bờ sông, hắn có thể nhìn ra nàng không còn quá phản cảm với mình như trước nữa, thậm chí vừa rồi nàng còn nhìn hắn đến sững sờ, sao lại vẫn như cũ mà không đồng ý?

Hắn nghĩ mãi mà không ra.

"A Kết." Triệu Trầm lại đuổi theo.

A Kết cúi đầu không dám nhìn hắn, Triệu Trầm xem xét lại bản thân, trước tiên cất hoa lan, rồi rất nhanh chỉnh áo quần lại chp chỉnh tề, lại cầm hoa đuổi theo. Nàng vẫn không chịu nhìn hắn, Triệu Trầm khó chịu, một tay giữ hoa, một tay kéo A Kết vào trong lòng." A Kết, nàng nói cho ta biết, rốt cuộc vì sao nàng không chịu gả cho ta? Đừng nói xứng hay không xứng, đối với ta cái này chẳng là gì, ta chỉ muốn biết vì sao nàng không đồng ý."

Hắn giữ chặt, nàng giãy giụa nhưng không thể thoát được, đành quay đầu trách hắn:"Buông, tối hôm qua ngươi đã đồng ý không dây dưa với ta nữa."

"Nàng không nói rõ ràng, ta sẽ không buông ra." Triệu Trầm nâng cằm nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng." Chẳng lẽ ta đối với nàng chưa đủ tốt hay sao? lúc này ta còn suýt nữa ngã chết cũng muốn mạo hiểm đi hái hoa lan nàng thích, nàng muốn ta phải làm gì nữa mới bằng lòng tin tưởng ta sẽ đối xử tốt với nàng?"

Trong mắt hần đầy lửa giận, nàng không dám nhìn chỉ cúi xuống:"Triệu công tử, cảm ơn người đối với ta tốt như vậy, chỉ là ta và người thật sự không hợp, không có lý do khác , người tin thì tốt, không tin cũng chẳng sao, ta chỉ có thể nói cho người biết, ta không nghĩ sẽ gả người, người có thể buông tay được không?"

Không có lý do gì. . . . .

Triệu Trầm cúi đầu nhìn nàng, "Ý của nàng là, mặc kệ ta đối với nàng tốt thế nào đi nữa nàng cũng sẽ không đồng ý gả, cho dù ta thiếu chút nữa vì nàng mà chết, nàng cũng không chịu?"

Thanh âm của hần rất bình tĩnh, nghe không ra vui hay giận, lại lạnh giá làm lòng người run rẩy, A Kết không dám nhìn về mặt của hần, thấp giọng nói phải.

Khi nàng nói chuyện, mi mắt rũ xuống, rèm mi run run, có thể biết nàng đang nói thật. Triệu Trầm cười lạnh một tiếng, buông nàng ra, đi nhanh đi lên phía trước, đi được hai ba bước, hần đưa tay lên, đám hoa lan kia liền bị hần đá vào trong bụi cỏ, rải ngổn ngang, thê lương cùng cực.

Gió núi dường như đã trở nên lạnh hơn, làm khô mồ hôi trên người nàng.

A Kết nhìn nam nhân đã rời đi.

Lúc tâm tình tốt, hần liêu lĩnh hái hoa, khi không vui, hần lại tùy tiện đem hoa vứt đi. Hần đối với hoa lan như vậy, phải chăng cũng sẽ đối xử với nữ nhân như thế? Lúc còn thích thì nâng niu trên tay, khi buồn bực lại giầy xéo.

A kết quay đầu, trên vách đá dựng đứng chỉ còn một bụi cỏ xanh biếc, nếu hoa lan không bị hái đi, bụi cỏ xanh biếc ấy sẽ tiếp tục chăm sóc nó. A Kết đã nghĩ sẽ gả cho một nam nhân bình thường, về ngoài người đó không cần dễ nhìn, không cần có nhiều tiền thậm chí không cần biết nói lời ngon tiếng ngọt, chỉ cần người đó chịu ở bên cạnh nàng, nàng đã thấy đủ, đó chính là cuộc sống nàng muốn.

Nam nhân đã tiến lên rất xa ở phía trước, A Kết liếc mắt nhìn hoa lan trong bụi cỏ một cái rồi nhát chân đi theo.

Nàng không đuổi theo hần, chỉ đi theo từ xa, không lạc đường là được.

~

Hai người cứ tiếp tục một trước một sau tiến bước, đi rồi lại đi, dần dần A Kết cũng cảm thấy không đúng, dù cho nàng không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc, nhưng thỉnh thoảng Triệu Trầm lại rẽ quanh, dù cho nàng chưa từng đi vào núi cũng phát hiện hần cố ý kéo dài thời gian xuống núi.

Vì giận nàng sao?

A Kết lau mồ hôi trên trán, hần muốn làm khổ nàng là chuyện bình thường, chỉ có điều nàng thật sự sắp không đi nổi nữa.

Ngay khi nàng do dự xem có nên mở miệng hay không thì Triệu Trầm bỗng quay người đi về phía nàng.

A Kết không dám nhìn ánh mắt hần, chỉ có thể cúi đầu nhìn dưới chân, chờ khi hai người chỉ còn cách nhau vài chục bước thì A Kết mới không nhịn được hỏi:"Chúng ta sắp xuống núi chưa?"

Triệu Trầm tiếp tục tiến gần về phía nàng:"Nhanh thôi, nhưng mà ta vừa mới có ý đưa nàng đi vòng quanh, giờ nàng có muốn đi hay không?"

A kết nhú mày, ngẩng đầu nhìn hần: "Người có ý tứ gì?"

Triệu Trầm nhìn nàng cười: " A Kết, ta đã nói qua với nàng, ta muốn cưới nàng, cũng cảnh cáo nàng đừng cho ta cơ hội, nhưng không khéo là nàng lại bị kẻ ác bắt cóc, ta là người đầu tiên tìm ra manh mối nên mới suốt đêm đi tìm nàng, khi ta rời đi, đã nói với Trần Bình trưa hôm nay mới dẫn bá phụ và những người khác đến chân núi này, nếu ta đoán không nhầm, thì lúc này có lẽ bọn họ đã vào núi."

Phụ thân sắp đến, A Kết phải vui mới đúng, nhưng lời nói thâm thúy của nam nhân làm cho nàng sợ hãi, lui về sau rẩy trước điều hần nói: "Vì sao..."

"Vì sao không báo cho bá phụ ư?" Triệu Trầm tiếp tục đến gần, A Kết lại lui nhanh về sau, hần lại cứ không nhanh không chậm tiến đến, âm thanh cũng thật bình tĩnh:"Ta đến trước, đương nhiên là muốn có thời gian ở chung với nàng, ta nghĩ ta đối xử tốt với nàng, nàng sẽ đồng ý gả cho ta. Nhưng nàng lại không đồng ý, nên ta đành đổi biện pháp khác. A Kết, nàng nói xem, nếu ta công nàng xuống núi, bị bá phụ và những người khác bắt gặp, nàng sẽ phải gả cho ta đúng không nhỉ?"

Tuy là câu hỏi, nhưng ánh mắt lại lóe lên, cả người A Kết lạnh run, chỉ cảm thấy những cảm kích lúc trước nàng cảm nhận được chỉ là một trò hề. Nàng thực sự đàn độn, có thể đối với cô nương vài lần chạm mặt mà ép buộc và mạo phạm thì làm sao có thể chân thực đối xử tốt với một người được chứ? Hần làm hết tất cả mọi chuyện đều đã trải qua tính toán tỉ mỉ, đều là để nàng có thể cam tâm tình nguyện gả cho hần, thế mà lại còn vô si lừa nàng cùng hần ngủ một đêm.

Biết mình chạy không thoát, A Kết lui dần đến bên cạnh một gốc cây già, nghiêm mặt, tái nhợt cảnh cáo hần:"Người đừng lại đây, nếu người lại gần một bước ta liền đâm đầu chết, ta thà chết cũng không muốn gả cho người!"

Triệu Trầm dường như không nghe thấy, khi cách nàng khoảng năm bước thì dừng lại, mặt không thay đổi nhìn nàng:" Vậy nàng cứ chết đi, nếu nàng

không muốn gặp lại cha mẹ nữa, không muốn gặp lại đệ đệ và muội muội, nếu nàng muốn cho cha mẹ nàng người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, nếu nàng muốn đệ đệ và muội muội của mình bởi vì không ở nhà cùng nàng để nàng xảy ra chuyện mà tự trách cả đời, nếu nàng có thể chịu được việc làm cho họ khổ sở vậy nàng cứ chết đi. Sau khi nàng chết ta cũng sẽ công nàng xuống núi, ta sẽ nói với bá phụ, nàng không muốn chịu nhục vì lũ người xấu kia nên đã tự sát bỏ mình bảo toàn thanh danh, như vậy có được không?"

A Kết đã khóc không thành tiếng.

Nàng không muốn chết, nàng cũng không muốn làm cho cả nhà thương tâm, nàng muốn sum họp bên họ.

"Thế nào? Không muốn chết nữa sao?" Nhân lúc nàng đang thất thần, Triệu Trầm bước một bước dài đến giữ lấy nàng, áp nàng vào thân cây.

A Kết giãy giụa nhưng không thoát được, nàng hận hấn đến tận xương tủy, "Ta sẽ không chết, nếu vì người chết thì thật không đáng! Người muốn làm cái gì thì làm cái đó, tốt lắm, cho dù người có công ta xuống núi, sau khi về nhà sau ta sẽ nói hết mọi chuyện cho cha ta biết, ta thà rằng cả đời không lấy chồng, thà rằng cắt tóc làm ni cũng sẽ không gả loại người cầm thú như người!"

Triệu Trầm cúi đầu, cười, bàn tay to lớn áp lên mặt nàng. A Kết quay đầu đi nhưng bị hấn nắm cằm giữ lại, sau đó, hấn cúi đầu, trán hấn gần như chạm vào trán nàng, giọng nói như từ địa ngục truyền đến: "A Kết, nàng biết cái gì gọi là sống không bằng chết không? hôm nay ta công nàng xuống núi, nếu gặp được hai vị bá phụ thì cũng gặp hạ nhân 2 nhà Triệu, Chu. Nếu nàng đồng ý gả cho ta, chuyện này sẽ không bị truyền ra ngoài, nếu không trước khi trời tối chuyện nàng bị kẻ xấu bắt đi cùng với việc nàng cùng ta ở trong sơn động một đêm sẽ bị truyền ra khắp thôn khắp trấn. Đến lúc đó cho dù nàng thấy không sao, cho dù nàng xuất gia lánh sự đời, nhưng còn cha mẹ nàng thì sao? Còn nữa, muội muội của nàng nếu có một trường tỷ mất hết thanh danh, nàng cảm thấy muội ấy có thể gả cho một gia đình nào đó tốt ư? Tiểu Cửu nữa, nếu hai tỷ tỷ, một xuất gia, một không gả được thì ai bằng lòng gả con gái cho đệ ấy? Nàng nói thử xem, như vậy có phải là sống không bằng chết không?"

Giọng nói hấn như đang đổ dành, lại mang theo sự mê hoặc dẫn dắt suy nghĩ của A Kết. Nàng dường như đã nhìn thấy cảnh tượng cha mẹ khóc lóc khuyên nàng đừng xuất gia, nhìn thấy muội muội ngày thơ lại trở thành người suốt ngày ngồi trong nhà thờ dài, cũng thấy cả đệ đệ thích cô nương nhà người ta nhưng nàng ta lại bị gả cho người khác...

Cả người A Kết run run, nếu không phải hấn đang giữ lấy nàng, nàng đã vô lực mà ngã xuống. Nàng không thể chết được, nhưng sống cũng bị giày vò, nàng phải làm sao đây?

A kết không muốn cầu xin Triệu Trầm, nhưng giờ nàng đã cùng đường, nàng đành khóc cầu xin hấn: "Triệu công tử, ta cầu người, cầu người buông tha ta. ...."

Nàng khóc đứt ruột đứt gan, tuyệt vọng bất lực, Triệu Trầm chỉ đứng nhìn nàng.

Hấn đối với nàng tìm mọi cách lấy lòng, nhưng nàng lại ý chí sắt đá không chịu nhận, vậy nên đừng trách hấn giúp nàng hiểu sớm về thủ đoạn tính kế. Tương lai vợ chồng là một, hấn sẽ đem hết sức lực để chăm sóc tốt nàng, nhưng ở nơi này, dù cho hấn sẽ cố gắng bảo vệ nàng nhưng hấn cũng chỉ là hạ thần, nàng phải chậm rãi trưởng thành lên, ít nhất có thể tự bảo vệ mình, hiện tại hấn chỉ muốn dạy nàng trưởng thành mà thôi.

Hấn tự tay giúp nàng gạt lệ, giọng điệu dịu dàng: "A kết, thực ra ta làm nhiều việc như vậy, đơn giản vì muốn cưới nàng, chỉ cần nàng đồng ý gả cho ta, nhưng người nàng lo lắng cũng đều sẽ ổn. Đối cách nói khác, ta có thể bỏ qua cho người nhà nàng, tuyệt đối không sẽ không bỏ qua cho nàng, hiện tại chỉ xem nàng lựa chọn như thế nào. Chết, sống không bằng chết, hay vui vẻ gả cho ta, ba con đường này, dù cho nàng chọn cái nào ta cũng sẽ theo nàng."

Dùng âm thanh dịu dàng để nói những lời tàn nhẫn nhất.

A kết nhắm mắt lại, nàng có sự lựa chọn sao?

Triệu Trầm nhìn nàng, không hỏi lại, kéo tay nàng, xoay người ngồi xổm xuống, kéo nàng lên lưng mình. A Kết theo bản năng kháng cự, nhưng Triệu Trầm gia tăng lực tay nàng không thể nào chống đỡ, ngã vào người hấn bị hấn thuần thực công lên, dù cho nàng khóc hay đánh thì hấn cũng làm như không biết, từng bước tiến lên.

Đây là lần thứ hai A Kết bị hấn công, lần này khác lần trước, nàng không còn thấy ngượng ngùng xấu hổ chỉ thấy tuyệt vọng cùng cực. Hấn cho nàng ba con đường, chết, sống không bằng chết hoặc gả cho hấn, A Kết có thể tưởng tượng được nếu nàng không gả cho hấn sẽ có cuộc sống như thế nào, hấn chính là một con sói, chỉ phút trước còn dịu dàng liếm nàng, ngay sau đó hàm răng sắc bén đã xuyên qua cổ họng nàng...

Nước mắt ngừng rơi, A Kết ngờ ngác nhìn nam nhân, hấn nghiêng mặt, trong trẻo nhưng lạnh lùng tuấn đạt, môi mím thật chặt, quyết tâm, cố chấp. Nhìn hấn, A Kết nghĩ tới Triệu phu nhân, nàng dò dẫm mở miệng: "Ta không thích người, cho dù sanh con đường cái cho người, ta cũng sẽ không thích người, như vậy người vẫn muốn lấy ta sao?"

Triệu Trầm không dừng lại: "Sớm muộn gì nàng cũng sẽ thích ta."

Hấn vẫn tự đại như vậy.

A Kết cười khổ.

Phía trước bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, A Kết nghe ra thanh âm của phụ thân, của dưỡng và những thanh âm xa lạ khác. Trong lòng A Kết vui vẻ, định gọi người thì Triệu Trầm dừng lại, nghiêng đầu nhắc nhở nàng: "Nàng tốt nhất nên giả vờ hôn mê, như vậy sẽ không thể không để ta công,

nếu đã tỉnh còn để ta công, tuy phụ thân nàng không nghĩ nhiều nhưng hạ nhân không tránh khỏi hiểu lầm."

A Kết không nói gì.

Cô nương tốt nào lại vô duyên vô cớ để người lạ công đi chứ? Trừ khi trong lòng nàng có ý với hân.

Tiếng bước chân lộn xộn ngày càng gần, A Kết nhìn phía trước, nghĩ đến nam nhân này cho nàng lựa chọn ba con đường, hai tay chậm rãi nắm chặt đầu vai hân, dùng hết khí lực, móng tay đâm vào vai hân chảy máu. Triệu Trầm im lặng cảm nhận sự hận thù của nàng đến khi nàng cúi người dựa đầu vào vai hân, hoàn toàn im lặng, hân mới tiếp tục đi, "Nàng nghỉ ngơi cho tốt, những việc khác giao cho ta, yên tâm, chỉ cần hai người chúng ta đính hôn, việc này sẽ chỉ là một đoạn giai thoại, đối với danh dự của nàng không có tổn hại gì."

Không có người trả lời hân.

Triệu Trầm cũng không cần nàng trả lời.

Một lúc lâu sau, hai chiếc xe ngựa chạy nhanh tiến vào sân Lâm gia.

Lâm Hiền từ chiếc xe thứ nhất nhảy xuống, xoay người theo Chu Bồi tiếp nhận nữ nhi, khi Triệu Trầm từ chiếc xe ngựa phía sau nhảy xuống thì Lâm Hiền đã ôm A Kết đi đến phòng chính, nhóm người Liễu thị, Tiểu Liễu thị và Lâm Trúc đang cố gắng để không khóc. Chờ Lâm Hiền ôm A Kết đặt lên giường, Liễu thị lập tức cởi giày ngồi lên, ôm nữ nhi đang mê man khóc, hỏi trượng phu: "A Kết làm sao vậy? Nàng làm sao vậy . . ."

Nghe được thanh âm của mẫu thân, A Kết rút cuộc nhìn không được, giả vờ đã tỉnh, ngay sau đó bỏ nhào vào lòng Liễu thị khóc rống lên. Sợ hãi cùng ủy khuất, không thể nê hà cùng không thể nói ra cho bớt thống khổ, chỉ có khóc lên mới giảm bớt, mới không hít thở không thông.

Mẹ con cùng nhau khóc, sau một lúc lâu Liễu thị mới cầm lấy khăn lau lệ cho con, ôm nữ nhi hỏi trượng phu: "Người mau nói cho thiếp biết, rốt cuộc sao lại thế này?"

Lâm Hiền nhìn nàng, nghĩ đến tình cảnh ở trên núi gặp tình cảnh Triệu Trầm công nữ nhi đi tới, nhất thời không biết mở miệng như thế nào.

Triệu Trầm luôn đứng ngoài cửa, lúc này đi đến, ánh mắt đảo qua mọi người trong phòng, cuối cùng hướng lên giường Liễu thị quý xuống: "Bá mẫu, hôm qua con nghe tin, biết đại cô nương bị người xấu bắt vào trong núi, suốt đêm đi tìm nàng, cứu nàng từ trong tay kẻ xấu ra. Bá mẫu đừng vội, đại cô nương bình yên vô sự, chỉ là sợ hãi quá mới ngất đi. Trong núi đêm tối đường khó đi, chúng con không thể không ở trong sơn động một đêm, sáng nay mới vội vàng xuống núi. Bá mẫu, thực ra tại hạ rất ngưỡng mộ đại cô nương, sớm muốn cầu thân nhưng thời gian quen biết quá ngắn, nghĩ rằng bá phụ bá mẫu sẽ lo lắng không đem đại cô nương giao phó cho con nên mới chậm chạp không mở miệng. Hai ngày này ở trên núi, đại cô nương hôn mê bất tỉnh, khi ta chiếu cố nàng khó tránh khỏi có điều đường đột. Nam nhi đội trời đạp đất, Thừa Viễn hôm nay thành tâm hướng bá phụ và bá mẫu cầu hôn, mong bá phụ, bá mẫu đem đại cô nương gả cho con, con sẽ đối xử với nàng thật tốt, cả đời chỉ có mình nàng."

Gần từng tiếng, nói năng khí phách.

Tất cả mọi người Lâm gia ngây ngẩn cả người, trừ A Kết đang nức nở trong lòng Liễu thị, khiếp sợ nhìn nam nhân quý trên mặt đất.

Liễu thị không tự chủ được nhìn về phía trượng phu.

Nói thật, A Kết gặp phải việc này, nếu Triệu Trầm không muốn cưới, bọn họ cũng không có biện pháp, cũng không thể mặt dày mày dạn cưỡng bức đối phương phụ trách, người ta nếu thấy nữ nhi chướng mắt, mặc dù miễn cưỡng cưới. Nhưng không lấy hân, A Kết đã bị hân ôm qua, nam chưa vợ, gái chưa chồng còn ở trong núi một đêm, một khi truyền ra, thanh danh A Kết sẽ không còn. Bởi vậy khi Triệu Trầm chủ động cầu hôn đã giúp Lâm gia thoát khỏi tình cảnh nan giải.

Liễu thị đã muốn đáp ứng .

Thành thân nhiều năm, Lâm Hiền chẳng lẽ không nhìn ra suy nghĩ trong lòng thê tử. Nhưng nghe Triệu Trầm cầu hôn lại không ngẩng đầu nhìn nữ nhi, hân im lặng thờ dài, hai tay nâng Triệu Trầm dậy nói: "Thừa Viễn, con đối với A Kết có ân cứu mạng, hiện tại con đồng ý cho nàng danh phận là phúc khí của A Kết cũng là Lâm gia chúng ta trèo cao, nhưng A Kết đại nạn trở về, ta với bá mẫu hiện tại đều vội vàng trấn an nàng, không có lòng dạ nào nghĩ đến việc này, thư thư vài ngày nữa chúng ta sẽ cho con câu trả lời thuyết phục có được không?"

Triệu Trầm vội nói: "Bá phụ bá mẫu không cần băn khoăn, nếu có thể cưới được đại cô nương, Thừa Viễn chắc chắn sẽ xem nàng như trân bảo, nếu con với đại cô nương vô duyên, con cam đoan việc hôm nay sẽ không truyền ra ngoài nữa chữ. Tốt lắm, bá phụ bá mẫu chiếu cố đại cô nương đi, Thừa Viễn cáo từ, ba ngày sau lại đến thăm."

Thấy hân cam đoan, Lâm Hiền thật tâm cảm kích, tự mình đưa hân xuất môn.

~

Tiền Triệu Trầm xong, sau khi Lâm Hiền đi vào cũng không lập tức cùng người nhà thương lượng việc hôn sự mà phân phó tỷ đệ Lâm Trúc: "A Trúc, người nhanh đi nấu chút nước ấm và canh gừng cho đại tỷ người uống. Tiểu Cửu ra sau viện ôm cũi lừa giúp đỡ nhị tỷ."

Vì trưởng tỷ làm việc, hai tỷ đệ đương nhiên vui vẻ cùng đi ra .

Lâm Hiền để thế tử và em vợ ở trong phòng chiếu cố nữ nhi, hần mời Chu Bồi đi ra ngoài, thấp giọng nói: "Em rể, cho tới bây giờ, Triệu công tử đã chủ động cầu hôn, gia thế hần như vậy, theo lý thuyết là A Kết treo cao, và lại hai nhà kết giao không lâu, ta đối với Triệu gia hiểu biết không nhiều, muốn người giúp ta hỏi thăm, đệ xem có được không?"

Chu Bồi không vui nói: "Tỷ phu nói chuyện quá khách sáo rồi, A Kết là cháu bên vợ đệ, đệ xem hai nàng gần như là con gái mình mà đối xử, chuyện Triệu gia cho dù tỷ phu không đề cập tới, đệ cũng sẽ tận lực hỏi thăm rõ ràng. Tỷ phu yên tâm, chậm nhất từ giờ tới buổi tối, đệ nhất định đem tin tức báo cho huynh biết."

"Lâm phiên em rể." Nói xong, Lâm Hiền nhìn trời thờ dài, không biết nên nói gì nữa. Năm nay giống như năm hạn của nữ nhi, đầu tiên là Mạnh Trọng Cảnh từ hôn, hôm qua lại bị người bắt đi, nay Triệu Trầm cầu hôn là chuyện tốt, nhưng vì sao trong lòng hần luôn bất an, mọi chuyện phát sinh quá nhanh khiến người ta ứng phó không nổi.

Bên trong phòng, được mẫu thân trấn an, A Kết dần dần bình tĩnh trở lại, đem sự tình kể lại, tránh nặng tìm nhẹ, chuyện người nọ một chữ cũng không đề cập. Kết quả đã định, có vất vả thì nàng tự mình chịu không muốn cha mẹ vì nàng mà nóng ruột nóng gan.

Liễu thị vẫn như cũ đem nữ nhi ôm vào trong ngực, tỉ mỉ vào đỉnh đầu nàng, tay nhẹ nhàng vuốt phẳng mái tóc dài của nàng: "Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi, A Kết phúc lớn mạng lớn, chuyện quá khứ đã trôi qua, về sau nương không bao giờ để con ở trong nhà một mình, không để con xảy ra chuyện nữa, A Kết đừng sợ a. . . . ."

Tiểu Liễu thị ngồi ở bên cạnh, đôi mắt cũng hồng hồng, nắm tay nàng nói: "A Kết, chuyện con mất tích cũng chỉ có người nhà biết, bên ngoài giấu giếm nghiêm kín, con đừng nghĩ nhiều."

A Kết nhìn đi cười yếu ớt: "Di yên tâm, có thể trở về đến ta đã biết chừng, sẽ không tưởng này có không."

Thấy nàng cười, tâm tình của Liễu thị và Tiểu Liễu thị cuối cùng cũng bớt trầm trọng.

Mặt trời ngã về tây, Chu Bồi bởi vì có việc muốn làm ở trên trần trên nên rời đi, Tiểu Liễu thị thương cháu nên ở lại.

Thầy thuốc đến đây rồi đi, kê vài thang an thần, nước nóng ở phòng bếp cũng nhanh chóng được chuẩn bị xong.

Liễu thị liếc mắt nhìn Tiểu Liễu thị, Tiểu Liễu thị ngẫm hiểu, kêu Lâm Trúc cùng nàng đi chuẩn bị cơm chiều. Trong sương phòng phía tây chỉ còn mẹ con hai người, Liễu thị vuốt mái tóc dài của nữ nhi, từ ái nói: "A Kết mau tắm rửa đi, nương giúp con tắm, sau khi con lớn lên, nương đã lâu không giúp con."

Lâm Trúc tuổi còn nhỏ có lẽ không rõ, nhưng A Kết lại biết, đầu tiên là nàng bị người bắt đi, sau lại cùng Triệu Trầm ở trong núi đợi một đêm, cho dù nàng nói mình không gặp chuyện không may, mẫu thân không chính mắt xác định một chút chắc chắn nếu không sẽ không an tâm.

Cho nên A Kết gạt đầu, nhưng vẫn ngượng ngùng nói: "Nương người đi ra ngoài trước đi, chờ ta gọi người rồi hãy tiến vào."

"Nha đầu kia còn ngượng ngùng với nương sao." Liễu thị triu mến sờ đầu trưởng nữ nhưng vẫn đi ra ngoài.

Rèm cửa hạ xuống, A Kết có chút buồn bã, cũng may không lâu lắm, xoay người rút đi quần áo bước vào trong nước, sau một hồi mới mời Liễu thị vào: "Nương, con tắm, người giúp con gội đầu đi."

"Tốt, nương sẽ giúp con gội đầu." Liễu thị đi vào, bình tĩnh đi đến chỗ thùng gỗ, đến gần, nàng cẩn thận xem xét, động tác mềm nhẹ đem tóc nữ nhi nắm vào trong tay, cúi đầu im lặng đánh giá dấu vết trên người nữ nhi.

Cô nương da dẻ nõn nà, không có dấu vết bị chạm qua.

Liễu thị nhìn thoáng qua liền thu lại tầm mắt, đứng dậy thì nước mắt rơi. Nữ nhi bình an, nàng hoàn toàn yên tâm.

Tắm rửa xong, bôi lại tóc, thì trời đã tối.

Có lẽ là nước ấm làm tiêu tan mệt mỏi, hoặc là về nhà ở bên thân nhân thì an lòng, A Kết bình tĩnh, cười nói cùng người nhà vây quanh bàn dùng cơm. Người một nhà không ai đề cập chuyện ngày hôm qua, giống như chuyện đó chưa từng xảy ra, cười nói vui vẻ.

Dùng xong cơm chiều, Liễu thị cùng Tiểu Liễu thị chuyển đến sương phòng phía tây, ngủ cùng hai tỷ muội.

Sau khi đi nằm, trong phòng yên tĩnh trở lại, nhưng A Kết biết, ba người kia đều không ngủ.

Một lát sau, Liễu thị xoay người, tay để lên chân A Kết, nhẹ nhàng vỗ, nói chuyện phiếm vài câu sau mới thử thăm dò hỏi: "A Kết, người cảm thấy Triệu công tử như thế nào?"

Hần tàn nhẫn như sói, âm độc như xà.

Trong lòng A Kết muốn nói như vậy nhưng ngoài miệng lại nhẹ giọng nói: "Nương, con biết người muốn nói gì. Triệu công tử, trước kia con không thích hần, nhưng ngày hôm qua hần đã cứu con, nếu như không có hần, chỉ sợ con không thể gặp lại mọi người. Con rất cảm kích hần, nếu hần không chê con còn muốn kết hôn, nương hãy thay con đồng ý đi."

Gả cho người nợ, nàng thật sự không thể giả vờ vui mừng, đành phải đáp ứng, dù sao chỉ cần gả nàng thì hẳn sẽ vừa lòng .

Nàng không vui , trong lòng vẫn là trở ngại, tại vì tình thế không thể không gả, đừng nói đến người đã làm mẹ như tỷ muội Liễu thị, ngay chính Lâm Trúc cũng đều có thể nghe ra.

Nhưng Liễu thị đã đoán sai nguyên nhân trường nữ không muốn gả , thờ dài nói: "A Kết, con còn nhỏ, một chút áp lực trước đây không tính là gì, sau này hãy mở lòng ra mà sống. Triệu công tử đáng vẻ đường đường khiêm tốn lễ phép, hẳn đối tốt với con, chuyện trước kia con hãy quên đi, cùng hẳn sống tốt, được không?"

A Kết cảm tay của mẫu thân, "Vâng" một tiếng, không nói thêm.

Ba ngày sau, Triệu Trầm đem lễ vật tới bái phỏng, không ngờ Lâm gia đáp ứng việc hôn nhân.

Mặt hẳn lộ vẻ vui mừng, trên người không còn trầm ổn như trước nữa, giống như thiếu niên mười bảy tuổi vì sắp thành thân mà vui vẻ, vui vẻ đến mức vợ chồng Lâm Hiền giữ hẳn ở lại ăn cơm trưa, hẳn cũng không ở lại, nói muốn về nhà sớm một chút, cùng mẫu thân thương lượng việc cầu hôn.

Hắn coi trọng A Kết như thế, Liễu thị rất vui mừng, chỉ cần nam nhân có tình, cho dù A Kết không vui, sau hôn lễ sẽ từ từ thích ứng thôi.

So sánh với sự vui mừng của Liễu thị, trong lòng Ninh thị rất là phức tạp.

Nàng chưa từng nghĩ tới, một ngày kia, nàng với nhi tử cùng nhau lừa hôn.

Nhưng là không lừa, nếu thân phận thật của họ lộ ra, hơn nữa nếu họ công khai thân phận thì Lâm gia có thể đưa nữ nhi vào hố lừa được sao?

Hết thấy đều là nhi tử gây họa!

Ninh thị bỏ thiếp canh(cái ghi ngày sinh tháng đẻ của một ai đó ấy) mà Triệu Dẫn Đình đã làm giả lúc trước đặt lên bàn, nhú mày hỏi Triệu Trầm: "Bây giờ là lừa bọn họ, sang năm, tương lai thì sao? Sự tình luôn luôn thay đổi mỗi ngày, nếu đến ngày bại lộ, đến lúc đó con nghĩ ta có mặt mũi nào gặp lại họ?"

Triệu Trầm im lặng đem thiếp canh bỏ vào trong tay áo, kiên định nói: "Nương không cần lo lắng, sau hôn lễ ta sẽ tự mình hướng nhạc phụ đại nhân xin lỗi, thẳng thắn hết tất cả, nhạc phụ là người sáng suốt, nhiều nhất chỉ trách ta, sẽ không giận chó đánh mèo."

Ninh thị cười lạnh: "Sau hôn lễ mới xin lỗi? Còn không phải ý vào việc nữ nhi của họ đã là của con sao, con chắc chắn họ sẽ không hủy hôn sao?"

Triệu Trầm im lặng.

Ninh thị có chút đau đầu, đứng dậy nói : "Thừa Viễn, chuyện vợ chồng các con ta không hỏi đến, nhưng A Kết là một cô nương tốt, bị con lừa vào trong đại trạch viện, tốt nhất là con nói được làm được, nếu không tương lai nếu nàng phải chịu ủy khuất, chỉ cần nàng muốn rời đi, ta liền làm chủ cho nàng cùng cách (hòa ly-hòa bình ly hôn) với con." A Kết không giống như nàng, con bé sẽ luôn có đường lui cho mình.

Triệu Trầm biến sắc, khi Ninh Thị tới cửa cao giọng nói : "Nương quá lo lắng, sẽ không có ngày đó ."

Hắn cùng nàng, nhất định sẽ không như thế.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Khi Triệu Trầm cầm được thiếp canh của A Kết trong tay thì đã nhìn một lúc lâu mới làm ra vẻ sai người đưa đến chùa nhờ cao tăng xem quẻ.

Kết quả đương nhiên là đại cát.

Bất tự hai bên hợp nhau, Triệu Trầm liền tìm Lâm Hiền bàn bạc, hy vọng trước Trung thu có thể chọn một ngày để hai nhà đàm hỏi, chính thức xác định hôn sự.

Lâm Hiền hơi trầm ngâm nhưng cũng đồng ý. Dù sao thì trường nữ cũng đã bị người ta chiếm tiện nghi, xác định sớm một chút cũng yên tâm hơn, về phần ngày cưới thì năm nay hay sang năm xuất giá đều được, chờ ngày tốt mà Triệu gia đưa đến hẳn sẽ chọn cái nào trẻ nột chút, ở nhà thêm được bao nhiêu thì ở.

Xem hoàng lịch, xác định là vào ngày 8 tháng 12.

Ngay trước ngày tốt cho cháu gái, Tiểu Liễu thị liền đến Lâm gia giúp Liễu thị chuẩn bị yến hội cho hôm sau. Chỉ là khi xuống xe, bỗng nhớ lại sự việc năm trước của cháu gái với Mạnh Trọng Cảnh, lại có chút chạnh lòng.

Tiểu Liễu thị kéo Liễu thị về phía hàng rào, giả vờ xem nai, lặng lẽ nói: "Mấy ngày nay A Kết thế nào? Đã nghĩ thông suốt chưa?" Bên trong hàng rào, Ô ô đang ăn, cứ chốc lát nó lại quay đầu nhìn các nàng bằng đôi mắt to ngập nước, đôi khi lại nhìn Tiểu Liễu thị đến suýt thất thần.

Nhắc tới chuyện này, Liễu thị lại phiền lòng, đứa nhỏ này từ xưa đến nay chuyện gì cũng giấu trong lòng không nói ra, muốn an ủi nàng cũng không biết tìm cơ gì. Cũng may A Kết không quá vui mừng nhưng không buồn phiền ừ đột, xem ra cũng không ác cảm quá mức đối với cuộc hôn nhân này.

Tiểu Liễu thị nghe xong lời tâm sự của tỷ tỷ liền nói: "Ừ, A Kết còn nhỏ, trong thời gian ngắn chưa nghĩ thông suốt được, chỉ cần sau này Triệu công tử đối xử tốt với nàng, vợ chồng hằng ngày ở cạnh nhau chắc A Kết sẽ rất nhanh quên đi những chuyện đã xảy ra." Cháu gái đầu rất dễ dỗ, thường hay mềm lòng, hơn nữa tướng mạo của Triệu công tử như vậy thì đến ni cô trong am thấy có khi cũng rung động, nếu hẳn thật sự muốn chung sống với A Kết thì sao A Kết có thể chối từ được? Nàng là người từng trải, hiểu biết nhiều hơn, mọi người đều nói nam nhân thích cái đẹp, nhưng phụ nữ cũng thế thôi.

Liễu thị gật đầu đồng ý. Con rể tương lai ngọc thụ lâm phong, gia thế cùng nhân phẩm rất tốt, đừng nói đến mấy cô nương trong thôn, nếu bây giờ quay lại lúc nàng còn trẻ mà có được người như vậy cùng Lâm Hiền đến cầu hôn, Liễu thị cũng không chắc mình sẽ chọn trượng phu hiện tại của mình...

Bỏ qua những suy nghĩ vớ vẩn, Liễu thị thật sự thích con rể tương lai này. Là mẹ ruột, ngoại trừ ý muốn của nữ nhi, nàng còn lo lắng nhiều thứ hơn. Ví dụ như, trước kia A Kết hủy hôn, tuy rằng mọi người trong thôn đều biết lỗi do Mạnh gia nhưng một số con cháu trong mấy nhà quan hệ không tốt với Lâm gia luôn bàn tán chế nhạo A Kết. Trong lòng Liễu thị biết rõ những điều này nên luôn mong muốn tìm được con rể tốt cho con gái để chặn lại mấy cái miệng không ra gì kia. Hiện tại thì đã tốt rồi, con rể tương lai cái gì cũng hơn Mạnh Trọng Cảnh, Liễu thị còn có thể tưởng tượng được mấy người kia đổ mắt ghen tị mà nhìn theo.

Buổi tối bốn người lại ở chung với nhau, nói cười, cãi nhau ầm ĩ, cuối cùng Liễu thị phát uy làm cho cả Tiểu Liễu thị và Lâm Trúc đều im lặng.

Tỉnh lại vào ngày hôm sau, bầu trời quan đặng, không khí cuối thu dễ chịu.

Lễ đạm ngô không thể lớn hơn lễ cưới, nhưng trong nhà gái muốn làm náo nhiệt một chút, mời thêm bạn tốt đến xem con rể tương lai.

Triệu gia không nói gì nhưng A Kết cũng muốn trang điểm một chút.

Tiểu Liễu thị tự tay chuẩn bị áo quần cho nàng, phía trên là màu đỏ cùng vật áo màu tím, cổ áo và cổ tay áo thêu hình hoa liễu quấn vào bằng kim tuyến, dưới thắt lưng là váy dài cùng màu, giày thêu màu đỏ thẫm, không phải là giá y (áo váy cưới) long trọng đẹp để quý giá, nhưng cũng hết sức vui mừng. Trước kính trang điểm, Tiểu Liễu thị tự mình giúp A Kết chải đầu, trên búi tóc cắm một cây trâm Hồ Điệp bằng vàng, trên tai lại đeo thêm đôi khuyên tai trân châu, chuẩn bị xong thì nhìn lên thấy cô nương trong nhà mắt sáng ngời như nước, môi không điểm mà hồng, so với hoa sen còn đẹp hơn nhiều.

Tiểu Liễu thị cực kỳ hài lòng, đi đến bên người cháu gái cười: "Nào, A Kết, quay lại đây mà xem tay nghề của di như thế nào đi."

A Kết cũng nhìn sang.

So với năm trước, nàng nay đã trưởng thành hơn, nhưng trong mắt chỉ là sự bình tĩnh, không còn có sự ngượng ngùng và vui sướng của năm đó nữa. A Kết vẫn nhớ rõ, khi đó chỉ cần có người nhắc đến chữ Mạnh nàng cũng liền xấu hổ không thôi, chờ mọi người ra ngoài, chỉ còn mình nàng trong phòng nàng mới lên lút vui mừng.

Đây là sự khác biệt của việc gả cho người trong lòng và gả cho người xa lạ phải không?

Cho dù không lấy Triệu Trầm làm chồng thì nàng cũng sẽ phải lấy nam nhân xa lạ nào đó thôi, nghĩ vậy sự đau buồn cũng vơi đi.

"Tay di thật khéo." Nàng đứng dậy nói lời cảm tạ Tiểu Liễu thị, nhẹ nhàng cười. Mẫu thân và di đều lo nàng cảm thấy không thoải mái, nàng phải khiến mọi người an tâm.

Nụ cười này của nàng thật giống như hoa sen hé nở.

Tiểu Liễu thị nhìn nàng đến xuất thần, cháu gái mình xinh đẹp như thế, mạnh trọng cảnh thật sự là mắt bị mù, Triệu công tử...thật có mắt nhìn nha.

Lâm Trùng Cửu đang ngồi ở trên giường thấy vậy liền chạy tới, giữa đầu, khoa trương nói: "Tỷ hôm nay thật là đẹp!". Những người hẳn đã gặp qua, chưa ai đẹp bằng trưởng tỷ, phải có dung mạo tốt như Triệu đại ca mới xứng với nàng. Trước kia trưởng tỷ không thích Triệu đại ca, Lâm Trùng Cửu còn có chút thất vọng, hiện tại tốt lắm, hai người đã đính hôn, Triệu đại ca thích trưởng tỷ như vậy, chắc hẳn sẽ đối xử tốt với nàng.

A Kết sờ đầu đệ đệ, "Tiểu Cửu ra ngoài chơi đi, hôm nay không cần đọc sách."

Lâm Trùng Cửu vui vẻ chạy ra ngoài, thiếu chút nữa đụng vào Lâm Trúc, Lâm Trúc liền tức giận dạy dỗ một chút, Tiểu Liễu thị liền đem người kéo vào trong phòng, "Hôm nay là ngày lành, hai tỷ đệ các ngươi không được cãi nhau, nhanh vào phòng nhìn đại tỷ con đi!"

Lâm Trúc hừ một tiếng, xoay người quay đầu, nhìn thấy trưởng tỷ trang điểm mang trang phục đẹp thì chỉ thấy trước mắt sáng ngời, chạy tới ôm lấy cánh tay trưởng tỷ làm nũng: "Đại tỷ, nương thật bất công, sinh ra tỷ đẹp như thế mà ta chỉ là đứa em kém cỏi!"

A Kết nâng nàng dậy, nghiêm túc quan sát muội muội: "Cho ta nhìn một cái, là cái mũi nghiêng vẹo hay ánh mắt sai lệch?"

Lâm Trúc cười đến nghiêng ngả, trong mắt như chứa hơi nước, ôm lấy trưởng tử, thấp giọng nói: "Đại tử, vừa nghĩ tới việc tử sắp lập gia đình, ta liền luyến tiếc, nhưng tử có thể gả cho Triệu đại ca, ta thật sự cao hứng. Ta không hiểu được việc thích mà tử nói nhưng ta vẫn nhớ đến việc tử rất tốt, không giống chúng ta được nương chăm sóc tốt, chuyện gì đều phải tự mình làm."

A Kết cũng luyến tiếc muội muội, cứng chiều ôm vai nàng: "Ta biết, nhưng Lâm Trúc à, ta muốn muội phải thay đổi đi, sau này, khi ta đã gả đi ta muốn muội giúp đỡ nương nhiều hơn, trông coi Tiểu Cửu đừng để cho hắn bướng bỉnh, mà chính muội cũng cần luyện nữ hồng. . . . ."

Ánh nắng sớm len vào khe cửa, hai tử muội vô cùng thân thiết dựa vào nhau nhẹ nhàng nói chuyện.

Ngày dần sáng, nữ quyến mấy nhà đã mời cũng đã tới, sau khi vào gặp A Kết đều cùng khen ngợi nàng xinh đẹp như đóa hoa.

Lúc này đoàn người của Triệu Trầm cũng đã đến đầu thôn.

Thông thường thì hôm nay là chỉ là buổi lễ nhỏ, Triệu gia không cần mang tới nhiều lễ, nhưng Triệu Trầm cười ngửa đi trước thì đằng sau lại có thêm mười sáu gã sai vặt, hai người một tổ, mang theo tam sinh(ba loại gia súc để cúng tế bò, dê, lợn), quả mùng(theo tục lệ cũ khi đính hôn hoặc cưới đem biếu tặng bạn bè người thân), trà, bánh, tơ lụa, trang sức, ... chậm rãi đi vào. Sính lễ của người trong thôn không như thế, nên khiến cho vài người chạy đến bên đường xem náo nhiệt.

Thường ngày Triệu Trầm sẽ nhìn mấy người này đầy khinh thường, nhưng hôm nay hắn rất vui nên mỉm cười, mắt phượng nhìn về phía người hai bên đường khiêm tốn và lễ phép. Khi ánh mắt của hắn đảo qua, nam nhân thì không sao nhưng các tiểu tức phụ (thiếp thất) hay các đại cô nương lại đỏ mặt, cảm thấy ánh mắt đối phương còn có thâm ý khác, ngượng ngùng cúi đầu, lát sau ngẩng lên muốn thử xác nhận xem thì người ta đã cười ngửa đi xa...

Vừa có tiền lại có mạo, không thể nghĩ ngờ việc Triệu Trầm trở thành con rể xuất sắc nhất trong mấy năm nay của thôn, người trong thôn nói chuyện say sưa. Trong tiếng ồn ào thì chợt có thanh âm truyền tới: "Trọng Đạt, đại ca người đâu? Hắn vẫn cảm thấy có lỗi Lâm gia phải không? Mau gọi hắn lại đây nhìn xem con rể mới của Lâm gia, xem xong thì hắn cũng không cần áy náy, con rể lần này của người ta đúng là trăm dặm khó tìm!"

Nghe qua thì tưởng ý tốt nhưng ai cũng đều nghe rõ ý tứ châm chọc bên trong.

Mạnh Trọng Đạt hung hăng trừng người nọ một cái, xoay người đi nhanh trở về nhà. Đại ca nhà mình hỏi hôn, Mạnh Trọng Đạt muôn phần không muốn, hắn còn định vài năm nữa xin cưới Lâm Trúc, nhưng bây giờ, hai nhà ân đoạn nghĩa tuyệt làm cho hắn và Lâm Trúc là việc không có khả năng.

Hắn bình tĩnh vào sân, bên trong, Mạnh Trọng Cảnh đang đón cúi, ống tay áo xắn lên, cơ bắp chắc nịch.

Mạnh Trọng Đạt nhìn sắc mặt hắn, không nhận được, nói: "Đại ca, Triệu công tử và A Kết hôm nay dạm ngõ, huynh có biết không?"

Mạnh Trọng Cảnh gạt đầu, dùng sức nện búa trong tay xuống, chệch đôi thanh gỗ, xong thanh này lại đến thanh khác.

Hắn biết, hắn đã sớm biết, A Kết nhất định sẽ gả cho người kia, hắn chỉ là không rõ, nếu như nàng đã tặng cho người nọ hà bao hoa lan thì tại sao lại gầy đi như vậy, lần trước đi nàng đi đưa nàng về nhà, hắn vừa vặn trên đường trở về, thấy nàng xuống xe. dfienddn liequidoon. Nàng trực tiếp vào cửa, không nhìn thấy hắn, hắn lại thấy rất rõ ràng, nàng gầy, gầy đến mức làm hắn đau lòng.

Trong lòng nàng nhất định vẫn là có hắn, nếu hắn khi hỏi hôn liền cưới người khác, nàng có đau lòng không?

Trước mắt như hiện lên khuôn mặt gầy nghiêng của A Kết, đáng vẻ nàng khóc, trong ngực hắn lại cảm thấy đau nhói.

"Nhi đệ đã trở về rồi sao, đúng lúc ta vừa mới may xong bộ đồ thu cho hai anh em, lát nữa ta sẽ đưa cho đại ca để đưa sang cho đệ thử xem, nếu không vừa chỗ nào thì nói với ta, ta sẽ sửa lại." Khi hai huynh đệ đang im lặng thì Như nương cười khanh khách đi ra.

Sắc mặt Mạnh Trọng Đạt thay đổi, mở miệng cảm ơn: "Làm phiền đại tẩu ." Tẩu tử (chị dâu) này lúc đầu hắn cũng chẳng vui vẻ gì với nàng, nhưng từ khi nàng gả về đây thì liền làm rất nhiều chuyện, giặt quần áo nấu cơm, còn dùng tiền của mình để mua thêm đồ dùng trong nhà, Mạnh Trọng Đạt không thể tìm ra điểm gì sai cả nên cũng không thể dùng khuôn mặt lạnh lùng để đối xử với nàng, nên sau khi nói lời cảm ơn hắn liền bước vào trong phòng.

Trên đường ồn ào náo nhiệt, Như nương đứng ở cửa nghe ngóng, rồi chậm rãi đi đến bên người Mạnh Trọng Cảnh. Mồ hôi vương đầy trên trán hắn, Như nương liền lấy khăn nhỏ ra lau cho hắn, ánh mắt dịu dàng như nước. Mạnh Trọng Cảnh kinh ngạc nhìn người trước mặt, nghĩ đến việc nàng toàn tâm toàn ý đối với mình, lại thấy nàng không có không cam lòng, nhưng nghi vấn trong lòng cũng vui dần đi.

Cứ để như vậy đi, hắn có người vợ dịu dàng chăm sóc, nàng có người nam nhân xứng đôi, đều tự trải qua cuộc sống của riêng mình.

Mạnh Trọng Cảnh nhìn thê tử, cười, thả búa, cùng nàng vào phòng thử xiêm y.

Ở Lâm gia, lần đầu tiên con rể chính thức vào cửa nên đương nhiên phải chịu một phen bình phẩm từ đầu đến chân. Vợ chồng Lâm Hiền dẫn Triệu Trầm đi giới thiệu với mọi người, người này là Nhị thúc, người kia là Tam thẩm, gặp ai Triệu Trầm cũng tươi cười chào hỏi khiến người ta như đang chìm trong gió xuân.

Bữa cơm trưa, tử muội Liễu thị đãi nữ quyến tại lầu Tây còn Lâm Hiền cùng nhóm khách nam đến uống rượu ở lầu Đông.

Triệu Trầm cùng Lâm Hiền ngồi cạnh nhau tại lầu Đông, mỗi khi ở lầu Tây có người đi ra hay đi vào, rèm cửa được kéo lên thì hắn đều vờ như lơ đãng

liếc nhìn về phía đó, đáng tiếc là nhóm nữ quyền ngồi trên giường ăn uống, nàng chắc là ngồi phía trong, nên hắn không nhìn thấy.

Dù đã biết nàng sẽ không cho hắn cơ hội nhìn thấy, nhưng hắn vẫn không nhịn được mà hy vọng.

Lại thêm một lần nữa thất vọng, lại có người đến mời rượu, Triệu Trầm mỉm cười nâng chén, ngửa đầu uống hết.

Hắn thật sự rất tham lam, sau khi ở trong núi ôm nàng ngủ một đêm đã cảm thấy rất thỏa mãn, nên khi tách ra, hắn lại hy vọng sau này mỗi đêm đều có thể ôm nàng cùng chìm vào giấc ngủ, hy vọng mỗi ngày đều được nhìn thấy nàng, thế nên hôn nhân chưa được xác định, hắn lại muốn nhanh chóng xác định, sau khi đã xác định thì hắn lại muốn đem nàng về nhà ngay lập tức. Tiếc là phụ thân còn chưa đưa ra một ngày chính xác nên hắn chỉ có thể hoàn thành các lễ tiết.

Sau bữa tiệc, khách nhân lần lượt ra về, Triệu Trầm vẫn giả bộ say được Lâm Hiền đưa đến giường đặt gần lò sưởi ở nhà tây ngủ lại.

Lần này khác lần trước, lần này Triệu Trầm ngủ rất say, khi tỉnh lại còn có chút mơ màng.

Hắn đưa tay day trán, theo thói quen gọi người: "Thùy."

"Triệu đại ca, huynh tỉnh rồi." Lâm Trùng Cửu ngồi một bên tháo cửu liên hoàn (chắc mấy nàng nghe cái này nhiều rồi ha, một loại đồ chơi của Trung Quốc, rất thú vị) mà hắn đưa thì nghe được tiếng động, lập tức đến rót nước cho hắn.

Lúc này Triệu Trầm hoàn toàn tỉnh táo.

Triệu Trầm ngồi dậy, nhận lấy trà từ Lâm Trùng Cửu, uống xong đặt xuống, tâm tình Triệu Trầm không tệ, gọi Lâm Trùng Cửu đến bên giường. Hắn ngồi dựa vào tường, Lâm Trùng Cửu cũng bắt chước thế ngồi của hắn, ánh mắt Lâm Trùng Cửu đánh giá chân của hai người rồi hăm mộ nói: "Triệu đại ca, chân huynh thật dài."

"Khi Tiểu Cửu trưởng thành thì chân cũng sẽ dài như vậy." Tiểu tử hồn nhiên ngây thơ, Triệu Trầm sờ đầu hắn, thấp giọng hỏi: "Mấy ngày nay đại tì của đệ có vui vẻ không?"

Lâm Trùng Cửu nghiêm túc suy nghĩ, ăn ngay nói thật: "Không có mất hứng cũng không có cao hứng, so với trước kia không khác gì lắm, nhưng hôm nay đại tỷ rất đẹp, nàng mặc váy hồng, trên đầu đeo trâm Hồ Điệp, trông giống như tiên nữ vậy."

Triệu Trầm vẫn chưa được nhìn thấy nàng mặc váy hồng, vừa định hỏi nàng đẹp như thế nào thì rèm cửa bị đẩy ra, Lâm Hiền đi đến. Xoay người, nhìn thấy một lớn một nhỏ đang ngồi với nhau thì có chút giật mình, sau đó thân thiết hỏi: "Thờ Viển tỉnh rồi sao? Đầu còn khó chịu không?"

"Làm phiền bá phụ quan tâm, con tốt hơn nhiều rồi, rửa mặt cái là ổn." Triệu Trầm lập tức xuống giường đeo giày.

Lâm Trùng Cửu đi nhà bếp lấy nước, bố vợ với con rể ngồi xuống nói chuyện phiếm, Triệu Trầm hỏi: "Bá phụ, mấy ngày nay có phải đến mùa thu hoạch lạc rồi phải không?"

Lâm Hiền cười nói: "Còn phải đợi thêm vài bữa nữa, chắc là cuối tháng. Đúng rồi, Thờ Viển a, trên trang nhà con có trồng hoa sinh (cây lạc) không, nếu không thì mang chút về mà ăn thử, nhà ta có rất nhiều, ăn cũng không hết."

Triệu Trầm liên tục nói cảm ơn cũng nói: "Tiểu Cửu còn nhỏ, không giúp được bao nhiêu việc, vừa vặn cuối tháng con cũng rảnh, con đến giúp người thu hoạch."

Lâm Hiền liền từ chối: "Không cần đâu, việc này thì cần gì con phải động tay, ta nhờ ai đó sang giúp đỡ là được, cũng chẳng tốn kém mấy đâu."

"Hay bá phụ sợ con tay chân lóng ngóng không giúp được gì?" Triệu Trầm cười, đùa, "Bá phụ cứ để con giúp đi, mọi người đều nói con rể cũng gần bằng con trai trong nhà, trước khi Tiểu Cửu có thể giúp người thì hãy để con giúp."

Nhìn thái độ thành khẩn của hắn, Lâm Hiền đành phải đồng ý, nụ cười trên mặt cứ duy trì mãi. Con rể đã có tâm thì so với bao nhiêu lễ vật cũng không bằng.

Bố vợ với con rể chọn một ngày cụ thể, rồi Triệu Trầm đi rửa mặt xong thì tạm biệt rồi đi.

Nhìn hắn đi xa, hai vợ chồng vào nhà, Liễu thị đóng cửa lớn lại, đến phòng Tây gọi trưởng nữ: "A kết, đi, cùng nương cùng đi nhìn xem lễ mà Triệu gia đưa tới."

A kết không muốn đi, chỉ là mẫu thân hào hứng nên nàng đồng ý giúp mẫu thân nàng được vui vẻ. Lâm Trúc cũng muốn đi theo góp vui, ba mẹ con cùng nhau đi vào phòng chính, Lâm Hiền đã chờ sẵn trong phòng, Lâm Trùng Cửu cười toét miệng tháo đi nơ kết trên nắp rương. Tiểu hài tử không quan tâm bên trong có vật gì, chỉ vui vì được tháo nơ kết.

Ngoại trừ trà bánh quả mứt thì còn có một hộp trang sức, hai rương tơ lụa, hai rương da thú.

Lâm Hiền chỉ nhìn qua rồi cùng Lâm Trùng Cửu đi ra ngoài để ba mẹ con ở lại đánh giá, dù sao cũng toàn là đồ nữ nhân thích.

Liễu thị cầm trong tay danh sách lễ vật, đọc chi hai nữ nhi nghe, cuối cùng cẩn thận cầm lên một thanh vải đỏ, cân nhắc nói với trưởng nữ: "A Kết, đây là

gắm Tứ Xuyên, bà mới nói Triệu phu nhân có ý chọn hai thanh vải, một để lại cho Thừa Viễn làm áo hi, một đưa con làm gả y. Dù chúng ta đã có gả y rồi, nhưng con có muốn làm lại bộ khác không?"

Ngày thành thân, tân lang tân nương (cô dâu chú rể á, ta thích để thế) đứng cạnh nhau bái đường, nếu trang phục trên người chênh lệch nhau nhiều thì sẽ làm người ta cười chê.điendn lieqiudoon. Lúc trước con cùng Mạnh Trọng Cảnh đính hôn, vì nhà họ Mạnh không dư dả lắm nên gả y chỉ làm bằng vải mịn. Nếu gả cho người khác thì còn có thể dùng, nhưng gả cho Triệu gia thì e là không dùng được.

A Kết sững sờ.

Nàng không có nghĩ nhiều như vậy.

Gả y. . . . .

Nàng đưa tay vuốt phẳng gốm Tứ Xuyên trước mặt, mát lạnh như nước, đỏ thắm như lửa. Khi nhìn nó, trong đầu lại hiện lên bộ gả y khác, bộ mà nàng ngồi trước cửa sổ tự may, một một đường kim đều là sự vui mừng.

"A kết. . . . ." Thấy nàng xuất thần, Liễu thị có chút bất an, gọi.

A kết hoàn hồn, thu lại ánh mắt, cười nói: "Vâng, làm theo lời nương đi, ta sẽ làm một bộ khác. Nương, người cùng A Trúc xem tiếp đi, ta mang vải về đo đạc. Vải này rất quý, phải cẩn thận lắm, vì nếu hỏng sẽ không có cái thay." Nói xong, nàng ôm thanh vải về.

Đi ra khỏi phòng chính, ánh mặt trời chiếu lên thanh gốm, lấp lánh sắc màu làm chói mắt nàng.

Đêm dài yên tĩnh, A Kết thiếu đi bộ gả y cũ. đốt cháy hết nhưng gì còn lại. Ngày hôm sau, nàng lại xe chỉ luồn kim lần nữa, may lại bộ gả y thứ hai nhưng chỉ cảm thấy như đang may một bộ áo quần bình thường. Nàng thêu thùa rất tốt, dù gả y có rườm rà cũng chỉ cần năm, sáu ngày là xong, dù không cẩn thận như lúc trước nhưng vẫn cẩn nhắc lúc may, sợ may sai đường..

Đến ngày Trung thu, ngoại trừ quà cho Lâm gia, Triệu Trầm còn tặng riêng A Kết bức tranh chữ của danh tác tiền triều cho nàng, trong đó có kèm tờ giấy.

Một ngày không gặp, như cách tam thu.

Trước mặt như hiện lên khuôn mặt của nam nhân đang mỉm cười dịu dàng, nhưng chốc lát lại lạnh lùng, đôi mắt như sói, làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Buổi trưa khi giúp mẫu thân nhóm lửa thì A Kết ném tờ giấy vào trong lửa, về phần bức tranh chữ về lan kia, A Kết không nỡ để bức tranh đẹp bị hủy trong tay mình, nên cất vào rương, để mắt không thấy tâm không phiền(ý là mắt không thấy thì sẽ không suy nghĩ).

Chớp mắt đã đến cuối tháng.

Lạc cũng đến lúc thu hoạch.

~

Biết Triệu Trầm sắp đến, A Kết liền tính ăn xong điểm tâm thì về phòng. Triệu Trầm chắc hẳn phải ăn xong mới đến, cũng mất một khoảng thời gian, đợi hẳn đến, nàng không ra khỏi phòng thì sẽ không phải gặp hẳn.

Nhưng A Kết vẫn đánh giá quá thấp Triệu Trầm.

Sáng sớm, khi Liễu thị ở phòng bếp chuẩn bị điểm tâm, A Kết quét tước sân nhà, vừa quét được một lát, Lâm Trùng Cửu đã đứng trước cửa la lớn: "Ta đã trở về!"

Đệ đệ đi đến bìa rừng cắt cỏ, trước kia đều là lúc điểm tâm làm xong mới trở về, sao hôm nay lại về sớm như vậy?

A kết nghi ngờ, xoay người, vẫn chưa mở miệng thì thấy Lâm Trùng Cửu đã đi vào cửa, bên cạnh còn có một người. Người nọ dáng người cao to, mặc một bộ đồ bằng vải thô màu xám, trên đầu buộc khăn, nhìn nàng không chớp mắt, một đôi mắt phượng ẩn chứa niềm vui sướng.

Trong lúc A Kết đang sững sờ nhìn Triệu Trầm thì Liễu thị từ phòng bếp nhìn ra, chỉ định nhìn xem vì sao nhi tử lại về sớm thì phát hiện Triệu Trầm, nàng kinh ngạc đến mức cả lăm, "Thừa Viễn, con, con sao lại mặc áo quần thế này? Sao lại đến sớm vậy?"

Triệu Trầm liền cười, nói: "Hôm nay làm việc trên đồng, mặc như thế này mới thích hợp. Bá mẫu, con sợ tới muộn, điểm tâm cũng chưa ăn, bá mẫu nếu còn chưa làm xong, thì làm phiền người làm thêm cho con một phần được không?"

Nếu như là người khác mới sáng sớm đã xin cơm thì sẽ bị nghi ngờ, nhưng đây lại là con rể nhà, đây là sự thân thiết mà người nhà nên có, Liễu thị liền vui vẻ: "Đứa nhỏ này, thật là, ta cũng đâu nói không, nhanh đi vào trong phòng ngồi, một lát chúng ta ăn cùng nhau." Nói xong tiếp tục vào bếp.

Khi hai người nói chuyện thì A Kết cầm chổi cất vào bên tường, chuẩn bị vào nhà, sau đó nói muội muội mang điểm tâm đến phòng cùng ăn.

"A kết." Triệu Trầm mở miệng gọi nàng.

A Kết làm như không nghe thấy, không phải hẳn luôn giả vờ là quân tử sao, sao lại còn dám kêu nàng? Nhưng thấy hẳn lên giọng gọi tiếp lần nữa, không muốn buông tha cho nàng, A Kết không thể không dừng bước, nghiêng người hỏi hẳn:"Người gọi ta làm gì?"

Triệu Trầm sống ở nông thôn nhiều năm như vậy, biết quy củ ở nông thôn không nhiều, nếu hai người không đính hôn, hẳn đương nhiên không thể kêu nàng, nhưng giờ hai người đã xác định thì hẳn nói với nàng vài câu cũng không sao, vợ chồng Lâm Hiền sẽ không nói gì. Cho nên hẳn đi đến gần nàng, dùng âm thanh chỉ đủ hai người nghe thấy hỏi:"Gà y đã may xong chưa?" Gấm Tứ Xuyên là hẳn cố ý đưa đến, hẳn muốn nàng mặc gà y vì hẳn mà may lấy chứ không phải bộ cũ, bộ chuẩn bị vì Mạnh Trọng Cảnh.

"Tốt lắm" A kết thân nhiên đáp, xoay người đi.

"A Kết, nàng còn giận ta sao?" Triệu Trầm sai bước chắn đường nàng, nhìn người mình vẫn ngày nhớ đêm mong, nhẹ nhàng nói:"Ta sẽ giải thích chuyện trên núi, ta thừa nhận vì muốn cưới hẳn mà không từ thủ đoạn nhưng nàng hãy yên tâm, chúng ta đã đính hôn, từ nay về sau ta sẽ đối xử tốt với nàng, không bao giờ ức hiếp nàng nữa." Hẳn muốn cùng nàng chung sống, sớm có được lòng nàng.

A Kết nghe xong thăm cười lạnh, vừa đánh vừa xoa, lời hay ai mà chẳng nói được? Hẳn nếu muốn đối xử tốt với nàng sẽ không ép nàng phải gả.

Triệu Trầm cũng không nghĩ chỉ nói một hay câu thì có thể làm nàng hết giận, hẳn đành nói sang chuyện khác, chỉ vào áo quần mình đang mặc, nói:"Nàng chê ta xuất thân giàu sang không thích hợp với nàng, hiện giờ ta ăn mặc thế này có thấy chúng ta xứng đôi không?"

Càng nghe càng thấy hẳn không đứng đắn, A Kết trừng hẳn liếc mắt một cái, vòng qua hẳn bước lên bậc thang, vội vàng vào nhà.

Triệu Trầm cười cười, không tiếp tục nán lại, cùng Lâm Trùng Cửu đến tìm Lâm Hiền.

Nói chuyện xong thì điểm tâm cũng đã được chuẩn bị, ty muội A Kết không đến mà ăn tại phòng Tây.

Triệu Trầm cũng đã đoán trước, dù cho quy củ trong thôn không nhiều, nhưng vẫn có, nên hẳn chỉ có thể đợi sau khi thành thân mới có thể cùng nàng ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Lâm Hiền liền dẫn con rể cùng nhi tử đi thu hoạch lạc.

Trên đường đi, người trong thôn nhìn thấy Triệu Trầm đều cảm thấy kinh ngạc, Lâm Hiền cười hớ hớ giải thích con rể cố ý lại đây hỗ trợ, đặc ý đến mức nói không nên lời.

Nếu Triệu Trầm chỉ là con nông dân bình thường mà hẳn đến giúp thì không là gì, nhưng Triệu Trầm lại là thiếu gia nhà giàu quen sống sung sướng mà lại đồng ý làm việc nặng thì có thể biết hẳn để ý con mình biết bao nhiêu. Cái này khiến Lâm Hiền hoàn toàn yên tâm, hẳn chỉ sợ Triệu Trầm vì đã công nhi nữ mới yêu cầu kết hôn, nếu vậy gả nữ nhi đi cũng chưa chắc nàng được đối xử tốt, chuyện vợ chồng phải có tình cảm mới có thể hạnh phúc được.

Người trong thôn cũng nghĩ thế, nên không chút keo kiệt khen Lâm Hiền tìm được rể tốt, Triệu Trầm chỉ đứng một bên nghe, cười yếu ớt.

Đến nơi, Lâm Hiền giao cho Lâm Trùng Cửu đất lửa, còn mình nắm cây, dạy con rể cách thu hoạch lạc. Việc này cũng rất dễ làm, Triệu Trầm cũng không phải người chưa từng chịu khổ huống chi hôm nay hẳn còn vì lấy lòng nhạc phụ mà đến nên dùng hết sức làm việc còn mang theo vẻ mặt thích thú.

Lâm Hiền cũng không nói gì thêm, nhưng nhìn hẳn ngồi xổm để làm việc rồi lại thuần thục đứng lên, tốc độ so với chính mình là nông dân chỉ nhanh hơn chứ không chậm hơn nên càng nhìn càng thích.

Đến trưa, Lâm Trúc đến gọi họ về ăn cơm, nàng và Lâm Trùng Cửu đi phía trước, Triệu Trầm và Lâm Hiền đi sau, vừa đi vừa tán gẫu.

Nhìn bóng lưng của hai ty đệ phía trước, Triệu Trầm cảm thấy như đang mơ. Ba tháng trước hẳn cười ngửa đi trên con đường này thì gặp A Kết nắm tay đệ đệ đi về nhà, phía sau còn có vị hôn phu, giờ đây mọi việc thay đổi, vị hôn phu của nàng lại là hẳn.

Cuộc đời khó đoán, ngay cả chính hẳn cũng không nghĩ đến, lúc ấy chỉ kinh ngạc với nhan sắc của nàng thế nhưng càng ngày lại càng muốn nhiều hơn, không thể từ bỏ được.

Nhưng cảm giác này cũng không tệ.

Tiếc rằng buổi trưa nay vị hôn thê xinh đẹp của hẳn lại trốn đi không để hẳn nhìn thấy, sau khi ăn trưa vẫn ở trong phòng Tây không hề xuất hiện.

Dù có chút thất vọng nhưng Triệu Trầm lại cảm thấy buồn cười nhiều hơn. Trong mắt A Kết, hẳn như một con soi còn ở trong mắt hẳn thì nàng lại như một chú nai con, dù né tránh hẳn nhưng vẫn thấy đáng yêu, sau đó lại muốn giữ nàng bên mình xem thử nàng sẽ có phản ứng gì.

Sau đó, Triệu Trầm trở về thôn trang của mình.

Ninh thị đã chờ hẳn ở trong phòng đưa thư trong tay cho hẳn:"Phụ thân con tới mười bảy tháng mười sẽ tới đây, ngay sau ngày cưới thì phải rời đi."

Tháng 10?

Triệu Trầm nhận thư, đọc nhanh.

Có chút trễ nhưng hấn vẫn chờ được.

Chỉ qua nửa tháng nữa thôi thì nàng sẽ thành thê tử của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Thu hoạch lạc xong thì đến mùa bắp ra quả, trong nửa tháng thu hoạch này Lâm Hiền thật sự rất bận rộn, cũng may có con rể luôn giúp hấn làm việc.

Đợi cho đến khi lạc được thu hoạch xong phơi khô trong sân, bắp cũng được mang lên nóc nhà hong nắng thì công việc thu hoạch năm nay chính thức chấm dứt. Không chỉ Lâm Hiền đen đi mà Triệu Trầm cũng bị phơi nắng đến đỏ mặt, khi hấn vén tay áo lên thì cổ tay với cánh tay là hai màu khác nhau.

Liễu thị đang ở trong phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, trong lúc vô ý thì nhìn thấy một điều này liền nói với trưởng nữ đang cúi đầu rửa rau ở bên cạnh: "A Kết, con nhìn ra ngoài đi." Mặc dù Mạnh Trọng Cảnh cũng thường lui tới phụ việc nhưng bởi vì trong nhà hấn cũng có việc nên không làm nhiều, nhưng con rể tương lai lại ngày ngày đến đây hỗ trợ, đi sớm, về trễ. Nàng không chê Mạnh Trọng Cảnh làm ít việc nhưng nhìn con rể tương lai chịu khổ như vậy nàng lại không nhìn được mà cao hứng.

A kết lặng lẽ liếc liếc mắt một cái, đảo mắt nhìn sang cánh tay của nam nhân rồi cúi đầu.

Mấy ngày nay trong nhà đều khen ngợi Triệu Trầm, cha mẹ thì không nói đi, trong nhà họ, Triệu Trầm luôn là người tốt, vậy mà đệ đệ muội muội cũng bị những điểm tốt của hấn thu phục, ngay cả di nương hôm trước đến nhà giúp đỡ cũng khen ngợi Triệu Trầm. Còn A Kết luôn cố gắng tránh né Triệu Trầm nhưng lại bị đệ đệ muội muội bán đứng nên hai người luôn vô tình, có ý gặp nhau. Khi gặp mặt, hấn cũng không có dáng vẻ đặc ý mà chỉ dịu dàng nhìn nàng, trên người mang một bộ đồ từ vải thô cùng với khuôn mặt tuần tú vì phơi nắng nên bị đỏ đã tạo cho hấn một dáng vẻ thành thật.

Trong lòng A Kết rất rối.

Không thể nghi ngờ, Triệu Trầm không phải là một quân tử. Trước khi nàng từ hôn hấn gây hấn, xúc phạm, sau khi từ hôn hấn sắp xếp, ép gả, nhưng điều này làm người ta khó mà thích hấn được.

Nhưng đó cũng không phải tội ác tày trời. Nếu hấn chỉ là thấy sắc nên mới nảy lòng tham thì đêm đó ở son động hấn hoàn toàn có thể hủy đi trong sạch của nàng nhưng hấn chỉ ôm nàng ngủ mà không làm ra việc gì cảm thú cả. Khi hấn đạt được mục đích đính hôn với nàng cũng không tỏ ra vênh váo tự đắc mà là không quan tâm đến việc nhà nông vừa mệt vừa bẩn rồi làm việc đêm ngày. Những điều này dù là làm cho nàng hay cha mẹ nàng thấy thì đều thể hiện rằng hấn với cuộc hôn nhân này là thật lòng, không xem thường Lâm gia.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, A Kết phát hiện mình cũng không quá mức ác cảm với Triệu Trầm.

Nàng từng hận Triệu Trầm chen chân vào mối quan hệ của nàng với Mạnh Trọng Cảnh nhưng giờ Mạnh Trọng Cảnh đã cưới người khác, hai người đã không còn quan hệ gì, tại sao nàng phải tiếp tục hận Triệu Trầm? Không hận nhưng lại vì sự bá đạo của hấn mà không vui.

Nàng từng hận Triệu Trầm lừa nàng khi ở trong son động, hận hấn không nghĩ đến ý muốn của nàng mà ép nàng gả cho hấn nhưng nếu không phải hấn giúp đỡ thì có khả năng nàng đã chết, nàng có tư cách gì để hận ân nhân cứu mạng chứ? Nàng chỉ không vui vì hấn đã dùng thủ đoạn.

Nhưng nếu cứ không vui thì hôn sự của hai người cũng đã xác định, nàng rồi sẽ là thê tử của hấn, nếu không có chuyện bất ngờ gì xảy ra thì hai người sẽ ở cùng nhau cả đời.

Sau khi từ hôn với Mạnh Trọng Cảnh, A Kết đã nghĩ, nếu tương lai nàng gả đi, dù trượng phu có thích mình hay không thì nàng cũng sẽ là một thê tử tốt, cố gắng cùng hấn trải qua những ngày bình yên, làm cho mình hài lòng mà cả nhà cũng yên tâm hơn. Hai người, từ xa lạ đến quen thuộc thì không tránh khỏi có lúc xích mích, nhường nhịn nhau một chút thì việc cũng xong, giống như toàn bộ những cặp vợ chồng ở trong thôn, bình bình đạm đạm (hòa bình-mình thấy dễ nguyên hay hơn).

Trước kia nàng không muốn gả cho Triệu Trầm ngoài việc hấn cường thế nham hiểm thì còn vì nàng nghĩ những công tử con nhà giàu có đều là những kẻ đa tình, trong lòng nàng không muốn. Nhưng bây giờ, dù nàng không muốn cũng phải gả, như vậy, dù cho Triệu Trầm đã có di nương hay thông phòng rồi thì nàng vẫn sẽ cùng hấn sống tốt, dù hấn xấu xa hay bá đạo thì cũng có phần thật lòng với nàng. Nếu hấn mãi như vậy, đối xử tốt với nàng cả đời, nàng sẽ vì hấn sinh con dưỡng cái cùng nhau sống tốt đến hết đời, còn nếu hấn chán ghét rồi vứt bỏ nàng để có người khác, nàng sẽ trở về nhà. Nàng có thể hòa ly nhưng không muốn cùng người khác hầu hạ hấn, nàng chỉ là một nữ tử nhà nông, không mong giàu sang phú quý, chỉ muốn tương công một lòng với mình.

Trưởng bối trong thôn hay nói lấy chồng theo chồng gà cẩu tùy cẩu, ít nhất trước mắt, Triệu Trầm vẫn hơn gà hay chó.

Không biết nam nhân lạnh lùng ức hiếp nàng mà biết nàng so sánh hần với gà, chó thì sẽ có đáng về như thế nào nhỉ?

Nghĩ như vậy, A Kết nhin không được nhìn ra phía ngoài.

Triệu Trầm đang vẩy nước rửa mặt, không biết vì sao lại quay đầu nhìn về phía nhà bếp.

Hình như hần nhìn thấy nàng đang nhìn hần, nhưng do nước đầy mặt, khiến mắt hần không nhìn thấy rõ ràng, lau xong mặt nhìn lại thì người đó đã chuyển chậu nước về phía bếp lò.

Triệu Trầm mỉm cười. Nàng thật đơn thuần, thiện lương, chỉ cần hần vĩnh viễn không để nàng biết Như nương là hần đưa đến, kẻ xấu kia cũng do hần sắp đặt thì hần chỉ cần thật lòng đối xử tốt với nàng, nàng sẽ từ từ thích hần.

Sau bữa cơm, Liễu thị dọn chén bát mang đi rửa, Lâm Hiền nói chuyện với Triệu Trầm, Lâm Trùng Cửu muốn ngồi nghe chuyện nhưng lại bị Liễu thị kêu đi.

"Bá phụ, gia phụ viết phong thư cho người." Trong phòng chỉ còn hai người, Triệu Trầm đưa bức thư do mình bắt chước nét chữ phụ thân mới có ra, về mặt có chút khân trương.

Lâm Hiền cảm thấy bất ngờ, nhận thư, xem xong thì sắc mặt dần khó coi, cuối cùng là xanh mét.

Trong thư, ông thông gia nói hần rất vừa ý với việc hôn sự này nhưng mà việc buôn bán bận rộn nên không đi được, không thể đến gặp mặt Lâm Hiền, chỉ có thể bớt thời gian về một lần vào tháng 10 vì vậy muốn hai nhà quyết định hôn lễ vào ngày đó, để hần có thể nhận lấy của con dâu. Mặc dù lời nói tha thiết nhưng là một phụ thân mà hôn lễ của nhi tử lại là "Bớt thời giờ" trở về, mà còn chỉ trong nửa ngày thì hần có để hai mẹ con Triệu Trầm và Lâm gia vào trong mắt không?

Nếu không phải vì hài lòng với Triệu Trầm, Lâm Hiền cũng muốn từ hôn.

Nhìn ra hận ý trong mắt nhạc phụ, Triệu Trầm lập tức quỳ xuống, im lặng một lát mới cúi đầu nói: "Bá phụ, tình hình trong nhà Thừa Viễn con cũng đã nói qua, năm con 9 tuổi, phụ thân lấy vợ lẽ rồi suốt ngày ở bên người ta, mẫu thân đau lòng đành đến thôn trang khác để ở, phụ thân thì chỉ đến một hai lần trong năm, không quan tâm gì đến hai mẹ con con. Bá phụ, sản nghiệp nhà con do tổ tiên để lại cũng có thể nói là khá giả nhưng Thừa Viễn muốn tự tạo nên sản nghiệp riêng cho mình không muốn ở cùng với phụ thân, nên mong người đừng vì phụ thân mà thay đổi ý định, có được không? Thừa Viễn thật lòng với A Kết nên muốn bá phụ thông cảm cho Thừa Viễn một lần, gả A Kết cho con, con sẽ đối xử với nàng tốt hơn nữa, sẽ không để việc trong nhà làm nàng phiền lòng." Chuyện không thể bị lộ ra, phụ thân chỉ quay về một ngày nên đành đổ tội lên người để giải thích việc chậm trễ.

Lúc hần nói chuyện, ánh mắt lạnh lẽo do sự vô tình của phụ thân, sau đó lại là sợ hãi, sợ Lâm Hiền từ hôn.

Thật ra Lâm Hiền không hề giận Triệu Trầm. Nhớ đến việc thê tử mình cứ luôn thương xót cho Triệu phu nhân lại nghĩ đến việc Triệu Trầm 9 tuổi đã phải theo mẫu thân đến nông thôn sống mà còn muốn tự mình tạo dựng sự nghiệp, Lâm Hiền vừa đau xót vừa vui mừng. Con rể có chí lớn, nếu hần muốn trở về giành lại sản nghiệp tổ tiên, muốn tranh đấu với những người bên kia thì Lâm Hiền sẽ không yên tâm khi gả nữ nhi đi, nhưng nếu con rể đã muốn tự mình làm nên thì hần còn gì phải lo lắng đây?

"Được, vậy nghe theo phụ thân con, hôn sự diễn ra vào 18 tháng 10, dù sao hần cũng là phụ thân con, A Kết vẫn phải cúi lạy hần. Nhưng mà Thừa Viễn à, con nhất định phải nhớ kỹ những điều mình nói hôm nay, nếu tương lai con bội bạc với A Kết thì dù phải liều mạng ta cũng sẽ tính sổ với con." Sau khi suy nghĩ, Lâm Hiền nghiêm túc nói.

Triệu Trầm mừng rỡ, vội vàng cam đoan quyết không nuốt lời.

Lúc này Lâm Hiền mới dịu hần đứng lên.

Triệu Trầm nói: "Bá phụ, con đã xem qua hoàng lịch, 25 tháng này là ngày tốt, hạ sinh (đặt sinh lễ hỏi cưới) vào ngày đó có được không ạ?"

Tháng 10 thành thân thì chỉ có thể tổ chức hạ sinh vào tháng này, Lâm Hiền vuốt cằm, nhìn Triệu Trầm, mở miệng nói: "Thừa Viễn à, điều kiện của nhà ta như thế nào con cũng rõ, đồ cưới đã được tính toán đâu ra đấy, khoảng 8 rương, sinh lễ bên nhà con cũng chỉ nên giống như các nhà trong thôn, đừng phô trương quá."

Năm trước, khi đính hôn với Mạnh Trọng Cảnh, hần kêu người làm một cái tủ để bày biện trong phòng, nhưng mà điều này là vì xem xét tình hình Mạnh gia mới làm, nếu đưa đến Triệu gia thì đồ dùng của hạ nhân có khi còn tốt hơn, nên tủ đó chỉ nên để ở nhà mình mà dùng. Thực ra trong 8 rương đồ cưới cũng không cái gì lớn, hôm đám ngõ thì lễ của Triệu gia cũng đã 6 rương. Trong nhà còn không có đủ 100 lượng bạc, mà còn có một nữ nhi và một nhi tử nữa, Lâm Hiền cũng không muốn phùng mã giả làm người mập (đại ý là không có gì nhưng lại làm ra vẻ, khoe khoang, phóng đại sự thật...), hần mà kiếm thêm tiền bỏ vào thì Triệu gia cũng chẳng ưa.

Nhắc tới việc này, Triệu Trầm khôi phục lại vẻ bình tĩnh, cười nói: "Bá phụ không cần phải băn khoăn về đồ cưới, trong thôn người ta gả nữ nhi thế nào thì người cứ chuẩn bị như thế, đừng vì Thừa Viễn mà mất công, có thể lấy được có thể lấy được có thể lấy được A Kết thì Thừa Viễn cũng đã thấy đủ rồi, nhưng nghi thức này con không coi trọng lắm. Về phần sinh lễ, bá phụ yên tâm, con sẽ không rêu rao."

Lâm Hiền vẫn chưa tin tưởng lắm, cứ luôn dặn hần đừng tiêu pha.

Đến ngày hạ sinh, tận mắt nhìn thấy 64 rương sinh lễ mà Triệu gia đưa tới đã gần như bầy khắp hết Tiền viện, người trong thôn đến chúc mừng còn không đủ chỗ đứng. Lâm Hiền vừa sợ vừa tức, đương nhiên không phải thực sự tức giận mà nhiều hơn là sự bất đắc dĩ liền gọi Triệu Trầm vào răn dạy: "Con thật là, ta đã nói với con như thế nào, con mang nhiều đồ tới như vậy làm gì?" Hơn nữa rương nào rương ấy đều được chất đầy, lằng la tợ lượ, đồ trang sức, bình phong, đồ sứ...tất cả vừa nhìn đã biết giá trị, ánh mắt người trong thôn như muốn giãn hết cỡ, cứ nhìn chăm chăm, đừng nói đến việc đầu là một hộp tiền lễ chứa ngân phiếu vạn lượng, hẳn sợ đêm nay trộm sẽ đến nhà.

Triệu Trầm cười trấn an: "Bá phụ nói quá lời, mẹ con lúc đầu còn muốn chuẩn bị 128 rương, nhưng con nói với nàng những gì bá phụ nói, mẹ con liền bảo con đi hỏi thăm thì nghe nói có mấy nhà đưa sinh lễ là 64 rương nên liền làm theo bọn họ."

Lâm Hiền nhìn hần, không biết nói gì hơn. Được rồi, so với 128 rương thì 64 rương đã là bớt phóng túng rồi. (=.=)

Lâm Hiền quay người dẫn hần đi giới thiệu với mọi người, Triệu Trầm mỉm cười theo sau, vô ý sờ cổ tay áo. Phụ thân cũng không biết hần che giấu thân phận mình với Lâm gia nên lần trước, khi truyền tin cũng gửi cho hần 2 vạn lượng ngân phiếu, 1 vạn lượng là tiền lễ, 5 ngàn lượng là để hần mua sinh lễ, ngoài ra còn có 5 ngàn lượng là để hần lên bồi thường cho A Kết vì không thể cưới nàng tại kinh thành. Triệu Trầm đã thương lượng với mẫu thân, mẫu thân đã đưa ra 5 ngàn lượng cho hần để hần bí mật đưa cho Lâm Hiền 2 vạn, không viết vào danh mục quà tặng, như vậy là rất rêu reo, về phần tiền lễ đã ghi là hần đã giảm bớt rồi.

Lúc này, ở phòng lớn nhà Tây thì các nữ quyến có quan hệ gần gũi với Lâm gia đang ngồi.

A Kết mặc một bộ đồ đỏ thắm đang ngồi ở đầu giường gần lò sưởi, trên mặt nàng được đánh một lớp son nhạt, nàng hơi cúi đầu, dưới ánh sáng lại càng quyến rũ hơn người, đẹp tựa như hoa Mẫu đơn.

Chu lão phu nhân cười lớn, nói nói: "Ngày hôm nay ta chỉ quay về xem náo nhiệt nhưng lại có thể nhìn thấy A Kết đẹp như vậy, hơn nữa cũng đã lâu rồi chưa thấy có việc gì lớn như thế này. Tốt, A Kết của chúng ta thật có phúc, tương lai khi gả đi đừng quên nói cô gia (con rể) chăm sóc việc buôn bán của gia đình di con nhé."

Một câu nói làm cho nhóm con dâu cười vang, vừa cảm kích vừa trêu ghẹo nói: "Lão phu nhân không cần lo lắng, nghe nói lần đầu tiên Triệu công tử nhìn thấy A Kết chính là ở Phẩm Lan Cư, như vậy Chu gia các người cũng được coi như là bà mối của hai người bọn họ, các người giúp hần cưới được con dâu xinh đẹp như A Kết thế kia, hẳn nịnh bợ các người còn không kịp, hơn nữa A Kết thích hoa lan, về sau chắc chắn hần càng quan tâm hơn."

Tiểu Liễu thị lập tức tỏ ra đáng vẻ khó xử hỏi cháu gái: "A Kết, cái này di thật sự khó xử, con nói xem, sau này Thừa Viễn đến Phẩm Lan Cư, nếu dựng con thu tiền hần thì không thích hợp nhưng nếu không thu thì cháu gái bảo bối của chúng ta cũng gả cho hần chẳng lẽ còn muốn đưa hoa lan cho hần không công sao? Ai u không được, tặng cháu gái lại còn tặng hoa, chúng ta thật thiệt thòi mà."

Vốn dĩ A Kết đối với hôn sự này không vui mừng ngượng ngùng lắm, nhưng khi nghe trêu ghẹo như vậy, nàng vẫn đỏ mặt.

Từ phòng cách vách truyền đến tiếng cười trong sáng hào phóng của Triệu Trầm, A Kết cũng có thể cảm nhận được việc hần rất thành thạo việc ở trước mặt mọi người, Người nọ nhìn qua tường cao ngạo lạnh lùng nhưng khi cùng người khác nói chuyện lại có đáng vẻ khác hẳn. A Kết còn nhớ rõ lúc đầu mới biết dựng thì hần lạnh lùng, không quan tâm, chẳng giống như bây giờ, ở trước mặt người trong thôn cười nói.

Là vì liên quan đến nàng à?

Trước mặt khác, sau lưng khác, không biết hần là loại người gì.

Mấy ngày trước, A Kết rất bình tĩnh khi nghĩ về việc hôn nhân tương lai, thế nhưng giờ tự nhiên lại có chút khản trương, đến lúc nàng đến nhà hần, đến trong tay hần, hần có thay đổi thành đáng vẻ khác hay không?

Rèm cửa bị đẩy ra mời những nữ quyến đến giúp đỡ đến ăn cơm.

A Kết thu hồi tinh thần, cùng các trưởng bối đến trước bàn ăn.

Náo nhiệt qua đi, Lâm gia cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Nhưng người trong viện vẫn còn rất nhiều.

Phòng ở Lâm gia rất nhiều, Lâm Trùng Cửu chơi ở nhà Tây, Triệu Trầm, Lâm Hiền và Chu Bồi đứng dưới mái hiên nói chuyện, Trần Bình chỉ huy những hạ nhân đến cùng chuyển sinh lễ vào trong phòng, đôi mắt dài nhỏ như chim ưng nhìn chăm chăm từng hạ nhân không để họ có cơ hội lấy đi bất cứ thứ gì, thiếu gia đã chuẩn bị sinh lễ đều là những thứ tốt, giá trị tương đương với 128 rương của nhà người ta. Ở trong phòng cũng có tâm phúc nhìn chăm chăm hạ nhân, sau khi chuyển đồ xong, Trần Bình lại kiểm tra từng rương một, đảm bảo không sai sót mới báo cáo lại với Triệu Trầm.

Triệu Trầm gật đầu: "Các người về thôn trang trước nói với phu nhân là tối nay ta sẽ trở về."

Trần Bình liền dẫn người đi.

Ba người Triệu Trầm đi vào nhà chính, qua một khoảng thời gian thì Chu Bồi phát hiện Triệu Trầm có chuyện muốn nói với Lâm Hiền nên thức thoi cùng người nhà cáo từ.

Tiền bước bọn họ xong, Triệu Trầm mới đưa phong thư chứa 2 vạn lượng ngân phiếu cho vợ chồng Lâm Hiền.

"Đây là?" Lâm Hiền nhận lấy phong thư, mở ra liền thấy toàn ngân phiếu, đều mang giá trị ngàn lượng, Liễu thị cũng nhìn thấy, đầu óc như rơi vào sương mù: "Cái này, Thừa Viễn...."

Triệu Trầm cười giải thích giải thích: "Bá phụ bá mẫu, thật ra tiền lễ phải là 3 vạn lượng, nhưng nếu viết ở danh sách thì thật rêu rao nên 2 vạn này thành ra phải bí mật giao cho hai người, đây là ý của con và mẫu thân."

Lâm Hiền lập tức trả lại, thái độ kiên quyết: "Không được, thật sự nhiều lắm rồi, cái này con cầm về đi." Một vạn lượng thì cũng từng nghe nói qua, nhưng 3 vạn lượng, tự nhiên hẳn thấy không ổn, khuê nữ nhà mình không phải không đáng giá nhưng số tiền này hình như có vấn đề.

Liễu thị cũng suy nghĩ như trượng phu nên khuyên con về giữ lại. Hai nhà trở thành thông gia, tiền lễ bao nhiêu là bấy nhiêu tâm ý, Triệu gia đưa đến nhiều như vậy, những người nông dân như họ không chịu được. Nếu không phải vì 1 vạn lượng kia đã để người trong thôn biết, nếu không họ cũng không muốn nhận, nói gì đến số tiền này.

Triệu Trầm nhìn hai người, cuối cùng nhìn trên người Liễu thị, có chút xấu hổ nói: "Bá phụ bá mẫu, thật ra, thật ra hai vạn này là tiền con muốn để dành, để nó trở thành tiền lễ là để đưa cho A Kết, muốn nàng giúp con giữ gìn, cũng làm nàng an tâm hơn. Hai người không biết, lần trước, lần trước con cảm thấy nàng hình như không hay lòng về chuyện hôn sự này, con đã thử hỏi nàng, nhưng nàng không nói thẳng ra, nhưng con biết nàng lo lắng việc con xuất thân khá giả sẽ tiêu tiền không biết tính toán. Giờ chúng con cũng sắp thành thân, bá phụ bá mẫu hãy thay con chuyển cho A Kết để nàng có thể hiểu được rằng con không phải loại người như vậy không phải loại người như vậy không phải loại người như vậy, để nàng an tâm gả cho con..."

Nói xong, khuôn mặt thiếu niên sau thời gian đã khôi phục lại sự trắng nõn như cũ nổi lên một chút hồng nhợt, lông mi thật dài che đi sự xấu hổ, không còn chút bình tĩnh ngày thường mà như một chàng ngốc.

Lâm Hiền nghe xong cũng thấy bất ngờ, tất cả tài sản của con về lại giao cho nữ nhi giữ gìn chỉ bởi vì muốn làm nàng an tâm sao?

Liễu thị kinh ngạc rồi lại không nhìn được mà mỉm cười, trong lòng vui mừng trào dâng. Lúc trước nàng cũng lo lắng con về có tiền thì dễ bị người ta nhìn ngó hoặc thay lòng đổi dạ, giờ thì tốt lắm, còn chưa thành thân mà đã đưa tiền riêng đến giao cho nữ nhi, như vậy thể hiện rằng rất thích nữ nhi nhà mình. Nếu con về tốt như vậy mà vẫn chưa khiến nhạc mẫu yên tâm thì trên đời này sẽ chẳng có ai khiến nhạc mẫu yên tâm nữa.

Vì có lý do đó, Triệu Trầm nói thêm vài câu nữa thì Lâm Hiền cũng nhận tiền.

Tiền bước con về, Liễu thị cầm ngân phiếu đến phòng ngủ ở nhà Tây.

Trong phòng, Lâm Trúc đang nhắc lại ngày nào nhiệt với trưởng tỉ, Liễu thị tìm có đuôi nàng ra ngoài rồi vui vẻ nhìn trưởng nữ.

"Nương, người có chuyện gì muốn nói với con sao?" Nhìn mẫu thân cười cổ quái, A Kết hoang mang, hỏi.

Lúc này nàng đã thay đồ, mặc một bộ áo quần ngày thường, tẩy luôn cả trang điểm, có chút trang nhã chứ không còn kiêu diễm như lúc này, nhưng vẫn rất đẹp. Đây là nữ nhi bảo bối của nàng, trong lòng Liễu thị tràn đầy tự hào, cởi giày lên giường, ngồi xếp bằng bên cạnh nữ nhi, lấy ra phong thư từ trong lòng ngực đưa cho nàng, "A Kết nhìn xem đây là cái gì?"

Nhìn nàng tỏ ra như vậy, A Kết càng cảm thấy tò mò, cúi đầu, mở phong thư ra, nhìn thấy bao nhiêu ngân phiếu thì liền thả phong thư xuống, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Đây là tiền lễ hẳn đưa phải không?" Nàng Vừa mới nghe muội muội nói, khoảng có một vạn lượng. A Kết biết Triệu gia có tiền, so với nhà di còn nhiều hơn nhưng không nghĩ lại cho nhiều đến vậy, nhớ lại trước đó từng nghe mẫu thân nói năm đi xuất giá, Chu gia cho hai ngàn lượng tiền lễ thì cả nàng và muội muội đều giật mình.

Liễu thị cười, thanh âm thấp hơn, "Đúng là tiền lễ nhưng con đếm xem đó là bao nhiêu?"

A Kết buồn bực nhìn về phía mẫu thân, nàng không thích kiểm tra tiền bạc trang sức như muội muội, "Nương....."

"Tính đi, đến lúc thiếu thì lại nói là nương tham tiền lễ của con." Liễu thị cố ý trêu ghẹo nói.

A Kết rất bất đắc dĩ, đành phải lấy tiền trong phong thư ra đếm, tất cả đều là ngân phiếu ngàn lượng, tìm nàng đập càng nhanh, khi đếm đến tờ thứ 20 thì cuối cùng A Kết cũng không nhìn được, nhìn về mẫu thân tỏ vẻ kinh ngạc, Liễu thị cười, nhìn nàng, dùng ánh mắt bảo nàng cứ đếm đi, A Kết liền ngây dại, toàn bộ có đến 30 tờ, nàng hoàn toàn chuyện gì đang xảy ra, "Nương, sao lại nhiều thế này?" Một phần trong số này cũng đủ cho nàng tiêu cả đời.

Liễu thị ôm nữ nhi đang ngây ngẩn vào lòng, kể cho nàng nghe chuyện về Triệu Trầm.

Muốn nàng giữ tiền hộ hấn sao?

Mặt A Kết nóng lên, người nọ, người nọ có da mặt thật dày, cái gì cũng dám nói trước mặt cha mẹ, chỉ là, ba vạn lượng...

Nhìn ra được sự luống cuống của nữ nhi, Liễu thị nắm lấy tay nàng, nói: "A Kết, con đừng nghĩ nhiều, Thừa Viễn đối xử tốt với con thì con nên đồng ý, dù sao thì sau khi thành thân, tiền của hẳn cũng thành tiền của con, hẳn chỉ là giao cho con trước mà thôi. Ta thật sự cảm thấy hẳn đối xử tốt với con, con hãy dùng hết tâm tư đối xử với hắn, hắn kiếm tiền nuôi gia đình, con giúp hắn chăm sóc tốt trong nhà, hai người cùng tốt đẹp. Thật tốt quá. A Kết, nữ nhân nhà chúng ta đều tốt số, cha con rất tốt với ta, dưỡng con đối với di con cũng vậy, giờ đây Thừa Viễn nhìn qua cũng biết là người si tình, chúng ta đều hạnh phúc, phải không? Con không biết ngoài kia có bao nhiêu nữ nhân hâm mộ chúng ta đâu."

A Kết tựa vào đầu vai mẫu thân, không nói gì, trong lòng có chút bối rối nhưng không dám nói ra. Đây mới là trước hôn sự, Triệu Trầm đã đối xử với nàng rất tốt, nhưng nàng chưa từng giữ nhiều tiền như vậy, nàng có chút hồi hoàng, phụ thân cho nàng nhận tiền để nàng có thể yên tâm, vậy là, Triệu Trầm đã xem hai người như người một nhà sao?

Sau khi nhị nữ nhi trở lại, Liễu thị lại nhẹ nhàng dẫn vài câu, rồi cầm ngân phiếu đã sắp lại đưa cho A Kết: "Đây, nương giao tất cả cho con, con hãy cẩn thận giữ gìn, đừng nói với người nào dù là muội muội con cũng đừng nói. Nhiều tiền như vậy nếu bị người ta biết thì sẽ bị kẻ trộm nhìn ngó. Ai, lúc trước còn lo hôn lễ làm quá sớm giờ ta lại mong con sớm ngày được gả đi, Triệu gia có nhiều hộ vệ sẽ không sợ mất trộm."

"Nương nói gì vậy...." A Kết đỏ mặt, làm nũng, nàng thà không có ngân phiếu chứ không muốn bị gả đi ngay tức khắc.

Liễu thị yêu thương sờ tóc nàng, ôm nàng một cái.

Làm sao lại nở lòng bỏ nàng chứ, đã nuôi lâu như vậy, ngày nào cũng gặp mặt, giờ bỗng nhiên lại thành người nhà người ta....

~

Tháng 10, thời tiết đã lạnh.

Trước khi đón dâu đến mọi người cần đến Triệu gia trải giường chiếu, Liễu thị muốn tìm người nào đó trong thôn giúp đỡ thì Tiểu Liễu thị đã sớm chuẩn bị xong.

Tìm được rồi, Lâm gia tất nhiên muốn mời mọi người trong nhà đến dùng cơm, Tiểu Liễu thị cũng đến còn dẫn theo một mama cùng hai nha hoàn đến.

A Kết biết mama kia, đó là người đặc lực nhất bên cạnh di, Tường mama, vẫn chưa đến 40 tuổi, mặt tròn, da trắng, khi cười lên rất dễ gần, trước đây khi tỷ muội A Kết đến Chu gia được nàng chăm sóc không ít. Còn hai tiểu nha hoàn thì cũng xấp xỉ tuổi với Lâm Trúc, tóc búi hai chòm, hơi gầy, im lặng đứng sau Tường mama, rất nghe lời, đáng vẻ...có thể nói là nhan sắc tầm trung,

Liễu thị nói lên nghi ngờ của mọi người: "Đây là..."

Tiểu Liễu thị liền cười nói: "Thừa Viển rất có tài, tương lai gia nghiệp chắc chắn càng lúc càng lớn, trong nhà chúng ta lại đơn giản nên A Kết vẫn còn khờ dại nếu bỗng nhiên gả đi thì có nhiều chuyện vẫn chưa biết nên sau này Tường mama sẽ đi theo A Kết để giúp đỡ nàng. Còn hai nha hoàn này mới đến tháng trước, rất biết quy củ, A Kết cứ đặt tên cho các nàng, sau này các nàng là người của con. Đây là khế ước bán mình của họ, A Kết, con cầm đi, đừng khách khí, tương lai khi A Trúc gả đi ta vẫn sẽ chuẩn bị như vậy. Di không có nữ nhi nên vẫn xem các con như con ruột, giờ con gả đến cho nhà tốt, ta cũng an tâm."

Mất A Kết đỏ lên, nàng nhìn Tường mama, vẫn từ chối: "Di, ta nhận 2 nha hoàn nhưng Tường mama thì nên theo người đi, người..."

Tiểu Liễu thị ôm cháu gái vào lòng, trêu mếu nói: "Trong nhà di không có vấn đề gì, thì để người có năng lực như Tường mama bên cạnh ta chỉ là phí người tài, nên đi theo con đi, sau này nếu gặp chuyện phiền lòng thì hãy tâm sự với Tường mama, nàng cũng mong sao có việc để làm đó." Nói xong ngắt đầu hỏi Tường mama: "Đúng như vậy phải không?" Mắt sáng long lanh, tính tình hoạt bát, tính cách Lâm Trúc đúng là học theo di.

Tường mama là người ngày trước được Tiểu Liễu thị cứu khi nàng đang cùng Chu Bồi đi chơi. Trước đây nàng đã làm cung nữ, ở trong cung mười năm, đến khi được ra khỏi cung về nhà thì lại bị huynh trưởng có lòng dạ ác độc bán cho lão nhân trong thôn để làm vợ kế, Tường mama không chịu, nửa đêm bỏ trốn. Khi phu thê Chu Bồi gặp nàng là lúc huynh trưởng của nàng đang túm nàng kéo về. Tiểu Liễu thị không đành lòng nên đưa tiền mua lại nàng sau đó giữ lại bên cạnh.

Nghe lời Tiểu Liễu thị nói, Tường mama liền xoa mặt già vờ oán giận nói với A Kết: "Đại cô nương hãy nhận lấy ta đi, chắc chắn phu nhân không cần đến ta nên nuôi thành một người béo tốt thế này, ta đang muốn tìm việc gì làm để giảm cân đây, chứ để người ta nhìn ta béo lại bảo ta hết ăn lại nằm." Chu gia có ân cứu mạng với nàng, nàng cũng nhìn vị đại cô nương này lớn lên, cũng rất thương nàng ấy, nàng nguyện ý theo nàng ấy để che chở nàng ấy sống yên ổn.

A Kết mím môi, biết đi đã quyết, đành phải nhận lấy khế ước bán mình của ba người, sau đó đặt tên cho hai nha hoàn là Lục Vân và Thúy Ngọc, đều là tên loài hoa lan.

Ba người Tường mama chính thức quỳ lạy chủ tử mới.

A Kết mỉm cười biểu hiện ý muốn các nàng đứng dậy. Tuy rằng nàng chưa từng có nha hoàn nhưng khi còn bé thường ở lại nhà di nên cũng hiểu sơ về cách chung sống với chủ tớ, giống như mưa dầm thấm đất chứ không phải hoàn toàn không biết gì.

Trước lễ rước dâu hai ngày thì phải trải giường chiếu, Tường mama dẫn theo Lục Vân và Thúy Ngọc theo mọi người đến Triệu gia trước rồi ở lại đó đợi khi A Kết gả đến.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Chạng vạng hôm trước ngày Triệu Trầm rước dâu, Triệu Duẩn Đình cuối cùng cũng trở về.

Ngựa không ngừng vó câu, hết ngày dài lại đêm thâu (ngựa chạy liên tục hết ngày đến đêm-mình thấy đề nguyên có văn hơn), đi đường mệt nhọc.

Lúc này việc lớn ở kinh thành vẫn đang ở thời kỳ quyết định, giống như trước khi bão táp đến, nhìn bề ngoài có vẻ yên ổn nhưng thực ra bên trong sóng ngầm đang cuộn trào mãnh liệt, nếu không phải vừa lúc bên này có việc nên hẳn mới có cách đến đây chứ không thì chỉ sợ rằng hẳn không làm hết chức trách của người cha, không thể đến dự hôn lễ của con trai mình.

Nhưng Triệu Duẩn Đình vẫn không hiểu vì sao trưởng tử cứ muốn phải thành thân trong năm nay, sao không định hôn sự trong năm nay rồi sang năm làm hôn lễ lớn để đón vợ về vậy? Như vậy, Lâm gia cũng có mặt mũi. Còn như bây giờ, vì muốn giấu diếm nơi thể tử đang ẩn thân nên hẳn không dám nói với ai, vậy nên người ngoài không hề biết trưởng tử của lâm ăn Hầu phủ Duyên Bình thành hôn.

Nói thật, đối với mối hôn sự này, Triệu Duẩn Đình cũng không hài lòng lắm. Lúc đầu hẳn muốn trưởng tử tìm vợ xuất thân kém một chút nhưng sao lại chọn xuất thân thấp như vậy chứ, ít nhất thì cũng chọn thiên kim tiểu thư của quan viên ngũ phẩm trong kinh thành đi chứ, sao lại chọn nữ nhi nhà nông xuất thân thấp hèn vậy. Nhưng mà đại trưởng tử lại so sánh nằng với hoa lan, lại thêm tính tình cổ chấp, nên hẳn không thể nào không đồng ý được, để xem xét tình hình rồi tính tiếp. Nếu như đại trưởng tử chỉ là hứng thú nhất thời, tương lai thay đổi, muốn huê thê lấy người khác thì hẳn cũng sẽ nghĩ biện pháp, bởi vì hẳn hiểu thế nào là bị cha mẹ bức bách nên đau khổ, nên không muốn quản chuyện của phu thê trưởng tử, cứ để trưởng tử tự mình quyết định vậy.

Sau khi được thê tử hầu hạ tắm rửa, Triệu Duẩn Đình cũng không đến thư phòng, mà ngồi dựa vào giường nhỏ truyền trưởng tử đến nói chuyện. Sau mấy ngày liên tục đi đường, hẳn cũng thật sự mệt mỏi nhưng ngày mai vẫn phải lên tinh thần uống rượu mừng, uống xong rượu mừng thì lập tức phải lên đường. Đây là trưởng tử của hẳn, chứ nếu là người khác thì hẳn chắc chắn sẽ không khổ như vậy.

"Lão gia, thiếu gia tới." Văn Mai nâng rèm cửa, cùng Triệu Trầm đi vào.

Triệu Duẩn Đình nghiêm túc quan sát trưởng tử, rốt cuộc vẫn còn trẻ, bình thường phải giả bộ bình tĩnh, nhưng ngày mai thú thê (cưới vợ đó a, đang suy nghĩ mình edit thuần việt quá có làm mấy bạn khó chịu không) thì đến khỏe mắt cũng mang theo sự vui vẻ. Nhớ lại mình năm đó, Triệu Duẩn Đình không tự chủ nhìn về phía cửa vào phòng trong, ánh mắt dịu dàng, nhẹ giọng hỏi: "Ngày mai trong nhà mời những khách nào?" Nhi tử này không nghe hẳn khuyên không nên làm ăn buôn bán vậy mà cũng biết quan hệ với quan viên địa phương, những người đó không biết Triệu Trầm chính là trưởng tử Hầu phủ Duyên Bình từ nhỏ được nuôi ở quê, hoặc nếu có từng thấy Triệu Trầm thì hẳn cũng đã rất cẩn thận nên sẽ không tiết lộ hành tung của hai mẫu tử. Tuy rằng sau khi Tần thị có con thì Quốc công phủ cũng buông lỏng đối với trưởng tử nhiều nhưng hẳn vẫn không dám mạo hiểm, đặc biệt là thê tử. Trước khi hoàn toàn xong việc, hẳn nhất định cố gắng nhẫn nhịn.

Triệu Trầm ngồi vào ghế, tùy ý đáp: "Đa số là những người có quan hệ làm ăn, không nhiều lắm và chắc cũng không biết người."

Nhìn hẳn thờ ơ, Triệu Duẩn Đình lại thêm thương xót: "Con cũng quá nóng lòng, sao không đợi đến sang năm rồi mở tiệc ở Hầu phủ, náo nhiệt hơn nhiều."

Triệu Trầm thật ra thì, nhìn đến khuôn mặt lộ vẻ mệt mỏi của nam nhân đang ngồi trên tháp, cuối cùng cũng nói thật: "Phụ thân, thật ra thì nhi tử cố ý chọn thời gian trước khi hồi kinh để thú nằng. Nhạc phụ nhạc mẫu không giống những người bên cạnh chúng ta, thật lòng thương yêu nữ nhi, nếu như tình huống phức tạp của nhà chúng ta thì chắc chắn sẽ không gả nữ nhi đi chịu khổ, cho nên hôn sự này ta đã dùng thiếp canh giả mà phụ thân đưa cho ta, cả nhà nhạc phụ bao gồm cả nằng đều không biết thân phận chân chính của chúng ta. Thế nên Ngày mai phụ thân không được để lộ ra, chỉ làm như người là một thương nhân để chiêu đãi người nhà họ Lâm là được." Ngày hôn lễ đó vợ chồng Lâm Hiền chắc chắn sẽ không đến, mà Chu Bồi và Lâm Trùng Dương sẽ tổng gia (đưa dâu).

Gã đến nhà mình mà là chịu khổ ư?

Đôi lông mày của Triệu Duẩn Đình như muốn dương lên, trên mặt âm tình bất định, cuối cùng vẫn không thể đè nén lửa giận trong lòng xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm, quát: "Cái gì gọi là gã đến nhà chúng ta là đi chịu khổ? Ta đường đường là Hầu gia còn con là thê tử Hầu phủ, đề ý đến nữ nhi của bọn họ đã là cái phúc của bọn họ mà còn dám ghét bỏ? Ta phải..."

Triệu Trầm đứng dậy cười lạnh, trực tiếp cắt đứt hẳn: "Phụ thân, không phải tất cả mọi người đều muốn quyền thế, năm xưa thân phận người so với người ta thì đều hơn mà mẫu thân cũng không muốn gả cho người đầy thôi, con tin rằng người cũng rõ, có một số việc không phải chỉ dựa vào thân phận là được như ước muốn. Được rồi, trời không còn sớm, phụ thân đi đường vất vả nên nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai nhi tử sẽ mang nằng đến cúi lạy người."

"Đứng lại!"

Thấy hẳn sắp đi ra khỏi cửa, Triệu Duẩn Đình vội vàng hạ xuống sự tức giận trong lòng, cau mày hỏi: "Vậy giấy hôn thú thì phải làm sao? Con dùng thân phận giả thú nằng, sau này thì làm sao để sửa lại? Nằng không thể gả đi hai lần được đúng không? Còn vị nhạc phụ thanh cao kia nữa, chẳng lẽ con vẫn còn chưa nói với hẳn sao?" Nói đến phần sau lại không nên được mà chậm chọc.

Chuyện này đã được Triệu Trầm chuẩn bị từ trước, "Phụ thân yên tâm, con và Tri huyện nơi này cũng có thể xem như là có giao tình không tệ, hẳn đã để trống phần tên ta trong giấy hôn thú, sau này con sẽ viết lên thân phận chân chính của mình, cho nên A Kết bây giờ là con dâu danh chính ngôn thuận của

Triệu gia, năm sau khi chúng ta trở về, phụ thân cứ bỏ sung vào gia phả là được. Về việc nhạc phụ thì con cũng đã có biện pháp để cầu xin sự tha thứ." dfienddn lieqiudoon. Sao hân có thể dễ dàng là một người không danh không phận được chứ?

Hân nói xong liền đi, Triệu Duẩn Đình vẫn còn hướng về cửa với vẻ mặt ngạc nhiên.

Trưởng tử cũng thật chu đáo, tâm tư tinh tế như thế so với khi hân từng ấy tuổi cũng không bằng, là bởi vì từ nhỏ đã phải chịu nhiều đau khổ phải không?

Thờ dài thờ ngắn một lúc, Triệu Duẩn Đình đóng cửa phòng, vào phòng trong.

Ninh thị đang xem quả ra mắt mà hân chuẩn bị cho con dâu, trầm cái đầu huyết cấp tử (máu bò câu đầy) quý giá, dưới ánh đèn lấp lánh, thấy hân mang về mặt khó chịu đi vào thì nhẹ giọng nói: "Phân này lễ cũng không nhẹ, so với ta chuẩn bị cũng tốt hơn, sau khi kính trà thì cho A Kết cái này đi."

Một năm cũng không gặp nhau nhiều, Triệu Duẩn Đình luôn quý trọng thời gian được ở cùng thê tử, ngồi lên giường, ôm lấy thê tử từ phía sau, cảm tựa vào vai nàng, nói: "Thừa Viễn không thể quang minh chính đại thủ nàng đã là thiệt thòi cho nàng nên tặng lễ tốt một chút coi như bù lại." Nói xong nhưng trong lòng vẫn chưa vui vẻ, nên liền nhỏ giọng oán trách trưởng tử giấu giếm thân phận. Hân cũng suy nghĩ, dù không thể công bố ra nhưng sẽ cố gắng hạ thấp thân phận để nói với Lâm gia, nhưng không ngờ tiểu tử thái kìa lại...

Nghĩ đến chuyện tốt mà nhi tử đã làm, lại nghe lời oán trách như vậy, Ninh thị không nhịn được mà nở nụ cười, thả trầm vào lại trong hộp, nói: "Hân vẫn chưa nói hết với ngươi đây. Thành thân là chuyện lớn mà ngươi chỉ có thể trở về một lát nên phải có lý do rõ ràng, ngươi nghĩ Thừa Viễn đã nói thế nào?" Không trải qua chuyện này nàng cũng không nghĩ nhi tử biết nói dối.

Ninh thị không để ý đến tay của hân, nhưng nói chuyện vẫn có chút đứt quãng.

"Lan Dung, nàng biết rằng Thừa Viễn vì muốn thú thê nên mới có ý bôi nhọ ta phải không? Lòng ta từ trước đến nay đều ở đây, chưa từng rời xa..." Triệu Duẩn Đình vẫn còn đắm chìm trong nụ cười mới vừa rồi của thê tử, nàng cũng với trưởng tử có sắp xếp thế nào cũng được, đó là hài tử của nàng và hân, ngày mai dù có đánh hân một quyền cũng chẳng sao.

Hân thôi, kéo chăn che kín thê tử, một lòng vì nàng xoa đi sự lạnh lẽo đầu đông.

Ninh thị cũng tùy ý hân.

Cũng đã sinh con cho hân rồi, cũng đã ngủ cùng nhau nhiều rồi, chuyện như vậy thì một lần hay hai lần cũng đâu khác gì nhau đâu chứ?

Nàng biết Triệu Duẩn Đình nói thật, kiêu ngạo của hân đã hòa vào trong xương, bị buộc bỏ vợ cưới người khác nên không cam lòng. Bởi vì sự kiêu ngạo này, đừng nói việc hân vẫn không bỏ được nàng, thì dù hân không thành thân, dù Tần thị sinh con, Triệu Duẩn Đình cũng không thể nào thích, cho nên Ninh thị hoàn toàn tin tưởng lời Triệu Duẩn Đình nói việc hân cho Tần thị hài tử chỉ là để đối phó với phủ Quốc công. Không phải người ép ta cưới con gái người sao. giờ ta đã cưới nàng cũng cho nàng một đứa con trai, người còn có gì không hài lòng ư?

Đối phó phủ Quốc công để cho bọn họ không có lý do gì để theo dõi hân nữa, khi đó hân mới có thể mới có thể yên tâm đến đây với họ, mới có thể nói chuyện trên triều. Phủ Quốc công tay nắm trọng quyền, không phải chỉ một lần muốn liên kết với hân, nhưng Triệu Duẩn Đình không muốn, hân muốn tự đi đường mình, phủ quốc công vì nữ nhi của mình nên không thể nhúng tay nhiều hơn vào chuyện của hân nữa.

Về việc Triệu Duẩn Đình có thật sự tốt với nàng không, chuyện cũng đã qua, Ninh thị cũng chẳng muốn tìm hiểu kỹ.

Nàng chỉ biết con trai của nàng là trưởng tử của Hầu phủ Duyên Bình, nàng không quan tâm danh phận chính thê, cũng sẽ không để người bên cạnh cướp đi những thứ thuộc về trưởng tử. Nàng chỉ biết việc nhi tử có thân phận trưởng tử của Hầu phủ mới có thể tiếp cận gần hơn với triều đình, mới có thể vì Ninh gia mà sửa lại án sai, vì vậy, coi như vì nhi tử nàng cũng sẽ sống tốt cùng với Triệu Duẩn Đình, không đuổi hân ra ngoài cửa. Hân thù ư? Giữa nàng và Triệu Duẩn Đình cũng không hân là có thù hận, năm đó là do nam nhân kia không thể chống lại những cám dỗ. Là phủ Quốc công hãm hại người thân của nàng. Kẻ trước nàng không còn thù hận nhưng kẻ sau, Tần thị bởi vì Triệu Duẩn Đình mới hãm hại nàng thì nàng sẽ dùng Triệu Duẩn Đình để cho nàng ta biết thế nào là tự tạo nghiệp...

Hình như phát hiện nàng thất thần, Triệu Duẩn Đình bỗng gia tăng sức lực.

Ở trong bóng tối Ninh thị ôm lấy bả vai nam nhân, thuận theo hân.

Chỉ cần bảo vệ tốt tim của mình, dù chuyện gì xảy ra, nàng vẫn là nàng.

~

Lâm gia, Đêm khuya vắng người.

Ngày mai A Kết xuất giá, Liễu thị phải nàng một số điều mà tân nương cần biết, nhưng da mặt A Kết mỏng nên những chuyện như vậy Liễu thị cũng chỉ nói qua loa, nhiều khi mới bắt đầu nói thì không nói tiếp được.

Tiểu Liễu thị ngồi nghe bên cạnh cũng dần mất tính nhẫn nại, thế nên liền quay hướng nằm của cháu gái về phía mình, ghét bỏ Liễu thị mà nói: "Tỷ mau ngủ đi, để muội nói với A Kết." Nàng ngủ ở đầu giường, vì muốn dạy cho cháu gái biết những chuyện cần thiết trong cuộc sống nên nàng liền đến đây, đuổi Lâm Trúc đến nhà Tây ở cùng Lâm Trùng Cửu một đêm.

Liễu thị thờ phào nhẹ nhõm, nhưng lại dựng thẳng lỗ tai, muốn biết Tiểu Liễu thị nói gì.

A Kết rất lúng túng.

Thực ra nàng không biết hai người muốn nói gì với nàng, nhưng vừa rồi thấy mẫu thân lúng túng, người dù ngốc thế nào cũng hiểu, trên mặt liền đỏ, may mà trong phòng tối nên không ai biết.

Tiểu Liễu thị suy nghĩ cũng khá phóng khoáng, nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc dài của A Kết, nói: "... A Kết à, đến lúc đó, con cứ nằm bình thường, hấn làm gì thì con cứ phối hợp với hấn là được. Nhưng mà con cũng không nên làm theo hoàn toàn, nếu đau thì phải nói ra, con nói ra hấn mới thương tiếc con, nếu con không nói với hấn, con sẽ phải là người chịu khổ, có biết không?"

Mặt A Kết đã nóng như giường lò mình đang nằm, thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Con biết rồi, đi đừng nói nữa, đi ngủ thôi..."

Liễu thị cũng nói: "Được rồi được rồi, nói xong thì cũng đi ngủ đi." Đừng nói nữa nhì, quang minh chính đại nói loại chuyện này như vậy cũng khiến nàng xấu hổ.

Tiểu Liễu thị rất khinh bỉ nàng, không để ý tới, đến gần cháu gái tiếp tục dạy nàng vài tiểu xảo, nói gì mà lần đầu của nữ nhân thật sự không thoải mái, nam nhân nếu kết thúc sớm thì càng tốt, nếu như Triệu Trầm có thể làm đi làm lại, thì A Kết có thể hôn hấn. Hôn lỗ tai hấn hoặc là cơ bụng gì đó, vân vân, cuối cùng A Kết chui đầu vào chăn, kiên quyết không nghe tiếp.

Tiểu Liễu thị cười nàng da mặt mỏng, lại bị Liễu thị thúc giục đi ngủ.

Một lần nữa trong phòng lại yên tĩnh, về việc ba người có thực sự ngủ không thì chỉ có các nàng biết.

Ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng thì Lâm gia đã náo nhiệt.

Trong nhà, người đến người đi, A Kết hoa hết cả mắt, đành để người bên cạnh nói gì thì làm theo, tục chải tóc rồi thì là mang giá y mang mũ phượng, bụng đói đến mức kêu vang mà chỉ được ăn một chén canh hạt sen nhỏ thì lại bị phủ khăn voan lên đầu. Dường như cũng không lâu lắm thì bên ngoài vang lên tiếng người đến, trong tiếng pháo còn xen lẫn tiếng sáo, tiếng trống và còn tiếng trẻ con chơi đùa.

A Kết không nhìn được mà nắm chặt tay,

Bất chợt, bên ngoài yên tĩnh mà náo nhiệt lại đến trước cửa phòng. A Kết ngồi ở giường, chỉ có thể nhìn thấy một khoảng nhỏ dưới lớp khăn voan, nghe thấy tiếng trêu chọc của đệ đệ muội muội với người ngoài cửa, tiếng cười của Triệu Trầm thỉnh thoảng lại truyền đến. A Kết lặng lẽ nắm chặt ống tay áo, muốn hấn chậm chậm rồi mới vào.

Lâm Trúc nhìn tỷ tỷ một lát rồi cười hỏi vấn đề cuối cùng: "Triệu đại ca, huynh thử nói xem lần đầu huynh gặp tỷ tỷ của ta thì nàng đang mặc áo màu gì, nếu nói đúng thì muội mới gọi huynh là tỷ phu (anh rể đó à), mới cho huynh vào đưa tỷ tỷ đi."

Trong lòng A Kết khẽ rung động.

Lần đầu tiên nhìn thấy, hấn đang cười ngửa đi ngang qua nàng, chắc là không nhìn thấy nàng, nếu nói lần đầu tiên gặp nàng ở Phẩm Lan Cư thì ngày đó nàng mặc đồ màu gì nhỉ?

Ngay đến bản thân A Kết cũng không có ấn tượng.

Nhưng rất nhanh nàng đã nghe thấy âm thanh nhẹ như gió xuân của nam nhân: "Hôm đó nàng dắt Tiểu Cửu đi trên đường mặc quần trắng áo hồng phấn (cv là phấn sam, nên ta chém)."

A Kết hoàn toàn ngây người, hấn đang cười ngửa đi, chỉ ngang qua mà thôi, sao có thể để ý đến nàng được?

Lâm Trúc cũng không biết chuyện này, vừa muốn hỏi thử tỷ tỷ thì Lâm Trùng Cửu đã nhanh miệng hô: "Tỷ phu nói đúng, mau để huynh ấy vào đi!"

Lâm Trúc thực sự không biết nói sao với đệ đệ, liền cười, mở cửa.

Triệu Trầm mặc một bộ hi bào (áo cưới của nam đấy) màu đỏ thẫm đứng ở trước cửa, dung mạo tân lang dưới mũ tựa như ngọc, mắt phượng sáng như sao. Hấn cười, sờ sờ đầu tiểu cửu từ (em vợ) dù đang đi theo cũng không nén được hưng phấn, nhắc chân nhảy vào phòng.

Tân nương của hấn mặc một bộ giá y cũng màu đỏ thẫm ngồi ở đầu giường, bên mép khăn voan Lưu Tô nhẹ nhàng rung động.

Kể từ mùa thu, sau khi hết bận, đã một tháng hấn không nhìn thấy nàng.

Chưa tới một canh giờ nữa, nàng sẽ ngồi ở trong tân phòng hấn đã vì nàng mà chuẩn bị.

Thực hiện xong lễ tiết, hai người đi đến phòng lớn từ biệt phu thê Lâm Hiên.

Hai người vừa vào nhà, Liễu thị mặt liền đỏ, bình thường đều luôn nhìn con rể hài lòng, hôm nay lại không như vậy nữa, chỉ nhìn chăm chăm khuôn mặt bị khăn voan che đi của trưởng nữ.

Thấy cảnh sinh tình, trong lòng Lâm Hiền cũng thật xúc động. Hắn nghĩ tới thời điểm mình cưới thê tử. Lưu luyến nàng trong phòng hoa chúc. Sau khi cưới không lâu thê tử có thai, hai phu thê liền liên tục mấy tháng tưởng tượng xem hài tử là nam hay nữ, hào hứng đặt tên. Ngày thê tử sinh, hắn ở ngoài cửa đi tới đi lui, trong lòng thất thương bát hạ (bất ổn), sau đó hắn liền nhìn thấy hài tử đầu lòng của mình. Là một nữ nhi, hắn vắt hết óc suy nghĩ cho trường nữ nhiều tên hay, nhưng khi đó thê tử thích ăn kết tử (quả cam đỏ nha) nhất, lại không muốn hắn làm ra vẻ nho nhac khiến cho người trong thôn khi nghe sẽ buồn cười, liền đặt nữ danh "A Kết", đã thế còn vì tên nàng không giống Xuân Lan Thu Mai đầy tầm thường mà đặc chí...

Chớp mắt một cái, Kết tử nhà hắn chín, bị người hái đi.

"A Kết, sau khi gả đi, con phải hiếu thuận với cha mẹ chồng, chăm sóc tướng công, cũng nên sớm vì Triệu gia mà khai chi tán diệp... Thừa Viễn, hôm nay ta đem A Kết gả cho con, con nhất định phải đối xử tốt với nàng, nhớ câu nói lúc con cầu hôn, đừng để nàng chịu bất kì uất ức nào." Chuẩn bị rất nhiều thứ để nói, cuối cùng chỉ nói ra câu này.

Bên người có động tĩnh, Triệu Trầm nghiêng đầu, nhìn thấy tân nương của hắn có ý cúi thấp đầu, nước mắt từ khăn voan rơi xuống, rơi trên mặt đất làm ướt nền nhà màu xanh, nước mắt khế rơi, dần dần không nén được tiếng khóc sột sùi. Triệu Trầm mặc dù từ sớm đã quyết định sẽ đối tốt với nàng cả đời, nhưng lúc này mới là lần đầu tiên sinh ra ý thức trách nhiệm, không phải là đối với nàng, mà là đối với phụ mẫu của nàng.

Hắn vô cùng trịnh trọng khom mình hành lễ với nhạc phụ nhạc mẫu: "Nhạc phụ, nhạc mẫu yên tâm, mỗi câu nói Thừa Viễn đã nói ra đều thật lòng, cả đời ghi nhớ."

Con rể dù đã dùng tính mạng thê, Lâm Hiền cũng không thể nào yên tâm, nhưng mà dù không yên lòng thì cũng đâu làm gì được?

Hắn từ trên ghế đứng lên, công trưởng nữ đang khóc thành tiếng, đưa nàng lên kiệu hoa.

A Kết nằm trên người phụ thân, khóc không ngừng, giả như cứ đi mãi không đến cửa thì tốt, nhưng rồi cái gì cũng có lúc phải kết thúc, trong tiếng reo hò náo nhiệt của mọi người, nàng được phụ thân vững vàng đặt ở bên trong kiệu, nói mấy câu dặn dò nghẹn ngào, phụ thân đi, màn kiệu rơi xuống, bao bọc trong màu đỏ của sự vui mừng chỉ còn lại có nàng. Bên ngoài hi bà lại nói mấy tiếng Cát Tường, cười nói với nàng: "Cô dâu ngồi vững vàng, chúng ta khỏi kiệu!"

A Kết một tay nắm chặt góc khăn tay, một tay đỡ kiệu.

Sau khi lay động nhẹ, cỗ kiệu bị người nâng lên.

Trong tiếng trống và sáo rộn ràng, nước mắt A Kết ngừng rơi, sau khi bình phục, cúi đầu nhìn giá y trên người, đau buồn khi rời nhà bị thay thế bởi sự thấp thòm lo âu.

Hôm qua còn là nữ nhi của Lâm gia, hôm nay đã trở thành con dâu của Triệu gia, từ nay về sau, nàng là thê tử của Triệu Trầm.

~

Bên ngoài Triệu gia trang lúc này là một không khí vui sướng.

Triệu Trầm mời bao nhiêu người cùng buôn bán, còn mời thêm người trong thôn đến ăn tiệc, thật là náo nhiệt.

Trong nhà chính, Triệu Duẩn Đình cùng Ninh thị ngồi sòng vai, chờ người tới bái thiên địa.

Nhìn trang phục của thê tử, Triệu Duẩn Đình chợt nảy sinh lòng áy náy, lại cảm thấy may mắn khi con trai lớn đã thành hôn. Nữ nhi Ninh gia Ninh Lan Dung đã "Bệnh qua đời", được triều đình chiếu phong nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, hôm nay hắn có thể đưa nàng về Hầu phủ, thì ngay cả việc lên lút đưa nàng ra ngoài đi lại, nếu bị người quen nhìn thấy mà dùng lý do là diện mạo tương tự để nói cho qua chuyện lại không thể thú nàng một lần nữa, không thể chính thức cho nàng lộ diện, không thể công khai coi rẻ hoàng uy.

Hắn có lỗi với nàng, nhưng hắn có biện pháp gì? Huru thê, hắt trên người nàng một bát nước dơ, phá hủy danh tiếng nàng thì hắn không làm được, hòa ly, hắn cũng không làm được, nàng là thê tử mà hắn dùng trăm phương ngàn kế mới cưới về, dù cho phủ Quốc công lên lút giao nữ nhi cho hắn, hắn cũng muốn nàng ta phải quỳ lạy bái vị của nàng.

Chờ xem, năm sau, khi phủ Quốc công thua, hắn liền bỏ Tần thị, không bao giờ ... thú thêm ai, giao cho nàng xử lý chuyện trong Hầu phủ, nàng vẫn là nữ chủ nhân Hầu phủ, mà danh phận, tới bây giờ nàng vẫn là thê tử của hắn, chẳng qua là không xuất đầu lộ diện thôi. Thật may là nàng chưa bao giờ so đo những thứ kia, dù hắn làm cái gì, nàng đều không so đo...

Triệu Duẩn Đình yên lặng thu hồi tầm mắt.

Nếu như không có phủ Quốc công thì hắn có thể đã cưới được hoa nở hay không?

Đáng tiếc là không có nếu như, cuối cùng cũng là hắn có lỗi với nàng.

~

Ngoài cửa Triệu gia.

Kiếp hoa hạ xuống, lòng A Kết lúc đó cũng nhảy lên, nắm hồng trù trong tay, một đầu khác để nam nhân dắt, từng bước từng bước đi vào trong.

Triệu gia, đây là lần đầu tiên nàng tới.

Muội muội nói, phong cảnh xung quanh Triệu gia rất tốt, hữu sơn hữu thủy(có núi có sông), trong sân Triệu gia trồng các loại hoa lan, trong phòng khách còn có những danh phẩm hoa lan khó có, còn nữa, hậu viện Triệu gia một cây ngô đồng xanh biếc, cao vút như đắp lên.

Lần trước nàng còn giả bộ bệnh để tránh hấn, hôm nay lại giả tới đây.

Trong lúc miên man suy nghĩ, nam nhân bên cạnh dừng lại, tầm mắt A Kết từ trên đôi giày đen của hấn thu lại, nhìn dưới chân.

Bái thiên địa, bái cao đường, phu thê giao bái.(cái này ai xem phim đều hiểu hết phải không?)

Nàng quay sang phía hấn, mũi phượng trên đầu nặng trĩu, chỉ phải cẩn thận từ từ cúi xuống, sau lần cúi đầu này, nàng liền trở thành thê tử của hấn.

Trong tiếng chúc mừng, nàng theo hấn đi tới tân phòng. Sắp phải gặp mặt, đột nhiên A Kết khẩn trương, không biết nên đối mặt thế nào với Triệu Trầm. Nàng đã từng lần lượt cự tuyệt việc gả cho hấn, nhưng vẫn bị hấn cưới về, hiện tại đã đến nhà hấn, hấn không cần giả bộ, có thể cười nhạt nàng, châm chọc nàng hay không? A Kết còn nhớ rõ ánh mắt châm chọc của Triệu Trầm, cao cao tại thượng, không tha thứ cho kẻ không vâng lời.

Hồng trù trong tay chợt căng lên, người bên cạnh không nhìn ra, nhưng Triệu Trầm lại cảm nhận được, hấn nhìn sang phía A Kết, nàng đang khẩn trương?

Hấn bất động thanh sắc(bình tĩnh) nhưng bước nhanh hơn, hấn chờ đợi ngày này lâu như vậy, hấn muốn thấy nàng sớm một chút.

Vào tân phòng, A Kết được hi nương đỡ ngồi xuống giường, sau đó nghe hi nương nói mấy câu Cát Tường. A kết khẩn trương không biết phải làm gì, tay giấu ở trong tay áo âm thầm nắm chặt, nhìn khoảng hẹp phía dưới khăn voan tìm nam nhân mang hi bảo. Hấn ở gần như vậy, nàng thậm chí có thể nghe được tiếng ma sát của tay áo và áo của hấn khi hấn cầm cân đòn (gây nhắc khăn voan), đang nghe thì khăn voan trên đỉnh đầu đã được nhắc lên, trước mắt sáng lên...

Theo bản năng, A Kết nhắm mắt lại.

Xung quanh an tĩnh, dường như những phụ nhân mới vừa rồi còn vậy ở trong phòng cũng không thấy. Trong sự yên tĩnh như vậy, một cái chớp mắt cũng trở nên thật dài, mắt A Kết run rẩy, từ từ mở ra, bởi vì vừa mở mắt thì liền nhìn thấy nam nhân đang đứng, nàng không tự chủ được ngửa đầu nhìn hấn. Nam nhân thân cao, mới nhìn đến lồng ngực nàng liền không có dũng khí, liền vội nhắm mắt, cũng không dám nhìn nữa, ai cũng không dám nhìn, chỉ nhìn tay của mình.

Nàng không dám, nhưng Triệu Trầm lại nhìn ngậy người.

Mũi phượng, khăn quàng vai, trang phụ điểm lệ khiến nàng như tiên nữ hạ phàm, mắt như sóng nước, mặt như Phù Dung nở, mi mắt nhẹ nhàng rung động, giống như đang lướt nhẹ qua tim hấn. Hấn muốn nhìn ánh mắt của nàng, muốn nhìn rõ nàng đang suy nghĩ gì, nhưng lá gan nàng quá nhỏ, còn chưa nhìn mặt hấn thì đã cúi xuống. Da mặt mỏng như vậy, may mắn là giả hấn, nếu không buổi tối động phòng thì nếu ngày kế mới phát hiện tướng công xấu xí vô cùng, chẳng phải sẽ thất vọng khổ sở hay sao?

Triệu Trầm cười cười, nghiêng người đưa đòn cân đưa cho hi nương, ý bảo nàng tiếp tục.

Nên uống rượu hợp cần.

Triệu Trầm ngồi xuống bên người A Kết, hi nương cười nâng hai ly rượu đi tới bên cạnh hai người, Triệu Trầm lấy trước một chén, mong đợi nhìn về phía A Kết.

A Kết có thể cảm nhận được hấn nhìn chăm chú, nhưng lúc này, nàng cũng không thể tránh.

Nàng cầm lên ly rượu hồng của mình, ống tay áo là màu hồng, màu son trên móng tay cũng là hồng, bên ngoài ly rượu cũng là màu hồng, lúc nàng đưa tay lấy, ánh mắt của nam nhân cũng theo tay nàng di chuyển. A Kết mím môi, trong sự thúc giục của hi nương, quay về phía nam nhân kia. Nàng vẫn không dám nhìn hấn, chờ đến khi hấn trước giờ tay lên, nàng cũng khẽ cúi đầu giờ lên, vòng tay qua tay hấn, hai người cùng màu tay áo, hoàn toàn tự nhiên. Mi mắt A Kết càng rung động nhiều hơn, nửa người trên nghiêng đi uống rượu, tay hấn cao, nàng không thể không ngẩng đầu lên, khi ngẩng lên bất ngờ nhìn vào đôi mắt phượng của nam nhân kia. Hấn giống như đã biết trước nàng sẽ nhìn hấn, vẫn kiên nhẫn chờ nàng, mặt trần chỉ có nhu tình như nước, làm cho nàng xấu hổ.

A Kết lập tức nhắm mắt, không dám nhìn hấn.

Rượu Nữ nhi hồng màu hổ phách chảy vào trong miệng, hương rượu vẫn còn lưu lại, A Kết chưa từng uống rượu, chẳng lẽ cảm giác hỗn loạn ở trong đầu lúc này là say sao?

"Chờ ta trở lại."

Lúc A Kết chuẩn bị rút tay về, nam nhân nói nhẹ bên tai nàng, nhưng hơi thở kia lại mang đến rung động xa lạ, những gì hấn nói làm nàng hoang mang. A

Kết không nhìn được nhìn về phía hân, nam nhân lại tiêu sái đứng dậy đem ly rượu đặt trên khay, sai bước đến trước cửa, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng đầu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Triệu Trầm quay lại tiền viện mời rượu, trong phòng, hi nương đã cùng các phụ nhân lúc trước đến trêu chọc tân lang tân nương cũng lui ra ngoài.

A Kết thờ phào nhẹ nhõm.

Tướng mama cười giúp nàng gỡ xuống mũ phượng đang đè nặng cổ nàng, "Nãi nãi(mợ chủ) tắm một chút đi, xóa hết trang điểm, đổi bộ áo quần khác cho thoải mái."

A Kết gật đầu một cái, nhìn sang Lục Vân đang bưng khay đồ, còn Thúy Ngọc đang bưng chậu nước đặt lên khay cũng đang mỉm cười nhìn nàng.

Đến bây giờ A Kết vẫn có cảm giác mình đang mơ, thế mà nàng lại giống như đi, có người hầu hạ.

Trang sức trên đầu quá nhiều, lúc Tướng mama giúp nàng lấy xuống, A Kết liền yên lặng quan sát gian phòng này.

Tân phòng thật ra cũng chính là gian phòng của Triệu Trầm, là nơi hân bắt đầu cuộc sống thường ngày. Phía nam là chiếc giường rộng rãi, lúc này cửa sổ đang mở ra, ánh mặt trời chiếu vào căn phòng sáng trưng giúp cho những trống trải có chút trang nghiêm trở nên ấm áp hơn. Trên giường trải mấy lớp chăn cưới mà nàng mang tới, chăn đồ thắm thêu long phượng trình tường (Long Phượng Trình Tường: Là một trong những hoa văn cát tường truyền thống của Trung Quốc. Trên bức tranh, long và phượng, mỗi con chiếm một nửa. Long là long đang bay lên trời, há miệng quay đầu về phía phượng, Phượng là phượng đang bay lượn, giương cánh xòe rộng, đưa mắt nhìn long, mang ý nghĩa cát tường, hòa hợp), A Kết không dám nhìn lâu, ánh mắt dời về nơi khác.

Trên tường treo tranh chữ về hoa lan, trên bàn trà tròn cũng bày chậu Kiến Lan, ngay cả trên bình phong (màn che) cũng thêu hoa văn hoa lan.

Tướng mama vẫn chú ý nàng, thấy A Kết nhìn về phía những thứ có bóng dáng của hoa lan kia mà thần thờ, cười nói: "Tân phòng đều do thiếu gia tự mình bố trí, biết nãi nãi thích hoa lan đây mà, thật là lừa đảo mà."

A Kết cúi đầu không nói, thu thập xong mới xuất hiện đứng dậy đi rửa mặt thay một bộ đồ đơn giản, lần này do Lục Vân giúp đỡ.

"Lục Vân khéo tay, sau này liền để cho nàng chải đầu cho nãi nãi có được không?" Tướng mama đứng một bên giải thích. Hai nha hoàn này đều do nàng dạy dỗ, Lục Vân tính tình trầm ổn, chừng chặc, thích hợp ở trong phòng phục vụ chủ tử, Thúy Ngọc trời sinh là khuôn mặt tươi cười, người cũng cơ trí linh hoạt, sau này nàng sẽ có nhiệm vụ ra ngoài hỏi thăm tin tức.

A Kết đối với 2 nha hoàn cũng chưa quen lắm nhưng nàng tin tưởng Tướng mama, liền cười với Lục Vân.

Nàng dung mạo dịu dàng khiến sự thấp thỏm của Lục Vân khi đối mặt với chủ tử mới cũng vui bớt, vừa chải đầu cho nàng vừa hỏi: "Nãi nãi muốn làm kiểu gì?" Cũng giới thiệu một số kiểu tóc của phụ nhân để A Kết chọn, tránh trường hợp khiến A Kết lúng túng vì không biết.

A Kết có thể cảm nhận được sự tinh tế của nàng, suy nghĩ một chút, "Làm kiểu đơn giản chút đi, cài cây trâm là được, không cần quá."

Mấy đêm nay A Kết đã suy nghĩ, gả đến Triệu gia phú quý thế này, việc mặc quần áo nhất định là có nhất định là có quy củ tương ứng, nhất định khi ra cửa gặp khách nàng phải ăn mặc phù hợp với thân phận Thiếu nãi nãi Triệu gia, nhưng bình thường khi ở trong phòng thì đơn giản một chút, nhiều lắm là cài trâm cài tóc có chất lượng cao hơn thôi. Nàng ngoài hai năm học sách thì so với các nữ nhi nhà nông khác cũng không có sự khác biệt quá lớn, cho dù nàng có cố gắng giả vờ đi nữa thì cũng không thể giả vờ khí chất trời sinh của các tiểu thư danh gia vọng tộc được. A Kết cũng không muốn phải sống một đời như vậy, nàng chính là người như vậy, vốn dĩ Triệu Trầm không nên cưới, nên nếu cuối cùng hân bỏ nàng vì nàng không không phóng khoáng thì nàng cũng không có biện pháp, tóm lại nàng không thể nào vì hân mà biến thành một người khác một người khác.

Lục Vân cười, khen: "Nãi nãi ngày thường cũng đã rất xinh đẹp, trang điểm thế nào cũng dễ nhìn cả." Hai tay linh hoạt, rất nhanh đã giúp A Kết vấn một búi tóc nghiêng, dùng trâm bạch ngọc để cố định lại.

A Kết rất thích, định đứng lên thì Tướng mama cài thêm lên tóc nàng một bông lan màu hồng, "Cô nương xinh đẹp cũng phải ăn mặc tỉ mỉ, một là dệt hoa trên gấm, thứ hai nữ tử làm đẹp để người ta ngắm, lát nữa thiếu gia khi vào cửa liền nhìn thấy tâm tư của nãi nãi thì cái gì cũng không cần phải nói, trong lòng đều nghe theo, nãi nãi nói có đúng hay không?" Tiểu Liễu thị từng nhắc nhở nàng, đại cô nương đối với Triệu Trầm có chút mâu thuẫn, nhưng đã thành thân nên cùng nhau sống tốt. Triệu gia như vậy, hai năm đầu thiếu gia có thể vì mới mẻ nhất thời mà tìm mọi cách nghe theo đại cô nương, nhưng thời gian dài thì sẽ nhìn chán, nếu đại cô nương không thay đổi thì chẳng phải đã tự tay người đẩy ra bên ngoài sao?

A Kết nhìn trong gương, định lấy hoa lan xuống, nàng đối với Triệu Trầm không hề có ý muốn lấy lòng, trước đây từng cự tuyệt hân nhiều lần, hôm nay

mới vừa gả tới đây liền cố ý ăn mặc trang điểm lộng lẫy, thì những cự tuyệt trước đó không phải sẽ trở thành khẩu thị tâm phi muốn nghênh còn cự sao? Ngày đó, ở thư phòng, hần đã từng nói vậy với nàng.

Chẳng qua là tay nàng vừa đưa lên một nửa liền bị Tường mama kéo lại, bà dùng ánh mắt từ ái nàng: "Đại cô nương nghe mama đi, mama cũng là vì tốt cho người."

Nàng dùng xưng hô cũ khiến lòng A Kết mềm nhũn, cuối cùng nhắm mắt đồng ý.

Tường mama nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, cười, đưa nàng ra ngồi ngoài sạp ở phòng ngoài, nói với Thúy Ngọc: "Đi gọi Cẩm Thu, Cẩm Mặc đến đây chào Thiếu nữ nãi nãi."

A Kết lộ ra vẻ khó hiểu, nụ cười của Tường mama vẫn không thay đổi: "Cẩm Thu và Cẩm Mặc là hai nha hoàn hầu hạ thiếu gia hằng ngày, năm thiếu gia mười bốn tuổi thì vào phủ, cũng được xem như lão nhân trong phủ, một lát nữa nãi nãi nhớ cho các nàng phần thưởng." DDLQĐ Các nàng tới đây trước, đã tìm hiểu rõ ràng chuyện trong viện thiếu gia, ngoại trừ một số tiểu nha hoàn thô sử (nha hoàn làm việc nặng) thì có thể ở bên cạnh Hậu thiếu gia chỉ có Cẩm Thu và Cẩm Mặc. Cẩm Thu nhìn thành thật, an phận, còn Cẩm Mặc cũng bị thiếu gia phạt không cho vào nội thất, nhất định là đã từng phạm lỗi gì đó nhưng chưa đến nỗi bị đuổi khỏi phủ. Hai người rớt cuộc như thế nào, nàng vẫn đang quan sát, vài ngày sau nếu ai muốn làm gì không đúng đắn, thì không cần đến đại cô nương ra tay.

Nha hoàn thiếp thân?

Tâm trạng khẩn trương của A Kết vì những lời mà nam nhân bỏ lại trước khi đi liền bình tĩnh lại.

Dù cho hần thường ngày tuần dật làm cho người ta rung động thì sao? Cũng vẫn chỉ là thiếu gia, từ nhỏ đã được bọn nha hoàn hầu hạ rửa mặt thay quần áo. Vì sao A Kết không muốn gả cho công tử nhà giàu, là bởi vì nàng không muốn để cho nữ nhân khác phục vụ trượng phu của mình. Nếu như nàng thích một người thì sao có thể để hần có thêm người nào bên cạnh? Tất nhiên, người ta là thiếu gia, thiếu gia sai bảo nha hoàn là thiên kinh địa nghĩa(chuyện đương nhiên), cho nên đến bây giờ A Kết vẫn muốn gả cho một nam nhân nhà nông, không không có tiền nuôi nha hoàn.

Đáng tiếc, nàng lại gả cho thiếu gia.

Chịu đựng thôi, dù gì thì hần cũng không có nha hoàn thông phòng, so với những công tử bình thường khác cũng tốt hơn nhiều rồi.

Màn cửa bị đẩy ra, A Kết nhìn sang đó.

Vì là ngày vui nên bốn đại nha hoàn đều mặc cùng một màu, tất cả đều là áo hồng đào phối với váy xanh biếc, chỉ có điều phía trên có thêu những hoa văn khác nhau để phân biệt. Cẩm Thu từ lúc vào phòng chưa từng nhìn lên, trực tiếp đến trước mặt A Kết quỳ xuống dập đầu, Cẩm Mặc thì liếc nhanh A Kết rồi sau khi thoáng giật mình thì cũng theo quy củ mà quỳ xuống, nói họ tên.

A Kết có chút không quen.

Lục Vân và Thúy Ngọc là đi đưa đến cho nàng, lúc đó chưa từng gặp qua nhưng nàng không hề cảm thấy quá xa lạ, còn hai người này cũng là lần đầu gặp đã quỳ xuống trước mặt nàng. Nàng nhìn Tường mama, Tường mama nhìn nàng với ánh mắt khích lệ, A Kết không thể làm gì hơn, đành dè xuống cảm giác không tự nhiên khi lần đầu làm chủ mẫu, cười khen các nàng vài câu rồi gọi Lục Vân phát cho mỗi người một bao lì xì: "Các người là người phục vụ bên cạnh thiếu gia, sau này cứ tiếp tục phục vụ Hậu thiếu gia đi." Nha hoàn của hần, nàng không quản gì nhiều.

Khóe miệng Cẩm Mặc hơi vênh lên, còn Cẩm Thu thì nhẹ nhàng nói cảm ơn: "Toàn bộ đều nghe nãi nãi quyết định."

A Kết nhìn Cẩm Mặc nhiều hơn một chút rồi cho các nàng rời đi gian sau, Thúy Ngọc cười hi hi đi theo, ở gian ngoài chỉ còn lại Lục Vân chờ đợi, A Kết cùng Tường mama cũng đi vào nội thất.

Vì đói bụng mà bước đi lung lay, A Kết cảm thấy có chút không thoải mái, lúc trước bởi vì khẩn trương nên không cảm thấy mệt mỏi nhiều, giờ đây không còn không khẩn trương nên liền cảm thấy mệt mỏi, muốn nằm một lát, dù sao thì Triệu Trầm chắc cũng đến tới mới về.

Tường mama lại hiểu lầm, sau khi A Kết nằm lên giường thì nàng lại ngồi ở mép giường thấp giọng khuyên nhủ: "Đại cô nương đừng lo lắng, thiếu gia nhà giàu đều như vậy, thiếu gia của chúng ta chỉ cho hai người họ hầu hạ mặc quần áo, khi tắm rửa thì không dùng các nàng phục vụ, việc như thế đúng đúng là khó có được, hơn nữa diện mạo của Cẩm Thu và Cẩm Mặc, bình thường thiếu gia cũng chẳng để ý..." Ai, đây là cái khổ của việc không cùng xuất thân mà, nếu là tiểu thư nhà nào gả đến đây chắc chắn sẽ vì thấy tướng công mình chỉ có hai nha hoàn tầm thường mà cảm thấy vui mừng.

Bên cạnh có trường bối quen thuộc quan tâm chỉ điểm, trong lòng A Kết cảm thấy ấm áp, cười nói: "Mama đừng lo lắng, thật sự ta chỉ mệt mỏi muốn ngủ chút thôi, không phải vì các nàng." Triệu Trầm có nha hoàn là việc nàng đã biết từ trước nhưng lúc này lại quên mất nên khi có người nhắc nhở mới hơi thất lễ.

Tường mama vén lọn tóc bên quai hàm ra sau tai cho nàng, dịu dàng nói: "Vậy thì tốt, mau ngủ đi, chờ trời tối muốn ngủ cũng không yên ổn đâu."

Lời này còn chứa thâm ý khác, khiến mặt A Kết nóng lên, nhanh chóng quay đi.

Tường mama cười, đi ra ngoài, dặn dò đám người Thúy Ngọc không nên làm phiền Thiếu nữ nãi nãi đang ngủ.

A Kết lắng nghe động tĩnh bên ngoài, bốn phía dần dần yên tĩnh, mí mắt nàng nặng dần rồi khép lại.

~

Khi bị Tường mama đánh thức thì trời cũng đã tối, đã là mùa đông nên trời tối sớm.

A Kết ngủ rất ngon nên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hồng hồng, ánh mắt ngái ngủ long lanh mê hoặc lòng người, Tường mama nhìn một lát mới đưa khăn đã nhúng nước ấm tới, vừa bẩm báo: "Nải nải lau mặt đi rồi xuống dùng cơm, náo nhiệt bên thiếu gia cũng xong rồi. Đúng rồi, sau khi nải nải ngủ không lâu thiếu gia có trở về một lát, thấy nải nải đang ngủ thì không nói gì liền đi lại."

A Kết chẳng nghe ra câu sau, toàn bộ tâm tư đều là chuyện Triệu Trầm sắp trở về, tất cả sự buồn ngủ đều biến mất. Triệu Trầm trở lại thì dù cho đang buồn ngủ mà nhớ lại những gì hôm qua dì đã nói, A Kết vội vàng nhận lấy khăn lau mặt, che giấu sự khân trương của bản thân. Tường mama nhìn nàng cười, nói với Thúy Ngọc xuống phòng bếp đưa cơm tối của nải nải đến đây.

Một chén trứng gà nỳ thịt băm nóng hổi, còn thêm bốn món ăn: hai món mặn hai món chay.

A Kết thật sự đói bụng, ăn sạch một chén cơm, cũng uống không ít nước mì nhưng lại không hề đụng vào món ăn nào mà để cho đám người Tường mama ăn.

Sau khi rửa mặt A Kết không ngủ lại được, việc hy vọng Triệu Trầm không đến là không có khả năng nên chỉ mong hấn say rượu, vừa về liền ngủ say luôn là tốt.

Đang tỉnh lặng thì từ cửa viện vang lên tiếng ồn ào lớn, Tường mama vui mừng nhảy mắt với A Kết có ý bảo nàng ra đón.

A Kết bất an nắm lấy ống tay áo, cuối cùng vẫn rút cây trâm mà Tường mama vừa cắm thêm vào tóc cho nàng xuống, giống như sợ bị Tường mama giữ lại, nhanh chóng ra khỏi nhà. Tường mama bất đắc dĩ lắc đầu, thôi, đại cô nương còn nhỏ, mấy tháng nữa sẽ hiểu chuyện thôi.

Ở bên ngoài, Trần Bình đưa Triệu Trầm đến cửa viện liền đi, đã có Cẩm Thụ và Cẩm Mặc nhắc đèn lồng soi đường cho hấn rồi.

Đến cửa nhà chính thì đã có hai đèn lồng lớn màu đỏ, Triệu Trầm không cần các nàng soi đèn nữa: "Đi xuống đi." Trong không gian mờ tối không nhìn rõ sắc mặt nhưng giọng nói vẫn trong trẻo lạnh lùng không khác bình thường.

Hai nha hoàn liền không theo sau nữa.

Lục Vân và Thúy Ngọc đứng ở cửa nghênh đón, Triệu Trầm vừa nhìn lướt qua liền biết là nha hoàn của nàng, nói: "Các người một người ở lại gác đêm, một người cứ lui xuống đi." Vừa nói vừa nhắc chân đi vào.

A Kết và Tường mama cũng đúng lúc ấy đi ra, liền gặp hấn, bước chân Triệu Trầm ngừng lại, ánh mắt sau khi đến trên mặt A Kết thì không dời đi.

Dưới ánh đèn, sắc mặt nam nhân ửng đỏ, con ngươi trong trẻo, nhìn thế nào cũng không giống nguwoif say, A Kết lập tức cúi đầu, tay chân luống cuống tay chân luống cuống.

Tường mama không cần Triệu Trầm nói gì, liền nói mấy câu chúc mừng rồi lui ra ngoài, đi về phòng cho người làm với Thúy Ngọc, để lại Lục Vân gác đêm.

"Đi vào nhà đi." Triệu Trầm tiến lên từng bước, nắm lấy tay A Kết, ra lệnh cho Lục Vân đi bưng nước nóng rồi dắt A Kết vào trong phòng.

Buổi tối tháng 10 đã rất lạnh nhưng tay hấn lại nóng hổi, so với tay nàng còn ấm hơn. Tròng mắt A Kết rơi xuống bàn tay đang nắm nhau của hai người, nàng là thê tử của hấn, dù hấn làm gì mình thì đó cũng là quyền lợi của trượng phu, nàng không còn có cơ để cự tuyệt nữa.

Vừa vào nội thất, Triệu Trầm liền ngồi lên giường, kéo A Kết vào trong lòng ngực mình, A Kết không ngờ hấn sẽ vội vã như vậy, khi hồi thần lại thì đã nằm trong ngực hấn. Nam nhân ngồi, nàng ngồi trên chân hấn, mặt đối diện lòng ngực hấn, A Kết cực kỳ khân trương, cố gắng đứng thẳng người. Triệu Trầm lại ngăn cản, ôm nàng vào lòng, cúi đầu hỏi nàng: "Tay sao lại lạnh như thế? Trong nhà không ấm áp sao còn mặc ít vậy?"

Giọng nói thân mật, giống như cách A Kết đối xử với đệ đệ.

A Kết chưa thích ứng được với hành động này của hấn, quay đầu nói: "Thiếp không lạnh, chẳng qua tay chàng ấm nên có cảm giác tay thiếp lạnh. Lúc nãy chàng uống rất nhiều rượu, để thiếp gọi người làm cho chàng chén canh giải rượu nhé?"(Hơ hơ, cưới nhau rồi thì đối xưng hô luôn nha)

Triệu Trầm luôn nhìn nàng, nhìn búi tóc đơn giản của nàng, nhìn nàng đỏ bừng mặt, nhìn trang phục màu hồng trên người nàng, nhìn môi nàng nữa, cười nói: "Nàng nhìn ta giống người uống say không?"

A Kết nhẹ nhàng lắc đầu, nghĩ đến hai lần hấn say ở nhà mình, không biết là giả vờ, hay là hôm nay Triệu gia chuẩn bị cho hấn rượu có pha thêm nước.

"Nàng không nhìn ta, làm sao biết ta có say không?" Triệu Trầm buông tay, giữ lấy cằm nàng, A Kết không kịp tránh né, bị hấn nắm lấy cằm khiến cho nàng cùng hấn đối mặt, mắt phượng với lông mi dài, tuấn lãng hơn người. Nhịp tim A Kết nhanh hơn, trên người hấn mùi rượu nhàn nhạt làm cho nàng như nhũn ra, Triệu Trầm nhìn nàng run rẩy muốn tránh, lại nhẹ giọng hỏi một lần, "Nàng nhìn lại một chút xem ta say không?"

Chỉ là chuyện không đầu mà hấn lại hỏi một cách nghiêm túc như thế, say hay không thì chính hấn biết chứ ép nàng nhìn hấn để làm gì?

A Kết không mở mắt, "Không có..."

Vừa mới nói một chữ, Triệu Trầm hạ ánh mắt, nhẹ hôn lên môi nàng.

A Kết đỏ, dùng sức rút tay về.

Triệu Trầm cười buông nàng ra, cời giày, bỏ chân lên mép kháng, dựa lưng vào vách tường đầu giường, một tay che trán, nhắm mắt lại nói: "Đúng là uống nhiều quá, có chút nhức đầu, nàng giúp ta lau tay lau mặt đi, ta nghỉ một chút."

A Kết lúng túng đồng ý xong liền bỏ chạy ra phòng ngoài.

Trong nhà yên tĩnh, trong đầu nàng nghĩ tới nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước vừa rồi. Thật ra thì đây coi như là lần thứ ba bị hôn, hai lần trước đều là ép buộc, A Kết trừ ghét thì không cảm xúc gì, nhưng mới vừa rồi, hắn dịu dàng nhìn nàng, đột nhiên hôn một cái, sau đó lại dùng dáng vẻ thỏa mãn còn mang theo vài phần hài hước nhìn nàng, ánh mắt như vậy, nàng không sinh được nửa điểm tức giận.

Là bởi vì hai người đã thành vợ chồng sao? nên nàng mới không có lý do tức giận.

Tiếng bước chân vang lên, Lục Vân bưng chậu nước trở lại.

A Kết vội vàng thu hồi những suy nghĩ lung tung, ra gian ngoài dùng nước làm ướt khăn, do dự một chút, lần nữa trở về nội thất.

Nam nhân dựa vào tường, đầu hướng ra ngoài trời, cảm khẽ nâng, mắt phượng nhắm lại, dưới ánh nến, khuôn mặt tuấn mỹ dịu dàng như ngọc, hô hấp đều đều.

Ngủ thiếp đi sao?

A Kết không tin lắm, nhưng mà vẫn phải giúp hắn, hắn ngủ thật cũng tốt, giả bộ ngủ cũng tốt, nhắm mắt lại, nàng tự tại hơn một chút.

Khăn mặt hơi nóng, A Kết đi tới trước giường, nhìn nam nhân điềm tĩnh ngủ, từ từ đưa tới. Mới chạm phải, chân mày hắn cau lại, thoáng qua lại giãn ra, lẳng lặng cho phép nàng tiếp tục. A Kết từng chiều cổ đệ đệ muội muội nên làm chuyện này rất nhuần nhuyễn, động tác êm ái, rất nhanh đã giúp hắn lau xong mặt, lúc ban đầu khó tránh khỏi khẩn trương, nhưng sau đó lại nghĩ đến hắn cũng sớm đã thành thói quen hầu hạ, liền bình tĩnh.

Lúc lau tay cho hắn, nam nhân khẽ kêu nước.

A Kết nhanh chóng giúp hắn lau xong, xoay người đi châm trà cho hắn, khi trở về, phát hiện Triệu Trầm đã mở mắt, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng. A Kết khẽ rũ ánh mắt, đem ly trà tới, Triệu Trầm nhận lấy, ngưng mắt nhìn nàng nói: "Từ lúc ta bắt đầu hiểu chuyện, chỉ có mẹ ta giống nàng chịu khó chăm sóc ta, A Kết có thể lấy được nàng thật tốt." Dịu dàng tí mỉ, làm cho đáy lòng hắn ấm áp lên.

Ý nghĩ đầu tiên của A Kết là không tin, nhưng nàng không nói thêm gì, chỉ thấp giọng nói: "Uống đi, một lát nữa sẽ lạnh."

Triệu Trầm vốn là người thông minh, khi còn bé cũng đã gặp đại biến (thay đổi lớn), từ nhỏ đã biết quan sát sắc mặt nhất là khi biết buôn bán, hơn nữa còn phải quan sát thể cục triều đình, một đôi mắt sớm luyện được có thể nhìn thấu lòng người, nhìn ra trong mắt thể tử đầy hoài nghi cùng châm chọc? Hắn rất ít khi dụ dỗ người, nói lời ngon tiếng ngọt cũng phải suy nghĩ kỹ mới dám nói ra, nàng không cảm động ngược lại hoài nghi, dĩ nhiên khiến hắn thấy ảo não. Nhưng mà kiêu thế nhỏ nhắn mà mình ngày nhớ đêm mong đang đứng trước mặt, từ nay sẽ phải ngủ một chỗ, hắn quyết định quên đi chuyện đó, dù sao, thời gian nàng biết hắn quá ngắn, lại vừa bị hắn mạnh mẽ cưới trở về, không tin cũng đúng.

Chẳng qua là nàng khiến cho những lời này rốt cuộc không nói ra khỏi miệng, da mặt hắn không dày như vậy, dù ở trước mặt nàng đã là liên tục phá lệ.

Nhận lấy ly trà uống cạn, Triệu Trầm đem ly trà trả lại cho nàng, lúc A Kết xoay người bắt lấy cổ tay nàng, thấp giọng nói: "Đưa về xong liền tắt đèn đi, sắc trời không còn sớm, chúng ta nên đi ngủ." Vừa nói, giống như không phát hiện tay nàng run rẩy, chậm rãi cời áo ngoài.

A Kết nhanh chóng xoay người đến chỗ cái bàn, bước đi chậm chạp, hai chân giống như đeo chì, lại giống như không có sức lực.

Nhưng nàng cũng không chần chờ quá lâu, ngay từ lúc ngày đó đính hôn, cũng đã biết sẽ có ngày hôm nay không phải sao?

Đặt ly trà xuống, đóng cửa phòng, A Kết thổi đèn, cuối cùng chỉ còn đôi nến long phượng cháy, khó khăn lắm mới chiếu một góc phòng nhưng bởi vì còn cách bình phong, bên kia giường cũng chỉ có thể miễn cưỡng thấy mờ mờ ngơ ngác.

Triệu Trầm đã vào chỗ, một bộ hi bảo bị hắn bỏ lên đầu giường, không phải được gấp lại, cũng không phải nằm gọn, mà ném xa như vậy, lúc hắn cời đồ đã suy nghĩ gì?

A Kết lên tinh thần đi tới, cời giày, lên giường, chỉ hận không thể đem ngọn nến long phượng tắt đi, khi không thấy rõ, nhìn một chút cũng đã qua.

Sau lưng có động tĩnh, không cần nhìn cũng biết Triệu Trầm quay lại.

Sau lưng nhột nhột, A Kết cúi đầu, móc hình uyên ương bên cạnh bên váy mới chỉ mở một viên, viên thứ hai lại không tháo được.

Lúc nàng cảm nhận thấy thời gian chuẩn bị quá dài, nàng nghe nam nhân sau lưng ngồi dậy, một đôi tay đỡ bả vai nàng, cả người A Kết cứng ngắc, bị hấn đi chuyển, bị hấn đẩy vào trong chăn. Trong chăn rất ấm, lồng ngực của hấn cũng ấm, A Kết nghe nhịp tim đập mạnh, không biết là của hấn hay của mình. Tay của hấn tìm được nút áo nàng, A Kết nhắm mắt lại, trong đầu là lời nói nhẹ nhàng trước đây, nàng run lấy bầy.

"Sợ ta thế sao?" Triệu Trầm tiếp tục cời trung y, kéo nàng lại. Nàng nằm nghiêng, gương mặt bị tóc dài che giấu, hấn từ từ đẩy ra, thấy mặt nàng trắng như tờ giấy mà không phải là đang đỏ ửng, động tác liền dừng một chút, vỗ vỗ lưng nàng trấn an "Đừng sợ, ta không vội, chúng ta trước tiên nói chuyện đi."

A Kết nhắm mắt lại không nói.

Triệu Trầm để nàng tựa vào cánh tay mình, một tay kia theo vuốt tóc dài, ánh mắt lưu luyến trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng: "A Kết, từ nay về sau, chúng ta là phu thê, trước kia thế nào chúng ta đừng nghĩ nữa, ta đối với nàng rút cuộc như thế nào, nàng từ từ quan sát, chờ nàng tin tưởng ta thật sự thích nàng thì nàng cũng thích ta, được không?"

Ban đêm yên tĩnh, nam nhân lại nói bên tai lời dịu dàng dễ nghe, mang theo phần ý cầu xin, "A Kết nàng mở mắt nhìn ta, nàng không nhìn ta, làm sao biết ta có thật tâm không? A Kết..."

A Kết mặt từ từ đỏ, nàng không phải là không muốn nhìn, là thật không dám nhìn a.

Thân thể nàng không run lên nữa, khí sắc cũng khá, ánh mắt Triệu Trầm vui vẻ, tay phải vuốt mặt nàng, thanh âm thấp hơn: "Nàng không nhìn ta, ta liền hôn nàng, nếu như nàng không nhìn ta, đã nói lên nàng thật ra rất muốn để cho ta hôn, A Kết, nàng nói nàng có phải rất muốn để cho ta hôn hay không? Vậy thì thật là tốt, ta cũng muốn hôn nàng."

Hắn càng ngày càng gần, mắt thấy sắp đụng phải nàng, A Kết vội lui về phía sau tránh, bị nam nhân ôm chặt lấy, A Kết sợ, rút cục mở mắt nhìn hấn, lại chỉ nhìn đến cằm hấn.

Triệu Trầm đang giữ mặt nàng, ánh mắt di chuyển, nhìn thẳng ánh mắt của nàng, ánh mắt thêm dịu dàng: "Vì sao không dám nhìn ta, đáng vẻ của ta rất dọa người?"

Mi mắt A Kết run run, ánh mắt tránh né, không muốn dừng lại ở trên mặt hấn, đáng vẻ hấn rất tốt, nhìn chằm chằm nàng như vậy...

Nàng xấu hổ làm người khác yêu thương, Triệu Trầm cổ họng gật gật, cầm tay nàng, tò mò hỏi nàng: "Trước kia hình như móng tay nàng không có làm gì, cái này là vì thành thân nên đặc biệt làm sao? Ai giúp nàng làm vậy?" lúc uống ly rượu giao bôi, hấn đã muốn sờ bàn tay nhỏ bé của nàng.

Hấn cúi đầu nhìn tay nàng, A Kết lúc này mới dám nhìn hấn, ánh mắt nhanh chóng lướt nhanh trên mặt hấn, trở lại trên tay mình, rồi lại bị bàn tay thon dài trắng nõn của hấn hấp dẫn, không tự chủ mà giải thích: "Ngày hôm trước mẹ thiệp giúp làm, bình thường không dùng đến."

Nàng rút cục cũng chịu nói chuyện, Triệu Trầm kiên nhẫn, dịu dàng, khen nói: "nhìn rất đẹp, sau này nàng dạy ta, ta giúp nàng làm." Nói xong gương mặt nhìn nàng.

Sóng mắt hấn như nước, A Kết lập tức tránh né, tay cũng rút về.

Dĩ nhiên Triệu Trầm không thả ra, "A Kết, ta phát hiện nàng có chân tay nhỏ, đến đây, chúng ta nhìn xem, tay ta lớn hơn tay nàng này." Vừa nói, đẩy ra tay nàng chỉ để cho nàng xem thì hấn cũng dán lên theo, lồng bàn tay chạm nhau, "Nàng xem một chút, kém nhiều như vậy."

A Kết không nhịn được mà tò mò nhìn sang, móng tay hấn không dài, sạch sẽ chỉnh tề, mà ngón giữa của nàng chỉ bằng hai ngón tay của ngón giữa tay hấn thôi.

Triệu Trầm thấy nàng nhìn chằm chằm tay của hai người, trong lòng vừa động, năm ngón tay hơi mở ra, len vào những khe hở giữa các ngón tay của nàng, đan tay vào tay nàng, cũng lúc đó lật người đè lên nàng, nhìn mắt nàng long lanh, mặt nàng ửng đỏ, "A Kết, ta muốn hôn nàng, nàng nhắm mắt lại."

Hấn lại gần, theo bản năng A Kết nhắm mắt lại, vừa mới nhắm lại đã lập tức hối hận nhưng không đợi nàng mở miệng giải thích, môi nam nhân đã rơi xuống. Nàng muốn tránh, nhưng đầu đã bị hấn dùng tay phải giữ lại, nàng muốn đẩy hấn, nhưng với một tay chỉ có thể nắm bả vai hấn, bởi một tay đã bị hấn nắm lấy, nàng muốn mở miệng, nhưng môi bị hấn yêu thương, dịu dàng ma sát, khiến lòng của nàng luống cuống.

Không giống những lần trước, không phải là bá đạo ép buộc mà lại là sự cẩn thận thăm dò, nàng không biết đáp lại như thế nào, vì vậy hấn xem như nàng đồng ý, thử thăm dò sâu hơn. ...

Giống như con bướm màu nhỏ bé nhẹ nhàng đậu ở trên nhụy, giống như đám mây bay tới hư vô mờ mịt, giống như mưa xuân sương mù che kín cả trái tim.

Mờ mờ không biết qua bao lâu, hấn cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, A Kết mở mắt, trước mặt là mắt phượng sâu thẳm của hấn, hai người lần lượt thay đổi hô hấp. Nàng ngờ ngác nhìn hấn, thần trí còn đắm chìm ở nơi khác. Nàng thấy giống như trong mắt nam nhân có cảm xúc tương tự, đang muốn tìm tòi nghiên cứu, thì hấn chợt nằm xuống, ôm nàng thật chặt, đầu chôn người nàng, nói nhỏ "A Kết đừng sợ, ta không ép nàng, chờ nàng thích ta, ta sẽ muốn nàng."

Thanh âm hấn rất thấp, nhưng A Kết nghe rõ ràng, hoàn toàn tỉnh táo.

Vừa rồi hắn đã thử đưa tay vào trong trung y nàng thăm dò, nàng cũng cảm nhận được khát vọng của hắn, nhưng bây giờ, hắn nói hắn không ép nàng, hắn muốn đợi nàng sao?

A Kết có chút không tin, hắn trăm phương ngàn kế cưới nàng, lại vì nàng còn kháng cự, nên hắn liền nguyên ý chịu đựng sao?

Nàng yên lặng núp ở trong ngực hắn, chờ động tác kế tiếp của hắn, nhịp tim nhanh.

Triệu Trầm từ từ bình phục, cọ cọ vào cổ nàng, môi từ từ chuyển qua tai nàng, hạ xuống, nhẹ nhàng đụng, "A Kết, nàng nói xem, ta đối với nàng rất tốt phải không? Có phải không?" Đường như cả buổi tối uống rượu cũng vào lúc này mới phát tác, hắn giống như đã làm chuyện tốt cần được khích lệ, nên không ngừng hỏi nàng.

Hắn hôn lỗ tai của nàng, A Kết đột nhiên nghĩ đến Ô Ô, nơi đó lại sợ nhột, bật cười. Nghe một tiếng cười khẽ này, Triệu Trầm liền ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn nàng, ngón tay như được quý thần xui khiến gãi gãi phía sau vành tai của nàng, A Kết liền rụt cổ, trong mắt lộ ra xấu hổ tiếp theo là cầu khẩn. Trong mắt Triệu Trầm giống như phát sáng, cười với nàng, lần nữa vùi đầu xuống.

Ánh nến toát ra, bên trong giường cưới thỉnh thoảng truyền đến tiếng cô nương xấu hổ quát: "Đừng, thiếp, thiếp nói tất cả, chàng đừng đụng, nhột..."

Tác giả có lời muốn nói: Độc giả: Cởi quần liền cho chúng ta nhìn cái nào, Hôi Hôi nhà người khỏe mạnh hay yếu kém!

Triệu Hôi Hôi: Ta đây tiến hành theo chất lượng, các người là những người phạm tục sẽ không hiểu được.

Giải nhân: Đúng vậy!

Triệu Hôi Hôi: Cút, chớ rơi vào trong tay ta, ta không cần người!

A kết: Chàng đang nói cái gì?

Triệu bụi bụi: Không có gì, ta đối với nàng rất tốt phải không ?

A Kết đỏ mặt cúi đầu, Triệu Hôi Hôi ôm mỹ nhân rồi đi, lúc vào nhà quay đầu lại, một mắt như dao quét ngang qua đám độc giả...

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Mùa đông ngày dài đêm ngắn, khi Tường mama thức dậy đã là giờ Mão (5-7a.m), bên ngoài vẫn còn tối, cổ lấm mới có thể nhìn thấy rõ đường.

Nàng chà xát tay, để cho tiểu nha hoàn đi ra ngoài lấy nước nóng, sau khi rửa mặt xong, trời đã sáng, nàng xem xét quần áo trên người, đi qua phòng hảo hạng.

Đêm qua vợ chồng son rớt cuộc trôi qua như thế nào, nàng thật không yên lòng, đại cô nương ngày thường bộ dáng khuynh thành, thiếu gia trẻ tuổi khí thịnh, thân thể cường tráng, nhưng ngàn vạn lần không nên giãy vò nàng quá đáng.

Sợ làm phiền đến hai phu thê, Tường mama không dám gõ cửa, nắm tay áo đứng ở dưới mái hiên, thật may là Lục Vân thức dậy sớm, mở cửa thì nhìn thấy nàng, vội vàng thông báo cho người ở trong. Tường mama cũng không vội vã đi vào, kéo Lục Vân qua một bên nhỏ giọng hỏi: "Tối hôm qua thiếu gia, thiếu phu nhân lúc nào thì ngủ? Nói thật."

Lục Vân mới mười bốn tuổi, nghĩ đến động tĩnh tối hôm qua nghe được, trên mặt nóng lên, quanh co nói: "Canh ba còn tỉnh, nửa đêm hình như ồn ào hai lần, ta không có nghe được nhiều." Thiếu phu nhân một lát thì cười, một lát sau lại nũng nịu cầu xin thiếu gia, nói rằng không muốn, Lục Vân không hiểu phu thê nói chuyện gì nhưng đêm động phòng hoa chúc trừ làm cái đó còn có thể làm gì.

Tường mama vừa mừng vừa lo, nam nhân nhiều lần ồn ào thì càng chứng tỏ sự hài lòng, nhưng đại cô nương người ta lại là lần đầu tiên, rốt cuộc tối hôm qua đã giằng co bao nhiêu lần a?

Cảm thấy lòng tạm an tâm, Tường mama ủ rũ lặng lẽ vào ngoài phòng, uống ly trà nóng, sau đó ngồi ở trên ghế chờ hai người tỉnh lại.

~

Có lẽ là do phải đổi giường ngủ, mặc dù đêm qua ngủ không được, nhưng khi bên ngoài có tiếng gà gáy sáng vang lên, A Kết liền tỉnh dậy.

Trong nhà đã có ánh sáng nhạt.

Nàng lại bị nam nhân kéo vào trước ngực.

Trên mặt A Kết nóng như lửa đốt.

Tối hôm qua, sau khi cười đùa, Triệu Trầm ôm nàng nói rất nhiều, hỏi nàng thích ăn cái gì, thích làm cái gì, cũng nói với nàng hẳn yêu thích cái gì, vừa nói vừa lura gạt để hôn một chút, một lần dừng lại thời gian dài, cuối cùng nàng cảm thấy đôi môi cũng có chút đau, không thể không cầu xin hẳn, hẳn mới thả nàng, ôm nàng ngủ. Nửa đêm hẳn không biết tại sao lại tỉnh, lần đầu tiên ôm nàng hôn, lần thứ hai thì liền không thành thật, lôi kéo tay nàng đưa xuống dưới. A Kết từ trước đến nay chưa trải qua chuyện như vậy, thật sự hoảng sợ, nhưng hẳn lại lăm bằm bên tai nàng, nói hẳn khó chịu, còn nói nàng không giúp hẳn hẳn liền không nhìn được, nàng có lựa chọn khác sao?

Nàng đã tiếp nhận sự thật là đã thành thê tử của hẳn, thế nhưng đối với chuyện này vẫn xấu hổ, có thể chậm một ngày nàng liền nguyện ý chậm một ngày, đặc biệt là biết hẳn... Dọa người như vậy, suy nghĩ một chút liền sợ hãi.

Bất buộc chính mình không nhớ lại những chuyện hoang đường đó, A Kết giương mắt nhìn mặt nam nhân đang ngủ yên.

Tối hôm qua nàng cũng không dám nhìn hẳn, mặc dù sau đó bị hẳn lôi kéo, nói với hẳn rất nhiều.

Hắn có lông mi dài, vừa dày vừa cong, so mi mắt của đệ đệ còn dài hơn, sống mũi cao thẳng, đôi môi hồng nhuận...

A Kết nhìn theo môi hẳn, không nhìn được nuốt một cái, nhanh chóng mở mắt.

Cho tới bây giờ nàng mới biết, chi là hôn thì đã có nhiều kiểu như vậy, cũng có nhiều cảm giác bất đồng.

"Tỉnh rồi sao?"

Nam nhân chợt mở miệng, A Kết sợ hết hồn, liếc hẳn một cái, vội vàng xoay người. Cánh tay Triệu Trầm đặt ở thắt lưng nàng, hơi dùng sức thì đã ôm nàng đến trên người mình, nàng cả kinh, kêu thành tiếng đẩy hẳn ra muốn xuống. Nhưng khi đụng tới bộ ngực hẳn, động mấy cái thì chợt cảm nhận được biến hóa của nam nhân. A Kết không dám động đây, đầu đặt trên vai hẳn, nhìn ra bên ngoài, nhỏ giọng nói: "Đừng làm rộn, nên dậy."

Nàng đã mặc xong trung y, nhưng Triệu Trầm vẫn sợ nàng lạnh, buông bàn tay lôi kéo góc chăn, lúc này nói với nàng: "Còn sớm, trong nhà chỉ có mẫu thân và chúng ta, cũng không có nhiều quy củ, lát nữa lại dậy." Ngón tay hẳn nhẹ nhàng xoa khiến cho mặt nàng nóng lên, người hẳn luôn tâm niệm nay đã ở bên cạnh, tại sao hẳn không thể hưởng thụ một chút?

Ngón cái của hẳn đặt bên môi nàng, A Kết chống tay vào ngực hẳn muốn đứng lên, "Vậy chàng để thiếp đi xuống!" Trong thanh âm chút yếu ớt mà chính nàng không phát hiện ra.

Triệu Trầm ôm nàng nằm nghiêng, vẫn như cũ, dùng cả tay chân quấn nàng, trán hẳn chạm vào trán nàng, nhìn nàng: "A Kết, hai người ngủ thật tốt, trước kia ta đều ngủ một mình, phòng lớn như vậy, trống rỗng, hiện tại có nàng, buổi sáng khi tỉnh lại có thể ồn ào trò chuyện, tâm tình cũng thật tốt, nàng nói xem có đúng vậy hay không?"

A Kết có thể cảm nhận được hẳn đang nói thật, nàng nhìn hẳn, nghĩ đến thân thể của hẳn mà mẫu thân đã kể, từ nhỏ không được phụ thân thích, không khỏi có chút mềm lòng, nhẹ giọng nói: "Bình thường thiếp ngủ cùng A Trúc..."

"Nhưng A Trúc không ôm nàng ngủ." Triệu Trầm nói cho nàng thấy sự khác biệt.

Trải qua tối hôm qua, A Kết đã hiểu rõ tính cô chấp trẻ con của hẳn, không thể làm gì khác hơn là đồ mặt cam chịu. Thật ra thì mùa đông lạnh như thế, mặc dù đến nửa đêm có chút nóng, nhưng buổi sáng khó tránh khỏi có chút lạnh, nhưng ngày hôm qua bị hẳn ôm một đêm, trừ mặc cỡ, vẫn dán vào thân thể ấm áp của hẳn, nàng ngủ rất ngon.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hồng hồng, Triệu Trầm không nhìn được thom một cái, hạ thấp giọng, dặn dò nàng: "Một lát nữa khi nhìn thấy mẫu thân, người sẽ nói chuyện riêng với nàng. Chuyện về nguyên nhân, nàng cẩn thận đừng để lộ ra."

Nguyên nhân...

Trong đầu A Kết oanh một tiếng, không nhìn được chôn trong ngực hẳn, không chịu để cho hẳn nhìn. Trên mặt nóng bừng, không biết đã hồng đến mức nào rồi.

Tối qua trước lúc ngủ hẳn cắn tay điểm một ít máu lên đó, lúc nửa đêm, sau khi làm chuyện hoang đường thì lấy trung y lau, rồi còn dùng nguyên khăn lau, cố ý dính chút... (sặc nước, em còn nhớ đại đã bị đầu độc =.=)

A Kết không biết nên đối mặt với nam nhân này như thế nào.

Nàng càng thẹn thùng thì Triệu Trầm càng thích, cúi đầu hôn tai nàng, tay như có như không xoay quanh bên hông nàng, "A Kết, ta đối với nàng có tốt không?"

Lỗi tai sợ nhất bị nhột, cả người A Kết như nhũn ra, không chịu nổi hẳn ép hỏi, không thể làm gì khác hơn là giống như tối hôm qua nhỏ giọng nói cho hẳn nghe, "Tốt, chàng mau dậy đi..."

"Nếu ta đổi với nàng tốt, nàng sẽ thích ta chứ?" Triệu Trầm ôm thắt lưng nàng, tóc mai nằm sát bên nhau.

A Kết nhắm mắt lại, hô hấp đã sớm rối loạn. Nàng không biết loại cảm giác này có phải thích hay không, chỉ biết mình hình như không còn ghét khi hân gần gũi, là bởi vì hai người đã thành phu thê sao, hay là bởi vì động tác cùng giọng nói hân quá dịu dàng? Hay là do hân cam kết chờ nàng đến khi nàng đồng ý mới làm đến cuối cùng?

Nàng không nói được, vô lực đẩy hân: "Dậy đi, chàng đừng như vậy..." Đây là ban ngày nha.

Triệu Trầm cuộn lại tóc dài quấn quanh cổ của nàng, hôn hai cái nữa mới nàng giải thích cho nàng nghe: "A Kết, ta nghe nói tân hôn sau khi làm việc đó thì trên người tân nương sẽ lưu lại chút dấu vết, nàng không có gì cả, sẽ khiến cho người bên cạnh sẽ hiểu lầm. Nàng đẹp như vậy, nếu như đêm động phòng hoa chúc ta không làm gì cả, thì nàng thử nói xem người bên cạnh sẽ nghĩ ta như thế nào? A Kết, ta rút cuộc có được hay không, nàng biết, nhưng người bên cạnh không biết, ngoan, nghe ta, lập tức sẽ tốt thôi..."

A Kết đã sớm mắc cỡ không nói ra lời, cả người vô lực mặc hân muốn làm gì thì làm.

Nàng dịu dàng như nước, Triệu Trầm bừa bãi tạo ra trên cổ nàng mấy dấu hồng, cảm thấy cực kỳ thỏa mãn. Lại nhân cơ hội này đòi thêm chút tiện nghi, Triệu Trầm lặng lẽ ngẩng đầu, nàng nhắm mắt lại, mi mắt không ngừng run rẩy, đôi môi khẽ mở, cúi đầu thì thấy ngực nàng cũng run rẩy phập phồng, ánh mắt Triệu Trầm sâu kín, bàn tay đang nâng đầu nàng không nhìn được dời xuống, nhưng vừa mới đụng đến nàng, thì thân thể nàng đã run lên, Triệu Trầm chột dạ, lập tức lấy tay ra, ngay lúc bị nàng phát hiện ý đồ đã ngăn chặn miệng của nàng.

Hân muốn kiên nhẫn thương yêu nàng, từng chút một xóa đi sự phòng bị của nàng.

Hân muốn nàng tin tưởng hân sẽ đối xử tốt với nàng, tốt đến mức, mặc dù phát hiện hân đã dối nàng chuyện động trời, nàng cũng sẽ không tức giận quá mức, mà nguyện ý theo hân vào kinh.

Tác giả có lời muốn nói: Chương trước đại gia tựa hồ không phải là rất hài lòng, hơn nữa hôm nay là sinh nhật giai nhân, liền thêm cái hơn đi, mặc dù rất ngắn, mặc dù tựa hồ có chút nguy hiểm...

Nói như thế nào đây, giai nhân cố gắng viết rất hợp lý điểm, để cho mọi người xem phải vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Hai người lại ồn ào thêm một lúc, trước khi mọi chuyện vượt tầm kiểm soát Triệu Trầm mới lưu luyến rời khỏi người A Kết, nằm yên.

Nam nhân bên cạnh hô hấp dồn dập, cùng sự bá đạo đặc biệt của hân làm A Kết mềm nhũn, không có chút sức lực nào.

Đợi một lúc lâu, hô hấp của hai người mới bình thường lại, A Kết chui ra khỏi chăn trước. Tối hôm qua nàng đã đem quần áo hôm nay mặc để bên cạnh giường, đi vòng qua sau tấm bình phong nhanh chóng thay, xong rồi, nhìn về phía cửa phòng, nhìn về phía Triệu Trầm, không biết có nên gọi nha hoàn vào hầu hạ hân mặc quần áo hay không. Từ nhỏ đến lớn nàng chỉ tiếp xúc với người duy nhất là lão gia nhà có tiền thì chính là dưỡng, nhưng ăn, mặc, ở, đi lại của dưỡng đều là di chuẩn bị cho, cho nên bình thường Triệu Trầm sống như thế nào, A Kết không không hề biết rõ.

Triệu Trầm nằm nghiêng, ánh mắt vẫn nhìn theo A Kết, thấy nàng nhìn về phía cánh cửa về mặt do dự, không khỏi hỏi: "Nghĩ gì thế?"

A Kết rũ mắt, cố gắng bình tĩnh nói: "Nên dậy thôi, thiếp đi ra ngoài rửa mặt, thuận tiện kêu mấy người Cẩm Thư vào hầu hạ chàng thay quần áo." Thật ra, thời điểm bị hân quần lấy liền quên những thứ kia, hiện tại đã tỉnh táo, phải đối mặt sự khác biệt thân phận của hai người, A Kết không khỏi có chút phiền não.

Nàng lộ ra bộ dáng hiền huệ, Triệu Trầm lại có chút mất hứng, hai phu thê ở trong phòng khanh khanh ta ta, kêu bọn nha hoàn tới làm cái gì? Liền nói: "Không cần, nàng tới giúp ta cầm một bộ áo trong ra ngoài, sau đó nàng giúp ta thay quần áo. A Kết, thê tử chăm sóc trượng phu cũng không quá đáng phải không?"

A Kết ngăn người, không chắc chắn, hỏi hân: "chàng đang nói, sau này thiếp hầu hạ chàng thay quần áo phải không?"

Triệu Trầm nhú mày, mắt phượng híp lại, quan sát vẻ mặt nàng kỹ càng, "Chẳng lẽ nàng không muốn? A Kết, ta cho là tối ngày hôm qua chúng ta như vậy rồi tức là nàng đã tiếp nhận ta."

Mặt A Kết nóng lên, "Không có, thiếp, thiếp đi giúp chàng lấy quần áo." Không dám nhìn hân nữa, xoay người đi đến tủ treo quần áo, trong lòng có một cảm giác không nói thành lời. Thành thân rồi, hân không hề để cho những nha hoàn kia hầu hạ thay quần áo, nàng vẫn có chút cao hứng phải không?

Triệu Trầm nhìn bóng lưng nàng, cẩn thận nghĩ lại vẻ mặt vừa rồi của nàng, rõ ràng là xấu hổ, nhắc tới việc để cho nha hoàn giúp hân mặc quần áo thì

nàng liền mất hứng, cũng không phải là mất hứng, mà là đột nhiên rất bình tĩnh, giống như đối mặt người xa lạ, thật xa cách. Ý nghĩ kêu nha hoàn hầu hạ hẳn làm nàng khó chịu sao? Có phải đang nói đến, nàng không muốn để cho nha hoàn hầu hạ hẳn, không muốn để cho nữ nhân khác gần gũi hẳn phải không?

Triệu Trầm bỗng chợt khản trương. Sau khi biết nàng, hẳn dần dần hiểu, thích một người là muốn muốn độc chiếm, giống như hẳn thích A Kết nên hi vọng trong lòng A Kết chưa từng có một người tên Mạnh Trọng Cảnh là thanh mai trúc mã, hi vọng nàng quên Mạnh Trọng Cảnh, trong mắt chỉ có hẳn, đừng vì Mạnh Trọng Cảnh mà thương tâm.

Hôm nay, nàng bắt đầu rung động phải không?

Triệu Trầm nhìn A Kết không chớp mắt.

Vì vậy lúc A Kết cảm áo lót đưa đến thì phát hiện Triệu Trầm dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm nàng, A Kết không hiểu, đưa y phục tới, "Đề vào trong chăn cho ấm áp rồi hãy mặc, bây giờ còn lạnh."

Chỉ là lời dẫn dò đơn giản, trong lòng Triệu Trầm cảm thấy so với ăn mật còn ngọt hơn, cũng không trêu chọc nàng, để cho nàng giúp hẳn mặc y phục, lại càng không ngại lạnh, lập tức mặc y phục lên người. Khi hẳn đứng lên mặc quần, A Kết đã sớm xoay sang chỗ khác, Triệu Trầm vừa mặc quần vừa nhìn nàng, nhìn không mở miệng, mặc xong mới không thể chờ đợi được, ngồi vào giường, kéo cánh tay A Kết ôm nàng vào trong lòng, thấp giọng hỏi nàng: "A Kết, nàng không muốn để cho nha hoàn phục vụ ta mặc quần áo phải không?"

A Kết vẫn tưởng hẳn đang mặc y phục, đột nhiên xuất hiện động tác khiến nàng hoảng hốt, sau khi nghe thể thân thể cứng đờ, không tự chủ được mím môi.

Triệu Trầm lập tức hiểu, hôn nhẹ trán nàng, nhìn mắt nàng nói: "A Kết, nàng không thích thì ta không cần các nàng là được."

Giọng hẳn có chút hài hước, giống như dụ dỗ tiểu hài tử không hiểu đạo lý.

A Kết không nhận được trả lời: "Ta chưa nói không thích, chẳng nếu có thói quen như vậy, cứ tiếp tục để các nàng hầu hạ đi."

Triệu Trầm nếu tin lời nàng liền không sống được đến bây giờ. Thấy nàng rũ mi mắt, mặt không biểu tình, rõ ràng là mất hứng, hẳn nắm tay nàng, suy nghĩ một chút, giải thích: "A Kết, ta sống ở trong đại trạch viện, từ nhỏ bên người đã có bà vú cùng với nha hoàn hầu hạ ta, ta quả thật đã quen, nhưng các nàng cũng chỉ là nha hoàn, mặc dù ngày ngày ở trước mắt ta, ta cũng không nhìn nhiều hơn một chút, trong mắt của ta các nàng cùng bàn ghế hình như không có sự khác biệt. Hiện tại ta có nàng là thể tử, trong nhà có nàng chăm sóc, mấy người đó chỉ cần đề ý bên ngoài là được. A Kết, sau này nàng hầu hạ ta thay quần áo có được không? Nàng đừng hiểu lầm, ta không coi nàng là nha hoàn để sai bảo, chỉ là thích được nàng chăm sóc, trọng phụ thích thể tử làm việc đó."

Thanh âm hẳn nhẹ nhàng khiến thân thể A Kết cũng bình tĩnh lại.

Hẳn là trọng phụ của nàng, nàng mặc quần áo cho hẳn là chuyện phải làm, chẳng qua là hiện tại hai người nói chuyện không khí quá ái muội. Nếu trực tiếp đồng ý thì chính là thừa nhận nàng không thích hẳn để cho nha hoàn phục vụ, liền cúi đầu nói: "Thiếp chỉ giúp đệ đệ muội muội mặc y phục, chắc chắn không khéo tay bằng các nàng, chẳng nếu chê thiếp phục vụ không tốt, thì hãy gọi các nàng đến đây đi."

Nếu như nàng bình tĩnh nói, Triệu Trầm còn có chút nghi ngờ, cho là nàng không muốn, nhưng giờ phút này mặt nàng đỏ ửng, lời nói liền mang theo vị chua. Triệu Trầm vui mừng, cười, ôm chặt nàng, thom lên mặt nàng hai cái: "Một chút cũng không ngại, nàng có mặc ngược y phục, ta cũng sẽ giả bộ không biết mà đi ra ngoài."

"thiếp sẽ không..." A Kết không nhận được giận một câu, nàng không phục vụ tốt hơn người ta, nhưng cũng không đến nỗi trở thành như vậy a.

"Có hay không phải sau khi xem mới biết, tốt lắm, hiện tại nàng giúp ta thay quần áo đi." Triệu Trầm ép buộc bản thân đẩy nàng ra, nếu nhìn nữa, hẳn sợ hai người hôm nay cũng không thể ra khỏi nhà.

A Kết không biết suy nghĩ của hẳn, nhưng cũng cảm thấy vừa rồi quá thân mật, lập tức cảm y phục cho hẳn.

Rất nhanh, Triệu Trầm liền giang rộng hai cánh tay ra, đứng trên mặt đất, A Kết cúi đầu thắt đai lưng giúp hẳn.

Bên ngoài chim tước líu ríu, trong phòng hai người, người nào cũng không nói gì.

Chuẩn bị xong, A Kết đột nhiên cảm giác được cuộc sống sau khi lập gia đình cũng không căng thẳng như trong tưởng tượng.

Ở phòng ngoài, nước rửa mặt đã được chuẩn bị rất tốt, Cẩm Thư và Cẩm Mặc đứng ở bên chậu nước, Lục Vân cùng Thuý Ngọc đứng bên phía còn lại.

Khi hai người cùng đi ra khỏi phòng thì nhìn thấy tình hình này, A Kết không khỏi nhìn về phía Triệu Trầm, Triệu Trầm đã sớm chờ nàng, cười với nàng, thu lại nụ cười rồi hẳn nói với hai nha hoàn: "Đi ra ngoài đi, sau này ta rửa mặt thay quần áo do Thiếu nữ nãi tử mình lo liệu, toàn bộ các người nghe theo sai bảo của Thiếu nữ nãi." "

Lời này vừa nói ra, A Kết cũng sững sờ, nhận ra được ánh mắt Tưởng mama chứa đầy thâm ý, mặt lập tức nóng lên, không biết nên nói cái gì cho phải.

Cầm Thư và Cầm Mặc lại không hẹn mà cùng cúi chào, yên lặng lui ra ngoài.

Tường mama bất động thanh sắc(bình tĩnh) nhìn hai người, khi màn cửa rơi xuống, phát hiện Cầm Mặc mang theo khố miệng sụp đổ đi xuống.

Rửa mặt xong, A Kết giúp Triệu Trầm buộc tóc, chờ hần hải lồng đi ra giường ngồi chờ nàng, nàng mới ngồi vào trước gương trang điểm

Mới vừa ngồi xong đã nhìn thấy ánh mắt của nam nhân đang tựa vào đầu giường từ trong gương.

A Kết không nhận được trọn mắt nhìn hần một cái, trờng xong lập tức cúi xuống.

Lúc thức dậy tâm hoảng ý loạn(hoang mang), quên chuyện trên cổ, Triệu Trầm chắc chắn có nhìn thấy nhưng cũng không nhắc nhở nàng, kết quả lại bị Tường mama nhìn thấy, cười, giúp nàng chọn áo cao cổ màu tím để thay. Trong lòng A Kết nghi ngờ, nhận lấy gương nhìn, mới hiểu được dấu vết mà Triệu Trầm nói là cái gì, nhất thời mặt đỏ bừng. Hết lần này tới lần khác Tường mama vẫn nhỏ giọng dặn dò nàng, nói nàng tuổi còn nhỏ, chuyện kia phải kiểm chế, tối hôm qua thi cho qua, tối nay nói gì cũng phải nghỉ một chút, không thể cứ tùy tiện gia giày vò, tể thủy trưởng lưu(sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu =))) mới được...

Khi đó A Kết chỉ hận không được tìm cái lỗ chui vào.

~

Lát sau, hai người cùng nhau đi ra khỏi cửa viện, đến viện của Ninh thị.

Ở trong nhà mình, Triệu Trầm không cho nha hoàn sai vật đi theo, mà cùng A Kết từ từ đi. Hần dặt tay nàng, nhẹ giọng nói chuyện với nàng: "Lần trước để cho mời nàng tới thì nàng lại tránh mặt, hiện tại đại đa số hoa lan cũng tàn rồi, lá cây ngô đồng ở hậu viện cũng rụng đầy, giờ còn muốn xem không?"

Hần lúc ấy giống như sói, sao nàng dám đến chứ?

A Kết không oán giận trước mặt hần, chỉ khẽ dạ, nơi này là nhà mới của nàng, nhìn một chút cũng tốt, dù sao ở trong phòng buồn bức cũng không có chuyện làm.

Triệu Trầm cười nói: "Tốt lắm, sau khi ăn xong chúng ta gặp mẫu thân, sau đó ta liền dẫn nàng đi dạo trong viện. Đúng rồi A Kết, phụ thân quá bận rộn, buổi trưa hôm qua cứ muốn rời đi, trước khi đi cũng muốn gặp nàng một chút, ta thấy nàng ngủ thiếp đi nên không đánh thức nàng. Một lát nữa lúc kính trà chúng ta chỉ kính mẹ là được. Nàng đừng lo lắng, phụ thân mặc dù đi nhưng vẫn chuẩn bị lễ vật cho nàng, nàng đã danh chính ngôn thuận là con dâu trưởng Triệu gia."

A Kết thân thiết với Ninh thị, cha chồng đối xử lạnh bạc với Ninh thị nhiều năm như vậy nên ấn tượng cũng không tốt, vì vậy hôm nay không thể kính trà cho cha chồng, nàng không cảm thấy thất vọng.

Khi đang nói chuyện, hai người vào cửa viện, có tiểu nha hoàn nhìn thấy bọn họ, vui vẻ lên tiếng hô Thiếu gia, Thiếu nữ nãi nãi, lập tức đi vào truyền tin.

A Kết đột nhiên thấy ngượng ngùng, lần trước gặp mặt còn gọi Ninh thị là bá mẫu, lần này phải gọi mẫu thân.

Triệu Trầm nhận ra nàng khẩn trương, nhẹ nhàng nhéo tay nàng, "Đừng sợ, mẫu thân rất thích nàng."

A Kết cười một tiếng.

Ninh thị hôm nay mang vẻ mặt vui mừng, mặc áo đỏ thắm thêu hoa lan, mặt mỉm cười, ngồi ở chủ tọa, chờ uống trà của con dâu.

A Kết lúc vào cửa thì liền khẩn trương, nhìn xuống nền nhà, đi theo Triệu Trầm đến trước Ninh thị, đã có tiểu nha hoàn đặt hai bô đoàn(đệm cói) từ trước. Hai phu thê cùng nhau quỳ xuống, Triệu Trầm nâng ly trà đưa cho Ninh thị: "Mẫu thân, mời dùng trà."

Thiếu niên mắt như sao, mặt như quan ngọc, thần thái phấn chấn. Nghĩ đến tối hôm qua nhi tử đã chính thức trưởng thành, trong lòng Ninh thị rất xúc động, uống trà xong, nghiêm nghị nói: "Thừa Viễn, sau khi thành thân con đã là người trưởng thành, sau này hãy chăm sóc A Kết thật tốt, ở bên ngoài đi lại thì càng thêm cẩn thận một chút, đừng làm cho A Kết ở nhà phải lo lắng cho con."

"Mẫu thân yên tâm, nhi tử cẩn tuân (ng nghiêm túc tuân theo) dạy bảo." Triệu Trầm cười nói.

Ninh thị gạt đầu một cái, cười, nhìn về phía A Kết.

Trong lòng A Kết run lên, nâng chung trà lên đưa tới, "Mẫu thân... Mời dùng trà." Lần thứ nhất gọi chưa quen miệng, thanh âm có chút nhẹ.

Ninh thị trước tiên là uống trà, rồi mới đưa lễ vật đã chuẩn bị ra, trăm cái đầu huyết cấp tử (máu bò câu-cái này nhắc đến trong chương 37 a), trực tiếp cài lên đầu A Kết, quan sát một chút, mới nói: "A Kết thật là đẹp, Thừa Viễn có thể cưới được con là nhất được bảo vật. A Kết, hôm qua phụ thân con có chuyện không thể không rời đi, cây trăm này là hần tự mình lựa chọn lễ vật để cho con, con đừng trách hần. Sau này chúng ta chính là người một nhà, mẫu thân đã nói với con, Thừa Viễn nếu dám bắt nạt con, con hãy trực tiếp tới tìm ta, ta sẽ thay con dạy dỗ hần."

A Kết nhìn Ninh thị, đỏ mặt gạt đầu.

Ninh thị đứng dậy đỡ nàng: "Tốt lắm, chúng ta đi ăn cơm đã, A Kết, tối hôm qua ngủ không ngon phải không? Đói bụng rồi phải không?"

Mặt A Kết đỏ như máu, Ninh thị nhìn liếc qua cổ áo cao của nàng, ý vị thâm trường (ý tứ sâu xa) nhìn nhi tử, Triệu Trầm cười.

Ba người ngồi ở sảnh, Ninh thị ngồi ở phía Bắc, Triệu Trầm và A Kết chia ra ngồi ở hai bên, mặt đối mặt.

Ánh mắt Triệu Trầm thảnh thơi nhìn vào trên người A Kết, nàng giả vờ không phát hiện, nghiêm túc nói chuyện với Ninh thị.

Tiểu nha hoàn bụng điểm tâm đến.

Chè hạt sen long nhãn, một đĩa bánh bao nóng hổi, thêm hai món ăn lót dạ, nhà người bình thường thì ăn không nổi, nhưng cũng không tính là quá mức phô trương.

A Kết đột nhiên nhớ lại ba vạn ngân phiếu kia. Tối hôm qua định trả lại cho Triệu Trầm, không biết thế nào mà quên mất, không tránh khỏi nhìn sang nam nhân đối diện.

Triệu Trầm lập tức giương mắt nhìn lại, cho rằng thê tử đang nhìn trộm mình, hần cười gấp một cái bánh bao nhỏ trong đĩa đưa đến trước mặt A Kết, ngay sau đó cũng gấp cho Ninh thị một cái, muốn ngăn chặn việc mẫu thân mở miệng trêu ghẹo.

Nhưng Ninh thị lại nhìn A Kết nói: "Nhìn đi, ta và hần ăn cùng nhau nhiều năm như vậy mà cũng không thấy hần gấp đồ cho ta, hôm nay rốt cục cũng được hưởng chút nhờ phúc con dâu."

Biết rõ là trêu ghẹo, nhưng A Kết vẫn không nhịn được cúi đầu, múc một hóp cháo, lặng lẽ ăn, che giấu sự ngượng ngùng.

Tiểu cô nương đỏ mặt, càng xem càng đẹp mắt, Ninh thị nhìn về phía nhi tử, Triệu Trầm cười đắc ý.

Lúc dùng xong, có tiểu nha hoàn dùng khay bưng hai chén nước tới, chia ra đặt trước mặt Triệu Trầm và A Kết. Ninh thị mỉm cười nói: "Hai người các con một người uống một chén, bổ thần thể."

Triệu Trầm nhìn A Kết, bưng chén nước lên uống.

A Kết mặc dù biết mình không cần đồ bổ, nhưng cái này lại không thể giải thích, nhẫn nhịn sự thẹn thùng bưng chén lên.

Hai phu thê vốn dĩ muốn cùng Ninh thị nói chuyện, Ninh thị lại thông cảm bọn họ tối hôm qua "Một nhọc", đuổi bọn họ trở về: "Các con trở về nhà nghỉ ngơi đi, không cần phải đề ý đến ta, sau này còn có nhiều thời gian nói chuyện."

Hai phu thê không thể làm gì khác hơn là chào tạm biệt.

Ra khỏi viện, Triệu Trầm cầm tay A Kết, đưa cảm hướng đến hậu viện: "Bây giờ đi dạo luôn được không?"

A Kết cũng không biết nên làm cái gì, gật đầu một cái, nghĩ thầm một lát đi dạo xong sau khi trở về nói với hần chuyện ngân phiếu.

Hai người từ từ đi bộ trong hậu viện. Triệu Trầm đối với nhà mình đã quá quen thuộc, nên phần lớn thời gian, ánh mắt cũng đều dán vào trên người A Kết, còn A Kết lại nhanh chóng bị cảnh sắc trong sân hấp dẫn. Nhiều cây ngô đồng như vậy, mỗi gốc cây cũng đủ cho hai người ôm hết, mặc dù lá cây đã rụng hết nhưng ở dưới trời xanh thẫm vẫn mang vẻ đẹp thoát tục như cũ, có thể tưởng tượng phong cảnh ngày hè ở nơi đây sẽ tràn đầy sức sống như thế nào.

Nhận thấy nàng thích thú, Triệu Trầm liền dắt nàng đi lần lượt qua từng gốc cây, lúc đến dưới gốc cây ngô đồng có một tổ chim lớn ở trên tầng cây, Triệu Trầm dừng bước, chỉ vào tổ chim nói với A Kết: "Khi ta chín tuổi được đưa đến đây, cái tổ chim này đã đây, khi đó ta còn ham chơi, nhân lúc mẫu thân không chú ý, leo lên leo cây, không cẩn thận té xuống gãy một tay. Lúc dưỡng thương, mẫu thân đối xử với ta rất tốt, tốt đến không thể tốt hơn, nhưng khi ta mới vừa phục hồi như cũ, mẫu thân liền hung hăng đánh cho ta một trận. A Kết, nàng không biết khi đó ta đau như thế nào đâu, nhưng ta vẫn nhìn mẫu thân và cười... Trong thôn có hài tử mất mẹ từ sớm, ít ra ta còn có, còn có thể được mẹ đánh."

Ánh mắt của hần xa xôi, giống như đang nhớ lại khi còn bé, A Kết lại nghĩ tới đệ đệ của mình, "Tiểu Cửu cũng thích leo cây chơi, chẳng qua là ta biết được nên không để cho hần đi, có lần hần leo lên chạy ra ngoài, bị ta tìm được, khi về nhà ta nói cho mẫu thân biết, mẫu thân cũng hung hăng đánh hần một bữa, từ đó hần cũng không dám nữa." Hôm nay nàng không ở nhà, không biết đệ đệ có ngoan hay không, muội muội có chăm sóc hần hay không.

Triệu Trầm nhớ lại hôm đó thê tử đi bờ sông tìm đệ đệ, trong lòng mềm nhũn, dắt nàng đi tới phía sau cây, hần dựa vào cây, ôm nàng vào trong ngực, cúi đầu cười nàng: "Nàng quan tâm Tiểu Cửu, nhưng nàng biết không, Tiểu Cửu nói với ta rằng hần cảm thấy rất phiền khi nàng trông nom hần, hần nói bởi vì cô nàng cái gì cũng muốn quản lý, khiến các bạn trong thôn cũng không thích chơi cùng hần."

Bị đệ đệ ghét bỏ, A Kết có chút nóng mặt: "Thiếp là vì muốn tốt cho hần, giống như lần trước, nếu như không phải là vừa vận dụng phải chàng, thiếu chút nữa hần đã xảy ra chuyện."

Triệu Trầm khẽ mỉm cười, đưa mắt nhìn ánh mắt của nàng: "Thật ra thì lần đó ta cũng không phải là ngẫu nhiên đi ngang qua, ta có ý đi đến trên núi gần nhà nàng sẵn thú, tính rằng trên đường còn có thể nhìn thấy mặt đại cô nương Lâm gia. Trời không phụ lòng người, ta đi vòng mấy lần, thật sự gặp được nàng, chẳng những gặp được, còn vớt được nàng từ trong nước ra ngoài, ôm đi vài bước. A Kết, khi đó ta liền để ý nàng, nàng không phát hiện sao?"

A Kết không ngờ hắn sẽ nói như vậy, thanh âm vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, làm cho nàng vừa sợ vừa khấn trương lại không chế không được sự vui mừng. Hồi tưởng lại tình cảnh hôm đó, hắn trêu chọc, hắn nhìn nàng bằng ánh mắt thiêu đốt, nàng có phát hiện không? Nàng dĩ nhiên cũng đã nhìn ra một chút, cho nên mới bực hắn không biết lễ phép, nhưng từng tức giận, giờ đây hồi tưởng lại, lại đã thay đổi.

Nàng then thùng đồ đạc, Triệu Trầm nhìn thấy, tâm mềm nhũn, không nhịn được muốn nói nhiều hơn, kéo tay nàng lại, nắm trong lòng bàn tay, "A Kết, ta biết nàng không muốn thấy ta, nhưng nàng không hiểu được, trong lòng ta có nàng, nên không nhịn được muốn đi nhìn nàng, đến lúc thấy nàng, lại không nhịn được muốn nhìn nàng cười với ta, làm cho nàng thích ta, nguyện ý gả cho ta. Ta rất may mắn, ta thiếu chút nữa bởi vì nàng liên tục cự tuyệt mà buông tha, nhưng nàng từ hôn. A Kết, còn nhớ thư ta viết cho nàng không? Khi đó ta rất tức giận, hận người nọ không tiếc thương mà phản bội nàng, nhưng ta cũng thật vui vẻ, nàng từ hôn, ta thì có hy vọng, chỉ tiếc rằng ta quá đàn, cuối cùng vẫn không thể chiếm được lòng nàng, lại phải làm người xấu mới cưới được nàng về nhà, A Kết, hiện tại nàng còn giận ta không?"

Giận hắn sao?

A Kết không rõ. Nếu như hắn đối với nàng không dịu dàng như thế, nàng có lẽ sẽ giận, nhưng hắn lại tốt như vậy, nghe hắn từ từ nói, nàng chỉ có vui mừng...

Nhưng cái này thì sao có thể nói cho hắn biết đây?

A Kết nghiêng đầu, nhìn cây ngô đồng bên kia nói: "Đi thôi, như vậy bị người khác nhìn thấy thì không được."

Triệu Trầm không buông tha, "Nàng vẫn chưa trả lời ta, có phải nàng vẫn còn trách ta phải không?"

Hắn quần lấy không thả, A Kết không có cách nào khác, nhìn về phía ngực hắn, nhỏ giọng nói: "Cũng đã lấy nhau, chuyện trước kia cũng không cần nói ra, chỉ cần sau này chàng đừng ức hiếp người, thiếp sẽ không trách, dù sao chàng cũng đã cứu thiếp."

Triệu Trầm cười, cúi xuống hôn lên trán nàng: "Nàng tốt như vậy, sao ta lại ức hiếp nàng? Đi thôi, bên ngoài vẫn có chút lạnh, đi dạo xong một vòng rồi chúng ta trở về nhà đi." Nói xong dắt tay nàng, tiếp tục đi về phía trước.

Gió thu phơ phất, ánh mặt trời chiếu xuyên qua lá cây, chiếu lên hai người, hai bóng người sánh đôi, thỉnh thoảng bóng nàng hoàn toàn bị bóng hắn bao phủ, giống như trở thành một người.

~

Đi dạo xong trở lại viện, mấy tiểu nha hoàn đang chơi đá cầu, vô cùng náo nhiệt.

Thụy Ngọc cùng Cẩm Mặc đang tranh tài, Thụy Ngọc đá rất nghiêm túc, Cẩm Mặc nhìn thấy hai người thì cuống quýt ngừng lại, khấn trương cúi đầu.

Thụy Ngọc lúc này mới phát hiện thiếu gia và thiếu nữ nãi nãi trở về, lập tức thu lại quả cầu, chạy đến bên A Kết, đặc ý nói: "Nãi nãi, chúng em tranh tài đá quả cầu, các nàng đá mãi cũng không sánh bằng em. Nãi nãi có muốn thử một chút hay không?" Tình tình nàng hoạt bát, ở trước mặt A Kết cũng không mất tự nhiên giống như Lục Vân, thật giống Lâm Trúc.

A Kết thật tâm thích Thụy Ngọc, khen đôi câu rồi cho các nàng chơi. Thụy Ngọc liền cười hi hi quay trở lại, hỏi Cẩm Mặc có dám tiếp tục so tài không.

Cẩm Mặc lo lắng nhìn về phía Triệu Trầm. Thiếu gia thích yên tĩnh, không thích náo nhiệt, hôm nay nhóm tiểu nha hoàn canh cửa khuyến khích Thụy Ngọc chơi, nàng không nhịn được cũng tham gia vào.

Triệu Trầm nghiêng đầu hỏi A Kết: "Nàng không thấy ảm ỉ sao?"

A Kết lắc đầu, "Chúng ta vào đi thôi, thiếp có việc nói với chàng." Hiện tại nàng một lòng nhớ kỹ ngân phiếu, sợ lại quên lần nữa.

Triệu Trầm liền cùng nàng vào nhà.

Hai người sống vai mà đi, nam cao lớn mạnh mẽ, nữ xinh xắn lạnh lợi, hết sức đẹp đôi, nhóm tiểu nha hoàn canh cửa cũng không nhịn được nên lặng lẽ quan sát, xì xào bàn tán.

Ánh mắt Cẩm Mặc phức tạp.

Vào phòng, Triệu Trầm lên giường. Trên giường bày bàn thấp, đích thân hắn rót hai ly trà nóng, cảm thấy hứng thú nhìn về phía A Kết: "Nàng muốn nói chuyện gì?"

Từ phía dưới cái rương, A Kết lấy hộp ngân phiếu ra.

Triệu Trầm không khỏi thẳng lưng, mắt phượng mỉm cười nhìn nàng: "Chuẩn bị lễ vật cho ta sao?"

A Kết đã quen với da mặt dày của hắn, nghe vậy thì mặt chỉ hơi ửng đỏ, đặt hộp trước mặt hắn, lúc Triệu Trầm mở ra thì giải thích: "Thiếp,... chàng đưa cho thiếp quá nhiều tiền lễ, ta chưa từng có giữ nhiều tiền như vậy, nên chàng cứ cầm đi." Nếu như hắn cho hai ngàn lượng, thì cũng giống như dĩ trước kia, A Kết còn có thể miễn cưỡng an tâm nhận lấy, nhưng hắn lại cho ba vạn lượng, đủ cho nàng sống mấy đời, cho dù là tiền lễ, A Kết cầm cũng hoảng hốt.

Triệu Trầm im lặng nhìn nàng, trong mắt toát ra bất khả tư nghị(khó tin).

A Kết nhìn ra, mím môi nói: "Chàng là công tử nhà giàu, số tiền này ở trong mắt chàng có thể chẳng là gì, dễ dàng lấy ra, nhưng thiếp không giống vậy, thiếp chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, giữ cũng không yên tâm, nên chàng giữ đi, dù sao ta cũng không dùng đến."

Nhất thời Triệu Trầm cũng không biết nên nói cái gì, liền vẫy nàng, "Đi lên, trên giường ấm áp hơn."

A Kết sợ hấn động tay động chân, không dám lên, Triệu Trầm lại nói thêm một câu, "Lên đây đi, chúng ta cùng nhau trò chuyện."

A Kết liền từ bàn phía đến bên giường, ngồi đối diện hắn.

Triệu Trầm cũng không có cách nào liền đứng dậy quay qua chỗ khác, tới chỗ nàng ngồi, ôm nàng ngồi lên đùi mình, cúi đầu nhìn nàng: "A Kết, ta là công tử nhà giàu nhưng ta cũng chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy, khi còn bé trong nhà đều là mỗi tháng cho ta một số bạc, sau khi lớn lên, ta học làm ăn, mới đầu thường thua lỗ, dù chỉ mười mấy lượng, ta cũng đau lòng, bởi vì ý nghĩa bất đồng, việc thua lỗ chứng tỏ ta vô dụng."

"A Kết, ba vạn lượng này, có hai vạn là cha mẹ ta đưa cho nàng. Trường bối ban thưởng không thể từ chối, bọn họ cho nàng thì nàng hãy nhận lấy không cần lo lắng có người tới trộm, người bên ngoài không dám đến trộm của chúng ta, bên cạnh nàng, nếu ai dám có ý định, ta sẽ có biện pháp đối phó. Về phần một vạn lượng tiền lễ, là ta tâm tâm khổ khổ(cực khổ) kiếm ra, ta cũng cho nàng, là muốn nàng biết ta coi trọng nàng, nàng cứ an tâm mà nhận. Nàng nói chưa cần dùng tới, tương lai khi chúng ta sinh nhi tử hay nữ nhi, chẳng lẽ nàng không sắm sửa thêm cho chúng sao? A Kết, đừng nói có tiền hay không có tiền nữa, nàng đã gả cho ta, chính là thiếu nữ nãi nãi có tiền nàng biết không? Nói thật hiện tại nàng so với ta còn có tiền hơn, cho nên là ta muốn trèo cao, ta muốn tìm mọi cách lấy lòng nàng..."

Nói đến phần sau lại bắt đầu không thành thật, tay lần về phía dưới áo lót.

A Kết tâm hoảng ý loạn, đè lại tay hắn, không cho đụng: "Đừng..."

"Vậy nàng đáp ứng ta, sau này chỉ cho phép đòi tiền ta, đừng cho ta tiền. A Kết, ta là tướng công của nàng, làm ra tiền nuôi nàng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ta cho nàng bao nhiêu, nàng chỉ cần thật vui vẻ tiếp nhận là được, nhớ chưa?" (ôi, giá sau này mình cũng nghe được câu này từ chồng nhể :v) Triệu Trầm dịu dàng nghịch vành tai nàng, nhẹ giọng nói lời bá đạo.

Cánh tay hắn ôm chặt như vậy, lồng ngực rộng rãi lại dán lên lưng nàng, nhịp tim của A Kết càng lúc càng nhanh, nghiêng đầu muốn tránh, hắn lại giữ lại, hôn lên mặt.

Tác giả có lời muốn nói: Mới một tháng, nhấn lại hết 25 chữ lại có thể đưa tích phân nga ~

Ho khan một cái, hai ngày nay tương đối chán, giai nhân cố gắng phát triển kịch tình, nhưng các người không nên ôm hy vọng quá lớn, giai nhân là một kẻ không biết kịch tình...

Vẫn có cô nương hỏi sách cuối cùng có thể biến thành trạch đấu hay không, nói như thế nào đây, giai nhân cũng chia không rõ loại nào, tạm thời thuộc về diên văn đi, trong một ít tiểu thuyết không phải là thường nhắc tới nào lão thái thái tổ mẫu là nông phụ thì chữ không biết mấy nhưng lão Hài gia lão tướng quân đối với nàng thủy chung toàn tâm toàn ý, hay là nói một cô thôn nữ đến Hài phủ lột xác thành lão thái thái , hoặc là Hài phủ lão thái thái thành chuyện lịch sử.

A Kết: Ta biết chữ...

Triệu Hồi Hồi: Ngoan, cho nên yêu nàng hơn lão thái thái.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 41.1

Sáng sớm, Trương mama đã tự mình giám sát mấy tiểu nha hoàn giữ cửa của Triệu gia đưa đồ đã chuẩn bị cho lễ lại mặt lên trên xe ngựa, tràn đầy một xe.

Trong phòng lớn, Ninh thị đang dịu dàng dặn dò A Kết: "Thay ta gửi lời thăm hỏi đến phụ mẫu con, nhớ nói mẫu thân con nếu rảnh rồi thì dẫn A Trúc và Tiểu Cửu tới đây một chút. Còn có, lần này, con cùng Thừa Viễn cũng sống ở nhà thêm mấy ngày đi, ta cũng đã làm vợ, biết mới vừa gả tới đây thì còn muốn ở lại nhà mình thêm vài hôm. Nhà chúng ta không có nhiều quy củ, các con nhất định phải sống ở đó thêm mấy ngày, trở lại quá sớm ta sẽ không mở cửa cho các con!"

A Kết ngồi bên cạnh Triệu Trầm, mặc dù trong lòng cảm kích Ninh thị đối xử tốt với nàng, nhưng vẫn nói: "Mẫu thân đừng khuyên nữa, chúng ta cùng lắm thì ở lại nhà khoảng hai tối, ngày kia sẽ trở về, đến lúc đó mang cả A Trúc và Tiểu Cửu tới ở mấy ngày, cùng người nói chuyện." Nàng nhớ nhà,

nhưng thứ nhất đã thành thân thì chính là con dâu Triệu gia, không thể ý vào mẹ chồng khoan hậu thì liền ở nhà không trở lại, ở bên này còn để lại Ninh thị một mình cô đơn, trong tâm nàng không đành lòng.

"Được, như vậy tốt hơn, A Trúc khéo miệng, ta cũng nhớ nàng." Ninh thị cười, đứng lên, dắt tay A Kết đi ra ngoài: "Đừng trì hoãn, các con mau lên đường đi, phụ mẫu A Kết chắc cũng đã đợi từ sớm, con dâu cao hứng trở về, để cho bọn họ biết ta cùng Thừa Viễn không bạc đãi con."

A Kết đỏ mặt, đến ngoài cửa được Triệu Trầm đỡ lên xe ngựa trước, không nhìn được quay đầu hướng Ninh thị nói: "Mẫu thân ở nhà nhớ chăm sóc bản thân cho tốt, chúng con rất nhanh sẽ trở về."

Ninh thị mỉm cười gật đầu, nhìn nhi tử, khoát khoát tay, Triệu chìm cười cười, đi theo sau A Kết lên xe ngựa..

Hai phu thê đi ở phía trước, Trần Bình đánh xe, trong xe ngựa phía sau Thúy Ngọc ngồi, trách giữ lễ vật.

Xe ngựa lác lác ra khỏi thôn.

Triệu Trầm cuốn màn xe lên, ôm A Kết nhìn bên ngoài.

Cuối tháng mười, hai bên đường nhỏ những cây Dương đã sớm rụng hết lá, trong ruộng, mạ non xanh mượt như khiến trước mắt người ta sáng lên, nhưng thỉnh thoảng một trận gió thổi qua, cuốn lên một tầng cát vàng, nhắc nhở mọi người trời đông giá rét càng ngày càng gần.

"Có lạnh không?" Bên ngoài có gió thổi vào, Triệu Trầm khép chặt cổ áo của A Kết, khẽ sát mặt nàng hỏi.

Tối hôm qua hán mặc dù vẫn ồn ào như vậy, nhưng với cách hai người thân mật thì A Kết đã có chút quen, ngoài đỏ mặt vẫn là đỏ mặt, cũng không phải công đây hán nữa, đôi mắt đẹp nhìn trời xanh, nhỏ giọng nói: "Không lạnh, gió này đầu là gì, qua một tháng nữa gió mới lớn đây, ra cửa trên mặt liền cứng đờ." Không nói bị hán ôm như vậy, nàng còn thấy nóng đây...

Triệu Trầm hôn nàng một cái, hình như tự lẩm bẩm "Ồ Kinh thành, mùa đông còn lạnh hơn đây."

A Kết nghe thấy thì to mò, nghiêng đầu nhìn hán, chống lại mắt phượng sáng ngời của hán, lại không dám nhìn, tiếp tục nhìn về phía ngoài cửa sổ hỏi: "Chàng từng đi kinh thành?"

Triệu Trầm cười nàng đến giờ vẫn không thể tự nhiên nhìn mình, cầm tay nàng nói: "Nàng quên sao, nhà chúng ta ở kinh thành, trước chín tuổi ta đều ở bên kia. Sự phồn hoa ở Kinh thành thì Đổng Châu không thể bì được, ra cửa có thể gặp phải đại quan triều đình, còn có thương khách các nơi tới đây, A Kết muốn đi xem không?"

"Chàng nói trở về nhà ở kinh thành, rồi sẽ đi xem náo nhiệt sao?" A Kết suy nghĩ một chút, hỏi như vậy. Phụ thân có nói qua Triệu Trầm không định trở về tổ trạch ở cùng đám người kia, A Kết cũng không muốn đi. Theo nàng, trên đời này không có nữ nhân tốt đẹp hơn Ninh thị, tại sao cha chồng có thể phụ bạc nàng như thế?

"Trở về xem náo nhiệt." Triệu Trầm không yên lòng nói.

A Kết lắc đầu: "Mẫu thân chắc sẽ không đi, dù bình thường chàng ra cửa làm ăn, cũng có thiếp ở nhà cùng mẫu thân."

Triệu Trầm ôm nàng chặt hơn nữa, "A Kết thật tốt, không trách được mẫu thân thích nàng như vậy, đối với nàng còn tốt hơn ta ."

Hai người cứ như vậy đồng nhất cú tây nhất cú (đồng 1 câu, tây 1 câu -> đại loại nói qua lại) tùy ý nói, lúc mặt trời lên cao quá ngọn cây, xe ngựa đã đến đầu thôn. Triệu Trầm bỏ rèm cửa sổ xuống, sợ nàng suy nghĩ nhiều, giữ mặt nàng tìm môi của nàng. A Kết đưa tay ngăn cản hán, nhỏ giọng oán giận: "Lập tức sẽ đến nhà, chàng đừng như vậy."

"Nhưng bây giờ không hôn, hai ngày nay cũng không thể hôn, một lát nữa, nhạc phụ nhạc mẫu nhìn thấy nàng không hề giống như cô dâu mới, nhạc mẫu nghi ngờ chúng ta không có động phòng thì phải làm sao bây giờ? A Kết nghe lời, hôn một cái." Nói xong không cho nàng nói gì, hôn nàng thật sâu, cho đến khi xe ngựa rẽ vào, tiếng Lâm Trùng Cửu vui mừng gào thét truyền đến, Triệu Trầm mới buông nàng ra, giúp nàng sửa sang lại váy.

Đội xe ngựa dừng lại, Triệu Trầm nhảy xuống, bốn người Lâm gia cùng ba người nhà Chu Bồi đã ở bên ngoài chờ, Triệu Trầm cười gật đầu một cái, xoay người đỡ A Kết.

A Kết giả bộ trấn định, chỉ là mặt đỏ bừng. Tươi đẹp mang theo phong tình quyến rũ, tiểu hài tử không hiểu, nhưng đại nhân ít nhiều cũng có thể đoán được một chút.

Lâm Hiền âm thầm tròn mắt nhìn con rể một cái, thích nữ nhi thì ở nhà mà ồn ào, giờ về lại mặt mà vẫn dám không thành thật.

Liễu thị cùng Tiểu Liễu thị cũng cười khanh khách, nhìn A Kết như vậy, cũng biết cô nương đã bị tướng công trộm mất tâm.

Mọi người đứng ở cửa chào hỏi rồi bước vào trong nhà nói chuyện.

Hiển nhiên nam nhân thì đến phòng lớn, Liễu thị cùng Tiểu Liễu thị và Lâm Trúc vây quanh A Kết đến chái nhà Tây, chuẩn bị tâm sự. Lâm Trùng Cửu nhớ trường tỷ, theo sát sau bốn người, Chu Lan Sinh cũng đi theo hán. Liễu thị vốn định cùng nữ nhi nói một chút chuyện riêng, nhưng khi nhìn bộ mặt cao hứng của nữ nhi cùng tiểu nhi tử, biết bọn họ đều mong đợi tỷ tỷ về nhà, liền tạm thời nén xuống sự kích động trong lòng, trước tiên cùng tiểu Liễu thị

ngồi ở một bên nhìn tỷ đệ thân thiết.

Thúy Ngọc đưa lễ vật mang đến nơi này bày lên, A Kết đưa cho đệ đệ muội muội trước. Lâm Trúc được một đôi vòng tai hồng ngọc, thích vô cùng, lúc này liền đeo lên, "Đại tỷ đây là tỷ chọn hay là tỷ phụ chuẩn bị? Hừ, ta đoán nhất định là tỷ phụ đưa cho tỷ, tỷ đối với những thứ đồ này từ trước đến nay không quá để ý, thật may là tỷ phụ có mắt nhìn."

Liễu thị tròn mắt nhìn nàng một cái: "Cho con đồ con còn nhiều lời như vậy, A Kết, sau này đừng chuẩn bị cho nàng cái gì hết."

Lâm Trúc bấu môi, ôm lấy cánh tay A Kết, dựa vào bả vai nàng hỏi: "Đại tỷ lần này trở về thì sẽ ở vài ngày chứ? Lúc này dù ai nói gì muội cũng muốn ngủ với tỷ, lần trước mẹ cùng đi đuổi muội đi, muội và Tiểu Cửu trải qua một đêm khó chịu."

Lâm Trùng Cửu lập tức ôm lấy bên kia của trưởng tỷ: "Ta cũng muốn ngủ cùng đại tỷ!"

Tiểu Liễu thị cười nói: "Được, các con ngủ một nhà, ta và mẹ các con ngủ ở nhà phía tây. Sao, Lan Sinh có muốn tối nay ở lại ngủ cùng một nhà chị họ con không?" Rõ ràng là đang cố ý trêu chọc nhị tỷ.

Chu Lan Sinh đang đứng một bên, nói với A Kết: "Hai chị họ cùng Tiểu Cửu nói chuyện đã đủ mệt mỏi, con chỉ muốn nói chuyện với chị họ vào ban ngày thôi, buổi tối thì chị họ nên nghỉ ngơi sớm." Năm sau hán đã mười một tuổi, không phải là tiểu hài tử.

A Kết cười kéo hán đến bên người, tự nhiên cũng có lễ vật cho hán.

Khi đám con nít nói xong, Liễu thị không nhịn được đuổi ba đứa nhóc ra ngoài, vừa đóng cửa nhà, ngồi ở bên người A Kết tỉ mỉ quan sát nàng từ trên xuống dưới, sau đó nhìn về phía tiểu Liễu thị: "Ta nhìn hình như có điểm mập ra, muội thấy sao?"

Tiểu Liễu thị nắn khuôn mặt đỏ hồng của A Kết, trêu ghẹo nói: "Dâu chi là mập ra, khí sắc cũng tốt hơn, Thừa Viễn thật có khả năng lừa người nha, A Kết của chúng ta trước khi xuất giá còn không muốn nhìn thấy hán, vậy mà vừa đến nhà hán hai ngày liền thích, đúng không? A Kết nói đi nghe thử, Thừa Viễn dụ dỗ con như thế nào?"

"Dì!" A Kết thật sự không chịu nổi sự trêu ghẹo trực tiếp như vậy, chôn đầu vào ngực Liễu thị không chịu gặp người.

Tiểu Liễu thị cười hi hi, Liễu thị ôm nữ nhi, xúc động: "Được rồi, chúng ta đừng trêu chọc nàng nữa, A Kết con nói cho nương biết, Thừa Viễn đối xử với con tốt hay không?"

A Kết gật đầu, biết mẫu thân lo lắng cái gì, nàng ngồi thẳng, cúi đầu nói: "Nương yên tâm, hán đối xử rất tốt với con, bà bà(mẹ chồng) cũng tốt với con, còn có Tường ma ma giúp đỡ con, con ở bên kia sẽ không xảy ra chuyện. Lần này trở về, bà bà còn dặn con ở lại vài ngày rồi mới trở về nữa, nhưng con nghĩ một mình nàng ở nhà rất cô đơn, nên thương lượng với người là chỉ ở lại khoảng hai ngày, sau này nếu rảnh rỗi thì hoặc là chúng con sang đây thăm mọi người, hoặc là mọi người đến đi thăm trang ngôi chơi, bà bà cũng rất hi vọng mọi người đến chơi."

Liễu thị vui mừng gật đầu: "Đúng, nên như thế, người ta đối xử tốt với chúng ta, chúng ta cũng phải làm tốt bổn phận của con dâu, như vậy mới có một cuộc sống yên bình được. A Kết con từ nhỏ đã hiểu chuyện, nương không lo lắng cái này, chỉ sợ con... Tốt lắm, hiện tại con và Thừa Viễn tình đầu ý hợp, nương không còn có cái gì không yên lòng."

A Kết nhìn mẫu thân, nhìn không được lần nữa ôm lấy nàng: "Chỉ là có đôi khi vẫn sẽ nhớ nhà..."

Liễu thị cười vỗ vỗ bả vai nữ nhi: "Nha đầu ngọc, ai khi vừa già cũng đều như vậy, nhanh chút mà sinh đứa bé, chờ khi con làm nương, sẽ không rảnh rỗi nhớ nhà đâu."

Trên mặt A Kết nóng lên, Tiểu Liễu thị nhìn thấy, lại gần hỏi: "Thế nào, hai ngày nay các con... khụ khụ, A Kết con nên khuyên Thừa Viễn một chút, người trẻ tuổi không nên quá kích thích quá mức." Ban ngày, nàng cũng không tiện nói, thật quá mức hưng thịnh mà.

A Kết còn chưa yên phòng với Triệu Trầm, nhưng hai người dù ban ngày hay buổi tối đều không thể thiếu những lúc tóc mai đan nhau, đặc biệt buổi tối cũng từng giúp hán vượt qua hai lần, nhớ tới thì so với làm thật còn mắc cỡ hơn, hơn nữa nàng nghe mẫu thân và dì hình như cũng lo lắng Triệu Trầm chỉ lo chính mình mà không để ý nàng, nhưng trên thực tế Triệu Trầm đối với nàng lại săn sóc nhiều, nghĩ như vậy, nàng vừa thẹn vừa vui sướng, hình ảnh này khi vào mắt hai trưởng bối thì còn gì mà không yên tâm chứ?

Ba người nói vài lời thôi rồi chuẩn bị cơm trưa, A Kết kiên trì muốn giúp đỡ. Liễu thị cũng nhớ nữ nhi nhiều, liền đồng ý, nhưng chỉ cho nàng rửa rau, không cho nàng làm gì khác. Thúy Ngọc muốn phụ giúp nhưng A Kết không cho, tại Triệu gia nàng là Thiếu nữ nãi, nhưng về bên này nàng chỉ là một đứa nhỏ con nhà nông, có nha hoàn sai sử lại khiến nàng không được tự nhiên, mẫu thân cũng không được tự nhiên, thế nên mỗi lần đi về đây, đều không gọi nha hoàn để sai sử.

Trong nồi nấu nước ấm, A Kết múc thêm một ít nước lạnh vào chậu, ngồi xổm dưới mái hiên rửa rau. Lâm Trúc ngoan ngoãn đến giúp nàng, Lâm Trọng Cửu, Chu Lan Sinh cũng bung ghế đầu nhỏ ngồi bên cạnh nói chuyện cùng 2 tỷ tỷ.

Triệu Trầm từ phòng chính đi ra đã thấy thấy thê tử của hán ngồi trước ba đứa nhỏ, mặt mày mỉm cười, ôn nhu cực kỳ.

Chờ khi bọn họ cũng có đứa nhỏ, nàng nhất định sẽ là một mẫu thân ôn nhu phải không?

Hán cười, đi qua.

Lâm Trúc đối Triệu Trầm không hề cảm thấy kính sợ, thấy hắn lại đây liền lên tiếng hô tỳ phu và chớp mắt với trưởng tỳ, hoạt bát khả ái. Lâm Trọng Cửu còn thân thiết với Triệu Trầm hơn, cười, ngồi xích qua một bên, mời tỳ phu ngồi cùng với hắn. Chu Lan Sinh vốn cũng định đứng lên làm lễ, nhưng nhìn thấy bọn họ như vậy, nên cũng vững vàng ngồi không động, ánh mắt đánh giá Triệu Trầm và A Kết, cái hiểu cái không. Hắn từng thấy lúc Triệu Trầm mặt lạnh như sương, nay lại ôn nhuận khiêm tốn như vậy, nhất định là bởi vì chị họ. Nếu không phải thật tâm thích thì làm sao có thể "Khuất tôn giá quý" (hạ mình) như thế?"

Triệu Trầm không chen ghế ngồi với Lâm Trọng Cửu, mà cũng ngồi xôm bên cạnh A Kết, ngón tay thon dài nhúng vào trong nước, xác định là nước ấm, thoáng yên tâm, nhưng vẫn là nhỏ giọng hỏi: "Sao không bảo Thúy Ngọc làm?"

Trên mặt A Kết nóng lên, cúi đầu nhìn trong nước, trước tiên đẩy tay hắn ra mới nói: "Thiếp thích tự làm, sao chàng lại ra ngoài này?"

Triệu Trầm còn chưa lên tiếng thì Lâm Trúc đã không chịu nổi, khom lưng đem chậu nước chuyển sang một bên, giống như đang tranh công, nói với Triệu Trầm: "Còn lại để muội làm cho, sau này sẽ không bắt đại tỳ phải ra tay nữa, cái này đã làm tỳ phu hài lòng chưa? Rửa rau mà đã đau lòng như vậy, nếu để cho huynh thấy được trước đây đại tỳ giúp muội giặt quần áo, chắc sẽ thăm mắng muội phải không?"

Triệu Trầm mỉm cười, giữ chặt thê tử đang muốn chạy, nói với Lâm Trúc: "Không mắng muội nhưng mà cô nương gia vẫn nên như đại tỳ muội mới tốt, A Trúc về sau nhớ học theo đại tỳ muội, tương lai tỳ phu sẽ thay muội tìm rể hiền."

Lâm Trọng Cửu cười ha ha, Lâm Trúc liếc mắt trừng đệ đệ, không hề có chút thẹn thùng, vừa dùng sức rửa rau vừa nói: "Tỳ phu thích đại tỳ cũng không đồng nghĩa là tất cả nam nhân đều thích cô nương ôn nhu cẩn mẫn, không cần huynh tìm giúp muội, muội sẽ gặp được người còn hoàn hảo hơn tỳ phu!"

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chương 41.2

"Ngậm miệng lại, sang năm cũng đã 13 rồi, còn nói chuyện không suy nghĩ, không sợ tỳ phu chê cười à." Tuy ở bên trong nhưng Liễu thị cũng nghe rõ lời nói của mọi người nên không nhịn được rồi trách cứ Lâm Trúc. Nàng vừa lên tiếng, Triệu Trầm lập tức vọt đến bên cạnh A Kết, dùng bàn thân che lại nắm tay của hai người, A Kết thì cơ bản là không dám gặp ai, nhưng lại không thoát khỏi hắn được.

Lâm Trúc ghét bỏ, đuổi người: "Đại tỳ, mau dẫn tỳ phu đi nhìn ô ô đi, tỳ đi rồi, ngày đầu tiên ô ô cũng không ăn cơm ngon, còn biết nhớ tỳ cơ đấy."

Triệu Trầm lập tức dẫn A Kết đi, cố ý đứng ở phía nam hàng rào, như vậy người trong viện đều không thấy được tay của họ đang làm gì. A Kết giận hắn, không muốn để ý đến hắn, Triệu Trầm cũng không cầu xin nàng, lấy ra một tấm khăn bình tĩnh lau hai tay nàng, "Được rồi, giờ trở về bôi thuốc, một lát nữa lại ra xem, đừng để bị đông lạnh."

Hắn sẵn sóc như vậy, A Kết không còn xấu hổ, nhìn hắn, đến nhà Tây trong ánh mắt thúc giục của hắn.

Lúc này Triệu Trầm mới đi đến trước hàng rào, gọi Lâm Trọng Cửu và Chu Lan Sinh đến, ba người cùng nhau quan sát con nai.

Lúc A Kết quay lại, Lâm Trọng Cửu đang lo lắng hỏi Triệu Trầm: "Tỳ phu, sau mùa thu màu sắc trên người ô ô và nai mẹ đều thay đổi, chúng ta cho rằng chúng nó ngã bệnh, mời Tôn đại thúc là thầy thuốc chuyên khám cho trâu ngựa đến đây khám, hắn nói chúng nó tốt lắm, nhưng vì sao màu sắc lại thay đổi chứ, những điểm trắng trên người cũng ít, nhìn không được như trước đây."

A Kết cũng lo lắng, đi đến bên cạnh Triệu Trầm, muốn biết hắn nói thế nào.

Cái này... Triệu Trầm sờ đầu Lâm Trọng Cửu, nói: "Tỳ phu cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết chúng nó vào mùa thu và mùa đông thì đổi màu da, đến đầu xuân ấm áp thì có thể trở về như cũ chứ không phải sinh bệnh, yên tâm đi."

A Kết cũng nhẹ nhàng thở ra, thấy ô ô đi tới bên này, nàng thò tay vào, ô ô lập tức ngửa đầu liếm. trong lòng bàn tay ngứa một chút, A Kết nhịn không được cười, thực sự không chịu nổi liền sờ đầu ô ô, chốc lát sau lại cho nó liếm chơi.

Tay nàng nhỏ hơn Triệu Trầm nhiều, duỗi như vậy thì lại lộ ngón tay tinh tế non mềm như cọng hành. Trông rất đẹp. Triệu Trầm nhìn ô ô nói ngọng, lại nhìn thấy dáng vẻ thê tử cười khanh khách, cổ họng giật giật, suy nghĩ trong lòng như cỏ dại sinh trưởng mọc tràn lan, nếu không do địa điểm cùng thời gian không đúng thì thực sự muốn kéo nàng lại thử một lần.

Chơi một lát, nên ăn cơm.

Đều là người một nhà, Liễu thị bảo trưởng phu đem chuyển thêm hai bàn khác đến nhà Đông, mọi người cùng nhau ăn cho vui vẻ.

Liễu thị và Tiểu Liễu thị vội vàng xào rau, tỷ muội A Kết giúp bung đồ, chỉ trong chốc lát trên bàn đã đặt đầy thức ăn nóng hôi hổi, náo nhiệt như cuối năm.

Khó có dịp được tụ tập một lần, Tiểu Liễu thị đợi đến lúc hoàng hôn mới cùng phụ tử Chu Bồi rời đi, trước khi đi nhiều lần dặn dò Triệu Trầm thường xuyên mang A Kết đến trấn trên chơi. Triệu Trầm cười đồng ý, tất cả Lâm gia đều là thân thích, con người cũng tốt, hẳn vui vẻ giao tiếp.

Tiến bước khách, chỉ còn người trong nhà, quy củ cũng bỏ qua, cùng ngồi trên giường lò nói chuyện. Sau cơm tối, Liễu thị dẫn 2 nữ nhi đến ngủ ở nhà Tây bởi vì nàng còn có nhiều điều muốn dặn dò, Triệu Trầm tiếp tục cùng Tiểu Cửu ngủ trên một giường lò. Lâm Trọng Cửu cũng có rất nhiều lời muốn nói với tỷ phu, nói nhiều đến mức ngủ muộn nửa canh giờ so với bình thường. Chờ khi hẳn ngủ, Triệu Trầm nằm trong chăn mới mà nhạc mẫu đặc biệt phoi cho hẳn, nhìn đỉnh giường ngăn người, nhớ đến thân mình non mềm của thể tử. Mới thành thân được mấy ngày thế mà khi đột nhiên không ngủ cùng hẳn lại không quen.

Ngày hôm sau Triệu Trầm cười ngửa đưa Lâm Trọng Cửu ra ngoài chơi, để tránh bản thân không nhận được lại muốn dính vào A Kết.

Đợi đến buổi tối, Triệu Trầm lại trần trọc trần trờ không ngủ được, ước gì trời nhanh sáng, lúc hai người về nhà có thể ồn ào trong xe ngựa một lúc. A Kết thì ngược lại với hẳn, hai hôm nay nàng đều ngủ cùng với Lâm Trúc, hai tỷ muội từ nhỏ đã ở cùng nhau giờ đột nhiên chia ra, thật sự không muốn.

Trong lời nói nhỏ nhẹ, mí mắt dần dần khép lại, rơi vào mộng đẹp.

Ngày tiếp theo Triệu Trầm biểu hiện rất bình tĩnh, lúc phu thê Lâm Hiền khuyên bọn họ về sớm một chút, hẳn còn cười nói không vội, đến lúc A Kết quyết định đi, hẳn mới đỡ nàng đến xe ngựa, đang muốn đi ra phía sau xe ngựa xem Lâm Trúc và Lâm Trọng Cửu có ngồi vững vàng hay không, Lâm Trọng Cửu đột nhiên nhẩy xuống xe ngựa, lấy lòng nói với hẳn: "Tỷ phu, đệ và huynh ngồi cùng một chiếc xe được không? Nhị tỷ chê đệ, đệ cũng không muốn ngồi cùng nàng."

Triệu Trầm thường tươi cười thể hiện sự yêu thương đối với tiểu cửu tử (cậu em vợ) nhưng giờ mặt cứng lại, tuy rằng ngay sau đó hẳn lập tức khôi phục lại sự bình tĩnh, cười nói: "Được, Tiểu Cửu ngồi cùng ta để cho các nàng ngồi cùng nhau." Nhạc phụ nhạc mẫu đều đang nhìn nha, nếu hẳn không đồng ý thì lộ hết tâm tư mất.

Lâm Trọng Cửu cực kỳ vui vẻ, gần đây tỷ phu vội vàng thành thân nên không dạy hẳn công phu.

Cứ như vậy, Triệu Trầm không thể ôm tiểu thê tử mà là cùng nói chuyện với tiểu cửu tử.

Đến Triệu gia, tỷ muội A Kết đi theo Ninh thị nói chuyện, Triệu Trầm tiếp tục dỗ tiểu cửu tử, thật vất vả mới đến khi cơm chiều kết thúc, hai phu thê thu xếp xong cho tỷ đệ Lâm Trúc mới nắm tay trở về nhà. Nước ấm đã được chuẩn bị, Triệu Trầm và A Kết dùng hai mộc dục (bồn tắm) khác nhau, bởi vì chỉ cần tắm rửa trên người nên chưa đến một khắc đồng hồ đã xong. A Kết bọc áo khoác thật dày đi vào nội thất, thì thấy Triệu Trầm đã vào trong chăn, nghe tiếng nàng tiến vào cũng không có phản ứng, giống như đã ngủ say.

A Kết nghĩ nghĩ, hai ngày này Triệu Trầm dỗ đệ đệ, lại là cười ngửa hay là luyện võ, chắc mệt lắm?

Nàng tắt đèn, chỉ để lại một ngọn đèn nhỏ để chiếu sáng, rồi nhẹ nhàng đi tới mép giường, cởi áo choàng ra. Trong phòng quá lạnh, nàng nhận không được run run, nhanh chóng trèo lên giường lò, vừa vén chăn lên, người nọ đột nhiên xoay người, đưa tay ôm nàng vào trong ngực.

Quen với sự bá đạo cùng lồng ngực, sau khi kinh ngạc qua đi là hô hấp và tim đập loạn nhịp.

Hai tay A Kết chống lên đầu vai nam nhân, bối rối hỏi hẳn: "Chàng còn chưa ngủ sao?"

"Hai ngày nay không ôm nàng ngủ, làm sao có thể ngủ được?" Triệu Trầm hôn lồng ngực nàng, "Nàng có nhớ ta hay không?"

A Kết thật sự không nhớ nhưng dù nàng xấu hổ cũng không ngốc đến nỗi nói mình không nhớ đành phải cái gì cũng không nói.

Triệu Trầm liền cho rằng nàng nhớ hẳn, kéo chăn che đi cả hai người, tùy tâm sở dục (hài lòng) hôn nàng.

Hắn sớm có bí quyết, A Kết không thể kiên trì bao lâu liền mơ màng, tay đang để trên vai hẳn chậm rãi trở thành ôm cổ hẳn, trong suốt hai ngày chưa từng thân mật. Nhưng rất nhanh, nàng phát hiện đêm nay Triệu Trầm có chút không giống lúc trước, hẳn dùng cánh tay trái nâng cổ nàng, tay phải lại từ trên mặt nàng chậm rãi xuống phía dưới, đi ngang qua cô, thử thăm dò rồi tiếp tục hướng xuống...

Nơi chưa bao giờ bị người chạm qua, dù cho chỉ vừa mới tới gần cũng làm cho nàng khấn trương. A Kết nhanh chóng đề tay hẳn lại đặt trên đầu vai nàng, không cho hẳn cử động nữa, có lẽ trong lòng cũng là nguyên ý, chỉ là quá mắc cỡ...

Trong lúc giằng co, Triệu Trầm ngẩng đầu, trong bóng đêm ai cũng nhìn không thấy ai, chỉ có thể nghe được hô hấp của nhau. Triệu Trầm trong đầu mâu thuẫn, ngoài miệng cũng đã ghen hòng cầu xin nàng: "A Kết cho ta, chỉ chạm một chút." Hẳn đã sớm nghĩ đến, ngày ấy ở trong xe ngựa phải xa nàng, hẳn đã suy nghĩ.

A Kết không buông, xấu hổ đến mức không buông, nhưng là nàng biết, với sức lực của nàng, nếu hẳn kiên trì, nàng chắc sẽ không ngăn được.

Sao Triệu Trầm lại không biết chứ?

Thực ra tay hẳn rất lớn, dù cho đầu ngón tay còn đặt lên cổ nàng thượng, nhưng phía dưới bàn tay đã đụng tới nơi đó. Xúc cảm cùng khoảng cách ấy

làm cho hắn nghĩ tới khi còn nhỏ nhìn con kiến chuyển mấy đồ, một con kiến cùng một hạt đậu phộng lớn. Con kiến dùng chân trước đặt lên đậu phộng, dùng chút sức đã có thể bỏ lên mặt trên của đậu phộng. Hiện tại tay hắn giống như con kiến đó, một hạt đậu phộng không lớn hơn con kiến nhiều lắm, nếu hắn có thể trèo lên ôm nàng hoàn toàn ở trong tay, thì sẽ thỏa mãn đến mức nào?

Bàn tay lại nhịn không được dùng chút sức lực, nàng không lên tiếng, hô hấp lại nặng hơn, thân mình cũng càng mềm nhũn, nàng cũng không có cầu xin hắn dời đi, chỉ dùng sức lực nhỏ bé ngăn cản hắn, đây là đang ngầm đồng ý hắn có thể tiếp tục phải không?

Làm sao nàng không đồng ý đây?

Nàng dễ dàng mềm lòng như vậy, đơn thuần dễ gạt như vậy, hắn nói cái gì nàng cũng dễ dàng tin .

Cũng là bởi vì nàng như thế hắn mới để ý đến suy nghĩ của nàng hơn việc chỉ lo cho mục đích của chính mình, không phải ngay khi cưới được nàng liền lập tức muốn nàng, mà là cẩn thận dụ dỗ. Thật ra hiện tại nàng cũng đã động tâm, nhưng hắn cũng không dám, ít nhất trước khi nói cho nàng biết chân tướng thì không dám, hắn không muốn đến khi thắng trận, hắn ở trong lòng nàng trở nên quá xấu. Hắn rất muốn nói cho nàng biết tình hình thực tế, nhưng lại sợ nàng lòng vừa ấm lên một chút lại lạnh, hắn không dám, chờ một chút, chờ đến lúc đại cục đã định lại nói, cũng không lâu, tháng sau thì có thể nhận được tin tức ...

"A Kết, có thể không?" Hắn cúi đầu dán lên trán nàng, nhẹ nhàng mà hỏi.

Toàn thân A Kết nóng lên. Hắn ở trên người nàng, thay đổi của hắn nàng cũng cảm giác được, sợ hãi lại kích động, hình như còn có chút loáng thoáng xấu hổ kèm theo thừa nhận chờ mong. Chỉ là, nàng phải trả lời hắn thế nào? Nói có thể, cô nương nhà ai mà vào lúc này lại có lá gan lớn như vậy? Nói không thể, hắn có hiểu lầm nàng còn tại kháng cự hắn hay không?

Nàng nhắm mắt lại, quyết định giao tất cả cho hắn.

Triệu Trầm đã sớm đoán được nàng sẽ như vậy, hắn khó khăn vòng qua nơi đó, nắm lấy cánh tay nàng, không cam lòng néo hai cái, cắn lỗ tai nàng: "Đêm nay tha cho nàng, A Kết, ta chờ nàng, sớm muộn gì ta cũng sẽ đợi được, khi đó nàng xem ta thu thập nàng thế nào!" Hắn xoay người đi xuống, từ phía sau nàng ôm nàng, nói với nàng, cố ý làm cho nàng cảm nhận được quyết tâm của hắn.

A Kết ngoan ngoãn nghe hắn uy hiếp, một cử động nhỏ cũng không dám làm, nếu như một khắc trước còn có chút mất mát không rõ thì bây giờ chỉ còn lại khẩn trương sợ hãi . Bình thường hắn lạnh lùng, trên người cũng mang theo khí chất cao quý, khi cười lộ lên lại là đáng vẻ quân tử ôn nhuận, nhưng chỗ kia, khí chất cao quý không có, mười phần dọa người ...

Một đêm ôm nhau lại bình an vô sự, ngày tiếp Triệu Trầm chào Ninh thị, đi huyện thành.

A Kết cũng đến buổi sáng mới biết được hôm nay hắn ra ngoài, cũng may đệ đệ muội muội đều ở đây, người một câu ta một câu thật nên không cảm thấy luyến tiếc. Hắn có vội buồn bán, cũng không thể mỗi ngày đều ở nhà cùng nàng, chỉ cần buổi tối trở về thì tốt rồi.

Từ đó, cuộc sống A Kết ổn định lại.

Triệu Trầm cách vài ngày lại ra ngoài một chuyến, đi sớm về muộn, nhưng chắc chắn sẽ trở về cùng hai nàng mẹ chồng nàng dâu dùng cơm chiều, buổi tối lại làm một ít động tác hù dọa người nhưng vẫn luôn không làm được một bước cuối cùng. Trái tim A Kết dần dần có chút phức tạp, vừa cảm động hắn ôn nhu săn sóc kiên trì chờ nàng nói đồng ý, lại phiền não mỗi lần hắn hỏi thì nàng thật sự nói không nên lời, sau đó lại sợ Triệu Trầm hiểu lầm, may mắn hắn không, vẫn như cũ đối xử ôn nhu với nàng, chỉ là đôi khi da mặt dày. Càng khiến cho A Kết xác định Triệu Trầm không tức giận là việc cứ cách 3 ngày Triệu Trầm sẽ đưa nàng về nhà một chuyến, hắn dạy công phu cho đệ đệ, nàng ở nhà nói chuyện cùng người nhà, ăn xong trưa cơm hai người lại về thôn trang.

Có thể thường xuyên về nhà mẹ đẻ như thế, trọng phụ nguyên ý mà bà bà cũng không ghét bỏ, thôn xa thôn gần e là chỉ có mỗi mình nàng.

Trừ bỏ đáy lòng còn có chút tiếc nuối, A Kết rất vừa lòng với cuộc sống như thế.

Chuẩn bị vào tháng 12, có một cơn bão tuyết, tuyết dài khoảng 1 thước(1 thước = 10 tấc = 0,23 m; Nguồn:wikipedia), khi trên đường tuyết đã tan , Triệu Trầm lại ra ngoài.

Khi đó sắc mặt hắn không đúng lắm, A Kết tưởng là chuyện buồn bán, hỏi hắn, Triệu Trầm nói cho qua chuyện, dù sao A Kết cũng không hiểu, nên không hỏi tới, chỉ giúp dọn đồ hắn về sớm. Tiền trọng phụ, nàng giống như thường ngày đến nói chuyện với Ninh thị, mẹ chồng nàng dâu ngồi trên giường lò, khẽ nói chuyện phiếm.

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên có tiếng chiêng trống, chỉ khi có đại sự muốn tuyên bố thì mới liên tục gõ như vậy.

A Kết tò mò quay đầu, đang xảy ra chuyện gì nhỉ?

Khuôn mặt Ninh thị bình tĩnh, chậm rãi buông ly trà, vén màn hỏi Vãn Mai: "Người phái người đi xem xem "

Vãn Mai lập tức lui ra ngoài, khoảng chừng một khắc đồng hồ sau thì trở lại: "Phu nhân, Thánh Thượng băng hà, tân hoàng lên ngôi, cả nước túc trực bên linh cửu 3 ngày."

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 42.1

Tiền hoàng băng hà, cả nước tức trực bên linh cửu.

Đại sự lớn chừng này đối với dân chúng mà nói cũng chính là việc hôn sự đã được chuẩn bị tốt phải dời lại vài ngày, cửa nhà treo vải trắng thay thế việc tức trực bên linh cửu, tóm lại cũng không có ảnh hưởng quá lớn. Chỉ cần triều đình không đánh giặc, chỉ cần chính mình sống tốt, ai làm hoàng đế đối với bọn họ cũng không có quan hệ gì lớn đúng không?

Mà ngay cả A Kết khi nghe tin tức thì tâm trạng cũng chẳng bị ảnh hưởng, với nàng mà nói, Hoàng Đế chết còn chả rung động việc gặp chuyện không may. Đương nhiên, nàng chỉ suy luận lung tung chứ không có ý nguyên rủa.

Nàng nhìn Ninh thị.

Ninh thị cười bất đắc dĩ với nàng, sai Vãn Mai đi dọn hạ nhân mấy ngày này đều mặc đồ trắng.

Vãn Mai đi rồi, bà tiếp tục câu chuyện đang còn dở.

Kinh thành cách đó ngàn dặm, Triệu Duẩn Đình đang chờ ở ngoài Sùng Chính điện, chờ Minh vương nay đã là Đường Văn Đế gọi vào.

Sùng Chính điện là nơi Đường Văn Đế xử lý công việc.

Gió lạnh gào thét, Triệu Duẩn Đình đang ở kinh thành, trong lòng lại nhớ thương thê tử.

Trong triều, thế cục thay đổi trong nháy mắt, trường tử có cách biết tin tức của hân, bên này có chuyện chắc là đã biết rồi chứ?

Triệu Duẩn Đình oán hận, nắm chặt tay.

Hắn nghĩ rằng tất cả đều ở trong lòng bàn tay, lúc thái tử rơi đài cũng là lúc quốc công phủ xuống dốc, cũng là lúc hân hưu Tần thị, đón thê tử về. Ai ngờ Phụ thân Tần thị là Trần Bắc tướng quân Tần Tư Dững lại không chút nhân tính, thậm chí đến đệ đệ ruột là Định Tây tướng quân cũng giết hại, phản bội lại thái tử, chặn lại thái tử lúc hân ta bức vua thoái vị, là người đầu tiên đầu quân đến đương kim hoàng thượng. Đường Văn Đế tất nhiên không ngốc, triều đình tuy có binh lực thắng Tần Tư Dững, nhưng nay Tần Tư Dững chủ động đầu quân, không mất bất cứ người nào, hơn nữa đại cục này đang thời ký cần duy trì ổn định, Đường Văn Đế thu được quân binh trong tay Định Tây tướng quân thì tạm thời chuyện cũ sẽ bỏ qua, phế thái tử, giao đi thủ hộ hoàng lăng, lão quốc công và Định Tây tướng quân giữ giấy thái tử làm gian thần xử trảm toàn tộc ở Ngọ Môn, riêng Tần Tư Dững quân pháp bất vị thân(vì đại nghĩ không quân người thân), lập công chuộc tội, cho giữ nguyên chức vụ Trần Bắc tướng quân của hân.

Triệu Duẩn Đình có thể đoán được hôm nay Đường Văn Đế gọi hân đến đây làm gì, hân và Phủ Quốc công có ân oán, chuyện này chưa từng giấu diếm Đường Văn Đế, nếu không phải có cừ hận, lúc trước Đường Văn Đế cũng chưa chắc dám hoàn toàn tin nhiệm hân.

"Hầu gia, hoàng thượng truyền ngài vào." Đại thái giám Ngụy Nguyên bên cạnh Đường Văn Đế cười đi ra, hơi cung kính cúi thân mình. Đối với vị tân Hộ bộ thượng thư Duyên Bình Hầu người có công hỗ trợ hoàng đế lên ngôi này, Ngụy Nguyên gặp mặt cũng phải khách khí ba phần.

"Làm phiền Ngụy công công." Triệu Duẩn Đình cũng có lễ, lập tức thu lại suy nghĩ trong lòng, đi theo sau Ngụy Nguyên vào trong điện.

"Thần, Triệu Duẩn Đình, tham kiến hoàng thượng." Đến trong điện, Triệu Duẩn Đình cúi người hành lễ với nam nhân đang phê duyệt tấu chương.

Đường Văn Đế không nhìn hân, viết xong chữ cuối cùng mới đứng dậy, tự mình đến đỡ Triệu Duẩn Đình đứng lên, sau đó đưa một quyển tấu chương của biên ải Tây Bắc mới được trình lên cho hân: "Khanh xem đi." Nói xong xoay người đi đến nội điện, nơi hân nghỉ ngơi, ngồi xuống, đã có cung nữ dâng trà nóng.

Đường Văn Đế nhẹ nhàng uống một ngụm, thả lại trên bàn, nhìn về mặt nghiêm túc sau khi xem hết tấu chương của nam nhân đang đứng, nói: "Người Hồ thấy ta nội loạn, đã điều động binh lực, chuẩn bị thời cơ đến xâm phạm, khanh thấy thế nào?"

Triệu Duẩn Đình bình tĩnh mở miệng: "Hoàng thượng mới lên đại vị, căn cơ chưa ổn, lúc này không nên xảy ra chiến sự."

Đường Văn Đế vuốt cằm, tựa vào trên tháp(cái giường nhỏ nằm trên ghế dài mà trong mấy bộ phim hậu cung hay thấy đó a), ngón trỏ nhẹ nhàng gõ đầu gối, nhẹ giọng nói với hân: "Lúc trước trù tính(bày mưu tính kế) đại sự, chúng ta cho rằng toàn bộ Phủ Quốc công đều là người của phế thái tử, không ngờ Tần Tư Dững lại như vậy, hân và định tây tướng quân có mâu thuẫn lớn, lại nhìn ra trăm năm chắc phần thắng, nên phản bội, bảo vệ chính mình, lại báo được đại thù, có thể nói là kẻ giảo hoạt cực kỳ. Người như thế, trăm không muốn dùng, nhưng nê hà chuyện ở biên quan Tần gia có ảnh hưởng rất lớn, người Hồ e ngại quân đội Tần gia mới không dám xâm phạm, lúc này trăm chưa có được sự hoàn toàn hàng phục của phái binh Tây Bắc, cũng muốn biên quan yên ổn, đành phải tạm thời không đụng đến hân. Duẩn Đình, Tần Dững có một nam hai nữ, nay chỉ còn lại Tần thị, từ nhỏ đã là hòn ngọc quý trên tay hân, trăm muốn tiếp nhận được quân của Tần Tư Dững trước nên đánh phải uy khuất khanh tiếp tục cùng Tần thị là mặt lá trái(biểu thị sự tráo

trò, lật lọng của con người). Chuyện trong phủ khanh, trăm không can thiệp, ở bên ngoài thì đừng làm nên động tĩnh quá lớn là được. Nhưng chắc khanh cũng hiểu được, nếu Tần thị gặp chuyện không may, Tần Tư Dũng sẽ thành một người lẻ loi, không có gì vương bận tay cầm trọng binh, nhất định sẽ trở thành hiểm họa từ bên trong của triều đình."

Trong lòng Triệu Duẩn Đình chua xót.

Rồi hắn sẽ tìm Tần Tư Dũng tính sổ, lời này của Đường Văn Đế cũng chỉ nói cho qua thôi. Nay Tần Tư Dũng không có cường thế cũng không phụ thân huynh đệ con cháu, lại không có nhi tử kế thừa địa vị, cho dù lại sinh được nhi tử, cũng phải mười mấy năm sau mới ra hôn, chỉ cần hắn không tạo phản, Đường Văn Đế còn ước gì nhiều người nổi nghiệp hân tướng, không thiếu người đến nơi chiến sự. Về phần Tần Tư Dũng có thể tạo phản hay không, Triệu Duẩn Đình hiểu biết Tần Tư Dũng, đời này hắn chỉ có một thể tử, là người trọng tình, lần này quân pháp bắt vị thân, ngoại trừ trường nữ ở phủ thái tử khó sinh một xác hai mạng, nhi tử lại bị người thuộc chi thứ hai tranh tước vị đã âm mưu hại chết, không khó để biết được sau khi hắn gặp chuyện không may thì Tần thị sẽ rơi hoàn cảnh như thế nào, bởi vì nữ nhi duy nhất hắn mới không để ý thể nhân chủi rửa huynh đệ tương tàn. Tần thị tốt thì Tần Tư Dũng cũng không tạo phản, Đường Văn Đế sẽ không động Tần Tư Dũng, mà nếu hắn muốn động đến Tần thị cho hả giận, làm hỏng đại cục của Đường Văn Đế, đắc tội hoàng đế, hắn sẽ có gì tốt?

Quần thần quần thần, hắn cố gắng, cũng chỉ là một ý quân.

"Hoàng thượng yên tâm, thần biết nên làm như thế nào." Triệu Duẩn Đình cung kính nói.

Đường Văn Đế hài lòng, nói xong đại sự thì hỏi đến gia sự Triệu Duẩn Đình: "Thừa Viễn mười tám tuổi rồi phải không? Nhiều năm như vậy thật ủy khuất cho hai mẫu tử bọn họ. Ninh thị, tuy rằng Tần thị không làm gì được, chỉ cần người có thể xử lý tốt bên trong, người đón nàng trở về, đừng để cho cả thành đều biết thân phận nàng là được. Về phần Thừa Viễn, vị trí thế tử là do tiên đế hạ chỉ tước đi, trăm không thể lập tức phong hắn làm thế tử, trước tiên cứ để hắn trở về, đến mùa săn bắn đầu xuân, nếu hắn có bản lĩnh, trở hết tài năng, trăm sẽ sắp xếp cho hắn làm chuyện gì đó, hai năm này có công thì lại phong hắn làm thế tử, người bên ngoài cũng không thể nói gì, người thấy thế nào?" Tần Tư Dũng không được tiện nghi, Triệu Duẩn Đình vẫn đi theo hắn làm trung thần, đương nhiên không thể ủy khuất hắn.

Triệu Duẩn Đình có thể như thế nào nữa? Ngoại trừ biến cố về chuyện Tần thị, thì cũng chẳng khác những gì hắn dự đoán lắm.

Tạ ơn Đường Văn Đế, Triệu Duẩn Đình ra khỏi cung, đứng trước cửa cung thờ dài một khắc đồng hồ rồi hỏi phủ viết thư cho thế tử.

Triệu Trầm đang chờ tin của hắn.

"Mẫu thân, người thấy thế nào?" Nhân lúc A Kết nghỉ trưa, Triệu Trầm liền cùng Ninh thị thương lượng.

Ninh thị xem qua thư thượng phụ gửi đến, cười, đề qua một bên, hỏi Triệu Trầm "Trở về hay không quay về, chỉ có hai con đường này, Thừa Viễn, con cứ mặc kệ nương, nói cho ta biết con nghĩ như thế nào."

Nhìn mẫu thân gặp chuyện không lo lắng sợ hãi, trong lòng Triệu Trầm chua xót, ngồi bên cạnh nàng, nói: "Nương, trước kia con muốn thay tên sửa họ để kiếm đi ra ngoài kiến công lập nghiệp, chính mình kiếm tiền để báo thù cho người, người còn nói con xúc động không hiểu chuyện, thứ nhất có công danh sẽ bảo vệ được chính mình trước khi xảy ra việc ngoài ý muốn, thứ hai chỉ cần con thành công, sẽ luôn có ngày hồi kinh, phụ thân nhận ra con nhất định sẽ muốn nhận con, triều đại này trọng hiếu, không nói đến việc Hoàng Đế nhìn lâu sẽ coi trọng con sẽ hi vọng con nhận tổ quy tông, như vậy cuối cùng vẫn quay trở về Hầu phủ, chỉ là đi một vòng lớn mà thôi."

Ninh thị gật đầu: "Đúng vậy, trên đời người nhiều như vậy, trở nên nổi bật nào có đơn giản? Con sửa lại tên, liền trở thành một người bình thường, mặc dù công phu tốt, không có một chút giao thiệp thì làm sao xác định chỉ cần vài năm nhất định có thể thăng tiến chứ? Còn nữa, mọi chuyện của con đều do phụ thân con sắp xếp người dạy cho người, có lẽ hắn không phải một phu quân tốt, nhưng đối với đứa con trai là con, hắn đã cố gắng làm tốt nhất rồi. Cho nên Thừa Viễn à, con danh chính ngôn thuận là trưởng tử Triệu gia, không có đạo lý vì bất luận kẻ nào hay bất cứ chuyện gì mà vứt bỏ thân phận."

"Nương vẫn hi vọng con hồi phủ ư?" Triệu Trầm cũng không ngoài ý muốn hỏi.

Ninh thị vỗ vỗ tay hắn, hỏi lại: "Vì sao không quay về? Chẳng lẽ con sợ Tần thị ở Hầu phủ sao?"

Triệu Trầm cười lạnh: "Nhi tử chưa từng để nàng ta vào mắt. Cũng tốt, hiện tại nàng ta còn có Trấn Bắc tướng quân che chở, ta muốn cho nàng ta xem núi nàng ta đang dựa vào sẽ đổ như thế nào, lật đổ một đường đường đại tướng quan vẫn nghe hay hơn việc bỏ đá xuống giếng ức hiếp một nữ nhân yếu đuối. Chỉ là, việc này nếu chỉ trong vòng một hai năm e rằng làm không được, nương phải chịu chút ủy khuất, nếu không người đừng quay về Hầu phủ nữa, ở bên ngoài thôn trang, con thường xuyên đưa A Kết đến thăm người được không?"

Ninh thị lắc đầu, cầm lấy thư, nói: "Ta sẽ chịu ủy khuất gì chứ? Danh phận, nương đời này chỉ có một danh phận, đó chính là nguyên thê của phụ thân con, hiện tại nương còn sống là vì duyên kiếp con thôi, muốn nhìn con thành gia lập nghiệp, nhìn con sinh cho ta vài tôn tử(cháu trai) hay tôn nữ(cháu gái). Thừa Viễn, con hãy nhớ kỹ, chỉ cần người một nhà chúng ta có thể ở cùng một chỗ, nương không cần hờn danh gì cả. Huống chi phụ thân con sắp xếp cho ta thân phận nghĩa mẫu của con, không phải đi nương, nàng không thể xen vào chuyện của ta được, ta ở lại Hình Lan Uyển, con và A Kết mỗi ngày cũng có thể qua thăm ta, cùng với việc ở lại bên này có gì khác nhau chứ? Còn có A Kết, con không có khả năng mỗi ngày đều ở nhà, có nương ở trong phủ, con ra ngoài làm việc cũng an tâm, có phải không?"

Từ nhỏ đến lớn, mẫu thân làm gì thì tất cả đều là vì hắn.

Triệu Trầm không biết nên nói gì, đỡ Ninh thị ngồi xuống, hắn từng bước lui ra phía sau, quỳ xuống trước mặt nàng: "Nương yên tâm, nhi tử nhất định sẽ

sớm ngày trở nên nổi bật, sớm ngày làm cho người Tần gia gieo gió gặt bão."

Ninh thị lắc đầu bật cười, kéo hắn đứng lên, "Có một số việc ghi tạc trong lòng là tốt rồi, mặc kệ một năm hai năm, làm hết sức, cũng đừng để nó trở thành gánh nặng. Bỏ qua những thứ không tốt ấy, bên người còn có rất nhiều thứ càng đáng giá cho chúng ta quan tâm phải không? Tựa như nương có con, con có A Kết, tương lai còn có thể có nhi tử hay nữ nhi. Tốt lắm, nương không cần con lo lắng, con nhanh đem tất cả sự tình nói cho A Kết, đồ dành nàng, rồi lại qua bên nhạc phụ nhạc mẫu mà nhận lỗi, trẻ nhất mong 8 tháng chạp thì chúng ta phải xuất phát, sang năm chúng ta đi kinh thành.

Nghĩ đến A Kết, vẻ mặt Triệu Trầm nhu hòa, trên vầng trán lại toát ra vài phần lo lắng chần chờ.

"Như thế nào, sợ A Kết tức giận không bao giờ muốn gặp con nữa sao?" Ninh thị liếc mắt một cái liền đoán được.

Tâm sự bị khám phá, Triệu Trầm có chút xấu hổ, nhưng chuyện hai vợ chồng, hắn cũng không muốn làm phiền mẫu thân, đứng dậy nói: "Nương người nghĩ ngơi một chút đi, hôm nay con sẽ nói với nàng, nếu như nhi tử không đỗ được nàng, ngày mai nương hãy giúp con khuyên nàng."

Ninh thị cười gật đầu.

Triệu Trầm xoay người đi ra ngoài.

Trời không biết khi nào trở nên âm u, có bông tuyết nhỏ dừng ở trên mặt hắn, nhanh chóng hóa thành nước, hơi lạnh.

Triệu Trầm ngần ngại một lúc, nhắc chân đến sân nhà mình, khi bước vào cửa phòng thì bông tuyết đã rất lớn.

A Kết còn đang ngủ, Tường mama và Lục Vân canh giữ ở gian ngoài. Nghe được tiếng bước chân, Tường ma ma lập tức đoán Triệu Trầm đã trở lại, nhanh chóng xuống khỏi tháp, chưa kịp đi ra ngoài thì Triệu Trầm đã đi đến, khoát tay ý bảo hai người không cần lên tiếng, hắt càm về phía nội thất.

Tường ma ma nhẹ giọng đáp: "Thiếu phu nhân còn ngủ, qua hai khắc nữa mới tỉnh."

Triệu Trầm cởi áo choàng đưa cho nàng, "Ma ma ở trong này nhìn, đừng cho người bên ngoài tới gần bên này." Nói xong trực tiếp đi vào.

Tường ma ma lần đầu tiên nghe Triệu Trầm ra lệnh như thế, biết chủ tử có đại sự muốn thương lượng, lập tức nháy mắt với Lục Vân, hai người cùng nhau ngồi vào cửa nhà chính, giả vờ xem tuyết, thực ra lại nhìn chăm chăm hành lang xem có ai đến gần không.

Bông tuyết bay xuống, rất nhanh phía trên đất phủ một lớp trắng.

So với gian ngoài, trong nhà càng thêm ấm áp, ngân sương (ta search mãi mới mò ra nó là sương :3) thượng hạng (tốt nhất) không khói không vị, trên hai ghế ngồi tròn có hai bốn Hân Lan (tên 1 loại lan), một chậu trắng như tuyết, một chậu vàng nhạt tươi đẹp, đi qua liếc mắt một cái cũng là cảnh đẹp ý vui.

Nhưng khi Triệu Trầm vào nhà đã vô ý liếc mắt sang bên kia một cái, chỉ trong giây lát ánh mắt liền rơi vào đầu giường nơi chăn bông đỏ thắm cũng có một đóa hoa lan.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương 42.2

Nàng im lặng ngủ, mặt cười đỏ bừng, tay nhỏ buống binh lộ ra ngoài ổ chăn, năm ngón tay nhỏ và dài, sơn móng tay đã bị nàng tẩy đi, lộ ra móng tay sạch sẽ hồng hào, khiến người ta yêu thích. Triệu Trầm nhìn không được muốn cầm tay nàng, gần chạm tới thì hắn bỗng rút về, tay hắn vẫn còn lạnh sẽ khiến nàng khó chịu.

Thu hồi tay, Triệu Trầm tựa vào giường, lặng lẽ cởi giày, sau đó nhẹ nhàng lấy một cái gối đầu khác đặt xuống, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh A Kết. Lòng bàn chân có chút lạnh, hắn thật cẩn thận tìm ổ chăn, chiếm chút chỗ, cố gắng không đụng đến nàng. Tư thế đầy thư thái, Triệu Trầm lặng lẽ nhìn thê tử ngủ say, suy nghĩ xa dần.

Làm thế nào để nói cho nàng đây?

Nghĩ nhiều lời nói dối, lần này rốt cuộc không có cách nào soạn được lời khác.

Kỳ thật, lúc vừa mới bắt đầu muốn thú nàng, một là bởi vì thâm lao phải theo lao, trước mặt nàng đem lời nói ra khỏi miệng thì không thể không lập gia đình. Lúc ấy tưởng đã là thiên y vô phùng (không chê vào đâu được), tất cả đều là để đối phó cha mẹ nàng, ở trước mặt nàng, chưa từng làm người tốt, lấy về nhà thành nữ nhân của hắn, vẫn không thể ngoan ngoãn theo hắn mới lạ? Đến lúc đó nói vài lời hay, nàng cũng nguyện ý cùng hắn đi rồi. Chỉ là hắn thật sự đánh giá cao bản thân, nàng vừa khóc hắn liền không hạ được quyết tâm, nàng cười thì hắn liền nghĩ xem nói như thế nào để nghe rồi nói với nàng như thế nào, da mặt là cái gì, vừa mới bắt đầu còn có thể ngượng ngùng, nhưng vừa nhìn thấy nàng cười, lập tức không cần.

Đối với người đang ngủ say, Triệu Trầm cười khổ, hắn từng không hiểu vì sao phụ thân lại cố chấp với mẫu thân như thế, đến khi gặp nàng, hắn mới hiểu được.

Không có lý do gì mà nàng có thể làm cho hắn biến thành một người khác.

Trong lúc hắn thất thần, mí mắt A Kết run rẩy, trong lòng Triệu Trầm giật mình nàng đã mở mắt. Thấy nam nhân đã trở lại, A Kết không nhịn được cười, định ngồi dậy, "Chàng trở về khi nào vậy?"

Triệu Trầm đè nàng lại không cho nàng động, thuận thế đụng đến nàng, ôm cả người lẫn chần vào trong lòng, "Vừa trở về không lâu, sao nàng tỉnh sớm vậy?"

A Kết chôn mặt trong lồng ngực của hắn ngáp, xong mới quay sang phía hắn, nàng nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, nở nụ cười, "lúc hơi thở chàng thôi tới trên mặt thiếp, thiếp liền tỉnh." Nói xong từ trong ổ chần vươn cánh tay đi sờ tay hắn, có chút lạnh, hắn tiện nói: "Thiếp lùi vào, chàng tiến vào nắm một lát đi, bên trong rất ấm."

"Cùng nhau nằm đi." Triệu Trầm để nàng lùi vào, bắt đầu cởi áo ngoài. Nếu không phải trên người lạnh, hắn đã ôm nàng cùng ngủ rồi, hiện tại đành đợi một lát để trên người ấm chút, cởi xong áo ngoài hắn lập tức xốc chần lên chui vào, ôm chặt lấy nàng, cố ý chạm mặt nàng, "Lạnh hay không lạnh?"

Nàng ngủ nên khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hằm hập chạm vào mặt của hắn đương nhiên lạnh.

A Kết lại đau lòng. Thành thân hơn một tháng, nàng đối với Triệu Trầm vô lại và không đứng đắn đã hiểu được, giống hôm nay nàng ngủ bị hắn gặp được, nếu hắn không phải sợ làm nàng lạnh, vừa vào cửa sẽ lên đến đây, làm sao có thể đảng hoàng đứng bên cạnh nhìn?

Hắn cho nàng ba vạn lượng ngân phiếu cũng không bằng việc săn sóc kỹ lưỡng làm cho nàng ấm lòng hơn nhiều.

Có đôi khi A Kết nghĩ không ra, vì sao trước và sau khi thành thân Triệu Trầm lại có thay đổi lớn như vậy?

Không để ý tới hắn ồn ào, A Kết do dự một lát, chậm rãi kéo hai tay của nam nhân ôm vào trong ngực, thay hắn làm ấm tay. Hắn đối xử với nàng tốt, nàng cũng đối xử tốt với hắn như vậy, phu thê phu thê, là thế này phải không?

Triệu Trầm lặng đi một chút, cúi đầu nhìn nàng, mặt nàng hồng hồng, xấu hổ.

Đổi lại ngày khác, Triệu Trầm có khả năng sẽ nắm lấy địa lợi nhân hòa lặng lẽ dịch tay lên trên, hôm nay lại không nhân hạ thoải mái, chỉ hận không thể sa vào sự dịu dàng như nước của nàng, vĩnh viễn chìm đắm trong sự ấm áp đó, không cần rời đi.

"A Kết, nàng đối xử với ta thật tốt." Không muốn nàng bị cảm lạnh, Triệu Trầm thu tay, một lần nữa đem ôm nàng vào trong lòng, ngửi mùi hương trên tóc nàng.

A Kết ở trong ngực của hắn dịu dàng cười, không nói gì.

Trong phòng im lặng, nam nhân cũng không có nao loạn, cứ như vậy ôm nhau, giống như lúc sắp ngủ hoặc vừa mới tỉnh ngủ còn mơ màng, A Kết thực sự luyến tiếc. Nhưng mà đã đến thời gian nàng cần đến chỗ Ninh thị, hiện tại Triệu Trầm trở về thì nàng không đi, Ninh thị sẽ nghĩ như thế nào đây?

"Chàng nghỉ ngơi đi, thiếp đi chỗ nương trò chuyện." A Kết từ trong ngực của hắn ngẩng đầu, cùng hắn thương lượng.

Triệu Trầm hôn lên trán nàng, vẫn ôm nàng như cũ: "Không cần đi, giờ tuyết đang rơi, nương sợ nàng cảm lạnh, cho chúng ta ăn cơm chiều cùng nhau, ngày mai đi theo nàng ngắm tuyết."

"Tuyết rơi sao?" A Kết kinh ngạc hỏi.

Mắt nàng sáng ngời, chứa đầy kinh hi(kinh ngạc+vui mừng), Triệu Trầm lại hôn lên mắt của nàng, "Ngồi đây ngắm tuyết được không?"

A Kết gật gật đầu.

Triệu Trầm liền ngồi dậy vén rèm cửa sổ, lại ôm thê tử, cho nàng tựa vào trên người hắn, hắn lấy chần đắp lên hai người. Hắn làm xong, A Kết cũng chỉ lộ cái đầu nhỏ, tựa vào trong lòng nam nhân dày rộng giống tiểu cô nương. Triệu Trầm thích bộ dạng trẻ con này của nàng, nhìn không được lại cúi đầu hôn.

A Kết cũng không nghĩ xem tuyết rơi với tư thế như vậy, nhưng mà cảm giác thật không tệ.

Ngoài cửa sổ những cây cổ thụ đã ra hoa, có cây Bách màu xanh đậm, có cả những sân những tường cao thấp nhấp nhô, xa hơn nữa bên ngoài là núi rừng hiu quạnh khi đông đến. Tuyết không ngừng rơi, không biết qua bao lâu, những cây xanh kia biến thành cây trắng, tường viện cũng bị che kín, núi rừng hiu quạnh cũng biến thành một vùng trắng xóa, càng thêm buồn bã.

Hai người cứ như vậy ngồi, nghe tiếng tuyết rơi bên ngoài.

Có lẽ là do nam nhân rất ấm, hoặc là do trong phòng rất im lặng, A Kết bất tri bất giác lại cảm thấy buồn ngủ, mí mắt dần dần khép lại.

"A Kết, muốn ngủ sao?" Triệu Trầm thu hồi tầm mắt từ bên ngoài, nhìn thấy đáng vẻ này của nàng, không khỏi cười hôn lên chóp mũi nàng.

A Kết giữ vững tinh thần, lác đầu, đã gần đến lúc ăn cơm chiều, không thể ngủ a.

Triệu Trầm tựa cằm vào đỉnh đầu nàng, ôm chặt nàng: "Ta kể cho nàng chuyện xưa, buổi sáng đi trong thành mới nghe người ta đề cập."

A Kết gật đầu, bình thường nhàn rỗi không có việc gì, nàng thực thích nghe hần nói chút hiểu biết trên thị trấn.

Trong chăn, Triệu Trầm nắm tay nàng nhẹ nhàng, thanh âm trầm thấp bình tĩnh: "Lần trước ta đã nói với nàng, trong kinh thành có rất nhiều đại quan, có người đọc sách thi đậu tiến sĩ làm quan đi bước một thăng lên, còn lại là thừa kế huân quý(công lao hoặc địa vị cao quý), như quốc công Hầu gia Bá gia lĩnh tước. Trong đó có Duyên Bình Hầu phủ, tổ tiên là khai quốc công thần, luận công phong hầu, từ đó truyền xuống theo thế hệ, Hầu gia sinh nhi tử, nhi tử kia chính là thế tử, chờ đợi phụ thân chết, thế tử liền trở thành Hầu gia, con hần thành tân thế tử. . . . ."

"Nghe nói vị Duyên Bình Hầu hiện tại từ khi sinh ra đã tuần lãng bất phàm(không ngò hơn người), tìm khắp toàn bộ trong kinh thành cũng không ai hơn được, Hầu gia anh tuần lại tiến bộ, một lòng muốn Hầu phủ đang suy tàn được Thánh Thượng một lần nữa coi trọng, được nắm thực quyền và huân quý."

A Kết nghe đến đó không rõ, ngửa đầu hỏi hần: "Hầu gia không phải đại quan sao?"

Triệu Trầm nở nụ cười, kiên nhẫn giải thích: "Không phải quan, mà là một loại tước vị, hàng năm đều có bổng lộc, ngày lễ ngày tết hoàng thượng cũng cấp chút thưởng, nhưng có thể làm quan không, phải xem người có bản lĩnh hay không. Giống như Duyên Bình Hầu phủ lão Hầu gia, không văn không võ, chỉ giữ một hư chức lục phẩm, như vậy chính là sa sút, ngoài ra việc không đảm nhiệm chức vụ quan trọng còn khiến nhóm Hầu gia xem thường, nàng hiểu không?"

A Kết gật gù đầu: "Vậy Duyên Bình Hầu mới kia thành công không?"

"Dù sao so với lão Hầu gia cũng có tiền đồ, không tới ba mươi tuổi đã làm . . . . . Chính ngũ phẩm Hộ bộ lang trung, chức quan không cao, nhưng cũng có thực quyền." Triệu Trầm tiếp tục giải thích, "Trong nhà hần có một Hầu phu nhân nhà nhận lịch sự, còn có một tiểu thế tử ham chơi buống binh. Hầu gia rất thích Hầu phu nhân, Hầu phu nhân lại bởi vì một ít ân oán năm xưa nên không chịu tiếp nhận Hầu gia, nhưng vì nhi tử, hai phu thê mặt ngoài cũng tương kính như tân(tôn trọng nhau như khách). Tiểu thế tử không biết, hần chỉ cảm thấy phụ mẫu rất tốt."

"Ngay năm tiểu thế tử bảy tuổi, Hầu gia đến Phủ Quốc công Tàn gia làm khách. Phủ Quốc công rất lợi hại, Quốc công gia là Binh Bộ Thượng Thư, trông coi chiến sự cả nước, cũng là Nội Các thủ phụ, hoàng đế quyết định cái gì đều nghe ý kiến của hần trước. Quốc công gia có muội muội là hoàng hậu, được hoàng đế sủng ái, con trai của nàng là thái tử. Quốc công gia còn có hai đứa con trai, trưởng tử được phong là Trấn Bắc tướng quân, dũng mãnh thiện chiến, thứ tử là Định Tây tướng quân, hữu dũng hữu mưu, hai huynh đệ trong tay đều sở hữu hai mươi lăm vạn tướng sĩ. Nếu Tàn gia tạo phản, rất có thể thành công, hoàng đế đời trước ngu ngốc dung túng ngoại thích(nhà họ ngoại) lớn mạnh, sau lại sợ bọn họ tạo phản, liền tận lực đáp ứng hết tất yêu cầu của Tàn gia."

"Trước đó ta đã nói Hầu gia có vẻ ngoài cực kỳ xuất sắc đúng không, năm ba mươi tuổi dung mạo cùng phong thái của hần còn tốt hơn, cho nên tiểu nữ nhi của Trấn Bắc tướng quân khi gặp Hầu gia lần đầu tiên đã thích, biết hần có thể từ cũng không nên gả đến. . . . ."

A Kết nghĩ ngợi, sao lại có nữ nhân như vậy?

Triệu Trầm bình tĩnh nói, ". . . . . Tiểu thế tử không biết sắp xếp của Hầu gia, nghĩ đến mẫu thân đã chết, ở linh đường khóc ngất xui đi, bệnh nặng một hồi. . . . . Hầu gia cùng Tàn gia nữ nhi thành thân, tiểu thế tử kiên quyết không chịu kêu nàng là mẫu thân, ở trong lòng hần, chỉ có một người mới xứng để hần kêu như vậy. . . . . Tàn thị cũng sinh nhi tử, nàng muốn cho con của mình tương lai kế thừa tước vị, liền hãm hại tiểu thế tử muốn cho hần chết. Hầu gia sau khi biết đã đánh Tàn thị, uy hiếp nàng nếu hại thế tử nữa sẽ lấy mạng nhi tử của nàng. Tàn thị không dám, đành phải về nhà mẹ đẻ tố cáo, Phủ Quốc công đều là người thông minh, rất nhanh đã nghĩ biện pháp làm cho hoàng thượng tức đi danh hiệu của thế tử. . . . . Thế tử thật sự không vui, Hầu gia không có cách nào, đem hần đưa đến nông thôn làm như không thích hần nữa, sau đó lại lặng lẽ đưa hần đưa đến bên người Hầu phu nhân. . . . ."

Nói tới đây, Triệu Trầm ngừng lại.

A Kết còn đắm chìm vào chuyện xưa, không khỏi thúc giục hần tiếp tục.

Nàng có đôi mắt hoa đào trong suốt như nước, không nghĩ đó là chuyện của hần. Là rất đơn thuần, hay do vẫn rất tin tưởng hần?

Triệu Trầm cúi đầu nhìn cô nương đơn thuần thiện lương, thở dài trong lòng, cuối cùng vẫn nói ra, "A Kết, tiểu thế tử rời kinh khi chín tuổi, nơi hần đến chính là Đãng Châu mà cụ thể là thôn Đồng Loan, mà Hầu phu nhân đã ở chỗ này chờ hần. Tiểu thế tử đến Đồng Loan, thấy mẫu thân ngày nhớ đêm mong, nhìn trong viện đủ loại hoa lan mẫu thân thích nhất. Hần cao hứng cực kỳ, từ đó cùng mẫu thân ở tại Đồng Loan thôn đọc sách tập võ. Hần biết sau khi lớn lên hần sẽ trở lại kinh thành vì mẫu thân báo thù, hần cũng nghĩ thế tử của hần đại khái là tiểu thư khuê các nào đó ở kinh thành, nhưng ngày đó hần cười ngựa trên đường nhỏ, gặp một cô nương mặc quần áo sam quần trắng, cô nương nhìn đệ đệ dịu dàng cười, hần nhìn thấy, nhớ kỹ, ghi vào trong lòng. . . . ."

"A Kết, ta không phải cố ý lừa gạt nàng, lúc ban đầu quan hệ với nhà nàng không nhiều, không thể không giấu diếm thân phận, sau lại sợ nàng chê trong nhà ta phức tạp không muốn gả, không dám nói cho mọi người biết. A Kết, ta. . . . ."

Cả người A Kết cứng ngắc, đẩy tay nam nhân ra, từ trong lòng ngực của hần đi ra ngoài, mới xoay người nhìn hần: "Vậy chàng vì sao không tiếp tục giấu

giếm đi ?"

Triệu Trầm khản trương nhìn nàng, cố gắng nhìn ra nàng ngoài tức giận vẫn có thương tâm, nhưng trong mắt nàng cái gì đều không có, hấn hoảng hốt, vội vàng giải thích: "A Kết, lão hoàng đế đã chết, tân đế lên ngôi, Tàn gia chỉ còn Trần Bắc tướng quân, không thể làm mưa làm gió được, cho nên ta phải trở về tìm kiếm tiền đồ, làm chỗ dựa cho mẫu thân. A Kết nàng đừng sợ, tuy rằng chúng ta trở lại kinh thành, rồi ở lại Hầu phủ, nhưng ta sẽ bảo vệ nàng, quyết không cho nàng bị người ta ức hiếp, A Kết, nàng nguyện ý theo ta trở về không?"

A Kết nhìn người nam nhân này, chỉ cảm thấy chính mình cho tới bây giờ chưa từng hiểu hấn, có lẽ có lúc đã nhận ra nhưng lại bị hấn giả vờ dịu dàng đánh lừa, quên mất việc hấn thật ra vẫn là một người để đạt được mục đích không từ thủ đoạn. Nàng quay đầu nhìn về phía cửa sổ, nhớ lại lúc hấn ở trước mặt cha mẹ nói nói cười cười, toàn thân phát run: "Chàng sớm không nói trẻ không nói, không nên thành thân lâu như vậy mới nói, không phải là cảm thấy ta đã muốn gả cho chàng, chỉ có thể đi theo chàng sao? chàng tìm mọi cách đối xử tốt với ta, không phải là vì để cho ta thích chàng, ngoan ngoãn đi theo chàng sao?"

Hấn gạt nàng, chuyện lớn như vậy cũng muốn lừa nàng và người nhà của nàng, vì để nàng cam tâm tình nguyện cùng hấn đi thậm chí có thể chịu đựng không làm gì nàng, làm cho nàng vì sự dịu dàng sẵn sàng của hấn mà rung động. Một quý tử nhà huân quý tâm cơ thâm trầm như vậy, nàng làm sao xứng đôi được chứ? Luôn miệng nói đối xử tốt với nàng, nhưng nếu tin tưởng bọn họ một chút cũng không giấu diếm lâu như vậy, trước thành thân hấn không dám, sau thành thân thì sao? Nàng sớm đã bị hấn lừa nên rung động, hấn không nhìn ra sao? Chính là hấn không tin nàng, không nên đến cuối cùng mới bằng lòng nói ra chân tướng, nếu hấn không tin nàng, lại dựa vào cái gì để nàng tin tưởng lời hứa này của hấn?

Đây là do hiện tại hấn thích nàng, nếu là tương lai hấn chán, chỉ sợ còn dối nàng nhiều hơn, làm cho nàng mặc dù bị từ bỏ còn có thể cảm kích "Dịu dàng sẵn sàng" của hấn phải không?

Chuyện xưa của hấn đáng thương nhưng không thể làm cho người ta tha thứ việc bị hấn lừa gạt.

A Kết đứng lên, nàng phải về nhà.

Nàng không nên rung động, từng yêu một lần thì cho là mình thực hiểu biết, kết quả chỉ là tự cho là đúng.

Mạnh Trọng Cảnh như thế, Triệu Trầm cũng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Chương 43.1

Làm sao Triệu Trầm có thể để cho A Kết tức giận bỏ đi được?

"A Kết, nàng nghe ta giải thích!" Hấn nắm tay nàng, kéo nàng vào trong ngực, ôm chặt không chịu buông, A Kết hận hấn liên tục lừa gạt, giãy giụa, nắm chặt tay hấn, móng tay đâm vào tay hấn. Đây là lần thứ hai Triệu Trầm chịu sự đau đớn này từ nàng, lần trước giận không thể nuốt, lần này chỉ mong nó giúp nàng giải tỏa sự tức giận, vì vậy hấn cắn răng chịu đựng. "Nàng bám đi, chỉ cần nàng không đi, ta đưa hai tay cho nàng cũng được!"

Ai muốn nghe hấn hư tình giả ý gạt người chứ?

Nước mắt dâng lên, không muốn để cho nam nhân thấy, A Kết cúi đầu, nước mắt lập tức rơi xuống, rơi trên tay hai người, tay của nàng đang nắm lấy hấn, trên mu bàn tay trắng nõn như ngọc của hấn xuất hiện mấy vết máu. Trong lòng A Kết chấn động, không tự chủ được buông lỏng tay ra, nghĩ tới những ngày này hấn đối xử với nàng tốt là vì lừa gạt lòng của nàng, vì để cho nàng cam tâm tình nguyện đi với hấn, nghĩ đến mình ngu ngốc rơi vào kế hoạch của hấn, khi nàng đang ngượng ngùng vui mừng thì chắc hấn còn đang cười nhạo nàng ngu ngốc, những tức giận thất vọng không áp chế được nữa, hóa thành nước mắt tràn mi.

Hấn là một thiếu gia nhà giàu, đáy lòng nàng không bỏ được bất an, sợ những ngọt ngào này có bởi vì hấn chưa gặp cô nương khác đẹp hơn, tương lai gặp được sẽ có mới nói cũ. Giờ hấn biến hóa nhanh chóng thành trưởng tử Hầu phủ, phụ thân hấn trở thành huân quý của triều đình, kinh thành a, dù A Kết chưa từng đến, không biết cuộc sống của những huân quý kia, nhưng chuyện xưa của cha mẹ hấn cũng đã nói cho nàng biết, nam nhân ngày thường quá tốt cũng sẽ bị người nhớ thương.

A Kết không biết phụ thân Triệu Trầm tuân mi như thế nào, theo nàng trên đời này đã không có ai xuất sắc hơn Triệu Trầm, tương lai nếu có quý nữ (con gái nhà quyền quý) muốn gả cho hấn, Triệu Trầm sẽ lựa chọn như thế nào? Phụ thân của Ninh thị cũng là đại quan, nàng đường đường là danh môn khuê tú, Hầu gia thích nàng như vậy, ban đầu dùng hết tâm tư thủ vệ, cuối cùng cũng không thể không lui từng bước. Còn nàng đây, nàng chẳng qua là cô nương nông thôn, trừ gương mặt, thí dụ như Vân Mai bên cạnh Ninh thị cũng có rất nhiều mặt hơn nàng, ngay cả hôn sự Triệu Trầm cũng lừa gạt mình, trừ những lý do kia, là bởi vì xem thường Lâm gia sao? Hấn đối với phụ thân, mẫu thân rất kính trọng, nhưng hấn còn xem thường, nếu như phụ thân có quyền thế, sao Triệu Trầm dám giấu giếm?

Hấn nghĩ rằng nàng gả tới đây sẽ không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi cùng hấn mới lừa nàng. Hấn luôn luôn làm chuyện xấu mà lại giả bộ quân tử làm cho người ta cảm kích, cho nên hấn không đụng nàng, là muốn cho nàng biết trong lòng hấn cũng có nàng, có mấy phần thật lòng. Nhưng ở chỗ phụ

mẫu, nàng đã là người của hắn, hắn đoán chừng mặc dù nàng không muốn, phụ mẫu vì danh tiếng của nàng cũng sẽ để cho nàng cùng hắn đi thôi phải không?

Nhưng ngay cả chuyện thân mật nhất của phu thê cũng có thể bị hắn tính toán, nếu hắn nói thật lòng, có thể có mấy phần đây?

Chỉ mình hắn, A Kết còn không chịu nổi, càng không cần phải nói đến những người nhà của hắn.

A Kết hận Triệu Trầm.

Cho dù đêm thành thân Triệu Trầm muốn nàng rồi đặc ý ép buộc nàng đi với hắn thì còn khiến nàng dễ chịu hơn so với việc hắn tính toán. Hắn ép nàng cùng lắm thì nàng xem như bị chó cắn một lần, xin hắn hưu thê, hai người không còn quan hệ. Nhưng bây giờ, nàng lại rung động, thích nhảm người, trước khi hắn đi còn đâm cho nàng một dao...

A Kết khóc không thành tiếng, ngay cả lời mắng hắn cũng nói không ra một chữ.

Triệu Trầm nhìn nàng khóc, khóc đến nắm chần lên che mặt, ở trong ngực hắn không ngừng run rẩy.

Biết hiện tại hắn nói gì nàng cũng không nghe lọt, Triệu Trầm không nói lời nào, liền ôm thật chặt nàng. Lúc mới đầu nàng còn có thể giãy giụa kháng cự, từ từ cũng chỉ cố khóc, khóc đến khi trời tối. Triệu Trầm nghe phòng ngoài có người đến gần, nhìn lại trong phòng tối đen không có ánh nến, chỉ cảm thấy cả người rét run. Nếu như nàng đi, sau này khi hắn về nhà sẽ thấy chỉ còn mình hắn, vắng ngắt.

"A Kết..."

"Buông ra..."

Hai người đồng thời lên tiếng, lại đồng thời dừng lại, tiếp theo là im lặng thật lâu.

Triệu Trầm không nói lời nào, A Kết cuối cùng lau nước mắt, ngẩng đầu lên, nhìn thấy bên ngoài mái hiên hạ treo một ngọn đèn lồng, đèn lồng ở trong gió rét lay động, ánh sáng nhẹ nhàng lại trở nên thê lương. Nàng ngẩn ra một lúc, cuối cùng bình tĩnh nói: "Người hỏi ta có nguyện ý đi theo người đến kinh thành hay không, giờ ta sẽ nói cho người biết, ta không muốn. Người lừa ta nhiều lần như vậy, nhưng cuối cùng cũng không muốn ta, điều này thể hiện rõ người cũng có chút quan tâm ta, nếu quan tâm, cầu xin người cho ta hưu thê đi. Ta chỉ là một thôn nữ, chỉ muốn thật yên lặng sống qua ngày, ta sợ Hầu phủ, sợ sự tranh đấu trong nhà của người, sợ bị người xem thường, coi như ta cố gắng đến đó, ta cũng sẽ không an tâm, nếu như người thật sự quan tâm ta, để ta về nhà được không? Không có ta, người sẽ gặp tiểu thư khuê các môn đăng hộ đối với người..."

"Không, dù nàng hận ta cả đời, ta cũng không buông."

Triệu Trầm cắt đứt lời của nàng, quay người nàng lại, giữ lấy khuôn mặt ướt đầm của nàng, trong không gian tối hỏi nàng: "Ta lừa nàng, lừa nàng rất nhiều lần, làm những việc cũng chỉ vì muốn thú nàng. A Kết, đừng nói đến sự chênh lệch gia đình, ta chỉ muốn hỏi nàng, một tháng này ta đối với nàng như thế nào, nàng thật nhẫn tâm không muốn đi cùng ta sao? Đừng khóc, ta biết trong lòng nàng có ta, nàng nói thật với ta, nàng rốt cuộc sợ cái gì? Ta bảo đảm với nàng, đời này ta chỉ có nàng, nàng chớ suy nghĩ lung tung được không?"

Nước mắt A Kết lần nữa tuôn rơi. Nàng có thể tin tưởng hắn lần nữa sao? Nàng cũng không biết câu nào là thật là giả, huống chi cả cuộc đời dài như vậy, thân phận của hắn lại cao như vậy, Ninh thị cũng không dám bảo đảm đưa con trai này sẽ thủy chung như một, nàng làm sao có thể tin tưởng đây?

Nàng khóc đến đáng thương, hiển nhiên bị hắn nói trúng tâm sự, Triệu Trầm đặt nàng trên đùi, cúi đầu hôn mặt nàng, hôn nước mắt của nàng. Sau khi thành hôn một tháng, hắn đã hiểu được nàng, mặt đẹp như hoa lan trong núi, đơn thuần như nai con mới ra đời. Hắn ức hiếp nàng, nàng vừa sợ vừa giận sẽ tránh hắn, hắn giữ nàng bên cạnh, không để cho nàng tránh, chỉ cần dụ dỗ nàng, nàng lập tức lại mềm lòng, đáy lòng nàng chưa bao giờ nghĩ xấu cho người khác, cũng chỉ có cô nương không trải qua sự đời hiểm ác mới có thể đơn thuần như vậy. Hắn biết nàng sợ, nàng thật sự không thích hợp với cuộc sống trong kinh thành, nhưng hắn không bỏ được nàng, không bỏ được sự dịu dàng của nàng, không thể làm gì khác hơn là giữ lấy nàng, che chở nàng, cũng dạy nàng một chút.

"A Kết, ta biết nàng sợ cái gì, sợ người ở kinh thành xem thường nàng. Nàng không cần lo lắng, ra cửa làm khách, nàng ở nhà như thế nào thì ở kinh thành cũng như thế, không cần cố gắng thay đổi gì. Kinh thành có người tốt có người xấu, thật lòng đối đãi với nàng, nàng hãy kết giao bằng hữu (bạn), còn nếu xem thường nàng, nàng cũng không cần để ý. Nàng sợ Thái phu nhân Tần thị sao, không cần sợ, ta sẽ sắp xếp tốt, đến kinh thành nàng sẽ biết."

Nước mắt A Kết dần ngừng lại, xoay mặt, nói: "Người không cần nói nữa, ta sẽ không đi."

Triệu Trầm không để ý tới nàng, nói tiếp, "Ta biết, nàng sợ nhất là ta có mối nói cũ. Loại chuyện như vậy ta nói nhiều nữa cũng chỉ là lời nói suông. A Kết, nàng xem, để ta chứng minh cho nàng thấy, nàng theo ta trở lại kinh thành, cho ta một cơ hội chứng minh cho nàng thấy. Nếu như ta có nữ nhân khác, bất kể nguyên nhân gì, ta giao tính mệnh của ta cho nàng... Không, nói như vậy nàng nhất định sẽ thấy là nói suông, ta không chết nàng cũng không có cách nào khác. A Kết, chúng ta đổi cái khác, nếu như ta đụng vào người khác, nương và ta sẽ đoạn tuyệt quan hệ mẫu tử, và nàng trọn đời không thấy ta nữa, đánh cược như vậy có làm nàng hài lòng không? Ta viết cam kết với nàng, nương là người làm chứng, nàng không tin ta, nhưng nàng tin nương đúng không?"

A Kết ngơ ngẩn, Triệu Trầm từ nhỏ cùng mẫu thân sống nương tựa lẫn nhau, nếu như hắn nghiêm túc, cuộc đánh cá này so với muốn tánh mạng của hắn còn nặng hơn.

Mặc dù không thấy rõ nhưng Triệu Trầm cũng đoán được suy nghĩ A Kết, trái tim nhất thời dâng lên hi vọng, lập tức thả nàng xuống giường, hắn nhanh

chống đứng dậy bước xuống đất, "A Kết, chờ một lát, ta lập tức viết xong cam kết trên giấy trắng mực đen, một phần nàng giữ, một phần nương cầm, như vậy nàng có thể tin chứ?" Vừa nói vừa liên tục thắp sáng hai ngọn đèn, cũng không quay đầu lại, đi tới gần kéo lấy giấy bút.

Trong phòng đột nhiên sáng lên, A Kết đã khóc đến sưng mắt có chút không thoải mái, nhắm lại một lát mới quen. Nhìn dáng hình đứng đưa lưng về phía nàng mài mực viết chữ, miệng A Kết giật giật, muốn nói cho hắn biết không cần làm bộ làm tịch, nói cho hắn biết dù như thế nào nàng cũng không muốn đi với hắn, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào mở miệng. Trong lòng hắn có nàng, nàng biết, có nhiều buổi tối hắn hình như sắp không chế không được, cuối cùng vẫn nhịn được, nếu như chỉ vì mặt mũi của nàng, hắn không cần thiết phải làm khó bản thân như thế. Hắn nói cho hắn một cơ hội chứng minh, thật ra thì nàng cũng muốn biết, nàng cùng nam nhân này cuối cùng có khả năng ở bên nhau cả đời..

Không gian hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng bút viết chữ.

Triệu Trầm nhanh chóng viết xong một bản, thổi khô vết mực sau đó xoay người đi về phía A Kết, khăn trương đem giấy đưa cho nàng: "A Kết, nàng xem thử, ta viết một bản nữa."

A Kết cúi đầu, không nhìn hắn cũng không nhận.

Triệu Trầm đặt giấy ở trước người của nàng, trở về tiếp tục viết bản thứ hai.

Chờ hắn nhắc bút, A Kết từ từ nâng mắt, nhìn về phía tờ giấy.

Giống như những gì hắn đã nói.

A Kết kinh ngạc, nhìn, không thể tin được, lại không nhớ không tin. Nàng thích hắn a, một người có thể thích mấy lần..

"A Kết, xem xong rồi sao?" Triệu Trầm lần nữa đi tới, đứng trước giường, nhẹ giọng hỏi nàng, trong lòng bất ổn.

A Kết vẫn như cũ, cúi đầu không nói lời nào.

Triệu Trầm nhìn mi mắt nàng run run, đổi cho A Kết bản mới viết xong, không nói gì, xoay người muốn đi.

"Người đi đâu vậy?" Thấy hắn chuẩn bị đi ra ngoài, A Kết kêu, chẳng lẽ, chẳng lẽ hắn thật sự chuẩn bị đưa cho nương sao?

Triệu Trầm đứng là định như vậy, quay đầu lại nhìn nàng, thấy mặt nàng tràn đầy sự không tin tưởng, hắn cười cười: "Lừa nàng nhiều lần như vậy, lần này cần phải làm chút gì nếu không nàng khẳng định không thể tin ta. A Kết, bản kia nàng cất đi, bản này ta đưa đến cho nương đây." Nói xong muốn đi.

A Kết kinh hãi, ngồi thẳng lên gọi hắn: "Không cho người đi!"

Nhưng Triệu Trầm đã sải bước rời đi.

Thấy hắn làm thật, A Kết vội vã mang giày, xuống đất đuổi theo. Tưởng mama đang muốn đi vào hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, thấy nàng chỉ mặc áo đơn mà muốn chạy ra bên ngoài, giữ nàng lại trên giường, "Đại cô nương muốn làm gì thế, mau mặc y phục cho tốt, Lục Vân, người đi kêu người đưa nước nóng tới đây, báo với phòng bếp lập tức chuẩn bị cơm tối đưa lên, thiếu gia trở lại sẽ phải ăn cơm."

A Kết dĩ nhiên không cách nào nói với Tưởng mama chuyện này, tay mất lạnh lẽo đem giày từ trên giường giấu vào trong ngực, nghe theo sắp xếp của Tưởng mama, tất cả đều chuẩn bị xong, lập tức chạy sang chỗ Ninh thị, mong rằng Triệu Trầm chỉ là thuận miệng nói một chút để nàng xem. Nhưng khi vừa mới đến cửa viện của Ninh thị, đã thấy Triệu Trầm từ bên trong đi ra, không có nhận dù Vân Mai chuẩn bị, cứ như vậy đi ra ngoài.

Bóng tuyết bay tán loạn, cũng không che giấu được mắt phượng nhìn về phía nàng mỉm cười, dịu dàng như trước.

"Mama, chúng ta đi thôi." A Kết hoang mang, xoay người muốn đi.

Tiểu lưỡng khẩu(vợ chồng son) rõ ràng đang giận dữ, Tưởng mama nhìn A Kết, không biết là do đi đường hay do nguyên nhân nào khác mà đỏ mặt, nhìn lại thiếu gia bước nhanh đến đây, chớp mắt một cái liền nhét cán dù vào trong tay A Kết, nghiêm trang dặn dò: "Thiếu phu nhân cầm đi, ta phải nhanh chóng về, nhanh đưa dù cho thiếu gia cầm đi!" Nói xong cũng không đợi A Kết cầm chắc, cúi thấp người ra khỏi bóng dù, bước nhanh trở về.

"Mama!" A Kết không kịp ý muốn chạy trốn, chẳng qua là chưa đi được mấy bước thì bị người kéo lại, sau một khắc dù cũng bị người lấy đi, thất lưng cũng bị người ôm. A Kết không muốn để cho hắn đụng vào, Triệu Trầm nhìn xung quanh, sắc trời mờ tối chỉ có tuyết trắng, trên đường cũng không có người làm, hắn liền bỏ dù sang một bên, trực tiếp bế A Kết lên, "Trên đất tuyết đây, ta ôm nàng về."

"Không cần, người để ta xuống!" A Kết then thùng muốn chết, nghiêng đầu ra bên ngoài tránh hắn.

Triệu Trầm ấn đầu nàng vào trong ngực, dùng áo choàng che kín nàng, tránh cho tuyết rơi trên mặt nàng, vừa đi vừa thấp giọng nói: "A Kết, đồ ta đã đưa cho nương, ngày mai gặp mặt, nương sẽ nói chuyện với nàng, yên tâm, nhất định là nương ta. Hiện tại đã tốt lắm, nàng và nương đứng cùng một phía, không cần lo lắng ta ức hiếp nàng nữa phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 43.2

Hắn thật sự nói chuyện này với bà bà rồi sao?

Trên mặt A Kết nóng bừng, tiếng hắn gầm trên tuyết động nhắc nhở nàng. Mới vừa rồi trên đường về không gặp người làm, nhưng hắn rõ ràng muốn ôm nàng trở về viện, nếu Trương mama hay Lục Vân nhìn thấy, sau này nàng còn mặt mũi gặp người khác chứ?

"Người để ta xuống!" Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, buồn buồn nói. Người này thật vô lại, ý vào mình có sức lực lớn thì ức hiếp người.

Bước chân của Triệu Trầm ngừng lại, trong lòng A Kết vui mừng, nhưng người nọ cũng không để nàng xuống, cúi đầu, cách áo choàng nói với nàng: "Nàng đồng ý không giận ta, đồng ý cùng ta trở lại kinh thành, ta liền thả nàng xuống."

Sao A Kết có thể không tức giận được chứ? Rõ ràng là hắn lừa gạt, ép cưới, hôm nay vẫn muốn dùng loại thủ đoạn vô lại để ép nàng đi cùng hắn sao?

"Ta không đi, người nhanh để ta xuống!" A Kết oán hận nói, đáng tiếc vì sợ bị người khác nghe thấy, tiếng nàng rất nhỏ, một chút khí thế tức giận cũng không có, lại giống như làm nũng.

Lo lắng trong mắt Triệu Trầm đã biến mất, bông tuyết lạnh như băng rơi ở trên người cũng không xua tan được sự ám áp của hắn. Hắn chưa từng lo lắng lúc chân tướng rõ ràng nàng sẽ ra đi bởi vì hắn sẽ không buông tha nàng, còn việc lo lắng nàng không để ý tới hắn, trước tiên cứ tùy cơ ứng biến, giờ có cơ hội dụ dỗ nàng, làm sao hắn có thể bỏ qua chứ?

Hắn ngừng đầu lên, tiếp tục đi về phía trước, "A Kết, trước mặt chính là cửa viện chúng ta, còn khoảng trăm bước, ta hiện tại bắt đầu đếm, đếm tới một trăm nàng đồng ý cùng ta hồi kinh, ta nhất định thả nàng xuống, nếu không chờ ta vào cửa viện, nàng có đồng ý cũng đã muộn." Nói xong không để ý đến nàng, tự đếm.

A Kết gấp gáp, bất kể nàng trách nặng hay cầu xin hắn, Triệu Trầm đều không thả người. Nghe hắn đã đếm tới chín mươi, A Kết hoảng lên, muốn khóc, nhưng lại không có biện pháp, "Dừng, dừng lại!"

Triệu Trầm dừng lại như nàng mong muốn, "Nàng đồng ý sao?"

A Kết siết chặt áo hắn, trong lòng mâu thuẫn, lát sau mới nói: "Người, người không sợ người bên cạnh cười người thú nữ nhi nhà nông sao?"

"Ta chỉ sợ nàng nghe xong mấy lời nói xấu lại buồn phiền." Triệu Trầm lập tức nói, "A Kết, ta thích nàng, nàng cũng thích ta, hai người chúng ta quan tâm đến nhau, những điều khác nàng không cần bận tâm. Thân phận địa vị, chỉ cần ta có thể đứng đến chỗ cao, tự nhiên sẽ không có người nào dám cười nàng. A Kết, nàng tin ta một lần, tin ta sẽ có ngày đứng ở chỗ cao chứ? Dám đi theo ta chứ?"

Trong trời đông tuyết phủ, hắn hỏi nàng có dám theo hắn hay không, đi đến nơi nàng chưa hề đến.

Nước mắt A Kết chảy ra, chôn đầu trong ngực hắn, nghẹn ngào: "Ta sợ chàng đi tới nửa đường thì không cần ta nữa..."

Hắn vỗ vỗ song toàn ngọc thụ lâm phong, nàng ngoài việc có một vẻ ngoài hơn người một chút thì cái gì cũng không hiểu, ngay cả Hào gia là quan hay tước vị cũng không phân biệt được. Hắn dùng sự dụ dỗ lừa nàng, để nàng đi cùng hắn, không bỏ được hắn, vì một chút hy vọng xa vời. Nhưng nàng sợ, sợ đi chưa được mấy bước hắn chê nàng, không cần nàng nữa.

Nàng khóc ra tiếng, Triệu Trầm ôm chặt nàng, cúi đầu nói: "Ta dùng hết tâm trí để thú nàng về làm thê tử, ta không muốn cái gì chứ sẽ không có chuyện không muốn nàng. A Kết, lòng ta không lớn, trừ nương ra, cũng chỉ còn một cô gái, nàng ở đó, mọc rễ, ta mất nàng, sẽ chẳng biết làm gì nữa. Nàng hãy yên tâm, những điều quá đáng mà ta đã làm trước khi cưới sẽ không xảy ra nữa, sau này chỉ biết phải đối xử tốt với nàng."

A Kết không nói gì, ít nhất giờ khắc này, nàng nguyện ý tin hắn.

Triệu Trầm cười cười, tiếp tục đi về phía trước. A Kết sùng sốt một chút mới phản ứng được, vén áo choàng lên thúc giục hắn: "Chàng làm gì vậy, chàng đã nói nếu thiếp đồng ý với chàng thì sẽ để thiếp xuống!"

Triệu Trầm vừa vào cửa viện vừa cúi đầu nhìn nàng cười: "Trên đất tuyết dày, ta sợ nàng lạnh."

"Chàng..."

Triệu Trầm hôn trên mặt nàng thật nhanh, ngăn chặn cơn giận của nàng, "A Kết đừng nóng giận, đây không phải là ức hiếp nàng, đây là ta đau lòng vì nàng, người bên cạnh nhìn thấy sẽ hâm mộ ta đối xử tốt với nàng, sẽ không cười nàng."

A Kết hung hăng nhéo hắn, cuối cùng cũng chôn đầu trong ngực hắn, giả chết.

Triệu Trầm ôm kiều thê rạn rở vào phòng, cho Trương ma ma gọi phòng bếp lập tức đem cơm tối lên, khi vào nhà liền nhẹ nhàng đặt A Kết lên trên

giường. Nghĩ đến chuyện một lát nữa sẽ có tiểu nha hoàn đi vào dọn com, A Kết không dám gặp người nào, nằm ở đầu giường giả bộ ngủ. Triệu Trầm cũng không làm phiền nàng, khoát áo choàng trên người nàng lên bình phong, sau đó ngồi ở trên kháng thảo giường, kêu người vào thu dọn.

Lục Vân và Thúy Ngọc cùng đi vào, ánh mắt quy củ không nhìn loạn, Lục Vân ôm hai kiện áo choàng, Thúy Ngọc xách theo giày, im lặng lui ra ngoài.

Triệu Trầm ngồi ở bên cạnh A Kết, nhẹ nhàng xoa lưng nàng, chờ tiểu nha hoàn mang com tới lên rồi lui ra, lập tức ôm cô nương đang giả bộ ngủ đến trên đùi, ngồi vào bàn.

Trời lạnh, phòng bếp làm sủi cảo, nhân bánh từ thịt và rau cần, còn có một chén bánh trôi mè đen.

"Đừng tức giận nữa, ăn sủi cảo nào." Triệu Trầm để đĩa xuống, cúi đầu hôn cô nương đang núp trong ngực hân không chịu gặp người khác.

A Kết không muốn để ý đến hân, nhưng sức lực không bằng người ta, bị người ta hung hăng hôn một lúc mới buông ra. Nàng nhắm mắt lại, thở dốc, Triệu Trầm buông lỏng cổ áo, cổ họng liên tục chuyển động, cũng may hân đã nhìn lâu như vậy nên nhìn được đến lúc điểm tâm đến, tự mình ép bản thân nghĩ đến việc khác, sau khi khôi phục thì tự mình giúp A Kết ăn com. Một cái sủi cảo chia thành hai nửa, hân một nửa, A Kết một nửa, lúc mới đầu A Kết không chịu để cho hân nuốt, bị uy hiếp hôn mới không thể không nhắm mắt hé miệng, nhưng vẫn là bị người nọ để đĩa xuống hôn một lúc.

Sau khi rửa mặt, A Kết chui vào chăn trước Triệu Trầm cũng theo đó đi vào, tắt đèn trên kháng, ôm người vào trong lòng nói chuyện.

"A Kết, mẹ nói chúng ta mừng 8 lên đường, trở lại kinh thành vào lễ mừng năm mới, chỉ còn dư sáu ngày, chúng ta ngày mai trở về nhà nàng một chuyến, ta muốn xin lỗi nhạc phụ nhạc mẫu."

Sáu ngày sao?

Mặc dù đồng ý đi cùng hân, A Kết vẫn không ngờ sẽ lên đường sớm như vậy, không khỏi nắm chặt cánh tay hân: "Muộn hơn một chút không được sao?" Chuyến đi này chẳng biết lúc nào mới trở lại, nàng thật sự không nỡ.

Triệu Trầm áy náy lại đau lòng hôn nàng: "A Kết, không thể thú nàng làm thê tử tại kinh thành là thiệt thòi cho nàng rồi, đã ủy khuất người, lễ mừng năm mới sẽ mở tiệc chiêu đãi có các phủ khác đến tham dự nhân dịp này giới thiệu nàng với mọi người luôn để bọn họ biết nàng là thê tử của ta. Nàng đừng lo, đường đi kinh thành cũng hơn nửa tháng, trên đường ta sẽ kể cho nàng tình huống ở bên kia và một chút việc cần phải chú ý cho nàng biết, đến Hầu phủ còn có ta và nương còn có Tường mama giúp nàng, sẽ không xảy ra chuyện."

A Kết lúc này làm gì có tâm trạng nghĩ đến kinh thành, trong lòng nàng bây giờ chỉ có người nhà, khóc trong ngực hân: "Đến chuyện thành hôn chàng cũng giấu diếm, phụ mẫu thiệp chắt chắt sẽ rất tức giận, thiệp nói cho chàng biết, đừng mong chờ thiệp sẽ giúp chàng, nếu phụ thân không muốn thiệp đi, thiệp sẽ không đi."

Đây rõ ràng đang nói dối mà, nhưng đây vốn là sai lầm của hân, Triệu Trầm chắc chắn sẽ không dám nói dối nữa, ôm chặt nàng, trấn an: "Đừng khóc nữa, ta lừa gạt lấy mất nữ nhi bảo bối của họ, nhạc phụ nhạc mẫu đánh ta cũng chẳng sai, ngày mai nàng đừng làm gì, toàn bộ cứ để ta lo. A Kết nàng đừng lo lắng quá, ta sẽ thương lượng tốt với nhạc phụ, nếu mọi chuyện thuận lợi, sang năm cả nhà nàng cũng sẽ chuyển đến kinh thành, như vậy nàng có thể đoàn tụ cùng họ thường xuyên hơn." Không có một chút chuẩn bị thì sao hân dám gạt người chứ? Hơn nữa, hân cũng không nỡ để cho thê tử xa xứ lẻ loi một mình.

"Phụ thân chuyển đến kinh thành sao?" Nước mắt A Kết nước ngừng lại, vui mừng nhưng cũng cảm thấy không tin được.

"Đúng vậy." Triệu Trầm cúi đầu nói nhỏ bên tai nàng, cuối cùng nói: "Như vậy nàng sẽ có chỗ dựa là nhạc phụ, ta có muốn ức hiếp nàng cũng không có gan, phải không?"

A Kết không để ý đến hân, trong đầu đều là những chữ vừa nãy hân nói, vui sướng trong lòng dần dần lấn át những bất an, khoe miệng cũng không nhịn được mà nhếch lên, bị ngón tay của nam nhân đang nhẹ nhàng sờ phát hiện.

Dễ được nàng, Triệu Trầm cố gắng áp xuống tâm tư mới xuất hiện, xoay người, môi chạy vòng quanh tai nàng, "A Kết, ta có đối xử tốt với nàng không?"

Sau khi tranh cãi sự thân mật càng động lòng người, hướng chỉ người này tuy rằng trước đây lừa gạt, đối với nàng thật có lòng, nghĩ tới sẽ nhanh lại có thể ở cùng chỗ với người nhà, trong lòng A Kết sự kháng cự cũng biến mất, bị hôn hôn, thân mình cũng mềm nhũn ra.

Hình như không có gì khác biệt, hô hấp của Triệu Trầm so với trước còn nhanh hơn, mọi việc đều đã được nói rõ, không còn gì để lo lắng, một tay hân ôm lấy nàng, một tay dần dần di chuyển, muốn chạm vào nơi ngứa ngáy hân đều muốn chạm đến, muốn một lần chính xác thành nam nhân, nam nhân của nàng. Chỉ là vừa mới bắt đầu, nàng đã giữ tay hân lại, nhưng lần này Triệu Trầm không muốn lại bỏ dở nửa chừng, cứ như vậy mang theo cả tay nàng, không để nàng chống cự, tiếp tục di chuyển, càng đi càng cao.

Làm sao A Kết không biết ý định của hân chứ?

Lúc trước còn nhẫn nại, giờ mới thuyết phục được nàng thì lập tức lộ nguyên hình, nói đến cùng A Kết đến cùng vẫn còn có chút tức giận, vì vậy không muốn thỏa mãn mong ước của hân. Trước đây hân vì mục đích nên mới cố ý chịu đựng, hiện tại cũng nên để hân vì mình làm sai mà trả giá, cũng không thể để cho mọi chuyện đều như ý hân.

Sức lực không bằng hân, A Kết trực tiếp dùng móng tay nhéo hân, đến khi hân cứng đờ mới quay đầu nói: "Chàng đừng như vậy, phụ thân chưa chắc sẽ nghe theo chàng, nếu người kiên trì muốn thiệp ở nhà, thiệp, dù sao thì đêm nay chàng đừng đụng vào thiệp!"

Nàng đã nguyện ý thì làm sao Lâm Hiền có thể không đồng ý chứ?

Triệu Trầm suy nghĩ một chút liền biết thế tử muốn phạt hắn, hắn đương nhiên không muốn dừng lại, nhưng mà dù sao cũng phải làm chút gì đó cho nàng hết giận, huống hồ ngày mai sau khi từ Lâm gia trở về nàng sẽ không còn có thể từ chối, đến lúc đó còn không ngoan ngoãn cho hắn mới lạ.

Một ngày thôi mà, hắn đợi được!

Xuống khỏi người nàng, Triệu Trầm kéo nàng vào trong lòng, thoải mái đồng ý, nói: "Được, không chạm thì không chạm, dù sao ngày mai nàng cũng trốn không thoát."

A Kết xấu hổ không nói, chỉ là đang lúc âm thầm đắc ý thì đột nhiên phát hiện tay của mình nam nhân nắm có chiều hướng đi xuống, sắc mặt như lửa đốt. A Kết không muốn giúp hắn, dùng sức tránh, nhưng Triệu Trầm có thể nhường bộ một lần, lần này thì một bước cũng không nhường, mặt dày nói những lời dứt quãng bên tai nàng, "A Kết, trước tiên nàng cứ kiểm tra ta đi, kiểm tra tình hình dịch, đêm mai, đêm mai ta sẽ không khách khí, chúng ta chính thức giao chiến..."

Tác giả có lời muốn nói: cảm ơn mobom địa lỗi, yêu yêu~

A Kết: không phải đánh giáp lá cà sao?

Triệu Hồi Hồi: ngắn sao?

A Kết: ...

Ha ha, đại gia muốn cho Triệu Hồi Hồi lập tức được như ý nguyện sao?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 44.1

Khóc suốt nửa ngày, buổi sáng ngày hôm sau A Kết tỉnh lại, cảm giác mắt không thoải mái, đưa tay day day, nhưng lại làm Triệu Trầm tỉnh giấc, thấy nàng đang lau mắt thì hoảng sợ, vội vàng kéo tay nàng xuống, lúc này mới phát hiện chỉ là sợ bóng sợ gió, "Ta còn tưởng nàng khóc."

Nàng làm gì có nhiều như vậy nước mắt?

A Kết thầm cười hắn lo lắng vớ vẩn, nhưng mà lo lắng vẫn tốt hơn so với việc không để trong lòng. Nàng cúi đầu, tiếp tục dụi mắt, trước đây cũng có vài lần khóc như vậy, biết khóe mắt sẽ có gì đó, không muốn hắn nhìn thấy.

Triệu Trầm không hiểu suy nghĩ của cô nương gia cho rằng nàng còn một mối, nhìn ra bên ngoài thấy sắc trời xám xịt, giúp nàng đắp chăn rồi nói: "Ngủ đi, đến khắc hai(Từ 7 giờ 20 đến 9 giờ 40 sáng) ta gọi nàng dậy." Thanh âm khàn khàn vì mới tỉnh ngủ làm cho người nghe cũng an tâm.

A Kết lẳng lặng nằm trong lòng hắn, chớp chớp mắt.

Mặc kệ là trưởng tử Hầu phủ, hay là thiếu gia nhà giàu, hắn vẫn là hắn, là trượng phu của nàng. Mặc kệ hắn ở trước mặt người bên ngoài thanh trong veo mà lạnh lùng hay là là lá mặt lá trái thì khi trước mặt nàng đều là vừa bá đạo vừa ôn nhu, sẽ ôm nàng ngủ chung một chỗ, là hai người thân mật nhất. Lo lắng cái gì chứ, chỉ cần Triệu Trầm còn vẫn đối xử với nàng như vậy một ngày, nàng sẽ bên cạnh hắn một ngày. Nàng không giỏi cảm kỳ thư họa nhưng nàng sẽ chăm sóc việc ăn, mặc ở, đi lại của hắn, hỏi han ân cần, đây là những thứ mà một thế tử tốt cần làm trong suy nghĩ của nàng, trước mắt nàng chỉ làm được những thứ này, sau này nàng sẽ cố gắng học hỏi không làm mất mặt hắn.

Có lẽ do được nam nhân ôm, những lo lắng bất an kinh hãi hôm qua đều biến mất tâm tình cũng bình tĩnh. Áp vào lồng ngực ấm áp của nam nhân, A Kết nghĩ nghĩ, hỏi hắn: "Việc này lúc nào sẽ nói với nhóm người Trương ma ma đây? Các nàng cũng sẽ cùng đi phải không?"

Triệu Trầm kinh ngạc vì nàng tỉnh táo, nhắc nàng lên, hai người mặt đối mặt.

Bởi vì trong phòng mờ tối, A Kết không ngượng ngùng, lớn mật nhìn lại hắn, cũng không biết mắt của mình vì khóc nên sưng lên, không dễ nhìn như thường ngày. Nhưng Triệu Trầm không cảm thấy khó coi, chỉ đau lòng, thương nàng đối với hắn khoan dung tín nhiệm, thương nàng ôn nhu kiên cường, không khóc nháo, sau khi được dỗ dành liền bắt đầu suy xét cuộc sống sau này.

Sắp xa xứ, trong lòng nàng chắc chắn sẽ lo lắng nhưng nàng thật dũng cảm, biết nhìn về phía trước.

Đơn giản lại giản dị.

Nữ nhân nhà nông thì sao chứ, hấn chỉ thích như vậy đấy.

Triệu Trầm không nhin được hôn lên mắt nàng, chỉ khẽ chạm lên chỗ sung. Không cho nàng khóc, sau này sẽ không để cho nàng vì hấn sai mà khóc mấy canh giờ nữa.

Thật cẩn thận và ôn nhu như vậy khiến A Kết ngây ngẩn cả người, ngo ngác chờ hấn kết thúc.

Triệu Trầm hôn lên hai mắt nàng, cuối cùng hôn lên mặt nàng một chút, sau đó tựa vào mái tóc dài của nàng, nói: "Từ nhà nàng trở về thì nói cho các nàng ấy biết đi, gã sai vặt ở ngoài viện thì ta đã có sắp xếp nhưng những người trong nội viện đều đã dùng quen, nếu nàng không có gì không hài lòng thì chúng ta đều đưa đưa, dù sao thì dùng người mình quen thuộc vẫn hơn."

Nàng mang đến ba người, Tưởng mama thì không cần phải nói, quả thực đây là chuyện ngoài ý muốn, dù cho chỉ là cung nữ thông thường, có thể từ địa phương ăn thịt người đó có thể sống sót rồi đi, bản thân chắc cũng không bình thường. Lục Vân và Bích Ngọc tuổi còn nhỏ chút, lại được Tưởng ma ma dạy dỗ, biết tiến biết lùi, đối với quy củ và cấp bậc lễ nghĩa ở Hầu phủ thì chỉ cần thay đổi chút ít là được. Bên cạnh hấn, Cẩm Thư và Cẩm Mặc là người mà mẫu thân chỉ bảo, ba năm gần đây không phạm phải quy củ. Cẩm Mặc, tâm tư hơi chút linh hoạt, cũng may biết khắc chế, chỉ cần nàng vẫn làm đúng bản phận, sau khi đến Hầu phủ có thể tiếp tục dùng, có thể giúp đỡ A Kết khoảng hai năm rồi thả đi, còn nếu dám có suy nghĩ gì khác, hấn sẽ dùng nàng ta chỉ bảo cho A Kết. Có một số việc không phải cứ nhắc nhở trước là được, hấn sẽ không để cho A Kết khổ sở, nhưng sẽ khiến nàng chú ý hơn. Không phải Cẩm Mặc thì cũng sẽ có tiểu quỷ khác, dù sao cũng phải khiến A Kết cảnh giác một chút, học được phải đề phòng người khác.

Lại nói đến chuyện đến Lâm gia, "Ta bảo Trần Bình mời dự và dì nàng đến luôn, chuyện lớn như thế này thì bọn họ cũng nên biết, ta trực tiếp nói ra để nhạc phụ không phải nói lại. Dự có kiến thức rộng rãi, sau khi chúng ta đi, nhạc phụ có cái gì không rõ thì dự cũng có thể đưa ra vài ý kiến giúp đỡ giúp nhạc phụ."

Hấn suy nghĩ chu đáo, A Kết ngoan ngoãn nghe là được, chờ hấn nói xong, bên ngoài đã sáng hơn một chút, nàng rời khỏi ngực hấn, "Nên dậy thôi."

Triệu Trầm có chút luyến tiếc không khí yên tĩnh như vậy, muốn tiếp tục ôm nàng thêm một chút.

A Kết cười hấn: "Đứng lên đi, đừng làm cho nương đợi lâu."

Hôm qua náo loạn một trận, chắc hấn mẫu thân vẫn còn lo lắng, Triệu Trầm đành phải đồng ý, cùng nàng ngồi dậy, nhưng không vội vã mặc quần áo, mà là ôm chần nhìn A Kết, hấn thích xem dáng vẻ tóc dài rồi tung của nàng.

Dù sao thì trời cũng lạnh, A Kết cũng lưu luyến sự ấm áp trong chăn, nàng giấu chân trong chăn, xoay người lấy y phục đã được đặt sẵn một bên, thân mình nghiêng về trước khiến trung y căng lên, phía dưới cánh tay phải lộ ra nửa đường cong. A Kết đương nhiên vẫn không ý thức được, Triệu Trầm ánh mắt nhìn thẳng, ánh mắt vừa cố gắng dời đi thì lại tự quay về, cuối cùng vẫn không thể nhìn xuống. Lúc A Kết chuẩn bị đứng vào đồng y phục định ngồi thẳng dậy thì lại bị ức hiếp, hai bàn tay tiến đến nơi hôm qua vẫn mơ ước, A Kết chưa hề có sự chuẩn bị, hồ hạp loạn nhịp.

"Buông ra, chàng buông tay ra!"

A Kết đâu có nghĩ tới hấn sẽ vô si mà đánh lén, vừa thẹn vừa giận, nhưng thân mình lại bị hấn ép nghiêng nên không thể dùng lực, không thể lui được nữa. Nàng thử trốn về phía trước, lập tức bị hấn dùng sức đè lại, lại bị ấn vào... Sợ thanh âm quá lớn bị nha hoàn bên ngoài nghe được, hai mắt A Kết nhắm nghiền, mặt đỏ bừng, phí công kéo tay hấn, nhỏ giọng trách mắng: "Buông ra, chàng đã đồng ý với thiếp!" mới sớm tinh mơ, làm sao hấn có thể như vậy!

Mộng đẹp trở thành sự thật, sao Triệu Trầm bỏ được, vừa hôn tù binh vừa nói nhỏ bên tai nàng: "Hai quân giao chiến, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, tôi qua ta để cho nàng kiểm tra tình hình quân địch, có qua có lại, bây giờ nàng cũng nên để ta kiểm tra có đúng không? A Kết nàng nhỏ bé xương cốt không chắc chắn, làm sao có thể đánh nhau? Dù cho bản tướng quân lần đầu ra trận, nhưng vẫn có thể khiến chúng trở nên dễ bảo như thường..."

Nếu hai người đang ngồi ngay ngắn trên bàn, có lẽ A Kết còn có thể cho rằng nam nhân đang nói về chiến trường chiến sự, nhưng hiện tại trong tình hình như thế, hơn nữa tôi qua hấn còn nói những lời hồ ngôn loạn ngữ kia, A Kết lập tức nghe hiểu hấn có ý tại ngôn ngoại (cái này ta thích để nguyên, ảnh hưởng khi học Ông già và biển cả hồi c3 đây mà), xấu hổ đến mức hấn không thể chết, vội vàng cầu xin hấn: "Đừng nói nữa, buông ra ta..."

Thời cơ không đứng, Triệu Trầm lưu luyến thu binh, ôm người đang xui xẻo vào trong ngực, nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ bừng của nàng một lát, hôn lên mắt nàng, hôn tai nàng, "Được, chúng ta buổi tối tái chiến." Hấn muốn chiến đấu tốt, để nàng ném thử sự lợi hại của hấn.

Hấn thật vô liêm sỉ, A Kết thực sự nhin không được, nắm chặt tay thành quyền đập vào lồng ngực hấn, đánh tới lại chỉ nhận lấy việc nam nhân cao giọng cười to.

Sau sự náo loạn này, A Kết lại không dám nhìn Triệu Trầm, trang điểm cũng không dám nhìn hấn. Trước đây đã biết hấn hư, nhưng nhìn cũng là một dáng vẻ chính nhân quân tử, ai biết lại là...

A Kết thật sự không biết làm thế nào đối mặt với hấn, sau khi đến sảnh liên cú đầu, không để ý tới nam nhân đối diện đang mỉm cười nhìn mình chăm chú. Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, nghĩ tới việc Ninh thị biết Triệu Trầm có những cam đoan hoang đường, A Kết càng không được tự nhiên, khi vào phòng được Ninh thị đứng dậy đón chào cũng không dám nhìn nàng.

Ninh thị nhìn dáng vẻ xấu hổ của con dâu một cách rõ ràng, lại nhìn sắc mặt đầy đắc ý của nhi tử, vừa buồn cười lại thở ra một hơi, kéo tay A Kết ngồi

xuống, nhẹ giọng nói: "A Kết, sự tình ngọn nguồn Thừa Viễn cũng đã nói với con rồi, dù cho thế nào, là chúng ta lừa hôn trước, nương cũng có sai, sau bữa cơm ta sẽ theo các con trở về gặp bà thông gia, xin lỗi."

Tiếng nàng nhẹ nhàng, A Kết vội hỏi: "Không cần, nương cũng không có ý, người ở nhà chờ chúng con cũng được, Thừa Viễn đi nói là được rồi." Nàng chưa từng có oán trách bà bà, sau khi nàng cùng Triệu Trầm nói chuyện rõ ràng, nghĩ đến Ninh thị, chỉ còn đau lòng, bị người hại toàn tộc rồi còn cướp tướng công, Ninh thị chịu bao nhiêu khổ.

Nghĩ tới những thứ này, trên mặt A Kết không còn đồ bưng, ngẩng đầu nhìn Ninh thị, nói: "Nương, thật sự không cần người đi."

Ninh thị lắc đầu, vừa muốn giải thích, Triệu Trầm đã xen vào nói: "A Kết nàng đừng khuyên, nương muốn đi, ta cũng hy vọng nương đi, nếu không tới nhà nàng thì trong lòng nàng còn oán trách ta chắc chắn sẽ không giúp ta, nhạc phụ nhạc mẫu nếu giận không chừng còn đánh ta, có nương bên cạnh, tốt xấu gì cũng sẽ nể mặt nương, không hành hạ ta nhiều."

Nói thì nói như thế, nhưng hấn sắc mặt hồng hào, nhuận khí định thần nhàn, làm gì có dáng vẻ hoảng sợ chứ?

A Kết giận hấn, trừng mắt không hề để ý tới.

Ninh thị cười, vỗ tay con dâu, hất lên đầu nhử từ một chậu nước lạnh: "Không cần con miệng lưỡi trơn tru, ta không phải giúp con nói chuyện, ta lo lắng nhạc phụ nhạc mẫu khoan hậu ôn hòa không đành lòng phạt con nặng tay, nếu bọn họ thật sự không ra tay, ta tự mình dạy dỗ con, cái đồ hỗn trướng (đồ vô liêm sỉ)!"

Triệu Trầm làm mặt khổ, ở dưới đáy bàn nhẹ nhàng đá vào giày A Kết, lúc nàng ngẩng đầu, nói: "Ta nói đúng không? Nương nhất định sẽ giúp nàng, nàng đã tin chưa?"

A Kết không khỏi nhìn về phía Ninh thị, Ninh thị ôn nhu cười, nhỏ giọng nói với nàng: "Chúng từ đó nương đã xem rồi, yên tâm, tương lai Thừa Viễn nếu dám có lỗi với con, hai chúng ta hai trở về Đồng Loan thôn sinh sống, mặc kệ con sinh mấy đứa chúng ta cũng đưa đi theo, một đứa cũng không để lại cho hấn!"

"Nương..." Nghe mẹ chồng là thật sự biết rõ, còn đề cập đến việc con cái, A Kết xấu hổ trốn vào lòng Ninh thị, cái này là thật sự không dám gặp người khác.

Ninh thị khó có khi được cười ra tiếng, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, sau một lát thì nói: "A Kết đừng lo lắng, chúng ta ở sống ở đây như thế nào, đến kinh thành cứ như vậy, không có gì khác biệt. Tốt lắm, đứng lên ăn cơm đi, lát nữa còn đến nhà con có thể sẽ không thoải mái, nhờ bà thông gia ngay cả ta cũng tức giận, A Kết nên thay ta ra mặt nha."

A Kết đỏ mặt gật đầu.

Sau bữa cơm, chuẩn bị một chút, cả nhà xuất phát, A Kết ngồi cùng Ninh thị trên một chiếc xe ngựa, Triệu Trầm cưỡi ngựa ở bên cạnh.

"Vào lúc này ra ngoài thật không sai, có thể ngắm tuyết." Xe ngựa đi một lúc, Ninh thị vén màn xe, cùng con dâu ngắm cảnh.

A Kết quay đầu nhìn lại. Bên ngoài ruộng đất màu trắng, ngọn cây màu trắng, núi xa cũng màu trắng, một vùng trắng xóa như vừa được tẩy sạch.

"Sao lại cuốn rèm lên, bên ngoài lạnh." Đang nhìn, Triệu Trầm cưỡi ngựa lại gần, cúi đầu nói với các nàng, ánh mắt dừng lại trên ngựa. A Kết phát hiện, nhìn không được nhìn hấn, hấn mặc một thân áo lam ngồi trên lưng ngựa không nói hết sự phong lưu phóng khoáng, làm cho người ta dù biết không ổn vẫn không rời mắt.

Cũng may bà bà vội vàng đáp lời, không nhìn nàng.

Thấy nam nhân lại liếc mình một cái, A Kết cúi đầu, không muốn đối diện với hấn, đáy lòng lại càng ngày càng nhiều vui vẻ, cứ không ngừng dâng lên.

Đường quá dài, nàng cố gắng đi cùng hấn, chỉ cần nàng nỗ lực, như vậy thì dù phải đi tới chỗ nào, ít nhất quá trình này không có nửa phần tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 44.2

Vừa xong trận tuyết đầu tiên, người trong thôn đều bận rộn chuyển tuyết từ trong sân ra bên ngoài, nay cũng đang trong ngày nghỉ, Lâm Hiền dẫn Lâm Trọng Cửu cùng làm, hai phụ tử cùng xúc tuyết, Liễu thị ở phía sau dùng chổi quét tuyết vỡ, trên tay mang bao tay thật dày. Lâm Trúc cũng giống như vậy, đi theo sau đệ đệ, lấy chổi nhỏ quét phòng bếp.

Khi đang thu dọn hàng rào thì Liễu thị nhìn cái máng trống không, có chút bất đắc dĩ nói: "Mọi người nói xem Thừa Viễn đưa nai đến làm gì, mùa hè cho

chúng nó ăn cỏ thì xong, nhưng hiện tại không có cỏ, chỉ có thể cho ăn lương thực phụ(ngô, khoai, sắn... đó), vẫn không thể nuôi dưỡng dễ dàng như heo, phí tâm phí tiền nuôi chúng nó, chẳng lẽ chỉ để cho mọi người nhìn chơi à? Đã thế lại là Thừa Viễn đưa, bán thì khó coi."

Lâm Trọng Cửu nghe mẫu thân lại nhắc tới cái này, khuôn mặt nhỏ nhắn xụ xuống, khẩn trương nhìn mẫu thân, sợ nàng đem nài đi bán .

Lâm Hiền cũng cảm thấy nuôi dưỡng hai con nài thật vô dụng, còn đều là nài mẹ, vào thu khi nài mẹ phát tình, thật sự khiến bọn họ phiền lòng, phải dùng được mới ngăn được. Nhưng mà chuyện trong nhà hần đều nghe theo thể tử, để cho nàng cùng bọn nhỏ thương lượng đi.

Lâm Trúc đem chổi đặt vào bên cạnh hàng rào, hà hơi nói: "Nuông, nếu không chúng ta bảo tỷ phu mang nài về đi, nhà tỷ phu không thiếu tiền nuôi chúng, có lẽ còn có thể mời người hiểu biết đến chăm sóc chúng ấy chứ, hơn nữa lúc trước tỷ phu chính là vì thích đại tỷ mới đưa nài tới..."

"Câm miệng, bớt nói hươu nói vượn!" Liễu thị bất mãn đánh gãy lời nói của thứ nữ. Tuy rằng nàng cũng cảm thấy Triệu Trầm đã để ý trường tử từ lâu, nhưng lúc hần đưa nài đến, trưởng nữ và Mạnh Trọng Cảnh vẫn còn hôn ước, việc này người trong nhà dù biết rõ cũng không thể truyền đi.

Lâm Trúc tự biết mình nói lỡ, thề lưỡi, chạy tới nói chuyện cùng đệ đệ: "Tiểu Cửu nghe lời, nhà chúng ta nuôi không nổi ô ô, đưa đến nhà tỷ phu, tỷ phu có thể mời người chăm sóc tốt cho chúng nó, đệ muốn nhìn cũng có thể tùy lúc đến chơi, có phải không?"

Lâm Trọng Cửu hiểu được đạo lý này, nhưng trong lòng là luyến tiếc, suốt cả mùa hè hần đi trong rừng cỏ, hần không nở.

Tiểu nam hài giương cao cái miệng nhỏ nhắn, Lâm Trúc nhìn buồn cười, vừa muốn khuyên nừa thì bên ngoài truyền đến tiếng xe ngựa nghiêng lên tuyết động, còn có tiếng lảng giêng chào hỏi , có phải vừa kêu "Triệu công tử" không?

Người trong nhà đưa mắt nhìn nhau, đồng thời tiến đến cửa, cũng vừa lúc xe ngựa ngừng lại trước cửa, Triệu Trầm tung người xuống ngựa, cười gọi.

Liễu thị vừa mừng vừa sợ, ánh mắt dừng tại tấm rèm dày của xe ngựa, vừa tiến đến vừa oán giận nói: "Sao giữa thời tiết như thế này lại đến đây? Trên đường không xảy ra việc gì... A, bà thông gia cũng tới, nhanh, mau vào nhà đi, A Trúc con nhanh đi chuẩn bị nước trà!"

Ninh thị và A Kết cười, xuống xe ngựa.

A Kết nhìn khuôn mặt mỉm cười bình tĩnh ung dung của bà bà cùng trượng phu, biết bọn họ muốn đợi dưỡng đi lại đây mới nói, liền không lộ ra, đỡ cánh tay Ninh thị đi vào. Còn chưa ngồi yên, bên ngoài đã nghe tiếng xe ngựa, A Kết không khỏi nhìn về phía Triệu Trầm, Triệu Trầm khẽ vuốt cằm, sáng sớm hần đã sai Trần Bình đi Chu gia chuyển thư, thời gian vừa vặn.

Tiểu Liễu thị vừa vào phòng liền nghi ngờ hỏi Triệu Trầm: "Thừa Viễn con nói có đại sự muốn nói, rốt cuộc là chuyện gì?"

Phu thê Lâm Hiền đưa mắt nhìn nhau, đồng thời nhìn về phía mẫu tử Triệu gia.

Triệu Trầm nhìn về phía A Kết, A Kết ngầm hiểu, mời Ninh thị vào buồng trong, sau đó kêu cả mẫu thân đi lại đó, Lâm Trúc cũng chủ động ghé đến, như vậy các nữ quyến ngồi cách màn có thể nghe phía bên ngoài nói chuyện. Liễu thị và Tiểu Liễu thị càng thêm hoang mang, Ninh thị cùng Liễu thị ngồi sòng vai, áy náy nói: "Bà thông gia, trước hết bà nghe Thừa Viễn nói, nghe xong mọi người tức giận như thế nào cũng đúng, mẫu tử chúng ta thành tâm giải thích."

Sắc mặt Liễu thị thay đổi, không thể tin nhìn về phía trưởng nữ, chẳng lẽ, chẳng lẽ con rể làm chuyện gì có lỗi với nữ nhi sao?

Bên ngoài Lâm Hiền không nghe thấy Ninh thị nói nhỏ, nhưng mắt thấy Triệu Trầm quỳ xuống, hai chân hần lập tức mềm nhũn, giống như ác mộng tái hiện. Lúc trước Mạnh Trọng Cảnh quỳ xuống từ hôn, chẳng lẽ lần này con rể cũng phụ lòng nữ nhi của hần sao?

"Thừa Viễn, con, con đến cùng là đang làm cái gì?" Lâm Hiền miễn cưỡng duy trì sự bình tĩnh, tay giấu trong áo đã nắm thành quyền. Lời cam đoan của Triệu Trầm khi cầu hôn vẫn còn bên tai, thế sao mới thành thân hơn một tháng, nếu hần thật sự phụ lòng A Kết, hần đánh Triệu Trầm ngay!

Sắc mặt Chu Bồi cũng xanh mét, Chu Lan Sinh ở một bên chân mày hơi nhíu, Lâm Trọng Cửu thì mặt đầy lo lắng.

Tìm Triệu Trầm thực ra cũng như đang treo lên, trước mặt phụ thân hần cũng chưa từng có cảm giác thế này, cho dù A Kết đã được hần dễ dàng, nhưng trước mặt nhạc phụ đại nhân này, thủ đoạn hần dùng để dỗ thể tử trước mặt nhạc phụ trở nên hoàn toàn vô dụng, chỉ có thể nói thật, mà Lâm Hiền sẽ lựa chọn lựa chọn như thế nào, thì có bảy phần nắm chắc, thành thật quỳ ở nơi này, đành biến thành bốn phần.

Hần ở chỗ kia khẩn trương bất an, Lâm Hiền cũng không kiên nhẫn, ần ần nói: "Vì sao lại quỳ trước ta? Chẳng lẽ ngươi cũng giống như Mạnh Trọng Cảnh?"

Triệu Trầm ngạc nhiên, nhìn sắc mặt nhạc phụ, lập tức đoán được hần hiểu lầm, vội giải thích: "Không phải, con và A Kết rất tốt, chỉ là, con rể vẫn giấu diếm người một chuyện, hôm nay đến để xin lỗi." Nói xong đưa hai hôn thư một thật một giả ra, đưa đến trong tay Lâm Hiền, "Nhạc phụ hãy xem qua, sau khi người xem xong sẽ hiểu, chỉ mong nhạc phụ quan tâm thân thể, chớ nên tức giận."

Nghe nói không phải chuyện có lỗi với nữ nhi, tim Lâm Hiền cũng hạ xuống một chút, nghi ngờ tiếp nhận, mở ra. Tờ thứ nhất là hôn thư mà ngày Triệu Trầm tiến đến đón dâu hần đã xem qua, hần nhíu mày liếc mắt nhìn Triệu Trầm, lần nữa mở ra tờ thứ hai, mới nhìn đến hàng đầu tiên, mắt liền tròn tròn.

Chu Bồi thấy hần chân mày càng nhăn càng sâu, nhắc chân dựa gần, cùng hần xem.

Hôn thư ghi rõ xuất thân quê quán chân chính của phụ thê...

Biết bên trong nhạc mẫu vẫn còn đang chờ, Triệu Trầm rũ mắt, nói ngắn gọn thân thế của mình, không nói ân oán của phụ thân và mẫu thân, chỉ từ bắt đầu từ chuyện Phủ Quốc công ép buộc, giải thích mẫu tử vì sao phải mai danh ẩn tích ở nông thôn, vì sao hắn tổ chức đại hôn mà phụ thân chỉ có thể có mặt 1 ngày, sau đó liền nói đến tình huống hiện tại của triều đình, "Nhạc phụ, Tần Tư Dũng đóng giữ Tây Bắc, Tần gia tại kinh thành thì không người nào có thể dùng, chúng ta bây giờ hồi kinh, bên ngoài không có người nào dám cựa thế ức hiếp, ở bên trong thì Tần thị chỉ có hư danh, căn bản không có quyền quân chế A Kết. Xin người yên tâm, Thừa Viễn chắc chắn bảo vệ tốt A Kết."

Những điều này đều là sỉ nhục của Triệu gia, hắn không muốn nói, nhưng hắn phải nói, nói sự sỉ nhục của nhà mình cho người khác nghe.

Nhiều năm như vậy, phụ thân ở kinh thành chính là trò cười, thê tử cũng không thể bảo vệ. Nhưng phụ thân gắng gượng trở lại, hắn phò tá Đường Văn đế lật đổ Tần gia, ngăn chặn lời nói những người đó, chứng minh rằng hắn không phải kẻ chỉ có vẻ bề ngoài mặc người ta ức hiếp. Giờ này ngày này, không cần thư của phụ thân, Triệu Trầm cũng biết, phụ thân sẽ còn tiếp tục đấu với Tần Tư Dũng, cho đến khi tất cả những người ức hiếp hắn biến mất.

Phụ thân là trò cười, hắn cũng là trò cười, chỉ có thể ở nông thôn trốn tránh Tần gia, nay Tần gia gần như lụn bại, mới dám quang minh chính đại hồi kinh.

Trò cười thì thế nào?

Hắn cũng không muốn trốn, không nghĩ trốn, hắn cũng muốn làm một trưởng tử đỉnh thiên lập địa, nhưng hắn có tư cách để được tin tưởng sao? Hắn không tránh né, vẫn ở tại Hầu phủ, không nói đến chuyện hắn tuổi nhỏ sức yếu có bị người ta hại chết hay không, mẫu thân phải lo ở chỗ này nhiều năm như vậy, Triệu Trầm không thể tưởng tượng mẫu thân một mình sống trong tiểu viện, có con lại không thể nhìn thấy, thật thê lương.

Nếu có thể quay trở lại một lần, hắn vẫn sẽ trốn như cũ, bảo vệ tính mạng, ở nông thôn phụng dưỡng mẫu thân.

Nhưng hắn sẽ không trốn mãi.

Biết sỉ(nhục nhã) rồi sau đó dũng(gan dạ). Hắn trở lại kinh thành, mặc người chê cười, sớm muộn gì cũng có một ngày, hắn sẽ khiến những người trào phúng hắn đều câm miệng, chờ hắn thành người trên người, này đó ai còn nhớ rõ chuyện cũ chứ? Dù cho nhớ rõ, ai dám ở trước mặt hắn đề cập đến nữa chứ?

Không tranh nhất thời, tranh một đời.

~

Sự tình được nói rõ ràng, Lâm Hiền không đánh Triệu Trầm cũng không mắng hắn, cùng hắn vào trong thư phòng nói chuyện một lúc, rồi cho Triệu Trầm đưa Ninh thị về trước, cả nhà bọn họ muốn thương lượng. Hiện tại trong đầu hắn có chút loạn, không muốn bởi vì tức giận nhất thời mà nói ra những lời khiến bản thân sau này hối hận, dù sao trưởng nữ đã thành người Triệu gia, không phải một câu đoạn tuyệt lui tới đơn giản là được.

Triệu Trầm không ngờ tới kết quả này. Có lẽ hắn nên dự đoán được, nhưng hôm qua A Kết đồng ý với hắn, hắn rất vui vẻ, chỉ muốn nhạc phụ nhạc mẫu sẽ hỏi ý kiến A Kết, lại không ngờ tới bọn họ muốn giữ A Kết lại nương gia(nhà mẹ đẻ).

Hắn nhìn về phía A Kết, đáy mắt mang theo một tia khẩn cầu, chính mình cũng rõ là đang cầu nàng dù nhạc phụ nhạc mẫu nói gì nàng cũng đừng thay lòng đổi dạ, hay là cầu nàng cùng mình về nhà. Thành thân hơn một tháng, ngoại trừ lần về nhà đó, hai người vẫn ngủ chung một chỗ, dù cho nàng đến nguyệt sự, hắn cũng ôm nàng ngủ, dùng bàn tay của hắn cách trung y giúp nàng ấm bụng.

A Kết nhìn ra Triệu Trầm đang lo lắng, muốn nói chút gì, nhưng phụ thân bỗng nhiên quay đầu, bảo nàng vào trong phòng đi, giọng điệu không cho phép từ chối.

Từ nhỏ đến lớn, phụ chưa từng nghiêm khắc như thế với nàng, A Kết không dám làm trái ý phụ thân, huống chi là loại chuyện này, sáu ngày sau có thể xa người nhà, trong lòng A Kết cũng muốn ở lại. Về phần Triệu Trầm, A Kết tin tưởng phụ mẫu sẽ đồng ý để nàng đi cùng hắn, cho nên hai người tách ra mấy ngày cũng không tính là gì.

Đến cùng vẫn sợ hắn nghĩ nhiều, bước vào trước cửa phòng, A Kết quay đầu nhìn thoáng qua, Triệu Trầm quả nhiên vẫn nhìn nàng, không để ý người nào, cứ nhìn nàng, lại hiện ra vài phần đáng thương. A Kết mềm lòng lại bất đắc dĩ, gật gật đầu với hắn, mắt thấy phụ thân hình như muốn quay đầu nhìn sang, cũng không dám chậm trễ, vén màn đi vào.

Triệu Trầm chỉ cảm thấy lòng của mình cũng đi theo vào .

Thấy hắn mất hồn mất vía, Ninh thị âm thầm thở dài, xoay người nói với Liễu thị: "Chúng ta đi trước , ngày mai ta lại để Thừa Viễn lại đây. A Kết là cô nương tốt, ta thật tâm thích người con dâu này, khi giấu diếm thân phận để cầu hôn ta cùng với Thừa Viễn đều sai, chỉ mong bà thông gia nhìn Thừa Viễn đối với A Kết cố chấp sì tình, tha thứ hắn một lần đi."

"Nương, người không cần thay ta nói chuyện, lúc trước người nhiều lần khuyên ta nói tình hình thực tế, là ta lo lắng A Kết không muốn gả ta mới lừa nhạc phụ nhạc mẫu." Triệu Trầm thu lại luyến tiếc trong lòng, cúi mình thật thấp hành lễ với phụ thê Lâm Hiền, "Nhạc phụ nhạc mẫu, Thừa Viễn biết sai, chỉ là Thừa Viễn đã nhận định A Kết, về sau mỗi ngày đều sẽ lại đây xin lỗi, cho đến khi nhị lão đồng ý để A Kết đi cùng con mới thôi. Thừa Viễn biết nhạc phụ nhạc mẫu giờ phút này không muốn thấy con, vậy con đưa nương con trở về trước, ngày mai lại đến xin lỗi."

Nói xong xoay người, đỡ Ninh thị đi ra ngoài, Ninh thị áy náy liếc mắt nhìn Liễu thị, đi theo hắn.

Trong lòng Liễu thị phức tạp, cùng trượng phu và phu thê Chu Bồi tiễn họ ra ngoài.

Xe ngựa đi xa, Lâm Hiền nhìn thê tử thân thương, tự mình đi thư phòng.

Com trưa hán cũng không dùng, Chu Bồi trước khi lên đường có đi tìm hán, hai người nói vài lời, Lâm Hiền tiễn ra cửa xong lại đến thư phòng ngăn người. Buổi tối người một nhà dùng cơm, Lâm Hiền giữ A Kết lại, tỷ đệ Lâm Trúc cũng muốn ở lại, bị hán đuổi đi.

Liễu thị dọn dẹp xong phòng bếp trở về, đã thấy này hai phụ tử nàng ngồi ở trên炕, một người quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, một người cúi đầu khâu tất. Liễu thị thở dài, đóng cửa ngồi lên炕, cầm kim chỉ trong tay trưởng nữ, "Trời đã tối, tất phụ thân con cũng đâu phải không đủ dùng, không cần vội."

A Kết không khỏi nhìn về phía phụ thân, vừa lúc Lâm Hiền cũng nhìn lại, hai phụ tử nàng bốn mắt nhìn nhau, đều nhanh chóng tránh đi.

Thật ra nếu bàn về cảm tình phụ nữ, trong lòng Lâm Hiền, 2 nữ nhi đương nhiên không phân cao thấp, nhưng nữ nhi tính cách khác nhau, phụ nữ thường ngày ở chung tình hình cũng khác. Giống như Lâm Trúc, biết làm nũng, thường thường bỏ nhào lên người Lâm Hiền, mỗi khi Lâm Hiền vui vẻ sẽ cười, sờ đầu nàng, lúc tức giận cũng có thể trừng mắt răn dạy nàng. Nhưng A Kết lại khác, ngoại trừ khi còn nhỏ sẽ làm nũng với phụ thân, bảy tám tuổi bắt đầu chừng chặc sẽ khâu tất giặt xiêm y cho hán, rồi hán sau một ngày bận rộn trở về nhà sau thì bưng com châm trà cho hán, cũng sẽ không ôm hán xin phụ thân mua cho nàng xiêm y trang sức đẹp mắt, sẽ không bởi vì giận dỗi với đệ đệ chạy đến trước mặt hán tố cáo. Nàng hiểu chuyện như vậy, căn bản không cần hán, người phụ thân này lo lắng gì, phần lớn thời gian Lâm Hiền đều giao trưởng nữ làm việc, khen trưởng nữ hiểu chuyện, bảo trưởng nữ mua gì đó trực tiếp cho nàng, trưởng nữ ôn nhu cười, không có động tác thân mật.

Có đôi khi nhìn thấy trưởng nữ cùng nương nàng thân mật, trong lòng Lâm Hiền ít nhiều có chút ghen tị, nhưng trưởng nữ từ nhỏ đã không dính phụ thân, hán cũng không có biện pháp.

Nhìn nữ nhi khâu được nửa tất, Lâm Hiền thử thăm dò mở miệng, "A Kết, con nói thật cho phụ thân biết, Thừa Viễn đối với con thế nào, con muốn cùng hán đi kinh thành sao?"

Ánh mắt A Kết lại dừng lại trên đôi bàn tay sần sùi của mẫu thân đang nắm tay nàng, khẽ giọng đáp: "Hán đối với con rất tốt, con, con cũng muốn cùng hán đi. Cha, nương, đừng lo lắng, đến kinh thành con sẽ cố gắng chăm sóc tốt chính mình."

Liễu thị không biết nên nói gì, nhìn về phía trượng phu. Những chuyện ở Kinh thành nàng không hiểu, nàng chỉ biết ý kiến của nữ nhi, nghe trượng phu quyết định, nếu hai phụ tử nàng ý kiến không thống nhất, nàng lại nghĩ biện pháp hòa giải.

Trong lòng Lâm Hiền phức tạp.

Vấn đề đã đóng thuyền, truy cứu lại những gì Triệu Trầm đã lừa gạt cũng không có ý nghĩa, hơn nữa Triệu Trầm lừa bọn họ cũng là vì lo lắng bọn họ bởi xuất thân của hán mà từ chối. Đối thành kẻ khác đã tự cho là thanh cao mắt chó coi thường người khác, ăn chơi trác táng, căn bản không cần giấu diếm, đã sớm nói ra thân phận với suy nghĩ thô bỉ rằng bọn họ chỉ là người nông thôn phải uống phí tâm tư nịnh bợ nữa, Triệu Trầm giấu diếm thân phận cũng minh chứng cho cách nhìn người của hán. Ngoài ra Triệu Trầm đối với nữ nhi là thật lòng, chỉ nhìn một cách đơn thuần việc hán chịu xuống ruộng làm việc, Lâm Hiền liền tin, ít nhất là bây giờ, Triệu Trầm đối với nữ nhi là thật lòng.

Nhưng thành thân không phải chỉ là chuyện của hai người, mà là chuyện của hai gia đình, đến phiên Triệu gia, dù cho phụ mẫu hán đều đồng ý thì vẫn còn có rất nhiều chuyện đủ khiến nữ nhi nhức đầu.

"A Kết, con có bao giờ nghĩ tới, loại người như chúng ta vào Hầu phủ, những người thân thích của Triệu gia bình thường đi lại cùng phu nhân tiểu thư nhà quan sẽ khinh thường con không?" Tuy rằng không muốn khiến nữ nhi khổ sở, Lâm Hiền vẫn phải chỉ ra.

Quan điểm riêng của từng bề phái từ xưa đã có, năm đó hán lên trấn trên đọc sách, ở trấn trên, đứa nhỏ nhà người có tiền khinh thường hán, hán đi trong thành thì tú tài, mang xiêm y vải thô, thì sinh viên khoa nhìn thấy hán cũng sẽ cười nhạo. Hán là nam tử do bị xem nhẹ nhiều lần mới dần dần lạnh nhạt, cô nương gia đa mặt như vậy mong bị người cười nhạo thì sao? Trời sinh khác biệt như thế không phải nam nhân sung ái thì có thể bù đắp, nữ nhi một khi tự tị, sau này càng ngày càng không ngóc đầu lên được, thời gian dài sợ hãi rụt rè bó tay bó chân, lúc này thuần phác cũng mất đi, Triệu Trầm có thể tiếp tục thích sao?

"Còn có, Thừa Viễn thân phận như vậy, vạn nhất sau vài năm hán để ý người khác, cưới tiểu thiếp thì làm thế nào?" Thấy nữ nhi cúi đầu không nói, Lâm Hiền nói rõ ràng một lần, "Con đừng nghe những lời cam đoan của hán, lời nói của nam nhân phần lớn thì không đáng tin cậy, người trong thôn không có tiền nuôi dưỡng tiểu thiếp, trong thôn cũng không có tập tục ấy, nhưng Triệu gia không giống với họ, sau khi trở lại kinh thành, Thừa Viễn sẽ tiếp xúc với nhóm công tử đều có thông phòng tiểu thiếp, ai có thể bảo đảm hán sẽ không động tâm đây?"

Lời này quá nặng, dù cho trong lòng Liễu thị tán thành, nhưng vẫn nhịn không được phản bác: "Chàng đừng vợ đùa cả năm, mọi phu trong nhà cũng đâu có như vậy, còn canh chừng đi ấy chứ. Thừa Viễn đối xử tốt với A Kết là chuyện không hán làm không được. A Kết đừng nghe phụ thân con, trước tiên đừng hoài nghi Thừa Viễn, chỉ là về trước phụ thân con nói đúng, con đi kinh thành bị người ta khinh thường thì làm thế nào?"

Trong phòng ánh đèn mờ nhạt, phụ mẫu mỗi lời nói ra đều là quan tâm, A Kết nắm tay của mẫu thân, ngừng đầu nói với hai người: "Cha, nương, những chuyện này con đều từng nghĩ. Con xuất thân tại nơi này, người bên ngoài khinh thường con con cũng không có biện pháp, nhưng con đi cũng vững mà ngồi cũng ngay, không có gì là mất mặt, người khác trào phúng con con cũng sẽ không để bụng. Về phần hán, con cũng đã gả cho hán, nếu giờ bởi vì nghi ngờ hán sau này có người khác mà chia tách thì con không cam lòng. Hiện tại hán rất tốt với con, con chỉ muốn thử xem, có thể sống cả đời với hán là tốt nhất, nếu hán là loại người có mới nới cũ, sau khi trở lại kinh thành chắc chắn sẽ thay lòng đổi dạ rất nhanh, khi đó con lại trở về, dù sao không phải

là cùng cách chính là hưu thê, sớm một năm hay trễ một năm cũng không có gì khác nhau. Đến lúc đó hai người bảo con tái giá cũng tốt, nuôi dưỡng con một đời cũng tốt, con đều nghe theo hai người."

Nàng từ từ nói, cô nương mới mười lăm tuổi nhưng lời nói lại thông suốt không hợp với tuổi.

Liễu thị nhìn không được rơi lệ, ôm nữ nhi khóc nói: "Đều do nương không tốt, một lần hai lần đều nhận thức không rõ người, liên lụy con không sống yên ổn ngày nào." Trường nữ muốn cái gì, không có người nào so với nàng rõ ràng hơn.

A Kết chính mình từng khóc, cũng không muốn chọc mẩu thân khóc, vội vàng trấn an nói: "Nương người đừng nói như vậy, hân đối với con rất tốt, con, trong lòng con cũng có hân, cam tâm tình nguyện đi cùng hân, người đừng nói như con chuẩn bị rơi vào hố lửa vậy, có lẽ hân sẽ một đời đều tốt với ta thì sao?"

Liên quan đến chuyện cả đời của nữ nhi, Liễu thị lập tức nhìn lại nước mắt, "Đúng. A Kết nhà chúng ta tốt số, sau này chắc chắn xuôi gió xuôi nước, tương lai sẽ khiến mọi người đều hâm mộ, Hầu phu nhân! Khi đó nương cũng đi theo được thơm lây!" Nếu nữ nhi muốn đi, nàng nên nói chút chuyện tốt.

A Kết cười, ôm mẩu thân nói: "Được, chờ con làm Hầu phu nhân, nương chính là mẩu thân của Hầu phu nhân bao nhiêu người đều hâm mộ!"

Hai mẩu tử trấn an cho nhau, trên mặt đều mang theo ý cười, Lâm Hiền bị tươi cười của hai người làm ấm lòng, cũng cười: "Được, nếu con tin tưởng Thừa Viễn, cha cũng tin hân một lần. A Kết, Thừa Viễn đề nghị ta sang năm tham gia thi Hương, hân giới thiệu tiên sinh(thầy giáo) cho ta, cha trước đây không muốn thi, bây giờ vì con, cha nói gì cũng muốn thi đậu, chẳng sợ chỉ là quan nhỏ, nói ra con cũng có chút mặt mũi, nếu may mắn cha được làm quan tại kinh thành, người một nhà chúng ta lại có thể ở cùng một chỗ."

Hân mới 33, không tính là già.

Vì thê tử nữ nhi, liễu mạng thì sao?

Tác giả có lời muốn nói: ngày mai phỏng chừng liền sẽ tới kinh thành, ha ha, ta cũng đều tò mò chính mình sẽ viết ra cái dạng câu chuyện hào môn gì, đây là giai nhân ném thư, mặc kệ thành công hay không, giai nhân sẽ cố gắng viết xong, hi vọng không cô phụ đại gia thích đi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chương 45.1

Triệu Trầm lại đến Lâm gia.

Lúc đó ba mẩu tử nhà A Kết đang ngồi dưới mái hiên phơi nắng, sau con tuyết khó có được mấy ngày liên tục trời trong, A Kết còn chuyển cả hai bồn hàn lan vừa nở ra ngoài, cùng người nhà ngắm, vừa ngắm vừa trò chuyện. Trên đường tiếng vó ngựa truyền đến, Lâm Trúc lập tức cười, ôm cánh tay trưởng tử nói nhỏ: "Đại tỷ có phát hiện không, tỷ phu mấy ngày nay đến đây, quãng mắt càng ngày càng rõ, muội thấy hôm nay nếu tỷ lại không cùng hân trở về, hân rất có thể sẽ cướp người đi."

"Nói bậy bạ gì đó..." A Kết bẹo lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của muội muội, cúi đầu nhìn hoa lan, hai má từ từ đỏ lên.

Nàng đương nhiên biết Triệu Trầm muốn nàng trở về, cũng biết vì sao hân sốt ruột.

Hôm nay là mồng sáu, mà ngày mồng 8 tháng chạp đã xuất phát vào kinh, nàng lại không rời xa người nhà, bà bà đối xử tốt, bảo nàng ở nhà đến mồng tám bọn họ trực tiếp đến đón nàng, hôm nay nàng phải trở về, dù sao cũng phải cùng Tường mama và Lục Văn các nàng trò chuyện, cũng phải thu thập hành lý, không thể để cho bà bà một mình bận rộn. Chẳng qua là...

A Kết sờ sờ bụng, có chút sung sướng khi người gặp họa, dù nàng trở về, Triệu Trầm cũng không chiếm được bao nhiêu điều tốt.

Xứng đáng, đều là hân làm ra, người nhà tha thứ hân, nhưng ông trời cũng cảm thấy hân cần được giáo dục thêm.

Triệu Trầm cũng không biết thê tử đang âm thầm oán trách hân, hân vén rèm xe ngựa, ngắm từng phong cảnh trong thôn nhỏ. Nếu không ngoài ý muốn, mồng tám năm sau, đời này hân sẽ đều sẽ không đặt chân lần nữa đến nơi này, trong lòng khó tránh khỏi có chút cảm khái. Nơi thê tử lớn lên, nơi hân gặp nàng, một ít ngày này, cũng chính thời gian nhàn rỗi rồi rảnh nhất đến mức không kiêng nể gì tới tùy tâm sở dục(thuận theo ý mình).

Xe ngựa đến cửa Lâm gia, Triệu Trầm vừa muốn vén màn lên đi ra ngoài thì nghe Lâm Trúc "Lặng lẽ nói" với thê tử: "Xem ra tỷ phu chắc chắn rằng hôm nay đại tỷ sẽ cùng hân trở về, mấy lần trước đều cười ngựa đến đây, hôm nay lại ngồi xe ngựa đến, không phải biết trước thì là cái gì?"

Triệu Trầm lắc đầu bật cười, tiểu di tử(cô em vợ) này, thật tình quái, lòng biết rõ thì thôi, cần gì nói ra chứ?

"Nhạc phụ nhạc mẫu, tại sao hai người lại đi ra, cũng không phải là người ngoài."

Triệu Trầm cười nhảy xuống xe ngựa, hành lễ với nhạc phụ đang trầm mặt cùng với nhạc mẫu ôn nhu đang mỉm cười, cũng nhanh chóng quét mắt nhìn tỷ muội A Kết, nghiêm trang giải thích vì sao hôm nay mình lại ngồi xe, "Lần trước bá phụ để con đem hai con nai về, hai ngày trên đường có tuyết không dễ đi, hôm nay cái vừa lúc tuyết vừa tan, con định hôm nay mang về, buộc ở phía sau xe ngựa để chúng nó đi theo."

Lâm Hiền hừ lạnh một tiếng, xoay người đi vào. Trước đây cảm thấy con rể nói chuyện khách khí lễ độ, bây giờ nghĩ lại tất cả đều là hoa ngôn xảo ngữ, trước đây cảm thấy con rể trầm ổn tin cậy, hiện tại thì sao, hẳn không bao giờ cho người ta sắc mặt tốt, miễn cho người ta cảm thấy người trong nhà mềm lòng dễ ức hiếp, sau này không quý trọng A Kết.

Triệu Trầm đã quen với việc gần đây thái độ nhạc phụ lạnh lùng, lúng túng cười cười với nhạc mẫu, sau đó bé Lâm Trọng Cửu đang mang về mặt không vui lên, đi đến bên hàng rào nói: "Tiểu Cửu không cần buồn bã, này hai con nai này vẫn là của đệ, tỷ phụ chỉ thay đệ nuôi, sang năm đệ đến kinh thành, tỷ phụ đón đệ đến nhà chúng ta ở, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy chúng nó, thế nào?"

Lâm Trọng Cửu tốt xấu cũng sắp tám tuổi, không dễ gạt như vậy, vẫn không nỡ bỏ, nhưng hẳn càng không nỡ bỏ trường tỷ. Mặc dù người lớn trong nhà không có nói với hắn gì cả, nhưng hắn cũng nghe được trong nhà tỷ phụ có khả năng sẽ có người ức hiếp trường tỷ, nên lúc Triệu Trầm thả hắn, hắn liền ôm cô Triệu Trầm, nhỏ giọng nói: "Tỷ phụ nhớ giữ lời, giúp đệ chăm sóc tốt ô ô, cũng phải chăm sóc đại tỷ kỹ lưỡng, đừng để cho nàng bị người khác ức hiếp, đại tỷ không có hư như nhị tỷ, đánh không lại người khác..."

Vừa ngây thơ nói, nhưng lại làm lòng người xúc động. Triệu Trầm ôm hắn xoay người, nhìn sang phía nhạc mẫu và tiểu di tử đến phòng đi thê tử, vờn vờn thả Lâm Trọng Cửu xuống đất, ngồi chồm hóm xuống, trịnh trọng nói với Tiểu Cửu: "Nhất định, nếu tỷ phụ nuốt lời, chờ Tiểu Cửu trưởng thành, liền dùng công phu tỷ phụ dạy đệ để đánh ta?"

Lâm Trọng Cửu nhìn hắn, sau một lát bĩu bĩu môi, "Đệ đánh không lại tỷ phụ..."

Triệu Trầm ngẩn ra, cười vang. Trong hàng rào ô ô vốn đang nằm trên cỏ, nghe được tiếng động thì đứng lên, mở to mắt cảnh giác nhìn về phía bên ngoài hàng rào có hai bóng người một lớn một nhỏ.

Sau buổi cơm trưa, A Kết về nhà Tây thu xếp hành lý, thuận tiện cùng mẫu thân và muội muội chia tay, mừng tám đến đây sẽ phải đi qua cửa nhà Lâm gia nhưng đến khi đó có thể dừng bao lâu chứ, có thể nói chuyện chỉ có hiện tại. Lâm Trúc và Lâm Trọng Cửu đều rơi lệ, A Kết cũng cảm khăn lau nước mắt, cuối cùng tựa vào trong lòng Liễu thị rơi lệ. Khi xuất giá đã cảm thấy Đồng Loan thôn là nơi xa nhất nàng rời đi, hiện tại phải đi ngàn dặm đến kinh thành, chẳng biết sang năm có thể gặp lại người nhà ở kinh thành được không, nàng vẫn không nỡ bỏ.

Mấy mẫu tử ở trong phòng lưu luyến không rời, trong thư phòng, Lâm Hiền lại lần nữa ân cần dạy bảo Triệu Trầm một lúc, nói không nên lời nữa, mới thở dài một tiếng, đứng lên nói: "Đi thôi, thừa dịp hiện tại thời tiết ấm áp, tránh việc lát nữa lại nổi gió."

Triệu Trầm đi theo phía sau hắn, một lần cuối cùng bảo đảm nói: "Nhạc phụ nhìn xem, Thừa Viễn nhất định sẽ đối xử tốt với A Kết."

Lâm Hiền không nói cái gì nữa, dẫn người ra hiên nhà.

A Kết vừa mới rửa mặt bôi phấn mông, đôi mắt hồng hồng, vừa nhìn thấy phụ thân lại muốn rơi lệ. Liễu thị vội khoát tay, ý bảo trượng phu đừng nói gì nữa, nên nói đều đã nói, làm gì lại chọc nữ nhi khóc, bảo Lâm Trúc và Lâm Trọng Cửu lấy đồ giúp trường tỷ, nàng buộc lại áo choàng cho nữ nhi, dẫn người đi ra ngoài trước.

Triệu Trầm đương nhiên không thể để cho tiểu di tử và tiểu cửu tử lấy đồ đạc, cười muốn giúp đỡ, Lâm Trúc hừ lạnh một tiếng không để ý hắn, Lâm Trọng Cửu học theo nhị tỷ, cũng tự mình ôm đồ đi, đảo mắt trong phòng chỉ còn lại mình Triệu Trầm. Hắn tự hiểu, người Lâm gia cho rằng, hắn là người xấu cướp đi A Kết, sắp chia xa nên có chút bức bối. Cuối cùng nhìn quét một vòng gian phòng thê tử sinh sống nhiều năm, Triệu Trầm xoay người rời đi.

Ở cửa, Trần Bình buộc hai con nai lại, yên lặng đứng một bên xe ngựa, nghe thiếu nữ nhà mình không đề nên được tiếng khóc, trong lòng cũng không khỏi thổn thức. Hắn từ nhỏ đã đi theo bên người thiếu gia, thiếu gia vì thế nào mới tới đây hắn đều biết, đầu gối chỉ một lần gặp mặt thì thiếu gia đã rung động chứ? Vị thiếu nữ này, Trần Bình không tìm ra nửa điểm sai, chỉ là nhìn không được mà thay nàng lo lắng, địa phương như vậy, nàng thật sự có thể thích ứng sao?

Suy nghĩ miên man, nghe thiếu gia nói một câu muốn đỡ người lên xe, Trần Bình vội vàng ổn định ngựa, trong lúc vô ý liếc vào trong xa một cái, vừa lúc rèm xe còn chưa hạ xuống, ở bên trong, thiếu nữ tựa vào đầu vai thiếu gia, lộ ra nửa khuôn mặt trắng hồng như hoa mai vừa hé nở, năm ngón tay thon thon khoát lên đầu vai thiếu gia...

Trong lòng Trần Bình không lý do lại cảm thấy đau, may mắn màn xe thật dày đã rơi xuống cắt đứt ý niệm không nên có của hắn. Hắn nhanh chóng nhảy lên ngồi trên cang xe, chấp tay chào lão gia nhà thông gia, chậm rãi quay đầu ngựa lại, nhớ ra đáng có hai con nai bị trói lại hai, chậm rãi rời đi.

~

Xe ngựa ra khỏi thôn, nước mắt A Kết cuối cùng cũng dừng lại, suy nghĩ, Triệu Trầm không thả tay ôm, nâng mặt nàng nhẹ nhàng hôn, như đang lâm bầm "Đừng khóc, ta sẽ đối tốt với nàng, đặt nàng trong lòng." Lôi kéo tay nàng đưa vào trong y phục của hắn, làm cho bàn tay bé đang lạnh của nàng kề sát bộ ngực hắn. Không có suy nghĩ khác chỉ là muốn nói cho nàng biết hắn đau lòng.

A Kết cũng không trách hắn, chỉ là không nỡ, bây giờ bị hắn ôm dụ dỗ như vậy, sự xót xa ấy cũng vui bớt. Dù sao cũng là ở trong xe, chỉ có hai phu thê, nếu hắn không buông, nàng liền tựa vào đầu vai hắn, lẳng lặng cảm nhận sự xóc nảy của xe ngựa.

Triệu Trầm cúi đầu nhìn nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, lông mi dài cong cong, đôi mắt hơi hồng điểm thêm vài phần điểm đậm đáng yêu. Có lẽ là nhiều ngày chưa từng thân mật như vậy, Triệu Trầm cảm thấy hôm nay thế tử còn đẹp hơn bình thường, như nụ hoa mai sắp nở rộ trong tuyết, bị hấn hái xuống.

"A Kết, nhớ ta không?" Trán hấn nhẹ nhàng áp vào nàng, thanh âm bé không thể nghe thấy, "Mấy ngày nay, buổi tối ta đều ngủ không yên, bên cạnh trống vắng, không ấm áp, chỉ hận không thể chạy đến nhà nàng leo cửa sổ. Thật sự, nếu không phải là biết nàng ngủ cùng với A Trúc, ta đã đi."

Hấn nói những lời này không xấu hổ còn mang vẻ mặt chuyên chú, A Kết nhìn thấy liền hoảng hốt, chôn đầu vào bên trong bả vai của hấn. Mấy buổi tối mà thôi, sao lại nói thành như vậy, chỉ biết đồ người.

Nàng xấu hổ, Triệu Trầm còn muốn hỏi xem nàng có nhớ mình hay không nhưng trước mắt là vành tai trắng nõn của nàng, nàng đang đeo khuyên tai phi thủy mà hấn đưa, giọt nước lớn nhỏ, tươi mát làm động lòng người. Hấn đưa tay khêu một cái, thật cẩn thận lấy xuống nhét vào trong tay nàng, sau đó khi nàng hoang mang lúc ngẩng đầu, hấn cúi đầu ngậm lấy thủy tai của nàng.

Khó có thể hình dung cảm giác vừa truyền khắp toàn thân, tất cả sức lực dường như đều bị hấn hút đi. A Kết không khỏi muốn tránh, nhưng nàng bị hấn ôm trên đùi, cánh tay phải đặt giữa hai người không rút ra được, một cánh tay khác cũng bị hấn đè nặng, chỉ có ngoan ngoãn cho hấn hôn. Nhưng sự cố chấp đưng chạm hơn bao giờ hết của hấn lúc này khiến nàng thật khó chấp nhận, A Kết trốn trong ngực hấn nhưng trốn không thoát, tình thế khó kiềm chế nàng liền cắn bộ ngực hấn qua lớp ý phục, không để cho mình kêu ra tiếng.

Một bên lỗ tai hôn khoảng một khắc, toàn thân nàng như nhũn ra, lúc Triệu Trầm chuyển qua hôn miệng nàng thì A Kết đã hoàn toàn hết cách phản kháng, đưa tay ôm lấy cổ hấn, cùng hấn trầm luân trong sự lác lư nhẹ nhàng của xe ngựa theo, hai đôi môi như thể hiện hết nỗi nhớ nhung, là khát vọng bản năng.

Rốt cuộc khi tách ra thì nàng đã dựa vào trong lòng hấn, đầu hấn chôn vào mái tóc nàng, thở gấp.

"A Kết, nàng đã đề ta đợi mấy tối rồi, nàng có biết không?" Sau khi bình tĩnh lại, Triệu Trầm ngẩng đầu, hung hăng nhéo cánh tay nàng một chút. Có phải bởi vì sợ bị hấn thu thập, nàng mới cố ý ở ý tại nhà mấy ngày không? Nàng biết hấn trông cùng gấp gáp, đêm tân hôn cũng không bằng mấy ngày nay trần trọc khó khăn.

A Kết hiểu ý của hấn, nhắm mắt lại không nói lời nào.

Triệu Trầm ôm sát nàng, một tay theo thắt lưng nàng di chuyển đi xuống, cách y phục dùng sức nhéo hai cái vào phía sau nàng, nói nhỏ vào tai nàng: "Sau khi về nhà xem ta thu thập nàng như thế nào, A Kết, nàng xem ta thu thập nàng như thế nào..." Một chữ so với một chữ càng đáng khinh, so khi tức giận uy hiếp càng làm cho người ta sợ hấn.

Hấn hy vọng như vậy, A Kết sinh ra chút áy náy, nhưng nếu bây giờ không nói, sau khi trở về hấn còn khao khát hơn, lúc đó càng thất vọng. Trong đầu suy đi nghĩ lại, cuối cùng A Kết vẫn cắn cắn môi, trốn tại trong ngực hấn nhỏ giọng thào thì một câu.

Tiếng nàng quá nhỏ, Triệu Trầm không nghe rõ, lại gần hỏi nàng: "Nàng vừa mới nói cái gì?"

A Kết mặt nóng lên, "Thiếp, thiếp, cái kia đến..."

"Cái nào..." Mới hỏi hai chữ, Triệu Trầm liền cứng lại, giống như khi đang bị nướng trên lửa lại bị tạt một chậu nước lạnh xuống đầu, mát mẻ không có, trực tiếp đông lạnh thành băng.

A Kết có thể cảm nhận được phía dưới vạt áo tiểu tướng quân vẫn điều vô dương oai ngầm công kích, nàng đột nhiên có chút bất an, những bất an cùng với thời gian Triệu Trầm im lặng càng ngày càng dài biến thành thấp thòm. Nàng lặng lẽ quay đầu, khẩn trương nhìn hấn, liền thấy Triệu Trầm mặt không chút thay đổi nhìn nàng, nói là nhìn nàng, lại không giống, càng giống như là ngăn người.

A Kết có chút sợ hãi, rèm mắt rũ xuống, bàn tay vì bất an nên nắm chặt cổ tay áo. Dù sao hấn cũng là nam nhân, trước đây chính hấn chịu đựng không muốn nàng, hiện tại... A Kết sợ hãi, nhưng cũng có chút ủy khuất. Nàng không phải cố ý không nghĩ cho hấn, ngoại trừ đêm đó nhất thời bức hấn muốn phạt hấn một lần, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng sau khi trở về liền cùng hấn làm phu thê chân chính, ai ngờ sự tình lại khéo như vậy chứ?

Giống như đáng về lúc đệ đệ bước binh chọc giận phụ thân, rõ ràng nàng không làm sai, nhìn phụ thân mặt nghiêm túc, cũng không nhìn được nên sợ hãi. Hiện tại đối thành Triệu Trầm, A Kết co quắp nhìn về phía màn xe, tại sao nam nhân khi mặt lạnh đều dọa người như vậy chứ? Nếu là nàng thật sự phạm sai lầm, giải thích là được, nhưng hiện tại, chẳng lẽ muốn nàng bởi vì kinh nguyệt đến mà giải thích sao?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 45.2

Nếu Triệu Trầm tức giận, A Kết cũng xấu hổ khi để hấn ôm, nên thử thăm dò đứng dậy, tính tự mình ngồi.

Đôi bàn tay lớn đã có chút buông ra lại bóp chặt eo nàng, "Ngồi im đừng nhúc nhích."

Cuối cùng hắn cũng nói chuyện, A Kết không biết vì sao lại càng thêm uất ức, né tránh bàn tay hắn duỗi ra, quay đầu nói: "Không phải chàng đang giận sao?" Thì ra vừa rồi những tâm tình là vì chuyện đó mới nói, vừa thấy không thể thực hiện được lập tức bày ra một gương mặt thúi.

Triệu Trầm tất nhiên là thất vọng, đổi lại nam nhân khác cũng khó có khả năng có thể nhẫn nại chấp nhận, đặc biệt là đã nhìn lâu như vậy, thế tử lại xinh đẹp động lòng người...

Hắn cũng không đến mức bởi vì loại chuyện này lại tức giận với nàng nha?

Nhìn gương mặt thế tử, Triệu Trầm bật cười, kéo nàng lại, giận dữ nói: "Ta không tức giận, chỉ là, A Kết nàng hứa với ta, cái kia vừa đi thi sẽ cho ta, được không?" Cúi đầu đến cạnh tai nàng, nhẹ giọng cầu nàng: "Nhưng chịu đựng thật sự rất khó chịu, A Kết nghe ta một chút được không?"

Hắn ôn nhu, lời nói nhỏ nhẹ, ban ngày ban mặt nói chuyện này thật xấu hổ, A Kết chôn trong lòng hắn, dùng tốc độ mà người khác không thấy được gật đầu, sau đó không đồng ý nói chuyện. Nàng gật đầu thì Triệu Trầm đã cảm thấy thỏa mãn, vững vàng ôm nàng, biết thân thể nàng lúc này không thoải mái, lấy áo choàng bao người nàng lại một tầng, thấp giọng bàn chuyện trong nhà cùng nàng.

Từ nhỏ đến lớn, bên cạnh hắn chỉ có mẫu thân, áo cơm sinh hoạt thường ngày đều do mẫu thân sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, Triệu Trầm rất ít nói với ai những chuyện vụn vặt. Nhưng trước kia A Kết ít được tiếp xúc nên hắn phải dạy cho nàng, mà hắn cũng thích dạy, hai người tựa vào nhau nói chuyện vụn vặt, đây mới là phu thê, cùng nhau sống qua ngày.

~

Xuống xe ngựa, hai vợ chồng đến chỗ Ninh thị thỉnh an (hành lễ thời xưa).

Ninh thị gọi A Kết đến ngồi trước mặt mình, hỏi tình hình Lâm gia, sau đó bàn bạc với nàng về chuyện hành lý. Lần đi kinh thành này, bọn họ đi đường thủy, Triệu Trầm đã thuê thuyền, hai ngày này đã kiểm tra tốt, buổi sáng có thể trực tiếp khởi hành. Hành lý lại là thứ yếu (thứ ít quan trọng hơn), Ninh thị chủ yếu dặn A Kết quản thúc chuyện nhà hoàn toàn bên người.

"Tuông mama là di con đưa đến, tự nhiên sẽ một lòng với con, nhưng Tuông mama chỉ có một mình, không ở bên cạnh con bất cứ lúc nào được, A Kết, con không thể việc gì cũng đều dựa vào Tuông mama. Trờ về hầu phủ, ở tiền viện, bên Thừa Viễn đều là gã sai vặt hầu hạ, trở hậu viện thì ở chung với con, không dùng được nha hoàn bên người. Khế ước bán thân của Cẩm Thư và Cẩm Mặc nương đã đưa cho con, tính cả Lục Vân và Thuý Ngọc là bốn người. Bên này bình thường không có chuyện gì, các nàng phân tán một chút cũng không có gì đáng ngại, nhưng đến bên kia nhiều người lẫn lộn, con nhớ sắp xếp cho rõ ràng, để cho các nàng thể hiện sở trường. Đoạn đường này con hãy quan sát các nàng, trước khi vào kinh phải sắp xếp ổn thỏa tránh việc sau khi vào phủ lại luống cuống tay chân."

A Kết lắng nghe, nhớ trong lòng.

Ninh thị thấy vẻ mặt nàng chăm chú, cười kết thúc đề tài: "Mọi người trong Hầu phủ cùng với những quan hệ của nhà chúng ta ở kinh thành thì những ngày qua ta đã nói cho Tuông mama biết, trên đường đi Thừa Viễn cũng sẽ nói tỉ mỉ lại với con, để khi gặp mặt với bề trên cũng thuận lợi hơn, không có gì phải khân trọng. Được rồi, tiểu lương khâu (vợ chồng son) các con đã vài ngày không gặp rồi, về phòng nói chuyện đi thôi."

Khi con dâu và bà bà nói chuyện, Triệu Trầm cũng ngồi một bên, nghe đến đó thì đứng dậy, một chút cũng không biết rụt rè.

A Kết đỡ mặt cùng hắn đi ra ngoài.

Ninh thị ngồi ở trên giường, cười yếu ớt nhìn theo nhi tử con dâu đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn nàng, nàng một tay chống cằm nằm nghiêng ở trên đệm dựa, nhìn bồn hoa lan trên cửa sổ. Đóa hoa tuyết trắng, nhụy vàng nhạt, tươi đẹp rực rỡ, cảnh đẹp ý vui.

Vợ chồng son ân ái như vậy, chắc chắn rất nhanh nàng sẽ được ôm hôn từ (cháu trai) thôi nhỉ? hôn từ chắc sẽ bước bình giống nhi tử trước đây, hôn nữa (cháu gái) chắc sẽ nhu thuận hiểu chuyện như con dâu, sinh nhiều một chút, ở trước người chạy tới chạy lui náo nhiệt.

~

Triệu Trầm cũng muốn nhanh sinh nhi tử, đáng tiếc thiên thời khiếm khuyết (thiên thời-địa lợi-nhân hòa ấy, ở đây anh ý muốn nói người có lòng mà điều kiện không cho phép :v).

Về đến sân hắn liền ssi vào phòng trong, A Kết đã vài ngày không ở nhà, có rất nhiều muốn nói với Tuông mama, nàng ở lại gian ngoài.

Bốn đại nha hoàn cũng đều ở đây.

A Kết nhìn các nàng, đối với Lục Vân và Ngọc Bích đã rất quen thuộc, Cẩm Thư và Cẩm Mặc thì bởi vì bên này không có chuyện gì, nàng để Lục Vân hầu hạ, bình thường tiếp xúc không nhiều lắm với Cẩm Thư và Cẩm Mặc.

Nghĩ nghĩ, A Kết nhìn với các nàng nói: "Ngày mai chúng ta sẽ khởi hành đi kinh thành, quy củ trong Hầu phủ, mama đã bắt đầu dạy các ngươi, các ngươi học cho tốt, đến bên kia nhớ cẩn thận làm việc, không để người ngoài lấy sai lầm ra làm chuyện cười, cười xuất thân chúng ta quê mùa." Xuất thân không có cách nào thay đổi, nàng không sợ bị người chê cười, nhưng không thể không học được quy củ để người ta nể sợ hơn.

Bốn người nha hoàn lập tức cùng nói: "Thiếu phu nhân yên tâm, bọn nô tỳ nhất định chăm chỉ học từ mama."

A Kết gật đầu, nghĩ đến lời Ninh thị dặn dò, lại nói: "Trên đường các người thay phiên nhau hầu hạ bên người ta cùng thiếu gia, vào kinh ta sẽ sắp xếp cho các người." Trước kia không cần Cẩm Thư và Cẩm Mặc là do cảm thấy bên người có hai nha hoàn hầu hạ là đủ rồi, nghe Ninh thị nói một lúc, mới biết được trong đại trạch dùng nha hoàn rất nhiều, vừa tới nhiều người không đến mức luống cuống tay chân hay không người có thể làm việc, thứ hai có người phạm sai lầm, lập tức là có thể tìm người thay thế.

Lục Vân cùng Thuý Ngọc và Cẩm Thư lập tức đồng ý, Cẩm Mặc nhìn tỷ muội bên người lại nhìn thiếu phu nhân, hiện lên vẻ do dự.

A Kết thấy, rất nhanh liền suy nghĩ. Tưởng mama nói với nàng, Cẩm Mặc đã từng phạm sai lầm khiến Triệu Trầm tức giận, nàng về hỏi riêng Triệu Trầm, biết là bởi vì Cẩm Mặc nghĩ muốn đụng vào bốn hoa lan nàng đưa mới bị cấm bước vào nội thất. Triệu Trầm khản trương giữ gìn hoa nàng tặng, A Kết đương nhiên cảm thấy ngọt ngào, lại cảm thấy đây không tính là sai lầm lớn, hơn nữa khi Triệu Trầm đem khế ước bán thân của hai nha hoàn cho nàng cũng nói qua nàng cứ tùy ý quản lý hai người họ, liền hỏi Cẩm Mặc: "Lần trước thiếu gia phạt người, người đã biết sai ở nơi nào chưa?" Nếu Triệu Trầm phạt, nàng phải làm bộ đáng hỏi, không thể không có lý do gì mà thay hấn xử trí.

Lời vừa nói ra, Tưởng ma ma có chút ngoài ý muốn khen ngợi nhìn A Kết một cái. Đại cô nương trong ngày thường không phải ở một chỗ với phu nhân thì là cùng thiếu gia nghiêng ngả, Cẩm Mặc lại rất ít khi ở trước mặt nàng mặt mày rạng rỡ, đại cô nương không phát hiện tiểu tâm tư của Cẩm Mặc về tình có thể tha thứ. Giờ phút này nghĩ muốn đối xử bình đẳng với bốn người nha hoàn nhưng chưa trực tiếp tha thứ cho Cẩm Mặc, đã biểu hiện không sai, dù sao hàng năm đều cũng ở Chu gia một thời gian, mửa dầm thấm đất đối với tác phong làm việc của tiểu Liễu Thị, ít nhiều đều có thể học được cách xuống tay.

Cẩm Mặc nghe ra thiếu phu nhân có ý muốn dùng nàng, lập tức đập đầu nói: "Nô tỳ biết sai rồi, sau này cũng không dám chưa được chủ tử cho phép mà tự tiện đụng chạm trong phòng, còn xin thiếu phu nhân tha thứ Cẩm Mặc một lần, Cẩm Mặc nhất định thay đổi, một lòng hầu hạ tốt thiếu phu nhân." Nếu không có chuyện gì làm, nàng đâu còn là đại nha hoàn chứ? Hầu phủ là nơi phú quý, chỉ cần nàng có thể đứng vững chân ở bên cạnh thiếu nữ nãi, mặc dù cả đời đều chỉ là nha hoàn cũng đủ rồi.

"Biết sai thì tốt, trên đường để tâm hầu hạ, đến Hầu phủ ta sẽ sắp xếp thích hợp cho người. Tốt, các người đi xuống trước đi, muốn đem thứ gì đó thì hãy chuẩn bị đi, đừng để thiếu đồ vật quan trọng." Thu xếp xong, A Kết bảo các nàng đi xuống, bọn nha hoàn có quy củ nha hoàn cần học, nàng cũng có việc muốn thỉnh giáo Tưởng ma ma.

Chờ đám người Lục Vân rời đi, A Kết nhìn nội thất, nhỏ giọng xin giúp đỡ từ Tưởng ma ma: "Ma ma, ta có cần phải học rất nhiều lễ tiết không?" Phụ thân là tú tài, mẫu thân ngăn nắp ưa sạch sẽ, dĩ nhiên thiếu phu nhân Chu gia đều có khí phách, A Kết biết nàng và muội muội so với nữ nhân nhà nông thì cứ chi có khéo hơn chút, nhưng cùng tiểu thư khuê các chân chính so sánh thì kém xa.

Tưởng ma ma đã sớm nghĩ tới, cười trấn an nói: "Cũng không phải quá nhiều, thiếu phu nhân hiện tại lời nói cử chỉ đều tốt, chỉ cần chú ý chút, gặp được phu nhân, thái thái bình thường cũng không có vấn đề gì, chỉ là quy củ hoàng gia nhiều, với thân phận Hầu gia hiện tại, sau này dự tiệc thì rất có khả năng gặp phải công chúa hay quận chúa, vậy thì phải học quý lady Chi Lễ, trên đường ma ma sẽ dạy thiếu phu nhân, rất đơn giản."

Quy củ đều là vật chết, đại cô nương chỉ kém ở việc chưa biết nhiều về thế giới bên ngoài, cái này không quá gấp, may mà đại cô nương tính tình yên lặng, không giống phụ nhân, rõ ràng không có kiến thức như người ta còn muốn thể hiện mình không kém như người ta, kết quả mất mặt xấu hổ.

Nghe nàng nói, A Kết trong lòng có chuẩn bị, cảm kích nói: "May mắn có ma ma theo giúp ta, loại địa phương đó, ta nằm mơ cũng chưa nghĩ tới."

Tưởng ma ma sờ tóc nàng, thăm thía mà nói: "Đại cô nương chỉ cần nhớ kỹ một câu, không nên có tâm hại người, nhưng không thể không có tâm phòng bị người. Người với người giao tiếp, đa số vì ích lợi, thoát nhìn ôn hòa nói chuyện dễ nghe, người đừng để ý những khách sáo kia, chỉ cần cân nhắc xem nghe lời của nàng hành sự thì sau này đối với người, đối nàng, hay đối với thiếu gia thậm chí Triệu gia sẽ có hậu quả gì, lại căn cứ vào những hậu quả đó để lựa chọn, nếu như không xác định rõ thì cứ nói có lẽ cho qua rồi về cùng thiếu gia thương lượng. Dù ở nơi nào, đề dặt cẩn thận đều không đủ."

A Kết âm thầm ghi nhớ.

Bên trong Triệu Trầm kêu nàng đi vào.

Tưởng ma ma nở nụ cười, "Đi đi, đạo lý lớn có rất nhiều, sau này chúng ta vừa nhìn vừa học, thiếu phu nhân vào nhà đi, người không ở nhà nhiều ngày, thiếu gia dùng cơm so với trước kia cũng ít đi."

A kết nhất thời đỏ mặt, bước nhanh vào phòng.

"Học hỏi kinh nghiệm từ Tưởng ma ma sao?" Triệu Trầm tựa vào chân, cười hỏi nàng, nói xong vươn tay, ý bảo nàng đi lên giường.

A Kết có nguyệt sự trong người nên cũng không sợ hấn làm loạn, ngoan ngoãn lên ngồi đối diện hấn. Triệu Trầm mát hứng, dậy ngồi xếp bằng, ôm nàng đến trên đùi, lúc này mới mẫn nguyệt, hỏi nàng cùng Tưởng ma ma đã nói gì, khi nàng phân phó nha hoàn thanh âm không nhỏ, hấn lại nghe thấy được.

A Kết không có gì giấu diếm hấn, nhẹ giọng nói ra.

Triệu Trầm cực kỳ đồng ý lời Tưởng ma ma nói, lục đục với nhau người tranh ta đoạt, không phải là vì ích lợi sao? Đương nhiên, cũng là vì tham lam, tham tiền, ham mê nữ sắc, tham thanh danh, tham quyền thế. Hấn đem điều mình nghĩ bổ sung cho nàng nghe, lại nói: "A Kết, đến chỗ bên kia, trừ bỏ ta cùng nương, người nào nàng cũng không cần toàn tâm tín nhiệm, bao gồm Tưởng ma ma cùng bốn nha hoàn kia, lòng người dễ đổi, nói không chừng khi

nào sẽ lợi dụng tín nhiệm của nàng mà cắn nàng một miếng, hiểu không?"

Làm sao A Kết có thể không hiểu?

Mạnh Trọng Cảnh đã cho nàng biết rõ cái gì là lòng người dễ đổi, Như nương dạy nàng tri nhân tri diện bất tri tâm(biết người biết mặt không biết lòng), mà Triệu Trầm..

Những thủ đoạn của hắn, so với cái gì đi nữa cũng đều âm hiểm

Nàng rất may mắn, Triệu Trầm chỉ là vì thú nàng, hắn đối nàng cũng là thật lòng, ít nhất hiện tại là vậy.

Thấy nàng nhìn chăm chăm mình xuất thần, thần sắc hơi chút mê mang, Triệu Trầm bỗng nhiên có chút bất an, hôn nhẹ trên trán nàng hỏi: "Nghĩ cái gì a?"

A Kết lắc đầu, không dám cho hắn biết nàng cũng không dám hoàn toàn tin hắn, khẳng định người này sẽ tức giận.

Nàng kiên quyết không nói, Triệu Trầm hỏi không ra, rất nhanh liền dòi dề tài, lại gần tai nàng nói thầm.

A Kết càng nghe mặt càng nóng, nói cái gì cũng không chịu đồng ý, đáng tiếc nam nữ sức lực cách xa nhau, đến buổi tối vẫn bị Triệu Trầm bá đạo lại ôn nhu cời trung y(quần áo trong), hắn dùng môi lưỡi công thành đoạt đất, nàng mỗi một tác đều thất thủ.

Một hồi bận rộn, ngày mùng tám ấy Triệu Trầm chính thức mang theo mẫu thân và thê tử khởi hành, từ biệt nhạc phụ nhạc mẫu, đi thuyền lên phía Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chương 46.1

Đoàn xe Triệu gia đi đến buổi trưa ngày thứ hai thì đến bến tàu Tề Trữ, khuôn vác hành lý phải phí chút thời gian, Triệu Trầm đưa Ninh thị và A Kết xuống xe trước, tới trà phường bên cạnh kênh đào dùng cơm.

Trà phường có hai tầng, Triệu Trầm chọn nhả gian tốt nhất lầu hai, cửa gỗ khắc nhánh liễu, đối diện chính là sông nước mênh mông, mùa đông nắng ấm chiếu ánh sáng nhàn nhạt. Gió sông thổi tới trước, khiến mũ che mặt xõa xuống trước mặt, A Kết vừa muốn vén lên, đã có bàn tay thon dài trắng nõn của nam nhân giúp nàng.

Nghĩ đến mẫu thân đang ngồi bên kia, A Kết nóng mặt, lặng lẽ lùi hai bước, muốn cách xa Triệu Trầm một chút.

Triệu Trầm không đuổi theo, chỉ là lo lắng hỏi nàng: "Gió lớn, có lạnh không?" Thanh âm rất thấp.

A Kết lắc đầu một cái, kính nguyệt của nàng có quy luật, hôm nay là ngày thứ năm cũng là ngày cuối cùng, đã gần như không có, cũng không sợ lạnh.

Triệu Trầm nhìn nàng, rất nhanh dòi tầm mắt, chỉ vào phong cảnh bờ sông giới thiệu từng cái cho nàng, khuôn mặt tuấn lãng sáng rỡ, khoe miệng hơi vênh, mắt phượng có chút vui vẻ không thấy rõ. Thân thể thê tử, hắn hiểu rõ, xem ra lần này sẽ không có ngoài ý muốn.

Hai người không ngắm cảnh nhiều, ngồi lại bên người Ninh thị, thức ăn được đưa lên, một nhà ba người tâm tình vui vẻ dùng cơm.

Sau khi ăn xong tiếp tục nghỉ ngơi gần nửa canh giờ, Trần Bình đến, hành lý đã cũng mang lên thuyền. Ninh thị gạt đầu một cái, đứng lên, Văn Mai và Tường ma ma chia ra hai mẹ chồng nàng dâu đeo mũ che mặt, không nhanh không chậm ra khỏi trà phường.

Bên bờ sông đỗ hai chiếc thuyền, phía trước cho một nhà ba người dùng để sinh hoạt thường ngày, cùng thuyền chỉ có nha hoàn bên cạnh Ninh thị và A Kết cũng đám nữ đầu bếp. Hành lý lớn cũng để ở phía sau thuyền lớn, Trần Bình dẫn một đám gia đình trông chừng.

Triệu Trầm đứng ở trên boong thuyền, đỡ Ninh thị cùng A Kết đi lên. A Kết lần đầu tiên lên thuyền, vừa thấy mới lạ vừa khản trương, không khỏi cầm tay trợ lực. Triệu Trầm nhìn nàng cười, A Kết đứng vững lập tức buông tay hắn, xoay người, ánh mắt vô ý rơi vào nút thắt dây thừng trên cột đá bên bờ, phía trên có vết lõm, dây thừng siết ở đó đang theo thân thuyền nhẹ nhàng lay động.

Gió lạnh xào xạc, trong lòng nổi buồn ly biệt bỗng nhiên lại dâng lên.

A Kết ngẩng đầu, nhìn bên bờ, nhìn bầu trời nơi xa, hôm qua nàng rời xa nhà, rất nhanh đã rời khỏi Đãng Châu rồi.

"Vào đi thôi, thuyền chuẩn bị khởi hành." Triệu Trầm kéo lại áo choàng trên người nàng, dịu dàng nói.

A Kết ngựa đầu nhìn hấn, trước cảnh đi xa, mắt đẹp mờ mịt bất an.

Triệu Trầm cầm tay nàng, ánh mắt dịu dàng mà kiên định.

~

Kinh thành.

Gần tới ngày nghỉ lớn của triều đình, các nha môn quan lại cũng bận rộn, cộng thêm việc mùa đông trời tối sớm, Triệu Duẩn Đình làm xong công vụ từ nha môn bộ Hộ ra ngoài thì trời đã rất tối. Tùy tùng bên người, Triệu Nguyên nhanh chóng thay hấn khoác lên áo choàng, hai người vội vã ra ngoài Hoàng Thành, trên đường gặp phải không ít đồng liêu chào hỏi, trời đông giá rét tất cả mọi người đều vội vã về nhà, găt đầu với nhau liền thôi.

Ra khỏi cửa thành, xe ngựa đã ở bên ngoài, Triệu Duẩn Đình lưu loát lên xe, Triệu Nguyên ngồi bên phụ xe, khép áo lại. Xe ngựa rất nhanh đi, trên đường người thừa thốt, hết sức im ắng, mấy tiếng vó ngựa đát đát càng tăng thêm tịch liêu.

Trong xe có đốt đèn, Triệu Duẩn Đình dựa vào trong xe nhắm mắt dưỡng thần, chờ trong đầu không lưu lại công sự, hấn từ trong lòng ngực lấy ra một phong thư, đọc lần nữa. Thư này là ngày hôm trước đến, thê tử mòng tám lên đường, hiện tại cũng ở trên thuyền nhi? Năm đó khi đưa Thừa Viễn về, hấn còn say tàu, cũng không biết đã nhiều năm như vậy, tật xấu say tàu của tiểu tử kia như thế nào rồi.

Hôm nay là mùng 9, nửa tháng nữa mới có thể đến.

Mười năm, cùng nàng tách ra suốt mười năm, rốt cục có thể mỗi ngày trở về phủ đều có thể thấy nàng.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, Triệu Duẩn Đình bỏ thư lại trong ngực, nghĩ đến nhưng người ở bên trong Hầu phủ, trên mặt không chút vui vẻ.

Sớm có nha hoàn vội vã về phía sau viện báo tin: "Thái phu nhân, phu nhân, Hầu gia trở lại!"

Tiếng nói tiếng cười trong phòng, chợt yên tĩnh trở lại.

Tần thị vốn là đang theo Thái phu nhân nói chuyện cười, nghe nha hoàn truyền rin, không nhịn được liền nhìn về phía cửa trước. Từ lần cung biến đến bây giờ, nàng đã hơn một tháng chưa cùng trượng phu ở cùng một chỗ, mấy lần không nhịn được đi tìm hấn, đều không thấy hấn. Tần thị biết trượng phu mới vừa ngồi lên chức Hộ bộ thượng thư, chính là thời điểm bận rộn, liền không đi phiền hấn, nhưng hôm nay trượng phu cố ý phân phó người một nhà ở chung một chỗ, nhất định là cuối cùng hấn cũng rảnh rồi, muốn ở cùng người nhà.

Bên ngoài truyền đến tiếng bọn nha hoàn hành lễ, Tần thị không nhịn được chính chính trăm phượng Hồng Bảo Thạch trên đầu, ngọn đèn đầy nhà, cũng không bằng ánh sáng lung linh từ bảo thạch huyết cấp từ(máu bò cạp), hơn nữa nàng mang một bộ hoa phục đỏ thắm thêu mẫu đơn, thật là tươi đẹp không gì sánh nổi.

Chỉ tiếc là thiếu tâm nhân.

Thái phu nhân thu hồi tầm mắt quan sát con dâu, nụ cười giấu cột trên khóe miệng chợt lóe rồi biến mất. Trước kia Hầu phủ không bằng Quốc Công phủ, nàng vì nhi tử nên vẫn dễ dàng tha thứ Tần thị kiêu căng ngu xuẩn, hôm nay Quốc Công phủ quyền thế ngập trời chỉ còn Tây Bắc Trần Bắc tướng quân, địa vị ở trong lòng hoàng thượng còn không bằng nhi tử của nàng, nàng tự nhiên không cần thiết phải nhìn kẻ ngu xuẩn làm hại mẫu tử bọn họ lục đục nữa. Trước kia vì Quốc Công phủ cần có Tần thị chống đỡ đến mười năm, hiện tại đám người tổ phụ (ông nội), Nhị thúc Tần thị chết thảm, nàng không những không có chút đau buồn, còn lấy việc phụ thân cùng Quốc Công phủ đoạn tuyệt quan hệ mà hy vọng xa vời rằng nhi tử sẽ nán lại nàng sao?

"Duẩn Đình trở lại, sao ngươi còn không truyền người dọn com?" Lúc Triệu Duẩn Đình tiến vào, Thái phu nhân bình tĩnh khiển trách.

Tần thị vừa mới mới vừa thấy trượng phu của mình, biết hấn không thích nàng om sòm, nàng không dám lên tiếng kêu hấn, chỉ lặng lẽ ngắm nhìn, hi vọng trượng phu có thể nhìn mình một cái, toàn bộ tinh thần đều ở trên người nam nhân, cũng không nghe được bà mẫu(mẹ chồng) khiển trách.

Thấy Thái phu nhân lạnh mặt, đại nha hoàn Từ Oánh sau lưng Tần thị nhẹ nhàng tiến lên từng bước, cười nhắc nhở: "Phu nhân, Hầu gia trở lại, nô tỳ phân phó phòng bếp đem bữa tối lên được không ạ?"

Nàng đứng đứng chỗ, vừa đứng chặn lại tầm mắt Tần thị, Tần thị có chút buồn bực nàng, nhưng cũng găt đầu một cái, "Mau đi đi." Nói xong lập tức nhìn hướng đối diện, hai phu thê một trái một phải ngồi bên Thái phu nhân.

Triệu Duẩn Đình lại không nhìn nàng, giải thích với Thái phu nhân: "Trong nha môn bận rộn, làm phiền mẫu thân đợi lâu."

Thái phu nhân yêu thương nhi tử duy nhất, cười nói: "Không có sao, chúng ta cũng vừa ngồi xuống không bao lâu, ngược lại là con, chó chỉ lo đại sự triều đình, nhìn con càng ngày càng gầy ốm, một lát ăn nhiều một chút, tối nay mẫu thân cố ý làm cho con bát canh đầu cá, cho con bồi bổ."

Triệu Duẩn Đình cười cười, lại cùng mẫu thân nói mấy câu, ánh mắt liền chuyển sang ba người con đang ngồi bên trái.

Con thứ Triệu Thanh, năm nay mười lăm tuổi, khi còn bé thường thường chạy theo sau lưng đại ca hấn, năm đó đại ca hấn rời nhà là lúc hấn sáu tuổi, chắc cũng có chút ấn tượng nhỉ? Con trai thứ ba Triệu Hàm cùng nữ nhi duy nhất Triệu Nghi đều chín tuổi, chỉ kém hai tháng, chưa từng ra mắt đại ca bọn họ, nữ nhi dễ nói, còn nhi tử thứ ba, chỉ mong sau này Thừa Viễn nhìn thấy đệ đệ này hiểu chuyện, trong lòng sẽ ít hận ý hơn.

Thừa dịp bọn nha hoàn dọn cơm, Triệu Duẩn Đình hỏi ba đứa bé một ít chuyện.

Người bên ngoài nghĩ hấn có hai trường tử, nhưng ở trong mắt Triệu Duẩn Đình, chỉ có hai tử của nàng với hấn mới là trường tử, những người con khác cũng giống nhau, không bằng trường, nhưng vẫn là cốt nhục, mặc dù đều không phải là hấn muốn.

Hỏi xong, thức ăn trên bàn đã dọn xong, Triệu Duẩn Đình liền bảo mọi người ăn cơm.

Nhất thời trong phòng chỉ có tiếng dùng cơm nhỏ nhẹ, cực kỳ yên tĩnh.

Thái phu nhân cao tuổi, ăn ít cơm, ở trên bàn cơm thời gian chủ yếu là cùng tiểu bối dùng cơm. Không có khẩu vị ăn, tâm tư bắt đầu chuyển động. Nhi tử đột nhiên gọi tất cả mọi người đến, hai di nương cũng có bàn nhỏ, rốt cuộc có chuyện gì muốn thương lượng chứ? Những năm này trừ một chút vui mừng, chưa hề có chuyện này...

Triệu Duẩn Đình cũng không để cho nàng suy đoán quá lâu, chờ canh thừa thịt nguội được bung đi thay thành trà, hấn thưởng thức chút trà, ánh mắt quét một vòng, bình tĩnh nói với Thái phu nhân: "Mẫu thân, tháng mười này Thừa Viễn đã lấy vợ, Thừa Văn cũng đến tuổi thành gia, từ hôm nay trên dưới trong phủ liền sửa lại gọi đi, bỏ đi ít chữ, gọi theo thứ tự."

Lời vừa nói ra, sắc mặt Tần thị thay đổi, đang yên ổn, tại sao lại nói đến người kia?

Sắc mặt Thái phu nhân một chút cũng chẳng tốt hơn, buông mạnh ly trà trong tay: "Thừa Viễn là trưởng tử Hầu phủ, sao việc hấn thành thân, ta là tổ mẫu(bà nội) cái gì cũng không biết? Duẩn Đình, trong mắt con rốt cuộc có còn mẫu thân này hay không? Con là muốn ta tức chết phải không?" Thanh âm nghiêm nghị, rơi xuống đất có tiếng

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Chương 46.2

Mẫu thân nóng nảy, sắc mặt Tần thị tốt lên chút, nhìn chăm chăm trưởng phu xem hấn trả lời như thế nào. Đằng sau bên phải nàng, chỗ bàn nhỏ Vạn di nương và Chu di nương không hện mà cùng nhìn về phía con của mình, trong lòng mỗi người đều có cân nhắc. Mà trên bàn lớn, Triệu Thanh mặc áo màu xanh đang ngồi ngay ngắn, mặc dù không cười nhưng ai nhìn vào cũng thấy đang vui vẻ, Triệu Hàm khoe miệng là cong lên, tò mò lại mong đợi nhìn phụ thân, chỉ có nha đầu Triệu Nghi thì mặt lộ vẻ mờ mịt, giống như đã quên mình còn có một ca ca.

Triệu Duẩn Đình rất hiểu mẫu thân của mình, biết nàng cũng không quan tâm trưởng tôn(cháu trai trưởng) thành thân cùng ai hay không, chẳng qua là tức giận nàng không có tin tức, liền có chút bất đắc dĩ nói: "Mẫu thân đừng nóng vội, chuyện này ta cũng mới biết hôm nay, hấn ở quê, mình nhìn trúng con gái một tú tài rồi trực tiếp cưới, thật là hồ đồ... Dù sao cũng là cưới hỏi đằng hoàng nên cũng chỉ có thể như vậy. Mẫu thân, trước đó Thừa Viễn không muốn trở về, hiện tại nếu đã thành gia, ta sẽ phái người đi đón bọn họ, cũng không thể để cho đích trưởng tôn (cháu đích tôn) Triệu gia cũng sinh ở bên ngoài."

Thái phu nhân trầm mặc.

Vì sao trưởng tôn rồi đi trong lòng mọi người trong nhà biết rõ ràng, nhưng để dễ nghe, chỉ nói với bên ngoài hai tử không hiểu chuyện không chịu ở trong nhà. Nàng không thích con dâu đoán mệnh kia sử dụng thứ gì thu hút nhi tử một lòng với nàng, đối với trưởng tôn ngộ nghịch bất hiếu mà con dâu trước sinh càng không có chút hảo cảm, chẳng qua là, Triệu Trầm dù sao cũng là trưởng tử Triệu gia, hấn không muốn trở về còn được, chứ nàng là tổ mẫu, có đạo lý ngăn cản hấn trở lại. Thôi, bần nhảo nàng không thành trường, đường đường trưởng tử Hầu phủ lại cưới nữ nhi tú tài, trở về thì trở về, nàng có thể xem náo nhiệt.

Thật nhanh nhìn lướt qua Tần thị, Thái phu nhân dùng giọng điệu chỉ tiếc rên rỉ không thành thếp nói: "Đứa nhỏ này, từ nhỏ đã cố chấp không nghe khuyên bảo, ở bên này ta cũng chuẩn bị cho hấn mấy người tốt lắm, vậy mà hấn không nói một tiếng tự thú thê! Hấn từ nhỏ không hôn ta, không để tổ mẫu ta đây ở trong mắt cũng được, con đối với hấn móc tim móc phổi, sao ngay cả con hấn cũng không nói chứ? Mau gọi trở lại đi, Thừa Viễn mới mười tám, tốt nhất con nên trông nom, có lẽ còn có thể thay đổi, đến lúc đó kiểm cho hấn việc gì đó để làm, tránh cho hấn tiếp tục chơi bời lêu lổng."

Triệu Duẩn Đình vuốt cằm, xoay người cười cười với Triệu Thanh: "Thừa Văn, lúc đại ca con đi, Tam đệ và muội của con còn chưa ra đời, ta nhớ khi còn bé con rất thích cùng đại ca chơi, con còn nhớ rõ hấn không?"

Triệu Thanh đứng dậy rồi ghé, có chút lúng túng đáp: "Nói thật, đáng về đại ca nhi tử nhớ không rõ lắm, chỉ nhớ có lần đại ca mang con đi trong rừng trúc đào măng, đại ca đào xong thì cho con ôm... Chớp mắt một cái chúng con cũng lớn, không biết đáng về hiện tại của đại ca như thế nào."

Chuyện đào măng này Triệu Duẩn Đình cũng nhớ, khi đó trong nhà còn không có biến cố, hấn vào rừng trúc tìm hai đứa bé, chỉ thấy trưởng tử bảy tuổi đang đào hăng say, thứ tử bốn tuổi đang ôm măng mùa xuân đứng ở một bên, cả người là đất. Nhìn thấy hấn tới, trưởng tử nhanh chân bỏ chạy, sau khi bị bắt lập tức ngoan ngoãn nhận sai, linh động giảo hoạt. Lại nghĩ đến lần trước thiếu chút nữa dùng bộ mặt lạnh của thiếu niên muốn làm hấn tức chết, trong lòng Triệu Duẩn Đình thôn thức, khoát tay với ba đứa bé: "Tốt lắm, sắc trời không còn sớm, các con cũng đi xuống đi, sau này hãy thân thiết chút với đại ca các con, còn có Nghi Nhi, không phải con đã học nữ công sao, có thể thêu hà bao tặng trưởng tẩu của con."

Triệu Nghi ngưng ngừng nói: "Chỉ sợ trưởng tẩu chê hà bao con làm khó coi, ta vừa mới học đây."

Trong nhà có một cô nương, Triệu Duẩn Đình đối với nữ nhi này so với nhóm nhi tử đối xử khá hơn một chút, cười nói: " Trưởng tẩu con rất tốt, sẽ không chê con, nói không chừng còn có thể chỉ điểm việc thêu thùa cho con, yên tâm đi." Hấn chưa từng thấy con dâu, nhưng nghe thê tử nói qua, biết là cô nương tốt dịu dàng hiền huệ, thê tử và trưởng tử đều nói tốt, hấn tự nhiên tin tưởng.

Triệu Nghi liền cao hứng cười, khéo léo chào tạm biệt tổ mẫu, phụ thân và đích mẫu(mẹ cả), đi theo sau lưng hai ca ca ra ngoài.

Tần thị không vui, tròn mắt nhìn thứ nữ một cái, nghiêng đầu nói với hai di nương: "Các người cũng đi xuống đi."

Vạn di nương và Chu di nương lập tức đứng lên, hành lễ cáo lui.

Những kẻ chứng mắt đã đi, tâm tình Tần thị rất tốt, cười hỏi nam nhân đối diện: "Hầu gia, chúng ta cùng nhau đưa mẫu thân trở về phòng chứ?"

Trượng phu không thích về hậu viện, mỗi tháng chỉ ở với một thê hai thiệp mỗi phòng một đêm. Hai năm đầu Tần thị còn cho là trong lòng trượng phu vẫn nhớ đến người đã chết đi kia, sau khi nàng sinh nhi tử, Chu di nương sinh nữ nhi, mười năm qua trượng phu vẫn giữ quy củ này, Tần thị liền hiểu trượng phu chính là như vậy, không nặng nữ sắc. Đêm dài mệnh mang chỉ có một đêm có thể nhìn thấy trượng phu, nàng dĩ nhiên sẽ mất mát, nhưng nàng thích hấn, nào sợ việc hấn chưa từng cho nàng khuôn mặt tươi cười, nàng cũng không quan tâm, dù sao ngoại trừ mẹ chồng cùng ba đứa bé, nàng chưa từng thấy trượng phu cho người nào khuôn mặt tươi cười. Trước mắt, đã thật lâu trượng phu không đặt chân hậu viện, tối nay nàng sẽ cố gắng, có lẽ sẽ có thể khuyên được hấn đến nhà mình.

Nàng biết trượng phu bất mãn với Quốc Công phủ, hiện tại Quốc Công phủ đã thua, con giận của hấn cũng nên biến mất phải không? Hai người dù sao cũng làm phu thê mười năm. Đối với Quốc Công phủ, kể từ sau khi tổ mẫu(bà nội) và Hoàng ngoại tổ mẫu(bà ngoại) thương yêu nàng qua đời, Tần thị đã không còn chút tình cảm, trượng phu không thích nàng về nhà mẹ đẻ, nàng cũng không đi, dù sao nàng cũng có nhi tử, không có gì đáng giá để oán trách.

Triệu Duẩn Đình không nhìn nàng, tự mình đỡ Thái phu nhân đứng lên, cũng không quay đầu lại nói: "Ta có việc muốn cùng Thái phu nhân thương lượng, người tự trở về đi."

Tần thị kiêu căng thành tính, hơi bất mãn liền muốn đi Quốc Công phủ tố cáo, phu thê Định Tây tướng quân giáo hoạt, nói rằng khi nàng ta tới thì biểu hiện của bọn họ đối với Đại phòng thật là tốt. Những năm nay hấn âm thầm nương nhờ vào Đường Văn Đế, không chấp nhận người ngoài có nửa điểm hoài nghi, vì vậy không thể không bỏ mặc Tần thị, dù sao hấn cùng với nàng duy trì sự hoà thuận bên ngoài, trên công việc lại đối nghịch với Quốc Công phủ, bọn họ cũng chỉ nghĩ rằng hấn đối với việc bị Tần gia bức hôn bất mãn, nhưng vẫn đồng ý cùng Tần thị ngày qua ngày, nếu hấn cưới Tần thị nhưng vẫn không đụng, chỉ cần Tần thị truyền đi, Quốc Công phủ nhất định sẽ hiểu hấn đã không phải chỉ là bất mãn đơn thuần, ắt sẽ để ý hấn khắp nơi, dù là ảnh hưởng tới đại sự hay là tiết lộ hành tung thê tử, hấn cũng thua.

Hôm nay đại thế đã định, Đường Văn Đế để hấn tiếp tục cùng Tần thị lá mặt lá trái, vậy hấn sẽ để Tần thị tiếp tục làm công việc chủ mẫu của nàng, mặc kệ chuyện lớn chuyện nhỏ của nàng và Thái phu nhân ở bên trong phủ, bên ngoài tiếp tục lấy thân phận Hầu phu nhân đi dự tiệc, nhưng hấn không bao giờ ... đặt chân vào viện bất kỳ người nào trong ba người các nàng nữa.

Trong nửa đời hấn có lỗi với Lan Dung, nửa đời sau hấn sẽ ở bên nàng.

Hai mẫu tử đều không có nhìn biểu tình của Tần thị ở sau lưng, đỡ Thái phu nhân đến Vinh Thọ Đường.

Không có người bên cạnh, Thái phu nhân không chút nào che giấu con giận của mình, nằm nghiêng trên tháp châm chọc nói: "Ta không tin Thừa Viễn thành thân thì con không biết chuyện, tốt lắm, con không muốn ta trông nom, ta cũng không trông nom, nói, bây giờ còn có đại sự gì cần cùng ta thương lượng?" Đại sự, thật là hiếm lạ, năm đó nàng để cho nhi tử cưới cháu gái của mình thì hấn sống chết chỉ đồng ý Ninh thị, nàng vì tiền đồ của hấn khuyên hấn hưu thê, hấn nói giận đùng đùng, phàm là đại sự, hấn chưa từng nghe nàng, bây giờ lại còn có thể tìm nàng thương lượng sao?

Trong phòng một người làm cũng không có, bên ngoài do tùy tùng tâm phúc của hấn Triệu Nguyên tự mình canh giữ, Triệu Duẩn Đình trầm mặc trong chốc lát, quỳ xuống trước mặt Thái phu nhân: "Nhi tử bất hiếu, nhiều năm như vậy có chuyện vẫn lừa dối mẫu thân, kính xin mẫu thân sau khi nghe không cần quá tức giận, lại càng không nên nói ra ngoài."

Thái phu nhân cả kinh ngồi dậy, vội vàng dịu hấn: "Rốt cuộc là chuyện gì, trên đất lạnh, đứng lên đi, chúng ta nói chuyện cần gì phải vậy?" Đời này nàng sinh một nhi tử, thời điểm tức giận chỉ hận không có sinh hấn, nhưng chưa bao giờ muốn quan hệ mẫu tử âm ỉ quá mức, đến mức độ nhi tử chỉ vì việc nhỏ thì phải động một tí liền muốn quý.

Triệu Duẩn Đình không đứng lên, rũ mắt nói: "Mẫu thân, người biết, trong lòng ta chỉ có một người là Lan Dung, năm đó tình thế như thế, ta không muốn Lan Dung ở lại Hầu phủ chịu khổ, lại không muốn hưu nàng, nên cho nàng giả chết, kì thật là mang đi nơi khác, những năm nay Thừa Viễn vẫn luôn ở cùng nàng, cuối tháng Thừa Viễn trở về, Lan Dung cũng sẽ trở lại."

Giống như ngũ lôi oanh đình, cả người Thái phu nhân run rẩy, chỉ vào người đang quỳ trên đất, cặp mắt bởi vì tức giận sắp lòi ra: "Người, người lập lại lần nữa!"

Triệu Duẩn Đình ngẩng đầu, nhìn thẳng nàng nói: "Con nói Lan Dung không chết, nàng... Nương, nương người làm sao vậy?"

Lời còn chưa dứt lão nhân trên tháp bỗng ngã về một bên, Triệu Duẩn Đình vội vàng tiếp được, vừa muốn kêu Triệu Nguyên đi gọi đại phu, cánh tay

chợt đau nhói, trong ngực vang lên tiếng khóc nức nở của lão nhân: "Cuối cùng nàng có cái gì tốt, nàng có nơi nào đáng giá để người đợi nàng như thế, ngay cả mẹ ruột cũng không quan trọng bằng nàng... Người để cho nàng trở lại, là muốn nàng làm ta tức chết sao? Không cần người làm thế, ta đây sẽ chết đi, ta cho nàng thoải mái, sau này nàng ở Hầu phủ nói cái gì chính là cái đó, Tàn thị người cũng hưu đi, cho người một nhà các người sống qua ngày!" Vừa nói dùng sức mà giấy giữa, đưa cổ muốn va vào thứ gì đó. Nàng là thật không muốn sống, nhitừ dấu điểm nàng mười năm, trong mắt đâu còn có mẫu thân này nữa.

Triệu Duẫn đình cúi đầu, nhìn mẫu thân tóc hoa râm, đầu nhúc nhúc rách ra, hấn vẫn không hiểu, thế tử có nơi nào không tốt, để cho mẫu thân không thích nàng như thế!

Hấn từ từ buông tay ra, tiếp tục quỳ xuống, ngơ ngác nói: "Nương, người chết đi, người chết đi rồi, sau khi nhitừ an táng cho người sau lập tức kết thúc chính mình, đi xuống cùng người."

Thái phu nhân vụn vụn không ngờ tới nhitừ sẽ nói ra lời đại nghịch bất đạo như thế, tim gan phổi như bị người lật ngược, đau đến mức nàng sắp nghẹt thở, "Người, người vậy mà nhẫn tâm để cho ta đi chết sao? Người có biết ta năm đó vì sinh người chịu bao nhiêu khổ? Người..."

"Con không muốn nương chết, nhưng nương không cho con đường sống, Nương sinh con nuôi con, con không bỏ được, Lan Dung là trái tim của con, con cũng không bỏ được, nếu như làm thế nào nương cũng không chịu tiếp nhận Lan Dung, vậy con chỉ có chết mới có thể không làm... hai người các người thất vọng." Triệu Duẫn Đình mặt không đổi sắc nói, khóe mắt lại có nước mắt lăn xuống, "Nương, con còn nhớ rõ, khi còn bé con muốn cái gì, người cũng sẽ cho con. Phụ thân vô dụng, để cho người ở trước mặt những phu nhân thái thái khác không ngốc đầu lên được, cho nên nhitừ cố gắng đi lên, muốn cho nương về vang, hiện tại nhitừ đã làm được, nhưng nương không thể nghe theo con một lần sao? Nhitừ đòi này chỉ muốn Lan Dung, nương không thể thành toàn cho ta sao?"

Nam nhân bốn mươi tuổi, vì một nữ nhân mà khóc.

Trong lòng Thái phu nhân vừa chua vừa chát vừa hận vừa thương, hận Ninh thị tiện hại nhitừ biến thành như vậy, đau nhitừ vì hôm nay mà phải chịu hết chế nhạo, hai loại tình cảm mãnh liệt sôi trào chẳng phân biệt được trên dưới, nhưng nhitừ đang quỳ ở nơi đó, nàng không cách nào ngoan tâm không đáp ứng hấn.

"Người đứng lên trước đã." Hồi lâu sau, Thái phu nhân vô lực nói.

"Nương đồng ý để cho Lan Dung trở lại?" Nước mắt Triệu Duẫn Đình đã ngừng, cất giọng hỏi.

Thái phu nhân hừ lạnh một tiếng, không có trực tiếp đáp lời: "Vậy con nói, nàng lấy thân phận gì để trở lại? Lần trước là con nói với ta, Tàn thị không thể hưu, hãy nói Ninh thị là người đã chết, giờ con đưa nàng trở lại, bị hoàng thượng biết, sẽ không trị người tội khi quân sao?"

Nói như vậy chính là muốn đồng ý, Triệu Duẫn Đình thờ phào nhẹ nhõm, đứng dậy giải thích: "Hoàng thượng biết Lan Dung còn sống, cũng chuẩn con mang nàng về nhà, chỉ là không thể lộ ra ngoài. Nương, con cho Lan Dung lấy thân phận nghĩa mẫu của Thừa Viễn để ở lại Hầu phủ. Những năm nay người làm bên trong Hầu phủ cũng thay đổi nhiều, trừ lão bộc bên cạnh mẫu tử chúng ta, không ai biết Lan Dung, chỉ cần nương không nói, chuyện sẽ không truyền đi."

Thái phu nhân cười lạnh: "Thật chu toàn. Tàn thị a, sau này con chắc chắn sẽ không đi viện người ngoài phải không, Tàn thị ngu xuẩn cũng không có ngu xuẩn đến mức không nhìn ra chuyện của con cùng nghĩa mẫu Thừa Viễn, đến lúc đó lại thành chuyện Duyên Bình Hầu và nghĩa mẫu của trưởng tử thì làm sao bây giờ?"

Triệu Duẫn Đình sớm đã có chuẩn bị: "Chuyện này không để mẫu thân lo ngại, phía Tàn thị con tự có biện pháp để cho nàng câm miệng, nương không làm khó Lan Dung chính là giúp con, giúp Triệu gia."

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 47.1

Một viên đá làm gọn ngàn tảng sóng, đối với Duyên Bình hầu phủ mà nói, tin tức đại thiếu gia sắp trở về là khối đá lớn phá vỡ sự yên tĩnh nhiều năm trong phủ.

Trượng phu không đến, Tàn thị vô cùng thất vọng, trở về Duy Phương viện của mình.

Trước khi xuất giá, nàng là cô nương được phủ Quốc Công sủng ái, đồ cưới mang đến dùng mấy đời không hết, ngoại trừ để lấy lòng mẹ chồng bèn tặng mấy thứ tốt cho nàng, trong tay Tàn thị vẫn nắm nhiều ngân phiếu. Nàng từ trước đến nay tiêu xài xa hoa, trong nhà ngoài nhà đều đã trang trí nguy nga lộng lẫy, nhưng cho dù tốt thì thế nào, đđlqđ trượng phu vẫn không vì nguyên nhân nơi này thoải mái mà tới nhiều hơn.

Về mặt Tần thị mệt mỏi nằm nghiêng ở trên giường, cầm kính Tây Dương tinh xảo trong tay, đây là thứ tốt mà trong cung ban cho, so với gương đồng rõ ràng hơn, đến những sợi tóc nhỏ ở gáy cũng thấy được. Tần thị nhìn mỹ nhân trong kính, ngón tay theo trán từ từ dời xuống, mi kẻ dài, làn da như mỡ đông (ý chỉ láng bóng), mình đã 26 tuổi, xem ra so với lúc mười sáu tuổi hồi đó hình như không có gì khác biệt, mỗi lần yến hội nhất định điểm quan quân phương. Cái người tên Lan Dung luôn được trượng phu nhớ ở trong lòng đến nay không quên được có đáng về gì? Dù cho nàng ta tốt nhưng có thể so sánh được với mình sao?

Con trai của nàng ta muốn trở về sao?

Tần thị hạ gương, nghiêng người ở trên đệm dựa, cố gắng nhớ lại dáng vẻ của Triệu Trầm. Hắn rời nhà khi chín tuổi, đến nay gần chín năm, nàng đã sớm không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ Triệu Trầm cùng trượng phu rất giống nhau, mỗi lần nhìn thấy hắn, mọi người đều ghen tị, gấp gáp muốn sinh một đứa giống trượng phu hơn trưởng tử, mà nhi tử của nàng mới chân chính là trưởng tử của Hầu phủ, nàng muốn nhi tử của mình kế thừa tước vị trượng phu.

Sau khi sinh Hàm nhi, nàng cố gắng đoạt vị trí thế tử hắn nên, đều là Hầu phu nhân, thân phận nàng cao hơn Ninh thị nhiều như vậy, dựa vào cái gì trưởng tử của nàng không thể nhận chức thế tử? Triệu Trầm mạng lớn không chết, nàng bị trượng phu đánh một cái tát thì tính sao, Triệu Trầm không có vị trí thế tử, tiền đề tự mình hạ chiếu, dù cho giờ Triệu Trầm trở về, hắn cũng chỉ là phế nhân nuôi ở nông thôn, thế tử cũng cười ở quê, có thể nghĩ kiên thức của hắn sao có thể so sánh với nhi tử nàng ti mi dạy dỗ chứ?

Nghĩ đến trượng phu đối với nhi tử yêu thương, Tần thị không khỏi nở nụ cười. Hiện tại trượng phu báo được thù, giữ hai người không còn khoảng cách, hắn lại coi trọng nhi tử của nàng, chỉ cần Triệu Trầm không có được lòng hắn, chỉ cần nhi tử ở trước mặt trượng phu nói chút lời hay của nàng, chỉ cần trượng phu trở lại chỗ nàng, nàng hầu hạ hắn chu đáo, một lần mà tháo gỡ khúc mắc mấy năm nay, cuộc sống của nàng sẽ càng ngày càng tốt.

"Từ Oánh, hai ngày này người cẩn thận quan sát, xem Hầu gia chuẩn bị để cho phu thê đại thiếu gia ở nơi nào." Tần thị nhẹ nhàng nói, "Đại thiếu gia ở bên ngoài nhiều năm như vậy, khó mới trở về được, ta là đích mẫu (mẹ cả- sau này ta sẽ để mẹ cả luôn nha), phải chuẩn bị lễ vật tốt."

Từ Oánh nhìn nữ nhân kiều mỹ trên giường nhỏ, nhỏ giọng hỏi: "Phu nhân nghĩ muốn đưa lễ vật gì chưa?"

Tần thị cười gật đầu, nhưng không nói gì.

Từ Oánh không dám hỏi nữa, xoay người lui ra ngoài, ra ngoài thì tiện tay đóng cửa lại. Phu nhân lưu luyện si mê Hầu gia nên không rõ, các nàng là hạ nhân đều hiểu rõ những thứ này, Hầu gia cho tới bây giờ chưa từng đặt phu nhân trong mắt, lần này đại thiếu gia trở về, chẳng lẽ phu nhân muốn làm mấy chuyện xấu sao? Nếu thật sự như vậy, nàng nhất định phải khuyên, năm đó Lý ma ma là bà vú của phu nhân vì ý có Quốc Công Phu làm chỗ dựa thay phu nhân nên mới bày mưu tính kế hãm hại đại thiếu gia, sau đó bà ta mới bị Hầu gia sai người loạn côn đánh chết, nàng cũng không nghĩ muốn rập khuôn theo Lý ma ma.

~

Ba huynh muội Triệu Thanh từ đại sảnh ra ngoài có một đoạn là cùng đường, ngoại trừ hai cái đèn lồng thấp ở phía trước, nha hoàn gã sai vật đều theo ở phía sau, để cho chủ tử tiện nói chuyện.

Triệu Nghi vẫn đi theo Triệu Thanh như cũ, tò mò hỏi hắn: "Nhị ca, đại ca có phải rất giống phụ thân hay không? Người khác có ở chung được hay không?" Trong nhà này có hai người ca ca, mặt mày đều giống phụ thân, chỉ là Nhị ca ôn nhuận như ngọc nên ít đi về rét lạnh anh khí như trên người phụ thân, Tam ca lại giống ông cụ non, tuổi còn chưa nhiều mà hắn lại thể hiện vẻ trầm ổn nên càng thú vị.

Triệu Hàm không nghiêng đầu qua xem, lại chú ý lắng nghe.

Triệu Thanh mỉm cười: "Nhị ca thực sự nhớ không rõ lắm, thời điểm đại ca chuyển ra ta còn không lớn hơn các người, làm sao có thể nhớ rõ? Nhưng cũng như ta vừa mới nghe cùng phụ thân nói, đại ca mới trước đây đồng ý đưa ta theo cùng dạo chơi, khẳng định rất hòa thuận, huynh muội kính trọng chúng ta hắn thì đại ca sẽ chiều cổ chúng ta, muội muội cũng có thể đi tìm đại tẩu nói chuyện giải buồn."

"Ừ, không biết đại tẩu trông thế nào, thật muốn nhìn thấy sớm." Triệu Nghi vui mừng nói. Nàng là thứ nữ, mặc dù tại hầu phủ vẫn rất tốt nhưng khi ra ngoài đều chịu chút vắng vẻ, huống hồ mỗi lần Tần thị đều không tình nguyện cho nàng ra ngoài, nàng cũng không muốn ra ngoài, trong nhà không có tỷ muội, nếu trường tẩu hiền lành, nàng liền có bạn kèm rồi.

Triệu Hàm cũng cười, chỉ là đáy mắt thâm sâu thoáng hiện lên vẻ lo lắng. Đại ca cùng mẫu thân và ngoại tổ phụ (ông ngoại) có ân oán thì hắn đã sớm biết, đại ca có lẽ sẽ đối xử tốt với Nhị ca và muội muội, nhưng đối với người đệ đệ là hắn, chỉ sợ trong lòng sẽ oán trách, không biết bây giờ bắt đầu bù lại có kịp không.

Đến giao lộ, Triệu Thanh sờ sờ đầu Triệu Nghi, dặn dò nha hoàn thân cận chăm sóc nàng cẩn thận, rồi cùng Triệu Hàm rẽ vào hướng khác về phong. Trong nhà phân biệt dòng chính thứ rõ ràng, phụ thân lại sắp xếp hắn cùng Tam đệ ở cùng một việc, bình thường dạy dỗ cùng nhau. Triệu Thanh không có gì thắc mắc, về phần Tam đệ của hắn...

Triệu Thanh ghé mắt nhìn lại, bên người Tam đệ mang trường bào màu xanh ngọc cổ tròn, vẻ mặt bình tĩnh mắt phượng buông xuống, không biết suy nghĩ cái gì.

So với Tần thị, Tam đệ thận trọng hơn, không tới mười tuổi, đã có lòng dạ.

Khi đại ca chín tuổi thì thế nào nhỉ?

Triệu Thanh đương nhiên nhớ rõ.

Mẹ cả mất sớm, phụ thân cưới người mới, đại ca hình như thay đổi, trên mặt không còn tươi cười, trong mắt chỉ có âm trầm, nhìn ai cũng có hận ý, chỉ có ở trước mặt hắn, có lẽ đại ca là cảm thấy hai người đều là tiểu hài tử nên không có gì cần phòng bị, trên mặt mới lộ ra bi thống ưu thương. Thân phận xấu hổ, cái gì cũng không dám nói, nên hắn chỉ ngồi yên bên cạnh đại ca. Về sau Tần thị muốn hại đại ca, cũng tiện thể khiến hắn và đại ca cùng rơi xuống nước, người ở bên ngoài nghĩ rằng hắn đẩy đại ca vào trong nước. Hai huynh đệ sinh bệnh nặng, Triệu Thanh cho rằng khi đó đại ca sẽ không còn cùng hắn dạo chơi, đại ca lại giải thích với hắn, nói là mình liên lụy hắn, Triệu Thanh nhớ rõ mình đã khóc.

Hắn có thân nương(mẹ ruột), mặc dù chỉ là di nương, ngoài việc mồng một và mười lăm hàng tháng gặp gỡ, phụ thân không cho hắn gặp di nương.

Hắn có hai cái mẹ cả, ai cũng chưa từng coi trọng hắn, Ninh thị là không để bụng, Tần thị là chúng mất.

Tất cả Hầu phủ, đối với hắn vào năm sáu tuổi mà nói, ngoại trừ phụ thân cao cao tại thượng, cũng chỉ có đại ca thật tình đối xử tốt với hắn.

Đại ca tin tưởng hắn, hắn khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Bệnh không lâu, đại ca liền đi, trước khi đi mặt không chút thay đổi nói với hắn, chỉ cần hắn(Triệu Thanh) coi hắn(Triệu Trầm) là đại ca thì bọn hắn vẫn là huynh đệ.

Đã nhiều năm như vậy, hài tử lúc trước giờ đã lớn lên, chỉ một câu nói thuở còn nhỏ, không biết đại ca có nhớ rõ hay không. Triệu Thanh nhớ rõ, còn để ở trong lòng, nhưng lòng người dễ đổi, hắn không biết hiện tại Triệu Trầm biến thành dạng gì, chỉ biết là nếu hắn vẫn muốn cùng thứ đệ dạo chơi, hắn sẽ vui vẻ đi cùng.

Còn Tam đệ, còn phải xem tạo hóa sắp xếp thế nào.

~

Vận chuyển trên sông, trời chưa sáng hẳn, nhóm người chèo thuyền đã dùng com từ sớm, tinh thần sảng khoái kéo dây thừng, tiếp tục chèo thuyền.

Ào ào tiếng nước, cộng thêm tiếng huy động mái chèo.

Hôm nay do Cẩm Mặc trực, từ sớm đã tới đây tiếp nhận gác đêm thay Lục Vân, Lục Vân vừa gấp xếp chăn xong, chỉ vào bên trong nhỏ giọng nói: "Thiếu gia và thiếu phu nhân còn chưa dậy."

Cẩm Mặc gật đầu, cười vén rèm thay nàng.

Sau khi Lục Vân đi, Cẩm Mặc nhìn phòng kế nhỏ nhỏ, cảm lấy khăn rón rén lau chùi.

Cả con thuyền phân thành ba nhóm, người chèo thuyền ở phía trước, nha hoàn và vú già ở phía sau, nước ẩm thức ăn cũng đều chuẩn bị ở phía sau. Còn nhóm người chủ tử ở dưới cánh buồm rộng nhất, gian giữa có một tấm ngăn chia làm tả hữu(trái phải), sắp xếp ba phòng kế, bên ngoài xem như phòng khách nhỏ nhỏ, bên trong là nơi chủ nhân nghỉ ngơi, bên trong cùng có là nơi ngủ nhỏ nhỏ.

Lau dọn xong rồi, Cẩm Mặc rửa tay, ra ngoài hắt nước vào sông, sau đó tiến vào, vẫn không có động tĩnh gì từ bên trong, liền ngồi ở trên tháp, đầu dựa vào tấm vách, chuẩn bị chợp mắt một lát. Mấy người nha hoàn các nàng ngủ chung giường, tối hôm qua nằm kề Thuý Ngọc, tiểu nha đầu đi ngủ lại cướp chăn của nàng, hại nàng hơn nửa đêm bị lạnh nên tỉnh, lấy lại được chăn cũng không thể ngủ ngon.

Thời điểm sắp ngủ, lại nghe tiếng động, giống là thứ gì đó đụng vào boong thuyền, Cẩm Mặc hoảng hốt ngồi thẳng, dụi mắt nghiêng tai lắng nghe, ngoài tiếng nước chảy quen thuộc, cái gì cũng không nghe được.

Ở bên trong, tâm A Kết suýt nhảy ra ngoài.

Hôm qua nàng biết, trong thuyền cách âm quá kém, ở cách vách mẹ chồng cùng nha hoàn nhẹ giọng nói chuyện thì bên này đều có thể nghe được, bởi vậy buổi tối nàng căn bản không dám cùng Triệu Trầm làm loạn, tối hôm qua Triệu Trầm rất quy củ, nàng cho rằng hắn cũng biết kiêng dè, ai ngờ vừa mới mơ màng nàng tỉnh lại, Triệu Trầm lại thoát quần nàng!

A Kết ngăn cản hai lần không thể thành công, phát hiện ý đồ của hắn liền muốn tránh, bị người nào đó ấn trở về, phía sau lưng đụng vào ván giường phát ra một tiếng trầm đục. Có lẽ là vì chột dạ, A Kết lo lắng, một cử động nhỏ cũng không dám, chỉ có thể gắt gao nắm chặt quần, dùng ánh mắt cầu xin Triệu Trầm. Sắp đến lúc phải thức dậy, sao hắn lại nghĩ đến chuyện đó nhỉ? Không phải nói đêm nay sẽ cho hắn sao? Nàng còn chưa có tẩy rửa, ai biết tối hôm qua nguyệt sự đã đi hoàn toàn hay chưa?

Triệu Trầm tìm đập còn nhanh hơn thê tử.

Hắn thật cẩn thận duy trì hô hấp, không cho kháng cự, tụt quần thê tử xuống tiếp, tình hình như vậy, hắn không cần làm gì thì nàng cũng không dám vùng vẫy, chỉ có thể dụng đôi mắt đẹp cầu hắn, oán hắn. Nàng càng cầu xin thì Triệu Trầm càng khát vọng, vờn tay nhìn nhìn, cười thỏa mãn, đưa tới trước mặt nàng, cúi đầu nhẹ nhàng nói bên tai nàng: "Nàng nhìn đi, đã hoàn toàn không có..." Tối hôm qua nàng vào bên trong tắm rửa, trong lúc vô ý hắn nhìn một cái, nàng đổi cái gì đó sạch sẽ, hiển nhiên đã có thể, hiện tại lại xác định lần nữa, làm sao hắn có thể nhịn được?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Chương 47.2

Hắn cũng không biết nhiều ngày như vậy bản thân sống được như thế nào.

Không để ý đến việc mặt nàng hồng như lửa, Triệu Trầm một lần nữa đưa tay duỗi vào trong chăn, toàn thân nàng run rẩy, muốn nói mà thôi, sau cùng bụm miệng, ngoan ngoãn. Mầu thân ở cách vách, Triệu Trầm cũng không dám thật sự muốn nàng vào buổi sáng, nhẹ giọng trấn an nói: "Đừng sợ, ta liền dò xét điều tra gốc gác của ngươi chút xíu, buổi tối lại công thành."

Hắn thanh âm thờ nhẹ, sâu thẳm trong mắt phượng là khát vọng cùng ý cười trên tức, ngẫu nhiên xẹt qua một tia ngoài ý muốn cùng kinh hi, mà mỗi một về mặt đều theo đầu ngón tay hắn di động mà biến hóa. đđlqđ

A Kết xấu hổ nhìn hắn, nắm chặt ga trải giường thật dày, cắn môi không cho mình phát ra âm thanh.

Dần dần, nàng nghe được một âm thanh rất nhỏ khác với thanh âm nước sông chảy bên ngoài, nghe được nam nhân càng ngày hô hấp càng gấp gáp, bàn tay to của Triệu Trầm được thay thế bằng tiểu tướng quân mà A Kết không còn xa lạ, rốt cuộc A Kết cũng không nhịn được nữa, nắm lấy bả vai hắn ngăn cản hắn tiếp tục, vì gấp mà khóc.

Đầu vai đau đớn khiến lý trí trở về, Triệu Trầm dừng lại, gất gao nhìn nàng chăm chăm, dùng lực cắn một ngụm trên vai nàng. Phát tiết thống khổ khi bị nàng hành hạ, lúc này mới đi xuống, ôm nàng, chôn đầu vào mái tóc dài của nàng đợi hồi phục, "Hiện tại ta nghe lời nàng, buổi tối, buổi tối không cho nàng nói một câu, chỉ có thể nghe ta, A Kết, nàng nhớ kỹ đấy? Đêm nay cái gì nàng cũng phải nghe lời của ta..."

A Kết kéo chăn qua bụm mặt, cái gì cũng không muốn nói.

Cứ như vậy lẳng lẳng ôm nàng, đến khi cách vách truyền đến tiếng động Ninh thị thức dậy, Triệu Trầm mới lưu luyến buông A Kết ra, cũng không sợ lạnh, trực tiếp xốc chăn lên đứng ở trên boong thuyền, chậm rãi mặc quần áo. windchimedđlqđ Khi A Kết kéo chăn không cẩn thận nhìn sang phía hắn, vừa lúc Triệu Trầm kéo quần mới nhắc tới một nửa, thấy nàng nhìn qua thì hắn cố ý dừng lại, cực kỳ vô lại.

A Kết nhanh chóng chuyển mắt, trốn ở trong chăn lặng lẽ kéo quần lên.

Khi xuống khỏi tháp mang áo khoác, Triệu Trầm liền giúp nàng, ánh mắt sâu xa. Nghĩ đến thân mật vừa rồi, A Kết đỏ mặt cúi đầu, ánh mắt né tránh, một lát nhìn bên trái giường, một lát lại nhìn phía bên phải cửa sổ bị màn hình vải che giấu, ánh mắt đang đảo quanh bỗng dừng lại, dừng lại bởi vì chăn rộng mở nên lộ ra ga trải giường, chệch phía dưới ga trải giường đồ thối, so với những nơi khác thì màu rõ ràng sẫm hơn...

A Kết chợt nghĩ đến tiếng nước vừa nãy, nhất thời đỏ thắm mặt.

Triệu Trầm thấy, nhìn theo tầm mắt thê tử, tiểu tướng quân lập tức nhộn nhạo, vội vàng dời tầm mắt, bắt buộc chính mình không thêm nghĩ tới khoảng khắc kiều diễm kia, đi nhanh ra ngoài. A Kết đứng tại chỗ một lát, thừa dịp nha hoàn chưa tiến vào thu thập thì rất nhanh chóng gấp xong chăn chiếu, tránh việc bị hạ nhân phát hiện. đđlqđ Xong việc, nàng bứt rứt ở trong phòng đi lại, không muốn chạm mặt Triệu Trầm, Triệu Trầm lại ở bên ngoài thúc giục nàng đi ra.

Biết nam nhân đang chờ nàng hầu hạ rửa mặt, A Kết kéo bức màn để hóng gió một lát, xác định trên mặt không còn đỏ, giả vờ bình tĩnh đi ra ngoài.

Tiểu nha hoàn đã chuẩn bị tốt nước ấm cho hai người rửa mặt, Triệu Trầm đứng trước cái giá, nghiêng mặt nhìn vào cửa phòng trong. Cẩm Mặc khẽ cúi đầu đứng cạnh cửa ngoài, nhìn không chớp mắt. Thiếu gia là phu quân tốt khó có được, bây giờ trong mắt chỉ có thiếu phu nhân, ngoại trừ thiếu phu nhân, đối với người ngoài đều dùng một gương mặt lạnh, nàng vẫn quy củ đi, trước tiên cứ đứng vững vàng ở bên người thiếu phu nhân, trở thành tâm phúc để thiếu phu nhân dựa vào, tương lai sẽ tùy cơ ứng biến.

Hai vợ chồng trước sau rửa mặt hoàn tất, cùng đi sang Ninh thị để thỉnh an.

Vào đông, trên mặt sông gió lạnh càng tăng lên, trừ bỏ ngẫu nhiên đi ra bên ngoài tản bộ cho thông khí, ba người đều ở tại mũi thuyền nói chuyện phiếm, chủ yếu là Triệu Trầm nói tin đồn thú vị các nơi, con dâu và mẹ chồng A Kết hai người cười nghe. Sau khi liên tục dùng hai ly trà, Triệu Trầm nhìn hai nữ nhân trước mặt, trên ghẹo nói: "Hiện giờ ta thành người kể chuyện, không biết hai vị phu nhân có chuẩn bị cho ít tiền thưởng hay không?"

A Kết nhìn không được cười, Ninh thị trên mặt không có biến hóa gì, giả vờ muốn thương lượng hỏi A Kết: "Con nói nên thưởng bao nhiêu?"

Triệu Trầm cũng nhìn về phía thê tử, mắt phượng sáng ngời hàm chứa đắc ý, giống như chắc chắn chính mình sẽ có thưởng.

Mẹ chồng cùng náo loạn, A Kết thật sự nghĩ, xoi mói đánh giá Triệu Trầm: "Người ngoài kể chuyện đầy nhịp điệu lôi cuốn vào những cảnh ngoạn mục, chàng lại nghĩ đến đâu nói đến đấy, giọng điệu thường thường tẻ nhạt vô vị, mà không mời tự ngồi, không có nửa điểm cung kính. Nương, con thấy chúng

ta cho hán một lượng bạc vất vả, rồi khăn trương đầy hán đi thôi." Người một nhà ở chung lâu như vậy, A Kết sớm không giống lúc trước, không còn xấu hổ nhiều như trước, đặc biệt là Ninh thị còn xem nàng như nữ nhi thân sinh(ruột thịt), A Kết cũng coi nàng như nương của mình.

Triệu Trầm nhú mày nhìn nàng. Hán ra sức lấy lòng như vậy, nàng chỉ cho một lượng bạc, là gan thực không nhỏ.

A Kết làm như không thấy rõ thâm ý trong mắt nam nhân, quay đầu nhìn về phía mẹ chồng.

Ninh thị lắc đầu, "Không ổn, kẻ mà lắm là lắm lét, luôn mãi nhìn coi con, kêu hạ nhân trực tiếp vứt vào trong sông đi thôi, để cho hán ném thù giáo huấn."

Một câu đem cả hai vợ chồng ra trêu ghẹo, Triệu Trầm da mặt dày chỉ nhìn A Kết cười, A Kết xấu hổ đến hô tiếng nương, cúi đầu không nói.

Bên cạnh có thêm con dâu cũng náo nhiệt hơn rất nhiều, Ninh thị tâm tình vui vẻ, sai Vãn Mai bưng bàn cờ đến, nàng ngồi ở bên cạnh, tặng cho hai người: "Có người ngại nói chuyện mệt, vậy thì chơi cờ đi, A Kết, con cùng nó đánh với nhau hai ván, hán thua thì buổi trưa 2 người chúng ta dùng cơm, để cho hán về phía sau cùng bọn hạ nhân ăn đi."

Triệu Trầm lập tức ngồi xuống một bên của bàn thấp, nhìn A Kết hỏi: "Nếu như ta thắng thì sao?"

Ninh thị cười giương cao cằm với A Kết: "Con thắng thì con cứ bàn bạc với con dâu a, nàng muốn cho con cái gì liền cho."

A Kết vào Triệu gia mới học cờ vậy, đâu so với Triệu Trầm được, lập tức khéo léo từ chối nói: "Nương, người cùng chàng chơi đi, ta chỉ ở một bên nhìn."

"Hai chúng ta so tài, tài đánh cờ của nương quá cao, cho tới bây giờ ta vẫn không thắng được nương, với nàng ngược lại có thể thử xem." Triệu Trầm cướp lời nói.

A Kết cũng không biết hán nói là thật hay giả, kiên trì muốn Ninh thị đến ngồi chơi, Ninh thị chỉ muốn ở một bên xem náo nhiệt, dù cho A Kết nói như thế nào cũng không chịu, bên cạnh Triệu Trầm lại không ngừng thúc giục, A Kết không có biện pháp nào khác, đành phải kiên trì cùng hán chơi.

Nàng làm cái gì đều cực kỳ chăm chú, sau khi cầm lấy quân cờ, rất nhanh liền quên người đối diện là ai, đã quên sáng sớm hai người mới làm chuyện khó xử, chỉ chuyên chú nhìn chăm chăm vào bàn cờ, nghĩ từng nước đi cho đúng. Ban đầu còn có thể đối phó, thời gian dài tốc độ xuống cờ của nàng càng ngày càng chậm, có hai lần sau khi đặt cờ thì chợt phát hiện đi nhầm, Triệu Trầm chỉ cần một nước là có thể kết thúc ván cờ. dđlqđ A Kết nhất thời khăn trương, khăn trương nhìn về trượng phu đang ở phía đối diện, chỉ thấy hán dùng ngón trỏ và ngón giữa tay phải xoay xoay quân cờ đến thường thức, ánh mắt chậm rãi đảo qua bàn cờ, chợt khoe miệng giương lên, đắc ý lườm nàng một cái, sau đó lúc nàng nhận định phải thua thì lại đặt viên cờ vào một chỗ khác.

A Kết vội vàng chặn ở góc chết đi, nhìn không được cười trộm, cười chính mình vận khí tốt, cười Triệu Trầm ngốc, chỉ biết làm bộ làm tịch hù dọa người.

Nhưng sau ba lần liên tục thoát hiểm, A Kết bỗng nhiên ý thức được điểm khác thường, giương mắt nhìn lại, quả nhiên chống lại tươi cười sùng nịch của nam nhân không kịp thu hồi, như là đại nhân đang đồ hải tử. Nàng không khỏi lại nhìn về phía Ninh thị, Ninh thị gập ánh mắt con dâu rất cực phát hiện, biết nàng da mặt mỏng e là thẹn thùng, vội hỏi: "Đây, A Kết ngồi bên này nhìn xem, xem nương thắng hán như thế nào, lát nữa con sẽ hiểu được, hán muốn nhường con cũng không được."

Nàng di chuyển sang bên này, A Kết không tự chủ được đi vào trong, nhường chỗ cho mẹ chồng.

Vì thế từ đi rồi, Triệu Trầm vừa thu cờ vừa nói: "Nương, vốn ta cũng muốn nhường cho người, nhưng người nói như vậy, cũng đừng trách nhi tử không khách khí rồi."

"Ta cũng không cần con khách khí." Ninh thị thuận thực nhặt cờ trắng, nói với hán: "Cho con đi trước."

Triệu Trầm cũng không khách sáo, trực tiếp hạ cờ.

Mẫu tử thật sự không ai nhường ai, Ninh thị muốn thay con dâu báo thù, Triệu Trầm cũng muốn tại trước mặt thế tử biểu hiện sự lợi hại của bản thân, tự nhiên dùng mười phần tâm tư ở trên bàn cờ. Đại nãi A kết đã sớm không đủ dùng, ánh mắt nhìn chăm chăm bàn cờ, thường thường nàng còn đang cân nhắc đường cờ của mẹ chồng, thì ở bên kia, trượng phu đã nhanh chóng hạ cờ, giống như chiến trường giao binh, từng bước đuổi sát.

Hạ suốt cả một ngày, mẫu tử vẫn là cờ hoà, sau cùng tóm lại là A Kết muốn xuống dưới, lúc đứng dậy lán vấy bởi vì ngồi thời gian quá dài nên dính ở sau người không thể hạ xuống, Triệu Trầm vô ý nhìn một cái, cái nhìn này liền đem tâm tư dời đến nơi khác, rất nhanh thua cuộc.

Ở trong lòng Ninh thị khinh thường nhi tử, thành thân lâu như vậy, lại vẫn không có tiền đ như vậy

A Kết cái gì cũng không biết, sau khi trở về nghe nói Triệu Trầm thua, rất có cảm giác hãnh diện, chỉ là lông mi của nàng không thể đương cao lâu lắm, sau khi cơm chiều kết thúc bước vào nội thất liền bị người kéo đến trong ngực, ngăn lại miệng, mắt A Kết hạ xuống, tìm lại treo lên.

Hán như một trận lửa, cháy sạch khiến nàng hoảng hốt.

Cách vách vang lên tiếng Ninh thị sai Vãn Mai châm trà, A Kết không khỏi dè tay nam nhân lại, muốn cầu xin hán lát nữa lại náo loạn. Triệu Trầm làm sao có thể nhịn được? Từ lúc cưới nàng, sớm ngày ấy ở bờ sông, sớm tại ngày ấy trong xe ngựa, hán luôn có ý nghĩ muốn nàng, đặc biệt sau khi thành

thân hơn một tháng, mỗi ngày đều đã sống một ngày bằng một năm, yêu cầu khó có thể ngừng lại.

Nhưng mà hấn vẫn buông nàng ra.

Hai chân A Kết hai như nhũn ra, không dám tiếp tục ở trên giường, miễn cưỡng đi đến trước ghế ngồi xuống, nhắm mắt lại nghiêng đầu đợi hô hấp bình phục. Bên người có động tĩnh rất nhỏ, nàng ôm ngực nhìn lại, chỉ thấy Triệu Trầm đem ba tầng đệm giường thật dày tính cả chăn bông đều đặt trên ván thuyền. Nàng kinh ngạc nói không ra lời, thế nhưng Triệu Trầm vội vàng cúi đầu, sau khi chuẩn bị xong ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt sáng lên. Sáng lóa.

Một cái chớp mắt kia, A Kết có cảm giác như bị sói đè mắt đến.

Nhưng nàng không chỗ có thể trốn, cũng không có lý do gì để trốn, cũng không muốn chạy trốn, hấn là trượng phu của nàng, hấn đã vì nàng nhịn thật lâu, tối nay hấn nên có được.

Đèn vẫn sáng như cũ, nàng lại bị hấn ôm áp đến chỗ bóng tối, chăn bông thật dày hạ xuống, hô hấp hai người đều đã rối loạn, lại vẫn còn giống như đang làm trộm, cô ý đợi hô hấp bình phục lại.

Người nào cũng không nói gì, A Kết như buổi sáng đã hứa hẹn, vẫn không nhúc nhích, hấn muốn như thế nào liền như thế đấy. Đây là nam nhân của nàng, hấn hẳn nhịn được như thế thật vất vả, A Kết cũng rất muốn hấn, sau cùng nàng vẫn lại nhịn không được tóm lấy bả vai hấn, khóc đẩy hấn. Sợ bị người nghe thấy, nàng không dám lên tiếng, chỉ bắt lấy hấn đẩy ra ngoài, nước mắt không thể không chế chảy tràn. Hấn ôn nhu hôn nàng, cũng rất cuộc không chịu nhẫn nhịn...

Buổi tối thuyền vẫn chưa tiến lên, ngừng trên bờ, theo nước sông cuộn cuộn dao động.

Giống như chìm vào trong mộng, mơ thấy mình đang lọt vào trên sông, cuộn sóng chung quanh sôi trào, mà nàng chỉ có thể gát gao vịn tấm gỗ nổi duy nhất ở bên cạnh, ngoại trừ động tác này lại không chút sức lực có thể dùng, gỗ nổi mang nàng đi nơi nào, nàng chỉ có thể cùng đi. Nàng còn sống, nhưng cảm giác khi còn sống thì một chút đều không dễ chịu, nhắm mắt lại khẩn cầu nhanh lên lên bờ, nhanh lên kết thúc cực khổ này.

Bè gỗ thông thả mà kiên định mà dẫn dắt nàng nhẹ nhàng vào bờ biển, rốt cuộc lúc dừng lại toàn thân A Kết gân cốt giống như vỡ vụn ra.

Trong lòng dâng lên uất ức vô hạn, nàng lui vào trong ngực nam nhân khóc.

Nàng không khóc ra tiếng, chỉ có nước mắt rơi trên người hấn, Triệu Trầm vừa tự trách lại thỏa mãn, sung sướng lại đau lòng, ôm chặt, hôn nàng "A kết, ta, ta không phải có ý, nơi này, nơi này quá nhỏ, động tác bất tiện, chờ chúng ta đến kinh thành, ta nhất định sẽ hầu hạ nàng cho tốt, đừng khóc a..." Nghĩ muốn nhanh lên nhưng sợ tiếng động quá lớn, nếu chậm thì đối với nàng mà nói như dao cùn cắt thịt, chỉ trách hấn tự chủ quá kém, nếu có thể nhẫn nhịn đến kinh thành...

Hấn thật sự nhịn không được rồi.

Nàng tốt như vậy, đẹp như vậy, mềm mại như vậy... Nàng là của hấn, hoàn toàn là của hấn.

Triệu Trầm tâm mềm như nước, trong bóng đêm hôn lông mi nàng, hôn lên mắt nàng, kiên nhẫn dỗ dành nàng, dỗ đến khi nàng không khóc nữa, ngủ trong lòng hấn, hấn mới nhẹ nhàng thở ra thật dài, không khỏi cảm thấy may mắn là ở trên thuyền. Nếu ở trong tòa nhà, nàng nói không chừng sẽ trong cơn tức giận mà không để ý tới hấn, ở trên thuyền sao, nơi nhỏ như vậy, nàng chỉ có thể nhịn hấn.

Đêm nay khẳng định là hấn không dám muốn lần nữa, có lẽ tối mai thử lại nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chương 48.1

Đêm nay, A Kết ngủ không an ổn.

Nàng mơ thấy Mạnh Trọng Cảnh, mơ thấy hấn đứng cười trước cửa sau nhà nàng, đỏ mặt đưa hoa hạnh trong tay cho nàng. Một màn này giống như đã từng quen biết, nhưng mộng là lẫn lộn, không phải mới trước đây cũng không phải hiện tại, trong mơ nàng nghe thấy Mạnh Trọng Cảnh hỏi nàng có sống tốt hay không. Nàng đang suy nghĩ mình có sống tốt hay không thì cảnh trong mơ đột nhiên thay đổi, nàng trốn ở bên cạnh cây ngô, thấy Mạnh Trọng Cảnh đứng đưa lưng về phía nàng ở cách đó không xa, Như Nương đứng trước mặt hấn cười xiêm y, hấn không có đẩy ra, hai người ngã xuống bên cạnh, hấn cùng một nữ nhân khác, làm chuyện như vậy.

Cảnh trong mơ lại thay đổi lần nữa, nàng trở thành người phía dưới, mà người ở trên cũng biến thành Triệu Trầm, nàng đau nên đẩy hấn, hấn không nghe...

A Kết sợ hãi tỉnh dậy.

Mùi thuyền là một vùng tối đen, bên ngoài tiếng nước chuyển động khiến cho sự tối tăm này lại càng thêm thê lương.

May mắn là trong ngực người bên cạnh rất ấm áp.

A kết dựa vào trượng phu, nhắm mắt lại một lần nữa.

Nàng từng nghĩ tới động phòng sẽ như thế nào, tốt đẹp hay khó xử, cùng Mạnh Trọng Cảnh từ hôn, cùng Triệu Trầm thành thân, còn muốn động phòng đêm đó bên cạnh gốc ngô, bóng dáng cùng thanh âm của Mạnh Trọng Cảnh cùng Như Nương thỉnh thoảng xuất hiện trong lòng. Về sau Triệu Trầm cùng nàng càng ngày càng thân mật, khi động tình bị hắn đốt cháy, trong đầu chỉ là một mớ hỗn độn, cái gì cũng không nghĩ được, tất cả những thương cảm buồn bã khô sở, đều không chống lại âm áp của người bên cạnh. Tối hôm qua chân chính muốn, nàng sợ hãi khẩn trương, cảnh kia lại loé lên, nhưng không đợi nàng kịp sinh ra cảm xúc gì, Triệu Trầm đã thông thả mà bá đạo cướp đi tất cả cảm xúc của nàng.

Đau, nàng đau, ý nghĩ duy nhất là cầu xin hắn dừng lại, nhớ lại cái gì khó xử, chờ mong và thương cảm, tất cả đều kém hơn đau đớn kia.

Đây là sống sao, nghĩ đến việc nhiều lần thật sự không chịu được, thật sự động phòng là một sự việc như thế, đau, sau khi xong thì đi ngủ, tỉnh lại nên như thế nào phải như thế ấy. Hắn là trượng phu của nàng, hai người cùng cố gắng trải qua năm tháng, tương lai sinh con dưỡng cái, dđlqđ

Hầu phu thì thế nào, phu thê không phải đều đã như thế này sao? Chẳng qua nam nhân nuôi gia đình thủ đoạn hơn so với làm ruộng rất nhiều, sau này nàng so với nữ nhân làm con dâu trong thôn phức tạp hơn một chút, nhưng cũng chỉ như vậy thôi.

Là người của hắn, hắn đi đường nào thì nàng liền đi theo hắn.

Nhưng nàng vẫn muốn đánh nhau với hắn, hắn ngủ được, nàng lại càng buồn bực, bình thường nói rằng nàng bảo gì cũng nghe theo, cái gì mà không để nàng phải đau, không để nàng phải khóc, nàng nói gì hắn nghe nấy, kết quả không phải là chỉ biết lo cho chính mình thôi sao?

Miên man suy nghĩ, ngủ.

Sau đó cách vách có tiếng nói chuyện khiến nàng tỉnh lại.

"Nương, A Kết tối hôm qua cảm lạnh, có phần say tàu, con không gọi nàng dậy, chờ nàng tốt hơn chút con sẽ bảo nàng đến nói chuyện với người."

"Cảm lạnh rồi hả? Phân phó hạ nhân sắc thuốc chưa?" Trong phòng hoa lan mới nở một đóa, Ninh thị đang ngắm hoa, nghe nói con dâu bị bệnh, vội vàng muốn đến thăm, "Ta đi nhìn một cái."

A Kết nghe xong, vội vàng muốn dậy, nhưng mới xoay người thì thắt lưng liền đau nhức, nhẹn không được che bụng.

Triệu Trầm đã đỡ Ninh thị ngồi xuống ở trên giường, nhìn hoa lan giải thích: "Mẫu thân không cần phải gấp gáp, nàng chỉ là có phần không thoải mái, nghỉ tạm một lúc thì sẽ tốt, nếu người muốn đến xem nàng, nàng nằm sẽ không an tâm." windchimedđlqđ Thật gian xảo, trong bồn hoa lan mờ, A Kết của hắn tối hôm qua cũng mờ.

Thiếu niên sắc mặt hồng nhuận khỏe môi mỉm cười, Ninh thị hồ nghi đánh giá hắn, vừa vặn lúc đó Triệu Trầm quay đầu ngắm lan, sau tai lộ rõ đường rạch đỏ. Ninh thị cũng không phải tiểu cô nương chưa lấy chồng, lần này sao lại không rõ, khẳng định là nhi tử tối hôm qua náo loạn quá biến thành con dâu không xuống giường được rồi.

Loại chuyện này, nàng làm mẹ cũng không nói cái gì không tốt, đơn giản chỉ theo lời hắn mà nói: "Con đã nói như vậy, ta sẽ không qua, được rồi, nàng khó chịu, con sang chăm sóc nàng đi, điểm tâm của hai người các con thì tự ăn, buổi trưa tốt hơn rồi hãy tới."

Triệu Trầm nhớ đến A kết, đứng dậy đi ra ngoài.

Ninh thị nhìn hắn rời đi, nhỏ giọng nhìn Vân Mai nói: "Bảo phòng bếp nấu hai chén canh bổ cho thiếu gia và thiếu phu nhân đi." Tuổi trẻ khí thịnh, bình thường thôi. Vân Mai ngầm hiểu, cười.

Bên kia A Kết nghe được tiếng bước chân Triệu Trầm càng ngày càng gần, xấu hổ đến trốn trong chăn, mặt hướng vào trong giả bộ ngủ.

Trời lạnh, rèm cửa được hạ xuống, gió không vào được, khiến cho mùi hương hôm qua bị giữ lại không thoát ra được.

Triệu Trầm hạ rèm cửa đứng ở ngoài, nhìn lướt qua chăn, ánh mắt lạc đến boong thuyền trước mặt. Hắn nhìn boong thuyền, giống như thấy được tối hôm qua, hắn đè nặng nàng, cùng nàng làm chuyện vui vẻ nhất trên đời. Nếu, nếu trong thuyền chỉ có hai người bọn họ thì thật tốt, như vậy hắn liền có thể lớn tiếng nói với nàng rằng hắn rất hưng phấn, khen ngợi nàng thật tốt.

Chỉ là suy nghĩ trong đầu cũng đã khiến hắn kích thích đến lập tức muốn nàng lần nữa.

Bước nhẹ đi đến trước giường nằm xuống, Triệu Trầm chống tay nhìn nàng, mặt đỏ hồng, khiến cho hắn nhẹn không được lại muốn hôn nàng, lặng lẽ đi tới gần, chợt phát hiện lông mi nàng run rẩy không ngừng. Triệu Trầm cười trộm, rõ ràng thức dậy còn muốn giả bộ ngủ, sao thê tử lại đáng yêu như vậy? Hắn không vạch trần nàng, chỉ đem tay phải duỗi vào...

Hắn mới vừa từ bên ngoài vào, tay thật lạnh, A Kết mới bị hắn đụng vào đã sợ run cả người, vội vàng trốn vào trong. dđlqđ Biết mình bị hắn nhìn thấu, A Kết chôn mặt ở trong chăn, nói cái gì cũng không chịu nhìn hắn, có xấu hổ cũng có buồn bực.

"Vẫn đau phải không?" Triệu Trầm vào hắn bên trong chăn, nói nhỏ bên tai nàng, "Tối hôm qua quá nhanh, đêm nay nhất định ta sẽ nhẹ nhàng, không làm nàng đau." Kỳ thật tối hôm qua hắn đã cực kỳ nhẫn nại, nhẫn nại đến mức dập dùi theo tiết tấu của nước sông dập dòn, chỉ là nàng là lần đầu tiên, không cần nàng nói, hắn cũng có thể cảm nhận được nàng đau, dù sao nàng cũng mảnh mai, hắn lại thân cao thể tráng... Thần Bình Lợi Khí.

Mặc dù trong lòng vẫn có đau lòng, nhưng Triệu Trầm vẫn nhìn không được tự đắc, có cái gì so với việc thể hiện sự lợi hại trước nương tử khiến người ta cảm thấy tự đắc hơn chứ?

Suy nghĩ chuyển động, hắn ôm nàng cọ cọ, "A Kết, đêm nay chúng ta thử lại được không?" Loại sự tình này không có khả năng rằng chỉ có nam nhân cảm thấy khoái hoạt, hắn cũng muốn nhìn nàng hưởng thụ, mà không phải là tội nghiệp cầu hắn dừng lại, tuy nhiên hắn cực kỳ yêu lúc thể tử không chịu nổi thương yêu phong tình.

"Không..."

A Kết có thể nghe thanh âm nam nhân đắc ý, vừa lúc tay hắn lại không thành thật tiến vào, nàng đã nắm lấy, hung hăng nhéo mạnh. Triệu Trầm hít vào, nhưng có trốn, còn ngoan ngoãn để nàng nhéo đau, ngoài miệng vẫn tiếp tục nói, "A Kết, ta đã rất muốn nhanh chóng lên kinh, đến lúc đó chỉ có hai người chúng ta ở trong phòng, nàng chờ xem, xem ta thu thập nàng như thế nào."

"Chàng đừng nói nữa!" A Kết đẩy tay hắn ra, trốn ở trong lòng hắn nói: "Trước khi rời thuyền, không cho chàng lại làm loạn nữa."windchimedđlqđ Hắn muốn động phòng, nàng đã cho, nhưng chỗ trên thuyền quá nhỏ, tối hôm qua có lúc động tác của hắn làm cho nàng hoảng hốt, sợ bị mẹ chồng đang ở cách vách phát hiện, loại cảm giác này nàng cũng không muốn trải qua nữa.

Triệu Trầm cũng không muốn đồng ý, nhưng không đợi hắn mở miệng, từ bên ngoài truyền vào âm thanh của Thúy Ngọc: "Thiếu gia, thiếu phu nhân, điểm tâm đã chuẩn bị xong, bưng vào luôn hay là..."

A Kết khản trương, nàng còn chưa mặc quần áo a!

Triệu Trầm hôn nhẹ mặt nàng, quay đầu nói: "Một khắc nữa rồi mang vào."

Bên ngoài có tiếng bước chân rời đi, Kết vội vàng đẩy Triệu Trầm: "Thiếp muốn ngồi dậy."

"Ta giúp nàng mặc đồ." Triệu Trầm quỳ dậy, kéo y phục của nàng, chuẩn bị giúp nàng. Ở bên trong, A Kết vẫn đề trần, chết sống không chịu, nhưng mũi thuyền nhỏ, da mặt mỏng nhất định bị đánh bại bởi da mặt dày, cuối cùng A Kết vẫn phải ngoan ngoãn thân phục, bị Triệu Trầm ôm vào trong ngực, vừa hôn vừa mặc y phục, chặt vật vô cùng.

Kéo bức màn lên, gió mát thổi vào, thổi đi mùi hương kiều diễm đầy phòng.

Triệu Trầm muốn hầu hạ A Kết rửa mặt, A Kết không lay chuyển được, đành phải nghe hắn, ngồi ở một đầu tháp chờ hắn hầu hạ. Lúc hai phu thê đang thân mật, Thúy Ngọc nhìn không chớp mắt, tiếp nhận bữa sáng từ nhóm tiểu nha hoàn để bày biện, sau đó bưng chậu nước đi ra ngoài.

Tiến đến bàn ăn, A Kết lập tức phát hiện trên bàn có hai chén nước canh, mẹ chồng cứ cách ba ngày sẽ sai phòng bếp ninh cho bọn họ. Hôm nay đưa đến, là theo lệ thường, hay mẹ chồng nghe được động tĩnh tối hôm qua?

Trên mặt nóng rát, A Kết hạ quyết tâm, trước lúc rời thuyền trước dù Triệu Trầm nói ba hoa chích choè gì đi nữa, nàng cũng sẽ không dung túng cho hắn.

Triệu Trầm thật sự đơn thuần nửa tháng...

Giống như một khát cái(ăn này) ăn ngủ đầu đường, nếu liên tục chịu đựng con đói, thì sau thời gian dài cũng thành thói quen, một ngày kia bỗng nhiên có người mời hắn đến quán ăn tốt nhất ăn no nê một trận, sau đó chỉ có thể xem không thể ăn, quả thực so với đã chết còn khó chịu hơn.

Nửa tháng nay, Triệu Trầm cảm thấy đời này của hắn lời ngon tiếng ngọt đều đã nói hết rồi, kết quả chỉ là phí công. Bỏ qua việc nói chuyện, hắn trực tiếp lột xiêm y thể tử đi, nếu là thành thân nhiều năm, thể tử có lẽ vẫn dùng sự ồm ồm, nhưng A Kết thì không được, đêm đó sự đau đớn khiến cho nàng hoàn toàn sợ hãi, thân thể theo bản năng mà kháng cự, lại thêm lo lắng chuyện bị mẹ chồng nghe được, nói cái gì nàng cũng không chịu. Triệu Trầm dục hòa công tâm khi đó chỉ muốn trực tiếp xông vào, nhưng A Kết khóc, hắn vội vã hôn nàng dỗ dành nàng, hôn đến mức thân thể nàng nhuyễn ra, nhưng nàng lại không chịu phối hợp như đêm đó, cửa thành nhắm chặt, hắn vẫn cứ phá không ra...

Nếu hắn đủ ngoan độc, khẳng định cũng xông cũng được, nhưng hắn có thể ngoan độc quyết tâm được sao?

Đành phải nghiêng răng nghiêng lợi chịu đựng, mỗi đêm đều uy hiếp bên tai nàng.

Ban đầu A Kết vẫn sợ hãi, về sau nghĩ lại, đến kinh thành thì sẽ như thế nào, chẳng qua lại đau một lần, dù sao đều tránh không khỏi, mình ngủ, ban ngày thì cùng mẹ chồng một tác cũng không rời, không cho Triệu Trầm cơ hội động thủ động cước.

Ninh thị vui vẻ xem nhi tử náo nhiệt, giả bộ cái gì cũng không biết, chỉ cho phòng bếp ninh hầm vài lần nước canh sen cùng dưa gang cho Triệu Trầm hạ hỏa.

~

A Kết lần đầu tiên rời nhà, tất cả hiểu biết đối với kênh đào hai bên cạnh thành trấn đều được nghe từ miệng Triệu Trầm. dđlqđ Ngày hôm đó trời cao, hai phu thê ở trước lan can ngắm cảnh, A Kết chỉ vào bến tàu rộn ràng phía trước hỏi: "Nơi này là Thiên Tân về sao? Cách kinh thành có xa lắm không?"

Đôi mắt hoa đào lấp lánh, tràn ngập tò mò, dù sao cũng là lần đầu ra khỏi nhà, hưng phấn cũng không thể tránh được. Triệu Trầm dựa vào lan can, nhẹ nhàng vén mép áo choàng lông hồ ly như tuyết trắng của nàng, ngai nha hoàn đứng cách đó không xa có, không có đụng chạm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhìn thoáng qua phía trước nói: "Đúng là Thiên Tân, từ nơi này cập bờ mà nói, ra rồi thúc ngựa khoảng hai ba canh giờ thì có thể đến kinh thành, chúng ta đi thông thả, buổi tối tìm nơi ngủ lại, buổi trưa ngày mai cũng có thể đến."

A Kết biết hẳn chỉ thuận miệng nói một chút, thuyền của bọn họ trực tiếp chạy đến kênh đào tận cùng Thông châu, gần kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Chương 48.2

Nước sông mênh mông, sóng nước trong vắt, A Kết nhìn mặt nước, tính tính, thần sắc bỗng nhiên âm u: "Ngày mai là tết ông Táo, những năm qua khi đến tết ông Táo, cha thiếp sẽ cùng Tiểu Cửu quét dọn nhà cửa, còn nướng và thiếp cùng A Trúc giặt quần áo, cắt giấy hoa, chuẩn bị com trưa..." Nói xong nói xong đôi mắt đỏ, trong mắt nước mắt di động.

"Đừng khóc, gió lớn, khóc, gương mặt dễ nhăn." Triệu Trầm lập tức đứng thẳng, dơ tay lau nước mắt thay nàng, "Thời điểm này sang năm, nhạc phụ và nhạc mẫu sẽ đến kinh thành, năm nay chịu đựng, cùng ta trải qua năm mới nhé?"

Hắn ôn nhu nói nhỏ, trong lòng A Kết âm áp, gật gật đầu.

Triệu Trầm cầm tay nàng, "Đi thôi, chúng ta vào bên trong."

A Kết muốn rút tay về, ngẩng đầu, mới phát hiện Cẩm Thư đáng ra phải đứng ở bên kia đã xoay người đi về phía trước, lại nhìn Triệu Trầm, mắt phượng mỉm cười. Cuối cùng A Kết cũng hiểu, mấy người nha hoàn này đều thông minh, giỏi nhất là nhìn sắc mặt chủ tử. dđlqđ Nhưng mà nàng cũng không có trốn, ngoan ngoãn để cho hắn nắm.

Vẫn đi chưa được mấy bước, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một tiếng hô lớn: "Đại thiếu gia!"

Theo bản năng A Kết quay đầu, mà nam nhân bên người đã buông tay nàng ra, đi nhanh tới trước, "Nàng đi vào trước tìm nương đi."

A Kết nhìn phía trước nơi mũi thuyền đen, khoảng cách quá xa, chỉ có thể nhìn thấy đầu thuyền có hai nam nhân mặc áo bào thẫm màu đang đứng, dung mạo không thấy rõ, cũng không biết đối phương làm thế nào nhận ra Triệu Trầm rồi. Bên này chỉ có hai chiếc thuyền nhà mình, Triệu Trầm lại là đại thiếu gia Hầu phủ, người tới khẳng định không nhận sai người.

Nam nữ khác biệt, A Kết không tiếp tục lưu lại, qua đi tìm mẹ chồng, "Nương, hình như chúng ta gặp người quen." Dem chuyện bên ngoài nói lại.

Ninh thị thoáng chút ngoài ý muốn, sau đó giống như thường ngày kêu A Kết đến bên người nàng ngồi xuống, "Một lát nữa Thừa Viễn trở về sẽ biết." windchimedđlqđ Người quen của nhi tử, người làm ăn với hắn tại Đãng Châu chắc hẳn không kêu hắn là đại thiếu gia, đây là xưng hô của hạ nhân đối với chủ tử, chỉ có thể là người trong Hầu phủ, hai nam nhân, ngoại trừ hắn còn có thể có ai?

Người tới chính là chủ tử Triệu Duẫn Đình.

Triệu Trầm cực kì ngoài ý muốn, chờ cho thuyền tiếp sát, đỡ Triệu Duẫn Đình lên: "Phụ thân đến Thiên Tân khi nào?" Trách không được phụ thân gửi thư thăm hỏi xem bọn họ ngồi trên thuyền như thế nào, thì ra đã ở chỗ này chờ bọn họ.

Triệu Duẫn Đình không để hắn đỡ, tự mình vững vàng vượt qua, cùng Triệu Nguyên đi lên, hắn mới nhìn lướt qua Triệu Trầm đứng ở mũi thuyền, cười giải thích nói: "Triều đình cho nghỉ, khó có được thời gian thanh nhàn, tiện thể đến đón các người. Nương con đâu?"

Triệu Trầm giờ cảm hương mũi thuyền: "A Kết cũng ở đó."

Triệu Duẫn Đình vừa nâng chân lên thì dừng lại, nói với Triệu Nguyên: "Đi nói với người chèo thuyền cập bờ ở bến tàu phía trước."

Triệu Nguyên lĩnh mệnh rồi đi.

Triệu Duẫn Đình thu hồi tầm mắt, nhìn trường tử vẫn bình tĩnh không hề thất sắc, hắn cười cười, chủ động nói: "Ta đã sắp xếp thôn trang, đêm nay

chúng ta ngủ lại ở nơi đó, buổi trưa ngày mai dùng cơm xong lại xuất phát, trước khi trời tối có thể hồi phủ. Thừa Viễn, năm nay vào tết ông Táo, toàn gia chúng ta tụ họp."

Năm nay gần bốn mươi, nhìn qua vẫn trẻ hơn tuổi nhiều, đứng đó với vẻ mặt nghiêm túc không giận tự uy, hiện giờ cười lên, lại như trắng sáng xuyên phá mây đen, ôn nhu hiền hoà.

Đối mặt với thần thái sáng láng của phụ thân lại so với phụ thân khi đó vẫn còn gầy yếu như lần trước gặp mặt, Triệu Trầm nhất thời không nói chuyện.

Tết ông Táo?

Lúc hắn lên bảy tuổi, đã không có chuyện cả nhà cùng đón tết ông Táo rồi.

Thê tử nhắc tới việc đón tết ông Táo ở nhà nàng, hắn liền đau lòng nàng phải rời xa nhà, vẫn chưa nghĩ tới chính mình, hiện tại từ trong miệng phụ thân nghe nói như thế, trong lòng có chút mùi vị không hiểu. đđlqđ Dây vô tới dây vô lui, trách ai đây? Nếu năm đó phụ thân thà rằng buông tha tiền đồ cũng muốn phải cùng mẫu thân cùng một chỗ...

Không được, như vậy mẫu thân sẽ vui vẻ rồi hả? Cả nhà Ngoại Tổ Phụ bị hại phải lưu đầy, nếu phụ thân không nghĩ ra cách, không ai giúp đỡ Ninh gia, đời này Ninh gia sẽ không có ngày rửa oan. Nếu phụ thân không ủng hộ Tần thị để cho Quốc Công Phủ không áp chế hắn nữa, chức quan không thể thăng lên, cũng không có tư cách được đường Văn Đế coi trọng. Đồi lại là chính mình, nếu không thấy mẫu thân khổ, gặp tình huống tương đồng, hắn sẽ làm như thế nào?

Triệu Trầm không rõ ràng, cho nên hắn oán phụ thân có lỗi mẫu thân, nhưng không cách nào hận hắn, huống chi mẫu thân nói đúng, phụ thân đối với nhi tử là hắn đã cố gắng làm tốt, hắn không có lý do gì hận phụ thân.

Hắn nhắc chân đi về phía trước, đi được hai bước bèn dừng lại, thấp giọng nói: "Phụ thân, A Kết là thê tử của con, cũng là con dâu mà nương thích, nếu người ghét bỏ xuất thân A Kết thấp hèn, cứ ghét bỏ ở trong lòng, đừng làm cho chúng ta nhìn ra, nếu không đừng trách chúng ta không tiếp nhận người."

"Con nói lại lần nữa xem?" Triệu Duẩn Đình nắm lấy cánh tay Triệu Trầm, không dễ dàng được đoàn tụ, xú tiểu tử này đã không hiểu thuận hắn mà còn há mồm liên uy hiếp không tiếp nhận phụ thân?

Triệu Trầm thờ ơ nhìn hắn: "Người nghe thấy ta nói cái gì rồi."

Triệu Duẩn Đình hừ lạnh, dùng lực nhéo cổ tay hắn một phen mới bỗng nhiên bỏ ra, thấp giọng trả lời: "Đứa con bất hiếu, nếu không phải vì nương người, ta sớm đã không tiếp thu người, lại chờ người đến nói với ta lời này sao?"windchimedđlqđ Nói xong không để ý hắn nữa, bước nhanh đến phía trước mũi thuyền, khi đến chỗ rẽ lại dừng lại, quay đầu ý bảo Triệu Trầm bắt kịp.

Con dâu cũng ở bên trong, hắn không thể trực tiếp xông vào, trường tử đã không tiếp nhận phụ thân, không thể vừa thấy mặt lại ghét bỏ con dâu. Đại cô nương Lâm gia được thê tử coi trọng, hắn dám lộ ra nửa điểm không thích sao?

~

Bên trong mũi thuyền, A Kết khăn trương đứng lên. Bên ngoài tiếng phụ tử nói chuyện không hề nhỏ, các nàng đều nghe thấy được.

Phụ thân Triệu Trầm, cha chồng của nàng là người như thế nào?

Trước khi thành thân Triệu Trầm nói dối đương nhiên không tính toán gì hết, trước mắt A Kết biết đến Duyên Bình hầu, là Ninh thị nói với nàng đó nam nhân bá đạo mạnh mẽ cưới người về, là Triệu Trầm nói thích Ninh thị nhưng lại không thể không cưới Tần thị. đđlqđ Vô luận là cái nào, A Kết đều không thấy từ Ninh thị hoặc Triệu Trầm tự thuật nghe ra hận ý gì, nếu như bất kỳ người nào trong hai người họ hận hắn, thì nàng mới có lý do để hận hắn, bởi vì bọn họ không hận hắn, nàng cũng không rõ chính mình nên đối xử với cha chồng như thế nào. Nàng vì mẹ chồng bị ủy khuất, nhưng cha chồng hình như cũng nói khổ...

Tiếng bước chân gần, Ninh thị cũng đứng lên, vỗ vỗ tay A Kết nói: "Đừng khăn trương, coi hắn là phụ thân như bình thường, không cần nghĩ quá nhiều." Dù cho toàn gia bọn hắn có gì khúc mắc, đều không liên quan tới con dâu. Nàng hiểu Triệu Duẩn Đình, thân là cha chồng, hắn sẽ không khiến con dâu khó xử.

Được mẹ chồng an ủi, A Kết an tâm.

Ngay sau đó, rèm cửa bị người kéo ra, A Kết thấy trượng phu của nàng dẫn đầu đi đến, theo sau là một nam nhân mặc trường bào màu tro, người nọ một tay giữ mảnh, cúi đầu tiến vào, thuận tiện ngẩng đầu. Lúc A Kết đang kinh ngạc thấy phụ tử Triệu Trầm thật giống nhau thì nàng cảm giác được ánh mắt nam nhân cũng đang đảo trên người nàng, ngăn người dừng lại, rơi vào trên người mẹ chồng. Một cái chớp mắt kia, ánh mắt hắn như là ánh nắng sớm đầu tiên chiếu rọi đến nước sông, rạng rỡ phát sáng.

A Kết quen thuộc loại ánh mắt này, Triệu Trầm thường nhìn nàng như vậy, mà nay nàng từ một đôi mắt phượng khác, còn sâu sắc hơn, thấy được nhu tình giống như vậy, có lẽ trong mắt kia nhu tình cũng càng sâu, càng phức tạp, khó có thể nói thành lời.

Trong mũi thuyền yên tĩnh cực kỳ, A Kết kim lòng không được bèn nghiêng đầu nhìn mẹ chồng.

Ninh thị sớm thành thói quen trượng phu nhìn kỹ như vậy, bảo hắn ngồi xuống, xoay người tiếp nhận trà nóng từ tay Vãn Mai bưng cho hắn, tò mò hỏi:

"Sáng sớm chàng đã ở chỗ này chờ rồi hả ?"

Nhi tử con dâu đều đã ở đây, Triệu Duẩn Đình rất nhanh thu hồi tầm mắt, bưng ly trà nói: "Ừ, sợ bỏ qua thuyền của mọi người. Bên phía kinh thành ta đã sắp xếp tốt, chúng ta ở lại Thiên Tân một đêm, ngày mai khởi hành."

Khẽ nhấp ngụm trà, trà Trần Niên Lão Bạch (ta để nguyên hán việt, chả biết trà gì) thuần hậu hương nồng, không cần nước trà nóng, nhớ là loại trà thê tử yêu nhất khi uống vào đông, là thê tử đưa cho hần, Triệu Duẩn Đình toàn thân đều cảm thấy ấm áp. dđlqđ Xoay người đặt tách trà trên bàn thấp, hần nhìn lướt qua nhi tử, lại nhìn tiểu cô nương cúi đầu bên người thê tử.

Ninh thị hiểu rõ ý tứ của hần, cười, cầm tay A Kết, dẫn nàng đi đến trước mặt Triệu Duẩn Đình: "A Kết, đây là phụ thân con, lần trước không thể thấy, lần này cuối cùng cũng gặp được rồi."

Đôi má A Kết hơi nóng, không dám ngẩng đầu nhìn, cung kính hành lễ, gọi "Phụ thân".

Triệu Duẩn Đình đáp lại, con dâu này thật sự đoan trang.

Dáng dấp, không thể không nói ánh mắt trường tử cũng không sai, khắp kinh thành chỉ sợ cũng tìm không ra người đẹp hơn con dâu. Tính tình, nhìn nhĩ nhận lịch sự, có chút giống thê tử, nhưng mà thê tử trong sự yên tĩnh lộ ra một cổ thoát tục trong veo mà lạnh lùng, còn con dâu vẫn là nhu mì. windchimeddlqđ Đến cử chỉ, cùng so sánh với tưởng tượng rằng sẽ là nữ nhi nhà nông chỉ biết khăn trương, thì con dâu ngón tay không lộn xộn ánh mắt không nhìn lung tung đầu không cúi thấp, đã không sai rồi, hần không thể dùng yêu cầu đối với danh môn khuê tú chân chính để yêu cầu nàng.

Tóm lại, hần đối với con dâu vẫn thấy hài lòng, cũng có thể do là ngoài dự liệu quá nhiều, nhìn thấy người thật thậm chí còn có chút kinh hỉ.

Triệu Duẩn đình lại nhìn thoáng qua trường tử, mở miệng nói: "Chuyện nhà chúng ta chắc con cũng đều đã biết rõ, khi con và Thừa Viễn thành thân, ta thật sự thoát thân không được, tương lai có cơ hội ta cùng phụ mẫu con nói chuyện xin lỗi. Hiện tại ở trên thuyền bất tiện, một lát đến chỗ thốn trang, hai phu thê các con nghỉ ngơi một chút, sáng mai ta với nương con ở tại phòng chờ các con kính trà, xem như bù lại lần trước thiếu của con." Về đến hầu phủ khẳng định vẫn có kính trà, nhưng là làm cho người ngoài xem, đây mới là toàn gia bọn hần.

Cô dâu kính trà át không thể thiếu lễ, cha chồng vẫn đem việc này để ở trong lòng, A Kết cảm thấy ngoài ý muốn, cũng thiết tình cảm kích, vội vàng hành lễ nói lời cảm tạ.

Triệu Duẩn Đình nhận lễ của nàng, ngược lại nhìn Triệu Trầm nói: "Tốt, ta với nương con có lời muốn nói, các con không phải vừa mới ở bên ngoài ngắm cảnh sao? Tiếp tục đi, Thiên Tân phong cảnh cũng khá tốt."

Vào mùa đông, có gì đẹp?

Biết tâm tư nhỏ của phụ thân, Triệu Trầm không vạch trần hần, xoay người cầm lấy áo choàng của thê tử để ở một bên, kêu nàng đi ra ngoài.

Hai phu thê đi xa, Văn Mai cũng thức thời thối lui ra ngoài, Triệu Duẩn Đình lập tức đứng lên, đi đến trước người Ninh thị đem người ôm vào trong lòng, cúi đầu hỏi nàng: "Vừa rồi ta biểu hiện như thế nào? Cha chồng này có thể tính đã làm hết phận sự chưa?"

Ninh thị tựa vào trong lòng hần, nhẹ gật gật đầu, ít nhất so với nàng dự liệu là tốt.

Nàng hạ mí mắt, Triệu Duẩn Đình muốn nhìn ánh mắt nàng, ôm người đi vào bên trong, để cho nàng dựa vào cửa, hần dán lên, nâng cằm nàng lên chăm chú nhìn nàng: "Nếu ta làm tốt, nàng hôn ta một cái được chứ?" dđlqđ Hỏi trầm thấp bình tĩnh, nhưng trong lòng đã sớm treo cao, sợ nàng vô tình cự tuyệt, kỳ thật hần biết, nàng hần không mở miệng cự tuyệt, nhưng hần càng sợ nàng lộ ra trào phúng theo bản năng, cái loại này giống như cười trào phúng khi nghe xong truyện cười.

Ninh thị quả thật không nói gì, cũng không có trào phúng hần, nàng nhẹ nhàng giương mắt lên, nhìn hần, ý tứ hàm xúc không rõ.

Triệu Duẩn Đình nhìn ánh mắt mỹ lệ này, bên trong giống như có nước di động, có tinh quang dập dờn, lại thấy không rõ những thứ này làm cho người ta say mê, tới cùng ẩn dấu tình cảm gì. Là yêu, là hận, hay vẫn lại là thờ ơ?

Triệu Duẩn Đình chịu thua, lâu như vậy, hần vẫn nhìn không thấu nàng.

Hần nâng mặt nàng, bắt đắc dĩ hôn môi nàng: "Thôi, nàng không hôn ta, đến lượt ta hôn nàng."

Ninh thị nhắm hai mắt lại, mặc hần ôn nhu như nước, nhiệt tình như hỏa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Triệu bại bại: Thân là đệ nhất nam chủ, ta cảm giác được một tia uy hiếp.

Giai nhân: Người suy nghĩ nhiều quá.

Triệu bại bại: Nếu một lần nữa kính trà, có phải hay không kính trà trước động phòng cũng sẽ lặp lại một lần?

A kết: Người suy nghĩ nhiều quá!

Cái này, kịch tình là chậm, giai nhân cố gắng nhanh hơn đi...

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chương 49

Thuyền rất nhanh lại gần bờ.

Triệu Duẩn Đình đã sớm sắp xếp ngựa ở trên bờ, Triệu Nguyên và Trần Bình ở lại bến tàu giám sát hạ nhân khuôn vác lễ vật, bên này nữ quyền gồm Tường ma ma dẫn theo Lục Vân và Cẩm Thư quan sát, đám người Triệu Trầm lên ngựa trước, không nhanh không chậm đi theo hướng Bắc.

Triệu Duẩn Đình trực tiếp đưa Ninh thị lên ngồi xe ngựa phía trước, A Kết tự nhiên cùng Triệu Trầm ngồi chung một xe ngựa. dđlqđ Mới đi vào còn chưa có ngồi yên liền bị Triệu Trầm ôm đến trên đùi, A Kết không khỏi đẩy hấn, Triệu Trầm nắm lấy cánh tay nàng tiện thể hôn xuống, sức lực lớn có thể dọa người, bá đạo đem thê từ hành hạ hấn hơn nửa tháng thu thập một chút. Nếu không phải thái độ A Kết kiên quyết cố sống chết để giữ lấy, suýt nữa Triệu Trầm đã ở trên xe làm liều một lần.

Sau khi xuống xe sao còn có thể gặp người chứ? Làm sao A Kết có thể để mặc cho hấn làm càn? Nhờ âm thanh thuyền ra bị người đánh ngựa nghe được thì làm sao bây giờ?

Nói cái gì nàng cũng không chịu cho, Triệu Trầm đành phải lưu luyến buông môi nàng ra, bàn tay lớn cách quần áo dùng lực nhéo phần trước người nàng, càng không ngừng thấp giọng uy hiếp: "Nàng cứ trốn đi, đến nơi rồi thì thử xem nàng trốn được đến đâu... A Kết, nàng chờ xem, đêm nay ta không định ngủ, nàng xem ta thu thập nàng như thế nào..." Kính trà được bỏ sung, động phòng của hấn cũng phải được bỏ sung, lần đó trên thuyền thực không đáng nói đến.

A Kết không nghĩ tới hấn kìm nén nhiều hỏa như vậy, mặt đỏ, tim đập như hươu chạy.

Nếu nói ở trên thuyền nàng vẫn còn không sợ hấn uy hiếp, hiện tại thì sợ, chôn ở trong lòng hấn, chỉ mong xe ngựa đi mãi không ngừng.

Nhẹ nhàng xóc nảy hơn một canh giờ, bên ngoài càng ngày càng tĩnh lặng. A Kết tò mò đẩy rèm ra, đã thấy bên ngoài trở thành những mảnh ruộng, cách đó không xa phía trước có tòa nhà chính tề, ngoài cửa trồng Dương Liễu, lá cây sớm đã rụng sạch, cảnh ở trong gió nhẹ khẽ khàng lay động.

Nàng ngẩng đầu nhìn trời, giờ là buổi trưa, bầu trời xanh trong suốt ngàn dặm không mây, ánh nắng ấm áp tươi đẹp.

Tâm tình của nàng cũng vì thế mà vui vẻ hấn lên, chỉ vào thôn trang hỏi Triệu Trầm: "Đến đó phải không?"

Triệu Trầm vẫn ôm nàng, lúc này cố ý hôn nhẹ bên má nàng nói: "ừ, lập tức liền đến, A Kết chuẩn bị xong chưa? Đêm nay dù nàng có khóc cũng không được."

A Kết xấu hổ giận dữ đẩy mặt hấn ra, "Chàng đừng như vậy, lát nữa sao thiếp dám gặp ai chứ?"

Triệu Trầm cười, nàng còn muốn gặp người nào? windchime dđlqđ Trước đây hấn còn không hiểu, giờ đã thành thân, càng ngày càng rõ ràng vì sao phụ thân mỗi lần đến thôn trang đều vội vàng, cảm giác nhớ nhung này, chỉ ôm người vào lòng siết chặt thôi thì không đủ, chỉ có hòa thành một khối với người trong lòng mới có thể giảm bớt, mới có thể thỏa mãn. Trước mắt hấn gấp, thì phụ thân so với hấn còn gấp hơn.

Hai phụ thê đều có suy nghĩ riêng, xe ngựa từ từ dừng.

Triệu Trầm giúp thê từ buộc lại áo choàng và mũ che mặt, lúc đứng dậy vén khăn che mặt cửa nàng hôn lên môi nàng một lúc, sau đó mới nhảy xuống xe ngựa, xoay người đón nàng. Hấn không thất lại áp choàng, toàn thân mặc một trường màu màu trắng, vai rộng eo hẹp, cao ngất tuấn tú như từng bách(cây tùng và cây bách), ánh sáng tươi đẹp xoa đi lạnh lẽo trên khuôn mặt hấn, khi hấn ôn nhu nhìn nàng, ánh mắt kia như làm say lòng nàng.

Nam nhân xuất sắc như vậy, là trượng phu của nàng.

Trong lòng A Kết có ngọt ngào vui mừng nhưng cũng đi kèm với một chút bất an, nhưng hấn liền đứng ở nơi đó nhẹ nhàng đón nàng, A Kết không quan tâm đến tia bất an kia nữa, đưa tay đặt vào bàn tay hấn, cảm nhận lòng bàn tay hấn ấm áp nhưng cũng mạnh mẽ.

Hai phụ thê đứng vững vàng, ở phía bên kia Triệu Duẩn Đình cũng đỡ Ninh thị xuống xe, Ninh thị cũng đang đeo mũ che mặt.

"Các phòng chỗ này đều đã được sắp xếp chu đáo, các con đi thuyền chắc cũng mệt mỏi, cơm trưa ăn ngay tại viện của mình đi, buổi chiều cứ nghỉ ngơi cho tốt, buổi tối cả nhà chúng ta cùng ăn sủi cảo." dđlqđ Triệu Duẩn Đình nói với Triệu Trầm, nói xong thì gọi một nô bộc trung niên đã đợi sẵn từ sớm, "Dẫn đại thiếu gia, đại thiếu phu nhân trở về phòng nghỉ ngơi."

Nô bợ kia khề khề cúi đầu đi đến phía trước mặt phu thê Triệu Trầm.

"Đi thôi." Triệu Trầm đã sớm đoán được sẽ như thế này, ý bảo nô bợ dẫn đường.

A Kết đi theo bên cạnh trượng phu, không quay đầu, trong đầu nhớ lại khi mẹ chồng xuống xe, một ngọn gió khiến khăn che mặt bị thổi lên, hé lộ khuôn mặt xinh đẹp bên trong, khuôn mặt ấy đẹp tựa mẫu đơn, trong sự yên tĩnh càng làm rõ hơn sự quyền rũ.

Trên mặt A Kết nóng lên, không dám nghĩ sâu cha chồng và mẹ chồng khi ở trong xe đã làm gì.

Thôn trang này cũng không lớn, ở bên trong thanh tịnh mà đẹp đẽ, phu thê Triệu Duẩn Đình ở tiền viện, phu thê Triệu Trầm ở hậu viện nghỉ ngơi.

Trong phòng gọn gàng sạch sẽ, trong gian phòng đốt than Ngân Sương, đặc biệt ấm áp, trên bàn trà tinh xảo chỗ cửa sổ được đặt vài bồn hoa lan, xuân ý dạt dào. A Kết đứng trước bàn trà nhìn ngắm hoa lan, mùi hương thơm ngát từng đợt từng đợt làm cho người cũng cảm thấy vui bởi một môi, quay đầu nói với Triệu Trầm: "Phụ thân thật cẩn thận."

Triệu Trầm nằm nghiêng ở trên giường cười nhìn nàng, thấy A Kết đỏ mặt sau khi hiểu rõ thâm ý từ nụ cười của hắn mới nói với Cẩm Mặc và Thúy Ngọc đang đứng đợi hầu hạ ở bên cạnh: "Nói với thủy phòng(chắc là phòng nấu nước) chuẩn bị tốt nước ấm, để khi nào bên này dùng xong com thì mang nước đến đây."

"Vâng ạ" Cẩm Mặc và Thúy Ngọc liếc mắt nhìn nhau một cái, trên mặt đều có chút đỏ, cúi đầu đi ra ngoài.

A Kết đã sớm trốn vào phòng trong, Triệu Trầm liền cười, đi vào theo, nghỉ ngơi chút thì bọn nha hoàn liền dọn com.

Một bát canh thịt dê, một đĩa thịt bò xào dưa chua, còn có đậu hủ trong suốt chưng cách thủy, tất cả đều là đồ ăn nóng. A Kết ăn không nhiều lắm, ăn xong khuôn mặt nhỏ nhắn hồng, càng có vẻ hồng nhuận đầy đặn. Khẩu vị của Triệu Trầm rất tốt, ngoại trừ đậu hủ chỉ ngẫu nhiên ăn 2 miếng, còn thịt dê và thịt bò hầu như đều bị hắn giải quyết.

Lại khăn trương, A Kết vẫn không nhìn được cười hắn: "Ăn quá no thì đi tắm không tốt."

Triệu Trầm không chút để ý trả lời: "Ăn no mới có sức làm việc, trái lại là nàng, quả thật không cần ăn quá no."

Gần đây trong miệng hắn không có đứng đắn, A Kết chẳng muốn đoán xem hắn có ý gì, xoay người sang chỗ khác ngắm hoa lan chỗ cửa sổ, không để ý tới hắn.

Triệu Trầm nhìn bóng lưng nàng cười.

Bàn ăn được dọn xong, thùng nước nóng để tắm rất nhanh được chuẩn bị tốt, Triệu Trầm đuổi bọn nha hoàn đi, đóng chặt cửa phòng kéo cửa sổ xuống, tiện thể bế thê từ đang hạn không thể lui đến trong góc tường lên, hai người cùng tắm rửa.

Nước ấm được chuẩn bị nóng vừa phải, A Kết lại nóng lên từ trong ra ngoài, đỡ mép thùng cầu xin hắn đi đến kháng(giường đất). Triệu Trầm không nghe, môi dán vai cổ gáy của nàng trần trọc, chờ nàng thả lỏng, hắn từ từ đỡ người đến trước người, ước chừng dùng thời gian uống một ly trà nhỏ mới miễn cưỡng ngồi yên. A Kết ngửa đầu nói không ra lời. Triệu Trầm thờ phỉ phò nghiêng đầu nhìn nàng. Nhìn mái tóc dài của nàng đang xỏa tung buông xuống, đôi mắt nhắm chặt, mặt đỏ ửng, môi khề mở, lại nhìn từ cằm của nàng đi xuống, những đường cong tuyệt đẹp ấy làm cho làm cho người ta chỉ hận không thể nhìn cả đời như vậy.

Hai tay nàng vẫn đang nắm lấy thùng nước, Triệu Trầm muốn là thứ duy nhất nàng dựa vào, cho nên hắn ôm lui về sau, động, từ trong môi nàng lập tức phát ra một tiếng hô nhỏ, giống như khó chấp nhận.

Mà một tiếng kêu đó rơi vào trong tai Triệu Trầm lại trở thành lời mời gọi nhiệt tình nhất, không còn kiêng dè, hắn đỡ nàng, tùy tâm sở dục.

Thùng tắm hình như chỉ trong một cái nháy mắt liền biến thành sông lớn, sóng gió đánh úp lại, sóng lên sóng xuống sóng lên sóng xuống, nước không ngừng tràn ra từ thùng tắm, rơi trên đất phát ra tiếng, như sóng đánh vào bờ, một tiếng lại một tiếng, liên tục không ngừng, khi nhanh khi chậm. Đến khi nước ít đi, dù làm thế nào cũng không thể tạo thành con nước lớn thì cuối cùng cũng lộ ra ở bên trong là hai người làm nên sóng gió.

A Kết hết nóng lại lạnh, nhiệt ở bên trong, là hắn cho, lạnh ở bên ngoài là do không còn nước ấm vây quanh, mặc dù trong phòng ấm áp như xuân, nhưng vẫn cảm thấy được lạnh, nhìn không được lạnh run. dđlqđ Triệu Trầm biết nàng lạnh, một tay đỡ nàng dựa vào mép thùng, từ phía sau lưng hắn ôm chặt lấy nàng, "A Kết đừng nóng vội, nhanh..." Che miệng nàng lại, lên lên xuống xuống vài lần cuối cùng mới đình chiến.

Không dám chậm trễ, Triệu Trầm nhanh chóng ôm người đến bên cạnh giường, sau khi dùng khăn lau khô thì ôm nàng đặt trong ổ chăn trên kháng.

A Kết nhắm mắt, nằm thở gấp, so với khi đuổi theo Ô ô còn nhanh hơn.

Không giống nhau, so với lần đầu tiên không giống nhau, ngoại trừ khoảnh khắc lúc đầu khó chịu, nàng còn nếm được cảm giác khác, như là đang ở trên bàn đu dây lay động, lúc đưa lên càng cao thì càng vui vẻ, khi ngã xuống thì giống như cả tâm cũng bay lên, chỉ có thể nhắm mắt lại kêu. Triệu Trầm vừa mới đẩy đó là di chuyển bàn đu dây, một lần lại càng cao hơn, chỉ là khi đạt đến chỗ cao nhất, không hề có việc tìm đập nhanh rơi xuống, cái gì cũng đều không có, chỉ cảm thấy nháy mắt kia trong đầu hoàn toàn nhẹ nhõm, chỉ có thân thể không nhìn được nên run rẩy, cùng hắn run rẩy.

Thì ra chuyện phu thê lại là như vậy.

Mãi đến khi Triệu Trầm sắp xếp xong chui vào trong chăn, A Kết vẫn chưa bình tĩnh trở lại, nhắm mắt lại cảm nhận động tác ôn nhu lau tóc cho nàng của hắn. windchime dđlqđ Nàng không có gối đầu nhưng có khả năng khi hắn nâng nàng ra đựng đến nước trong thùng hoặc là dính nước trên người hắn, nhưng tóm lại là bị ướt một chút.

Lau xong, Triệu Trầm dùng khăn vẫn còn ẩm ướt bọc tóc nàng lại, ôm người lại gần, hôn nhẹ mặt nàng: "Như thế nào, lần này không có không thoải mái phải không? A Kết, nàng có nghe thấy được không, nàng kêu thật là dễ nghe, nhưng lại quá lớn tiếng, cuối cùng, nếu ta không bịt miệng nàng, ta sợ tất cả những người ở đằng trước đều nghe thấy. " Quả nhiên vẫn ở trong phòng mới có thể tận hưởng, nàng cũng có vẻ phóng khoáng, một tiếng một tiếng, là cầu xin, là khóc, so với bất kỳ cái gì đều chộc người hơn.

Cổ A Kết cũng đều đã, thật sự có lớn tiếng như vậy sao? Nàng cũng không nghĩ muốn đến nữa, người nào làm cho hắn điên vậy?

Hắn lại vẫn lấy cái này trên ghẹo nàng, A Kết khó có thể mở miệng giải thích, xấu hổ giận dữ cào ngực hắn.

Triệu Trầm bắt lấy tay nhỏ của nàng, kéo đến hôn lên, hôn xong tay lại hôn môi nàng, hôn nàng thì nàng đẩy hắn, trốn hắn, quay tới quay lui. Mắt Triệu Trầm càng ngày càng sâu, cổ ý hôn trán nàng, hôn môi nàng, hôn tới hôn lui, não loạn với nàng, nhân cơ hội di chuyển lên phía trên người nàng, giữ nàng phía dưới người mình, khiến nàng không thể chạy thoát, hắn cười hôn lỗ tai nàng: "Trong thùng nhỏ bất tiện, chúng ta làm lại một lần nữa, chắc chắn rằng lần này nàng sẽ không lạnh nữa."

"Đừng..." A Kết không muốn, nhưng nam nhân đã cửa thành...

So với trận ác chiến gấp gáp lúc này, lần này Triệu Trầm thận trọng đánh chiến nửa canh giờ, đánh tan tù binh ba lần, hắn mới vừa lòng thả lương thực. dđlqđ A Kết không thể động dậy được, mơ hồ nói thêm một câu, xin hắn đừng nào loạn nữa, sau đó liền mờ mịt thiếp đi.

Buổi tối cả nhà sẽ cùng nhau ăn sủi cào, Triệu Trầm rất biết đúng mực, dù vẫn còn sức tái chiến nhưng vẫn không tiếp tục, ôm thê tử đã mệt mỏi nghỉ ngơi một lát trước buổi tối.

Dưới mái hiên bên ngoài, Thúy Ngọc và Cẩm Mặc không hẹn mà cùng nhẹ nhàng thở ra, động tĩnh như vậy, thật sự xấu hổ muốn chết, trước kia tại Đồng Loan thôn, cũng không nghe thấy thiếu gia và thiếu phu nhân nào loạn gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Thúy Ngọc tuổi còn nhỏ, qua một lát thì khôi phục lại tự nhiên, ngồi ở ở trên băng ghế dựa vào vách tường ngủ gật. windchime dđlqđ Cẩm Mặc nhìn nàng, cúi đầu một lần nữa, trong đầu là lời nói lần đó thiếu gia lưu nàng lại hầu hạ. Nếu, nếu lần đó thiếu gia không có đánh tan chủ ý, thiếu gia có thể cũng đối với nàng như vậy hay không?

Đáng tiếc không có nếu, thiếu gia chưa bao giờ đụng chạm những nha hoàn như các nàng, trong mắt hắn chỉ có thiếu phu nhân.

Cẩm Mặc cứ một vòng lại một vòng xoắn khăn tay đang cầm.

Thiếu phu nhân thật có mệnh tốt, nhưng hãm mộ có ích lợi gì? Lúc trước biết được thiếu gia muốn kết hôn với một cô nương nông gia, nàng nhin không được ghen tị. Cô nương nhà nông, nàng cũng là nữ nhi nhà nông, ngoài trừ việc phụ thân không phải là tú tài, bản thân không có chỗ nào không bằng cô nương Lâm gia. dđlqđ Nàng vẫn cho là thiếu gia sẽ lấy thiên kim nhà giàu môn đăng hộ đối, bởi vậy thiếu gia mới chúm mắt nàng, như vậy nàng cũng không quá mất mát, nhưng thiếu gia muốn kết hôn với cô nương thân phận cũng không cao bằng nàng, nước chua đầy lòng dâng lên. May mà nàng không có bất bình lâu lắm, lần đầu tiên nhìn thấy thiếu phu nhân, Cẩm Mặc đã chấp nhận số phận, dung mạo như vậy, trên đời này mấy nam nhân không muốn cưới chứ?

Nàng nên cảm thấy may mắn vì thiếu phu nhân thiện lương dễ chung sống, có lẽ, tương lai thiếu gia cũng giống như các nam nhân khác cần có thêm di nương, lúc ấy nàng có thể tranh thủ một chút chăng?

Nghĩ đến động tĩnh lúc này trong phòng, Cẩm Mặc chống cằm ngẩn người.

Nhóm người chủ tử đều đã ngủ, bọn nha hoàn lặng lẽ giữ cửa, thôn trang nho nhỏ cực kỳ an tĩnh, giống như cũng đang ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Chương 50.1. Nàng Dâu Trưởng

Màn đêm buông xuống, A Kết được Triệu Trầm nhẹ nhàng đánh thức, nàng mở to mắt, bởi vì mệt mỏi, trong mắt vẫn là một khoảng mờ mịt.

Triệu Trầm rất thích dáng vẻ này của nàng, hôn nàng một chút, chủ động giúp nàng mặc y phục, trong lúc đó vô ý chạm đến nơi nào, A Kết không chế không được liền run lên, hết cả cảm giác buồn ngủ. dđlqđ Nhìn dáng vẻ trượng phu trước mặt dịu dàng thỏa mãn, A Kết đỏ mặt đẩy tay hắn ra, xoay lưng về phía khác tự mình mặc đồ, dùng một lát, lại nhỏ giọng trách cứ hắn: "Sau này không cho làm như vậy nữa...". Giữa ban ngày, nghỉ lại cũng thấy xấu hổ.

“Được, tất cả nghe theo nàng”. Triệu Trầm nhanh chóng đáp lại, lấy áo ngoài chờ nàng, A Kết đứng lên lấy đồ, hần tiếp tục đến giúp nàng mặc đồ. A Kết đầu không lại hần, liền nhắm mắt ngoan ngoãn để mặc hần đùa nghịch. Biết nàng có chút tức giận, Triệu Chhim cũng không quá đáng, thuận thực thay nàng mặc xong y phục, lại hôn nàng lần nữa, mới đi ra ngoài, truyền nha hoàn chuẩn bị nước.

Trong chân vẫn còn mùi hương kiều diễm lưu lại, A Kết không dám nhìn lâu, chuẩn bị xuống giường. Giày đã được đặt sẵn ở chân giường, A Kết trước tiên cho chân vào giày, định đứng thẳng dậy nhắc chân bước đi, không ngờ trên đùi một chút sức lực cũng không có, liền ngã thẳng về phía trước, vừa may lúc ấy Triệu Trầm vén màn tiến vào, chưa kịp nhìn rõ đã đưa tay giữ nàng lại.

“Sao lại không cẩn thận như vậy?” Hần ôm nàng ngồi lên mép trên giường, nhìn ra nàng muốn đi giày, liền ngồi xuống nơi đó, nhặt giày lên giúp nàng mang vào.

A Kết vốn định trách hần, nhưng nhìn thấy vẻ mặt hần chuyên chú giúp mình mang giày, giống như làm đã quen, lời oán trách đến miệng lại không nói ra được.

Giày mặc xong, Triệu Trầm đứng dậy, thấy nàng nghiêng đầu về mặt thiền nào, suy nghĩ chút liền đoán được, ôm nàng vào lòng nhẹ dỗ dành: “Có phải chân vẫn còn đau hay không? Nào, ta đỡ nàng, ở trong phòng đi vài bước sẽ tốt hơn”. windchime dđlqđ Nàng rất lười, khi ở trong bồn tắm cũng ngại mệt, toàn dựa vào hần tự mình làm.

A Kết không cự tuyệt, dựa vào cánh tay hần đứng lên, hai chân không ngừng run chỉ có thể dựa vào hần mới không bị ngã xuống, một lúc lâu mới thích ứng. Lo lắng bị cha mẹ trưởng phu nhìn ra, A Kết tựa vào trong lòng trưởng phu nhỏ giọng cầu xin hần: “Về sau ban ngày đừng như vậy nữa được không? Nếu lộ ra sẽ không tốt...”. Lần này hần đề nén đã lâu, cũng không còn cách nào khác.

“Tốt”. Nàng nũng nịu, sao Triệu Trầm có thể cự tuyệt? Về phần trong lòng suy nghĩ thế nào, có làm được hay không, hần cũng không lo lắng. Có một số việc nói là làm, đối với loại chuyện phu thê trong phòng này, không cần phải quá mức so đo.

Hần đồng ý quá nhanh, A Kết cũng không quá mức tin tưởng, ngẩng đầu lên nhìn hần, thấy hần đang cười đến dịu dàng, một dáng vẻ nghe lời, thật không giống hần, ngược lại càng làm cho người khác thêm nghi ngờ.

Nhưng nàng có biện pháp nào? Nếu hần muốn, với sức lực của hần, nàng còn không phải mặc người chém giết?

Dứt khoát không phí công suy nghĩ nữa, về sau đề phòng hần là được.

Rửa mặt xong, Triệu Trầm ở một bên chờ nàng, Lục Vân tiến vào thay A Kết chải đầu. Nàng cùng đám người Tường ma ma đều đến.

Trong gương là một cô gái mặt ửng hồng đang cười. Trong đôi mắt đẹp dường như chưa đọng cả làn nước lay động, hoặc giống như giọt sương treo trên đóa hoa sen đang nở rộ, thật xinh đẹp không gì sánh được. dđlqđ A Kết chưa từng nhìn thấy chính mình như vậy, vừa nhìn thoáng qua lại thẹn thùng nhìn lại lần nữa, đợi chuẩn bị xong, liền nhỏ giọng nói với Triệu Trầm: “Chúng ta ở trong sân đi lại một chút rồi hãy đi”. Để gió thổi khuôn mặt đỏ hồng dịu bớt, gặp cha mẹ trưởng phu mới tốt.

Triệu Trầm cúi đầu chăm chú nhìn thê tử, phát hiện được nỗi lòng của nàng, gật đầu đồng ý.

Sau khi nàng nở rộ có bao nhiêu xinh đẹp, chỉ hần biết được mới tốt.

Đội Triệu Trầm cùng A Kết đi bộ một vòng tới trước cửa phòng lớn, phu thê Triệu Duẩn Đình đã chờ ở đó rồi.

Ninh thị gọi con dâu vào ngồi bên cạnh mình, dịu dàng hỏi nàng ngủ ngon giấc không, A Kết nhẹ nhàng gật đầu, không dám nhìn sang hướng Triệu Trầm ở bên kia. windchime dđlqđ Ninh thị cũng không hỏi thêm nhiều, thân thiết nói: “Lần đầu con về nhà lại ngồi thuyền đã lâu như vậy, người cũng gầy đi, sau khi hồi phủ thì bồi dưỡng cho tốt, cô nương đầy đặn vẫn để nhìn hơn.”

A Kết vẫn gật đầu: “Làm phiền nương lo lắng.”

Ninh thị cười, bảo Vân Mai truyền cơm.

Triệu Trầm ngồi ở đối diện A Kết, nhìn thê tử mình, có chút đau lòng. Thành thân xong A Kết thực chất cũng đầy đặn, khi trở về, nhưng do đường dài mệt nhọc, khiến cho nàng gầy đi, tuy rằng gầy đi vẫn dễ nhìn, nhưng hần vẫn hy vọng nàng có chút béo hơn, giống như khi mới gặp vậy, nàng béo, mới thấy rõ nàng sống vui vẻ.

Sùi cáo được bùng lên, hai mẹ con lần lượt gấp sùi cáo cho A Kết, dường như cùng một động tác giống nhau, sao người một nhà lại thoải mái đến thế?

A Kết bất an liếc mắt nhìn cha chồng, mẹ chồng ở quê lâu như vậy, có lẽ là không để ý nhiều đến quy củ, nhưng cha chồng lại là Hầu gia, không biết có cảm thấy như vậy không thỏa đáng?

Triệu Duẩn Đình không cảm thấy không ổn, trước kia một nhà ba người ăn cơm thì cũng có nói có cười, sau đó trong nhà xảy ra chuyện, hần lười nói nhiều lười cùng Tần thị và Thấu phu nhân nói nhiều, mới sửa lại quy củ, lúc ăn cơm không được nói nhiều.

Hần chẳng qua có điểm ghen tị, con dâu gầy ốm hần không biết, nhưng hần gầy đi rõ ràng, nhưng sao không thấy hai mẹ con họ khuyên hần ăn nhiều vào chút?

Khát vọng trong mắt hắn thể hiện rõ ràng, ba người bên cạnh đều nhìn ra. Đáng tiếc Ninh thị lại không giúp hắn đạt được ý nguyện, Triệu Trầm thì lại chỉ có thể đỡ mẹ, còn chuyện đỡ dành cha hắn thực không làm được. dđlqđ Còn A Kết, mặc dù có chút kinh ngạc lại có chút đồng tình, nhưng dù thế đi nữa nàng cũng khó có khả năng giúp cha chồng gấp đồ ăn, đành phải làm như không phát hiện.

Thời gian dùng cơm, Triệu Duẩn Đình dường như đều miễn cưỡng cười vui để trải qua.

Dùng cơm xong, Triệu Trầm liền dẫn thê tử trở về hậu viện.

Triệu Duẩn Đình thở dài một tiếng, nhìn trên bàn bát đĩa vẫn bốc lên hơi nóng như cũ.

"Rồi cũng nhanh làm tổ phụ, sao còn vì việc nhỏ này mà thở dài?" Ninh thị có chút bất đắc dĩ nói, mặc kệ có thích hay không, đã qua nhiều năm như vậy hai người không có khả năng không nhìn rõ nhau.

Triệu Duẩn Đình giương mắt nhìn nàng, khó nén chua xót: "Ta sắp là tổ phụ, nhưng trong mắt tổ mẫu của tôn tử(cháu trai) không có ta."

Tổ mẫu cháu trai của hắn?

Ninh thị bị lời này làm cho bật cười, nhìn hắn, cầm đưa lên gấp một cái sùi cảo bỏ vào trong bát cho hắn. windchime dđlqđ Đúng nha, hắn là tổ phụ của cháu trai nàng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cũng chỉ có hắn có thể theo nàng cùng nhau già cùng nhau làm cháu trai vui, có gì quá đáng đâu, làm cho hắn như ý một lần thì sao?

Hắn hao phí bao nhiêu tâm tư để cưới nàng, kết quả cũng không trải qua được bao nhiêu tốt lành.

Nhìn nam nhân cười đưa một miếng sùi cảo vào miệng, Ninh thị hơi xuất thần, qua hai mươi năm nữa, hai người vẫn như vậy chứ?

"Suy nghĩ cái gì thế? Trở về phòng, sáng mai còn chờ bọn hắn đến kính trà." Triệu duẩn đình dùng khăn nhỏ lau qua khóe miệng, cảm thấy thỏa mãn, đi đến nắm tay thê tử nói.

Ninh thị gật gù đầu, đứng lên, theo hắn cùng trở về phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chương 50.2

Đêm dần khuya, sau khi rửa mặt, nằm trong chăn, A Kết dựa vào trong lòng Triệu Trầm nói với hắn: "Phụ thân cũng rất đáng thương." Nàng nhìn ra, cha chồng thực sự thích mẹ chồng, mẹ chồng chỉ cần cười một cái, dù là cười với nàng, cha chồng ngồi một bên cũng có thể nhìn đến nhập thần, cái thần thái vô ý này thể hiện một cách đầy đủ, không lừa được người khác.

Triệu Trầm hôn lên thái dương nàng, không nói gì.

Ban ngày A Kết ngủ hơi nhiều, bây giờ muốn nói chuyện với hắn, lại hỏi: "Trước đây chàng có từng giúp phụ thân gấp đồ ăn không?"

Nàng có hứng thú nói chuyện, Triệu Trầm liền theo ý nàng, "Chắc cũng có đi, nhưng không có ấn tượng. Thế nào, nàng trách ta tối nay không gấp rau cho phụ thân? Ngốc, không cần thiết, phụ thân cũng không phải già đến nỗi không thể nhấc nổi cánh tay, thực tế nếu gấp đồ cho phụ thân thì cả hai chúng ta đều không được tự nhiên." Nhi tử khác với nữ nhi ở chỗ này, nữ nhi nhiều lúc có thể làm nũng.

Điều này cũng đúng, A Kết nháy mắt, nghĩ tới mẹ chồng, mẹ chồng...Nghĩ đến trong hầu phủ, Tần thị cùng với hai di nương, A Kết lại đau lòng thay mẹ chồng. Cha chồng có nỗi khổ tâm thì sao, hắn cũng đã chạm qua người khác, còn sinh nữ nhi, cha chồng có sự bất đắc dĩ của hắn, nhưng mẹ chồng là thê tử, cho dù theo lý trí thì có thể chấp nhận, nhưng trong lòng hắn sẽ không thoái mái. dđlqđ May mắn mẹ chồng không thích cha chồng, nỗi khổ có chút giảm bớt, nếu tương lai Triệu Trầm như vậy...

A Kết lắc đầu, không nghĩ nữa, sự tình sẽ không xảy ra, vì sao phải buồn lo vô cớ?

Thấy nàng lắc đầu ở trong lòng mình, Triệu Trầm tò mò, cúi đầu hỏi nàng: "Suy nghĩ gì vậy?"

Sao A Kết có thể nói ra?

Triệu Trầm cũng không ép nàng nói, xoay người đè lên nàng, tay phải thuận thực tiến vào trong áo nàng, "A Kết, nàng nói xem chúng ta sinh nhi tử trước hay nữ nhi trước? Ta cảm thấy nữ nhi rất tốt, sinh nữ nhi hiểu biết giống nàng vậy, tương lai còn có thể giúp mẫu thân chăm sóc đệ đệ, muội muội. A Kết đừng tránh, chúng ta cùng nhau sinh nữ nhi."

Hắn đề tay nàng lại, đến lúc nàng phản kháng cũng đã vô dụng, mới thả nàng ra, nghe nàng nũng nịu cầu xin, ghé tai nàng nói thầm: "A Kết, nếu sớm biết rằng việc này tốt như vậy, đêm chúng ta thành thân khẳng định nàng sẽ..."

A Kết che lỗ tai không muốn nghe tiếp.

Ngày kế tiếp, buổi sáng kính trà, buổi trưa dùng qua bữa cơm tất niên thịnh soạn, đoàn người một lần nữa ngồi trên xe ngựa, đi về hướng Kinh thành.

A Kết thấp thỏm lại khăn trương, không ngừng nhìn về phía ngoài cửa xe nằm trước mặt.

Khoảng hai canh giờ sau, ánh mặt trời chiều dần dần tan mất, trời có chút tối, nàng trông thấy tường thành Kinh thành nguy nga.

"Đừng lo lắng, chúng ta chỉ là về nhà mà thôi". Triệu Trầm thả rèm cửa sổ xuống, ôm nàng, muốn trấn an sự lo lắng của nàng.

A Kết cũng muốn biểu hiện thông dong, bình tĩnh, nhưng nàng thật sự không khống chế được, sắp cùng người trong Hầu phủ tiếp xúc, những đạo lý đã suy nghĩ thông suốt ở nhà đột nhiên mất tác dụng. windchime ddldqđ Không cần thận phạm vào quy củ thì làm sao bây giờ? Đánh mất mặt mũi của trượng phu thì làm sao bây giờ? Phụ thân nói khi người tham gia cuộc thi tú tài, tay còn có chút run rẩy, một lúc lâu sau mới có thể cầm bút viết chữ, A Kết cảm thấy nàng bây giờ như đang đến trường thi.

Nhìn tay nàng run rẩy, Triệu Trầm liền nghĩ biện pháp, một lần nữa vén màn xe lên một chút, để nàng có thể thấy kinh thành phồn hoa, kể cho nàng những chuyện của hắn từ khi còn bé đến giờ. Kể rồi lại kể, hai bên đường lượng người đi đường càng ít dần đi, tòa nhà trước mặt hiện lên càng rõ ràng.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Bên ngoài truyền đến tiếng người nói, A Kết trong lòng hốt hoảng, không nén nổi nắm lấy tay Triệu Trầm.

"Nàng sao lại ngốc như vậy chứ." Triệu Trầm bắt đầu đi lại yêu thương hôn nhẹ lên má nàng, không vội vã xuống xe, mà chỉ đẩy rèm che, chỉ vào một cánh cổng cao cao cho nàng xem, "Nhìn thấy không? Nơi này là phủ đệ của Triệu gia chúng ta."

A Kết đương nhiên nhìn thấy, không hiểu rõ hắn muốn nói gì.

Triệu Trầm lại hôn nàng lần nữa, cùng nàng nhìn ra bên ngoài, nhẹ nhàng ở bên tai nàng nói: "A Kết, nàng sợ cái gì? Sợ mấy nha hoàn sao? Không cần phải sợ, nàng là thê tử của ta, là đại thiếu phu nhân của Hầu phủ, người nào dám đối với nàng không kính trọng, nàng cứ tùy ý trừng trị. Hay nàng sợ Tần thị? Không cần phải sợ nàng ta, nàng chỉ là người có danh hiệu phu nhân, ngoại trừ viện nàng ở ra thì không trông nom đến được chúng ta ở bên kia, nếu nàng dám đến, chúng ta trực tiếp đuổi đi, bình thường khi gặp mặt nàng cũng không cần lễ phép với nàng ta, hoàn toàn không cần lo lắng về thanh danh, coi như nàng ta với chúng ta có ân oán, nếu nàng đem nàng ta thành mồi thân mới khiến cho người trong Kinh thành khinh thường đấy. Còn về Thái phu nhân, nàng cũng chỉ còn sống thêm vài năm nữa thôi."

"Nàng dù tốt hay xấu cũng là tổ mẫu của chàng nha". Thấy hắn đại nghịch bất đạo (coi thường lễ giáo), A Kết không nhịn được nhỏ giọng nhắc nhở. ddldqđ Trong nhà tổ mẫu, ngoại tổ mẫu đều không còn, A Kết đến giờ vẫn chưa nhìn thấy, nhưng hàng năm khi đi viếng mộ, phụ thân và mẫu thân đều khóc, vì vậy trong mắt A Kết, tổ phụ và tổ mẫu cũng rất thân thuộc, dù sao cũng là huyết mạch tương liên (quan hệ huyết thống).

Triệu Trầm cười lạnh, "Cũng bởi vì nàng ta là tổ mẫu nên ta mới để nàng cho nàng ta ít mặt mũi, gọi nàng một tiếng Tổ mẫu. A Kết, nàng nhớ kỹ, nàng ta với nàng là hư tình giả ý, nàng cũng đối xử lại như vậy, nếu nàng ta dám ý mình là tổ mẫu mà gây khó khăn cho nàng, nàng tự nhiên không cần để ý đến mặt mũi nữa, lại càng không nên ngại ngùng nghe theo lời nàng ta nói."

"Thiếp..."

"A Kết, hãy tin ta."

Phải xuống xe, Triệu Trầm cũng không có thời gian nói nhiều, windchime ddldqđ chỉ nâng mặt nàng rồi nói: "Nàng tin ta, ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt, còn về những người bên ngoài, nàng chỉ cần nhớ kỹ, nàng là đại nãi nãi của Hầu phủ, tương lai còn có thể là phu nhân thế tử, là Hầu phu nhân, là Hầu phủ Thái phu nhân, nhà này chính là của nàng, những người đó chỉ là ở tạm, nàng mới là nữ chủ nhân của Hầu phủ, nghĩ như vậy, sao còn lo lắng?"

Đều là của nàng ư?

Nhìn trượng phu trước mặt bình tĩnh và tự tin, A Kết gật đầu, trong lòng dần dần trở nên kiên định hơn.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60: Chương 51.1

Trời đã xế chiều, A Kết theo sau Triệu Trầm xuống xe.

Sớm biết ở cửa sẽ có người ra đón, nàng kéo xuống mũ che mặt. Về Hầu phủ khác với ở nhà trọ bên ngoài, đều là người một nhà, có gì phải che giấu chứ?

Sau khi đứng vững, A Kết không khỏi nhìn về phía sau trước tiên, nơi đó là chồng của nàng, người mà từ nay về sau nàng chỉ có thể gọi mẹ chồng Ninh thị là Nương khi không có ai, cũng vừa được Vãn Mai đỡ xuống xe. windchimeddlqđ Áo choàng đỏ thắm thêu hoa lan, bên dưới là một chiếc váy trắng, đáng người yêu điệu bộ che giấu, nhưng dù nàng lẳng lặng đứng ở nơi đó, mặc dù trên đầu đang đội mũ che mặt vẫn khiến người ta không dời mắt được.

A Kết nhìn Ninh thị, mãi đến khi Ninh thị nhẹ nhàng vuốt cằm, giống như muốn nói cho nàng không cần lo lắng, trong lòng A Kết mới an tâm một chút, quay đầu, theo sau Triệu Trầm đi đến cửa chính của Hầu phủ.

Sau đó nàng nhìn thấy Tần thị.

A Kết ngó ra.

Dù cho nàng không muốn, nhưng thực sự gặp được người rồi, A Kết không thể không thừa nhận, xét về dung mạo, Tần thị vẫn hơn Ninh thị một chút.

Có lẽ cũng không cách nào so sánh được một cách chính xác, bởi hai nữ tử này về cơ bản là hai loại người. Giống như hoa lan và mẫu đơn, thích hoa lan đương nhiên sẽ khen hoa lan thanh cao, đẹp và tinh mịch, còn nếu yêu mẫu đơn sẽ thấy mẫu đơn sang trọng quý phái.

Nàng ngơ ngác nhìn đôi phương.

Nói về tuổi tác thì cũng không chênh lệch nhiều lắm với di tiểu Liễu thị, vóc người cao gầy, mặc một bộ áo bông nhiều lớp đỏ thắm thêu mẫu đơn, bên ngoài choàng thêm áo khoác từ lông cáo. Trước cửa Hầu phủ đã đốt đèn lồng, ngọn đèn chiếu lên làn da trắng của nàng, một đôi lông mày lá liễu cong như trăng khuyết. windchimeddlqđ Nàng liếc mắt nhìn bọn họ một cái, sau khi gạt mình liền thu lại tầm mắt, khi sóng mắt lưu chuyển có khí phách cao ngạo khinh thường bẩm sinh, nhưng khi ánh mắt của nàng rơi đến người Triệu Duẩn Đình, lập tức nhu hòa xuống, ba phần hy vọng ba phần lưu luyến si mê bốn phần e lệ, đây là phong tình mà nữ nhân không chút nào che giấu....

Trong lòng A Kết căng thẳng, Tần thị sinh ra Quốc Sắc Thiên Hương như vậy, cha chồng thật sự chưa từng động lòng lần nào ư?

Nàng không yên tâm nhìn về phía Triệu Duẩn Đình.

Triệu Duẩn Đình cũng đang nhìn về phía phu thê hai người bọn họ, mặt không chút thay đổi mà nói: "Đến đây đi, Thừa Viễn nhiều năm chưa về, đến nhìn xem còn nhận ra Nhị đệ của con hay không." Không có nhìn Tần thị, cũng chẳng nhìn Ninh thị, lạnh lùng uy nghiêm, giống như không biết tình cảm của nữ nhân.

Duyên Bình Hầu như vậy, A Kết cảm thấy thật xa lạ, không giống như người chỉ biết nhìn say mê người trong lòng của mình mà nàng quen biết, cũng không giống cha chồng bởi vì mấy cái sùi cào trên bàn com mà cảm thấy uất ức.

Trước người khác thì không dễ dàng biểu lộ tâm sự ư?

Có phải mọi người trong đại trạch đều phải học được khả năng này không?

Yên lặng thu hồi tầm mắt, A Kết theo Triệu Trầm đi tới. Ân oán của cha mẹ chồng nàng chỉ có thể bàng quan mà nàng cũng có con đường mình phải đi.

Đến chỗ bên cạnh người Triệu Duẩn Đình thì dừng lại, một thiếu niên tuấn tú đi lên phía trước, cười với Triệu Trầm nói: "Đại ca."

A Kết nhìn một cái liền cúi đầu, nhưng Triệu Trầm lại tinh tế đánh giá người thiếu niên đứng trước Thanh Trúc. Trong đầu cảnh tượng khi còn bé hai huynh đệ cùng chơi đùa chột lóe lên, hắn cười cười, vỗ vỗ bả vai Triệu Thanh nói: "Nhiều năm không thấy, Nhị đệ đã cao cao như vậy rồi."

Hắn cười đến khách khí, ý cười chưa đạt đáy mắt, dù sao cửu biệt trọng phùng(lâu ngày gặp lại), ai cũng nói không chính xác được đôi phương còn là người trước kia mình quen biết hay không. dđlqđ Triệu Thanh vẫn chưa vì huynh trưởng xa cách mà sinh lòng bất mãn, nhĩ nhẹ ngẩng đầu nhìn hắn. Hắn thật cao, huynh trưởng rất cao, gần như chẳng kém phụ thân bao nhiêu, ngay cả phong thái toàn thân cũng có chút tương tự, chẳng qua phụ thân uy nghiêm trầm ổn như tảng đá nơi đỉnh núi trải qua sương gió, còn huynh trưởng lại như hàn băng, từ trong lòng lộ ra sự lạnh lùng.

Ngoại trừ dung mạo, Triệu Thanh tìm không thấy chút bóng dáng lúc nhỏ trên thân nam nhân này.

Cũng không biết huynh trưởng mấy năm nay đã trải qua như thế nào, may mắn, chỉ nhìn một cách đơn thuần phong độ thì không giống như lời đồn phải sống trong nghèo túng không chịu nổi.

Triệu Thanh ôn hòa cười, ánh mắt dò về phía nữ tử mỹ mạo bên người huynh trưởng, sau khi thấy rõ dáng vẻ thì hành lễ, gọi một tiếng "Đại tẩu".

Biết vị Nhị đệ này chỉ nhỏ hơn mình một tuổi, A Kết cũng cũng không có nhìn nhiều, hạ thấp mi mắt, trả lời: "Nhị đệ".

Triệu Thanh lui về một bên, nhường chỗ cho đệ đệ muội muội. Triệu Hàm âm thầm nắm tay lại buông ra, vững vàng tiến lên vài bước, trong mắt phượng tươi cười thành khăn, "Đại ca, đệ..."

"Tam gia không cần khách khí." Triệu Trầm nắm tay A Kết tránh lễ của hắn, không để ý Triệu Duẩn Đình đứng một bên đang nhú mày, càng không để ý

đến khuôn mặt Tần thị đột nhiên căng lên, lạnh nhạt nói: "Ta, Triệu Trầm không có người đệ đệ là người, người cũng không cần gọi ta là đại ca. Lời này ta chỉ nói một lần, nghe nói tam gia thuở nhỏ thông minh, về sau tất nhiên biết nên làm việc như thế nào, miễn đi những nghi thức xã giao nghi thức xã giao không cần thiết."

Tiếng hán không hề thấp, tất cả mọi người ra cửa nghênh đón bọn họ đều nghe được, trao đổi ánh nhìn với nhau, cúi đầu suy nghĩ, trong lòng chuyển đổi trăm lần. đđlqđ Trưởng tử, Hầu phủ này từ nay về sau e rằng chỉ có trưởng tử này thôi phải không? Cho dù rời kinh thành nhiều năm, hiện giờ chỉ cần lộ diện nói một câu, liền có thể làm cho người ta thấy rõ tình thế trong phủ sau này rồi.

Tần thị muốn mở miệng răn dạy trâm, bị ánh mắt Triệu Duẩn Đình hù không dám nhúc nhích, chỉ hận, vò nát khăn thêu trong tay.

Triệu Hàm dù hiểu chuyện, nhưng vẫn còn là hài tử choai choai, nghe Triệu Trầm phân rõ giới hạn với hán một cách rõ ràng trước mặt những hạ nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú có ba phần tương tự với Triệu Trầm lập tức trắng bệch, không tự chủ được nhìn về phía Triệu Duẩn Đình.

Trong lòng Triệu Duẩn Đình thở dài, khoát tay với hán, kêu nữ nhi đang lo sợ vì biến cố bỗng nhiên xảy ra đến gần mình, sờ đầu nàng, chỉ vào phu thê trưởng tử nói: "Nghĩ, đây là đại ca và đại tẩu của con."

Triệu Nghi đang mặc một chiếc áo choàng màu hồng, trên đầu búi hai búi tóc đơn giản, mỗi bên cài một cái trâm đính hình hoa Hải Đường, đôi mắt hạnh xinh xắn có chút khiếp đảm lườm Triệu Trầm một cái, đại ca có hay không cũng chẳng sao, nhưng khi đối mặt với A kết thì tốt hơn nhiều, khăn trương trong mắt biến thành thăm dò gần gũi, "Nghi nhi gặp qua đại tẩu, đại tẩu đi đường vất vả rồi."

Ba đứa bé Hầu phủ này, Triệu Trầm đã nói qua với A Kết, nàng không cần để ý đến Triệu Hàm, còn Triệu Thanh và Triệu Nghi thì ban đầu cứ ở chung sau khi quen biết, hiểu rõ tính tình hai người mới xác định có gần gũi hay không.

Bởi vậy A Kết liền cười với tiểu cô nương, "Nghĩ nhi thật là xinh đẹp, đại tẩu có chuẩn bị lễ cho muội, lát vào nhà tẩu sẽ đưa cho muội nha."

Nàng ôn nhu tươi cười, mặc dù không phải đặc biệt gần gũi, nhưng cũng không phải giả vờ khách khí. windchimedđlqđ Triệu Nghi tuổi còn nhỏ, lại là thứ nữ lớn lên trong hầu phủ, sớm đã hiểu tính người âm lạnh, tự nhiên có thể nhìn ra đại tẩu này cũng không khó ở chung. Nàng vui vẻ cảm ơn, sau đó đứng ở bên cạnh Triệu Thanh.

Huỳnh muội đã chào hỏi đơn giản xong, vẫn đứng ở cửa không giống đón người về, Triệu Duẩn Đình lập tức sai bảo nói: "Được rồi, Thừa Vãn, con hãy dẫn đệ đệ muội muội đến chỗ tổ mẫu trước đi, phu thê Thừa Viễn thì hãy đến Trúc Hiên thay y phục, chuẩn bị xong thì qua thỉnh an tổ mẫu." Vọng Trúc Hiên nằm cạnh Hình Lan Uyển vốn là sân của Triệu Trầm.

Triệu Trầm lên tiếng đáp lời, xoay người đi đến bên cạnh Ninh thị, đỡ cánh tay nàng nói: "Nghĩa mẫu, chúng ta cùng đường, cùng nhau đến đó đi."

Ninh thị vuốt cằm, đi vào trong theo phu thê Triệu Trầm.

Bước chân nàng không nhanh không chậm, dáng vẻ uyển chuyển, cách ăn mặc trên người cũng không giống như là vú già mà giống phu nhân thái thái nhà người ta. windchimedđlqđ Ánh mắt Tần thị không khỏi rơi vào nàng, nghe nói dung mạo của nàng và Ninh thị có chút tương tự sau đó cơ duyên xảo hợp bị Triệu Trầm nhận làm nghĩa mẫu, hơi hơi nhú mi. Lúc rời nhà, Triệu Trầm chín tuổi, vẫn còn là đứa trẻ, nhìn thấy người phụ nữ giống như mẫu thân thì sinh ra tình cảm yêu thích cũng không khó hiểu, chỉ là, nếu giống nhau như vậy, lại ở tại Hầu phủ, sau này Triệu Duẩn Đình nhìn thấy nàng có động lòng hay không? Có lẽ, Triệu Trầm đưa nàng trở về cũng vì mục đích này phải không?

Càng nghĩ càng lo lắng, Tần thị nhìn trượng phu, biết hiện tại không phải thời điểm tìm tòi nghiên cứu, quyết định ngày mai phái người đến xem rõ nội tình của đối phương.

"Phu nhân, chúng ta cũng đi đến chỗ Thái phu nhân trước chứ?" Nhóm người Tiểu Chủ Tử đều đã đều đã đi vào, Từ Oánh đi đến bên người Tần thị, nhỏ giọng nhắc nhở.

Ngoài cửa có rất nhiều hành lý cần sắp xếp, Triệu Duẩn Đình vẫn đang dò Triệu Nguyên, Tần thị không dám lên nói xen vào, đồng ý vào cùng bọn nha hoàn, đến hàng lang thì cho bọn nha hoàn rời đi, tự mình trốn sau cây cột sơn hồng. Trong triều công việc bận rộn, trượng phu trốn tránh nàng, sau khi nghi lễ trượng phu lại vẫn trốn tránh nàng, hôm nay khó có được chạm mặt, nàng phải bắt lấy cơ hội.

Triệu Duẩn Đình cũng không ở bên ngoài quá lâu, dù là Triệu Nguyên hay Trần Bình, đều khiến cho phụ tử bọn họ yên tâm. Lúc xoay người bước vào Hầu phủ, nghĩ đến thê tử chắc cũng đã vào Hình Lan Uyển, cái nhà này cuối cùng cũng có cảm giác gia đình, hán không khỏi bước nhanh hơn. Lát nữa khi kết thúc tiệc tối là có thể qua đó tìm nàng, lúc không gặp mặt thì chỉ muốn được nhìn thấy nàng, giờ đây gặp lại rồi tách ra, lại càng muốn gặp nàng nhiều hơn nữa.

Đáng tiếc tâm tình đang tốt của hán không thể tiếp tục, lúc nhìn thấy góc áo choàng bị gió thổi lên từ sau cây cột trước mặt, Triệu Duẩn Đình ngừng bước, "Người ở trong này làm cái gì?"

Vốn Tần thị cũng muốn đi ra ngoài, lúc này bị phát hiện, nàng giống như hài tử hải tử làm sai chuyện gì đi ra ngoài, ngẩng đầu nhìn Triệu Duẩn Đình một cái, lại cúi đầu, nhỏ giọng oán trách nói: "Hầu gia, vừa mới rồi chàng cũng đã nhìn thấy, thiếp là người được chàng cưới hỏi dàng hoàng, lại là đường đường chính chính mẹ cả của đại thiếu gia, phu thê bọn hán nhìn thấy thiếp đến mở miệng cũng chẳng thẹn, cái này thì quy củ còn đâu nữa? Còn có Hàm nhi nữa, đại thiếu gia còn nói gì chứ, Hàm nhi là cốt nhục Hầu gia, sao lại không phải đệ đệ của hán chứ?"

Ánh trời chiều cuối cùng chiếu xuống, trong hành lang có hai người đang đứng đối diện nhau, một lớn một nhỏ, nhìn xa cũng cực kỳ xứng đôi.

Chỉ là, ở trong mắt Triệu Duẩn Đình, vẻ mặt ủy khuất của Tần thị, lời nói nén giận chỉ làm hắn cảm thấy phiền chán.

Thời gian trước mắt, hắn không thể hừ năng được, để thời gian sau này được yên tĩnh, có nhưng chuyện cần được nói rõ ràng.

Triệu Duẩn Đình đi đến một bên hành lang, bên ngoài, một cây mai vàng không biết đã nở từ lúc nào, trong không khí nhàn nhạt mùi hoa mai.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Chương 51.2

Hắn nhìn chằm chằm những bông mai vàng kia, nhàn nhạt mở miệng: "Người vào như thế nào, trong lòng người đã rõ ràng, muốn Thừa Viễn gọi người là mẫu thân, người nghĩ nó bị ngốc sao? Triệu gia không có chuyện nhận tặc làm nương. Tần thị, người muốn làm Hầu phu nhân, người muốn nhi tử, ta đều đã cho người rồi, giờ người vẫn là Hầu phu nhân, nhưng người đừng hy vọng có thể thể hiện uy phong của mẹ cả trước mặt phu thê Thừa Viễn. Dù cho là đang ở Hầu phủ hay đang ở bên ngoài, Thừa Viễn đều sẽ không gọi người là nương, nếu như người cứ cố chấp, kết quả, người mất mặt chỉ có thể là người. Người mất mặt ta cũng sẽ mặc kệ, ta tin rằng người cũng sẽ không cần thể diện Hầu phủ, nhưng nếu người muốn làm chuyện gì trước hết hãy nghĩ đến Hàm nhi, nếu người muốn sau này ở trước mặt những huân quý tại kinh thành không ngẩng đầu lên được, bị người ta nhạo báng rằng có một mẫu thân tự cho là đúng thì hãy cứ tiếp tục đối chọi với phu thê Thừa Viễn đi."

"Là hắn bắt kính với mẹ cả trước cơ mà, người mất mặt cũng sẽ là hắn, có quan hệ gì đến ta và Hàm nhi chứ? Hầu gia thật sự quá bất công rồi!"

Tần thị không muốn nhìn thấy bóng dáng nam nhân nữa, bước nhanh đi đến bên cạnh Triệu Trầm, chống lại nam nhân lạnh lùng quay mặt, không khỏi lại hạ thấp tiếng nói, "Hầu gia, thiếp biết hắn hận thiếp, hắn có thể thậm chí bắt kính thiếp thì thiếp cũng chẳng quan tâm, nhưng vừa rồi, lúc ở ngoài cửa hắn cũng chửi thề để ý đến thiếp, nếu như sau này truyền ra bên ngoài nói rằng hắn bắt hiếp thì sao? Hầu gia nếu thật sự lo lắng thanh danh Hầu phủ thì hãy đi khuyên nhủ hắn đi, hắn không còn nhỏ nữa, dù cho lớn lên ở nông thôn nhưng vẫn là trưởng tử của Triệu gia, sao lại có chuyện một chút quy củ cũng không biết chứ?"

Nàng là Hầu phu nhân của Duyên Bình Hầu, nếu ở trong phủ, ngay cả phu thê trưởng tử cũng không để nàng trong mắt, không xem nàng như mẹ cả mà tôn trọng, thậm chí đến mức già vờ để đối phó cũng không muốn, mặt mũi của nàng còn biết để đâu nữa chứ?

"Vậy người nghĩ thế nào?" Nữ nhân hồ đồ ngu xuẩn, Triệu Duẩn Đình chẳng muốn thuyết giáo lần nữa, lạnh lùng liếc nàng một cái: "Quốc Công Phu đã sụp đổ, phụ thân người xa cuối chân trời, mà nay Thừa Viễn có dũng có mưu, đi theo lại không thiếu những người có công phu, năm đó người đối xử với hắn như thế nào hắn đều nhớ rõ, nếu người giữ bốn phận có lẽ hắn chỉ làm mặt lạnh với mẫu tử các người, nhưng nếu như người chọc hắn, chỉ sợ Hàm nhi không sống được bao lâu."

Nói xong phát tay áo rồi đi.

Tính mệnh nhi tử của nàng sẽ nguy ngập sao?

Tần thị cứng đờ ngay tại chỗ, trước mắt như hiện lên thân hình cao lớn uy vũ của Triệu Trầm, mà Hàm nhi của nàng vẫn chỉ là một đứa bé...

"Hầu gia, Hầu gia!" Nàng vừa hoảng hốt lo sợ vừa không dám tin, đuổi theo, bước chân Triệu Duẩn Đình không ngừng lại, Tần thị vừa tiến lên đã muốn giữ lấy cánh tay của hắn, lại bị Triệu Duẩn Đình trở tay hất ra, ngã xuống đất còn trượt thêm một khoảng, suýt nữa đụng đầu vào một bên cột trụ.

Trong giây lát đầu, trong đầu Tần thị trống rỗng, chờ nàng lấy lại tinh thần, nước mắt mới bắt đầu tuôn rơi.

Nàng miễn cưỡng chống tay ngồi dậy, không đỡ cây trâm búi tóc méo lệch trên đầu, cũng không nhìn cổ tay trầy da, chỉ ngơ ngác nhìn nam nhân cách đó không xa. Hắn rất cao, nàng phải ngẩng đầu, không biết là nước mắt chảy dọc xuống cần cổ quá lại hay là là nam nhân bình tĩnh vô tình kia có khuôn mặt quá lạnh lùng, nàng không thể không nổi phát run.

Vừa lạnh vừa đau.

Nàng là hòn ngọc quý trên tay Quốc Công Phu, từ nhỏ đến lớn, chỉ mới bị đánh một lần duy nhất, là do nam nhân trước mặt này làm ra, nửa bên mặt sưng lên đến mười ngày mới tiêu sưng. Hôm nay, hắn lại đánh nàng rồi...

Sự đau đớn trên thân thể không thể sánh được với sự tuyệt vọng trong lòng, Tần thị bò đến quỳ trước người nam nhân, ngửa đầu nhìn hắn, lệ như suối trào: "Hầu gia, đến cuối cùng, ý tứ của chàng là gì? Hắn muốn xuống tay với Hàm nhi sao? Hầu gia, Hàm nhi là nhi tử ruột thịt của chàng mà, nếu chàng biết rõ hắn sẽ hại Hàm nhi, sao chàng vẫn để hắn trở về chứ? Hồ không ăn thịt con, sao chàng có thể nhẫn tâm như vậy chứ?"

"Lúc trước khi người hãm hại Thừa Viễn, có nghĩ đến hắn cũng là cốt nhục của ta không?"

Nàng khóc đến đáng thương, nhưng Triệu Duẩn Đình vẫn bất vi sở động, lui ra phía sau một bước tránh việc Tần thị muốn kéo vạt áo hắn, ngẩng đầu, ánh mắt nhìn vào đèn lồng đang rú xuống hai bên hành lang: "Hai đứa nó đều là cốt nhục của ta, ta coi trọng ai hơn trong lòng người chắc cũng biết rõ."

Nhưng mà ta cũng không nhẫn tâm không để ý đến tính mạng của Hàm nhi, chỉ cần người an phận làm Hầu phu nhân của người, ta sẽ hết sức bảo vệ hân, nhưng nếu người làm gì chọc giận Thừa Viễn, thì tương lai Hàm nhi gặp chuyện không may, người sẽ hối hận không kịp, lúc đó đừng trách ta hôm nay không nhắc nhở người.."

Những câu sau cùng hân vừa rời đi vừa nói.

Tần thị ngồi dưới đất, hai mắt đầm lệ nhìn bóng dáng hân mờ mờ, lần này lại không đuổi theo nữa.

So sánh với nam nhân kia, nàng để ý đến tính mạng nhi tử của mình hơn.

Nếu, nếu như thái tử đăng cơ, Quốc Công Phu không sụp đổ, còn có người cho nàng chỗ dựa, có phải Triệu Trầm sẽ vĩnh viễn không trở lại không?

Tân đế đăng cơ, Tần thị biết trượng phu đã trợ giúp rất nhiều, cũng biết phụ thân của nàng, Trần Bắc tướng quân cũng có công lao không thể bỏ qua. Trượng phu đầu quân cho Tân đế nàng có thể hiểu, nhưng vì sao phụ thân cũng cần phải giúp đỡ kẻ địch chứ? Nếu phụ thân và thúc phụ(chú ruột) cùng khởi binh trợ giúp Thái tử, sự tình lúc này có thể thay đổi hay không? Phụ thân, nàng biết, thái tử sủng hạnh thiếp thất hại Thái Tử Phi tỷ tỷ khó sinh một xác hai mạng nhưng tỷ tỷ đã chết nhiều năm như vậy, sao phụ thân không vì nữ nhi còn sống là nàng suy nghĩ cho cẩn thận chứ? Chỉ cần thái tử đăng cơ, Quốc Công Phu lại càng tốt hơn, trượng phu dù không cam lòng thì như thế nào, cho dù là đối phó với nàng, chẳng hạn như bây giờ nàng một mình trông phòng còn Hàm nhi thì bị người ta uy hiếp...

Trong gió lạnh quanh hiu, Tần thị ôm mặt, khóc lên.

~

Vọng Trúc Hiên.

A kết đang được đám người Tường ma ma và Lục Vân hầu hạ trang điểm và cách ăn mặc, vẫn chưa xem hết nhà mới của mình.

Từ gian ngoài truyền vào tiếng tiểu nha hoàn kêu hô, A Kết nhìn về phía cửa từ trong gương, chỉ thấy Triệu Trầm đã đổi áo choàng khoác đi đến. Khi ánh mắt hai người giao nhau qua tấm gương, nam nhân nhẹ nhàng cười với nàng, thân thể A Kết bỗng thả lỏng hơn trước rất nhiều, nhẹ giọng hỏi hân: "Chỗ của nương đã thu xếp ổn thỏa chưa?"

Bên người nàng đều là nha hoàn, Triệu Trầm tiến đến gần, ngồi bên giường uống ngụm trà, nhàn nhả mà nói:"Yên tâm đi, bên chỗ nương đã thu xếp tốt, hôm nay không rảnh, sáng mai ta đưa nàng sang xem. Hậu viện Hinh Lan Uyển dựng hai nhà ẩm trà hoa, bên trong trồng toàn hoa lan, nàng đến chắc chắn sẽ rất thích." Nói xong đưa tay phải vẫn giấu sau lưng về phía trước, quơ quơ trước nàng.

Trong tay hân cầm một đóa hoa lan sáu cánh, cười đến cực kì đắc ý.

Một đóa hoa lan tốt lại bị hân hái xuống, nói không chừng là lên hái sau lưng mẹ chồng, A Kết liếc hân một cái, không nói chuyện với hân, nhưng khoe miệng khê giương lên.

Trang điểm xong, Tường ma ma đỡ A Kết đứng dậy, dẫn nàng đến trước gương lớn, quay đầu cười hỏi Triệu Trầm: " Gia nhìn xem, cách ăn mặc của đại phu nhân đã tốt chưa?" Vào phủ, những lão nhân đi theo từ Đồng Loan cũng đều phải thay đổi xưng hô, không gọi là thiếu gia nữa. (sau này Triệu Hồi Hồi sẽ được gọi là đại gia vì là con đầu, còn A Kết sẽ được gọi là Đại phu nhân, đến chóng mặt với các cách xưng hô)

Lúc A Kết đứng dậy, Triệu Trầm cũng đứng lên.

Đêm nay cũng có thể xem như A Kết là cô dâu lần đầu vào cửa, kính trà với Thái phu nhân Hầu gia, bởi vậy mang trang sức cực kỳ tươi sáng. Phía trên là áo nhỏ bằng tơ tằm màu hồng, bên dưới là váy dài cùng màu thêu hoa lan, tuy là trang phục mùa đông, nhưng không hề ảnh hưởng đến dáng người lung linh của nàng, nàng đang đỏ mặt đứng ở nơi đó, khiến cho hoa nhường nguyệt thẹn. Ngẩng đầu lên nhìn về phía hân, sóng mắt chuyển động, sáng rõ, khiến cho Hồng Bảo Thạch(Hồng Ngọc, Ruby a) và Kim Phượng(phượng vàng) trên trâm cài nơi búi tóc đen tuyền của nàng cũng trở nên âm đạm, phai màu.

Hai phu thê nhìn nhau, Tường ma ma lặng lẽ nháy mắt với đám người Lục Vân, lẳng lặng lui xuống.

Nam nhân nhìn chằm chằm nàng không nói lời nào, A Kết có chút xấu hổ, nhẹ giọng thúc giục hân: "Được rồi, chúng ta nhanh chóng đi thôi, đừng để họ đợi."

"Được." Triệu Trầm nhanh chóng tiến đến, chờ nàng đặt tay lên tay hân, hân nắm lấy, dẫn nàng đi được hai bước thì liền kéo người vào trong lòng, ôm lấy người nhân tiện hôn nàng.

A Kết theo bản năng chống vào lồng ngực hân, nhắm hai mắt lại.

Triệu Trầm cũng không hôn lâu, hân chỉ không tìm thấy cách nào để cho nàng biết nàng đẹp tới nhường nào. Sau khi hôn nàng một chút, Triệu Trầm ngẩng đầu, xoa nhẹ mặt nàng, nói cho nàng: "A Kết, nàng là cô nương đẹp nhất trên đời này, cưới được nàng, làm cho nàng thích ta, chính là chuyện may mắn nhất trong đời ta. Ta đã từng không cam lòng sống tại Đồng Loan, sau khi gặp được nàng, ta lại cảm thấy mình thật may mắn khi đã đến đó."

Lời ngon tiếng ngọt của hân chỉ cần thuận miệng là có thể nói ra, nhưng mỗi lần nghe được nàng vẫn mặt đỏ tim đập, A Kết cúi đầu, cầm lấy ngọc bội bên eo hân, sờ sờ rồi nhẹ giọng hỏi hân: "Vậy nếu như ta khó coi thì sao?" Chẳng còn thích ta không?

Vấn đề này...thật sự Triệu Trầm chưa hề nghĩ đến.

Không nhận được đáp án ngay lập tức, A Kết ngừng lại động tác, thả ngọc bội của hắn ra.

Miệng nhỏ của nàng hơi nâng lên, hiển nhiên là không vui, Triệu Trầm cười, nắm lấy tay nàng chưa kịp buông, đặt trước ngực mình, nói: "Nếu như nàng khó coi, có khả năng ta sẽ không chú ý đến nàng, nhưng nếu nàng có dung mạo khuynh thành nhưng tính tình lại không hợp ý ta thì ta cũng sẽ không hao hết tâm tư, mặt dày mày dạn muốn cưới nàng."

Vừa thẳng thắn thành khẩn lại khen ngợi nàng còn tự hạ mình, trong lòng A Kết nhớ đến từng thứ một, cuối cùng vẫn không nhịn được mỉm cười.

Triệu Trầm nâng cằm nàng lên, nhìn vào mắt nàng: "Đừng nghĩ nhiều, không có nếu, ta thích vẻ đẹp của nàng, cũng thích sự ngây thơ thánh thiện của nàng, cũng thích sự ngốc nghếch của nàng, dù sao thì cuối cùng là ta thích nàng, người ngoài dù có hơn nàng, chỉ cần đó không phải là nàng, ta cũng không thêm nhìn nhiều hơn, nàng hiểu chưa?"

A Kết nhìn hắn, muốn gạt đầu thì bên ngoài truyền vào tiếng nhắc nhở của Tường ma ma.

Nàng liền nói không nên lời, nhưng trong đôi mắt hoa đào xao động đã nói thay tất cả thỏa mãn và ngọt ngào mà ngôn ngữ không diễn tả được.

Triệu Trầm hôn nhẹ nàng, khoe miệng cong lên, "Đi thôi, trở về rồi ta sẽ nghe nàng nói tiếp."

~

Hai phu thê bước vào Vinh Thọ Đường của Thái phu nhân thì trong gian nhà giữa đã đầy người ngồi.

Nghe nha hoàn báo đại gia và đại phu nhân đến, mọi người không khỏi đều đã nhìn ra phía cửa, Triệu Trầm và A Kết đến chậm, từ từ bước vào cửa, người từng trải như Thái phu nhân, kẻ bình tĩnh trang nghiêm như Triệu Duẩn Đình khi nhìn đến trang phục lộng lẫy của con dâu trưởng Triệu gia đều sững sờ một chút.

Mà người ngồi bên dưới Triệu Duẩn Đình, Tần thị đang âm thầm vò khăn tay, toàn bộ khổ sở hôm nay của nàng đều do Triệu Trầm mà có, hắn càng tốt càng đau mất nàng.

Thái phu nhân thì không nhìn A Kết nhiều lắm, mà là nhìn Triệu Trầm đến xuất thần. Quá giống, hai phụ tử thực giống nhau, trước đây chưa trưởng thành còn chưa nhìn rõ, bây giờ cháu trai trưởng anh khí bùng bùng ngọc thụ lâm phong thật giống phụ thân hắn năm nào. Mặc dù cháu trai trưởng lớn lên tại nông thôn nhưng khí phách toàn thân không thua bất kỳ thiếu gia công tử nhà nào, vừa thấy đã biết có bản lĩnh.

Nhìn hai cháu trai khác bên cạnh, một là con vợ lẽ, một thì vẫn còn nhỏ, miệng còn hơi sữa, đột nhiên nhìn thấy một cháu trai trưởng chỉ cần đưa ra ngoài thì có thể thu hết thỏa mãn, trong lòng Thái phu nhân dâng lên niềm tự hào, lộ ra tươi cười có phần xuất phát từ nội tâm, kêu: "Thừa Viễn, nhanh đưa nàng dâu của con đến đây tổ mẫu nhìn một cái, lại nói con, sao cứ phải ở bên ngoài nhiều năm như vậy, làm tổ mẫu như ta cũng sắp hỏng đến nơi."

Khoe miệng Triệu Trầm giật giật, nhìn Triệu Duẩn Đình đang ngồi trên ghế đối diện, dẫn A Kết đi đến.

Khổ sở của mẫu thân có một nửa từ Thái phu nhân, nếu lúc Quốc Công Phủ ám chỉ việc kết thân mà Thái phu nhân quả quyết cự tuyệt, Quốc Công Phủ chưa chắc sẽ ra tay với Ninh gia, đúng là hai phe nội ứng ngoại hợp, phụ thân mới tiến thoái lưỡng nan. Nhưng mà Thái phu nhân khác với Tần thị, nàng là tổ mẫu danh chính ngôn thuận của hắn, triều đại trọng hiếu, hắn ở bên ngoài làm trái thì không sao, nhưng A Kết ở trong Hầu phủ, ồn ào âm ỉ có thể làm tổn hại đến thanh danh của nàng, bởi vậy không có cách nào trở mặt hoàn toàn với Thái phu nhân. Nhưng nếu bảo Triệu Trầm dùng khuôn mặt tươi cười đối diện với nàng thì Triệu Trầm làm không được, Thái phu nhân hỏi thì hắn trả lời, lời ít mà ý nhiều, không nói nhưng lời dư thừa.

Thái phu nhân không ngờ, hiểu rõ trong lòng cháu trai cũng có những bất mãn, tất cả những bất mãn này chắc chắn đều do Ninh thị xúi giục. Nghĩ đến con dâu trước tưởng chết lại còn sống, tươi cười trên môi Thái phu nhân dần nghiêm túc, ánh mắt chuyển sang phía A Kết.

A Kết nhu thuận để nàng đánh giá, xinh đẹp nhã nhặn lịch sự, cười lên giống như đóa hoa.

Lòng Thái phu nhân trầm xuống.

Nàng biết, một cô nương ở nông thôn nếu không có dung mạo xuất chúng thì sao có thể hợp hôn cháu trai trưởng Hầu phủ chứ? Nhìn hiền lành cũng chưa chắc sẽ không dùng thủ đoạn quyến rũ người khác. Quét mắt nhìn hoa lan trên y phục của A Kết, Thái phu nhân chợt phát hiện cháu dâu này rất giống Ninh thị, lại càng không thích hơn nữa. Một đứa con trai bị Ninh thị hớp hồn còn chưa đủ sao, giờ còn thêm một cháu dâu như vậy nữa chứ?

Cố tình bói móc hai câu, nhìn nhử từ đang ngồi ngay ngắn bên cạnh, Thái phu nhân nhin xuống những lời muốn nói, cười khen ngợi A Kết vài câu, sau đó sai nha hoàn chuẩn bị cỗ đoàn, mời đại gia và đại phu nhân kính trà.

Kính Thái phu nhân trước, Thái phu nhân không dùng đến vòng tay Phi Thúy mà đại nha hoàn đã sớm chuẩn bị tốt, mà đem chuỗi tràng hạt đã đeo trên tay nhiều năm được cao tăng đắc đạo khai quang làm từ trầm hương đeo lên tay A Kết. Mặc dù không thích cháu dâu này, nhưng nàng là muốn mượn sức cháu trai trưởng này.

Triệu Trầm nhìn lướt qua, cùng A Kết nói cảm ơn, bất động thanh sắc đi đến chỗ Triệu Duẩn Đình. Cúi đầu lạy phụ thân, sau đó quay về phía đối diện Triệu Duẩn Đình, trước ghế trống của Ninh thị cúi lạy. Lúc hay phu thê làm lễ, mọi người trong phòng yên lặng nhìn, mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào,

trên mặt vẫn không thay đổi biểu tình.

Triệu Duẩn Đình đã cho riêng đồ tốt, lần này chỉ cho A Kết phong bao lì xì, sau đó thay Ninh thị tặng con dâu đồ trang sức vàng ngọc, trang phục đẹp, bỏ đầy một tráp.

Triệu Trầm lặng lẽ nháy mắt với thê tử, thành hôn một lần, kính trà ba lần, thê tử nhận được không ít đồ tốt.

Kế tiếp đến lượt Triệu Thanh và Triệu Nghi, quả gặp mặt đã được chuẩn bị tốt, A Kết lấy quả từ tay Cẩm Thu và Cẩm Mặc đưa cho hai người.

Triệu Hàm và Tàn thị ngồi ở một bên đều không cần chào hỏi.

Xong xuôi, Triệu Duẩn Đình mở miệng: "Được rồi, đã gặp hết mọi người trong nhà, ngày mai Thừa Viễn hay đưa thiệp mời đến hai di nương, nhân dịp này đến thăm viếng nàng dâu của con."

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chương 52.1

Sau khi dùng xong cơm tối, A Kết về Vọng Trúc Hiên cùng với Triệu Trầm.

Tường ma ma vẫn đang đợi hai người. Hai phu thê vừa vào nhà, Tường mama nhìn về phía A Kết trước tiên, thấy sắc mặt nàng hồng nhuận khỏe môi còn mang ý cười, trái tim reo lo lắng cũng hạ xuống, vừa cởi áo choàng cho A Kết vừa hỏi: "Phu nhân đã gặp Thái phu nhân rồi hả?"

A Kết biết nàng muốn hỏi cái gì, nhìn Triệu Trầm đi vào trong phòng, nàng cười với mama đang quan tâm mình, nói: "Ừ, đã gặp rồi, ma ma không cần lo lắng, không ai làm ta khó xử cả."

"Vậy là tốt rồi, vậy phu nhân vào nghỉ ngơi một lát hay là rửa mặt rồi đi ngủ ạ?" Đối với việc A Kết chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, Tường ma ma chỉ cười trừ, trong nội bộ những phụ nhân, ngốc chút thì mới có thể làm mấy chuyện xấu trước mặt đàn ông.

"Giờ rửa mặt đi, lần qua lần lại một ngày, ma ma cũng nghỉ ngơi sớm một chút." windchimeddlqđ A Kết tiếp nhận lò sưởi tay mà Thúy Ngọc đưa sang, đi vào bên trong.

Tường ma ma để Lục Vân và Thúy Ngọc ở lại canh giữ bên ngoài, nàng cùng Cẩm Thu và Cẩm Mặc đi ra ngoài, nhân cơ hội hỏi thăm tình hình bên trong Vinh Thọ Đường lúc này xem có xảy ra chuyện gì. Lục Vân và Thúy Ngọc vẫn chưa từng trải việc đời, trước tiên cứ nên ở trong sân đã, còn Cẩm Thu và Cẩm Mặc, bây giờ đều muốn đứng vững ở bên cạnh chủ tử, không quan tâm trong lòng có ý nghĩ gì, cứ đứng vững đã rồi mới biểu hiện.

A Kết vào phòng, thấy Triệu Trầm đã ngồi trên kháng, tiện tay đưa lò sưởi cho hắn: "Chàng cầm sưởi tay nhé? Ta tháo đồ trang sức."

Triệu Trầm nhận lấy, đứng dậy nói: "Nàng cầm đi, ta giúp nàng tháo xuống." Nói xong nắm lấy bả vai A Kết đi đến trước gương trang điểm, đề nàng ngồi xuống, hắn đứng ở một bên giúp nàng gỡ xuống trâm ngọc trên đầu, đặt xuống trên bàn.

Về mặt nam nhân trong gương chăm chú, A Kết nhìn một lát, nhắm hai mắt lại.

Nàng chưa từng cảm nhận được hoàn cảnh gia đình khác biệt khi ở cùng với trượng phu hay mẹ chồng thậm chí trên người cha chồng, nhưng chỉ vừa dùng cơm lại cảm nhận được hoàn toàn. windchimeddlqđ Từ khi nàng ngồi xuống cho đến khi kết thúc bữa ăn, Thái phu nhân và Tàn thị một mực âm thầm quan sát nàng, như là muốn nhìn một chút xem nữ nhi nhà nông như nàng ăn cơm sẽ như thế nào. Nàng không có cái gì không ổn, các nàng lại nhìn chằm chằm, giống như nàng phải xấu mặt mới bình thường.

Cảm giác bị xem nhẹ này, thật sự không tốt.

Nhưng mà đã sớm biết trước rồi mà, không phải sao? Không phải tất cả mọi người đều có thể không thêm đề ý thân phận của nàng, cho dù thân phận của nàng cũng không có gì dọa người.

Thái phu nhân sẽ không thích nàng, không biết hai người đi của Triệu Trầm sẽ như thế nào, nếu các nàng cũng không thích nàng..

A Kết nhin không được lo lắng. Nàng không dám tưởng tượng về sau mỗi khi ra cửa sẽ không có ai bên cạnh để nói chuyện.

"Nghĩ gì đấy? Mày chau mặt ừ?" Cô nương trong gương khỏe miệng mím lại, tay Triệu Trầm ngừng lại, hôn một cái lên mặt nàng.

A Kết mở to mắt nhìn hắn, từ từ cúi xuống Phật châu Trầm Hương trên cổ tay, nhỏ giọng nói: "Chàng nói tổ mẫu không thích chàng, nhưng thiệp lại thấy hình như nàng rất thích chàng." Nếu Thái phu nhân cũng phản cảm Triệu Trầm, nên bởi quan hệ của hai người, dù cho nàng tốt hay không đều không thích nàng thì có lẽ trong lòng A Kết còn có thể dễ chịu chút.

Triệu Trầm cười lạnh, nhìn Phật châu nói: "Nàng chỉ thích kẻ hữu dụng đối với nàng, hôm nay nếu ta không phải tuấn tú lịch sự mà là nghèo túng, nàng nghĩ nàng ta có thể cho nàng cái này hay không? Chỉ là ngóng trông ta có tiền đồ cho nàng tranh mặt mũi mà thôi, lấy chuỗi Phật châu đã nghĩ có thể mượn lực người ta, loại thủ đoạn nhỏ này, chỉ có thể lừa gạt những cô nương ngốc như nàng thôi."

Hắn khoe khoang thì thôi, cuối cùng còn nói nàng ngốc, A Kết liếc hắn một cái, cúi đầu, xoay xoay vòng ngọc trên cổ tay mà mẹ chồng đưa.

Vừa lúc nha hoàn bên ngoài bưng nước ấm vào tới, Triệu Trầm hôn nhẹ trán nàng, không nói cái gì nữa, thay nàng tháo xong trang sức, hai người chia ra rửa mặt, sau khi chui vào trong chăn tắt đèn Triệu Trầm mới đưa ôm thê từ đang có tâm tình suy sụp thê vào sát trong ngực, cười nàng: "Như thế nào, bởi vì thái phu nhân thích ta mà không thích nàng nên nàng liền mất hứng?"

A Kết lắc đầu, đêm đen như vậy, hai người cùng nhau nằm trong chăn ấm áp, nàng cũng muốn nói với hắn những lời trong lòng: "Không phải, thiếp chỉ là sợ, lỡ như hai dì của chàng cũng không thích thiếp thì làm thế nào?"

Triệu Trầm im lặng.

Lúc hắn rời Hầu phủ, lòng hắn tràn đầy phần hận, cơ bản chưa từng nghĩ tới người khác trong nhà, mỗi lần phụ thân đến thăm hai mẫu tử bọn họ cũng quá gấp gáp, cũng rất ít đề cập đến nhóm các dì. Sau này hắn trưởng thành, sắp xếp trong kinh vài nhân thủ thì cũng sai người lưu ý động tĩnh của hai người dì này.

Ninh gia có ba thế hệ, thế hệ cô nương tương đương mẫu thân cũng không nhiều. Đại phòng trong có hai cô nương, người đầu chết yểu, Tam cô nương cũng chính là dì ba của hắn, gả cho An vương làm vợ kế, thành thân 5 năm mới có một nhi tử tên Đường Cừ, so với hắn thì nhỏ hơn bốn tuổi. An vương thế tử là do An vương nguyên phối (vợ đầu của An Vương) sinh ra tên Đường Anh, tuổi mới hai mươi, âm hiểm cay nghiệt, những đệ tử ở kinh thành nếu đắc tội hắn sẽ không có một kết cục tốt, nhưng mà nghe nói Đường Anh đối Đường Cừ rất tốt, tốt đến độ Đường Cừ còn nhỏ tuổi đã được sủng đến vô pháp vô thiên.

Ngoại tổ của hắn, Ninh gia nhị phòng, cũng có hai cô nương. Nhị cô nương, chính là dì ruột của hắn gả cho Thế tử Vinh Xương hầu Quách Nghị làm thê. Vinh Xương hầu tuổi già từ quan tại gia thanh nhàn dưỡng lão, chưa từng xen vào chuyện hoàng tử tranh quyền đoạt vị. Quách Nghị vốn giữ chức tại Bình Mã tư, sau khi Đường Văn lên ngôi thì thăng chức lên chỉ huy sứ.

Về phần dì hai, dù cho nhiều năm chưa gặp, Triệu Trầm cũng nhớ rõ, dì hai ăn nói có ý tứ, nếu mẫu thân là u lan, thì dì hai là hàn mai. Khi còn nhỏ Triệu Trầm rất sợ người dì này, "Mẫu thân hạ táng" thì dì hai đến phúng viếng, dùng một loại ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn hắn, cuối cùng cái gì cũng chưa nói, xoay người đi. Mấy năm nay phụ thân vào ngày lễ ngày tết đưa quà tặng đến Vinh Xương Hầu phủ, đều bị dì hai trả trở về.

Ninh gia tam phòng, chỉ có một nữ cô nương, tuy là dì, nhưng lại còn nhỏ hơn hắn hai tuổi, đi cùng nam đinh Ninh gia đến lưu đày ở biên quan.

Trong lòng Triệu Trầm cũng hoang mang, trong cơ thể hắn có huyết thống Ninh gia cũng có huyết thống Triệu gia, nhưng bề ngoài lại rất giống phụ thân, khiến cho dì ruột cũng không muốn gặp hắn. Mà thê từ...

Triệu Trầm áy náy hôn A Kết: "Đều là ta không tốt, khiến cho người khác cũng không thích nàng."

A Kết lập tức đau lòng.

So sánh với Triệu Trầm, từ nhỏ nàng đã được cha mẹ sủng ái mà lớn lên, đệ đệ và muội muội bên cạnh hoạt bát đáng yêu, có thể nói, trừ bỏ gia thế phú quý, Triệu Trầm hầu như đều kém hơn nàng. Hắn ném qua nhiều đau khổ như vậy, chút lo lắng nhỏ của nàng đã là gì? Người bên ngoài có thích nàng hay không thì có sao đâu, Triệu Trầm thích nàng là đủ rồi, nàng là theo hắn được.

Dọc theo đường đi đều là hắn trấn an nàng, nàng nói với hắn nàng nhớ nhà, nàng sợ hãi, lại chưa từng suy nghĩ từ góc độ của hắn. Nàng ở bên trong trong viện của nàng phiền não, hắn ở bên ngoài lang bạt, trải qua những việc lúng túng như vậy, chưa chắc sẽ dễ chịu hơn nàng, nhưng hắn oán giận với nàng nửa câu, chỉ kiên nhẫn trấn an nàng.

Nàng không nên chỉ nghĩ cho mình.

"Chàng đừng nói như vậy, thật bởi vì người không thích nam nhân của thiếp, cũng không đáng để thiếp coi trọng." A Kết lúi vào trong ngực Triệu Trầm, chủ động ôm lại hắn, "Thiếp đã nghĩ thông suốt, người bên ngoài không thích thiếp càng tốt, thiếp có thể mỗi ngày ở nhà cùng nương nói chuyện, chờ chàng về nhà, giống như khi còn ở Đồng Loan thôn, như vậy cũng rất tốt."

"Nói gì đó, trong kinh thành, thứ không thiếu nhất chính là các loại yến hội xã giao, nàng muốn không ra ngoài thì có thể không ra cửa sao? Nàng không mời người khác thì người khác sẽ mời nàng thôi." Triệu Trầm nắm tay nàng, nhấn tâm nhắc nhở nàng, muốn nhẹ nhàng trải qua cuộc sống ở kinh thành, cứ tránh né như thế là không được, "A Kết, nàng..."

"Thiếp biết." A Kết cười đánh gãy hắn, nàng là thật sự nghĩ thông suốt, "Các người là huân quý thích nhất xã giao, đừng nói ở bên ngoài, chính là tại nhà mình, chẳng hạn như thái phu nhân hay Tần thị, các nàng không thích thiếp, nhưng mà không phải vẫn phải ngồi cùng bàn với thiếp khi ăn sao? Nói không chừng trong lòng các nàng cũng không thoải mái vậy. Còn có sau này, những người rõ ràng không thích thiếp lại không thể không mời thiếp đi làm khách, nếu các nàng có thể làm được hư dĩ uý xà (giả tạo), thiếp cũng có thể làm được. Chàng yên tâm đi, thiếp thật sự biết nên làm như thế nào."

Đúng là đạo lý này.

Nàng hiểu, Triệu Trầm lại đau lòng, nàng vốn có thể vô cùng đơn giản, lại bị hấn đối trả và cứng rắn kéo đến kinh thành này.

Là hấn ích kỷ, tham lam giữ lấy ấm áp từ nàng, không để ý chung quanh hấn thật lạnh, sẽ khiến nàng bất an.

"A Kết, nàng thích làm như thế nào thì cứ như thế đi, chơi thân hãy nói một chút, không thích thì trực tiếp không để ý tới, đừng vì ta mà chịu ủy khuất." Triệu Trầm nâng mặt nàng, chậm chậm hôn lên.

Nghe ra trong thanh âm hấn chứa áy náy, lòng A Kết mềm nhũn, không muốn hấn tự trách, cố ý châm chọc hấn: "Nói dễ nghe như vậy, lúc trước lúc thiếp còn không để ý chàng thì sao, lúc ấy chàng có sợ ta chịu ủy khuất đâu?"

Nàng hiếm khi chê cười người khác, xinh đẹp khả ái, Triệu Trầm có da mặt dày, lật đật trên người nàng, ghé vào lỗ tai nàng nói: "Khi đó nàng chỉ là người ngoài, ta đối với ngoại nhân từ trước đến giờ đều lãnh huyết vô tình. Hiện tại nàng là thê tử của ta, là người cùng ta chung sống cả đời, ta đương nhiên muốn nâng nàng trong lòng bàn tay để hầu hạ."

Tay của hấn lại không thành thật, A Kết lại không có né tránh, ôm cổ hấn nghênh đón hấn.

"A Kết, nhanh sinh hài tử cho ta đi, càng nhiều càng tốt. Ta hâm mộ nhất là nhạc phụ và nhạc mẫu sủng ba tỷ đệ các nàng, đôi khi chúng ta có trai gái, chúng ta cũng giống nhạc phụ và nhạc mẫu, sủng ái bọn họ, cả nhà vui mừng." Triệu Trầm lâm lâm nói xong, hôn một đường theo cổ nàng, hôn thê tử của hấn.

A Kết kim lòng không đau ngăn đầu lên, theo bản năng phối hợp hấn, nghe những ảo tưởng của hấn về hài tử, chỉ là phụ thân của hài tử quá bá đạo, chỉ ngăn nguôi ôn nhu thì liền thô lỗ đứng lên, làm cho nàng trong đầu chỉ còn lại hấn, tất cả đều là hấn...

~

Hình Lan uyển.

Triệu Duẩn Đình sớm tỉnh, ôm thê tử nói với nàng: "Nàng muốn cùng Thừa Viễn đi Quách gia?"

Ninh thị ân một tiếng, "Nàng trời sinh đã là một bộ mặt lạnh, đối tốt với ai cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài, chớ nói chi là nàng hấn không thích Thừa Viễn. A Kết mới tới kinh thành, thân thích gần gũi nhất chính là Quách phủ, cũng không thể làm cho nàng hiểu lầm đi, hai người chứa khúc mắc. Chàng yên tâm, thiếp chỉ nói chuyện với tỷ tỷ, người bên ngoài sẽ không biết."

Triệu Duẩn Đình nghe xong, trong lòng ngũ vị tạp trần, thở dài: "Là ta có lỗi với nhà các nàng."

Ninh thị không nói tiếp, chờ bên ngoài vang lên tiếng Ván Mai rời giường, nàng mới nói: "Thiếp dậy đây, chàng cũng đi sớm một chút đi."

"Ta nhìn nàng chải đầu xong lại đi." Triệu Duẩn Đình thu lại vòng tay, ôn nhu nói.

Ninh thị không để ý hấn, tự mình ngồi dậy.

Triệu Duẩn Đình thật sự nhìn Ninh thị rửa mặt chải đầu xong mới đứng dậy đi, đi từ mật đạo chỗ phía sau tủ quần áo. Nàng hiện tại như trên danh nghĩa là nghĩa mẫu của trưởng tử, hấn cũng không thể ngهنhng đi vào từ cửa chính.

Người đã đi, Ván Mai bưng một chén canh vào, Ninh thị ngắm hai bồn hoa lan trong phòng, nước canh có độ ấm vừa vặn, nàng bưng bát, nhẹ nhàng thổi thổi, chậm rãi uống hết.

Lúc này A Kết cùng Triệu Trầm đang thỉnh an Thái phu nhân tại Vinh Thọ đường, Triệu Duẩn Đình cùng Tần thị và bọn Triệu Thanh cũng ở đây. Ngoại trừ lúc Triệu Duẩn Đình bận rộn vào triều, người một nhà đều muốn đến bên này dùng cơm cùng thái phu nhân.

Thái phu nhân cũng cho chuẩn bị vị trí của trưởng tôn và cháu đầu trưởng.

Triệu Trầm lại từ chối, "Tổ mẫu, nghĩa mẫu đối với ta có ân tái tạo, mấy năm nay ta toàn dựa vào sự chăm sóc của nghĩa mẫu mới có thể sống sót. Trên đường trở về nghĩa mẫu nhiều lần dẫn dò ta đến phủ thì không cần cùng nàng dùng cơm, nhưng Thừa Viễn không muốn thẹn với lời hứa. windchimeddlqđ Về sau mỗi ngày sớm muộn gì chúng ta đều sẽ đến thỉnh an tổ mẫu, làm tròn đạo hiếu, một ngày ba bữa thì sẽ dùng cùng nghĩa mẫu, như thế có phụ thân cùng nhị đệ và muội muội ở bên cùng ăn với tổ mẫu, còn nghĩa mẫu cũng không khổ sở, ăn nghĩa lương toàn."

Lúc này mặt Thái phu nhân cũng lạnh xuống, "Như thế thì còn gì quy củ chứ? Đừng nói đó chỉ là nghĩa mẫu, cho dù là mẫu thân người sống lại, cũng không có đạo lý này. Người lo lắng nàng chịu vắng vẻ, ta liền đặt thêm ghế cho nàng, để nàng ăn cùng chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Chương 52.2

Tiền nhân Ninh thị, xúi giục trưởng tôn đến đó, không phải là vì muốn một lần nữa chiếm vị trí riêng tại Triệu gia sao? Nếu nàng ta muốn thế, nàng liền cho nàng ta mặt mũi, làm cho nàng ta tận mắt chứng kiến vị trí chính thể đã bị Tần thị chiếm đoạt. Nhi tử thích nàng thì thế nào, cũng cưới người khác, cũng nạp di nương, cũng sinh con với các nàng.

"Tổ mẫu chó nên tức giận, thật ra ta cũng đã khuyên nhủ mẫu như vậy, nhưng nghĩa mẫu tự biết thân phận thấp, không dám ngồi cùng bàn với tổ mẫu mà mạo phạm tổ mẫu. Huống hồ còn có phụ thân ở đây, nghĩa mẫu vẫn muốn kiêng dè. Phụ thân, người nói phải không?" Triệu Trầm nói với Triệu Dẫn Đình.

Triệu Dẫn Đình còn chưa lên tiếng, Tần thị đã mở miệng trước: "Đừng a, đại gia nói đúng, nương, Dung phu nhân biết lễ nghĩa, đại gia lại biết báo đáp tri ân, việc này truyền đi sẽ trở thành một đoạn giai thoại, nương hãy đồng ý đi? Dù sao phu thê bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ sang đây gặp ngài." Kẻ chường mặt đi được càng xa càng tốt, về phần vị Dung phu nhân kia, nàng ước gì trượng phu mãi không thấy được người đó.

Nàng mới nói xong, Thái phu nhân liền hung hăng trừng mắt nhìn lại: "Ta cùng hai người bọn họ nói chuyện, ngươi lăm miệng làm gì? Ngươi luôn nói nhiều có phải không?"

Tần thị lần đầu tiên bị mẹ chồng không nể mặt răn dạy như thế, lại còn là trước mặt phu thê Triệu Trầm, trên mặt nhất thời lúc đỏ lúc trắng, tấm khăn trong tay sắp vụn thành từng mảnh, không nhịn được muốn giải thích thì Triệu Hàm ở một bên nhẹ nhàng kéo kéo vạt áo nàng.

Tần thị đành phải ngậm miệng, ủy khuất nhìn về phía trượng phu.

Triệu Dẫn Đình không nhìn nàng, nhưng lại có cùng quan điểm, "Mẫu thân, Thừa Viễn dù sao cũng là nhờ nghĩa mẫu nuôi nấng mà lớn lên, Thừa Viễn tận hiếu là chuyện phải làm, chuyện này truyền đi đối với Thừa Viễn hay đối với Triệu gia đều tốt, mẫu thân hãy đồng ý đi." windchimeddlqđ Đối với thể tử hay đối với trưởng tử đều là chuyện tốt, hẳn vui như mở cờ.

Mặt Thái phu nhân sa sầm, Tần thị nhanh chóng cúi đầu, che giấu ý cười nơi khóe miệng. Trượng phu giúp nàng nói chuyện, đồng thời cũng thể hiện việc hẳn đối với Dung phu nhân kia thật sự vô tình, làm sao nàng có thể mất hứng chứ?

Triệu Trầm thấy thái phu nhân không phản đối nữa, xoay người liền muốn đi.

"Đợi một chút" Thái phu nhân lần nữa mở miệng, ánh mắt dừng lại trên người A Kết: "Muốn tận hiếu cũng không cần hai phu thê cùng đi, để cho thể tử của con đi đi, con hãy ở lại bên này, hai bên đều có thể tận hiếu, ta tin rằng nghĩa mẫu của con sẽ càng cao hứng. Thể tử Thừa Viễn, con nói có phải không?"

A Kết vốn cúi đầu đứng bên cạnh Triệu Trầm, đột nhiên bị hỏi đến, nàng sững sốt một chút, lúc ngẩng đầu thì thấy mọi người trong phòng đều nhìn chăm chăm nàng, nàng không khỏi nhìn về phía Triệu Trầm, né đằng sau hắn một chút, cúi đầu nói: "Con, con đều nghe theo tướng công ..."

Trong mắt Triệu Trầm lóe một tia kinh ngạc, lập tức phối hợp nói: "Tổ mẫu, người cũng nhìn thấy, con người A Kết ngây ngô sẽ không thể phụng dưỡng người nào, để cho nàng tự mình đến chỗ nghĩa mẫu ta không yên lòng, cho nên vẫn là hai phu thê chúng ta cùng đi. Cũng không còn sớm, không để chậm trễ việc tổ mẫu dùng cơm, buổi tối Thừa Viễn lại tới thăm tổ mẫu."

Nói xong trực tiếp xoay người rời đi.

A Kết đương nhiên cúi đầu đi theo.

Thái phu nhân khí vỗ bàn một cái, quay đầu răn dạy Triệu Dẫn Đình: "Ngươi xem, đây chính là con dâu tốt Thừa Viễn tìm cho ngươi, khúm núm, có chỗ nào xứng đôi với Thừa Viễn!"

Triệu Dẫn Đình cúi đầu uống trà: "Phụ vi thể cương(trong Tam cương,ý chỉ bốn phận đối với vợ / đạo vợ chồng), thể tử của Thừa Viễn mọi chuyện đều nghe theo Thừa Viễn, hai phu thê mới không phát sinh tranh chấp."

Hắn thể hiện rõ sự giúp đỡ, thái phu nhân tức đến no rồi, đứng dậy rồi tiếc.

Ở bên ngoài Triệu Trầm lại cười cong mắt, đi đến khúc ngoặt thì liền ôm thể tử vào trong ngực, cúi đầu thăm vấn nàng: "Từ lúc nào đã học được diễn trò thế?"

Lần đầu tiên gat người như vậy, A Kết có chút thẹn thùng, cũng có chút vui sướng, quay đầu nói: "Ồ trong mắt các nàng, cô nương trong thôn không phải nên như vậy sao?"

Cuộc sống trong thôn yên ổn, nhưng không phải tất cả mọi nhà đều tốt đẹp, mẹ chồng xấu tính sẽ khi dễ con dâu nhu nhược, con dâu hung hăng sẽ khắt khe với mẹ chồng thành thật, dạng người gì mà không có chứ? windchimeddlqđ Nàng vừa mới giả vờ nhất gan, nhưng đã từng thấy người mà mọi chuyện đều lấy trượng phu làm trời không dám nổi nghịch như vậy. Vừa mới bị thái phu nhân và mọi người nhìn chăm chăm, nàng chẳng biết tại sao liền nghĩ đến hoàn cảnh tương tự như vậy mà mình đã từng thấy, hơn nữa ngày hôm qua trên bàn cơm thái phu nhân bị khinh thị, không biết như thế nào liền học làm theo. Triệu Trầm căn bản không muốn ở lại nơi này, lại không thể nháo quá mức, nàng luôn giúp hắn mượn cớ.

Thể tử vẫn không phải ngốc, chỉ là không muốn động ý nghĩ xấu, hiện tại học được làm chuyện xấu, chẳng sợ chỉ là hư hỏng nho nhỏ, Triệu Trầm cũng

cao hứng, liên tục thom hai cái trên mặt nàng, "Rất tốt, A Kết, nàng nên như vậy, nên lừa gạt các nàng lúc cần lừa gạt, càng hư càng tốt."

Cũng không tính là việc cần kích lệ, A Kết thúc giục hắn đi về phía trước: "Đi nhanh đi, đừng làm cho nương nghĩ rằng chúng ta ở lại ăn bên kia."

"Sợ nương không cho nàng ở lại ăn cơm sao?" Triệu Trầm vừa đi vừa cười nàng.

A Kết không để ý tới hắn.

Lúc hai người cùng vào Hinh Lan uyển, trên mặt còn đều đang cười, Ninh thị thấy, tim rơi xuống, tò mò hỏi làm sao thế này.

A Kết đỏ mặt cúi đầu.

Triệu Trầm cười nhìn nàng, kể lại chuyện thê tử thông minh biết tùy cơ ứng biến một lần.

Ninh thị nghe xong cũng cười, nhiều hơn vẫn là vui mừng, con dâu có thể tiến lên một bước, về sau liền sẽ càng ngày càng quen.

Dùng xong cơm, nàng nói ra chuyện nàng sẽ cùng hai phu thê cùng đi Quách gia.

Triệu Trầm đương nhiên cầu còn không được, dù sao cũng là di ruột, hắn cũng không muốn khiến di hận hắn. Trong trí nhớ di chỉ là không thích cười, cũng không phải là không thích hắn.

Sau khi trở lại Vọng Trúc hiền, Triệu Trầm lập tức viết báiiếp, báiiếp đến An vương phủ thì rất nhanh đã viết xong, còn cho Vĩnh Xương hầu Quách gia thì phải cân nhắc một chút mới hạ bút.

"Gọi Trần Thủ đến đây." Viết xong báiiếp, hắn sai Thúy Ngọc đi truyền lời.

A Kết lập tức lên tinh thần. Trên đường Triệu Trầm đã nói với nàng, Trần Thủ là ca ca ruột của Trần Bình, nhiều năm như vậy vẫn canh chừng ở Vọng Trúc hiền, việc trong Hầu phủ đều là Trần Thủ phái người truyền tin báo hắn, là tâm phúc của hắn, từ nay về sau Triệu Trầm sẽ cho phép nàng sai sử Trần Thủ, lúc Triệu Trầm không có ở đây, nếu cần thiết có thể giao Trần Thủ đi làm.

Nàng cùng với Triệu Trầm đi nhà chính.

Rất nhanh chóng đã có một bóng dáng thon dài xuất hiện, mặc một bộ trường bào màu xám cổ tròn, sau khi vào phòng liền quỳ xuống, cúi đầu hành lễ trước mặt hai người: "Trần Thủ thỉnh an đại gia và đại phu nhân."

A Kết nhanh chóng đánh giá nam nhân trước mặt.

Ước chừng vừa hai mươi, có ba phần giống Trần Bình, một đôi mắt mảnh dài bình thản, nội liễm trầm ổn.

Nhận biết người, nàng nhìn về phía trưởng phu.

Triệu Trầm vẫn đang nhìn chằm chằm vào nàng, chẳng biết tại sao, nhìn nàng chăm chú nhìn nam nhân khác, mặc dù là trước mặt hắn lại còn bởi có nguyên nhân, không hiểu sao hắn cũng có chút không vui. windchimeddlqđ Nhưng mà chính sự trọng yếu, Triệu Trầm nhanh chóng bỏ đi ý tưởng hoang đường không nên có kia, trước hết để cho Trần Thủ đứng dậy.

Trần Thủ sau khi tạ ơn đứng lên, mi mắt buông xuống, nhìn dưới mặt đất chờ chủ tử phân phó.

Triệu Trầm rất hài lòng, nói: "Về sau ngươi chính là quân sự bên ngoài Vọng Trúc hiền, phạm là đại phu nhân phân phó, ngươi có thể nghe theo, không cần xin chỉ thị của ta."

Trần Thủ khom lưng hành lễ: "Trần Thủ ghi nhớ, đại phu nhân có việc có thể sai phái."

"Làm phiên quân sự, hai phong thư này là báiiếp cho An vương phủ và Vĩnh Xương hầu phủ, ngươi tự mình đi một chuyến đưa tới." A Kết dựa theo Triệu Trầm ra lệnh như vậy, đưa hai báiiếp qua.

Nàng ngồi, Trần Thủ tiến lên vài bước, cung kính tiếp nhận, lập tức bước nhanh ra khỏi nhà chính.

"Thế nào?" Thấy A Kết còn nhìn ra cửa, ánh mắt Triệu Trầm lóe lên.

"Sắp hết năm, hai di chắc là rất bận đi, không biết có không thấy chúng ta không." A Kết nói ra lo lắng của mình, nghiêng đầu nhìn hắn.

Thì ra nàng căn bản không phải nhìn Trần Thủ, Triệu Trầm cười mình miễn man suy nghĩ, một lần nữa mở miệng nói với nàng: "Bận rộn đi nữa, nhưng nếu muốn gặp, sẽ luôn có thời gian, chúng ta cứ chờ xem."

~

Báiiếp rất nhanh đã đến Quách gia.

Lúc nha hoàn đưa bái thiếp dâng lên, Quách phu nhân đang kiểm tra nữ nhi về bảng chữ mẫu. windchimeddlqđ Trong nhà, trưởng tử từ thuở nhỏ đã trầm ổn hiểu chuyện, không cần nàng phí tâm. Nhưng mà nữ nhi lại học theo tính tình trượng phu, hiếu động ham chơi, đang đi học nữ hồng nhưng không chuyên tâm. Hôm qua để nàng viết chữ, nhìn như hữu mô hữu dạng(Có da có thịt) kì thực phù phiếm, thế nào gặp người chứ?

Quách Minh Châu chán đến chết mà ngồi bên cạnh, thấy nha hoàn cầm bái thiếp tiến vào, nàng lập tức cướp vào trong tay, "Triệu gia gửi bái thiếp? Nương, người ngồi, con đọc cho người. A, thì ra là di huynh (anh trai con dì) viết, nương, di huynh đã trở về Hầu phủ, a, hẳn nói hẳn thành thân, muốn mang tâu từ lại đây gặp người!"

"Di huynh đã thành thân!" Quách Minh Châu cực kỳ hưng phấn, hận không thể lập tức đến Triệu gia nhìn người. Nàng chán ghét đượng Duyên Bình hầu, nhưng đối với di huynh này vẫn còn có chút ấn tượng tốt, hai người hơn kém nhau ba tuổi, mơ mơ hồ hồ nhớ rõ di huynh mỗi lần tới nhà mình đều sẽ cùng nàng chơi. Sau khi biết được di huynh bị đưa đến ở nông thôn, trong lòng nàng chút phức tạp nhất thời biến thành đồng tình. Di không có, đượng không thích hẳn, di huynh thật đáng thương, cũng không biết bây giờ là dạng gì.

Quách phu nhân sững sốt một chút, tiếp nhận bái thiếp để xem. Chữ trên bái thiếp viết tinh tế, mạnh mẽ hữu lực, anh khí đập vào mặt.

Cháu ngoại, nhi tử của muội muội nàng.

Đã thành thân sao? Sao chưa hề nghe qua.

Quách phu nhân buông bái thiếp, nói với nha hoàn: "Người đi đáp lời, nói ta hôm nay và ngày mai có rảnh, bọn họ tùy lúc có thể lại đây."

Nha hoàn lĩnh mệnh rồi đi.

Quách Minh Châu cười, ngồi vào bên cạnh mẫu thân, "Nương, người không trách di huynh sao?" windchimeddlqđ Nhiều năm như vậy không có nghe mẫu thân chủ động nhắc tới di huynh, chắc vẫn còn có chút giận chó đánh mèo.

Quách phu nhân nhìn về phía nữ nhi, lúc Quách Minh Châu nghĩ rằng nàng sẽ nói gì đó, Quách phu nhân lại lần nữa cầm lên bảng chữ mẫu đang để một bên.

Quách Minh Châu lập tức sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Chương 53.1

Một tiểu nha hoàn mang y phục màu xanh vôi vàng xuyên qua hành lang, đến cửa trước Duy Phụng viên mới thả chậm bước chân, hai thủ vệ và bà tử thấy là người trong viện nên không đứng dậy, tiếp tục ngồi ở dưới chân tường phơi nắng, hôm nay ánh nắng thật ấm áp.

Tiểu nha hoàn cũng không để ý tới hai người, trực tiếp đi vào.

Nhìn bóng dáng nha hoàn kia, bà tử mặt gầy nhỏ giọng nói: "Từ buổi sáng đến bây giờ, cũng đã chạy vài chuyến."

Bà tử thấp lùn bĩu môi, phun vỏ hạt dưa phun vào lòng bàn tay, "Hầu phủ yên tĩnh nhiều năm như vậy, nay đại gia trở lại, chỉ sợ sẽ còn náo nhiệt lâu, tiểu nha hoàn bên người phu nhân cuối cùng có việc làm, chỉ là không biết là phúc hay là họa."

Bà tử mặt gầy cười cười, nhìn có chút há hê nói: "Dù sao cũng đều không đến lượt chúng ta. Đúng rồi, ta nghe nói đại phu nhân là đại mỹ nhân phải không, phu nhân cũng không sánh bằng."

Bà tử thấp lùn tiếp tục ăn hạt dưa, dứt quãng nói: "Nếu như nàng không đẹp, có thể được đại gia coi trọng sao? windchimeddlqđ Đáng tiếc là lại khúm núm, giống như đại gia bảo nàng đi về phía đông ba bước nàng cũng không dám đi hai bước, tính tình như vậy, cũng chỉ có thể giữ nam nhân bên mình trong thời gian này thôi, qua một hai năm, đại gia sẽ chán ngay."

Trong kinh thành mỹ nhân có rất nhiều, chủ mẫu nhà ai mà lại chỉ nhìn bề ngoài chứ? Vị bên trong kia, khuôn mặt cũng đủ xuất sắc, kết quả thì sao, hầu gia cũng không đến bên này. Có kẻ có tiền thích mỹ nhân thấy một cái yêu một cái, có người căn bản không nhìn mặt, phải gặp người có duyên mới được.

Bà tử mặt gầy phui tay, tựa vào bên người nàng, nhặt mấy hạt dưa, nói: "Cũng không hẳn, có lẽ đại gia sẽ giống như hầu gia, là người chung tình thì sao?"

Hai bà tử đang bàn luận xôn xao, bên trong phòng chính, tiểu nha hoàn mới vừa đi vào trầm thấp nói chuyện: "Trần quản sự trong viện Đại gia đi ra ngoài một chuyến, vừa trở về không bao lâu, bên kia liền chuẩn bị xe ngựa, đại gia cười ngửa, đại phu nhân cùng Dung phu nhân lên xe ngựa, nghe là muốn đi Vĩnh Xương hầu phủ."

Tần thị hừ một tiếng, bẻ chó xồm tuyết trắng trong ngực dậy, vừa vuốt lông nó vừa nói: "Mới trở về liền nhận thân thích, hẳn thật biết lấy lòng người khác đây. Nhìn hẳn dạng chó hình người, ta còn tưởng rằng thật lợi hại, không nghĩ lại là kẻ ngốc, dẫn nghĩa mẫu đi gặp di ruột thịt, hẳn lại còn làm được."

Từ Oánh ngồi trước tháp cảm đảm chân cho nàng, suy nghĩ một chút, nói: "Quách phu nhân từ trước đến giờ cùng hầu gia không hợp, đối với đại gia cũng chẳng quan tâm, đại gia có lẽ đã nghĩ đến, cho nên đem nghĩa mẫu mang theo qua đó? windchimedđlqđ Không phải nói Dung phu nhân rất giống vị kia sao, đại gia kính trọng nghĩa mẫu, cũng mang ý nghĩa là trong lòng tưởng nhớ vị kia, Quách phu nhân cũng có lẽ sẽ thay đổi?"

Tần thị nhú nhú mày liễu, hỏi tiểu nha hoàn: "Có nhìn thấy khuôn mặt của Dung phu nhân không?"

Tiểu nha hoàn lắc đầu: "Mang mũ che, nô tỳ cũng không dám dựa vào gần quá."

Cố lộng huyền hư(Cố làm ra vẻ huyền bí), một vị phụ nhân, có gì để che giấu?

Tần thị mặt lộ vẻ khinh thường, lại hỏi: "Hầu gia đâu?"

"Sáng sớm Hầu gia liền ra ngoài, không biết đi nơi nào." Tiếng nói tiểu nha hoàn thấp xuống, lo sợ liếc mắt nhìn Tần thị. Toàn bộ hầu phủ, ngoại trừ Duy Phương viên còn có hoa viên hầu phủ là nơi ai cũng có thể đến, nơi các nàng có thể tự do ra vào cũng không nhiều, giống như Hình Lan uyển của hầu gia chính viện nguyên phu nhân ở cùng với Vọng Trúc hiền của đại gia, các nàng căn bản không vào được, muốn nghe tin tức, thủ vệ và bà tử liền liếc nhìn qua, đều làm cho các thông tin rơi hết. Mới đầu có gan từ lớn còn mở miệng hỏi, kết quả bị người ta nhắc tới dẫn đến trước mặt Triệu bên người Hầu gia, trực tiếp bán đi.

Tần thị cũng nghĩ đến Hình Lan uyển, đó là nơi nàng muốn đi vẫn không thể đi vào, Triệu Duẩn Đình xem nó như bảo bối vậy, cũng không biết lần này Triệu Trầm dùng lý do gì làm cho hẳn buông tha. windchimedđlqđ Nhớ đến nơi này, buổi sáng bởi vì Triệu Duẩn Đình thay nàng nói chuyện sinh mà có chút vui vẻ liền biến mất. Tần thị khó chịu khoát tay, Từ Oánh ngậm hiểu, từ trong hà bao cầm ra một khối thiếc bạc vụn thường tiểu nha hoàn, ý bảo nàng đi xuống.

Bên ngoài lại an tĩnh lại, nhìn chủ tử nhắm mắt lại, Từ Oánh nhỏ giọng nói: "Phu nhân không cần lo lắng, đại gia trở về cũng không ảnh hưởng được cái gì, Thánh Thượng không có khả năng thưởng cho đại gia vị trí thế tử mà tiền đề chính miệng tước đoạt lần nữa, Hầu gia chỉ còn tam gia là con dòng chính, dù cho ở trong lòng còn có chút vướng mắc, sau hai năm vẫn là sẽ xin cho tam gia được phong thế tử. Phu nhân an tâm chờ là được, cùng tam gia làm chủ, cái khác không phải phu nhân đã tính toán sao?"

Hầu gia vẫn không thích phu nhân, phu nhân nay chỉ có thể dựa vào tam gia, chỉ cần phu nhân không phạm sai lầm, quy quy củ củ, cũng như dừng lại chống lại hầu gia, hầu gia dù không thích cũng không thể thế nào khác. Địa vị của Phu nhân được bảo vệ, các nàng là nha hoàn hầu hạ bên người mới có trái cây ăn.

An tâm chờ?

Tần thị buông con chó nhỏ trong tay ra, chuyển mình, chậm rãi mở mắt.

Triệu Trầm trở về chính là để đoạt vị trí thế tử tương lai, nếu Hàm nhi hoàn hảo, vị trí thế tử đương nhiên không đến lượt Triệu Trầm, nhưng nhờ Hàm nhi xảy ra chuyện, hầu phủ chỉ còn Triệu Trầm là con dòng chính, Triệu Duẩn Đình lại là người tâm phúc trước mặt Thánh Thượng, nếu kiên trì, thì không thể nói trước được Thánh thượng có đồng ý không.

Vì kẻ trước mắt, nàng chỉ có thể mau chóng trói chặt lòng Triệu Duẩn Đình, làm cho hẳn càng thêm quan tâm đến an nguy của Hàm nhi, không cho Triệu Trầm cơ hội hãm hại. Bên ngoài, phụ thân trấn thủ Tây Bắc, tuy có binh quyền, nhưng không giúp đỡ nàng lúc này được, nếu có thể lại tìm một cái dựa núi thì tốt rồi, giúp nàng uy hiếp Triệu Trầm, thậm chí là Triệu Duẩn Đình.

Chỉ tiếc lấy địa vị lúc này của Triệu Duẩn Đình địa vị, có thể uy hiếp núi dựa của hẳn không dễ tìm a...

Tần thị nhìn cửa sổ ngẩn người ra.

Từ từ đến đi, chỉ cần nàng có tâm, luôn sẽ có cơ hội .

~

Ngoài cửa Vĩnh Xương hầu phủ, Quách Bảo Châu dẫn theo nha hoàn đã chờ từ sớm, Quách phu nhân cũng không đi ra, chỉ cho ma ma quân sự bên cạnh cùng cô nương đi ra đón người đến.

Không đợi được xe ngựa Triệu gia, ngược lại lại nhìn thấy xe ngựa nhà mình rẽ vào.

"Là nhị phu nhân." Quân sự ma ma đứng bên cạnh Quách Bảo Châu nhỏ giọng nói.

Quách Bảo Châu chuyên tâm nhìn đầu ngựa, phảng phất không nghe thấy.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, Quách gia nhị phu nhân Hứa thị xuống xe, bên cạnh là một cô nương có tuổi xấp xỉ Quách Bảo Châu, mặt trái xoan mi dài nhỏ, mang một bộ váy nền nã đơn thuần, nhưng phối với áo choàng thêu Mai Hoa lại càng tăng thêm sức mạnh. Hai tỷ muội hai mắt nhìn nhau, Quách Bảo Yên nhợt nhạt cười, đi tới hỏi: "Muội muội đứng ở cửa làm cái gì?"

Kỳ thật hai người chênh lệch chỉ có ba tháng mà thôi.

Quách Bảo Châu cũng không thích người đường tỷ này.

Nguyên nhân không có gì khác, chỉ vì Quách Bảo Yên cùng mẫu thân giống nhau, đều thích Mai Hoa, trang sức cũng phần lớn điều thành hình dáng Mai Hoa, ngay cả cử chỉ dáng vẻ đều giống như mẫu thân, chỉ so với mẫu thân thì thích cười chút mà thôi. Trước đây Quách gia mở tiệc chiêu đãi hoặc nữ quyến cùng đi ra ngoài làm khách, người bên ngoài đều trêu ghẹo nói nàng cùng Quách Bảo Yên sinh ra khi có phải ôm lắm hay không.

Vì những cái này, Quách Bảo Châu có đoạn thời gian cố ý thu lại tính tình, cố gắng hết sức biểu hiện giống như các tiểu thư khuê các, nhưng không qua vài ngày nàng liền không kiên trì nổi, cả người không được tự nhiên. Quách Bảo Châu ủy khuất vô cùng, hơn nữa khi đó tuổi còn nhỏ, khó chịu nhẹn không được lại chạy đến khóc trước người mẫu thân, nàng có phải là bị ôm nhầm với Quách Bảo Yên hay không.

Quách phu nhân chỉ bảo nàng quan sát Hứa thị, xem xem hai người có giống nhau chỗ nào không.

Quách Bảo Châu nghiêm túc nhìn chằm chằm Hứa thị vài ngày. Hứa thị chanh chua keo kiệt lắm mồm, rất nhiều phụ nhân ở mặt ngoài thì cùng nàng khách sáo, sau khi Hứa thị quay người thì các nàng lại ngăm chăm chọc, nghe nói ngay cả chị dâu của nàng là Huệ An Hâu phu nhân đều không thích em gái chồng này.

Quách Bảo Châu thật hoài nghi Quách Bảo Yên có phải cũng ghét bỏ thân sinh ruột thịt của mình hay không, cho nên khắp nơi đều học theo nương nàng.

Lúc này Quách Bảo Yên hỏi, Quách Bảo Châu không muốn giải thích cho nàng, thuận miệng bịa chuyện, nói: "Không làm gì, hôm nay mặt trời tốt, muội ra đây phơi nắng chút, tỷ tỷ và nhị thẩm nhanh về phòng đi."

Quách Bảo Yên gật gật đầu: "Được, vậy muội phơi một lát liền vào đi thôi, gần cuối năm, các phủ đều có chương quây ở các cửa hiệu đưa hàng tết, trên đường người đến người đi, để cho người ta nhìn thấy cũng không tốt. Đúng rồi muội muội, cô đưa ta một tráp trâm hoa, là mẫu mới từ Giang Nam đưa đến, đợi lát nữa muội đến chỗ ta chọn vài cái nhé?"

Huệ An hâu chỉ tại giữ một hư chức tại Quang Lộc tự, bản thân lại thật khôn khéo, mấy chỗ cửa hàng trong nhà lại thật náo nhiệt, làm ăn rất tốt. Huệ An Hâu phu nhân là Giang Nam vọng tộc, tuy nói nay trong nhà không có đại quan, gia cảnh lại giàu có, nghe nói của hồi môn của hàng đóng lại hàng năm đều có mấy ngàn lượng tiền thu vào, hai phu thê này có thể nói là giàu đến chảy mồm.

Huệ An hâu phủ đưa tới khẳng định là đồ tốt, đáng tiếc Quách Bảo Châu cũng không lạ gì, phụ thân thương nàng, nàng muốn cái gì không có, không đến mức chạy đến phòng người ta chọn gì đó.

Thuận miệng ứng phó xong, Quách Bảo Châu không có tâm tư tiếp tục nói với nàng, ánh mắt lần nữa nhìn về phía đầu ngõ.

Hứa thị thấy, tâm tư vừa động, liếc mắt ra hiệu với nữ nhi, cười nói: "Bảo Châu nhìn cái gì chứ? Hôm nay có tỷ muội lại đây chơi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 53.2

Quách Bảo Châu lặng lẽ trốn trắng mắt, vừa định tùy tiện đối phó qua loa, phía trước đầu ngõ bỗng nhiên xuất hiện một chiếc xe ngựa, khi toàn bộ xe ngựa tiến hoàn toàn vào ngõ nhỏ, nam tử người cười ngựa đi bên cạnh xe ngựa cũng đập vào mắt. Chỉ thấy đầu hán mang ngọc quan, toàn thân mang cẩm bào đi mưa, chân đạp giày đen ngời dàng hoàng ở trên ngựa, ở trong gió lạnh càng thêm có vẻ phong tư hiên ngang. Đợi hán cách rất gần, mắt phượng mi dài mắt, môi như tô son, đúng là mỹ nam tử hiếm thấy!

Quách Bảo Châu mở to hai mắt nhìn, lập tức đưa tay chỉ nam nhân: "Di huynh, người là di huynh?" Dù cho nàng quên đi ký ức lúc bé, thậm chí chưa từng gặp qua vị di huynh này, chỉ nhìn một cách đơn thuần rằng khuôn mặt hán rất giống Duyên Bình hầu, cũng đủ làm cho nàng xác định.

Triệu Trầm siết chặt dây cương, cười đánh giá tiểu cô nương đứng một mình trước cửa, "Bảo Châu?"

Cùng với một tiếng này, Quách Bảo Châu hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vui sướng chạy xuống, đứng ở trước người nam nhân vừa mới xoay người xuống ngựa, không chút kiêng kỵ chăm chú nhìn từ trên xuống dưới, nhìn không được mà cười, "Di huynh, huynh, huynh còn cao hơn ca ca của muội, nhưng mà rõ ràng huynh còn nhỏ tuổi hơn ca ca, còn có, huynh, huynh còn dễ nhìn hơn ca ca! Thật tốt quá, rốt cuộc có người mà hán không thể so được! A, ham nói với huynh, tẩu tử đâu, mau mời nàng xuống dưới muội xem!"

Nàng cười thật chân thành, kêu thân thiết, cùng với tiểu nha đầu lúu rú trong trí nhớ giống nhau như đúc, trong lòng Triệu Trầm có chút lo lắng. Nếu chỉ có mình hán trở về, các thân thích đối với hán là tốt hay là xấu thì hán đều sẽ không quá để ý, nhưng hán đã có thê tử, vẫn hi vọng thê tử có người hợp ý, trước mắt, xem ra, Quách Bảo Châu hán là tính một người.

Hắn không hề nhìn đến hai mẫu tử đang đứng một bên nhìn bọn hắn chăm chăm, xoay người đi đến trước xe ngựa, nâng lên màn xe, nói: "Nghĩa mẫu, A Kết, xuống xe đi, Bảo Châu cũng ở đây."

A Kết có chút khần trương, Ninh thị ở một bên vỗ vỗ tay nàng, A Kết gật gật đầu, cúi đầu thò người ra khỏi xe ngựa.

Trước cửa Hầu phủ chính tề an tĩnh, một phụ nhân mặc áo ngắn màu đỏ thắm chậm rãi đi ra. Khi nàng ngẩng đầu, trên cổ áo là một khăn choàng từ lông cáo, bên tai đeo khuyên tai Hồng Bảo Thạch làm nổi bật lên má thom trong trắng lộ hồng của nàng. Khi nàng nhìn về nam nhân phía trước xe ngựa, trong mắt lưu động sáng rọi, trong nháy mắt đã hấp dẫn lực chú ý của mọi người, khi nàng ngược ngừng rũ xuống rèm mắt, phong tình toát ra làm cho người ta không khỏi ngóng trông nàng lại nhấc mắt nhìn một cái, mà khi nàng đưa bàn tay trắng nõn bàn tay trắng nõn thon thon của mình khoát lên bàn tay lớn của nam nhân, bị bàn tay nam nhân nắm trọn, một nhu một cương vô cùng phù hợp với nhau, mà một nam một nữ này, cũng được trời đất tạo nên một đôi.

Quách Bảo Châu nhìn đến sững sờ, trong lòng không tự chủ dâng lên một loại ngọt ngào, vì di huynh mà ngọt ngào.

Trong lòng Quách Bảo Yên lại nảy sinh một cảm xúc khác, tựa như, lúc đầu tâm tình đi theo rõ ràng, giây lát lại che đậy bóng mờ. Nàng kinh ngạc nhìn nam tử như trăng sáng khiến cho nàng mới nhìn một lần đã không khỏi không khỏi tìm đập nhanh hơn, lại chậm chậm nhìn về phía tào nhã nữ tử bên người hắn vẫn chưa bị khí phách của hắn che lấp, cuối cùng buông xuống mi mắt.

Duyên Bình hầu phủ trưởng tử, thì là như vậy.

Nàng chưa từng thấy Duyên Bình hầu, chỉ biết đó là mỹ nam tử xuất sắc nhất kinh thành năm đó, khiến cho nữ nhi quốc công phủ trăm phương nghìn kế muốn gả cho hắn. Nàng từng cảm thấy Tần thị thật nông cạn, hôm nay thấy nam nhi Triệu gia, nàng đột nhiên có chút hiểu được tâm tình Tần thị.

Nam nhân đẹp như vậy, giống như là châu báu, không có được năng lực cũng liền thôi, nhưng nếu có, khẳng định sẽ nghĩ biện pháp lấy được.

Đáng tiếc, nàng vừa không có khả năng có gia thế hùng mạnh cũng không thể không để ý đến miệng lưỡi lên án của người đời, cũng không tốt số như cô nương kia, sớm gặp hắn, gả cho hắn. Nếu, nếu nàng gặp được hắn sớm một chút, thì có cơ hội hay không?

Quách Bảo Yên lần nữa liếc mắt nhìn nam nhân, trong lòng thở dài, không có nếu, nàng nhất định cùng nam nhân này vô duyên.

Nàng thân nhiên lui về phía sau lưng mẫu thân.

Hứa thị lại kinh ngạc đi tới, đánh gãy tán thưởng của Quách Bảo Châu đối với A Kết, nhìn Triệu Trầm hỏi: "Ngươi, ngươi là di huynh của Bảo Châu?" Tự (tên chữ) của Triệu Trầm là khi hắn tròn mười tuổi do Triệu Duẩn Đình đặt, ngoại trừ người Triệu gia, cùng nhưng người mà Triệu Duẩn Đình lúc nói chuyện nhắc tới thì người bên ngoài cũng không biết, bởi vậy Hứa thị chỉ có thể dùng quan hệ xưng hô để nói chuyện với hắn.

Triệu Trầm khẽ vuốt cằm xem như đáp lại, giới thiệu với A Kết: "Đây là Nhị phu nhân Vĩnh Xương hầu phủ." Hắn khi còn nhỏ đã từng thấy Hứa thị, mà dù cho chưa từng nhìn thấy qua, đại khái cũng có thể đoán được.

A Kết đã sớm học thuộc lòng quan hệ họ hàng Triệu gia, lập tức cúi người, biết Hứa thị thuộc về loại không cần tiếp xúc quá gần gũi, liền hạ thấp người thi lễ, cười thỉnh an: "Nhị phu nhân khỏe."

Hứa thị lời kéo tay nàng, liên tục gật đầu, "Không sai, cháu dâu thật xinh đẹp, khắp kinh thành cũng không thể tìm ra người thứ hai, Bảo Châu gọi ta là nhị thẩm, con cũng đừng gọi ta là nhị phu nhân, con hãy theo như Bảo Châu gọi ta là nhị thẩm đi." Nói xong quay đầu gọi Quách Bảo Yên lại gần, "Đây là tỷ tỷ của Bảo Châu, nhũ danh là Bảo Yên, về sau nếu cháu dâu nhân rồi, hãy gọi tỷ muội Bảo Yên đến nói chuyện cho vui nha." Triệu gia là tân quý trong kinh thành, là lân gió đang nổi nha.

"Bảo Yên muội muội." A Kết cười một tiếng, xoay người gọi Cẩm Thư đưa lễ vật đã chuẩn bị cho Quách Bảo Yên bùng tới, nhân cơ hội thu tay lại: "Bảo Yên muội muội không chê thì về sau có thể cùng Bảo Châu tới tìm ta a."

Quách Bảo Yên ôn nhu cười: "Uh, muội nhất định sẽ đi cùng Bảo Châu."

Hứa thị lập tức tiếp lời, "Cháu dâu, con không phải là người kinh thành phải không?" Nghe nói Triệu Trầm vẫn ở nông thôn, nàng cũng không biết hắn thành thân lúc nào.

A Kết tự nhiên thanh thản nói: "'Vâng, ta là người Đãng Châu." Triệu Trầm từng sống ở Đãng Châu đã là chuyện không cần giấu diếm mọi người.

Giới thiệu xong bản thân, A Kết lại giới thiệu Ninh thị.

Hứa thị bị thân phận A Kết làm kinh sợ, quá tò mò nên căn bản không có quá lưu ý nghĩa mẫu kia, còn muốn hỏi thăm trong nhà A Kết làm cái gì, Quách Bảo Châu đột nhiên chen đến giữa hai người, ôm cánh tay A Kết, quay đầu nói với Hứa thị: "Nhị thẩm, nương ta vẫn còn ở bên trong chờ chúng ta, ta trước dẫn di huynh cùng mọi người đi vào a."

Hứa thị thế này mới ý thức được lúc này không phải lúc để hỏi thăm, vội cười nói: "Đi đi thôi, mẹ con chắc cũng rất nhớ nhưng mấy đứa, cháu ngoại trai ruột thịt, bình thường biểu hiện thờ ơ, thật ra trong lòng vẫn luôn lo nghĩ. Ai, cháu dâu, lát nữa thấy di con thì đừng sợ, nàng là người trong nóng ngoài lạnh, dù với Bảo Châu cũng chẳng mấy khi thể hiện khuôn mặt tươi cười."

A Kết cười cười, không nói tiếp, xin lỗi, sau đó xoay người, theo Quách Bảo Châu vào hầu phủ.

Cầm Thư theo sát sau nàng, Cầm Mặc ở lại phía sau, quan sát kỹ lưỡng các nha hoàn cùng nhau đưa lễ vật vào, lúc này mới đi vào.

Nhìn theo bóng dáng đoàn người, Hứa thị nói với đại nha hoàn bên cạnh: "Lát nữa phái nha hoàn hỏi thăm một chút."

Về phần hỏi thăm cái gì, có thể làm được đại nha hoàn của nàng, đương nhiên minh bạch.

~

Trên đường tiến về chính viện, Quách Bảo Châu nhỏ giọng oán giận, nói với A Kết: "Tẩu tử không cần để ý đến nhị thẩm của muội, nàng thật lắm mồm, trong kinh thành không có mấy người thích nàng. Còn có tỷ tỷ kia, hừ, ta tìm không ra lỗi của nàng, nhưng ta không thích nàng, ta nói rõ trước, để sau này ta đi hầu phủ tìm tẩu tử nói chuyện, cũng sẽ không gọi nàng cùng đi."

Đây coi như là bí mật riêng, A Kết rất cao hứng, cô muội muội này thích mình, liền nhỏ giọng nói với nàng: "Không thích thì không gọi nàng, mình muội đến cũng được." Không ai sẽ vô duyên vô sự không thích người khác, nàng không biết Quách Bảo Yên là người thế nào, ít nhất có thể khẳng định nàng không đáng để cho Quách Bảo Châu ngọt ngọt.

Quách Bảo Châu ngạc nhiên ngừng đầu nhìn nàng, nhếch miệng cười, có chút giảo hoạt.

Hai người bọn họ nói nhỏ, ở phía trước, Ninh thị đang sóng vai đi cùng Triệu Trầm, Triệu Trầm bỗng nhiên quay đầu, cười hỏi Quách Bảo Châu: "Lại nói về ai vậy?"

Ánh mắt Quách Bảo Châu đảo quanh ở trên thân hai người, cười hắc hắc nói: "Ta đang hỏi tẩu tử vì sao nàng ở tại Đãng Châu mà vẫn gả cho huynh! Di huynh, mấy năm nay huynh làm gì vậy?" Nhìn không giống người an phận nha.

Triệu Trầm cười cười: "Nhìn thấy dì rồi nói."

Quách Bảo Châu bĩu môi, thấy nữ nhân phía trước đang mang mũ che cũng quay đầu nhìn nàng một cái, đối với những gì di huynh trải qua càng thêm tò mò. Di huynh là gan quá lớn đi, nhận nghĩa mẫu còn dám đưa đến nhà nàng?

Vừa nói chuyện, bước qua cửa thủy hoa (một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lừng, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu), lại đi thêm một đoạn đường thì đến Ngọc tuyết đường của Quách phu nhân.

Giữa sân, Quách phu nhân mang một bộ váy trắng thêu hoa đỉnh hương đi ra ngoài, hai bên vừa thấy mặt, nàng chậm rãi dừng bước, ánh mắt dừng trên người nữ tử đi ở phía trước đang sóng vai cùng Triệu Trầm, nhìn mạng che mặt giấu đi khuôn mặt của nàng ta, nhìn dáng người quen thuộc của nàng ta.

Nàng há miệng thở dốc, lại không thể phát ra thanh âm, trong mắt lóe lên chút mờ mịt, nước mắt rung rung.

Quách Bảo Châu cho rằng mình đã nhìn lầm, nàng chớp chớp mắt, thậm chí buông cánh tay tẩu tử ra, đi đến phía trước, sau đó thật sự nhìn thấy trong mắt mẫu thân có nước mắt lăn xuống.

Lần trước Mẫu thân khóc, là lúc nào nhỉ?

Hình như là khi nàng còn rất nhỏ rất nhỏ, khi nàng từ trong mơ tỉnh lại, mờ to mắt, nhìn thấy mẫu thân nằm ở bên cạnh nàng, trong màn mờ tối, mẫu thân lẳng lặng nhìn nóc giường, an tĩnh như vậy, giống như không biết trên mặt nàng chảy lệ.

Chuyện kia Quách Bảo Châu vẫn còn nhớ, bởi vì đó là lần duy nhất nàng nhìn thấy mẫu thân rơi lệ.

"Nương, người làm sao vậy?" Quách Bảo Châu bước nhanh tới, nhưng không đợi nàng lấy ra tấm khăn, Quách phu nhân đã dậm nhật lui một bước, thật tùy ý dùng đầu ngón tay lau lệ, trong veo mà lạnh lùng mở miệng: "Trở về thì tốt, đi vào trong phòng ngồi đi." Thanh âm chưa dứt, nàng đã quay người, cước bộ thông dong.

"Nương?" Triệu Trầm khẽ giọng nhắc nhở.

Ninh thị hồi thần, gật gật đầu, nhìn bóng dáng phía trước 10 năm chưa thấy, đi theo.

Tỷ tỷ lớn hơn nàng năm tuổi, tỷ tỷ ở cùng nàng 10 năm đã lập gia đình, sau này, hai người ai nấy tự lập gia đình, không giống như trước cùng ở một phòng nữa, nay gặp lại, cũng đã xa nhau 10 năm.

Rất dài sao?

Trong mười năm ấy tưởng như rất dài, bây giờ trở về, nghĩ lại, phảng phất như là một giấc mộng.

~

Vào phòng, Quách phu nhân không nói gì, bọn nha hoàn chuẩn bị trà, sau khi nhận lễ của phu thê A Kết liền để nữ nhi lại tiếp khách, nàng gọi Ninh thị vào nội thất.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Quách phu nhân ngồi ở trên tháp, mặt không thay đổi hỏi.

Ninh thị kéo mũ xuống, đặt ở trên bàn, lại trở lại bên cạnh tỷ tỷ, ngồi xuống. Quách phu nhân vẫn như cũ, mắt nhìn phía trước, Ninh thị liền yên lặng nhìn nàng, đợi đến Quách phu nhân phải xoay đầu lại, nàng mới cười, kéo tay tỷ tỷ, nói: "Ta còn tưởng rằng tỷ tỷ không bao giờ muốn gặp ta."

Hoạt bát như vậy, ngoại trừ trường bối Ninh gia, ai cũng chưa từng thấy.

Nước mắt Quách phu nhân lần nữa rơi xuống.

Ninh gia nhân tuy rằng bị lưu đây, nàng cùng trượng phu thậm chí Triệu Duẩn Đình đều âm thầm chuẩn bị trước, tuy hơi kham khổ chút, nhưng không quá mức vất vả, chỉ có cô muội muội này sớm không còn, đêm khuya tỉnh mộng làm cho người ta lo lắng cùng đau lòng.

Ninh thị đưa tấm khăn cho tỷ tỷ, Quách phu nhân nhận, lau nước mắt, "Nói đi."

Ninh thị liền khẽ giọng nói mọi chuyện một lần, 10 năm thời gian, thật ra cũng chỉ có vài chuyện mà thôi.

Thanh âm nàng bình tĩnh, phảng phất trở về lúc trước khi xuất giá, khi hai tỷ muội đàm luận chuyện trong sách vậy. Quách phu nhân rất nhanh liền dừng rơi lệ, lắng lắng nghe, nắm tay muội muội.

"Tỷ tỷ, ngoại trừ thẹn với người Ninh gia, mấy năm nay muội sống rất tốt, Thừa Viễn hiểu thuận lại có tiền đồ, còn tìm được con dâu tốt trăm dặm mới tìm được một. Từ Kính đầu, nghe Thừa Viễn nói hẳn còn chưa thành thân, là hẳn không muốn cưới, hay vẫn chưa có cô nương thích hợp?" Không muốn nói thêm việc của mình, Ninh thị dời đề tài.

Quách phu nhân nhìn muội muội của mình.

Kỳ thật nàng còn có rất nhiều điều muốn hỏi, ví dụ như hỏi xem muội muội tính cứ như vậy sống cùng Triệu Duẩn Đình qua ngày sao? Nhưng hỏi thì đã sao, hai tỷ muội cái đều đã có chủ ý, chuyện của chính mình đã quyết định thì sẽ không thay đổi, muội muội cũng giống vậy. Nếu nàng đã trở lại, khẳng định đã có quyết định của chính mình, vì nhi tử cũng tốt, vì Triệu Duẩn Đình cũng chả sao, nàng đã lựa chọn.

Trong lòng Quách phu nhân khó chịu, nàng cảm thấy không đáng, nhưng muội muội còn sống, vậy đã đủ rồi.

Vừa mới rồi muội muội nói cái gì?

Nga, con trai của nàng.

Quách phu nhân nhợt nhạt cười một chút: "Chính hẳn không muốn cưới, cũng không biết muốn cưới cái dạng gì, ta cũng lười quản hẳn."

Ninh thị hiểu loại cảm giác này, lại hỏi cháu ngoại nữ, "Bảo Châu cũng đã 15 phải không? Có người để chọn chưa?"

Quách phu nhân ít khi tươi cười, giờ lại không cười nổi, quay ra phía ngoài nói: "Muội cũng thấy đó, tính tình hấp tấp như vậy có thể tìm người nào sao? Thi thư của người ta chường mắt nàng, trong nhà không quy củ, ta lại không yên lòng. Nhìn xem, dù sao tỷ phu muội cũng nói, giữ đến 18 tuổi, nếu đến 18 tuổi còn chưa gả ra ngoài, vậy thì tiến hành ném tú cầu."

Ninh thị không khỏi cười, "Tỷ phu thật là không chút thay đổi nhỉ."

Quách phu nhân lắc đầu: "Mọi người trở về không khéo, hai hôm nay trong nhà đều thay phiên làm việc. Lan Dung, buổi tối ở lại đây ăn đi, để cho Thừa Viễn thấy bọn họ, đều là tập võ, chắc sẽ có chuyện để nói." Trượng phu làm Binh mã tư ở Ngũ thành, lúc kinh thành náo nhiệt nhất, cũng là lúc bọn hắn bận rộn nhất, nhi tử làm thị vệ bên cạnh hoàng thượng, trừ những lúc thay phiên công việc, không có nghỉ lễ.

Ninh thị gật đầu: "Được. Tốt lắm, chúng ta đi ra ngoài đi, tỷ còn chưa cùng A Kết nói chuyện đâu, đừng làm cho nàng sợ tỷ."

"Sợ ta thì nàng nhát gan, ta lại không mắng nàng." Quách phu nhân đứng lên theo, nhỏ giọng nói. Cũng không phát giác, hôm nay mình lại nói không ít.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Chương 54.1

Mặt trời vừa xuống núi thì Quách Nghị từ binh mã tư đi ra, xoay mình lên ngựa dẹp đường hồi phủ, đi được nửa đường "Xảo ngộ(tình cờ gặp gỡ)" Triệu Duẩn Đình, sau đó thì không thể quăng đi được.

Rất nhanh sau đó, lại ở góc phố, gặp được Quách Tử Kính, Quách Tử Kính nhú mày nhìn về phía phụ thân, Quách Nghị lộ ra vẻ mặt cười khổ, tuyên

bố không phải mình nguyện ý.

Trong lòng Quách Từ Kính biết rõ, quay về phía Triệu Doãn Đình nhân nhặt hồ "Hầu gia", không xuống ngựa, chậm chạp vài bước đi theo phía sau hai người.

Triệu Doãn Đình không lưu tâm.

Đến Vĩnh Xương hầu phủ, nghe người gác cổng nói phu thê Triệu Trầm còn chưa trở về, Triệu Doãn Đình xoay người cười nói với Quách Nghị: "Cái này thật đúng dịp, cả nhà chúng ta đều đến chỗ này xin cơm."

Quách Nghị ha hả cười: "Quả thật khéo a..."

Khéo cái đầu của người!

Làm như chẳng ai biết hẳn là tới đón tức phụ (một cách gọi thô từ ở cổ đại) ? Buổi trưa tức phụ hẳn đã gửi thư báo cho hẳn rồi!

Nhưng mà Quách Nghị cũng quả thật bội phục vị anh em đồng hao (ý chỉ hai người này lấy vợ là chị em) này.

Ninh gia không phải đại quan, lão gia tử (ông cụ bên nhà) là hàn lâm học thức uyên bác, trong ba nhi tử, chức quan cao nhất là nhạc phụ, làm Lễ bộ Hữu thị lang, nhưng làm Lễ bộ không có thực quyền cũng không thể vơ vét, là nha môn lục bộ ít người quan tâm nhất. windchimeddlqd Nhạc phụ ở trong quan trường cũng không có thành tựu gì, lại sinh được 2 nữ nhi tốt. Nhị cô nương Liên Dung bằng thanh ngọc khiết, tứ cô nương Lan Dung nhã nhặn lịch sự lại thanh lịch, xứng đáng là hai đóa tiên hoa của kinh thành, đều là con dâu mà các phu nhân phu nhân các phủ hướng đến khi mười ba, mười bốn tuổi.

Hắn có thể lấy được Liên Dung, thật là đập phải cú chột (nguyên văn tác giả nha)... Phi, thật là bánh rớt từ trên trời xuống.

Hắn lớn hơn Liên Dung sáu tuổi, lúc Liên Dung đang tuổi như hoa như ngọc, hẳn đã là lão nam nhân không cưới được tức phụ rồi. Về phần vì sao không cưới được tức phụ, là vì sau khi phụ thân bị thương ở chiến trường thì phải nằm trong nhà, hẳn là người thô kệch, phụ thân còn hơn hẳn, ngoài việc đánh nhau thì cái gì cũng đều không hiểu, trước khi dưỡng lão cũng không thể sắp xếp một tiền đồ tốt cho hẳn, tiền hoàng ngu ngốc cũng không trợ cấp công thần vô dụng, vì thế hẳn chỉ có làm từ chức Bách Hộ nhỏ nhoi để tiến lên, cả ngày trầm mê luyện võ tranh đấu cũng người ta, trong nhà sắp xếp việc hôn nhân hẳn đều không đồng, thật sự là không nghĩ đến chuyện ấy. windchimeddlqd Sau này ở ngũ thành bình mã tư làm được phó Chi huy sứ Đông thành, muốn kết hôn với tức phụ, cô nương tốt thì không thèm nhìn đến hẳn, cô nương kém thì hẳn nhìn thấy đều không hài lòng, mắc cỡ ngại ngùng, người ta ngại hẳn thô, hẳn ngại các nàng yếu ớt không dùng được.

Sau đó bánh thịt liền rớt xuống.

Ngày ấy hẳn nhân rồi không có việc gì cùng người phía dưới cùng đi tuần phố, không biết như thế nào phía trước có chiếc xe ngựa mà ngựa đang bị hoảng sợ, điên lên đang chạy ra công thành, xe xóc nảy khiến màn xe bay lên, lộ ra bên trong là hai cô nương đang hoảng hốt. Hẳn cũng không thấy rõ người, giục ngựa đi đón xe, lúc đuổi theo thì thấy một cô nương ra ngoài, xem trang điểm hẳn là nha hoàn, một cô nương khác xem tư thế hình như tính toán nhảy xuống. Quách Nghị cảm thấy không ổn, lớn tiếng gọi nàng chờ hẳn. Cô nương quay đầu nhìn hẳn, Quách Nghị thấy rõ dung mạo người thiếu chút nữa rớt xuống khỏi ngựa, hoảng hốt khi phía sau cũng có người cưỡi ngựa chạy như bay tới, cũng hô muốn cứu người. Quách Nghị nhận ra người họ a, trong thành nổi danh hoàn khổ (quần là áo lượt), sao hẳn lại khéo như vậy, đến làm anh hùng cứu mỹ nhân ư?

Quách Nghị suy nghĩ chút, mỹ nhân như vậy bị hoàn khổ cưới về nhà, không đáng giá!

Hắn ra roi thúc ngựa đi qua, đến trước xe ngựa, vốn định nhảy lên xe, vừa vịn bánh xe va phải tảng đá khiến cho mỹ nhân bay ra, Quách Nghị theo bản năng đưa tay bắt lấy, đại mỹ nhân đã đến trong ngực hẳn. Đến lúc ấy hẳn cũng không có suy nghĩ gì, đã cảm thấy cô nương thất lưng đã nhuyển ra, bởi vì phía sau, hoàn khổ vẫn đang đuổi theo, hẳn chạy thêm một khoảng cách mới dừng ngựa xuống ngựa, đưa tay muốn đỡ mỹ nhân xuống dưới, sau đó mỹ nhân lên tiếng, "Người là người nào?"

Sắc mặt mỹ nhân tái nhợt nhưng không thấy bối rối, hẳn cứu nàng, nàng cũng không cảm kích, ngồi ở trên ngựa từ trên nhìn xuống hẳn, lạnh như băng, không thích người, đổi thành nam nhân, quả thực chính giống như đại gia.

Nhưng hẳn lại nhìn không được đem thân phận nói cho nàng nghe.

Mỹ nhân lại hỏi trong nhà hẳn đã có thể tử chưa, ánh mắt nhìn chằm chằm hẳn giống như nàng là quan gia, hẳn là phạm nhân bị thẩm vấn.

Khi đó Quách Nghị không hiểu làm sao, không biết như thế nào mà không cách nào sinh khí, thành thành thật thật trả lời.

Tiếp theo mỹ nhân liền đưa cho hẳn một cái bánh thịt, "Ta là Lễ bộ Hữu thị lang Ninh gia nhị cô nương, hôm nay người đụng vào ta, có nguyện lấy ta làm vợ?"

Quách Nghị nguyện ý sao?

Theo lý thuyết hẳn cùng nàng lần đầu tiên gặp mặt, hai người đều không hiểu biết về tính nết đối phương, có thể nhìn nàng dù cho lạnh lùng nhưng khuôn mặt mỹ lệ động lòng người như cũ, nghĩ tới nàng trong cảnh nguy hiểm cũng gan dạ thông dong, hẳn căn bản không có nghĩ nhiều, gạt đầu đồng ý, sau đó tên lính quen đã dắt ngựa đi đến, ở phía xa xa đã dừng lại trước xe ngựa, sau đó làm người đánh xe đưa nàng trở về.

Trên đường nàng không có nói với hẳn một câu, Quách Nghị ngẫm lại thẹn trong lòng, đến trước cửa Ninh phủ thì nói cho nàng biết không cần tạm nhân

nhượng vì lợi ích toàn cục. windchimeddlqđ Hai người một là cục đá trên núi, một là Tuyết Liên nở rộ trên đỉnh núi trắng như tuyết, không có quan hệ thân thích, hẳn cũng không muốn chiếm tiện nghi của nàng. Liên Dung lại hỏi có phải hẳn không muốn cưới nàng hay không.

Nàng lạnh lùng giống như không phải là chuyện lớn lao gì, so sánh với nàng, hẳn lại giống như đàn bà.

Quách Nghị cũng lạnh mặt nói muốn, có ý đồ hù dọa nàng, kết quả người ta cũng không nhìn hắn, dạn dò hẳn sớm cầu hôn, xoay người liền đi vào.

Trước khi thành thân, hai người cũng không gặp nhau lần nào, sau khi xúc động, Quách Nghị lại cảm thấy không ổn, luôn cảm thấy mỉa mai vẫn không cam lòng.

Đêm động phòng hôm đó, bộ đồ cưới đỏ rực cũng không thể làm nhu hoà sự lạnh lùng trên mặt nàng.

Trong lòng Quách Nghị mặc dù tức giận, lại làm không được việc ép buộc mỉa mai, đi bên ngoài ngủ mà bị ai biết sẽ không tốt, hẳn liền lấy ra một cái chăn, trải lên chiếc giường khác, tắt đèn ngủ. Ngủ không được, khẳng định ngủ không được a, trong đầu đều là khuôn mặt nàng mỉa mai thanh lãnh, sau đó hẳn nghe nàng đứng dậy, nàng đi tới chỗ hắn, nàng chui vào chăn của hắn, nàng kéo tay hắn đến trước người của nàng, làm cho lửa nóng từ trong ngực hẳn nhanh chóng lan tràn toàn thân, cuối cùng cũng đốt tới trên người nàng.

Hắn cùng Liên Dung cứ như vậy thành phu thê, hẳn không nói được lời yêu, nàng cũng không nói, nhưng hai người cứ như vậy trải qua tháng ngày, sau này trở thành anh em đồng hao với Triệu Duẩn Đình.

Hắn nên thù hẳn Triệu Duẩn Đình, dù sao cũng là Triệu Duẩn Đình làm phiền hà Ninh gia, làm cho em vợ mất sớm khiến thê tử thương tâm, thương tâm đến mức, lần đầu tiên trốn đến vào ngực hắn mà khóc, cũng liền khiến cho hắn từ Đông thành chỉ huy sứ trở thành tiểu binh thủ vệ, sau này Triệu Tần hai nhà kết thân, hẳn mới lại phục nguyên chức. windchimeddlqđ Kỳ thật Tần gia muốn cho hẳn chức quan cao hơn, hẳn lại không muốn, tự mình tiến lên, tuy rằng tự mình phấn đấu nhưng cũng là do Tần gia không hề áp chế kết quả, lại là hẳn nên có, ở trước mặt thê tử cũng có thể ngẩng đầu lên.

Nhưng hẳn lại phục Triệu Duẩn Đình.

Triệu Duẩn Đình tìm hẳn, nói với hẳn rằng muốn báo thù, sau đó dẫn hẳn đến bên Đường Văn đế, cuối cùng thành công, hẳn thành Tổng chỉ huy sứ ngũ thành binh mã tư.

Hôm nay hẳn chỉ phục Triệu Duẩn Đình tài cán lại biết ẩn nhẫn, trong thư buổi trưa gửi đến thê tử nhắc nhở hẳn không cần ở trước mặt nữ nhi và hạ nhân nói thẳng thân phận em vợ, biết em vợ còn sống, hẳn còn phục Triệu Duẩn Đình tình thâm.

~

Ba người đi vào phòng.

Nhìn thấy Triệu Duẩn Đình cũng tới, Quách phu nhân rũ xuống mi mắt.

Quách Nghị vội vàng nói với nhi tử nói: "Từ Kính, con cũng thật khéo, con mời Triệu hầu gia tới nhà chúng ta dùng cơm, vừa lúc phu thê Thừa Viễn cũng ở đây, lát nữa cả nhà bọn họ vừa lúc cùng nhau trở về."

Một chiêu vu oan hãm hại thật là dày công tôi luyện.

Quách Từ Kính mỉm cười, không phá đám hẳn, mà là đi đến đứng trước người Ninh thị đang ở bên Quách phu nhân, hành đại lễ: "Từ Kính gặp bá mẫu, nghe nói bá mẫu đổi Thừa Viễn chiếu cố có thừa, hôm nay nhìn thấy bá mẫu, Từ Kính vui vô cùng, chúc cho bá mẫu thân thể khoẻ mạnh, trường thọ trăm năm."

Ninh thị vui mừng, chăm chú nhìn cháu ngoại của mình, cười, cho lễ gặp mặt.

Quách Từ Kính thu lễ, ngẩng đầu nhìn nàng, lại nhìn Triệu Trầm, cảm khái nói: "Dung mạo của bá mẫu quá giống với người đi đã qua đời của ta." Mười tuổi còn nhỏ dễ dàng xúc động, vẫn là gạt nàng thì tốt hơn.

Ánh mắt Ninh thị càng thêm nhu hòa: "Đúng a, Thừa Viễn cũng nói như vậy, năm đó vừa nhìn thấy ta liền ôm ta kêu nương, vừa lúc ta cũng không có nhi tử, nên đối xử với hẳn như đích tử(con ruột), may mà hẳn không ghét bỏ ta, lại nhận ta là vi mẫu(mẹ nuôi). windchimeddlqđ Từ Kính nếu không chê, thì hãy như Bảo Châu, có thể ngầm kêu ta một tiếng dì, ta cũng xem các người như cháu ngoại mà đối xử."

"Dì." Quách Từ Kính lập tức hô một tiếng.

Ninh thị gật đầu, chỉ vào Triệu Trầm nói: "Đó là di đệ của con, con có nhận ra không?"

Quách Từ Kính nhìn Triệu Trầm, lại nhìn Triệu Duẩn Đình gần đó, mặt không thay đổi nói: "Thừa Viễn cùng hầu gia vừa nhìn đã biết là phụ tử, Từ Kính đương nhiên nhận ra." Nhi tử của dì, Triệu gia cốt nhục, hẳn không thù hẳn, lại cũng không thích được.

Thái độ hẳn lạnh nhạt, sắc mặt Triệu Trầm không thay đổi, nhàn nhạt hô Từ Kính. Hai người chênh lệch chỉ có bốn tuổi, Quách Từ Kính lại không con hơn hẳn, còn rõ ràng không muốn thân thiết, hẳn cũng đương nhiên miễn gọi nhau huynh đệ.

Quách Bảo Châu đứng một bên nhìn thấy cũng mơ hồ, ca ca nếu không thích Triệu Trầm, vì sao đối với mẹ nuôi của Triệu tôn kính như thế? Mẫu thân

đã bởi vì diện mạo của Dung phu nhân mà xưng hô tỷ muội với nàng, hiện tại ca ca lại như vậy, thật sự giống như vậy sao? Đáng tiếc đi mất khi nàng quá nhỏ, không nhớ được dung mạo của dì.

Bọn nhỏ lớn lên đều có tính cách riêng, Ninh thị cũng không nghĩ di huyênh đệ không hề khúc mắc, liền chuyển sang giới thiệu A Kết: "Đây là đệ muội của con."

A Kết hành lễ với Quách Từ Kính: "Chào di huyênh."

Ánh mắt Quách Từ Kính đảo qua khuôn mặt A Kết, giọng điệu nhu hòa xuống: "Đệ muội nếu ở hầu phủ buồn chán, có thể lại đây ngồi một chút, giúp di muội quán giáo Bảo Châu một chút."

Một câu đồng thời đưa tới ánh mắt không vui của Triệu Trầm cùng Quách Bảo Châu.

Quách Từ Kính làm như chưa thấy, lui về bên cạnh Quách Nghị.

A Kết lập tức lại hành lễ với Quách Nghị.

Quách Nghị là người thô kệch, vì lấy lòng tức phụ cái gì cũng không cần thiết, không chút keo kiệt khen: "Không sai không sai, gả cho Thừa Viễn coi như là ủy khuất cho con, về sau nếu là ở Triệu gia mà bị ủy khuất, cứ tới bên này. windchimeddlqđ Người nhà con ở cách được xa không có cách nào làm chỗ dựa cho con, con hãy đem ta cùng đi con làm người nhà mẹ đẻ thì tốt lắm, chỉ cần nguyện ý đến đây, phái người truyền lời cũng được, dựng lập tức phái xe đi đón con."

A Kết buồn cười, nói lời cảm tạ xong lặng lẽ nhìn về phía Triệu Trầm.

Triệu Trầm mặt cũng tái đi rồi, hẳn sẽ khiến thê tử chịu ủy khuất sao?

Triệu Duẩn Đình so với hẳn còn xanh hơn, ủy khuất nhìn về phía thê tử.

Ninh thị nghiêng người cùng Quách phu nhân nói chuyện, không để ý đến hẳn, ai bảo hẳn nhất định muốn đến đây chứ?

Sau phần dạ tiệc, ba người Triệu gia tạm biệt, hồi phủ. nói không ít.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chương 54.2

Triệu Doãn Đình cười ngửa đi ở phía trước, Triệu Trầm đi theo bên cạnh xe ngựa nói chuyện cùng mẫu thân và thê tử, sau khi về phòng liền ôm A Kết vào trong ngực, gặm một phen mới mặt trầm xuống nói: "Về sau gọi Bảo Châu lại đây với nàng, nàng vẫn nên ít đến Quách phủ đi." Quách Nghị không phân rõ phải trái, Quách Từ Kính lại là một con hồ ly, hẳn sợ bọn họ thật sự dám giữ lại thê tử không cho nàng trở về.

A Kết giả bộ hồ đồ, cúi đầu chơi ngọc bội bên hông hẳn: "Vì sao không thể đi? Dượng và di đối với ta rất tốt, Bảo Châu cũng thích nói chuyện với ta, trên đường trở về nương cũng nói, về sau khi chàng có công sự không ở nhà, chúng ta sẽ đi nhà di ngồi."

Triệu Trầm đương nhiên không thể nói thật, suy nghĩ một chút nói: "Vậy thì chọn lúc không có phụ tử dượng rồi đi, thân phận của nương bây giờ vẫn phải là tránh bị nghi ngờ."

Hắn nói là phụ tử dượng, A Kết tò mò, ngẩng đầu nhìn hẳn: "Sao chàng không kêu di huyênh?"

Triệu Trầm hừ lạnh một tiếng: "Chờ hẳn cao hơn ta rồi lại nói."

A Kết nhất thời im lặng, trong đầu hiện lên nam nhân vào ban ngày gặp mặt.

Kỳ thật Quách Từ Kính chỉ thấp hơn một chút so với Triệu Trầm mà thôi, nếu không phải là hôm nay hai người bọn họ sóng vai đứng chung một chỗ, có khả năng sẽ nhìn không ra sự khác biệt. windchimeddlqđ Hơn nữa Quách Từ Kính ôn hòa lễ độ, lúc nói chuyện với nàng cũng luôn là đáng về huyênh trưởng, sao lại không đảm đương nổi Triệu Trầm gọi một tiếng huyênh trưởng chứ?

A Kết muốn khuyên nhủ Triệu Trầm không nên quá mức với Quách Từ Kính, Triệu Trầm đột nhiên nhìn chằm chằm nàng hỏi: "Nàng đang suy nghĩ cái gì?" Nhắc đến Quách Từ Kính nàng liền ngăn người, chẳng lẽ suy nghĩ đến người nọ? Quách Từ Kính tuy rằng có chút kém hơn hẳn, nhưng đáng về cũng coi như nổi tiếng, vừa có anh khí từ Quách Nghị, lại có tính xảo của dì.

A Kết không biết trong lòng hẳn quanh quanh quẩn quẩn, ôn nhu nói: "Ta suy nghĩ đến di huyênh, hẳn đối với chàng..."

Nàng muốn nói Quách Tử Kính đối với Triệu Trầm như vậy vẫn là rất tốt, dù sao nếu Quách Tử Kính không thừa nhận Triệu Trầm là thân thích, cũng không cần thiết nhận nàng làm đệ muội, nào ngờ nói chưa xong, đột nhiên bị người đẩy tới trên kháng, không quan tâm mà nổi điên, windchimeddlqđ A Kết không hiểu như thế nào, cứ như vậy, đẩy hẳn, muốn đợi đèn rồi nói tiếp, Triệu Trầm lại không nghe nàng, nhét người vào trong ổ chặn lại bắt đầu công thành.

Lần này hẳn thế tới rào rạt, A Kết có chút không thể chịu được, nhỏ giọng cầu hẳn.

Triệu Trầm chậm lại, hôn hai má nàng, "Nàng đồng ý với ta, cái gì cũng nghe theo ta, ta liền nhẹ nhàng hơn."

Rốt cuộc có thể thở ra một hơi, trong đầu A Kết vẫn còn mờ mịt, "Thiếp không nghe lời chàng lúc nào?"

Triệu Trầm dừng một chút, nói: "Ta không muốn xem hẳn là huynh trưởng, nàng đừng khuyên ta nữa."

A Kết choáng váng, vì cái này sao? cho dù vì thế mà hẳn bức mình với nàng, cũng không cần dùng phương thức này để tỏ vẻ bất mãn nha?

Nàng không nói lời nào, Triệu Trầm đột nhiên hối hận khi đã đề cập đến Quách Tử Kính, còn là đang vào những lúc như thế này, nghĩ tới việc thế tử lúc này lại nghĩ tới nam nhân khác, Triệu Trầm hoàn toàn không muốn nói chuyện, dốc hết sức lực khiến cho thế tử chú ý, các loại chiến thuật đều dùng tới, dù cho A Kết liên tục cam đoan rằng sẽ không khuyên hẳn cũng không ngừng.

Rốt cuộc đến lúc chiến thì đêm giường đã như bị đổ nước lên trên, đến mức không người nào có thể ngủ được.

Bọn nha hoàn tiến vào đổi đệm chăn mới thì A Kết hận không thể thật sự hôn mê bất tỉnh.

Triệu Trầm lại ôm thế tử mềm mại vào lòng, lại khóc lại cầu, hẳn lại nhớ một lần.

Mà lúc này ở An vương phủ, An vương đã sớm thu binh, nằm nghiêng nói chuyện cùng thế tử, "Ta nghe nói đứa cháu ngoại của nàng ở Duyên Bình hầu phủ đã trở lại, hôm nay còn gửi bái thiếp đến cho nàng? windchimeddlqđ Nàng tính khi nào gặp bọn họ?"

An vương phi vốn đã có chút mệt nhọc, nghe xong lời này thì buồn ngủ lại biến mất, cân nhắc hỏi: "Vương gia muốn thiếp gặp bọn họ?" Trách không được đêm nay không đi chỗ mấy mi thiếp kia, thì ra là có việc muốn nói cùng nàng. Nghĩ tới mới vừa rồi mình còn cao hứng, trong lòng An vương phi chưa xốt.

"Vì sao không gặp chứ?" An vương nhăn mày lại, dưới ánh đèn lò mờ đánh giá nàng, "Người đã cự tuyệt?" Thanh âm lạnh xuống.

An vương phi cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: "Vâng, Triệu gia hại Ninh gia bị oan..."

"Câm miệng! Nhị thúc của ngươi sơ suất trong việc chuẩn bị thọ yến cho Thái Hậu, tội bất kính là do tiên đế chính miệng quyết định, ngươi nói Ninh gia bị oan, là bất mãn tiên đế sao?" An vương thấp giọng khiển trách. windchimeddlqđ Tiên đế hạ thánh chỉ, tàn đế lại coi trọng Triệu Duẩn Đình nhưng cũng không dám dễ dàng lật lại bản án, lời này của thế tử nếu như truyền đi bị kẻ có tâm nghe được, chắc chắn hẳn sẽ bị đứa cháu đối trá nhả tâm Hoàng Đế kia răn dạy, bởi vì nhi tử, năm nay hẳn đã bị giáo huấn hai lần.

An vương phi co quắp ngậm miệng, trong lòng lại hận ý ngập trời.

Triệu gia hại Ninh gia đến thảm, hại phụ mẫu nàng bị lưu đầy đến biên quan chịu khổ, hại địa vị của nàng ở tại vương phủ thấp hơn đến nỗi nhóm tiểu thiếp cũng dám ở trước mặt chê cười nàng, bên ngoài càng không có mặt mũi, nàng dựa vào cái gì mà muốn nhận đứa cháu ngoại Triệu Trầm kia chứ? Nàng chỉ hận hẳn đã chết mới tốt, ở cùng hẳn giống như đang ở cùng mầm tai họa vậy!

Thế tử không lên tiếng, An vương gia đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, nghĩ tới việc mình muốn cầu cạnh nàng, thì kéo người ôm vào lòng, "Được rồi được rồi, ta biết trong lòng nàng ủy khuất, nhưng nàng đừng hận sai người. Duyên Bình hầu năm đó cũng bị bức nên bắt đắc dĩ, đầu sỏ gây nên là Tần gia, nàng hận một mình Tần thị thì tốt, chớ liên lụy người vô tội, đặc biệt là Triệu Trầm. Đó là cháu ngoại trai của nàng, tại kinh thành nàng có tất cả hai cháu ngoại trai, đã bế tắc cùng Quách gia, hiện tại Triệu Trầm chủ động tìm nàng, nàng gặp hẳn đi."

Triệu Duẩn Đình là người tâm phúc bên cạnh Đường Văn đế, hẳn thì cũng lắm chỉ là vương thúc, vẫn muốn cùng Triệu gia có quan hệ tốt, tương lai nhi tử lại gặp rắc rối cũng có thể cầu Triệu Duẩn Đình hỗ trợ nói mấy lời trước mặt Hoàng Thượng.

An vương phi rất muốn nói hai cháu ngoại trai nàng cũng chả cần, nhưng mà rõ ràng trượng phu muốn mượn sức Triệu gia, nàng đành phải ủy khuất cầu toàn: "Vậy sáng mai thiếp sẽ sai người đi truyền lời, gọi bọn họ vài hôm nữa đến đây một chuyến? windchimeddlqđ Hai ngày nay thiếp đều có việc cũng thật không có thời gian." Thay vì bức nam nhân hạ mệnh lệnh, không bằng nàng chủ động mở miệng, trong lòng hẳn còn nhớ nàng cũng thật tốt.

"Được, ngày sau cũng được, ta cũng muốn gặp người cháu ngoại này của nàng một chút."

An vương hài lòng, lần nữa nhìn về phía thế tử trong ngực, thấy mặt mày nàng cũng tỉnh táo, tuy không bằng hai cô nương khác của Ninh gia, nhưng cũng được coi như là nữ nhân khó có được, lại mềm mại nghe lời, cho nên năm đó mới bị hẳn chọn để tái giá, vài năm đầu lại còn phải uống canh tránh thai để tránh việc thế tử cùng con thứ dòng chính không hơn kém nhau mấy tuổi mà nảy sinh tranh chấp, thật sự ủy khuất, không khỏi nảy sinh chút thương tiếc, "Ủy khuất nàng, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp ngươi dạy dỗ Tần thị kia."

Lời này hẳn đã nói qua bao nhiêu lần nhỉ?

An vương phi cười lạnh, trên mặt lại không biểu hiện, cảm giác được thân thể nam nhân biến hóa, nàng ôm lấy cổ hắn, có ý thuận theo. A Cừ bị thể từ chiều chuộng, không thân thiết với nàng, nàng còn muốn lại có thêm một đứa nhỏ.

Nhất thời xong chuyện, phu thê đồng sàng dị mộng.

~

Buổi sáng hôm sau, An vương phủ liền phái người đến Duyên Bình hầu phủ truyền lời, mời phu thê Triệu Trầm ngày mai đến đó.

Triệu Trầm đưa bái thiếp trong tay cho A Kết, "Nàng xem đi."

A Kết nhìn, có chút hoang mang hỏi: "Tại sao Vương phi lại thay đổi chủ ý?" Hôm qua Trần Thủ đến đưa bái thiếp, người gác cổng đi vào truyền tin, sau đó ma ma bên người An vương phi đi ra, đứng trước mặt Trần Thủ mặt xé tan bái thiếp thành từng mảnh, ý tứ quá rõ, sau khi Triệu Trầm biết được nói cho nàng biết rằng về sau nhìn thấy An vương phi thì cứ lễ nghĩa chuẩn mực là được, không cần thân cận.

Thấy thể từ tạm thời quên sự lỗ mãng của hắn tối qua mà chủ động đi đến bên người mình, Triệu Trầm lập tức ôm người từ mép giường đến trong ngực. windchimeddlqđ A Kết vừa định giãy dụa, Triệu Trầm đã kề sát mặt nàng mở miệng, ôn nhu nói: "Nàng suy nghĩ một chút, hôm qua Trần Thủ trở về, ta đã hỏi hắn cái gì?"

A Kết ngừng động tác, bởi vì chuyện ngày hôm qua, nàng rất nhanh liền nhớ ra, Triệu Trầm hỏi An vương gia có ở vương phủ hay không?

"Ý chàng là, vương gia khiến vương phi thay đổi chủ ý?"

"Đúng, thật thông minh." Triệu Trầm hôn nàng như phần thưởng, A Kết không lạ gì loại phần thưởng này, nhưng vẫn hơi đỏ mặt. Triệu Trầm nhìn rất thích, vừa nhẹ nhàng hôn nàng, vừa giải thích: "Nay phụ thân là cận thần của Thiên Tử, không ít người muốn mượn sức hắn, An vương gia có thân phận tôn quý, không cần giống như vài quan viên mà phải uốn mình lấy lòng hay nịnh bợ người khác, nhưng có thể tạo nên mối quan hệ này hắn cũng vui vẻ. A Kết, đến cả An vương gia cũng vì phụ thân mà thích chúng ta, nàng nói người bên ngoài thì sao? Yên tâm đi, cho dù có những người này không thích nàng, cũng không dám khiến người xấu hổ."

Hiện tại thể từ đang nhờ vinh quang của phụ thân, sớm muộn gì cũng có một ngày, hắn sẽ khiến những người đó bởi vì hắn mà phải kính trọng thể từ của hắn.

A Kết không nghĩ sâu như vậy, lo âu hỏi: "Vậy chúng ta có đi không?" Nàng cho rằng đây chỉ là thăm người thân, không nghĩ tới lại phức tạp như vậy. Kỳ thật An vương phi không muốn gặp bọn họ việc là có nguyên do, cả mẹ chồng cũng khuyên nàng không cần đi ở trong lòng, lúc này lại bởi vì ý tứ của vương gia không thể không gặp bọn họ, An vương phi có thể vui vẻ được sao?

"Đi, nàng là đi, không thể tránh được." windchimeddlqđ Triệu Trầm ôm thể từ, còn muốn dặn thêm hai câu, ở bên ngoài Lục Vân truyền lời nói: "Phu nhân, Thục Dục ở bên cạnh thái phu nhân đến đây."

A Kết vội vàng đẩy ra Triệu Trầm, một lần nữa mang giày đi ra ngoài, cho người gọi Thục Dục tiến vào.

Thục Dục là đại nha hoàn bên người thái phu nhân, nàng cười tủm tỉm tiến vào, sau khi hành lễ nói: "Đại phu nhân, thái phu nhân biết được An vương phi muốn mời ngài sang đó, có lời muốn dặn ngài, không biết đại phu nhân bây giờ có tiện không?" Nói đến một nửa thì thấy Triệu Trầm đi ra, nàng buông mi mắt.

Thái phu nhân cho mời, A Kết nhìn về phía Triệu Trầm, thấy Triệu Trầm gật đầu, nhân tiện nói: "Vất vả cho người đi một chuyến, ta thay y phục rồi sẽ đến, người đi về trước đáp lời đi." Dùng ánh mắt ý bảo Lục Vân cho tiền thưởng.

"Vâng." Thục Dục nhận thưởng, cười nhẹ hành lễ với phu thê, lui ra ngoài.

"Cần ta đi với nàng không?" Triệu Trầm theo A Kết đi vào trong, nhẹ nhàng hỏi.

A Kết lắc đầu, Tường ma ma tự tay giúp nàng thay xiêm y, thông qua gương nói: "Cũng không thể mỗi lần đều bắt chàng cùng đi." Hiện tại Triệu Trầm không có công sự, có thể ở nhà cùng nàng, về sau thì sao chứ? Chẳng lẽ hắn không ở đây thì nàng liền có thể không gặp người?

"Vậy ta chờ nàng trở về." Xuyên qua gương, Triệu Trầm nhìn nàng trấn an, "Đừng lo lắng, Như Ý và Cát Tường sẽ đi cùng nàng."

A Kết nhẹ nhàng "Vâng".

Như Ý và Cát Tường là hai nha hoàn Triệu Trầm chuẩn bị cho nàng, đều có võ công, bình thường chỉ ở trong sân canh chừng, về sau khi nàng một mình đi ra ngoài thì các nàng liền đi theo phía sau, bảo hộ nàng chu toàn, nghe nói hai tỷ muội này mỗi người đều có thể đồng thời ứng phó bốn năm quan binh bình thường cường tráng.

Hắn sắp xếp chu đáo như thế, trong lòng A Kết vẫn có chút lo lắng, sau khi thu thập thỏa đáng, nàng dẫn Cẩm Thư, Cẩm Mặc cùng Như Ý và Cát Tường đi. windchimeddlqđ Đến Vinh Thọ đường, đổi thành Cẩm Thư và Như Ý theo nàng đi vào, còn hai người khác ở lại bên ngoài.

"Tổ mẫu." A Kết cung kính hành lễ.

Thái phu nhân quét mắt nhìn nàng, đi thẳng vào vấn đề: "An vương phủ không giống những nơi khác, rất nhiều quy củ cần phải biết, bên cạnh ngươì có mấy nha hoàn đều là từ nông thôn đến, chưa được nhìn thấy, nếu ngươì làm ra sai sót thì các nàng cũng không thể nhắc nhở ngươì. Hiện tại ta đưa Mộc Cẩn bên cạnh cho ngươì, Mộc Cẩn ở bên cạnh ta làm đại nha hoàn ba năm, có nàng giúp ngươì, ta mới an tâm. Mộc Cẩn, lại đây bái kiến đại phu nhân."

Vừa cất lời, nha hoàn mang y phục màu hồng vẫn đứng bên trái thái phu nhân liền đi ra, hành lễ với A Kết.

A Kết thường không để ý đến nha hoàn bên cạnh Thái phu nhân, nhưng mà Mộc Cẩn này thì nàng lại nhớ rõ.

Bởi vì Mộc Cẩn da trắng, dung mạo xinh đẹp, thân thể uyển chuyển, rất khó làm cho người ta không chú ý đến nàng.

Thấy rõ, A Kết không chút dấu vết nhếch khóe miệng.

Lại để cho hân nói đúng, thì ra thực sự có người tưởng đưa nha hoàn sai sử cho "Nàng".

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Chương 55.1

Thái phu nhân mỉm cười nhìn cháu dâu đang ngồi phía dưới.

Ninh thị hết lòng che chở nhi tử của mình, nhiều năm như vậy, nàng cũng hiểu được trong lòng nhi tử chỉ có nữ nhân kia, có lẽ bởi vì nhi tử từ nhỏ thích đối nghịch với nàng, ít nhất là tới trước khi Tần gia triệt để suy tàn và Tần thị rời khỏi Triệu gia, nhi tử sẽ không coi trọng người khác, mà Ninh thị già chết lại phạm tội khi quân, nàng không thể quang minh chính đại quản lý Ninh thị.

Nhưng cháu dâu trưởng này nàng có thể quản a!

Bên người nàng có vài nha hoàn, vốn để hầu hạ cho nhi tử, nhưng nhi tử không cần, đúng lúc cho cháu trai.

Trưởng tôn long chươg phượng tư(bản lĩnh của rồng, tư thái của phượng hoàng), tiền đồ cực tốt, đáng tiếc nhiều năm như vậy hai bà cháu bởi vì Ninh thị nên không thể giao hảo, trong lòng trưởng tôn cũng chán ghét nàng. windchimeddlqđ Cuối cùng xa cách với nhau, nàng không thể giống đối đãi với trưởng tôn như nhi tử, không thể đưa người cho người ta. Hiện tại tốt lắm, An vương phi giúp nàng tìm lý do, nàng là tổ mẫu, quan tâm cháu dâu trưởng, tặng người để nhắc nhở nàng, cháu dâu chắc chắn sẽ cảm kích nàng đúng không?

Trước tiên cứ đưa người qua, nàng cũng không tin nam nhân Triệu gia đều là kẻ si tình, cũng không tin một cô nương thôn dã cũng có thể vững chãi giữ lấy tâm của trượng phu. Khuôn mặt Mộc Cẩn còn kém chút so với cháu dâu trưởng, nhưng cũng là một mỹ nhân trăm dặm mới tìm được, tầm nhìn của nàng so với cô nương thôn dã cũng tốt hơn nhiều, thời gian dài đưa hai người ra so sánh so sánh, trưởng tôn chắc chắn sẽ động tâm. Chỉ cần trưởng tôn chán ghét cô nương thôn dã kia, tương lai sẽ có rất nhiều lý do để bỏ thê tử chẳng ra gì, đến lúc đó nàng lại tìm cho trưởng tôn nhà môn đăng hộ đối. cháu dâu trưởng dòng chính của Triệu gia làm sao có thể là cô nương thôn dã được chứ?

"Người đi ra ngoài, là đại diện cho thể diện hầu phủ chúng ta, mọi chuyện đều phải cẩn thận, đừng làm cho người chê cười hầu phủ chúng ta không hiểu cấp bậc lễ nghĩa. Mộc Cẩn là người đã ở lâu trong phủ, nhân giới(mắt nhìn) hay kiến thức đều có, sau này người có cái gì không biết, cứ việc thương lượng với nàng."

Thấy A Kết buông mi không nói, thái phu nhân nghĩ rằng trong lòng nàng không thoải mái, về mặt ôn hoà dùng lời nói thăm thía định giảng đạo lý cho nàng, rồi quay về phía Mộc Cẩn nói: "Người hãy dụng tâm hầu hạ đại phu nhân, giúp đại phu nhân quản lý nha hoàn, nhanh chóng khiến các nàng học được quy củ của Hầu phủ."

Mộc Cẩn thuận theo, cúi thấp người nói: "Thái phu nhân yên tâm, Mộc Cẩn chắc chắn sẽ làm thế, mọi chuyện đều lấy đại phu nhân làm đầu."

Thái phu nhân gật gật đầu, ánh mắt lần nữa rơi đến trên người A Kết: "Thừa Viễn tức phụ, tại sao người lại không nói chuyện?"

A Kết mới nâng mi mắt, nhìn Mộc Cẩn, có chút không xác định hỏi: "Tổ mẫu thật sự muốn đem Mộc Cẩn cho cháu sai sử sao?"

Thái phu nhân nhìn chằm chằm nàng, thanh âm có chút không vui: "Đó là tự nhiên, chẳng lẽ ta sẽ lấy việc này lừa người? Nhưng mà chỉ là đưa người sai sử một thời gian, đợi tương lai người có thể một mình đảm đương mọi việc, ta lại để cho Mộc Cẩn trở về. windchimeddlqđ Ai, không phải tổ mẫu keo kiệt ngay cả nha hoàn đều luyện tiếc cho người, thật sự là bên người tổ mẫu Mộc Cẩn phục vụ tốt nhất, tổ mẫu xa nàng không được."

Như thế trưởng tôn cũng sẽ không hoài nghi nàng có tâm tư khác. Về phần Mộc Cẩn khi nào trở về, còn không phải do nàng định đoạt sao? Chờ Mộc Cẩn thành công được trưởng tôn thu dùng, thì dù nàng muốn thu hồi nha hoàn, trưởng tôn e rằng sẽ không nỡ thả người.

Nàng nói còn dễ nghe hơn hát, A Kết mỉm môi, cúi đầu nói: "Đã để cho tổ mẫu vì ta cùng tướng công quan tâm."

Bộ dáng không tình nguyện.

Thái phu nhân ngược lại thập phần vui sướng, nàng là tổ mẫu, nàng là văn bối, dù không tình nguyện, nàng đưa người cháu dâu cũng không dám không nhận.

"Được rồi, ngày mai các người đi An vương phủ, rất nhiều chuyện phải chuẩn bị, mang theo Mộc Cẩn trở về đi." Sự tình đã xong, thái phu nhân lười nhìn A Kết, thuận miệng sai bảo.

A Kết xoay người đi ra ngoài.

Cầm Mặc giữ ở ngoài cửa, thanh âm bên trong nghe cũng được rõ ràng, A Kết vừa ra tới, nàng lập tức liền nhìn về phía nha hoàn cao gầy thay thế Cầm Thư và Như Ý để theo sát bên cạnh phu nhân.

Mộc Cẩn quả thật rất ưa nhìn, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, mắt xéch hơi hơi nhướn lên, mũi khéo léo. Môi đầy son đỏ, trời sinh có sức quyến rũ, dáng người của nàng cao hơn thiếu phu nhân một chút, eo thon nhỏ, ngực lớn cũng không biết là dưỡng lên như thế nào.

Cầm Mặc càng xem, trong lòng càng tràn ngập phiền muộn. windchimeddlqđ Đại phu nhân đẹp nàng không có nửa điểm ghen tị, Mộc Cẩn này thì lại vừa nhìn liền không vừa mắt, Mộc Cẩn là người thái phu nhân cố tình đưa đến, đại phu nhân dụ ngoan như vậy, chỉ sợ sẽ làm cho Mộc Cẩn thành nha hoàn quan trọng nhất đi? Đến lúc Mộc Cẩn lắc lư ở bên người đại gia, đại gia đối với nàng cũng từng động chút tâm tư, Mộc Cẩn xuất sắc như vậy, đại gia sẽ không động tâm ư?

Nàng phải nhắc nhở đại phu nhân!

Nhớ đến nơi này, Cầm Mặc lặng lẽ nhìn về phía đại phu nhân.

A Kết không thấy được nha hoàn nhìn trộm, mặt không thay đổi nhìn vườn hoa một bên hành lang.

Ngực lại có chút buồn bã.

Trên đường Triệu Trầm nhắc nhở nàng, nói thái phu nhân hoặc Tần thị đều có khả năng nhét người vào viện bọn họ. Tần thị có thể trực tiếp từ chối, nhưng thái phu nhân thì không thể quá cứng ngạnh, Triệu Trầm từng nói qua rằng nàng không cần lo lắng, hắn sẽ không chạm các nàng, thứ hai sẽ tìm lý do đuổi người đi.

A Kết tin hắn không?

Kỳ thật nàng không có nghĩ sâu về vấn đề này, bởi vì từ lúc gả cho Triệu Trầm đến nay, Triệu Trầm gần như mỗi ngày đều ở với nàng. windchimeddlqđ Hắn quá bám nàng, hoặc là nói chút lời nói gây xấu hổ hoặc là liền trực tiếp động thủ động cước, trong lòng nàng tất cả đều là ngọt ngào và ngượng ngùng, làm sao nghĩ đến những chuyện kia? Nếu là Triệu Trầm đối với nàng như vậy mà nàng còn lúc nào cũng lo lắng Triệu Trầm về sau sẽ có người khác, sao có thể sống qua ngày được chứ?

Nhưng bây giờ không giống nhau, thái phu nhân không phải trực tiếp tạt người, mà là khiến nàng không nhìn ra nửa điểm có tâm tư khác, làm cho người hoài nghi nàng dụng tâm, chính là việc Mộc Cẩn khả ái quá nhưng điều này cũng không tính là gì, nha hoàn bên cạnh thái phu nhân dung mạo cũng không tệ.

Bên người nàng có bốn nha hoàn, tư sắc trung bình, Triệu Trầm quả thật không nhìn các nàng, cũng không biết tới một nha hoàn như hoa như ngọc, những cam đoan của hắn có còn nữa hay không...

Lo lắng, bất an, mấy chủ tớ trở về Vọng Trúc hiên.

Triệu Trầm bị Triệu Duẫn Đình gọi đi, không hề ở đây.

A Kết liền giới thiệu Mộc Cẩn với đám người Tường ma ma: "Đây là Mộc Cẩn cô nương bên cạnh thái phu nhân, về sau sẽ làm việc ở bên cạnh ta. Mộc Cẩn ở bên người thái phu nhân hầu hạ nhiều năm, kiến thức rộng rãi, các người có cái gì không biết, đều có thể hỏi nàng, bình thường cũng học theo lời nói cử chỉ của Mộc Cẩn một ít, xem xem chính mình có nơi nào làm không đủ tốt hay không."

Bốn nha hoàn, mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, đều kêu Mộc Cẩn một tiếng Mộc Cẩn cô nương.

Mộc Cẩn cười nói: "Phu nhân coi trọng ta, ta chỉ là ở hầu phủ nhiều hơn vài năm, không có sở trường gì đáng được nhắc tới. windchimeddlqđ Mấy người tỷ muội bên cạnh thiếu phu nhân đều thông minh lanh lợi, tin tưởng rằng không bao lâu, các nàng có thể hơn ta."

Khi nàng cười lộ lên, khoe miệng có lúm đồng tiền, vừa quyến rũ vừa hoạt bát, A Kết không khỏi đưa mắt nhìn mấy lần, ý thức được bản thân cũng bị mỹ mạo của nàng hấp dẫn, trong lòng càng phức tạp, sau khi khách sáo hai câu liền nhìn Tường ma ma nói: "Ma ma, Mộc Cẩn vừa đến chỗ chúng ta, đối với sự tình trong viện không rõ, ma ma thay ta nói cho nàng một chút đi. Tiền tiêu vật hàng tháng, thái phu nhân cho xem như là của thái phu nhân, chúng ta ở bên này cũng phải cho, so với bọn Lục Vân nhiều hơn một lượng bạc."

Thái phu nhân cũng nói Mộc Cẩn đến giúp nàng dạy nha hoàn, nàng tự nhiên phải cho Mộc Cẩn địa vị cao hơn một chút.

Tường ma ma cười xác nhận, nâng tay Mộc Cẩn khen: "Không hổ là người hầu hạ bên người thái phu nhân, nhìn nhìn bộ dáng khí phách, so với một ít

tiểu thư thế gia mà ta đã thấy qua cũng chẳng kém gì, thái phu nhân đối với đại phu nhân thật là tốt a."

Nàng cười chân thành, trong lòng Mộc Cẩn lại dựng lên cảnh giác, cảm giác ban nãy biến mất. Bốn nha hoàn bên cạnh đại phu nhân nhìn thấy nàng thì ít nhiều cũng có chút khác thường, chỉ có vị Tường ma ma này, từ đầu tới cuối đều cười, giống như thật sự không biết nàng rất có khả năng trở thành người trong phòng đại gia.

Một ma ma ở thôn quê, nếu quả thật đơn thuần như vậy, nàng nhìn không ra nửa điểm sai về lễ nghi là sao?

Sự ra khác thường tất có chuyện, chắc chắn người này không đơn giản.

Nghĩ như vậy, Mộc Cẩn có chút thẹn thùng cúi đầu: "Ma ma khen nhầm, Mộc Cẩn chỉ là một đứa nha hoàn, sao có thể so sánh với tiểu thư thế gia chứ?"

Tường ma ma tiếp tục khen hai câu.

A Kết mỉm cười nhìn các nàng, hợp thời mở miệng nói: "Mộc Cẩn, Tường ma ma là do di ta có ý thưởng cho ta, khi còn nhỏ Tường ma ma đối với ta cũng đã chiều cố rất nhiều, nói là một nửa trưởng bối của ta cũng không quá đáng windchimeddlqđ. Nay ma ma tuổi lớn, về sau trong sân chúng ta có chuyện gì ma ma không thể nghĩ tới, người ở một bên giúp đỡ một chút..."

"Đại phu nhân nhanh chóng tha cho ta đi, thân thể ta sắp không được rồi, chỉ là bởi vì Lục Vân các nàng còn gánh không nổi mọi chuyện mới miễn cưỡng giúp người quản lý, hiện tại Mộc Cẩn tới, ta cũng có thể an tâm nhàn hạ, phu nhân vẫn nên để Mộc Cẩn quản sự đi, thưởng cho ma ma chút thanh nhàn đi?" Tường ma ma lập tức nói tiếp, nói xong ngồi vào trên ghế, một vẻ thỏa mãn vì đã tháo được gánh nặng trên vai.

Tường ma ma thoát nhìn vẫn chưa tới 40 tuổi, sắc mặt hồng nhuận, tinh thần sung mãn, đâu có chút nào giống người lớn tuổi?

Biết rõ đây là phu nhân cùng Tường ma ma diễn trò, Mộc Cẩn vẫn phải nhảy xuống, cũng không thể ở tại Vọng Trúc hiện vênh mặt hất hàm sai khiến, khiến đại gia phản cảm.

"Ma ma sao lại nói như vậy, ngài là người trường mệnh trăm tuổi, biết nhiều khổ nhiều, ngài hiện tại muốn nhàn hạ không được đâu." Mộc Cẩn cười tủm tỉm đi đến phía sau Tường ma ma, vừa bóp vai cho nàng, vừa cười nói với A Kết: "Phu nhân trăm ngàn lên đừng nghe ma ma, ở Vinh Thọ đường nô tỳ hoàn toàn nghe thái phu nhân phân phó để làm việc, nhưng không quản cả viện, ma ma để nô tỳ quản lý thì chính là muốn nhìn nô tỳ bị chê cười. Về sau vẫn là ma ma quản lý đi, ma ma thật sự muốn nhàn hạ, thì hãy phân phó ta, ta quản không tốt, thay ma ma chạy chân cũng không vấn đề gì."

Tường ma ma còn muốn khách sáo, A Kết cười quyết định: "Nếu Mộc Cẩn nói như vậy, ma ma đừng từ chối, tiếp tục thay ta làm lưng vát và vài năm đi."

Tường ma ma lắc đầu thờ dài.

Sắp xếp xong xuôi, A Kết đi vào nội thất.

Cơm trưa xong còn sớm, A Kết cởi giày treo lên giường. Trên cửa sổ đặt một quyển sách, hẳn là Triệu Trầm xem, A Kết tiện tay cầm tới, lật hai trang, nói đến chiến sự chiến trường.

A Kết đột nhiên nghĩ tới thời điểm hẳn làm chuyện đó rất thích nói nhảm về đánh nhau hay tướng quân, trên mặt nóng lên, vội đặt sách trở về chỗ cũ.

Không đọc sách, thiếu thừa may vá tay lại có chút lạnh, A Kết không biết nên làm cái gì.

Nàng cúi đầu, nhìn đệm chăn trước mặt.

Tới qua hẳn điên cuồng như vậy, nàng vừa thẹn vừa giận, lại cũng vui vẻ, hẳn ép buộc càng lợi hại, chứng tỏ hẳn càng thích nàng a. Nếu một ngày kia, Triệu Trầm cùng người bên ngoài làm chuyện như vậy...

Chỉ là nghĩ thôi mà nàng đã chịu không nổi.

Từ trong chăn lấy gối đầu ra, A Kết nằm xuống, nhắm mắt lại chợp mắt.

Một lát sau, nàng nghe nha hoàn phía bên ngoài hướng Triệu Trầm hành lễ, nghe được thanh âm Mộc Cẩn. windchimeddlqđ Không biết vì sao, nàng lại cảm thấy thanh âm Mộc Cẩn so với mấy cái nha hoàn khác đều đặc biệt, làm cho nàng lập tức phân biệt ra được nàng.

Triệu Trầm đâu, hẳn có cảm thấy như vậy không, sau đó liếc mắt nhìn Mộc Cẩn?

"Sao lại nằm đây?" Nam nhân tiến vào, sau phút im lặng, cúi người nói với đỉnh đầu nàng.

A Kết không nói gì.

Triệu Trầm lẳng lẳng nhìn nàng, sắc mặt nàng không tốt, khóe miệng nhếch lên.

Nghĩ tới đến nha hoàn bên ngoài, Triệu Trầm cười cười, thoát giày lên giường bá đạo chen vào, hẳn đoạt nửa cái gối đầu, sau đó xoay nàng qua, hôn nhẹ trán nàng: "Bà ta dùng lý do gì nhét người cho nàng vậy? Nói với ta xem."

A Kết nhắm mắt lại nói một lần.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Chương 55.2

Nàng giả vờ bình tĩnh, nhưng Triệu Trầm nhìn vào lại cảm thấy tội nghiệp, kim lòng không được hôn mím môi nàng, ôn nhu nói: "Sợ cái gì, việc này dễ làm cực kỳ..."

"Nhưng mà Mộc Cẩn thật thông minh, nàng còn biết nhượng bộ ma ma, làm sao có khả năng sẽ phạm sai lầm." A Kết nhỏ giọng cất ngang lời hấn, không ai là gốc tử(kẻ gốc), căn bản không phải Triệu Trầm nói đơn giản như vậy là được.

"Chỉ cần nàng có suy nghĩ không nên có, khẳng định sẽ phạm sai lầm, A Kết thực ra nàng không phải đang sợ nàng ta thông minh, mà nàng đang sợ ta bị nàng ta mê hoặc, nàng không tin ta." Triệu Trầm bắt đầu dĩ thử dài, chạm vào trán nàng, "A Kết, nàng nói đi, đến cùng thì phải như thế nào nàng mới bằng lòng tin nhiệm ta?" Hấn làm còn chưa đủ sao, chỉ là một nha hoàn có dung mạo một chút đã khiến cho nàng không tin hấn sao?

A Kết trốn trong ngực hấn, không muốn hấn biết nàng khóc .

Nàng cũng muốn tin tưởng hấn a, nhưng nàng phải tin tưởng thế nào đây? windchimeddlqđ Nàng tin tưởng Mạnh Trọng Cảnh, kết quả thế nào?

Bên người không có nha hoàn có âm mưu, nàng có thể không nghĩ đến vấn đề này, một khi có, nó lại hiện lên trước mắt nàng, nàng không khống chế được.

Nàng dần dần khóc thành tiếng, nhỏ giọng thút tha thút thít.

Triệu Trầm nhìn đầu vai nàng run lên, bỗng nhiên cười, ôm người vào lòng, đôi thành nằm thẳng, để A Kết nằm trên người hấn. Tư thế như vậy, chỉ cần nàng ngẩng đầu nước mắt sẽ rơi trên người hấn, A Kết càng chôn vào ngực hấn bất động.

Triệu Trầm sẵn sàng đưa khăn cho nàng: "Lau mũi đi, nước mắt cọ trên người ta không sao, nhưng chớ đem cả nước mũi đến."

Hấn vẫn còn có tâm tư nói đùa sao?

A Kết tức giận, đập hấn một chút, một tay dùng tấm khăn che mặt, một tay chống lên hấn muốn đi xuống.

Triệu Trầm không buông, ôm nàng thật chặt. A Kết bị hấn làm gián đoạn, nước mắt chậm rãi dừng lại, nghĩ tới việc mình vì chuyện còn chưa xảy ra mà khóc, bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ, quay đầu nói: "Được rồi, thả thiếp ra đi, thiếp chỉ là nhất thời luẩn quẩn trong lòng, chàng đừng lo lắng, thiếp tin chàng."

Tin hấn?

Nghĩ hấn là tiểu hài tử sao?

Triệu Trầm đột nhiên ngồi dậy, ôm thê tử giống như ôm đứa trẻ con, nhẹ nhàng cắn một ngụm trên lỗ tai nàng, "Hình như ta phát hiện, nàng hình như rất không độ lượng, không chấp nhận được việc bên người có nữ nhân uy hiếp đến nàng, ta không nhìn đến nha hoàn kia nàng đã thành như vậy, windchimeddlqđ nếu ta nói với nàng một câu, có phải nàng muốn về nhà mẹ đẻ hay không?"

A Kết nghe không ra hấn rốt cuộc có bắt nạt hay không, cúi đầu không nói lời nào.

Có lẽ hấn nói không sai, nàng chính là không biết độ lượng, nhưng chuyện này có gì không đúng sao? Hấn là tướng công của nàng, nay có người có ý đồ không tốt muốn tiếp cận hấn, dù cho Mộc Cẩn biểu hiện thành thành thật thật, nàng lớn lên như vậy, nói thái phu nhân không có tâm tư khác, ai tin chứ? Một khi đã như vậy, có một nữ nhân như vậy ở bên người, nàng làm sao có thể bình thường được chứ?

Triệu Trầm quan sát thê tử, cảm thấy mới lạ, nàng nắm chặt ngón tay, nàng cúi đầu nhếch môi, giống như biết rõ mình phạm sai lầm lại vẫn quật cường không chịu thỏa hiệp như đứa nhỏ.

Nhưng hấn thật vui vẻ, người bên ngoài đưa nha hoàn đến làm cho nàng không yên lòng, không phải đang chứng minh rằng nàng khẩn trương là vì hấn, sợ hấn bị người khác cướp đi sao?

Trước đây hấn biết nàng có lo lắng về chuyện này, lại không biết nàng sẽ chua xót lớn như vậy, đến mức đáng về khuê tú rộng lượng ở trước mặt thượng phu cũng không muốn làm.

Đúng là đủ hẹp hòi, nhưng hẹp hòi như vậy, hẳn thích.

Triệu Trầm nâng cầm A Kết lên, ôn nhu hôn nàng. windchimeddlqđ A Kết hiện tại không có tâm tình làm cái này, nhưng Triệu Trầm giữ mặt nàng không buông, nàng chỉ có thể chấp nhận, chậm rãi sa vào. Như là mưa xuân, giọt giọt tí tách, tề tề mặt mặt(đại loại là từng hạt nhỏ nhưng dày đặc), từng chút tràn đến đáy lòng.

Nụ hôn này so với bất kỳ lần nào trước đây cũng dài hơn, thỉnh thoảng tách ra, nàng lui về phía sau, hắn lập tức đuổi theo, cũng không vội vàng, từ từ hắn lui về phía sau, nàng cũng sẽ kim lòng không được mà đuổi theo.

Không thể văn hồi.

Hắn đưa tay tháo váy nàng, A Kết nhắm mắt lại không trốn, cứ như vậy ngồi làm loạn một lần cùng hắn.

Hai người đều không cởi áo, quần hắn thậm chí cũng không cởi đến cùng, cũng không gây ra tiếng động lớn, ôn nhu bắt đầu, chậm rãi kết thúc.

A Kết ôm cổ Triệu Trầm, nhẹ nhàng thở phì phò.

"Có phải rất dễ chịu không?" Triệu Trầm hôn khuôn mặt đang nóng lên của nàng.

A Kết tựa vào vai hắn, xấu hổ mở miệng, tuy rằng rất ngượng ngùng, nhưng nàng quả thật thư thái rất nhiều. Loại sự tình này thật huyền diệu, có đôi khi trong đầu một mảnh hỗn độn chỉ có thể cùng với hắn chìm nổi, tất cả đều là bản năng, nhưng có thời điểm, tựa như lúc này, phảng phất mỗi một cái chớp mắt thân mật đều có thể cảm nhận được tâm ý của hắn, không đơn thuần là trên thân thể vui sướng, còn có một loại cảm giác không cách nào hình dung được.

Sợ nàng lạnh, Triệu Trầm dọn dẹp một chút, giúp nàng mặc váy xong mới lại ôm người nằm xuống, bình tĩnh mà nghiêm túc nói: "A Kết, ta không muốn khiến nàng chịu ủy khuất, trước đó ta cho rằng ta không chạm vào những nha hoàn kia thì nàng sẽ nhìn ra, không nghĩ tới nàng còn yếu ớt hơn so với dự liệu của ta. Hiện tại ta biết rõ, ta cũng có biện pháp lập tức trả nàng ta trở về, nhưng nếu làm như vậy thanh danh của nàng chắc chắn sẽ có chút tổn hại, nàng có thể chấp nhận sao? Ví dụ như ta trả lại nha hoàn, người ngoài có thể truyền tai nhau nói nàng hẹp hòi, truyền với nhau gọi nàng là đồ phụ. windchimeddlqđ Nàng nghĩ kỹ một chút, tìm kiếm và bắt lấy sai lầm của nha hoàn kia để đuổi đi công khai, hay là không để ý thanh danh để về sau có thể dứt khoát không nhận thêm kẻ nào nữa, hai loại biện pháp này nàng thích loại nào?"

"Phía sau." A Kết không chút do dự trả lời.

Nếu bịa đặt rằng phẩm hạnh nàng không hợp thì có lẽ nàng sẽ tức giận, nhưng nàng chính là hẹp hòi, chính là đồ phụ, đây là sự thật, nàng không sợ người nào nói. Ở nông thôn đây là lại chuyện bình thường, nhà ai có nữ nhân dám ngang nhiên quyến rũ kẻ đã thành thân, không cần thê tử kẻ đó ra tay, trái lân phải phượng(nhà trái ngô phải) đều có thể sử dụng nước miếng khiến ả ta chết đuối. Đến kinh thành, quan gia nhiều, tam thê tứ thiếp là tật, chủ mẫu nhất định phải khoan dung với người. A Kết không làm được, đời này nàng cũng không làm được, một khi đã như vậy, làm gì phải miễn cưỡng chính mình chứ? Về phần thanh danh, dù cho nàng học theo những chủ mẫu biết nhường nhịn kia, chẳng lẽ người bên ngoài sẽ không khinh thường xuất thân của nàng sao?

Nàng chính là một thôn nữ, chính là không đồng ý chuyện nam nhân của mình có thiếp thất thông phòng.

"Được, nàng chờ ta, ta sẽ trả người kia trở về." Triệu Trầm hôn nàng, buông cánh tay, muốn ngồi dậy.

A Kết đột nhiên ôm ngược lại hắn, hoang mang hỏi: "Chàng định nói với thái phu nhân như thế nào?" Vì sao nàng cảm thấy có gì đó là lạ?

Triệu Trầm cười cười, "Muốn biết? Vậy hãy đi cùng ta đi."

A Kết có chút không dám đi, nàng sợ thái phu nhân tức giận, nhưng lại tò mò Triệu Trầm đến cùng làm sẽ như thế nào. windchimeddlqđ Lúc đang do dự, nam nhân đã ôm nàng đến đầu giường, tự mình nhất giày, giúp nàng mặc vào. Mặc xong, hắn nâng mắt nhìn nàng, trong mắt tràn đầy ý cười: "Xuống giường thử xem, xem chân còn có sức hay không?"

A Kết nhất thời đỏ bừng mặt.

Vừa mới này, nàng ngồi trên đùi hắn, hắn bảo nàng chuyển động thử xem, nàng thử một chút thì không được, chân mỗi...

Đây chính là ban ngày ban mặt a...

A Kết càng không muốn đi Vinh Thọ đường, lại bị Triệu Trầm ôm đến mặt đất.

~

Chuẩn bị xong, hai vợ chồng(bỏ vợ chồng luôn nha) đi Vinh Thọ đường, đi theo phía sau là Mộc Cẩn với vẻ mặt mờ mịt.

Thái phu nhân ngồi ở trên tháp nghỉ ngơi, nghe nói bọn họ tới thì nhưn mảy, đợi Triệu Trầm vừa vào phòng liền hỏi: "Người làm cái gì vậy?" Ánh mắt sắc bén đảo qua, lập tức phát hiện đôi mắt A Kết ửng đỏ, trong lòng nào còn cái gì không hiểu, nhìn theo Triệu Trầm chờ hắn trả lời. Hắn một đại nam nhân, thật sự có thể bởi vì tức phụ không thích liền đến trước mặt tổ mẫu mở miệng sao?

Triệu Trầm chính là vì cái này mà đến, đương nhiên dám, nói thẳng: "Tổ mẫu, A Kết là cô nương trong thôn, chung quanh người quen biết đều là vợ chồng hai người cùng nhau sinh sống, không có nhà hoàn thông phòng gì cả, nàng muốn có cuộc sống đó. Bị ta nhiều lần cầu hôn mới phải bắt đắc đi gả cho ta, A Kết rất lo lắng ta nạp thiếp, vì để cho nàng an tâm, ta đã cam đoan với nàng, nhà hoàn trong phòng toàn do nàng chọn, ta không tự mua nhà hoàn, người bên ngoài đưa cho ta, ta cũng không muốn, càng không có khả năng nạp di nương."

"Người..."

Thái phu nhân muốn xen mồm, Triệu Trầm lại chưa cho nàng cơ hội: "Hôm nay tổ mẫu tặng người là có ý tốt, A Kết cũng biết rõ tấm lòng của tổ mẫu, cho nên nhận Mộc Cẩn, còn khóc khuyên ta chớ trả người lại. Nhưng là quân tử nhất ngôn, ta đã đồng ý với nàng, nhất định phải làm được. windchimeddlqđ Bởi vậy Mộc Cẩn vẫn nên trở về hầu hạ bên người tổ mẫu đi, về phần quy củ, nhà hoàn ở Vọng Trúc hiện do ta tự mình kiểm tra, đều là người có thể xài được, A Kết càng không cần nói, đi ta cũng nói nàng không giống hải tử trong thôn, ngày mai chuyển đi đến An vương phủ tổ mẫu cứ yên tâm đi."

Hắn nói một đồng, nói dễ nghe là hắn tình thâm, ngưỡng mộ thế tử, nói khó nghe thì là A Kết ghen tị, hắn lại sợ vợ.

Ánh mắt A Kết nóng lên, vội vàng cúi đầu.

Nàng chỉ nghĩ tới chính mình không sợ thanh danh ghen tị, lại quên mất rằng nếu nàng ghen tị mà Triệu Trầm còn dung túng cho nàng, khẳng định sẽ có người nói hắn sợ vợ, Triệu Trầm muốn bên nàng dù có chuyện gì đi nữa, không cần thanh danh cũng muốn làm nàng an tâm.

Thái phu nhân lại trực tiếp nắm ly trà trên bàn thấp ném về phía A Kết, Triệu Trầm vừa cất bước chắn trước A Kết, ly trà chạm đến bộ ngực hắn phát ra một tiếng trầm vang, lại rơi xuống đất, đập nát.

"Nữ tử ghen tị làm loạn gia, là thất xuất chi nhất(điều thứ nhất trong bảy điều có thể bỏ vợ), Lâm thị, không cho Thừa Viễn cưới vợ bé, là muốn Triệu gia bỏ người sao!" Thái phu nhân sẽ không nhận chuyện trưởng tôn tình thâm, lớn tiếng trách cứ A Kết.

Triệu Trầm thấp giọng cùng A Kết nói một câu, windchimeddlqđ không để ý đến nước trà trên người, nhìn thái phu nhân nói: "Tổ mẫu đừng trách A Kết, mới đầu nàng căn bản không muốn gả ta, là ta nhất định muốn cưới nàng, không cưới vợ bé cũng là ta cam tâm tình nguyện cam đoan, tổ mẫu nếu muốn răn dạy, nói thẳng ta đi, A Kết nàng cứ đi về trước."

Hắn nói rằng sẽ không để nàng chịu ủy khuất, thì nhất định sẽ làm được.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Chương 56

Triệu Trầm để nàng đi về trước, A Kết không lay chuyển được hắn, đành phải cáo từ rời đi trong ánh mắt ăn thịt người của thái phu nhân.

Trên đường Cẩm Thụ và Cẩm Mặc đi theo phía sau nàng, Như Ý và Cát Tường đi sau cùng.

A Kết lại một lần nữa thả chậm bước chân giống như muốn quay đầu nhìn lên, Cẩm Thụ nhỏ giọng nói: "Phu nhân không cần lo lắng, đại gia là trưởng tôn của thái phu nhân, thái phu nhân dù tức giận cũng sẽ không làm gì đại gia, lại nói đại gia cũng không phải người nhẫn nhục chịu đựng. Phu nhân nên nghĩ xem về sau sẽ phải ở chung với thái phu nhân như thế nào mới tốt, trải qua chuyện này, thái phu nhân chắc chắn sẽ bất mãn với người."

A Kết không nói gì.

Nàng cũng không phải lo lắng cái này. Lần đầu tiên nàng cảm thấy may mắn vì nơi này là hầu phủ, mỗi người đều có viện riêng của mình, nếu như là ở trong thôn, người một nhà ở cùng với nhau trong địa phương lớn bằng bàn tay, hơi lớn tiếng một chút thì cả viện đều có thể nghe được có người chửi rủa mình, như vậy mới gọi gian nan. windchimeddlqđ Hiện tại nàng chỉ cần mỗi ngày sớm muộn gì cũng đến thỉnh an thái phu nhân, nhiều lắm thì nhận chút lạnh ngôn lạnh ngữ, nhìn một chút cũng qua.

Nàng suy nghĩ về chuyện Triệu Trầm đối tốt với nàng.

Ngẫm lại nhiều lời ngon tiếng ngọt, đều có thể là thuận miệng nói nói dỗ người ta, nhưng hôm nay, hắn đứng trước mặt cả phòng nha hoàn nói không cưới vợ bé, hắn như ngọn núi vững chãi chắn trước người của nàng, thay nàng nhận ly trà kia, lúc nàng khiếp sợ đồng thời cũng đau lòng, cũng sinh ra áy náy. Hắn đối với nàng tốt như vậy, nàng còn luôn hoài nghi hắn, xảy ra chút chuyện liền miên man suy nghĩ.

"Phu nhân, coi chừng dưới chân." Cẩm Mặc nhẹ nhàng đỡ A Kết một phen.

Lúc này A Kết mới phát hiện trước mặt chính là nấc thang, nàng vội vã thu lại những tâm tư, cười cười với Cẩm Mặc.

Trong mắt nàng còn có ưu sầu, tươi cười lại sáng rực như hoa xuân, trong lòng Cẩm Mặc càng phức tạp. Nàng không thích Mộc Cẩn, lo lắng Mộc Cẩn

đoạt đi tâm của đại gia, nhưng đại gia lại vui vẻ như thể mà trả Mộc Cản trở về, cũng hứa hẹn sẽ không cưới vợ bé, tâm của nàng cũng lạnh triệt để . Xem ra đời này nàng đã định chỉ có thể làm tên nha hoàn...

Cầm Mặc có chút buồn bã, đại gia tốt như vậy, lần đầu nàng thấy hắn liền động tâm, nhưng mà, đoàn người trở lại Vọng Trúc hiên, trong chớp mắt nhìn thấy Tường ma ma kia đang đứng ở trong sân chờ bọn họ, Cầm Mặc bỗng nhiên lại cảm thấy may mắn. windchimeddlqđ May mắn nàng không làm gì, bằng không lấy khôn khéo của Tường ma ma, duy trì tình cảm của đại gia đối với đại phu nhân bây giờ, nàng sẽ không thoát được.

Mộc Cản, coi như là một nhắc nhở đi.

Mới đến Vọng Trúc hiên một canh giờ chưa đủ đã bị đuổi trở về, các nàng biết Mộc Cản cái gì cũng đều không làm, thái phu nhân chắc chắn sẽ không nghĩ như vậy, đại khái sẽ cảm thấy Mộc Cản vụng về không chịu nổi nên không muốn dùng chăng? Cũng không biết Mộc Cản sẽ là gặp kết cục gì...

Khỏe miệng Cầm Mặc lộ ra một nụ cười hả hê, tâm tình cũng sáng sủa hơn, cười vào viện.

Tường ma ma để cho bọn nha hoàn ở bên ngoài canh chừng, nàng theo A Kết vào bên trong.

A Kết đem ngọn nguồn mọi chuyện nói một lần.

Tường ma ma giận dữ nói: "Đại cô nương đừng trách ma ma lắm miệng, về sau nếu lại có người tặng người đến, đại cô nương vẫn nên nhin một chút mới đúng, đại gia đã cam đoan không chạm các nàng , lại có ma ma thay người nhìn chăm chăm, người còn lo lắng cái gì? Lần này là đại gia đau lòng người, không để ý danh tiếng của mình cũng muốn thay người làm chủ, nhưng là về sau thì sao? Nam nhân cũng không phải kẻ luôn có kiên nhẫn đồ người, cô nương gia chưa xót một lần là kiêu kiêu, nhiều lần liên thì làm phiền lòng người."

Mỗi lần nói chuyện thân mật nói thì Tường ma ma đều dùng xưng hô cũ.

A Kết cúi đầu.

Đạo lý này nàng hiểu, nhưng nàng làm không được, nếu như nha hoàn đưa đến không sáng chói trước mắt nàng thì không sao, nhưng nếu ở trước mắt, nàng liền không nhin được nghĩ tới Như nương, nghĩ tới Như nương đã lừa Mạnh Trọng Cảnh đi.

Nàng không nói một lời, bề ngoài nhu nhược nhưng lại là trầm mặc quật cường, Tường ma ma bắt đầu đi lắc đầu, sờ sờ tóc A Kết nói: "Được rồi, việc này coi như qua, ma ma không nói nữa, nhưng lần sau lại có chuyện gì không vui, nhớ rõ hãy nói với ma ma, đừng muộn phiền ở trong lòng một mình biết chưa? windchimeddlqđ Có chuyện gì cùng ma ma thương lượng trước, nếu chúng ta có thể giải quyết, đừng làm phiền đại gia ra tay, hẳn là nam nhân, bên ngoài cũng có việc phải làm."

Nam chủ ngoại nữ chủ nội, lời này không phải là tùy tiện nói, lòng của nam nhân quá lớn, chuyện nội trạch(trong viện) trong mắt nữ nhân là việc lớn, nhưng bọn họ không cho là vậy.

"Vâng" A Kết thực lòng gật đầu, có chút ngượng ngùng nhìn Tường ma ma, cúi đầu nhận sai: "Ta không hiểu chuyện, khiến ma ma lo lắng."

Tường ma ma cười cười, nói nhỏ: "Đại cô nương, đại gia đối với người thật tâm, người phải quan tâm đến hắn, đừng làm cho hắn mất công mất việc một trận. Muốn dựa vào nam nhân cũng phải dụ dỗ, đại gia giúp một chút thì người cũng cho hắn chút ngon ngọt, đại gia nhớ rõ ngọt, lần sau mới có thể tiếp tục cưng chiều, người nói phải không?"

Đây là đang nhắc nhở nàng cách phu thê ở chung, A Kết thụ giáo(tiếp nhận dạy dỗ), nghiêm túc nói: "Ma ma yên tâm, về sau ta sẽ càng dụng tâm hầu hạ hắn."

Tường ma ma còn không hiểu A Kết sao? Nói cái gì dụng tâm hầu hạ, còn không phải là khâu thêm mấy bộ y phục nam nhân thôi, làm chuyện không mấy cần thiết? windchimeddlqđ Đại cô nương mĩ thị nĩ, nhưng đồ nam nhân thì còn kém không ít, không biết rằng trong lòng nam nhân kỳ thật đều là xấu xa bại hoại.

Tường ma ma cúi người, bên tai A Kết nhỏ giọng thầm thì.

Đôi má A Kết càng ngày càng hồng, nói cái gì đều không chịu đồng ý, Tường ma ma còn muốn khuyên nữa, Triệu Trầm đã trở lại.

Tường ma ma cười tủm tỉm lui ra ngoài.

Trước khi ra ngoài bà ý vị thâm trường liếc mắt nhìn hắn, Triệu Trầm sinh hoang mang, nhìn về phía thê tử: "Ma ma vừa mới nói cái gì à?"

A Kết biết mình đồ mặt nên che giấu không được, liền vừa đến bên hắn vừa nói dối: "Ma ma nói ta không hiểu chuyện..."

Triệu Trầm cười cười, nhìn nàng nói: "Không có việc gì, ta thích nàng không hiểu chuyện."

Hắn cười, mắt ôn nhu, trong lòng A Kết ấm áp, sờ xiêm y trên người chỗ bị nước trà làm ướt nhẹp sau khi đi trên đường gió lạnh thổi đã có chút đông lại, đau lòng nói: "Có đau hay không?" Nói xong bắt đầu thay hắn cởi áo, trên kháng đã chuẩn bị một bộ áo bào khác.

"Đau thì sao, không đau lại thế nào?" Triệu Trầm hài hước hỏi, ánh mắt lưu luyến trên mặt nàng, thấy thế nào cũng là nhìn không đủ.

Vừa nghe là biết không đau, A Kết không để ý việc hấn trâu đùa, giúp hấn thay mới, hỏi: "Thái phu nhân không làm khó chàng chứ?"

Ánh mắt Triệu Trầm lạnh lạnh, giọng điệu lại không có thay đổi gì: "Nàng có tài cán làm khó ta ư? Dong dài vài câu mà thôi, đừng lo lắng, nếu về sau nàng còn dám làm khó dễ nàng, chúng ta đến người tổ mẫu này cũng không cần nhận."

Thái phu nhân hi vọng Triệu gia mọi người đều nghe theo bà ta, phụ thân bà ta không quản được, liền nghĩ đến quản hấn, không quản được hấn, lại muốn xoa nắn thể tử của hấn. windchimeddlqđ Mới vừa rồi ở Vinh Thọ đường, Triệu Trầm cùng thái phu nhân nói rất rõ ràng, chỉ cần thái phu nhân đừng lại tìm việc, hấn cùng thể tử liền sẽ đem nàng làm tổ mẫu để tần hiếu, tương lai hấn có gì ưu việt tự nhiên nàng có một phần, bằng không triệt để nhào lên, ai cũng rất khó coi.

Một lão nhân chỉ có thể cậy vào con cháu, có thể tạo ra nhiều sóng gió lớn sao? Thái phu nhân lại không phải người ngu, trường tồn và tức phụ thanh danh không tốt, thanh danh nàng sẽ tốt hơn sao? Bình thường muốn dùng hiếu đạo áp chế A Kết mà thôi. Loại chiêu số này, chỉ đối với người dựa vào nàng mới có tác dụng, ví dụ như Triệu Nghi, nếu hấn cùng thể tử không trở về, tương lai nói đến hôn nhân đều do thái phu nhân và Tần thị ra mặt, Triệu Nghi nhân phẩm thể nào, tất cả đều là do các nàng nói ra, Triệu Nghi không dám tùy hứng. Nhưng A Kết đã là vợ hấn, thái phu nhân giúp nàng làm được cái gì không?

Thể tử có thể tự do ra cửa làm khách, nhân phẩm đến cùng thế nào, người bên ngoài nhìn ra được, không phải thái phu nhân muốn chửi bới liền chửi bới.

"Chỉ cần cấp bậc lễ nghĩa nàng không làm ra sai lầm, nàng liền không có cơ để đụng đến nàng." Thay xong quần áo, Triệu Trầm ôm A Kết đến trong ngực, ôn nhu nói với nàng, "Về phần đồ phụ, trong kinh thành không chỉ có mình nàng, không tính là cái gì."

Hấn nói nhiều như vậy, tâm A Kết rơi xuống, nghĩ tới những gì hấn vì mình mà làm, nàng thuận theo tựa vào trong ngực hấn, nhẹ giọng nói: "Chàng đối với thiếp thật tốt."

"Vậy nàng cảm ơn ta như thế nào?" Triệu Trầm hôn lỗ tai nàng.

"Thiếp, thiếp sau này sẽ không hoài nghi chàng nữa." Đề nghị của Tường ma ma, A Kết làm không được cũng nói không ra, đổi thành hứa hẹn khác, lúc nói chuyện lại nhìn không được lạng lẽ quan sát Triệu Trầm.

Nam nhân cười cười, nhưng trong đôi mắt cũng không có cảm xúc kinh hi(kinh ngạc+vui mừng), ngược lại lại có cảm giác không quá tin tưởng, làm cho khóe miệng cười của hấn có vẻ như là đang đối đáp với đứa nhỏ.

Quả nhiên giống như lời của Tường ma ma, nữ nhân thích nghe lời ngon tiếng ngọt, nam nhân càng thích kiếm được chỗ tốt sao?

A Kết mím môi, nhìn nhin xấu hổ, quyết định.

Buổi tối phu thê tắm rửa, Triệu Trầm còn muốn cùng A Kết tắm rửa, A Kết không đồng ý, kiên trì tắm riêng, Triệu Trầm có chút không vui.

A Kết không quản hấn, windchimeddlqđ tùy tiện tắm rửa trên người liền nhanh chóng trở về nội thất, trước tiên đóng cửa lại thay một bộ đồ lót nổi bật mà Tường ma ma đặc biệt chuẩn bị vì nàng. Mới thổi xong tất cả đèn, nghe tiếng Triệu Trầm lại đây, nàng run tay mở cửa, vội vàng chui vào chăn giả bộ ngủ.

Triệu Trầm vừa vào phòng, phát hiện bên trong một mảnh tối đen, không khỏi hỏi: "Sao sớm như vậy liền ngủ?" Hấn gọi đầu, còn muốn đọc sách một hồi cho tóc khô mới ngủ.

A Kết không lên tiếng, chỉ là nghe Triệu Trầm hình như muốn đốt đèn, vội nói: "Đừng đốt, ta mệt nhọc, đèn sáng rồi chói mắt..."

Tiếng nàng thật thấp, có chút vội vàng, có chút chột dạ, còn có khăn trương không thể che giấu.

Triệu Trầm dừng một chút trong bóng tối, chậm rãi quay lại, sau khi đóng chặt cửa thì đi đến mép trước giường, mò mẫn nâng mặt nàng hôn lên: "Thật sự mệt nhọc, vẫn là muốn sớm một chút để ta ôm nàng... Ngủ?"

Trong lòng hấn lộ ra thâm ý, cổ tình còn đoán đúng, A Kết xấu hổ đến đánh tay hấn, trốn đến trong ổ chăn.

Vòng vện một động tác như vậy, dục vọng trong cơ thể Triệu Trầm hỏa liền bị khơi mào, chân dài duỗi ra liền lên trên giường lò, trực tiếp chui vào trong chăn, "A Kết đừng nóng vội, ta đây liền ôm nàng... Nàng, nàng đang mang xiêm y gì thế?"

Sau khi ôm nàng liền theo thói quen cởi xiêm y, không nghĩ xiêm y thay đổi, Triệu Trầm tò mò theo một cái dây lưng sờ một đường, càng sờ hô hấp càng nhanh, không thể tin hỏi: "A Kết, đây là, đây là quà cảm ơn của nàng sao?"

Tay hấn chạm vào dây lưng cũng chạm vào nàng, windchimeddlqđ A Kết chôn mặt trên vai oa hấn run giọng giải thích: "Thiếp, thiếp không muốn, là, là ma ma nhất định muốn thiếp phải mặc."

"Ta muốn nhìn." Triệu Trầm nói xong liền muốn đứng dậy.

A Kết gắt gao ôm lấy hấn: "Đừng nhìn, nhanh, mau ngủ đi..."

Triệu Trầm đẩy ra một chỗ dây lưng đem Triệu tướng quân phái qua, nửa đề nặng trên nàg hời: "Ngủ như vậy?"

A Kết dán vào lồng ngực hần không nói, hần rõ ràng biết, vì sao còn muốn bức nàg phải thừa nhận?

Triệu Trầm cũng không có công thành, ghen hợg nói bên tai nàg: "Hành quân tối kỵ liễu lĩnh, nàg cố lộng huyền hư(cố làm ra vẻ huyền bí), rõ ràng có âm mưu, bản tướng không chính mắt tra xét tình hình địch, thì sẽ không xuất quân thâm nhập."

Hần lại hồ ngôn loạn ngữ , A Kết kìm lòng không đậu nghĩ đến thâm ý trong lời nói của hần, Triệu Trầm liền thừa dịp nàg bị hần nói đến mềm nhũn thân mình, nhanh chóng chui ra ngoài, A Kết phát hiện ý hần đồ muốn kéo hần lại, nhưng sức lực của nàg sao hơn được nam nhân?

Cuối cùng ánh đèn sáng ngời trong căn phòng, nàg dùng áo gối bịt mắt, tùy ý nam nhân đánh giá.

Đêm nay Triệu tướng quân anh dũng chiến đấu hăng hái bốn lần, nếu không phải là A Kết lấy ngày mai muốn đi An vương phủ khuyên hần, chỉ sợ còn muốn lại giết vài lần.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Triệu Trầm thần thanh khí sảng(sảng khoái tinh thần), hiển nhiên đối quả cảm ơn của A Kết thật sự hài lòng, ánh mắt nhìn nàg nhu hoà đến muốn tan thành nước. windchimeddlqđ A Kết lại căn bản không dám nhìn hần, luôn cảm thấy tại trong mắt Triệu Trầm, nàg bây giờ giống như không có mặc y phục.

Cùng Ninh thị dùng qua điểm tâm, Triệu Doãn Đình có lời muốn nói với Triệu Trầm, A Kết liền trở về túc hiên chờ hần, sau nửa canh giờ Triệu Trầm trở về, sắc mặt như thường. Hần không nói, A Kết đã cảm thấy hai cha con nói đến là chuyện bên ngoài, cũng không hỏi, thu xếp thêm một chút thì hai hai vợ chồng cùng đi ra ngoài.

Xe ngựa đã được chuẩn bị tốt trước cửa Hầu phủ, Triệu Trầm đỡ A Kết lên xe, không đợi A Kết ngồi ổn, hần cũng đi theo vào.

"Sao chàng không cười ngựa?" A Kết tò mò hỏi.

"Tối qua cười một yêu mã(ngựa yêu), sáng nay muốn nghỉ ngơi một chút." Triệu Trầm miễn cưỡng dựa vào sườn xe, nhìn nàg nói.

A Kết mờ mịt nhìn hần chăm chú.

Tối qua hần vẫn cùng nàg cùng một chỗ, khi nào thì cười...

Ý niệm mới vừa nhen nhóm, mặt A Kết đỏ lên, hung hăng trừng hần, xoay người sang chỗ khác không cho hần nhìn thấy.

Triệu Trầm cũng không có quần lấy nàg, ánh mắt rơi đến trên thắt lưng của nàg, âm thầm nhớ lại tư vị tuyệt vời tối qua.

Phía sau không có chút động tĩnh, A Kết lạng lẽ quay đầu, tầm mắt Triệu Trầm nhanh chóng dò đi, nhếch môi cười cười với nàg.

Cười đến hư hồng.

A Kết không có biện pháp, cùng hần nói tới chuyện đến An vương phủ, Triệu Trầm nhất nhất đáp, ánh mắt nhìn nàg như cũ chưa biến đổi.

May mắn khi xe ngựa dừng lại, hần trước xuống xe tiếp nàg thì rốt cuộc lại khôi phục dáng vẻ lạnh lùng.

Ra về đạo mạo, A Kết ở trong lòng thầm nói.

Triệu Trầm không nghe được đánh giá của thê tử, dù cho nghe được cũng sẽ không để ý, sau khi đỡ A Kết đứng vững, hần khề giọng dặn dò nàg: "Đừng khản trương, vạn sự đã có ta."

A Kết nhẹ nhàng gật đầu.

Hai vợ chồng dưới sự hướng dẫn của hạ nhân vương phủ bước vào cổng vương phủ.

Mà trong thính đường, An vương và An vương phi đã chờ. windchimeddlqđ Thấy 2 nhi tử còn chưa tới, An vương nhíu nhíu mày, hỏi nha hoàn: "Đi xem xem, mời thê tử cùng nhị gia nhanh lên lại đây."

Nha hoàn lĩnh mệnh mà đi.

An vương phi nhìn bóng dáng nha hoàn, mắt phải da bỗng nhiên nháy lên.

Nàng xoa bóp chân mày, đáy lòng tự nhiên nổi lên dự cảm bất an.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Chương 57

An vương thuộc tầng lớp hoàng tử là huynh đệ nhỏ nhất của tiên đế, khi đám người tiên đế đang vội vàng tranh đoạt hoàng vị thì hắn vẫn còn là con nít, ngây thơ vô tri, cuối cùng thành Vương gia duy nhất sống sót sau khi tiên đế đăng cơ. Vì thấy mình đã rất ác độc khi ra tay hãm hại huynh đệ, tiên đế đối với tiểu hoàng đệ nhỏ tuổi chỉ ngang tầm tuổi nhi tử của hắn phá lệ đãi ngộ, lầu gác bên trong vương phủ tráng lệ, tất cả chi phí cũng không thua trong cung. An vương đối với loại an dật phú quý này rất hài lòng, đảng hoàng làm nhân tàn vương gia, rất ít can thiệp chính sự.

Tất cả những điều này A Kết đều nghe được từ Triệu Trầm.

Sau khi vào vương phủ, nàng đi theo bên cạnh Triệu Trầm, phát hiện cảnh trí trong vương phủ kết cấu sáng tạo lại đại khí uy nghiêm(mang khí thế uy nghiêm), Duyên Bình hầu phủ không thể có thể sánh bằng.

Triệu Trầm cũng không ngừng nhìn về phía gã sai vặt áo xám đang dẫn đường. Mùa đông khắc nghiệt, trán gã sai vặt lại toát xuất mồ hôi, cước bộ cũng hư ảo.

Phía trước hắn là hoa viên vương phủ, Triệu Trầm thuận miệng hỏi: "Có còn xa lắm không?"

Gã sai vặt áo xám hình như rất bất ngờ khi hắn mở miệng, cả kinh khiến mũi giày đụng vào thềm đá hơi nhô, suýt nữa vấp té. Sau khi đứng vững, hắn không quay đầu lại, vừa dùng tay áo lau mồ hôi vừa nói: "Nhanh lắm, chỗ khúc ngoặt phía trước liền đến."

Ngay cả A Kết cũng nhìn ra hắn không đúng, quay đầu nhìn Triệu Trầm, Triệu Trầm cười cười, bất động thanh sắc đến gần A Kết, gần như sánh vai.

Thân hình hắn cao lớn, A Kết an tâm hơn rất nhiều. Mặc kệ phát sinh chuyện gì, có Triệu Trầm ở bên cạnh nàng, nàng sẽ không sợ.

Rất nhanh đã đến lối rẽ.

Gã sai vặt áo xám chuyển hướng sang con đường nhỏ khác hai bên có đủ loại hoa cỏ, đưa tay trái ra muốn mời bọn họ đi qua, chỉ là hắn còn chưa lên tiếng, 2 nha hoàn mỹ mạo mặc váy lụa đột nhiên cười duyên chạy ra, theo sát phía sau là thiếu niên mang y phục xa hoa. Ánh mắt thiếu niên bị miếng vải đen che kín, chỉ nhìn khuôn mặt trắng nõn đơn thuần lộ ra bên ngoài, dung mạo không tầm thường.

"Ha ha, ta biết các ngươi chạy tới bên này, để xem các ngươi còn muốn trốn đến nơi nào!" Thiếu niên đắc ý hô, đi theo còn có hai nha hoàn phía sau, hướng đến chỗ A Kết bọn họ mà đến. Triệu Trầm vốn là đi bên cạnh A Kết, lúc này trực tiếp nghiêng người chắn trước người A Kết, mặt lạnh nhìn ba người đang chạy tới.

Hai nha hoàn nhìn bọn họ đến gần ngừng người, nhưng rất nhanh lại vừa cười vừa chạy tới.

Thiếu niên mang y phục xa hoa mò mẫm đuổi theo, lúc đi qua bên cạnh Triệu Trầm bỗng nhiên dừng bước, hấp hấp mũi nói: "Thơm quá, mùi hương này hình như là từ trên người Liễu nhi, a, ta biết rồi, Liễu nhi ngươi trốn chỗ này phải không?" Nói xong xoay người, trực tiếp xông đến A Kết ở sau lưng Triệu Trầm.

A Kết từ lúc bị thiếu niên đề cập đến chuyện hương vị giống cái gì Liễu nhi thì mặt liền trắng, lúc này thấy thiếu niên thật sự là đang nói nàng, chạy tới chỗ nàng, không khỏi trốn đến phía khác của Triệu Trầm, bắt lấy cánh tay hắn.

Triệu Trầm lại trực tiếp giơ chân đá vào ngực thiếu niên, đem người đá ra ngoài vài bước, mặt lạnh như sương.

Bởi vì con đường này cũng là một dốc thoải nho nhỏ, thiếu niên kêu thảm thiết, sau khi ngã xuống đất lại tiếp tục lăn tới phía trước một khoảng mới bị bụi hoa thấp bé cao bằng đầu gối ở bên đường ngăn trở, đáng tiếc lúc này đầu óc hắn cũng đã choáng váng, chỉ có thể che ngực nằm dưới đất ngo ngoe kêu đau.

"Còn thất thần cái gì? Còn không bắt hắn lại giao cho vương phi hỏi tội đi?" Triệu Trầm chuyển ánh mắt, nhìn về trên người gã sai vặt dẫn đường, "Hôm nay vương phi mời khách, người này lại ở trong vườn chơi nháo náo động mạo phạm đến khách nhân, truyền đi thì sẽ là vương phi không biết quản giáo. windchimeddlqd Điều nô làm bại hoại thanh danh chủ nhân, nếu là ở hầu phủ, tội này sẽ bị đánh chết."

Hắn ánh mắt âm ngoan, gã sai vặt dẫn đường bị hù được muốn động cũng không động được, vẫn là nha hoàn mang váy màu thét lên quay trở lại đến bên cạnh thiếu niên kêu nhị gia, hắn mới lấy lại tinh thần, âm thanh run rẩy nói: "Đại công tử, kia, đó là nhị gia của vương phủ chúng ta a, người, người, làm sao người có thể đánh hắn?" Nói xong chạy tới cùng hai cái nha hoàn đỡ thiếu niên, trong miệng hô to "Người tới".

Nhị gia Vương phủ ư? Chẳng phải chính là Đường Cừ con trai ruột của vương phi sao?

A Kết có chút lo lắng. Vương phi vốn cũng không thích bọn họ, lúc này Triệu Trầm lại đã thương Đường Cừ, chắc chắn quan hệ hai nhà sẽ trở nên kém hơn đi?

Triệu Trầm nhéo nhẹ tay nàng, thấp giọng nói: "Lát nữa nàng không cần phải nói gì cả, nhìn ta thôi."

Vừa cất lời, xa xa đã thấy nam nhân một người mặc cẩm bào màu đỏ eo buộc đai ngọc đi tới, "Xảy ra chuyện gì?" Trong thanh âm chứa đựng khí thế uy

nghiêm của kẻ có chức trọng(chức cao).

"Thưa thế tử, nhị gia đang ở trong vườn chơi bịt mắt bắt dê(nguyên văn sờ người mù), đi ngang qua bên người Triệu đại công tử thì nhận nhầm đại phu nhân thành Liễu nhị, muốn đến bắt người, sau đó liền bị đại công tử đá một cước..." Gã sai vật dẫn đường quý xuống nói, "Tiểu nhân không thể đứng lúc nhắc nhở nhị gia và đại công tử, kính xin thế tử tha mạng!"

"Người tới, đỡ nhị gia trở về phòng trước, lập tức báo cho vương gia và vương phi mời thái y lại đây." Thế tử An vương phủ Đường Anh không để ý đến gã sai vật, trầm giọng nói.

Những người đi theo phía sau hắn liền nhận lấy Đường Cừ từ hai nha hoàn, một người ngồi chồm hổm xuống, một người khác thật cẩn thận đỡ Đường Cừ lên lưng hắn. windchimeddlqđ Đường Cừ lại không muốn đi, thào xuống mảnh vải đen cầm tức nhìn Triệu Trầm: "Mất người mù sao? Gã sai vật nhà ai có thể ăn mặc như vậy? Ta..."

"Đường Cừ, đi ba dặm đỡ người như vậy sao? Lại dám vô lễ với huynh trưởng?" Triệu Trầm lạnh giọng khiển trách, "Đừng nói là vừa rồi ta không biết thân phận của người, dù biết đi nữa, người dám bắt kính với anh trai và chị dâu, ta cho người một cước người cũng phải nhận."

Đường Cừ mở to hai mắt nhìn, đánh giá Triệu Trầm từ trên xuống dưới, lập tức oán hận phun một bãi nước miếng: "Phi, ta chỉ có một người đại ca, người tính là huynh trưởng ư? Sa cơ thất thế được nuôi lớn ở nông thôn, còn dám tới vương phủ thiết lập quan hệ, người..."

"Câm miệng!" Đường Anh hét to một tiếng, nhú mảy nói với hạ nhân: "Nhị gia ngã choáng đầu, các người nhanh chóng đưa nhị gia về phòng đi!"

Trong vương phủ, lời nói thế tử tương đương vương gia, 2 hạ nhân không dám chậm chạp, không để ý Đường Cừ hùng hùng hổ hổ, nhanh chóng rời đi.

Đường Anh đã đứng ở trước người Triệu Trầm, áy náy nói: "A Cừ không tốt, là ta không giáo dục tốt, khiến hiền đệ và đệ muội(em dâu) bị sợ hãi."

Triệu Trầm đứng trước người A Kết, cười lạnh nói: "Đường đường là con dòng chính của vương phủ đã như thế, thế tử là huynh trưởng, bình thường quả thật nên có lòng hơn. Hôm nay vốn định bái kiến(ra mắt) vương gia và vương phi, khổ nỗi nội tử(vợ) chưa nhìn thấy người thì đã bị cách đãi khách của vương phủ dọa, kính xin thế tử thay mặt xin lỗi vương gia và vương phi hộ, chúng ta đi hồi phủ trước, ngày khác trở lại bái phỏng(thăm hỏi)."

Nói xong liền muốn rời đi.

"Hiền đệ chờ đã!" Đường Anh vừa cất bước ngăn trước người Triệu Trầm, tầm mắt rơi đến trên người A Kết bên cạnh Triệu Trầm, ôn hòa cười nói: "Nếu đệ muội khiếp sợ, không ngại nghỉ tạm ở vương phủ một lát có được không? Hai vợ chồng các người khó được hồi kinh, mẫu thân chờ mong đã lâu, hôm nay tới lại không gặp được, e là mẫu thân sẽ càng thêm bồn chồn."

Hắn nói chuyện cùng Triệu Trầm, ánh mắt lại nhìn khuôn mặt A Kết, rất là vô lễ.

A Kết trắng mặt trốn về phía sau Triệu Trầm. Lúc trước khi Triệu Trầm ép buộc nàng, nàng cảm thấy ánh mắt Triệu Trầm như rắn, âm ngoan lãnh lệ, lúc này chống lại ánh mắt Đường Anh, nàng lại cảm thấy cả người không thoải mái, ngoại trừ sợ hãi còn có sự phản cảm mãnh liệt, không rõ lý do.

Triệu Trầm sẽ không cùng Đường Anh dây dưa, chỉ dõi theo ánh mắt của hắn nói: "Tránh ra."

Đường Anh cười cười, lui qua một bên: "Một khi đã như vậy, lần sau lúc hiền đệ lại tới, ta sẽ chiêu đãi người cùng đệ muội thật tốt."

Triệu Trầm bước nhanh, A Kết vội vàng đi ở trước mặt hắn.

Đến bên ngoài vương phủ, Triệu Trầm đỡ A Kết lên xe, sau khi hai người ngồi ổn Trần Bình lập tức đánh xe đi.

Trong xe hoàn toàn yên lặng.

A Kết nhìn về phía Triệu Trầm, hắn đang ngồi một bên xe, ánh mắt nhìn ra bên ngoài, sắc mặt âm trầm không biết đang suy nghĩ cái gì.

Khán trương qua đi, A Kết cũng rơi vào trầm tư.

Như lời của Đường Cừ, Triệu Trầm không có khả năng nhìn không ra thân phận của Đường Cừ, Triệu Trầm thông minh nhường nào, nàng lại rất rõ ràng. windchimeddlqđ Còn Đường Cừ, hắn nhìn thì như đang bịt mắt, lại có thể phán đoán chính xác vị trí của nàng, rõ ràng cho thấy là đã có thể thấy rõ, hơn nữa gã sai vật dẫn đường cũng quái lạ, rõ ràng là bọn họ lập bẫy, mục đích, không phải là muốn cho bọn họ xấu hổ sao.

Mà Đường Anh xuất hiện đúng lúc như vậy, phải chăng hắn cũng biết tính toán của Đường Cừ? Có lẽ, hai huynh đệ Đường gia bàn mưu muốn làm bọn họ xấu hổ phải không?

"Đang suy nghĩ cái gì?" Vừa quay đầu lại liền thấy thế tử mặt co mảy cá, Triệu Trầm ôm nàng đến trên đùi, hôn lên môi nàng.

Sắc mặt hắn bình tĩnh, A Kết lại đau lòng, ôm tay hắn nói: "Lời Đường Cừ mắng chàng, chàng chớ để ở trong lòng, loại người như hắn vậy, không đáng để chàng tức giận."

Triệu Trầm cười, "Còn cần nàng khuyên ta sao?"

A Kết cũng biết mình nói thừa, trấn tựa vào ngực hấn nói: "Chuyện này, thiếp phải nói chút gì a..."

"Đúng vậy, nhưng mà nàng nên nói với ta rằng huynh đệ Đường gia nói vậy, sau đó để ta giáo huấn bọn họ một phen mới đúng." Triệu Trầm nhẹ nhàng nói bên tai thê tử.

A Kết ngẩng đầu nhìn hấn: "Ý chàng nói là, việc này đúng là hai người bọn họ bàn bạc với nhau sao?"

Triệu Trầm có chút ngoài ý muốn khi nàng đã đoán được một ít, thấy trong mắt nàng đầy nghi vấn, vuốt cằm nói: "Đường Cử chỉ là kẻ ngu dốt, chỉ biết cáo mượn oai hùm, ở trong vương phủ cũng không có uy tín, nếu sai bải hạ nhân họ cũng không dám làm, sợ cuối cùng chắc chắn chọc giận vương gia và vương phi, nhưng Đường Anh lại không giống với hấn, vương gia cũng không quản được hấn, hạ nhân tự nhiên nghe theo hấn."

A Kết mím môi, nhỏ giọng nói: "Bọn họ là thiếu gia vương phủ, chàng đối phó với bọn họ, không có chuyện gì sao?"

Đây chính là đồng ý việc Triệu Trầm trả thù.

Vô duyên vô cớ đi khi dễ người khác, vốn là thiếu dạy dỗ.

Triệu Trầm thật vui mừng khi thê tử không phải người chịu đựng người khác ức hiếp mình, cười nói: "Chờ coi đi, bây giờ không phải là lúc, về sau khẳng định ta sẽ thay nàng dạy dỗ bọn họ."

A Kết còn có lo lắng khác, "Vương phi thì làm thế nào?" Đường Cử dù không tốt nhưng hấn cũng là con trai độc nhất của An vương phi, hôm nay bị Triệu Trầm đánh, An vương phi có thể thâm oán Triệu Trầm không? Bao che khuyết điểm là việc không quản đạo lý nhất, khi còn nhỏ đệ đệ đánh nhau với người ta, nàng mặc dù sẽ răn dạy đệ đệ, trong lòng vẫn thâm oán đối phương xuống tay ác độc.

Triệu Trầm không trả lời ngay, sau một lát mới nói: "A Kết, thật ra nương cùng ta đối với An vương phi cũng có chút áy náy. windchimedđlqđ Triệu gia hại Ninh gia, dĩ cùng chúng ta là chí thân, nàng không trách chúng ta là nàng thương chúng ta, nhưng An vương phi không ưa chúng ta cũng là do có chuyện bên trong, cho nên biết rõ An vương phủ có chướng khí mù mịt, ta cũng muốn đưa nàng đi ra mắt An vương phi, hoàn thành lễ nghĩa của hậu bối(thế hệ sau)."

A Kết lắng lắng nghe.

"Đáng tiếc vương phủ không chỉ có dì. Đường Anh và Đường Cử đều không an phận, lần sau không chừng sẽ làm ra chuyện gì. A Kết, ngày sau nếu vương phủ mời khách, ta tự mình đi, nàng cứ lấy cớ thoái thác, nếu gặp vương phi trong phủ, cứ làm tốt lễ nghĩa là được."

A Kết thờ dãi, tựa vào vai hấn, nói: "Vậy chàng cẩn thận một chút."

Đường Cử coi trời bằng vung, Đường Anh âm hiểm vô lễ, An vương phủ, nàng quả thật không dám đi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Chương 58.1

Lúc An vương đến nơi, phu thê Triệu Trầm đã đi rồi, chỉ có một mình Đường Anh đứng trong hoa viên.

Ngày đông, trong hoa viên thâm đậm tiêu điều, toàn thân hấn mang áo bào màu hồng, từ xa nhìn đến tựa như hấn đang đứng trong khung cảnh chết chóc.

An vương dừng bước chân, kinh ngạc nhìn trưởng tử đang nhìn mình, hấn nghĩ mà không ra, cái gì hấn cũng để lại cho trưởng tử, vì sao trưởng tử lại biến thành tính tình như bây giờ chứ? Khi còn nhỏ Đường Anh rất thích cười a.

"A Anh, hôm nay con chơi đùa như thế nào?" An vương đi đến bên cạnh Đường Anh, nhíu mày hỏi.ddlqđ Chuyện bên này hấn cũng đã nghe nói đại khái, Đường Cử có lẽ sẽ khinh thường xuất thân của Triệu Trầm, nhưng vẫn còn chưa thông minh đến mức dùng biện pháp như thế để nhục nhã người khác, nhất định là do Đường Anh xúi giục.

Đường Anh chậm rãi xoay người, như đang không hiểu, nhìn An vương: "Phụ vương nói những lời này là có ý gì? Hôm nay con ở thư phòng đọc sách đến nhập tâm, nhớ tới việc bọn họ muốn đến đây mới vội vàng đi đến phía bên này, trùng hợp gặp được nhị đệ đang làm loạn, khiển trách hấn một chút. Phụ vương không cần lo lắng, con đã nhận lỗi với Triệu Trầm, đáng tiếc tính tình hấn không tốt, trực tiếp dẫn thê tử đi."

"Con cho rằng ta là lão hồ đồ sao?" An vương tiến đến gần Đường Anh, ánh mắt sắc bén, giống như có thể nhìn thấu tâm sự của hấn.

Đường Anh thật bình tĩnh, vẫn như cũ thể hiện biểu tình nghi vấn, "Sao phụ vương lại nói thế?"

An vương nắm tay siết chặt thành quyền, nhìn lướt qua chung quanh, xác định khi phụ tử nói chuyện sẽ không bị người nào nghe được, trầm giọng nhắc nhở nói: "Không cần giả vờ với ta, ta biết tâm tư của con, không phải là con sợ Triệu gia cùng vương phi có thể giải hòa ân oán, tương lai vương phi cùng nhị đệ của con có Triệu gia làm chỗ dựa. A Anh, con là thế tử của vương phủ, cũng là An vương tương lai, nhị đệ con dù cho thế nào cũng đều không thể làm gì con, huống chi nó đã bị con dạy thành ra như vậy. Những điều này ta đều biết lại không để ý, không phải là vì muốn làm cho con an tâm sao?"

Sắc mặt Đường Anh không chút thay đổi, "Phụ vương nghĩ nhiều rồi rồi, con không nghĩ tới những chuyện đó."

An vương cười khỏ, đưa con trai này, đã bao lâu không thân mật nói chuyện cùng hần rồi chứ? Hình như là từ khi mẫu thân hần qua đời thì bắt đầu nhỉ?

Hần hơi hơi thả nhẹ thanh âm, chấp tay nói: "A Anh, phụ vương mời bọn họ tới, con cho là vì vương phi sao? Trong lòng Vương phi oán hận Triệu gia, nói hai ba câu có thể hóa giải sao, nhiều nhất làm chút chuyện bên ngoài, nhị đệ con tính tình như vậy, không đắc tội người khác thì tốt rồi, còn có thể mượn sức ai chứ? Ta làm tất cả đều là vì muốn giao hảo với Duyên Bình hầu, tương lai nếu con gặp rắc rối, có thể có nhiều người sẽ giúp con trước mặt Hoàng Thượng."

"Con gây ra họa khi nào? Những người đó đều là tự làm tự chịu, đến trước mặt Hoàng Thượng thì nhị tử vẫn có lí có cứ như thường, không cần người bên ngoài nhiều lời làm gì?" Đường Anh nhàn nhạt trả lời.

Hần dầu muối không tiêu, An vương rất là đau đầu, lần nữa thấp giọng: "Tốt tốt tốt, con không sai, những kia bị com đánh chết đều là trừng phạt đúng tội, nhưng hôm nay thì sao? Con muốn châm ngòi ly gián giữa nhị đệ con cùng Triệu gia, dạy hần nói chút lời khó nghe là được, làm gì phải làm nhục phụ thê Triệu Trầm như vậy? Triệu Duẩn Đình là hạng người gì chẳng lẽ con còn không biết? Không nói đến việc này truyền đến tai Triệu Duẩn Đình hần có trả thù con hay không, chỉ nói Triệu Trầm, nghe nói hần tuần tú lịch sự, tiền đồ đại tốt, sao con lại tạo cho mình hai kẻ địch như vậy?"

Đường Anh cười, có chút vô tội: "Sao phụ vương còn không rõ? Hôm nay là nhị đệ gặp rắc rối, không có chút quan hệ với con, tại sao ở trong lòng phụ vương lại thành con ác độc làm hại người? Lại có, Triệu gia dù được Hoàng Thượng coi trọng cũng chỉ là thân tử, vương phủ chúng ta lại là hoàng thân quốc thích, phụ vương không cần hạ thấp mình như thế. Nếu phụ vương vì con mới muốn cùng Triệu gia kết giao, vậy con hi vọng phụ vương không cần làm vậy, nhị tử tình nguyện bị Hoàng Thượng mắng hai câu, cũng không muốn nhìn thấy phụ vương làm mất sự tôn quý mà lấy lòng thân tử."

"Con..."

"Nhị đệ bị thương, không biết tình hình thế nào, phụ vương có muốn cùng con đi xem xem hay không?" Đường Anh có chút lo âu mở miệng, cắt đứt An vương chuẩn bị thao thao bất tuyệt, sau đó không đợi An vương đáp lời, hần đi về phía trước .

An vương đứng lại một lát, sau khi hồi phục từ buồn bã, mới đi theo.

Hai cha con còn chưa tới viện của An vương phi, đã nghe được Đường Cử chửi ầm lên, từng lời đều nhắc đến kẻ nuôi ở nông thôn.

Sắc mặt An vương âm trầm, bước nhanh đi vào, sau khi vào phòng thấy Đường Cử mặc màu trắng áo bị vương phi bắt nằm ở trên giường, tuy sắc mặt tái nhợt nhưng lại vẫn không có chuyện gì, không khỏi lửa giận công tâm, tiến lên lên mắng: "Cầm miệng, hần là di huynh của con, loại lời này mà con dám nói sao? Câu nào câu ấy thô bỉ, con hỏi người bên ngoài xem, đến cùng ai càng giống người nuôi ở nông thôn?"

Đường Cử không có Đường Anh bảo vệ, bị An vương dùng giọng nói và vẻ mặt nghiêm khắc như thế sợ tới mức ngậm miệng, câm như hến, đến khi nhìn thấy đại ca ở phía sau phụ vương nháy mắt với hần, lại giơ tay lên sờ ngực, hần ngậm miệng, nhắc vạt áo, khóc khan nói: "Ai bảo hần đánh con? Phụ vương xem đi, người xem, thiếu chút nữa con bị hần đập chết a!"

Ánh mắt An vương ngừng lại, chỉ thấy trên ngực trắng nõn như đậu hủ non của tiểu nhi tử có một dấu chân hồng, thật sự chói mắt.

Rốt cuộc cũng là con trai ruột, sao hần có thể không đau lòng? Triệu Trầm kia sao lại nhẫn tâm như vậy chứ?

Từ sau khi hần vào phòng, An vương phi vẫn dùng tấm khăn lau khóe mắt, lúc này nhin không được khóc nói: "Vương gia nên làm chủ cho A Cử, hần ở vương phủ được nuông chiều từ bé chưa từng chịu khổ, đến bên ngoài cũng biết hần là nhị tử vương gia, cũng nhường hần, nào ngờ hôm nay thiếu chút nữa bị người ta dùng một cước đạp không còn nửa mạng chứ?" Sớm biết Triệu Trầm tâm ngoan thủ lạt như thế, nàng thà chọc vương gia cũng sẽ không đồng ý cho bọn họ tới , nàng chỉ có mỗi nhị tử, nếu như hần xảy ra chuyện, nàng làm sao sống nổi?

An vương trầm mặc, Đường Anh tiến lên nhận tội: "Mẫu thân, là con không có chăm sóc tốt cho nhị đệ, mẫu thân muốn trách thì trách con đi. Buổi sáng nhị đệ hỏi con có thể cùng bọn nha hoàn chơi đùa không, con nghĩ phụ vương và mẫu thân ở phía trước viện gặp khách, nhị đệ ở trong hoa viên chơi đùa cũng không ngại gì, ai ngờ đến vợ chồng bọn họ lại đến hoa viên? Có lẽ là nông dân chưa từng thấy những điều đó, bị cảnh trí ở vương phủ chúng ta làm cho mê mẩn... Cho dù thế nào, con là huynh trưởng lại làm cho nhị đệ chịu khổ, kính xin mẫu thân trách phạt."

"Thế tử không nên tự trách, là mẫu thân không có dạy tốt nhị đệ con, bình thường con thay ta quản giáo hần đã thật cực khổ, sao có thể thời thời khắc khắc đều theo dõi hần chứ?" An vương phi đưa lưng về Đường Anh gạt lệ, một đôi tay lại hung hăng siết chặt tấm khăn.

Chuyện hôm nay, lam thương người là Triệu Trầm, đẩy nhị tử của nàng ra đắc tội với người ta lại là Đường Anh, nhưng nàng biết làm thế nào? Vương gia sủng ái Đường Anh, Đường Anh lại có khả năng diễn kịch, nàng thật không dám níu chặt Đường Anh bắt nhận lỗi, vương gia liền sẽ cảm thấy nàng không biết dung thứ cho người, cuối cùng sai lại là nàng.

Nàng nên trách ai?

Triệu gia, nếu không phải bọn họ, Ninh gia sẽ vẫn tốt, nàng có nhà mẹ đẻ ở sau người làm chỗ dựa, nhị tử có ngoại tổ phụ và cậu hỗ trợ nhắc nhở, như

thế nào cũng sẽ không luân lạc tới tình trạng này. Đường Anh nàng không thể nề hà, Triệu gia...

"Vương gia, hãy thay A Cừ làm chủ a!" An vương phi khóc đứng dậy, nhào tới trên người An vương.

Khóe miệng Đường Anh hiện lên một tia cười lạnh, xoay người ra khỏi phòng.

An vương vỗ vỗ phía sau lưng thê tử, ý bảo bọn nha hoàn chiếu cố thật tốt Đường Cừ, đỡ thê tử đi nơi khác để trấn an.

Liên tục ba ngày, An vương đều nghỉ tại trong phòng An vương phi, chẳng qua là ngày Triệu Trầm làm thương người lại không có nhắc lại.

Đảo mắt chính là đêm ba mươi.

Trời còn chưa sáng, trên đường đã truyền đến âm thanh liên tiếp của pháo nổ.

Tiếng pháo thanh lớn như vậy cũng sắp che mất âm thanh ở trong ổ chăn của hai vợ chồng.

Hai tay A Kết xếp chồng lên nhau đặt ở trên gối đầu, chỉ có gối đầu như vậy mới không bị nam nhân lần lượt công thành mà rớt xuống, cánh tay lộ ra, bên ngoài không khí trong lành, nàng vẫn cảm thấy nóng đđlqd Trán chống lên gối đầu, xuyên qua khe hở của gối đầu cùng đệm chăn có thể nhìn lờ mờ đến thân thể hai người, nghiêng đầu qua, lại không muốn khiến Triệu Trầm nhìn thấy dáng vẻ lúc này của nàng.

"Dậy thôi ..." Nàng mịt mờ thức giục hấn.

"Được." Triệu Trầm chậm rãi dừng lại, hấn mới thối lui, không có hai tay hấn đỡ, A Kết vô lực ngã xuống, chỉ là không đợi nàng thở ra một hơi, người đã bị Triệu Trầm lật chuyển, ngay sau đó Triệu Trầm và chăn cùng nhau che lên. Trong bóng đêm, cánh tay hấn từ chân nàng vòng qua...

Một khắc đồng hồ tiếp theo, hấn càng không ngừng lặp lại chiến thuật dẫn quân lùi lại, tiện đà lại hồi công xông thẳng vào trại địch, thẳng đến lúc nàng triệt để tước vũ khí đầu hàng, hấn mới hài lòng mở đường.

"A Kết, thân thể nàng thật mềm." Thu thập xong chiến trường, Triệu Trầm ôm A Kết từ phía sau, hôn lỗ tai nàng.

A Kết muốn dùng góc chăn che khuất mặt, Triệu Trầm đè lại tay nàng, giúp nàng đem góc chăn nơi dưới cằm nàng lấy đi, làm cho khuôn mặt kiều mỵ của nàng đều lộ ở bên ngoài, hôn một cái. Trong lòng A Kết ngọt ngào, cũng thật xấu hổ. Từ lúc đêm đó qua đi, Triệu Trầm ban đêm ép buộc nàng càng ngày càng lợi hại, tối qua nàng chịu không nổi nên kiên quyết không chịu, hấn liền để lại đến buổi sáng hôm nay.

Tại sao có thể như vậy chứ?

Tuy nói thời gian hai người cùng phòng không dài, hấn khí huyết phương cương, nhưng số lần quá nhiều không phải là không tốt sao?

"Chàng nên dậy luyện võ đi." A Kết nhỏ giọng nhắc nhở. Ở trên thuyền hấn hoang phí nửa tháng, sau khi đến kinh thành cũng không luyện lại.

Triệu Trầm ngẩn người, trong mắt nhanh chóng lướt qua một chút ý cười, ôm người, nói: "Sao, cảm thấy chiến lực của ta không đủ sao?"

A Kết nhất thời không phản ứng kịp, sau khi hiểu rõ đến gáy cũng đỏ, vội vàng giải thích: "Không phải, thiếp, thiếp chỉ là nhìn chàng khi ở tại Đồng Loan vẫn vào mỗi buổi sáng đều luyện võ, gần đây đều không luyện, sợ chàng quên mất." Nàng thật sự hi vọng chiến lực của hấn yếu hơn nữa ấy chứ.

Nhưng thật ra là muốn hấn sáng sớm luyện võ đừng làm phiền nàng chứ gì?

Triệu Trầm biết rõ, cố ý trêu ghẹo nàng: "A Kết, ta kiên trì luyện võ, buổi tối sẽ càng anh dũng, nàng có thể ứng chiến sao? Nếu không nàng cùng ta luyện thì tốt lắm, đến lúc đó chúng ta đánh ngang tay, giống bây giờ nàng hoàn toàn không phải là đối thủ của ta, mỗi lần ta đánh đến say sưa thì nàng đều vội vã đầu hàng, hại ta phải dừng lại chờ nàng lần nữa khôi phục sĩ khí, mới có thể tiếp tục."

Hấn càng nói càng loạn, A Kết không muốn để ý hấn, trốn trong ổ chăn không được, nàng quay đầu vùi vào trong gối đầu.

Triệu Trầm yêu chết dáng vẻ này của thê tử, chống thân mình đuổi theo hôn lỗ tai nàng, hai người ở trong chăn lẫn qua lộn lại, cuối cùng vẫn là A Kết phát hiện Triệu tướng quân hình như muốn lại nổi cơn đánh trống, vội vàng dừng lại, ôm hấn cầu xin tha thứ: "Đừng làm rộn, mau dậy đi, hôm nay còn nhiều việc phải làm!"

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chương 58.2

"Vậy nàng đồng cùng ta luyện võ." Triệu Trầm đề nặng nàng ra điều kiện.

A Kết nhú mày: "Thiếp luyện võ gì?"

"Ta dạy nàng ngồi trung bình tấn." Triệu Trầm cười nói.

A Kết từng thấy đệ đệ ngồi trung bình tấn, một chút hứng thú cũng không có, Triệu Trầm đứng lúc đến gần bên tai nàng giải thích: "Yên tâm, nam nhân và nữ nhân ngồi trung bình tấn không giống nhau, tới hôm nay nàng sẽ biết."

Buổi tối?

A Kết hung hăng đẩy hấn, đã hiểu hấn lại là nghĩ đến cái gì xấu .

Triệu Trầm hắc hắc cười, kéo xiêm y đến giúp nàng mặc vào.

Thu thập xong xuôi, hai vợ chồng đến Vinh Thọ đường thỉnh an thái phu nhân.

A Kết không biết lần trước Triệu Trầm nói chuyện với thái phu nhân như thế nào, hiện tại thái phu nhân nhìn nàng vẫn như cũ không vừa mắt, thậm chí ngay cả lúc giả vờ làm tỏ mầu từ ái cũng không thềm, lại không lại làm chuyện gì nhằm vào chuyện của nàng, ngẫu nhiên chỉ nói vài câu, A Kết không để trong lòng.

Trên đường gặp được Triệu Thanh và Triệu Hàm cùng nhau đến đây.

Triệu Thanh từ xa xa dừng bước, trong nắng sớm, tươi cười ôn hòa, Triệu Hàm có chút tịch tịch nhìn A Kết, xoay người đi trước.

A Kết nhìn bóng lưng Triệu Hàm, trong lòng có chút phức tạp.

Đến hầu phủ lâu như vậy, rất nhiều chuyện Cẩm Mặc và Thúy Ngọc các nàng đều đã hỏi thăm rõ ràng, cho nên A Kết biết Triệu Thanh và Triệu Hàm, cả hai huynh đệ đều là Triệu Duẩn Đình tự mình chỉ bảo , mỗi tháng số lần cùng mẹ đẻ gặp mặt có thể đếm được trên đầu ngón tay. Triệu Hàm so với Triệu Thanh tốt hơn một chút, bình thường đến Vinh Thọ đường thỉnh an đều có thể thấy Tần thị, nhưng nói chuyện cũng không nhiều.

Bởi vậy Triệu Hàm mới có vẻ nhu thuận hiểu chuyện sao?

Mỗi lần nhìn đến Triệu Hàm rõ ràng muốn gọi bọn họ lại ngại Triệu Trầm không dám mở miệng, A Kết đều cảm thấy đứa nhỏ này có chút đáng thương.

Nhưng nàng cũng chưa từng nghĩ tới chuyện khuyên Triệu Trầm tiếp thu đệ đệ này. D.d.l.q.d Nàng không phải Triệu Trầm, không có trải qua khổ sở mà hấn đã chịu, không biết nỗi hận của hấn, nhưng khi nhìn Triệu Hàm, nghĩ tới hấn bị huynh trưởng cùng cha khác mẹ lạnh nhạt có thể làm cho nàng đồng tình, vậy quá khứ của Triệu Trầm thì sao? Bảy tuổi hấn không biết mẫu thân mình còn sống, phụ thân cưới kẻ mẫu là người hại mẫu thân hấn, kẻ mẫu còn muốn hại hấn, một mình hấn ở trong sân một mình đi lại thicó thể cũng có người đối với bóng lưng hấn sinh ra đồng tình hay không?

So sánh với Triệu Trầm, Triệu Hàm đã thật hạnh phúc , Triệu Trầm có thể trưởng thành thành nam nhân đỉnh thiên lập địa, Triệu Hàm chỉ cần cố gắng, cũng có thể.

"Nhị đệ." Đến bên người Triệu Thanh, nàng khẽ cười chào hỏi.

Hai gò má nàng trong trắng lộ hồng, nhan sắc như đào hoa nở rộ ngày xuân, tràn ngập vui vẻ khiến bầu không khí thanh lãnh ngày đông có chút ấm áp. Tâm tình Triệu Thanh không tự chủ nhẹ nhàng, hấn huyền di chuyển tới bên kia của Triệu Trầm, cùng hấn đồng hành.

"Nhị đệ vào tháng tư chuẩn bị tham gia thi viện sao?" Triệu Trầm thuận miệng hỏi. Không giống hấn, phụ thân chuẩn bị đường cho Triệu Thanh đi theo khoa cử.

Triệu Thanh cười cười: "Đúng a, phụ thân nói đệ không có thiên phú luyện võ, chỉ có thể đọc sách, năm nay thử xem, thi đậu thì tốt, không thi nổi xem như trải đời."

Triệu Trầm từng thấy chữ của Triệu Thanh, thanh dật tuấn tú, chữ như người, nghĩ đến chắc cũng là mới học, nhân tiện nói: "Đệ nghĩ vậy thì tốt, nhưng đại ca tin tưởng đệ có thể trung bảng, đừng quá lo lắng."

"Cám ơn lời chúc của đại ca." Triệu Thanh khiêm tốn trả lời.

Triệu Trầm lại nhìn hấn, vờ vai hấn nói: "Nhưng phải chú ý nghỉ ngơi, bình thường nên ra ngoài một chút, giữ gìn sức khỏe chút. Có thể cười ngửa không? Đầu xuân ấm áp, chúng ta cùng nhau đến ngoài thành chạy vài vòng."

Mắt Triệu Thanh sáng lên: "Được, đại ca nói, đệ nhất định nghe theo, chỉ là kỹ thuật cười ngửa của đệ không được tốt, đại ca thấy đừng chê cười."

Triệu Trầm cười lắc đầu, nói về chuyện khác.

A Kết ở một bên nghe, thỉnh thoảng lặng lẽ nhìn về phía Triệu Trầm, nhìn hấn cùng Triệu Thanh trò chuyện với nhau thật vui, không khỏi cảm thấy trượng

phu vẫn rất rộng rãi, không bởi vì mẫu thân Triệu Thanh là di nương thì khinh thường Triệu Thanh hoặc là hờ hững.

Bị thê tử nhìn lén, Triệu Trầm phát hiện, khi A Kết lần nữa nhìn qua thì hần cũng nghiêng đầu nhìn nàng, trong mắt phượng là ý cười ôn nhu.

A Kết nhanh chóng chuyển mắt, mặt cười ửng đỏ.

Triệu Thanh nhìn sự thân mật của anh trai và chị dâu, tâm tình thiếu niên bị xúc động, ánh mắt hướng về phía bầu trời xa xăm.

Hần cũng đến tuổi thành thân, không biết phụ thân có thể vì hần mà chọn người như thế nào. Hần không cầu dung mạo gia thế, chỉ nguyện có thể giống như đại ca, gặp được một cái, liền có thể hiểu được ý cười của cô nương.

Bình thân mà hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Chương 59.1

Từ Vinh Thọ đường đi ra, hai vợ chồng vẫn như cũ đi về phía Hình Lan uyển.

Phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng chạy bộ, A Kết cùng Triệu Trầm quay đầu lại, thì thấy Triệu Nghi mang váy đỏ đuổi theo, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trên đầu cây trâm hình con bướm rung lên, xinh đẹp linh động. A Kết vội khuyên nàng: "Muội muội đừng chạy, từ từ đi là được."

Triệu Nghi từng đến Vọng Trúc hiền đi tìm nàng một lần, hoạt bát cũng hiểu chuyện, A Kết vẫn rất thích nói chuyện với nàng.

Triệu Nghi vẫn chạy tới, dừng lại trước người A Kết, sau khi bình phục hô hấp thì nhìn Triệu Trầm, thấy sắc mặt nam nhân cũng coi như là tốt, nàng hít 1 hơi, nói với A Kết: "Đại tẩu, năm nay câu đối xuân ở viện của tẩu và đại ca do chính hai người tự viết sao? Mấy năm nay đều là do nhị ca viết cho muội, giờ nhị ca bảo muội hỏi một chút, hỏi một chút xem đại ca có thể giúp muội viết một bức hay không."

Cái này hai vợ chồng còn chưa đề cập tới. A Kết nhìn về phía Triệu Trầm, câu đối xuân nhà mình đều là do phụ thân viết, quy củ Triệu gia như thế nào thì nàng còn chưa rõ ràng lắm.

Triệu Trầm nhìn thê tử, nghĩ tới lần trước từ bên ngoài trở về nhìn thấy hai cô tẩu (chị dâu em chồng) cùng nhau ngồi ở trên kháng thêu hoa lan, một người dạy một người học, liền nói với Triệu Nghi: "Muội trở về nghĩ lại xem mình muốn viết cái gì, lát nữa đến Vọng Trúc hiền, ta giúp muội viết."

Sau khi mở miệng, Triệu Nghi vẫn thấp thỏm nhìn hần, nghe hần đồng ý, đôi mắt hạnh của tiểu cô nương lập tức cong thành hình trăng khuyết, nhìn về A Kết lộ ra một nụ cười thật to, vui sướng nói: "Cám ơn đại ca, muội lập tức trở về suy nghĩ!" Nói xong xoay người chạy, nha hoàn khuyên nàng chậm một chút nàng cũng không nghe.

"Nàng thích muội ấy?" Tiếp tục đi trở về thì Triệu Trầm nhỏ giọng hỏi.

A Kết nghĩ nghĩ, ăn ngay nói thật: "Muội ấy rất hiểu chuyện, đến chỗ chúng ta thì rất kính trọng trưởng tẩu, lại tự nhiên gần gũi, dù sao vẫn là đứa bé, muội ấy nói với thiếp muốn học gì đó, thiếp lại vừa lúc cũng không có chuyện gì làm, liền dạy cho muội ấy."

Triệu Trầm không nói gì nữa. Đi ngang qua một gốc cây mai, hần tiện tay bẻ gãy đóa Hoa Mai cài lên tóc A Kết, A Kết đỏ bừng mặt, muốn hái xuống, Triệu Trầm giữ tay nàng tỉ mỉ chăm chú nhìn thê tử, nhớ lại mỗi lần hai người bên nhau. Hoà với dáng vẻ ngượng ngùng ở trước mặt hần.

A Kết đành phải chọn hoa với hần.

Tìm được một bông đẹp, Triệu Trầm kéo nhánh cây xuống cho A Kết hái.

Khi Triệu Trầm và A Kết dạo trong hàu phủ thì không thích nha hoàn đi theo bên người, cho nên lúc này trong vườn chỉ có hai vợ chồng. A Kết liền không ngại ngùng, vươn tay hái hoa mai. A Kết thấy Hoa mai nở rực rỡ, như đôi má hồng của nàng, lại không sánh bằng sự xinh đẹp của đôi môi nàng, Triệu Trầm cúi đầu chăm chú nhìn thê tử, nhớ lại mỗi lần hai người bên nhau. Hoà với dáng vẻ ngượng ngùng ở trước mặt hần.

Lòng hần chìm trong sự mềm mại triu mến, lời nói ra lại hoàn toàn không thể hiện, buông nhánh cây ra một bên, cùng nàng đi về phía trước, nói: "Triệu Nghi còn có năm, sáu năm mới có thể xuất giá, thái phu nhân tuổi đã lớn, Tàn thị không đảm đương nổi vị trí chủ nhân hậu viện, mà nàng lại là trưởng tẩu của muội ấy, ta là trưởng tử phụ thân coi trọng nhất, Triệu Nghi có quan hệ tốt với nàng, chỉ có lợi không có hại."

Những ngượng ngùng ngọt ngào của A Kết không còn sót lại chút gì, không thể tin được, nàng hỏi hần: "Nàng sang năm mới 10 tuổi a, làm sao có thể nghĩ tới xa như vậy chứ?"

Triệu Trầm sờ mũi nàng, cười phải có chút sùng nịch, "Nàng 10 tuổi, cũng có đầu óc hơn nàng bây giờ."

A Kết cười không nổi, né tránh tay hắn, xoay người đi về phía trước, thanh âm buồn buồn: "Nếu chàng nói như vậy, về sau thiếp không để ý tới nàng luôn được chưa?" Thật vất vả mới có người trong hầu phủ nguyên ý thân cận với nàng, không nghĩ tới trong mắt Triệu Trầm lại là có rắp tâm khác, là nàng thật sự quá ngốc nên không nhìn ra khiến một tiểu cô nương cũng có thể lừa gạt nàng, hay là Triệu Trầm nghĩ xấu cho người khác?

Nàng tức giận, Triệu Trầm cười đuổi theo, giữ chặt nàng, nói: "Ta chỉ là nói thật, nàng tức giận cái gì? Huống hồ ta cũng chưa nói muội ấy không tốt. A Kết, ta nhìn ra, Triệu Nghi vẫn là thích nàng, muội ấy là người thông minh, nếu tính cách nàng không dễ ở chung, dù cho tương lai nàng có thể quyết định hôn sự của muội ấy, muội ấy cũng sẽ không giống hiện tại mà chủ động thân cận nàng. Nguyên nhân là vì nàng ôn nhu thiện lương, vừa nhìn liền biết là tâu tử tốt, Triệu Nghi mới thật lòng muốn đến gần nàng."

A Kết cúi đầu, nhìn hoa mai trong tay, nhưng ánh mắt dần dần trôi dạt trên bóng hình của hai người đang chồng lên nhau.

Triệu Trầm nắm tay nàng đi về phía trước: "Nói với nàng chuyện này, là muốn nói cho nàng biết, cùng người khác ở chung, có đôi khi là vì ích lợi, có đôi khi đơn thuần là hứng thú hợp nhau, có đôi khi cũng có thể hai người chiếu cố lẫn nhau. Chẳng hạn như ta cùng Triệu Thanh lui tới, có lẽ có một chút thời điểm là tình nghĩa huynh đệ, nhưng nhiều hơn vẫn là giúp đỡ lẫn nhau. Hắn là thứ tử hầu phủ, ta tốt thì ở bên ngoài địa vị của hắn cũng sẽ cao hơn chút, mà ta thì sao, có người trong tộc giúp đỡ, vaanc tốt hơn một mình làm tất cả. Tương lai nếu Triệu Thanh cưới một người thế tử tốt, chị em dâu nàng cùng đi ra ngoài cũng tính có người giúp đỡ. Triệu Nghi cũng vậy, nàng dựa vào chúng ta để có mối hôn sự tốt, tương lai Triệu gia cùng tướng công nàng là quan hệ thông gia, có chuyện gì ít nhiều đều sẽ giúp đỡ lẫn nhau, mọi gia tộc trong kinh thành đều nhờ những mối liên kết như vậy."

Hắn đây là dạy dỗ nàng...

A Kết tùy ý để hắn nắm tay dẫn đi, nghiêm túc suy nghĩ lời của hắn. Nhà mình thân thích không nhiều, có chút đạo lý cái hiểu cái không, như Triệu Trầm lại nói ra rõ ràng như vậy, lại còn hiểu được đạo lý bên trong.

"Ý của chàng là, tương lai, nếu có người muốn quen thân với thiếp, chỉ cần thiếp và người đó hợp ý, thì có thể nói người đó có thể là vì lý do đối với thiếp vô hại nhưng nàng lại được lợi ích, lúc đó thiếp cũng có thể ở chung với nàng như bình thường?"

Triệu Trầm gật đầu: "Nếu người đó cần nàng giúp đỡ, nàng có đủ khả năng thì giúp một chút, quá khó khăn hoặc là khiến nàng bị tổn hại hoặc không chỗ nào ích lợi thì không cần quản. Đương nhiên, nếu nàng cũng có thể đối với người khác như thế, ta sẽ không nói nàng ngốc."

Hắn cúi đầu nhìn nàng, trong mắt có chút đắc ý, giống như muốn nói trước khi nói nàng ngốc đều là đúng. A Kết tuy bội phục trượng phu hiểu nhiều đạo lý lớn như vậy, nhưng cũng bất mãn khi hắn giữ dáng vẻ kiêu ngạo, quay đầu nói: "Nếu như thiếp cũng thông minh như chàng, lúc trước sẽ không để cho ta cha mẹ bị chàng che giấu."

Lời này có chút hàm ý tính sỗ, Triệu Trầm cười cười, không có nói cho thế tử biết nàng thông minh đi nữa chỉ cần hắn muốn thì nàng vẫn sẽ rơi xuống trong tay hắn như thường, mà là đến gần bên tai nàng nói nhỏ: "Cho nên ta thích nàng, lại mỉa lại kiêu lại ngốc, hờ hết liền thích ta."

Da mặt hắn dày như tường thành, A Kết mặc kệ hắn, bỏ tay hắn ra bước nhanh về phía trước.

Triệu Trầm không nhanh không chậm đi theo phía sau nàng, nhìn làn váy thêu hoa lan của thế tử bị gió nhẹ lay động, tâm hắn cũng lay động nhộn nhạo.

~

Cùng Ninh thị nói vài lời rồi thôi, A Kết cùng Triệu Trầm trở về Vọng Trúc hiên.

Rất nhanh, Triệu Nghi đã đến đây, Triệu Trầm nói được thì làm được, tự mình giúp nàng viết câu đối xuân, Triệu Nghi ngoan ngoãn ngồi bên cạnh bàn nhìn, ánh mắt cùng với bút pháp huynh trưởng di động, hết sức chăm chú. A Kết lặng lẽ liếc hai mắt tiểu cô nương, nhìn thế nào cũng không giống người sẽ có tâm tư phức tạp như thế, dù sao Triệu Trầm cũng nói là Triệu Nghi có thể tới hướng. A Kết vẫn như lúc trước mà đối xử với nàng, hay cô tâu cùng nhau ngồi xem Triệu Trầm viết chữ.

Đã viết, Triệu Trầm đơn giản cũng viết cho Vọng Trúc hiên và Hình Lan uyển.

Buổi sáng viết câu đối xuân, buổi chiều làm sùì cáo.

Vọng Trúc hiên và Hình Lan uyển đều có phòng bếp riêng, Triệu Trầm đi tìm Triệu Duẫn Đình, A Kết đến Hình Lan uyển cùng Ninh thị làm sùì cáo.d.d.l.q.d Com tất niên thì chắc chắn bọn họ phải đi Vinh Thọ đường ăn cùng thái phu nhân, bởi vì ở bên kia cũng ăn không hết bao nhiêu, A Kết liền cùng Triệu Trầm bàn bạc, ở bên này cùng mẹ chồng ăn cơm chiều xong sẽ đi qua.

Triệu Duẫn Đình cũng không biết từ nơi nào lấy được tin tức, cũng lại đây, đi mặt đạo như cũ. A Kết vào phòng bếp thả sùì cáo vào trong nồi phóng, trở về thì thấy trong phòng có phụ tử Triệu Trầm, chỉ cho là bọn họ là cùng nhau từ chính viện tới đây, ngoại trừ hơi kinh ngạc chuyện cha chồng làm sao tránh được tai mắt người bên ngoài, cũng không có nghĩ nhiều.

Một nhà bốn người ngồi vây quanh trước bàn đất, bên ngoài tiếng pháo thanh trận, lại có loại cảm giác không chân thật.

Âm áp ngán ngủi qua đi, mấy người phải đến Vinh Thọ đường .

Triệu Duẫn Đình để nhi tử và con dâu đi trước.

A Kết có chút bận tâm nhìn về phía mẹ chồng.

Đêm nay bọn họ đều ở tại Vinh Thọ đường gác đêm đến giờ tỵ, mẹ chồng một mình ở tại bên này, trong lòng chắc chắn không dễ chịu phải không?

Nhận thấy được tầm mắt của nàng, Ninh thị cười cười với nàng, vẫy tay ý bảo hai vợ chồng an tâm đi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Chương 59.2

Triệu Trầm không nói gì, nắm tay thê từ đi. Nói cái gì cũng không hữu dụng, mẫu thân không phải loại người suốt ngày thương xuân bi thu, hẳn cũng sẽ không để cho người mãi canh giữ tại Hình Lan uyển như vậy.

Nhìn hai người đi xa, Ninh thị nhìn sang nam nhân còn không muốn đi, bắt đắ dĩ khuyên như: "Chàng cũng đi thôi, thiếp không phải tiểu hài tử, sợ ở một mình."

Bên ngoài tiếng pháo quá vang, thanh âm nàng chỉ nghe đứt quãng, Triệu Duẩn Đình lại nghe rõ. Hắn ôm người vào trong ngực, hứa hẹn bên tai nàng: "Ta từng nói, về sau không để nàng một mình trông phòng, đêm nay xong việc ta liền tới đây, nếu nàng mệt nhọc thì nghỉ ngơi trước, không cần chờ ta."

Ninh thị lẳng lặng nhìn hắn.

Trong cơ thể Triệu Duẩn Đình đột nhiên sinh ra một cảm giác khó chịu.

Sau khi hồi kinh, thê từ chưa từng hỏi hắn chuyện buổi tối có thể đến đây hay không, giống như hắn đi tìm những nữ nhân khác nàng cũng không để ý. Tựa như đêm nay, cũng không khác biệt, trong kinh thành này tòa đại trạch nào thì nam nhân đều sẽ ở cùng chính thê, dù cho trong lòng không thích đối phương. Hắn lại chưa bao giờ nghĩ tới việc đi đến chỗ Tần thị, nhưng thê từ hỏi cũng không hỏi, từ đầu đến cuối không nhìn hắn, hẳn thật sự khó chịu.

Hắn đối với nàng làm cái gì nàng đều không cự tuyệt, lại không chịu cho hắn một chút để tâm.

Hắn nhìn nàng, nhìn nàng nhắc chân đi đến chỗ ghé hướng đối diện, nhìn nàng ngồi nghiêng đầu pha trà trên bàn con ngực Triệu Duẩn Đình khó chịu không lý do chuyển thành tức giận, chuyển ánh mắt, rơi đến trên cây nến phía bên kia. Ánh nến toát ra, hắn thả lỏng áo, muốn đề xuống tức giận, cuối cùng lại là hắn bước nhanh tới trước, vươn tay gạt nến xuống đất, dùng chân đạp tắt.

Vân Mai đang canh giữ tại gian ngoài đột nhiên rùng mình một cái.

Bên trong truyền ra tiếng bước chân vội vàng của nam nhân, vật nặng bị vút xuống trên kháng, tiếng vật liệu may mặc bị xé bỏ...

Vân Mai khẩn trương đi tới trước cửa, muốn đi vào, nhưng bên trong phu nhân không có chút giấy dựa. Vân Mai lo lắng, trong tay nắm chặt tấm khăn, lỗ tai dán rèm cửa, sau đó nàng nghe được hô hấp trầm trọng của hầu gia, nghe được hắn thấp giọng nói gì đó, mơ hồ không rõ giống như trong miệng ngâm gì đó. Phu nhân dần dần phát ra một chút thanh âm, đi theo liền là âm thanh quen thuộc...

Vân Mai lặng lẽ lui đến bên ngoài cửa.

Trong phòng một mảnh tối đen, ngẫu nhiên có âm thanh pháo nổ, lại có thanh âm như vật gì bị nghiền nát truyền tới.

Hầu gia giống như đang hỏi phu nhân cái gì đó, quá mơ hồ, Vân Mai nghe không rõ.

Pháo vang một tiếng một tiếng, màn đêm hoàn toàn buông xuống, âm thanh bên trong lại vẫn không ngừng.

Vân Mai có chút nóng nảy, muộn như vậy hầu gia còn không đi, thái phu nhân ở bên kia trực tiếp tới bên này tìm người thì làm thế nào?

Nàng một lần nữa đi vào trong, sắp tới gần cửa phòng trong thì bỗng nhiên nghe được tiếng cửa mở.

Hầu gia đi tới.

Vân Mai đứng ở trước cửa, không biết nên đi vào hay không.

"Vân Mai?"

Bên trong truyền ra tiếng của phu nhân, trong bình tĩnh còn có ôn tồn và mềm mại vô lực, Vân Mai nhẹ nhàng thở ra, ít nhất hiện tại nàng có thể kết luận, hầu gia không có hành động gì cả.

Nàng nhẹ nhàng đáp lời.

"Bưng bát canh đến."

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chương 60.1

Khi Triệu Duẩn Đình không chút thay đổi bước vào Vinh Thọ đường thì thái phu nhân đang định phái nha hoàn đi ra ngoài tìm người. Thấy rõt cuộc nhĩ tử đã tới, thái phu nhân không vui, hỏi: "Cả phòng già trẻ đều chờ con lại đây ăn cơm, con lại bận rộn đi đâu vậy?"

Mọi người đều nhìn về Triệu Duẩn Đình.

Sắc mặt Triệu Duẩn Đình không vội vàng, cúi đầu xin lỗi, nói: "Nhĩ tử ở trong phòng ngủ quên, thức dậy trễ, kính xin mẫu thân bớt giận."

A Kết không khỏi cúi đầu, khoe môi hơi vênh. Cha chồng thật giỏi nói dối, Triệu Trầm có thể gạt người như vậy, chắc là học theo cha chồng nhỉ?

Thái phu nhân nhìn lướt qua chỗ của trường tôn, phát ra một tiếng hừ lạnh.

Ngủ gât? Hửn ngủ gât, chẳng lẽ tùy tùng bên người hửn đều chết hết sao, đến lúc cũng không biết nhắc nhở hầu gia? Khẳng định là đi lấy lòng Ninh thị bên kia. Tội nay là đêm giao thừa, với sự coi trọng của nhĩ tử đối với Ninh thị, làm sao có thể không trấn an ả ta chứ?

Nhiều người nhìn như vậy, lại là ngày đại hỉ, thái phu nhân muốn làm lớn chuyện, khoát tay một cái nói: "Được rồi, nhanh ngồi xuống đi, nương của Thừa An, nhanh chóng sai bảo phòng bếp dâng cơm."

Nói thì nói đến Tần thị nhưng lại hàm ý muốn nhắc Triệu Doãn Đình đặt tên tự cho Triệu Hàm, ba nhĩ tử Triệu gia đều được đặt tên tự năm 10 tuổi.

Từ Oánh bên người Tần thị đã đi ra ngoài truyền lệnh, Tần thị nâng đôi mắt đẹp ẩn tình nhìn về phía trường phu ngồi đối diện, qua một lúc không được nhìn lại, nàng có chút thất vọng, những nghĩ đến đêm nay Triệu Doãn Đình chắc chắn sẽ đến chỗ nàng, chút thất vọng cũng rất nhanh bị nàng ném ra sau đầu. Trên bàn quả mức im lặng, Tần thị muốn dấy lên không khí để lấy lòng trường phu và mẹ chồng, ánh mắt liền rơi đến trên người A Kết, cười nói: "Năm nay phu thê Thừa Viễn trở về, cơm tất niên cũng náo nhiệt hơn không ít, chờ sang năm tức phụ Thừa Viễn sinh một tiểu tử mập mạp, hầu phủ chúng ta lại càng ngày càng náo nhiệt."

Nàng nói là lời nói cát tường, hơn nữa A Kết cũng không giống như Triệu Trầm, có thể mất diếc tai ngoi khi Tần thị nói gì đó, đành đơn giản cúi đầu vờ xấu hổ.

Số người trong Triệu gia cũng không tính là nhiều, chỉ có 2 cháu dòng chính, thái phu nhân đối với chất trai đồng lứa vẫn thật xem trọng, trong lòng tính tính, hỏi A Kết: "Người cùng Thừa Viễn thành thân cũng đã hai tháng, vẫn chưa có động tĩnh sao?"

Triệu Trầm vừa muốn mở miệng, Triệu Duẩn Đình lại ho khan một cái, thấp giọng nói: "Mẫu thân, những lời này người nói nhỏ với cháu dâu sau, mấy đứa như Thừa Văn cũng không còn nhỏ, lại nói Thừa Viễn thành thân cũng chưa lâu, việc có con cũng không cần phải gấp gáp." Thê tử cũng mang thể chất khó mang thai, lúc trước hai người thành thân đến năm thứ hai mới có trường tử, sau đó vài năm cũng không mang thai lần nào nữa, tách ra mười năm này hai người ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, không có con cũng bình thường, nhưng, hiện tại hai người lại ở cùng một chỗ, không biết thê tử có thể mang thai lần nữa hay không?

Đứa nhỏ của hửn và nàng, đương nhiên càng nhiều càng tốt.

Thái phu nhân tự biết mình lỡ lời, trừng mắt nhìn Tần thị, nếu không phải là Tần thị nói nhiều, nàng cũng sẽ không bị nhĩ tử quở trách.

Tần thị ủy khuất hạ mắt, hạ quyết tâm không bao giờ nói chuyện. Gần đây thái phu nhân đối với nàng rất oán hận, Tần thị biết đây là do nàng không có quốc công phu ủng hộ, thái phu nhân muốn ra về mẹ chồng với mình, nàng không nói lời nào thì tốt lắm, miễn cho nói cái gì đều là sai.

Đồ ăn bưng lên, một đám người ở đây thay nhau yên lặng dùng cơm trong tiếng pháo vang vọng.

A Kết đã ăn rồi, vờ gấp vài đĩa giả tượng trưng, phần lớn thời gian là nhìn súi cáo trong bát xuất thần, nhớ đến cha mẹ cùng đệ đệ và muội muội ở phương xa. Triệu Trầm nhìn ra thê tử đang nhớ nhà, tuy rằng đau lòng nhưng lại không thể nê hà, khoảng cách quá xa, mừng hai tết dù thê tử muốn về nhà mẹ đẻ cũng không thể về.

Nhận thấy được hửn lo lắng nên nhìn mình chăm chú, A Kết cười cười với Triệu Trầm. Tức cảnh sinh tình là không thể tránh được, cũng không có quá thương tâm, hửn đối với nàng tốt như vậy, nàng đã thật may mắn.

~

Ăn xong, đoàn người di chuyển tới đình trong hoa viên ngắm pháo hoa.

Theo lý thuyết bé trai đều thích vào giúp vui, đốt pháo ném pháo hoa, Đông chạy Tây lui, nhưng ở Triệu gia không có thiếu gia tình nguyện. Triệu Trầm đã thành thân, tự nhiên không làm những chuyện này, Triệu Thanh tuổi tác có thể chơi nhưng lại không chơi, năm rồi hắn có cùng Triệu Hàm và Triệu Nghi chơi trong chốc lát, năm nay Tần thị lo Triệu Trầm giờ trò xấu giữ kỷ Triệu Hàm ở bên người, không cho Triệu Hàm chạm vào những thứ dễ dàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó, Triệu Nghi lại đi theo bên người A Kết, cô tấu trò chuyện náo nhiệt, Triệu Thanh mừng rỡ tiêu dao, cùng Triệu Trầm nói chuyện với Triệu Duẩn Đình.

Các nam nhân ở bãi ghế phía ngoài đình, các nữ quyến đều ngồi tại trong đình.

Ngoại trừ Triệu Hàm.

Một mình hắn ngồi ở tấm lót mềm chỗ góc đình, không đi ra ngoài tìm huynh trưởng, cũng không ngoan ngoãn đợi bên cạnh Tần thị, mà là dựa lưng dựa vào đình, ngửa đầu ngóng nhìn bầu trời đêm, ngẫu nhiên có khối lửa bay lên trời, chiếu sáng cô đơn trong mắt thiếu niên.

Đại ca không thích hắn, Triệu Hàm có thể hiểu được, mẫu thân và ông ngoại làm nhiều chuyện có lỗi với đại ca như vậy, sao hắn có thể cầu mong đại ca không hề có khúc mắc đối với hắn chứ?d/d.l.q/d Nhưng hắn có biện pháp nào, Tần thị là mẫu thân của hắn, bà dù không tốt cũng là mẫu thân của hắn, là người mẫu thân khi hắn sinh bệnh thì ôm hắn khóc, mớm thuốc cho hắn, khề hát cho hắn nghe.

Hắn chỉ mong mình nhanh lên lớn lên, thì được công danh tranh thủ ra ngoài, sau đó mang mẫu thân cùng đi nhậm chức, đưa hầu phu này lại cho phụ thân cùng đại ca trở thành người một nhà. Hắn vốn chính là kẻ dư thừa, không nên xuất hiện tại Triệu gia.

Cách hắn không xa, trên bàn đá, thái phu nhân lại hỏi tới chuyện con cái với A Kết, bởi vì các nam nhân đứng ở bên ngoài, nàng nói chuyện cũng không khách khí: "Tức phụ Thừa Viễn, ta biết các người ở nông thôn nam nhân ít cưới vợ bé, nhưng người đã gả đến hầu phu, nên nhập gia tùy tục. Nhìn xem toàn bộ kinh thành, phàm là người có chút thân phận, có mấy ai không cưới vợ bé, ngay cả cha chồng của người, cũng không phải có 2 di nương sao? Ta nói cho người biết, người cho Thừa Viễn cưới vợ bé, người ngoài mới có thể khen người biết khoan dung, mới có đáng về chủ mẫu, vạn nhất đường con cái của người có vấn đề, Thừa Viễn cũng không đến mức không có người nối dõi."

A Kết cúi đầu, cung kính nói: "Tổ mẫu nói đúng, ban đầu là con không hiểu chuyện, tướng công tốt, mới cam đoan với con như vậy. Sau đó con cũng cảm thấy không ổn, đặc biệt là lần trước lúc tổ mẫu đưa Mộc Cẩn đến, tất cả đều là vì tốt cho con, kết quả ngược lại lại phụ lòng tổ mẫu. Mấy ngày nay con luôn khuyên nhủ tướng công, chỉ là tướng công không chịu nghe lời con, nhiều lần còn nổi giận, con cũng không dám nói nhiều. Tổ mẫu yên tâm, sau này con tìm được cơ hội lại nói chuyện với tướng công, cho tướng công thêm vài người, nhanh chóng vì Triệu gia khai chi tán diệp."

Lời dễ nghe thì ai không biết nói chứ? Không cần Triệu Trầm nhắc nhở nàng vờ đồ mặt, nàng cũng biết nên làm như thế nào.

Thái phu nhân có chút nghi ngờ nhìn chằm chằm nàng, "Người thật sự muốn như vậy?"

A Kết gật gật đầu, ngượng ngùng nhìn bà một cái, nhỏ giọng nói: "Đã khiến tổ mẫu lo lắng."

Thái phu nhân không lên tiếng.

Tần thị chớp chớp mắt, cười nói: "Người nghĩ như vậy là được rồi, lại nói nam nhân a, đều là có mới nói cũ, đừng nhìn lúc này Thừa Viễn đối với người tốt cỡ nào, thời gian dài rồi cũng sẽ nhớ thương người bên ngoài, thay vì chờ hắn giết người ăn vụng, người chủ động chuẩn bị cho hắn, hắn còn nhớ rõ lòng tốt của người. A Kết, ta biết Thừa Viễn đối với ta có nhiều oán hận, nhưng đã nhiều năm như vậy, ta đến cùng vẫn là mẹ cả của hắn có phải không? Hắn không nhận tình của ta, ta liền cùng người nói vài lời trong lòng, hai người các người sống thật tốt, ta cũng cao hứng."

A Kết không lên tiếng, thái phu nhân là tổ mẫu của Triệu Trầm, có lẽ một chút không có gì, Tần thị, già mù sa mưa nghĩ nàng là kẻ ngốc sao?

Tần thị tự mất mặt, cũng không hề muốn hạ thân phận nhiều lời với thôn cô, chờ mong nhìn về phía ngoài đình.

Đứng nơi đó là trọng phu của nàng.

10 năm qua, nam nhân tuổi gần bốn mươi lại có phong thái chỉ tăng không giảm, khối lửa nỏ rộ chiếu sáng lên sườn mặt lạnh lùng của hắn, không biết nói gì với hai nhĩ tử, hắn bỗng cười một chút, tuổi trẻ hơn người, làm cho lòng nàng càng chìm sâu vào tình cảm với hắn.

Tần thị bắt đầu hy vọng mọi người nhanh chóng tan cuộc.

Vì đêm nay, nàng tỉ mỉ chuẩn bị một bộ trung y, nước ấm để tắm rửa cũng chuẩn bị tốt từ lâu.d.d.l.q/d Trước đây nàng xấu hổ khi làm những chuyện này, nhưng Triệu Duẩn Đình thật sự là lâu lắm cũng không đến, nàng phải khiến hắn nhớ nàng mới tốt, nàng cũng không tin hắn là người đại nam nhân khỏe mạnh thì không thích loại chuyện này.

Cùng với thời gian dần trôi, náo nhiệt trên đường cũng dần vơi bớt.

Tiếng gõ mõ báo canh hai vang lên thì Triệu Trầm vào đình, nói với thái phu nhân: "Tổ mẫu, thân thể ta có chút không thoải mái, muốn đi về trước. Đêm khuya trời lạnh, tổ mẫu cũng về sớm một chút đi, đừng để bị lạnh."

Lời này nói thật dễ nghe, dù cho biết trưởng tôn hơn phân nửa là đau lòng tức phụ ở bên cạnh với nàng, trong lòng thái phu nhân vẫn rất hướng thụ, khoát tay với A Kết nói: "Ừ, ta ngồi một hồi nữa thì cũng liền đi. Tức phụ Thừa Viễn, người mau đỡ Thừa Viễn trở về đi, ban đêm chăm sóc thật tốt."

A Kết liền nghe lời đứng lên, phu thê cùng chào tạm biệt thái phu nhân, sóng vai rời đi.

Tần thị kim lòng không đau, trên mặt lộ vẻ vui mừng, giờ tay che giấu khóe miệng tươi cười, sau đó mới nói với thái phu nhân: "Nương, nếu không bây giờ chúng con liền đưa người trở về?"

Sao Thái phu nhân có thể không biết tâm tư Tần thị chứ?

Nếu bàn về phân cảm, 2 con dâu đều không được lòng bà, nhưng ít nhất Tần thị cũng coi như nghe lời, bà vui vẻ giúp nàng ta một chút cho Ninh thị ngọt ngào, tránh việc Ninh thị càng ngày càng bừa bãi.

Vì thế thái phu nhân gật gù đầu, nói với Triệu Doãn Đình vừa dẫn Triệu Thanh đi vào trong đình: "Không còn sớm, để bọn nhỏ về trước đi, phu thê các người đưa ta về Vinh Thọ đường." Nàng cho Tần thị cơ hội, nếu như vậy rồi mà Tần thị vẫn không thể kéo nhi tử đến trong phòng nàng, vậy cũng chỉ có thể trách nàng quá ngu xuẩn rồi.

Tần thị nhìn trưởng phu, đỡ thái phu nhân đứng lên.

Triệu Duẩn Đình gọi Triệu Hàm đến bên người, hỏi hai câu, sau đó liền để hai huynh đệ đi trước.

Hắn đứng bên trái thái phu nhân, cùng Tần thị đưa thái phu nhân trở về.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 60.2

Sau khi ra khỏi Vinh Thọ đường, Tần thị đuổi nha hoàn đi theo về trước, bản thân thì bước nhanh đi theo phía sau Triệu Duẩn Đình, ôn nhu nói chuyện cùng hắn: "Hầu gia, đêm giao thừa năm nay một nhà chúng ta đoàn tụ, lão nhân gia(bà cụ) thật là cao hứng đấy."

Triệu Duẩn Đình không lên tiếng, bóng dáng cao lớn trong ánh đèn mờ ảo có vẻ lạnh lùng vô tình.

Trong lòng Tần thị mệt mỏi, biết nam nhân không thích nàng nói chuyện, nàng đành ủy khuất ngậm miệng, chẳng qua là khi nàng phát hiện Triệu Doãn Đình không bước về phía Duy Phương viên mà là đi thẳng đến tiền viện thì trong phút chốc lòng nàng chìm xuống, đứng ngẩn ra, một lát sau mới rút cuộc bất chấp hắn có thích hay không, chạy nhanh vài bước đến trước Triệu Duẩn Đình, bối rối hỏi hắn: "Hầu gia muốn đi tiền viện lấy gì sao? Đã trễ thế này, vẫn nên để bọn nha hoàn đi một chuyến đi, hầu gia cứ cùng thiếp về Duy Phương viên rửa mặt trước nhé?"

Rút cuộc Triệu Duẩn Đình cũng nhìn về phía nàng.

Rõ ràng Tần thị đã tỉ mỉ trang điểm qua, trong phủ tất cả những ngọn đèn đều được thấp sáng rực rỡ, xa xa đột nhiên lại có những đám lửa nổ rộ, tất cả đều đẹp đến mức không thể bỏ qua. Giờ này khắc này, nàng vừa chờ mong vừa sợ hãi nhìn hắn, giống như nàng đang bị vây khốn ở bờ vực thẳm, hắn cùng nàng đi giống như nàng có thể được cứu trợ, hắn và nàng mỗi người đi một ngã, nàng sẽ rất xuống.

Ánh mắt như vậy, Triệu Duẩn Đình bỗng nhiên nghĩ tới chính mình.

Ánh mắt hắn lúc nhìn thê tử có phải cũng như vậy hay không? Nhưng ở trong mắt thê tử, sự cố chấp của hắn có phải cũng thật buồn cười hay không?

Hắn có thể tùy tiện giẫm lên tình cảm của Tần thị thì thê tử cũng có thể như vậy đối với hắn.

Hắn chẳng thèm nhìn đến Tần thị thì thê tử đối với hắn không chịu đựng tâm.

Có lẽ về mặt tình cảm, hắn cùng Tần thị thật đáng thương...

Không, không giống nhau, Tần thị ngu dốt, nàng ta chỉ nhìn vào dung mạo của hắn, hắn lại khát vọng toàn bộ con người thê tử, Tần thị căn bản không xứng để so sánh với hắn.

Trong mắt Triệu Doãn Đình sự mờ mịt chỉ chợt loé lên rồi biến mất, ánh mắt chuyển đến trên những phòng ốc trước mặt, "Trở về đi, ta về tiền viện ngủ lại, không chỉ đêm nay, về sau ta cũng sẽ không đến phòng bất kỳ ai trong các người nữa. Tần thị, ta biết trong lòng người không cam tâm, nhưng đây là chính người tự tạo ra, từ nay về sau, người là thê tử trên danh nghĩa của ta, là mẫu thân Thừa An, là hầu phu nhân Duyên Bình Hầu, ngoại trừ những thứ này, ta sẽ không cho người thêm điều gì."

Tiếng nói lạnh nhạt, tuyệt tình, so với gió lạnh ban đêm của những mùa đông khắc nghiệt còn lạnh người hơn, Tần thị chỉ cảm thấy toàn thân rét run, nhìn

không được run rẩy.

"Hầu gia đợi đã!"

Tần thị bỏ nhào vào người Triệu Duẩn Đình, bị Triệu Doãn Đình hắt ra, nàng lại ôm lấy chân hắn, dùng sức ôm mặt, nước mắt rơi như mưa: "Vì sao lại làm như vậy với thiếp? Đúng, năm đó là thiếp bắt buộc chàng, nhưng chúng ta cũng đã có 10 năm phu thê, nay quốc công phủ cũng lụn bại, vì sao không thể tha thứ thiếp chứ? nể mặt Hàm nhi, hầu gia cho thiếp thêm một cơ hội có được hay không? Hầu gia, thiếp van xin chàng, thiếp không cầu gì cả, đại gia không thích thiếp, thiếp không bao giờ đi trước mặt hắn, thiếp tôn trọng hắn, chỉ cầu hầu gia đừng không để ý tới thiếp, thiếp mới 26 tuổi, sao hầu gia có thể để thiếp sống như quả phụ chứ?"

Nàng ta muốn thương lượng, Triệu Duẩn Đình không hắt văng nàng ta ra, cúi đầu, nhìn nữ nhân tóc tai bù xù hỏi lại: "Vì sao ngươi không thể? Lúc Lan Dung đi còn nhỏ hơn ngươi ba tuổi, nàng một mình ở dưới lòng đất nhiều năm như vậy, ngươi sao có thể mạnh hơn nàng chứ? Dựa vào cái gì ngươi thì không thể một mình sống qua ngày? Tần thị, ta nói với ngươi lần cuối cùng, thành thành thật thật làm Hầu phu nhân của ngươi, ta sẽ bảo vệ Thừa An bình yên vô sự, nếu ngươi làm ra bất cứ chuyện gì, đừng đừng trách ta đến Thừa An cũng không nhận!"

Nói xong nhấc chân, muốn tránh thoát khỏi Tần thị, Tần thị cứ sống chết ôm không buông, Triệu Duẩn Đình không bao giờ khách khí, sử dụng toàn lực hắt ra, cũng không quay đầu lại, bước đi.

Tần thị co ro trốn đến dưới gốc cây, bụm mặt khóc lên.

Thì ra trong lòng hắn vẫn nhớ kỹ nữ nhân kia, nữ nhân đã chết 10 năm kia.

Nhưng, hắn đã cùng nàng sinh con trai, cũng thu một đứa nha hoàn bên người nàng làm di nương, vì sao hiện tại đột nhiên không muốn chạm vào nàng ?

Là bởi vì nhi tử của nữ nhân kia trở lại sao?

Hay là...

Nước mắt Tần thị bỗng nhiên dừng lại, nàng đưa tay xoa xoa đến chóp mũi, là hương từ cao(kem) mẫu đơn nàng quen dùng để dưỡng thủ tay. Nhưng mới vừa rồi, khi nàng ôm Triệu Duẩn Đình thì rõ ràng ngửi được mùi hoa lan như có như không, Triệu Duẩn Đình cũng không thích quần áo xông hương, trên người lại có hương hoa Lan, chỉ có thể chứng minh hôm nay hắn đến chỗ có loại hương này, hoặc là, chạm vào nữ nhân dùng hương hoa lan...

Tần thị chậm rãi ngồi dậy, nàng nghĩ tới tiếc tối, khi Triệu Doãn Đình khoan thai đến chậm, ngày long trọng như vậy, những năm qua Triệu Duẩn Đình chưa từng đến trễ.

Dung phu nhân?

Tần thị oán hận nắm chặt tay.

~

Trở lại chính viện, Triệu Duẩn Đình thay quần áo khác mới vào mặt đạo.

Hình Lan uyển cách đây cũng không xa, hắn sẽ nhanh chóng đi tới tận cùng, chỉ cần chuyển một chút trên cửa hình tròn đem tay thì có thể đi vào gian phòng của nàng.

Nhưng Triệu Duẩn Đình không lập tức vào ngay, hắn thổi tắt đèn lồng trong tay, đặt ở một bên, sau đó dựa vào trên cửa, ở trong bóng tối ngẩn người.

Hắn có chút không dám thấy nàng, lúc chạng vạng, phát điên với nàng, hắn sợ nàng tức giận.

Kỳ thật hắn càng hy vọng nàng có thể tức giận, bất kỳ một loại cảm xúc nào cũng được, so với kiểu nhìn như ôn nhu kì thực xa cách thông dong bình tĩnh thì vẫn tốt hơn.

Nếu, nếu hắn đứng ở chỗ này một đêm, nàng thật sự có thể có thể ngủ ngon chứ?

Ý nghĩ vừa xuất hiện, Triệu Duẩn Đình lắc đầu cười khổ, hắn choáng váng mới có thể dùng biện pháp như thế thử nàng, nhờ nàng thật sự ngủ không được thì phải làm thế nào?

Có lẽ, thế từ chỉ là không tin hắn, chờ hắn bỏ Tần thị, nàng liền có thể an tâm phải không?

Trong lòng lại dâng lên hi vọng, Triệu Duẩn Đình chuyển động tay nắm, đi vào.

Trong phòng tối đen.

Triệu Duẩn Đình không nghĩ nhiều, lúc đi nàng đã rất mệt mỏi, ngủ trước cũng bình thường. Sờ soạng cởi quần áo, Triệu Duẩn Đình đặt quần áo đặt tại trên mép kháng, lên giường lò, mò chân nàng.

"Hầu gia?" Âm thanh cảnh giác, còn mang theo mệt mỏi khi vừa tỉnh ngủ.

Triệu Duẩn Đình đột nhiên muốn trêu chọc nàng một chút, không nói gì, chỉ dè lên, nàng trốn sang một bên, nhưng rất nhanh lại thuận theo.d.d.l.q.d Triệu Duẩn Đình cảm thấy buồn cười, hôn mặt nàng, thấp giọng hỏi: "Không sợ ta là người xấu sao?" Trong lòng lại vì nàng có thể nhận ra mình mà vui vẻ.

Ninh thị không nghĩ trả lời vấn đề này với hắn, có chút hoang mang hỏi: "Lúc nào rồi?"

"Mới canh hai, Thừa Viễn lấy có thân thể không khoẻ, liền giải tán ... Lan Dung, tay ta lạnh không?" Triệu Duẩn Đình thử thăm dò đưa tay thò vào trung y của nàng, vừa gặp phải, nàng liền co quắp một chút. Triệu Duẩn Đình vội thu tay, nghiêng người ôm nàng, một lát sau, thấp giọng nói xin lỗi: "Lúc chàng vụng ta có chút nóng này, không làm đau nàng chứ?"

Ninh thị ở trong lòng hắn lắc lắc đầu. Hắn hất đồ giá nệm, ném nàng lên trên kháng thì nàng quả thật cho rằng hắn muốn đánh nàng, kết quả hắn chỉ thô bạo xé xiêm y nàng, động tác tuy rằng vội vàng nhưng cũng có thể nhìn ra hắn cố ý áp chế rồi.

Triệu Duẩn Đình nhẹ nhàng thở ra, hôn lên mái tóc dài của nàng, nói: "May mắn không có, nếu không hiện tại chúng ta chỉ có thể nói đến việc đi ngủ." Đưa tay đặt ở trên bụng, cảm thấy độ ẩm thích hợp, hắn đưa tay cởi bỏ xiêm y của nàng. Có vài thứ là bản năng, nàng không thêm chú ý đến hắn, nhưng vào thời điểm đó cũng sẽ có phản ứng chân thật nhất, hiện tại Triệu Duẩn Đình thích nhất cùng thể tử thân thiết, ở cùng một chỗ, cảm thụ thân thể nàng biến hóa, luôn có thể làm cho hắn an tâm.

Thân thể của nàng hắn đã quá quen thuộc, rất nhanh sẽ khiến hoa lan ban đêm nở rộ, nghe nàng phát ra thanh âm kiều mỵ như vậy, tâm đang treo cao của Triệu Duẩn Đình mới có thể hạ xuống. Hắn ở trên người nàng, phía sau, một bên, liên tục không ngừng, chờ nghe nàng cầu xin hắn, cũng chỉ những lúc thế này, nàng mới có thể cầu xin hắn.

Ninh thị biết tâm tư của nam nhân, thật sự không thể chịu đựng được thì nàng cũng không có cố gắng chống cự.

Triệu Duẩn Đình cảm thấy mỹ mãn, ôn nhu giúp nàng lau người, sau đó ôm thể tử thở gấp vào trong ngực nói chuyện: "Đêm nay mẫu thân hỏi con dâu có động tình hay không..."

"Bọn nó mới thành thân không tới ba tháng." Ninh thị nhú mày, thanh âm lạnh xuống.

Triệu Duẩn Đình im lặng cười, thể tử đối người con dâu này thật sự quá thương yêu, "Ừ, ta cũng nói như vậy với nương. Nhưng thời gian trôi qua thật mau, chỉ chớp mắt chúng ta đều sắp làm tổ phụ, tổ mẫu, ta còn nhớ rõ khi Thừa Viễn vừa sinh ra, ta không dám ôm hắn, sau một tháng mới dám chạm vào, nàng cũng không dạy ta, ta đều là vụng trộm nhìn nàng ôm như thế nào, tự mình học được."

Ninh thị cười cười: "Chờ chàng có cháu trai, chỉ cần Thừa Viễn nguyện ý, mỗi ngày chàng ôm cũng không ai ngăn cản chàng."

Triệu Duẩn Đình trầm mặc một lát, xê dịch xuống, nói với nàng: "Lan Dung, ta muốn nàng lại sinh cho ta một đứa, con trai con gái đều tốt. Với bên ngoài thì nói là ta nhận nuôi nghĩa tử, chúng ta nói tình hình thực tế với đứa nhỏ, tin tưởng đứa nhỏ có thể hiểu được sự khổ tâm của cha mẹ. Nếu là nhi tử, ta tự mình dạy hắn, đem hắn giáo dục tốt như Thừa Viễn, nếu là nữ nhi, dù cho tương lai chúng ta rời đi, có Thừa Viễn làm chỗ dựa cho nàng, nàng sẽ có một cuộc sống an nhạ. Lan Dung, nàng nghĩ sao?"

"Thiếp có thể không danh không phận đi theo chàng, nhưng nếu thiếp không thể cho hài tử một thân phận đường đường chính chính, thiếp thà không sinh." Ninh thị rời khỏi tay nam nhân, chuyển đi, "Chàng không phải chúng, sẽ không hiểu được chúng sau khi lớn lên có thể cảm thấy ủy khuất hay không. Hầu gia, nếu chàng muốn sinh đích tử, có thể đi tìm Tần thị, muốn sinh thứ tử, có thể đi tìm 2 di nương, muốn sinh ngoại thất tử(kiểu con ngoài giá thú ấy), ở bên ngoài chuẩn bị một căn nhà là được, thiếp sẽ không nói gì."

"Nàng để ta đi tìm nữ nhân khác?" Triệu Duẩn Đình không thể tin, ngực giống như bị kim đâm. Hắn biết ý nghĩ của hắn thật kỳ lạ, nói sai, nàng có thể trách hắn nói dối, làm gì phải như thế chứ? Chẳng lẽ nàng cho rằng những gì hắn cam đoan đều là giả sao?

"Thiếp chỉ là không muốn làm chậm trễ việc hầu gia sinh con." Ninh thị nhắm mắt lại đáp.

Tiếng nàng khiến người ta nghe không ra vui giận, Triệu Duẩn Đình lại biết nàng không vui, nghĩ tới việc do hắn nói sai, hắn thật cẩn thận đến gần nàng, ôm lấy nàng, nói: "Nàng đừng nóng giận, là ta nói dối. Lan Dung, nàng có biết ta chỉ muốn cùng nàng sinh con, nàng, nàng không nghĩ nếu như nàng thực sự có thì phải làm thế nào sao?"

"Sẽ không có, ta đang uống canh tránh thai." Ninh thị bình tĩnh nói, việc này cũng không cần phải gạt hắn, nàng không thẹn với lương tâm.

Canh tránh thai...

Triệu Duẩn Đình như rơi vào hầm băng, cánh tay đang ôm nàng như là một sự trào phúng, hắn cứng đờ buông ra, lăm bầm hỏi nàng: "Nhiều năm như vậy, nàng vẫn luôn uống nó sao?"

Ninh thị cam chịu.

"Vì sao nàng không nói sớm cho ta biết?"

Khóe mắt như có cái gì đang lặn ra, tâm Triệu Duẩn Đình đã lụi tàn như tro.

Hắn biết thể tử nói đúng, nàng có lý do của nàng, nhưng là vừa nghĩ đến mỗi lần sau khi hắn rời đi nàng đều sẽ uống canh, mà hắn còn đang nghĩ có thể

cùng nàng thân mật mà thỏa mãn, thậm chí ảo tưởng có thể có thêm đứa con nữa, hẳn đã cảm thấy chính mình thật là nực cười, thê thảm tới cực điểm.

"Nàng chưa từng hỏi qua ta." Phía sau không có động tĩnh, Ninh thị mở to mắt, thanh âm không có bất kỳ phập phồng.

Triệu Duẩn Đình ngó ra.

Đúng, từ trước đến nay hẳn không hỏi qua nàng, bởi vì trước giờ hẳn đều không nghĩ tới nàng đối với hắn ác, mà đối với còn mình ác hơn.

Được cũng có phần độc, hẳn thương tâm, thể xác và tinh thần nàng đều bị thương phải không?

Hắn còn nhớ rõ nàng đáng vẻ ôn nhu dịu nhĩ tử giống hắn y đúc, nàng lại không thích trượng phu là hắn, là thích hài tử.

So với việc nàng tự mình cắt đứt việc có thể sinh con, thì chút khổ sở của hắn có tính là gì chứ?

Một lần nữa Triệu Duẩn Đình ôm nàng, chôn vào trong lòng nàng nhận sai: "Lan Dung, là ta có lỗi với nàng, sau khi ở cùng ta nàng chưa từng trải qua ngày lành nào cả. dđlqd Canh kia có khó uống hay không? Đừng uống nữa, về sau đều đừng uống nữa, nàng chờ, tương lai ta có thể cho đứa nhỏ một danh phận, từ giờ đến lúc đó ta sẽ không chạm vào nàng, ta không chạm vào nàng..."

Hắn thật khốn kiếp, hắn vẫn luôn là tên khốn kiếp, tự cho rằng mình đối xử tốt với nàng, thật ra luôn luôn làm tổn thương nàng.

Nước mắt nam nhân làm ướt trung y, dán ở trên người có chút lạnh, Ninh thị thở dài, ôm lấy đầu hắn, nhẹ nhàng nói: "Chàng không cần phải làm như vậy, thiếp có Thừa Viên đã thỏa mãn, cũng không trách gì chàng, chàng cũng không phải cố ý. Hầu gia, chàng thật sự không cần làm gì nữa, chúng ta đều sắp được làm tổ phụ tổ mẫu, sinh thêm làm gì? Cứ như vậy đi, đợi Thừa Viên sinh trai gái, chúng ta dô tôn tử tôn nữ là được."

Triệu Duẩn Đình cũng không luống cuống lâu lắm, từ trong ẩm áp khoan dung, từ trong ngực nàng ngẩng đầu, ngược lại ấn thê tử vào trong ngực hắn.

Hắn không cần nàng phải làm theo hắn, hắn muốn nàng chân chính sống thật vui vẻ, tôn tử tôn nữ hắn muốn, trai gái hắn cũng muốn.

"Lan Dung, ta sẽ không để cho nàng đợi quá lâu."

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Chương 61.1

Ở bên kia, sau khi Triệu Trầm dẫn thê tử rời đi, cũng không trở về phòng nay, mà đến phía sau Vọng Trúc hiên.

Nơi đó có một mảnh rừng trúc xanh um tươi tốt.

Lúc này gió đêm đã hơi lớn, A Kết không rõ Triệu Trầm kéo nàng tới nơi này làm gì, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Quá lạnh, chúng ta trở về đi."

Triệu Trầm đương nhiên sẽ không để cho thê tử bị nhiễm gió lạnh, ôm lấy nàng đi vào trong rừng trúc, cuối cùng dừng lại trước một căn phòng nhỏ làm từ trúc. D.d.l.q.d Hai vợ chồng dặt tay đi vào, Triệu Trầm treo đèn lồng trong tay đèn lồng lên giá, gió từ cửa sổ thổi tới, đèn lồng lung lay, có chút cảm giác lạ.

Đệm chần trên giường trúc mỗi ngày đều có nha hoàn quét tước để phòng khi chủ tử lại đây, bởi vậy Triệu Trầm trực tiếp ngồi lên, ôm thê tử đang tò mò đánh giá trang hoàng trong phòng đến trên đùi.

Hắn thay nàng cởi giày, A Kết nhịn không được nghi ngờ nói: "Đêm nay nghỉ ở đây sao?"

"Không phải, chỉ ở chỗ này ngồi một lát, trò chuyện." Triệu Trầm dùng chần bông gói nàng thật kỹ, sau đó hé mở cửa sổ, hai người cùng nhau nhìn ra phía ngoài.

Trong rừng đen như mực, cái gì cũng không có, ngược lại chỉ thấy gió lớn tập kích.

Triệu Trầm lập tức hạ cửa sổ để xuống, ôm nàng hỏi: "Ở trong đình thái phu nhân đã nói gì với nàng?"

A Kết lắc đầu, dựa vào hắn vai nói: "Còn có thể nói cái gì, chính là khuyên thiếp cho chàng thêm người, thiếp đều đồng ý, nói lúc nào có điều kiện thì khuyên chàng." Tiếng nói nhẹ nhàng, rõ ràng đang trêu ghẹo.

Triệu Trầm thorn nàng một cái, cắn lỗ tai của nàng: "Một mình nàng đã quá đủ, sao lại có tâm tư nghĩ thêm người khác?"

Lỗ tai A Kết ngứa, lòng cũng ngứa, quay đầu trốn hắn, trong lòng ngọt ngào. Nàng thích người này bám mình, cũng thích nghe hắn nói những lời xấu hổ

nhưng cũng khiến người ta không chế không được, cảm thấy vui vẻ. Nhưng khi Triệu Trầm bắt đầu động thủ động cước thì A Kết đề lại tay hấn, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Về trong phòng lại nói, người tới thì làm thế nào?"

Triệu Trầm cười nằng ngừ quá nhiều, "Tối lửa tắt đèn, bên này làm sao có thể có người chứ?" Nói xong vén vạt áo nằng lên lần vào đai lưng, khàn giọng nói: "A Kết, ta nói muốn dạy nằng ngồi trung bình tấn, giờ liền dạy nằng, nằng phải học thật tốt."

A Kết giữ tay hấn không muốn học, nhỏ giọng cầu xin hấn, cuối cùng người vẫn bị chuyển đi, mặt hướng cửa sổ, bị hấn đỡ eo, ngồi xổm trước người hấn, thật sự là ngồi trung bình tấn, nếu quần nằng còn ở đó. Hai tay chống cửa sổ, trên đùi A Kết đau xót, quay đầu cầu xin hấn: "Đừng như vậy được không, thiếp thật sự..." Nói chưa nói xong, lập tức bị hấn đè xuống, tim A Kết suýt nữa nhảy ra khỏi ngực, cánh tay rời đi cửa sổ, thân mình ngã vào trên người hấn, không thể động dậy.

Triệu Trầm hôn cổ nằng, chờ nằng trở lại bình thường, chậm rãi đỡ lấy người, kiên nhẫn khích lệ nói: "A Kết đứng dậy thử xem..."

Làm sao A Kết đứng dậy, nếu không phải phía trước có vách tường cản chân, nằng đều muốn vron thẳng chân, chỉ là tư thế như vậy, nằng đẩy hấn không ra cũng không cách nào ôm hấn, ngồi ở trên người hấn, như là đồ chơi làm bằng đường cấm ở trên giá gỗ.

"Thả thiếp xuống." A Kết hận đến mức nện chân của hấn.

Nằng gõ hấn chân chỉ có thể mang đến chấn động nhẹ, Triệu Trầm âm thầm hưởng thụ, hai tay lại duỗi trụ vững bản thân. A Kết vốn dựa vào hấn, Triệu Trầm vừa đi nằng vội vã ôm lấy chân hấn. Cầu xin hấn không được, biết nam nhân muốn chê cười nằng, A Kết bắt đầu gối hấn, đỡ chân hấn định đứng lên. Trên đùi thật sự không có sức lực, nhưng cứ ngồi như vậy thực khó chịu, A Kết cắn môi không để cho mình phát ra âm thanh, từng chút đứng lên.

Nằng vừa muốn rời đi, Triệu Trầm lại tại lúc hai người sắp chia lìa ôm lấy nằng, "A Kết, thân thể nằng quá yếu, ta còn muốn dạy nằng cưỡi ngựa, nhưng chân nằng chỉ có chút lực, làm sao có thể cưỡi ngựa?"

"Cưỡi ngựa" hai chữ nói được đặc biệt rõ ràng.

A Kết che miệng, căn bản nói không ra lời, kị(cười) cái gì mã(ngựa) chứ, không bị nhân kị(cái này chắc m.n tự hiểu nhĩ) nằng liền cảm ơn trời đất(ta để nguyên vì A Kết đang chơi chữ).

Nhưng mà Triệu Trầm đối với nằng vẫn rất tốt, chiến đến một nửa thì thay đổi vị trí với nằng, dạy nằng cưỡi thế nào.

Một khi hấn ép buộc thì không ngừng được, huống chi tháp trúc này lại có tiếng vang hơn so với giường đất, chi dát chi dát, trong phòng nhỏ an tĩnh lại thêm quanh quẩn, làm cho nằng vừa thẹn vừa khấn trương, không ngừng cầu hấn nhanh lên kết thúc, đặc biệt trợ hứng. Triệu Trầm tự nhiên không chịu dễ dàng dừng chiến, "A Kết, nhanh cho ta sinh nhi tử đi, ta muốn cùng nằng sinh nhi tử!"

A Kết khóc, đánh hấn cắn hấn, nếu muốn nhi tử, ngược lại là hấn cho nằng a, vẫn ép buộc làm cái gì?

Trong lúc vô tri vô giác, cửa phòng trúc đột nhiên bị cái gì đụng vào.

Kích thích này vượt khỏi dự liệu, vừa lúc Triệu tướng quân lần nữa phá tầng tầng cổng thành, thân thể A Kết run lên, bị bại rồi tình rồi mù.

Mà Triệu Trầm so với nằng thì bình tĩnh hơn, tạm thời đình chỉ thể công, nghiêng tai lắng nghe.

Hơi thở A Kết mong manh, muốn đánh hấn cũng không có sức: "Đi xuống..." Đều tại hấn, hại nằng mất mặt, việc này bị người bên ngoài truyền đi, nằng phải sống thế nào?

Triệu Trầm hôn nằng vỗ về, quay đầu, thấp giọng hỏi: "Ai?"

Không có người đáp lại, chỉ có tiếng bước chân nhẹ, A Kết khóc, dùng sức đẩy hấn. Triệu Trầm không có cách nào, vừa muốn đi xuống, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu quen thuộc, mà tiếng bước chân cũng càng rõ ràng, ở chỗ cửa nhích tới nhích lui, còn có tiếng của cái đuôi quét vào cánh cửa.

A Kết choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Chương 61.2

Triệu Trầm cười đến mức tinh thần bình sĩ suốt ngã, hung hăng chiến thêm mấy hiệp mới bế thê từ nhất như chuột dẫy, "Là ô ô, xem nàng sợ tới mức nào kia, ta đã nói muộn như vậy sẽ không có người còn gì?"

A Kết cực kỳ xấu hổ, chôn đầu vào vai hấn không nói gì. Sau khi bọn họ đi vào kinh thành, hai mẹ con ô ô liền được nuôi dưỡng tại trong vườn, có người nuôi nấng, ai biết ô ô như thế nào mà hơn nửa đêm dạo tới nơi này?

Triệu Trầm lại rất hài lòng trước sự ngạc nhiên này, bởi vì hai người đều mặc xiêm y, không sợ lạnh, hấn ôm người đến trước cánh cửa, vừa ức hiếp nàng lại vừa dỗ nằng: "A Kết, ô ô nhớ nằng, nằng mau cùng nó trò chuyện."

Có lẽ là hấn nháo tạo ra động tĩnh hấp dẫn ô ô, ô ô ngoài cửa thê mà lại càng thêm vui sướng đung đến cánh cửa, trong miệng phát ra tiếng kêu giống như muốn đi ra ngoài chơi.

Mặc dù là chỉ hươu, nhưng A Kết cũng có chút không chấp nhận làm chuyện này trước mặt hươu, các loại lời hay đều nói đã nói ra, cầu xin Triệu Trầm nhanh chóng buông nàng ra, hoặc là trở lại trên tháp trúc cũng được a. Triệu Trầm thích nhất nhìn dáng vẻ nàng bị mình khi dễ, làm sao có thể để nàng như nguyệt chứ? Cho đến lúc ô ô vẫn không đợi được chủ nhân lộ diện, vẫy đuôi đi, hấn vẫn còn ở trên chiến trường đỏ mồ hôi như mưa.

Sau khi xong chuyện, A Kết mệt mệt đến ngón tay cũng không muốn động, trên người Triệu Trầm lại có thêm vài cái dấu răng và dấu ngón tay, lúc ấy không cảm thấy gì, hiện tại bình tĩnh trở lại, đau rất.

"A Kết, nàng có biết suốt nửa nằng mưu sát phu quân không?" Ôm thê từ đi trở về thì Triệu Trầm nhỏ giọng oán trách.

Đáng tiếc A Kết nhất định không nghe được, đã nặng nề thiếp đi từ sớm.

Triệu Trầm đi càng thêm chậm, khi đặt người vào trong ổ chăn ấm áp của bọn họ thì hai cái cánh tay đều mỏi nhừ.

Nhưng nhìn nàng ngủ ngon như vậy, mặt cười như nhuộm ánh bình minh, mặt mày cũng thỏa mãn giãn ra, Triệu Trầm không tự chủ cười.

Bên ngoài gió lạnh gào thét, trong phòng hai vợ chồng ôm nhau đi vào giấc mộng, một đêm ngủ ngon.

Lúc tỉnh lại, đã là năm mới.

Ngoài cửa sổ, tiếng pháo rung trời, A Kết mở to mắt, liền thấy nam nhân đối diện ôn nhu nhìn nàng.

Nàng chớp chớp mắt, đột nhiên nhớ đến chuyện hoang đường tối hôm qua, một đôi mắt đào hoa bởi tức giận trở nên sáng ngời rung động lòng người, "Chàng..."

Triệu Trầm giống như đã đợi giờ khắc này từ trước, nàng mới há mồm, hấn liền nhanh chóng hôn lên môi nàng.

A Kết sùng sốt, nghe nam nhân dựa vào sát tai nàng nói: "A Kết, hôm nay là mừng một tháng giêng, vì phu chúc tết nàng trước, chúc nàng đạt thành ước nguyện suốt cả năm, sớm sinh quý tử, con cháu cả sảnh đường."

Nói xong, hấn ngẩng đầu, cười, nhìn nàng.

Hấn dùng những lời này chặn miệng nàng, làm sao A Kết có thể mắng hấn?

Nàng trừng mắt nhìn hấn một cái, xoay người chuẩn bị mặc quần áo.

Triệu Trầm kéo nàng trở về, dựa vào trán nàng, hỏi: "Sao nàng không chúc tết ta?"

A Kết mím môi, đâm bộ ngực hấn, từng chữ từng chữ nói: "Chúc chàng thắng chức rất nhanh, lên thẳng mây xanh." Bận tới mảy tới mặt rớt cuộc không có tâm tư làm loạn!

"Còn gì nữa không?" Triệu Trầm không hài lòng lắm.

A Kết đỏ mặt, thân mình chậm rãi hạ dãi đi, trán tựa vào bộ ngực hấn, thanh âm như có như không: "Cũng chúc chàng, sớm được quý tử, trai gái đủ đây..."

Hấn mong muốn, làm sao nàng không muốn?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chương 62.1

Mồng hai tháng giêng là ngày nữ nhi xuất giá về nhà mẹ đẻ, nếu như không có chuyện gì cô dâu nào cũng sẽ trở về, đã gả nhiều năm, nếu nhà chồng không còn, cũng sẽ về nhà mẹ đẻ đoàn tụ.

Lâm gia ở xa, tại Đẳng Châu, A Kết có tâm vô lực, Triệu Trầm lo lắng thê tử ở hầu phủ nhớ nhà, liền thương lượng với Ninh thị, mấy người cùng nhau đi Quách gia. Ninh gia không ở kinh thành, Ninh thị cùng Quách phu nhân đều chỉ có thể ở trong nhà, cả gia đình tụ tập chung một chỗ trò chuyện với nhau, tiện xoá đi ưu tư phiền muộn.

Thương lượng xong, Triệu Trầm đến xin phép thái phu nhân, chỉ là làm cho có lệ.

Trường tôn cho nàng mặt mũi khắp nơi, thái phu nhân đương nhiên không thể làm hấn mất hứng, chỉ bảo hấn trở về sớm một chút: "Qua năm mới, trong nhà đi con cũng nhiều việc, đừng làm phiền họ quá." Quách gia, Quách Nghị là thành ngữ thành bình mã tư chỉ huy sứ, Quách Tử Kính tuổi còn trẻ đã là ngự tiền thị vệ thống lĩnh, hai nhà giao hảo chỉ có lợi không có hại.

Triệu Trầm đồng ý, hàn huyên vài câu rồi trở về Vọng Trúc hiên.

A Kết đã chuẩn bị xong, đang kiểm tra quà tặng mà Tường ma ma giúp nàng chuẩn bị trong ngày lễ.

Nàng trải qua năm vừa rồi không được coi là thoải mái, đưa quà tặng trong ngày lễ chính là điều nàng phải học. Thân thích xa gần của Triệu gia, đồng liêu (người cùng làm việc) với Triệu Dẫn Đình, những người này quà lễ năm trước đều do Ninh thị giúp Triệu Dẫn Đình xử lý, lúc Ninh thị chuẩn bị có gọi nàng qua, đối chiếu với danh mục quà tặng năm trước, giảng giải cận kề cho nàng nghe. Chẳng hạn như cho cùng một nhà, vì sao năm trước nhiều năm nay ít đi, trong đó thường thường có khả năng dính tới việc chức quan của nam nhân thay đổi, hoặc thay đổi đẳng phái trong triều.

Lần đầu tiếp xúc với những việc phức tạp như vậy, A Kết thật sự cố hết sức, nhưng nàng nhớ kỹ một câu của Triệu Trầm, Hầu phủ này tương lai đều là của nàng, hiện tại có mẹ chồng hỗ trợ, đội tương lai mẹ chồng già đi, không còn có ai có thể dạy nàng, không phải nàng muốn một mình tự đảm đương sao? Nàng xuất thân ở nông thôn xem như bước khởi đầu thấp, may mắn có mẹ chồng săn sóc, lại có tướng công cổ vũ nàng, cũng có Tường ma ma có thể tin giúp đỡ, nhiều người giúp nàng như vậy, đương nhiên nàng muốn mau chóng tự mình làm được việc.

Triệu Trầm thấy nàng ở nơi đó vội vàng, cũng không quý nhiều nàng, ngồi trên ghế khẽ cười, nhìn nàng.

Ở trong mắt hấn, thê tử giống như là chim non, hấn chăm sóc nàng, bảo vệ nàng, nhìn nàng từng chút trưởng thành, chờ nàng cùng hấn sóng vai bay lượn.

Tất cả đều chuẩn bị xong xuôi, hai vợ chồng đi Hình Lan uyển, Ninh thị cũng không cần chuẩn bị gì, đội mũ che lên liền xuất phát.

Đến cửa Quách gia, vừa vặn không khéo, lại đúng lúc Quách nhị phu nhân Hứa thị dẫn nữ nhi cũng muốn về nhà mẹ đẻ. Nhị lão gia Quách Kỳ đã đỡ nữ nhi Quách Bảo Yên lên xe, thấy thê tử đột nhiên dừng lại nhìn về phía xe ngựa bên phía kia, không khỏi hỏi: "Làm sao?"

Hứa thị nhẹ giọng nói: "Đó là anh trai con đi và chị dâu của Bảo Châu tới, chúng ta lên tiếng tiếp đón."

Quách Kỳ không hề nghĩ ngợi liền đồng ý.

Không giống huynh trưởng Quách Nghị, Quách Kỳ từ nhỏ chưa từng trải qua nhiều đau khổ. Chuyện lớn đã có huynh trưởng gánh vác, trong nhà phụ thân lại không có nhiều tình lực quản hấn, hấn liền trở thành kẻ chơi bời lêu lổng, thường thường đi ra ngoài cùng người ta du sơn ngoạn thủy, đá cầu cười ngựa, sinh cao lớn tuấn lãng, tính tình lại mềm mại hơn. Sau khi thành thân thấy thê tử mọi chuyện đều có bài bản, vừa lúc hấn cũng lười phí sức nghĩ đến những kia việc vặt, liền cái gì cũng đều nghe theo thê tử.

Triệu Trầm nhìn thấy vợ chồng bọn họ, nói khẽ với trong xe một câu, đến trước cửa Quách phủ trực tiếp xuống ngựa, chào hai người.

Ánh mắt Hứa thị nhìn chăm chăm vào xe ngựa Triệu gia, cười nói: "Tức phụ của con đâu? Gọi nàng lại đây, để Bảo Yên chào tẩu tử của nàng." Nhiều ngày nay việc Triệu gia cưới dâu bao gồm thân phận Lâm gia gần như truyền khắp kinh thành, Hứa thị muốn đánh nghe chuyện mà người khác không biết, ra khỏi cửa dễ làm đề tài câu chuyện.

Triệu Trầm cười nhạt trả lời: "Nội tử không quen ngồi xe ngựa, mỗi lần sau khi dùng xe đều phải chậm chút mới có thể đi ra ngoài, bá phụ bá mẫu là muốn đi Huệ An hầu phủ phải không? Bá phụ bá mẫu xuất phát trước đi, ngày khác chúng ta cùng nhau đến chúc tết." Trong lòng lại cười lạnh, nếu là đề nữ nhi chúc tết thê tử của hấn, sao không thấy nàng gọi Quách Bảo Yên xuống dưới? Cứ như vậy muốn thê tử của hấn xuống xe, là đội thê tử lại đây, sau đó mới gọi Quách Bảo Yên ở trên xe chúc tết thê tử sao?

Không thể nhìn thấy người, Hứa thị không vui, có ý muốn đến chỗ xe ngựa Triệu gia nhìn, Quách Kỳ nhìn ra tâm tư của bà, cũng không đột ngột chặn ở trước người của bà, cười nói với Triệu Trầm: "Đi, chúng ta đi trước, các con cũng mau vào đi thôi, di con đã chờ từ sớm." Thê tử làm mồm nói nhiều hấn biết rõ, chỉ là hôm nay Triệu Trầm rõ ràng không muốn gần gũi với nhà mình, bọn họ cần gì phải chọc giận người ta?

Hấn đã mở miệng, Hứa thị cũng không nói gì nữa, cười dạn dỏ Triệu Trầm hai câu, xoay người lên xe ngựa.

Trong xe ngựa, qua khe hở, Quách Bảo Yên vẫn lặng lẽ nhìn mỹ nam tử cao ngất anh khí (khí khái anh hùng) lại có ngũ quan (5 cơ quan: tai, mắt, miệng, mũi và thân mình) tuấn tú ở bên ngoài, nghe được mẫu thân lên xe, nàng mới nhanh chóng ngồi thẳng, trong lòng xoay quanh một thứ tình cảm phức tạp.

Lâm thị dù đẹp, xuất thân vẫn không xứng với hấn ...

Xe ngựa đột nhiên lung lay một chút, bức màn đóng đưa theo, Quách Bảo Yên không tự chủ được lại liếc nhìn ra ngoài. Xe ngựa nhà mình đi về phía trước, mà người nọ cũng không chút do dự xoay người, đi về phía sau, sườn mặt đẹp tựa ngọc thạch.

Triệu Trầm cũng không biết trong xe ngựa đang rồi đi có người âm thầm đánh giá mình, hần cười đi đến trước xe ngựa Triệu gia, đỡ mẫu thân và thê tử xuống dưới. Ba người vừa đi được vài bước về phía hậu phủ, bên trong đã truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, còn có tiếng Quách Từ Kính có vẻ không vui khuyên bảo, "Đừng chạy Bảo Châu!"

Lời còn chưa dứt, Quách Bảo Châu đã chạy đi ra, nhìn thấy bọn họ, ánh mắt cong lên, cười hi hi chúc tết với ba người, sau đó khoác lên cánh tay A Kết, "Tẩu tử, các người tới rất trễ a, biết các người hôm nay đến đây, ta đã đứng chờ từ sớm."

Quách Từ Kính cười lạnh: "Phiền muội nghĩ ra lời nói hay, là ai thà không ăn điểm tâm cũng không muốn dậy vậy?"

Lời nói dối có thiện ý bị phá hoại, Quách Bảo Châu bĩu môi, hung hăng trừng mắt nhìn huynh trưởng.

Quách Từ Kính không để ý đến nàng, cung kính hành lễ với Ninh thị, Ninh thị cười, nhận từ tay Vãn Mai 2 phong hồng, chia ra giao cho cháu trai và cháu gái. A Kết cũng chuẩn bị một cái, giao cho Quách Bảo Châu, sau đó nhìn Triệu Trầm, thấy Triệu Trầm không có động tĩnh gì, nàng có chút bất đắc dĩ, vẫn là cúi người thi lễ với Quách Từ Kính.

Mặc kệ Triệu Trầm có đồng ý thừa nhận hay không, Quách Từ Kính cũng là huynh trưởng của bọn họ.

Quách Từ Kính nhận lễ của A Kết, đưa hồng đã chuẩn bị cho đệ muội ra, vừa vươn tay, bị Triệu Trầm tay mát lạnh lẹ đoạt mất, nhàn nhạt nói: "Tiêu pha rồi."

Động tác bất ngờ, ai cũng không đoán được.

A Kết có chút không hiểu vì sao Triệu Trầm muốn cướp, Quách Bảo Châu ánh mắt chuyển chuyển, đến gần bên tai nàng nhỏ giọng nói: "Tẩu tử, muội thấy di huynh là không muốn tẩu nhận đồ của nam nhân khác đâu, dù cho người nọ là ca ca muội, hắc hắc, di huynh thật nhỏ nhen..."

A Kết lập tức đỏ mặt, lặng lẽ liếc Triệu Trầm, tướng công của mình, thật sự nghĩ như vậy sao?

Lại thấy Triệu Trầm nghiêng đầu nhìn về cửa chính Quách phủ, mặt không chút thay đổi, chỉ có bên tai hơi hơi phấp phồng.

A Kết rũ mắt, trong lòng ngọt ngào lại còn thêm xấu hổ.

Quách Từ Kính nhìn thần tình biến hóa nhìn của hai vợ chồng, chỉ cảm thấy buồn cười, không so đo Triệu Trầm bá đạo vô lễ, đưa tay mời bọn họ vào cửa.

Các nữ quyến ở tại trong phòng nói chuyện, Triệu Trầm theo Quách Từ Kính đi bên ngoài.

Mấy ngày nay thời tiết cũng không tệ, ánh nắng tươi sáng, chiếu lên trên người ấm áp.

Quách Nghị không ở nhà, Quách Từ Kính mời Triệu Trầm đến tiền sảnh uống trà.

Hai người đều không phải là người nói nhiều, trong thính đường to lớn hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có ngẫu nhiên mỗi lúc nam nhân buông ly trà, mới có thể phát ra tiếng vang nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chương 62.2

Cuối cùng vẫn là Quách Từ Kính mở miệng trước, "Năm nay là năm đầu tiên sau khi Hoàng Thượng đăng cơ, năm sau triều đình sẽ có thay đổi, thị vệ trong cung cũng sẽ đổi một nhóm người. Đầu tháng ba Hoàng Thượng đi bãi săn Mộc Lan tổ chức hội săn bắn mùa xuân, đến lúc đó sẽ cho gọi đệ tử tôn thất (con cháu hoàng tộc), công khanh (tam công cửu khanh chỉ các tước hầu), cùng với anh hào trong nhà Quan viên chính ngũ phẩm trở lên đồng hành, từ đó chọn lựa ra người nổi bật tiếp nhận chỗ trống của thị vệ."

Trên mặt Triệu Trầm không có gì thay đổi, việc này hẳn đã từ trong miệng phụ thân biết được, nhưng cũng biết Quách Từ Kính là có ý tốt với mình, bởi vậy buông ly trà, nghiêng đầu nhìn hần, ý bảo hần cứ tiếp tục nói.

"Hai ngày trước Hoàng Thượng tiết lộ cho ta, nói là hữu thống lĩnh ngự tiền thị vệ và Kim Ngô tiền vệ chỉ huy sứ sẽ thay đổi người, hai chỗ trống này đều

là chức chính quan tam phẩm, cũng là phẩm cấp cao nhất trong các vị trí thị vệ còn trống lần này, người chắc cũng rõ ràng?"

Triệu Trầm gật đầu: "Ngự tiền thị vệ tùy lúc đều hộ vệ bên cạnh Hoàng Thượng, là chức quan được xem trọng nhất trong đội ngũ thị vệ bảo vệ Hoàng Thượng, tổng cộng sáu mươi người, chia ra do tả hữu thống lĩnh dẫn đầu thay phiên tùy giá. Kim Ngô vệ phụ trách thủ vệ hoàng thành, hỗ trợ Hoàng Thượng. Hoàng Thượng ở tại kinh, Kim Ngô vệ chỉ cần thủ hộ hoàng thành, Hoàng Thượng xuất hành, Kim Ngô vệ cũng sẽ phân công người tùy giá."

"Vậy người muốn vị trí nào?" Quách Tử Kính há hốc mồm. Đương nhiên, hắn dám hỏi như vậy, không phải nói mình có bản lĩnh giúp Triệu Trầm thu xếp hoặc là mù quáng tin tưởng thân thích nhà mình nhất định có thể dễ dàng đạt được như trở bàn tay, mà là sau khi Triệu Trầm hỏi kinh, hai huynh đệ đã ngẫm bàn bạc vài lần, nhiều lần đều là hắn bại trận. Bại bởi đi đệ còn nhỏ hơn mình bốn tuổi đương nhiên không phải chuyện vui vẻ, nhưng Quách Tử Kính cũng không sợ mất mặt. Triệu Trầm một đường chịu khổ, hẳn so với người bên ngoài nhất định càng cố gắng, mà Triệu Duẩn Đình mời sư phụ cho trưởng tử, cũng là có thể gặp mà không thể cầu.

"Trong lòng người đã có quyết định phải không?"

Triệu Trầm cười cười, biết Quách Tử Kính là muốn biết phán đoán của mình, cũng liền thấp giọng đáp: "Tuy rằng cấp bậc giống nhau, nhưng ngự tiền thị vệ tả, hữu thống lĩnh thường đi bên cạnh Hoàng Thượng, không thể nghi ngờ, càng được Hoàng Thượng tín nhiệm, chính vì vậy, Hoàng Thượng không có khả năng đưa hai chức vị quan trọng này cho người một nhà. Gia phụ cùng đương chính là một ví dụ, nhưng bọn hắn một văn một võ, Hoàng Thượng dùng có thể yên tâm. Nếu như chúng ta chiếm hai vị trí thị vệ thống lĩnh, một khi có người muốn âm mưu phản nghịch, thuyết phục được người trên cơ bản cũng tương đương với có thể thuyết phục ta, Hoàng Thượng không thể không phòng, cho nên ta không có lựa chọn, chỉ có thể làm Kim Ngô tiền vệ chỉ huy sứ. Cái này còn phải xem Hoàng Thượng đến cùng có dám dùng ta."

Kim Ngô tiền vệ thủ vệ hoàng thành, hoàng thành là nơi Hoàng Thượng cùng đám quan lại, hoàng tộc bắt đầu cuộc sống hàng ngày, cũng là chức vị quan trọng.

Nghe hắn giải đáp, trong lòng Quách Tử Kính vui mừng, khoe miệng cũng lộ ra nụ cười, trấn an nói: "Yên tâm, Hoàng Thượng là minh quân, phi đa nghị chi nhân (dùng người không nghi ngờ người)."

Kỳ thật Triệu gia ở trong lòng Đường Văn đế có ưu thế rất lớn. Lúc trước khi Triệu Duẩn Đình đi theo Đường Văn đế đã nói rõ ràng tất cả vấn đề trong nhà, xem như được ăn cả ngã về không, có chuyện Ninh thị giả chết, Đường Văn đế muốn sửa trị Triệu gia tùy lúc đều có lấy cớ, đồng thời, Triệu gia có cái thóp này, sẽ không phản bội Đường Văn đế, Đường Văn đế tự nhiên dùng người sẽ yên tâm, chỉ cần Triệu Trầm đủ xuất sắc, ngự tiền thị vệ thống lĩnh cũng không phải không có khả năng. Hẳn trước nhắc nhở Triệu Trầm không muốn chết mà nhìn chằm chằm thị vệ thống lĩnh, chỉ là sợ hắn hi vọng quá lớn mà làm sai cũng lớn, may mắn là Triệu Trầm hiểu rõ.

Nói xong việc này, Quách Tử Kính lại cùng Triệu Trầm bàn luận về một ít đệ tử xuất sắc khác ở kinh thành, đầu tiên chính là nhắc tới Đường Anh, "Đường Anh cay nghiệt, đạo đức cá nhân không được tốt lắm, nhưng những điều này đối với huân quý tại kinh thành cũng không tính là sai lầm lớn. Võ công của hắn có lẽ không bằng người, hơn người ở chỗ hắn là con cháu hoàng gia, nếu hắn thắng, trên mặt Hoàng Thượng cũng rạng rỡ. Còn nếu cuối cùng, là người cùng Đường Anh tranh đoạt ngôi đầu bảng, muốn thua muốn thắng do chính người quyết định."

Thắng Đường Anh cũng chưa chắc có thể lấy được vị trí thị vệ thống lĩnh, thua, vị trí Kim Ngô tiền vệ chỉ huy sứ cũng chạy không thoát, còn có thể làm cho mặt rồng vui mừng.

Mà sự lựa chọn này, chỉ có thể do Triệu Trầm tự định lấy.

~

Thẩm thoát đã đến buổi trưa, muốn mở tiệc rồi.

Tổng cộng sáu người, đơn giản ngồi một bàn.

Quách phu nhân hỏi nhi tử, "Con cùng Thừa Viễn đã nói cái gì?"

Sự tình không cần gì giấu giếm, Quách Tử Kính nói đơn giản về hai vị trí thị vệ, chỉ nói chức vụ từng người, còn những thứ rắc rối trong đó không nhắc nửa lời. Những chuyện suy tính này nên để nam nhân, mẫu thân, đi cùng mọi người biết kết quả là được, dù sao đều là chuyện tốt, không quá phân biệt, sán sán như nhau.

Ninh thị cũng không quá chú ý việc này, nhi tử đã sớm có thể một mình đảm đương việc của bản thân, con đường làm quan phải đi thế nào, trong lòng hắn hiểu rõ.

A Kết thì ngược lại, thấp thỏm nhìn trượng phu. Nghe cách nói của Quách Tử Kính, hai chỗ trống này phải là hai người trong đám tuần kiệt, nàng biết Triệu Trầm rất xuất sắc, nhưng nhiều người như vậy, hẳn thật sự có thể thắng sao? Thắng, nàng đương nhiên vui vẻ, thua, nàng cũng sẽ không cảm thấy Triệu Trầm không tốt, chỉ là lo lắng trong lòng trượng phu không thoải mái.

Triệu Trầm liếc mắt liền nhìn ra thê tử đang suy nghĩ cái gì, sau khi trở lại Vọng Trúc liền ôm nàng hỏi: "Như thế nào, sợ tướng công của nàng không sánh bằng bọn họ?"

A Kết nào dám thừa nhận, muốn nói sang chuyện khác lại thất bại, đành phải uyển chuyển nói: "Ồ trong mắt thiếp, chàng, chàng chính là tốt nhất."

Nàng có thể nói ra loại lời này đã thập phần khó có được, Triệu Trầm không bức nàng, hôn nhẹ hai cái, nói: "Các nàng ở trong phòng nói chuyện gì, nhìn

nàng thật vui vẻ, nói cho ta nghe một chút."

A Kết nhẹ nhàng thở ra, nhỏ giọng kể cho hắn: "... Bảo Châu nói rằng trước và sau ngày mười lăm tháng này ở trong thành không cấm đi lại ban đêm, nàng hỏi thiếp có muốn cùng đi ngắm đèn đêm hay không."

"Không đi!" Triệu Trầm trả lời như đinh đóng cột.

Thật ra A Kết muốn đi, hơn nữa Triệu Trầm đối với nàng tốt như vậy, nàng cũng không ngờ tới hắn lại trực tiếp cự tuyệt. Lúc này, mắt choáng váng, vui vẻ trên mặt nhanh chóng bị kinh ngạc thay thế, vậy mà còn muốn giả vờ không để ý, hạ mắt nói: "Đúng, trên đường nhất định sẽ rất loạn, ở nhà nhìn thì tốt rồi."

Triệu Trầm bị nàng làm cho bật cười, cắn cắn lỗ tai thê tử: "Thật sự tin rằng ta không muốn nàng đi ra ngoài giải sầu sao? Ngốc, ta không cho nàng đi cùng Bảo Châu, bởi vì nàng phải đi cùng ta, là hai chúng ta, nhưng mà nếu nàng muốn cùng Bảo Châu đi thì ta nghe lời nàng."

Thì ra hắn nghĩ như vậy, A Kết đỏ mặt vì hiểu lầm suy nghĩ trượng phu.

Nàng cúi đầu, xấu hổ, Triệu Trầm ôm người đặt ngang trên kháng, chậm chậm nhẹ nhàng hôn lên, "A Kết nàng còn chưa nói, đến cùng là muốn đi với ta hay đi cùng Bảo Châu đây?"

Trước đó hắn cố ý nói một nửa để gạt nàng, A Kết quay đầu trốn, thờ gấp hỏi: "Nếu thiếp nói muốn đi cùng Bảo Châu thì chàng có ngăn lại không?"

"Không ngăn cản, nhưng nàng phụ tấm lòng của ta, ta sẽ khiến nàng ba ngày không xuống được giường!" Triệu Trầm ôn nhu nói xong lời uy hiếp, lập tức ngăn chặn miệng nàng, quyết định đêm nay để thê tử ném thư lợi hại, tránh cho nàng quyết định sai.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Chương 63.1

Màn đêm buông xuống, đèn được thắp sáng, bên trong Vọng Trúc Hiên mọi người đang chuẩn bị cho chủ tử đi ngắm đèn.

Triệu Trầm không mang bọn nha hoàn đi ra ngoài nên đám người Tường ma ma cũng không có chuyện gì cần làm, chỉ phân công hai người ở lại giữ phòng, chờ các chủ tử trở về rồi hầu hạ. Tường ma ma đang nói chuyện thì trong phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu sợ hãi bị đè nén, ánh mắt của nàng đảo qua, thấy bọn người Lục Vân đỏ mặt cúi đầu, hải lòng gật gật đầu, dẫn các nàng đi ra ngoài.

Đại thiếu gia tuổi trẻ khí thịnh, thường xuyên hồ nháo, bốn nha hoàn biết ý nên xem như không tặc. Đối với những phủ khác, chuyện nha hoàn bò lên giường chủ tử cũng nhiều, ngoại trừ muốn kiếm chỗ tốt làm di nương, có mấy ai không phải do động tình nam nữ làm gọi lên ham muốn chứ?

Trong phòng, A Kết vừa mới thay xong cẩm bào đã bị người kéo đi, hai chân run rẩy đứng trên mặt đất gần như vô lực chống đỡ, nửa người trên lại bị ép ngã ở trên giường, đầu sỏ gây nên lại giữ chặt hai tay đang muốn đẩy hắn ra, chôn đầu ở trước ngực nàng...

Không khí thanh lạnh (trong veo mà lạnh lùng), nàng kim lòng không được co lại làm lộ đầu vai ra bên ngoài, mím chặt đôi môi chịu đựng từng đợt nóng bỏng hắn mang lại. Sau đó, thừa dịp nam nhân thay nàng kéo lại vạt áo, tựa vào bả vai nàng thờ gấp, nhỏ giọng thương lượng: "Nếu không thì thiếp quần vài lại được không?" Là hắn muốn nàng mặc nam trang, cũng là hắn không cho nàng quần bằng vải, kết quả nàng mới thay xong còn chưa kịp soi gương nhìn lại cho cẩn thận, liền bị người kéo lại đây.

Mắc cổ chết người.

"Không cần, ta sợ siết đau nàng."

Khàn khàn mở miệng, Triệu Trầm chậm rãi ngẩng đầu nhìn thê tử của mình. Nàng chải búi tóc nam nhân, mái tóc đen dùng ngọc trâm cố định ở đỉnh đầu càng làm cho người khác để ý đến ngũ quan tươi đẹp của nàng. Lông mày thanh tú, mắt hoa đào xấu hổ thẹn thùng, đôi môi đầy đặn, khuôn mặt tựa phù dung, cần cổ thon dài trắng nõn, dưới cổ áo xương quai xanh như ẩn như hiện. Nhìn thấy, hắn không còn muốn đi ra ngoài, chỉ muốn ở trong phòng cùng nàng quần lấy nhau một đêm.

Chỉ là nàng hiếm khi ra khỏi cửa, là hắn hứa hẹn mang nàng ra ngoài. Nên từ lúc đó, nàng mỗi ngày đều ngóng trông, làm sao hắn có thể làm cho nàng mất hứng?

Có ít chỗ tốt, phải dỗ thê tử cao hứng, nàng mới nguyện ý cho hắn.

Triệu Trầm xem mãi nhân mới vội vã kéo A Kết dậy, tự mình thay nàng mặc lại quần áo lần nữa.

A Kết vốn đang lo lắng hắn thay đổi ý định, giờ thấy Triệu Trầm thay mình mặc quần áo, nàng lập tức an tâm. Nhưng mà nhìn lại bộ ngực vẫn nổi lên của

bản thân, lại nhin không được có chút then thùng. "Như vậy, người bên ngoài vừa nhìn liền biết thiếp là nữ nhân." Thân thể của mình, nàng không ngại khó chịu, hấn lại đau lòng trước, chỉ quán một đêm mà thôi, sao lại siết chặt chứ? Nếu như hấn nghĩ, trong thoại bản(một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này) nữ giả nam trang hay nữ tướng quân chẳng phải đều phải chịu đựng việc thân thể không thoải mái mỗi ngày?

"Bên ngoài trời tối nên không có ai nhìn chăm chăm vào ngực nàng, nếu nàng mặc đồ nữ nhân thì vừa xuất hiện, những nam nhân kia sẽ nhìn về phía nàng trước, mang mũ che thì nàng lại không thể chơi tận hứng, như vậy vừa đủ." Thực ra là Triệu Trầm thương tiếc hai bảo bối của mình chịu ủy khuất, nói xong cách lớp quần áo tùy tiện néo néo, hiển nhiên là tên hạ lưu bừa bãi.

A Kết lui ra phía sau một bước, không dám trừng hấn, đồ mặt đi tới trước gương chỉnh lại búi tóc vừa mới bị làm loạn.

Hai khắc sau, hai người đã đến phố chính náo nhiệt nhất của kinh thành phồn hoa.

Triệu Trầm đi bên cạnh A Kết, tay áo dài che lấp đi bàn tay nhỏ của thê tử nằm trong tay hấn, A Kết an tâm để hấn nắm, ánh mắt lại lưu luyến đèn lồng hai bên, không hề lo lắng bị người đụng vào. Vài lần có đứa nhỏ đột nhiên từ ngõ hẻm lao ra, Triệu Trầm đều nhanh chóng kéo nàng sang một bên còn bản thân ngăn cản hộ nàng.

Loại cảm giác này đối với A Kết thật xa lạ.

Nàng là trưởng nữ trong nhà, ra cửa làm khách nàng cũng giúp cha mẹ chăm sóc đệ đệ và muội muội, vẫn luôn là nàng lưu ý đệ đệ có tình nghịch hay không, muội muội có làm cử chỉ gì mà cô nương gia không nên làm hay không? Sau khi gả cho Triệu Trầm, nàng từ trưởng tỷ biến thành thê tử, hấn quan tâm nàng, mọi chuyện xảy ra đều có hấn chắn tại trước người nàng..

A Kết ngẩng đầu lên.

Dưới ánh trăng sáng, trong ánh đèn phồn hoa, nam nhân của nàng đang chú ý dòng người trước sau, nhận thấy ánh mắt chăm chú của A Kết, hấn cúi đầu cười với nàng, vô thanh hỏi, trong mắt phượng sáng rọi, so với ánh trăng ngọn đèn đều muốn say lòng người hơn. A Kết cũng cười, lớn mật cầm tay Triệu Trầm, kéo hấn đến một cái đèn mà mình mới nhìn trúng.

Ngày hội Nguyên tiêu, người qua đường thường xuyên qua lại, đều đang cùng thân nhân hưởng thụ náo nhiệt, sẽ không ai chú ý người khác làm cái gì. Có lẽ sẽ có người chú ý đến trong đám người có thiếu niên phong thái xuất chúng, có lẽ cũng có người nhìn ra đó là một cô nương đáng người nhỏ nhắn, nhưng những điều đó có quan hệ gì với bọn họ đâu? Bên người bọn họ cũng có thân nhân hoặc người trong lòng đi cùng, bọn họ cũng có câu chuyện của riêng mình.

~

A Kết chọn quầy bán đèn đang tổ chức đoán đồ đèn, chủ sạp là một lão sư phụ có chòm râu dê, ngoại trừ trên giá gỗ hai bên dùng để treo đèn hoa muốn bán, trên cái giá thấp trước người hấn còn treo hai hàng cùng hai mươi ngọn đèn lồng nhỏ, trên mỗi ngọn đèn đều có câu đồ đèn, đáp án theo thứ tự là các loại loài chim chóc, muông thú, hoặc là sâu bọ thường thấy. Đồ đèn không khó, nhưng chỉ cho bọn nhỏ đoán, người lớn không thể giúp một tay, đoán đúng, lão sư phụ liền đưa một cái đèn hoa có hình dạng như đáp án vừa trả lời.

A Kết cùng Triệu Trầm đến thì một đôi phu thê vừa dẫn một bé trai rời đi, trong tay đứa bé cầm đèn lồng hình một con con voi, cười thật vui vẻ.

Triệu Trầm chê cười A Kết: "Nàng thoát nhìn cũng không giống đứa bé."

A Kết không để ý Triệu Trầm, buông tay hấn ra, đứng ở phía trước xem, nàng muốn nhìn bọn nhỏ đoán.

Một câu đồ đèn được giải, lão sư phụ quay đèn lồng kế tiếp lại, sợ bọn nhỏ ở phía sau thấy không rõ, hấn bắt nhịp đọc, "Một kẻ râu trắng, mang theo một túi đậu đen, vừa đi, vừa rơi rớt. Tốt lắm, các ngươi đoán đây là vật gì."

A Kết nhin không được cười.

Triệu Trầm liếc mắt nhìn thê tử, vẻ mặt có chút cổ quái.

Nhanh như vậy thê tử liền đoán được, hấn còn chưa đoán được.

Một tiểu tử béo tròn thoát nhìn mới có năm sáu tuổi hô to "Con dê!", sau đó thành công được nhận đèn lồng sơn dương thì Triệu Trầm giật giật khoe miệng, kéo thê tử xê dịch đến góc trống một bên, mỉm cười hỏi nàng: "Nàng đoán ra sao?"

A Kết gật đầu, đơn giản như vậy, làm sao nàng có thể đoán không được? Thấy Triệu Trầm dùng biểu tình không tin nhìn nàng, còn hỏi nàng giải thích như thế nào về túi đậu đen, chỉ nghĩ hấn cố ý trêu chọc người, tức giận, quăng cho hấn một cái trứng mất rồi lại trở về trước sạp. Người này không đứng đắn, loại chuyện này cũng bắt nàng nói ra.

Triệu Trầm hoàn toàn không rõ vì sao nàng trừng mắt nhìn mình, trở lại bên người thê tử, vốn định quên đi thắc mắc về câu đồ vừa rồi, chợt nghe bên cạnh có một bé gái được phụ thân ôm trong ngực hỏi: "Phụ thân, tại sao là con dê màu trắng?"

Phụ thân đứa bé cười ha ha, "Bởi vì con dê màu trắng."

Đưa bé bữu mỗi: "Con dê làm sao có thể có đậu đen? Đậu đen rơi rớt nó không biết sao?"

Triệu Trầm không khỏi nghiêng tai lắng nghe.

"Khụ khụ, cái này là bởi vì có đôi khi con dê đi đường, trong lúc ấy lại đi ngoài, thứ nó thải ra là từng viên đen tròn, thật ra so với hạt đậu thì lớn hơn một chút... Con còn chưa thấy qua con dê, lát nữa cha chỉ cho con xem một chút."

Đưa bé gái rất vui vẻ, mặt Triệu Trầm không chút thay đổi nhìn về phía ngọn đèn lồng khác.

Loại đèn này, cũng chỉ có thể đồ tiểu hài tử.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Chương 63.2

Đội đến cuối cùng chỉ còn một ngọn đèn lồng thì có lẽ là vật lấy hi vì quý, dù không có quá nhiều đèn lồng trưng bày nhưng trước sạp cũng vây quanh vài vòng trẻ nhỏ. Bởi vì đại đa số đều là cha mẹ mang lũ trẻ ra ngoài, Triệu Trầm cùng A Kết đứng ở bên trong cũng không khiến người khác chú ý, ngược lại mấy đứa nhỏ trước mặt lại thỉnh thoảng ngửa đầu nhìn bọn, tò mò không biết hai ca ca xinh đẹp này muốn làm cái gì.

Đó đèn cũng dần dần tăng độ khó, thấy mọi người đều chờ mong nhìn mình, lão sư phụ điều đủ khẩu vị, cười híp mắt nói: "Cái cuối cùng đây, ta trước hết nói phần thưởng, ngọn đèn lồng này là cái làm ta hài lòng nhất năm nay, không phải ta nói mạnh miệng, cả con đường cũng chưa chắc có người có thể hơn cái đèn này của ta. Tốt lắm, đồ đèn tối, đoán vừa đi lộ dễ dàng nhất ngã sấp xuống trong rừng chi thú, cũng không thể đoán mò, còn phải giải thích đáp án mới có thể lấy đi đèn lồng."

Dã thú tổng cộng nhiều như vậy, từng đứa nhỏ mỗi đứa đoán một cái, khẳng định có có thể đoán trúng.

A Kết cúi đầu suy nghĩ, trước đó đồ đèn đều là dựa theo bề ngoài của chim chóc, thú vật mà ra câu đố, đến câu cuối cùng này đột nhiên thay đổi nên có chút khó khăn.

Triệu Trầm rút cuộc mỉm cười, định liệu trước đứng tại phía sau thê tử.

Bọn nhỏ thất chũy bát thiết(*), đến như con thỏ bị mù mắt cũng đã lòi ra trả lời, chọc lão sư phụ cười không ngừng, đáng tiếc chưa ai đoán đúng, cả cha mẹ của lũ trẻ cũng không có đầu mối. Đoán đồ đèn đêm nay là một thú vui nhưng đoán mãi vẫn không trúng, người lớn cũng mất dần kiên nhẫn để tiếp tục đứng ở chỗ này, bắt đầu dùng đủ các loại lý do lừa bọn nhỏ đi.

(*)Thất chũy bát thiết: bảy miệng tám lưỡi, ý là tranh nhau mà nói.

Lão sư phụ cũng không thêm đề ý, ngồi trên ghế, cúi đầu làm đèn lồng mới.

Không có bọn nhỏ, sạp hàng nhanh chóng vắng vẻ, trừ bỏ mấy đứa nhỏ tự mình ra ngoài chơi, chỉ còn A Kết cùng Triệu Trầm và một đôi phu thê khác. Mới đầu bọn họ đứng ở bên ngoài đám người, người ít mới tới trước sạp, A Kết lơ đãng liếc bên kia một cái, ánh mắt lập tức dừng lại.

Trong đó, nam tử cao lớn hơi gầy, ước chừng trạc tuổi với Quách Tử Kính, khuôn mặt tuấn lãng tái nhợt, nhìn như thân thể có bệnh, nhưng khóe miệng hần giờ lên, im lặng điềm đạm, không lý do khiến tinh thần người khác thoải mái. Mà bên người hắn là một nữ tử mặc váy dài xanh nhạt, tuy không phải xinh đẹp diễm lệ nhưng lại làm cho người khác không nhìn được nhìn nàng vài lần. Bàn tay nữ tử đang đỡ bụng, A Kết buông mi nhìn lại, phát hiện bụng nàng nhô ra, chắc là có thai.

"Nhìn cái gì vậy?" Triệu Trầm thấp giọng hỏi.

A Kết lắc đầu, ánh mắt nhìn lên đèn lồng, có chút thất vọng hỏi: "Chàng đoán ra là gì không?"

Triệu Trầm không đáp, hỏi lại: "Nàng muốn đèn lồng này sao?"

Khóe miệng hắn nhếch lên nụ cười, hiển nhiên đã biết đáp án, A Kết trong lòng vui vẻ. Hai người đều đang chờ đợi đứa trẻ của riêng mình, ngọn đèn lồng vốn chỉ dành cho hài tử (trẻ nhỏ) này liền có ý nghĩa khác, nàng đương nhiên muốn, cho dù chỉ là một cái đèn lồng thông thường, nàng cũng sẽ thích.

Triệu Trầm sờ sờ đầu nàng, kéo nàng tiến lên, nam nhân bên cạnh gần như cùng hắn đồng thời mở miệng: "Lão bá, câu đố đèn này chúng ta có thể đoán hay không?"

Triệu Trầm kinh ngạc nhìn qua, nam tử hơi gầy hướng hắn nhẹ nhàng gật đầu, không hề tỏ ra bất mãn.

Lão sư phụ liếc mắt nhìn hai đôi phu thê, nhận ra bọn họ đều đứng ở đây không lâu, gật gật đầu, "Nếu các người thích thì có thể đoán." Nói xong cầm ra

hai tờ giấy đỏ để hai người viết ở mặt trên, tờ về công bình.

Triệu Trầm cùng nam nhân hơi gầy mỗi người cầm một tờ, cúi người viết chữ.

A Kết có chút xấu hổ, nói cho cùng, đây đều là hoạt động dành cho tiểu hài tử. Nàng lặng lẽ nhìn về phía nữ tử cách nàng vài bước, vừa lúc người nọ cũng nhìn nàng, hai mắt nhìn nhau, đều nhìn ra trong mắt nhau tràn đầy bất đắc dĩ cũng như nhu tình, ngọt ngào khi được trọng phụ yêu thương.

Các nam nhân rất nhanh viết xong, lão sư phụ nhìn nhìn, cười nói: "Đều đoán đúng, chính là hồ ly, đáng tiếc ta chỉ có một ngọn đèn lồng, các người thương lượng một chút cho ai đi." Nói xong khom người, từ giá gỗ phía dưới cầm lên một ngọn đèn lồng, còn chưa dọn xong, mấy đứa nhỏ còn đứng chỉnh tề tại chỗ phát ra một tiếng kêu sợ hãi.

A Kết cũng bị hấp dẫn, si ngốc nhìn đèn lồng kia.

Đó là một cái đèn lồng nhỏ do ba con hồ ly đỏ vây quanh tạo thành một ngọn đèn màu, hai lớn một nhỏ, con hồ ly nhỏ ở bên trong, hai con lớn một con dường như đang âu yếm đầu nhỏ của tiểu hồ ly, miệng nhơn thò vào đỉnh đầu tiểu hồ ly phía trong. Một con khác lại như đang ghé vào bên tai tiểu hồ ly, tựa hồ dặn dò nó cái gì. Gió nhẹ thổi tới, ba con hồ ly xoay vòng, trông rất sống động.

A Kết rất thích ngọn đèn lồng này, nhưng khi Triệu Trầm chuẩn bị đi theo nam nhân kia thương lượng thì nàng vội kéo hần lại, nhỏ giọng nói: "Chúng ta đi thôi, tới nơi khác đi dạo." Người ta đang mang thai đứa nhỏ nên ngọn đèn lồng này đối với nàng hần là có ý nghĩa rất lớn.

Thanh âm nàng tuy nhỏ nhưng ở nơi im ắng này, mấy người chung quanh đều nghe rõ.

Nữ tử kinh ngạc nhìn A Kết, thấy A Kết ôn nhu nhìn về phía bụng nàng, nàng cười nói cảm tạ.

A Kết cười, sau đó nhanh chóng kéo Triệu Trầm đi, tới lúc ước chừng đã cách rất xa, nàng mới quay đầu nhìn lại, mặt lộ vẻ không đành lòng.

Thê tử lương thiện, Triệu Trầm càng thêm yêu thương, cúi đầu hôn trán nàng, nâng tay nàng nói: "Không có việc gì, chỉ cần hần luôn luôn ở nơi này bán đèn lồng, sang năm, hai năm sau, ba năm sau, chúng ta hàng năm đều đến, mang theo đứa nhỏ cùng đi đoán. Ta thông minh như vậy, con chúng ta khẳng định cũng thông minh, đến lúc đó lại đem đèn lồng thắng trở về."

A Kết bị Triệu Trầm chọc cười, ngửa đầu nhìn hần: "Mỗi người chỉ có thể đoán một lần, hai mươi ngọn đèn lồng, chẳng lẽ chàng muốn sinh hai mươi đứa con?"

Triệu Trầm lại hôn nàng một ngụm, "Chỉ cần nàng nguyện ý, hai mươi đứa ta cũng nuôi nổi."

A Kết đánh hần một cái, nàng không phải heo mẹ, làm sao có thể sinh nhiều như vậy? Hai vợ chồng cười tiếp tục đi về phía trước.

Phía sau bọn họ, một đôi phu thê khác đứng tại chỗ đó một lúc lâu, đến khi bóng dáng hai người Triệu Trầm khuất trong đám đông đi đường, nữ tử mới ôn nhu cười, quan sát đèn lồng trong tay, nhìn trọng phụ nói: "Sắc trời không còn sớm, chúng ta cũng trở về phủ đi?" Nam nhân gật gật đầu, đỡ thê tử đi đến đầu ngõ, chỗ đó sớm có xe ngựa chờ.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Chương 64.1

Đường Văn Đế muốn đi Mộc Lan Vi Trường (bãi săn Mộc Lan), ở lại bãi săn một thời gian, đầu tháng hai xuất phát, khoảng cuối tháng tư mới trở về.

Nói cách khác, lần này Triệu Trầm sẽ rời nhà đến ba tháng.

Hai người thành thân cũng mới hơn ba tháng mà thôi.

Thật ra năm trước Triệu Trầm đã có được thời gian khởi hành chính xác, sợ nói ra thì sang năm mới A Kết sẽ không an tâm nên vẫn không báo cho nàng, trước khi xuất phát ba ngày mới thật cẩn thận nói rõ.

"Nhanh như vậy? Không phải nói tháng ba mới đi sao?" A kết lúc ấy đang ngâm chân, nghe được tin tức này nhất thời ngây dại, quay đầu nhìn hần.

Đối diện với thê tử, mặc dù trước kia nhiều lần mặt không đổi sắc nói dối nàng, lần này Triệu Trầm lại không dám nhìn A Kết, nhưng sợ nàng lại rơi lệ, đành phải kiên trì giải thích: "Ta cũng tưởng rằng tháng ba mới xuất phát, hôm nay Từ Kính phái người đến báo cho ta biết tháng ba là tới bãi săn, mà trên đường hoàng thượng xuất hành còn phải dừng trại nghỉ lại sẽ chậm trễ ít nhiều, nên phải khởi hành sớm một tháng."

A kết không tự giác tính nhảm trong lòng, thanh âm nhẹ bằng, "Nói như vậy thì chàng đến tháng năm mới về?"

Mắt nàng đỏ hoe, trong mắt lệ quang di động. Triệu Trầm thờ dài, lưu loát nhảy xuống giường, di chuyển ghé dựa tới đôi diện A Kết. Ánh mắt A Kết chuyển động theo hắn, nhìn hắn ngồi xuống nắm lấy đôi chân đang ngâm nước của nàng, ôn nhu nhìn nàng nói: "Đừng khóc, ba tháng mà thôi, sẽ kết thúc cực kỳ nhanh, khi trở về, trời ấm áp, ta mang nàng ra ngoài ngắm hoa." Mùa đông đã đến kinh thành, xung quanh cũng không có gì hay để chơi đùa.

A Kết không muốn khóc.

Triệu Trầm tới bãi săn là vì muốn có tiền đồ, là chính sự, là khát vọng của hắn, nàng tự nhiên hi vọng hắn vui vui vẻ vẻ, không vương bận điều gì, thông suốt phóng khoáng mà đi. Chỉ là nàng nhịn không được, nói không rõ vì điều gì, cảm giác lưu luyến lúc này so với lúc trước, khi muốn rời nhà, còn mãnh liệt hơn.

Bởi vì bị Triệu Trầm kéo lại, trán kề trán, khi nước mắt nàng trực tiếp rơi xuống, liền chạm vào mu bàn tay của hắn.

Đầu tiên là hơi nóng, sau đó lại hơi lạnh, lần đầu tiên Triệu Trầm ở trước mặt nàng không biết nên nói cái gì. Hắn cũng không nở, bởi vậy càng hiểu tâm tình lưu luyến của nàng, hắn là nam nhân, tâm địa có vẻ cứng rắn, nàng nhu mì như thế, cô nương mềm mại như nước... Khó có thể mở miệng, Triệu Trầm im lặng rửa chân thay nàng. Nàng thích sạch sẽ, hắn chỉ là đơn giản ngâm rồi nhắc chân nàng lên là được, nhưng nàng nhất định phải rửa thật cẩn thận.

Nam nhân của mình quen nói lời ngon tiếng ngọt, nay lại trầm mặc, A Kết cảm thấy không quen. Nàng dùng khăn lau nước mắt, ánh mắt phức tạp nhìn hắn, thấy hắn cúi đầu chuyên chú giúp nàng rửa chân, nàng nhẹ chau mày, khẽ nhắm đôi mắt thỉnh thoảng chớp nháy, có loại cảm giác u sầu không tên từ trên người hắn lan tỏa tới.

Hắn rất ít lộ ra vẻ mặt này.

Vì hắn cũng lưu luyến nàng nhưng lại không thể không đi nên không biết phải an ủi nàng như thế nào sao?

Hắn là người làm đại sự, nàng sao có thể để cho hắn vì mình mà hao tổn tinh thần?

A Kết ngừng khóc rất nhanh, đề tay hắn lại nói: "Chàng vào nằm đắp chăn trước đi, mùa đông lạnh, khi thiếp rửa xong thì chúng ta nằm nói chuyện." Thân thể hắn rắn chắc khỏe mạnh nhưng không biết yêu quý chính mình, mặc trung y mà dám nhảy xuống, trong phòng tuy ấm áp nhưng vẫn là mùa đông.

"Được, ta sẽ làm ấm chăn cho nàng trước, nàng nhanh lên nhé." Triệu Trầm ngửa đầu khẽ hôn chớp mũi nàng, nghe lời đứng lên, qua loa lau tay rồi trở về ổ chăn.

A Kết cũng không còn tâm tư rửa chân, chà lau qua rồi kêu Lục Vân đang trực đêm nay tiến vào thu thập, sau đó liền thổi tắt nến, đi tìm Triệu Trầm.

"Chàng đi lâu như vậy thì cần mang những gì?" Ly biệt sắp tới, giúp hắn chuẩn bị hành lý mới đúng là chuyện quan trọng.

Triệu Trầm ôm thê tử, nói khẽ: "Mang mấy bộ quần áo vớ giày là đủ rồi, những thứ khác bên hành cung đều có sẵn."

"Ừ, trang phục mùa đông và mùa xuân cũng phải chuẩn bị trước mới được..."

A Kết nằm ở trong lòng trượng phu cùng hắn thương lượng, y phục mang bao nhiêu bộ, mang thuốc dán thường dùng nào, còn dặn dò hắn rời nhà phải chiếu cố chính mình thật tốt, tựa như nói không hết chuyện.

Triệu Trầm yên lặng lắng nghe thê tử thao thao bất tuyệt, cảm giác nghe bao nhiêu cũng không đủ.

Ngày kế Thiên Minh, Triệu Trầm đi, A Kết tự mình giám sát bọn nha hoàn sắp xếp hành lý, khi đi thỉnh an Ninh thị, Ninh thị cũng hỏi nàng chuẩn bị như thế nào rồi. Dù sao cũng là lần đầu tiên A Kết làm việc này, khả năng có chỗ không chu đáo, Ninh thị sẽ nhắc nhở nàng. Thái phu nhân cũng cực kỳ quan tâm trưởng tôn, kêu A Kết đến hỏi vài lần, nghe A Kết trả lời rõ ràng càng thấy nàng thuận mắt hơn, chỉ là nghĩ đến những gì A Kết nói không chừng có Ninh thị chi điểm, hảo cảm lại nhanh chóng biến mất.

Đến ngày mừng một tháng hai, lúc bên ngoài vẫn còn là một mảnh tối đen, Triệu Trầm đã sẵn sàng xuất phát.

Triệu Thanh và Triệu Nghi muốn đưa tiễn huynh trưởng nhưng Triệu Trầm từ chối, vì thế, trước cửa chỉ có hai đôi phu thê Triệu Duẩn Đình cùng A Kết, một nhà bốn người.

Bên ngoài rét thấu xương, mặc dù khoác áo choàng lông cáo thật dày cũng nhịn không được run lên, hai ngọn đèn lồng lớn màu đỏ ngoài cửa nhẹ nhàng lay động, ánh sáng nhu hòa xua tan không được bao nhiêu u tối, ngược lại càng tăng thêm hui quanh thê lương.

Cầm Thư và Cầm Mặc đều đã di chuyển đồ của Triệu Trầm lên xe ngựa, Trần Bình thay các nàng vén rèm. Hắn muốn đi cùng Triệu Trầm, đến lúc đó Triệu Trầm cười ngựa cùng đi với đám con cháu thế gia, hắn thì đánh xe ngựa cùng các gia nô theo sau, trên xe chờ hành lý của nhóm chủ tử.

Sắp xếp đồ đạc kỹ càng xong hai nhà hoàn toàn lui đến sau A Kết.

Ánh mắt A Kết thủy chung dừng lại ở trên người trượng phu, ánh mắt đều không nở nháy, có thể nhìn nhiều thêm một lần liền liếc mắt nhìn.

Biết thê tử dễ dàng rơi lệ, Triệu Trầm sợ mặt nàng bị đông lạnh nên không dám ở lâu. Nghe phụ thân dặn dò vài tiếng, sau đó giao phó thê tử cho mẫu

thân rồi hần chỉ liếc mắt nhìn A Kết một cái, găng cơ rất lâu, sau đó bắt buộc chính mình thu hồi ý nghĩ không nỡ trong lòng, nhanh chóng xoay mình lên ngựa, trong giả lạnh đi về phía trước không quay đầu nhìn lại.

Dù sao cũng phải đi, còn lưu luyến dây dưa để làm gì? Đi sớm một chút, người nhà cũng có thể trở về nghỉ ngơi sớm một chút.

Bóng đêm tràn ngập, bóng dáng hần bị bóng tối che khuất, trong giây lát biến mất không thấy. Chỉ có tiếng vó ngựa lộc cộc lộc cộc dồn dập, vang vọng trong ngõ hẻm.

A Kết không khóc.

Nàng đáp ứng Triệu Trầm không làm cho hần lo lắng.

"Đi thôi, chúng ta trở về ngủ bù." Ninh thị cười vỗ vỗ tay con dâu, hai người cùng đi về, vừa đi vừa khuyên nhủ nàng: "A Kết, con thật sự không cần lo lắng, Thừa Viễn mười bốn tuổi đã tự mình xông pha ở bên ngoài, hiện tại qua bên kia còn có di huyh con chăm lo, lại có Trần Bình từ nhỏ đi theo bên cạnh hần chiếu cố sinh hoạt thường ngày, con chỉ cần lo lắng hần có thể đoạt giải nhất hay không là được."

A Kết lên tiếng đáp lại, quả thật không có gì phải lo lắng, đơn giản là ngày ngày ở cùng một chỗ, đột nhiên phân li khiến nàng cảm thấy không nỡ mà thôi.

Không muốn để cho mẹ chồng lo lắng cho mình, A Kết cố ý lựa ra vài chuyện mà hai ngày này Triệu Trầm đã đồng ý với nàng nói cho mẹ chồng nghe, "Chàng nói trên thảo nguyên bên kia nuôi thả thịt dê tốt nhất, đáp ứng mang đồ ăn về cho chúng ta..."

Ninh thị làm bộ không quan tâm: "Chúng ta? Là cho một mình vợ chồng son các người thêm đồ ăn đi? Lời này hần cũng không nói với nương."

Mẹ chồng con dâu nhẹ giọng nói cười, nỗi buồn ly biệt tản đi không ít. Bởi vì Hinh Lan uyển cách cửa khá gần, A Kết đưa mẹ chồng đến cửa. Trước khi đi vào, Ninh thị cảm tay A Kết, bình tĩnh nói: "Thừa Viễn không có ở nhà nên Thái phu nhân có lẽ sẽ thường xuyên giữ con lại dùng cơm ở bên kia, con hãy nghe lời nàng, không cần lại đây cùng ta, nương không so đo điều đó. Con theo nàng, nàng sẽ thấy con thuận mắt hơn, chờ con ở bên kia trở về, lại tới bên này bồi nương, không cần giả vờ ngớ ngẩn, biết không?"

Việc này Triệu Trầm cũng cùng A Kết nói qua, A Kết đã sớm chuẩn bị, "Con biết, nương yên tâm đi, con biết nên làm như thế nào."

Chỉ là một ngày ba bữa mà thôi, cùng lắm là nghe Thái phu nhân nói vài câu răn dạy, cũng không có nhiều gian nan.

Ninh thị gật gù đầu, để cho hai nha hoàn đi theo A Kết ra ngoài, cẩn thận thấp đèn lồng chiếu sáng đường đi, lúc này mới đi vào nhà. Đến lúc vào phòng, ngoài ý muốn lại phát hiện Triệu Duẩn Đình đã ở trong chăn chờ nàng, vốn định cùng nàng ngủ lại. Ninh thị bắt đắ dĩ leo lên giường, Triệu Duẩn Đình trong lòng phức tạp, ôm nàng nói: "Nàng kể chút chuyện của Thừa Viễn lúc ở bên kia cho ta đi, trước kia luôn vội vàng rời đi, cũng không biết hần tới cùng là làm gì..."

Mà trong vọng trúc hiên, không còn bóng dáng cao lớn kia.

A Kết nằm ở trong chăn, ôm gối đầu của Triệu Trầm, nửa đêm buồn ngủ nhưng cũng không ngủ được, trong đầu, những chuyện từ lúc bắt đầu gặp Triệu Trầm cho tới về sau từng chút từng chút một hiện lên. Nhớ đi nhớ lại, bên ngoài vang lên động tĩnh của đám nha hoàn dậy sớm, A Kết nhìn phía ngoài cửa sổ, không bao lâu sau thì trời dần dần sáng lên.

Hôm nay là lần đầu tiên nàng đi Vinh Thọ đường thính an một mình.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chương 64.2

Trong Vinh Thọ đường, Tần thị đã đến từ sớm, tiếp nhận công việc của đại nha hoàn, tự mình hầu hạ Thái phu nhân rửa mặt chải đầu.

Thái phu nhân nhìn nàng từ trong gương, không để ý mà nói: "Sáng nay sao lại hiếu thuận như vậy?"

Tần thị thật cẩn thận cầm trâm vàng vào búi tóc mẹ chồng sau đó giúp bà đeo đai buộc đầu, lúc này mới cười nói: "Hôm nay Thừa Viễn xuất phát, con nghĩ trưởng tôn không có ở nhà, khẳng định nương nhất thời không thích ứng được, nóng lòng chuẩn bị thay Thừa Viễn làm tròn đạo hiếu, giúp nương vui về."

Thái phu nhân giật giật khóe miệng, quét mắt một vòng thấy đám nha hoàn đều đã đi xuống, nhìn chăm chăm Tần thị hỏi: "Ta nghe nha hoàn nói thời gian này Duẩn Đình đều nghỉ ở Tiền viện, các người giận nhau rồi hả? Đã ba tháng rồi? Người chọc hần như thế nào mà để cho nam nhân không đặt chân tới hậu viện trong thời gian dài như vậy?"

Tần thị mặt trắng bệch, roi lệ, gat lệ tổ khổ: "Nương, con chưa làm cái gì, là Hầu gia còn nhớ tới người nọ a. Trước kia Thừa Viễn không ở nhà, hấn dẫn xuống đáy lòng, hiện tại Thừa Viễn trở lại, ngày ngày đều có thể thấy, Hầu gia nhìn vật nhớ người, ký ức trời đất, nói với ta về sau sẽ không bước vào hậu viện. Nương, người giúp con khuyên nhủ hấn đi, người chết rồi không có thể sống lại, Hầu gia cứ mãi nhớ thương, đối với thân thể cũng không tốt..."

Nếu nhi tử nghe lời nàng, làm gì xảy ra chuyện mà xuân phụ (phụ nhân ngu ngốc) này mới vừa cầu nàng?

Thái phu nhân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép bèn trừng mắt nhìn Tần thị một cái, "Nếu người tốt, Duẩn Đình cũng sẽ không nhớ mãi một người đã chết, chính mình không bắt được tâm nam nhân cũng đừng trách mệnh không tốt."

Tần thị không ngừng gat lệ.

"Đừng khóc, sáng sớm đến chỗ ta khóc, ý định tìm xui xẻo phải không?" Thái phu nhân tức giận cất ngang nàng, suy nghĩ một chút lại nói: "Người cũng ngốc, chả nhẽ Duẩn Đình chỉ có Thừa Viễn là con trai sao? Thừa An thông tuệ hiểu chuyện, người chăm sóc tốt cho Thừa An, Duẩn Đình thấy tự nhiên sẽ cao hứng."

"Nhưng Thừa An căn bản không nuôi bên cạnh con, cho dù nó có tốt Hầu gia cũng sẽ không nghĩ là do công lao của con." Nghĩ đến nhi tử vừa đầy tháng đã bị ôm đi, nàng chỉ có thể mỗi tháng gặp hai lần, trừ bỏ mỗi tháng mừng một và 15 có thể trò chuyện, bình thường chỉ có thể vội vàng hỏi han tại Vinh Thọ đường, nước mắt Tần thị lại dâng lên. Nếu không phải chính Hầu gia nuôi dưỡng nhi tử thành đứa nhỏ hiểu chuyện, đáng yêu như vậy, nàng cũng khó có thể tưởng tượng nhiều năm như vậy sao bản thân có thể chịu đựng được.

Thái phu nhân nhìn nàng khóc sụt sùi liền dịu giọng, "Thừa An không ở bên cạnh người, vậy sao người không nghĩ biện pháp để cho hấn đến ở bên người mấy ngày? Như vậy Thừa An có bị đau đầu nhức óc, Hầu gia biết, không phải đến chỗ người nhìn một cái hả?" Nếu không phải hai di nương nhất gan đã sớm bị nhi tử dọa bề mặt, bọn nha hoàn càng không thể nào đến gần hấn, cả hầu phủ chỉ có Tần thị dựa vào đứa nhỏ may ra có vài phần khả năng xoay người, nàng mới không phí sức đi chỉ điểm cho nàng ta!

Tần thị mờ mịt hạ tay, nhìn Thái phu nhân, vốn muốn hỏi tới cùng là biện pháp gì, chống lại ánh mắt bất mãn của Thái phu nhân, nàng đành ngượng ngùng ngậm miệng, tâm tư lại chuyển động. Để cho nhi tử đến Duy Phương viên ở? Trước kia thật ra có hai lần nhi tử sinh bệnh, mê man kêu nhớ nàng, Hầu gia liền sai người đưa đứa nhỏ tới. Hai năm qua nhi tử càng ngày càng hiểu chuyện, bị bệnh cũng không tìm nàng, nhưng mà nếu nàng nói với nhi tử nỗi khổ của mình, nhi tử sẽ phối hợp với nàng chứ?

Giống như vén mây mặt trời mọc, tâm Tần thị nháy mắt bừng sáng, cảm kích đỡ Thái phu nhân đi ra gian ngoài.

Bọn tiểu bối đã chờ ở bên ngoài.

Triệu Nghi ngồi ở bên người A Kết nhỏ giọng hỏi thăm huynh trưởng đi lúc nào, đối diện là Triệu Thanh và Triệu Hàm đang thảo luận một đoạn văn chương, Triệu Duẩn Đình đã sớm vào triều nên không gặp ở đây. Thấy Thái phu nhân đi ra, A Kết vội vàng cùng Triệu Nghi đứng lên, cười, vẫn an Thái phu nhân buổi sáng, Triệu Nghi nói nhiều hơn nàng một chút, bởi vì nàng phải làm lễ mẹ cả với Tần thị.

Thái phu nhân gật gật đầu, ngồi xuống trên giường thấp, nha hoàn bên người lần lượt đưa ấm lô, bưng nước trà tới. Thái phu nhân uống một ngụm trà nóng, sau đó bưng ấm lô, quay sang nhìn A Kết hỏi, "Thừa Viễn đi bao lâu?"

A Kết đứng dậy kể chuyện đưa Triệu Trầm đi.

Thái phu nhân liền nói với Triệu Thanh, Triệu Hàm: "Các người thấy không. Tiền đồ của đại ca các người không phải dễ kiếm. Hai người các người chỉ cần ở nhà đọc sách, gió thổi không tới mưa rơi không thấy, đại ca các người lại khoác cả trời sao mà đi, hơn nửa đêm giữa trời gió lạnh, chỉ sợ đoạn đường này cũng phải như vậy, cho nên các người muốn tốt cho bản thân mình thì nên sớm lập được công danh ra ngoài."

Triệu Thanh đứng dậy, trịnh trọng trả lời: "Tổ mẫu răn dạy chí phải, tôn nhi nhất định khắc khổ đọc sách, không phụ lòng phụ thân và tiên sinh giáo dục cùng tổ mẫu kỳ vọng cao."

Triệu Hàm cũng nói như vậy.

Mặc dù Triệu Thanh là con thứ nhưng lại hơn người tại dung mạo Tiêu di nương, sinh ra cũng chẳng chặc, tao nhã, hơn nữa lại là nha hoàn bên người nàng sinh, Thái phu nhân mặc dù không tốt với hấn như với Triệu Hàm, nhưng cũng chưa từng lạnh nhạt, mỉm cười hiền hậu để cho hai người ngồi xuống.

Tần thị vui mừng nhìn nhi tử, nghĩ đến Thái phu nhân vừa chỉ điểm cho mình, nàng cũng muốn hỏi báo Thái phu nhân, liền nhìn A Kết nói: "Con dâu, Thừa Viễn đi xa, tổ mẫu người nhớ mong hết sức, ta nghĩ người mấy tháng này ở bên viện này dùng cơm đi, tổ mẫu người thấy người giống như nhìn thấy Thừa Viễn, tự nhiên trong lòng cũng được trấn an. Nếu người lo lắng nghĩa mẫu mình cô đơn thì mời nàng đi theo, chúng ta nhiều người càng thêm náo nhiệt phải không? Nói đi nói lại, Dung phu nhân chiếu cố Thừa Viễn tốt như vậy, ta đã sớm muốn cảm tạ nàng rồi." Thuận tiện xem bộ dáng hồ ly mị hoặc ra sao!

Tay Thái phu nhân đang bưng trà liền dừng một chút, khẽ nhíu mày, cũng không nói gì thêm, nhìn về phía cháu dâu, muốn nghe xem nàng đáp như thế nào.

A Kết tươi cười dịu dàng, nhìn Thái phu nhân nói: "Có thể làm tổ mẫu an tâm, cháu dâu đương nhiên nguyện ý lưu lại phụng bồi tổ mẫu. Chỉ là nghĩa mẫu bên kia con không dám tự tiện quyết định, còn phải đi về hỏi ý tứ nghĩa mẫu." Nói xong xấu hổ cúi đầu, nhỏ giọng giải thích: "Nghĩa mẫu cũng xuất thân thôn quê giống cháu dâu, con lúc trước vào phủ cũng không dám đến đây, sợ mắc lỗi làm phiền tổ mẫu, về sau mới biết tổ mẫu là người hiền lành, dần dần sẽ không sợ, nghĩa mẫu, nàng so với ta vẫn còn khắt khe..."

Thái phu nhân nhìn chằm chằm A Kết, thấy vẻ mặt nàng khi nói tới việc Ninh thị xuất thân ở nông thôn không giống giả bộ, trong lòng đã hiểu rõ, Ninh thị cũng trưởng tôn sợ A Kết lỡ miệng nên giấu giếm nàng.

Bên kia tiểu nha hoàn đã bắt đầu dọn cơm, Thái phu nhân khoát tay với A Kết, cười nói: "Đừng nghe mẩu thân nguoi, tổ mẫu bên này có bọn đệ đệ và muội muội chăm lo, thiếu nguoi cũng không sao. Nghĩa mẫu nguoi bên kia lẽ loi một mình quả thực đáng thương, nguoi cứ qua đó cùng nàng dùng cơm đi thôi."

Chuyện cười, trưởng tôn trước khi rời đi cố ý tìm nàng, thỉnh cầu nàng hỗ trợ chiếu cố thê tử hần, hiện tại Thái phu nhân đang hi vọng cùng trưởng tôn quan hệ hữu hảo, làm sao có thể khó xử cháu dâu khi hần rời đi? Đối với chuyện Ninh thị bên kia thì nàng chỉ đứng sau lưng ra chủ ý, Tần thị có thành công thì trưởng tôn cũng chỉ hận Tần thị ức hiếp nương hần, không có chút quan hệ đến nàng.

Thái phu nhân đã hạ quyết tâm, hiện tại trưởng tôn không chán ghét mà vứt bỏ cháu dâu trước, nàng sẽ không tự tiện xuất thủ lần nữa, huống hồ cháu dâu trưởng này dạ dạ vâng vâng dễ bắt nạt, lại không chọc tới nàng, trừ bỏ khinh thường xuất thân của nàng cùng toàn thân không phóng khoáng, thì dùng lý do đắc tội trưởng bối cũng không thể đối phó với nàng.

Nghĩ như vậy, Thái phu nhân liếc Tần thị một cái, cảnh cáo nàng đừng tự cho là mình thông minh nữa. Muốn nhìn bộ dáng Ninh thị thì tự mình nghĩ biện pháp đi, đừng đổ lên trên người bà. Đời này bà cũng không muốn nhìn đến Ninh thị, gọi Ninh thị qua dùng cơm, bà sợ bản thân mình tức chết.

Tần thị không rõ vì sao thái độ Thái phu nhân biến hóa lớn như vậy, may mà sáng nay nàng đã có diệu kế, bởi vậy không quá mức thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Chương 64.3

Sau khi ăn xong, hai huynh đệ Triệu Thanh và Triệu Hàm cùng nhau đi đến Bắc Văn Đường, đó là nơi hai huynh đệ đọc sách.

"Thừa An!" Tần thị chạy chậm đuổi theo, hai huynh đệ cùng dừng lại, quay đầu, nàng cũng dừng bước, vừa thở vừa ngoắc tay ý bảo Triệu Hàm tới bên nàng, "Nương có chuyện muốn nói với con."

Sắc mặt Triệu Hàm thay đổi, phụ thân không thích hần cùng mẫu thân nói chuyện riêng nhiều.

Triệu Thanh vỗ vỗ bả vai hần: "Nhị ca đi trước, còn hai khác nữa thì bắt đầu bài giảng, đừng đến muộn."

Triệu Hàm nói lời cảm tạ, chờ Triệu Thanh rẽ sang hướng khác, hần mới đi đến chỗ Tần thị, "Mẫu thân tìm con có chuyện gì?"

Tần thị nhìn quanh một lượt, nắm lấy cổ tay nhi tử, bước nhanh về phía sau đám cây cỏ dù khô hạn vẫn xanh tươi mon môn.

Dáng vẻ này của nàng rõ ràng là muốn nói ra chuyện gì đó không muốn người khác biết, Triệu Hàm cảm thấy không ổn, trở tay túm chặt tay Tần thị, lại tránh khỏi tay nàng, lui ra phía sau vài bước nói: "Mẫu thân có chuyện gì thì nói đi." Lén lút bị người nhìn thấy, nếu truyền tới tai phụ thân không có việc gì cũng biến thành có việc.

Hần nghiêm trang, dáng vẻ nhũ mảy cực kỳ giống Triệu Duẩn Đình, ánh mắt Tần thị đau xót, nước mắt liền rơi xuống, trốn phía sau cây nói: "Hàm nhi, phụ thân con tức giận ta, hần nói về sau không muốn gặp ta, Hàm nhi, con đưa ra giải pháp giúp nương, để cho phụ thân con đừng trách ta nữa có được không? Nương đã thử nhiều cách nhưng đều không dùng được, thật sự không còn biện pháp nào, nương mới tới tìm con. Hàm nhi, Ngoại tổ phụ con xa cuối chân trời, thân thích hiện giờ trong kinh thành của nương chỉ còn con, nương chỉ có thể cầu xin con..."

Nàng thương tâm rơi lệ, lại gọi tiểu danh(*) của mình, trong lòng Triệu Hàm lại không có cảm xúc nào, lấy khăn đưa cho mẫu thân lau nước mắt, thanh âm cũng dịu đi, "Mẫu thân, phụ thân làm cái gì đều có lý do của người, mẫu thân cầu xin con, không bằng cẩn thận ngẫm lại xem đến cùng người đã làm sai chỗ nào, chỉ cần người thật tình hối cải, phụ thân sẽ hồi tâm chuyển ý."

(*)Tiểu danh-Nhũ danh: tên được đặt lúc đưa bé mới sinh và cũng có ý nghĩa xấu, lớn lên không dùng nữa.

Hần hiểu rất rõ phụ thân, từ khi tân hoàng đăng cơ, Quốc Công Phủ bị đánh bại, phụ thân không còn tới chỗ mẫu thân, hần đã hiểu rõ, phụ thân đối với mẫu thân vốn không có tình cảm, chỉ là là tình thế ép buộc mà thôi. Thậm chí nếu không phải Ngoại tổ phụ vẫn cầm trọng binh trong tay như cũ, mẫu thân có thể tiếp tục ở lại Hầu phủ làm hầu phu nhân hay không cũng không chắc chắn được. Triệu Hàm cũng hiểu mẫu thân, biết nàng là người cố chấp, sẽ không nghe lời khuyên của hần mà an phận làm một hầu phu nhân hữu danh vô thực(*), đành phải cho nàng một chút hi vọng. Làm người ai mà chẳng lúc sai lầm, có lẽ, đợi đến ngày mẫu thân thật sự hối cải, phụ thân cũng sẽ mềm lòng?

(*) Hữu danh vô thực: chỉ có danh tiếng chứ không có thực lực, quyền lực.

Dù cho như thế nào, mẫu thân muốn được phụ thân tha thứ, con đường này chỉ có thể do chính nàng đi, hấn hỗ trợ sẽ càng khiến phụ thân phản cảm.

Tần thị chờ mong không phải là câu trả lời như thế này.

Nàng cho rằng nhi tử sẽ hỏi nàng hấn có thể có biện pháp gì, sau đó nàng sẽ đem kế hoạch khuyên hấn giả bộ bệnh nói thẳng ra, đầu nghĩ tới nhi tử lạnh nhạt như vậy?

Vội vả nắm lấy tay Triệu Hàm, đôi mắt Tần thị đỏ hoe, nói: "Hàm nhi, nương thật sự đã hối cải, nhưng phụ thân con không chịu cho ta cơ hội nói chuyện, Hàm nhi, nương có biện pháp có thể để cho phụ thân con đi tới chỗ ta, như vậy ta sẽ có cơ hội nhận sai với hấn."

Nhìn bàn tay gầy guộc nắm chặt tay mình, Triệu Hàm mím môi không nói.

Trong lòng Tần thị nhen nhóm hi vọng, vội vàng nhỏ giọng dặn dò: "Hàm nhi, trở về con giả bộ bệnh rồi năn ni phụ thân cho con tới chỗ ta..."

"Mẫu thân, tiên sinh sắp lên lớp, con phải đi. Chuyện phụ thân, mẫu thân vẫn nên giấu lại mình rồi cuộc làm sai chỗ nào đi." Cuối cùng thì Triệu Hàm cũng nghe không nổi những quý kẻ tiểu nhân này, nhấn tâm tránh khỏi tay Tần thị, bước nhanh rời đi, mặc cho tiếng khóc nức nở của Tần thị từ sau lưng vẫn truyền vào tai.

Hấn thật sự cực kỳ thất vọng, mẫu thân căn bản còn không biết chính mình sai ở đâu.

Nhìn bóng dáng thiếu niên quyết tuyệt, Tần thị thật sự thương tâm, ngồi sụp xuống tại chỗ bụm mặt khóc.

Từ Oánh một mực đứng nơi xa canh chừng cho hai người, lúc này vội vàng chạy tới, nâng Tần thị dậy, nói: "Chúng ta trở về đi phu nhân, bên ngoài gió lớn, cẩn thận đông lạnh mặt."

Tần thị không đi. Trương phu không cần nàng, nhi tử không đau lòng vì nàng, nàng đông lạnh mặt thì có sao đâu?

Từ Oánh không có biện pháp, vội nhìn xung quanh, tiến đến bên tai Tần thị thấp giọng khuyên nhủ: "Phu nhân đừng nóng vội, tam gia vẫn thương người, vừa rồi nô tỳ nhìn từ xa, phu nhân vừa khóc tam gia liền sốt ruột. Chỉ là tam gia còn nhỏ, phu nhân đột nhiên bảo hấn nói dối Hầu gia, hấn chắc chắn không dám, lại nói hiện tại đại gia mới vừa đi, phu nhân ra tay lúc này sẽ khiến người khác hoài nghi, không bằng chờ một chút, để tam gia hiểu rõ sự đau khổ của người, không cần phu nhân cầu xin, tam gia cũng sẽ hỗ trợ." Thay vì để cho phu nhân tuyệt vọng liều lĩnh xông loạn, không bằng tính toán cho tốt, Thái phu nhân ra chủ ý này, so với những ý tưởng trước kia của phu nhân rõ ràng đáng tin hơn.

Nàng càng nói, nước mắt Tần thị ít dần rồi ngừng hấn.

Đúng vậy, nhi tử mới mười tuổi, chưa từng có nói dối lần nào...

Là nàng quá xúc động rồi.

Suy nghĩ cẩn thận, Tần thị vội vàng lau khô nước mắt trên mặt, cùng Từ Oánh vội vàng chạy về.

Làm sao để dỗ nhi tử đồng ý, làm sao để có thể giấu diếm trước mặt Triệu Duẩn Đình, nàng phải bàn bạc kỹ hơn mới được.

Những ngày tiếp theo, trong hầu phủ mọi người bình an vô sự.

Buổi sáng A Kết đi Vinh Thọ đường thỉnh an, thời gian còn lại, hoặc là đi Hình Lan Uyển nói chuyện với Ninh thị, hoặc là Triệu Nghi đến tìm nàng, Quách Bảo Châu cũng đến đây vài lần, nhiều người náo nhiệt, khiến nàng không có thời gian nghĩ tới Triệu Trầm, chỉ khi đêm xuống một mình trong viện mới tự hỏi Trương phu đang làm gì.

Bất tri bất giác hai tháng đã trôi qua.

Ngày hôm đó lúc đang nghỉ trưa, nàng còn chưa rời giường Tường ma ma đã đi vào, ngồi cạnh giường dặt cười tủm tỉm nhìn nàng.

A kết không hiểu ý, lặng lẽ sờ sờ khóe miệng, không chảy nước miếng mà...

Tường ma ma nhìn động tác trẻ con của nàng, tiếng cười càng lớn, dặt lại góc chăn cho nàng rồi nói: "Đại cô nương, tháng này nguyệt sự của người đã muộn hơn hai mươi ngày rồi."

A Kết kinh ngạc "A" một tiếng, lại nhìn Tường ma ma ý vị thâm trường tươi cười, trong mắt tiện hiện lên vẻ không thể tin.

Nguyệt sự nàng cực kỳ có quy luật, cơ bản đều tới trước sau mồng năm, lần này Triệu Trầm rời nhà, nàng không có tâm tư lưu ý, hiện tại Tường ma ma cô ý nhắc nhở nàng, có phải hay không...

"Ma ma, có thể hay không là..." A kết lại vui sướng không yên, sợ chính mình vui mừng vô ích một hồi.

Tường ma ma mỉm cười, sờ sờ trán nàng, từ ái nói: "Tám phần là có rồi. Thời gian trước ta cũng chột dạ, phát hiện nguyệt sự người đã muộn cũng không nói, chính là sợ ông trời lừa chúng ta, chỉ cần thận quan sát người mà không dám nói, vẫn chờ tới bây giờ. Đã quá ngày lâu như vậy, lang trung mới

có thể chuẩn đúng mạch, nếu đại cô nương cảm thấy thích hợp, ta phải Lục Vân bẩm báo với phu nhân, để cho phu nhân an bài thỉnh lang trung vào phủ?"

Phu nhân trong miệng nàng, dĩ nhiên là chỉ Ninh thị.

A Kết chỉ do dự giây lát rồi nhìn Tường ma ma gật gật đầu.

Nàng rất muốn biết, mình đã mang cốt nhục của hần hay chưa, có phải thật sự phải làm mẫu thân rồi hay không.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Chương 65

Sau khi Ninh thị trở lại hầu phủ, mặc dù không trực tiếp quản gia, nhưng có rất nhiều chuyện của Triệu Duẩn Đình đều do nàng âm thầm hỗ trợ chuẩn bị, ví dụ như sắp xếp thăm tra sổ sách hằng năm, quản sự bên cạnh Triệu Duẩn Đình cũng đều nhận biết nàng, cho nên nàng vừa bảo Ván Mai đi một chuyến, lập tức có người lặng lẽ đi mời lang trung. Thái phu nhân cùng Tần thị phân công quản lý hậu trạch, đối với động tĩnh ở chính viện cũng không phát hiện.

Trong Hinh Lan uyển, A Kết ngồi ở đầu giường, trong ánh nhìn chăm chú, vui mừng của Ninh thị và Tường ma ma, nàng cảm thấy vừa xấu hổ lại vừa thấp thòm.

Ninh thị là người từng trải, bình thường con dâu điều dưỡng thân thể rất tốt, kinh nguyệt đột nhiên lâu như vậy không đến, khả năng cao là có tin mừng, nhanh chóng nhớ lại những chuyện khác thường của bản thân sau khi mang thai kể cho A Kết nghe, một là để A Kết có thể đối diện với đúng vấn đề, thứ hai coi như là báo trước, tránh cho đến lúc có phản ứng nôn nghén gì đó A Kết lại hoảng hốt vì không có kinh nghiệm.

Từ khi nàng có thai đến lúc sinh hạ Triệu Trầm, Ninh thị chọn những chuyện thú vị để kể khiến A Kết hoàn toàn bị hấp dẫn, tạm thời quên đi thấp thòm trong lòng, cho đến khi Ván Mai ở bên ngoài nói lang trung đã được mời tới, nàng mới lại bắt đầu khẩn trương.

Thu xếp một chút, ba người đi ra gian ngoài.

Lão lang trung ước chừng khoảng năm mươi tuổi, tóc xám trắng, khuôn mặt từ ái, thân thiện, chính là chủ quán của Nhân đức y quán ở kinh thành, họ Từ. Mỗi tháng ngoại trừ mồng năm và mồng mười không thu tiền, xem bệnh cho người nghèo khổ trong kinh thành, thường ngày lão đều bận ba ở các quý phủ quan lại quyền quý, y đức và y thuật đều cực tốt.

Thấy ba người đi ra, Từ quán chủ đứng dậy hành lễ, không hỏi thân phận Ninh thị và A Kết, xong lễ lại tiếp tục ngồi xuống, dọn xong đệm mộc, trải xong vải thưa, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía hai gò má đỏ bừng A Kết. Lão nhân gia đã từng xem bệnh cho nhiều bệnh nhân như vậy, kinh nghiệm phong phú, liếc mắt liền nhìn ra A Kết là người cần chẩn đoán, bắt mạch.

Ninh thị khẽ nhắc A Kết ngồi vào trên ghế đối diện Từ quán chủ.

A Kết cúi đầu đi tới, Từ quán chủ ra hiệu thì nâng tay trái đặt lên, sau khi Từ quán chủ xem xong, lại đổi thành tay phải.

Trong phòng tĩnh lặng, A Kết nhìn chăm chăm ngón tay lão nhân khoát lên trên cổ tay mình, tay còn lại không tự chủ siết chặt cổ tay áo.

Rất nhanh, Từ quán chủ đã thu tay, nhìn qua A Kết cùng Ninh thị, thấy hai người đều lộ vẻ mặt chờ mong, tức thì cười nói: "Chúc mừng vị thiếu phu nhân này, thiếu phu nhân đã có thai hơn một tháng, mạch tượng vững vàng, tượng thai cực tốt."

Khỏe miệng A Kết lập tức nâng lên, kim lòng không nổi cúi đầu nhìn bụng mình, bằng phẳng như vậy, cơ bản nhìn không ra bên trong đã có đứa nhỏ của nàng cùng Triệu Trầm. Tên kia còn hy vọng có đứa nhỏ hơn cả nàng, nếu biết tin tức này, hẳn là sẽ cao hứng đến ngẩn người.

A Kết nóng lòng muốn trở lại Vọng Trúc hiền viết thư báo tin cho Triệu Trầm. Triệu Trầm từng nói với nàng, từ kinh thành đến Nhiệt Hà, ra roi thúc ngựa năm ngày có thể nhanh chóng chuyển thư qua lại, cực kỳ thuận tiện.

"Nha đầu ngọc, biết bản thân sắp làm nương liền choáng váng?"

Chẳng biết từ lúc nào mẹ chồng đã đi tới trước mặt, A Kết ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện trong phòng chỉ còn hai người mẹ chồng nàng dâu các nàng.

Ninh thị vừa nắm tay nàng đi vào nội thất đi vừa nói: "Ván Mai đi ra ngoài nhờ Từ quán chủ khai phương thuốc bổ cũng như thức ăn bổ giữ thai, Tường ma ma cũng đi cùng, hỏi thăm xem cần chú ý những gì." Khi vào tới phòng phía trong, nàng ấn A Kết ngồi vào trên kháng, đỡ bả vai A Kết đánh giá, mặt mỉm cười: "Vẫn là Thừa Viễn có ánh mắt tốt, trước đây ta thúc hần cưới vợ, hần đều không để bụng, kết quả bản thân tự tìm một người, vừa dễ nhìn lại vừa ôn nhu, lại còn nhanh như vậy đã có đứa nhỏ, thật là phúc khí của hần."

"Nương, người đừng chê cười con." A Kết cúi đầu, cảm thấy xấu hổ.

Con dâu da mặt mỏng, Ninh thị cao hứng qua đi cũng không tiếp tục đùa giỡn nàng, ngồi xuống bên người A Kết, nắm tay nàng, nói: "Hôm nay là chúng ta lên mời lang trung, nếu Thái phu nhân biết chúng ta không báo với bà mà mời người, khẳng định bà sẽ không vui. A Kết, ngày mai đúng lúc là 30, phụ thân con được nghỉ ở nhà, chờ sáng mai các người cùng đến Vinh Thọ đường thỉnh an thì con giả vờ không thoải mái, nôn khan hai tiếng, những chuyện còn lại để phụ thân con lo liệu là được. Yên tâm, đây là đứa con đầu của con và Thừa Viễn, cũng là đứa cháu đầu tiên của nương, nương nhất định vì con mà thu xếp thỏa đáng."

So với các quý phu khác, hậu trạch chứa thê thiếp thành đàn với đủ loại âm mưu quỷ kế, Duyên Bình hậu phù quả thật được coi như an bình. Tần thị muốn giờ trò xấu, nàng không có lập trường gây khó dễ A Kết, còn Thái phu nhân...

Ninh thị cười nhẹ. Đối tượng của Thái phu nhân vẫn luôn là nàng, có lẽ đối với A Kết bà cũng không hài lòng, nhưng A Kết dù sao cũng mang thai cốt nhục Triệu gia, Triệu Trầm lại được bà coi trọng, Thái phu nhân sẽ không làm khó A Kết. Hiện tại truyền đi tin A Kết có thai, vừa lúc có thể mượn cớ cần tĩnh dưỡng, mỗi ngày ở lại Vọng Trúc hiền đường thai.

Về phần bản khoản Tần thị hay thậm chí cả hai di nương có thể âm thầm sử dụng thủ đoạn gì hay không, thì bên ngoài Vọng Trúc hiền đã có nhân thủ do nhĩ tử phân công, bên người A Kết có Tường ma ma kiến thức rộng rãi, Ninh thị rất yên tâm.

Nghe ra thâm ý trong lời nói của mẹ chồng, vui vẻ trên mặt A Kết rốt cuộc phai nhạt đi mấy phần.

Nàng nghĩ tới Tường ma ma từng nhắc tới những việc ngầm ngầm đấu tranh, thủ đoạn xấu xa ở hậu trạch.

Hậu phủ không có nhiều nữ quyền, nhưng có người không thích nàng, nói cách khác, nàng không giống như những nàng dâu mang thai trong thôn, bình thường chỉ cần chú ý đừng ngã là được, nàng hiện tại ở hậu phủ, những điều cần lưu ý càng nhiều hơn.

Vốn có chút khẩn trương, nhưng bất gặp ánh mắt trấn an của mẹ chồng, A Kết lại an tâm, nhẹ giọng nói: "Dạ, con đều nghe phụ thân cùng nương, trở về cũng sẽ dặn dò người trong Vọng Trúc hiền, nương cũng đừng lo lắng."

Trong lòng con dâu có tính toán, Ninh thị vui mừng cười, nhắc tới một chuyện khác, "Con có bầu, đây chính là đại hi sự, trở về nhanh chóng viết cho cha mẹ con một phong thư, báo cho bọn họ tin mừng, Thừa Viễn ở bên kia, con cứ viết trước đi, nó nói đến bãi săn lập tức viết thư trở về, phòng chừng trong khoảng hai ngày nay là tới, đến thời điểm vừa lúc đưa thư của con cho người ta mang về cho nó. Thừa Viễn trông mong lâu như vậy, biết chính mình sắp làm cha, không chừng cao hứng lại tranh được chức quan lớn về nhà."

A Kết cười đồng ý.

Trên đường trở về Vọng Trúc hiền, Tường ma ma ở bên tai A Kết nhỏ giọng dặn dò: "Đại cô nương, việc này chúng ta sau khi trở về đừng lộ ra, sáng mai Thái phu nhân ở bên kia mời lang trung xem qua, lúc đó chúng ta trở về hẵng nói cho nha hoàn trong viện."

Đã được Ninh thị nhắc nhở qua, A Kết vừa nghe thấy lập tức hiểu ý của Tường ma ma, vội vàng gật gật đầu. Trong sân có đại nha hoàn cũng có tiểu nha hoàn cùng đầu bếp này nọ, lỡ như từ cái miệng nào làm chuyện hôm nay lộ ra, sáng mai nàng lại làm bộ làm tịch chẳng phải là tự bẽ mặt đập chân mình sao?

Bởi vậy, khi trở lại Vọng Trúc hiền, A Kết chỉ nói vài lời với bốn nha hoàn đi cùng, sau đó liền đi nội thất viết thư.

Giấy Tuyên Thành đã trải tốt, mực cũng đã mài xong, A Kết lại nhìn giấy và bút mực mà phát sầu.

Viết cho người trong nhà trước hay viết cho Triệu Trầm trước?

Trong đầu hiện lên khuôn mặt tuấn tú của trượng phu bá đạo, A Kết nhin không được khẽ bật cười, nhắc tay, viết thư cho Triệu Trầm trước.

Nhớ hần, lại thẹn thùng không muốn dùng từ ngữ trắng trợn nói ra, A Kết liền đơn giản kể vài chuyện gần đây trong nhà, lại hỏi tình huống bãi săn bên kia, cuối cùng mới nhắc tới mình có tin vui. Để bút xuống, A Kết cảm lấy thư nhìn kỹ một lượt, xác định mọi thứ đều ổn mới thật cẩn thận thổi khô nét mực, bỏ vào trong phong thư màu vàng. Lúc chuẩn bị dán lại thì đột nhiên nhớ tới lá thư Triệu Trầm viết cho nàng trước khi thành thân, A Kết khẽ cười, vừa lúc trên bàn bày bốn Lan Hoa màu tím nở rộ, nàng nhẹ nhàng ngắt xuống một đóa, kẹp giữa hai tấm giấy lớn, bỏ vào phong thư.

Tư khanh như mộ lan, tư quân diệp như mộ lan.(Khanh: cách gọi thân mật vợ chồng, quân: chàng)

Trên mặt có chút xấu hổ, A Kết vội nhắc bút viết một phong thư khác.

Thư gửi về nhà thì tương đối dài, phụ thân, mẫu thân, đệ đệ, muội muội, còn có gia đình di, từng người nàng đều nhớ kỹ. Cuối cùng nhìn lại, thư gửi trượng phu chỉ vừa vặn một trang giấy, thư gửi về nhà lại đầy năm trang, viết đến mức cánh tay cũng có chút mỏi.

Nhưng trong lòng lại ngập tràn vui vẻ.

Buổi tối chui vào chăn, A Kết nằm ngửa, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng vẫn còn bằng phẳng của mình, nhắm mắt lại tưởng tượng Triệu Trầm sau khi trở về sẽ đối xử với nàng như thế nào, trong chốc lát lại suy đoán đứa con đầu của bọn họ là nam hay là nữ. Đứa nhỏ ra sao, là nam hay nữ nàng đều thích, bất quá nếu con đầu có thể sinh con trai thì tốt hơn, nàng vẫn nhớ rõ khi mình còn nhỏ, lúc trong nhà chỉ có nàng cùng muội muội thì mẫu thân vẫn bị mấy người con dâu trong thôn cười nhạo, không phải là loại lời nói có ý châm chọc, mà là có ý vô tình biểu lộ sự tiếc hận mới khiến mẫu thân khổ sở.

A Kết muốn sinh con trai cho Triệu Trầm trước, có nhi tử để truyền thừa hương khói, sau này sinh tiếp thì nam nữ đều được.

Nghĩ đến đây, A Kết bỗng nhiên có chút ảo não, vừa rồi nàng hẳn nên dò hỏi trong thư xem Triệu Trầm thích con trai hay con gái.

Xoay người, A Kết cọ đầu vào gối của Triệu Trầm, nếu hẳn ở nhà tốt biết bao nhiêu, chắc chắn hai người sẽ nói không hết chuyện...

~

Màn đêm buông xuống, Triệu Duẩn Đình từ Vinh Thọ đường dùng cơm trở về, lại về tiền viện sắp xếp một chút, đã vội đến Hinh Lan uyển của thê tử.

Ra khỏi mật đạo, hẳn vội vàng tìm kiếm bóng dáng thê tử, thấy nàng quỳ trước cửa sổ đưa lưng về phía hẳn xử lý một gốc Lan Hoa, lập tức lên giường lò, cúi đầu nhìn nàng, "Hôm nay mời lang trung sao? Nàng có chỗ nào không thoải mái?"

Ninh thị buông lỏng hoa lan trong tay, quay đầu nhìn nam nhân mới tới, khẽ cười, giọng điệu mềm nhẹ, "Chàng nhìn thiếp giống đang ngã bệnh sao?"

Triệu Duẩn Đình thụ sủng nhược kinh.

Sắc mặt thê tử trắng hồng, ngọn đèn chiếu rọi đôi mắt như nước mênh mang, làm gì giống người bị bệnh?

Nhưng hẳn vẫn nhìn không được giờ tay lên sờ sờ trán nàng, không nóng, nhiệt độ vừa phải. Nếu không bệnh, cũng không giống như là say, thế nào lại vô duyên vô cớ cười với hẳn?

"Thừa Viễn gọi thư về sao?" Triệu Duẩn Đình nghi ngờ hỏi, càng nghĩ càng thấy chỉ có chuyện như vậy mới khiến thê tử nhà hẳn vui vẻ đến thế này, về phần lang trung, có thể là trong đám người phục vụ bên cạnh nàng có ai đó không thoải mái.

Ninh thị không có ý định cùng hẳn thừa nước đục thả câu, cười nói: "Là Thừa Viễn sắp làm phụ thân rồi."

Triệu Duẩn Đình sững sốt một lát, đột nhiên cao giọng cười to: "Tiểu tử này thật có bản lĩnh, nhanh như vậy đã sắp làm cha, mới thành thân bao lâu chứ." Nói xong ôm thê tử vào trong ngực, hôn hôn, "Không sai không sai, chúng ta sắp làm tổ phụ tổ mẫu, thê tử của Thừa Viễn có công, tuổi còn nhỏ lại xa xứ, nàng chăm sóc nó nhiều một chút, thiếu cái gì trực tiếp sai người đi khó phòng tiền viện lấy."

Ninh thị gạt đầu, cùng hẳn thảo luận chuyện sáng mai.

Triệu Duẩn Đình đương nhiên tán thành, nhanh chóng đáp ứng, lại nói rất nhiều lời với Ninh thị, thưở ban đầu hưng phấn vì được làm phụ thân, giờ thì sắp làm tổ phụ, cảm xúc hưng phấn so với năm đó cũng không khác biệt bao nhiêu. Chỉ là chờ đến lúc hai người ngủ, trong lòng Triệu Duẩn Đình lại có chút trống rỗng, hẳn cũng muốn lại có một đứa bé, đáng tiếc... Nhất định là chậm hơn nhi tử.

Không nói lời nào, kiêu thê trong ngực, cảm xúc của Triệu Duẩn Đình sinh ra từ nụ cười của thê tử trước đó lại rục rịch sống dậy, ôm lấy thê tử, từ cổ nàng chậm rãi di chuyển đến phía trước thân.

Đồng ý không muốn nàng là vì lo lắng cho thân thể thê tử, nhưng hàng đêm cùng giường lại không làm gì, Triệu Duẩn Đình tự nhận mình làm không được.

May mắn, hẳn có biện pháp lấy lòng nàng, cùng nàng vui sướng.

~

Sáng nay nhi tử được nghỉ, Thái phu nhân cảm thấy thật cao hứng, dậy sớm hơn so với bình thường, chuẩn bị xong, theo đại nha hoàn Thuộc Dược đỡ đi ra ngoài, quả nhiên thấy nhi tử đã ngồi ở đằng kia, đang nói chuyện cùng bọn tiểu bối.

Thái phu nhân hơi hơi nheo mắt.

Thời gian trước đều gặp mặt vào chạng vạng, mắt bà lại không phải quá tốt, hiện tại ban ngày sáng choang, bà đột nhiên phát hiện nhi tử chẳng những tinh thần sung mãn, trên mặt cũng đầy đặn lên không ít, không gầy như trước kia khiến người ta vừa thấy đã đau lòng.

Là bởi vì Ninh thị trở về nên trong lòng hẳn thư thái?

Thái phu nhân âm thầm nghĩ nhi tử không tiền đồ bị người bắt mất hồn, sau đó không nhận được cũng muốn trừng Tàn thị một cái, ai bảo nàng vụng về không kéo được lòng nhi tử đến trên người mình? Thay vì để cho nhi tử chung tình với một nữ nhân bắt kính với bà, bà thả để hẳn thành người hoa tâm, tam thê tử thiếp còn hơn.

Không nghĩ ánh mắt nhìn quanh một lượt, lại không nhìn thấy Tàn thị!

Triệu Duẩn Đình sớm đã đứng dậy tiến lại đỡ mẫu thân, thấy sau khi bà ngồi xuống liền bắt đầu tìm người, lập tức liếc mắt ra hiệu cho một nha đầu trong đám nha hoàn hầu hạ trong phòng.

Nha hoàn kia liền vội vàng tiến lên, hơi khom lưng, bẩm báo: "Thái phu nhân, mới vừa rồi Từ Oánh bên người phu nhân lại đây báo, nói là phu nhân bị bệnh, sợ tới đây không cẩn thận lại truyền bệnh cho ngài, muốn chờ sau khi khỏi bệnh lại đến thỉnh an ngài."

Bị bệnh?

Muốn bệnh là bệnh sao?

Mặc kệ thật giả, Thái phu nhân lập tức ra lệnh: "Thược Dược, người nhanh chóng phái người đi mời lang trung, đến chẩn bệnh cho phu nhân xem sao." Chờ Thược Dược đi, nàng nhìn về phía đám con cháu bên kia, thấy khuôn mặt Triệu Hàm bình tĩnh nhưng lông mày không khỏi chau lại, từ ái nói: "Lát nữa com nước xong, Thừa An hãy cùng Nghi Nhi đi qua thăm mẫu thân con đi." Triệu Thanh 15 tuổi, đi vào trong viện mẹ cả không thích hợp cho lắm.

Triệu Hàm và Triệu Nghi đứng dậy đáp lời.

Lúc này Thái phu nhân mới nghiêng đầu nói chuyện cùng nhi tử.

A Kết vẫn luôn lẳng lặng ngồi ở bên cạnh, chờ đến khi các tiểu nha hoàn bắt đầu tiến vào sảnh dọn com, mùi đồ ăn nồng đậm bay đến, nàng đột nhiên che miệng lại, vừa nôn khan vừa bước nhanh ra ngoài, khi ra cửa mới dừng lại, đưa lưng về phía mọi người trong sảnh, vỗ vỗ ngực ổn định lại.

"Phu nhân, người không sao chứ?" Cẩm Thư chạy chậm đuổi theo nàng, bối rối hỏi. Thân thể Đại phu nhân vẫn khoẻ mạnh, tại sao đột nhiên muốn ói? Cũng không hề chạm vào nước trà, chẳng lẽ là trên đường tới đây lại nhiễm lạnh?

A Kết lắc đầu không nói, xoay người đi đến trước mặt Thái phu nhân, cúi đầu nói: "Tổ mẫu, cháu dâu xin phép đi trước đến chỗ nghỉ mẫu."

Thái phu nhân thân là tổ mẫu, tận mắt thấy thể tử của trưởng tôn nôn khan, đương nhiên muốn quan tâm một chút: "Xảy ra chuyện gì, hai ngày này không thoải mái..." Nói đến một nửa liền dừng lại, tâm mắt dán vào bụng A Kết, nghĩ tới một loại khả năng. Trong phòng không có nữ quyền lớn tuổi, Thái phu nhân chỉ có thể nhìn về phía Triệu Duẩn Đình, Triệu Duẩn Đình nhìn mẫu thân, trong mắt dường như tồn tại một loại hoài nghi giống nhau.

Thái phu nhân vẫn rất quan tâm chất trai, quay sang nói với A Kết: "Thân thể người hấn là có chút bệnh tật, sáng nay cũng đừng đi đến chỗ nghỉ mẫu, phái nha hoàn qua giải thích một chút, sau đó người vào bên trong ngồi đi, đợi lang trung đến xem qua rồi hãy về."

Vì thế Thược Dược vừa trở về lại bị Thái phu nhân phái đi mời lang trung lần nữa.

Nán lại chờ đến lúc Thái phu nhân cùng mọi người dùng xong com, Triệu Hàm và Triệu Nghi đi trước, Triệu Thanh cũng đi Bác Vãn đường chuẩn bị cho giờ học sớm, chỉ có Triệu Duẩn Đình ở bên Thái phu nhân cùng chờ lang trung. Con dâu rất có khả năng là có tin vui, hấn ở lại bên này để nghe tin chính xác cũng hợp tình hợp lý.

A Kết đương nhiên là có thai, Triệu Duẩn Đình vui mừng, thưởng cho lang trung phong bao hai mươi lượng.

Trong lòng Thái phu nhân lại có chút phức tạp.

Lão nhân nào cũng muốn ôm ấp chất trai, từ đại đồng đường, bà hi vọng cháu dâu trưởng một lần liền sinh được con trai, lại cảm thấy đích trưởng chất trai Triệu gia lại do một thôn cô sinh nếu truyền đi thật mất mặt mũi. Lại nói, cháu dâu trưởng vốn được sủng ái, lại một lần liền được con trai, trưởng tôn còn không vui hơn bà sao?

Nhưng bảo bà nguyên rủa cháu dâu trưởng sinh nữ nhi hoặc xảy ra chút chuyện, nàng cũng không làm được.

Cho nên lúc bà cười nhìn A Kết, nụ cười có chút không được tự nhiên.

A Kết chỉ cúi đầu vờ xấu hổ.

Triệu Duẩn Đình không hiểu được tâm tư của mẫu thân, cười dò hỏi: "Mẫu thân, thể tử của Thừa Viễn mang thai đứa con đầu của hấn, tuổi nàng lại nhỏ, theo con thấy thì thời gian trước khi nàng sinh hạ đứa nhỏ, việc sáng chiều phụng dưỡng cho nàng miễn đi? Để nàng ở Vọng Trúc yên an tâm dưỡng thai, Thừa Viễn ở bên ngoài cũng yên tâm."

A Kết nghe xong, có chút kinh hãi đứng lên, "Đa tạ phụ thân quan tâm, nhưng con không sao, Thừa Viễn ở bên ngoài, con càng phải hiếu thuận với tổ mẫu, vẫn giống như trước lại đây thỉnh an đi ạ?"

Triệu Duẩn Đình không đáp lời nàng, chỉ nhìn Thái phu nhân, giọng cảm về phía Duy Phương viên.

Trong lòng Thái phu nhân khẽ rung mình, lập tức đồng ý: "Tốt lắm, trong lòng con có phần hiếu tâm này tổ mẫu thật cao hứng, việc thỉnh an sau này lại nói tới sau, hiện tại giữ thai mới là điều quan trọng nhất, đến thời điểm con sinh cho Triệu gia chúng ta thêm một tiểu tử mập mạp, đây mới thực sự là hiếu thuận. Cẩm Thư, mau đỡ phu nhân của các người trở về, trên đường cẩn thận." Nàng đã 56 tuổi, cũng không biết còn có bao nhiêu năm để sống, cứ ôm chất trai lại nói, không thể để cho Tàn thị hủy đi được.

Hai trưởng bối đều đã lên tiếng, A Kết đành phải bái tạ rồi đi.

A Kết vừa đặt chân vào Vọng Trúc hiên, Thược Dược bên cạnh Thái phu nhân đã tới, nhưng mà lần này không phải là đến tặng người, mà là đưa một tòa bạch ngọc Tổng tử Quan Âm, còn có một đồng thuốc bổ, lúc này tin tức A Kết có thai mới chính thức từ Vọng Trúc hiên truyền ra, không khí vui mừng tràn ngập. A Kết để Lục Vân, người quản lý tài sản nàng sở hữu, thưởng cho tất cả các nha hoàn, nàng lại ngồi ở trên tháp, nhìn Tường ma ma sai người cắt tất cả thuốc bổ Vinh Thọ đường đưa tới vào trong một cái rương, rõ ràng là không định dùng, bao gồm cả toà Tổng tử Quan Âm.

Nàng muốn cười Tường ma ma quá cẩn thận, nhưng nhìn về phía bụng mình, lại cảm thấy như vậy cũng tốt.

Nàng thà nghĩ xấu cho người khác một chút, cũng không muốn bản thân trong lúc sợ ý lại hại đến con của mình.

~

Trong Duy Phương viên, sắc mặt Tần thị tái nhợt nằm trên giường, Triệu Hàm lo lắng đứng ở bên mép giường hầu hạ.

Triệu Nghi sớm đã bị Tần thị đuổi đi, Triệu Hàm cho rằng mẫu thân muốn nói gì với hắn, kết quả nàng chỉ suy yếu cười cười: "Nương không có việc gì, điều dưỡng hai ngày thì tốt rồi, Hàm nhi nhanh đi học đi."

Triệu Hàm nhất thời cảm thấy thật áy náy vì mình đã coi thường mẫu thân.

Hắn nghĩ tới những lời ban nãy của lang trung, nói là mẫu thân tích tụ phiền muộn trong lòng quá lâu, không muốn ăn, thêm nữa lúc này chính là lúc trời chuyển se lạnh, quần áo mặc ít đi chút, lạnh, lập tức liền phát bệnh. Hắn có thể kê phương thuốc, nhưng xét đến cùng, còn phải do nàng tự mình buông bỏ phiền muộn thì mới khỏe lên được.

Tâm sự của mẫu thân, hắn hiểu, nhưng hắn lại không thể vì mẫu thân làm được gì.

Xung quanh không có ai, hắn nói ra tính toán của bản thân, "Mẫu thân, phụ thân không để ý tới người, nhưng người còn có con, vì nhi tử, mẫu thân đừng lại giầy vò chính mình, nhanh chóng điều dưỡng bản thân được không? Con biết đại ca trở về khiến người không vui, nhưng chỗ này là nhà của đại ca, năm đó hắn cũng là... Mẫu thân, chung quy là lỗi của chúng ta, chúng ta nên thôi đi. Nhi tử sẽ cố gắng đọc sách, tương lai lúc ra ngoài sẽ mang mẫu thân cùng đi, để mẫu thân chân chính làm chủ gia đình, có được không?"

Mẫu thân tuy là Hầu phu nhân, lại không có quyền hành của một Hầu phu nhân, chỉ có thể quản hạ nhân Duy Phương viên, việc này hắn đã sớm biết từ những bàn luận xôn xao của các tiểu nha hoàn. Nếu hắn là người ngoài, hắn sẽ cảm thấy mẫu thân tự làm tự chịu, nhưng hắn là đứa con mẫu thân mang nặng mười tháng sinh ra, nghe nàng bị hạ nhân nhục mạ, hắn đau lòng.

Tần thị sững sờ nhìn con trai của mình, thì ra hắn muốn như vậy.

Dựa vào cái gì mà muốn nàng đi, nàng là cháu gái ngoại mà Thái Hậu đã mất sủng ái nhất, là hòn ngọc quý trên tay Trần Bắc tướng quân, dựa vào cái gì mà muốn nàng chán nản rời đi? Chẳng những nàng không đi, nàng còn muốn cho con trai của mình kế thừa tước vị, ra ngoài sao, sao nàng có thể để con trai bảo bối của nàng như chó nhà có tang mà rời khỏi kinh thành?

Tay nàng giấu phía dưới chăn oán hận siết chặt đệm giường, trên mặt vẫn là đáng vẻ suy yếu, vui mừng cười nói: "Hàm nhi có chí như thế, nương rất vui vẻ, nhưng con còn nhỏ, không cần suy xét nhiều như vậy, không cần vì nương mà phiền lòng, nương là tự làm tự chịu, nếu đến lúc phải đi, nương sẽ đi một mình, con là đích tử Triệu gia, không cần thiết bởi vì nương, khụ khụ, không cần thiết bởi vì nương mà chịu liên lụy... Tốt lắm, thời gian không còn sớm, con nhanh đi đi, đừng để tiên sinh chờ, hôm nay cha con ở nhà, cũng sẽ qua đó kiểm tra." Vừa dứt lời lập tức lâm vào một trận ho khan.

Triệu Hàm vội đỡ lấy nàng, giúp nàng đắp lưng.

Tần thị cảm thấy tốt hơn, sau khi nằm xuống lại thúc hắn đi, chỉ là chờ đến Triệu Hàm sắp ra cửa thì lại ngừng đầu gọi hắn, "Hàm nhi, khoan đã!"

"Mẫu thân sao vậy?" Triệu Hàm vội vàng quay ngược trở về.

Nhìn nhi tử của mình tuổi tác tuy nhỏ lại mang tâm sự nặng nề, Tần thị thật sự rơi lệ, nắm chặt lấy tay Triệu Hàm dán lên mặt mình, thổn thức: "Hàm nhi, đã rất lâu con không gọi ta là nương, hôm nay gọi một tiếng được không?" Những thứ từ hay thứ từ kia đều gọi nàng mẫu thân, mẫu thân là xưng hô xa cách khách sáo, tựa như Triệu Duẩn Đình kêu Thái phu nhân là mẫu thân, đó là sự xa cách của mẫu tử, nàng không nghĩ mình và nhi tử sẽ như thế, nàng muốn nghe hắn hô một tiếng nương.

"Nương, người dưỡng bệnh cho tốt, buổi chiều tan học con lại đến thăm người." Triệu Hàm nhanh chóng nói xong liền rút tay về, vội vàng rời đi như đang chạy trốn.

Tần thị không thấy được, ngược lại Từ Oánh ở bên ngoài canh chừng lại nhìn thấy trong mắt thiếu niên ngân ngấn nước, dõi theo bước chân vội vàng của Triệu Hàm ra khỏi Duy Phương viên, Từ Oánh lập tức đi vào trong, nhỏ giọng nói: "Phu nhân, tam gia đau lòng ngài đến rơi lệ, chỉ cần ngài giả vờ thêm một thời gian, chậm chạp không khỏe lại, tam gia khẳng định không đành lòng, nguyện ý giúp ngài."

Tần thị không nói gì, tầm mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Con trai của nàng đương nhiên đau lòng vì nàng, cho nên nàng càng muốn nghĩ mọi biện pháp vì hắn tranh thủ thứ hắn nên có được. Từ Oánh đánh giá sắc mặt của nàng, cẩn thận mỗi, cuối cùng vẫn nói cho nàng nghe tin tức từ Vinh Thọ đường, "Phu nhân, đại nãi nãi thân thể khó chịu, sau khi Thái phu nhân mời lang trung xem qua, xác định là hi mệnh. Nàng biết sau khi phu nhân nghe xong chắc chắn sẽ không tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi, nhưng nàng không nói cũng sẽ có người khác báo cho phu nhân, khi đó phu nhân chẳng phải sẽ trách nàng sao? Vị trí đại nha hoàn bên người Phu nhân, bao nhiêu người nhìn chăm chăm.

"Có thai rồi sao?" Tần thị khiếp sợ ngồi dậy, hai người mới kết hôn bao lâu, vậy mà đã nhanh chóng có?

Từ Oánh cúi đầu cam chịu.

Tần thị hận đến mức toàn thân nóng lên. Từ lúc mấy người Triệu Trầm trở về đây, nàng chưa từng có một ngày yên lành, Triệu Trầm đoạt đi quan tâm của Triệu Duẩn Đình đối với nhi tử của nàng, Dung phu nhân kia lại trực tiếp đoạt đi Triệu Doãn Đình, mỗi ngày qua đi một cách xuôi chèo mát mái, nay Lâm thị truyền ra tin vui, đám người kia sợ là cao hứng đến hồng rồi đi?

Nàng sẽ không để cho bọn họ như ý.

Gọi Từ Oánh ghé sát lại bên người, Tần thị thấp giọng thì thầm.

Sắc mặt Từ Oánh thay đổi, không dám phản bác Tần thị, chỉ vì thấy khó thực hiện mà nói: "Phu nhân, đừng nói chúng ta tính toán gì, Vọng Trúc hiền cũng sẽ không để người của Duy Phương viên đi vào, ngài..."

Tần thị cười lạnh: "Ta có ngu như vậy sao? Giả như trong các người có ai đi vào, kết quả các người vừa đi nàng liền gặp chuyện không may, không phải rõ ràng nói cho người khác là ta hạ thủ sao? Ngu xuẩn. Mấy ngày nay Triệu Nghi đều tới bên này thỉnh an, người cứ chuẩn bị đồ vật thật tốt, ta lại lên lút đưa cho nàng. Nàng cũng thông minh, biết thân cận bên kia, hiện tại chị dâu nàng có thai, nàng sẽ không đến thăm sao?"

Thủ đoạn của nàng ở trước mặt Triệu Duẩn Đình có thể không hiệu nghiệm, nhưng không có nghĩa là một thứ nữ nho nhỏ cũng có thể tránh được.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Chương 66

Triệu Hàm mang tâm sự nặng nề đi tới Bắc Văn đường, thiếu chút nữa đến muộn.

Triệu Thanh đang cúi đầu nhìn gì đó, nghe được tiếng bước chân của Triệu Hàm, ngẩng đầu, mỉm cười với hắn.

Triệu Hàm cũng nở nụ cười miễn cưỡng, ngồi xuống vị trí của mình.

Huynh đệ hai người hơn kém nhau năm tuổi, đương nhiên chương trình học cũng không giống nhau, bởi vì Triệu Thanh vào tháng tư sẽ tham gia thi viện, nên tiên sinh chỉ đơn giản cho Triệu Hàm một vài bài học thuộc, còn tinh lực (tinh thần + sức lực) chủ yếu dùng trên người Triệu Thanh, ra đề bài yêu cầu hắn làm văn.

Ở cách vách, trong thư phòng, Triệu Duẩn Đình khó có lúc được an nhàn, đang đọc bản tạp ký phong tục dân tình Giang Nam.

Mặt trời dần dần lên cao, buổi giảng bài buổi sáng kết thúc, tiên sinh thu dọn đồ đạc đi đến viện riêng của mình ở trong hậu phủ, huynh đệ Triệu Thanh cầm sách vở đến thư phòng tìm phụ thân.

Đứa con được Triệu Duẩn Đình coi trọng nhất đương nhiên là trưởng tử, những năm khi Triệu Trầm còn nhỏ cũng là khoảng thời gian như ý nhất của hắn, đường làm quan thuận lợi, tuổi trẻ tài cao, đợi một thời gian nhất định thành nghiệp lớn, về đến nhà có kiều thê ái tử (vợ đẹp con khôn), dù cho thê tử đối với hắn lạnh nhạt, hắn cũng rất hài lòng, mỗi khi nhàn rỗi thì đưa nhi tử đi cưỡi ngựa bắn tên, tự tay dạy hắn các kỹ năng, bản lĩnh cần thiết.

Về phần Triệu Thanh và Triệu Hàm, Triệu Duẩn Đình cảm thấy bản thân mình đối với bọn họ chỉ giống như một vị tiên sinh. dđlqd, windchime Quan hệ huyết thống làm cho hắn không thể nào bỏ mặc không để ý hai người, nhưng sự tồn tại của hai di nương lại khiến cho hắn không có khả năng cũng yêu thích hai người như đối với trưởng tử, cho nên, hắn chỉ có thể cố gắng hoàn thành trách nhiệm của một phụ thân, nuôi nấng bọn họ thành người, sắp xếp hạ nhân chăm sóc vấn đề ăn ở hàng ngày của bọn họ thật tốt, những hành động đơn giản như kiểm tra việc học của hai hài tử, dạy dỗ hai người một chút về cách đối nhân xử thế cũng có, nhưng những động tác gần gũi lại chưa từng làm qua.

Cách giờ cơm trưa tầm nửa canh giờ, Triệu Duẩn Đình hỏi Triệu Thanh một đề bài, Triệu Thanh chậm rãi trả lời, đối đáp trôi chảy. Triệu Duẩn Đình gật gù đầu, sau đó vừa nghiêng đầu cầm sách vở của Triệu Hàm lên, vừa tùy ý nói: "Thừa Văn, con đến chỗ tổ mẫu của con trước đi."

Triệu Thanh ngó ra.

Trước đây đều là hắn ở một bên chờ phụ thân hỏi đề đệ, sau đó ba người cùng đi.

Là bởi chuyện sáng nay tam đệ đi Duy Phương viên sao?

Triệu Thanh bất động thanh sắc (mặt không biến sắc) nhìn thoáng qua tam đệ cũng đang kinh ngạc bên cạnh mình, không nhiều lời, hành lễ xong liền rời đi.

Tiếng bước chân biến mất, trong phòng chỉ còn tiếng lật sách nhẹ nhàng, lòng bàn tay Triệu Hàm dần dần toát mồ hôi. Hắn biết, phụ thân nhất định là muốn hỏi hắn sáng nay ở Duy Phương viên đã làm những gì? Ngay cả chính hắn cũng từng hoài nghi mẫu thân muốn giả bệnh để lừa hắn đến để nói chuyện lần trước, huống chi là phụ thân?

Triệu Duẩn Đình quả thật hỏi chuyện đó, sau khi kiểm tra xong việc học của Triệu Hàm, ánh mắt hắn không rời tập sách thoai bản trên tay, về mặt nhân nhạ cất lời, "Lang trung nói như thế nào?" Không chỉ mặt gọi tên, thậm chí cũng không đề cập đến Tàn thị, giọng nói càng không lộ ra chút tình cảm quan tâm nào.

Trong lòng Triệu Hàm khó nén chua xót, buồn mi, lập lại lời nói của lang trung một lần, cuối cùng nói: "Phụ thân, mẫu thân bệnh nặng, con muốnchap tối sau khi tan học lại đến thăm người một lần." Phụ thân không thích, nhưng đó cũng là người sinh ra hắn, hắn không thể thờ ơ.

Triệu Duẩn Đình để sách xuống, nhìn về nhi tử mới mười tuổi này, nghĩ tới việc hắn hiểu chuyện hơn những đứa trẻ cùng tuổi, đáp lại, "Ngươi muốn thì cứ đi thôi, nhưng mà, tính tình của nàng chắc ngươi cũng đã rõ, mặc kệ nàng nói gì, chính ngươi phải cân nhắc kỹ càng. Thừa An, ngươi là cốt nhục Triệu gia, suy xét bất cứ chuyện gì đều phải đặt toàn bộ Triệu gia lên trước, đừng làm cho ta thất vọng."

"Vâng theo lời phụ thân dạy bảo." Triệu Hàm trịnh trọng hứa hẹn.

Đúng vậy, hắn họ Triệu, phụ thân cho dù không thích mẫu thân cũng nuôi hắn lớn, không vì phần huyết mạch Tàn gia trong cơ thể hắn mà không chấp nhận hắn.

~

Vào tháng ba, khi làn gió thổi tới mang theo hơi nóng, cuối cùng A Kết cũng có hiện tượng nôn nghén.

May mắn không phải đặc biệt nghiêm trọng mà chỉ là không thích thức ăn nhiều dầu mỡ.

Có lẽ là bệnh trạng nhẹ, A Kết chẳng những không cảm thấy khó chịu, ngược lại còn thật cao hứng. Trước đó nàng chỉ biết mình mang thai, thân thể lại không có bất kỳ cảm giác khác thường gì, hiện tại nôn nghén, nàng đột nhiên cảm thấy mọi thứ chân thật hơn, giống như đây là cách độc đáo mà đứa nhỏ trò chuyện với nàng, hài tử của nàng đang nói cho nàng biết hắn không thích cái gì đó.

A Kết nói những lời này với Tường ma ma, bị Tường ma ma dùng ý tốt cười nhạo.

Sau đó vài hôm, nhân lúc mặt trời lên cao, tiết trời âm áp, Tường ma ma đỡ A Kết tản bộ trong Vọng Trúc viên.

Vọng Trúc viên thật lớn, sau hoa viên, hòn giả sơn, ao, cầu gỗ cái gì cần có đều có, bên hồ liễu rủ tươi xanh, góc tây bắc có một mảnh rừng đào nhỏ nhỏ đua nhau nở rộ, A Kết thích vô cùng liền theo hướng bên đó đi lại. Đi dạo trong chốc lát, chủ tớ hai người nghỉ chân nơi băng ghế bên cạnh ao, thanh thần trò chuyện.

Xa xa bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân, A Kết vừa tò mò nhìn qua liền thấy Thúy Ngọc vội về mặt mừng rỡ đang vội vàng bước tới, đến gần liền thanh thúy nói: "Đại phu nhân, đại gia gửi thư, một phong đưa đến phu nhân bên kia, một phong thư Trần Thủ đưa tới. Hừ, ta muốn nhận mà hắn không cho, nói là đại gia dặn dò phải tự mình giao đến trong tay người!"

A Kết cao hứng đứng lên, nhin không được liền muốn đi về phía trước, Tường ma ma mỉm cười đỡ lấy nàng, ấn người nàng vào lại trên ghế rồi nói: "Bảo Trần Thủ tới bên này là được rồi, người gấp cái gì." Nhìn đại cô nương vẫn không khác lắm, thời điểm có chuyện gấp gấp, vẫn không có thói quen sai sử hạ nhân.

A Kết cũng cảm thấy Trần Thủ tới bên này thì sẽ nhanh hơn, nói chung bây giờ nàng cũng không dám đi mau.

Thúy Ngọc đã sớm nhanh chóng đi gọi người, đến phía trước cửa viện, thấy Trần Thủ mặc y phục màu xám phẳng phiu đứng ở ngoài kia, bóng dáng cao ngất, Thúy Ngọc khẽ đưa mắt nhìn mấy lần mới dám đi qua, lớn tiếng nói: "Trần quân sự, phu nhân bảo người đưa thư cho ta, người đi thẳng về là được."

Trần Thủ xoay người, một đôi mắt hạnh dài bình tĩnh nhìn nàng.

Hắn không nói một lời, trong lòng Thúy Ngọc vô cớ chột dạ, trừng mắt nhìn cái gã như hũ nút này, xoay người dẫn đường nói: "Vừa rồi là chộc người thôi, giờ đi theo ta đi, đừng để cho phu nhân đợi lâu." Trần Bình biết ăn nói, có lúc cũng sẽ nói đùa, người này không phải ca ca hắn sao, sao tính tình lại không giống nhau chút nào?

Hai người đi rất nhanh, trong chốc lát đã tới bên bờ ao, Thúy Ngọc bước nhanh đi đến đứng bên cạnh A Kết, Trần Thủ cung kính hành lễ, đưa phong thư đang giấu trong ngực qua. Thúy Ngọc tiến lên nhận thay cho A Kết rồi lui lại giao cho nàng.

Kèm chế xúc động muốn mở thư ra đọc ngay lập tức, trước tiên A Kết cảm ơn Trần Thủ vất vả, lại để cho Tường ma ma đưa Trần Thủ trở về lấy bức thư hồi âm nàng đã viết xong từ sớm giao cho hắn. Tường ma ma biết thư của nàng đặt ở chỗ nào, lập tức liền dẫn Trần Thủ đi. A Kết nhìn theo bọn họ một quãng xa mới vội cúi đầu xé phong thư, vừa muốn lấy thư ra, đột nhiên nghĩ đến cái gì, chỉ vào ao nói với Thúy Ngọc: "Ngươi qua bên kia xem cá đi, bên trong Hồng Lý rất đẹp mắt."

Thúy Ngọc nhìn khuôn mặt như hoa đào của đại phu nhân, cười nói: "Đi, ta qua bên kia xem cá, không quấy rầy phu nhân xem thư!" Nói xong thông thả nhẹ nhàng đi đến cạnh ao, cúi đầu xem cá.

Trong bốn nha hoàn, Thúy Ngọc tính tình hoạt bát nhất, cũng là người dám đùa giỡn cùng A Kết nhất, A Kết cũng thích bên người có một đũa nha hoàn như vậy. Nhìn đáng vẻ Thúy Ngọc chốc lát, cuối cùng A Kết lấy thư ra, tổng cộng ba trang, không tính là ít.

Chữ viết quen thuộc, A Kết nhìn kĩ từng từ từng chữ một.

Trong thư Triệu Trầm nói bọn họ đã đến bãi săn Mộc Lan, vừa chọn được chỗ ở, hẳn liền viết thư cho nàng.

Một tờ là kể lại những chuyện mắt thấy tai nghe dọc đường đi, một tờ là đủ các loại dặn dò dành cho vớ nàng, còn một tờ cuối cùng tất cả đều là tưởng niệm, còn nói mỗi đêm đều mộng đến việc hân "Suất binh đánh nhau" khiến nàng xấu hổ muốn chết. Thế mà đúng là có việc khiến nàng xấu hổ, A Kết vẫn đỏ mặt nhìn lại nhiều lần cho đến khi Tường ma ma quay lại, A Kết mới vội vàng cất thư đi, chuẩn bị buổi tối khi ở một mình lại lên lấy ra xem.

Buổi trưa Ninh thị đến Vọng Trúc hiên, mẹ chồng nàng dâu hai người cùng nhau ăn cơm, ăn xong liền ngồi ở đầu giường nói về thư của Triệu Trầm, một lát sau A Kết mặt mới, Ninh thị nhìn nàng ngủ mới đi.

Trong lòng cao hứng, lần này A Kết ngủ trưa rất say, đến khi tỉnh lại cũng không choáng váng khó chịu như những lần trước đây.

Lại lấy thư ra đọc một lần, Triệu Nghi đã tới.

A Kết nhanh tay giấu thư đi, nín cười bảo Triệu Nghi ngồi lên kháng. Tiểu cô nương mười tuổi xinh ngoan giống nụ hoa, một đôi mắt khi cười cong cong linh động khả ái vô cùng, kể từ khi biết A Kết mang thai, Triệu Nghi liền bắt đầu mỗi ngày vẽ tranh đưa cho nàng, hoa điều miêu khuyến (hoa chim mèo chó), tất cả đều là những thứ trẻ nhỏ yêu thích. Chỉ thấy nàng nói là giữ lại cho cháu nhỏ tương lai xem.

Tiểu cô nương ở ngay tại Vọng Trúc hiên vẽ, tất cả giấy bút đều là Tường ma ma chuẩn bị tốt.

Tường ma ma từng nói nhỏ với A Kết: "Hầu gia đối với ba tiểu chủ tử thật là dụng tâm, hai vị gia không nói, chỉ nói nhũ mẫu Phương thị của tứ cô nương cũng là một người thận trọng. Người xem, nay phu nhân có thai, tứ cô nương không có tỏ vẻ không thể nào nói nổi, đem đồ tới tặng, chút đồ đó có khi lúc người dùng lại dễ dàng gây chuyện, hiện tại nàng tới bên này vẽ tranh, vừa giúp phu nhân giết thời gian, lại khiến cho người không thể hoài nghi, biện pháp gần gũi như thế, tứ cô nương ở tuổi này còn chưa nghĩ tới được đâu."

Lúc đầu A Kết còn chưa suy nghĩ nhiều như vậy, nghe Tường ma ma nói xong, không khỏi cảm khái việc trong đại trạch chứa đầy các loại cong cong queo queo, cũng hiểu rõ vì sao Triệu Nghi tuổi còn nhỏ lại hiểu chuyện như vậy. Phương thị thận trọng, nếu Triệu Nghi làm gì sai hoặc bên người có cái gì không đúng, Phương thị chắc chắn sẽ nhắc nhở nàng, nhiều lần, Triệu Nghi cũng học được, không phải sao? Nào giống như nàng, lúc mười tuổi còn đang chơi bòn cùng đệ đệ, đương nhiên chỉ là chơi trong nhà mình.

"Hôm nay mười mười chuẩn bị vẽ cái gì?"

A Kết cười, nhìn Triệu Nghi ngồi xuống bên cạnh nàng, lại nhìn giấy Tuyên Thành đã được chuẩn bị tốt, hỏi. Trong nhà nàng, mười mười thích thưởng họa (xem tranh), A Kết đối với chuyện xem tranh cũng hiểu được đôi phần, Triệu Nghi trước mắt vẽ tranh chỉ có thể được coi như hải tử tùy tay chỉ tác (tên tay chế tác), nhưng rất có linh khí, nàng nhìn rất thích, càng miễn bàn đến mấy đứa trẻ nhỏ đơn thuần.

Triệu Nghi cười thần bí: "Tẩu tử đoán xem, xem mười vẽ thì tẩu tử có đoán ra không." Nói xong lại trải giấy, sau khi dùng cái chặn giấy áp tốt liền hết sức chuyên chú vẽ lên.

Trước hết nàng vẽ cỏ cây, theo vài nét bút ít ỏi, phác thảo ra đường cong thân thể một con thú nhỏ.

A Kết cười, "Đây là ô ô phải không?" Triệu Nghi cũng rất thích ô ô, nghe Thúy Ngọc nói, nàng thường dẫn nha hoàn đi trong sân nhìn hai con nai.

"Tẩu tử thật thông minh." Triệu Nghi cũng không ngẩng đầu lên, vui vẻ khen nàng nhưng tâm mắt vẫn tập trung vào việc vẽ.

A Kết cũng không quấy rầy nàng, lẳng lặng nhìn tiểu cô nương đang chăm chú vẽ, vẽ xong ngắm nghía một hồi mới để Tường ma ma cất bức tranh này vào cùng chỗ với những bức tranh trước, tương lai đứa nhỏ sinh ra có thể dùng để dạy nó.

Một buổi chiều cứ như vậy bình yên trôi qua, Triệu Nghi muốn đến Vinh Thọ đường, A Kết cũng đi theo. Tuy nói không cần mỗi ngày sáng chiều phụng dưỡng, nhưng từ giờ tới lúc đứa nhỏ sinh ra còn tận mấy tháng, nàng không thể chỉ đóng cửa, ở trong Vọng Trúc hiên không gặp ai. Hiện tại Tần thị nằm trên giường không dậy nổi, nàng đến Vinh Thọ đường một chuyến cũng không sợ xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn.

Nàng hiểu chuyện như thế, Thái phu nhân vẫn tương đối hài lòng, thân thiết hỏi thăm tình hình thân thể A Kết, cũng không giữ nàng lại Vinh Thọ đường dùng cơm, vẫn cho nàng về ăn đồ ăn mà phòng bếp nhỏ của Vọng Trúc hiên nấu, như vậy tất cả mọi người đều an tâm.

~

Mùng sáu hôm đó, Triệu Nghi cùng Triệu Hàm sau khi ăn cơm ở Vinh Thọ đường cùng nhau tới Duy Phương viên thỉnh an Tần thị.

Bệnh của Tần thị vẫn chưa có gì tiến triển.

Triệu Hàm gầy đi rất nhiều. Triệu Nghi cùng hai ca ca quan hệ cũng không tệ, vẫn chưa bởi vì thân cận huynh trưởng mà hờ hững với Triệu Hàm, cho nên trên đường đi nàng nhỏ giọng đề nghị: "Tam ca, mẫu thân bị bệnh lâu như vậy, bệnh tình không thấy khá lên, nếu không tam ca nói với mẫu thân đôi lang

trung thử xem?"

Trên mặt Triệu Hàm hiện vẻ khó xử: "Lý lang trung vẫn giúp mẫu thân điều dưỡng thân thể, trước đây chưa từng xảy ra sai lầm, lần này mạo muội đòi người, truyền đến tai hẩn thì không tốt. Nhưng tấm lòng của muội muội, ta sẽ nói lại với mẫu thân, hi vọng người nghe theo." Kỳ thật hẩn cũng từng nhắc đến, bất đắc dĩ là mẫu thân quá mức tín nhiệm Lý lang trung, nói gì cũng không chịu đổi, lại nói Triệu Hàm cũng cảm thấy, mẫu thân vẫn mang tâm bệnh là chính, chỉ cần trong lòng nàng nghĩ thoáng đi, bệnh tình chắc chắn nhanh chóng khỏi hẩn.

Nhỏ giọng nói chuyện, huynh muội hai người đã đến cửa Duy Phương viên.

Từ rất xa liền nghe thấy một trận hoan hô vui đùa âm ỉ, Triệu Hàm nhủ mảy, bước chân nhanh hơn vài phần, không ngờ hẩn còn chưa vào tới nơi, bên trong đột nhiên chạy đến ba tiểu nha hoàn, một người đuổi hai người chạy, không đầu không đuôi lao tới, thiếu chút nữa bổ nhào lên hẩn, vừa thấy Triệu Hàm, sợ đụng trúng hẩn vội vàng rẽ sang hướng khác lại vừa vận dụng phải người Triệu Nghi. dđlqđ Triệu Nghi mới bao lớn, chưa thấy rõ người đã bị đám nha hoàn bổ nhào tới, may mắn nha hoàn kia coi như nhanh nhẹn, ngã xuống đất liền xoay chuyển Triệu Nghi lên trên người mình tránh cho nàng chạm đất, mà hai nha hoàn khác cũng hoảng sợ vây lại, luống cuống tay chân đỡ người lên.

"Muội muội có té hay không?" Triệu Hàm nhanh chóng đẩy hai nha hoàn ra, đỡ bả vai Triệu Nghi kiểm tra một lượt khắp người nàng.

Triệu Nghi không sao, chỉ là sợ tới mức sắc mặt hơi tái, cũng coi như trấn định.

Biết nàng không bị thương Triệu Hàm mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại không giảm bớt sự phẫn nộ, nam nhân Triệu gia đều có mắt phượng thanh lân (trong veo mà lạnh lùng) quét về phía ba nha hoàn, "Phu nhân bệnh nặng, ai cho các người ở trong sân huyên nào? Hiện tại lại va chạm tứ cô nương, tội không thể tha." Nói xong nhìn về phía hai bà tử thủ vệ, "Đi chuẩn bị, ba người mỗi người bị đánh hai mươi hèo."

Ba nha hoàn vội vàng quỳ xuống nhận sai, bà tử thủ vệ hai mặt nhìn nhau, không biết có nên nghe lời nói tam gia...

Từ Oánh đã vội vàng chạy tới, sau khi hành lễ với Triệu Hàm, có chút không hiểu hỏi: "Các nàng làm gì mà chộc tam gia nổi giận?"

Nàng là nha hoàn bên người Tần thị, Triệu Hàm cho nàng mặt mũi, lạnh giọng để cho bọn nha hoàn tự nói.

Nha hoàn đụng vào Triệu Nghi vội vàng xin Từ Oánh giúp đỡ: "Từ Oánh tỷ tỷ, là người nói phu nhân nằm ở trên kháng buồn chán, muốn nghe trong sân náo nhiệt một chút, bọn nô tì mới vui đùa dễ dễ phu nhân vui vẻ, chỉ là vừa mới chơi đùa lại không ngờ tới tam gia cùng tứ cô nương đi tới, không cẩn thận đụng ngã tứ cô nương, bọn nô tì thật sự không phải là cố ý, cầu Từ Oánh tỷ tỷ thay chúng ta cầu tình với tam gia, về sau chúng ta không dám nữa!"

Triệu Hàm nhìn về phía Từ Oánh.

Từ Oánh cười chuộc tội: "Tam gia, các nàng chơi nháo đúng là phu nhân dặn, bằng không các nàng nào dám ở trong sân làm ồn? Về phần tứ cô nương... " Nói tới đây liền dừng lại, ý vị thâm trường nhìn về phía Triệu Nghi.

Triệu Nghi đã bình tĩnh trở lại, kéo kéo tay áo Triệu Hàm: "Tam ca, nếu các nàng không phải cố ý, huynh cũng đừng trách các nàng, chúng ta nhanh đến trong phòng thỉnh an mẫu thân đi, đừng làm cho mẫu thân sốt ruột." Duy Phương viên vẫn luôn không thích nàng, làm sao có thể vì nàng mà phạt nha hoàn trong viện, tam ca nguyên ý vì nàng làm chủ đã khiến nàng cực kỳ vừa lòng rồi. Cho dù không dụng tâm đối đãi tốt với nàng, nàng cũng sẽ không vì đối phương như thế mà khổ sở ủy khuất chính mình.

Triệu Hàm biết muội muội khó xử, nếu làm lớn chuyện lên cũng chỉ khiến mẫu thân không vui, sẽ chỉ làm mẫu thân càng thêm phẫn cảm với muội muội này, liền để ba nha hoàn đánh miệng mình, mỗi người tự và miệng mình mười lăm cái, để gã sai vặt Thuận Từ đứng bên cạnh đếm.

Bọn nha hoàn đụng phải Triệu Nghi là thật, Từ Oánh cũng không khuyên nữa, chỉ mời Triệu Hàm và Triệu Nghi vào nhà trước.

Triệu Hàm không đi. Hẩn đi, ai biết Từ Oánh còn tiếp tục phạt hay không?

Thấy vậy, ba nha hoàn đành phải tự mình nâng bàn tay, mới bắt đầu động tác có chút nhẹ, ý chừng muốn dò xét. Thuận Từ không nói một lời, sau một lát thấy Triệu Hàm nhủ mảy mà bọn nha hoàn còn không thức thời, hẩn cúi người tiến lên đánh mỗi người một cái, đánh đến nửa bên mặt của các nàng sưng lên: "Theo cường độ này mà đánh, động tác nhanh nhẹn chút, đừng để tam gia đưa các người đến chỗ Triệu quản sự."

Ba nha hoàn sợ tới mức ba hồn bay mất hai, vội vàng dùng lực tát lên má. Thuận Từ chính là người Hầu gia cho tam gia tự mình chọn, đối với người của Duy Phương viên đã không có kỳ chút nào như thế, nếu là đến đại quản sự bên cạnh hầu gia, các nàng còn có thể giữ mạng sao?

Triệu Hàm hài lòng, để Thuận Từ tiếp tục nhìn, hẩn dẫn Triệu Nghi vào phòng.

Đã có người báo cho Tần thị chuyện ở cửa từ lâu, Triệu Nghi vừa vào phòng, Tần thị liền cười lạnh nói: "Tứ cô nương mau trở về đi thôi, ta thực chịu không nổi người đến thỉnh an, nếu ta không cẩn thận nói sai hay đụng phải người, cho dù Tam ca của người không dám phạt, ta cũng sợ hầu gia sẽ đích thân lại đây giáo huấn."

Triệu Hàm vừa thẹn lại xấu hổ: "Mẫu thân..." Lời nói giải vây giúp Triệu Nghi còn chưa ra khỏi miệng đã bị Tần thị dùng một ánh mắt cắt đứt.

Sắc mặt Triệu Nghi trắng bệch, quỳ gối, sau khi hành lễ liền cúi đầu nói: "Mẫu thân an tâm dưỡng bệnh, nữ nhi đi trước."

Tần thị hừ một tiếng, chỉ là lúc Triệu Nghi sắp ra khỏi cửa, kín đáo nhìn lướt qua hà bao hồng thêu hoa lan trên eo nàng.

"Mẫu thân, việc này là muội muội bị ủy khuất, nếu người bất mãn việc nhi tử tự tiện chủ trương đánh phạt ba nha hoàn kia thì cứ răn dạy ta là được, đừng tiếp tục khó dễ muội muội nữa được không?" Triệu Hàm gần như cầu xin mà mở miệng. Mẫu thân đối với muội muội vẫn không tốt, trên đường tới đây, muội muội còn quan tâm thân thể của mẫu thân, nhưng mẫu thân lại đối xử như thế nào với nàng?

"Không phải là đừng nài một chút thôi sao? Nàng cũng không bị thương, người làm đáng dặn Từ Oánh phạt đám nha hoàn một chút thôi cũng được, làm gì phải tự mình xuống tay? Trong mắt người, có phải ngay cả thứ xuất muội muội cũng quan trọng hơn mặt mũi nương hay không?" Sáng sớm bị nhi tử lên mặt, Tần thị vừa tức vừa ủy khuất, xoay người khóc lên, "Cha người không muốn thấy ta, người cũng không thích ta, ta sống còn có nghĩa gì?"

Triệu Hàm vốn còn muốn giảng đạo lý, nghe đến câu sau, ngực giống như bị dao đâm, không cách nào hình dung được nỗi đau. Nhìn mẫu thân mang bệnh lại vì mình mà khóc, Triệu Hàm do dự một chút lại gần vỗ về nàng, xin lỗi: "Nương người đừng nói như vậy, ta, ta biết sai rồi, về sau sẽ không như vậy nữa." Trong lòng lại âm thầm hạ quyết tâm, ngày sau cùng Triệu Nghi lại đây thì hẳn nhất định phải đứng ra phía trước bảo vệ muội muội, tránh cho có thêm bất kì lần nào phát sinh những chuyện như hôm nay.

Tần thị cũng không thật sự tức giận, nàng còn trông cậy vào nhi tử hỗ trợ. Chuyện bên kia thấy hiệu quả chậm, đại khái hai ba tháng mới có thể thành công, mình ở bên này, chuẩn bị tháng này liền triệt để làm thỏa đáng. Hôm nay hai mẹ con náo loạn không vui, chờ thêm hai ngày nhi tử quên chuyện không vui hôm nay, nàng lại mở miệng.

Rút khăn lau mặt dù không có nước mắt, Tần thị xoay người, nói với Triệu Hàm những chuyện khác, đều là dặn dò, phảng phất như lời nói lúc lâm chung.

Triệu Hàm không đành lòng nghe, ngồi một lát liền đi.

~

Triệu Nghi dẫn nha hoàn Tiểu Tranh trở về viện của mình.

Nhũ mẫu Phương thị của nàng, cũng là quân sự ma ma bên người nàng ra đón, thấy sắc mặt Triệu Nghi không tốt, thoáng suy nghĩ liền đoán được khẳng định là bị ủy khuất tại Duy Phương viên, sau khi vào phòng liền ngồi xuống bên cạnh Triệu Nghi, ôn nhu hỏi: "Cô nương lại gặp chuyện gì không vui?" Một tay nuôi lớn đứa nhỏ, chiếu cố nhiều năm như vậy, nàng cũng coi Triệu Nghi như con đẻ của mình.

Triệu Nghi lắc đầu, "Không có gì." Mỗi lần đi Duy Phương viên đều bị thờ ơ, nàng đã quen, hôm nay xung đột nhỏ cũng không tính là gì, không cần thiết nói ra khiến nhũ mẫu lo lắng.

Cô nương còn nhỏ tuổi đã hiểu chuyện như vậy, Phương thị vui mừng lại vừa đau lòng, từ trong miệng Triệu Nghi hỏi không ra, liền đến bên ngoài hỏi nha hoàn Tiểu Tranh đi theo nàng đến Duy Phương viên, Tiểu Tranh hai năm rồi mười nói ra.

Phương thị không tức giận với Duy Phương viên bên kia. Nói thật, nếu như vậy mà tức giận thì năm nào nàng cũng có thể tức chết, huống chi tam gia là người thiện lương, biết che chở muội muội, Tần thị là kẻ ngu dốt hoàn toàn không đáng để nàng phí tâm. Nhưng nàng cũng không vui, trùng mắt nhìn Tiểu Tranh, hỏi: "Cô nương nhà mình bị người đụng, người không bảo vệ có thể đổ lỗi vì chuyện xảy ra đột nhiên, việc có nguyên do, vì sao sau đó không đứng lúc đỡ cô nương dậy, còn chờ người bên kia đỡ? Để người đi theo cô nương, là để người đi xem náo nhiệt sao?"

Tiểu Tranh thật ủy khuất, nhưng là biết mình sai liền quỳ xuống, cúi đầu giải thích: "Ta muốn đỡ, nhưng các nàng đẩy ta ra, sau đó các nàng vây quanh bên người cô nương, căn bản không cho ta đụng vào."

Phương thị nhũ mầy, trước hết để cho Tiểu Tranh đứng dậy, nàng nhìn chằm chằm ánh mắt của Tiểu Tranh hỏi: "Người nói là người bên kia cướp phần đỡ cô nương?"

Tiểu Tranh liên tục gật đầu, "Đại khái là sợ cô nương gặp chuyện không may sẽ bị phạt."

Xác định lời nói của Tiểu Tranh không phải để thoái thác, Phương thị mới khẽ cười. Đám người bên kia mà sợ đắc tội cô nương rồi bị phạt sao? Nếu thật sự đắc tội, nói không chừng còn có thể được thưởng đấy!

Dù cho thế nào, Tiểu Tranh không thể bảo vệ cô nương đều là thất trách, Phương thị phạt nàng nửa tháng tiền tiêu vặt, nhắc nhở hai câu liền lập tức đi buồng trong. Triệu Nghi đã quên chuyện kia, thấy nàng tiến vào, cười hỏi: "Nhũ mẫu, người nói ta hôm nay nên vẽ gì cho tẩu tử?"

Phương thị nhìn thoáng cảnh đào mới cắm trong bình hoa, cười nói: "Vẽ hoa đào tốt lắm, hợp cảnh."

Triệu Nghi thích ý kiến này, lập tức chuyển hoa đào đến trên bàn, trải giấy mài mực. Nàng luyện trước, buổi chiều đi qua Vọng Trúc hiên, khi vẽ sẽ không bối rối.

Phương thị ngăn nàng lại, mời Triệu Nghi vào trong nội thất, "Cô nương buổi sáng trượt chân ngã, hay là thay quần áo khác rồi hăng đi."

Triệu Nghi cúi đầu nhìn làn váy mới, có chút lười biếng: "Cũng không có vết bẩn, hẳn là không cần đổi đi?"

Phương thị kiên trì muốn nàng đổi, "Trên mặt đất có khi dính chút bẩn gì đó nhìn không thấy, cô nương thay ra rồi tắm rửa, giặt sạch lại mặc." Nói xong đóng cửa sổ, từ trong ngăn tủ lấy ra một bộ váy màu vàng sáng, tự mình giúp Triệu Nghi thay.

Đổi xong, Triệu Nghi nhìn trong gương, phát hiện bộ này cũng rất đẹp mắt, hài lòng tiếp tục đi ra bên ngoài vẽ hoa đào.

Sau khi Triệu Nghi đi, Phương thị trải váy trong tay lên trên bàn, sau khi xem qua một lượt, cảm thấy không thành vấn đề lại dùng tay tay dán lên, từng tắc một di chuyển, xem xem phía trên có phát hiện chấm nhỏ hay không. Mặt trước mặt sau đều không có, Phương thị nhủ mi, chẳng lẽ là nàng đa tâm rồi?

Ý nghĩ vừa xuất hiện, ánh mắt dừng lại ở quần áo mới vừa thay ra khi trước, gỡ xuống hà bao. Phương thị cảm lên.

Cái này là hà bao đại phu nhân đưa cô nương, hà bao thêu hoa lan bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông khác nhau, cô nương thích vô cùng, ngoại trừ lúc phải tắm rửa mới tháo ra, gần như mỗi ngày đều mang. Chiếc trước mắt này, chất vải thêu nếu nhìn thoáng qua cũng không có gì khác biệt, Phương thị kéo hai bên, phát hiện đường may khác với đại phu nhân. (Vốn tác giả dùng đại cô nương nhưng ta thấy Phương thị không thể gọi A Kết là đại cô nương được)

Quả nhiên có động tay chân.

Đôi hà bao có gì hữu dụng đâu?

Đưa hà bao đến chớp mũi người người, trong mùi hương quen thuộc có một mùi hương lạ khó phát hiện.

Phương thị cười cười. Cô nương hàng năm đều bị Duy Phương viên khi dễ, ngại vị kia là mẹ cả cô nương, chỉ cần sự tình không quá nghiêm trọng, nàng đều nhẫn nhịn. Lần này bên kia lại nảy ra độc kế mượn đao giết người, nàng không làm chút chuyện thì chẳng khác gì xin lỗi mấy năm qua đã nhẫn nhịn.

Đưa váy giao cho tiểu nha hoàn đem đi giặt, Phương thị tìm cơ đến tiền viện, giao hà bao cho Triệu Nguyên, quản sự lớn nhất Duyên Bình hầu phủ, chỉ để lại một câu "Đây là Duy Phương viên lạng lẽ đôi hà bao của cô nương", thâm ý trong đó đối phương liền biết rõ.

~

Mặt trời dần dần ngã về tây, buổi học buổi chiều cũng kết thúc.

Triệu Hàm vừa thu thập xong, đang muốn cùng Triệu Thanh trở về, một gã sai vặt quen thuộc bước nhanh đến trước mặt hắn, bình tĩnh nói: "Tam gia, hầu gia mời ngài qua một chuyện."

Triệu Hàm đã sớm nhận ra gã sai vặt này là người bên cạnh phụ thân, bởi vậy nghe câu nói sau đó cũng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn.

Nhưng tới khi hắn đến tiền viện, nhìn thấy phụ thân ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, mà người đang quỳ run lẩy bẩy phía dưới là Lý lang trung thì trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác xấu.

"Phụ thân, đây là?" Triệu Hàm bước vào cửa, nghi ngờ hỏi.

Triệu Duẩn Đình nhìn lướt qua hắn, đứng lên nói: "Đi thôi, mẫu thân ngươi bị bệnh lâu như vậy, ta cùng ngươi đến đó nhìn nàng một cái."

Vừa nói xong người đã đứng lên, cũng không quay đầu lại.

Triệu Hàm sững sốt, sau khi phản ứng kịp liền vội vàng đi theo, phát hiện đằng sau hắn, Lý lang trung cũng cúi đầu đi theo, Triệu Hàm càng thêm bất an, quay đầu nhìn về phía phụ thân, còn chưa kịp bắt đầu cân nhắc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên phát hiện phụ thân chấp hai tay ở sau người, nắm trong tay là một cái hà bao nhỏ màu hồng.

Triệu Hàm nhìn chăm chăm hà bao kia, rất nhanh liền nhận ra đó là của muội muội Triệu Nghi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Chương 67

Tần thị vẫn ngóng trông nhi tử có thể giúp nàng đưa trọng phụ về lại bên cạnh mình, nhưng khi nàng biết được hai cha con thật sự tới, theo sau còn có Lý lang trung ù rù đi theo thì Tần thị đột nhiên rùng mình một cái, trong lòng cảm thấy hoang mang lo sợ, Tử Oánh mặc quần áo cho nàng, nàng cũng ngồi không vững, khăn trương đến mức hăm răng bắt đầu run lên.

Hai tay Tử Oánh cũng run run, cũng may nàng bình tĩnh hơn Tần thị một chút, nhỏ giọng dặn dò: "Phu nhân, chuyện ngài giả bệnh hầu gia nhất định đã biết, hiện tại ngài có nói dối thêm nữa cũng vô dụng, chỉ có thể khẳng định rằng ngài chỉ muốn thấy tam gia nhiều hơn vài lần nên mới giả bệnh, lúc đó cho dù hầu gia đưa ra trách phạt nặng nề gì cho ngài, tam gia cũng sẽ không tức giận. Website đăng truyện chính thức: diendanlequydon.com Phu nhân, chuyện chúng ta tính toán vốn không ai biết, ngài ngàn vạn lần không thể thừa nhận, hiểu không?"

Mắt Tần thị sáng lên, chỉ là khi nghĩ tới đáng sợ tức giận của Triệu Doãn Đình lại sợ hãi như cũ, run rẩy hỏi: "Sự kiện kia có thể bại lộ hay không?" Nàng

biết Triệu Duẩn Đình có bao nhiêu nhẫn tâm, nếu để cho hắn phát hiện ý định muốn trừ bỏ đứa nhỏ Lâm thị của nàng, đời này, chắc chắn hắn sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng nữa!

"Phu nhân không cần lo lắng, chuyện đó không có khả năng bại lộ nhanh như vậy, hơn nữa ta cũng đã dẫn dò Thanh Đào, nếu sự tình bại lộ, Thanh Đào sẽ chủ động nhận tội, nói là nàng tham tiền, nhìn thấy hà bao chất liệu tốt của tứ cô nương thì vừa muốn khi dễ người ta vừa nhân tiện muốn trộm long tráo phượng, về phần hương liệu trong hà bao là Thanh Đào trộm lung tung mấy thứ từ kho phòng trộn vào, bản thân nàng cũng không rõ những thứ bên trong là gì.

Từ Oánh càng nói càng bình tĩnh, sau khi mang giày giúp Tần thị xong, nàng đứng thẳng người, đỡ bả vai Tần thị nói: "Phu nhân nhất định phải bình tĩnh, nhớ rõ những chuyện ta vừa mới nói, chuyện hà bao người không hề biết, bằng không chúng ta liền triệt để tiêu tòng!"

Tần thị còn đang muốn nói thêm vài lời, ở bên ngoài, trong nhà chính, Triệu Duẩn Đình đã không còn đủ kiên nhẫn để đợi, khẽ liếc nhìn Triệu Nguyên. Triệu Nguyên ngầm hiểu, nói với bốn bà mẹ khỏe mạnh đi theo bọn họ: "Đi mời phu nhân lại đây."

Nhóm bà mẹ lập tức theo lệnh mà đi, Triệu Hàm nhìn theo các nàng ra cửa, cả trái tim trầm xuống.

Vừa mới rồi phụ thân không sai bảo hạ nhân, chỉ truyền lệnh để mẫu thân tự mình đến, hẳn là muốn chữa lại vài phần thể diện cho hắn?

Triệu Hàm lại nhìn về phía Lý lang trung đang quỳ ở bên kia, cả người bắt chợt không rét mà run.

Triệu Duẩn Đình lại nhìn một mảnh bầu trời bên ngoài, mặt không chút thay đổi.

Nhóm bà mẹ rất nhanh đã quay trở lại, đi theo sau là chủ tớ Tần thị. Sắc mặt Tần thị tái nhợt nhưng lần này lại không phải do bồi phẫn, ngay cả môi cũng không có chút huyết sắc. Trên người nàng mặc một bộ váy dài rộng thêu hoa mẫu đơn hồng, so với lúc tháng Giêng, người đã gầy đi không ít.

Vốn nàng cũng sợ, nhưng vừa thấy vẻ mặt nghiêm túc của nam nhân đang ngồi ở giữa phòng, nước mắt Tần thị nhanh chóng từng giọt rơi xuống, một tay nàng chống trụ cửa, chảy nước mắt nhìn Triệu Duẩn Đình. Đã bao nhiêu lâu chưa nhìn thấy hắn? Nàng "Bệnh" lâu như vậy cũng không thấy hắn đến thăm, thậm chí còn chưa từng phái người đến Duy Phương viên hỏi thăm bệnh tình một chút, phải chăng nếu nàng chết, hắn cũng sẽ thờ ơ?

Mười năm tu luyện mới được cùng thuyền, trăm năm tu hành mới được cùng giường, nàng và hắn tốt xấu gì cũng là phu thê mười năm, chẳng lẽ hắn thật sự chưa từng động tâm dù chỉ một chút sao?

"Hầu gia..." Trong mắt không còn bất kì người nào ngoài hắn, Tần thị kinh ngạc nhìn Triệu Duẩn Đình, thanh âm bật ra mang theo ủy khuất cùng vô hạn khổ sở.

Triệu Duẩn Đình không nhìn nàng mà chỉ lạnh nhạt quay sang nói với Triệu Nguyên: "Người đưa người ra bên ngoài canh chừng trước."

"Vâng" Triệu Nguyên gật đầu, khoát tay với mấy bà mẹ. Đám người nhanh chóng rời khỏi nhà chính, Triệu Nguyên đi sau cùng, vừa ra tới cửa liền đứng ngay tại vị trí lúc này Từ Oánh đỡ Trần thị đi vào, hiện tại nàng không quay lại nên chỗ này còn trống, hắn đứng ngay dưới mái hiên, vẻ mặt nghiêm túc làm nhiệm vụ giữ cửa.

Trong phòng, Triệu Duẩn Đình thân nhiên mở miệng: "Lý lang trung, người lập lại lần nữa chứng bệnh của phu nhân cho ta nghe."

Hắn đã sớm hoài nghi việc Tần thị bị bệnh có điểm kỳ quái, sở dĩ từ lúc đó đến giờ hắn không quản nàng là bởi vì muốn xem đến tột cùng nàng đang tính toán chuyện gì, cũng là tưởng nàng sẽ tự chịu diệt vong. Đúng, Tần Tư Dững tay cầm hùng binh trấn thủ một phương, Đường Văn đế không muốn làm lớn chuyện với Tần Tư Dững, hẳn là thần tử, đương nhiên muốn vì Hoàng Thượng giải tỏa ưu phiền. Nhưng lúc này mọi thứ đã không còn như xưa, Đường Văn đế đã đoạt được ngôi hoàng đế, hẳn cũng không còn là lang trung hộ bộ khắp nơi bị người áp chế mà vẫn phải cẩn thận ẩn nhẫn như xưa. Hắn tận lực không phá hư đại sự của Đường Văn đế, nhưng nếu Tần thị làm ra chuyện người khác khó có thể chịu được, hẳn cũng không cần phải tiếp tục dung túng nàng. Windchime Hư thê chắc chắn không được, bởi vì, một khi hắn bỏ nàng, Tần thị liền có thể chạy tới Tây Bắc tìm nơi nương tựa, khiến Đường Văn đế không còn tin có thể làm Tần Tư Dững dẫn đầu. Nhưng lúc này đây, hắn là chủ gia đình, Tần thị sai thì hắn có thể khiến trách, truyền đến tai Đường Văn đế, hoàng đế cũng không có lý do gì khuyên hắn tiếp tục nhẫn nhịn, truyền đến tai Tần Tư Dững, hắn cũng chỉ có thể tự oán trách bản thân không giáo dục tốt nữ nhi chứ không phải chỉ trích Triệu Duẩn Đình khi dễ nữ nhi Tần gia rồi sinh ra bất mãn với Đường Văn đế.

Hiện tại Triệu Duẩn Đình còn chưa nghĩ thông suốt nguyên nhân vì sao Tần thị giả bệnh, nhưng mà lúc này đây, chỉ với chuyện hà bao coi như cũng đã đủ cho hắn ra tay.

Triệu Duẩn Đình nhìn Lý lang trung cúi đầu quỳ ở nơi đó, nghe hắn run rẩy trả lời.

"Bẩm hầu gia, phu nhân, lần này phu nhân căn bản không có bệnh! Ngày ấy nàng mời ta lại đây, thương cho ta ngân phiếu trăm lượng để ta dựa theo lời của nàng mà nói. Từ khi nàng chưa lấy chồng ta đã chiếu cố phu nhân, nên lúc ấy ta không tiện từ chối, hơn nữa tình hình kinh tế trong nhà gần đây quả thật có chút túng thiếu nên nhất thời hồ đồ nhận lấy, đành phải chờ mỗi lần tam gia lại đây lại kể ra những điều giả dối về bệnh tình phu nhân. Hầu gia, ta thật sự biết sai rồi, cầu xin ngài nhìn ta trên có già dưới có trẻ mà bỏ qua cho ta lần này! Đây là ngân phiếu của phu nhân, ta không cần nữa!" Lý lang trung liên tục dập đầu, vội vàng lấy ngân phiếu của Tần thị ra, còn có một vòng ngọc Tần thị thưởng cho nữ nhi sắp lấy chồng của hắn.

Ánh mắt Triệu Hàm liền ngưng lại trên chiếc vòng ngọc đó.

Hắn nhớ rõ có lần mẫu thân trang điểm, hắn cũng ở bên cạnh, hộp trang sức mở ra, bên trong có chiếc vòng ngọc này.

"Mẫu thân..." Triệu Hàm không thể tin nhìn về phía nữ nhân đứng bên cạnh.

Tần thị chợt dạ mở to mắt, biết có Triệu Duẩn Đình ở đây, hôm nay việc này chắc chắn không thể thoát được, nàng bước nhanh đến bên người Triệu Hàm, ôm hắn vào trong ngực, ánh mắt hướng về phía Triệu Duẩn Đình mà khóc: "Hầu gia, đúng là ta đã nhờ Lý lang trung giúp ta giả bệnh, nhưng ta cũng chỉ là bất đắc dĩ! Người không thích ta, ta chỉ còn Hàm nhi là cốt nhục do chính mình sinh ra, tất cả cũng chỉ vì muốn mỗi ngày được nhìn thấy nó nhiều hơn mới nghĩ ra cách này. Hàm nhi, người cũng đừng trách nương, nương thật sự là quá hi vọng người ở bên cạnh mình, người không biết rằng nương một mình trải qua những tháng ngày như thế cũng thật khổ sở..."

Nước mắt ẩm áp chảy trên cổ hắn, Triệu Hàm lại chỉ tin một nửa.

Hắn tin rằng mẫu thân thật sự khổ, nhưng những phần còn lại của lời nói, nửa câu hắn cũng không tin. Nếu mẫu thân chỉ là muốn gặp hắn, lúc gặp mặt nàng có thể nói với hắn rất nhiều chuyện, chuyện hắn ăn, mặc, ở, hay chỉ đơn giản là chuyện học hành, thậm chí là hỏi xem hắn có tính toán gì cho tương lai, nàng đều có thể hỏi han những thứ nhỏ nhặt đó chứ không phải là mỗi ngày chỉ nói những lời như đâm vào tim hắn như bây giờ. windchime1qd Nàng là nương của hắn, nhưng nếu không có mục đích riêng, làm sao nàng nhìn lòng nói những lời làm cho hắn khó chịu? Khi trước, lúc hai mẹ con khó khăn mới có được nửa ngày gặp gỡ thì mẫu thân sẽ mỉm cười, dịu dàng hỏi hắn rất nhiều chuyện, chuẩn bị tốt điểm tâm cho hắn ăn, chân chính coi hắn là nhi tử...

Nhưng hắn chỉ có thể làm bộ như tin tưởng tất cả. Phụ thân khí thế to lớn, hắn mà lộ ra chút hoài nghi thì chỉ sợ kết cục của mẫu thân sẽ càng thêm thảm.

"Mẫu thân, về sau đừng như vậy nữa." Triệu Hàm đẩy người trước mặt ra, lùi về phía sau hai bước, cúi đầu nhìn chằm chằm dưới chân, giờ phút này, hắn không muốn nhìn thấy bất cứ ai hay bất cứ thứ gì, không muốn nhìn thấy ánh mắt hoài nghi hay thất vọng của phụ thân, không muốn nhìn thấy trên mặt mẫu thân có sự đắc ý bởi vì tự cho là lừa gạt được hắn.

Tần thị quả thật nhẹ nhàng thở ra, nâng tấm khăn lên gạt lệ nói: "Ta biết sai rồi, thật sự biết sai rồi, Hàm nhi đừng trách nương..."

Triệu Hàm cúi đầu không nói.

Triệu Duẩn Đình thờ ơ nhìn, ánh mắt xẹt qua thiếu niên, khóe miệng khẽ nhếch, cũng không hỏi thêm điều gì. Hắn chỉ muốn thông qua chuyện Lý lang trung để nói cho Triệu Hàm, mặc dù là mẫu thân ruột thịt rồi cũng sẽ có lúc lừa hắn, lợi dụng hắn, mà hắn tin tưởng rằng lúc này đây, Triệu Hàm đã cảm nhận được loại chua xót ấy.

"Thừa An, người qua đây."

Nghe tiếng phụ thân gọi lại, Triệu Hàm mạnh mẽ áp chế phức tạp trong lòng, vững vàng đi qua. Nam hài mười tuổi, mặt mày tinh xảo tuấn tú nhưng cổ tinh trên người lại có sự sâu khổ không hợp lứa tuổi.

Triệu Duẩn Đình cầm hà bao trong tay đưa cho hắn, "Cái này người nhận ra chứ?"

Triệu Hàm nhìn lướt qua rồi lại buông mi, nói: "Hình như là của muội muội."

Triệu Duẩn Đình nhận lại hà bao, lật hai lần, hỏi: "Hôm nay người có từng nhìn thấy không?"

Triệu Hàm gật đầu. Triệu Duẩn Đình một lần nữa dựa trở về trên lưng ghế, bình tĩnh nói: "Sáng nay muội muội của người bị ngã, người chắc cũng biết. Sau khi từ Duy Phương viên trở về, muội muội của người đi thẳng về viện của mình. Lúc Phương thị giúp nó thay quần áo thì phát hiện hà bao bị người động tay chân, nhìn qua thì rất giống cái mà muội muội người mang nhưng kỳ thật lại không giống. Phương thị kiểm tra kỹ càng hơn lại phát hiện hương liệu bên trong không phù hợp. Bởi vì trường tẩu người hiện tại đang có mang, muội muội của người lại thường đến Vọng Trúc hiến thắm nàng, Phương thị cảm thấy việc này liên lụy quá lớn liền đưa đồ vật đến tiền viện. Thừa An, người đoán xem hà bao của muội muội người là bị người đánh tráo lúc nào, trong hà bao này có hương liệu gì đặc biệt?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Hàm thoáng chốc trắng bệch, gần như không đứng thẳng nổi, theo bản năng muốn nhìn Tần thị lại cố dần lòng nhịn xuống.

Buổi sáng đi Vinh Thọ đường thỉnh an, hắn cùng muội muội gặp nhau giữa đường, sau đó cũng không tách ra. Ở Vinh Thọ đường thì trừ bỏ nha hoàn bên người muội muội cũng không có ai tới gần nàng, huống hồ nơi đó người nhiều mắt tạp, nếu có người muốn đổi hà bao trên người muội muội, căn bản không có cơ hội, mà lúc muội muội đến Duy Phương viên...

Trong Duy Phương viên, bọn nha hoàn rất ít khi chơi đùa ồn ã, tại sao hôm nay lại cố tình náo loạn, còn đụng vào người khác?

Triệu Hàm nghĩ tới lý do ba nha hoàn trả lời, nếu bệnh của mẫu thân là giả thì lý do kia tất nhiên cũng là giả.

Triệu Hàm không dám nghĩ tiếp.

Lúc Tần thị nhìn thấy Triệu Duẩn Đình cầm hà bao ra thì luống cuống một chút, may mắn có những lời Từ Oánh căn dặn, nàng coi như có chút chuẩn bị tâm lý, lúc này nước mắt lại tuôn ra, vội vàng tiến lên, đứng ở bên Triệu Hàm ủy khuất hỏi: "Hầu gia nói lời này là có ý gì? Chẳng lẽ người hoài nghi hà bao này là..."

Triệu Duẩn Đình ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp ném hà bao tới trước mặt Lý lang trung, "Người xem bên trong này có hương liệu gì, nếu như nói không được, bằng bản lĩnh của người, hầu phu chúng ta sẽ là sinh ý (tiền công, ở đây ý chỉ công ăn việc làm) cuối cùng của người ở kinh thành."

Hiếu được Triệu Duẩn Đình không còn kiên quyết tiếp tục truy cứu chuyện của hắn, Lý lang trung vội nâng hà bao, đưa đến chóp mũi, cẩn thận ngửi ngửi, sau đó lại vội vàng trả lời, ý chừng muốn dùng công chuộc tội: "Bẩm hầu gia, bên trong hà bao chủ yếu là hương hoa nhài, nhưng mà cũng có một ít xạ hương. Xạ hương có hiệu quả đã thông máu bầm, ứ đọng, thúc đẩy lưu thông khí huyết, nhưng nếu đại phu nhân có thai, tốt hơn hết vẫn không nên tiếp xúc với xạ hương, tuy nói trong hà bao này lượng xạ hương rất ít, thời gian ngắn không có gì đáng ngại, nhưng người trong thời gian dài, chỉ sợ..."

Tần thị vội vã muốn tự mình biện giải, Triệu Duẩn Đình liền giơ tay đánh gãy ý định của nàng, quay sang hỏi Triệu Hàm: "Thừa An, nếu người không tin Lý lang trung, ta có thể cho người đi mời các vị lang trung khác tới, hoặc vào cung thỉnh thái y."

Triệu Hàm nhắm mắt lại, lắc đầu.

Triệu Duẩn Đình liền nói với Lý lang trung: "Người đi xuống đi, nhớ cho kỹ bài học lần này, đừng quên cái gì gọi là y đức."

Cứ như vậy mà tránh được một kiếp, quả thực là niềm vui ngoài ý muốn, Lý lang trung luôn mồm nói lời cảm tạ, vội vã lui ra ngoài.

Triệu Duẩn Đình hô một tiếng "Triệu Nguyên".

Triệu Nguyên nhanh chóng đưa ba nha hoàn đựng phải Triệu Nghi lúc sáng tiến vào. Bọn nha hoàn hai tay bị trói, miệng cũng nhét khăn, sau khi vào phòng Triệu Nguyên mới rút khăn ra, cho các nàng mở miệng. Tần thị nắm chặt cái khăn trong tay, khi nhìn về phía Thanh Đào thì hung hăng trừng mắt với nàng ta vài lần, tỏ ý uy hiếp.

Triệu Duẩn Đình khẽ nhìn, ý bảo Triệu Nguyên thăm vấn.

Có hắn trấn giữ, hơn nữa còn có uy danh của Triệu Nguyên tại Duy Phương viên, Thanh Đào nhanh chóng đã ướm quần, run cầm cập thú tội. Là Từ Oánh sai nàng làm, nàng cho rằng phu nhân lại chuẩn bị dạy dỗ từ cô nương một chút như trước đây, nên cũng không nghĩ gì nhiều mà vâng lời làm theo, chính nàng cũng không biết trong hà bao có chứa những gì.

Tần thị mắng nàng ngậm máu phun người, Triệu Nguyên vung tay lên, bốn bà mụ liền xông tới trói chủ tớ Tần thị lại, ngăn miệng. [đi3n.dan.l3.quy.d0n](#) Tần thị ô ô gầy dựa, cầu xin Triệu Duẩn Đình không được, nàng lại chuyển hướng đến con trai của mình, nàng không tin con trai sẽ trở mặt nhìn nàng... bị người khác cứ thế khi dễ, lại còn không biết sẽ gặp phải những trừng phạt gì.

Đầu Triệu Hàm đau như muốn nứt ra.

Mẫu thân phạm sai lầm lớn như thế, hắn biết nàng là bị trừng phạt đúng tội, nhưng cứ thế trở mặt đứng nhìn mẫu thân vốn cao cao tại thượng, sống an nhàn sung sướng bị người trời phạt, hắn thật sự nhìn không nổi, bùm một tiếng quỳ trước người Triệu Duẩn Đình, liên tục dập đầu: "Phụ thân, mẫu thân phạm sai lầm, nhi tử không mặt mũi nào cầu phụ thân khoan thứ, chỉ cầu xin người tha cho mẫu thân một mạng..."

Cho dù nàng âm độc như thế nào thì cũng là nương hắn, là lỗi của hắn, đáng lẽ phải cứng rắn khuyên mẫu thân sửa lại chứ không phải thấy nàng không thích nghe, liền giữ lại trong lòng, kéo dài không nói ra.

Nếu như có thể lấy mạng Tần thị, Triệu Duẩn Đình đã sớm động thủ.

"Thừa An, người cũng biết, lần này nếu không phải là Phương thị thận trọng, hài tử trong bụng trưởng tẩu người có thể sẽ không còn, thân thể muội muội người cũng ít nhiều ảnh hưởng, xảy ra vấn đề phải không?"

Động tác Triệu Hàm ngừng lại trong giây lát. Muội muội của hắn vô tội, trưởng tẩu cùng đứa nhỏ cũng là vô tội...

Triệu Duẩn Đình đứng lên nói: "Nể tình nàng là mẫu thân của người, ta sẽ không hưu nàng, nhưng trước khi tẩu từ người bình an sinh nở, nàng không thích hợp ở lại hậu phủ, tốt nhất là đưa tới thôn trang, tự mình đóng cửa kiểm điểm. Tới cuối năm, nếu nàng có thể triệt để thay đổi thì người tự mình đi đón nàng hồi phủ đón năm mới, bằng không thì vẫn phải ở lại thôn trang."

Tần thị ra sức gầy dựa, một đôi mắt không biết vì khóc hay là tức giận mà đỏ bừng đến nhiễm tơ máu, gắt gao dán chặt vào Triệu Duẩn Đình. Còn Triệu Duẩn Đình từ đầu đến cuối lại không nhìn qua nàng tới một lần, trong mắt hắn chỉ có Triệu Hàm đang quỳ ở nơi đó: "Xử trí như vậy, người có ý kiến gì không?"

"Cám ơn phụ thân đã cho mẫu thân cơ hội hối cải." Triệu Hàm dập đầu xuống đất, thành tâm nói lời cảm tạ. Với sự bất mãn của phụ thân đối với mẫu thân, tai họa nàng gây ra lần này mà chỉ phạt đi thôn trang ở một năm đã coi như là phạt nhẹ. Triệu Hàm cũng không nghĩ tới việc tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân tại sao phụ thân lại chỉ phạt nhẹ nhàng như vậy, hắn chỉ biết là mẫu thân phạm sai lầm, nên bị phạt.

Triệu Duẩn Đình gật đầu, cúi người đỡ thiếu niên lên, "Đi thôi, thay nàng nhận sai với muội muội và trưởng tẩu của người."

Triệu Hàm ngẩng đầu, trán ửng đỏ, trên mặt tràn đầy nước mắt. Hắn chưa đứng dậy mà là xô dịch gối đến trước người Tần thị, trong ánh mắt cầu xin của Tần thị dập đầu lấy nàng ba cái, "Mẫu thân, ngài ở thôn trang phải thật lòng xám hối, như vậy đến cuối năm nhi tử mới có thể đón ngài trở về. Người không cần lo lắng, mặc kệ bất cứ sai lầm gì, người vẫn là mẫu thân của ta, chỉ cần mẫu thân thành tâm ăn năn, nhi tử sẽ hiểu thuận với ngài."

Nói xong đứng dậy, dẫn đầu bước ra khỏi phòng.

Rất nhanh, việc Tần thị bị phạt đi thôn trang đóng cửa kiểm điểm đã truyền khắp toàn bộ hậu phủ.

Không đề cập tới Triệu Nghi sau khi biết chuyện thì có tâm tình gì, trong lòng A Kết lúc này đây đã tràn ngập ngũ vị tạp trần(năm vị – ngọt, chua, cay, đắng, mặn trộn lẫn vào nhau).

Nếu đơn thuần chỉ là chuyện Tàn thị bị phạt, nàng chắc chắn hơn phân nửa là mừng thầm. Nàng có bao nhiêu kính trọng Ninh thị thì có bấy nhiêu phản cảm với Tàn thị, A Kết không phải Thánh Nhân, nàng cũng sẽ vì chán ghét người không hay ho mà cảm thấy vui vẻ. Nhưng lúc này đây, nàng lại không có khả năng hoàn toàn vui vẻ, chỉ nghĩ tới đã thấy sợ, nàng không dám tưởng tượng nếu Triệu Nghi thật sự mỗi ngày mang hà bao chứa xạ hương đó đến tìm nàng, hậu quả gì sẽ xảy ra.

Còn có Triệu Hàm, A Kết nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Hàm, đập vào mắt là khuôn mặt hần nhỏ nhắn trắng nõn, trong ánh mắt nhìn nàng có thấp thòm cùng kỳ vọng, giống ô ô lúc trước, muốn tiếp cận nàng lại không dám. Nhưng vừa mới rồi Triệu Hàm đến xin lỗi, suýt nữa A Kết không thể nhận ra, trán hần sưng đỏ, sắc mặt trắng bệch, hai mắt vô thần.

"Đại cô nương, nghĩ gì thế?" Tường ma ma vén màn bước vào, ôn nhu hỏi, "Người đang mang thai đứa nhỏ, mặt mày cau có như vậy cũng không tốt, có tâm sự gì, kể một chút cho ma ma nghe đi."

A Kết thờ dãi, vừa vô thức sờ bụng, vừa thấp giọng nói: "Người nọ coi như trừng phạt đúng tội, chỉ là thật đáng thương cho tam gia, hần mới mười tuổi, bản thân cũng không làm sai, lại vì mẩu thân mà bị liên lụy."

Tường ma ma ngồi vào bên người nàng, cầm lấy món đồ A Kết mới may một nửa cho con, vừa nhìn vừa nói: "Ai cũng có số mệnh riêng, tốt số thì tựa như đại cô nương, cha mẹ ân ái, trong nhà hoà thuận, mệnh kém thì đại gia và tam gia đều là ví dụ, tuy nói ăn sung mặc sướng, nhưng cha mẹ tạo nghiệt nên bọn hần nhận quả đắng. Có biện pháp gì đây? Chúng ta đồng tình hay không đồng tình đều vô dụng, mẩu chột vẫn phải nhìn xem bọn họ lựa chọn như thế nào. Tam gia nếu có thể có nghị lực quyết tâm như đại gia, tương lai hần còn có thể chống đỡ, nhưng nếu quyết tâm của hần dùng sai chỗ, về sau có thể còn có chuyện."

Trong lòng A Kết căng thẳng, "Ma ma nói là..."

"Ai, ta nói cái gì đây, đều là giả dối hư ảo, suy đoán lung tung, sự tình chưa phát sinh, không ai có thể nói trước." Tường ma ma sợ nếu tiếp tục lún sâu vào chủ đề này sẽ khiến A Kết lo lắng liền chỉ vào cá chép trên tã, khen: "Đại cô nương, cá chép này người thêu tốt lắm, chớ có lười biếng, nhanh nhanh thêu tiểu tử mập mập lên đi!"

Về phần đứa nhỏ Triệu Hàm này, có thể tốt hay không, các nàng chỉ có thể đứng nhìn.

Sau giờ ngọ cảnh xuân tươi đẹp sáng lạn, nắng chiều xuyên qua màn cửa bằng sa mỏng, rớt xuống trên người hai chủ tớ đang ngồi tựa nơi đầu giường, nhẹ giọng thăm thì, mọi thứ dần dần lại trở về yên tĩnh bình thản như cũ, mà nơi phương xa, tại bãi săn Mộc Lan, Triệu Trầm ngồi trên ngựa, vó ngựa tung bay, cùng người khác vội vàng đuổi theo sói xám đang chạy thực mạng phía trước. Tiếng người xen lẫn tiếng gió lướt qua bên tai nhưng tâm hần lại trầm tĩnh, không chút tạp niệm, thuận thực từ túi tên sau lưng rút ra mũi tên gắn lông chim đại bàng nơi đuôi, giương cung cài tên, ngón tay buông lỏng, mũi tên cứ thế lao vút đi.

Mũi tên nhọn mạnh mẽ phá gió lao đi khiến lòng người không khỏi lạnh lẽo gào thét, mấy người xung quanh vô thức buông lỏng cung tiễn trong tay, ánh mắt gắt gao theo sát mũi tên của Triệu Trầm, nhìn nó chuẩn xác cắm vào cổ sói xám, nhìn sói xám cứ vậy mạnh mẽ đổ nhào xuống đất, vùng vẫy vài cái kéo dài hơi tàn, sau đó thì nằm im, không thể đứng lên nữa.

Triệu Trầm thu cung, chấp tay với mấy người bên cạnh: "Đa tạ."

Bên này có bảy tám người đang ngồi trên lưng ngựa, cầm đầu là thiếu niên mang cảm bào, là thế tử của Trung Nghĩa hầu phủ Quý Chiếu, phụ thân của hần là Trung Nghĩa hầu đương nhiệm Phúc Kiến Tổng binh, là danh tướng đương triều. Đầu nói hồ phụ khuyến tử (Cha hồ sinh con chó: cha tài giỏi mà con chẳng ra gì), Quý Chiếu 16 tuổi đã nổi danh là một trong những công tử quân là áo lượt của kinh thành, thuở nhỏ ham chơi không lo học hành, mỗi lần Trung Nghĩa hầu quyết định ra tay dạy dỗ thì từ không ra gì của mình đều bị Quý lão thái thái ngăn trở, ôm cháu trai duy nhất, tâm can bảo bối của bà mà gào to.

Mười mấy năm được nuông chiều mà nuôi lớn dần khiến cho Quý Chiếu da trắng như Bạch Ngọc, môi đỏ như son (ta nhớ bạch tuyết quá :)), không thể kế thừa khả năng của phụ thân nhưng lại trở thành mỹ nam đệ nhất kinh thành. Bởi hần chỉ biết chút ít công phu khoa chân múa tay nên Quý lão thái thái luyện tiếu không muốn cháu trai bảo bối của mình đến bãi săn mạo hiểm, những đợt săn bắn mấy năm rồi đều không cho hần đi. Đến năm nay, Quý Chiếu coi như thông minh, sau tiết Nguyên tiêu để lại một phong thư cho Quý lão thái thái, nói là đi Phúc Kiến vấn an phụ thân, kì thực lại trốn trong nhà bạn mình, đến lúc Hoàng Thượng rời kinh, hần cũng đi theo.

Lần đầu tiên săn bắn, Quý Chiếu chỉ khí bưng bưng, nhưng lại không săn được gì nhưng lại cũng không quá thất vọng, ngược lại còn nhảy xuống ngựa, trong ánh mắt nghi vấn của Triệu Trầm nhanh chóng chạy lên, vòng quanh đầu con sói xám cách khoảng chừng sáu thước, thỉnh thoảng lại chạy lên đá thử một cước, sau khi liên tục đá ba cước mới hưng phấn phát tay với Triệu Trầm: "Triệu đại ca, con sói này đã chết thật rồi!"

Bên cạnh truyền đến tiếng cười khích lệ, Triệu Trầm khẽ nhìn những người đó, mặt không chút thay đổi, chờ thị vệ đi theo phụ trách khâu vác con mồi đem sói xám nâng đi, hần lại lập tức giục ngựa lên trước, đối phương hướng khác mà đi.

Đi không được bao xa bỗng nghe phía sau truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, Triệu Trầm quay đầu lại nhìn.

Quý Chiếu thấy, càng thêm nóng nảy phát roi, ra roi thúc ngựa đuổi tới trước người Triệu Trầm, thở gấp nói: "Kỹ thuật bắn cung của thế huynh thật cao cường, có thể chỉ điểm tiểu đệ một hai hay không?" Tại kinh thành, người có tước vị cũng không ít, nhưng chân chính phát triển thì chỉ có vài người, dọc theo đường đi hần đã tìm hiểu về Triệu Trầm, trưởng tử nghèo túng, sa sút trong truyền thuyết của Duyên Bình hầu phủ. Website đăng truyện chính thức:

diendanlequydon.com Nhưng vừa rồi chứng kiến, nam nhân này mặt như quan ngọc, khí chất bùng bùng khiến lòng người phấn chấn, đào đầu ra nửa điểm nghèo túng, sa sút đây? Quả thực chỉ có thể nói tựa như Thiên Thần hạ phàm!

Thế huynh?

Sao hán lại không nhớ rõ Duyên Bình hầu phủ cùng Trung Nghĩa hầu có giao tình?

Triệu Trầm không khách khí chút nào, từ chối: "Uy danh của Quý tướng quân lan xa, kỹ thuật bắn cung càng là xuất thần nhập hóa, Triệu mỗ không dám bêu xấu trước mặt thế tử, xin phép cáo từ." Nói xong lập tức giục ngựa rời đi.

Quý Chiêu lại bám riết không tha, kiên trì đi theo phía sau hán: "Thế huynh hiểu lầm, tuy cha ta có công phụ lợi hại nhưng kỹ thuật bắn cung của ta lại rất dở, cho nên mới muốn học từ thế huynh!"

Triệu Trầm không tuân theo.

Quý Chiêu thật tự nhiên: "A, hiện tại cũng không đúng lúc, thế huynh chuyên tâm săn bắn đi, ta giúp huynh nhặt con mồi!"

Đợi đến khi săn bắn kết thúc, Triệu Trầm quay ngựa đến trước đại doanh thì phía sau lại thêm một xe con mồi được điều khiển bởi thiếu niên tuấn mỹ mặt mày rạng rỡ, giống như tất cả con mồi trên xe đều do hán bắt...

Ngoài doanh trưởng, Quách Tử Kính mang nhung trang (quân trang) đứng phía sau Đường Văn đế, nhìn thấy hai người đồng hành, sắc mặt hơi kinh ngạc.

Triệu Trầm không để ý đến sắc mặt của hán, bước nhanh lên hành lễ với phụ tử Đường Văn đế, "Triệu Trầm khấu kiến Hoàng Thượng, khấu kiến Cảnh vương."

Đường Văn đế đã thấy được xe con mồi của Triệu Trầm, tán thưởng vỗ vai hán, sau khi khích lệ mấy câu mới quay sang nói với nhị hoàng tử Cảnh vương ở bên trái: "Tổng cộng ba đầu sói, tiểu thúc con săn một đầu, Thừa Viễn săn một đầu, một đầu cuối cùng không biết rơi vào nhà nào."

Cảnh vương Đường Uẩn sắc mặt có phần tái nhợt bỗng lộ ra một nụ cười nhẹ: "Tâm đệ anh dũng phi phạm, phần thắng khá lớn."

Đường Văn đế gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn ra phương xa, ánh mắt thâm thúy, dường như chờ đợi nhưng cũng lại phảng phất như hán chỉ đang đơn giản thưởng thức phong cảnh thảo nguyên.

Triệu Trầm đã sớm lui về một bên, cũng theo mọi người ngắm về nơi xa xăm, chờ mấy người còn lại săn bắn trở về.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Chương 68

Mặt trời sắp lặn, thảo nguyên mệnh mệnh bị ánh sáng chiều tà bao phủ, trong cái mệnh mệnh rộng lớn lại hòa lẫn chút cảm giác ôn nhu, hào phóng.

Tất cả huân quý đệ tử (con em quan lại, hoàng tộc) đều mang con mồi trở lại, Đường Văn đế tự mình kiểm duyệt con mồi, luận công ban thưởng.

Ba người săn được sói xám là Tiền Tam Giáp, trong ba người lại dựa trên vị trí trúng tên của sói xám mà phân hạng cao thấp. Mũi tên của Triệu Trầm vừa vắn bắn trúng chỗ hiểm yếu trên cổ sói xám, bảo tồn da sói coi như toàn vẹn, Đường Văn đế liền cho hán đứng đầu trong Tiền Tam Giáp. Tam hoàng tử Thụy vương Đường Thao đứng thứ hai, mũi tên của hán găm vào bụng sói, An vương thế tử Đường Anh đứng thứ ba, ba mũi tên hán bắn ra, hai tên trên mắt, một tên trên cổ, chính là tương xứng với cụm từ "hành hạ đến chết"

Kỳ thật Đường Anh có thể bắn trúng mắt sói chứng tỏ tài bắn cung của hán cũng không kém hơn Triệu Trầm, chỉ là cách thức giết chết con mồi của hán quá mức tàn nhẫn, Đường Văn đế nhìn thoáng qua một lượt, lấy có Triệu Trầm dùng ít tên, vị trí cũng chuẩn xác nhất liền phán hán dẫn đầu, ban thưởng một cây danh cung.

Làm "Trạng Nguyên" lần săn bắn này, đoạn đường trở về doanh trưởng, bên người Triệu Trầm lại có thêm một số huân quý đệ tử đồng hành, dọc đường đi còn không tiếc lời khen ngợi kỹ thuật bắn cung của hán. Khuôn mặt Triệu Trầm vẫn thanh lãnh như cũ, nhưng nếu có người bắt chuyện, hán đều sẽ khách khí trả lời, ngẫu nhiên nói đến chỗ thú vị, cũng khẽ cười nhẹ một chút.

Những đệ tử kinh thành này đối với tính tình của Triệu Duẩn Đình cũng hiểu biết chút ít, nay nhìn Triệu Trầm phản ứng tuy không tình là nhiệt tình, coi như cũng có thể hiểu được, phụ tử hai người đương nhiên có chỗ giống nhau. Đưa Triệu Trầm đến trước doanh trưởng của hán, mấy người đồng hành liền mỉm cười cáo từ, trước khi rời đi còn ước hẹn yến tiệc tối nay sẽ cùng nhau uống rượu.

Triệu Trầm đứng ở ngoài trường nhìn theo bọn họ, đợi tiếng cười nói xa dần mới quay sang nhìn thiếu niên vẫn đang đứng ở bên cạnh: "Quý thể từ có việc gì sao?"

Quý Chiêu ngưng ngừng gãi đầu, ánh mắt dừng lại trên người hai thị vệ đang giúp Triệu Trầm đẩy xe chở đầu sói, thử dò xét, nói: "Thế huynh, người tính xử trí con sói này như thế nào?"

Triệu Trầm tiếp nhận hai phong thư từ Trần Bình, vừa xem chữ viết trên phong thư vừa thuận miệng hỏi: "Người muốn?"

Đây là lần đầu tiên Triệu Trầm đáp lại lời hấn trong suốt quãng đường đi, Quý Chiêu cực kỳ cao hứng, vội cười hắc hắc trả lời: "Ta không cần, chỉ là ta chưa từng ăn thịt sói do bản thân săn được, đến lúc thế huynh ăn thịt sói, có thể sai người đến kêu ta không?"

Ai nói sói này là hấn săn được vậy?

Triệu Trầm khẽ cười, nhìn lướt qua vị thế tử chẳng biết tại sao lại nhất định bám theo hấn, bởi vì đang vội vã muốn vào trong doanh trường xem thư, hấn cũng không muốn tiếp tục dây dưa với Quý Chiêu: "Đêm nay Hoàng Thượng thiết yến, để đêm mai đi, đêm mai kêu mọi người lại đây, cùng nhau ăn mới náo nhiệt." Windchime Nói xong cũng không tiếp tục dây dưa, bước vào doanh trường. Bên ngoài vọng vào tiếng Quý Chiêu hưng phấn mừng rỡ hoan hô, Triệu Trầm cười cười, coi ngoại bào giao cho Trần Bình cầm, bản thân cầm hai phong thư ngồi xuống ghế dựa.

Xem cái nào trước nhỉ?

Trước đây, lúc còn ở tại Đãng Châu, cũng có lúc hấn liên tục ở lại thị trấn nhiều ngày, mẫu thân có việc gì đều viết thư cho hấn, còn thế tử thì đây lại là bức thư đầu tiên.

Triệu Trầm trong lòng có chút khẩn trương, vội vàng mở thư của A Kết ra.

Một tờ giấy mỏng manh khiến Triệu Trầm đang cao hứng bỗng chốc liền mất hứng, hấn viết cho nàng tới ba trang giấy. Bất quá đến lúc nhìn thấy đóa hoa lan màu tím, bởi vì hấn vội vã mở thư mà rơi ra ngoài, Triệu Trầm lại lập tức tha thứ cho thế tử lười biếng nhà mình rồi, cẩn thận nhặt hoa lan cất lại vào phong thư, lúc này hấn mới đọc trang thư trong hương lan nhàn nhạt.

Ngắn ngủi chỉ có mấy hàng chữ nhỏ nhắn, nét chữ như nét người, ôn nhu hàm súc.

Rõ ràng không có lời nhớ thương như hấn mong đợi, Triệu Trầm vẫn khẽ cười trong suốt lúc đọc thư, nhưng đọc đến câu cuối, hấn liền ngẩn người, hai mắt dán chặt vào hàng chữ nhỏ kia, tựa hồ không thể tin được.

Hấn sắp làm cha sao?

Trong đầu là một mảnh mờ mịt, Triệu Trầm bất động đứng yên tại chỗ như một pho tượng, ánh mắt sững sờ vẫn nhìn chăm chăm bức thư. Windchime!qd Trạng thái này duy trì trong khoảng thời gian tầm một ly trà, đến lúc Trần Bình bắt đầu lo lắng phải chăng trong thư báo tin tức gì xấu thì hấn lại thấy đại gia nhà hấn bình tĩnh nhét thư vào trong ngực, tiếp tục mở nốt phong thư còn lại.

Tại sao vẫn có cảm giác không đúng nhỉ?

Trần Bình nhin không được nín thở ngưng thần (tập trung tư tưởng), âm thầm quan sát sắc mặt của Triệu Trầm.

Triệu Trầm vẫn bình tĩnh, sắc mặt không có gì thay đổi, tất cả thư đều xem xong rồi, từ trong thư của mẫu thân có được xác nhận, hấn lại với tay lấy ngoại bào vừa cởi ra chưa bao lâu, lần nữa khoác lại lên người, kêu Trần Bình đi chuẩn bị ngựa.

Trần Bình cảm thấy khó hiểu nhưng vẫn vâng lời dắt ngựa tới, chờ đến lúc Triệu Trầm lên ngựa, rốt cuộc hấn cũng không nhìn được, cất giọng hỏi: "Ngài muốn đi đâu? Không lâu nữa yến tiệc sẽ diễn ra."

"Ta biết." Triệu Trầm đoạt lấy cương ngựa, hai chân thúc vào bụng ngựa, lập tức chạy ra xa mấy trượng, dường như chợt nhớ ra điều gì, lại ghìm cương dừng lại, quay đầu cao giọng ra lệnh: "Lập tức lột da con sói kia ra rồi đưa sang cho thế tử Trung Nghĩa hầu hai cân thịt." Không đầu không đuôi, vừa nói xong lại thúc ngựa chạy đi.

Trần Bình đứng tại chỗ đứng một lát, đại gia là đang cao hứng hay là mất hứng vậy?

Mà trên thảo nguyên mệnh mạng, Triệu Trầm không có mục tiêu phóng ngựa như bay. Làn gió thổi qua khiến áo bào của hấn bay phất phới, mà tâm trạng hấn cũng theo đó mà tung bay, hấn không thể cứ như vậy ra rồi thúc ngựa chạy về kinh thành, gấp thế tử đang mang thai lại phải chia xa đã hơn một tháng của hấn.

May mắn hấn còn chưa vui mừng đến mất lý trí, trước khi tiệc tối bắt đầu, hấn vẫn chạy trở về đúng lúc.

Đám nam nhân thích nhất là uống rượu, càng không cần nói tới nơi thảo nguyên càng khiến sự hăng hái chạy rần rật trong từng mạch máu mỗi người. Trong lòng Triệu Trầm vui vẻ, hề có người tới mời rượu, hấn đều một hơi cạn sạch, ngay cả lúc Đường Anh lại gần, hấn nhìn đối phương cũng thuận mắt hơn chút ít.

"Sao nào, biết bản thân sắp làm cha sao?" Quách Từ Kính tranh thủ lúc rảnh rồi tiến lại ngồi gần hấn, cười hỏi. Thấy Triệu Trầm có chút sùng sốt, Quách

Từ Kính dùng bát rượu chạm bát Triệu Trầm, chủ động giải thích: "Trong thư Bảo Châu có nói. Nhưng cao hứng thì cao hứng, cũng đừng uống quá nhiều, trong chốc lát say rượu lỡ làm ra chuyện gì xấu, lại mất mặt, khó coi."

Nói xong liền xoay người, lại bất ngờ thấy Cảnh vương chẳng biết từ lúc nào đã tới bên này, Quách Từ Kính gật đầu chào hỏi, cáo từ, rời đi.

"Điện hạ." Triệu Trầm nhanh chóng buông bát, hành lễ với Đường Uẩn.

Đường Uẩn thuở nhỏ yếu ớt, chỉ cùng uống Triệu Trầm một chén nhỏ, "Mới vừa rồi vô tình nghe nói, tôn phu nhân có tin vui?"

Trong mắt Triệu Trầm ánh lên ý cười: "Cũng mới có, còn chưa được hai tháng."

Đường Uẩn hơi ngửa đầu, mắt nhìn về phía trời đêm, dường như đang hỏi tưởng cái gì, rất nhanh sau đó cũng vừa cười vừa nhìn về phía Triệu Trầm: "Nay thai của vương phi nhà ta cũng đã vững vàng, tôn phu nhân cũng có tin vui, lòng đền của lão sư phụ kia thật là linh nghiệm, trở về bản vương sẽ nói với vương phi một chút, chắc chắn nàng sẽ rất cao hứng, nàng vẫn nhớ kỹ tôn phu nhân tốt bụng nhà ngươi."

Triệu Trầm yên lặng nhắm mắt, đến lúc nhắm ra đúng là A Kết có bầu vào khoảng Nguyên tiêu, không khỏi bật cười: "Vương phi thiện tâm, Thừa Viễn thay nội tử (vợ) cảm ơn vương phi, kỳ thật vương phi không cần chú ý, là nội tử nhà ta dính phúc khí của vương phi."

Đường Uẩn mỉm cười lắc đầu, tán gẫu với hắn vài câu lại rời đi đến bàn khác.

Triệu Trầm nhìn bóng dáng vị Cảnh vương gầy yếu này, lại nhìn sang Thụy vương điện hạ cách đó không xa cũng đang mời rượu người khác, tâm tư lại trở về việc trên triều đình.

Một đêm vui chơi, mấy ngày kế tiếp những người tài tuấn (nhân tài) lại bắt đầu cuộc đua.

Ngoại trừ săn bắn, còn muốn thi đấu cưỡi ngựa bắn tên.

Tỷ thí đua ngựa, Triệu Trầm bại bởi Thụy vương, đứng hàng thứ hai, Đường Anh xếp hạng ba, danh tiếng càng vang xa. Tỷ thí bắn tên, Thụy vương không tham gia, Triệu Trầm cùng Đường Anh hai người đấu tranh thắng bại. Lúc đầu Triệu Trầm muốn nhường Đường Anh, nhưng lúc đua ngựa đã nhường Thụy vương một lần, hắn đã bàn với Đường Văn đế, lúc này không cần ản giấu, nhưng kỹ thuật bắn cung của Đường Anh quả thật rất cao, cuối cùng cũng là hắn thắng hiểm.

Đến lúc kết thúc, Đường Anh chấp tay với Triệu Trầm từ xa, ánh mắt tối lại.

Triệu Trầm không để tâm, cũng chấp tay đáp lễ nói "Đa tạ".

Cuối cùng, đến lúc ban thưởng quan tước, quả nhiên Triệu Trầm được chức Kim Ngô tiền vệ chỉ huy sứ, nhưng ngoài dự kiến, hữu thống lĩnh ngự tiền thị vệ lại do người khác đảm nhiệm, Đường Anh bị Đường Văn đế phái đến cầm y vệ Bắc trấn phủ ty Nhâm thiên hộ, chỉ là ngũ phẩm.

Trên đường hồi kinh, Quách Từ Kính bớt chút thời gian nói với Triệu Trầm: "Hoàng thượng là muốn bồi dưỡng Đường Anh tiếp quản cầm y vệ."

Triệu Trầm đã đoán được từ sớm.

Tân đế lên ngôi, trong vài năm tới triều đình ắt hẳn sẽ không ổn định, mà Đường Anh tâm ngoan thủ lạt, không sợ đắc tội người khác, làm cầm y vệ rất thích hợp, quan viên có tâm tư riêng mà gặp được hắn, chỉ có thể tự cầu nhiều phúc.

Không thể không nói, Hoàng Thượng quả thật biết dùng người. Cái khác không nói tới, nhưng An vương phủ và hai nhà Triệu, Quách vốn không hợp, di huynh đệ bọn họ cùng Đường Anh kiềm chế lẫn nhau, Hoàng Thượng không cần lo lắng bất kỳ bên nào kiêu ngạo.

Dùng ngươi, cũng muốn phòng ngươi.

Gần vua như gần cọp, lần đầu tiên Triệu Trầm nhận thức được thâm ý của câu nói này rõ ràng như thế.

Chẳng qua, khi hắn trở lại kinh thành, sắp được gặp thê tử đã cách xa mấy tháng trời, thì Triệu Trầm liền nhất thời chẳng còn nhớ gì tới những toan tính quỷ quyệt trên triều đình kia nữa.

Lúc tạm biệt ra đi, trên người còn đang mang quần áo mùa đông dày cộm, khi trở về đã thay một thân y phục mỏng mùa hè, A Kết của hắn có phải sẽ càng đẹp hơn không?

Hắn vẫn nhớ bóng dáng yếu đuối của nàng khi mới gặp nhau vào ngày hè năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Chương 69

Triệu Trầm muốn trở về.

Hoàng Thượng đã trở về cung, Triệu Trầm khi đi chỉ là trưởng tử Duyên Bình hầu phủ, hoàn toàn chỉ là đi theo cùng du ngoạn, đến lúc về đã trở thành Kim Ngõ tiền vệ chỉ huy sứ, được vào cung nhận nhiệm vụ từ Tiền chỉ huy sứ, thuận tiện liền bắt đầu đảm nhiệm nhiệm vụ trông coi hoàng thành ngày đầu tiên, phải đợi đến lúc mặt trời lặn mới có thể trở về phủ.

Trong lòng A Kết bất ổn.

Buổi sáng, lúc nghe tin Triệu Trầm theo Hoàng Thượng vào kinh, dù cho Ninh thị đã nhắc nhở qua rằng Triệu Trầm có thể sẽ không quay lại ngay, A Kết vẫn không nhịn được mà thấp thòm chờ đợi, sau đó tuy không chờ được Triệu Trầm nhưng lại đón tiếp Quách Bảo Châu đến kể chuyện đi xem nào nhiệt trên đường. Quách Bảo Châu phần khích riu rít nói chuyện, nói nàng nhìn thấy Quách Từ Kính theo sát bên cạnh Hoàng Thượng, Triệu Trầm cách không xa ở phía sau, thân mang quan phục uy phong lẫm lẫm, là người có dung mạo xuất sắc nhất trong tất cả thị vệ.

A Kết nghe đến nhập thần, kim lòng không được tưởng tượng ra dáng vẻ của Triệu Trầm.

Xác định Triệu Trầm đến sau chạng vạng mới trở về, A Kết thoáng chút bình tĩnh lại, hơn nữa có Ninh thị và Quách Bảo Châu ở bên cạnh, nàng cũng ngưng ngừng không dám biểu hiện rằng mình quá chờ mong. Dùng xong cơm trưa, bởi vì từ sau khi mang thai thì thường xuyên buồn ngủ, A Kết nằm trên giường không bao lâu liền thiếp đi, đến lúc mơ mơ màng màng tỉnh lại, vừa thấy rõ trang trí trong phòng thì suy nghĩ đầu tiên trong đầu chính là buổi tối Triệu Trầm sẽ trở về!

A Kết lặng lẽ xuống đất, đứng trước gương đánh giá bản thân.

Cô nương trong gương tóc tai rối bời, bởi vì lúc ngủ nằm nghiêng một bên, khiến cho nửa bên mặt bị ép cho đỏ rực. A Kết khẽ nhéo nhéo mặt mình, luôn cảm thấy hình như mình béo lên, nhưng khi cúi đầu nhìn, bụng nàng vẫn bằng phẳng, căn bản không thể nhìn ra đang có thai. A Kết nhìn trái nhìn phải, xác định dáng người không khác trước đây quá nhiều mới bắt đầu chọn xiêm y.

Ba tháng không gặp, nàng muốn trang điểm thật tốt để lát nữa gặp lại hắn.

Trong ngăn tủ treo quần áo mùa hè mà tủ phòng mới đưa tới, áo ngoài, áo mỏng, váy dài, cái gì cần đều đã có, đại đa số đều chưa từng mặc qua.

Mỗi bộ A Kết đều lấy raướm thử trước người, cuối cùng để lại hai bộ mà nàng thích nhất, một bộ minh diễm (đẹp rực rỡ), một bộ mộc mạc. Bộ minh diễm có thể tôn lên ngũ quan của nàng, trong lòng A Kết thật thích bộ này, nhưng lại cảm thấy nếu thật sự mặc vào, Triệu Trầm thông minh như vậy nhất định có thể nhìn ra nàng là vì hắn mà đặc biệt trang điểm, A Kết không muốn khiến hắn nhìn ra. Còn bộ mộc mạc kia, váy dài xanh nhạt thêu hoa sen, mặc lên người thoạt nhìn mát mát, rất là thoải mái.

"Đại cô nương dậy rồi sao?" Đang trong lúc nàng do dự chưa quyết định được, Tường ma ma tiến vào.

A Kết lập tức đỏ mặt, xoay người treo lại váy trong tay, giả vờ lấy ra một cái khác, làm bộ như tùy ý nói: "Uh, buổi sáng người đồ mờ mờ, buổi chiều muốn thay y phục khác." Nói xong cầm một bộ váy tương đối bình thường, chuẩn bị mặc vào.

Tường ma ma tuy không quá xuất sắc, nhưng mấy năm trước thường thấy Tiểu Liễu thị và Chu Bội liếc mắt đưa tình, hơn nữa tính nàng thận trọng, sao có thể không rõ chút tâm tư của A Kết chứ? Không đành lòng đùa nàng, Tường ma ma cười tiến lên, lấy ra bộ váy minh diễm mà A Kết nhìn trúng kia, "Đại cô nương mặc cái này đi, cái này tôn lên nhan sắc của người."

"Liệu có quá tươi tắn hay không?" A Kết có chút ngưng ngưng hỏi.

"Đại cô nương xinh đẹp, mặc gì cũng giống nhau, không tin thì chúng ta thử xem, lát nữa khi đại gia trở về, người mặc xiêm y của nha hoàn đứng tại trong nhóm người Lục Vân, đại gia liếc mắt vẫn có thể nhận ra người." Tường ma ma cười tùm tùm trên ghẹo nàng, lại chọn chiếc áo thêu hoa lan màu xanh biếc phối với chiếc váy, "Một diễm một tố (một tươi đẹp, một thanh thuần), vừa đẹp."

A Kết cũng rất thích, ngoan ngoãn thay vào.

Chuẩn bị xong xuôi, A Kết ngồi đọc sách ở phía trước cửa sổ, bên ngoài Vọng Trúc hiên là rừng trúc xanh ngắt, làn gió nhẹ thổi qua, trong phòng vẫn rất mát mẻ. Chỉ là, tuy rằng nàng lật giờ trang sách, nhưng lại không đọc vào chữ nào, chỉ chú tâm lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Lần này Triệu Trầm rời nhà lâu như vậy, đêm nay hai vợ chồng sẽ phải đi Vinh Thọ đường dùng cơm, nhưng mà bên ngoài trời nóng như vậy, Triệu Trầm hơn phân nửa sẽ trở về Vọng Trúc hiên trước để tắm rửa thay quần áo khác.

Ngồi một lát thì mệt mỏi, A Kết liền đứng dậy đi vài vòng trên khàng, cứ thế hai lần ba lượt, ánh nắng bên ngoài dần dần chuyển từ chói mắt sang nhu hòa, A Kết đưa lưng về cửa, mắt hướng ra ngoài cửa sổ, tự hỏi Triệu Trầm sắp trở lại chưa?

Nàng lặng lẽ nhìn cảnh đêm hậu viện, trong đầu là khuôn mặt anh tuấn của Triệu Trầm, là cái ôm ấm áp của hắn...

Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng vén màn, A Kết cho là Tường ma ma tiến vào, nhin không được nhỏ giọng hỏi: "Ma ma, hầu gia trở lại sao?" Nàng thật có chút nóng lòng, nhưng lại ngại ngần, không thể trực tiếp hỏi thăm Triệu Trầm, đành phải hỏi về cha chồng một chút. Hai cha con đều ở trong cung, hẳn là sẽ cùng nhau hỏi phủ nhỉ?

"Phụ thân bị Hoàng Thượng gọi đến hỏi chuyện, có khả năng trở về muộn một chút." Triệu Trầm buông màn, không chớp mắt nhìn chăm chăm bóng dáng quen thuộc kia, chậm rãi đi đến trước mép giường.

Hắn đến không hề báo trước, A Kết khó có thể tin được, vội vã xoay người, đến lúc thấy nam nhân mà nàng ngày nhớ đêm mong thật sự đứng ở đằng kia, nước mắt lập tức thi nhau rơi xuống.

Từng ghét hẳn, ghét đến mức hận đời này chỉ mong không gặp lại, hiện tại lại thích đến mức hi vọng mỗi ngày mỗi đêm đều có thể bên nhau.

Triệu Trầm cười nàng: "Mong nhớ ta đến vậy sao? Lại đây, cho ta ôm một cái."

Nếu như bình thường A Kết nhất định xấu hổ không thôi, nhưng bây giờ nàng chỉ giương mắt nhìn hắn, chậm rãi đi qua. Chờ khi nàng đến mép giường, ánh mắt Triệu Trầm cuối cùng cũng dời từ trên mặt đến bụng nàng. Hắn ôm chân nàng, nhìn chăm chăm cái bụng còn bằng phẳng, sau một lúc lâu, cách quần áo sờ thử, sau đó bàn tay to liền di chuyển vào trong.

"Chàng làm cái gì vậy?" A Kết hoảng hốt muốn che tay hắn lại, mới vừa rồi chỉ lo nhìn hắn, không nghĩ tới tính tình hắn đến chết cũng không đổi, chưa nói vài câu liền muốn sờ sờ. Chồng lại ánh mắt cố chấp của Triệu Trầm, A Kết đỏ mặt quay đầu đi, thanh âm yếu ớt, "Trước khi đứa nhỏ sinh ra, không cho chàng làm loạn..."

Dáng vẻ nàng từ chối khiến người khác muốn yêu thương bao nhiêu thì có bấy nhiêu, Triệu Trầm cười khổ, dù hắn muốn thật nhiều, nghĩ tới cũng thật nhiều, nhưng trong bụng nàng đang mang đứa con đầu lòng của hai người, hắn nào dám mạo hiểm. Hôn lên mu bàn tay nhẵn nhụi của nàng lại bị nàng tránh, Triệu Trầm một tay đỡ nàng, một tay lún vào trong. Hắn luyện tên hàng năm, ngón tay có chút thô ráp, lại ôn nhu đụng chạm cũng làm cho A Kết thở gấp, ả bà vai hẳn chống đỡ bản thân, muốn cầu hắn dừng như vậy, lại luyện tiều đã lâu không thân mật, trong mắt tựa như có làn nước luân chuyển, quyền rũ vụn vặt.

Triệu Trầm ngửa đầu nhìn nàng, bị ánh mắt mời quân hái (quân ở đây là chồng, người yêu) của nàng làm cho cả người nóng lên, nhân lúc sự việc chưa đến mức không thể ngừng được, hắn khó khăn thu tay, mày dài khẽ nhíu, trong mắt phượng lóe lên chút hoài nghi, "Thật sự có sao? Không phải nàng và nương lừa ta chứ?"

Thì ra hắn sờ đứa nhỏ...

Khóe miệng A Kết nâng lên, nhìn khuôn mặt tuần tú dù có chút gầy và đen đi nhưng lại càng đẹp mắt, cuối cùng cũng không thể nhịn được, nâng tay đặt lên, vừa nhẹ nhàng sờ vừa cười nói: "Lừa chàng làm gì? Nương nói hiện tại mới qua ít tháng nên không nhìn ra, cứ từ từ rồi bụng sẽ lớn lên. Kỳ thật thiếp cảm thấy hiện tại bản thân đã có chút béo..."

Ánh mắt nàng ôn nhu như nước, lời nói mềm nhẹ càng lòng hắn mềm nhũn, Triệu Trầm bắt lấy tay nàng, hôn lên, thì thào nói nhỏ: "Không hề béo mà càng đẹp mắt. A Kết, ta nhớ nàng..."

Đáp lại hắn là tiếng A Kết không hề nén được mà nôn khan, Triệu Trầm choáng váng, A Kết lại nhanh chóng lui về phía sau hai bước, xoay người cố gắng hồi phục. Chờ cho sự khó chịu đi qua, nàng quay đầu, thấy Triệu Trầm mang ánh mắt phức tạp, còn ẩn chứa chút ủy khuất, nàng nhẹ nhàng cười, vội vàng giải thích: "Mùi mồ hôi trên người chàng quá nặng, hiện giờ thiếp có chút ngại không được..." Vừa nói vừa luồn tay không rời nhìn hắn chăm chăm.

Triệu Trầm lúc này mặc quan phục chỉ huy sứ, áo choàng màu đỏ lam từ vải gai và tơ tằm, eo buộc đai ngọc, lộ ra dáng người cao to vai rộng eo hẹp của hắn, oai hùng uy nghiêm lại tăng thêm vài phần độc đáo, phong lưu mà phóng khoáng.

"Thế nào?" Thấy nàng nhìn mình chăm chăm, ủy khuất của Triệu Trầm lập tức biến mất, lui ra phía sau vài bước, để cho nàng nhìn toàn thân.

A Kết đỏ mặt, cúi đầu khuyên hắn: "Nhanh đi tắm rửa đi, đừng để bên kia chờ lâu sốt ruột."

Triệu Trầm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của nàng, thanh âm khàn khàn: "Vốn định trở về để nàng hầu hạ ta tắm rửa, không nghĩ giờ nàng lại bất tiện, A Kết, vì phu đã rất lâu không suất quân xuất chinh." Tại bãi săn bên kia, đêm khuya vắng người một mình khó ngủ, chỉ có thể ở trong mộng yêu nàng, khi về nàng, thật sự rất muốn đến lúc về dày vò nàng một phen để trấn an bản thân, kết quả nàng dùng phương thức này tránh thoát một kiếp, tuy rằng phương thức này lại khiến hắn thật lòng cam tâm tình nguyện.

Trời còn chưa tối hẳn đã nói loại chuyện này, A Kết trừng hắn, ngồi vào kháng, không thèm để ý tới hắn.

Phía ngoài gian phòng vọng vào tiếng nha hoàn báo trong nhà kẻ đã chuẩn bị xong nước tắm, Triệu Trầm nâng cánh tay lên ngửi ngửi, nghĩ tới từ sau khi ra khỏi cung mình đã phóng ngựa chạy như điên, cười lắc đầu, lại liếc nhìn về phía thể tử đang ngoan ngoãn ngồi ở đằng kia, bước nhanh đi gian ngoài.

Đi sớm về sớm, rửa sạch lại thân thiết cùng nàng, không thể đánh nhau, ôm ôm ấp ấp cũng coi như là ổn vậy.

~

Trong Vinh Thọ Đường, Thái phu nhân một chốc nhìn bức rèm che cửa, một chốc lại nhìn đám nha hoàn bên cạnh, khóe miệng giật giật, thiếu chút nữa đã phái nha hoàn đi mời phu thê cháu trai trưởng lại đây. Ngại mặt mũi trường tôn, nàng không mở miệng, nhưng môi vẫn nhấp lên.

Nàng biết tiểu biệt thặng tân hôn, nhưng Lâm thị có thai, lúc này nàng ta không sớm một chút theo nam nhân lại đây, chẳng lẽ còn muốn lấy lòng nam

nhân sao? Nàng ta không sợ đứa nhỏ gặp chuyện không may à? Quả nhiên thật giống Ninh thị, đều là hồ ly mê hoặc nam nhân.

Triệu Duẩn Đình cũng chưa đến, trong phòng chỉ có một bà già và lũ nhỏ cùng chờ.

Triệu Thanh ngồi nhìn ly trà trước mặt, trầm mặc không nói, Triệu Hàm cũng không khác hẳn lắm, chỉ là vẻ mặt không bình thản được như Triệu Thanh. Triệu Nghi lặng lẽ liếc Thái phu nhân, nghĩ nghĩ, cười nói với Thái phu nhân: "Tổ mẫu, hôm qua ta nghe Tiểu Tranh nói người bên ngoài đang náo nhiệt khen ngài giỏi chỉ bảo văn bồi dưỡng, đầu tiên là đại ca phong quan, ngày hôm qua nhị ca lại trúng tú tài, nhà người ta chả mấy ai lại có chuyện tốt liên tiếp kéo tới như vậy."

Những lời này Thái phu nhân nghe rất thư thái, trong nhà có hai cháu trai một văn một võ, quả thật đã cho bà mặt mũi.

Nhưng mà bà vẫn là cười híp mắt chuyển công lao cho nhi tử, "Là phụ thân các người dạy dỗ tốt, tổ mẫu không phải làm gì."

"Đó cũng là tổ mẫu giáo dục tốt phụ thân nha." Không khí tốt cuộc cũng dễ chịu hơn chút, Triệu Nghi ngọt ngào khen.

"Thật biết nói chuyện." Thái phu nhân nhìn về phía cháu gái bình thường không mấy chú ý tới, thấy nàng còn nhỏ tuổi đã xinh xắn như hoa như ngọc, tương lai nhất định là mỹ nhân, lại là cô nương duy nhất ở Triệu gia, nhân tiện nói: "Đừng chỉ lo nói bọn họ, người gần đây học nữ hồng thế nào? Ta nghe người ta nói người thường chạy đi xem nai phải không? Về sau vẫn ít đi thôi, cô nương gia cần dịu dàng ngoan ngoãn, à, người cũng mười tuổi, rồi ta sẽ nói với phụ thân người một chút, mời cho người vài ma ma dạy dỗ."

Mặt Triệu Nghi nhất thời suy sụp, lặng lẽ nhìn về phía hai ca ca, vẻ mặt tội nghiệp. Triệu Thanh bất động thanh sắc, Triệu Hàm không tự chủ mà khẽ cười.

Nhưng lúc này Triệu Duẩn Đình lại bước vào, vừa tiến vào phòng liền nhìn thẳng về phía Triệu Nghi, hiển nhiên là nghe được câu nói vừa rồi, "Mẫu thân, Nghi nhi còn nhỏ, để qua vài năm lại mời ma ma cũng không muộn."

Thái phu nhân bất mãn trừng mắt với hắn nhưng lại không nói gì thêm mà nhìn chằm chằm về phía phu thê trường tồn đang theo hắn đi vào.

"Tổ mẫu." Triệu Trầm tiến lên hành lễ.

Thái phu nhân hài lòng đánh giá trường tồn đã ba tháng không gặp. Hắn đã thay một bộ áo tơ lụa Hàng Châu màu hoa đình hương, sau khi tẩy rửa đi những phong trần mệt mỏi, thoát nhìn cũng không đen như khi vừa trở về, tuần láng thanh đậm, sao sáng trong mắt phượng thiếu đi sự lạnh lùng khi hồi phủ, càng thêm nội liêm, có thể thấy được đã trưởng thành lên không ít.

Nam nhân, chính là nên đi nhiều để học hỏi kinh nghiệm.

"Thừa Viễn một đường mệt nhọc, nhưng mang lại ngày tháng giá trị bây giờ, nhanh ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi." Thái phu nhân đau lòng nói.

Triệu Trầm nói lời cảm tạ, xoay người, nhìn A Kết ngồi xuống trước, hắn mới ngồi.

Tươi cười trên mặt Thái phu nhân phai nhạt, ánh mắt dừng lại một chút trên đôi môi hồng nhuận khác thường của A Kết, dời đi, lại nói chuyện với cha con Triệu Trầm.

Triệu Trầm nói không nhiều, một tiếng nâng trà, ánh mắt nhìn xéo Triệu Hàm ở đối diện.

Nhận thấy được ánh mắt của huynh trưởng, trong lòng Triệu Hàm căng thẳng, nhấc mắt lên, nhìn đến nam nhân đang cười cười với mình.

Nụ cười kia, so với khi Triệu Trầm lạnh lùng không nhìn hắn thì càng làm cho trái tim hắn băng giá.

Triệu Hàm muốn nhìn rõ thâm ý trong nụ cười kia, Triệu Trầm lại dời tầm mắt, trả lời câu hỏi của Thái phu nhân.

Đến lúc đứng dậy đến trước thiên sảnh dùng cơm thì gió đêm cũng vừa thổi tới, Triệu Hàm mới giật mình nhận ra sau lưng mình xuất đầy mồ hôi lạnh. Việc mẫu thân làm phụ thân cũng không ra mệnh lệnh giữ kín, đừng nói hầu phủ, gần như toàn bộ kinh thành đều biết hầu phu nhân Duyên Bình Hầu lòng dạ ác độc muốn mưu hại huyết mạch của trưởng tử không phải do mình sinh ra. Triệu Hàm không sợ huynh trưởng đối phó hắn mà lo lắng huynh trưởng bất mãn với sự trừng phạt của phụ thân, còn muốn đối phó mẫu thân.

Một bữa cơm ăn không có chút mùi vị.

Ăn cơm xong, sau khi Triệu Hàm do dự thật lâu, sau đó đi ra Vinh Thọ đường, để Triệu Thanh đi trước, hắn núp trong bóng tối, muốn chờ sau khi huynh trưởng ra ngoài thì cầu xin thay mẫu thân.

Triệu Trầm cùng A Kết còn chưa đi ra, bởi vì Thái phu nhân gọi A Kết vào buồng trong, nói là có việc dặn dò A Kết vài câu, Triệu Trầm đành phải ở bên ngoài chờ. Vừa lúc Triệu Duẩn Đình cũng chưa đi, gọi nhi tử cùng đứng dưới mái hiên, nói chuyện với hắn: "Thừa Viễn, Tàn thị muốn hại cốt nhục của con, ta còn hi vọng nàng ta chết hơn cả, nhưng con cũng biết, ta sai Tàn thị đến thôn trang, Hoàng Thượng sẽ không quản, nhưng muốn lấy mạng nàng ta, Hoàng Thượng chắc chắn mất hứng, cho nên con đừng làm gì, hiểu không?"

Triệu Trầm đứng đối mặt thê tử đang ở trong gian phòng, trong tay mân mê một mảnh lá trúc vừa mới bẻ, bình tĩnh nói: "Phụ thân yên tâm, tự thân ta hiểu rõ chuyện gì có thể và chuyện gì không thể làm, Tàn thị sẽ không chết." Chết xong hết chuyện, chẳng phải là tiện nghi cho nàng ta? Nàng ta không phải

muốn hại hài tử của hần sao, hần sẽ để cho nàng ném thử cảm giác cốt nhục chia lìa, chờ hần giết Tần Tư Dừng lại giết Triệu Hàm, lại để cho nàng cảm thụ một chút cảm giác thân nhân chết tại trước mặt nàng là như thế nào.

Triệu Duẩn Đình vẫn không yên lòng, hần tin rằng Triệu Trầm không xúc động đến mức phải người giết Tần thị, nhưng hần sợ Triệu Trầm gây chuyện với Triệu Hàm, "Thừa Viễn, con trở về lâu như vậy hần là nhìn ra được Thừa An là đứa bé ngoan, nó không giống như người Tần gia, con đối với Tần thị dù hận dù oán ta đều không quản, nhưng con đừng đụng đến Thừa An để báo thù Tần thị..."

"Phụ thân, người thật coi trọng cốt nhục của bản thân phải không? Chỉ cần là con của người, người liền không thể bỏ mặc chứ gì?" Triệu Trầm nhẹ nhàng đánh gãy lời của hần.

Triệu Duẩn Đình thờ dãi ở trong lòng, "Nay con rồi cũng sẽ nhanh chóng trở thành phụ thân, tâm tình của ta, con hần là hiểu."

"Ta không hiểu." Triệu Trầm lạnh lùng nói, nhìn thẳng vào mắt Triệu Duẩn Đình, "Ta sắp trở thành phụ thân rồi, ta cũng sẽ che chở hài tử của ta, nhưng chỉ giới hạn trong đứa nhỏ mà A Kết vì ta mà sinh. Phụ thân, người chạm vào Tần thị, chạm vào hai di nương đều là do người có nỗi khổ riêng, ta trước nay vẫn không trách người chuyện này. Hiện tại ta mệnh tốt hơn, không có người áp chế ta, không cần phải lựa chọn giữa tiền đồ và A Kết, ta không chạm vào nữ nhân khác, cho nên ta vĩnh viễn sẽ không hiểu được tình phụ tử đối với đứa nhỏ khác."

"Nhưng là phụ thân, con không hiểu cảm thụ của ta sao?"

Triệu Trầm đi đến trước người Triệu Duẩn Đình, thanh âm bởi áp lực tích tụ nhiều năm mà có chút kích động, "Khi còn nhỏ ta theo mẫu thân đến nhà dì, biểu muội sẽ nhường trái cây lớn nhất cho ta ăn, sau đó lại cùng biểu huynh đoạt trái lớn thứ hai, đây chính là thân sơ khác nhau, đều là ca ca, tình cảm huynh muội cũng là không giống nhau. Trong nhà chúng ta, ta cũng có đệ đệ, ta cũng thích mang hần chơi, nhưng mặc kệ ta đối với hần tốt cỡ nào, hần đều không dám làm nũng với ta, bởi vì hần không phải do nương ta sinh ra."

"Phụ thân, người có ba nhi tử một nữ nhi, mà ta chỉ muốn đệ đệ muội muội ruột. Năm ấy ở Đãng Châu, trước khi phụ thân đến, ta vô tình phát hiện mẫu thân thừa dịp lúc ta không ở đó sai người đi sắc thuốc, ta nghi hoặc, sau hỏi thăm mới biết được mẫu thân uống tị tử canh (canh tránh thai), phụ thân, người có biết ta nghĩ thế nào không?"

Triệu Duẩn Đình thống khổ cúi đầu, "Đừng nói nữa, là ta có lỗi với hai người..."

Triệu Trầm thân nhiên nói, "Khi đó ta chỉ muốn, ta vốn có thể có đệ đệ muội muội của mình, nhưng bởi vì Tần gia, đệ đệ muội muội của ta ngay cả cơ hội sinh ra cũng đều không có, phụ thân lại lần nữa khuyên ta nhận Triệu Hàm là đệ đệ, dựa vào cái gì? Bằng việc gia tộc của mẫu thân hần hại một nhà ngoại tộc của ta, bằng việc mẫu thân nó đoạt danh phận của nương ta, hay bằng việc hần đoạt vị trí của đệ đệ ruột của ta?"

"Phụ thân, ta hiện tại nói rõ cho người biết, Triệu Hàm dù tốt dù vô tội đến mấy, hần cũng không chết từ tế được. Phụ thân, ta nhắc nhở người một lần cuối cùng, ta là mạng lớn mới sống sót, không phải ai mềm lòng thả ta sống sót." Hiện tại hần không động Triệu Hàm, chỉ là không muốn đã thảo kinh xà (đánh có động rắn) mà thôi.

Không nhìn biểu tình của Triệu Duẩn Đình, Triệu Trầm nhắc chân đến phòng chính.

Phía sau hần, Triệu Duẩn Đình ngơ ngác đứng, thật lâu sau mới xoay người đi, bóng lưng lại như có chút khom xuống.

Cuối tháng tư, ngân sao lốm đốm đầy trời, duy chỉ có không thấy ánh trăng, mà dù ánh sao có rực rỡ, chung quy cũng không chiếu được tới phía sau cây cối tươi tốt.

Triệu Hàm vô lực dựa vào vách tường, lệ rơi đầy mặt.

Huynh trưởng có đầy đủ lý do để giết hần, nhưng là, hần thật sự không có ý, nếu có thể, hần cũng muốn làm đệ đệ ruột thịt với huynh trưởng, nhưng hần không làm chủ được, số mệnh hần sinh ra đã cột chặt vào Tần gia, thành kẻ thù trong mắt huynh trưởng.

Còn có phụ thân, hần không cần mạng mẫu thân, quả nhiên là bởi vì Hoàng Thượng kiêng kị với ngoại tộc phụ.

Triệu Hàm cười khổ, hồn bay phách lạc mà trở về.

Mẫu thân phí hết tâm tư gả vào đây, là muốn làm gì? Nếu nàng nghe được cuộc nói chuyện này, có thể hối hận hay không?

Chắc sẽ không, đó là mẫu thân hần, một nữ nhân hoàn toàn ngốc nghếch.

Nhưng dù có ngốc, nàng cũng là mẫu thân hần, hần không thể trở mặt nhìn nàng chết.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Chương 70

Thanh âm hai cha con Triệu Trầm nói chuyện cũng không thể truyền vào trong phòng, vậy nên A Kết không biết trương phu đang phải dẫn đầu khổ xuống đáy lòng, nàng chỉ có thể mặc cho Thái phu nhân nắm tay, thuận theo cúi đầu, nghe Thái phu nhân có ý tốt khuyên bảo.

Nói đến mức khiến nàng mặt đỏ tai hồng.

Đúng là sau khi Triệu Trầm tắm rửa thay đồ có ôm nàng thân thiết trong chốc lát, nhưng đó là hấn chủ động, phải khuyên thì nàng cũng đã khuyên, hấn không nghe thì nàng có biện pháp gì đây? Lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt sao? Vì sao phải cự tuyệt, nàng cũng nhớ hấn, chỉ cần hấn không phải thật sự muốn làm chuyện đó, nàng nhiều nhất cũng chỉ nhắc nhở hấn đừng quên tới bên này thỉnh an, không có khả năng ngăn cản lần nữa.

Như thế nào mà lọt vào mắt Thái phu nhân lại thành tình cảnh nàng chỉ lo lấy lòng nam nhân mà không để ý đến cốt nhục trong bụng rồi đây?

Thái phu nhân nói nàng là đồ phụ, A Kết có thể không để trong lòng, nhưng chuyện này lại liên quan đến lễ nghi nữ nhân nơi khuê phòng, nàng không nhẫn nhịn nổi, đôi mắt phỉm hồng, nhỏ giọng giải thích: "Tổ mẫu, ta không có, tướng công, hấn, hấn cũng biết giữ chừng mực..." Nàng không phải loại nữ nhân mị hoặc nam nhân, Thái phu nhân nói nàng như vậy, chính là ám chỉ gia giáo nhà nàng không tốt, mà mẫu thân của nàng vốn ôn nhu, cần mẫn, hiền lành, là người tốt đến mức không thể nào tốt hơn.

Thái phu nhân cúi đầu nhìn đã thấy cảnh người vừa bị nàng nói đã khóc, trong lòng vừa thầm oán giận tức phụ của trưởng tôn, mới chút chuyện nhỏ đã rơi lệ, giống như chịu ủy khuất gì lớn lao lắm vậy, lại không thể để nàng khóc đến mức hai mắt sưng đỏ. Trưởng tôn còn đang chờ ở bên ngoài, thấy vậy lại hiểu nhầm bà ức hiếp thế tử hấn thì sao? Có lẽ chính Lâm thị cũng đang suy tính như thế, bà không thể để cho nàng dốt mũi.

Cầm khăn tay giúp A Kết lau đi nước mắt mà nàng tuy đã cố kìm giữ nhưng vẫn không thể ngừng rớt xuống, Thái phu nhân thở dài: "Nhìn đi, ta cũng chưa nói gì, còn không phải là muốn tốt cho ngươi, vì coi trọng tôn tử của ta sao? Đừng khóc đừng khóc, tổ mẫu biết, việc này không thể trách ngươi, nam nhân ấy mà, lâu như vậy không ăn mặn, đều không nhìn được. Chỉ là hiện tại ngươi đang có mang, không thể không cẩn thận, cho dù Thừa Viễn nói bao nhiêu lời dễ nghe, ngươi cũng không thể dung túng cho hấn, biết không?"

"Tổ mẫu yên tâm, ta hiểu." A Kết chỉ là nhất thời ủy khuất, hiện tại đã bình tĩnh lại, Thái phu nhân trước giờ cũng chưa từng thích nàng, nàng cần gì phải xem lời bà là thật, tự mình khiến mình phiền lòng đây.

Thái phu nhân gạt đầu, khẽ nhìn lướt qua bên ngoài rồi mới hạ giọng nói: "Lúc trước Thừa Viễn không ở nhà, ta cũng chưa nói với ngươi, hiện tại hấn đã trở lại, có một số việc ta không thể không nhắc nhở cho ngươi một tiếng. Thân thể ngươi hiện nay không tiện hầu hạ Thừa Viễn, hấn lại là một đại nam nhân đã hưởng qua ngon ngọt, không có khả năng gần một năm không chạm qua người bên ngoài, thay vì để hấn đi bên ngoài làm loạn, không bằng chọn ra từ mấy nha hoàn bên cạnh, giúp ngươi hầu hạ hấn, ngươi nói có phải không? Điều đã hiểu rõ, ngươi cũng không cần lo lắng tương lai các nàng thị sủng mà kiêu, quên đi bổn phận." Bà tặng người thì chắc chắn trưởng tôn sẽ cảm thấy bà không có ý tốt, lúc này khiến cho thế tử của hấn tự mình chuẩn bị người, hấn cũng không thể trách bà.

Tay còn lại của A Kết âm thầm siết chặt khăn tay, ngoài miệng lại nói: "Vâng, trở về ta sẽ hỏi qua ý kiến của tướng công, để xem hấn nhìn trúng ai, chọn được rồi lập tức nâng lên thành di nương." Lời lẽ thoải mái đồng ý nhưng khóe miệng lại mím, rõ ràng không nguyện ý.

Có nữ nhân nào nguyện ý đâu?

Thái phu nhân không cầu cháu dâu thật sự hiền lành, nàng chịu phân sủng (chia bớt sủng ái), bà đã hài lòng.

"Nha đầu ngốc, chỉ là mấy đứa nha hoàn, sao có thể coi trọng các nàng như vậy? Trước tiên cứ để hầu hạ Thừa Viễn, tốt số có thai mới nâng thành di nương. Được rồi, sắc trời cũng không còn sớm, đôi tình nhân các người mau trở về nghỉ đi." Thái phu nhân từ ái sờ sờ đầu A Kết, thấy mắt nàng không thể bị người khác nhìn ra đã từng khóc, lúc này mới yên tâm, tự mình tiễn người đi ra ngoài.

Triệu Trầm sớm đã chờ đến mức hết kiên nhẫn, xa cách lâu ngày mới đoàn tụ, hấn chỉ muốn cùng tức phụ nhanh nhanh trở về phòng ngủ.

Thấy hai người đi ra, Triệu Trầm trước hết nhìn về phía A Kết, trước mặt Thái phu nhân, A Kết mỉm cười với Triệu Trầm. Triệu Trầm nhận thấy vẻ mặt thế tử có gì đó không đúng nhưng lại nói không ra, bất quá nghĩ lại cũng đúng, Thái phu nhân còn có gì hay để nói với nàng đây?

"Tổ mẫu, chúng ta đi trước, ngài nghỉ ngơi sớm một chút." Chờ khi phu thê sóng vai đứng chung một chỗ, Triệu Trầm mở miệng nói.

"Từ từ, ta có vài câu muốn dặn ngươi." Thái phu nhân đưa tay kéo hấn đến một bên, Triệu Trầm áp chế sự không kiên nhẫn trong lòng, hơi cúi đầu. Thái phu nhân thân mật trừng mắt nhìn hấn một cái: "Thừa Viễn, tức phụ ngươi hiện tại đang mang đứa nhỏ, buổi tối ngươi cũng không thể làm loạn, hai ngày nữa vẫn nên chia phòng ngủ đi, mắt không thấy tâm sẽ không tham."

Triệu Trầm cười gượng hai tiếng cho có lệ.

Thái phu nhân cười, để bọn họ đi.

Triệu Trầm tự mình cầm đèn lồng, nắm tay A Kết chậm rãi trở về, cẩn thận nhìn chăm chăm đường dưới chân, chờ đến khi cách xa Vinh Thọ đường, hấn mới quay sang nhìn thế tử đang trầm mặc không nói, cười hỏi: "Bà ta lại chọc nàng mất hứng sao?"

A Kết không đáp, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, thấp giọng hỏi: "Bà đã nói gì với ngươi?"

Triệu Trầm cũng không giấu diếm: "Chúng ta chia phòng ngủ, tránh việc ta thấy được liền muốn nàng."

Tiếng hân trầm thấp, ánh mắt lại rực lửa, A Kết mới nhìn vào đôi mắt kia thì đã biết phần trước của câu nói đại khái hẳn là của Thái phu nhân, phần sau trắng trợn như vậy, tuyệt đối là do người này tự nói. Trên mặt nàng hơi nóng, sờ sờ bụng, có chút không xác định hỏi hân, "Nếu không, hay chúng ta cứ chia phòng ngủ đi?"

Lời Thái phu nhân nói tuy rằng không dễ nghe, nhưng cũng có vài câu là thật, Triệu Trầm bảm người là chuyện A Kết rất rõ ràng, nàng cũng tự nhận mình không có nghị lực để lúc nào cũng cự tuyệt hân, vạn nhất lần nào đó dễ hân đạt được, trong chuyện đó, từ trước đến giờ hân thường làm nhiều lần, nhờ làm tổn thương đứa nhỏ thì sao?

Trong mắt A Kết, hiện tại quan trọng nhất là đứa nhỏ, trọng phu ủy khuất thì cô chịu đi.

"Thế nào, có đứa nhỏ thì muốn đá văng phụ thân của nó sao?" Triệu Trầm bắt mẫn hôn lên trán nàng một cái, ôm bả vai nàng nói: "Cứ ngủ trong một phòng, dù sao chỉ cần nàng ở Vọng Trúc hiền, ta ở đâu đều nhớ kỹ nàng, nàng ở bên cạnh ta, vẫn khiến ta lần qua lộn lại nhớ nàng. Về phần khác..."

Triệu Trầm không nói, đợi đến lúc trở về Vọng Trúc hiền, vào phòng, hân mới ôm nàng nói: "Còn nhớ rõ lần đó xe ngựa của ta đi theo sau xe lừa nhà nàng không? Khi đó ta chỉ muốn muốn nàng, vẫn nhìn đến tháng chạp mới thật sự đạt được, tính ra thì còn khoảng bảy tháng nữa, ta cũng có thể chịu đựng như thế chứ?" Lúc nói chuyện ánh mắt dừng lại ở trên vạt áo A Kết, như có điều ngu ý.

A Kết xấu hổ đến xoay người, kêu bọn nha hoàn bên ngoài chuẩn bị nước súc miệng.

Triệu Trầm cười vui vẻ, đi ra phía sau tắm bình phong thay đồ.

Bọn nha hoàn bưng nước tiến vào xong lại lui ra, Triệu Trầm một lần nữa tắm rửa, vừa lau người vừa cách tắm bình phong nhìn thê tử đã sửa soạn xong trước ngồi ở trên kháng, nhìn nàng lặng lẽ nhìn về bên này, lại đỏ mặt quay đi, chui vào trong chăn.

Giữa ngày hè, dùng chăn làm gì chứ?

Triệu Trầm đã ngại thê tử mặc áo ngủ có chút dày, mùa hè khi hân ngủ đều chỉ mặc một cái quần mỏng.

Để lại một ngọn đèn, Triệu Trầm đóng cửa phòng, lưu loát bò đến đầu giường, chống cánh tay đến gần bên người A Kết, hít một hơi thật sâu, sau đó hôn lên mái tóc dài của nàng, lại khẽ vén chúng ra, nói vào lỗ tai nàng: "Đắp chăn không nóng sao?"

A Kết rất nóng. Thật ra chăn thật mỏng, tối qua nàng đắp không cảm thấy gì, nhưng đêm nay lại không giống thế.

Đều là bởi vì trong phòng có thêm một người.

Làm sao có thể không nóng đây?

Đầu đông năm trước, nàng cùng Triệu Trầm thành thân, trong phòng lạnh, Triệu Trầm muốn làm cái gì cũng phải ở trong chăn, có chiếc chăn thật dày che lấp, xung quanh lại tối đen như mực, dù nàng ngượng ngùng xấu hổ thế nào cũng dễ dàng chịu đựng được. Hiện tại tiết trời ấm lên, hân lại để lại đèn, ý tứ còn không rõ ràng sao?

A Kết cắn môi, đẩy đầu hân ra, quay về vách tường nói: "Ngủ đi, chúng ta ngủ một giường, nhưng dùng hai chăn."

"Vì sao dùng hai cái chăn?" Triệu Trầm không nghe, nếu nàng muốn đắp chăn, hân cũng dùng chung chăn với nàng, nhanh chóng lật chăn chui vào, bởi vì nàng mang đứa nhỏ, Triệu Trầm không dám lật người nàng vào sát mình như trước, cho nên hân chủ động lại gần, từ phía sau khẽ ôm nàng.

Hân vốn bá đạo, trở thành Triệu tướng quân lại có da mặt càng dày, mới trở về liền ra uy với A Kết.

A Kết xấu hổ đến mức vùi đầu vào gối, còn dùng tay trái chặn mặt, "Chàng đừng như vậy..."

Nàng không chê nóng, nhưng Triệu Trầm không chịu nổi, kéo chăn ra ném về phía tây cái kháng, sau đó khẽ động nửa người trên nhìn A Kết, ánh mắt di động qua lại ở trên người nàng, nhìn một chút rồi đưa tay đặt lên đùi thê tử, nhẹ nhàng tô theo đoá hoa lan sáu cánh thêu trên váy nàng, cúi đầu hỏi: "Ta làm sao? Cái kia không được, ôm người một cái cũng không được sao?"

A Kết không còn lời nào để nói, tim cũng cử động theo ngón tay hân.

Rất nhanh, Triệu Trầm liền phát hiện loại trêu đùa này trước đây là một loại hưởng thụ, bây giờ đối với hân mà nói, không thể nghi ngờ chính là thống khổ tột cùng, ngày nhỏ đêm mong thê tử vừa xinh đẹp, vừa mềm mại, vừa nhu thuận, lại dễ đỏ mặt xấu hổ của mình, cuối cùng cũng không thể đựng vào, hân chọc phá nàng không phải chính là tự mình chuốc lấy cực khổ sao?

Toàn thân Triệu Trầm khó chịu, sợ mình kiên trì không nổi, xoay người, đưa lưng về phía A Kết, ngoan ngoãn nằm trên gối đầu của mình. Gối đầu này là do nàng xếp, cách của nàng một khoảng, Triệu Trầm vụng trộm dùng tay mò mắt, từng chút di chuyển về phía thê tử, vừa đụng tới áo ngủ của nàng lại rút về.

Hân bắt buộc mình nghĩ đến chuyện khác, đây mới là ngày đầu tiên, ngày đầu tiên mà hân không nhịn được, mấy tháng tiếp theo hân sống thế nào?

"A Kết, Thái phu nhân đã nói gì với nàng?" Sau một lúc im lặng, Triệu Trầm khẽ mở miệng, thanh âm hơi khàn.

Hắn rút cuộc lại để ý đến nàng, bất an trong lòng A Kết lập tức biến thành vui vẻ. Trong thâm tâm, nàng sợ Triệu Trầm quá thân cận, đến lúc không cẩn thận lại gây ra sai lầm, nhưng khi hắn không để ý tới nàng, nàng lại thấy mất mát, ngóng trông hắn lại đến ôm nàng. Về phần lời nói của Thái phu nhân, việc thông phòng thì Triệu Trầm đã từng cam đoan với nàng, tuy rằng A Kết không hoàn toàn an tâm, nhưng cũng có bảy tám phần tin tưởng.

Nàng không để ở trong lòng, nhưng luôn muốn cùng Triệu Trầm trao đổi, tránh cho khi Thái phu nhân hỏi tới, lời nói của hai người lại không nhất trí, "Bà nói thiếp bây giờ không tiện hầu hạ chàng, để thiếp sắp xếp vài nhà hoàn hảo để nhìn, thiếp đồng ý, chỉ nói phải do chàng chọn người chàng thích."

"Sau này nếu bà ta hỏi lại, nàng sẽ nói ai ta cũng chuộng mất phải không?" Triệu Trầm nhìn không được quay lại, nhìn bóng dáng A Kết, hỏi.

A Kết nhẹ nhàng "Ừ", bởi vì giọng hắn chứa nghi vấn, giọng nàng cũng mang theo vài phần không xác định, dường như không biết trả lời như vậy đến cùng có đúng hay không.

"A Kết càng ngày càng thông minh." Triệu Trầm ôn nhu đưa ra khẳng định, si ngốc nhìn nàng. Có lẽ là do gần bên, áo ngủ của nàng lại có vẻ mỏng, lưng ngọc sau lớp lụa mỏng như ẩn như hiện, ở giữa lại có thêm dây lưng màu đỏ tươi, nút thắt buông lỏng, cùng màu với màu cổ áo của nàng.

Đó chính là chỗ hắn thích cời ra nhất.

Bàn tay Triệu Trầm lại thu về, nhắm mắt lại muốn ngủ, nhưng rất nhanh lại mở ra, xoay qua không muốn nhìn nàng, rồi lại suy nghĩ đến mức căng thẳng, trần trọc trần trụi không biết bao lâu, Triệu Trầm cũng bỏ qua, cho thể từ từ mình lựa chọn, "A Kết, ta nhớ nàng, muốn ôm nàng, muốn hôn nàng, đặc biệt muốn, nếu nàng cũng nhớ ta, hãy quay lại đây đi. Nhưng mà ta nói trước, nếu nàng quay lại, có khả năng ta sẽ không không chế được."

A Kết không khỏi siết chặt đệm giường.

Sao hắn có thể nói như vậy?

Không quay qua, giống như nàng thật nhẫn tâm, hắn đi ba tháng nàng cũng không nhớ hắn, nhưng nếu quay qua, chẳng khác nào thừa nhận nàng muốn thân mật với hắn? So với hành động chủ động quyến rũ trong lời của Thái phu nhân có gì khác biệt?

Nàng cắn môi, hạ quyết tâm không quay qua, hắn muốn ôm liền ôm, đừng đẩy đến trên người nàng.

Nàng khẩn trương bất an chờ xem hắn lựa chọn thế nào, Triệu Trầm cũng giương mắt nhìn thể từ, cõi lòng đầy chờ mong. Thể từ mang thai đứa nhỏ, hắn không có, hắn không hiểu động tác nào sẽ làm tổn thương đến nàng, cho nên hắn không dám chủ động.

Gió đêm xuy phát, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng lá trúc xào xạc, trong phòng càng lộ vẻ yên tĩnh.

Bóng đêm càng ngày càng sâu, Triệu Trầm khẽ khẽ thở dài, "Ngủ đi, ta đi tắt đèn." Hắn nhìn ra được nàng còn chưa ngủ, hắn không muốn khiến nàng khó xử, im lặng lâu như vậy đã chứng minh nàng không muốn.

Hắn nhanh chóng tắt đèn, sau khi lên kháng, hôn lên trán A Kết một chút liền khắc chế bản thân nằm về chỗ của mình, đưa lưng về phía nàng, ngủ.

Phía sau không còn chút động tĩnh, nước mắt A Kết rút cuộc cũng rơi xuống.

Nàng muốn cho hắn hôn, cho hắn ôm, sau đó ở trong lòng hắn ngủ cả một đêm, hắn cũng đã ba tháng không ôm nàng ngủ.

Mà Triệu Trầm để cho nàng chọn, cuối cùng thì hắn có hy vọng nàng quay qua không?

Nàng thì sao, nàng muốn hắn như vậy, chẳng lẽ chỉ có thể đợi hắn lại gần sau đó cho hắn thêm sự đáp lại sao?

A Kết rất khó chịu, nàng không muốn nhìn nữa, hắn là nam nhân của nàng, nàng nhớ hắn, hiện tại hắn trở lại, nàng muốn ôm hắn. Website đăng truyện chính thức: diendanlequydon.com

Lau nước mắt, A Kết khẽ xoay người về bên kia, gần như nàng mới động, bên cạnh liền có động tĩnh, A Kết không khỏi dừng lại, giọng nói khàn khàn của Triệu Trầm đã vang lên bên tai, "A Kết, tiếp tục, đến trong lòng ta, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ không làm tổn thương đến đứa nhỏ của chúng ta."

Thì ra hắn vẫn luôn đợi nàng.

A Kết nín khóc mỉm cười, che bụng xích qua, sau khi rơi vào vòng tay ấm áp quen thuộc, nàng chủ động ôm lấy cổ hắn, ngửa đầu hôn hắn, trong sự quần quýt thân mật quen thuộc, hoá giải tương tư.

Đây là nam nhân của nàng, nàng quyến rũ, ai quản được?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chương 71

A Kết bị việc Triệu Trầm thức dậy làm tỉnh giấc.

Trong phòng tối đen như mực, A Kết theo bản năng ôm lấy nam nhân đang chuẩn bị rời khỏi chốn, một mồm hỏi: "Chàng muốn đi đâu?"

Tay nàng nóng hằm hập khiến người ta không khỏi luyến tiếc, Triệu Trầm quay đầu, hôn lên mặt nàng, nhẹ giọng trả lời: "Ta phải vào cung trực, nàng quên rồi sao?"

Nhất thời, A Kết liền có chút tỉnh táo, lập tức muốn dậy theo: "Thiếp giúp chàng..."

"Nhưng ta không nỡ." Triệu Trầm vững vàng ấn người nàng trở về, "Hiện tại mới giữa giờ Dần, lát nữa ta rời đi rồi, nàng còn phải ngủ lại, tội gì phải ép buộc chính mình? Ngủ tiếp đi, chờ đến lúc chàng vắng ta trở về thì nàng lại hầu hạ ta cho tốt."

A Kết đành phải ngoan ngoãn nằm, ngửa đầu nhìn hán đốt đèn. Bên ngoài Tường ma ma đã được ra lệnh từ trước, sai Cẩm Thụ và Cẩm Mặc dậy sớm hầu hạ. Triệu Trầm tự mình rửa mặt, rửa tay, lại lau loát mặc quan phục, đổi giày, buộc đai lưng, động tác muốn bao nhiêu tiêu sái liền có bấy nhiêu. A Kết nhìn đến nhập thần nhưng vẫn không quên nhắc nhở: "Ăn cơm xong hãy đi."

"Ừ, nàng ngủ đi, ta đi đây." Triệu Trầm săn sóc thổi tắt đèn dầu trong phòng, mang theo một cái đèn nhỏ trong tay đến bên mép giường, cúi xuống khẽ hôn A Kết một cái, sau đó lập tức rời đi.

Rèm cửa hạ xuống, trong phòng lại tối đen lần nữa.

A Kết quán chẩn, cuối cùng cũng mệt mỏi, nhanh chóng mơ màng ngủ tiếp.

Tỉnh lại lần nữa thì trời đã sáng.

Tường ma ma tự mình vào phòng hầu hạ A Kết mặc quần áo, đảo mắt không ngừng quan sát khắp người nàng, cũng không thèm che giấu ánh nhìn.

A Kết cúi đầu nhìn lướt qua bản thân. Cô áo ngủ tương đối rộng, lộ ra đầu vai có mấy dấu hồng ngân chói mắt, theo cô áo nhìn vào trong, trên ngực lại càng nhiều. A Kết gần như không ngóc đầu lên nổi, đến một câu bảo chữa, muốn lấp liếm cho qua cũng không thốt lên được. Tối qua Triệu Trầm thật sự không nói dối, sau khi nàng quay sang, hán thật sự điên rồi, giống như con sói đói, gặm nàng một lượt từ đầu tới chân, lời nói đáng xấu hổ thì không ngừng tuôn ra, câu sau lại càng rõ ràng hơn câu trước.

Tường ma ma nhìn khuôn mặt đỏ ửng xinh đẹp của A Kết, nhất thời không biết nên nói gì.

Phu thê ấy mà, cảm tình không phải được hình thành từ những đêm muộn chung giường chung gối sao? Dính nhau trong tấm chăn, chứng minh trong lòng có yêu thích, nếu như chạm cũng không chạm, thì xem như xong rồi, nam nhân chắc hẳn đã thay lòng. Nhưng nàng không thể để đôi tình nhân này làm loạn, thiếu niên tham hoan không hiểu chuyện, lỡ chẳng may thương tổn tới đứa nhỏ thì phải làm thế nào?

"Đại cô nương..."

"Ma ma, ta biết người muốn nói gì, yên tâm đi, ta, chúng ta không có..." Hiểu rõ điều tường bối lo lắng, A Kết vội vàng mở miệng ngắt lời, sau đó lại đỏ mặt giải thích rõ. Khi đó Triệu Trầm cũng nghĩ đến chuyện kia, nhưng bởi nàng lo lắng chuyện không may, kiên quyết từ chối, hán cầu xin hai lần rồi cũng buông tha, thậm chí sợ nàng mệt, không cần nàng động thủ hỗ trợ, tất cả đều do hán chính mình bận rộn, tuy vậy, thời điểm hán tự mình xoay xở cũng không buông tha cho nàng ngủ, vẫn dùng miệng chiếm lấy nàng như thường.

Nàng nói như vậy, Tường ma ma rất vui mừng, Triệu Trầm có thể làm được điều này, càng chứng minh trong lòng hán yêu thương thê tử và hài tử.

~

Chuẩn bị xong xuôi, A Kết căn dặn phòng bếp dọn cơm.

Đêm qua Thái phu nhân dặn dò nàng như vậy, hiện tại chắc chắn đang chờ nghe trả lời, lát nữa nàng đến Vinh Thọ đường thỉnh an Thái phu nhân, trước bữa ăn nói chuyện thì không thích hợp, nàng lại không muốn ăn cơm ở Vinh Thọ đường, đành phải ăn trước, đến bên kia lại giả vờ giả vịt.

Điểm tâm rất đơn giản, một chén cháo thịt nạc nắm hương, một đĩa bánh bao, bên cạnh còn bày dưa hấu do nhà kính của kính thành trồng, cắt thành miếng, bày ra đẹp mắt lại còn phảng phất hương thơm, không khỏi làm cho người ta tăng cảm giác thèm ăn.

Trước tiên, A Kết dùng thẻ trúc đâm một miếng dưa hấu đưa vào trong miệng, ngọt ngào, đẹp mắt lại nhiều nước, chút cảm giác buồn ngủ còn lưu luyến trong nàng liền tiêu tan. Đang lúc định cầm thìa lên uống cháo thì A Kết bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì, quay sang nói với Lục Vân đang đứng bên cạnh phục vụ: "Gọi Cẩm Thụ và Cẩm Mặc vào đây."

Lục Vân gật đầu, rất nhanh đã dẫn hai người tiến vào.

A Kết đánh giá hai nha hoàn, Cẩm Thư nhìn cũng coi như có tinh thần, chỉ có phía dưới mắt có chút quầng thâm, lại bởi da nàng ấy trắng nõn, lúc này hiện lên thật rõ rệt. Cẩm Mặc thì không như vậy, từ khi vào phòng đến bây giờ, đã vụng trộm ngáp vài cái.

A Kết nhìn không được, bật cười, "Hai người các người dậy sớm cũng thật vất vả. Thật ra một người hầu hạ hẳn là đủ rồi, về sau bốn người các người thay phiên nhau đi." Dù cho ở Đẳng Châu hay là kinh thành, vợ chồng bọn họ đều trải qua tương đối nhàn tản, bọn nha hoàn cũng không cần dậy từ sớm tinh mơ. Hiện tại Triệu Trầm tiến cung để trực, bọn nha hoàn phục vụ cũng phải dậy sớm theo. Phục vụ bên cạnh còn coi như tạm ổn, mấy bà mẹ và tiểu nha hoàn phòng nước nóng hay phòng bếp còn cực khổ hơn.

Tuy nói hầu hạ chủ tử là trách nhiệm của hạ nhân, nhưng đột nhiên thêm việc nặng, chắc hẳn trong lòng vẫn không nhìn được mà oán giận vài câu chứ nhỉ? A Kết suy nghĩ trong thoáng chốc rồi bảo Lục Vân truyền xuống, từ hôm nay, những bà mẹ hay nha hoàn phải dậy sớm đều được tăng gấp đôi tiền tiêu vật hàng tháng. Tiền tiêu vật hàng tháng là từ số công của hầu phu chi trả, còn phần cho thêm này thì tự nàng bỏ ra. Hiện tại, mỗi tháng nàng có năm mươi lượng là tiền tiêu vật, Triệu Trầm cũng thường đưa ngân phiếu cho nàng, A Kết cảm thấy mình cũng không cần dùng nhiều tiền.

"Đại phu nhân thật là thương người, ta sẽ nhanh chóng truyền xuống, đảm bảo các nha hoàn cho dù đang ngủ gật cũng sẽ lập tức có tinh thần!" Lục Vân cười đáp.

A Kết cười cười, lúc này mới hỏi Cẩm Thư, "Khi Đại gia đi có dùng cơm không?"

Cẩm Thư vội vàng đáp: "Bẩm Đại phu nhân, Đại gia ăn năm cái bánh bao, cháo thì chỉ uống vài ngụm."

A Kết nhướn mày, nhìn đám bánh bao hấp còn chưa to bằng nắm tay của nàng trên bàn, không khỏi lo lắng Triệu Trầm có đói bụng không. Thân thể hẳn vốn cường tráng nên bình thường có thể ăn đến hai bữa điểm tâm, lúc tâm tình tốt sức ăn càng nhiều, hiện tại dù vội vàng, nhưng sao lại ăn ít như vậy? Không được, khi hẳn trở về nhất định phải nói với hắn, thả thức dậy sớm một chút còn hơn để bụng đói mà ra ngoài làm việc.

Dùng qua điểm tâm, thấy sắc trời còn sớm, A Kết mới thông thả đi đến Vinh Thọ đường.

Chờ đến lúc dùng xong bữa cơm, ba huynh muội Triệu Thanh rời đi, A Kết mới theo Thái phu nhân tiến vào buồng trong. Thái phu nhân vẫn để cho nàng ngồi bên người bà như cũ, A Kết nghe lời ngồi xuống, cúi đầu nói: "Tổ mẫu, tối qua ta đã nói với tướng công, vừa mới mở miệng thì tướng công đã nói trong lòng ta không có hắn, hẳn rời nhà lâu như vậy, vừa mới trở về ta đã vội đẩy hắn ra ngoài, ta, ta không dám nói thêm gì nữa..."

Lúc nói chuyện còn bất an nắm chặt ngón tay, trong lòng lại nghĩ tới Triệu Trầm. Tối qua sau khi nàng quay sang, Triệu Trầm càng không ngừng oán trách nàng lòng dạ ác độc, để cho hắn đợi không công lâu như vậy, sau đó không biết như thế nào lại nghĩ đến việc trả lời Thái phu nhân, dằn dò A Kết nói như vậy, tránh cho hôm nay nếu nàng trả lời rằng hắn không vừa mắt mấy nha hoàn trong viện, Thái phu nhân lại lập tức tìm mấy nha hoàn khác đưa cho nàng.

Thái phu nhân thất vọng, khoe miệng khê hạ, nhìn tức phụ của trưởng tôn lặng lẽ nắm ngón tay, lại nhìn khuôn mặt ôn nhu, rõ ràng đã được chiều chuộng của nàng. Yêu thế tử như vậy, lại là tiểu biệt thủng tâm hồn, nam nhân nào có thể không nghĩ vậy đây? Càng không nói là nam nhân Triệu gia, cũng không biết xảy ra chuyện gì, lão trượng phu đã chết của bà còn nạp được mấy tiểu thiếp, cả ngày mang phiền toái tới cho bà, tới lượt nhi tử và tôn tử của bọn họ thì một đám đều u u mê mê, bị một nữ nhân khiến cho thần hồn điên đảo.

May mắn tức phụ của trưởng tôn còn biết nghe lời.

Nàng buồn cười vỗ vỗ tay A Kết, "Người cũng ngốc, tổ mẫu mới chỉ gợi ý cho người, ai bảo người tối qua đã nói chứ? Thừa Viễn đối với người tốt như vậy, người lại mang thai hài tử của hắn, trong lòng hẳn cao hứng, mấy ngày kế tiếp chắc chắn đều dán vào người, chỉ là, người dù thế nào cũng không thể cùng phòng với hắn, qua một thời gian, tự nhiên hắn sẽ buông lỏng, khi đó người hãy nhắc lại chuyện này."

A Kết lộ ra vẻ mặt hiểu rõ vấn đề, có chút hối hận nói: "Tổ mẫu nói đúng, là ta quá ngu ngốc."

Trong lòng lại có chút buồn cười.

Lúc đầu Triệu Trầm để nàng lừa Thái phu nhân, nàng còn có chút phân vân, hiện giờ, thấy bà vờ hiền lành còn giống hơn cả mình, nàng cũng coi như theo đó mà diễn, càng diễn càng quen thuộc.

Rời khỏi Vinh Thọ đường, A Kết mang theo tâm tình vui sướng đi đến Hình Lan uyển.

Ninh thị cũng giống Tường ma ma, có chút lo lắng Triệu Trầm làm loạn, vì thế A Kết lại phải thêm một lần dò mặt, nhưng mà hiển nhiên Ninh thị đã có chuẩn bị từ sớm, từ trong ngăn tủ lấy ra một quyển sách nhỏ đưa cho nàng, dặn dò là tới lúc nhìn không được thì có thể lấy ra xem.

A Kết đại khái có thể đoán được trong đó là gì, đỏ mặt nhận lấy rồi lập tức giấu trong cổ tay áo, không dám mở ra xem.

Ninh thị cười, dời đề tài.

Mẹ chồng và nàng dâu nói với nhau chưa được vài câu đã thấy Văn Mai vui mừng tiến vào bẩm báo: "Phu nhân, đại phu nhân, mới vừa rồi Trần Thủ lại đây truyền lời, nói là lão gia Chu gia tự mình đưa quà tiết đoàn ngộ tới, bởi hầu gia và đại gia đều không ở đây, Trần Thủ trực tiếp mời người đến Vọng Trúc hiên, hỏi đại phu nhân khi nào thì trở về gặp mặt ạ."

Dượng tới?

A Kết vừa mừng vừa sợ, "Ngoại trừ dưỡng, còn có ai đến không?"

Vấn Mai lắc đầu: "Trần Thủ chưa nói, đại phu nhân đến xem chẳng phải sẽ biết sao?"

A Kết cũng đã đoán được, phụ thân đang chuẩn bị để năm nay thi Hương, chắc chắn không có thời gian đến đây, mẫu thân ở nhà chăm sóc phụ thân, càng chắc chắn sẽ không tới, hai người bọn họ không đi, mười mười không tiện ra cửa, đệ đệ còn nhỏ... Lần này chắc hẳn hơn phân nửa chỉ có dưỡng một mình tới đây?

Nhưng vậy cũng đủ khiến nàng cao hứng.

A Kết hưng phấn chào tạm biệt mẹ chồng, vội vàng trở về, Tường ma ma sợ nàng bất cẩn, vững vàng theo sát nâng đỡ, tránh cho nàng đi quá nhanh.

Vừa đến cửa viện Vọng Trúc hiền đã thấy một nam nhân mang áo bào màu xanh đứng chệch phía trong sân viện, dường như đang xem xét phong cảnh, A Kết mới định cất tiếng gọi người, từ hướng khác đã có một nam oa (bé trai) mặt mày thanh tú chạy đến, vừa chạy vừa gọi nàng "Đại tỷ".

"Tiểu Cửu?" A Kết quá đỗi vui mừng, không chớp mắt nhìn chằm chằm đệ đệ của mình. Hơn nửa năm không gặp, đệ đệ nhà nàng dường như cao lên không ít.

Nhưng Lâm Trọng Cửu cuối cùng vẫn không thể như ý nguyện mà bỏ nhào vào người trưởng tỷ, Chu Lan Sinh đứng lúc kéo lấy cánh tay nó, nhỏ giọng nhắc nhở: "Biểu tỷ đang có mang, đệ cần thận không lại đụng phải nàng."

Lâm Trọng Cửu lập tức nhớ lại lời mẫu thân dặn dò, lúng túng cười cười, nhưng cũng không khác chế nỏi vui sướng, đi đến trước người A Kết vẫn nhẹ nhàng ôm lấy nàng: "Đại tỷ, đệ rất nhớ tỷ." Nam oa ngửa đầu, trong đôi mắt hoa đào tương tự tỷ tỷ hẳn có những giọt nước mắt không ngừng dâng lên, sau đó lại giống như xấu hổ, vội vàng chôn đầu vào trong ngực A Kết, vụng trộm dùng y phục của trưởng tỷ lau đi.

Trong mắt A Kết cũng ngẩn lẹ, nhưng mà rất nhanh đã ép xuống, yêu thương xoa đầu đệ đệ, mỉm cười khen Chu Lan Sinh hai câu rồi mới dẫn hai đệ đệ đi đến trước người Chu Bồi, cười nói: "Sao Dưỡng lại đích thân đến đây? Nhanh vào trong phòng ngồi nghỉ, cha chồng ta vào triều rồi, Thừa Viễn giờ làm Kim Ngô vệ chỉ huy sứ, từ hôm qua bắt đầu vào cung trực, hẳn phải đợi đến buổi tối mới có thể bái kiến dưỡng."

Chu Bồi đã đánh giá cháu ngoại nữ từ xa, thấy sắc mặt nàng hồng nhuận, biết nàng sống ổn, hơn nữa tới qua, sau khi vào kinh, hẳn đã lặng lẽ thăm dò tình trạng Duyên Bình hầu phủ, cho nên rất là yên tâm, vừa đỡ A Kết đi vào trong vừa giải thích: "Dưỡng có người bạn cũ nhà ở Thiên Tân, lần này có việc cần đến thăm hỏi người ấy, vừa lúc Thiên Tân gần kinh thành, lại ngay dịp tết Đoan ngo, dưỡng liền tới đây xem con thế nào, trở về kể lại với mẫu thân và di của con, để các nàng khỏi lo lắng."

Nước mắt A Kết vừa ép xuống lập tức lại trào ra, dựa vào đầu vai đệ đệ để gạt lệ, một lúc lâu sau mới dừng lại, hai mắt ửng đỏ nói: "Ta rất tốt, sau khi dưỡng trở về hãy thay ta nói cho nương và di biết, để các nàng không cần lo lắng."

Lâm Trọng Cửu vội vàng cướp lời: "Đại tỷ, ta sẽ nói với nương, đại tỷ hình như béo lên, cũng càng dễ nhìn, nương nghe được chắc chắn sẽ vui vẻ!"

A Kết không nhịn được mà ôm lấy đệ đệ của mình hôn một cái, lại hỏi Chu Bồi: "Dưỡng tính khi nào rời kinh? Hiếm khi tới một lần, ở thêm mấy ngày đi, ở lại hầu phủ."

Nàng nói thật sáng khoái, Chu Bồi nghe xong càng yên tâm, cháu ngoại nữ có thể nói ra những lời này, hiển nhiên chắc chắn Duyên Bình hầu sẽ hoan nghênh hẳn vào ở, cũng chứng minh địa vị của nàng tại hầu phủ.

Nhưng mà hẳn vẫn lắc đầu: "Ngày mai liền đi, di con, nàng..."

Hắn có chút áp úng khiến trong lòng A Kết chợt bất an, Lâm Trọng Cửu thấy cảnh này, cười hắc hắc nói: "Di lại muốn sinh biểu đệ cho chúng ta." Sau khi trưởng tỷ đi không lâu, di liền có tin vui, Lâm Trọng Cửu vui sướng thật tình, thêm nhiều đệ đệ, hẳn sẽ không còn là người nhỏ nhất trong đám nữa, sau này biết được trưởng tỷ cũng có bầu, mình sắp làm cậu, Lâm Trọng Cửu càng cười không khép miệng. Lần này dưỡng muốn lại đây, hẳn ở nhà quán quít làm phiền không ngừng mới khiến mẫu thân thả đi, nhị tỷ cũng muốn đi, bị mẫu thân phủ quyết, cho nên nhị tỷ rất ghen tị với hắn.

Tiểu Liễu thị đã sớm lải nhải muốn sinh nữ nhi, biết được nàng có thai, A Kết thật tâm cao hứng thay di, chỉ là nơi đây lòng không khỏi sinh ra thương cảm, trong lúc người thân trong nhà ngày càng náo nhiệt, nàng lại không thể góp mặt chung vui, năm nay chắc hẳn cha mẹ sẽ lại đây, một nhà di...

"Dưỡng, ta nhớ rõ trước đây người nói có khả năng sẽ mở cửa hàng tại kinh thành phải không?" Nghĩ tới chuyện từng nghe ở nhà dưỡng, trong lòng A Kết tràn đầy chờ mong, ngược mắt lên hỏi Chu Bồi. Nếu Chu gia mở cửa hàng tại kinh thành, tương lai đi có thể đến kinh thành nhiều hơn, nàng cũng có thể gặp mặt biểu muội hoặc biểu đệ.

Chu Bồi cười cười, nhìn ra sân nói: "Dưỡng chỉ là thuận miệng nói thôi, kinh thành quá mức phồn hoa, dưỡng vẫn thích nơi thanh tịnh một chút, nhưng mà A Kết yên tâm, chờ di con sinh, dưỡng sẽ thường xuyên mang các nàng tới đây thăm con."

Hắn quả thật muốn tới kinh thành, nhưng hiện tại cháu ngoại nữ gả vào hầu phủ, bọn họ không còn thích hợp để tới đây. Sĩ nông công thương, nhà thương - dù cho cái tên này có dễ nghe đi nữa cũng là thương, cháu ngoại nữ có mối quan hệ thân thích với Chu gia sẽ chỉ làm những nhóm phụ nhân quan gia kia chê cười, cách xa chút mới không ảnh hưởng tới nàng.

A Kết cũng không biết dưỡng có ý tốt, trong lòng không khỏi dấy lên chút thất vọng.

Nhưng mà có thể nhìn thấy thân nhân lâu ngày không gặp, nàng đã thật thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Chương 72

Lúc mặt trời lặn, Triệu Trầm vốn đã nhận được tin tức từ sớm, vội vàng chạy về, Triệu Duẩn Đình công vụ bề bộn, vẫn trở về nhà muộn một chút.

Đại quân sự Triệu Nguyên sắp xếp cho ba người Chu Bồi ở chính viện phòng khách, sau khi Triệu Trầm hồi phủ liền đến đây thăm hỏi trước tiên, lại chỉ thấy được phụ tử Chu Bồi.

Chu Bồi cười giải thích: "Tiểu Cửu đi theo A Kết nói chuyện rồi."

Lâm Trọng Cửu mới tám tuổi, lại là đệ đệ ruột của A Kết, hai tỷ đệ ở cùng một chỗ thì không có gì, Lan Sinh nhà hắn đã mười một, cần kiêng dè, cho nên tuy rằng cháu ngoại nữ giữ lại, hắn vẫn đưa nhi tử trở về.

Triệu Trầm cũng có thể tưởng tượng ra được dáng vẻ vui mừng của thê tử, hắn đứng dậy cáo từ: "Dượng ngồi trước, ta trở về thay xiêm y, sau đó lại đến nói chuyện cùng người. Gia phụ (phụ thân) ở nhà môn có việc tri hoãn, hắn đến tối nay mới có thể trở về, nếu có gì sơ suất xin dượng chớ trách."

Vẫn khiêm tốn lễ độ như lúc trước.

Chu Bồi không khỏi vui mừng, ít nhất là trước mắt, xem ra cháu ngoại nữ không gả sai người.

Triệu Trầm nhanh chóng trở về Vọng Trúc hiên.

Đang lúc hoàng hôn, cả ngày nắng nóng vừa dịu bớt, gió đêm mát rượi, A Kết sai người dắt Ô Ô đến cho đệ đệ xem, nàng ngồi ở một bên nhìn, Tường ma ma đứng bên người nàng, ở đằng sau, Lục Vân và Thúy Ngọc cũng khẩn trương nhìn chăm chăm Ô Ô, sợ nó đột nhiên xông vào đụng phải A Kết. A Kết cảm thấy các nàng lo lắng quá mức, Ô Ô thật thông minh, khi tự chơi sẽ không đụng người, muốn gần gũi với ai thì cũng sẽ nhẹ nhàng chạy tới, dừng lại trước người đó, đuôi cổ muốn được sờ.

Lâm Trọng Cửu cao, Ô Ô cũng trưởng thành không ít, Lâm Trọng Cửu đuổi theo Ô Ô, chạy trong chốc lát liền bỏ qua, thờ hồng học ngồi trở lại bên người A Kết, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ sẫm, chỉ vào Ô Ô, tức giận nói: "Đại tỷ, Ô Ô không nhận ra ta, không cho ta sờ!"

A Kết cười, giúp hắn lau mồ hôi, "Sáng mai đệ dậy sớm một chút cho nó ăn cỏ, nó liền nhớ đến đệ."

Lâm Trọng Cửu nửa tin nửa ngờ, chớp đôi mắt to nhìn về phía Ô Ô đang đứng bên kia quay đầu nhìn bọn họ, A Kết sợ hắn khát, đem miếng dưa hấu đưa đến trước mặt đệ đệ. Hưởng thụ sự dịu dàng thân thiết quen thuộc, Lâm Trọng Cửu thỏa mãn cười với trưởng tỷ, há mồm chờ được dứt.

Triệu Trầm vừa vào cửa, nhìn thấy đầu tiên chính là màn này, thê tử vô cùng ôn nhu dứt dưa hấu đến miệng tiểu cửu tử.

Bước chân hơi khựng, Triệu Trầm kim lòng không đậu mà khẽ nuốt nước bọt.

Được đấy, hắn ở trong cung bận cả ngày, trở về lại hàn huyên với Chu Bồi một lúc lâu, miệng khô lưỡi khô cũng không được hưởng thụ được loại đối xử này, tiểu cửu tử thì tốt rồi, ăn một miếng lại đòi nàng miếng thứ hai, bộ dáng hiển nhiên, quen thuộc. Nàng thì sao, cười rồi lại cười, vui vẻ dứt dưa hấu cho đệ đệ, dịu dàng như vậy, cưng chiều như vậy, trước đây khi hắn muốn nàng động dục thì sao nàng lại không chịu nghe lời như vậy chứ? Chỉ biết không nhỡ ôm cổ hắn kêu mệt...

Cảm thấy đứng lâu như vậy mà hai tỷ đệ vẫn chưa nhìn thấy mình, Triệu Trầm cố ý ho khan một cái.

Lâm Trọng Cửu đang muốn nhận dưa hấu, nghe được âm thanh thì quay đầu nhìn qua, ngăn người trong giây lát, ngay sau đó lập tức đứng lên, hưng phấn chạy về phía Triệu Trầm: "Tỷ phụ, huynh mặc quần áo này thật uy phong!"

Triệu Trầm lại chú ý đến việc Tiểu Cửu bởi vì vội vàng đứng dậy mà đụng phải, làm rơi miếng dưa hấu A Kết mới đưa qua, trong lòng không khỏi tiếc nuối, nhanh chóng tiến vào sân viện, xách nam oa kiếng trên đầu vai rồi vỗ lên mông nó một cái, "Biết tỷ phụ trở về, tại sao không đi đến cửa trước đón ta?"

Hắn hơi dùng chút lực, Lâm Trọng Cửu đau đến kêu a a, đương nhiên cũng có một phần cố ý đùa giỡn, "Tỷ phụ nhẹ tay, là đại tỷ nói không cần đón huynh!"

Triệu Trầm đã bước đến trước người A Kết, vừa đặt Lâm Trọng Cửu xuống đất vừa nhìn A Kết hỏi: "Nàng thật sự nói như vậy à?"

Nói đùa mà hần cũng tưởng thật, A Kết phải bắt đắc dĩ giải thích: "Tiểu Cửu hỏi có thể vào cung tìm chàng không, nơi đó là nơi hần có thể đi sao? Đương nhiên thiếp nói không được, đành để hần ở bên cạnh thành thành thật thật đi." Lúc còn ở Đãng Châu, hoàng cung hay gì đó ở trong mắt bọn họ đều là nơi xa không thể chạm tới, nghĩ cũng không nghĩ đến, sau khi nàng gả cho Triệu Trầm mới từ từ hiểu biết, đệ đệ chỉ một đứa nhỏ, tất nhiên cái gì cũng không hiểu.

Triệu Trầm cười, đoạt lấy xiên trúc trong tay A Kết, xiên một khối dưa hấu đưa vào trong miệng, cảm thấy con khát được dập tắt phần nào rồi mới vỗ vỗ bả vai Lâm Trọng Cửu: "Tiểu Cửu hãy luyện võ thật tốt, trưởng thành cũng làm thị vệ, đến lúc đó sẽ có thể tiến cung."

Lâm Trọng Cửu liên tục gật đầu, ánh mắt sáng ngời.

Triệu Trầm sờ đầu nó, đi trước vào bên trong tắm rửa thay đồ, lúc đứng dậy thì khẽ nháy mắt với A Kết, ý bảo nàng cùng đi. A Kết giả vờ không phát hiện, nghiêm túc nói chuyện với đệ đệ: "Đừng nghe lời tỷ phụ đệ, ở nhà học cho giỏi, vài năm nữa thì thi tú tài." Cười ngửa bả tên quá nguy hiểm, Triệu Trầm có sư phó chỉ bảo, nhà mình không thể mời nổi sư phó, vẫn nên đọc sách thì ổn thỏa hơn.

Lâm Trọng Cửu không đủ kiên nhẫn nghe trưởng tỷ chỉ bảo, chạy vào bên trong lấy lòng tỷ phụ, với hần, đọc sách nhiều không có không có ý nghĩa, vẫn là luyện võ thú vị hơn.

A Kết đành chịu, phân phó nha hoàn dọn bàn, nàng thì vào bên trong giúp Triệu Trầm tắm rửa thay đồ.

Buổi tối Triệu Duẩn Đình bày yến hội ở phía trước viện, Triệu Trầm cũng đi theo tiếp khách, A Kết ở lại Vọng Trúc xiên dùng cơm. Sau khi ăn xong, đi về phía bờ ao sau viện dạo một vòng, thấy Triệu Trầm vẫn còn chưa về, A Kết liền đi vào trong phòng chuẩn bị lễ vật cho muối muối. Một ngày nay đều ở cùng đệ đệ, thiếu chút nữa nàng quên mất chuyện này.

Bởi vì Lâm Trúc thích nhất là trang điểm, A Kết liền chuyển hộp trang sức đến trên bàn, kĩ lưỡng chọn lựa từng cái.

Tiếng mõ báo canh một vang lên không lâu đã thấy Triệu Trầm trở về, toàn thân đầy mùi rượu.

A Kết nhíu mày, bởi vì bây giờ không thể nào nghe mùi rượu nặng đến vậy nên nàng dùng tấm khăn che mũi, khó hiểu hỏi hần: "Lan Sinh và Tiểu Cửu đều là đứa nhỏ, hần không uống rượu, chỉ có mình đệ đệ, sao chàng còn uống nhiều như vậy?" Chẳng lẽ ở trên bàn vẫn mời rượu sao?

Triệu Trầm chỉ là hơi say, chẳng qua là muốn đùa thê tử, thấy nàng ghét bỏ mình, hần cố ý tới gần nàng, ôm người muốn hôn: "Đệ đệ, ta cao hứng, vì cao hứng cũng uống nhiều hơn vài ly, A Kết, nàng có cao hứng hay không?"

"Chàng nhanh đi súc miệng đi!" A Kết nào có tâm tư nói chuyện với hần, quay đầu trốn tránh.

Triệu Trầm thấy thế liền thu tay, khẽ cắn đầu vai nàng một cái rồi mới nghe lời rời đi.

Đến khi trở về, hần chỉ mặc một cái quần mỏng, trong tay bưng bát dưa hấu, thấy thê tử đã nằm xuống, trước khi Triệu Trầm lên giường liền cầm chén để trên cửa sổ, cẩn thận bế A Kết dậy, không dám đặt trên đùi, chỉ để nàng ngồi dựa vào cửa sổ, lót thêm một cái gối dựa.

A Kết tò mò nhìn hần bận rộn sắp xếp, "Chàng đang làm gì vậy?"

"Ăn dưa hấu với ta." Triệu Trầm ngồi xếp bằng đối diện A Kết, bưng bát qua, nhu hòa nhìn vào mắt nàng. Hôm qua trở về, ở Vinh Thọ đường mất một lúc lâu, sau khi về phòng ngủ hai người lãng phí quá nhiều thời gian, sau đó lại vội vàng thân thiết, đều không thể gần gũi trò chuyện một chút, nguyên ngày hôm nay hần đều nhớ kỹ, trở về sớm một chút nói chuyện cùng nàng, không nghĩ lại có khách đến, hiện tại mới có thể ngồi cùng nhau.

Trên cửa sổ để lại một ngọn đèn, chiếu vào trong bát dưa hấu trong veo như nước. A Kết quay mắt, "Chàng ăn đi, giờ thiếp không muốn ăn."

Ăn gì chứ, sau khi mang thai nàng đi vệ sinh ngày càng nhiều, nếu thật sự ăn bát dưa hấu này, tối nay chắc hần lại phải đi lại vài lần. Trong phòng yên tĩnh như vậy, tiếng nước ào ào, chỉ nghĩ tới đã thẹn thùng, A Kết lại không có da mặt dày như Triệu Trầm, không thể không coi ai ra gì. Trước đây hai người ngủ chung, buổi tối nàng gần như không có việc gì, vào ban ngày cũng là chờ hần ra ngoài mới đi.

Triệu Trầm không hiểu suy nghĩ của thê tử, kiên trì muốn nàng ăn cùng, A Kết thì mặc hần nói gì cũng đều không ăn, né qua trốn lại vẫn không chịu nhận dưa hấu trượng phu đưa tới. Triệu Trầm thật cụt hứng, cũng có chút mất hứng, hần đối tốt với nàng, sao nàng lại không nguyện ý?

Thấy người nam nhân trước mặt đột nhiên bất động, A Kết khẽ quay đầu nhìn trộm, không ngờ lại thấy gương mặt âm trầm của Triệu Trầm. Đây là lần đầu tiên sau khi thành thân Triệu Trầm làm mặt lạnh với nàng, A Kết tự nhiên cảm thấy sợ hãi, ngẩng lên thì hần cũng vì thích nên mới dứt cho nàng, bản thân lại cự tuyệt như vậy hần đã làm hần tổn thương phải không? A Kết nhẹ nhàng gầy chiếu, lời giải thích thì nàng nói không nên lời, đành chỉ có thể tìm cách dỗ cho hần cao hứng.

"Thiếp thật sự không muốn ăn, hay là thiếp dứt cho chàng." Nàng cúi đầu lấy cái bát trong tay nam nhân, hần lại nắm chặt không buông. A Kết ngẩng đầu, nhìn hần năn nỉ, Triệu Trầm không thay đổi sắc mặt, nhìn chăm chăm nàng, tay lại buông lỏng ra.

A Kết nhẹ nhàng thở ra, dùng xiên đâm một miếng dưa hấu đưa qua.

Triệu Trầm nín thở, không nhận.

A Kết cũng không có thói quen ở chung với Triệu Trầm như vậy, càng không thói quen chủ động thân mật như thế, cho rằng hần là thật sự giận đến

không muốn ăn, trong lòng khổ sở lại ừ ừ khuất, không tự chủ được chuẩn bị rút tay về.

"Nàng dứt cho ta ăn xong một chén này, ta sẽ tạm tha cho nàng." Triệu Trầm đứng lúc bắt lấy tay nàng, nhìn chăm chăm vào mắt nàng, nói.

Thoạt nhìn hung dữ nhưng lời nói ra lại giống như tiểu hài tử, A Kết hoàn toàn không sợ, cười gật đầu.

Triệu Trầm trừng phạt bằng cách đưa tay捏o khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng rồi mới cúi đầu cắn miếng dưa hấu.

Mùi trái cây tràn ngập xung quanh hai người, A Kết nghe mùi hương tươi mát của dưa hấu, lại thấy Triệu Trầm ăn say sưa, nàng nhịn không được, lặng lẽ nuốt. Không muốn ăn và không thèm ăn là hai việc khác nhau, mặc cho ai đối mặt với loại dụ dỗ này, chắc đều sẽ nhịn không được phải không?

Khi nàng lại dứt Triệu Trầm thêm một lần nữa thì A Kết không thể nhịn xuống, liếm môi một cái.

Ánh mắt Triệu Trầm liền ngưng lại, ăn xong dưa hấu trong miệng, nâng mặt nàng hôn xuống.

A Kết một tay cầm xiên một tay bưng bát, căn bản không có cách nào khác, chỉ có thể ngửa đầu đón nhận.

Môi hần lạnh và ngọt càng làm nàng khao khát hơn, khiến nàng kim lòng không đậu mà đáp lại, tham luyến ướt át từ hần.

"Thèm ăn rồi à?" Vừa hôn xong, Triệu Trầm lại cầm bát lần nữa, xiên miếng cuối cùng đưa tới trước miệng A Kết, khẽ thở, khuyên nhủ: "Ăn đi, ăn xong chúng ta liền ngủ." Nên làm chuyện khác rồi.

A Kết không muốn lại chọc hần mất hứng, há mồm nhận, buông mi khẽ cắn.

Triệu Trầm si ngốc nhìn nàng, dựa vào trí nhớ đặt bát về lại trên cửa sổ, cúi đầu hôn lỗ tai nàng, "A Kết, nàng so với dưa hấu còn ngọt, còn thơm..."

A Kết quay đầu trốn, muốn ngênh còn cự (muốn ngênh đón mà còn vờ cự tuyệt).

Nàng không biết mình có mùi vị gì, chẳng qua là khi nàng nằm ở trên đệm ngoan ngoãn cho hần ăn thì A Kết lâng lâng nghĩ tới, chẳng lẽ trong mắt Triệu Trầm, nàng còn ngon hơn dưa hấu sao? Nếu không thì vì sao hần chỉ hai ba ngụm đã ăn xong dưa hấu, khi ăn nàng lại phảng phất vĩnh viễn đều luyến tiếc nhả ra?

Sau khi triển miên một lúc, A Kết tựa vào trong ngực nam nhân thiếp đi.

Đang ngủ, A Kết tỉnh dậy.

Nàng thật xấu hổ, sớm biết thế này thì dù chọc hần mất hứng cũng không ăn miếng dưa kia rồi.

"Làm sao vậy?" Triệu Trầm vốn cảnh giác, phát hiện nàng ở một bên nhích tới nhích lui, hần lập tức ngồi dậy, "Nơi nào không thoải mái sao?"

"Không có, đang nằm mộng, sau đó liền tỉnh." A Kết nhẹ nhàng trả lời.

Triệu Trầm nhất thời trầm tĩnh lại, sau khi xác định không phải ác mộng, hần lại ôm người vào trong ngực, vỗ vỗ, "Ngủ đi." Sáng mai hần còn phải dậy sớm, bây giờ không có tinh lực hỏi nàng nằm mộng thấy gì.

A Kết lẳng lặng lui ra một khoảng, thỉnh thoảng cọ cọ chân.

Nhận ra nàng quá khác thường, Triệu Trầm lập tức hoàn toàn tỉnh táo, thấp đèn lên mới nhìn nàng, hỏi: "Đến cùng là nàng làm sao? Nếu có nơi nào không thoải mái, ta sẽ cho người nhanh chóng mời lang trung, nàng đừng dối." Chẳng lẽ là khi đó động tác của hần quá mạnh sao?

A Kết gần như không nhịn được, biết đêm nay tránh không thoát, nàng cam chịu số mệnh mà ngồi dậy, cúi đầu nói: "Thật sự không có việc gì, chàng lên giường đi, thiếp đi phía sau."

Phía sau? Nhà xí?

Tiếng nàng nghe vào tai cũng coi như bình tĩnh, vậy mà mặt lại đỏ, Triệu Trầm nhìn đến choáng váng, suy nghĩ kỹ một chút, sau khi thành thân thật sự hần chưa hề đụng phải thê tử đi vệ sinh, không khỏi túm lấy cánh tay nàng, khó có thể tin hỏi: "Chúng ta làm phu thê lâu như vậy, nàng còn vì chuyện này mà thẹn thùng?"

Hần dùng thái độ khiếp sợ như vậy, A Kết càng không được tự nhiên, bỏ tay hần ra thẳng bước về phía sau.

Triệu Trầm lập tức cầm đèn đi theo phía sau nàng, "Ta chiếu sáng giúp nàng."

"Thiếp không cần chàng chiếu sáng hộ!" A Kết xấu hổ muốn chết.

"Bên kia tối, ta không yên lòng." Triệu Trầm nghiêm trang trả lời, đáng vẻ thê tử thẹn thùng nhìn thật đẹp mắt, hần thích xem.

A Kết đã sớm hiểu được tính nết người này, đỏ mặt cầu xin: "Chàng đưa đèn cho thiếp, thiếp tự mình đi, chàng lên giường ngủ đi."

Nhìn nàng gấp đến độ muốn khóc, Triệu Trầm không đành lòng tiếp tục đùa giỡn, ngoan ngoãn đưa đèn qua.

A Kết nhận đèn, đứng tại chỗ chờ hấn quay về trên giường.

Triệu Trầm hoàn toàn không có cách, sau khi lên giường liền cười hỏi nàng: "Như vậy được chưa? Có cần ta che lỗ tai lại không?"

A Kết cắn cắn môi, quay đầu nói: "Cần."

Triệu Trầm xoay người cười trộm, khi quay đầu lại thì thấy thê tử đang trừng mắt nhìn hấn, vừa tức giận lại tội nghiệp, Triệu Trầm mềm lòng, kéo chăn che đầu lại.

A Kết nhanh chóng đi.

Khi trở về, Triệu Trầm vẫn không nhúc nhích, vờ như đã ngủ, A Kết cũng không biết hấn ngủ thật hay chưa, tắt đèn lên giường.

Vừa nằm xuống, nam nhân liền đắp chăn lên người nàng. Thân thể A Kết cứng đờ, Triệu Trầm ôm cả người và chăn, hôn hôn, "A Kết, sao nàng lại ngốc như vậy?"

A Kết mím môi, sao nàng lại ngốc? Rõ ràng là da mặt hấn quá dày, không xem cái này ra gì.

"Nàng ngốc như vậy, ta càng ngày càng thích nàng." Dường như dự đoán được thê tử không thích nghe những lời kia, Triệu Trầm nhẹ nhàng thêm một câu bên tai nàng.

Thân thể A Kết vừa mới rồi còn có chút cứng ngắc, nghe được câu này lập tức lại mềm nhũn.

Nàng dễ dãi như vậy, Triệu Trầm buồn bực cười, bả vai nhẹ run run, nói câu sau cùng trong đêm nay, "A Kết, ta đều nghe thấy được..."

Nghe cái gì?

A Kết xấu hổ đến che miệng hấn, "Không cho chàng nói tiếp!"

Triệu Trầm cam tâm tình nguyện lĩnh phạt, không nói, chỉ làm.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Chương 73

Chu Bồi cùng hai đứa nhỏ ở lại Duyên Bình hầu phủ hai đêm, đến sáng sớm ngày thứ ba, sau khi dùng qua điểm tâm liền muốn quay về.

Ngoại trừ đêm trước khi xuất giá, đây là lần thứ hai A Kết cảm giác thời gian trôi qua cực nhanh.

Nàng luyện tiếc dượng và biểu đệ, càng luyện tiếc đệ đệ đang vui đầu trong lòng mình.

"Dượng, nếu không, hay để cho Tiểu Cửu ở lại đi?" Hai mắt A Kết lúc này đã hoen đỏ, ngẩng đầu lên thương lượng với Chu Bồi. Kỳ thật ngày đầu đệ đệ đến nàng đã có suy nghĩ này, chỉ ngại nhà huân quý kinh thành quy củ tương đối nhiều, nàng lại chỉ là con dâu nên không làm chủ được, tự tiện giữ đệ đệ ở lại như vậy thì không thích hợp lắm nên mới dẫn suy nghĩ này xuống. Tối qua, thấy nàng lén qua lộn lại ngủ không yên, Triệu Trầm biết nàng luyện tiếc đệ đệ, chủ động đề nghị đệ đệ ở lại hầu phủ, chờ đến qua mùa thu, khi phụ mẫu và muội muội đến đây lại dọn ra ngoài.

Lúc ấy A Kết từ chối ý tốt của hấn, nhưng bây giờ, đến lúc thật sự phải chia xa, nàng lại nhịn không được mà nói ra.

Việc này Chu Bồi thật sự khó lòng quyết định. Cháu ngoại trai ở lại, hấn lo lắng Thái phu nhân hầu phủ sẽ không vui vẻ, không ở lại, nhìn cháu ngoại nữ ở bên cạnh, hấn cũng không đành lòng mạnh mẽ mang Lâm Trọng Cửu đi. Nhìn ra được cháu ngoại nữ cũng không quá kiên định, Chu Bồi đi đến bên cạnh hai tỷ đệ, cúi đầu hỏi Lâm Trọng Cửu: "Tiểu Cửu, con muốn ở lại kinh thành không?"

Lâm Trọng Cửu không chút do dự gật đầu, nhìn trưởng tỷ nói: "Muốn, con muốn làm bạn với đại tỷ, nhưng con đã hứa với nương là phải nghe lời, không thể để đại tỷ gặp phải phiền toái. Đại tỷ đừng khóc, nương nói chờ sau khi cha thi đậu cử nhân, nhà chúng ta sẽ chuyển đến kinh thành, khi đó đại tỷ liền có thể trở về nhà mẹ đẻ." Lúc xuất phát mẫu thân đã dặn dò nó là trưởng tỷ có thai không có tinh lực (tinh thần + sức lực) chăm sóc nó, bảo nó dù cho tỷ phu hay trưởng tỷ giữ lại thế nào cũng đều không thể đồng ý.

"Được, vậy mọi người nhớ đến sớm nha." Thấy đệ đệ hiểu chuyện như thế, A Kết đành cố nén nước mắt, lôi kéo hai đệ đệ lại dặn dò một lúc rồi mới đưa người lên xe ngựa, mỉm cười đưa tiễn.

Xe ngựa nhanh chóng ra khỏi con đường, qua khúc rẽ ngoặt liền không thấy được nữa, A Kết đứng nơi đầu phố, lưu luyến chưa muốn đi vào.

Tường ma ma đau lòng đỡ lấy cánh tay nàng, ôn nhu khuyên nhủ: "Đại cô nương đừng nóng vội, hiện tại cũng đã tháng năm rồi, chậm nhất là tháng Mười thì lão gia và phu nhân cũng có thể đến đây, vừa lúc có thể ôm cháu ngoại."

Ngày sinh dự kiến của A Kết vào cuối tháng Mười, có lẽ sẽ sớm vài ngày, cũng có khả năng sẽ chậm mấy ngày.

Nghĩ tới lúc đó nàng sẽ có đứa con của mình, mọi người trong nhà cũng đều đến đây, trong lòng A Kết liền dễ chịu hơn, cuối cùng nhìn hướng xe ngựa rồi đi thêm một lát, sau đó mới theo Tường ma ma đi vào.

Chỉ là nghĩ lại, đoàn tụ rồi lại biệt ly, lòng người không khỏi có chút mất mát.

Ngay cả đoàn ngo, A Kết cũng không trải qua một cách thoải mái, lúc ở cùng Ninh thị, nàng cố gắng không biểu hiện ra ngoài, nhưng lúc một mình ở tại Vọng Trúc hiện thì sẽ đối chiếu bản đồ triều đại của Triệu Trầm để suy đoán lúc này đường đại khái đã đi được tới đâu.

Ngày hôm đó Triệu Trầm trở về, đầu tiên là nhìn về phía bàn, quả nhiên nhìn thấy tám bản đồ kia đang bày ra ở nơi đó.

Nếu hắn có thể giống như trước kia, mỗi ngày bầu bạn bên cạnh nàng, có phải nàng sẽ không nhớ nhà như vậy không?

"A Kết, mừng mười ta được nghỉ, nàng có muốn đi đâu không? Đầu năm ta đã hứa với nàng, sẽ đưa nàng đi dạo kinh thành." Buổi tối sau khi nghỉ ngơi, Triệu Trầm ôm thê tử nói.

"Giờ thiếp như vậy, tiện ra cửa sao?" A Kết cũng muốn đi nhưng lại không yên tâm.

"Ta đã cho người gia cố xe chắc chắn, chúng ta đi chậm một chút hắn là sẽ không có chuyện gì. Như thế nào, nghĩ kỹ muốn đi đâu chưa?" Triệu Trầm hôn mặt nàng, chỉ đơn giản như vậy.

Mấy đêm nay hắn không quản lý nàng làm loạn, không nói gì mà chỉ lẳng lặng yêu thương chăm sóc, A Kết thật an tâm, dựa vào vai hắn nói: "Thiếp nghe nói ngoại ô phía Tây kinh thành có Bồ Tát ở Long Ân tự rất linh nghiệm, thiếp muốn đi vái lạy, liệu có được không?"

Triệu Trầm cười nheo tay nàng, đặt trên ngực nói: "Có gì không được chứ? Nàng muốn đi đâu, ta đều đưa nàng đi. Long Ân tự à, A Kết nàng muốn cầu cái gì, cầu Bồ Tát cho nàng một nhi tử trắng trẻo mập mạp sao?"

A Kết không nói cho hắn. Nàng quả thật muốn cầu con, cầu cho nàng một đứa con, cầu cho đi nàng một nữ nhi vẫn mãi mong ước, còn muốn cầu Bồ Tát phù hộ phụ thân bình tĩnh học tập, người một nhà bình an.

Cầu nhiều như vậy, nàng có quá tham lam không?

A Kết cười cười, lại nói: "Chúng ta đưa nương đi cùng chứ?" Mẹ chồng cả ngày đều ở hầu phủ, cũng rất buồn chán.

Thê tử hiểu thuận như thế, Triệu Trầm tự nhiên đồng ý.

Ngày hôm sau Triệu Trầm vào cung sớm, hôm nay A Kết không cần đến Vinh Thọ đường thỉnh an, liền đi ăn cơm với Ninh thị, thuận tiện nói chuyện đi Long Ân tự, hỏi Ninh thị có muốn đi không.

Ninh thị đi hay không đều được, chẳng qua thấy con dâu nhớ đến nàng, nàng liền vui vẻ đồng ý.

Hai người ở trong phòng tán gẫu, đang nói thì nghe được tiếng nói thanh thúy của Quách Bảo Châu, mẹ chồng và nàng dâu nhìn nhau cười, không đợi các nàng đi đón người, Quách Bảo Châu đã nhẹ nhàng chạy vào. Nàng tới bên này rất nhiều lần, kêu xong cũng không cần Vãn Mai hầu hạ, tự rót một ly trà cho mình rồi uống liên tục vài chén.

Ninh thị cười nàng: "Buổi sáng cơm rất mặn sao?" Tình tình của cô cháu ngoại này không giống trường tỷ một chút nào, đứa nhỏ này vừa làm cho người ta đau đầu lại vừa làm cho người ta yêu thích.

Quách Bảo Châu ngồi xuống bên cạnh A Kết, có chút ỷ khuất nhìn Ninh thị nói: "Đi cùng tẩu tử đều không thích ra cửa, mỗi lần đều là con chạy tới đây, bên ngoài bây giờ nóng như vậy, con đương nhiên khát nước." Lúc ban đầu nàng đối với nghĩa di còn có chút mới lạ, sau này thấy mẫu thân và ca ca đều gần gũi với nàng ấy, Ninh thị đối với nàng cũng hòa ái dễ gần, Quách Bảo Châu liền nhanh chóng thân thuộc.

A Kết có chút áy náy, nói: "Đều là do ta..." Lang trung nói ba tháng đầu rất dễ gặp chuyện không may, cho nên người bên ngoài có mời đến đến gia yến hay lễ mừng gì đó, nàng đều từ chối, chỉ ở trong nhà dưỡng thai.

"Biết biết, tẩu tử đang mang cháu trai, không thể di chuyển nhiều." Quách Bảo Châu cười hắc hắc nói, cúi đầu nhẹ nhàng sờ sờ bụng A Kết, "Thay vì để cháu trai ta vất vả, vẫn nên để ta chạy đến chạy đi, tương lai ta còn chờ hân hiếu thuận ta mà."

A Kết cúi đầu nhìn bụng cùng nàng, ôn nhu cười.

Ninh thị bắt đầu đi lắc đầu, nói với Quách Bảo Châu: "Lời này nói trước mặt chúng ta thì được, lúc ra cửa làm khách thì cũng không thể nghĩ gì nói vậy

như thế, đã là đại cô nương mười lăm tuổi, phải học cách đoan trang."

Quách Bảo Châu phẫn nộ thu tay, ngoan ngoãn ngồi thẳng, lại nhin không được nhỏ giọng thầm oán: "Dì, sao người cũng giống như nương con vậy? Con mới mười lăm, người bên ngoài qua mười sáu, mười bảy lập gia đình cũng không ít, gấp làm gì chứ, để giống tẩu tử, sớm bị biểu huynh cưới về, sau khi có thai thì không thể ra ngoài, thật chán, lờ như gặp phải mẹ chồng độc ác..."

Càng nói càng không biết chừng mực, Ninh thị trừng nàng, Quách Bảo Châu vội vàng ngậm miệng, lặng lẽ nháy mắt với A Kết.

A Kết cười, lảng sang chuyện khác, "Bảo Châu từng đến Long Ân tự chưa?"

Quách Bảo Châu gật đầu: "Từng đến ạ, ở đó toàn là một đám phụ nhân và lão thái thái đi dâng hương, không có gì vui, nhưng mà Long Ân tự có rất nhiều hoa, hiện tại Ngọc Lan Tử Vi hán đã đều nở, chắc sẽ đẹp lắm, bên kia lại mát mẻ... A, tẩu tử hỏi Long Ân tự làm gì? Tỷ muốn đi? Ta cũng đi chung với tỷ!"

A Kết vốn cũng định mời nàng cùng đi, nghe vậy thì nhìn về phía mẹ chồng.

Ninh thị nhàn nhạt liếc nhìn cháu ngoại nữ, trong ánh mắt mong chờ của nàng nói: "Dẫn con đi cũng được, chỉ là con phải có quy củ, nếu lớn tiếng náo động hoặc Đông chạy Tây lui, ta lập tức để biểu huynh đưa con về nhà."

Quách Bảo Châu vội vàng cam đoan mình nhất định sẽ ngoan ngoãn.

Ninh thị lại nói thêm một câu: "Hỏi nương con xem nàng có muốn đi không."

Quách Bảo Châu nhất thời nhăn mặt, sau đoan ngo mẫu thân không có chuyện gì bận rộn, làm sao có khả năng sẽ không đi chứ?

Ninh thị cũng không quan tâm, chờ đến lúc hai người đi Vọng Trúc hiền nói chuyện riêng, nàng liền phân phó Vãn Mai chuẩn bị, con dâu đang có mang, không thể dễ xảy ra bất kì sơ sẩy gì.

Chạng vạng, Triệu Duẩn Đình trở về, thăm dò thê tử: "Ta nghe Thừa Viễn nói, hán muốn mang các nàng đi Long Ân tự sao? Mừng mười ta cũng ở nhà, nếu không ta đưa nàng đi nhé? Lúc nàng và Thừa Viễn tức phụ ngắm hoa, ta đến chơi cờ cùng Vong Ngữ đại sư, ta cũng rất lâu rồi không luận bàn kỳ nghệ với ông ấy." Vốn hán có sắp xếp khác, nhưng nhi tử đã nhanh tay hơn nên hán đành phải thay đổi kế hoạch.

Ninh thị đang sắp xếp đồ, cũng không ngẩng đầu lên, nói: "Chàng muốn đi thì đi, chỉ là sáng nay Bảo Châu tới đây, theo lời nàng nói, tỷ tỷ hán cũng sẽ đi."

Chờ mong trong mắt Triệu Duẩn Đình nháy mắt biến thành thất vọng, cười khan nói: "Vậy các nàng đi thôi, lần sau ta lại mang nàng ra ngoài."

Ninh thị không trả lời.

Triệu Duẩn Đình có chút muốn đổi lời khác, nhưng mà nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng kia của Ninh Liên, cuối cùng vẫn thôi. Đại di tử (chị vợ) vẫn luôn không thích hán, hán làm gì phải tự tìm mất mặt chứ?

Ngày tiếp vào triều đối diện Quách Nghị, Triệu Duẩn Đình nhin không được nhìn chăm chăm vào hán một lúc lâu.

"Người nhìn chăm chăm vào ta làm gì?" Vừa hạ triều, Quách Nghị ráo bước đuổi theo Triệu Duẩn Đình, trong lòng có chút thấp thòm, "Không phải người lại nghĩ ra chủ ý xấu xa gì muốn kéo ta xuống nước chứ?" Cái người anh em đồng hao này toàn ý nghĩ xấu, vô duyên vô cớ nhìn hán, hán là không có chuyện gì tốt.

Mặt Triệu Duẩn Đình không đổi sắc, nói: "Mừng mười, ta chờ người ở chỗ cũ."

Chỗ cũ?

Trong lòng Quách Nghị rung mình. Trước khi Đường Văn đế lên ngôi, hán và Triệu Duẩn Đình mặt ngoài là cừu gia, có chuyện gì lớn đều là âm thầm liên lạc, sau khi Đường Văn đế đăng cơ vẫn chưa từng đến đó, hiện tại lại có chuyện gì lớn muốn nói chứ?

Tuy rằng hán rất muốn bảo vệ thê tử và nữ nhi đi Long Ân tự, nhưng mà chính sự trọng yếu, sau khi Quách Nghị hồi phủ đành phải tìm có, nói rõ ngày ấy không thể đi cùng thê tử. Quách phu nhân cũng tỏ vẻ không để ở trong lòng, chỉ là liên tục hai đêm không để hán chạm vào, còn vào ban ngày thì chuyện nên nói vẫn nói, chuyện nên làm vẫn làm như thường.

Theo Quách Nghị, chuyện này có thể nói là đại sự không ổn.

Đêm mộng chín cầu hoan lại không thành công, Quách Nghị nén nhin một bụng lửa giận, sáng sớm sau khi gượng cười ân cần đưa thê tử và nữ nhi lên xe, mặt hán mới trầm xuống, cười ngựa tiến đến nơi hẹn để chạm trán cùng Triệu Duẩn Đình. Nếu hôm nay Triệu Duẩn Đình không có chuyện gì lớn, hán liền đánh hán ta!

Triệu Duẩn Đình thì có chuyện gì lớn, hán chỉ muốn đánh ván cờ với vị tỷ phu này.

Hán đi không được, Quách Nghị cũng đừng hòng đi.

Khi hai nữ tể (con rể) của Ninh gia đang "Trò chuyện vui vẻ với nhau" thì xe ngựa của phu nhân hai nhà đã gặp nhau tại cửa Tây, không nhanh không chậm đi về phía Long Ân tự.

A Kết ngồi cùng xe với Ninh thị, nhìn xuyên qua màn sa, tò mò thưởng thức phong cảnh bên đường.

Triệu Trầm cười ngửa đi theo bên cạnh, cứ được một lúc lại hỏi thê tử có gì không thoải mái không, về sau A Kết vừa nhìn ánh mắt của hắn liền biết hắn muốn nói gì, nhanh chóng quay lưng trước, không để ý đến hắn nữa. Mẹ chồng đang ngồi đối diện nàng, sao người này lại không biết giữ ý một chút?

Đôi tình nhân trải qua ngọt ngào suôn sẻ, Ninh thị nhìn cũng vui vẻ, cười nói: "Người đừng ngại Thừa Viễn dong dài, đây là lần đầu tiên hắn làm cha, chắc rất khấn trương."

A Kết không biết nên nói tiếp thế nào, sau một lát mới hơi đỏ mặt trả lời: "Xe ngựa rất vững chãi."

Ninh thị cười mà không nói, mắt thoáng nhìn ra bóng một góc tháp ở ngoài cửa sổ, ôn nhu nhắc nhở: "A Kết, con xem, đó là ngọn tháp cao nhất Long Ân tự, qua một khắc đồng hồ chúng ta có thể đến chân núi."

A Kết vội ló đầu nhìn xem, đúng là nhìn thấy giữa sườn núi có đỉnh chóp một tòa tháp lấp ló giữa màu xanh um của cây cối, còn đang muốn quan sát thật cẩn thận, Triệu Trầm lại cúi người nhìn nàng, mặt lộ vẻ nghi vấn. Bên tai truyền đến tiếng cười khê của mẹ chồng, mặt A Kết đỏ bừng, trùng Triệu Trầm một cái rồi lại lập tức ngồi thẳng, hạ quyết tâm sau khi lên núi để hắn tự mình du ngoạn, nàng đi cùng với mẹ chồng.

Chờ đến khi mặt nắng đỡ nóng, xe ngựa cũng chậm rãi ngừng lại.

A Kết đưa tay lấy mũ che, nàng vốn muốn hầu hạ mẹ chồng nhưng Ninh thị đã lấy trước, "Ngoan ngoãn ngồi, nương giúp con."

Ánh mắt nàng nhu hòa, đối xử với A Kết như nữ nhi ruột thịt, trong lòng A Kết cảm động ngàn lần, hơi cúi đầu để Ninh thị giúp nàng, nhỏ giọng nói: "Nương đối với con thật tốt." Có mẹ chồng cùng tương công như vậy, chuyện gì cho người có gì không tốt đây?

Xuống xe, mẫu tử Quách phu nhân đã chờ ở phía trước, A Kết và Ninh thị vừa đi qua tán gẫu vài câu đã thấy Triệu Trầm phất tay kêu kiệu phu đã chuẩn bị từ trước đến, tổng cộng là ba chiếc kiệu.

A Kết nghi ngờ nhìn về phía Triệu Trầm, một nam bốn nữ, Triệu Trầm hẳn là tự đi, nhưng vậy cũng còn thiếu một chiếc mà?

Triệu Trầm hát cảm về phía Quách Bảo Châu.

Quách Bảo Châu cười hắc hắc, từ bên người Quách phu nhân lui đến bên người Triệu Trầm, nói với A Kết: "Tẩu tử ngồi đi, ta đi cùng biểu huynh, chỉ mấy bước đường mà thôi, ngồi kiệu ngược lại không thoải mái bằng đi bộ."

Quách Bảo Châu không mang mũ che, áo ngắn màu trắng cùng cổ áo màu hồng thạch lựu càng làm nổi bật sắc mặt trong trắng lộ hồng của nàng, xinh đẹp động lòng người, đôi mắt phượng vừa to vừa tròn giống như làn nước, hoạt bát lanh lợi. A Kết nhìn đến sững sốt, thốt ra lời khen tự đáy lòng: "Bảo Châu thật là xinh đẹp."

Tiểu cô nương đều thích được khen, vậy nên Quách Bảo Châu vô cùng vui vẻ, ôm cánh tay A Kết làm nũng: "Muội dù có dễ nhìn đến mấy cũng không sánh bằng tẩu tử, nếu tẩu lấy mũ che xuống, đoạn đường này chắc biểu huynh không làm gì khác, chỉ biết chắn trước người tẩu không cho người khác nhìn..."

"Bảo Châu." Quách phu nhân lạnh giọng lên tiếng, lời lẽ ẩn giấu trách cứ. Miệng lưỡi trơn trượt, có điểm nào giống một cô nương chứ? Nàng và trượng phu đều sẽ không nói những lời này, cũng không biết nữ nhi học từ ai.

Quách Bảo Châu ngượng ngùng rút cổ, nhanh chóng lấy lòng, đỡ mẫu thân lên kiệu.

Triệu Trầm muốn đỡ Ninh thị trước, Ninh thị lại lắc đầu, ý bảo nhi tử đi tức phụ của hắn, tự nàng ngồi lên.

"Đừng lo lắng, ta sẽ đi theo bên cạnh nàng." Sau khi A Kết ngồi ổn định, Triệu Trầm nhẹ giọng nói.

Một tầng che mặt cũng ngăn không được nhu tình trong mắt của hắn, lần này A Kết cũng không trốn, thấy hai vị trưởng bối phía trước đã bắt đầu lên núi, nàng nhanh chóng nâng mạng che mặt, cười với Triệu Trầm, "Chàng..."

Còn chưa nói xong, mạng che mặt đã bị Triệu Trầm kéo xuống, theo đó là tiếng hắn trầm thấp dặn dò, "Đừng để cho người bên ngoài nhìn thấy, dẫn tới quá nhiều người, ta sợ ta ngăn không được."

A Kết sững sốt, lập tức hiểu đây là hắn nói tiếp lời của Quách Bảo Châu, vội cúi đầu, thúc giục hắn mau tránh ra.

Triệu Trầm cười, đứng thẳng người, nhìn chằm chằm hai kiệu phu vững vàng nâng kiệu lên, lúc này mới rảo bước đi theo bên cạnh, che chở thê tử của hắn.

Long Ân tự hương khói hưng thịnh, khách hành hương tới lui không dứt.

Ngay khi đám người Triệu Trầm đi dọc theo bóng cây đường núi rồi khuất sau rẽ ngoặt không lâu, dưới chân núi lại lục tục có thêm mấy chiếc xe ngựa.

Trong đó một chiếc xe ngựa, đi bên cạnh cũng là một người thiếu niên cười ngửa, môi hồng đa trắng phi thường tuấn mỹ, chỉ là, gương mặt khiến người qua đường liên tiếp quay đầu ngắm nhìn lại, rõ ràng mang theo biểu cảm không kiên nhẫn, giống như có chuyện gì phiền lòng.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Chương 74

Khói hương lượn lờ, A Kết thành kính lạy ba lạy trước tượng Bồ Tát.

Quách phu nhân và Ninh thị đều đã lạy, chờ A Kết lạy xong, Quách phu nhân nhìn nữ nhi đang ngó nghiêng ở bên cạnh, biết nó từ trước đến giờ không tin vào thần phật, liền dẫn đầu đưa mẹ chồng nàng dâu A Kết đi xin xăm. Nàng cùng Ninh thị đều không cầu xin gì, chỉ để A Kết tiến lên.

Đây là lần đầu tiên A Kết tới chùa miếu nổi danh như vậy nên trong lòng khó tránh khỏi có chút khẩn trương, hơn nữa trong chùa yên tĩnh càng làm sự trang nghiêm lan tỏa trong bầu không khí. Lúc nàng xóc quẻ thật thành tâm, mắt đẹp kết hợp với môi đỏ mọng lấp lánh, cầu Bồ Tát phù hộ, Triệu Trầm ở một bên nhìn, vừa kinh diễm với vẻ đẹp khác hẳn thường ngày của thê tử, lại cảm thấy nàng thật ngốc thật buồn cười. Trên đời nhiều người cầu thần bái phật như vậy, có mấy ai được như ước nguyện? Vậy mà vẫn cứ có người coi trọng thần phật.

Hắn nhìn về phía bụng thê tử, lại đưa mắt nhìn về phía tượng Bồ Tát bằng vàng, trong mắt hiện lên vẻ không cho là đúng. Thê tử có thai là công lao của hắn, về phần sinh nam hay sinh nữ, thê tử sinh gì hắn cũng thích, chỉ cần là đứa nhỏ do nàng vì hắn mà sinh, con trai hay con gái có gì khác biệt? Nhi tử thì hắn liền dạy nó tập võ cường thân, nữ nhi thì hắn liền yêu thương che chở.

Tiếng “cạch” khẽ vang lên, một thê trúc từ trong ống trúc nhảy ra, A Kết mừng rỡ nhặt lên, khăn trương đưa cho lão tăng giải xăm.

Là xăm thượng thượng ký (xăm tốt), nói là thê lấy phu quý, mẫu lấy tử vinh.

Nửa câu đầu A Kết cũng không quá để ý, nhưng là mẫu lấy tử vinh, ý tứ chính là nàng mang thai lần này sẽ sinh con trai sao?

A Kết vui vẻ nhìn về phía mẹ chồng, ý cười trong mắt tràn đầy.

Từ sau khi đám người Chu Bồi đi thì đây là lần đầu tiên thấy nàng cao hứng như vậy, mặc kệ thần phật có thể tin hay không, Triệu Trầm cũng cảm thấy đi chuyển này cũng thật đáng giá, nên rất hào phóng chi thêm tiền nhang đèn.

Từ đại điện đi ra, còn nửa canh giờ nữa mới đến buổi trưa, Quách phu nhân và Ninh thị chuẩn bị đi khách phòng nghỉ ngơi, A Kết muốn đi cùng mẹ chồng, Quách Bảo Châu cười kéo tay nàng lại, chỉ về phía sau núi nói: "Tẩu tử, bên kia hoa Tử Vi (Tên khác: Băng lăng xê, bá tử kinh, bách nhật hồng) ngập tràn, để biểu huynh đưa chúng ta đi ngắm hoa đi?"

A Kết nhìn về phía Triệu Trầm.

Triệu Trầm lại cười không nói, do nàng quyết định.

Ninh thị mở miệng giúp con dâu làm chủ: "Đi đi, khó có dịp ra ngoài, con theo nàng một chuyến để giải sầu đi." Lại dặn dò nhi tử cẩn thận chăm sóc tức phụ.

Triệu Trầm gật đầu, ba tiểu bối đưa tỷ muội Ninh thị đến cửa khách phòng trước, lúc này mới đi về phía sau núi. Triệu Trầm và Quách Bảo Châu một người trái một người phải che chở cho A Kết, khiến nàng thật xấu hổ.

Đến nơi, chỉ thấy hoa Tử Vi khắp núi, có hồng có tím, mỗi hoa mỗi màu, mỗi hoa mỗi vẻ, vô cùng đẹp mắt, còn mơ hồ có thể thấy được du khách đang đi lại ở bên trong.

Quách Bảo Châu rất quen thuộc với nơi này, nhanh chóng tìm thấy một tiểu lương đình (nơi nghỉ chân) yên tĩnh, ba người vào bên trong ngồi nghỉ, nói chuyện phiếm, cho phép nha hoàn đi theo tùy ý ngắm hoa xung quanh đình. Bởi vì xung quanh không có người ngoài, A Kết tháo mũ che xuống để tiện cho việc ngắm cảnh.

Khi ở bên ngoài, Triệu Trầm không nói nhiều, dù cho bên cạnh chỉ có thêm biểu muội của mình. A Kết và Quách Bảo Châu ngồi ở một bên, hắn chủ động ngồi đối diện, trong tay xoay xoay đoá Tử Vi đã hái trên đường, ánh mắt không tập trung nhìn ra ngoài đình như do dự, rồi nhanh chóng chuyển đến trên người thê tử, nhìn nàng cười. A Kết cũng không biết xảy ra chuyện gì, mỗi lần nam nhân của mình nhìn qua, nàng đều có thể cảm nhận được, bốn mắt nhìn nhau, rõ ràng rất đối mắt chỉ vài giây ngắn ngủi, sau đó hai người lại tự động dời đi, nhưng cảm giác ngọt ngào khó tả vẫn chậm rãi lan ra từ đáy lòng, làm cho tâm tình nàng cũng giống như biển hoa sum xuê dưới bầu trời xanh thẳm, trong sáng sáng lạn.

Vô thanh thắng hữu thanh.(Không có tiếng động mà còn hơn cả tiếng động)

Rất nhanh sau đó Quách Bảo Châu liền nhận thấy được cách hai phu thê tinh tế nhìn nhau, nàng nhìn khuôn mặt ửng đỏ của tẩu tử, lại nhìn nam nhân bên kia đang giả vờ thích ý ngắm cảnh, bĩu môi, đứng lên nói: "Tẩu tử, tỷ và biểu huynh ngồi ở trong này, ta ra ngoài chơi cùng đám nha hoàn, khi trở lại sẽ mang đoá hoa đẹp nhất về cho tỷ." Nói xong, dường như sợ A Kết phản đối, nhanh chóng quay người, bước xuống bậc thang.

Động tác của nàng quá nhanh, A Kết gần như không kịp, nhanh chóng nhìn xung quanh, thấy nha hoàn hai nhà đều ở trong tầm mắt mới đành phải dặn dò Quách Bảo Châu: "Bảo Châu muội chỉ chơi trong khu vực này thôi nhé, đừng chạy đi đâu xa, chúng ta cũng sắp phải đi rồi!"

"Biết rồi, biết rồi!" Quách Bảo Châu cũng không quay đầu lại, vẫy vẫy tay.

A Kết đột nhiên có cảm giác như lúc trước dạy dỗ đệ đệ và muội muội, không yên tâm nhìn chằm chằm bóng dáng Quách Bảo Châu, đến khi thấy nàng đi đến chỗ nha hoàn bên người nàng, hai tiểu cô nương sóng vai đứng chung một chỗ ngửa đầu nhìn hoa, lúc này A Kết mới có chút yên tâm.

"Là nàng đến chỗ ta ngồi hay ta sang chỗ nàng ngồi đây?" Thấy thê tử chậm chạp không nhìn mình, Triệu Trầm có chút bất mãn mở miệng, nhắc nhở thê tử đặt chú ý trên người hắn. Quách Bảo Châu cũng không phải tiểu hài tử, ham chơi thì ham chơi, nhưng coi như hiểu chuyện, sẽ không chạy loạn.

A Kết đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Cứ ngồi như vậy đi, như vậy cũng có thể nói chuyện." Quách Bảo Châu vừa đi hẳn đã vội vã muốn ngồi cùng nàng, nếu bị Quách Bảo Châu nhìn thấy thì thật xấu hổ.

Nhưng Triệu Trầm không cảm thấy thẹn thùng, thê tử không đến thì hắn đứng dậy đi qua, trực tiếp ngồi vào bên trái A Kết, chặn tầm mắt nàng nhìn Quách Bảo Châu. A Kết hết cách với hắn, ngoan ngoãn cúi đầu, tùy ý để nam nhân cầm đoá Tử Vi màu đỏ trong tay, cài vào mái tóc nàng..

Một màn này vừa lúc bị Quách Bảo Châu nhìn thấy hết.

Nàng nhếch môi cười trộm, vẫy tay ý bảo ba nha hoàn cùng đi sâu vào bên trong vườn thêm một chút, không quấy rầy hai người nói chuyện. Hoa cỏ xung quanh xum xuê, chỉ tiến vào vài chục bước, dáng người đã gần như khuất hẳn trong vườn hoa, Quách Bảo Châu nhón chân lên quay đầu nhìn sang, xác định hai người trong đình hẳn có thể nhìn đến bóng dáng các nàng đi lại, lúc này liền ngừng lại, nói với ba nha hoàn: "Các người cứ ở chỗ này ngắm hoa, đừng đi xa quá, ta qua bên kia nhìn một chút, trong chốc lát sẽ trở về."

Hôm nay A Kết mang theo Thúy Ngọc cùng Như Ý ra ngoài, Như Ý có công phu tốt, người lại có chút thật thà không giỏi nói chuyện, nghe nói như thế cũng không có phản ứng gì. Thúy Ngọc thấy nha hoàn Kim Quế của Quách Bảo Châu lộ ra khuôn mặt bất đắc dĩ, biết dù bây giờ nàng nói gì cũng ngăn không được, đành phải cười trừ ghẹo nói: "Cô nương đi nhanh về nhanh, tránh cho chúng ta lạc người lại bị phu nhân trách phạt."

Quách Bảo Châu nháy mắt.

Chờ khi nàng đi, Thúy Ngọc nhìn không được hỏi thăm Kim Quế: "Cô nương tự mình ra ngoài chơi như vậy, người không sợ gặp chuyện không may sao? Sao lại không khuyên nhỉ?"

Kim Quế mặt chau mày ủ nói: "Đã từng khuyên rồi, nhưng khuyên không được, cô nương chúng ta có chủ kiến lắm, còn học được từ hầu gia vài ba chiêu thức, ta muốn ngăn cũng ngăn không được."

Thúy Ngọc hiểu rõ gât gât đầu, trách không được lúc lên núi, vị tiểu chủ tử này thà rằng đi bộ cũng không muốn ngồi kiệu, thì ra là tính tình nàng ham chơi như các thiếu gia, chứ làm gì cô có nương nhà ai không có việc gì lại đi học võ chứ?

~

Một chỗ khác trong đình, Quý lão thái thái vừa dứt lời với Hạ phu lão phu nhân.

Hạ lão phu nhân là tỷ muội bà quen biết trước khi lấy chồng, cũng là lão thái quân của Nghiễm Uy tướng quân phủ. Cũng giống như bà, tướng quân và nhi tử của Hạ lão phu nhân hàng năm đóng giữ bên ngoài, chỉ để thê nhi ở nhà phụng dưỡng cha mẹ già, nhưng Hạ gia người nhiều, hai con dâu, ba cháu gái, bốn cháu trai dòng chính, đích thực làm cho người ta hâm mộ. Nay hai cháu gái của Hạ lão phu nhân đã gả cho người ta, cháu gái nhỏ Hạ Mân Quân vừa vặn mười lăm tuổi, Quý lão thái thái đã sớm nhìn trúng Hạ Mân Quân, sau khi nói qua với lão tỷ muội, đôi phương cũng có ý, hôm nay hai nhà chính là mang theo bọn tiểu bối đến nhìn nhau.

Quý Chiêu ngày thường phong lưu phóng khoáng, tuy nói có chút hư hỏng của con em nhà giàu, nhưng trước nay hắn không hề lưu luyến nơi bướm hoa, trong nhà cũng không có thông phòng, hơn nữa phụ thân lại có thực quyền, chỉ thế cũng đủ để cho Hạ lão phu nhân hài lòng.

Bà gât gât đầu với Quý lão thái thái, sau đó lặng lẽ chỉ về phía đình ở phía Đông.

Quý lão thái thái ngầm hiểu, quay đầu nói với cháu trai: "Thôi, lão tỷ muội chúng ta nói chuyện, chắc con không thích nghe, hai đệ đệ nhà Hạ gia đang ở bên kia chơi, con đi tìm bọn họ đi."

Mỗi hôn sự này, trở ngại duy nhất chính là Quý Chiêu hiện nay không có tâm tư thành thân, nhưng Quý lão thái thái tin tưởng rằng, chỉ cần cháu trai nhìn thấy Hạ Mân Quân, chắc chắn sẽ rung động. Thiếu niên thích cái đẹp, dung mạo của đứa bé Mân Quân kia ở kinh thành cũng là số một, số hai, không nói đến mấy tiểu tử chưa lớn kia, Quý lão thái thái gặp qua cũng nhìn không được nhìn thêm vài lần.

Quý Chiêu quay đầu tròn mắt, sau khi hành lễ với Hạ lão phu nhân, ra khỏi đình, chạy thẳng về phía đông.

Mĩ nhân gì chứ, hôm nay nếu không phải là tổ mẫu bắt con chó cưng của hần rồi uy hiếp rằng bà muốn chung thịt chó, hần sẽ không đi! Thành thân gì chứ, hần mới mười sáu, một mình tiêu dao, còn có bạn chơi, sau khi thành thân ít nhiều cũng sẽ bị tức phụ quản, truyền ra ngoài lại bị mọi người trêu ghẹo giễu cợt.

Hai lão thái thái đều vui vẻ, như vậy, chỉ cần hần chọc Hạ Mân Quân cảm thấy phản cảm, làm cho nàng không muốn gả, tổ mẫu sẽ không có cách phải không?

Nghĩ đến đây, Quý Chiêu cười đắc ý, bước chân càng thêm nhanh. Hần biết Hạ Mân Quân cũng ở phía trước, tiêu thư khuê các nha, cùng nam nhân khác gặp mặt cũng phải tìm lý do, tình cờ gặp thì có thể, nhưng tự hẹn lại không thể được. Nếu Hạ Mân Quân bằng lòng gắp hần, hần là đã rung động, là nghe nói hần có vẻ ngoài như Phan An, hay là nhìn trúng Quý gia? Cha hần sao có thể so với hai vị tướng quân có bản lĩnh hơn người của Hạ gia, giặc Oa đến một hồi đánh một hồi, Hạ gia thì sao, nhiều năm như vậy cũng không đủ hung ác để làm giảm uy phong của lũ man di Tây Nam, hoặc là thắng hiểm, sớm muộn gì cũng bị Hoàng Thượng đòi đi.

Đang miên man suy nghĩ, Quý Chiêu bỗng dừng bước, ánh mắt dừng lại phía sau một khóm Tử Vi.

Đứng nơi đó là một tiểu cô nương mang áo ngắn màu hồng thạch lưu, một tay đề lên một nhánh cây, nhón chân hái hoa, ánh nắng xuyên qua cành lá khẽ đậu lên mặt, mắt ngọc mây ngái, bộ dạng quả thật không tệ.

Quý Chiêu vòng tay thờ ơ lạnh nhạt, nhìn tư thế kia, hần là có ý bày ra, khiến nàng có vẻ ngại thẹn động.

Nhìn thấy đối phương đã “có gắng” nửa ngày mà vẫn không với tới nhánh hoa kia, Quý Chiêu mắt kiên nhẫn, bước qua, giơ tay bẻ cành hoa xuống, đưa tới trước người cô nương nọ, ánh mắt kiêu ngạo từ trên cao nhìn xuống, nói: "Người muốn hái đoá hoa này sao? Rồi, hiện tại ta hái giúp người rồi đây, người nhanh nhanh nghĩ ngơi đi, làm bộ đến mức ta cũng mệt thay người."

Quách Bảo Châu trừng mắt nhìn người trước mặt, có chút không hiểu người này đang nói gì.

"Không cần sao?" Thấy cô nương chỉ lo nhìn mình chằm chằm mà không nhận hoa, Quý Chiêu tiện tay ném hoa trong tay sang một bên, đánh giá cô nương từ trên xuống dưới, lui ra phía sau hai bước, nói: "Hạ cô nương, bộ dạng của người quả thật không tệ, so với rất nhiều cô nương ta đã thấy thì đẹp mắt hơn, đáng tiếc nơi này của người..." Chỉ chỉ trước ngực đối phương, tiếp tục nói: "Nơi này của người quá nhỏ, không phải loại ta thích, cho nên ta sẽ không cưới người, người sớm hết hy vọng đi."

Quách Bảo Châu tức giận đến đỏ mặt.

Ngay tại lúc đối phương gọi nàng là Hạ cô nương thì nàng lập tức hiểu rõ người này nhận lầm người, nhưng sau đó hần nói chỗ đó của nàng nhỏ, thì chính là chân chính nói về nàng nha! Càng không nhắc đến việc hần đập nát đoá hoa nàng mất cả buổi mới tìm được.

"Người thú vị lắm!" Quách Bảo Châu hung hăng tiến lên đẩy Quý Chiêu một cái, Quý Chiêu không ngờ tới nàng lại đánh mình, không lường trước là bản thân lại bị đẩy một cái đến mức lao đảo, hần sững sốt trong giây lát rồi lập tức phản nộ, chỉ vào Quách Bảo Châu, khiển trách: "Người xem người đi, miệng toàn lời thô tục, đây mà là lời mà cô nương tốt có thể nói sao? Thật thiệt thòi cho tổ mẫu ta còn khen ngợi người hết lời, thì ra lại khiến người ta không chịu đựng nổi như thế! Muốn ta cưới người, nằm mơ đi!"

Quách Bảo Châu bị hần chọc cười, đánh giá hần, không cam tâm yếu thế: "Gả cho người? Người cũng không lấy gương soi lại bản thân mình đi, còn trắng hơn nữ nhân, tay chân leo khéo, câu “Trời gà không chặt” chính là dùng để nói đến loại người như người! Lại nhìn xem người mặc xiêm y thế này, trong nhà hần là rất có tiền, đó cũng là do cha người kiếm được phải không? Hạ cô nương người ta chịu gắp người chắc hần cũng vì nhìn mặt mũi cha người, thật thương người còn tự cho là mình đúng, ngại Đông ngại Tây, ta khuyên người nhanh chóng cưới nàng ấy về nhà đi, tránh cho nàng ấy có thể khoan dung đa mặt người trắng lại nhìn không được việc người vụng về, tự đại!"

Nói xong hừ một tiếng, xoay người trở về.

Quý Chiêu cứng đờ ngay tại chỗ, nàng nói Hạ cô nương người ta, vậy nàng là ai?

Chờ chút, nàng dám nói hần tay mơ, trời gà không chặt sao?

Quý Chiêu tức giận không nói nổi nên lời, vội vã đuổi theo, không lưu ý cách đó không xa, sau một khóm hoa cỏ, một cô nương váy tím chậm rãi đi ra, vẻ mặt phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Chương 75

Quách Bảo Châu cũng không đi quá xa, nơi nàng hái hoa chỉ cách lương đình một khoảng thời gian chừng một ly trà.

Ngắm hoa lại gặp kẻ khiến bản thân mất hứng, nàng vốn định đi thẳng về, nhưng khi nàng phát hiện thiếu niên mặt trắng kia thể nhưng lại dùng khí thể hung hăng đi theo phía sau nàng, Quách Bảo Châu dừng bước, quay đầu trừng mắt nhìn hắn: "Sao, không phục muốn đánh nhau sao?"

"Ta..." Quý Chiêu không nói nên lời.

Khi hắn còn nhỏ, thường bị các trưởng bối khen là lớn lên giống nữ nhi, bị nhóm bạn chơi chung đem ra giễu cợt, bởi vậy từ khi trưởng thành, Quý Chiêu rất phản cảm khi có người dùng dung mạo để đánh giá hắn. Hôm nay, nếu người vừa đụng độ là nam nhân, chắc chắn hắn đã sớm thương cho đối phương một cước, cô tình, người ta lại là một cô nương hung dữ, muốn đánh cũng không thể xuống tay, không đánh, hắn nuốt không trôi chuyện này!

Thôi, trai hiền không cùng nữ đấu, quân tử động khẩu không động thủ.

Đón nhận ánh mắt khiêu khích, đánh giá của cô nương nhà người ta, Quý Chiêu hừ một tiếng, khinh bỉ nói: "Tiểu gia ta không thèm động thủ với nữ nhân, chỉ là muốn nhắc nhở ngươi một câu, cô nương gia thì nên có dáng vẻ của cô nương gia, đừng cứ mở miệng là mắng chửi, ra tay đánh người, cẩn thận tương lai không ai thèm lấy ngươi về."

Mấy lời nhận xét kiểu này, Quách Bảo Châu đã nghe quen tai từ lâu, bây giờ nghe tiếp cũng tức giận không nổi, trái lại còn ý vị thâm trường nhìn Quý Chiêu, "chắc chắc" hai tiếng rồi cười nói: "Lúc trước ta vốn tưởng chỉ có bề ngoài của ngươi lớn lên giống nữ nhân, không ngờ tính tình cũng vậy, thích xen vào việc của người ta... Phi! Ta có tìm được trưởng phu hay không còn cần ngươi để ý sao! Nhanh đi tìm Hạ cô nương của ngươi đi, chứ chẳng may bỏ lỡ nàng ấy, sau này không khéo lại không cưới được tức phụ đâu!"

Lần đầu tiên gặp được cô nương có miệng lưỡi sắc sảo thế này, Quý Chiêu tức giận đến mức khuôn mặt tuấn tú hết đỏ lại trắng, thoáng thấy đối phương định bỏ đi, hắn không kịp suy nghĩ đã vội vã đuổi theo, đứng ngăn trước người Quách Bảo Châu. Quách Bảo Châu xoay trái xoay phải đều không thể vượt qua, lửa giận bùng lên, lui ra phía sau hai bước, ngửa đầu trừng mắt nhìn hắn: "Ngươi có tránh ra hay không? Ta cho ngươi biết, đừng nói huynh trưởng của ta đang ở phía trước, tự bản thân ta ra tay cũng có thể đánh cho ngươi rằng rụng đầy đất!"

Quý Chiêu cười gượng, theo hướng ngón tay nàng chỉ nhìn qua, lại quay đầu nói: "Được, kêu huynh trưởng ngươi đến đây, ta cũng muốn hỏi một chút xem ngày thường hắn dạy dỗ muội muội thế nào..."

"Hình như Thế tử rất quan tâm tới chuyện ta dạy dỗ muội muội của mình, xá muội có chỗ gì không ổn, kính xin thế tử tận tình chỉ giáo."

Quý Chiêu chưa nói hết câu đã nghe thấy tiếng nói trong trẻo lạnh lùng có chút quen thuộc từ sau lưng truyền đến, hắn nghi ngờ nhướng lông mày, trong lòng vô duyên vô cớ cảm thấy bất an. Nhìn bộ mặt lộ vẻ vui sướng khi người gặp họa của Quách Bảo Châu, hắn quay người nhìn lại, liền thấy hai bóng người từ sau một khóm cây từ từ đi tới, đi theo còn có ba tiểu nha hoàn, mà nam tử cao lớn, mi dài mắt phượng phía trước kia, không phải là Triệu gia trưởng tử, người chưa đến nhục quán (thời xưa gọi thanh niên khoảng hai mươi tuổi là nhục quán) đã có bản lĩnh được bổ nhiệm làm tam phẩm chỉ huy sứ mà hắn ngưỡng mộ nhiều ngày qua đây sao?

"Thế huynh!" Quý Chiêu cao hứng lên tiếng. Hắn đang phát sầu vì sau khi hồi kinh không có cơ hội liên hệ với Triệu Trầm, nhờ người an bài cho hắn làm Kim Ngô vệ rảnh rỗi cũng không phải chuyện lập tức là có thể làm được, không ngờ hôm có thể gặp được ở đây!

Triệu Trầm không để ý hắn, hỏi Quách Bảo Châu: "Xảy ra chuyện gì?"

Sắc mặt Quý Chiêu đại biến, đột nhiên nhớ lại lời Triệu Trầm vừa mới nói, khó có thể tin, hỏi: "Thế huynh, nàng, nàng không phải muội muội của huynh chứ? Ta nhớ rõ trong nhà thế huynh chỉ có một tiểu muội muội khoảng mười tuổi." Trong lòng lại lớn tiếng kêu không ổn, dù cho không phải muội muội ruột, quan hệ hắn cũng không phải bình thường, sớm biết như thế, hắn vừa thấy mặt đã nên xem đối phương là cô nãi nãi (bà cô) để dụ dỗ rồi!

Thấy hắn nắm rõ tình huống trong nhà mình, Triệu Trầm liếc nhìn Quý Chiêu một cái, giải thích: "Nàng là biểu muội của ta, ca ca ruột của nàng người đã gặp qua..."

"... Quách thống lĩnh?" Hai chân Quý Chiêu như nhũn ra, trán đổ mồ hôi. Năm trước kinh thành đại biến, bên ngoài máu chảy thành sông, hắn bị tổ mẫu bắt ở nhà, nơi nào cũng không cho đi, sau này mới nghe nói Hoàng Thượng xông vào cung nghĩ cách cứu viện tiên hoàng trong tay tiên Thái Từ, trong đám thị vệ mở đường hộ giá cho hắn có Quách Từ Kính, sau một trận huyết chiến, cuối cùng chỉ có Quách Từ Kính và vài người còn sống, trong đó, công lao lớn nhất thuộc về Quách Từ Kính, về sau, chức vụ thống lĩnh ngự tiền thị vệ thuộc về hắn coi như hoàn toàn xứng đáng.

Mà hắn lại đắc tội với muội muội ruột của Quách Từ Kính sao?

Quý Chiêu không dám tiếp tục ở lại, trước mặt Triệu Trầm xin lỗi Quách Bảo Châu: "Mới vừa rồi Quý mẫu có mắt không trông nhận lầm người, đường đột bắt chuyện cùng Quách cô nương, kính xin Quách cô nương đại nhân không chấp nhặt tiểu nhân, tha thứ cho Quý mẫu một lần."

Làm sao có khả năng Quách Bảo Châu sẽ tha cho hắn chứ? Nếu Quý Chiêu chỉ ném hoa của nàng, nàng còn không đến mức quá tức giận, nhưng có tình, hắn lại nói ngược nàng đó? Nàng có thể nhẫn nhịn mới là lạ!

"Năm mơ đi, ta cảnh cáo ngươi, về sau nhìn thấy ta thì lập tức tránh cho xa, bằng không đừng trách ta không khách khí!"

Quý Chiêu liên tục gật đầu đồng ý, nghĩ thầm trong lòng, không cần nàng nói hắn cũng sẽ trốn tránh nàng, hung dữ lại không thể đắc tội, chủ động đụng đến dễ bị mắng sao?

"Vậy thế huynh cùng mọi người tiếp tục ngắm hoa đi, ta có việc phải đi trước, ngày khác lại đến nhà thế huynh thăm hỏi." Bỏ qua cả việc hỏi xem nữ tử đi bên cạnh Triệu Trầm là ai, Quý Chiêu nói xong liền nhanh chóng chạy thoát. Hôm nay hẳn lên núi là để phá hoại hôn sự, chậm trễ lâu như vậy, hẳn còn phải tìm Hạ cô nương chân chính để chọc giận nha!

Quách Bảo Châu bấu môi với bóng dáng của thiếu niên, lập tức tò mò hỏi: "Biểu huynh, hẳn là ai? Tại sao huynh lại biết loại người này?"

Triệu Trầm biết thế tử cũng tò mò, vừa lúc bảo mấy người trở về khách phòng, vừa đi vừa giải thích: "Hẳn là thế tử Quý Chiêu của Trung Nghĩa hầu phủ, quen biết tại bãi săn, giao tình hơi hột. Bảo Châu, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, muội trêu chọc hắn trước sao?" Hắn thấy, Quý Chiêu tuy ham chơi nhưng không phải kẻ quàn là ảo lượt, sẽ không vô duyên vô cớ khi dễ một cô nương xa lạ.

Quách Bảo Châu nhỏ giọng thăm thì hai câu, tóm tắt đơn giản chuyện Quý Chiêu nhận làm người rồi lại đoạt hoa của nàng, không đề cập đến chuyện Quý Chiêu châm biếm ngực nàng nhỏ. Người nào chứ, rõ ràng là một kẻ mất mủ, nàng đâu có nhỏ? Dù không sánh được với tẩu tử, nhưng cũng không tính là nhỏ!

A Kết không phát hiện Tiểu Cô Tử (em gái chồng) đang nhìn chằm chằm về phía ngực mình, ôn nhu khuyên nhủ: "Bảo Châu, về sau nếu có gặp những chuyện như thế này, muội đừng để ý, cứ quay người rồi đi là được, nếu làm lớn chuyện, bị người ta nhìn thấy cuối cùng vẫn là muội chịu thiệt." Cãi nhau với nam nhân, tiểu cô nương cho dù cãi thắng cũng sẽ không chiếm được gì tốt.

Triệu Trầm nghe xong liền khẽ cười trộm, nhớ lúc trước ở Đãng Châu, thế tử vẫn trốn tránh hắn, trốn qua trốn lại cuối cùng vẫn bị hắn vừa đâm vừa xoa đổ vào cửa.

Ở chỗ khác, Quý Chiêu lượn qua lượn lại giữa mấy khóm hoa ước chừng một khắc đồng hồ cũng không thể tìm được bóng dáng tỷ đệ Hạ gia.

Hắn cảm thấy ảo não không ngừng, bỏ qua cơ hội lần này, hẳn chỉ có thể tiếp tục phí tâm cố sức với tổ mẫu, dù sao hắn cũng sẽ không cưới.

Quý Chiêu ỉu xiu quay trở về.

Lúc ra khỏi rừng hoa thì ngoài ý muốn phát hiện trong lương đình, ở bên người Hạ lão phu nhân có thêm một cô nương mang váy tím, còn có hai nam oa sáu bảy tuổi ngồi giữa hai lão thái thái, không biết đang nói chuyện gì, chọc tổ mẫu mặt mày hớn hở.

Quý Chiêu theo bản năng muốn rời đi. Qua đó làm gì? Khẳng định không thể ở trước mặt Hạ lão phu nhân khi để cháu gái người ta, cái này quan hệ đến nề nếp giáo dục con cái của nhà mình!

Quý lão thái thái tinh mắt, không để Quý Chiêu kịp xoay người đã lớn tiếng kêu lại: "A Chiêu con qua đây!" Xú tiểu tử không nghe lời, vừa rồi cũng không biết trốn đi đâu!

Quý Chiêu đành phải kiên trì đi qua.

Quý lão thái thái cười tùm tùm giới thiệu với hắn: "Hai đệ đệ chắc con đã thấy, đây là tam muội muội của con. Khi còn nhỏ tổ mẫu dẫn con đến Hạ gia làm khách, con và Mân Quân thường cùng nhau chơi, có còn ấn tượng không?"

Quý Chiêu nhìn Hạ Mân Quân, trong lòng cười lạnh, khi còn nhỏ? Lúc hắn còn mặc quần thùng đít nhí, nhớ rõ mới là lạ!

Đang muốn lắc đầu, cô nương đối diện khẽ mở miệng: "Lão phu nhân đừng trêu đùa mấy tiểu bối, chuyện nhỏ như vậy, làm sao Quý ca ca có thể nhớ rõ chứ? Con cũng không nhớ được nữa là huynh ấy."

Tiếng nàng êm dịu rất dễ nghe, Quý Chiêu lại nghĩ tới vị Quách gia cô nương kia, vênh vào tự đắc, khí thế bức người.

Hạ lão phu nhân cười gật đầu: "Đúng vậy, nhưng mà thời gian trôi qua thật nhanh, nháy mắt A Chiêu cũng đã cao như vậy, nhìn này, khí phái đầy mình, so với phụ thân hắn năm đó còn xuất sắc hơn."

"Thôi đi, người đừng nhìn hót hắn, còn kém xa phụ thân, không giống Mân Quân, nữ nhi mười tám thay đổi thật nhiều, như nước trong veo, dù sao ta vẫn chưa thấy cô nương nào đẹp hơn Mân Quân." Quý lão thái thái cười tùm tùm trả lời.

Hạ Mân Quân ngượng ngùng cúi đầu, ánh mắt rơi vào trên giày của thiếu niên đối diện, không biết bây giờ hắn chân chính gặp được mình, liệu có thể thay đổi tâm tư không?

Quý Chiêu không thay đổi, hắn cũng không kiên nhẫn nghe hai lão thái thái khen ngợi qua lại, khom người nói với hai người: "Đã giữa trưa, ta qua bên kia trước, xem cơm chay trong tự chuẩn bị thế nào, tổ mẫu và mọi người thì cứ thông thả, từ từ hẵng qua."

Thời gian quả thật không còn sớm, Quý lão thái thái gật gật đầu.

Quý Chiêu sai bước ra khỏi đình.

Buổi chiều về đến nhà, Quý lão thái thái không kịp chờ đợi đã hỏi cháu trai: "Thế nào, tổ mẫu không lừa người chứ, Mân Quân quả thật rất đẹp phải không?"

"Vóc dáng rất thấp, ta không thích." Quý Chiêu miễn cưỡng tựa vào trên ghế, múc từng muỗng, từng muỗng canh anh đào nắm tuyết ướp lạnh đưa vào

miệng, ăn vài miếng cũng nhớ tới hiếu thuận bề trên, ngừng đầu hỏi: "Tổ mẫu có muốn ăn một chén không? Thanh nhiệt trừ hỏa."

Quý lão thái thái hung hăng nhìn hấn: "Không cần người dè miệng, Mân Quân thấp chỗ nào? Nàng bây giờ còn cao hơn ta khi gả cho tổ phụ người đấy, đừng tưởng lão bà ta đây không nhìn thấu tâm tư không muốn thành thân của người, cứ chờ đi, hai ngày nữa ta liền chọn ngày lành đưa thiếp canh đi!"

Quý Chiêu chậm rãi buông bát, đứng lên nói: "Tổ mẫu, lúc ta muốn thành thân tự nhiên sẽ mời người làm chủ, hiện tại ta không nghĩ đến, nếu người không để ý đến mong muốn của ta mà đưa thiếp canh qua, ta lập tức đến Tây Bắc tòng quân, không tin người cứ thử!" Nói xong xoay người đi ra ngoài.

"Đứng lại cho ta!" Quý lão thái thái quát lớn, "Người không muốn con chó kia của người nữa sao?"

Quý Chiêu quay đầu cười: "Uy Phong có thể làm thành canh cho tổ mẫu uống, đó là may mắn của nó, tổ mẫu hãy cho người làm thịt nó đi, Tôn nhi lại đi chọn con mới về nuôi, về sau tổ mẫu nếu lại muốn uống, coi như khỏi phải ra bên ngoài mua."

Thật là một đáng về dầu muối không ăn (đại loại là cứng đầu, nói gì cũng không nghe).

Quý lão thái thái ôm một bụng lửa giận, nhưng cố tình đây lại là độc đinh của dòng tộc, ngày kế đành tự mình đến Hạ gia một chuyến.

Bà nói rất uyển chuyển, nhưng xét đến cùng vẫn là Quý Chiêu chương mắt cô nương nhà mình, Hạ lão phu nhân cười trấn an lão tỷ muội không nên tức giận, trong lòng lại quyết định buông tha Quý gia, lựa chàng rể tốt khác cho cháu gái. Kinh thành nhiều nhà huân quý như vậy, chỉ bằng dung mạo của Mân Quân, còn phải lo lắng sao? Trước kia xét tới Quý Chiêu cũng chỉ vì giao tình với Quý lão thái thái năm đó mà thôi.

Bà nghĩ thông suốt, nhưng sau khi Hạ Mân Quân biết được lại âm thầm vò vò chiếc khăn thêu, chuyển lửa giận tới trên người Quách Bảo Châu.

Kinh thành tổng cộng có mấy Hạ gia chứ? Nàng cũng không tin Quách Bảo Châu không đoán được người hẹn gặp Quý Chiêu là nàng, Quách Bảo Châu hẳn dạy Quý Chiêu thì cứ răn dạy, có gì lại bảo là nàng coi trọng quyền thế của phụ thân Quý Chiêu chứ? Chắc hẳn vì vậy Quý Chiêu mới sinh ra hiểu lầm với nàng...

~

Sắp tới tháng 6, tiết trời ngày càng nóng, trong Vọng Trúc hiên cũng không thể không dùng tới băng.

Nửa tháng này, Triệu Trầm đều ở trong cung trực đêm, hôm nay mới có thể trở về phủ, A Kết muốn chọn xiêm y đẹp mắt và trang điểm cho bản thân, lại phát hiện hạ y (y phục mùa hè) mà tú phòng mới đưa đến đều trở nên lớn hơn so với y phục ngày trước của nàng.

Nàng cúi đầu nhìn bụng mình. So với mấy tháng đầu, bây giờ bụng đã lớn lên, đôi lúc ngẫu nhiên chờ đợi còn có thể cảm nhận được vài cái máy thai nhẹ của đứa nhỏ, chính bởi vì như thế, Triệu Trầm không trở về, nàng cũng không quá mức nhớ mong. Hải tử của nàng từ từ lớn lên, nàng đã không còn phải chờ đợi một mình nữa.

Trước khi mặt trời lặn, Triệu Trầm hỏi phủ, liếc mắt liền phát hiện sự thay đổi của thể tử.

"Lớn như vậy? Cho ta xem." Tắm rửa xong, Triệu Trầm để thể tử tựa vào đầu giường, vừa hưng phấn vừa khẩn trương.

Mỗi lần hấn về nhà đều muốn sờ bụng của nàng, A Kết cười, chủ động vén vạt áo lên, lộ ra vùng bụng xanh nhạt, giờ đã không thể nào hoàn toàn che giấu bụng dưới, ôn nhu nói cho hấn biết: "Đứa nhỏ đã biết động, chỉ là không rõ ràng, chàng dựa vào lâu một chút, xem xem có thể cảm nhận được hay không?"

Mắt phượng của Triệu Trầm sáng ngời, mừng đến mức nói không nên lời, vén áo nàng lên. Ở trên bụng của thể tử, nhẹ nhàng hôn một cái, bàn tay to âu yếm vuốt ve dọc theo hình dạng bụng nhô ra, tựa như đối đãi với trân bảo, sờ vài vòng, yêu thích đủ, lúc này mới áp mặt lên, giống như đứa nhỏ đang nằm chờ. Đại khái là không muốn khiến thể tử nhìn thấy đáng về gốc gác của bản thân, khuôn mặt hấn hướng về phía giường, xoay ột về phía thể tử.

Hấn chậm rãi chờ đợi, lòng A Kết mềm như nước, giờ tay đặt lên đầu vai nam nhân, chuyển động dọc theo cánh tay rắn chắc có lực của hấn. Một người lạnh lùng như vậy, quyền thế như vậy, giờ này, khắc này, lại cẩn thận đợi nàng và đứa nhỏ của nàng, chỉ có nàng có thể nhìn thấy Triệu Trầm như vậy.

"Động rồi, A Kết thật sự động rồi!" Không biết qua bao lâu, Triệu Trầm đột nhiên ngừng đầu, hưng phấn nói.

"Chẳng lẽ thiếp còn có thể lừa chàng sao?" A Kết thả áo xuống, oán trách nhìn nam nhân đang ngây ngốc, "Nương nói, về sau số lần động sẽ càng ngày càng nhiều, còn có thể đá thiếp đấy."

Đó là cảnh tượng Triệu Trầm hoàn toàn không cách nào tưởng tượng được, hấn tràn đầy chờ mong, ôm lấy A Kết, hôn nàng, "Thật tốt, A Kết nàng thật tốt."

A Kết bị hấn hôn đến ngửa, bắt lấy tay hấn, hỏi: "Ngày mai chàng được ở nhà phải không?"

Triệu Trầm cầm lại tay của thể tử thương thức, áy náy nhìn nàng: "Đúng, thời gian trước không thể chăm sóc nàng, ngày mai, cả ngày ta đều ở bên cạnh nàng." Nói xong, bị đôi môi hồng nhuận của thể tử gọi lên nhớ nhung vốn bị đè nén đã nhiều ngày, hấn đứng dậy, nâng mặt nàng, hôn lên.

Sau một trận náo loạn, Triệu Trầm đột nhiên nghĩ tới một chuyện, "A Kết, nàng còn nhớ rõ tết Nguyên Tiêu chúng ta gặp phải đôi phu thê nọ trước sạp đèn không?"

A Kết đương nhiên nhớ rõ, tò mò nhìn hần, "Làm sao?"

Triệu Trầm ôm người nói: "Nam nhân kia là đương kim nhị hoàng tử Cảnh vương, ở cùng với hần chính là Cảnh vương phi."

"Cảnh vương và vương phi?" A Kết kinh ngạc hỏi.

Triệu Trầm "Ừ" một tiếng.

Hoàng Hậu sinh được hai người con, đại hoàng tử sinh ra không bao lâu liền chết yếu, nhị hoàng tử Đường Uẩn thuở nhỏ cũng ốm yếu nhiều bệnh, không được Hoàng Thượng coi trọng, sau khi Hoàng Thượng đăng cơ, triều thần đều suy đoán Đường Uẩn có thể được thụ phong Thái Tử hay không, kết quả Hoàng Thượng chỉ phong hần làm Cảnh vương, ban lệnh ra cung mở phủ. Bên kia, Hiền phi sinh được tam hoàng tử Đường Thao, tuy cũng ban lệnh ra khỏi cung, phong vương, nhưng mà bởi vì mẫu phi được sủng ái, bản thân hần lại văn võ vẹn toàn, làm cho quan lại trong triều đồng lòng nhận định là người có khả năng trở thành thái tử nhất, Thụy vương phủ vì vậy mà náo nhiệt hơn nhiều so với Cảnh vương phủ.

Chuyện vài vị hoàng tử, A Kết đã được nghe Triệu Trầm kể từ lâu, nàng chỉ là không hiểu vì sao Triệu Trầm đột nhiên nhắc đến Cảnh vương, dù cho nàng đã từng trùng hợp nhìn thấy vương gia và vương phi, thì có chuyện gì chứ?

Đôi mắt hoa đào của nàng chớp chớp, trong mắt là sự khó hiểu, Triệu Trầm hôn một cái, cúi đầu nói: "Hôm nay khi ta rời cung thì vừa vặn đúng lúc Cảnh vương phủ phái người đưa thư vào cung, nói là Cảnh vương phi sinh trưởng tử cho vương phủ, cũng là đích tôn đầu tiên của Hoàng Thượng."

A Kết không khỏi cười: "Đây là chuyện tốt mà."

Nàng cũng mong rằng mình có thể sinh được nhi tử, vị vương phi dịu dàng mà ngày đó có duyên bắt gặp gặp gỡ cũng sinh nhi tử, suy bụng ta ra bụng người, nàng kim lòng không đau mà vui về hộ người ta.

Triệu Trầm đoán nàng sẽ vui vẻ, cho nên mới kể cho nàng, bàn tay to lại sờ bụng thê tử, ôn nhu nói: "Cái cửa hàng đèn kia thật có phúc, vương phi thuận lợi sinh con, A Kết cũng sẽ sinh một tiểu tử mập mạp." Hần không quan trọng con trai hay con gái, nhưng nếu thê tử ngóng trông nhi tử, hần đương nhiên chọn chuyện nàng thích nghe để nói.

Về phần Cảnh vương có con sẽ có ảnh hưởng gì, đó là việc hần cần suy tính.

Việc này Triệu Trầm chỉ thuận miệng nói, A Kết cao hứng trong chốc lát cũng liền bỏ ra sau đầu, không ngờ hơn nửa tháng sau, Cảnh vương phủ đưa thiệp mời tới, mời Thái phu nhân đến vương phủ dự tiệc đầy tháng, cũng cố ý chỉ tên mời A Kết cùng đi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Chương 76

Hai mươi chín tháng sáu, Cảnh vương bày tiệc rượu mừng trưởng tử đầy tháng, khách khứa tụ tập đông đúc tại vương phủ.

Vì A Kết đang có thai nên xe ngựa đi rất chậm, tới lúc tiến vào con phố trước phủ Cảnh vương thì đã có mấy chiếc xe ngựa xếp hàng chờ trước, xe ngựa của nàng đành phải chậm rãi ngừng lại. Thái phu nhân ở xe phía trước nhanh chóng đại nha hoàn Thục Dược lại gần dặn dò nàng an tâm chờ nóng vội, chỉ một lát nữa là sẽ đến phiên bọn họ.

Thật ra, A Kết còn ước gì có thể đến trễ thêm vài phút.

Sau khi nàng tới kinh thành, bởi vì chưa được bao lâu đã có tin vui nên những yến hội đã tham gia cũng không nhiều lắm, hơn nữa, những lần đó đều có Triệu Trầm đi cùng, tuy rằng hần ở tiền viện, nhưng biết có hần ở đây, trong lòng nàng tựa như có người cho nàng một chỗ dựa, nên nàng vẫn lẳng lặng ngồi cạnh Thái phu nhân, nặc cho mọi người dùng đủ loại ánh mắt đánh giá bản thân. Có lẽ là do khi đó Triệu Trầm chưa có chức tước gì, nên trong mắt đại đa số những người xung quan thì hần cùng lắm cũng chỉ là một thiếu gia bị ghê lạnh, lớn lên ở nông thôn, cùng với thân phận của A Kết, càng khiến các phu nhân, thiếu phu nhân hiếm khi chủ động bắt chuyện cùng nàng, nhưng như vậy lại càng khiến A Kết mừng rỡ, tự tại.

Hôm nay tới Cảnh vương phủ, xem như là phủ đệ quý tộc cao nhất mà A Kết đã từng đi qua, không cần Triệu Trầm nhắc nhở, nàng cũng biết khách nhân bên trong chắc chắn có không ít người mang thân phận tôn quý, chưa nói tới người ngoài, người đi An vương phi mà nàng chưa từng gặp chắc chắn cũng sẽ tới.

A Kết nhìn về phía hai nha hoàn bên cạnh mình, Thúy Ngọc cùng với Như Ý, một người thông minh lanh lợi, một người bình tĩnh lại có võ công, một người là di đưa cho nàng, người còn lại là Triệu Trầm cho, đều là người mà nàng có thể hoàn toàn tin nhiệm, cho nên Tường ma ma khuyên A Kết mang hai nàng đi theo dự tiệc.

Chỉ cần nàng thận trọng từ lời nói đến hành động, hần sẽ không gây ra sai lầm gì lớn.

Xe ngựa lại bắt đầu chuyển động, A Kết nhẹ nhàng sờ sờ bụng, chậm rãi trấn định lại.

Xuống xe, đã có tiểu nha hoàn dẫn đường.

Khiến cho A Kết không khỏi giật mình là Cảnh vương phi lại phân phó hạ nhân chuẩn bị nhuyễn kiệu cho nàng cùng với Thái phu nhân. Thái phu nhân vô cùng vui mừng, không ngừng khen ngợi vương phi trách tâm nhân hậu (có lòng nhân hậu, phúc hậu) với ma ma vương phủ phụ trách nghênh đón các nàng, cũng không biết phúc phận này vốn nhờ cháu dâu nhà bà mang đến. A Kết ngồi phía sau nghe thấy, trong lòng không khỏi hoang mang, Cảnh vương phi đối với nàng như vậy có phải quá tốt rồi hay không? Ngày đó Triệu Trầm và Cảnh vương đều đoán đúng đồ đèn, nàng chỉ là không muốn tranh đoạt mới nhường nhịn một lần, nói ra thì đèn kia cũng không tính là của nàng, Cảnh vương phi rõ ràng có thể yên tâm thoải mái lấy đi.

Rất nhanh, đoàn người đã đến bên ngoài ngoài hoa viên vương phủ, kiệu vừa hạ xuống, Thái phu nhân đã xoay người chờ A Kết đi tới, tổ mẫu và cháu dâu sống vai cùng vào trong.

Yến hội còn chưa bắt đầu, nhóm phu nhân thái thái có tuổi ngồi ở trong đình nói chuyện, các tiểu cô nương tùm năm tùm bảy rải rác khắp hoa viên, hoặc là ngắm hoa hoặc là xem cá, làn váy phiêu bồng mang theo đủ loại sắc màu rực rỡ, cực kỳ náo nhiệt.

A Kết nhanh chóng phát hiện bóng dáng Quách Bảo Châu, nàng đang đứng dưới một gốc cây cổ thụ trăm năm tán gẫu với vài tiểu cô nương, nhìn thấy A Kết, Quách Bảo Châu vẫy tay. A Kết cười cười, vẫn tiếp tục đi theo Thái phu nhân đến nhà thủy tạ bên hồ như cũ. Website đăng truyện chính thức: diendanlequydon.com Thủy tạ vô cùng rộng rãi, thoáng đãng, bên trong có đặt mấy bộ bàn ghế, lúc này đã gần kín người ngồi, A Kết thấy được Quách phu nhân, nhưng Thái phu nhân lại trực tiếp dẫn nàng đi về phía An vương phi.

Tiếng nói chuyện trong thủy tạ không hèn mà cũng ngừng, vô số ánh mắt mang theo sự tò mò tìm tòi nghiên cứu rơi đến trên người A Kết.

An vương phi cũng nhìn về phía A Kết, ánh mắt khẽ liếc qua bụng nàng, lúc A Kết chuẩn bị quý gối hành lễ thì cười nói: "Được rồi, đều là người trong nhà, cần gì phải khách khí vậy chứ? Đến đây, ngồi bên người đi đi. Cháu và Thừa Viễn trở về kinh thành đã lâu mà tới tận hôm nay ta mới có cơ hội gặp cháu lần đầu tiên đây, nhìn đáng vẻ này này, Thừa Viễn cũng thật là có phúc khí."

Thái phu nhân vốn đã ngồi xuống bên cạnh An vương phi, đến khi nghe được những lời này, sắc mặt không ngừng biến đổi, trong lòng nhin không được bắt đầu thăm oán cháu dâu trưởng. Năm nay An vương phi đã gửi thiệp mời vài lần, lần nào cháu dâu trưởng cũng lấy có thân thể khó chịu, chỉ để Triệu Trầm tự mình tới tham gia, hiện tại coi như xong rồi, An vương phi lại nhắc đến chuyện này ở trước mặt nhiều người như vậy, có khác nào ám chỉ Triệu gia không hiểu cấp bậc lễ nghĩa chứ.

A Kết không nhìn Thái phu nhân, hơi cúi đầu, ánh mắt chăm chú nhìn bàn tay mềm mại cùng bộ móng tay được chau chuốt đẹp đẽ, quý giá đang nắm tay mình mà đáp lời: "Là ta không có phúc khí gặp đi sớm hơn, lần đầu tiên tướng công đưa bái thiệp lại trùng hợp lúc đi bận rộn, sau này đi rồi rồi gặp chúng ta, trời sinh ta lại nhất gan, bị tiểu biểu đệ vô tình hù dọa, sau đó lại mang thai, cho đến hôm nay mới có thể gặp đi lần đầu, kính xin đi chớ trách."

Sắc mặt An vương phi lạnh băng, không tự chủ mà xiết chặt tay A Kết.

A Kết lại như không có cảm giác, vẫn giữ nguyên dáng vẻ nghe lời như cũ.

Đám người bên cạnh có vài kẻ khẽ nhếch miệng cười đầy ý vị thâm trường (ý tứ hàm súc, sâu xa). Ân oán của An vương phi và Triệu gia không ai không biết, Đường Cừ bất hảo thành tính (tính tình bướng bỉnh) là chuyện ai cũng biết, cháu dâu trưởng Triệu gia chỉ mới nói một hai câu đã đủ để cho người khác đoán được chân tướng sự việc, chỉ không biết nàng thật sự thông minh, hay là đã được chỉ điểm trước khi tới tham dự, nếu một nữ nhân nông thôn lại có thể tự nói ra những lời này, người này cũng thật là không đơn giản.

Ở bàn gần đó, Quách phu nhân nhìn lướt qua A Kết vẫn đang bị An vương phi nắm tay như cũ, hắng giọng ho khan một cái.

A Kết nghe được tiếng động, quay đầu, giống như bây giờ mới phát hiện Quách phu nhân ngồi ở bên kia, trên mặt lộ vẻ kinh hi (kinh ngạc + vui mừng), nói với An vương phi: "Dì, ta qua chào hỏi đi hai một chút, chốc lát nữa quay lại nói chuyện với người."

"Đi đi, cần phải vậy." An vương phi khẽ cười buông lỏng tay ra.

A Kết nhanh chóng kéo ống tay áo che tay mình lại, chậm rãi đứng lên, nhún gối cáo từ với vài vị phu nhân gần đó rồi mới chuyển tới chỗ Quách phu nhân.

Quách phu nhân giới thiệu nàng với vài vị phu nhân trong bàn.

Nhị phu nhân Quách gia Hứa thị thì A Kết đã biết trước đó, hầu phu nhân Huệ An Hầu Tô thị là mẹ của Quách Bảo Yên thì vốn là gặp mặt lần đầu. Thật ra còn có vài vị phu nhân ở đây nhưng A Kết chẳng biết tại sao, nhưng nàng cảm thấy ánh mắt Tô thị nhìn mình có gì đó không ổn, dường như có chút khùng hoảng, còn có chút bất mãn.

Nàng cẩn thận nhớ lại, hình như mình chưa từng đắc tội với Huệ An hầu phủ mà?

Quách phu nhân nhìn ra Tô thị có địch ý với cháu dâu ngoại của mình, nhề nhú mày, vừa vặn Quách Bảo Châu trở về, liền để hai người cùng nhau đi ngắm hoa, cũng phân phó một đại nha hoàn bên người đi theo hầu hạ.

Sau khi hai người đi rồi, Tô thị cười, nói với Quách phu nhân: "Tức phụ của Thừa Viễn thật xinh đẹp, trách không được có thể khiến hấn coi trọng như

vậy."

Trong lòng lại rất bất mãn.

Lúc trước Triệu Duẩn Đình từng hỏi thăm hầu gia tuổi tác và tính tình của nữ nhi nhà mình, hẳn là có ý muốn hai nhà kết thân, cũng không biết hầu gia nghĩ như thế nào mà lại muốn gả nữ nhi bảo bối cho trưởng tử không được sủng ái của hầu phủ, càng đáng giận hơn, việc hôn nhân tưởng như sẽ thành, nhà bọn họ đã đồng ý, không ngờ Triệu Duẩn Đình lại đánh trống lui binh, sau đó thì Triệu Trầm dẫn thê tử là một thôn cô trở lại kinh thành. Triệu Trầm cưới ai nàng cũng không có ý kiến, nhưng cố tình, người hắn cưới lại là một thôn cô, khác nào nói con gái nàng còn thua kém một cô nương ở nông thôn? Lại nói tới việc Triệu Trầm một lần thể hiện đã trở thành người tâm phúc bên cạnh hoàng thượng, trong lòng Tô thị càng bốc lên mùi chua, thân phận đâu cả Triệu gia vốn nên thuộc về nữ nhi nhà nàng!

Quách phu nhân vờ như không hiểu ẩn ý của Tô thị, nhìn theo bóng dáng A Kết, nói: "Nàng rất tốt, tuy xuất thân quê mùa, nhưng dịu dàng có lễ, không thua bất kỳ cô nương nhà ai ở kinh thành, Thừa Viễn cưới được một hiền thê như vậy, là phúc khí của hắn."

Nàng khen ngợi như vậy, Tô thị không cho là đúng, lập tức trừng mắt, đứng dậy bỏ đi.

Hứa thị theo sát, nhỏ giọng tìm hiểu, nói: "Tẩu tử, tẩu có vẻ cực kỳ chú ý chuyện Lâm thị thì phải?" Tẩu tử này của nàng từ trước đến nay đều khéo đưa đẩy, rất ít khi nói những lời đắc tội người khác như vậy, chẳng lẽ trong chuyện này có điều gì nàng không biết sao?

Chuyện Triệu Duẩn Đình từng hỏi thăm nữ nhi, Tô thị cũng trượng phu đều không truyền đi, ngoại trừ để con gái mình đoán được chút ít, người ngoài hầu như không ai biết chuyện này, Tô thị cũng không có ý định nói huyền thuyên cho tiểu cô biết, chỉ làm như không hiểu mà hỏi lại: "Ta chú ý mắt nàng khi nào? Lâm thị xinh đẹp lại hiểu chuyện, khiến người khác thật lòng yêu thích."

Hứa thị tất nhiên không tin, nhưng đáng tiếc là làm cách nào Tô thị cũng không nói, nàng cũng đành bỏ qua.

Mà ở một góc hoa viên, Quách Bảo Châu lại đang tức tối đến hai má đỏ bừng, "Bà ấy dù gì cũng đường đường là một vương phi, vì sao lại hẹp hòi đến như thế? Không đối xử tốt với tẩu thì dứt khoát đừng quan tâm, có sao bên ngoài thì làm bộ cười đùa vui vẻ nhưng sau lưng thì ngầm ngầm đá thương người ta?" Nói xong nhanh chóng dặn dò Kim Quế đi tìm thuốc trị thương.

A Kết nhìn vết máu từ đầu móng tay trên mu bàn tay, trong lòng cũng không tức giận như Quách Bảo Châu, "Thôi, chút vết thương nhỏ này không sao, về sau ta không tới gần nàng là được."

"Tẩu tử quá hiền lành rồi!" Quách Bảo Châu trừng mắt nhìn về phía đình thủy tạ xa xa, "Nếu đối lại là ta, nàng dám cấu, ta lập tức vạch trần nàng tại chỗ, ngay cả nhi tử mình cũng dạy không nổi, chỉ dám tìm người thành thật để khi dễ, nàng cho rằng nàng là ai chứ, dù cho Triệu gia nợ nàng, thì cũng không liên quan đến tẩu tử!"

"Nói nhỏ chút!" A Kết khẽ kéo tay áo Quách Bảo Châu, thấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng nhếch lên, bắt đầu đi khuyên nhủ: "Được rồi, ta cũng không giận, mọi thứ giận cái gì? Đi, theo ta đi dạo trong vườn, cảnh trí vương phủ cũng thật đẹp, Bảo Châu đã từng đến chưa?"

Nàng làm như không có chuyện gì, Quách Bảo Châu cũng không nghĩ vì loại tiểu nhân kia mà làm hỏng tâm tình, cười nói đáp lời.

Hai người chậm rãi đi, Thúy Ngọc và Như Ý theo sát phía sau A Kết. Đi tới đi lui, đột nhiên từ sau khóm hoa có một tiểu nha hoàn lao đến, không đợi mọi người thấy rõ dáng vẻ đối phương, Như Ý đã bước lên mấy bước chắn trước người A Kết, ngay lúc đối phương sắp đụng đến thì dùng tay hất mạnh vào bụi cây bên cạnh, trực tiếp đẩy ngã khiến nàng ta té ngựa, bốn chân chổng lên trời.

Quách Bảo Châu nhìn đến ngây người, A Kết cũng không khác nàng bao nhiêu, tuy biết Như Ý có võ công, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nàng tận mắt chứng kiến Như Ý ra tay.

Trong lòng Thúy Ngọc lại là sợ hãi, cả người đầy mồ hôi lạnh. Nàng nhanh chóng đến trước người tiểu nha hoàn vừa mới ngã dẫy, nhẹ nhàng khiến trách: "Người là nha hoàn nhà ai, không thấy được phu nhân nhà chúng ta ở bên cạnh sao? Nếu đụng phải phu nhân nhà ta, mười cái mạng người cũng không đền được!"

Dọc theo đường đi, nàng thấy rất rõ, nha hoàn trong vương phủ đều mặc váy xanh nhạt, còn trang phục của người này, tuyệt đối không phải người trong vương phủ, không phải người của vương phủ, mấy vị vương phi quận chúa tôn quý khác vẫn còn chưa tới, như vậy mặc kệ nha hoàn này là của nhà ai, hầu phủ các nàng cũng đều không sợ!

Lúc này Quách Bảo Châu cũng đã lấy lại tinh thần, tiến lên tiếp tục khiển trách, nàng là chủ tử, khí thế tự nhiên mạnh mẽ hơn hẳn Thúy Ngọc, khiến tiểu nha hoàn sợ quá mà khóc òa, thút tha thút thít ngồi tại chỗ gục lỵ. Quách Bảo Châu không đủ kiên nhẫn đứng nhìn nàng khóc, vừa muốn hỏi chủ tử nhà nàng là ai, đột nhiên có tiếng nói từ phía sau Quách Bảo Yên truyền tới, "Xảy ra chuyện gì?"

Quách Bảo Châu quay đầu nhìn lại liền thấy Quách Bảo Yên mang váy dài thêu hoa mai viền trắng đi tới, bên cạnh là một cô nương có dung mạo tương tự nàng ta, chính là hôn ngọc quý trên tay Huệ An hầu phủ, Hứa Lam.

"Cô nương!" Tiểu nha hoàn đang vùi đầu khóc giống như đột nhiên sống lại, nhanh chóng đứng dậy bỏ nhào vào trước người Hứa Lam, ụy khuất khóc lóc kể lể: "Cô nương, nô tỳ vừa mới vội vã đi chuyển lời thay người, nàng ta lại đột nhiên từ một bên vọt ra đẩy nô tỳ ngã xuống, cô nương phải làm chủ cho nô tỳ!" Ngón tay trắng mịn chỉ thẳng về phía Như Ý.

Mặt Như Ý không chút thay đổi đứng bên cạnh A Kết, giống như không để nha hoàn kia trong mắt.

Ánh mắt Hứa Lam xẹt qua người nàng, rơi đến trên người A Kết, cau mày nói: "Vị phu nhân này, nha hoàn của cô đánh người của ta, cô nói bây giờ nên làm thế nào đây?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Triệu Trầm. Làm sao bây giờ? Đánh chết!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Chương 77

Hứa Lam đã từng thấy Triệu Trầm.

Lúc trước phụ thân cùng với Duyên Bình hầu thương lượng hôn sự, nàng cũng không đến mức cảm thấy không hài lòng giống mẫu thân. Tuy Triệu Trầm được nuôi ở nông thôn, nhưng dù sao cũng là trưởng tử hầu phủ, lại nhìn thái độ Duyên Bình hầu, tự mình thu xếp hôn sự cho hắn, hiển nhiên vẫn rất coi trọng hắn. Lại nói đến bản thân Duyên Bình hầu, khi đó hắn đã ngồi ở vị trí hộ bộ Hữu thị lang, nắm thực quyền, nếu không phải Triệu Trầm bị quốc công phủ áp chế, lấy thân phận Duyên Bình hầu, hắn cũng chướng mắt nhà mình vừa không có tiền tài lại không có thực quyền.

Tuy vậy, đối với một nam nhân đã rời khỏi kinh thành nhiều năm như thế, nàng cũng không quá hào hứng, chờ mong. Vậy nên khi chuyện nghị hôn không bệnh mà chết yểu, nàng cũng không thấy thất vọng. Chỉ là, trải qua một hồi cung biến, Triệu gia theo thể nước lên mà thuyền cũng lên, lòng nàng lại bắt đầu thấp thỏm đợi mong, không ngờ lại chỉ chờ được tin báo Triệu Trầm đã thành thân.

Đối với nam nhân thiếu chút nữa đã trở thành trưởng phu của mình, Hứa Lam khó tránh khỏi tò mò muốn biết hắn là người như thế nào. Mỗi lần nàng ra ngoài làm khách, hễ vô tình thấy người ta nhắc tới chuyện Triệu gia, nàng sẽ để ý lắng nghe, sau đó thì nghe được tin Triệu Trầm lập được thành tích xuất sắc ở bãi săn, trở thành quan tam phẩm chỉ huy sứ. Tam phẩm, Triệu Trầm mới mười tám tuổi đấy!

Hứa Lam càng không ngừng nghĩ tới nếu ngày ấy, hôn sự của nàng và Triệu Trầm không chết yểu thì tình huống hiện nay sẽ như thế nào, nhưng rõ ràng, đó là chuyện không thể. Triệu Trầm đã có thê tử, nàng không có khả năng sẽ gả cho hắn, Hứa Lam chỉ có thể ngóng trông Triệu Trầm là một gã có tướng mạo xấu xí, như vậy, ít ra trong lòng nàng còn dễ chịu chút ít. Ngày Hoàng Thượng hồi kinh, nàng nóng lòng chăm chú quan sát đoàn người đang trên đường hướng tới hoàng cung, một lòng chờ đợi người mình thấy sẽ là một nam nhân xấu xí, để lừa tiếc hận vì hôn sự không thành của nàng có thể được dập tắt. Website đăng truyện chính thức: diendanlequydon.com Nhưng rồi, nàng nhận ra Triệu Trầm không hề xấu. Bên cạnh Hoàng Thượng có nhiều thị vệ như vậy, lại không có ai có thể so được với hắn. Hắn trầm tĩnh đi trong đoàn người, như ngọc minh châu tán ra ánh sáng trong veo mà lạnh lùng, mê hoặc đảo điên tâm thần người khác.

Sau khi về đến nhà, Hứa Lam càng tò mò muốn biết vì sao Triệu Trầm lại coi trọng một cô nương ở nông thôn. Nàng giả vờ tùy ý hỏi thăm Quách Bảo Yên, Quách Bảo Yên khen Lâm thị xinh đẹp, trong ánh mắt lại ẩn ẩn để lộ ra ý tứ Lâm thị còn đẹp hơn nàng. Hứa Lam không tin, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy, nàng ghen tị, ghen tị Lâm thị xinh đẹp, ghen tị nàng ta may mắn, càng căm hận nàng ta đoạt trưởng phu tốt của mình!

Cho nên nàng muốn dạy cho nàng ta một bài học nho nhỏ.

Hứa Lam hơi hơi hất cằm, chờ đợi câu trả lời của đối phương, một dân quê chưa biết rõ chuyện đời, nàng cũng muốn nhìn xem nàng ta trả lời thế nào.

A Kết nhún mồm.

Nàng vẫn cảm thấy, đối với vài người, có thể kết giao bằng hữu hay không, lần đầu gặp mặt ít nhiều nàng đều có thể nhìn ra. Giống như Thái phu nhân hay Tần thị, các nàng đều giả vờ tỏ ra thiện ý, chẳng qua, chỉ cần một ánh mắt lơ đãng đã có thể bộc lộ tận sâu trong thâm tâm các nàng đang nghĩ gì, thậm chí là ngôn từ, tựa như đang cố dỗ ngọt, lừa gạt trẻ nhỏ, chẳng lẽ một đám người đều cho rằng nàng nông cạn, ngu ngốc đến mức không nghe ra được chân tâm, giả ý trong lời bọn họ sao?

A Kết cũng không hiểu tại sao bọn họ lại có loại suy nghĩ này, chẳng lẽ cứ là người nông thôn thì đều là kẻ ngốc sao?

"Bảo Châu!" Giữ chặt Quách Bảo Châu đang muốn tiến lên phân rõ phải trái, A Kết cũng không hỏi đối phương là ai, liếc nhìn tiểu nha hoàn còn đang thút tha thút thít quỳ ở dưới đất, bình tĩnh giải thích: "Vị cô nương này, nha hoàn của cô hấp tấp, vội vàng từ phía trước chạy đến, Như Ý lo lắng ta gặp chuyện không may nên mới đứng ra can thiệp ta lại..."

"Nàng can thì cứ can, tại sao lại cố ý đẩy ngã nha hoàn của ta?" Hứa Lam lạnh giọng ngắt lời A Kết, trừng mắt nhìn Như Ý, "Chút ít quy củ như vậy cũng không hiểu được, nơi này là vương phủ, không phải nơi người khoe khoang sức lực của mình!"

Như Ý mặt không đổi sắc, tựa như chẳng nghe thấy mấy lời mắng chửi Hứa Lam dành cho mình.

Cô nương này thật là, tính tình như vậy cũng quá kiêu căng rồi, A Kết cười cười, hỏi ngược lại: "Nếu cô nương biết nơi này là vương phủ, vì sao còn dung túng nha hoàn của mình chạy tán loạn khắp nơi? Mới vừa rồi còn nghe nàng nói là có việc gấp muốn thay cô nương làm, chẳng lẽ không phải cố ý phá hư quy củ, mà Như Ý là nha hoàn của ta, đương nhiên phải lấy an nguy của ta làm trọng, lúc che chở ta vô tình đẩy nàng, cũng là việc có nguyên do,

bằng không để yên cho nàng ta thật sự đứng vào, hồng ngày đại hi của vương phủ, chúng ta đều khó thoát khỏi trách nhiệm, có phải không?"

Hứa Lam không ngờ tới A Kết có thể nói chuyện sắc sảo như thế, không khỏi giật mình nhìn nàng.

Quách Bảo Yên nhân cơ hội hoà giải, áy náy nói với A Kết: "Tẩu tử đừng tức giận, biểu tỷ của ta nhanh mồm nhanh miệng, hơn nữa từ trước đến giờ quen bao che khuyết điểm, cho rằng người của mình bị khi dễ nên mới nói vài câu như vậy. Tẩu tử hẳn là không có việc gì chứ, vừa rồi có bị kinh hãi không?"

Số lần A Kết giao tiếp với Quách Bảo Yên cũng không nhiều, nhưng hôm nay gặp mặt, A Kết đã hiểu vì sao Quách Bảo Châu không thích nàng ta. Nếu thật lòng muốn khuyên can, Quách Bảo Yên nên mở miệng tuyên bố thân phận mọi người trước khi Hứa Lam mở miệng, ít nhiều cũng coi như là thân thích, Hứa Lam cho dù kiêu căng cũng sẽ không làm loạn trên yến hội vương phủ. Về phần Hứa Lam, nghĩ tới ánh mắt mẫu thân Tô thị của nàng đối với mình ân chứa địch ý, A Kết không khỏi đắn đo, cân nhắc thêm vài phần.

Mới vừa rồi nha hoàn của Hứa Lam đột nhiên chạy đến, rốt cuộc là vô tình hay cố ý? Nếu là cố ý, giữa bọn họ có thâm cừu đại hận gì mà Hứa Lam lại muốn hại đứa nhỏ trong bụng nàng?

A Kết không có chút manh mối nào đành tạm gác chuyện này lại, chờ đến buổi tối hỏi lại Triệu Trầm cho rõ ràng.

"Bảo Châu, chúng ta đi thôi." Không muốn ở lại cùng đôi biểu tỷ muội này, A Kết nhìn Quách Bảo Châu, nói.

Quách Bảo Châu dùng tư thế bảo vệ ôm lấy tay trái A Kết, cố ý lách qua hai người Hứa Lam, "Nhỏ giọng" dặn dò: "Tẩu tử cẩn thận một chút, quý nữ kinh thành tên tuổi dễ nghe, kỳ thật cũng là tốt xấu lẫn lộn, có vài tiểu thư khuê các quả thật khéo léo, dịu dàng, cũng có người lại rất thô bỉ, một chút quy củ cũng không hiểu, còn ý vào giọng mình lớn muốn đổi trắng thay đen."

A Kết nhếch môi cười, không quay đầu nhìn phản ứng của Hứa Lam, nhẹ nhàng néo tay Quách Bảo Châu: "Được rồi, đừng được lý còn không buông tha người ta, truyền đi lại làm chúng ta mang tiếng tính toán chi ly." Windchime1qd Bời một lần va chạm không biết do vô tình hay cố ý mà nảy sinh tranh cãi, đối với bọn họ đều không tốt lành gì, Hứa Lam bừa bãi vô lễ, nàng cũng không muốn dùng đẳng, đối co với nàng ta.

Quách Bảo Châu nhìn nàng một cái, thật tâm nói: "Tẩu tử tính tình thật dễ chịu, ở bên cạnh tẩu tử thật thoải mái, trách không được biểu huynh thích tẩu tử nhiều đến thế, cũng chỉ có cô nương ôn nhu như vậy mới có thể ở cùng chỗ với người lạnh như băng như hấn, đổi thành ta, chắc chắn mỗi ngày đều đánh nhau với biểu huynh!"

Triệu Trầm lạnh như băng?

Nghĩ tới trượng phu luôn lén lút dùng lời ngon tiếng ngọt chọc ghẹo mình, A Kết chỉ cảm thấy buồn cười, hỏi ngược lại: "Vậy Bảo Châu muốn gả cho người như thế nào?"

Gương mặt đang tươi cười của Quách Bảo Châu liền cứng đờ, đột nhiên chỉ vào một khóm hoa sen ở đằng xa: "Tẩu tử, hoa bên kia thật đẹp, chúng ta qua bên kia xem đi..."

Biết nàng ghét những chuyện như thế này nhất, A Kết chỉ cười mà không nói, chậm rãi cùng nàng đi qua.

~

Buổi trưa, yến hội chính thức bắt đầu, mọi người dời bước đến chính điện của Cảnh vương phi.

Tuy rằng mời nhiều người như vậy, nhưng chân chính có thể đi vào trong điện dùng cơm cùng Cảnh vương phi đều là nữ quyến hoàng tộc, những huân quý hoặc thái thái quan gia như Thái phu nhân đều ngồi ở trong tiểu hoa viên bên ngoài điện, thân phận mọi người cũng không cách biệt quá nhiều, coi như bớt chút quy củ, cũng thân nhiên tự đắc.

A Kết thuận theo mà ngồi xuống bên cạnh Thái phu nhân, trừ khi có ai đó hỏi tới thì nàng mới nhỏ nhẹ trả lời, còn lại, cơ bản là không nói gì cả, trên mặt thủy chung mang theo nụ cười dịu dàng, ánh mắt yên tĩnh nhu hòa, được không ít phu nhân âm thầm khen ngợi. Thái phu nhân đối với chuyện này rất là vừa lòng, bản lĩnh bên ngoài của cháu dâu trưởng cũng chỉ có thế, vừa rồi đối đáp cùng An vương phi như vậy, nhất định là Triệu Trầm đã sớm dặn dò qua, nàng có thể nhắc lại không thiếu chữ nào, cũng không đến mức là không có điểm tốt.

Phía trước nhẹ nhàng truyền đến tiếng cười vui vẻ của đám nam nhân, không bao lâu, một đám ma ma nha hoàn vây quanh nhũ mẫu bé Hoàng Trường Tôn trở về, trực tiếp đến trước chủ điện. Nữ quyến đang ngồi đều quay đầu nhìn theo Hoàng Trường Tôn, thẳng đến lúc nhìn không thấy nữa mới bắt đầu mở miệng tiếp tục nói chuyện.

Thái phu nhân nghiêng đầu nói nhỏ với A Kết: "Vương phi lần đầu hoài thai đã sinh được con trai, thật là có phúc khí, hôm nay nếu người đã tới, hi vọng có thể dính chút không khí vui mừng, sinh cho ta một tôn tử mập mạp."

A Kết cúi đầu vờ xấu hổ.

Yến hội rất nhanh đã kết thúc, các tân khách chuẩn bị cáo từ, Thái phu nhân cũng đứng lên, vừa muốn dẫn A Kết đi ra ngoài, trong chủ điện đột nhiên đi ra một ma ma áo lam khoảng chừng bốn mươi tuổi, lướt nhìn xung quanh một vòng rồi đi thẳng về phía Thái phu nhân.

Mọi người đều tạm thời dừng bước, tò mò nhìn ma ma kia.

Ma ma áo lam mang theo mặt mày tươi cười đi đến trước người A Kết, cúi người chào nói: "Ngài là người của Duyên Bình hầu phủ, phu nhân Triệu chi huy sử?"

A Kết như trở về lúc mới vừa đi vào vương phủ, không biết làm sao đối mặt với thiện ý chuẩn bị nhuyển kiệu của Cảnh vương phi, chỉ bối rối gật đầu theo bản năng.

"Vương phi mời phu nhân đến nội điện nói chuyện, kính xin phu nhân đi theo ta." Ma ma áo lam tươi cười xoay người, đưa tay ý bảo A Kết đi trước.

Các nữ quyến đồng loạt nhìn về phía A Kết, trong mắt nhất thời tràn đầy hâm mộ.

Thế lực Cảnh vương tuy không bằng Thụy vương, nhưng dù sao hân cũng do Hoàng Hậu sinh ra, là đích tử duy nhất của Hoàng Thượng, nay lại có thêm Hoàng Trưởng Tôn, nghe nói Hoàng Thượng cực kỳ vui mừng, một tháng này ban thưởng cho Cảnh vương phủ không ít thứ tốt, cũng khiến Cảnh vương phủ ngày càng náo nhiệt. Mà trong sân nhiều nữ quyến như vậy, Cảnh vương phi chỉ đối xử khác thường với A Kết, vinh hạnh đặc biệt này, làm sao không khiến cho người ta thêm vài phần kính trọng chứ?

A Kết lại không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy, trong ánh mắt phức tạp đầy soi mói của Thái phu nhân, trầm ngâm đi theo ma ma áo lam vào nội điện. Như ý quay đầu dò hỏi xem có nên đi theo không, Thúy Ngọc lặng lẽ lắc đầu với nàng.

Trong nội điện, Cảnh vương phi mặc trang phục long lẫy ngồi ở trên tháp, đang cúi đầu dịu dàng cười với Hoàng Trưởng Tôn. Thụy vương phi và An vương phi chia ra ngồi ở hai phía bên dưới nàng, khẽ giọng khen Hoàng Trưởng Tôn không ngớt. Ngoại trừ Cảnh vương và Thụy vương, Hoàng Thượng còn có hai hoàng tử, tứ hoàng tử là do cung nữ sinh ra, hiện nay mười lăm tuổi, phải đợi sang năm tuyển phi, sau đại hôn mới ra khỏi cung xây phủ, ngũ hoàng tử là huynh đệ ruột thịt của Thụy vương, năm nay mới tròn chín tuổi.

Lúc A Kết đi vào, ba vị vương phi đều ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

A Kết nhớ kỹ những gì Tương ma ma dạy, hạ mắt không dám đánh giá quý nhân, quỳ gối muốn hành đại lễ.

Cảnh vương phi đứng lúc ra lệnh ma ma bên cạnh đỡ nàng, "Triệu phu nhân đang có mang, những lễ nghi phiền phức liền miễn đi."

A Kết cảm kích tạ ơn.

Cảnh vương phi giới thiệu hai vị phu nhân với nàng, A Kết muốn hành lễ, nhưng trước đó có Cảnh vương phi miễn lễ, hai người tự nhiên cũng đều miễn lễ cho A Kết.

Sau khi ngồi xuống, A Kết lặng lẽ liếc mắt quan sát những người trước mặt. Cảnh vương phi thoát nhìn khoảng hai mươi tuổi, có lẽ vì vừa mới sinh xong nên dáng vẻ có phần nở nang, hai má trắng trẻo, hồng nhuận, khí sắc rất tốt, ôn nhu mà không mất vẻ đoan trang. Dieendaanleequydonn An vương phi thì A Kết không có nhìn lâu, về phần Thụy vương phi, so với Cảnh vương phi hẳn nhỏ hơn tầm hai tuổi, trầm cài đỉnh hồng ngọc trên đầu khiến ngũ quan của nàng càng minh diễm bức người, mặt cười nhẹ nhàng giống như thập phần vui sướng.

A Kết buông mi, nhớ lại lời nói Triệu Trầm, Thụy vương phi thành thân đã ba năm mà vẫn chưa sinh con.

A Kết đang không muốn phải suy nghĩ về chuyện bề ngoài vui vẻ của Thụy vương phi có mấy phần thật giả thì Thụy vương phi lại cười nói với nàng, "Nghe hoàng tâu nói, tết Nguyên Tiêu này, hoàng tâu và Triệu phu nhân có gặp mặt một lần phải không?"

A Kết hơi giật mình, nhắc mắt nhìn về phía Cảnh vương phi, thấy nàng cười gật đầu, lúc này mới đứng lên nói: "Thần phụ quả thật có vinh hạnh thấy qua vương phi một lần, chỉ tiếc lúc đó không thể chào hỏi đúng phép tắc, nếu có điểm thất lễ xin vương phi tha thứ."

Cảnh vương phi giờ tay ý bảo nàng tiếp tục ngồi, mỉm cười: "Lúc ấy chúng ta mặc thường phục, dĩ nhiên phu nhân không nhận ra. Lần này thỉnh phu nhân lại đây chẳng qua là muốn chính miệng nói lời cảm tạ. Đêm đó phu nhân cùng Triệu đại nhân tới xem đèn trước chúng ta, chờ đợi cũng một lúc lâu, vốn ta và vương gia không nên tranh giành với hai người, cuối cùng lại chỉ vì chút tư tâm nhất thời của ta, mới khiến phu nhân nhường lại món đồ yêu thích."

A Kết vội nói: "Vương phi đừng quá khách khí, kỳ thật đèn lồng vốn nên thuộc về ngài, lão sư phụ đã nói từ trước, đèn lồng chỉ đưa cho tiểu hài tử chơi đùa tìm niềm vui, vương phi đang mang thai thì không sao, thần phụ cùng phu quân lớn như vậy còn chen vào đoán đồ đèn, giờ ngẫm lại mới thấy ngượng ngùng vì da mặt lúc đó thật dày."

"Triệu phu nhân nói đúng, hoàng tâu không cần tiếp tục khách khí." Thụy vương phi tươi cười đánh gãy đoạn đối đáp khách sáo của hai người, cúi đầu nhìn Hoàng Trưởng Tôn, "Đó là đèn lồng của Phúc ca nhi chúng ta, Phúc ca nhi mau mau lớn lên, nhìn xem phụ vương con thắng được đèn lồng nào cho con nhé."

Hoàng Trưởng Tôn mở to đôi mắt đen lúng liếng nhìn nàng, khoe miệng phun phun bong bóng nước.

Trong lòng Thụy vương phi mềm nhũn đau xót, ngoài miệng lại tiếp tục khen.

Cảnh vương phi ôn nhu lau khô miệng nhi tử, nói với A Kết: "Ngon đèn kia ta vẫn treo ở trong phòng, tháng trước bình an sinh hạ nó, vương gia khen đèn kia có phúc vận, ta cũng cảm thấy như vậy. Nay tâm nguyện của ta đã xong, phu nhân vừa vận lại có thai, nếu phu nhân không chê, ta trả đèn lồng cho phu nhân thì thế nào?"

Sao A Kết có thể ghét bỏ đây? Đừng nói đó là đèn lồng có ý nghĩa đặc biệt, dù Cảnh vương phi chỉ tùy tiện thưởng một thứ gì đó, thì cũng đều là vinh hạnh đặc biệt của nàng.

Nàng vui vẻ tạ ơn.

Cảnh vương phi liền cho người đem đèn đến, lại đưa A Kết một ít thuốc bổ dưỡng thai, rồi mới để nàng đi, cũng không đặc biệt thân thiện, giống như vừa rồi gọi nàng vào chỉ là để trả đèn lồng.

A Kết lại rất cao hứng, ở trong xe ngựa nâng đèn lồng hồ ly vẫn còn mới tinh thường thức, yêu thích đến mức không nỡ buông tay, nhưng tới lúc xe ngựa về đến hầu phủ thì nàng chậm rãi thu lại ý vui mừng trên mặt. Từ lúc rời khỏi vương phủ, Thái phu nhân vẫn mím chặt môi, nét mặt tựa như không quá cao hứng, vui vẻ.

"Vương phi gọi người đi vào nói gì vậy?"

Thái phu nhân ngồi ngay ngắn trên tháp, vẻ mặt nghiêm túc hỏi. Theo người ngoài, Cảnh vương phi mời cháu dâu trưởng đi vào là vinh hạnh lớn lao của Duyên Bình hầu phủ, Thái phu nhân cũng cảm thấy đây là chuyện tốt, nhưng Cảnh vương phi chỉ gọi cháu dâu trưởng mà không gọi bà, có lẽ Cảnh vương phi không có thâm ý gì, Thái phu nhân lại cảm thấy trên mặt nóng hừng hực giống như bị người ta tát một cái. Bà là Thái phu nhân hầu phủ, hầu phủ có ân thưởng gì, đều nên do bà ra mặt nhận lấy chứ!

A Kết không hiểu con giận của Thái phu nhân từ đâu mà đến, nhưng nàng cũng không làm việc trái với lương tâm, thoải mái kể lại nguyên nhân một cách đơn giản.

Về mặt nàng bình tĩnh, Thái phu nhân càng nhìn càng tức giận, lớn tiếng trách mắng: "Chuyện lớn như vậy, vì sao trước đó người không nói với ta một tiếng? Cho rằng bà già này đã chết sao?" So sánh với An vương, Cảnh vương mới là long tử chân chính, khó có được cơ hội thiết lập quan hệ cùng Cảnh vương phủ, vì sao bà lại chẳng hay biết gì?

Khóe miệng A Kết khẽ co quắp, cúi đầu, ăn ngay nói thật: "Tổ mẫu đừng giận, thật ra, sau khi vương phủ đưa thiệp mời tới, ta mới nghe tướng công nhắc nhở, mới biết được người đem đó gặp phải chính là vương gia và vương phi, trước đó tướng công vẫn không nói cho ta, sau khi nhận được bài thiệp lại dặn dò ta không nên để lộ ra ngoài, tránh cho người bên ngoài cho rằng ta thấy người sang bắt quàng làm họ. dĩn.dan.l3.quy.d0n Vậy nên ta mới không dám nhiều lời."

Trương tôn lo lắng như vậy quả thật có đạo lý, Thái phu nhân lúc này mới nguôi giận phần nào, nhưng vẫn trầm mặt xuống nhắc nhở: "Đối với người ngoài thì đương nhiên không thể kể ra, nhưng ta là tổ mẫu của người, có chuyện gì mà người phải giấu? Nếu nói cho ta hay, ta còn có thể giúp người, không giống hôm nay, người không hề chuẩn bị gì đã được vương phi mời vào, ai biết người có bất cẩn lỡ lời đắc tội vương phi hay không? Thôi, lần này coi như xong, về sau lại có bất kỳ chuyện gì, người đều phải báo trước cho ta biết, nhớ chưa?"

"Nhớ." A Kết nhỏ giọng đáp.

Thấy nàng giống như bị kinh hãi, Thái phu nhân vì tính toán lâu dài, lại nhẹ giọng thở dài: "Đừng trách tổ mẫu nặng lời như vậy, tuổi người còn nhỏ, nhiều chuyện chưa hiểu được, có những chuyện vòng vo, quanh quẩn quần quẩn, chứ chẳng hề đơn giản như người thấy. Tổ mẫu chỉ muốn nhân lúc bản thân còn minh mẫn, cố gắng chỉ điểm cho người, đợi đến khi ta già cả, hồ đồ rồi, người cũng có thể một mình đảm đương sự việc, khi đó tổ mẫu đi cũng yên lòng, người nói phải hay không?"

Lời bà ta nói nghe thật chân tình và thân thiết lại chỉ khiến A Kết cảm thấy dối trá đến cực điểm, nhưng không thể không giả vờ trả lời bà ta: "Tổ mẫu đừng nói như vậy, ý tốt của người, ta đều hiểu, về sau ta và tướng công có việc gì nhất định sẽ thông báo trước với tổ mẫu một tiếng, để người quyết định."

Thái phu nhân hài lòng gật đầu, nhìn bụng nàng một cái rồi khoát tay nói: "Được rồi, người cũng mệt mỏi một ngày rồi, mau trở về nghỉ ngơi một chút đi."

A Kết hành lễ cáo từ.

Trở lại Vọng Trúc hiên, sau khi thu xếp qua loa, A Kết tựa vào đầu giường, nhắm mắt nghĩ lại chuyện của cả ngày hôm nay. Tưởng ma ma đã dạy nàng, khi giao tiếp với những người trong kinh thành phải cẩn thận suy nghĩ, trước đây nàng chỉ ở trong hầu phủ không đi đâu nên chưa cảm thấy gì, hôm nay mới ra ngoài một chuyến đã gặp nhiều chuyện như vậy, rõ ràng, không phải do nàng muốn tránh là được.

Sự thù hận của An vương phi, nàng đã sớm biết tới, nhưng nhiều chuyện, A Kết vẫn chưa hiểu rõ, tựa như dịch ý của mẫu tử Hứa Lam, tựa như thiện ý của Cảnh vương phi.

~

Thụy vương phi.

Phu thê Thụy vương cùng đi vào nội thất, Thụy vương phi để cho nha hoàn giúp nàng tháo những trang sức rườm rà xuống trước, sau đó mới tự mình bước tới hầu hạ vương gia nồng nặc mùi rượu khắp người.

Đường Thao uống say, hai mắt lơ lơ mờ mờ lung, nằm ở trên tháp, ánh mắt thỉnh thoảng chớp chớp, nhìn vương phi xinh đẹp của hắn đang ân cần hầu hạ trước người mình, chờ tất cả nha hoàn lui ra, hắn mới khàn giọng mở miệng: "Phía trước ồn ào nên ta không nhìn rõ ràng đứa nhỏ như thế nào, người chắc là thấy rồi chứ, nghe nói đứa nhỏ lớn lên giống phụ hoàng, thật sự giống sao?"

Thụy vương phi đỡ hần dậy, nhét gối thêu hoa cho hần dựa vào, sau đó đưa trà giải rượu cho hần, mọi thứ tạm thời ổn thỏa mới cười khẽ đáp lời: "Hài tử mới đầy tháng làm sao nhìn ra giống ai chứ?" Theo ý nàng, chẳng qua là Cảnh vương tự sơn son thiếp vàng lên mặt, vì khiến Hoàng Thượng vui, chiều trò gì cũng có thể sử dụng.

Không biết có phải do trà giải rượu hay không, trong mắt Thụy vương dần khôi phục sự tỉnh táo, hần nhìn vương phi nhưng không nói gì.

Hoàng Trưởng Tôn có giống hay không, không phải hoàng huynh định đoạt, phụ hoàng tận mắt thấy đứa nhỏ, nhất định cũng cảm thấy như vậy nên mới ban thưởng vô số thứ tốt. Việc đó cũng không sao, tâm tư của phụ hoàng mới là quan trọng, trừ thân phận ra, chỗ nào hần cũng mạnh hơn hoàng huynh ốm yếu kia, cố tình, lại thua kém ở vấn đề con nôi dỗi.

Hần thích vương phi này, bằng không cũng sẽ không để nhóm thị thiếp uống thuốc trong ba năm nay, chỉ là hiện giờ, hần không muốn tiếp tục chờ đợi.

Gia tộc bên ngoại của Hoàng Tôn có thân phận quá thấp cũng không ổn, đã đến lúc hần cần chọn lựa trắc phi.

"Đúng rồi, nghe nói hoàng tẩu có gặp một vị phu nhân sao?" Chủ ý đã định, Thụy vương lại nhớ đến lời đồn đãi nghe được trong bữa tiệc.

Trượng phu đã hỏi, đương nhiên Thụy vương phi cũng kể rõ câu chuyện trong nội viện, nàng cũng có chút suy đoán: "Triệu gia đang thịnh, hoàng tẩu có phải có ý định mượn sức Triệu gia hay không?" Bằng không cần gì chỉ vì cái đèn lồng rách mà dong dài nửa ngày.

Thụy vương xoa trán.

Cho dù mượn sức thì sao chứ, người ta có thể từ, lại cũng không qua lại quá gần gũi, truyền đến tai phụ hoàng thì cũng chỉ là một tin đồn thú vị mà thôi.

Nhưng còn Triệu gia, Triệu Duẫn Đình đang là một trong sáu Bộ Thượng Thư, Triệu Trầm lại giữ chức Kim Ngô vệ thủ vệ hoàng thành, quả thật đáng để mượn sức.

Hình như Triệu gia không có cô nương đến tuổi cập kê nhỉ? Còn trong quan hệ thông gia với Triệu gia...

Thụy vương lại liếc mắt nhìn thê tử, quyết định phái người đi hỏi thăm một chút.

Thoáng chốc đã đến hoàng hôn, ngay lúc người của Thụy vương đang thấp giọng hỏi thăm lại cho chủ tử tin tức mới hỏi thăm được thì Triệu Trầm vội vã rời khỏi hoàng cung, ra roi thúc ngựa trở về hậu phủ. Website đăng truyện chính thức: diendanlequydon.com Hôm nay là lần đầu tiên thê tử của hần ra cửa làm khách một mình, trong lòng Triệu Trầm không khỏi có chút bất an, phải nhanh chóng tận mắt nhìn thấy nàng bình yên vô sự, hần mới có thể yên tâm.

"A Kết, nàng không sao chứ?" Chưa kịp thay thường phục, Triệu Trầm đã vội vàng tiến vào nội thất.

Buổi chiều A Kết đã ngủ một giấc, tinh thần rất thoải mái, đang tựa vào đầu giường đọc sách, nghe được tiếng động ở bên ngoài, vốn đang định ra đón đã thấy trượng phu đi vào. Thấy đầu hần đầy mồ hôi, A Kết cười nói: "Không có việc gì..."

"Tay nàng làm sao vậy?" Ánh mắt Triệu Trầm ngưng lại, roi vào tay phải của thê tử đang đang chống trên giường, chỗ đó có một dấu móng tay cong cong, cho dù chỉ có một đường tơ máu cũng khiến ngực hần bốc hỏa.

Tác giả có lời muốn nói: ha ha, mọi người đoán Triệu Hồi Hồi sẽ báo thù thay tức phụ như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Chương 78

Đã rất lâu A Kết không thấy Triệu Trầm tức giận. Hần không nhú mảy, cũng không đỏ mặt, thoát nhìn không có gì khác so với thường ngày, chỉ có hàn ý thâm trầm không ngừng chuyển động nơi đáy mắt đen như mực nói rõ tâm trạng hần hiện giờ. Tựa như năm trước, khi Triệu Trầm khinh bạc A Kết, lại bị nàng cản trở khiến môi hần bị thương.

A Kết cúi đầu nhìn, bởi vì tay nàng trắng nõn, cái dấu móng tay kia quả thật có chút rõ ràng, đáng sợ, nhưng đây chỉ là vết thương nhỏ, nếu để cho Triệu Trầm biết nha hoàn bên người Hứa Lam suýt nữa thì đụng vào nàng, liệu hần còn tức giận đến mức nào nữa đây?

A Kết vốn không định giấu diếm Triệu Trầm, nàng không hiểu biết nhiều về các gia đình trong kinh thành, tất nhiên phải hỏi Triệu Trầm để biết rõ những ân oán mà mình chưa nắm được, sau này nếu có ra ngoài làm khách, nàng mới biết được mình nên đề phòng ai.

Nhưng mà thời tiết rất nóng, cả người Triệu Trầm toàn mồ hôi, A Kết nhìn cũng khó chịu thay cho hần, biết Triệu Trầm hần là vội vã chạy về, nàng ôn nhu nói: "An vương phi muốn thiếp ngồi bên cạnh nàng ta, trước mặt nhiều người như vậy thiếp không tiện từ chối, đành phải an phận ngồi xuống, sau đó

lại nói vài câu chọc nằng ta không vui mới khiến nằng ta tức giận cầu thiếp một chút. Chàng cũng dừng nóng vội, vết thương cũng đã hết đau, qua vài ngày thì sẹo cũng sẽ biến mất. Bây giờ, chàng nên tắm rửa, thay quần áo trước đã." Nói xong, A Kết vươn tay định giúp hân cởi áo.

Triệu Trầm không cho nằng xuống giường, cúi đầu, nâng tay nằng lên sờ nhẹ: "Đã mời lang trung nhìn qua chưa?"

Bộ dáng trinh trọng, nằng niu, giống như nằng không phải bị người ta cầu một cái mà bị đánh gãy một tay.

Được trọng phu coi trọng như thế, trong lòng A Kết ngọt như được rưới mật, mỉm cười với hân: "Chút vết thương như thế này mà mời lang trung, chàng cũng không sợ bị lang trung chê cười sao? Tốt lắm, chàng nhanh đi tắm rửa đi, khắp người toàn mùi mồ hôi, thiếp ngồi đến chóng mặt rồi này." Nói rồi đưa tay bịt mũi lại, giả vờ ghét bỏ.

Nhìn nằng xinh đẹp khá ái, Triệu Trầm cố gắng áp chế tức giận trong lòng, cúi người hôn lên trán A Kết, đưa tay xoa nắn gương mặt mồm mím của thê tử rồi mới xoay người đến phòng bên tắm rửa thay đồ. Website đăng truyện chính thức: diendanlequydon.com Chỉ là, khi hân vừa ra khỏi cửa phòng thì nụ cười trên mặt đã biến mất không còn chút dấu vết. Trước giờ, hân cũng không ngại giọng điệu lạnh nhạt của An vương phi, nhưng lần này, vậy mà bà ta lại khiến thê tử của hân bị thương, cũng đừng nghĩ chuyện cứ như vậy liên thôi, vốn chuyện Đường Cừ lần trước, hân còn chưa tính sổ đấy.

Có một số việc muốn làm được cũng phải đợi chờ cơ hội, sau khi Triệu Trầm tắm rửa xong cũng đã bình tĩnh trở lại, cùng thê tử đến chỗ mẫu thân dùng cơm chiều, sau khi trở về, hai người ngồi nói chuyện ở trước cửa sổ. Mặt trời đỏ thắm dần khuất núi, bên ngoài trời tối dần, tiếng ếch xa xa liên tiếp vọng lại, tịch mịch, yên tĩnh của buổi hoàng hôn càng lúc càng lộ rõ.

Triệu Trầm ngồi xếp bằng, A Kết chỉ mới ngồi một lát đã đau thắt lưng nên dứt khoát dựa vào đầu giường, sau lưng được đỡ bằng một chiếc gối dày. Nằng dựa xuống, Triệu Trầm cũng thuận thế đổi thành nằm nghiêng, một tay chống đầu, một tay còn lại nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng của A Kết, đôi lúc ngẫu nhiên lại cúi đầu hôn một cái.

Hân hôn bụng nằng, A Kết liền kéo một ít tóc hân quấn quanh ngón tay đùa nghịch, chất tóc Triệu Trầm vốn rất tốt, lại vừa mới tắm xong không lâu, sợi tóc càng trơn nhẵn, hơi lạnh. Cứ như vậy, hai vợ chồng vừa gần gũi thân mật, A Kết vừa kể lại chuyện hôm nay Cảnh vương phi sắp xếp nhuyển kiện, sau đó lại đưa đèn cho mình.

Tiếng nằng nhẹ nhàng, Triệu Trầm nghe xong rất là thoải mái, nằm thẳng xuống, nhìn khuôn mặt hoang mang của thê tử, nói: "Vương phi và nằng cũng coi như là có duyên, hân là muốn giao hảo với nằng, nằng không cần suy nghĩ nhiều, có thể thoải mái ở chung, có chuyện gì không hiểu có thể trở về nói với ta."

Thân thê Cảnh vương không tốt, rất ít khi tham dự chính sự, Cảnh vương phi thì dịu dàng quản gia, hiền danh (đức hạnh, tài năng) lan truyền khắp kinh thành. Nếu như Cảnh vương thật sự mơ tưởng về vị trí kia, có ý nghĩ muốn mượn sức Triệu gia, thì lúc này, Hoàng Thượng vốn vẫn đang trẻ trung khỏe mạnh, bọn họ không cần vội vàng liên kết, cũng không cần phải lo lắng đấu tranh, dù là Cảnh vương hay là Thụy vương, chỉ cần bọn họ cẩn thận cân nhắc đúng mực là ổn, Triệu gia cũng không cần tránh những người kia như rắn rết. Thê tử vốn là người cẩn thận hiểu lẽ, hân cũng không sợ nằng vô tình làm ra chuyện gì hồ đồ.

A Kết cũng cảm thấy Cảnh vương phi không có ác ý, liền chuyển sang nói về mẫu tử Tô thị.

"Nha hoàn Hứa gia thiếu chút nữa đụng vào nằng sao?" Triệu Trầm bất ngờ bật dậy, cẩn thận đánh giá thê tử, thần sắc khắt trương: "Nằng không hoảng sợ chứ?"

A Kết bị dáng vẻ khắt trương quá mức của hân chọc cười, kéo tay trọng phu đặt lên trên bụng mình: "Chàng nhìn thiếp có giống bị dọa cho sợ hãi không? Lúc nằng ta lao tới thiếp cũng rất sợ, may mắn Như Ý kịp thời đẩy nằng ta ra, thật sự không có việc gì, chàng đừng có gấp."

Trán Triệu Trầm rịn mồ hôi, thật sự là tin tức này quá đột ngột, chỉ trách hân bị chuyện của An vương phi làm cho tức giận mà quên hỏi thăm những chuyện khác. Nha hoàn Hứa gia, Hứa gia, Huệ An hầu phu...

Sắc mặt hân trở nên khó coi, A Kết cẩn thận dò hỏi: "Nhà chúng ta từng đắc tội với Hứa gia sao? Thiếp luôn cảm thấy Hứa Lam hình như có chút đối địch với thiếp."

Triệu Trầm im lặng nhếch môi, trong mắt lóe qua một tia do dự, không biết có nên nói ra hay không.

A Kết nóng nảy: "Thật sự từng đắc tội với bọn họ sao? Chàng nói cho thiếp biết đi, để thiếp biết mà còn tính toán." Cái gì cũng không biết, lại bị người ta tìm tới gây phiền toái, cảm giác này thật không tốt chút nào.

Triệu Trầm nhìn nằng một cái, ngẫm lại cũng không có gì không thể mở miệng được, liền ôm nằng, trả lời: "Không tính là đắc tội, chẳng qua vào tháng năm năm trước, phụ thân có gửi thư cho ta, nói là đã chọn ra cô nương của hai gia đình để ta cân nhắc rồi thành thân, một người trong đó chính là Hứa Lam. Ta không đọc lá thư này, là mẫu thân nói cho ta biết, A Kết, ta đã nói với nằng rồi, ta đã hạ quyết tâm cưới một cô nương mình thích từ lâu, dĩ nhiên sẽ không đồng ý đề nghị của phụ thân, lúc đó lập tức để mẫu thân trả lời là không đồng ý, phụ thân không lay chuyển được ta, đối với mối hôn sự này đành phải tùy ta định đoạt."

Tháng năm năm trước...

Nghe tới Hứa Lam trưng ra khuôn mặt mỹ lệ kiều ngạo, đối phương lại có thân phận là thiên kim hầu phu, trong lòng A Kết có chút không thoải mái, nói tiếp nguyên nhân: "Chàng không thích người ta, nhưng Hứa Lam lại thích chàng, cho nên thấy thiếp đoạt chàng đi, nằng ta liền nhìn thiếp không vừa mắt, muốn dạy dỗ giáo huấn thiếp, phải không?" Một cho nằng suy nghĩ nhiều khả năng duyên cớ như vậy, kết quả vẫn để lại từ trên người Triệu Trầm!

Ngoại trừ lý do này, còn có thể có cái gì nữa đây? Triệu gia và Huệ An hầu phủ cũng không có ân oán gì.

Từ nhỏ, bởi vì phụ thân bị người bên ngoài nhớ thương nên hắn mới sớm phải chịu thật nhiều đau khổ, Triệu Trầm cũng có hiểu biết một chút về tâm tư nữ nhân, cười lạnh, nói: "A Kết, nàng đừng nóng giận, Hứa Lam âm độc như vậy, ta sẽ để cho nàng ta ném chút khổ sở." Vừa ra tay liền muốn mạng thê tử và con của hắn, loại nữ nhân như vậy, đời này cũng đừng nghĩ tới chuyện sống tốt.

A Kết buông mi, không nói gì, sau một lát lại rầu rĩ chất vấn: "Còn một người nữa thì sao? Người kia là cô nương nhà ai? Có thể cũng hận thiếp đoạt chàng đi, muốn đổi phò thiếp phải không?" Triệu Trầm có bề ngoài tốt, lại tuổi trẻ tài cao, trách không được khiến cho Hứa Lam thích đến như vậy.

Triệu Trầm đột nhiên có chút nhức đầu.

Hắn biết mình dễ dàng được nữ tử ưu ái, nhưng cũng không tự đại đến mức cảm thấy là cô nương kia cũng thích hắn, sở dĩ đoán được tâm tư của Hứa Lam, hoàn toàn là bởi vì thái độ của nàng ta và Tô thị. Windchime1qd Về phần nữ nhi của Lý Hàn Lâm, hắn cũng chưa từng nghe nói qua, sao có thể bình luận được chứ?

A Kết cắn môi theo dõi hắn: "Tại sao chàng không nói?"

Nhìn dáng vẻ như thâm vấn phạm nhân của nàng, Triệu Trầm đành phải nhắm mắt trả lời: "Người còn lại là nữ nhi của Lý Hàn Lâm, tình huống của Lý gia như thế nào ta cũng không rõ ràng lắm, ngày mai ta phái người đi dò hỏi, nếu như vị Lý cô nương kia có phẩm hạnh không tốt, về sau nếu có gặp mặt thì nàng hãy đề phòng một chút."

A Kết quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, yên lặng suy nghĩ xem mình đã từng gặp vị Lý cô nương nào chưa.

Thấy nàng mất hứng rõ ràng như vậy, Triệu Trầm cảm thấy rất oan ức, nâng mặt thê tử khiến nàng quay lại, trán cụng trán, ai oán biện bạch: "A Kết, đây vốn là do phụ thân an bài cho ta, khi đó ta ở tại Đãng Châu, phụ thân ở tại kinh thành làm gì ta cũng không thể nào biết được, nàng có thể tức giận phụ thân xen vào việc của người khác nhưng đừng tức giận ta được không?"

Đạo lý đúng là như thế, A Kết nhìn hắn một cái, buông mi, nói: "Nếu không phải sau khi hồi kinh chàng biểu hiện xuất sắc như vậy, sao Hứa Lam có thể ghen tị với ta? Hôm nay là nàng ấy, ngày mai lại là Lý cô nương, sau này không chừng còn có cô nương nhà ai đó..."

"Cô nương nhà ai cũng vô dụng, ta đã cưới cô nương Lâm gia rồi." Triệu Trầm nhanh chóng hôn nhẹ lên môi nàng, ngăn chặn phần sau câu nói toàn mùi chua của thê tử, ôn nhu dỗ dành: "A Kết, nàng đừng không nói đạo lý, ta trời sinh đã như vậy, sau này cố gắng luyện võ mới được một thân bản lĩnh như bây giờ, chẳng lẽ đây cũng là lỗi của ta? Ta không cố gắng làm cho các nàng thích ta, ta cũng không cần các nàng thích, nỗ lực phấn đấu của ta vốn chỉ để chăm sóc thê tử của mình, nàng nói có đúng không?"

Làm sao A Kết không hiểu lời của hắn chứ? Nhưng phiền muộn vẫn không ngừng lấp đầy lòng nàng, Triệu Trầm không thích Hứa Lam, nhưng Hứa Lam thích hắn, sau đó lại tìm đến gây sự với nàng, hôm nay nàng tránh thoát Hứa Lam, sau này thì sao, ai biết có thể lại có cô nương nào thích Triệu Trầm đột nhiên nháy ra hay không? Nếu Triệu Trầm không xuất chúng như vậy...

Vấn đề lại bị đưa trở về, Triệu Trầm cũng không phải cố ý khoe khoang bản thân, hắn có bản lĩnh, vì sao không biểu hiện ra ngoài chứ?

Nàng chỉ có thể trách những nữ nhân kia có lòng gây rối, tự trách mình gả trúng một nam nhân trên hoa gheo nguyệt như vậy!

Triệu Trầm vẫn đang ngó chừng thê tử, thấy nàng u oán lại không thể làm gì trừng mắt nhìn chính mình, vội bảo đảm, nói: "A Kết, nàng yên tâm, về sau ta nhất định tìm cách né nhóm những thiên kim tiểu thư bên ngoài kia xa một chút, tránh việc các nàng đối với ta... Nhất kiến chung tình." Nói đến cuối cùng trong mắt phượng chứa đầy ý cười.

Da mặt thật đủ dày!

A Kết không thể nhịn được, cúi đầu bật cười, ngay sau đó đưa tay捏 một cái bên hông hắn: "Đây là chàng nói đấy nhé, về sau không được tiếp tục gây phiền toái cho ta." Kỳ thật Triệu Trầm đã làm rất tốt, hắn rất ít khi gần gũi với Quách Bảo Châu, cạnh cô nương khác lại càng không nhìn quá vài lần.

Cuối cùng nàng đã hết giận, Triệu Trầm được đăng chân lên đăng đầu, ôm lấy nàng, chôn vào cổ thê tử, cắn, "Ai dám tìm nàng làm phiền, ta liền đi tìm các nàng phá rối, A Kết, nàng chờ đi, không lâu sau nàng có thể xem náo nhiệt..."

Những lời cuối hắn nói không rõ, A Kết lại bị hắn găm cắn đến mức mơ màng, căn bản không nghe rõ hắn nói gì.

Nhưng mà rất nhanh nàng cũng sẽ biết.

Đến tháng bảy, kinh thành xuất hiện hai việc không lớn không nhỏ trở thành đề tài sau mỗi bữa cơm, một là đầu tháng này An vương thứ tử Đường Cử cùng người ta đi ra ngoài chơi nháo, không cẩn thận gặp hạn từ trên ngựa rơi xuống, ngã gãy chân trái, nghe nói phải nằm trên giường ba tháng mới có thể lành lại. Chuyện thứ hai thì tương đối hương diễm, thiên kim Huệ An hầu phủ đến Tả phủ Đại Lý Tự Khanh làm khách ngắm hoa, không biết vì sao lại dọ tam lão gia phong lưu, bị tam phu nhân bắt gian tại giường.

Gièm pha vừa xuất hiện, trong lúc Hứa Lam tìm chết bất thành, Tả tam gia vốn đã chiếm hết tiện nghi lại đi Huệ An hầu phủ một chuyến, không mấy ngày sau liền nhắc kiệu nhỏ nâng Hứa Lam đến Tả phủ, một người từng được sủng ái như hòn ngọc quý trên tay, vậy mà từ đó chỉ có thể trở thành một người tiểu thiếp trong viện Tả tam gia, cuối cùng không thể ra cửa làm khách.

A Kết nghe Thúy Ngọc nói xong, lập tức liền đoán được là do Triệu Trầm làm ra.

Triệu Trầm cũng không phủ nhận, ôm thê tử trấn an, nói: "Không phải nàng ta thích hãm hại đứa nhỏ của người khác sao? Dieendaanleequydonn Tả tam gia rất biết thương hương tiếc ngọc, di nương trong viện cũng có mười mấy người, nàng ta đến nơi đó, có một đám người đầu cùng nàng ta, mới không lãng phí một thân bản lĩnh của nàng ấy."

A Kết có chút bất an, một cô nương trong sạch lại bị hãm dùng phương thức kia biến thành tiểu thiếp, có phải hay không...

Biết nàng mềm lòng, Triệu Trầm hôn nàng, nhìn mắt nàng, hỏi: "Cảm thấy ta quá ác sao? A Kết, nàng có nghĩ tới, ngày đó, nếu không phải là Như Ý ra tay đúng lúc, nàng..."

Trong lòng A Kết căng thẳng, kim lòng không đậu đỡ lấy cái bụng đã lớn.

Triệu Trầm cầm tay nàng, lại dạy nàng một lần nữa: "A Kết, nàng nên nhớ, người bên ngoài ác độc với chúng ta, chúng ta càng phải đáp trả ác độc hơn. Hứa Lam rơi vào kết cục hôm nay, là nàng ta tự làm tự chịu, nếu ta không ác độc với nàng ta, ai biết lần sau nàng ta sẽ nghĩ tới biện pháp gì đối với nàng chứ?"

A Kết hiểu rõ ý của hắn, chỉ là, lần đầu tiên gián tiếp hại một người, ngoại trừ áy náy bất an, nàng cũng không tránh khỏi có chút sợ hãi, "Chàng, chàng ra tay hãm hại nàng ta, lỡ như bị Huệ An hầu biết được, liệu ông ta có trả thù chàng hay không?"

Triệu Trầm bật cười, nắm chặt tay nàng, nói: "Thật ra cũng không tính là do ta hãm hại, Tả tam gia vốn đã có tâm tư với nàng ta từ lâu, chẳng qua hắn e ngại đám nha hoàn suốt ngày vây quanh bên người Hứa Lam nên chưa có cơ hội xuống tay mà thôi, lần này ta nhúng tay vào, cũng chỉ là gây chút rắc rối nho nhỏ, dẫn dắt đám nha hoàn rời đi, còn tất cả sau đó đều do Tả tam gia tự mình nắm lấy cơ hội diễn trò, Huệ An hầu có hoài nghi cũng không dính đến trên người chúng ta, cái này không sợ."

A Kết nhìn hắn, không nói lời nào.

Triệu Trầm cũng nhìn nàng một lát, có chút không hiểu, "Nàng đang nghĩ gì vậy?"

A Kết cũng không thực sự rõ ràng mình đang suy nghĩ cái gì, nàng chỉ cảm thấy Triệu Trầm thật sự rất hư.

Nhưng mà hắn hư, không phải nàng đã biết từ sớm sao? Nếu hắn không xấu, nàng cũng sẽ không gả cho hắn.

A Kết chỉ hi vọng về sau không xảy những chuyện tương tự như vậy nữa, nàng không muốn bị người khác hãm hại, cũng không nghĩ tới việc trả thù người ta, trong suy nghĩ của nàng, cuộc đời cứ bình bình đạm đạm mà trôi qua là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Chương 79

Chuyện Đường Cử ngã ngựa đối với nhóm những hoàn khổ đệ tử mà nói thì chỉ như cơm bữa, vậy nên, chuyện đó cũng không khiến quá nhiều người chú ý, chỉ có chuyện Hứa Lam mới khiến các nữ nhân hậu trạch âm thầm bàn luận say sưa. Nhưng Huệ An Hầu phu nhân đóng cửa không ra ngoài cùng với kỳ thi hương tháng tám đang tới gần khiến chuyện này cũng dần bị người ta quên lãng.

Đại đa số quan viên, thiếu gia, công tử đều phải trải qua con đường khoa cử, vì vậy, kỳ thi hương ba năm một lần vẫn rất quan trọng.

Triệu Thanh cũng muốn tham gia kỳ thi hương lần này, bây giờ ngoại trừ thỉnh thoảng thấy hắn đi qua đi lại chốc lát trong sân, phần lớn thời gian còn lại thì đều nhốt mình trong thư phòng không ra cửa.

Triệu Trầm và Triệu Thanh có quan hệ không tệ, A Kết thân là trưởng tử, thỉnh thoảng cũng phân phó phòng bếp nấu chút canh bổ đưa qua, tỏ vẻ quan tâm, nhưng thật ra trong lòng nàng đang nhớ thương phụ thân ở Đãng Châu. Triệu Trầm đã mời danh sư cho phụ thân, nhưng chung quy phụ thân cũng đã hơn ba mươi, những kiến thức hắn từng dạy tại học đường chủ yếu là nội dung thi viện, đối với người thi hương cũng không giúp được gì, hơn nữa thời gian ôn luyện cũng chưa đầy một năm, nàng lo lắng phụ thân sẽ thi rớt.

A Kết hiểu rất rõ, phụ thân thi lại là vì muốn làm chỗ dựa cho nàng, khi hắn thành cử nhân thì có thể lấy lý do đến kinh thành chuẩn bị, một khi thi rớt, với tính tình của phụ thân, hắn tuyệt sẽ không đến kinh thành, không cho người khác nói Lâm gia mượn thể của Triệu gia.

Thời gian này, A Kết thấy mình giống như là một thí sinh, trước khi thi thì lo lắng trường thi có chuyện gì, thi xong lại thấp thỏm không biết có đậu không.

Từ lúc đầu tháng chuẩn bị thi đến cuối tháng yết bảng, gò má mồm mồm A Kết mới dường lên được đã gầy đi rõ rệt. Nàng biết mình nên bình tĩnh, bớt lo nghĩ, biết như vậy đối với thân thể không tốt, nhưng nàng không thể khiến mình ngừng lo lắng, vào ban ngày không dám biểu lộ gì, Ninh thị khuyên giải

nàng, nàng vâng dạ đáp ứng, nhưng đêm về là lại lăn qua lộn lại ngủ không yên.

Triệu Thanh trúng cử nhưng thứ hạng lại chỉ nằm trong nhóm cuối bảng, Triệu Duẩn Đình cho phép hấn sang năm không cần tham gia thi hội, ba năm sau thi lại. Sau khi A Kết biết được lại càng bất an, Triệu Thanh chăm chỉ như vậy, đọc sách cũng đã nhiều năm mà còn suýt thi rớt, vậy phụ thân nàng thi sao đây?

"A Kết, đừng suy nghĩ, bên chỗ nhạc phụ, sau khi yết bảng lập tức sẽ gửi tin cho chúng ta, chậm nhất là nửa tháng là biết kết quả, nàng đừng lo lắng quá?" Trong đêm tối, Triệu Trầm ôm lấy thê tử từ phía sau, đau lòng không chịu nổi. A Kết gầy đi, hấn còn gầy hơn, dù là người lớn hay đứa nhỏ gặp chuyện không may thì hấn cũng đều gánh không nổi. Lúc nàng mới bắt đầu mất ngủ cũng làm hấn không yên giấc, A Kết thấy vậy thì muốn hấn dọn ra ngoài ngủ, nếu để một mình nàng trằn trọc trằn trờ, đó không phải là muốn mạng của hấn sao?

Hấn dịu dàng hôn nàng, hôn đến khi thân thể nàng trầm tĩnh lại, tiếp tục khẽ giọng khuyên nhủ, vừa nói vừa nhẹ nhàng vỗ về thê tử, từ đầu chậm chậm hướng xuống. Website đăng truyện chính thức: diendanlequydon.com Thành thân lâu như vậy, hấn biết rõ rất nhiều thói quen của nàng, biết vùng gần xương sống của nàng là nơi mẫn cảm, cũng biết vuốt tóc A Kết như vậy, nàng sẽ đặc biệt thoải mái, thoải mái đến mức dần ngủ thiếp đi mà không hay.

Nàng ngủ rồi, Triệu Trầm cũng không ngừng lại, tiếp tục vuốt rất lâu, xác định nàng sẽ không tỉnh giấc, lúc này Triệu Trầm mới dám chặn giúp A Kết rồi an tâm ngủ tiếp.

May mắn là thư từ Lâm gia đến rất nhanh.

Lâm Hiền trúng cử, sau khi tạm biệt bà con láng giềng, họ hàng thân thích sẽ lập tức khởi hành đến kinh thành, đại khái khoảng đầu tháng mười sẽ đến nơi, lúc A Kết nhận được thư thì bốn người nhà Lâm gia đã đang trên đường rồi đi.

Đọc thư, A Kết vui vẻ ra mặt.

Thấy thê tử lại lộ ra nụ cười vui vẻ thật tâm, với Triệu Trầm mà nói, tất cả những lo lắng đè nặng lên tim hấn thời gian qua bỗng chốc đều biến mất. Đêm đó hấn ôm A Kết oán trách ước chừng nửa canh giờ, oán nàng chỉ nhớ cha mẹ mà bỏ rơi hấn cùng đứa nhỏ, oán nàng làm hấn tan nát cõi lòng. A Kết tự biết mình có lỗi, chẳng những chủ động hôn trượng phu đang lâm bầm oán giận, còn ám chỉ có thể cùng hấn làm chuyện phu thê một lần, chuyện mà vốn đã lâu hai người chưa làm.

Triệu Trầm rất muốn, nhưng hấn không dám hành động, chẳng còn bao lâu nữa A Kết sẽ sinh, thà hấn chịu đựng cũng không muốn gặp chuyện không may ngay phút mấu chốt. Việc cấp bách bây giờ vẫn là bồi dưỡng cho thê tử trở lại như trước.

Tâm rộng thể béo (không lo lắng thì người sẽ dễ mập), vào tháng mười, khuôn mặt A Kết rốt cuộc cũng đầy đặn trở lại.

Hoàng hôn một ngày nọ, hai phu thê vừa ở trong sân chậm rãi vừa đi bộ vừa nói chuyện.

Triệu Trầm đã mua cho nhạc phụ một toà nhà từ lâu, lúc mua, Triệu Trầm muốn chọn một chỗ tốt nhưng A Kết lại không đồng ý. Điều kiện trong nhà thế nào A Kết hiểu rõ, tài sản nhà nàng căn bản không mua nổi một toà nhà tại kinh thành, thay vì để dưỡng hổ trợ, không bằng để nữ nhi như nàng bỏ tiền. Nhưng điều kiện tiên quyết là không thể mua trạch viện quá lớn, nếu như vậy chắc chắn phụ thân sẽ không muốn. Vậy nên A Kết tự mình chọn một viện nhỏ hai gian, nhà nàng vốn ít người, ở vậy đã rất rộng rãi, hơn nữa toà nhà có vị trí ở nơi yên tĩnh và thanh nhã, thích hợp cho phụ thân đọc sách chuẩn bị thi cử, tin tưởng phụ thân cũng sẽ vừa lòng. Chọn xong, A Kết lập tức gửi thư về nhà, tránh việc di dưỡng lại hổ trợ thêm bạc cho nhà nàng.

Hạ nhân cũng cần chuẩn bị trước. Những người ở tiền viện mà phụ thân và đệ đệ cần thì do Triệu Trầm phụ trách chọn lựa, A Kết cùng Ninh thị thì chọn các nha hoàn, bà tử, đầu bếp nữ ở hậu viện, dạy dỗ quy củ xong lập tức đưa vào toà nhà trước, chỉ chờ người nhà vào kinh.

"Hồi tết đoàn ngộ gặp Tiểu Cửu thấy hấn đã cao lên nhiều, không biết A Trúc có lớn lên không, cũng sắp hết năm rồi, sang năm mười ấy đã mười bốn tuổi, nương thiếp chắc đang lo lắng cho hôn sự của nàng." A Kết nhìn bầu trời xa xăm, nói.

"Nhạc mẫu còn chưa phát srau, nàng lại rầu rĩ trước." Triệu Trầm vừa cười vừa đỡ nàng trở về, nhìn bụng nàng, nói: "Đợi chúng ta sinh đứa nhỏ này ra, ta cũng muốn xem xem nàng quản thế nào, Tiểu Cửu toàn chê nàng hay dài dòng, xem ra nàng sẽ không được con chúng ta thích đâu."

A Kết trừng trượng phu một cái, giơ tay lên sờ bụng, hài tử của nàng, sao có thể không thích nàng chứ?

~

Người Lâm gia chọn ngày thật khéo, ngày cả nhà đến kinh là vào tháng mười, đúng hôm Triệu Trầm được nghỉ.

Triệu Trầm để A Kết an tâm chờ ở nhà, hấn tự mình đi đón người.

Vì thế khi thuyền khách tới gần bến tàu, lúc một nhà bốn người Lâm Hiền từ trong khoang đi ra mui thuyền đợi lên bờ thì Lâm Trọng Cửu tình mắt đã nhìn thấy nam tử nọ đứng trên bến tàu, cao hừng hờ: "Nương người mau nhìn xem, tỷ phu ở nơi đó, tỷ phu!"

Triệu Trầm nghe được giọng nói quen thuộc, theo phương hướng vừa nghe tiếng gọi mà nhìn qua, vẫy vẫy tay.

Lâm Hiền khẽ vuốt cằm, Liễu thị nhìn thấy con rể đã một năm không gặp thì giống như thấy được trường nữ, khỏe mắt hơi ướt. Đầu Lâm Trúc đội mũ che bằng lụa trắng, ánh mắt nhìn lướt qua anh rể, không ngừng tò mò đánh giá xung quanh bến tàu nhưng đôi bàn tay trắng nõn lại nắm chặt bà vai Lâm Trọng Cửu, sợ đệ đệ kích động nhảy nhót lại rơi xuống nước.

"Nhạc phụ nhạc mẫu, cuối cùng thì mọi người cũng đã đến. A Kết vẫn luôn nhớ mọi người, nếu mà mọi người không đến thì ta sợ lúc sinh con nàng ấy sẽ bất an." Hành lễ xong thì Triệu Trầm cười nói.

Liễu thị lập tức hỏi lại: "A Kết sinh rồi sao?" Tuy rằng lang trung đã nói là trường nữ sẽ sinh vào khoảng cuối tháng nhưng mà chuyện sinh con này thì sao có thể xác định chính xác được chứ? Nàng sinh ba đứa con, hai đứa đầu đều là sinh trước thời gian dự sinh cả.

Biết nhạc mẫu hiểu lầm, Triệu Trầm vội vàng giải thích: "Còn chưa sinh nhưng mà bà mẹ đã được chuẩn bị tốt rồi, có lẽ là trong mấy ngày sắp tới thôi. Nhạc mẫu đến thật là đúng lúc, có người ở bên cạnh A Kết thì ta và nàng cũng cảm thấy an tâm hơn nhiều."

Trong lòng Liễu thị cũng muốn như vậy nhưng ngoài miệng lại oán trách trường nữ, nói: "A Kết quá không hiểu chuyện rồi, lúc này mọi chuyện đều phải lấy đứa nhỏ làm trọng chứ, nhớ thương chúng ta làm gì, có phải là nó làm phiền con không?"

Triệu Trầm thần nhiên cười nói: "Nhạc mẫu quá lo lắng rồi, chuyện của A Kết chính là chuyện của ta, tại sao lại nói là phiền toái chứ?"

Lời này Liễu thị thật sự thích nghe nên không nhịn được mà khẽ mỉm cười.

Vừa lúc đi đến trước xe ngựa, Triệu Trầm tự mình đẩy mình ra, mời hai mẫu tử Liễu thị lên xe, chờ hai người ngồi vững, hất lại đi lên phía trước đồng hành cùng phụ tử Lâm Hiền.

Lúc xe ngựa bắt đầu chạy, Lâm Trúc tháo mũ che mặt xuống, cười nói với mẫu thân: "Con thấy tỷ phu không thay đổi gì so với lúc trước, bây giờ nương có thể yên tâm rồi chứ?"

Liễu thị nắm tay nhỏ của thứ nữ, vỗ vỗ, lầu bầu nói: "Yên tâm cái gì chứ, gia thế của tỷ phu con như vậy, cả đời này ta cũng không thể yên tâm được."

Lâm Trúc nghe thấy vậy cũng không biết phải khuyên giải mẫu thân thế nào, ôm mẫu thân một lúc lại thấy nhàm chán liền ngồi lại gần cửa sổ, cách một lớp màn che nhìn ra phía ngoài. Liễu thị thấy nữ nhi thành thành thật thật, cũng không đẩy rèm cửa ra nên cũng không quan nàng. Sau khi trường nữ xuất giá thì thứ nữ cũng trở nên hiểu chuyện hơn đôi chút.

Xe ngựa đi đến căn nhà của Lâm gia trước.

Lâm Hiền không muốn mượn thế của con rể nhưng không phải là người cổ hủ không biết thay đổi cho phù hợp với hoàn cảnh, thấy căn nhà giống như trong thư đã nói thì vui vẻ tiếp nhận ý tốt của con rể và con gái. Hành lý giao lại cho hạ nhân sắp xếp, sau khi thay quần áo và nghỉ ngơi một chút, bốn người liền lên xe đến Duyên Bình hầu phủ. Theo lý thì A Kết phải sang bên này gặp bọn họ, A Kết cũng đã nghĩ đến điều này nhưng Triệu Trầm kiên quyết không đồng ý, phu thê Lâm Hiền còn lo lắng hơn hẳn, đều là người một nhà, bụng nữ nhi đã lớn, cần gì phải ép buộc tuân theo mấy nghi thức xã giao này chứ?

Lúc này A Kết đang ngồi ở trong Vinh Thọ đường, Thái phu nhân và Triệu Duẩn Đình cũng đều đã ở đây.

Nàng nắm chặt cái khăn trong tay, ánh mắt dán chặt về phía bên ngoài cửa chính.

Thái phu nhân nhìn thấy, bĩu môi đầy ghét bỏ, nếu có thể thì bà không muốn nhận thông gia như vậy. Chỉ là một tiên sinh dạy học ở trấn trên, dù cho có trúng cử nhân thì cũng không xứng với Hầu phủ bọn họ. Bà nhìn về phía nhi tử của mình, vốn chỉ là vô tình nhưng không ngờ lại chạm phải ánh mắt không đồng ý của hắn, Thái phu nhân cũng không muốn vì chuyện nhỏ này mà bất hòa cùng nhi tử, lại nhìn vào cái bụng đã lộ rõ của cháu dâu, trong lòng cũng cảm thấy đỡ hơn một chút, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa.

Không bao lâu sau đã thấy Triệu Trầm dẫn cả nhà nhạc phụ hân tiến vào.

Ngay từ khi nghe thấy trong sân vang lên tiếng bước chân thì đôi mắt A Kết đã đỏ lên rồi, đến khi nhìn thấy những dáng hình quen thuộc thì nàng vội dùng khăn lau nước mắt, được Tường ma ma đỡ dậy, run rẩy gọi cha nương.

Nói cho cùng thì phu thê Lâm Hiền cũng là người trưởng thành, dù cho kích động cũng không luống cuống giống như nữ nhi, chỉ gạt đầu rồi đến trước người Thái phu nhân và Triệu Duẩn Đình chào hỏi. Năm nay Lâm Trọng Cửu đã được gặp trường tỷ một lần rồi, lần này hắn cũng không khóc mà là cảm thấy mới lạ, nhìn chằm chằm vào bụng trường tỷ. Lâm Trúc thì cười khẽ lại hoạt bát nháy mắt với trường tỷ, ngay sau đó dẫn đệ đệ đi theo cha nương.

Nước mắt A Kết đến nhanh mà đi cũng nhanh, nhất là sau khi nhìn thấy ánh mắt hoạt bát quen thuộc của muội muội, những lo lắng bất an bấy lâu trong chớp mắt liền biến mất. Người nhà của nàng đều đã tới đây rồi, không thay đổi gì so với trước đây, về sau nếu muốn gặp, cũng chỉ cần chờ đợi không bao lâu liền có thể gặp họ rồi, thật tốt quá.

Nàng nhìn bóng lưng của cha nương cùng đệ đệ và muội muội, nở nụ cười rạng rỡ, lúc này, trong mắt nàng không còn người bên ngoài, cũng không muốn nhìn xem biểu tình của Thái phu nhân ra sao.

Chào hỏi xong, Thái phu nhân cũng không dỗi dài mất thời gian, hòa ái nói với A Kết: "Người một nhà các người đã lâu lắm mới gặp lại, mau mời bọn họ đến Vọng Trúc hiên ngồi một lát đi, người một nhà thân mật nói chuyện, đến buổi tối chúng ta lại cùng nhau ăn bữa cơm, đông người mới náo nhiệt."

A Kết cười, nói cảm ơn, cùng Triệu Trầm mời người nhà đi đến Vọng Trúc hiên.

Triệu Trầm và Lâm Hiền sống vai đi ở phía trước, phía sau thì A Kết tay trái kéo mẩu thân, tay phải nắm tay muội muội, nghe tiếng tranh cãi quen thuộc khi đệ đệ nói muốn đổi với A Trúc để được nắm tay nàng mà A Trúc không cho thì A Kết chỉ cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Đến Vọng Trúc hiên, Liễu thị không quản trọng phu đã nhìn trưởng nữ đủ hay chưa đã kéo A Kết đi vào nội thất nói chuyện, Lâm Trúc tự nhiên cũng đi theo.

"Thế nào, đứa nhỏ có ngoan hay không, có hành hạ con không?" Liễu thị cẩn thận đỡ A Kết ngồi xuống giường, sau đó chăm chú đánh giá trưởng nữ từ trên xuống dưới, thấy hai má nàng còn mồm mím hơn so với khi còn ở nhà, khí sắc cũng rất tốt thì tạm thời mới không hỏi cuộc sống ở bên này của A Kết, chỉ quan tâm đến thân thể của nàng.

Thật ra những chuyện này đã được nói đến trong thư nhưng mẩu thân đã ở trước mắt, trong lòng A Kết vui vẻ nên vẫn nói lại một lần. Nàng mang thai rất khỏe, nôn nghén không nhiều, chỉ một thời gian ngắn đã hết, mặc dù lo lắng suốt tháng tám nhưng đứa nhỏ cũng không hành hạ nàng, giống như là biết mẩu thân có tâm sự, ngoan ngoãn không để cho mẩu thân phải lo lắng.

Liễu thị vui mừng cười, nhẹ nhàng sờ bụng A Kết, dịu dàng nói: "Ngoại tôn tử (đứa cháu ngoại) này lớn lên sẽ rất hiếu thuận đây."

Lâm Trúc yên lặng ngồi ở một bên, biết mẩu thân và trưởng tử có nhiều chuyện muốn nói, mà chắc chắn hơn phân nửa là những chuyện mà nàng không biết nên cũng không xen vào, chỉ là khi hai người nói chuyện thì nàng cẩn thận dán mắt lên bụng trưởng tử nghe động tĩnh bên trong. dĩn.dan.l3.quy.d0n Đó là cháu của nàng nha, nàng sắp được làm dì rồi.

A Kết sờ đầu của muội muội, lúc lần nữa nhìn về phía mẩu thân thì nước mắt lại rơi xuống, nói với mẩu thân những điều nàng vẫn sợ nhưng không thể mở miệng với Triệu Trầm ra: "Nương, con sợ, lỡ như con sinh ra là con gái thì phải làm thế nào, lúc sinh còn có thể..."

Đã rất nhiều lần Triệu Trầm nói với nàng là hẳn không để ý là con trai hay con gái nhưng mà A Kết để ý, tân nương từ nào mà không lần sinh đầu tiên đã được con trai chứ? Nhưng nàng lại muốn, nàng muốn sinh con trai, không muốn bị người khác chê cười là không sinh được con trai. Hơn nữa, nàng sợ bản thân mình gặp chuyện không may, từ nhỏ đến lớn, nàng đã nghe nói có vài người bởi vì khó sinh mà không thể gắng gượng được, nàng sợ...

"Đại tỷ, tỷ đừng nói bừa, tỷ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu..." Lúc Lâm Trúc nhìn thấy đại tỷ thì không khóc nhưng khi nghe thấy A Kết nói những lời này thì khóe mắt đã ngấn nước.

"Không được khóc, có cái gì hay mà khóc chứ, một đứa ngọc hai đứa càng ngọc!" Nhìn mắt hai tỷ muội đầm lệ, Liễu thị thở dài cổ đầu các nàng.

Lâm Trúc không nghe theo, ngồi thẳng người, xoa đầu oán giận: "Nương, người lại bắt công rồi, lúc đánh đại tỷ thì không gây ra tiếng động nào, lúc đánh con thì ngay cả tỷ phu ở bên ngoài cũng nghe thấy tiếng vang."

A Kết nín khóc mỉm cười.

Liễu thị thấy vậy rất vui, vừa dùng khăn giúp nàng lau nước mắt, vừa dịu dàng nói: "Đừng có lo lắng vớ vẩn, con mang thai ổn định, bà mụ và lang trung đều đã được chuẩn bị tốt, không có việc gì đâu. A Kết, con còn nhớ không, lúc nương sinh đệ đệ của con còn sinh trước thời gian dự tính hơn nửa tháng, lúc đó cha con không ở nhà, là con vội vàng đi gọi người, khi trở về thì nương cũng đã sinh xong rồi, không phải là vẫn tốt đó sao? Lại nói trai gái thì sinh được con trai là tốt nhất nhưng chẳng lẽ sinh ra con gái thì con lại không thương nó sao? Nếu như con nghĩ như vậy thì lúc mẹ sinh chị em con ra hẳn nên ném đi chứ nhỉ?"

A Kết cúi đầu: "Con hiểu lời nương nói, nhưng mà ..."

"Con sợ người ngoài nhàn rồi nói chuyện linh tinh sao?"

Liễu thị nói tiếp: "Thật ra lúc nương vừa mới sinh con xong thì có hai năm trong lòng rất uất ức, chiều chiều hoàng hôn ra ngoài hóng mát, mấy tức phụ nhà khác đều có nhi tử béo mập đùa giỡn, chạy nhảy vui đùa xung quanh, nương thì chỉ có một nhà đầu là con nên bị không ít người coi thường. Lúc về, nương cũng muốn giận cả chém thót lên con, nhưng đứa bé ngoan ngoãn hiểu chuyện, khiến người ta yêu thương như vậy, nương vừa nhìn thấy đã không nhịn được cười, làm sao còn có thể nói nặng với con được chứ? Website đăng truyện chính thức: diendanlequydon.com Khi đó nương liền hiểu, chỉ cần cha con không ghét bỏ ta thì ta cũng sẽ vui vẻ, để ý lời nói của người bên ngoài làm gì chứ? Bây giờ thì con xem đi, A Kết của ta đã được gả đến Hầu phủ sống những ngày tháng hạnh phúc, còn những người sinh con trai trong thôn kia thì lúc này đang bận rộn đầu đá với tức phụ, biết mẹ đến kinh thành thì một đám đều ganh tỵ đến đỏ mắt..."

Lời nói mềm nhẹ thân thương, khuôn mặt quen thuộc, A Kết nhìn mẩu thân của mình, nghe bà thao thao bất tuyệt nói đông nói tây, nàng dần bình phục lại, cúi xuống nhìn bụng mình.

Đúng vậy, con trai hay con gái thì có gì khác nhau cơ chứ? Đứa nhỏ cũng đã lớn chùng này, sắp ra ngoài rồi, điều nàng có thể làm là chăm sóc cho nó thật tốt, làm một người mẩu thân tốt.

Buổi chiều ngày hai mươi sáu tháng mười, lúc A Kết đang đứng dậy thì đột nhiên cảm thấy phía dưới có chút không thích hợp, vội gọi Tường ma ma tới.

Sau đó A Kết nhanh chóng được đưa vào phòng sinh.

Sau khi Triệu Trầm nhận được tin thì vội vàng từ trong cung chạy về, Liễu thị càng lo lắng không yên chạy tới, tự mình ngồi cạnh nữ nhi khuyến khích cổ vũ cho nàng. Từ trước đến giờ, A Kết là cô nương hiểu chuyện, biết nghe lời, dù đau cũng cắn răng chịu đựng, bà mụ dặn gì nàng đều nghe theo, cuối cùng đến rạng sáng ngày hôm sau thì thuận lợi sinh ra một nữ nhi.

Nàng cực kỳ mệt mỏi, không suy nghĩ được gì cả, tận mắt nhìn nữ nhi một cái rồi liền thiếp đi, trên khóe miệng là nụ cười thỏa mãn yếu ớt.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Chương 80

Giấc ngủ của A Kết thật sự rất sâu, lúc nàng tỉnh lại đã là buổi trưa.

Nàng nhắm mắt lại, trước tiên là cảm nhận sự thay đổi của cơ thể mình, tựa như là gánh nặng ngàn cân đã biến mất, cả người thoải mái, thậm chí còn có cảm giác vô cùng trống rỗng mà nàng chưa thể thích ứng ngay được.

A Kết từ từ nghĩ lại, nàng đã sinh ra một nữ nhi.

Vừa nghĩ đến, nàng vội vàng mở to mắt. Lúc này, các cửa sổ đều đã được hạ xuống nên trong phòng có chút tối, nàng vừa mới quay đầu thì trên trán đã được người ta dịu dàng hôn lên một cái. A Kết bất giác đôi mắt phượng sáng ngời của nam nhân, thấy hắn nhìn mình không chớp mắt, trong lòng nàng mơ hồ bất an nhưng khi phát hiện trong mắt Triệu Trầm chỉ có yêu thương và vui sướng thì nỗi bất an cũng dần biến mất. Nàng cười với hắn, "Hôm nay chàng không cần phải vào cung sao? Con đâu rồi?"

"Không cần, hoàng thượng cho phép ta đến mai mới phải vào cung." Triệu Trầm đang nằm nghiêng nhưng lúc nói chuyện với nàng liền bật dậy, biến thành ngồi xồm, lúc này A Kết cũng đã thấy tã lót được đặt bên người mình. Trong tã lót mà nàng tự tay khâu có một đứa bé sơ sinh đang ngọt ngào nằm ngủ, thật là nhỏ, trên mặt vẫn còn chút nhăn nheo, vừa nhìn qua thì có chút xấu, nhưng đây là con của nàng.

A Kết nhìn con không chớp mắt, tóc nữ nhi rất nhiều, chân mày lại nhàn nhạt, gần như là nhìn không ra, hai mắt đang nhắm có chút sưng. A Kết cẩn thận nhìn kỹ, không thấy lông mi. Cái mũi nhỏ nhắn xinh xắn, đôi môi thì sao, phần phần nộn nộn (hồng phần, nộn nà), rất mỏng, hai cánh môi đang hé mở.

Trong lòng cũng A Kết mềm nhũn, nhìn không được vươn tay chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi.

Khi nàng chăm chú ngắm nhìn nữ nhi thì đôi mắt Triệu Trầm dường như cũng không đủ dùng, một chốc quay sang nhìn A Kết, một lát lại quay qua nhìn nữ nhi, sau khi hôn mỗi người một cái, lại nằm xuống bên cạnh nàng, dịu dàng nói chuyện với thê tử: "Lúc nàng sinh là buổi sáng, lúc ấy ta ở phòng ngoài nên cũng không biết tình hình bên ngoài như thế nào, sau này mới nghe mấy người Thúy Ngọc nói, lúc nữ nhi của chúng ta khóc thì cũng là lúc phía đông xuất hiện ánh bình minh tươi hồng sáng lạn, nhìn rất đẹp. Website đăng truyện chính thức: diendanlequydon.com A Kết, đây là điềm lành, nữ nhi của chúng ta sau này chắc sẽ là người có phúc."

A Kết nghe thấy vậy thì rất vui mừng, nhưng nàng cũng không cho là thật, nhìn nữ nhi, nói: "Ngày nào mà bình minh không hồng cơ chứ? Thiếp cũng không mong con có nhiều phúc như thế nào, chỉ mong con được bình an là đủ rồi."

"Ta sẽ chăm sóc tốt cho con, còn có nàng nữa, ta sẽ chăm sóc mẫu tử hai người thật tốt." Triệu Trầm cúi đầu hôn môi A Kết, vốn chỉ định chạm vào một cái rồi thôi nhưng nhớ đến chuyện lúc hắn đứng chờ ở bên ngoài phòng sinh, bên trong chỉ vọng ra giọng nói cổ vũ khuyến khích của bà mẹ cùng nhạc mẫu, một tiếng đau nàng cũng không hô lên, làm cho tim hắn như bay mất, không biết phải làm sao, bây giờ nàng đang nằm ở đây, môi của nàng vẫn mềm mại chân thật như trong trí nhớ, Triệu Trầm nhìn không được, lưu luyến triền miên cùng nàng.

Hắn nhẹ nhàng đụng chạm như vậy giống như cơn gió ấm áp ngày xuân, A Kết nhắm mắt cảm thụ, dường như trên người cũng không cảm thấy đau nữa. Đến khi trượng phu luyến tiếc rời đi, nàng mới chậm rãi mở to mắt, nhìn hắn, nàng chợt nghĩ đến chuyện khác, "Phụ thân thiếp đã thấy con chưa? Bọn họ nói như thế nào?"

Triệu Trầm cười: "Nhạc phụ và nhạc mẫu đều nói nữ nhi giống y như nàng khi mới sinh, nương lại nói lông mày của nữ nhi giống ta, còn chưa mọc nha, nhưng nàng đã nhìn ra được là giống ta, ngoài phụ thân thì không ai tin lời của nàng cả. Phụ thân rất thích người cháu gái này, phụ thân cũng nhìn thấy ánh bình minh bên ngoài khi nữ nhi chào đời nên không ngừng nhắc đi nhắc lại là nữ nhi của chúng ta có mệnh quý phụ. A Trúc chê nữ nhi của chúng ta xấu, nhạc mẫu nói lúc muội ấy sinh ra còn xấu hơn, A Trúc bị chọc giận, tiểu Cửu lại nói tiếng khóc của nữ nhi chúng ta còn vang dội hơn của biểu muội mà đi mới sinh..."

Khóe miệng hắn mang theo nụ cười, kể lại từng chuyện xảy ra trong lúc nàng ngủ, không sót chuyện nào.

A Kết có thể tưởng tượng ra tình cảnh lúc đó, cha nương mình thì không cần phải nói, còn cha mẹ chồng vẫn đối xử với nàng rất tốt, Triệu Trầm nói bọn họ thích nữ nhi thì hẳn là thật sự yêu thích, về phần Thái phụ nhân, Triệu Trầm không nhắc đến, nàng cũng không hỏi. A Kết cũng không rõ tại sao trước khi sinh con nàng còn lo lắng nếu như mình sinh nữ nhi thì sẽ khiến cho bà càng thêm chán ghét, nhưng giờ đây, khi ván đã đóng thuyền, nàng lại buông lỏng tâm tình, đây là nữ nhi của nàng, người thân và nàng đều thích đứa nhỏ này, như vậy là đủ. Windchime1qd

"A Kết đã tỉnh chưa?" Tiếng của Liễu thị truyền đến từ phía sau màn.

"Nương." A Kết ngẩng đầu đáp lời, lại dùng ánh mắt ra hiệu cho Triệu Trầm mau đứng lên.

Triệu Trầm bắt đầu nhìn nàng một cái, nhanh chóng xuống giường đi giày vào. Không ngờ bên ngoài không chỉ có một mình nhạc mẫu, Liễu thị bước vào đầu tiên, đi theo sau là Ninh thị và Tường ma ma, còn có Lâm Trúc và Lâm Trọng Cửu nữa, mấy người chia ra vây quanh giường của A Kết, Lâm Trúc và Lâm Trọng Cửu trực tiếp bò lên giường nên căn bản không còn chỗ cho hắn dung thân.

"Thừa Viên, con đã canh giữ một ngày rồi, nhanh đi ăn cơm đi, ăn xong rồi lại quay về thăm thê tử." Lúc Liễu thị tự tay đút cháo cho A Kết, Ninh thị thấy con trai đang đứng ngây ngốc ở một bên liền cười nhắc nhở.

A Kết vừa định ăn thìa cháo táo đỏ long nhãn mẫu thân đưa qua, nghe thấy vậy thì nhìn lên, lại thấy ánh mắt Triệu Trầm đang dịu dàng chăm chú nhìn nàng, bên tai chợt nghe thấy tiếng cười của muội muội, trên mặt A Kết có chút nóng, vội cup mắt xuống, tiếp tục ăn cháo. Triệu Trầm thấy khẩu vị của nàng coi như cũng không tệ, lúc này mới hoàn toàn yên tâm, đi ra ngoài thu xếp cho bản thân.

Sau khi hắn đi không lâu, có lẽ là do trong phòng có nhiều người nói chuyện nên bé con bị đánh thức, há miệng khóc to, tiếng khóc thật sự rất vang dội. Tuy rằng đây là lần đầu A Kết sinh con nhưng khi đệ đệ Lâm Trọng Cửu sinh ra thì nàng cũng đã lớn nên nàng biết cách dỗ trẻ con như thế nào, không cần mẫu thân và mẹ chồng chỉ bảo, nàng cúi đầu dỗ nữ nhi, thấy nữ nhi không khóc vì tiêu ứat tả liền ngừng đầu cười nói: "Chắc là đói bụng rồi đây."

Lâm Trúc lập tức quay đầu đuổi người: "Tiểu Cửu, đệ ra bên ngoài chơi đi, đại tỷ muốn cho cháu ngoại nữ của chúng ta uống sữa."

Mặt của Lâm Trọng Cửu đỏ lên, không nói một tiếng liền đi ra ngoài, chọc cho mọi người trong phòng đều cười.

Chỉ một lát sau Triệu Trầm đã quay về, Liễu thị nhường lại A Kết cho hắn, để cho ba người một nhà gần gũi nhau.

"Vừa mới rồi hình như ta nghe thấy tiếng con khóc, có chuyện gì sao?" Sau khi lên giường, đầu tiên là Triệu Trầm đánh giá nữ nhi, thấy nữ nhi đã tỉnh rồi, một đôi mắt đen lúng liếng ướt át khiến hắn kim lòng không đợi muốn chơi đùa với bé.

A Kết nhỏ giọng ngăn hắn lại: "Đừng chọc con, con vừa mới bú xong nên lại muốn ngủ đây."

Bú sao?

Ánh mắt Triệu Trầm không khỏi nhìn về phía trước ngực thê tử. Lúc này A Kết đang nằm ngửa, trên người nàng cũng đắp chăn, nhưng nàng cảm thấy ánh mắt hắn giống như là xuyên qua chăn, trực tiếp dán chặt lên người mình, nàng cảm thấy rất xấu hổ, mở to mắt không dám nhìn vào hắn. Dieendaanleequydonn Triệu Trầm cũng cảm thấy lúc này mà hắn còn nghĩ đến chuyện kia thì thật là không nên, lúng túng thu hồi ánh mắt lại.

Trong yên lặng lại có cảm xúc khác dần lan tỏa, A Kết càng ngày càng cảm thấy không được tự nhiên, chủ động chuyển hướng câu chuyện, hỏi: "Chàng đã nghĩ ra tên con là gì chưa?"

Triệu Trầm nhìn về phía nữ nhi đã nhắm mắt lại ngủ, thu hồi tâm tư, nói: "Phụ thân đã đặt tên rồi, gọi là Minh Hoa, nữ danh thì để cho chúng ta đặt, không thì A Kết, nàng đặt tên đi, ta sẽ nghe theo nàng. Nữ danh của nàng không phải là do nhạc mẫu đặt sao, rất dễ nghe."

Nhắc tới điều này, trên mặt A Kết lại có chút nóng, nàng cũng không cảm thấy nữ danh của mình dễ nghe, huống hồ trong chốc lát nàng cũng không nghĩ ra được cái tên nào, vì thế liền giao lại cho trượng phu: "Cái tên Minh Hoa này đẹp lắm, còn nữ danh thì vẫn là do chàng đặt đi, chàng đọc nhiều sách vở mà."

Quả thật Triệu Trầm cũng đã nghĩ ra mấy cái tên, trong lúc thê tử còn đang ngủ hắn đã nghĩ đến, "Hoa biên xán xán đan phượng sở (một câu thơ), A Kết, chúng ta gọi con gái là Xán Xán nhé? Nàng xinh đẹp như vậy, chắc chắn sau này nữ nhi của chúng ta cũng sẽ có dung mạo khuynh thành."

"Xán Xán ..." A Kết nhỏ giọng nhắc lại, đôi mắt hoa đào vui vẻ nhìn trượng phu, "Rất dễ nghe, vậy gọi là Xán Xán đi." Nói xong thì cúi đầu ngắm nữ nhi.

Triệu Trầm chuyển qua phía khác của thê tử, sợ đụng trúng chân nàng nên hắn để chân ra bên ngoài, chui vào trong chăn rồi cho đầu vào trong áo nàng, khàn giọng hỏi: "A Kết, Xán xán nhỏ như vậy thì con có bú nhiều không? Hai bên đều bú hay chỉ bú một bên thôi?" Lo lắng lâu như vậy, rốt cuộc hắn cũng có thời gian trầm tĩnh lại, khó có được thời gian rảnh, hắn muốn thân mật với thê tử một chút.

A Kết đoán được tâm tư của hắn, nhưng bây giờ thân thể nàng không có bao nhiêu sức lực để có thể ngăn cản hắn, lại nói nàng cũng không muốn làm như vậy, chỉ nhắm mắt lại dung túng cho hắn. Triệu Trầm lo lắng mình ăn quá nhiều thì đoạt phần của nữ nhi, rất nhanh đã chui ra, vừa giúp A Kết chỉnh lại áo, vừa thở gấp, nói: "Rốt cuộc cũng sinh ra rồi, đệ Xán Xán đầy tháng, ta lại có thể luyện binh, A Kết, nàng hãy điều dưỡng cho thật tốt, biết chưa?"

A Kết cắn môi không nói. Nàng tất nhiên phải điều dưỡng cho thật tốt, nhưng đó là vì nữ nhi, chứ không phải là vì để cho hắn luyện binh.

Thấy mặt nàng đỏ hồng, Triệu Trầm hôn rồi lại hôn, từ từ nói đến chuyện chính: "A Kết, ý của phụ thân là muốn lúc Xán Xán đầy tháng thì làm lớn một chút, nhưng lễ tắm ba ngày thì không cần quá phô trương, mời nhà đi và nhạc phụ cùng với nhạc mẫu đến ngồi một lúc, chỉ có người trong nhà chúng ta thôi, nàng thấy thế nào?"

Từ trước đến giờ, đối với những chuyện như thế này, A Kết đều nghe theo trượng phu sắp xếp, nhưng mà lần này nàng lại thấy tò mò, cười hỏi: "Diệu diệu đến đây sao?"

Quách phu nhân đối xử với nàng rất tốt, đối với Triệu Trầm cũng tương đối nhưng lại rất không muốn gặp Triệu Duẩn Đình, bởi vì vậy, vào những ngày lễ tết, Quách gia cũng chỉ mời có phu thê bọn họ mà thôi, lúc Triệu gia mời khách, người Quách gia cũng không tới, thỉnh thoảng chỉ có Quách Bảo Châu chạy qua đây chơi, mà cũng chỉ đến Hình Lan uyển hoặc là Vọng Trúc hiên. di3n.dan.l3.quy.d0n Đã nhiều lần Thái phu nhân chỉ trích Quách Bảo Châu không có quy củ với bà, A Kết nghe vào tai trái đi ra tai phải, xem như là không nghe thấy gì.

Triệu Trầm cực kì cảm khái, ngẩng đầu nhìn nữ nhi bảo bối đang ngủ bên kia, cười nói: "Nếu là chuyện khác chắc chắn đi sẽ không đến, bây giờ có Xán xán rồi, đương nhiên đi sẽ đến đây thôi. Đúng lúc ngày ấy là ba mươi, chúng ta đều ở nhà, nàng nói có phải Xán Xán là chọn ngày thật hay hay không, quả thật là muốn mọi người đều đến gặp mặt con đây mà."

Thê tử xinh đẹp, nhưng hán cũng không nguyên ý để người bên ngoài chú ý, còn nữ nhi, hán chừng còn xinh đẹp hơn nữa nhỉ?

Triệu Trầm hôn hai bảo bối của mình một chút, lớn cũng được, nhỏ cũng chẳng sao, dù cho hai người muốn được chiều chuộng như thế nào, hán cũng nguyện ý dỗ dành.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Chương 81

Cuối tháng mười, trời đã rất lạnh, dù trong tay đang cầm lò sưởi tay nhưng Lâm Trúc vẫn không nhịn được dựa vào mẫu thân.

Liễu thị cúi đầu nhìn con gái, dặn dò con gái một lần nữa: "Khi không có người khác thì thế nào cũng được nhưng chút nữa đến nhà tỷ phu thì đi đứng cho đài hoàng, đừng có dọa chị con và người khác."

"Con biết rồi, mẹ chính là quá lo lắng, khi ra ngoài có bao giờ con phải để cho mẹ lo lắng chưa?" Lâm Trúc bắt mắt nói thầm, "Hơn nữa đại tỷ chỉ đi lại trong viện, nhiều nhất cũng chỉ là gặp bá mẫu và tứ cô nương thôi, mọi người đều đã quen thuộc rồi mà." Ninh thị thì đã sớm gặp ở Đổng Châu, còn Triệu Nghi chỉ là một tiểu cô nương mà thôi.

Liễu thị trầm trọng nhắc nhở nàng: "Hôm nay Quách gia cũng có người tới, đó là di ruột của tỷ phu con, con nên quy củ một chút, đừng để gặp chuyện rắc rối."

"Vâng." Lâm Trúc không yên lòng ứng tiếng. Người di này trong nóng ngoài lạnh, Quách Bảo Châu lại sang sảng hào phóng, trưởng tử đã dặn nàng rồi, chỉ cần đối phương không ghét bỏ thân phận của nàng thấp thì Lâm Trúc tự tin là có thể ở chung với bọn họ. Nhưng mà giao tiếp giữa người với người cũng có duyên phận, Quách Bảo Châu thích trưởng tử nhưng chưa chắc đã thích nàng ...

Hai căn nhà cách nhau cũng không tính là xa, rất nhanh xe ngựa đã dừng lại ở trước cửa Triệu gia, Lâm Trúc xuống xe trước, sau khi đứng vững thì khép áo choàng lại, quay đầu chờ mẫu thân, không nghĩ khi xoay đầu thì thấy một chiếc xe ngựa đang rẽ vào đầu ngõ. Bên cạnh xe ngựa có hai con ngựa cao ngang nhau đang đi, người cưỡi con ngựa trước là một nam nhân khoảng chừng bốn mươi tuổi, lông mày vừa thô vừa đen, uy phong凛冽; trên con ngựa còn lại là một nam nhân thoát nhìn hơn hai mươi tuổi, nhìn dung mạo thì có vẻ là con của người nam nhân kia nhưng mà lông mày nhìn thanh tú hơn rất nhiều, không còn vẻ thô lỗ cộc cằn mà trông có vẻ tuấn tú hơn.

Chẳng lẽ là người Quách gia?

Lâm Trúc yên lặng thu hồi tầm mắt, thấy mẫu thân đã bước xuống thì im lặng đứng bên cạnh mẫu thân.

Lúc này Triệu Trầm đã được thông báo bước nhanh ra đón, thấy người Quách gia cũng tới nên giới thiệu hai nhà cho mọi người chào hỏi lẫn nhau.

Quách Nghi là người thô lỗ, không am hiểu việc giao tiếp với thư sinh nên cười chào hỏi Lâm Hiền hai ba câu thì không nói gì nữa, ngược lại hán tò mò đầy hứng thú nhìn chằm chằm vào đứa trẻ, sờ đầu Lâm Trọng Cửu nói: "Cháu hán là em vợ của Thừa Viễn rồi? Nhìn ánh mắt rất linh động, muốn trở thành người đọc sách giống cha cháu hay muốn luyện võ làm tướng quân giống như tỷ phu đây?" Hoàng thượng chỉ là tạm thời an bài chức thị vệ cho Triệu Trầm mà thôi, có Tần gia ở Tây Bắc thì sớm hay muộn gì Triệu Trầm cũng sẽ phải mang binh đi đánh giặc.

"Cháu muốn làm tướng quân!" Lâm Trọng Cửu nhìn hán, giọng nói trong trẻo cất lên.

Quách Nghi cười ha ha, vừa muốn nói chuyện thì nhìn thấy thê tử thoáng nhũn mày thì vội vàng ngậm miệng lại, quay đầu làm bộ làm tịch đánh giá Triệu phủ.

Quách Từ Kính hành lễ với phu thê Lâm Hiền xong thì liền đứng qua một bên, Quách phu nhân cũng không nói nhiều, chỉ có Quách Bảo Châu linh hoạt, ngọt ngào gọi bá phụ bá mẫu, sau đó cười ôm lấy cánh tay Lâm Trúc, vừa đi vào bên trong vừa nói: "A Trúc, ta đã sớm nghe tâu tử nói qua muội nên vẫn mong muội đến để chơi đùa cùng ta, ta lớn hơn muội hai tuổi nhưng muội gọi ta Bảo Châu là được rồi, không cần gọi là tỷ tỷ."

"Bảo Châu." Lâm Trúc biết điều nghe lời.

Quách Bảo Châu rất vui mừng nên nói liên hồi, hỏi Lâm Trúc từ khi đến kinh thành đã đi dạo ở đâu chưa, nghe Lâm Trúc nói chưa đi chỗ nào cả thì lập tức nói ngày khác sẽ dẫn nàng đi dạo. Lâm Trúc vốn thích náo nhiệt, nghe xong lời này cũng quên mất lời mẫu thân dặn dò, vui vẻ đồng ý.

Liễu thị ở phía sau nghe thấy vậy thì có chút lúng túng nói với Quách phu nhân: “A Trúc ham chơi, khiến phu nhân chê cười rồi.”

Quách phu nhân thật tâm trấn an: “Là Bảo Châu không tốt, ta còn đang lo lắng nó sẽ làm hư A Trúc mất.”

Hai người nói chuyện cũng không phải nhỏ nên Quách Bảo Châu ở phía trước nghe được, bất mãn quay đầu trả lời: “Mẹ, người và bá mẫu nói thật là oan uổng mà, A Trúc mới đến, con đưa muội ấy đi cho biết kinh thành thì có gì không đúng sao? Tàu tử còn ra ngoài đi chơi với di huynh đấy, di huynh, huynh nói xem có đúng không?”

Triệu Trầm thân nhiên trả lời: “Có người đi cùng thì ra ngoài đi dạo cũng không sao nhưng chỉ có hai người các muội ra ngoài thì muốn ai đi cùng nào?”

Quách Bảo Châu chớp mắt, đánh giá mấy người phía sau. Mẫu thân nhà mình chắc chắn không được, bảo bà đi cùng chắc chắn sẽ quản đông quản tây, Lâm gia bá mẫu thoát nhìn cũng biết là người thích quản lý rồi nên cũng không thể được, vậy thì chỉ còn ...

Quách Bảo Châu cười tươi sáng: “Lần sau ca ca được nghỉ thì sẽ bảo ca ca đưa đi, được không ca ca?”

Quách Từ Kính vẫn rất luôn yêu chiều người em gái này nên khẽ gật đầu.

Quách phu nhân liền nói với Liễu thị: “Nhìn thấy không? Tính tình của Bảo Châu đều là do cha nó và huynh trưởng chiều hư rồi, bình thường Từ Kính còn biết nhắc nhở muội muội quy củ nhưng mỗi lần Bảo Châu đòi nó cái gì thì nó cũng quên hết quy củ, y chang như lúc này đây.”

Nói đến đây thì Liễu thị cũng có thể tiếp lời: “Nhà chúng ta cũng không khác gì, lúc A Kết chưa gả đến đây, mọi chuyện đều do nó quản thì A Trúc còn biết nghe lời một chút, trường ty gả đi rồi thì nó cũng vô pháp vô thiên ...”

Đoàn người cười cười nói đi đến Vọng Trúc hiên, bởi vì thân thể của A Kết suy yếu, đứa bé cũng còn nhỏ nên lễ tắm ba ngày được tổ chức trong Vọng Trúc hiên.

Triệu Doãn Đình đã chờ ở chỗ này, đứng bên cạnh Triệu Thanh, hai ngày trước Triệu Hàm lấy có thân thể không khỏe trước mặt Triệu Doãn Đình, tránh cho đại gia xấu hổ. Các nam nhân ở tiền viện, Liễu thị và Quách phu nhân đi ra phía sau.

A Kết và Ninh thị đang cùng nhau dỗ đứa nhỏ, hai ngày nay thịnh thoảng nàng xuống giường đi lại một chút còn phần lớn thời gian vẫn là ở trên giường, trên đầu chỉ chải một búi tóc đơn giản, nhìn rất dịu dàng điềm đạm. Nhìn thấy mấy người Quách phu nhân tiến vào thì vội vàng mời các bà ngồi xuống.

Trong phòng ấm áp như mùa xuân, có mùi thơm của em bé thoang thoảng, các tiểu cô nương còn nhỏ nên có lẽ không cảm thấy gì nhưng Quách phu nhân và Liễu thị đều là người từng trải nên nhận ra. Ninh thị ngồi đối diện với A Kết, trong tay ôm đứa nhỏ, bởi vì mấy ngày nay Liễu thị hay qua đây nên bà gật đầu với Liễu thị rồi đưa đứa bé cho Quách phu nhân: “Tỷ xem này, lông mày của Xán Xán có phải là giống Thừa Viễn hay không?”

Lông mày của Triệu Trầm dày, làm cho hấn nhìn càng anh khí hơn.

Quách phu nhân tò mò ôm lấy đứa bé, bên trong tã lót là một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế, tuy còn nhỏ nhưng có thể nhìn ra giống mẹ đến bảy tám phần nhưng lông mày của A Kết là hình lá trúc, mảnh và dài, còn lông mày của Xán Xán tuy nhạt nhưng quả thật là giống cha. Nhìn đôi mắt to tròn, đen của bé thì Quách phu nhân cười khen: “Lông mày giống Thừa Viễn, còn những cái khác thì giống A Kết như đúc, lớn lên chắc chắn sẽ là một mỹ nhân.”

Nói xong thì lấy khóa trường mệnh bằng vàng nạm ngọc ra, phía dưới khóa trường mệnh có chuông nhỏ, Quách phu nhân nhẹ nhàng lung lay thì tiếng chuông thanh thúy dễ nghe vang lên. Xán Xán lộ ra vẻ kinh ngạc khi nghe thấy tiếng chuông, mắt to nhìn không nháy mắt vào khóa trường mệnh, chu cái miệng nhỏ ra giống như là đang dùng sức vậy.

Quách Bảo Châu nhìn thấy thế thì rất thích, vươn tay ra muốn bế nhưng Quách phu nhân ngại con gái chân tay lỏng lẻo nên đưa Xán Xán cho Liễu thị.

Mọi người thay phiên nhau bế nhưng Xán Xán vẫn luôn tươi cười, cuối cùng khi lễ tắm ba ngày hoàn tất, được mẹ bế trở lại thì bé con giống như một mồi nên há miệng thở dốc, chớp mắt muốn ngủ.

Ninh thị dẫn Liễu thị và Quách phu nhân đi ra gian ngoài nói chuyện, để cho hai cô nương nói chuyện với A Kết.

“Đại tỷ, Bảo Châu muốn dẫn muội đi dạo các cửa hàng trong kinh thành, muội muốn mua cho Xán Xán quà tặng mừng đầy tháng.” Lâm Trúc ngồi ở trên giường, nhỏ giọng nói.

“Xán Xán còn nhỏ như vậy thì biết chơi cái gì chứ, muội tự tay thêu cho cháu mấy bộ đồ là được rồi.” A Kết đáp chắn bóng nhỏ lại cho con gái, quay đầu lại nói, có thâm ý khác đánh giá hai cô nương trước mặt, “Bảo Châu cũng vậy, hai muội đều thêu đi để ta xem khả năng thêu của ai tốt hơn.” Hai người đều tính nghịch, nếu như nàng cứ mặc kệ thì không biết hai người sẽ làm loạn đến mức nào.

Quách Bảo Châu không nghĩ là chính mình cũng bị nói nên không khỏi choáng váng. Lâm Trúc đã sớm có chuẩn bị, cười hi hi nói: “Muội thêu cái gì cũng không đẹp nên Xán Xán sẽ không thích, vẫn là nên mua cho bé đồ chơi thôi. Đáng tiếc là đại tỷ còn phải ở cử nếu không chúng ta cùng nhau ra ngoài đi dạo cho vui.”

Quách Bảo Châu vội vàng phụ họa theo: “Đúng vậy, quần áo của Xán Xán đã có rồi và tàu tử may rồi, cần gì chúng ta phải động tay chứ?”

A Kết nói không lại hai người nên đành phải dặn dò các nàng lúc ra cửa cẩn thận một chút, đừng có gây xung đột với người khác.

Buổi chiều lúc người Lâm gia phải về thì A Kết gọi một mình Lâm Trúc vào trong phòng. A Kết đưa cho nàng một cái hà bao: “Cho muội này, khó khăn lắm mới đến được kinh thành, muội thích gì thì cứ mua nhưng chi tiêu cũng phải tính toán, đừng để cho mẹ nói muội.” Trong kinh thành có nhiều đồ vậy quý, muội muội cùng đi với Quách Bảo Châu nên chắc chắn đến mấy cửa hàng không tầm thường, lỡ như muội muội coi trọng cái gì nhưng lại không mua nổi thì cũng sẽ không vui.

Lâm Trúc biết trưởng tỷ muốn cho mình bạc thì cũng không khách khí cười nhận lấy nhưng khi nàng thấy trong hà bao ngoài một ít bạc thì còn có năm tờ ngân phiếu một trăm lượng thì không khỏi ngây ngẩn cả người, nàng khó hiểu hỏi: “Tại sao đại tỷ lại cho muội nhiều như vậy?” Nàng cho rằng chỉ có mười mấy hai mươi lượng cho nên mới không ngần ngại nhận lấy.

“Để khảo sát xem muội có tài tiền bạc hay không, nếu như muội biết cầm chừng thì có nghĩa là muội đã trưởng thành rồi.” A Kết nắm tay muội muội, nàng không có nói cho muội muội biết lo lắng của nàng. Từ nhỏ Lâm Trúc đã thích làm đẹp, quần áo và trang sức, hơn nữa nàng cũng sắp đến tuổi thành thân rồi, cho dù Lâm Trúc không nói thì A Kết cũng biết muội muội muốn gả cho một người có tiền giống như di. Bây giờ nhà bọn họ đã chuyển đến kinh thành rồi, dựa vào quan hệ giữa Lâm gia và Triệu gia thì A Kết cảm thấy giá trị của muội muội không phải là tuổi thanh xuân, nàng nghĩ sẽ có một ít thể gia phu nhân hoặc là quan viên bình thường sẽ để ý đến cửa hôn sự này. A Kết lo lắng muội muội thấy đối phương có tiền thì sẽ hồ đồ mà gả đi bởi vậy A Kết muốn thay cha mẹ chiều muội muội, dù sao thì trong tay nàng cũng có bạc. Tối hôm qua nàng đã thương lượng với Triệu Trầm rồi, hẳn còn thấy năm trăm lượng còn ít.

Lâm Trúc không tin lý do của trưởng tỷ nhưng nàng cũng không nghĩ ra nguyên nhân nào khác, nhìn hà bao một chút rồi đem ngân phiếu trả lại cho A Kết: “Đại tỷ, muội có tiền, tiền mừng tuổi đi và đi tô mầu cho từ bé đến giờ muội để dành cũng được chừng ấy, tỷ thấy muội có tiêu xài bậy bạ không? Cái này thì tỷ vẫn nên cầm lại đi thôi.”

Trưởng tỷ cho bạc vụn thì nàng có thể lấy làm tiền tiêu vặt nhưng vô duyên vô cớ như vậy, cho dù trong lòng tỷ phu không có suy nghĩ gì nhưng Lâm Trúc cũng không muốn, nàng nhớ rõ ánh mắt của Thái phu nhân khi nhìn người nhà nàng. Nàng vui mừng khi trưởng tỷ gả cho tỷ phu thì có thể hưởng sung sướng hạnh phúc nhưng nàng cũng không mong chờ sẽ được dính hào quang của trưởng tỷ.

Bất luận A Kết nói như thế nào thì Lâm Trúc cũng đều không chịu nhận, cuối cùng nàng dứt khoát chạy đi.

A Kết nhìn rèm cửa ngăn người, muội muội không nhận tiền của nàng, đây là do muội ấy không thích bạc hay là ngược lại nên không nhận?

Triệu Trầm tiến khách xong đi vào phòng thì thấy nàng ngồi ngây ngốc, hẳn đi đến bên mép giường ôm nàng, hôn nàng một cái: “Nàng đang nghĩ gì vậy?”

A Kết vừa ngấm con gái còn đang ngủ vừa nói ra mọi chuyện.

Triệu Trầm cũng không hiểu tại sao em vợ lại như vậy nên chỉ có thể trấn an nói: “A Trúc không cần thì thôi, nàng cũng đừng suy nghĩ nhiều, A Trúc mới có mười ba tuổi, nhạc phụ nhạc mẫu sẽ không gả muội ấy sớm như vậy đâu, nếu như có người cầu hôn thì chắc chắn nhạc mẫu sẽ nói qua với nàng, đến lúc đó nàng nói cho ta biết, ta sẽ giúp nhạc phụ tìm hiểu người đó như thế nào, nếu không được thì liền từ chối, A Trúc ở hậu viện thì làm sao biết những chuyện này được chứ? Hơn nữa, từ trước đến giờ mắt nhìn người của A Trúc không tệ nên sẽ không tùy tiện coi trọng người nào đâu.”

“Làm sao chàng biết mắt nhìn người của nó không tệ chứ?” A Kết tò mò thu hồi ánh mắt đang nhìn con gái hỏi hần.

Triệu Trầm nâng mặt nàng cười: “Lúc nàng không thích ta thì A Trúc đã coi ta là tỷ phu rồi, nàng nói xem ánh mắt muội ấy có tốt hay không?”

A Kết cúi đầu cười trộm, nghĩ rằng nếu không phải khi đó hần vừa nhìn một cái thì biết là thiếu gia nhà giàu rồi, nếu không thì muội muội sẽ coi trọng hần ư?

“A, Xán Xán giống như là tiểu rồi!” Trong dư quang đầy mắt nàng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái nhú lại, A Kết vội đưa tay qua sờ, quả nhiên là tã đã nóng hằm hập ướt nhẹp. Vừa định đi lấy cái tã khác thì Triệu Trầm đã đem đến, quý xuống tự mình lột cho con gái, cực kỳ chuyên chú.

Ánh mắt muội muội đúng là rất tốt, A Kết cười nghĩ như vậy.

Cùng lúc Triệu Doãn Đình đưa tiễn khách xong định trở về phòng nhưng nửa đường thì bị Thái phu nhân gọi đến Vinh Thọ đường.

“Doãn Đình, do lễ tắm ba ngày của Xán Xán con không định làm lớn nên ta không mời cữu gia con bên kia qua đây, huống hồ đường lại xa nên không kịp nhưng Xán Xán đây tháng là ngày quan trọng, ta đã cho người đi mời bên Lưu Đông rồi, để cho mợ con đến đây một chuyến, đồng thời cũng là để cho hai chúng ta gặp nhau, sau này không biết còn có cơ hội gặp mặt nữa hay không.”

Nhà mợ đẻ của Thái phu nhân họ Tăng, nguyên bản là làm quan tại kinh thành nhưng sau này bị điều đến Liêu Đông, sau này định cư ở đó luôn. Hiện nay hậu viện đương gia của Tăng gia là Tăng lão phu nhân - mợ ruột của Triệu Doãn Đình, con cháu đầy nhà.

Bởi vì đường xa xa xôi nên căn bản Triệu Doãn Đình không có ấn tượng gì với người Tăng gia nhưng rốt cuộc vẫn là họ hàng, Thái phu nhân đã muốn mời bọn họ thì Triệu Doãn Đình còn có thể không đồng ý hay sao?

“Mẫu thân đã nói vậy thì con sẽ cho người bố trí phòng khách.”

Thái phu nhân hài lòng gật đầu, nhắc con trai nhớ đến chuyện cũ: “Lúc trước ta muốn con cưới nhị biểu muội nhưng con không chịu, sau này mợ con gửi

thư nói, sau khi nhị biểu muội con gả đến nhà chồng thì sinh liên tiếp ba tiểu tử mập mạp ...”

Lúc đó Triệu Doãn Đình còn lòng dạ nào mà nghe nữa, sau này nghe Thái phu nhân luôn luôn nói mấy nữ nhi Tăng gia sau khi xuất giá phần lớn đều là sinh con trai, hẳn đột nhiên thấy đau đầu, lại nghĩ đến chuyện Tăng gia sắp đến. Mấy người biểu muội đều đã gả cho người rồi, mẫu thân không có khả năng sẽ nhét người cho hắn, chẳng lẽ bà lại muốn đánh chủ ý lên con của hắn sao? Cháu ngoại nữ của Tăng gia ...

Hắn không nhớ chút nào cả, căn bản là hắn chưa từng gặp qua.

...

Lâm Trúc muốn ra ngoài đi dạo.

Hôm nay là ngày nường hẹn với Quách Bảo Châu, hai người muốn đi chọn quà đầy tháng cho Xán Xán.

Xe ngựa Quách gia đã đến bên ngoài, Liễu thị tự mình khoác áo choàng lông cáo cho con gái: “Chọn được đồ rồi thì liền trở về, đừng đi dạo ở bên ngoài lâu. Cha và huynh trưởng của Bảo Châu cũng là quan lớn nên cô nương ấy ham chơi cũng không sao, con nên học hỏi đại tỷ của con, nhã nhặn lịch sự mới dễ tìm được nhà chồng tốt.”

“Mẹ, con còn nhỏ mà, mẹ đừng có đem chữ ‘gả’ suốt ngày treo ở trên miệng được không?” Lâm Trúc thực sự chán ghét mẫu thân cảm ràm, né tránh tay của mẫu thân, tự mình thắt cổ áo choàng lại.

Hai mẹ con thường xuyên như vậy, Liễu thị tức giận muốn đánh nường lại nhìn thấy Lâm Trọng Cửu đang ngồi trên ghế cười ha hả thì Liễu thị lập tức nói với cậu: “Còn con nữa, mau về phòng học đi, còn dám ồn ào đòi học võ thì con cứ chờ xem sau này tỷ phu còn mang con theo hay không!”

Mặt Lâm Trọng Cửu nhất thời xị xuống, bĩu môi âm thầm hờn dỗi, Lâm Trúc đã chuẩn bị xong, có chút há hê nhắm mắt với đệ đệ: “Tiểu Cửu ngoan ngoan đi đọc sách đi, khi trở về tỷ tỷ sẽ mua kẹo hồ lô cho đệ, đi mau đi!” Nói xong thì cước bộ nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Liễu thị vội vàng đi theo ở phía sau.

Ở ngoài cửa Lâm gia, Quách Bảo Châu mặc áo choàng màu đỏ đứng bên cạnh huynh trưởng, thấy thân ảnh Lâm Trúc đang đi ra thì ánh mắt không khỏi sáng ngời, cười ngênh đón nói: “A Trúc, muội mặc bộ này nhìn thật là đẹp.”

Bên trong Lâm Trúc mặc chính là váy trắng thêu hoa ngọc lan màu tím, bên ngoài là áo choàng lông cáo màu tím nhạt, trên đầu cài trâm ngọc màu trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, cùng so sánh với vẻ đẹp dịu dàng của A Kết thì nường trông có vẻ linh động hoạt bát hơn.

Quách Bảo Châu nhìn thấy Liễu thị đang theo sát phía sau thì chạy tới làm nũng nói: “Bá mẫu, người thật là khéo sinh quá đi, tẩu tử và A Trúc đều xinh đẹp hơn con, con muốn làm con gái của người!”

Liễu thị cười nói: “Đừng nói như vậy chứ, Bảo Châu so với A Trúc thì xinh đẹp hơn nhiều, nếu hâm mộ thì cũng phải là A Trúc hâm mộ con mới đúng. Được rồi, không còn sớm nữa, các con mau đi đi, nhớ là phải về sớm một chút đó!”

“Bá mẫu yên tâm, chúng con rất nhanh sẽ về mà.” Quách Bảo Châu cười nói rồi kéo Lâm Trúc lên xe ngựa.

Thế này Quách Từ Kính mới rồi rãi nói với Liễu thị: “Trời lạnh, bá mẫu mau vào trong nhà đi, cháu sẽ trông chừng hai muội ấy.”

Liễu thị nhìn nam tử cao lớn có chút lạnh lùng trước mặt, có chút bất đắc dĩ nói: “Hai người bọn họ đều tinh nghịch, làm phiền Từ Kính rồi, hiếm khi có được ngày nghỉ lại không được ở nhà nghỉ ngơi.”

Quách Từ Kính cười nhẹ, hành lễ cáo từ rồi tung người lên ngựa.

Trước tiên Quách Bảo Châu dẫn Lâm Trúc đến một cửa hàng điêu khắc đồ gỗ.

Xe ngựa dừng trước cửa hiệu, Quách Từ Kính xuống ngựa rồi đi đến trước xe ngựa, Quách Bảo Châu vừa thò đầu ra thì theo thói quen hắn vươn tay đỡ muội muội, đợi cho Quách Bảo Châu đứng vững thì hắn quay người đỡ Lâm Trúc, động tác vô cùng tự nhiên.

Tay của nam nhân thon dài rộng rãi, trong lòng bàn tay có vết sẹo đã nhạt màu, Lâm Trúc sững sốt một chút rồi cười nói: “Cảm ơn Quách đại ca nhưng mà tự muội có thể xuống được.” Nói xong thì đạp chân lên ghế xuống xe, đứng ở bên cạnh Quách Bảo Châu, cùng nường nhìn vào trong cửa hàng.

Lúc Lâm Trúc mở miệng thì Quách Từ Kính liền thu tay lại, phân phó xa phu kéo xe ngựa qua một bên, sau đó dẫn hai cô nương đi vào. Trong cửa hàng rất yên tĩnh, chường quầy nhìn thấy huynh muội Quách gia thì quen thuộc hô lên: “Quách cô nương trực tiếp mua đồ luôn hay là đi dạo một vòng ngắm nhìn đã?”

“Đi dạo một vòng đã.” Quách Bảo Châu không chút do dự đáp, vừa đi vào bên trong vừa giải thích với Lâm Trúc: “Bên trong có vài vị lão sư đang điêu khắc, muội vào xem đi.”

Lâm Trúc đã bị mấy món đồ điêu khắc tinh xảo bày trên giá hàng hấp dẫn, nghe thấy có thể nhìn sư phụ trực tiếp điêu khắc thì cảm thấy rất là vui mừng.

Quách Từ Kính cũng không đi theo các nường, gật đầu với chường quầy rồi yên lặng đi đến trước một kệ hàng, không chút để ý nhìn lại rồi giơ tay lên nhìn

một chút, hơi hơi nhũn nầy. Lâm Trúc so với muội muội còn nhỏ hơn hai tuổi, ở trong mắt hắn chính là một đứa nhỏ cho nên vừa rồi hắn mới không nghĩ gì hết muốn đỡ nàng xuống nhưng Lâm Trúc lại tránh đi, chẳng lẽ nàng cho rằng hắn làm vậy là đường đột sao?

Ngoài muội muội thì hắn rất ít khi giao tiếp với các cô nương khác, bình thường lúc nào cũng đi bên cạnh hoàng thượng nên rất ít có cơ hội gặp gỡ, xem ra sau này hắn vẫn phải chú ý một chút, đôi khi hắn cảm thấy là tiểu cô nương nhưng cô nương người ta lại không nghĩ như vậy.

“Quách thống lĩnh?”

Giọng nói quen thuộc réo rất, Quách Từ Kính kinh ngạc xoay người, chỉ thấy đứng ở cửa là một nam tử tuấn mỹ mặc cẩm bào màu tím, đầu đội quan ngọc, một đôi con ngươi thâm trầm nội liễm lại quý khí bức người, chính là đương kim tam hoàng tử Thụy vương.

Quách Từ Kính muốn tiến lên hành lễ nhưng Đường Thao cười ngăn lại nói: “Quách thống lĩnh không cần phải khách khí, bản vương mặc thường phục ra ngoài là không muốn gây chú ý với người khác. Tại sao Quách thống lĩnh lại tới chỗ như thế này?” Nói xong thì bước về phía kệ hàng mà Quách Từ Kính vừa mới đứng, hai tay từng đi theo canh giữ ngoài cửa.

“Xá muội thích nơi này nên thường đến nơi này mua đồ, Từ Kính thân là huynh trưởng nên đành phải đi theo.” Quách Từ Kính đi đến bên cạnh Đường Thao, trầm giọng đáp.

“Vậy sao? Lệnh muội cũng ở đây sao?” Đường Thao nhắc mắt nhìn một vòng.

Quách Từ Kính nói: “Muội ấy ra phía sau cửa hàng nhìn sư phụ điêu khắc rồi.”

Đường Thao nghe vậy thì thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Quách Từ Kính: “Ngày thường thấy Quách thống lĩnh bắt câu ngôn tiểu không ngờ lại yêu thương muội muội như vậy, thật là ngoài dự đoán của bản vương. Đúng lúc, bản vương tới đây là muốn chọn cho cháu nhỏ một phần lễ vật, cũng không biết đứa nhỏ thích gì, nếu như Từ Kính không ngại thì có thể mời Quách cô nương gọi ý cho bản vương được không?”

* Bắt câu ngôn tiểu: tính cách nghiêm túc, không cười nói linh tinh.

Quách Từ Kính còn chưa trả lời thì hai người Quách Bảo Châu và Lâm Trúc đã từ phía sau trở lại.

Đường Thao nghe thấy động tĩnh thì nhìn qua, ánh mắt lướt qua cô nương mặc áo đỏ đi đầu rồi đến trên người cô nương mặc áo tím, hắn cứ nhìn như vậy, không hề dời ánh mắt đi chỗ khác. Hắn trời sinh tuấn lãng, lại quý khí đầy mình, dù cho làm ra động tác thất lễ như thế thì cũng không làm cho người khác thấy phản cảm mà chỉ cảm thấy ánh mắt của hắn ôn nhu đa tình, cảm động lòng người.

Lâm Trúc không phải là chưa từng bị nam tử nhìn chăm chăm nhưng nam nhân xuất sắc như thế thì vẫn là lần đầu tiên.

Mặt nàng hơi ửng đỏ, tránh né phía sau Quách Bảo Châu.

Đúng lúc Đường Thao thu hồi ánh mắt, quay lại nhìn Quách Từ Kính, mặt mỉm cười, chờ hắn giới thiệu người với mình.

Quách Từ Kính đành phải nói nhỏ với hai cô nương: “Vị này là Thụy vương điện hạ.”

Quách Bảo Châu mở to hai mắt ra nhìn, nhìn chăm chăm Đường Thao một lát rồi mới lấy lại tinh thần, khụy gối hành lễ: “Dân nữ bái kiến vương gia.”

Lâm Trúc vẫn còn đang khiếp sợ, hơn nữa nàng vẫn chưa quen với những lễ nghi như thế này nên động tác cũng chậm một bước, học theo Quách Bảo Châu hành lễ như vậy, Đường Thao giờ tay đỡ vào hư không: “Hai vị cô nương miễn lễ, thực ra hôm nay bản vương còn có chút chuyện muốn làm phiền hai vị cô nương.” Hắn liền đem chuyện muốn hai người chọn giùm quà tặng nói ra.

Quách Bảo Châu nhiệt tình, không chú ý đến ánh mắt huynh trưởng nhà mình, lập tức đáp lời: “Được ạ, đúng lúc chúng ta cũng đang chọn lễ vật cho con gái của di huynh nên thuận tiện chọn giúp cho vương gia một phần, vậy vương gia nói chuyện với ca ca dân nữ đi, chúng ta sẽ chọn giúp người, đi thôi A Trúc.”

Lâm Trúc yên lặng đi theo, lại nghe thấy vị vương gia hỏi thăm Quách Từ Kính thân phận của nàng, nghĩ tới ánh mắt sáng quắc nhìn nàng chăm chăm của nam nhân kia thì khi lựa chọn lễ vật Lâm Trúc có chút thất thần, vài lần nhìn không được thừa dịp lúc Quách Bảo Châu đưa đồ qua cho nàng nhìn thì nàng lén nhìn nam nhân kia, trùng hợp là nam nhân kia cũng đang nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, tim Lâm Trúc đập loạn, mặt đỏ như gấc.

Lúc thiếu nữ xấu hổ là động lòng người nhất, Đường Thao nhìn thêm mấy lần, nói nhỏ với Quách Từ Kính: “Nghe nói Triệu chỉ huy sứ cưới được một thê tử quốc sắc thiên hương, cho dù bản vương chưa từng thấy qua nhưng hôm nay nhìn thấy Lâm nhị cô nương thì biết lời đồn đãi kia là đúng, chỉ là không biết vị nhị cô nương này sẽ rơi vào nhà nào đây?”

Quách Từ Kính không có trả lời.

Thụy vương rõ ràng động tâm với Lâm Trúc, xem ra Lâm Trúc hình như cũng có ý với Thụy vương, lấy quan hệ giữa Triệu gia và Lâm gia thì nếu như Thụy vương muốn Lâm Trúc thì không có khả năng chỉ nạp Lâm Trúc làm thiếp bình thường mà là trắc phi... Đa số quý nữ kinh thành đều muốn danh phận Thụy vương trắc phi này chứ? Chính là không biết Thụy vương có nguyện ý cho Lâm Trúc danh phận trắc phi hay không, cũng không biết Lâm gia sẽ nghĩ như thế nào.

Đang nghĩ thì nam nhân bên cạnh đột nhiên đi về phía Lâm Trúc.

Quách Từ Kính thức thời không có đi theo. Nếu Lâm Trúc có biểu hiện phản cảm với Thụy vương thì hẳn thân là một nửa huynh trưởng sẽ không bàng quan đứng nhìn nhưng hiện tại rất có thể Lâm Trúc dựa vào tướng mạo xuất chúng của mình mà muốn một bước lên mây thì hẳn cần gì phải phá hư chuyện tốt của người ta chứ?

Lúc Quách Từ Kính nhìn về phía khác thì Đường Thao đã đến bên cạnh Lâm Trúc, thấy nàng nhìn một cái tượng điêu khắc bày trên giá hàng đến xuất thần thì cúi đầu hỏi: “Thích cái này sao?”

Giọng nói của hắn trầm thấp, có loại hương vị không thể nào hình dung được thì trong lòng Lâm Trúc khản trương, nhìn không được đứng dịch ra hai bước rồi mới gật đầu.

“Quả thật rất là khác biệt.” Đường Thao làm như không có phát hiện ra quần bách của tiểu cô nương, thò tay lấy tượng điêu khắc xuống.

Đó là hình điêu khắc một con khi đang hái trái đào, phía trên là cảnh đào nhìn rất sống động, bên cạnh cảnh đào là một trái đào màu hồng thật lớn, Đường Thao dùng ngón tay vào con khi để cho nó hái trái đào, lúc con khi sắp đụng tới thì một cơ quan bên trong lại đẩy trái đào lên cao, Đường Thao thả con khi ra thì cảnh đào liền rơi xuống trở lại.

Đường Thao thấy tiểu cô nương tò mò nhìn chằm chằm vào hình điêu khắc trong tay thì cười đưa cho nàng, hơi mang chút cưng chiều trên ghẹo nói: “Ngay cả cô nương cũng không nhìn ra trong đó có cơ quan, nếu cầm cái này chơi đùa với mấy đứa nhỏ thì chắc chắn bọn chúng sẽ thích, phần quà tặng này đúng là rất thích hợp.”

Đôi mắt hắn sáng ngời, Lâm Trúc không dám nhìn thẳng, nhận lấy tượng điêu khắc rồi hốt hoảng đi tìm Quách Bảo Châu. Giây phút này nàng mới hiểu được tại sao lúc trước trường ty như biến thành người khác khi nhìn Mạnh Trọng Cảnh, thì ra trên đời này thực sự có một nam nhân có thể khiến cho nàng nhất thời quên đi chính mình.

Đường Thao nghiêng đầu nhìn bóng dáng của tiểu cô nương, tâm tình của hắn rất tốt.

Thân phận Quách Bảo Châu quá cao, Quách Nghị nổi danh là người cố chấp không có khả năng để cho con gái làm thiếp, cho dù có là trắc phi đi chăng nữa nhưng vị Lâm nhị cô nương này không giống như vậy, xuất thân từ nông thôn, có thể làm trắc phi là một bước lên trời, so với thân phận của trường ty nàng thì còn cao hơn.

Ngày ấy sau khi phái người đi thăm dò thì hắn muốn vị nhị cô nương này, không ngờ đối phương lại đẹp như vậy, ngược lại làm cho hắn có vài phần yêu thích. Thiếu nữ hoài xuân, chỉ cần tình cờ gặp gỡ vài lần thì hắn không tin không chiếm được lòng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chương 82

Lâm Trúc chọn tượng điêu khắc khi hái đào bằng gỗ trầm hương, Quách Bảo Châu chọn là tượng điêu khắc ông Thọ bằng gỗ hoàng dương, đầu của ông Thọ và quả đào cầm trong tay đều bóng loáng, hơn nữa bức điêu khắc không có các góc cạnh nên không sợ làm cháu gái bị thương khi chơi đùa, sau đó nàng chọn cho Thụy vương là tượng điêu khắc hai con sư tử chơi bóng bằng gỗ tử đàn.

Chọn xong lễ vật thì Đường Thao nháy mắt với mấy tùy tùng đi theo ngoài cửa rồi theo sau nói với ba người Quách Từ Kính: “Hôm nay tình cờ gặp gỡ, hai vị cô nương đã giúp bản vương một chuyện lớn, hai vật này coi như là lễ gặp mặt bản vương tặng cho hai cô nương, kính xin vui lòng nhận cho.” Nói là nói với ba người nhưng ánh mắt vẫn dừng trên người Lâm Trúc.

Lễ vật này là do hai cô nương chọn nên Quách Từ Kính không tiện làm chủ, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía muội muội mình.

Quách Bảo Châu không nghĩ gì liền cự tuyệt: “Cảm ơn ý tốt của vương gia nhưng đây là quà đầy tháng dân nữ mua tặng cháu gái nên tự mình mua mới có ý nghĩa, huống chi chúng ta cũng chỉ giúp vương gia chút chuyện mà thôi, vương gia không cần khách khí như vậy.”

Quách Từ Kính cũng không ngờ là muội muội lại từ chối ý tốt của vương gia nên mở miệng nói: “Lời nói của xá muội đã nói, vương gia không cần phải tổn tiền như vậy.”

Ba thứ đó cộng lại cũng chỉ hơn một trăm lượng, người ta đã không cần thì Đường Thao cũng không vì chút tiền lẻ này mà tiếp tục kiên trì, đợi sau khi tùy tùng đi theo trả tiền xong đứng phía sau hắn thì Đường Thao cười cười: “Được rồi, bây giờ bản vương có việc đi trước, sau này có duyên sẽ gặp lại.” Sâu sắc liếc mắt nhìn Lâm Trúc rồi xoay người nghiêng ngàng rồi đi, phong lưu tiêu sái.

Thế này Lâm Trúc mới dám nhắc mắt lên nhìn người, đến khi thân ảnh của Thụy vương gia biến mất ở cửa thì trên người nàng có cảm giác dễ dàng hơn rất nhiều nhưng trong lòng lại có chút mất mát. Một vương gia cao cao tại thượng, tướng mạo anh tuấn lại tươi cười ôn nhu, rõ ràng là có cảm tình với nàng nhưng tại sao nàng lại có cảm giác như đang nằm mơ?

“A Trúc, tại sao mặt muối lại đỏ như vậy?” Quách Bảo Châu tò mò hỏi.

Trong nháy mắt Lâm Trúc liền hồi hồn lại, thấy huynh muội Quách gia đều nhìn mình chăm chăm thì trên mặt nàng càng nóng hơn, quay đầu che giấu nói: “Vậy sao? Chắc là do nơi này có chút nóng. Được rồi Bảo Châu, chúng ta về đi, mẹ muội đã dặn nhiều lần là phải về sớm một chút.”

“Bây giờ về sao?” Quách Bảo Châu không thể tin hỏi, “Không phải là đã nói ăn cơm trưa xong rồi mới về sao? A Trúc, chúng ta khó có cơ hội mới được ra ngoài đi dạo, sau này ca ca ta phải vào cung làm việc nên lần sau chưa chắc huynh ấy đã đưa chúng ta đi được, muội hay suy nghĩ cho thật kỹ.”

Thật ra Lâm Trúc muốn tiếp tục đi dạo, vừa rồi là do nhất thời khẩn trương nên mới nói ra như vậy, bây giờ bị lời nói của Quách Bảo Châu dỗi đi tâm tư thì nàng muốn nói lại nhưng mà Quách Từ Kính lại không cho nàng cơ hội, hần nhìn ra ngoài cửa nói: “Trở về thôi, đừng làm cho bá mẫu lo lắng, nếu Bảo Châu thích làm bạn với A Trúc thì thường ngày có thể đến nhà bá phụ làm khách hoặc là mời A Trúc đi đến nhà chúng ta, A Trúc còn nhỏ nhưng mà muội đã mười tám rồi, cũng nên ít xuất đầu lộ diện thôi.”

“Mười tám thì không thể ra ngoài sao!” Quách Bảo Châu tức giận lườm huynh trưởng, tâm trạng không tốt chút nào cả, “Mỗi ngày đều giục muội đi lấy chồng, cả đời này muội cũng không gả, cứ đi lại trước mặt huynh như vậy cả đời, thử xem huynh có thể đem muội gả đi được không!”

Quách Từ Kính theo thói quen liếc nàng một cái, không để ý Lâm Trúc phản đối đi thanh toán tiền, cầm hai hộp quà tặng đi ra khỏi cửa hàng trước.

Quách Bảo Châu mím môi không muốn đi.

Náo loạn thành như vậy nên Lâm Trúc tự trách bản thân, kéo cánh tay Quách Bảo Châu lặng lẽ nói: “Không sao, sau này tỷ cứ đến tìm muội, hai người chúng ta đi dạo, công việc của Quách đại ca bận rộn, hơn nữa cũng không thích đi dạo theo chúng ta.” Hơn nữa nàng cũng không muốn để cho Quách Từ Kính lại trả tiền, Quách Từ Kính lạnh lùng như băng nên nàng không thể từ chối được, sau này chỉ có Quách Bảo Châu nên nàng không cần phải cố kỵ.

Trên mặt Quách Bảo Châu rút cuộc cũng lộ ra nụ cười, lúc đi ra đến cửa lại quay đầu trừng Lâm Trúc nói: “Đây là do muội nói đó, lần sau nếu muội còn mới đi một chút mà đã muốn trở về thì sau này ta cũng sẽ không tìm muội chơi nữa đâu!”

Lâm Trúc vội vàng cam đoan là sẽ không.

Hai tỷ muội hân hoan đắc ý cười nói lên xe ngựa, hộp quà đã được đặt vào bên trong, hai người lại nói đến lễ đầy tháng sắp tới của Xán Xán. Quách Từ Kính đứng bên ngoài một lát, sau khi xác định hai người ngồi vững thì mới bảo xa phu đánh xe ngựa đi đến Lâm gia, hần cũng nhảy lên ngựa.

Lúc này mặt trời đã lên cao, trên đường người đến người đi rất là náo nhiệt nên xe ngựa liền đi chậm hơn.

Trong xe, Lâm Trúc muốn hỏi thăm Quách Bảo Châu một chút về chuyện của Thụy vương nhưng lại sợ tâm sự bị nhìn thấu nên không tiện mở miệng. Quách Bảo Châu thì sao? Lớn lên từ nhỏ ở kinh thành nên nàng đã gặp qua không ít quý nhân, hôm nay gặp Thụy vương cũng không tính là chuyện gì quá lớn, hơn nữa nàng cũng không cảm thấy hứng thú gì với những chuyện của vương gia; Thụy vương vừa đi thì nàng liền ném người ta ra sau đầu nên làm sao có thể đoán được tỷ muội tốt bên cạnh đang muốn nàng chủ động nói ra chứ?

Hai người đang có suy nghĩ riêng của mình thì trên đường bỗng truyền đến tiếng rao của người bán kẹo hồ lô.

Lâm Trúc lập tức nhớ đến chuyện mình đã hứa với đệ đệ nên vội kêu xa phu dừng xe lại.

“Muội muốn làm gì vậy?” Quách Bảo Châu tò mò hỏi.

Lâm Trúc đẩy bức màn nhìn ra bên ngoài, thấy có quán nhỏ bán kẹo hồ lô đang ở phía đối diện thì quay đầu cười nói: “Muội đã hứa với tiểu Cửu là mua kẹo hồ lô cho nó, Bảo Châu có muốn hay không, muội sẽ mua cho tỷ một xâu.”

Quách Bảo Châu nhìn đến từng trái cây đỏ au kia thì miệng cũng chảy ra nước, thấy Quách Từ Kính nghi ngờ nhích lại gần, nghĩ tới chuyện nàng nổi giận ở cửa hàng điều khắc thì cho hần một khuôn mặt tươi cười nói: “Ca ca, muội và A Trúc muốn ăn kẹo hồ lô, huynh đi mua ... A Trúc, chúng ta mua mấy xâu đây?”

Lâm Trúc cười nhìn nàng: “Muội muốn mua bốn xâu, tỷ thì sao?” Nhà có bốn người, mỗi người một xâu, phụ thân gần đây đọc sách cũng rất cực khổ, nàng muốn hiếu kính phụ thân, làm cho ông vui vẻ.

Quách Bảo Châu nháy mắt liền hiểu tâm ý của Lâm Trúc, đột nhiên cũng muốn mua cho mỗi người trong nhà một xâu, liền đưa hà bao cho huynh trưởng: “Cho huynh này, mua tám xâu đi.” Tuy rằng nàng tức giận với huynh trưởng nhưng mà cuối cùng nàng vẫn muốn mua cho hần.

Quách Từ Kính nhìn chăm chăm hà bao trong tay muội muội, mặt không chút thay đổi, quan sát khuôn mặt gần kề nhau của hai cô nương trong xe. Hần đồng ý đi mua lúc nào cơ chứ? Hần là một đại nam nhân hơn hai mươi tuổi, vậy mà bảo hần đi mua tám xâu kẹo hồ lô sao?

Hần ngừng đầu, vừa muốn kêu xa phu thì Quách Bảo Châu nhìn ra tâm tư của hần, liền dùng giọng nói mềm nhũn làm nũng: “Ca ca đi mua đi, muội chỉ muốn ăn đồ do ca ca mua thôi, huynh cao như vậy, qua bên đó cẩn thận nhìn rồi chọn mấy xâu ngon nhất.”

Lâm Trúc vội vàng nhích về phía cửa sổ, buồn cười nhìn Quách Bảo Châu, nàng không có ca ca, lần đầu tiên nàng biết thì ra muội muội có thể khi dễ ca ca như vậy.

Quách Từ Kính đã bị muội muội khi dễ vô số lần nhưng hắn không có cách nào cả, nhủ mảy ý bảo Quách Bảo Châu lui vào trong xe, thả màn che xuống rồi bắt đắc đi xuống ngựa. Mới vừa đi qua thì lại nghe thấy phía sau có động tĩnh, hắn phút chốc xoay người, không vui chất vấn: “Muội còn muốn ...”

Không ngờ bên cửa sổ lại là một khuôn mặt ngây thơ khác.

Lâm Trúc có chút ngượng ngùng, hơi đỏ mặt nói: “Quách đại ca, bốn xâu của muội huynh có thể chọn loại không hạt hay không?”

Quách Bảo Châu cũng theo sát sau bu lại: “Ca ca, của chúng ta muội cũng muốn không hạt!” Nói xong thì nhìn Lâm Trúc cùng nhau cười.

Hai cô nương cười đến môi mắt cong cong, không khác gì đũa nhỏ hồn nhiên, đột nhiên Quách Từ Kính cảm giác được đây chính là hai tiểu muội muội, trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng rồi xoay người đi.

Thân hình hắn cao lớn, trong đám người đi đi lại lại nhìn rất bắt mắt, Quách Bảo Châu và Lâm Trúc cùng nhau nhìn hắn, nhìn hắn đứng ở bên ngoài mấy đũa bé, đưa tay chỉ mấy chỗ trên cái giá cắm đầy kẹo hồ lô, quả thực là đáng về chuyên tâm lựa chọn thì không khỏi cười ra tiếng. Đợi khi Quách Từ Kính mỗi tay cầm bốn xâu kẹo hồ lô trở lại thì Lâm Trúc nhìn không nổi nữa, trốn vào trong xe ngựa cười trộm.

“Ca ca thật tốt, về nhà sẽ cho huynh ăn.” Quách Bảo Châu không chút keo kiệt khen.

Quách Từ Kính liếc mắt nhìn nàng một cái, đưa kẹo hồ lô cho nàng rồi lên ngựa, đi trước dẫn đường.

Trên đường đi đến Lâm gia, Quách Từ Kính có chút chần chừ. Thân phận Thụy vương cao quý, trong hậu viện lại có nhiều thế thiếp, khẳng định là rất quen thuộc nữ nhân trong kinh thành, nếu muốn cố ý tiếp cận một cô nương nào đó thì tin tưởng rằng không có mấy người không động tâm, đặc biệt là Lâm Trúc lại còn nhỏ như vậy. Theo lý thuyết, Lâm Trúc phản ứng như thế nào thì không có liên quan gì đến hắn nhưng khi Lâm Trúc nhắc nhở hắn mua kẹo hồ lô không hạt thì nàng bộc lộ tính khí trẻ con, hắn luôn cảm giác ít nhất thì mình cũng nên nhắc nhở nàng một câu. Nếu hắn đã nhắc nhở rồi mà Lâm Trúc vẫn động tâm với Thụy vương thì chứng tỏ nàng muốn vào vương phủ hưởng phú quý, vậy thì nhắc nhở của hắn liền có vẻ dư thừa. Nhưng biết đâu Lâm Trúc không muốn làm thiếp thì nhắc nhở của hắn có thể giúp nàng hồi tâm sớm một chút, sẽ không lún sâu vào.

Nhưng hắn là một đại nam nhân, nhắc nhở điều này có vẻ như không thích hợp chăng?

Quách Từ Kính không phải là người không quyết đoán, hắn cũng không do dự lâu, xe ngựa dừng lại trước cửa Lâm gia, lúc Lâm Trúc sắp bước vào cửa thì Quách Từ Kính dùng giọng không to không nhỏ hỏi muội muội: “Bảo Châu, muội thường theo mẫu thân ra ngoài làm khách có từng gặp qua Thụy vương phi hay chưa?”

“Đã gặp qua hai lần, ca ca hỏi cái này làm gì?” Quách Bảo Châu vừa định lên xe, nghe thấy ca ca hỏi vậy thì tạm thời không đi vào, quay đầu hỏi.

Quách Từ Kính thuận miệng nói: “Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ tới vậy thôi, vào xe đi, chúng ta về.” Nói xong thì nhận dây cương trong tay xa phu, phi thân lên ngựa, làm như không phát hiện ra thân ảnh của tiểu cô nương đang đứng ngăn ra ở cửa, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn về phía trước, không nhanh không chậm thúc ngựa rời đi.

...

Trong Vọng Trúc hiền.

Ninh thị đang ngồi trên giường trêu đùa cháu gái.

Mấy ngày nữa là Xán Xán sẽ đầy tháng, so với lúc mới sinh ra thì nặng thêm hai cân, trắng trắng tròn tròn, một đôi mắt to lúc nào cũng lung linh như nước nhìn thật là đẹp. Lòng mảy bé vẫn như cũ, chưa có rõ nhưng mi mắt đã rất dài, hơi cong, càng khiến cho người yêu thích hơn.

Có lẽ đứa bé nào cũng thích đồ vật có màu sắc rực rỡ nên trong nhà đều chuẩn bị rất nhiều đồ chơi, Xán Xán thích nhất là lúc A Kết bảo Tường ma ma lấy đèn lồng hình hồ ly ra, thích đến mức mỗi lần nàng muốn lấy đi thì bé con đều muốn khóc, A Kết không có cách nào, đành phải bảo Triệu Trầm treo đèn lồng lên xà nhà. Ban ngày thì thả đèn xuống cho con gái chơi, buổi tối đi ngủ thì lại kéo đèn lồng lên, Xán Xán bú xong thì liền quay đầu nhìn một chút. Triệu Trầm rất thích dáng vẻ thông minh đáng yêu của con gái, cúi đầu muốn hôn con gái một cái nhưng Xán Xán lại lập tức trốn trong lòng mẹ, giống như là không đồng ý cho phụ thân hôn.

Bây giờ Ninh thị đang để đèn lồng xuống, để một cái đuôi hồ ly trên tay Xán Xán, Xán Xán vui mừng kêu ra tiếng, thanh thúy vang dội, há miệng ra cười, mắt to cong thành hình vầng trăng, tay nhỏ bé nắm chặt lấy đuôi hồ ly, nhất quyết không buông ra. A Kết giả vờ muốn cướp thì Xán Xán lập tức tròn cặp mắt to, âm thầm dùng sức.

“Ngay cả mẹ muốn mà cháu cũng không cho, tại sao Xán Xán lại bá đạo như vậy chứ, giống y như cha cháu hồi nhỏ ...” Ninh thị cười chọc chọc vào khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn của cháu gái. Xán Xán nghe không hiểu gì cả nhưng thấy mẹ không muốn đoạt đuôi hồ ly với mình nữa thì nở nụ cười, tay nhỏ còn lại cũng giờ lên quơ quơ, hình như là muốn nắm thêm một cái đuôi nữa.

A Kết ở một bên cười. Quả thật con gái rất là bá đạo, tối qua Triệu Trầm muốn giờ trò xấu, con gái vừa nhìn thấy thì liền nóng nảy, khóc oa oa không muốn phụ thân đoạt đồ ăn của nàng, làm cho Triệu Trầm cực kỳ xấu hổ, giả vờ tức giận vỗ vào mông nhỏ của Xán Xán hai cái, cũng không dám đoạt đồ ăn trước mặt con gái nữa. Lúc ấy A Kết chỉ cảm thấy sung sướng khi có người gặp họa, trước đây Triệu Trầm bá đạo nhưng không có ai quản được hắn, bây giờ thì cuối cùng cũng đã có người quản được hắn rồi.

Ba mẹ con bà cháu đang chơi đùa vui vẻ thì bên ngoài Thúy Ngọc có chút do dự bầm báo: “Nãi nãi, bên ngoài có khách đến, là Tăng lão phu nhân ở Liêu Đông, ngoài một vị cửu lão gia thì còn có một vị biểu cô nương, cửu lão gia đang nghỉ tạm ở tiền viện, Thái phu nhân bảo nãi nãi bế đại tiểu thư đến Vinh Thọ đường bái kiến Tăng lão phu nhân.”

Triệu Trầm đã nói qua chuyện người bên Liêu Đông sẽ tới nên A Kết cũng không cảm thấy ngạc nhiên nhưng nàng không ngờ là Thái phu nhân lại làm như thế. Trong nhà nàng bên kia, chỉ cần điều kiện gia đình cho phép thì con dâu đang ở cửu đều không ra ngoài, nếu thời tiết ẩm áp thì có thể bế con ra ngoài cho người thân nhìn nhưng bây giờ đang là mùa đông khắc nghiệt ...

A Kết nhìn về phía mẹ chồng, thấy mẹ chồng tò mò nhìn nàng giống như xem nàng sẽ làm thế nào, khóe miệng bà mang ý cười thì trong lòng A Kết đã có quyết định, thân nhiên dặn dò: “Người đi đến Vinh Thọ đường nói là thân thể ta sau khi sinh vẫn còn yếu, thầy thuốc đã dặn phải qua đầy tháng mới được ra khỏi cửa, nếu đột nhiên đi ra ngoài sợ là sẽ bị nhiễm lạnh, mong hai vị trưởng bối thứ lỗi.”

Nếu thân thể nàng tốt thì đi qua một chút cũng không sao nhưng bây giờ Thái phu nhân không coi trọng sự bình yên của mẹ con nàng thì nàng cũng không cần thiết phải bế con gái cho người ngoài xem trong cái giá lạnh như thế này. Còn chưa đầy tháng nghĩa là chưa đầy tháng, đều là nữ quyền, nếu như vị Tăng lão phu nhân kia thật là hiểu lễ như vậy, muốn gặp đại tiểu thư thì cũng nên là các bà đến Vọng Trúc hiên của nàng, không có đạo lý ép buộc người như vậy.

Con dâu không nhất gan chút nào thì Ninh thị thật sự vui mừng, nhìn Xán Xán nói: “Nên như vậy, lúc nào có thể nhường thì nhường, lúc không thể thì không cần, nếu việc này truyền ra ngoài thì người ta cũng chỉ nói là các bà ấy vô lễ. A Kết, con chỉnh đốn đơn giản lại một chút nữa, ta đoán là các bà ấy sẽ qua đây thôi.”

“Hay là mẹ đi trước đi?” A Kết lo lắng hỏi, sau khi hồi kinh, Ninh thị chưa từng chạm mặt qua Thái phu nhân.

Ninh thị ngẩng đầu nhìn nàng, cười hỏi lại: “Tại sao lại phải đi chứ?”

Trong Vinh Thọ đường bên kia, Thúy Ngọc vừa mới nói xong thì bị Thái phu nhân hất trà lên người, “Nãi nãi các người còn ba ngày nữa là đầy tháng rồi, có gì khác nhau cơ chứ? Nếu không phải trong nhà có khách quý tới thì ta kêu nàng ta qua đây làm gì chứ? Lúc nào yếu ớt không nói, lại ngay lúc này làm ra vẻ ta đây, không hiểu một chút quy củ nào hết!”

Thúy Ngọc vội vàng quỳ xuống bồi tội: “Thái phu nhân bớt giận, thật sự là bên ngoài trời rất lạnh, nãi nãi lo lắng đại tiểu thư ...”

“Được rồi, không trách vợ Thừa Viễn, là do ta không có suy xét chu đáo, nghe nói vợ của Thừa Viễn xuất thân từ nông thôn, trong thôn có rất nhiều người mới sinh con có vài ngày là phải xuống ruộng làm việc rồi, ta quả thật là không có chú ý nhiều như vậy ... Xem ta kia, chung quy đã gả đến Hầu phủ chúng ta rồi, làm việc gì cũng phải giống như ở kinh thành chứ, đi thôi, ta đi qua gặp hai mẹ con nàng vậy, thuận tiện xóa bỏ hiểu lầm, ta không muốn vợ của Thừa Viễn thấy ngại.”

Ngồi đối diện với Thái phu nhân là một lão phụ mặc quần áo tơ lụa quý báu, mặt đầy vẻ tự trách mở miệng, nói xong thì đứng lên mà ngồi phía dưới bà là một cô nương mặc váy đỏ đã sớm đi lại đỡ lấy cánh tay của bà, cười hòa giải nói: “Bà nội đừng nói như vậy, người cũng không ngờ tới là biểu tẩu lại cần thận như thế phải không?”

Tăng lão phu nhân giả vờ tức giận liếc mắt nhìn cháu gái mình: “Không được vô lễ, lời này là lời cháu nên nói sao?”

Cô nương váy đỏ úy khuất cúi đầu.

Thái phu nhân cười lạnh nói: “Muội nói Tuyệt Nhu làm gì, Tuyệt Nhu cũng không nói sai, đều là do ta đã quá chiều nàng ta rồi, để cho nàng ta hình thành tính tình kiêu căng như vậy, đi thôi, nàng ta đã không đến thì chúng ta qua gặp nàng ta vậy, thân thể già nua này cũng không sợ bị cảm lạnh.”

Bà vừa dứt lời thì đã có nha hoàn tiến lên phủ thêm áo choàng cho bà.

“Thái phu nhân đi thông thả, nô tỳ về trước thông báo một tiếng.” Thúy Ngọc cúi đầu nói, sau khi nghe Thái phu nhân hừ nhẹ một tiếng thì lập tức đứng dậy đi, lúc đi ra khỏi cửa Vinh Thọ đường thì quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy đám người Thái phu nhân đã ra khỏi cửa, trong đó cô nương váy đỏ giống như một đoá mai đỏ trong tuyết, khiến cho người khác đều phải chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Chương 83

Lúc nha hoàn bên ngoài thông báo đám người Thái phu nhân đến Vọng Trúc hiên thì Xán Xán đã ngủ.

Ninh thị cho con dâu một cái nhìn khích lệ, bảo nàng an tâm dựa vào đầu giường giả vờ như thân thể suy yếu, còn chính mình thì đi ra đón người.

Thái phu nhân dẫn đầu đi về phía trước, nhìn thấy ở trước cửa có một bóng người thì bước chân đột nhiên dừng lại, gắt gao nhìn chằm chằm vào gương

mặt kia.

Hôm nay Ninh thị mặc áo màu lam, phía dưới là váy trắng thêu hoa lan, vừa đoan trang lại vừa xinh đẹp; chống lại Thái phu nhân đang cứng người, Ninh thị nhã nhặn lịch sự hành lễ, sau cười nhẹ nói: “Hai vị lão phu nhân đã tới rồi, mau vào trong phòng ngồi, thân thể vợ Thừa Viễn không khỏe, vốn nàng định đi ra ngoài đón hai vị nhưng sợ bên ngoài trời đông giá rét, nàng không cẩn thận lại ảnh hưởng đến thân thể nên không cho nàng đi ra, kính mong hai lão phu nhân đừng trách.”

Ninh thị cười tự nhiên như vậy nhưng sắc mặt Thái phu nhân lại trắng bệch, đôi tay già cỗi trong tay áo rộng rãi siết thật chặt. Tiềm nhân này biết rõ bà sẽ đến đây mà vẫn còn ở chỗ này, thật sự là cho rằng bà không đối phó được với nàng ta hay sao?

Tăng lão phu nhân nhìn chăm chăm em chồng mình, lại nhìn vị Dung phu nhân trước mặt này, chần chừ hỏi: “Cô chắc là nghĩa mẫu của Thừa Viễn hả?” Năm đó Triệu Doãn Đình thành thân với thứ nữ của Ninh gia thì bà đã thấy qua Ninh thị, nhưng không bao lâu sau thì gia đình bà chuyển đến Liễu Động, nhiều năm rồi không gặp nên không nhớ rõ dáng vẻ của Ninh thị như thế nào, nhưng bây giờ nhìn thấy Dung phu nhân, chẳng biết tại sao bà lại mơ hồ có cảm giác quen thuộc, là bởi vì dáng vẻ của Dung phu nhân và Ninh thị quá giống nhau hay sao?

Ninh thị gạt đầu, nghiêng người mời ba người đi vào trong phòng, không kiêu ngạo không siểm nịnh, cũng không đánh giá bất kỳ người nào.

Thái phu nhân lạnh mặt đi ở phía trước. Tuy rằng bà rất tức giận nhưng chuyện Ninh thị giả chết càng ít người biết càng tốt, sợ người bên ngoài đoán ra nên bà cũng giả bộ hồ đồ. Một khi đã như vậy thì Ninh thị vừa không phải là con dâu của bà cũng không phải là bà vú trong nhà nên bà không có lý do gì để chỉ trích nàng ta cả. Trách ai đây, chỉ có thể trách Ninh thị dùng thủ đoạn mê hoặc hôn vicia con trai bà, làm cho con trai của bà tổn hết tâm tư để che chở cho nàng ta.

Thái phu nhân không có tiếp lời của Ninh thị, Tăng lão phu nhân đành phải vừa đi vào trong vừa khách khí trả lời: “Cô nói quá lời rồi, là do ta không suy nghĩ chu đáo, chỉ một lòng mong được sớm nhìn thấy cháu ngoại nên quên là thói quen ở đây không thích hợp ra cửa. Mẹ đẻ của Thừa Viễn mất sớm, may mắn có cô ở bên cạnh nhắc nhở. Tuyệt Nhu, nhanh qua chào ... Haiz, cháu cũng trực tiếp gọi là cô đi, dù sao cũng là người một nhà.”

“Cô ạ.” Tăng Tuyệt Nhu khẽ cười hành lễ, tư thái hào phóng.

Ninh thị nghiêm túc đánh giá vị biểu cô nương này, thấy dung mạo của nàng xuất chúng, so với các cô nương ở kinh thành thì cao gầy hơn, vừa có nét xinh đẹp của con gái vừa có ba phần anh khí hào sảng, cười khen: “Dáng vẻ của Tuyệt Nhu thật là đẹp, các cô nương ở kinh thành cũng không sánh được.”

Trong lòng không thể không nhừa nhận Tăng gia thật là biết chọn người.

Luận về vẻ xinh đẹp thì con dâu không sợ so sánh với bất kỳ người nào nhưng mà khí chất này ... Con dâu nhã nhặn lịch sự, dịu dàng lại có vẻ đẹp thâm kín, nhưng mà hoa cũng có trăm ngàn loại, nam nhân sẽ không thích cùng một loại hoa trong hai đóa nhưng nếu đổi lại là hai đóa hoa khác nhau thì rất có khả năng sẽ có ý niệm, cũng không biết là con trai của mình có bảo vệ được tâm hay không.

Ninh thị thích người con dâu này, cũng hy vọng là con trai giữ vững lời hứa biết quý trọng thê tử nhưng bà chưa từng nghĩ tới áp đặt thúc ép con trai không được coi trọng người khác. Nữ nhân có trăm ngàn mưu tính đem nam nhân ép buộc bên người nhưng xét đến cùng còn phải xem nam nhân đó có chấp nhận lưu lại bên người đó hay không nữa. Nếu như con trai thật sự thay lòng thì người làm mẹ như bà không cho phép thì con trai thực sự sẽ nghe lời sao?

...

Mấy người bước vào trong phòng, A Kết hốt hoảng muốn bước xuống giường hành lễ thì bị Tăng phu nhân khuyên giữ người lại: “Không cần như vậy, cứ ngồi ở trên giường đi, nữ nhân ở cử là chuyện quan trọng cả đời, trước đó là do bà già ta quá nóng lòng rồi, vợ Thừa Viễn cũng đừng oán giận ta.”

“Cửu tổ mẫu sao lại nói vậy chứ, nếu không phải sức khỏe cháu không tốt thì hôm nay đã ra ngoài nghênh đón một nhà cữu tổ mẫu rồi.” A Kết nhỏ giọng trả lời, lúc nói chuyện thì nhin không được nhìn con gái vài lần, sợ tiếng ồn quá lớn sẽ đánh thức con gái dậy.

Trong phòng có trẻ nhỏ đang ngủ nên cho dù Thái phu nhân có cáu gắt cũng không tiện phát tác, ngoắc tay gọi Tăng Tuyệt Nhu đến trước người, nhìn A Kết nói: “Đây là Tuyệt Nhu, biểu muội của cháu, trong nhà không có chị em cùng tuổi với cháu nên sau này để cho Tuyệt Nhu lại đây nói chuyện với cháu đi.” Bà nhìn chăm chăm A Kết, ánh mắt như ẩn ý nhắc nhở.

Nhắc nhở nàng điều gì chứ, nhắc nhở nàng đưa nữ nhân đến bên cạnh trượng phu.

A Kết cũng quen rồi, cười nói với biểu muội mới: “Chỉ cần Tuyệt Nhu không chê tẩu ăn nói vụng về thì lúc nào cũng có thể qua đây.”

Tăng Tuyệt Nhu lập tức nói: “Biểu tẩu quá khách khí rồi, muội ước gì mỗi ngày có thể tới đây, muội rất thích tiểu hài tử, Xán Xán đáng yêu như thế, tình lại chắc chắn sẽ nhận ra có người lạ.” Nói xong thì cúi người lại gần Xán Xán, vươn tay muốn chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Xán Xán.

“Xán Xán vừa mới ngủ, nếu biểu muội nói như vậy thì ngày khác qua đây chơi với bé, bây giờ thì đừng trêu vào, tính tình nha đầu kia rất bá đạo, có chút gì không hài lòng là liền khóc toáng lên, tẩu cũng bị bé làm cho sợ rồi.” A Kết có chút áy náy ngăn tay Tăng Tuyệt Nhu lại, nói vậy cũng không phải hoàn toàn là lấy cớ, tính tình của đứa trẻ này đúng thật là xấu mã.

Tăng Tuyệt Nhu ngẩng đầu liếc mắt nhìn A Kết, không miễn cưỡng nữa lui về bên người Thái phu nhân, trên mặt cũng không lộ ra vẻ không vui.

Thái phu nhân lại thấy mắt hửng, nhìn lướt qua cháu gái trên giường, nhàn nhạt nói: “Cũng đành vậy thôi, con gái đều là tính tình như vậy, nếu là một bé trai thì tốt rồi, ta nhớ rõ khi Doãn Đình còn nhỏ, đang ngủ mà bị người khác chọc tỉnh thì cũng không cầu bần, ngược lại là nhìn người ta cười.”

Tăng lão phu nhân nghe xong thì lắc đầu: “Không hẳn là như vậy, không phải ai cũng giống nhau, khi Tuyết Nhu còn nhỏ cũng không thích khóc, suốt ngày tươi cười nên ai cũng thích bế.”

A Kết cúi đầu không nói.

Ninh thị nhận lấy bình trà trong tay Tường ma ma, tự mình châm trà cho hai vị lão phu nhân, ánh mắt nhìn chén trà nhưng ngoài miệng lại trêu ghẹo nói: “May mắn là Thừa Viễn không có ở đây, nó có được con gái còn vui mừng hơn là có con trai, mỗi ngày đều khen Xán Xán giống nó, nếu nghe thấy người khác chê Xán Xán thì liền xì mặt xuống, cũng không cần biết có phải là người ta vô tình nói ra hay không.”

Nụ cười trên mặt Tăng lão phu nhân nhất thời cứng đờ.

Ninh thị làm như không thấy, đưa chén trà qua: “Mời ngài dùng trà.”

Tăng lão phu nhân ngược ngừng nhận lấy, Ninh thị xoay người lấy trà cho Thái phu nhân, Thái phu nhân hừ lạnh một tiếng đứng lên: “Không cần làm phiền, cữu tổ mẫu một đi đường vất vả, bây giờ đã nhìn thấy đứa nhỏ rồi thì cũng nên trở về phòng nghỉ ngơi rồi, vợ Thừa Viễn cứ yên tâm ở cũ, tiệc tẩy trần buổi tối có hai cha con Thừa Viễn đón tiếp là được rồi.”

“Cảm ơn bà nội, vậy bà nội đi thông thả, chờ cháu qua tháng sẽ đến trước mặt bà nội và cữu tổ mẫu tần hiếu.” A Kết cúi đầu nói.

Thái phu nhân liếc mắt nhìn nàng, vừa đi ra ngoài vừa nói chuyện với Tăng Tuyết Nhu: “Biểu huynh cháu bây giờ làm việc ở trong cung, phải đến chiều mới về, đến lúc đó cháu mặc một bộ quần áo đẹp vào, làm cho mọi người và biểu huynh cháu biết con gái Tăng gia chúng ta có dung mạo hay khí chất đều là thoát tục, cho cô tổ mẫu ta đây nở mày nở mặt ...”

Tiếng cười nói dần dần đi xa.

Trong phòng, thấy mẹ chồng thân thiết nhìn mình, A Kết mỉm cười dịu dàng: “Mẹ đừng lo lắng, con rất tốt.”

Con gái là của nàng, có yếu ớt hay không thì nàng cũng sẽ hết lòng yêu thương. Nam nhân cũng là của nàng, không phải ai nói muốn chia sẻ thì sẽ chia được. Nếu Thái phu nhân và Tăng Tuyết Nhu muốn chê cười nàng thì cũng phải đợi Triệu Trầm bị các nàng mượn sức để điều võ dương oai nữa, Triệu Trầm một ngày còn không thay lòng thì nàng sẽ tin hẳn một ngày.

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Xán Xán: Cha, nếu người còn không về thì con sẽ không cho người bế nữa, nếu như người dám liếc mắt nhìn người khác thì con sẽ đưa mẹ đi.

Triệu sói xám: Muốn đi? Trước hết con cứ bỏ một cái cho cha xem nào.

Triệu Xán Xán: Không thèm để ý đến cha nữa.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Chương 84

Mùa đông nên trời tối sớm, khi Triệu Trầm từ trong cung trở về thì Hầu phủ đã lên đèn.

A Kết cũng đốt đèn lồng hình hồ ly trong phòng lên.

Nàng tựa vào đầu giường, ôm con gái trong ngực, nhẹ giọng thăm thì kể chuyện xưa cho con gái nghe. Đương nhiên Xán Xán nghe không hiểu nhưng bé mở to đôi mắt đen lúng liếng nhìn chăm chăm mẹ của mình, cứ chút một hết nhìn ánh mắt của mẹ lại đến đôi môi đang không ngừng khép mở, nhìn đủ lại quay đầu nhìn đèn lồng màu đỏ phía bên kia, sau đó lại tiếp tục nhìn mẹ, ngẫu nhiên sẽ a a hai tiếng hoặc là hưng phấn la lên, lúc thì im lặng cứ như là người lớn đang suy nghĩ vấn đề nan giải, hoặc là ồn ào giống như đang nói chuyện với mẹ.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân vững vàng quen thuộc, A Kết cầm tay nhỏ của con gái lắc lắc: “Cha đã về rồi, Xán Xán có nhớ cha hay không?”

Xán Xán nhếch miệng cười, chân nhỏ ngắn ngủn được bọc trong tã dùng sức đạp hai cái.

Triệu Trầm không có vào phòng ngay mà ở gian ngoài cởi áo choàng ra, uống chén trà nóng rồi cầm lấy lò sưởi tay đi lại hai vòng, xác định trên người không còn khí lạnh nữa thì mới đẩy màn ra, cười với hai mẹ con đang ngồi trên giường: “Hai mẹ con đang làm gì thế?”

“Ta hỏi Xán Xán có nhớ chàng hay không, cho chàng bế con này.” A Kết quỳ ngồi dậy, đưa con gái cho trượng phu bế.

Triệu Trầm vững vàng nhận lấy rồi ôm con gái vào trong ngực, thấy con gái có vẻ mới lạ nhìn mình chằm chằm thì tim lập tức mềm nhũn, cúi đầu muốn hôn lên mặt con gái một cái, còn chưa chạm vào thì liền dừng lại, nhìn thê tử nói: “Lại đây.”

“Sao vậy?” “A Kết vừa hỏi vừa nghiêng thân mình về phía trước.

Triệu Trầm hôn mặt nàng một chút rồi cười hỏi: “Lạnh hay không lạnh?”

A Kết sững sốt nhưng ngay lập tức nàng hiểu ý của hắn, hắn sợ làm lạnh con gái mà không sợ làm nàng lạnh sao?

“Lạnh, chàng đừng hôn Xán Xán.” A Kết nổi giận nói.

“Thê à...” Triệu Trầm đem con gái đặt lên giường rồi quỳ trước người A Kết, một tay ngăn chặn nàng một tay nâng cằm nàng lên, trong mắt là ý cười dịu dàng như nước, “Vậy đợi ta làm nóng người rồi sẽ hôn con gái sau.” Nói xong thì ngậm lấy đôi môi đỏ hồng của thê tử.

Lúc mới bắt đầu thì A Kết vừa muốn cười vừa muốn tránh nhưng hôn được một lúc thì kim lòng không đậu ôm lấy nam nhân.

Xán Xán ngoan ngoãn nằm ở bên cạnh, nhìn hai người quen thuộc nhất đang làm chuyện kỳ quái, nhìn một chút lại nhìn đèn lồng đỏ đang treo trên đầu bọn họ, hai cánh tay nhỏ vươn ra, tự mình chơi đùa vui vẻ.

Hôn xong, không chỉ môi Triệu Trầm nóng mà toàn thân đều nóng. Hắn trừng phạt nheo nheo thê tử, trong lòng biết cho dù nóng thế nào đi nữa thì cũng không thể tiếp tục, đành phải buông tay, quay qua chơi đùa với con gái, thân ảnh cao lớn bao phủ một vòng chung quanh Xán Xán.

“Xán Xán có nhớ cha hay không?” Triệu Trầm vô cùng chờ mong hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Xán Xán nhăn lại, dùng sức đá chân, dáng vẻ giống như là cắn răng nghiêng lợi. Triệu Trầm không hiểu con gái giận dữ cái gì, cầm tay nhỏ của con gái muốn dỗ nhưng Xán Xán một chút cũng không muốn, mặt mày càng thêm nhàu lại, đôi mắt to tròn hết nhìn trái lại nhìn phải, sau khi thấy mẹ lại gần thì bấu môi muốn khóc.

Triệu Trầm vừa ùy khuất lại vừa oan uổng, hắn có làm cái gì đâu, con gái thật sự không thích hắn như vậy sao?

Nhìn hắn khốn quẫn như vậy thì A Kết muốn cười, thấy con gái tội nghiệp nhìn nàng thì liền bế con gái đến chỗ có ánh sáng, chỉ đèn lồng nói: “Chàng che mắt đèn lồng của con gái rồi.”

Triệu Trầm bừng tỉnh, thấy con gái nhìn đèn lồng mỉm cười thì quên hết chuyện lúc này, dịch về một bên của con gái, nửa quỳ nửa nằm cầm tay nhỏ của con gái chơi đùa. Sức lực của Xán Xán không nhỏ, sau khi cầm được ngón tay của phụ thân thì nắm chặt, mở to đôi mắt cười với phụ thân. Triệu Trầm cũng cười, thừa dịp con gái đang vui vẻ thì nhanh chóng hôn lên mặt con gái một cái.

A Kết ngồi ở một bên lẳng lặng nhìn hai cha con chơi đùa, một lát sau mới nhắc nhở: “Chắc bữa tiệc cũng sắp bắt đầu rồi, chàng nên đi qua đó đi.”

Triệu Trầm nghe vậy thì ngồi xếp bằng lên, bế Xán Xán lên, tay trái đỡ lấy đầu của con gái còn tay phải thì để cho bé nắm chơi, nhìn thê tử nói: “Khi mấy người đó qua đây đã nói những gì? Nàng cẩn thận nói lại cho ta nghe xem nào.” Trên đường về viện, Trần Thủ đã đem mọi chuyện sau khi Tăng gia đến phủ nói cho hắn nghe, chỉ có lúc nói chuyện trong Vọng Trúc hiên thì Trần Thủ không biết được.

Từ trước đến giờ Triệu Trầm đều rất thận trọng, A Kết không hiểu hắn hỏi lời này là có ý gì nhưng nàng vẫn đem mọi chuyện nói ra.

Triệu Trầm cúi đầu nhìn con gái, thỉnh thoảng lại cười một cái với bé, A Kết cũng hoài nghi là hắn có đang nghe hay không, chẳng qua là khi nghe nàng nhắc tới những lời Thái phu nhân nói trước khi rời đi thì thấy Triệu Trầm ngẩng đầu lên nhìn nàng không chớp mắt. A Kết bị hắn nhìn như vậy thì cảm thấy không tự nhiên, quay đầu nói: “Chàng nhìn cái gì vậy?”

“Tại sao giọng nói càng ngày càng nhỏ như vậy chứ?” Triệu Trầm đặt Xán Xán vào trong tay thê tử, hắn dịch người đến bên cạnh nàng, ôm nàng hỏi.

“Tại sao ta lại không thấy vậy?” A Kết cúi đầu không chịu thừa nhận.

Triệu Trầm sao có thể không nhìn ra tâm tư của thê tử chứ, tuy rằng nàng suy nghĩ miên man nhưng hắn lại thật thích thê tử đau xót ghen tuông như vậy, nàng không thích nói lời ngon ngọt nhưng chỉ có như vậy thì hắn mới biết là nàng để ý đến hắn bao nhiêu. Hôn lên hai gò má trắng mịn của thê tử, Triệu Trầm cầm tay hai mẹ con nàng nói: “Đừng lo lắng gì cả, mọi chuyện đã có ta rồi, nàng cứ yên tâm đi.”

A Kết nhìn tay người một nhà nắm chung một chỗ, gật đầu.

“Vậy ta qua bên kia đây, nàng cứ ăn trước đi, bảo phòng bếp để lại cho ta một chút, trở về ta sẽ ăn ngay.” Triệu Trầm bước xuống giường, vừa đi giày vừa nói.

“Chàng uống ít rượu một chút.” A Kết không yên tâm dặn hắn.

Triệu Trầm cho nàng một ánh mắt yên tâm, lại cúi đầu sờ cánh tay mập mạp của con gái rồi mới xoay người bước đi.

A Kết nhìn cái mành còn đang đung đưa, chậm rãi cúi đầu hôn con gái.

...

Trong Vinh Thọ đường.

Thái phu nhân và Tăng lão phu nhân ngồi song song ở phía Bắc, ngồi bên trái Thái phu nhân là Triệu Doãn Đình, cách một cái ghế trống là ba huynh muội Triệu Thanh. Bên cạnh Tăng lão phu nhân đang ngồi đối diện là Tăng gia tam lão gia, trưởng tử nhị phòng Tăng gia là Tăng Văn Diệp, Tăng Tuyết Nhu ngồi cùng với Triệu Nghi.

Mặc kệ những người này trong lòng nghĩ như thế nào thì về ngoài vẫn là vừa nói vừa cười.

Lúc Triệu Trầm đi vào thì ngoại trừ trưởng bối, mấy người nhỏ hơn đều đứng dậy làm lễ với hấn.

Triệu Trầm lần lượt nhìn lướt qua từng người, trước tiên là làm lễ với mẹ con Tăng lão phu nhân: “Thừa Viễn bái kiến cửu tổ mẫu, tam cửu, nha môn có việc nên cháu về muộn, khiến cho hai vị trưởng bối phải chờ rồi, Thừa Viễn đích thực là bất hiếu.”

“Không sao, Thừa Viễn còn trẻ mà đã được hoàng thượng coi trọng rồi, cửu tổ mẫu vui mừng còn không kịp nữa là, nhanh đứng thẳng người lên cho ta nhìn nào. Ủ, cháu và cha cháu lúc còn trẻ giống hệt nhau, trách không được đều có tiền đồ như vậy, so với mấy người cậu của cháu thì mạnh hơn nhiều.” Tăng lão phu nhân tràn đầy hâm mộ khen.

Bà sinh được ba người con trai, lão đại đã từng là chính ngũ phẩm Đồng Tri ở Liêu Đông, lão nhị nhờ vào quan hệ của huynh trưởng với bên dưới vót vát được cái chức ngũ phẩm tri châu, lão tam vẫn không vô không chỉ biết lo những công việc vặt vãnh trong nhà, may mắn là làm người có chút hiểu chuyện nên lần này mới đưa đến đây.

“Người quá khen rồi.” Triệu Trầm cười khiêm tốn.

Tăng lão phu nhân lắc đầu, nhìn về phía con trai, tam lão gia liền cười giới thiệu cháu mình cho Triệu Trầm: “Thừa Viễn, đây là biểu đệ Văn Diệp, năm ngoái thi Hương đứng thứ bảy, năm nay sẽ trợ ở kinh thành để chuẩn bị cho kỳ thi mùa xuân năm sau, nghe nói học thức của cháu cũng rất tốt, có thể chỉ bảo cho Văn Diệp một chút hay không?”

“Quan vụ của biểu huynh bận rộn, Văn Diệp không dám làm phiền biểu huynh, lúc biểu huynh rỗi rãi có thể chỉ bảo một chút thì Văn Diệp đã vô cùng cảm kích rồi.” Tăng Văn Diệp tao nhã lễ phép nói, thiếu niên mười sáu tuổi mặt mày tuấn tú, lịch sự.

Triệu Trầm uyển chuyển nói lời từ chối: “Không dám, ta chỉ đọc qua vài cuốn sách, nói về khoa cử thì không biết gì cả, nhưng mà nhị biểu huynh của đệ năm nay cũng trúng cử, hai người các đệ có thể chỉ bảo lẫn nhau.”

Tăng Văn Diệp gật đầu hỏi thăm với Triệu Thanh đối diện: “Biểu huynh nói thật đúng, lúc này đệ và nhị biểu huynh cũng đã hẹn rồi.”

Triệu Trầm cười mà không nói, ánh mắt dừng lại ở trên người cô nương đang đứng ở một bên.

Tăng Tuyết Nhu mỉm cười hành lễ: “Tuyết Nhu bái kiến biểu huynh.”

Triệu Trầm gật đầu rồi đi đến ghế ngồi xuống.

Tăng Tuyết Nhu nhìn hấn một cái, mỉm môi rồi trở lại chỗ ngồi của mình, nhận thấy được Tăng lão phu nhân ẩn hàm nhìn mình đầy thâm ý thì Tăng Tuyết Nhu âm thầm siết chặt tay lại, lúc ăn cơm thường nhìn về phía Triệu Trầm, ánh mắt mang đầy ân tình.

Ăn cơm xong thì mọi người uống trà nói chuyện, đột nhiên Triệu Trầm nhìn về phía Tăng Tuyết Nhu: “Nghe biểu tẩu muội nói là muội rất thích Xán Xán, nhưng hôm nay lúc đến Vọng Trúc hiền thì Xán Xán đang ngủ nên biểu tẩu muội không muốn muội chơi với Xán Xán. Buổi tối Xán Xán thường hay ngủ muộn, bây giờ chắc đang còn thức, muội có muốn đi qua chơi với Xán Xán không?”

Tăng Tuyết Nhu cực kỳ khiếp sợ, không khỏi nhìn về phía Tăng lão phu nhân, thấy mặt Tăng lão phu nhân và Thái phu nhân liền lộ ra ý cười thì Tăng Tuyết Nhu áp chế kích động, khẩn trương trong lòng, gật đầu, “Xán Xán còn chưa ngủ thì thật là tốt quá, bé dễ thương như vậy, muội vẫn luôn muốn ôm bé một cái.”

Triệu Trầm nghe thấy vậy thì đứng lên, chấp tay cáo từ với vài vị trưởng bối: “Mọi người cứ tiếp tục trò chuyện đi, cháu dẫn muội muội đi qua chơi với Xán Xán.”

“Đi đi, chơi với Xán Xán xong thì trực tiếp đưa biểu muội cháu về bên kia luôn.” Thái phu nhân cười híp mắt nói, càng nhìn Tăng Tuyết Nhu lại càng thấy hài lòng. Quả nhiên là người nhà mẹ đẻ có khác, bà còn chưa kịp làm gì thì trưởng tôn đã nhìn thuận mắt rồi, vừa trở về là muốn làm chủ thay biểu muội, vợ cháu trai không cho Tuyết Nhu chạm vào con gái bảo bối thì hấn đã dẫn người đến chơi đùa với con gái rồi.

Tăng lão phu nhân cũng rất hài lòng. Trong nhà có bốn đứa cháu gái thì có ba đứa ở độ tuổi thích hợp, bà chọn đi chọn lại cuối cùng chọn được cháu gái ở đại phòng có dung mạo và khí chất tốt nhất; ngoài ra hai đứa cháu kia cũng muốn đến đây nhưng như vậy thì có vẻ phiêu lưu, giống như là nhà bà muốn gả hết con gái đến đây vậy. Một đứa đã thành công lọt vào mắt của Triệu Trầm rồi, có Thái phu nhân phối hợp thì trong vòng một hai năm tới, việc đuổi Lâm thị đi không thành vấn đề, lúc đó cháu gái nhà mình có thể lập tức gả vào Hầu phủ, có cha con Triệu Doãn Đình giúp đỡ trong triều thì nhà mình cũng có hy vọng hồi kinh rồi.

Mặt Tăng tam lão gia và Tăng Văn Diệp đều lộ vẻ vui sướng nhưng khi Tăng Văn Diệp nhìn Tăng Tuyết Nhu thì ánh mắt hẳn lại có phần tiếc nuối khó có thể phát hiện ra.

Chỉ có thần sắc người Triệu gia khó hiểu nhìn chằm chằm Triệu Trầm, các nam nhân còn có thể hiểu nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Nghi trắng bệch ra, cũng không biết là nghĩ tới điều gì.

Triệu Trầm cũng không để ý, gạt đầu với Tăng Tuyết Nhu, dẫn đầu bước ra ngoài. Tăng Tuyết Nhu khụy gối hành lễ rồi bước theo, nha hoàn của nàng ôm theo áo choàng đi theo phía sau.

Đêm đông rét lạnh, đèn lồng nhỏ nhỏ cũng không chiếu sáng xa được. Trần Bình cầm đèn lồng đi phía trước bên trái Triệu Trầm, còn Triệu Trầm vẫn không nói một lời đi trước. Bước chân của hắn quả lên nên Tăng Tuyết Nhu bước gần như chạy mới có thể đuổi kịp, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm bóng dáng nam nhân phía trước. Người biểu huynh này, cho dù là xét đến phương diện nào thì nàng cũng không thể xứng đôi được, thật sự là hắn coi trọng nàng sao?

Tăng Tuyết Nhu không quá tin tưởng nhưng lại không nghĩ ra muộn như vậy rồi còn dẫn nàng đến Vọng Trúc hiên là muốn làm cái gì?

A Kết cũng bị Triệu Trầm làm cho hoảng sợ.

Vừa cho con gái bú xong thì nghe Tường ma ma nói Triệu Trầm dẫn Tăng Tuyết Nhu tới, lúc đầu trong lòng nàng có chút hoảng hốt nhưng khi nhìn thấy vẻ lo lắng hiếm thấy trên mặt Tường ma ma thì hồi thần, cố gắng trấn định nói: “Ma ma đi chuẩn bị trà đi.” Nói xong thì bình tĩnh lại một chút, Triệu Trầm không phải là loại người như vậy, nếu như hắn thật sự muốn Tăng Tuyết Nhu thì cũng sẽ không trực tiếp dẫn về Vọng Trúc hiên, hẳn làm như vậy chắc chắn là có ý khác.

Tường ma ma muốn mở miệng nói chuyện nhưng cuối cùng cũng thờ dài một tiếng, đi ra ngoài chuẩn bị trà.

A Kết không yên lòng ngồi trên giường, mắt nhìn chằm chằm vào mảnh cửa.

Triệu Trầm vẫn ngồi ở chỗ cũ bên ngoài một lúc rồi mới dẫn Tăng Tuyết Nhu đi vào nội thất, vừa vào phòng thì liền nói với thê tử đang muốn đứng dậy: “Nàng cứ ngồi đi, ta có đôi lời muốn nói với Tăng cô nương, nàng nghe là được rồi.”

Thần sắc của hắn vẫn như trước, ánh mắt nhìn nàng vẫn bình tĩnh ung dung, không có bất kỳ sự chột dạ nào, tâm trạng lo lắng của A Kết dần dần bình tĩnh lại, gạt đầu với Tăng Tuyết Nhu, thấy nàng ta câu nệ đứng tại mép giường thì A Kết mời nàng ta ngồi lên giường. Mặc kệ nói như thế nào đi nữa thì chút lễ nghi vẫn phải nên có.

Tăng Tuyết Nhu nhìn Triệu Trầm rồi ngồi xuống mép giường, sau khi nhận trà Tường ma ma đưa tới thì cúi đầu uống trà. Trước mặt các trưởng bối thì người đàn ông này gọi nàng là biểu muội, vừa đến nơi này lại gọi là Tăng cô nương, rốt cuộc là hắn có ý gì chứ?

Triệu Trầm bảo Tường ma ma đi ra bên ngoài canh chừng, đừng để cho bọn nha hoàn đến gần nội thất, sau đó liền đi thẳng vào vấn đề: “Tăng cô nương, không biết lần này các người tính toán ở lại Hâu phủ bao lâu?”

“Bà nội nói qua đầy tháng của Xán Xán thì bà và tam thúc sẽ trở về Liêu Đông, để muội ở lại tần hiếu với cô tổ mẫu, muội cũng không rõ khi nào sẽ đón muội về. Sang năm đại ca sẽ tham gia kỳ thi mùa xuân, cô tổ mẫu bảo huynh ấy trước hết cứ ở lại Hâu phủ, nếu qua kỳ thi mùa xuân có thể ở lại được kinh thành thì lúc đó sẽ tính tiếp.” Tăng Tuyết Nhu đáp.

“Vậy cô có biết tại sao đột nhiên Thái phu nhân lại muốn cô đến đây tần hiếu không?” Triệu Trầm vừa trêu đùa con gái vừa hỏi, “Ta nghe nói Tăng gia có bốn cô nương, tại sao Tăng lão phu nhân không đưa tam cô nương của nhị phòng, người bà ta thương yêu nhất đến đây mà lại chọn cháu gái của đại phòng ngày thường không được thương yêu?”

A Kết mở to hai mắt, không thể tin được nhìn trượng phu, hẳn đã điều tra rõ ràng tình huống của Tăng gia ở bên kia sao?

Triệu Trầm như thấy được phản ứng của thê tử thì liền nhắc mắt nhìn nàng, nhìn thấy dáng vẻ ngây ngốc của nàng thì nở nụ cười cưng chiều.

Tăng Tuyết Nhu không nhìn thấy thân mật nhỏ giữa hai vợ chồng, nàng rũ mắt xuống, tay bụng chén trà run nhẹ, chỉ cảm thấy mình giống như bị người ta lột hết quần áo vứt ra ngoài đường, bị người ta chỉ trỏ cười chê.

Cha mẹ nàng mất sớm, chỉ còn nàng và đệ đệ sống nương tựa vào nhau, mọi việc trong phủ đều do nhị thẩm quản lý, đối với tỷ đệ các nàng thì có nhiều cất xén, dựa vào việc nàng không để ý mặt mũi cố gắng lấy lòng trước mặt lão phu nhân thì hai chị em mới có thể ẩn náu. Tháng trước kinh thành gửi thư đến, biết được Hâu phủ Thái phu nhân có ý muốn chọn người cho trưởng tôn, ngoài tiểu đường muội mới có mười tuổi thì hai đường muội khác gần như muốn có hôn sự này. Tăng Tuyết Nhu muốn tránh đi, nàng không muốn dính vào chuyện này nhưng cuối cùng Tăng lão phu nhân vẫn là chọn nàng, nói thẳng với nàng là nếu nàng muốn đệ đệ có tương lai thì phải lấy được lòng của Triệu Trầm.

Đệ đệ của nàng mới chỉ có mười một tuổi, còn đang đi học; đệ đệ thông minh hiểu chuyện như vậy, nếu như không được đi học nữa thì đời này coi như xong rồi.

Tăng Tuyết Nhu không có lựa chọn nào khác, trên đường vào kinh nàng cũng đã suy nghĩ rất lâu. Nếu Thái phu nhân không thích cháu dâu trưởng hiện nay thì sớm hay muộn cũng sẽ tìm người khác thay thế, dù sao cũng sẽ đổi thì nàng cố gắng một lần có sao đâu? Nếu không gả cho Triệu Trầm thì hôn sự của nàng cũng không có khả năng do nàng làm chủ, thay vì bị Tăng gia chọn cho người kém cỏi thì Triệu Trầm tuổi trẻ tài cao, quả thật là đáng để cho

nàng tranh thủ.

Nhưng bây giờ Triệu Trầm lại hỏi như vậy thì hiển nhiên là hắn đã biết rõ mục đích các nàng đến kinh thành rồi.

Tăng Tuyết Nhu không biết nên nói cái gì, đứng dậy đặt chén trà lên bàn, mặt trắng bệch cáo từ: “Tuyết Nhu hiểu rồi, biểu huynh biểu tẩu yên tâm, Tuyết Nhu sẽ không làm chuyện ngu xuẩn nữa.” Nếu người nam nhân này là loại phong lưu thì sẽ bị tư sắc của nàng hấp dẫn, chủ động đến tìm nàng thì Tăng Tuyết Nhu còn có thể thuận thế mà hư tình giả ý nhưng nam nhân này lại không có tâm tư đó, bắt nàng phải dùng tất cả thủ đoạn để câu dẫn thì nàng làm không được.

“Đội đã.”

Triệu Trầm thả tay của con gái ra, nghiêng người nhìn nàng, bảo nàng ngồi xuống lại rồi không chần chừ nói ra: “Mặc kệ Thái phu nhân và Tăng lão phu nhân nghĩ như thế nào thì đêm nay ta gọi cô đến đây là chỉ muốn cho cô hiểu rõ, ngoài thê tử của ta thì ta sẽ không động tâm với bất kỳ nữ nhân nào khác, nếu cô có thể chặt đứt tâm tư không nên có thì không thể tốt hơn được nữa.”

Tăng Tuyết Nhu nhếch môi, “Muội đã nói được thì làm được, tuyệt đối sẽ không chủ động làm cho biểu huynh biểu tẩu ngọt ngạt nhưng muội không thể cam đoan hai vị lão phu nhân có tiếp tục làm ra chuyện hồ đồ hay không. Nếu như biểu huynh đã tìm hiểu mọi chuyện thì chắc cũng đã hiểu rõ hoàn cảnh của muội rồi.” Nghĩ đến tình cảnh hai chị em khi chuyện này không thành thì mắt của nàng đau xót, vội vàng hơi ngửa đầu lên, không cho nước mắt rơi xuống.

Một cô nương vừa quật cường vừa đáng thương, A Kết nhìn thấy trong mắt của Tăng Tuyết Nhu lấp lánh ánh nước thì đột nhiên rất muốn biết hoàn cảnh của nàng ấy.

Triệu Trầm nhìn trấn an thê tử rồi tiếp tục nói: “Ta không muốn cô khó xử nên cũng không muốn bức cô đến đường cùng. Như vậy đi, mấy người Thái phu nhân bảo cô làm gì thì cô cứ nhận lời, đạo lý âm phạt dương vi chắc không cần ta phải dạy cô nữa. Nội tử dịu dàng lương thiện, nếu như nàng chơi thân với cô thì sau này chắc chắn sẽ đồng ý cô đến Vọng Trúc hiền làm khách, tránh cho cô phải khó xử. Tăng cô nương ở đây lâu dài nên sau này khó tránh khỏi việc sẽ đến nhà người ta làm khách, với tướng mạo của cô thì sẽ có rất nhiều danh môn phu nhân hài lòng, đến lúc đó Tăng gia ở Liêu Đông xa xôi thì Hâu gia ra mặt thay cô làm chủ cũng là điều hợp lý. Ngoài ra, trước khi cô nương gả đi thì ta sẽ chăm sóc lệnh đệ thay cô, còn chuyện sau này, với trí tuệ của cô nương thì ta nghĩ là có thể an bài mọi chuyện thỏa đáng, cô nói có đúng không?”

* Âm phạt dương vi: Bằng mặt mà không bằng lòng, ngoài mặt thì đồng ý hợp tác nhưng trong lòng lại có suy nghĩ khác.

Tăng Tuyết Nhu không phải là nha hoàn nên hẳn không thể tùy tiện đuổi đi được, Thái phu nhân kiên trì giữ nàng ta ở lại Hâu phủ thì hẳn và phụ thân đều không thể nói gì được; thay vì để cho nàng chủ động hoặc bị động làm cho thê tử ngọt ngạt thì không bằng lôi kéo nàng ta về phía bên này, vừa tránh cho thê tử suy nghĩ miên man vừa làm cho Thái phu nhân an phận. Đợi sau này Tăng Tuyết Nhu và người khác định ra hôn sự thì hẳn cũng muốn xem về mặt của Thái phu nhân sẽ như thế nào, nha hoàn bên cạnh không nhờ được, cháu gái nhà mẹ đẻ cũng không thể trông chờ, bà ta ngoài hết hy vọng thì còn có cách nào chứ? Nếu như tức chết thì hẳn cũng vui vẻ trông chờ.

Hắn đã nghĩ kỹ rồi, kế hoạch này đối với Tăng Tuyết Nhu mà nói chính là on tái sinh. Nghĩ đến việc chuyện hôn sự mà mình lo lắng nhất cùng với tương lai của đệ đệ đã có lối ra thì Tăng Tuyết Nhu liền quỳ xuống, nói lời cảm ơn: “Đa tạ đại ân của biểu huynh biểu tẩu, Tuyết Nhu và đệ đệ suốt đời không quên; lúc ban ngày có nhiều mạo phạm với biểu tẩu, kính xin biểu tẩu tha thứ cho Tuyết Nhu, sau này mọi chuyện Tuyết Nhu sẽ lấy biểu tẩu làm chính, không dám có nửa phần bất kính nữa.”

Triệu Trầm cũng không bảo nàng ta đứng lên, nhỏ giọng giải thích tình huống của Tăng gia cho thê tử biết.

A Kết cũng là người làm chị nên lập tức liền hiểu được sự khó xử của Tăng Tuyết Nhu, hơn nữa lúc ban ngày Tăng Tuyết Nhu quả thật cũng chưa nói lời gì quá đáng, lời nói ghét bỏ Xán Xán là do hai vị lão nhân nói ra, Tăng Tuyết Nhu cũng không nói xen vào, có thể là trong lòng nàng ấy cũng không muốn gây khó dễ cho nàng.

Nhớ đến điều này thì A Kết liền nói với cô nương đang quỳ: “Biểu muội mau đứng lên đi, muội cũng không phải là có ý mà.”

Tăng Tuyết Nhu cúi đầu lau nước mắt, sau khi bình tĩnh lại mới đứng lên, đôi mắt đỏ đỏ nhìn A Kết nói: “Biểu tẩu thật là tốt.”

Không đợi A Kết nói cái gì thì Triệu Trầm đã lạnh giọng nhắc nhở: “Xét đến cuộc sống của chị em các cô cũng không dễ dàng gì nên ta mới cho cô một con đường sáng. Nếu cô không biết tốt xấu giờ trò sau lưng chúng ta, nếu như bị ta biết được, cho dù là một lỗi nhỏ thì cô cứ chờ mà xuống dưới đất đoàn tụ với đệ đệ cô đi.”

Tăng Tuyết Nhu không sợ hãi một chút nào cả: “Chỉ cần biểu huynh nói được làm được thì muội sẽ không bỏ con đường sống mà đi vào con đường chết đâu.”

Triệu Trầm liếc mắt nhìn nàng ta một cái, thần sắc có chút hòa hoãn hơn: “Nếu như cô thật sự làm được thì sau này khi cô gả đi thì ta cũng không ngại nhận người biểu muội là cô đây.”

Mắt Tăng Tuyết Nhu sáng lên. Nàng và Triệu Trầm là họ hàng xa, mặc dù hiện tại có quan hệ thân thích nhưng nếu Triệu Trầm không chủ động qua lại thì quan hệ biểu huynh biểu muội này không tính là cái gì cả. Bây giờ Triệu Trầm nói những lời này, ý tứ chính là nhận thân thích họ hàng, với quyền thế của Triệu gia hiện nay thì có một biểu huynh như vậy, tương lai nhà chồng sẽ không coi thường nàng.

Thấy nàng ta đã nghe hiểu lời nói của mình thì Triệu Trầm không nhịn nữa liền đuổi người: “Cô đi về phòng của mình đi.”

Thấy hấn không quá khách khí như vậy thì A Kết âm thầm kéo cổ tay áo hấn.

Triệu Trầm quay đầu lườm nàng.

Tằng Tuyết Nhu cười khê ra tiếng, nhìn bé gái đang được phụ thân ôm trong ngực đang cắn bàn tay to của cha thì lòng của nàng cũng bắt đầu cảm thấy thoải mái hơn, nói những lời từ đáy lòng với A Kết: “Biểu tâu, muội thật sự rất thích Xán Xán, hôm nay trời đã tối rồi, hôm khác muội lại tới thăm hai mẹ con tâu được không?”

Thấy nàng cười chân thành như vậy thì A Kết gạt đầu, cười dặn nàng: “Trên đường về muội cẩn thận một chút, đừng để bị ngã.”

Tằng Tuyết Nhu thu lại nụ cười, trước khi bước ra khỏi cửa thì vội vàng nói thêm: “Biểu huynh tốt với tâu như vậy, biểu tâu thật đúng là rất may mắn.” Nói xong thì không chần chừ nữa, bước nhanh ra ngoài.

Nghe thấy tiếng bước chân đi xa dần thì đột nhiên A Kết sinh lòng cảm khái. Lúc trước còn đối xử với người ta như kẻ địch nhưng chớp mắt một cái đã trở thành bằng hữu, mà tất cả điều này là đều dựa vào mấy câu nói của Triệu Trầm, càng khó có được là hấn đưa người đến nói trước mặt nàng, so sánh với những lời nói cam đoan thì càng làm cho nàng yên tâm hơn.

Nàng nhìn về phía trưởng phu của mình, hấn đang giả vờ cắn tay nhỏ của con gái, dường như rất vui vẻ khi được chơi cùng với bé.

A Kết ngây ngốc nhìn, nàng muốn gọi Tường ma ma, không ngờ vừa mới mở miệng thì vang lên tiếng nam nhân đặt con gái xuống, trong nháy mắt đã đặt nàng nằm dưới thân hấn. A Kết choáng váng, “Chàng làm gì vậy?”

“Ta làm cái gì ư, nàng muốn ta làm cái gì?” Triệu Trầm cắn răng cắn lợi nói, nhìn vào ánh mắt của nàng chất vấn: “Ta vì nàng làm nhiều chuyện như vậy, một tiếng cảm ơn nàng cũng không định cho ta sao?” Hấn vẫn chờ nàng lại gần chủ động ôm hấn, khen hấn hai câu, kết quả là nàng nhìn hấn chăm chú một hồi rồi thôi, quay đầu liền gọi người khác.

Tay của hấn đang làm loạn trên người nàng, A Kết lấp ba lấp bấp trả lời, đôi mắt hoa đào long lanh như có nước nhìn hấn nói: “Ta, ta là muốn cảm ơn chàng mà, nhìn chàng và Xán Xán đang chơi vui vẻ như vậy nên muốn Tường ma ma dọn com lên, ở bên kia không phải là chàng chưa ăn no sao? Chàng mau dừng tay lại đi, không chút nữa quần áo lại bị ướt ...”

Càng nói thì giọng nói càng nhỏ lại, nam nhân càng làm loạn thì nàng chỉ có thể cắn môi chịu đựng.

Nhưng mà Triệu Trầm cũng không thể ăn được lâu, Xán Xán ở trên giường lại bắt đầu đi tiểu, tiểu được một lúc rồi nhưng không thấy cha mẹ quan tâm đến thì liền bĩu môi khóc toáng lên.

Con gái vừa khóc là Triệu Trầm gần như lập tức quên đi vị trí trong miệng, thuận thực thay tã cho con gái, vừa thay vừa cười với thê từ quần áo đang xốc xếch. A Kết lườm hấn rồi vội vàng chỉnh trang lại, gọi Tường ma ma dọn com lên cho Triệu Trầm.

Lúc Triệu Trầm ăn com thì A Kết đỡ con gái đã mệt rồi đi ngủ.

Sau khi tắt đèn, nàng chui vào trong ngực nam nhân, ôm cổ hấn nhỏ giọng nói: “Chàng đối với ta thật tốt.” Không thể tốt hơn được nữa.

Triệu Trầm nhẹ nhàng xoa tay nàng, đột nhiên xoay người đè lên người nàng, giọng nói khàn khàn vang lên trong bóng tối: “Vậy nàng muốn cảm ơn ta thế nào đây?”

Kỳ thật nàng không cần phải cảm ơn, nàng là thê tử của hấn, là mẹ của con gái hấn, hấn không tốt với nàng thì tốt với ai chứ?

Chỉ là khi thê tử vụng về hôn cổ hấn thì Triệu Trầm nhắm mắt lại ngửa đầu ra sau, nghĩ rằng tư vị khi được cảm ơn như vậy cũng thật là tốt.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Chương 85

Ngày Xán Xán đầy tháng, Triệu Trầm xin nghỉ nên không cần phải dậy sớm, ngủ một giấc cho đến khi trời tờ mờ sáng mới tỉnh lại. Mơ mơ màng màng xoay người, vừa định ôm lấy thê tử xoa bóp thì chợt nghe sau lưng thê tử tiếng con gái kêu, Triệu Trầm đứng dậy nhìn qua, ngoài ý muốn thấy con gái đã tỉnh, đang nằm chơi một mình, mắt to tròn giống như trái nho, vừa đen lại vừa sáng, trong veo như nước.

“Xán Xán.” Triệu Trầm nhỏ giọng gọi, gọi liên tục vài tiếng thì tiểu nha đầu mới hơi quay đầu nhìn hấn, nhìn một lát rồi nhếch miệng lên cười.

Trong lòng Triệu Trầm vui vẻ, ôm lấy Xán Xán bế qua bên này, nghiêng người chơi cùng bé.

A Kết bị động tĩnh của hai cha con hấn làm tỉnh, nàng cũng không ngồi dậy mà cứ nằm nghiêng nhìn hai cha con chơi đùa.

Triệu Trầm chơi với con gái không biết chán nhưng Xán Xán lại không muốn chơi với hấn nữa, quay đầu tìm mẹ. A Kết biết là con gái đã đói bụng, nàng liền ôm con gái vào bên trong, bắt đầu cho con gái bú, chỉ cời áo ra một nửa.

“Dáng vẻ của Xán Xán thật là nhanh nhẹn.” Cầm Triệu Trầm đề lên vai A Kết, quang minh chính đại nhìn nhưng đến cùng cũng không biết là hấn nhìn chỗ nào.

Ban ngày ban mặt, A Kết bị Triệu Trầm làm cho đỏ mặt nhưng mà nàng không còn cách nào khác, chỉ đơn giản là giả vờ bên cạnh không có người này, nhưng Xán Xán ngược lại thỉnh thoảng nhắc mắt nhìn Triệu Trầm, đôi mắt nhỏ cảnh giác giống như có người muốn đoạt đồ ăn của bé nên càng bú càng hăng.

Triệu Trầm cũng cảm thấy khát nhưng hấn không có can đảm tranh giành với con gái.

Hấn nhìn chăm chú một lát rồi đứng dậy mặc quần áo thường ngày.

Chỉ cần nhịn nửa tháng nữa thôi, đợi cho thân thể thể tử tốt lên rồi thì hấn sẽ ăn một lần cho đã.

Rửa mặt xong hấn đi vào thì A Kết đã cho Xán Xán bú xong, nàng đưa Xán Xán cho hấn bế còn nàng thì đứng lên thu thập lại, sau khi trang điểm xong nàng nhìn khuôn mặt trong gương, gầy hơn một chút so với khi mang thai nhưng so với lúc trước khi mang thai thì mập hơn rất nhiều. Thời gian quá lâu nên A Kết không nhớ rõ lắm, hồi Tương ma ma và mấy người Lục Vân thì mọi người đều nói sau khi sinh nàng khôi phục lại rất tốt, gần như không khác gì so với lúc chưa có thai.

A Kết cũng không tin là thật, nghĩ lại buổi tối nằm trong chăn Triệu Trầm nói những lời xấu hổ, không có khả năng chỉ có hai khối thịt trước ngực là to ra thôi.

Sau khi thu thập thỏa đáng thì A Kết bảo nhũ mẫu ôm con gái, một nhà ba người đi đến Vinh Thọ đường. Tuy rằng nàng tự mình cho con gái bú nhưng mà nhũ mẫu cũng vẫn phải mời, sau này lúc nàng ra ngoài thì còn có người cho con gái bú, đợi con gái lớn một chút chuyển đến viện của mình thì nhũ mẫu chính là người chăm sóc cuộc sống hàng ngày của con gái. Đây là quy củ của nhà giàu, A Kết không có khả năng phá bỏ nên chỉ có thể cho con gái bú sữa mẹ lâu hơn một chút.

Hôm nay Triệu Doãn Đình cũng không có đi đến nha môn.

Vừa thấy bọn họ tới thì hấn liền đứng lên, không để ý đến ánh mắt của người khác bước nhanh đến bên cạnh nhũ mẫu, thật cẩn thận bế cháu gái vào trong lòng mình. A Kết có chút khấn trương, Triệu Trầm so với nàng còn khấn trương hơn, đứng bên cạnh nhìn chăm chú không dời mắt. Triệu Doãn Đình chỉnh lại tư thế ôm Xán Xán tốt rồi mới phát hiện ra dáng vẻ con trai như gặp kẻ địch, nhất thời tức giận giáo huấn: “Khi con còn nhỏ ta cũng bế con không ít, lo lắng cái gì chứ!”

Triệu Trầm hừ lạnh một tiếng.

Triệu Doãn Đình mặc kệ hấn, ôm cháu gái bảo bối về chỗ ngồi của mình, cúi đầu nhìn cháu gái. Xán Xán vừa từ bên ngoài đi vào nên trên người được bao bọc kín mít, một tay Triệu Doãn Đình đỡ phía sau đầu bé còn một tay thì cời bỏ bớt tã lót ra, bên trong là một khuôn mặt bé gái nhỏ nhắn trắng nõn, đôi mắt to tròn lung linh như nước, hấn kim lòng không được cười lên: “Xán Xán càng lớn nhìn càng đáng yêu ...”

Ngồi đối diện với hấn là Triệu Thanh với khuôn mặt không thay đổi gì nhưng trong đôi mắt phượng của Triệu Hàm lại lóe ra một tia chua xót, phụ thân chỉ dùng ngữ khí nhìn thì có vẻ như bất nhẫn nhưng thật ra lại rất thân mật khi nói chuyện với đại ca mà thôi, bây giờ dáng vẻ dịu dàng dễ dàng dành cháu gái như vậy cậu chưa bao giờ thấy qua. Triệu Nghi bình thường được Triệu Doãn Đình thương đối thương yêu nên lá gan cũng lớn hơn một chút, sau khi chào A Kết xong thì đến bên cạnh Triệu Doãn Đình, cùng nhìn cháu gái với phụ thân.

Thái phu nhân liếc mắt nhìn con trai rồi ánh mắt dừng lại ở trên người A Kết: “Mấy ngày nay Tuyết Nhu có đến Vọng Trúc hiền hai lần, nghe nói các cháu chơi với nhau rất thân?” Nói xong thì ý vị thâm trường nhìn Triệu Trầm cười.

Mặt Triệu Trầm không chút thay đổi, A Kết cụp mi, hiện ra vài phần mất mát khó tả, khóe miệng tươi cười thoạt nhìn cũng có chút miễn cưỡng: “Biểu muội rất hào phóng, cháu rất thích nói chuyện với biểu muội.”

Thái phu nhân hài lòng gật đầu: “Chút nữa ăn cơm xong thì nàng ấy sẽ đến bên này thỉnh an, hai cháu cùng tuổi, chút nữa dẫn nàng ấy đi dạo một vòng Vọng Trúc hiền đi, hôm nay bên chỗ cháu nhiều việc, nàng ấy có thể giúp cháu một tay ...”

“Được rồi, mẫu thân cho người dọn cơm đi.” Sắc mặt Triệu Doãn Đình khó coi ngẩng đầu lên, không vui nói.

Thái phu nhân biết con trai yêu ai thì yêu cả đường đi lối về, con dâu do Ninh thị chọn cũng muốn che chở, tâm tình bà vừa mới tốt hơn một chút liền bay mất một nửa, trong lòng mắng con trai trăm ngàn lần, nhện không được liền nói khấy hấn một câu: “Sắp tới tháng chạp rồi, mẹ Thừa An đã sống ở thôn trang lâu như vậy, chắc là cũng đã biết sai, con tính khi nào thì bảo Thừa An đón mẹ nó về phủ?”

Nhất thời trong phòng hoàn toàn không một tiếng động.

Triệu Hàm vừa mong chờ vừa thấp thỏm nhìn về phía phụ thân.

Triệu Trầm làm như không có liên quan đến mình, ôm lấy con gái để tránh bị làm ồn đến chỗ của mình ngồi xuống. A Kết cũng thuận theo ngồi xuống bên cạnh, lặng lẽ nhìn hai cha con.

Triệu Doãn Đình đặt chén trà xuống, thân nhiên trả lời: “Việc này đợi khi con được nghỉ đi đến thôn trang sẽ nói sau, mẫu thân yên tâm, chỉ cần Tần thị thật lòng ăn năn hối cải thì con sẽ đón nàng về tần hiếu với người.”

Dáng vẻ lạnh lùng đậm đặc, cùng với nam tử tươi cười dễ dàng cháu gái vừa nẩy giống như hai người hoàn toàn khác nhau.

Triệu Doãn Đình hoàn toàn không hiểu, tại sao người mẫu thân từng dịu dàng săn sóc hẳn lại trở thành người như hôm nay, mẹ con giống như là kẻ thù, người hẳn thích thì mẫu thân không thích, người hẳn chán ghét thì mẫu thân lại luôn nhắc nhở, cả nhà cứ bình an sống không được hay sao?

Hắn không thoải mái thì Thái phu nhân cũng cảm thấy không dễ chịu, bà vừa mới mở miệng ra thì đã thấy hối hận rồi nhưng mà lời nói đã nói ra không thể thu lại nên đành phải đổi chủ đề.

Ăn cơm xong thì Triệu Doãn Đình mặt lạnh rồi đi, Triệu Trầm cố ý ở lại cùng với thê tử nói chuyện với Thái phu nhân.

“Thái phu nhân, biểu cô nương và biểu thiếu gia tới thỉnh an người.” Nha hoàn đi vào thông báo rồi quay người đẩy mạnh cửa ra, mời người bên ngoài đi vào.

Tăng Văn Diệp dẫn đầu đi vào, Tăng Tuyết Nhu bước vào sau.

Thái phu nhân cười vẫy tay với hai người nhưng ánh mắt lại âm thầm chú ý đến hai vợ chồng cháu trai trưởng.

Khi màn cửa được vén lên thì Triệu Trầm cũng liếc mắt nhìn về phía cửa, A Kết cắn môi nhìn hẳn thì hẳn mới thu hồi tầm mắt cười làm lạnh với thê tử, sau khi Tăng Tuyết Nhu đi vào thì hẳn cũng không nhìn nàng ta nữa. Thái phu nhân thấy vậy thì vừa oán Lâm thị là đồ phụ nhưng cũng rất vui mừng, chỉ cảm thấy cháu trai cũng là người có mới nói cũ. Nam nhân mà, một khi đã động tâm thì thê tử làm gì cũng không ngăn được hẳn.

“Bà nội cháu có khỏe không?” Thái phu nhân bảo Tăng Tuyết Nhu ngồi trên ghế thêu đặt trước giường, hiền từ hỏi.

“Người rất tốt, hai ngày nay ăn cơm còn nhiều hơn khi ở nhà, chắc là do gặp được cô tổ mẫu nên thấy vui mừng.” Tăng Tuyết Nhu cười ngọt ngào, lúc nói chuyện thì hai mắt liếc nhìn Triệu Trầm bên kia, tiện dă cười với A Kết, là chân thành hay kiêu ngạo thì tùy thuộc vào cách nhìn của mỗi người.

Thái phu nhân gạt đầu, lại hỏi cuộc sống hàng ngày của Tăng Văn Diệp như thế nào.

Tăng Văn Diệp khiêm tốn lễ độ trả lời, ánh mắt vô tình hay cố ý đều đảo qua trên mặt A Kết hai lần.

A Kết cụp mi nên không có phát hiện ra nhưng tay Triệu Trầm lại nắm chặt thành quyền, không đợi Tăng Văn Diệp nói xong đã đứng lên: “Bà nội cứ từ từ nói chuyện, hôm nay còn có công việc nên chúng cháu đi trước.”

Nói xong thì ôm lấy con gái từ trong ngực nữ mẫu sai chân bước đi, A Kết vội vàng đuổi theo. Thái phu nhân trách hai người vô lễ, nháy mắt cho Tăng Tuyết Nhu bảo nàng đi theo. Tăng Tuyết Nhu có muốn đi đâu nhưng phải giả vờ mừng rỡ đuổi theo, để lại Tăng Văn Diệp có chút chột dạ nói chuyện với Thái phu nhân.

“Biểu tẩu, tại sao đột nhiên biểu huynh lại nổi giận vậy?” Sau khi đến Vọng Trúc hiên, Tăng Tuyết Nhu thân mật kéo cánh tay A Kết hỏi, bởi vì Triệu Trầm đang ở cách đó không xa nên giọng nói của nàng rất nhỏ. Biểu tẩu bình dị gần gũi nhưng còn biểu huynh đích thực làm cho nàng cảm thấy sợ hãi.

A Kết biết là nàng ta sợ Triệu Trầm nhưng nàng cũng không biết tại sao Triệu Trầm lại như vậy nên lắc đầu.

Lúc này mặt trời lên đã có chút cao, ánh mặt trời chiếu tới trên khuôn mặt càng thêm trắng nõn mịn màng của nàng sau khi sinh những tia nắng vàng nhạt.

Tăng Tuyết Nhu nhìn đến sững sốt, thấy sườn mặt của A Kết xinh đẹp như hoa hải đường mùa xuân, nghĩ đến tình cảnh trong phòng lúc nãy thì nàng cũng đã đoán ra được vài phần.

Nhất định là do ánh mắt Tăng Văn Diệp lại không thành thật rồi.

Là trưởng tôn của Tăng gia, Tăng Văn Diệp không có phụ sự coi trọng của lão phu nhân, quả thật hẳn rất có thiên phú đọc sách, tác phong nhanh nhẹn khi đi ra ngoài cũng được nhiều người yêu thích, chỉ tiếc là hẳn có tính háo sắc, nha hoàn trong nhị phòng hơi có chút nhan sắc đều bị hẳn chạm qua. Không nghĩ tới hôm nay hẳn dám nhòm ngó tới biểu tẩu, mà còn là ở trước mặt Triệu Trầm nữa chứ!

Tăng Tuyết Nhu có chút khinh thường ghét bỏ nhưng nhiều hơn vẫn là sung sướng khi người gặp họa. Tam thúc không có tiền đồ, nhị phòng lại đắc tội với Triệu Trầm, sau này quan hệ thân thích giữa hai nhà Triệu, Tăng sẽ do hai chị em các nàng duy trì, nàng không có làm trái ý Triệu Trầm thì sớm hay muộn gì hai chị em nàng cũng có ngày nổi danh.

...

Giữa tháng có một trận tuyết lớn còn bình thường trời vẫn trong xanh, hôm nay cũng không ngoại lệ. Lúc Liễu thị bước xuống xe ngựa lại nhìn không được nói với con gái thứ hai: “Con xem, Xán Xán của chúng ta thật là có phúc, nhìn bầu trời trong xanh này mà xem, vừa nhìn đã khiến cho tâm tình người ta thấy vui vẻ rồi.”

Lâm Trúc ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời trong xanh như được tẩy trần, đúng là ngày lành.

Nghĩ tới đã vài ngày không thấy cháu gái rồi nên Lâm Trúc cười thúc giục: “Chúng ta nhanh đi vào thôi mẹ, không biết Xán Xán đã lớn hơn được bao nhiêu rồi.”

Liễu thị cũng muốn nhanh chóng đi vào, chân bước nhanh hơn đi theo phía sau cha con Lâm Hiền, đến trước Vọng Trúc hiên thì từ xa đã nghe thấy tiếng cười nói của khách nhân, chung quy lễ đầy tháng này Triệu gia làm lớn, chắc chắn là mời rất nhiều khách. Đây là lần đầu tiên Liễu thị gặp phải trường hợp long trọng như vậy sau khi đến kinh thành nên không khỏi có chút khẩn trương, vừa đi vừa cúi đầu nhìn trên người, xem coi có chỗ nào không ổn khiến người ta chê cười hay không.

“Mẹ không cần phải lo lắng, mẹ mặc bộ này nhìn rất đẹp, không có kém chút nào so với những quý phụ nhân kia đâu.” Lúc đi dọc theo hành lang về phía hậu viện, Lâm Trúc nhỏ giọng trấn an mẫu thân nhưng ánh mắt lại nhìn không được nhìn về phía chính viện bên kia, đáng tiếc bị hòn giả sơn che khuất mất tầm mắt.

Quách phu nhân và Quách Bảo Châu đã đến, Quách Bảo Châu vẫn lưu ý nhìn bên ngoài, nhìn thấy tỷ muội tốt tới thì liền đi ra nghênh đón, sau khi hành lễ với Liễu thị thì oán trách Lâm Trúc: “Sao muộn như vậy rồi muội mới đến? Làm ta đợi muội rất lâu.”

Lâm Trúc nhìn cô nương trước mặt, thấy thần sắc Quách Bảo Châu vẫn như bình thường thì cười nói: “Muội không đoán được là tỷ lại đến sớm như vậy, Xán Xán đâu rồi, chúng ta đi vào tìm bé đi.” Trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Lần trước gặp được Thụy vương, chắc chắn là Quách Tử Kính đã nhìn ra nàng có cảm tình với Thụy vương nên khi đến trước cửa nhà Quách Tử Kính uyển chuyển nhắc nhở nàng chuyện Thụy vương đã có vương phi. Nàng đã bị Quách Tử Kính dọa cho một lần rồi, nếu Quách Tử Kính đem việc này nói ra cho Quách Bảo Châu thì cho dù Quách Bảo Châu không xem thường nàng thì nàng cũng không thể tự do tự tại chơi chung với Quách Bảo Châu được nữa. Bây giờ Quách Tử Kính không nói ra nhưng nàng cũng sợ một ngày nào đó Quách Tử Kính sẽ nói với muội muội hân ...

“A Trúc, mau tới đây nhìn Xán Xán.” Nhìn thấy muội muội, A Kết bế con gái đi lại.

Ánh mắt Lâm Trúc đau xót.

Ở trước mặt mẫu thân thì nàng có thể giả vờ là không có chuyện gì cả nhưng nhìn đến khuôn mặt dịu dàng của trưởng tỷ thì Lâm Trúc vừa cảm thấy ủy khuất của hồ thẹn. Trưởng tỷ vẫn luôn dặn dò nàng khi ra ngoài phải giữ lễ, không được nhìn nam nhân nhiều, mỗi lần nàng đều coi như gió thoảng bên tai nên mới đến kinh thành đã động tâm với một vương gia mà nàng hoàn toàn không biết gì về người đó cả, sau đó vừa không được người lại làm mất mặt mũi của trưởng tỷ.

Nàng chột dạ cúi đầu, nhếch miệng cười trừ đùa với cháu gái, đem nước mắt nhịn xuống.

Hôm nay là đầy tháng của cháu gái, nàng không thể khiến cho trưởng tỷ phiền lòng được.

Lâm Trúc cười hi hi đưa bức điêu khắc hầu tử hải đảo cho Xán Xán, Xán Xán không biết con khi là gì nhưng rất thích trái đào lớn trên cành đào, ánh mắt nhìn chăm chăm vào trái đào, tay nhỏ âm thầm dùng sức nắm lại. A Kết mãi nhìn con gái nên không chú ý đến sự khác thường vụt qua của muội muội, vừa định đặt con gái trên tháp cho muội muội dỗ thì nha hoàn ở phía trước đột nhiên nói lớn một câu.

An vương phi tới.

Động tác của A Kết dừng lại, nhử mày nhìn qua thì thấy An vương phi ăn mặc lộng lẫy mỉm cười đi về phía các nàng.

Nhưng khi Triệu Trầm và nàng bàn bạc danh sách khách mời thì căn bản đã nói là không đưa thiệp mời cho An vương phi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Chương 86

Từ lúc Đường Văn đề cho Đường Anh làm cẩm y vệ thì An vương cũng đã đoán được tâm tư của hoàng thượng nên hoàn toàn bỏ quên ý định giao hảo với Triệu gia, cũng không thúc giục thế tử lá mặt lá trái với người cháu ngoại Triệu Trầm nữa. Lần này Triệu gia mời khách, khi biết nhà mình không được mời thì An vương cũng không mất hứng, chỉ coi như là không biết có chuyện này.

Nhưng An vương phi lại muốn tới đây xem náo nhiệt.

Lần trước bà cầu Lâm thị thì không bao lâu con trai bà liền ngã ngựa, nếu nói việc này không liên quan đến Triệu Trầm thì bà hoàn toàn không tin. Tháng trước Đường Cừ đã có thể đi lại nhưng chân trước có hơi thọt, các thái ý toàn nói những lời hoang đường, vương gia hỏi rốt cuộc là có thể chữa khỏi hay không thì đều áp ứng không dám đưa ra câu trả lời chắc chắn. Đang là một đứa con trai lành lặn bỗng nhiên biến thành tàn phế, An vương phi vừa

đau vừa hận, Triệu Trầm hại con trai của bà thì hẳn cũng đừng mong được thoải mái.

Đương nhiên bà cũng không ngờ mà động tay động chân trước mặt nhiều người như vậy nhưng bà đường đường là vương phi, khách trong phòng nhìn thấy bà đều phải làm đại lễ, cho dù chỉ đơn giản là làm cho phu thê Triệu Trầm thấy không thoải mái thì bà cũng muốn đến!

Lúc An vương phi sắp lại gần thì Quách phu nhân âm thầm đi đến bên cạnh A Kết, đem Xán Xán ôm vào trong lòng mình, nghiêng đầu nói với một vị phu nhân bên cạnh: “Đứa cháu gái này của ta nhìn rất đáng yêu, mỗi lần ngắm nhìn bé ta đều cảm thấy thế nào cũng không đủ, hận là không thể ôm đến nhà chúng ta nuôi.”

Vòng luẩn quẩn trong giới tôn quý ở kinh thành lớn như vậy nên các phu nhân khi dự tiệc thích nhất là nói chuyện phiếm, bởi vậy đối với tình huống các nhà thì nắm rõ như lòng bàn tay, vị phu nhân kia liền cười bà: “Nếu đã thích như vậy thì nhanh tìm cho Từ Kính một người đi, đến lúc đó thì phu nhân sẽ có cháu trai cháu gái mập mạp thôi, không cần phải nhớ thương con gái của Thừa Viễn nữa!”

Lúc đang nói chuyện thì An vương phi đã đến trước người.

Thái phu nhân cũng có mặt ở Vọng Trúc hiên, dẫn đầu muốn làm đại lễ với An vương phi.

Nhóm nữ khách đứng xung quanh không hẹn mà cùng đều nhìn về phía An vương phi. Theo lý thuyết An vương phi đã đến đây thì có nghĩa là đã chấp nhận Triệu Trầm, nếu đúng là vậy thì An vương phi là người rộng rãi; mọi người thấy An vương phi cười đến thân thiện nhưng lại không có ý bảo mọi người đứng lên thì liền biết người đến không có ý tốt thì nháy mắt với nhau, bản thân mình nên chu toàn cấp bậc lễ nghĩa trước đã.

A Kết đứng phía sau bên tay trái Thái phu nhân, thấy Thái phu nhân làm đại lễ thì nàng cũng khụy chân xuống.

Bình thường Quách phu nhân không thích giao tiếp với người khác nhưng không phải là người ngốc, lúc này bà liền kinh ngạc ngăn A Kết lại: “Cháu làm cái gì vậy chứ, dì ba cháu tới đây là muốn nhìn cháu ngoại, cháu lại làm đại lễ như thế thì chẳng phải là quá khách khí hay sao? Tam muội, muội nói có đúng hay không?”

Trong Ninh gia thì bà đứng thứ hai nên xét về thứ tự thì An vương phi cũng phải nể mặt người tỷ tỷ này ba phần.

An vương phi mím môi, tuy trong lòng không muốn nhưng cũng không nhanh không chậm cười nói: “Chính là ý này, đều là người một nhà cả, ép buộc nhau mấy cái hư lễ kia làm cái gì, xin mời lão phu nhân đứng lên.” Làm bộ vờ tay ra đỡ Thái phu nhân, ngay sau đó đi về phía Quách thị, nhìn chăm chú bé gái trong tay nói: “Đây hẳn là Xán xán rồi, mau cho muội bế một chút nào.”

Bà nâng tay lên, móng tay mảnh dài được sơn màu đỏ tươi trong ánh mắt trời nhìn rất chói mắt.

A Kết kim lòng không đậu nhích về phía bên đó một bước nhưng Quách phu nhân đã lách người ra, giống như chị em tốt chơi đang chơi đốt pháo vậy, trêu ghẹo nói với An vương phi: “Không được, ta mới bế còn chưa thấy đủ đâu, chờ ta cảm thấy đủ rồi thì sẽ đưa cho muội, vợ Thừa Viễn, mau mời đi ba của cháu vào trong phòng uống trà đi.” Nói xong thì làm như An vương phi còn muốn cướp người của bà nên ôm Xán Xán đi về phía mấy lão phu nhân phía xa, cước bộ không nhanh không chậm, nở nụ cười vừa đoan trang lại vừa hào phóng.

Mà An vương phi đang còn lúng túng vờ tay ra.

A Kết nhẹ nhàng thở ra, nụ cười trên mặt càng thêm cung kính: “Mời đi đi vào bên trong uống trà.”

Mọi người đang nhìn nên An vương phi cũng không thể chạy đến cướp người với đường tỷ được, nhấn mặt đi vào trong phòng.

Lâm Trúc nhìn thấy hết chuyện vừa xảy ra, chân mày cau lại, nhỏ giọng hỏi Quách Bảo Châu: “An vương phi kia giống như không có ý tốt?” Lâm gia đến kinh thành vẫn chưa được hai tháng nhưng Triệu Trầm đã nói hết tình huống thân thích nhà mình cho Lâm Hiền còn Liễu thị chỉ chú tâm chăm sóc con gái trong thời gian ở cử, không có thời gian giao thiệp nhiều với người khác nên chuyện bên ngoài bà không hiểu lắm, Lâm Trúc lại luôn đi theo bên người bà nên mẹ con hai người kẻ tám lạng người nửa cân.

Trong sân có nhiều người nên không tiện nói chuyện, dù sao cũng chưa đến giờ khai tiệc nên Quách Bảo Châu kéo Lâm Trúc đi ra ngoài từ cửa hông hậu viện Vọng Trúc hiên, đi đến hoa viên của Hầu phủ thì hai người từ từ đi dạo trong ánh mặt trời, Quách Bảo Châu nói ra mọi chuyện cho Lâm Trúc hiểu ân oán giữa hai nhà Ninh, Triệu, bao gồm chuyện An vương phi âm thầm cầu A Kết trong yến tiệc của Cảnh vương phủ.

Lâm Trúc tức đỏ mặt, muốn nói những lời tàn nhẫn nhưng lại cảm thấy thân phận nàng ở nơi kinh thành này không có khả năng trả thù An vương phi nên chỉ có thể nói chuyện chân của Đường Cừ: “Bà ta khi dễ người thành thật như vậy, đáng đời con trai bà ta thị tỵ chân.”

Quách Bảo Châu cười nháy mắt với nàng: “Yên tâm đi, bà ta ở trong vương phủ không được sủng đâu, vị trí thế tử lại bị đứa con riêng của chồng chiếm mất, chỉ có danh phận vương phi là dễ nghe một chút nhưng trong vương phủ chưa chắc đã là cái gì đâu. Được rồi, chúng ta không nói đến bà ta nữa, loại người ấy không đáng để ảnh hưởng đến tâm trạng của chúng ta.”

Lâm Trúc ừ một tiếng rồi nói đến những người hôm nay đến Hầu phủ làm khách, nói xong thì đột nhiên nhớ tới cô nương cao gầy xinh đẹp bên cạnh Thái phu nhân, nhin không được hỏi: “Tỷ có biết ...”

Vừa nói được ba chữ thì phía sau hòn giả sơn trước mặt đột nhiên truyền đến tiếng la to đầy lo lắng của Lâm Trọng Cửu thì Lâm Trúc hoảng sợ, không nghĩ đến bất kỳ điều gì liền vội vã chạy qua, “Tiểu Cửu, đệ làm sao vậy?”

Quách Bảo Châu so với nàng thì chạy nhanh hơn, vẩy đổ trên người cũng không làm bước chạy của nàng chậm lại, chạy trước Lâm Trúc khoảng vài chục bước, vừa qua hòn giả sơn thì thấy ba thân ảnh nam nhân có chiều cao không giống nhau đang đứng ở đó, một trong số đó là một thiếu niên mặc cẩm bào màu trắng, trong tay hắn đang cầm một cây cung hướng về rừng trúc phía xa ngấm bản, còn Lâm Trọng Cửu thì đứng trước người hắn, sốt ruột muốn cướp cây cung của hắn.

Quách Bảo Châu nhìn theo hướng cây cung của thiếu niên thì nhìn thấy Ô Ô, Ô Ô đang quay đầu nhìn bên này, ngây thơ vô tội, hoàn toàn không biết là nguy hiểm đang gần kề.

“Quý Chiêu, người muốn chết có phải hay không?” Quách Bảo Châu giận giữ, bước nhanh về phía trước, hận không thể đá đối phương một cước.

Tiếng mắng người quen thuộc, Quý Chiêu giật mình một cái, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy mặt Quách Bảo Châu hầm hầm đang đi đến, mà phía sau còn có một tiểu cô nương mặc quần tím, cũng bắt mắt nhìn hắn chăm chăm, hắn vội vàng thu cung tên lại, cười ha hả giải thích: “Quách cô nương hiểu lầm rồi, ta chỉ đùa với tiểu Cửu thôi, đó là nai thế huynh nuôi, ta làm sao có thể làm nó bị thương được chứ?”

Có ông trời chứng giám, đó toàn là những lời thật lòng mà, con nai kia cách xa như vậy, với khả năng bắn tên của hắn thì làm sao mà trúng được chứ, chỉ là hắn muốn nhìn thấy dáng vẻ nóng vội của tiểu Cửu mà thôi, nhin không được muốn trêu đùa tiểu hài tử.

“Nhị tỷ, không phải là huynh ấy trêu đùa đệ đâu, huynh ấy thật sự muốn bắn Ô Ô!” Rốt cuộc đã có núi dựa, Lâm Trọng Cửu chạy nhanh đến bên cạnh Lâm Trúc, sốt ruột cáo trạng.

Lâm Trúc dất tay đệ đệ, cúi đầu hỏi cậu: “Không phải đệ ở cùng cha sao, sao lại đi tới đây?”

Lâm Trọng Cửu chỉ vào Quý Chiêu: “Huynh ấy nói với tỷ phụ là muốn xem nai nên tỷ phụ bảo đệ dẫn huynh ấy lại đây, nửa đường thì gặp Tăng đại ca.”

Nghe Lâm Trọng Cửu nhắc đến Tăng Văn Diệp thì Quý Chiêu vội vàng trốn đến phía sau hắn: “Tăng huynh, huynh mau làm chứng cho ta, vừa rồi ta chỉ là trêu đùa tiểu Cửu thôi phải không?”

Tăng Văn Diệp lớn hơn Quý Chiêu hai tuổi, tuy không so sánh được với ngũ quan tinh xảo của Quý Chiêu nhưng lại cao hơn Quý Chiêu một nửa cái đầu, dưới ánh mặt trời trường bào cổ tròn màu thiên thanh càng làm cho hắn có vẻ như lan như ngọc, phong lưu phóng khoáng. Hắn hết nhìn Quách Bảo Châu lại đến Lâm Trúc, nghe Quý Chiêu và Lâm Trọng Cửu xưng hô thì đã đoán được thân phận của hai người, lúc này Quý Chiêu xin giúp đỡ thì hắn mỉm cười với Quách Bảo Châu rồi bước qua một bên, nhìn rừng trúc phía xa nói: “Tăng mỗ chỉ nghe thế tử muốn bắn nai, về phần thế tử nói thật hay nói đùa thì tha lỗi cho ta, ta không thể nào phán đoán được.”

Quý Chiêu tức giận muốn giơ chân lên, cứ tưởng Tăng Văn Diệp mới quen hôm nay là người thú vị nhưng không ngờ lúc này hắn lại bỏ đá xuống giếng!

Trong ánh mắt nhìn chăm chăm của Quách Bảo Châu thì Quý Chiêu đành nhìn Lâm Trọng Cửu xin giúp đỡ, hy vọng là tiểu tử này sẽ nói giúp hắn, đáng tiếc là Lâm Trọng Cửu đang giận hắn nên chỉ mở to đôi mắt hoa đào ra lườm hắn. Quý Chiêu đành phải nhận tội, một lần nữa giương cung lắp tên, không thể làm gì khác hơn là nói với Quách Bảo Châu: “Quách cô nương, ta thật sự là đùa đệ ấy thôi mà, không tin thì cô nhìn đây.”

Lời còn chưa dứt thì tên đã thoát ra khỏi cung, lúc Lâm Trọng Cửu sợ hãi kêu lên thì tên đã bay được một đoạn, còn chưa vào đến trong rừng thì đã rơi xuống đất, dọa Ô Ô chạy mất.

Bị ép phải lộ ra bản lĩnh thật sự, Quý Chiêu tức giận đến ném cung đi, trừng mắt với Quách Bảo Châu: “Bây giờ thì cô đã tin chưa!”

Quách Bảo Châu đánh giá nhìn hắn từ trên xuống dưới, có chút khinh bỉ phun ra mấy chữ: “Thật là dọa người mà!”

Lâm Trúc buồn cười.

Tăng Văn Diệp đưa mắt nhìn từ trên người Quách Bảo Châu sang Lâm Trúc, trong lòng có chút tiếc nuối. Xét về dung mạo thì Quách Bảo Châu xinh đẹp nhưng vẫn thua kém Lâm Trúc một chút, hướng hồ tính tình của Quách Bảo Châu rất khó làm cho nam nhân động tâm nhưng mà số của nàng ta thật là may mắn, anh trai và phụ thân đều có chức vụ cao, nếu như có thể cưới được Quách Bảo Châu thì sẽ rất có lợi cho tiền đồ của hắn; còn Lâm Trúc, mặc dù có Triệu Trầm là tỷ phụ nhưng dù sao cũng không phải là ruột thịt.

Lâm Trúc cảm giác được nam nhân kia đang nhìn nàng chăm chú, nếu như chưa gặp Thụy vương phi thì đối diện với dung mạo tuấn lãng của Tăng Văn Diệp có thể nàng sẽ có vài phần hứng thú nhưng hiện tại nàng chỉ cảm thấy chán ghét, nhủ mày nói với Quách Bảo Châu: “Chúng ta đi thôi.”

Quách Bảo Châu cũng không muốn ở lại chỗ này, xoay người muốn đi.

Nhưng Quý Chiêu không chịu, vron cánh tay ra ngăn nàng lại: “Cô nói ta dọa người, nếu cô có bản lĩnh thì bắn tên vào trong rừng trúc cho ta xem!” Rừng trúc xa như vậy, bắn tới mới chứng minh là tài bắn cung cao siêu, bắn không đến cũng là bình thường, có gì mà mất mặt chứ!

“Thế tử bỏ qua đi, đây không phải là đang ép buộc hay sao?” Tăng Văn Diệp tiến lên hòa giải.

Quý Chiêu vốn là con nhà giàu nổi danh, trước đó khách khí với Tăng Văn Diệp là nghĩ đến thân phận thân thích Triệu gia của hắn, trải qua chuyện vừa rồi thì Quý Chiêu nhìn Tăng Văn Diệp không vừa mắt, lập tức không chút khách khí trả lời: “Ta ép buộc thì thế nào? Chẳng lẽ huynh muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao?” Chỉ là một thư sinh nhu nhược, cho dù cao hơn hắn thì hắn cũng không sợ.

Tăng Văn Diệp ngăn ra, lúc hắn đang cân nhắc liệu hắn vì Quách Bảo Châu mà đắc tội với Quý Chiêu có đáng hay không thì Quách Bảo Châu đã đi ra

ngoài, nhặt lên cung tên bắt đầu quan sát đánh giá, đột nhiên nhìn về phía Quý Chiêu, “Nếu ta có thể bắn vào trong rừng trúc thì ngươi sẽ như thế nào?”

Tư thế nắm cung thuần thục, ngữ khí tự tin phách lối lại khiến cho trái tim Quý Chiêu đập nhanh hơn.

Hắn ngơ ngác nhìn cô nương váy đỏ trong ánh mặt trời, chỉ cảm thấy nàng không giống như những cô nương mà hắn đã gặp qua, hung dữ dọa người nhưng hắn lại nhìn thấy rất thuận mắt.

“Nói đi, nếu ta bắn trúng thì ngươi sẽ làm như thế nào?” Thấy nam tử ngốc nghếch nhìn mình chằm chằm thì Quách Bảo Châu không thể nhịn được nữa thúc giục.

Quý Chiêu hồi thần, xúc động đáp: “Cô nói như thế nào thì ta sẽ làm như thế ấy.”

“Được, là do ngươi tự nói đấy!” Quách Bảo Châu tươi cười, nói xong thì đi đến bên cạnh Quý Chiêu, rút ra một cây tên từ trong túi đang đeo trên lưng hắn, không đi ra chỗ khác cũng như không bước lên trên vài bước, trực tiếp đứng bên cạnh Quý Chiêu kéo cung bắn tên, nhắm bắn ngay vị trí Ô Ô đứng hồi nãy.

Tên rời khỏi cung.

Ngay sau đó, mũi tên cắm vào một thân cây trúc, đuôi tên rung lên kịch liệt, phát ra tiếng ong ong.

Quý Chiêu không thể tin được nhìn chằm chằm vào mũi tên kia, tim giống như ngừng đập, thật lâu sau mới nhìn cô nương trước mặt: “Cô ...”

“Gọi ta một tiếng cô nãi nãi!” Quách Bảo Châu đắc ý nói.

Tăng Văn Diệp lắc đầu bật cười, hai chị em Lâm Trúc cũng có chút hả hê nhìn Quý Chiêu.

Khuôn mặt tuấn tú của Quý Chiêu đỏ lên, vừa trắng lại vừa hồng, nhìn Quách Bảo Châu không thể mở miệng được, dần dần Quách Bảo Châu mất tính nhẫn nại, đôi mắt đẹp mờ to ra: “Ngươi muốn nuốt lời hay sao?”

Quý Chiêu đột nhiên phát hiện ra, lúc Quách Bảo Châu nổi giận còn đẹp hơn so với khi nàng tươi cười.

Thần xui quỷ khiến, trong đầu hắn nảy sinh ra một ý niệm, sau đó thì như măng mọc sau mưa, nhanh chóng hình thành.

Hắn cười ha ha, lộ ra một hàm răng trắng bóng chính tề với Quách Bảo Châu, đi đến bên cạnh nàng, kề tai nàng nói ra ba chữ, nói xong thì liền chạy đi.

Lần này đổi thành Quách Bảo Châu choáng váng.

Hắn, hắn thế nhưng gọi nàng ...

Nàng vắt chân đuối theo: “Quý Chiêu, người đứng lại cho ta, xem ta có vá cái miệng ngươi lại hay không!”

Tác giả có lời muốn nói: Ha ha, mọi người có đoán được là người hầu nhỏ nói ba chữ nào với Bảo Châu hay không?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Chương 87

Có lẽ tài bắn tên của Quý Chiêu không bằng Quách Bảo Châu nhưng so về khả năng chạy thì nhanh hơn Quách Bảo Châu, chạy được một lát thì dừng lại nhìn đáng vẻ thờ phỉ phò của Quách Bảo Châu cười, khi Quách Bảo Châu tiếp tục đuối theo thì hắn lại cong chân lên chạy, vẫn tiếp tục chạy cho đến khi Quách Bảo Châu không thể nào đuối theo được nữa thì hắn phát tay với Quách Bảo Châu rồi nhàn tản xoay người rồi đi.

Quách Bảo Châu cực kỳ tức giận.

Tăng Văn Diệp theo sát ở phía sau, thấy chị em Lâm gia đang đứng ở phía xa nên xung quanh chỉ có hắn và Quách Bảo Châu, hắn nhẹ nhàng ho khan một tiếng, trấn an nói: “Không biết thế từ đã nói gì đắc tội với cô nương vậy? Thế từ còn nhỏ không hiểu chuyện, nếu cô nương không chê thì Tăng mã có thể khuyên bảo thế từ, bảo hắn nhận lỗi với cô nương.”

Quách Bảo Châu thở hồng hộc, nghe thấy vậy thì quay đầu nhìn hắn: “Ngươi là ai vậy?”

Tăng Văn Diệp cười ôn hòa: “Tăng mã là cháu trai bên nhà mẹ đẻ của Thái phu nhân ...”

Vừa nghe là người nhà của Thái phu nhân thì Quách Bảo Châu liền nhìn hắn thấy không thuận mắt rồi, hừ lạnh một tiếng vòng qua người hắn đi về phía

hai chị em Lâm gia.

Sắc mặt Tăng Văn Diệp trở nên hết sức khó coi, đứng tại chỗ nhìn bóng dáng của Quách Bảo Châu, rất lâu sau mới rời đi.

Lâm Trúc để cho Lâm Trọng Cửu tự mình đi đến tiền viện, còn nàng thì ôm cánh tay Quách Bảo Châu dò hỏi: “Vừa rồi Quý Chiêu kia nói gì với tỷ vậy? Muội thấy khi hắn nói thì hai tai đều đỏ, mặt của tỷ cũng đỏ nữa, chắc chắn không phải gọi tỷ là cô nãi nãi rồi.”

“Đó là do ta tức giận, hắn dám mắng ta!” Quách Bảo Châu trừng mắt lên nói, “Đừng để cho ta nhìn thấy hắn nữa, nếu không nhìn thấy một lần thì đánh một lần!”

Trong lòng lại không nhịn được nghĩ, lúc ấy nàng thật sự đỏ mặt sao?

Nàng không có cách nào nhìn được mặt của bản thân lúc đó nhưng khi Quý Chiêu bởi vì đè ép giọng nói đến mức thấp nhất mà có vẻ như dịu dàng gọi nàng là ‘thê tử ngoan’ thì một luồng khí nóng xa lạ thoát ra từ ngực, sau đó mới là thẹn quá hóa giận vì bị trêu đùa.

Lần trước nói ngực nàng nhỏ thì cũng thôi đi, có thể là do bất mãn với Hạ cô nương kia nên nói bừa, nhưng mà lần này hắn dám nói lời khinh bạc nàng như vậy, chuyện giữa nàng và hắn còn chưa xong đâu!

Nhưng mà những chuyện này, cho dù nàng là người không câu nệ tiểu tiết cũng không có khả năng nói ra cho Lâm Trúc biết.

Một người trăm phương nghìn kế muốn biết, còn một người lại không chịu nói, hai cô nương ồn ào một đường trở về hậu viện Vọng Trúc hiên.

Đúng lúc này Vọng Trúc hiên đang nghênh đón vị khách quý không mời mà đến lần thứ hai trong ngày.

Lần này thì An vương phi không còn tự cao tự đại được nữa.

Bởi vì người đến là vương phi của Cảnh vương, đích tử duy nhất của đương kim hoàng thượng; hơn nữa không phải là Cảnh vương phi đến một mình mà nàng còn mang theo hoàng trưởng tôn.

Thái phu nhân dẫn đầu, khách khứa sôi nổi hành lễ, Cảnh vương phi ngồi trên ghế chủ vị mỉm cười nhưng không ai cảm thấy nàng không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, mọi người đều cam tâm tình nguyện hành lễ. Ánh mắt Cảnh vương phi đảo qua một vòng, nói chuyện với vài vị lão phu nhân mấy câu rồi để cho các bà tiếp tục tán gẫu còn nàng thì nhìn A Kết, A Kết ngẫm hiểu, vội vàng mời nàng đi vào trong nội thất.

Mọi người thức thời ở lại bên ngoài, chỉ có An vương phi, Thái phu nhân, A Kết và những người thân thiết với Triệu gia đi vào.

An vương là chủ của hoàng thượng, xét về bối phận thì An vương phi là thím của Cảnh vương phi nên bà cười hỏi: “Tại sao vương phi cũng đến đây vậy?”

Cảnh vương phi nhìn thoáng qua đèn lồng hồ ly đang được treo trên xà nhà, ánh mắt nhìn A Kết càng thêm nhu hòa: “Có chút duyên phận với Triệu phu nhân, biết được hôm nay là đây tháng con gái phu nhân, đúng lúc ta ở trong vương phủ cũng không làm gì nên đến đây tham gia náo nhiệt. Bé gọi là Xán Xán phải không? Bé đến đây cho ta nhìn một chút nào.”

Quách phu nhân không nhanh không chậm đi lên trước, bế Xán Xán đưa qua.

Cảnh vương phi thuận thực đón nhận.

Xán Xán đang nằm ngủ, đôi mắt to tròn chăm chú nhìn người trước mặt, ngoan ngoãn đáng yêu.

Cảnh vương phi chọc vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Xán Xán, ngẩng đầu cười với A Kết: “Xán Xán nhìn rất giống phu nhân, sau này nhất định sẽ là một đại mỹ nhân.”

“Nhờ phúc của ngài.” A Kết khiêm tốn nói.

Cảnh vương phi lại bế Xán Xán chơi đùa một lát rồi nghiêng người đặt bé lên giường, nhìn nhũ mẫu bế hoàng trưởng tôn đang đứng bên cạnh nói: “Đặt Phúc ca nhi lên đây đi.”

Nhũ mẫu ứng tiếng, nhẹ nhàng đặt hoàng trưởng tôn lên giường, trong phòng rất ấm áp nên nhũ mẫu cởi áo choàng lông cáo trên người hoàng trưởng tôn ra, một đứa bé mập mập trắng trẻo cứ như thế lộ diện. Rốt cuộc bé cũng đã được thấy mặt trời, đầu tiên là bé tìm mẫu phi, sau khi nhìn thấy Cảnh vương phi thì bé nhếch miệng lên cười, đến khi phát hiện ra xung quanh hầu như là người không quen biết thì khuôn mặt nhỏ nhắn liền đánh lại, mang theo vài phần cảnh giác nhìn những người trong phòng.

Thái phu nhân khen hoàng trưởng tôn không ngớt lời, khen bé có trí tuệ hơn hẳn so với những đứa bé sáu tháng tuổi khác.

Cảnh vương phi đã nghe quen những lời này rồi nên chỉ mỉm cười không nói gì, vươn tay ra ôm lấy con trai rồi để bé ngồi cạnh Xán Xán.

Ngày mùa đông nên quần áo trên người có chút dày, hai tay hoàng trưởng tôn phải chống xuống giường mới có thể ngồi vững được nên đầu cúi xuống, đúng lúc nhìn thấy một em bé đang nằm trong tã. Có lẽ còn chưa từng gặp qua đồng bọn còn nhỏ hơn mình nên trong đôi mắt cực kỳ giống hoàng tử phụ của hoàng trưởng tôn hiện lên vẻ mới lạ, trong miệng cũng phát ra tiếng kêu nho nhỏ.

Trong phòng đều rộ lên một tràng cười thiện ý.

Cảnh vương phi gọi A Kết đến bên cạnh, hai người vừa mới làm mẹ cùng nhau nói chuyện: “Từ khi Phúc ca nhi sinh ra đến giờ đều không có bạn chơi cùng, hôm nay mới gặp được Xán Xán, phu nhân nhìn bé đi, giống như là thấy được bảo bối vậy đó.”

A Kết chăm chú quan sát hoàng trưởng tôn đang nhếch miệng cười với con gái, lại nhìn con gái đã hoàn toàn hấp dẫn hoàng trưởng tôn thì phụ họa cười nói: “Xán Xán cũng chưa từng thấy qua đứa bé nào lớn như hoàng trưởng tôn nên thấy mới lạ. Bình thường vương phi chăm sóc hoàng trưởng tôn như thế nào vậy? Thần phụ nghe nói bình thường con nít bảy tháng mới có thể ngồi vững được, hoàng trưởng tôn có thể tự mình ngồi vững như vậy đúng là sớm.”

“Cũng không dạy bé gì cả, chính là bé hiếu động, cứ chơi đùa rồi tự mình ngồi như vậy.” Cảnh vương phi dịu dàng nhìn hoàng trưởng tôn, vừa muốn nói tiếp lại thấy hoàng trưởng tôn quay đầu nhìn nàng, sau đó nâng tay phải lên muốn sờ soạng khuôn mặt lộ ra bên ngoài của Xán Xán. Cảnh vương phi cười, cũng không ngăn cản, nhỏ giọng nói với A Kết: “Đừng lo lắng, Phúc ca nhi rất hiểu chuyện, đây là do bé thích nên muốn cùng chơi với Xán Xán.”

Cho dù A Kết lo lắng thì cũng không thể ngăn hoàng trưởng tôn sờ mặt con gái nên chỉ có thể khẩn trương chăm chú nhìn vào bàn tay mập mạp của hoàng trưởng tôn, hy vọng là bé chỉ có chạm vào mà không phải là giống như con gái nhà mình, mỗi khi đem thứ gì đặt vào lòng bàn tay bé thì nắm chặt, hận không thể kêu lên hai tiếng.

Phía sau Quách phu nhân cũng khẩn trương nhìn một màn này.

Nhưng lúc bàn tay của hoàng trưởng tôn muốn chạm vào khuôn mặt phẫn nộ của Xán Xán thì Xán Xán này giờ vẫn im lặng đột nhiên dùng sức kêu lên một tiếng, làm hoàng trưởng tôn sợ tới mức lùi về phía sau, mất thăng bằng ngã xuống, giống như một cục bông nằm trên giường. Theo bản năng A Kết muốn đỡ bé ngồi dậy nhưng Cảnh vương phi cười ngăn lại: “Đề cho bé tự mình ngồi dậy đi, bé cũng cứng đầu lắm, lúc này mà có người khác đỡ bé thì bé sẽ không vui đâu.”

A Kết đành phải tò mò nhìn.

Hoàng trưởng tôn quả thật tự mình cố gắng ngồi dậy, vẫn giống như trước ngồi bên cạnh Xán Xán, lần này giống như là sợ Xán Xán nên chỉ nhìn Xán Xán không chớp mắt mà không có vрон tay ra. Xán Xán xem như đã nhìn hoàng trưởng tôn đủ rồi nên kêu lên hai tiếng rồi nhấc mắt nhìn chăm chú vào đèn lồng hồ ly đang treo trước mặt, hoàng trưởng tôn cũng ngửa đầu nhìn theo bé, không để ý lại nằm kênh ra giường, nhưng lần này bé cũng không ngồi dậy nữa, chỉ nằm ở đó nhìn đèn lồng.

Cả phòng đều bị hai đứa bé chọc cười.

Cảnh vương phi hiếm khi thấy được đáng yêu như thế này của con trai nên mặt mày nàng vui mừng hơn hờ, nhỏ giọng nói với A Kết: “Thật là khéo, khi đó ở trước sạp đèn, ta cũng không đoán được là sẽ có một ngày như thế này, hai đứa bé này cũng có thể cùng nhau ngắm nhìn đèn lồng.”

A Kết cũng cảm thấy như vậy nhưng trong lòng nàng rất khẩn trương, âm thầm hy vọng hoàng trưởng tôn không thích cái đèn lồng này, nếu như hoàng trưởng tôn thích thì bọn họ không thể không đưa, nhưng mà đưa đi thì chắc chắn con gái sẽ không chịu.

May mắn tuy hoàng trưởng tôn nhìn đèn lồng rất lâu nhưng cũng không lộ ra vẻ muốn chiếm giữ, lúc yến tiệc kết thúc, nhũ mẫu mặc đồ vào cho bé thì bé ngoan ngoãn nằm yên, con người lúng làng lung liếng nhìn mẫu phi bên cạnh cho đến khi đôi mắt bị che khuất.

A Kết đi theo Thái phu nhân đưa tiễn Cảnh vương phi rời phủ.

Trước khi Cảnh vương phi lên xe ngựa thì quay đầu nhìn thoáng qua, hỏi An vương phi có muốn đi chung đường hay không.

Cùng là vương phi, cho dù là bối phận cao hơn hai bậc nhưng An vương phi không quyền không thế cũng phải kính cẩn Cảnh vương phi, cười đáp ứng, phân phó ma mã bên cạnh thu xếp xong xuôi thì lên xe ngựa nhà mình, không nhanh không chậm đi theo phía sau xe ngựa của Cảnh vương phi.

Ánh mắt của nhóm phu nhân thái thái đi theo ra ngoài tiễn khách nhìn mẹ con A Kết càng thêm yêu thích ngưỡng mộ, ngay cả Thái phu nhân cũng nhìn đứa cháu gái này cũng thuận mắt hơn. Hôm nay bà đã hiểu được ý tứ của Cảnh vương phi, xem ra là rất thích Xán Xán, sau này không chừng Xán Xán tốt số, có thể có được danh phận thế tử phi, thậm chí ...

Càng nghĩ thì ánh mắt Thái phu nhân càng sáng lên, vui mừng đến nỗi hai tay đều run rẩy, sau đó liền có ý niệm đem cháu gái đến bên cạnh để nuôi dưỡng.

Con gái mới đầy tháng, A Kết không có nghĩ xa như vậy, càng không có khả năng đoán được tính toán trong lòng Thái phu nhân. Cảnh vương phi đi rồi, các khách nhân khác cũng bắt đầu cáo từ, A Kết vội vàng tiễn người nên nhờ Liễu thị và Quách phu nhân bế Xán Xán về Vọng Trúc hiền nghỉ ngơi trước.

Bận rộn hơn một canh giờ thì trong ngoài Vọng Trúc hiền mới khôi phục lại vẻ yên tĩnh như trước.

Nhà nhạc phụ và nhà di vẫn còn chưa đi, cho dù Triệu Trầm nhớ thương vợ con cũng đành phải nhịn, nghe Trần Bình nói Triệu Doãn Đình mời Lâm Hiền đi đến chính viện chơi cờ thì Triệu Trầm liền sai người chuyển ghế nằm ra sân, cùng với tiểu cữu nhân nhã nằm dưới ánh mặt trời.

“Tiểu Cữu, ta bảo đệ dẫn thế tử đi xem nai, tại sao Tăng Văn Diệp cũng đi cùng?” Động tĩnh trong hoa viên đều có hạ nhân báo lại cho hắn nhưng cụ thể

xảy ra chuyện gì thì bọn hạ nhân cũng không biết rõ nên Triệu Trầm chỉ có thể hỏi Lâm Trọng Cửu, ngữ khí lúc nói chuyện cũng không che giấu là mình không thích Tăng Văn Diệp.

Lâm Trọng Cửu không có nghe ra điều đó, nhìn hần nói: “Tăng đại ca ...”

“Gọi hần là Tăng Văn Diệp, hần không tính là thân thích của chúng ta.” Nụ cười trên mặt Triệu Trầm không hề biến mất.

Lúc này thì Lâm Trọng Cửu đã hiểu ra, đem chuyện nửa đường gặp được Tăng Văn Diệp nói ra, bao gồm cả chuyện xảy ra trong hoa viên lúc sau. Ở Đổng Châu cậu đã quen với loại ‘mật báo’ này rồi nên bây giờ nói lại tình hình thì có trật tự rõ ràng, nói ra hầu như không sót một chữ nào cuộc nói chuyện giữa Quách Bảo Châu và Quý Chiêu.

Hai tay Triệu Trầm gồi ra sau đầu, mắt phượng nhìn bầu trời xanh trên đỉnh đầu.

Tăng Văn Diệp thật đúng là người thông minh, mới đến không lâu đã nhớ nhung di muội ngốc nghếch của hần, đáng tiếc là bây giờ Tăng Văn Diệp đang ở Hầu phủ, nếu ở Hầu phủ gặp chuyện không may thì Hầu phủ khó tránh khỏi bị người ta bàn tán là đãi khách không chu toàn nên bây giờ Triệu Trầm không có xử lý hần. Không vội, trước mắt cứ cho người theo dõi Tăng Văn Diệp, không cho hần có cơ hội làm ra chuyện gì, sang năm sẽ cho hần chút dạy dỗ.

Về phần Quý Chiêu ...

Nghĩ tới Quý Chiêu từ lúc trở lại từ hoa viên thì trên khuôn mặt lúc nào cũng nở nụ cười ngây ngô, Triệu Trầm buồn cười nhượng mảy, tính tình Bảo Châu như vậy, Quý Chiêu dám thích hay sao?

Quý Chiêu quả thật là dám thích, mấy ngày sau, không biết hần nói với Quý lão thái thái thế nào mà Quý lão thái thái đích thân đến Duyên Bình hầu phủ, nhờ A Kết hỏi xem ý của Quách phu nhân thế nào.

Tác giả có lời muốn nói:

Quý Chiêu: Thê tử ngoan, mau đồng ý đi!

Quách Bảo Châu: Nếu ngươi dám đến đây thì ta sẽ đánh chết ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 110: Chương 88

Nếu là dựa theo tâm tư của Quý lão thái thái thì bà hy vọng cháu trai có thể cưới Mân Quân, tam cô nương của Hạ gia.

Bà thường đi đến Hạ gia, đứa bé Mân Quân kia xem như là bà nhìn lớn lên từ nhỏ, đáng vẻ xinh đẹp lại dịu dàng, cưới về nhà rồi thì có thể giúp bà quản cháu trai, đôn thúc hần sớm tìm được công việc đứng đắn. Quý gia đòi đòi danh tướng, đến đòi cháu trai lại là kẻ tốt gỗ hơn tốt nước sơn, Quý lão thái thái đã không ôm hy vọng gì với Quý Chiêu nữa rồi, chỉ mong thừa dịp con trai còn đang khỏe mạnh thì Quý Chiêu nhanh chóng sinh cho bà một đứa chất trai, sau đó đưa đến Phúc Kiến cho con trai tự mình quản giáo, tránh cho Quý gia bị suy tàn.

Bởi vậy, trong mắt Quý lão thái thái, Quý Chiêu cưới phải dạng thê tử như thế nào không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất phải là nhanh chóng cưới về rồi sinh cho bà một đứa chất trai! Bây giờ thì tốt rồi, rốt cuộc cháu trai cũng đã có cô nương mình thích rồi, cho dù không phải là Hạ Mân Quân mà bà coi trọng nhưng Quý lão thái thái cũng rất vui mừng; hơn nữa Quý lão thái thái cũng biết Quách Bảo Châu, tính tình có chút cầu thả nhưng so sánh với cháu trai nhà mình cũng không tính là tệ xấu gì lớn, gia phong Quách gia cũng đang hoàng, nói chung là điều kiện rất tốt.

Điều duy nhất khiến Quý lão thái thái lo lắng là Quách gia chừng mắt cháu trai nhà mình thôi.

Cháu trai bà có gì chứ, nói về dung mạo thì anh trai của Quách Bảo Châu tuân tú lịch sự, Quách Từ Kính còn là hồng nhân bên cạnh hoàng thượng, còn Quý Chiêu tháng trước mới xin được cái chức vụ nhân tân trong Kim Ngô vệ, lúc nào tâm trạng thoải mái thì đến nha môn dạo một vòng, mùa đông trời lạnh thì lười biếng nằm trong chăn, mà người đứng đầu Kim Ngô vệ vừa đứng lại là di huynh ruột thịt của Quách Bảo Châu. Nếu như không phải Quý Chiêu tuyệt thực để bức bà thì Quý lão thái thái căn bản không dám mở miệng ra.

Nhưng người cũng đã đến đây rồi, Quý lão thái thái ôm Xán Xán khen một lúc rồi mới bắt đầu nói đến chuyện của cháu trai nhà mình với A Kết, “Haiz, không sợ phu nhân chê cười, so với hai huynh đệ Từ Kính và Thừa Viễn thì A Chiêu nhà chúng ta không có điểm nào tốt cả, nhưng mà đứa bé kia đúng là lương thiện, từ nhỏ cũng đã là một đứa bé hiếu thuận, cho dù ở bên ngoài ham chơi cũng chưa bao giờ bắt nạt dân lành cả, chỉ giáo huấn những kẻ cáo mượn oai hùm mà thôi. A Chiêu cũng không có đùa giỡn các cô nương khác, lớn như vậy rồi mà bên cạnh cũng không có nha hoàn hầu hạ, lần này gặp Bảo Châu không biết tại sao lại để ý đến, về đến nhà liền thúc giục ta đi đến cầu thân, ta nhìn ra là nó thật lòng thích Bảo Châu liền đến đây nhờ phu nhân thay ta hỏi thăm xem ý của di phu nhân thế nào, để xem A Chiêu có phúc hay không.”

A Kết vẫn mỉm cười lắng nghe, đến khi Quý lão phu nhân nói xong thì nàng cười nói: “Lão phu nhân quá khiêm tốn rồi, lần trước đi đến chùa Long Ân thì cháu và tướng công đã gặp qua thể tử một lần, dung mạo của thể tử anh tuấn thoát tục, có thể nói là một người con rể tốt, chỉ là hôn sự của Bảo Châu cháu không dám làm chủ, còn phải hỏi ý kiến của di dượng rồi mới báo tin tức chính xác cho người được.”

“Không cần vội đâu, bây giờ đã là tháng chạp rồi, mọi người cũng bận rộn chuẩn bị đón năm mới, lúc nào phu nhân có thời gian thì nói chuyện với cha mẹ Bảo Châu.” Quý lão thái thái cười híp mắt nói, giao Xán Xán cho Tường ma ma, đứng dậy cáo từ: “Vậy ta đi về trước, tiểu tử A Chiêu kia vẫn đang chờ tin tức ở nhà.”

A Kết đứng dậy tiễn bà ra phủ.

Nhìn hai hàng trúc bên đường, khuôn mặt của nàng tươi cười hơn ngày thường, sáng sủa tươi đẹp.

Sang năm thì Quách Bảo Châu đã mười sáu tuổi rồi, hôn sự của nàng đã trở thành tâm bệnh của Quách phu nhân, cuối cùng thì cũng đã có người đến cầu thân, điều kiện của Quý Chiêu cũng không tệ, A Kết thực sự cảm thấy rất vui mừng. Chạng vạng lúc Triệu Trầm vừa về viện thì nàng đã không kịp chờ đem chuyện này nói ra, cuối cùng hoang mang hỏi hân: “Chàng nói xem Quý Chiêu bắt đầu thích Bảo Châu lúc nào? Sau ngày đó ở chùa hai người bọn họ có gặp lại nhau sao? Cũng không thể nào là mới gặp một lần liền thích chứ?”

Dù cho hoang mang thì khoe mắt đuôi mày của nàng cũng đều là ý cười.

Thấy nàng khó có khi nào lộ ra vẻ vui mừng như thể trên khuôn mặt, Triệu Trầm liền đi qua, ôm lấy nàng từ phía sau, mà nàng kê vào má nàng cùng nhau ngắm nhìn con gái đang nằm trên giường, hai tay nắm tay nàng: “Tại sao lại không thể chứ, lúc trước lần đầu tiên nhìn thấy nàng thì ta cũng đã thích nàng rồi.”

A Kết không tin lời ngon tiếng ngọt dễ dỗ người này, nghiêng đầu hỏi: “Chàng nói xem di dượng có đồng ý hay không?”

Triệu Trầm buông người ra, tựa vào đầu giường nhìn nàng: “Nàng dường như rất hài lòng với Quý Chiêu?” Trừ bỏ bộ mặt thì tiểu tử kia có sở trường gì chứ?

A Kết ghen một chút, suy nghĩ một chút thì quả thật nàng không thể nói ra Quý Chiêu có điểm gì tốt, thậm chí ngay cả dáng vẻ của Quý Chiêu như thế nào nàng cũng không nhớ rõ. Chồng lại ánh mắt đầy ý cười của Triệu Trầm, A Kết ngồi xuống bên cạnh hân, không phục hỏi: “Nếu Quý Chiêu không tốt thì tại sao lúc Xán Xán đầy tháng chàng lại đưa thiệp mời đến Quý phủ chứ?”

Trên đường trở về từ chùa Long Ân, Triệu Trầm đã nói cho nàng biết Triệu gia và Quý gia không có giao tình gì, lần này Triệu Trầm chủ động gửi thiệp mời chẳng phải chứng minh hân đề ý đến Quý Chiêu sao, muốn kết giao với Quý gia?

Triệu Trầm không nghĩ tới thể tử lại lập tức nghĩ ra lý do này, kinh ngạc nhưn mày rồi cầm lấy tay A Kết, kéo nàng ngồi lại gần, hai tay ôm lấy eo nàng kéo nàng ngồi lên đùi mình, trước hết Triệu Trầm cởi giày của nàng ra rồi ôm lấy người khen: “A Kết sinh Xán Xán xong thì dường như trở nên thông minh hơn rồi.”

A Kết quay đầu nhìn con gái, thấy con gái đang tự mình chơi nên nàng cũng không có trợn, nhìn đôi mắt phượng sáng ngời của nam nhân hỏi: “Vậy rốt cuộc chàng có coi trọng mối hôn sự này không?”

Triệu Trầm cười, mắt liếc nhìn cửa nội thất, thừa dịp A Kết cũng nhìn cửa theo hân thì tay phải nhanh chóng áp lên một chỗ, vừa xoa nắn vừa nói: “Ta coi trọng hay không cũng vô dụng, di dượng cũng không làm chủ được, có thành hay không đều do Bảo Châu quyết định.”

A Kết bị hân sờ đến đồ mật, đẩy tay hân ra. Nói chuyện thì cứ việc nói, lại không phải đang ở trong chăn, động tay động chân làm cái gì chứ?

Bởi vì nàng kháng cự nên Triệu Trầm càng thêm động tình, hô hấp đột nhiên dồn dập. Vốn hân định đợi thêm vài ngày nữa nhưng giờ phút này không nhịn được nữa, ôm A Kết đẩy nàng ngã ra giường, vừa kéo quần áo của nàng vừa ghen hòng giải thích: “Bảo Châu giống nàng, đều được cha mẹ nuông chiều, ngay cả chuyện hôn sự cũng đều nghe theo các nàng. A Kết, còn nhớ chuyện chúng ta thành thân lúc ấy không, ta lấy được lòng của cha mẹ phụ nhạc mẫu, tiểu Cữu và A Trúc thì có ích gì chứ, nàng chỉ nói một câu không đồng ý thì ta phải tiếp tục chịu đựng, A Kết, nàng có biết đêm đó trong son động ta nhìn vất vả như thế nào không, khi đó ta chỉ muốn làm như vậy ...”

Tay hân nóng, môi hân nóng, ngay cả hơi thở cũng nóng, trên người A Kết giống như lửa, thiêu đốt khiến đầu óc nàng mơ mơ màng màng, chỉ có thể dùng sức nắm chặt váy không cho hân đạt được ý nguyện: “Chàng dừng tay lại đi, đợi đến buổi tối không được sao? Sắp đến giờ dọn cơm rồi.”

Lời nói này còn không bằng không nói gì, giọng nói run run mềm mại, cái cổ tinh xảo trái né phải tránh, hơn nữa nàng cũng phải chịu đè nén lâu như vậy, bây giờ lại được những hành động cử chỉ, lời nói thân mật của trượng phu làm cho nàng không thể tự chủ được nữa mà bắt đầu hòa theo động tác của nam nhân; so với một bàn đầy món ngon thì nàng như vậy càng làm cho Triệu Trầm hưng phấn hơn. Triệu Trầm cũng không cởi váy nàng ra mà vén váy của nàng lên phía trên ...

Hân đã đợi lâu lắm rồi, bây giờ hân chỉ muốn hành động thôi.

Trong nội thất vang lên tiếng động đè nén đã lâu không có.

Đang canh giữ ở gian ngoài, khoe môi Tường ma ma cong lên, bảo mấy nha hoàn đi ra ngoài, lại bảo tiểu nha hoàn báo cho nha bếp lùi lại thời gian dọn cơm.

A Kết cảm thấy chính mình như đang được đặt trong một lò lửa lớn.

Sợ bị con gái nhìn thấy hấn đoạt mất thức ăn của bé nên Triệu Trầm lấy chân đạp cho hai người, nhưng do động tác của hấn quá mạnh nên vài lần chân rớt ra, biết hấn không phải cố ý nên A Kết đành phải kéo chân lại, hai tay run rẩy nắm chặt hai góc chăn, hai chân lại đạp lên hai góc phía dưới, dùng hết sức để cho chăn không bị rơi ra. Đầu lộ ra ngoài chăn, A Kết nhìn đèn lồng hồ ly trên xà nhà, mờ mịt không phân biệt rõ là đèn lồng lay động hay chính bản thân mình đang lay động ...

Không phải là đèn lồng lay động, A Kết cảm thấy hai tay hai chân mình đều run lẩy bẩy, không phải vì lạnh mà là do mệt nhọc.

Khuôn mặt Triệu Trầm tuấn tú đỏ hồng do chưa hết hưng phấn, dán mặt lên khuôn mặt của nàng nói nhỏ: “Bây giờ ăn cơm trước đã, buổi tối chúng ta lại tiếp tục ...”

Ngày hôm sau A Kết ngủ cho đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh dậy.

Ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng, trong gương là hình ảnh của một cô nương quyến rũ có chút biếng nhác giống như đoá hoa.

Hình ảnh nam nhân mạnh mẽ, nhiệt tình như lửa hiện lên trong đầu, A Kết cảm thấy cả người như không có chút sức lực nào.

May mắn là còn có chuyện quan trọng cần làm.

Đơn giản ăn mấy miếng điểm tâm xong, A Kết bế con gái đi đến Hình Lan uyển.

Chiều hôm qua Ninh thị đã biết chuyện Quý gia cầu thân, tươi cười bế lấy cháu gái, nói với A Kết: “Xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi, con cứ yên tâm đi đi, mẹ sẽ chăm sóc cho Xán Xán.” Nói xong thì lấy ra cái bao thêu hình hồ ly do chính tay bà làm trên đũa Xán Xán. Những đứa bé khác đều thích hình con hồ nhưng Ninh thị thấy cháu gái mình thích đèn lồng hồ ly nên thêu vài cái bao hình hồ ly như vậy, cuối cùng chọn hai cái hải lồng nhất rồi nhét bóng vào bên trong. Để ở bên này một cái, cái còn lại thì để ở Vọng Trúc hiền.

Xán Xán rất thích đồ chơi này, ngoan ngoãn nằm trong ngực bà nội cầm chặt lấy cái đuôi hồ ly.

A Kết ở lại dỡ một lát, sau đó thừa dịp Xán Xán chơi vui vẻ thì âm thầm đi ra bên ngoài, nhưng nàng không đi ngay mà đứng đợi một lát, xác định con gái không khóc vì không thấy nàng thì mới bắt đầu xuất phát.

Rất nhanh xe ngựa đã đến Quách phủ.

Quách Bảo Châu nghe nói A Kết tới thì vui mừng chạy ra phía trước, kết quả là không thấy cháu gái đâu thì rất thất vọng, ôm cánh tay A Kết trách nàng tại sao lại không mang Xán Xán đến.

“Tẩu tới là có chuyện cần nói với di, hơn nữa trời lạnh như thế này, không tiện mang Xán Xán đến, nếu không chút nữa Bảo Châu về cùng với tẩu nhé?” A Kết cười nói, cẩn thận quan sát đánh giá người di muội này.

Quách Bảo Châu không phát hiện ra ánh mắt A Kết có chút khác thường, lắc đầu nói: “Hôm nay thì không được rồi, ngày khác muội và A Trúc sẽ ghé thăm.” Nói xong lại nhin không được thăm oán Lâm Trúc: “A Trúc lười quá đi, muội đã đến tìm muội ấy hai lần rồi, mời muội ấy đến đây chơi nhưng muội ấy lại không đến, rõ ràng trước đó đã đồng ý rồi mà.”

A Kết ngăn người, muội muội là người hiếu động, có thể được ra ngoài thì chắc chắn muội ấy sẽ đồng ý, tại sao lần này lại không đồng ý đến Quách gia chứ?

A Kết nghĩ không ra nhưng lúc này cũng không thích hợp để tìm hiểu sâu thêm. Lấy cớ để Quách Bảo Châu rời đi, nàng và Quách phu nhân đi vào trong nội thất nói chuyện.

Quách phu nhân cực kỳ kinh ngạc.

Có người coi trọng con gái nhà bà sao?

Quý gia sao, bà biết Quý gia này, phụ thân của Quý Chiêu là Trung Nghĩa hầu anh dũng thiện chiến, là trọng thần của triều đình, nhị thúc của Quý Chiêu còn chưa thành thân đã mất mạng ở chiến trường, ngay cả đứa con thừa tự cũng không có, mà mẫu thân Quý Chiêu do sức khỏe yếu đã mất sớm nên trong hậu viện Quý gia chỉ còn mỗi Quý lão thái thái, nhân khẩu đơn giản đến không thể đơn giản hơn được nữa, con gái gả qua đó không cần phải lo lắng chị em dâu ở chung không hợp.

Nhưng mà bà cũng không hiểu gì nhiều về bản thân Quý Chiêu cả.

Quách phu nhân không có để lộ ra tin tức với con gái, đợi hai cha con Quách Nghị trở về thì sẽ hỏi ý kiến của hai người đó.

Thật ra mấy năm nay Quách Nghị rất bận nên đối với những tiểu bối trong kinh thành hấn không hiểu rõ lắm nhưng hấn và Trung Nghĩa hầu cũng đã vài lần đánh giao hữu với nhau, hấn kính nể khí khái hào hùng của Trung Nghĩa hầu nên không khỏi có chút động tâm: “Trung Nghĩa hầu cương trực công chính, gia phong Quý gia cũng không tệ.”

Quách Từ Kính lại xoa tay: “Hàng năm Trung Nghĩa hầu đóng quân tại Phúc Kiến thì làm gì có thời gian quản giáo con trai chứ?” Hấn liền đem chuyện

Quý Chiều chơi bồi lều lổng, khoa chân múa tay nói ra, rõ ràng là thấy Quý Chiều chướng mắt.

Quý Chiều làm người như thế nào thì A Kết không hề giấu giếm, nói hết cho Quách phu nhân biết, lúc này lại được con trai chứng thực, quả thật là Quý Chiều không có làm ra hành động đồi phong bại tục, cử chỉ ác bá nào thì ngược lại Quách phu nhân không cảm thấy mâu thuẫn chút nào hết, âm thầm liếc mắt nhìn Quách Nghị.

Trước khi lấy chồng bà chưa bao giờ nghĩ mình sẽ gả cho dạng người như thế nào, chỉ biết là trong tình huống bình thường tuyệt đối sẽ không phải là hán tử ngay thẳng như Quách Nghị nhưng sau khi gả lại đây rồi thế nào, hai người không phải là thuận buồm xuôi gió trải qua nhiều năm như vậy sao? Có đôi khi nữ nhân gả có được hay không không liên quan đến bản lĩnh của nam nhân đó cao bao nhiêu mà phải xét đến tâm của nam nhân đó. Nếu như có tâm thì cho dù không có bản lĩnh cũng nghĩ ra mọi cách gây dựng tên tuổi để cho cuộc sống của thế tử được tốt; còn vô tâm thì cho dù quan to lộc hậu cũng sẽ trở thành kẻ phụ bạc mà thôi. Quý gia có tước vị, con gái gả qua đó sẽ không lo cái ăn cái mặc, bây giờ bà chỉ cần xem con gái có thích Quý Chiều hay không, Quý Chiều có đáng giá để con gái phó thác chung thân cả đời hay không thôi.

Không để ý đến ý kiến trái ngược của hai cha con, Quách phu nhân nhỏ to tâm sự với con gái.

Nghe nói Quý Chiều muốn cưới nàng thì Quách Bảo Châu vô cùng sáng khoái trả lời: Hẳn cứ nằm mơ đi!

Tác giả có lời muốn nói:

Quý Chiều: Không ngờ là đại cữu khinh thường ta.

Quách Từ Kính: Có ý kiến sao?

Quý Chiều: Không có.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Chương 89

Việc Quách Bảo Châu cương quyết cự tuyệt khiến cho người Quách gia cảm thấy rất bất ngờ.

Sau khi Quách Từ Kính xác định mọi thứ thật sự là chướng mắt Quý Chiều thì an tâm đi vào trong cung làm việc, giống như Quý gia chưa hề nói qua chuyện cầu thân.

Ý của Quách Nghị lại không giống với Quách Từ Kính, con gái khó có được một nam nhân có gia thế rõ ràng đơn giản như vậy đến cầu hôn nên hẳn vẫn rất kích động nên đi tìm Quý Chiều nói chuyện hai lần, thấy chàng thiếu niên gan lớn hào sảng như vậy, thân mật tự nhiên gọi hắn là bá phụ, không giống như con em thế gia cùng tuổi khác sợ hãi khi thấy hắn, thì cảm thấy hài lòng. Về công phu, Quách Nghị so hai chiều với Quý Chiều thì nửa hài lòng nửa không. Hài lòng là vì công phu của Quý Chiều không bằng con gái, sau này thành thân thì con gái sẽ không phải chịu thiệt; không hài lòng là vì ngay cả con gái mà Quý Chiều cũng đánh không lại thì sau này nếu như con gái bị người khác bắt nạt thì phải làm như thế nào?

Nhưng rất nhanh Quách Nghị đã nghĩ ra, con gái của hắn thì ai dám bắt nạt cơ chứ?

Vì thế năm phần hài lòng biến thành tám phần, Quách Nghị cười ha ha đi tìm con gái tâm sự, muốn biết con gái tại sao lại không muốn gả cho Quý Chiều. Đáng tiếc cho dù hắn cười thân thiết như thế nào cũng vô dụng, Quách Bảo Châu đã nhận định là Quý Chiều không vừa mắt nên không thay đổi ý kiến. Nàng không chỉ nói với một mình Quách Nghị mà ngay trước mặt Quách phu nhân cũng nói như vậy. Quách phu nhân không còn cách nào khác, cũng không thể ép con gái gả cho người mà nàng không thích nên đành phải đến nói cho A Kết biết, Quý gia khẳng định là đang chờ tin, có được hay không cũng nên cho người ta một câu trả lời thuyết phục, tránh cho tổn thương hòa khí hai bên.

“Bảo Châu có nói vì sao không đồng ý không?” Ninh thị tò mò hỏi, bà vẫn luôn quan tâm đến chuyện hôn nhân của cháu gái.

A Kết cũng hoang mang nhìn Quách phu nhân. Tuy rằng Triệu Trầm không có nói rõ nhưng A Kết cảm giác được Triệu Trầm có hảo cảm với Quý Chiều, nàng vốn cho rằng mối lương duyên này có thể thành, không nghĩ tới Quách Bảo Châu lại không đồng ý.

Quách phu nhân chọc khuôn mặt nhỏ nhắn đã có chút nẩy nở của Xán Xán, thở dài: “Nói là lần gặp nhau ở chùa Long Ân Quý Chiều mắng nó nên nó nhìn Quý Chiều không vừa mắt ... Thôi, tính tình của nó từ nhỏ đã bướng bỉnh rồi, kệ nó vậy, A Kết, lúc cháu nói câu trả lời cho Quý lão thái thái thì hãy bảo là đi muốn giữ Bảo Châu lại một năm rưỡi nữa để dạy bảo quy củ, tạm thời không có tâm tư thu xếp chuyện hôn sự cho nó.”

Cũng chỉ có thể nói như vậy thôi.

Buổi sáng Quách phu nhân đến thì buổi chiều A Kết liền đi đến Quý gia, uyển chuyển nói lời từ chối.

Dáng vẻ Quý lão thái thái làm như không sao, A Kết vừa rời khỏi thì trên mặt bà liền có một tầng mây đen, nhăn mày cau mày đi tìm Quý Chiều để răn

dạy: “Đều do cháu không chịu cố gắng, khi còn nhỏ không chịu học hành cho tốt, bây giờ người ta ghét bỏ cháu rồi đó, không đồng ý gả con gái cho cháu.”

Trong lòng bà cũng hiểu được, cháu trai khác thường như vậy cũng là do bà, bởi vì năm đó cháu trai không có mẹ nên bà không muốn cháu trai phải chịu bất kỳ khổ sở nào nữa, luôn bao bọc cháu trai trong đôi cánh của mình nhưng không cẩn thận cháu trai lại trở thành đáng ghét như ngày hôm nay.

Nếu biết thành ra như vậy thì Quý lão thái thái đã không nuông chiều cháu trai, bà chán nản ngồi trên tháp. Cháu trai thường không thích các cô nương nhưng vừa nhìn trúng một người lại định phải người khó ứng phó, bà đã hơn năm mươi tuổi rồi, cũng không biết trước khi chết có được ôm chắt trai hay không.

Bình thường Quý Chiêu hay cợt nhả nhưng lúc này thấy tổ mẫu ưu sầu thành như vậy thì trong lòng không biết là có cảm giác gì, đứng ở phía sau lão nhân gia thành thực bóp vai cho bà: “Quách gia từ chối rồi sao?” Kỳ thật lúc tổ mẫu nói những lời kia thì hẳn đã biết được kết quả, chỉ là không cam lòng muốn hỏi lại một lần nữa thôi.

Quý lão thái thái trừng mắt liếc nhìn hần: “Từ chối rồi, nói là Quách phu nhân muốn giữ con gái lại học một ít quy củ, không phải là không đồng ý hay sao chứ? Quách Bảo Châu sắp mười sáu tuổi rồi, chính là độ tuổi thích hợp nhất để làm mai.”

Học quy củ sao?

Nghĩ tới khuôn mặt cau có lúc tức giận, tươi cười khi vui vẻ kia thì Quý Chiêu cười nói: “Bà nội lo lắng cái gì chứ, Bảo Châu muốn học quy củ thì cháu chờ cho nàng học xong sẽ đến cầu hôn, sớm muộn gì thì nàng cũng trở thành cháu dâu nhà chúng ta mà, bà nội cứ chờ bế chắt trai đi. Bà nội nghĩ mà xem, cho dù công phu của cháu không tốt nhưng rốt cuộc cũng là con trai của Quý gia, phụ thân và huynh trưởng của Bảo Châu đều là võ tướng, con trai của cháu và nàng sao có thể kém cỏi được chứ?”

Thấy cháu trai nói khoác mà không biết xấu hổ, Quý lão thái thái vừa tức vừa cười, vỗ vào tay cháu trai: “Bớt lảm nhảm đi, bị người Quách gia nghe thấy thì đánh cháu thành thịt vụn đó, con gái nhà người ta có thể để cho cháu muốn làm gì thì làm sao? Lấy cố học quy củ để từ chối nhưng biết đâu Quách gia lại tìm cho nàng một hôn sự khác thì sao, để bà xem cháu sẽ làm như thế nào?”

Quý Chiêu không có nói tiếp, vừa bóp vai cho tổ mẫu vừa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hắn đã lấy lòng Quách Nghị rồi, việc hôn nhân không thành chắc chắn là do Quách Bảo Châu không đồng ý, một cô nương hung hăng như vậy, chỉ biết quát nạt hần thôi, chỉ cần làm cho nàng thấy vui vẻ thì không phải nàng sẽ đồng ý hay sao? Ngay cả ‘thề từ ngaoan’ hần cũng đã gọi rồi, nàng cũng đã ngaoan ngaoan nghe rồi, không gả cho hần thì gả cho ai nữa chứ? Dám đồng ý người khác sao, đồng ý một người thì hần sẽ phá một người!

...

Tại Duyên Bình hầu phủ.

Tầng Tuyết Nhu cầm một cành mai vàng nhạt đi vào Vinh Thọ đường, cười nói với Thái phu nhân đang ngồi trên tháp: “Cô tổ mẫu, cháu thấy bên ngoài hoa mai nở rất đẹp nên cố ý chọn một cành đẹp nhất cho người, người thấy thế nào?”

Thái phu nhân cảm thấy hứng thú nhìn cành mai trong tay nàng.

Cành mai có sắc màu vàng nhạt, tươi sáng xinh đẹp.

Thái phu nhân bảo đại nha hoàn Thục Dược cầm cành mai vào bình, vươn tay bảo Tầng Tuyết Nhu ngồi vào bên cạnh bà, cầm tay nàng khen: “Cho dù hoa mai đẹp cũng không bằng Tuyết Nhu của chúng ta, cháu qua bên chỗ biểu huynh hai lần có gặp qua nó hay không?”

Tầng Tuyết Nhu ngượng ngùng cúi đầu: “Biểu huynh đi sớm về muộn, chỉ có gặp một lần nhưng mà cháu không dám nhìn huynh ấy nhưng mà huynh ấy có dặn dò cháu là nên đi chậm lại.”

“Ừ, từ trước đến giờ biểu huynh cháu quả thật là ít nói, chịu nói chuyện với cháu chứng tỏ là có quan tâm đến cháu rồi, từ nay trở đi lúc nó có ở nhà thì tìm cách gặp mặt nhiều hơn.” Thái phu nhân hài lòng nói, có một số việc trong lòng mỗi người đều hiểu rõ, bà cũng không cần phải nghĩ cách để che giấu.

Tầng Tuyết Nhu cúi đầu, ngượng ngùng vò cái khăn trong tay.

Thái phu nhân nháy mắt với bọn nha hoàn phục vụ bên cạnh, khi bọn nha hoàn lui ra hết rồi thì bà lấy trong cổ tay áo ra một cái bọc giấy, vội vàng nhét vào trong tay Tầng Tuyết Nhu, nhỏ giọng dặn dò: “Hôm nay lúc cháu qua bên kia thì bí mật bôi một chút thuốc bột này lên miệng Xán Xán ...”

Hai tay Tầng Tuyết Nhu run lên, cuống quýt đứng dậy quỳ xuống, xanh mặt nói: “Cô tổ mẫu, việc này, Xán Xán ...”

Tại sao bà lão này lại có thể nhẫn tâm như thế chứ?

“Cháu sợ cái gì chứ, mau đứng lên!” Thái phu nhân lườm nàng, vội vàng giải thích: “Đừng có suy nghĩ lung tung, Xán Xán là chất gỏi của ta, ta làm sao có thể hại nó được chứ, đây không phải đều là vì cháu hay sao. Xán Xán ăn phải thuốc này nhiều nhất chỉ là đau bụng hai lần mà thôi, không có hại gì hết nhưng Lâm thị không có chăm sóc tốt cho con gái mình thì ta liền có lý do đưa Xán Xán đến Vinh Thọ đường nuôi, mà cũng vì thế biểu huynh cháu chắc chắn sẽ ghét bỏ Lâm thị, đến khi nó đến đây thăm Xán Xán thì cháu hãy thể hiện cho tốt ...”

Bà đã suy tính rất lâu rồi, đây coi như là biện pháp ổn thỏa nhất, ra tay trước khi con trai và trưởng tôn được nghỉ, vừa có thể xóa bỏ dấu vết cũng sẽ không làm cho bọn họ nghi ngờ mình, quả thật là nhất tiễn song điêu.

Ánh mắt đục ngầu của bà lúc này thoát nhìn rất ngoan tuyệt, Tăng Tuyết Nhu cảm thấy rung mình một cái. Nàng hiểu không thể không làm theo lời Thái phu nhân, làm ra vẻ vừa vui mừng vừa lo lắng, nhìn bọc giấy hỏi: “Cô tổ mẫu, Xán Xán ăn phải cái này đích thực sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Nếu như có người phát hiện ra là do cháu gây ra thì phải làm như thế nào?”

“Xán Xán tuyệt đối sẽ không gặp chuyện không may, cháu nên thoải mái đi.” Thái phu nhân nhỏ giọng thăm thẳm: “Lúc cháu hành động chú ý đừng để cho người khác nhìn thấy thì ai sẽ đoán được là do cháu chứ? Nếu như nàng ta dám chỉ trích cháu thì tại sao cháu không sử dụng cơ hội đó chứ? Đến lúc đó ta và biểu huynh cháu sẽ là chỗ dựa cho cháu, nàng ta nói xấu người tốt thì chỉ càng làm cho biểu huynh cháu ghét cay ghét đắng. Được rồi, quay về suy nghĩ cho thật kỹ, xế chiều hôm nay liền tiến hành luôn đi, cẩn thận hành sự, đừng để cho cô tổ mẫu phải thất vọng về cháu.”

Ý vị thâm trường vỗ bàn tay Tăng Tuyết Nhu đang nắm lấy cái bọc giấy.

Sắc mặt Tăng Tuyết Nhu thay đổi liên tục, cuối cùng cắn cắn môi, sâu sắc nhìn Thái phu nhân một cái rồi đứng dậy rời đi.

Sau khi ăn cơm trưa xong thì nàng đi đến Vọng Trúc hiên.

A Kết đang chơi với con gái, nàng đặt Xán Xán nằm trên giường, nhìn xem Xán Xán có thể ngược đầu lên hay không. Lúc Tăng Tuyết Nhu đi vào thì Xán Xán đang nghiêng đầu cười với A Kết, nghe được tiếng động ở cửa thì bé a lên một tiếng, xoay cái cổ nhỏ qua, hơi cố gắng nâng lên một chút; bởi vì hơi giữa đầu nên đôi mắt to đen sáng bóng kia giống như trực tiếp lấy được sự yêu thích người khác.

Hốc mắt Tăng Tuyết Nhu nóng lên, bước nhanh qua ôm lấy Xán Xán hôn một cái.

Đứa nhỏ đáng yêu như thế này, còn nhỏ như vậy, dù nàng có quan hệ thân thích xa như vậy cũng thật sự rất thích bé, tại sao Thái phu nhân có thể dùng thủ đoạn như vậy chứ?

A Kết nhìn ra sắc mặt của Tăng Tuyết Nhu không tốt, chậm rãi thu hồi nụ cười lại, đợi sau khi Tăng Tuyết Nhu buông con gái ra, xác định là nàng không nhìn lầm nên A Kết nháy mắt với Tường ma ma rồi nghi ngờ hỏi: “Làm sao vậy?”

Tăng Tuyết Nhu ngấm nhìn Xán Xán, lấy ra bọc giấy, đem kế hoạch của Thái phu nhân nói ra hết.

A Kết cầm lấy túi giấy, nàng chỉ cảm thấy toàn thân rét run.

Chỉ đau bụng hai lần thôi sao? Buổi tối con gái khóc nhiều hơn hai tiếng thì nàng và Triệu Trầm cũng cảm thấy đau lòng rồi ...

“Biểu tẩu, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Bây giờ bà ấy để cho muội ra tay, nếu như Vọng Trúc hiên không xảy ra chuyện gì thì chắc chắn bà ấy sẽ nghi ngờ muội nhưng mà chúng ta không thể thật sự cho Xán Xán ăn được.” Tăng Tuyết Nhu hoang mang lo sợ hỏi, nàng cũng chỉ mới mười bốn tuổi thôi, ở Tăng gia cũng chưa bao giờ làm qua việc hại người này cả.

Nghe thấy giọng nói của nàng bất an như vậy thì A Kết từ từ trấn tĩnh lại.

Nàng không thích Thái phu nhân nhưng thân phận của Thái phu nhân là điều không thể chối bỏ, nàng lại không thích giao tiếp với Thái phu nhân, ngay cả Triệu Trầm cũng như vậy. Nhưng tình huống bây giờ khác rồi, Thái phu nhân dám đặt mưu đồ lên con gái nhỏ của nàng, A Kết không sợ bản thân chịu ủy khuất nhưng không muốn con gái phải chịu tội, lấy túi thuốc này mà nói, nếu chỉ là đau bụng hai lần thật nhưng vẫn là ...

A Kết không dám tiếp tục tưởng tượng nữa.

Nàng cũng không dám bế Xán Xán đến Vinh Thọ đường thỉnh an nữa, chỉ cần nàng còn coi Thái phu nhân là tổ mẫu mà kính trọng thì nàng không có cách nào ngăn cản Thái phu nhân tiếp cận với Xán Xán. Lần này Thái phu nhân muốn lợi dụng Tăng Tuyết Nhu, ai biết lần sau bà ấy có tự mình ra tay hay không?

Nhìn con gái nhu thuận đáng yêu như vậy, A Kết không muốn tìm hiểu mục đích của Thái phu nhân, nàng chỉ biết mình không thể mạo hiểm được.

Hòa khí mặt ngoài giữa Vinh Thọ đường và Vọng Trúc hiên cũng đã đến lúc nên chấm dứt rồi.

Nếu như Triệu Trầm ở nhà thì chắc hẳn cũng sẽ đồng ý với suy nghĩ của nàng chứ?

A Kết đã quyết định, nhìn Tăng Tuyết Nhu: “Biểu muội, tẩu có cách này nhưng mà đành phải làm phiền muội chịu chút ủy khuất trước mặt Thái phu nhân rồi. Nhưng muội yên tâm, tẩu và biểu huynh muội sẽ không để cho muội xảy ra chuyện không may đâu, muội vẫn có thể tiếp tục ở lại Hầu phủ, Thái phu nhân cũng sẽ không hoàn toàn chán ghét muội.”

Bình thường thì nàng dịu dàng nhỏ nhẹ giống như không có chính kiến nhưng lúc này lại bình tĩnh như vậy khiến cho Tăng Tuyết Nhu cảm thấy sùng sốt một chút nhưng rất nhanh đã trấn định lại, nhẹ nhàng cười nói: “Biểu tẩu cứ nói đi, đừng ngại, Tuyết Nhu sẽ nghe theo, biểu tẩu không cần lo lắng cho muội, lớn như vậy rồi điều Tuyết Nhu không sợ nhất chính là chịu ủy khuất.”

Những ủy khuất đã phải chịu ở Liêu Đông là vì muốn cho hai chị em không phải lo cơm áo, còn bây giờ chịu một chút ủy khuất này là vì tương lai sau này tốt đẹp hơn.

Chỉ cần có hy vọng thì chịu một chút ủy khuất có là gì cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Chương 90

Thái phu nhân vẫn phái nha hoàn để ý động tĩnh của Tăng Tuyết Nhu, sau khi biết được Tăng Tuyết Nhu đã đi đến Vọng Trúc hiên thì bà lo lắng, một mồi dựa vào đầu giường, tay bà lần theo chuỗi hạt Phật châu bằng gỗ từ đàn.

Bà làm vậy đều là muốn tốt cho Triệu gia. Triệu gia đại tiểu thư, khó có khi được Cảnh vương phi coi trọng thì làm sao có thể giao cho một cô thôn nữ có dung mạo nhưng bất tài nuôi dưỡng được chứ? Bây giờ bà nuôi cháu gái ở đây, từ từ chặt đứt tình cảm của hai mẹ con, tránh cho sau này cháu gái lại giống tính tình của Lâm thị, ích kỷ hẹp hòi.

Để xem Tăng Tuyết Nhu có thể thành công hay không.

Mặt trời dần lặn xuống thì trong lòng Thái phu nhân càng thêm nôn nóng, nhưng mà nghĩ lại chất gái có nhiều người trông coi nên Tăng Tuyết Nhu cũng phải tìm cơ hội mới có thể xuống tay được nên tự nói với chính mình là không nên gấp gáp.

Đang lo lắng đứng ngồi không yên trong nội thất yên tĩnh thì bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng nha hoàn hoảng hốt kêu to: “Thái phu nhân, thái phu nhân không xong rồi, biểu cô nương muốn hại đại tiểu thư, kính xin Thái phu nhân làm chủ cho đại nãi nãi!”

Tay phải Thái phu nhân chợt khựng lại, bàn tay đang bóp hai hạt Phật châu run rẩy.

“Câm miệng! La lối cái gì cơ chứ, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, người nói rõ cho ta nghe xem nào!” Đợi Thục Dục dẫn Thúy Ngọc vào phòng thì Thái phu nhân hung hăng lườm Thúy Ngọc, lớn tiếng quát.

Mặt Thúy Ngọc trắng bệch quỳ xuống, cắn răng nghiêng lợi nói: “Bẩm Thái phu nhân, gần đây biểu cô nương thường xuyên đến Vọng Trúc hiên, đại nãi nãi đối với biểu cô nương như muối muối ruột nhưng không ngờ biểu cô nương lại là người tiểu lý tàng đao, hôm nay lại sai bảo nha hoàn bên người là Tứ nhi mưu hại đại tiểu thư. Bây giờ đại nãi nãi chỉ biết ôm lấy đại tiểu thư sợ hãi không thể làm được gì hết nên Tường ma ma đành phải làm chủ cho người trói Tứ nhi lại, đợi đại gia về sẽ xử lý. Nhưng biểu cô nương cương quyết không chịu nhận lỗi, Tường ma ma không dám ép buộc nàng ấy, kính xin Thái phu nhân làm chủ cho đại nãi nãi.”

* Tiểu lý tàng đao: Nụ cười giấu dao, lập mưu kín kẽ không để kẻ địch biết.

Ngu xuẩn!

Trong lòng Thái phu nhân hận nết Tăng Tuyết Nhu. Thật là ngu xuẩn, bà bảo nàng ta tự mình ra tay, nàng ta lại sai bảo nha hoàn làm cái gì cơ chứ? Một nha hoàn nhỏ nhai dám mạo muội đụng vào đại tiểu thư, chỉ cần dám nha hoàn, bà mụ trong Vọng Trúc hiên không phải là người ngu thì đều sẽ đề phòng. Thật là ngu mà, một bà còn cho rằng nàng ta là người thông minh.

Thái phu nhân tức giận không muốn để ý đến nàng ta nhưng lại sợ Tăng Tuyết Nhu trong lúc sợ hãi sẽ để lộ ra sơ hở khiến mình bị liên lụy nên bà nổi giận đứng đưng đứng lên, bà vừa nhìn Thục Dục hầu hạ mặc áo choàng vào cho mình vừa nói với Thúy Ngọc: “Người đi về trước truyền lời đi, bảo nãi nãi các người đừng để lộ chuyện ra bên ngoài, biểu cô nương là người dịu dàng lương thiện, tuyệt đối sẽ không làm ra cái chuyện táng tận lương tâm đó, chắc chắn là có hiểu lầm rồi, chờ ta qua bên đó sẽ quyết định.”

Thúy Ngọc không thể tin ngẩng đầu lên: “Thái phu nhân, nhân chứng vật chứng đều có, rõ ràng là biểu cô nương ...”

“Làm càn, người là cái thá gì mà dám nghi ngờ lời nói của ta chứ?” Thái phu nhân gầm lên cắt ngang lời Thúy Ngọc, ánh mắt đục ngầu của bà trừng lên như muốn giết người.

Bà vai Thúy Ngọc rụt lại một chút, nhỏ giọng thăm thì hai câu rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Thái phu nhân hít thật sâu vài lần, ánh mắt nhìn vào trong gương, nhỏ giọng hỏi Thục Dục: “Người nói xem, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Bắt đầu từ tám tuổi Thục Dục đã hầu hạ bên cạnh Thái phu nhân, là nha hoàn Thái phu nhân tin tưởng nhất, bà sai bảo chuyện gì cũng đều qua tay của nàng ta cho nên Thái phu nhân vừa mở miệng là Thục Dục liền biết bà muốn hỏi cái gì, vừa thuận thực chính trang lại quần áo cho Thái phu nhân vừa tỉnh táo nói: “Biểu cô nương là nhà người mẹ đẻ của người, bất luận như thế nào thì người cũng phải cứu biểu cô nương, tội danh mưu hại đại tiểu thư đành phải để cho Tứ nhi gánh lấy vậy, đúng lúc cũng nhân cơ hội này nhìn xem tâm tư của đại gia đối với biểu cô nương như thế nào, nếu như đại gia không tiếp tục truy cứu ... Chỉ cần sau này đại cô nương trở thành đại nãi nãi thì đại tiểu thư không phải sẽ được nuôi dưỡng bên cạnh người sao? Nếu như đại gia kiên quyết điều tra đến cùng thì người đuổi biểu cô nương về Liêu Đông coi như là đã cho câu trả lời, đồng thời đối một cô nương khác lạnh lợi hơn lại đây.

Thái phu nhân cũng nghĩ như vậy. Trong gia tộc thì Tăng Tuyết Nhu có điểm yếu là đệ đệ nên đành để cho nàng phải mang tiếng xấu vậy, Tăng Tuyết Nhu sẽ không dám biện giải, bà phải xem thái độ của trưởng tôn với nàng như thế nào rồi sẽ quyết định.

Thái phu nhân mang theo mấy nha hoàn đi đến Vọng Trúc hiên.

Trong nội thất, hai tay Tứ nhi bị trói quỳ trên mặt đất, Tường ma ma đứng bên cạnh Tăng Tuyết Nhu. Vừa nhìn thấy Thái phu nhân đi vào thì Tăng Tuyết Nhu liền chạy tới ôm lấy cánh tay Thái phu nhân khóc lóc kêu khổ: “Cô tổ mẫu, người hãy nghe cháu giải thích, việc này thật sự không có liên quan đến cháu, là Tứ nhi bị ma quỷ xui khiến nên mới muốn hại Xán Xán, thật sự không phải là do cháu sai bảo mà!”

Thái phu nhân nhìn chằm chằm vào ánh mắt của nàng, thấy Tăng Tuyết Nhu sau khi nhìn bà thì có vẻ vừa hối hận vừa chột dạ lùi ra sau, bà âm thầm lườm nàng rồi quay đầu nhìn về phía A Kết đang ngồi trên giường, sốt ruột hỏi: “Xán Xán không sao chứ?”

Hoàn toàn là đáng về hòa ái lo lắng cho chất gái.

A Kết ôm con gái, ngẩng đầu nhìn về phía Thái phu nhân, không chút nào che giấu hận ý trong đôi mắt: “Cháu biết bà nội không thích cháu, muốn biểu muội cướp đi tương công. Tương công thích ai thì cháu không quản được, cháu cũng không trách bà nội thế nhưng hôm nay biểu muội lại muốn hại con gái của cháu, Xán Xán là chất gái của bà nội, kính xin bà nội hãy cho bé một lời công đạo.”

“Biểu tẩu, thật sự muội không có sai bảo nàng ta hại Xán Xán, càng không có ý muốn mê hoặc biểu huynh, nếu biểu tẩu cho rằng muội đến Vọng Trúc hiên là muốn thân cận với biểu huynh thì sau này muội sẽ không đến nữa được chưa? Nhưng biểu tẩu đừng có đổ oan cho muội!” Tăng Tuyết Nhu lập tức biện giải cho mình, nói xong làm như phải chịu ủy khuất cực kỳ lớn nên ngồi vào mép giường che mặt khóc lén.

A Kết không có để ý đến nàng ta, cúi đầu nhìn con gái.

Xán Xán hoàn toàn không hiểu những người lớn kia đang làm cái gì, bé nắm chặt lấy ngón tay của mẹ, tự mình chơi đùa vui vẻ.

Thái phu nhân thấy A Kết không chịu nói lý lẽ bằng bất cứ giá nào thì cũng thấy bình thường, phụ nhân ở nông thôn phần lớn là có dáng vẻ ngang ngược không nói đạo lý, trong lòng bà lại càng thêm khinh thường, trực tiếp hỏi Tứ nhi đang quỳ trên mặt đất: “Người nói xem có phải là biểu cô nương sai bảo người hay không?”

“Không phải, là tự nô tỳ muốn hại đại tiểu thư. Cô nương nhà chúng ta thật lòng thích đại tiểu thư nhưng mỗi lần cô nương đến đây thì đại nãi nãi đề phòng như đề phòng giặc, cô nương lương thiện không so đo một chút nào cả nhưng nô tỳ lại thấy ủy khuất thay cô nương, nhất thời bị ma quỷ ám ảnh mới nảy sinh ra ý định hại đại tiểu thư. Thái phu nhân, người hãy trách phạt nô tỳ đi, nô tỳ cam tâm chịu phạt.” Tứ nhi dập đầu xuống đất, bình tĩnh nói.

“Nô tỳ to gan, thanh danh của Tăng gia đều bị người phá hỏng rồi! Trước đem nha hoàn này nhốt vào trong phòng củi, đợi đại gia trở về tự mình thẩm vấn!”

Giọng điệu Thái phu nhân căm hận trách mắng, đợi khi hai bà mụ giải Tứ nhi đi rồi thì Thái phu nhân mới xoay người nhìn A Kết, tận tình khuyên bảo: “Cháu đã nghe thấy rồi đấy, không phải là do Tuyết Nhu sai bảo, tính tình của Tuyết Nhu như thế nào chẳng lẽ bà nội còn không biết hay sao? Cháu đó, chính là hay suy nghĩ lung tung, Tuyết Nhu và Thừa Viễn là biểu huynh muội, nói với nhau hơn hai câu có tính là gì đâu chứ. Được rồi, may mắn là không xảy ra chuyện gì, bây giờ bà đưa Tuyết Nhu đi trước, cháu hãy tự mình nghĩ lại đi, sau này Hầu phủ đều do cháu quản, nghỉ ngơi lung tung là không thể được.”

Kết quả vẫn là chỉ trích A Kết lòng dạ hẹp hòi.

A Kết làm như mất diếc tai ngơ.

Nàng là cháu dâu, những gì nàng có thể làm đều đã làm rồi, chân chính cắt đứt quan hệ với Thái phu nhân còn phải do Triệu Trầm đi nói.

...

Tại Vinh Thọ đường.

Vừa đi vào trong nội thất thì không đợi Thái phu nhân chất vấn, Tăng Tuyết Nhu đã quỳ xuống, tự trách khóc nói: “Cô tổ mẫu hãy trách cháu đi, là do cháu nhất gan, do dự nửa ngày vẫn không dám tự mình ra tay, kết quả là khi Tứ nhi động thủ thì bị Tường ma ma nhìn thấy ...”

Bây giờ Thái phu nhân nhìn nàng thật sự thấy không vừa mắt, nhưng phải đợi xem thái độ của trưởng tôn như thế nào rồi mới tùy cơ ứng biến được, đành xoa trán nói: “Thôi, chuyện đã đến nước này rồi thì nói gì cũng vô dụng, cũng may cháu cũng không ngốc, biết dằn dò Tứ nhi cách đối phó. Nay chỉ có thể chờ xem biểu huynh cháu có tin tưởng cách làm người của cháu hay không thôi.”

“Biểu huynh sẽ tin cháu sao?” Tăng Tuyết Nhu lo lắng hỏi, lại giống như tự mình lẩm bẩm.

Thái phu nhân ghét bỏ nói: “Ai biết được là nó có tin hay không chứ? Được rồi, cháu về phòng trước đi, buổi tối có tin tức ta sẽ sai người báo cho cháu biết.”

Mặt Tăng Tuyết Nhu đầy bất an bước đi ra ngoài.

Thái phu nhân cảm thấy cả người mệt mỏi, tựa vào trên gối nhắm mắt dưỡng thần.

Từ khi có đầy đủ lý do, cháu trai có nghi ngờ thì cũng chỉ có thể nghi là Lâm thị ghen với Tăng Tuyết Nhu, chắc sẽ không nghi ngờ bà chứ?

...

Hôm nay Triệu Doãn Đình và Triệu Trầm về nhà cùng nhau, Triệu Doãn Đình ngồi xe ngựa còn Triệu Trầm cưỡi ngựa đi theo bên cạnh, nghe ông nói mấy chuyện không lớn không nhỏ xảy ra trong triều.

Gió Bắc hiu quạnh, Triệu Doãn Đình thấy áo lông trên người con trai bị gió thổi bay thì khuyên nhủ một lần nữa: “Con vào trong xe ngồi đi, chúng ta nói chuyện cũng tiện hơn.”

Triệu Trầm không nề mặt từ chối: “Cha cứ nói đi, nói xong thì con sẽ cưỡi ngựa về trước.” Về sớm để còn gặp thê tử và con gái, ai muốn chậm rãi ngồi xe ngựa với ông ấy chứ?

Thấy con trai cứng rắn như vậy thì Triệu Doãn Đình thật sự không muốn nói nữa, thả mình xuống ngồi thẳng lại.

Bên ngoài rất nhanh vang lên tiếng vó ngựa vội vàng rời đi, Triệu Doãn Đình lắc đầu bật cười, tính tình của con trai thật là ..., nhưng mà nghĩ đến cháu gái nhỏ nhắn xinh xắn ở nhà thì hẳn cũng rất mong được đến ngày nghỉ, khi đó hẳn sẽ có nhiều thời gian cùng với thê tử dỗ cháu gái.

Không ngờ vừa mới xuống xe ngựa thì hắn nghe thấy quản sự Triệu Nguyên nói ra một chuyện mà làm cho toàn thân hắn cảm thấy rét run.

Hắn đứng bất động ở cửa, Triệu Nguyên yên lặng cúi đầu.

Trong cái Hâu phủ này, ngoại trừ Vọng Trúc hiền vì đại gia không thích nên Hâu gia mới không cho hắn để ý, còn những nơi khác bất luận là Vinh Thọ đường, Duy Phương viên hay là viện của ba vị tiểu chủ tử, xảy ra bất cứ chuyện gì hắn cũng đều nắm được. Thái phu nhân cho rằng kế hoạch của bà là không chệch vào đâu được nhưng không biết là khi Thục Dược phải bà mụ đi bốc thuốc thì bà mụ lại sai cháu dâu đi, hẳn đã cho mời người của hiệu thuốc đến rồi, chỉ chờ Hâu gia và đại gia sai bảo mà thôi.

“Đóng hết cửa lại đi.” Thật lâu sau Triệu Doãn Đình mới trở về chính viện, đóng cửa không ra.

Mà cũng trong lúc này, Triệu Trầm đang quỳ trước người thê tử cầm lấy tay nhỏ của con gái. Xán Xán thích chụp bắt cái gì đó, đầu Triệu Trầm vừa lại gần thì bé liền cào mũi của hắn nhưng Triệu Trầm luôn luôn hôn bé xong một cái thì liền tránh ra, Xán Xán gấp đến độ duỗi thẳng chân ra, chậm chạp nhưng lại đầy sức mạnh. Triệu Trầm cố ý ghé mặt lại gần để cho con gái đá một cái, sau đó giả vờ ngã về phía A Kết làm như dậy không nổi, cùng chơi trốn tìm với con gái.

Nam nhân mình vừa khi dễ mới này vẫn còn đây mà giờ không thấy đâu nữa nên Xán Xán nằm trong lòng mẹ xoay đầu tìm kiếm, phía bên trái là ngực của mẫu thân, bên phải không có ai cả, Xán Xán nghi ngờ kêu lên một tiếng, đôi mắt to đen ngập nước nhìn về phía mẫu thân, tay nhỏ còn vươn ra vẫy vẫy.

A Kết cười hôn con gái một cái, dịu dàng hỏi bé: “Xán Xán đập khiến cha chạy mất rồi, phải làm sao bây giờ?”

Xán Xán nghe không hiểu gì hết, chỉ chăm chú nhìn vào đôi môi của mẫu thân, lại thấy người kia từ phía sau xông ra thì bé vui mừng muốn nhồm dậy, cái miệng nhỏ nhắn cười đến chảy cả nước miếng ra, đôi mắt cười cong lại thành một đường, hai cánh tay bé nhỏ lại vui mừng vẫy vẫy. A Kết có chút không chịu nổi sức lực của đứa con gái tinh nghịch này nên đưa bé cho Triệu Trầm.

Triệu Trầm hôn lên khuôn mặt đỏ ửng vì cười của con gái một cái, sau đó chủ động ghé mũi vào bàn tay của con gái để cho bé cào.

Nhìn thấy con gái thả sức cào phụ thân thì A Kết cười Triệu Trầm: “May mắn là ta mới cắt móng tay cho con nếu không chàng đã bị cào đầy mặt rồi.”

Triệu Trầm ngẩng đầu, đưa ngón tay cho con gái cầm chơi rồi vươn tay sờ mặt thê tử: “Xán Xán đều là học theo nàng, thích cào người khác.”

“Ta cào chàng khi nào chứ?” Theo bản năng A Kết phản bác lại nhưng vừa mới mở miệng liền hối hận, nghĩ tới buổi sáng Triệu Trầm cho nàng coi vết thương trên lưng hắn thì nàng liền đỏ mặt cúi đầu, vội vàng nói sang chuyện khác: “Chuyện bên kia chàng định làm như thế nào?”

Chuyện Thái phu nhân muốn hại Xán Xán bị bại lộ chính là cho Triệu Trầm một lý do để cắt đứt quan hệ với bà nhưng Triệu Trầm lựa chọn như thế nào thì nàng không dám chắc.

Nụ cười trên mặt Triệu Trầm không hề biến mất, trong mắt cũng không có cảm xúc phức tạp nào, cầm tay nhỏ của con gái chơi đùa, giọng nói bình tĩnh: “Chút nữa ăn cơm xong ta sẽ đi gặp bà ấy, A Kết, nàng yên tâm, sau này nàng ở trong Hâu phủ không cần để ý đến bà ấy nữa, Xán Xán của chúng ta cũng không cần người bà cố này.”

Không có, cũng không cần thiết phải có.

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Xán Xán: Ta không cần bà cố, có cha có mẹ là đủ rồi!

Ninh thị: Cũng không muốn bà nội luôn sao?

Triệu Xán Xán: Muốn.

Triệu Doãn Đình, bốn người Lâm gia, bốn người Quách gia đều sôi nổi hỏi cùng một vấn đề như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Chương 91

Màn đêm buông xuống, gió lạnh trực tiếp thổi tới khiến cho khuôn mặt của mọi người nhanh chóng bị đông cứng lại.

Triệu Doãn Đình nhìn con trai trưởng đang đi bên cạnh.

Hắn không mặc áo choàng mà chỉ mặc thường phục ở nhà, ở trong gió lạnh càng có vẻ đơn bạc đáng thương nhưng sườn mặt lạnh lùng của hắn không phải bởi vì một chút gió lạnh này mà thay đổi, ánh mắt nhìn về phía Vinh Thọ đường phía trước, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Triệu Doãn Đình không thấy rõ cảm xúc trong mắt con trai nhưng hắn thấy bên hông con trai có đeo trường kiếm.

Triệu Nguyên dẫn theo con dâu của bà mẹ và bà mẹ của Vinh Thọ đường được sai bảo đi mua thuốc ở phía sau, cách hai cha con một đoạn, Triệu Doãn Đình lại gần con trai, nhỏ giọng nói: “Con mang theo kiếm làm cái gì?” Mẫu thân hồ đồ làm sai, hắn có thể dung túng con trai hời tụy nhưng không thể nhìn con trai tự mình làm tổ mẫu bị thương được.

Triệu Trầm nhìn không chớp mắt: “Con sẽ không đụng vào bà ấy.”

Triệu Doãn Đình không nói gì cả mà hắn cũng không biết nên nói cái gì hay muốn gì, mẫu thân của hắn muốn hại con gái của con trai hắn, chỉ trong khoảnh khắc đó, Triệu Doãn Đình hy vọng là mẫu thân xuống tay với hắn. Hắn vì Triệu gia đã giằng co hơn nửa đời người rồi, kết quả được cái gì chứ? Mẫu thân, thê tử, con trai, tất cả đều có khúc mắc với hắn ...

Chỉ có cháu gái mới chào đời không lâu, bởi vì không biết gì hết nên mới cười với hắn chân thành như vậy.

Vào đến Vinh Thọ đường, Triệu Doãn Đình tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại, không nhìn mẫu thân cũng không nhìn con trai.

Hai cha con đến mà không hề báo trước nhưng chung quy Thái phu nhân cũng đã sống hơn nửa đời người rồi, lúc nhìn thấy Triệu Nguyên áp giải hai mẹ con bà mẹ tới thì cũng không có một chút bối rối nào. Thấy Triệu Doãn Đình có vẻ như không muốn nói gì thì bà nhìn về phía Triệu Trầm “Thừa Viễn, cháu đây là muốn làm gì vậy?”

“Hai người kia nói là Thục Dược sai đi mua thuốc.” Triệu Trầm rút trường kiếm ra, chỉ vào hai người phía sau nói, giọng nói bình tĩnh không có chút tức giận nào, ánh sáng của ngọn đèn chiếu vào đôi mắt phượng tối đen của hắn, chỉ có trường kiếm trong tay hắn là lấp lánh ánh đèn.

Hai bà mẹ bị trói ở phía sau, miệng bị nhét khăn, run rẩy như cây sậy.

Thái phu nhân còn chưa từng gặp qua trường hợp như thế này, tay nắm chuỗi phật châu cũng run lên nhưng nhanh chóng bị bà che giấu trong tay áo. Dáng vẻ bình tĩnh của Triệu Trầm so với ác quỷ dữ tợn còn đáng sợ hơn, Thái phu nhân nhìn về phía Triệu Doãn Đình xin giúp đỡ, còn ngoài miệng lại miễn cưỡng biện giải: “Mua thuốc gì chứ? Thục Dược, người sai hai người họ đi mua thuốc sao?”

Lúc Triệu Trầm vừa mở miệng là Thục Dược đã bắt đầu quỳ xuống rồi, trán chạm đất không dám ngẩng đầu lên, run run giải thích: “Không có, nô tỳ ...”

Lời còn chưa nói xong thì bị một tiếng hét chói tai xen ngang, là do tự nàng ta hét lên bởi vì có máu tươi ầm ập rơi vào mu bàn tay của nàng ta. Thục Dược khóc lóc, quỳ bô nhào vào trước người Thái phu nhân, ôm chân bà cầu cứu: “Thái phu nhân, Thục Dược không có làm gì hết, cầu xin Thái phu nhân khuyên nhủ đại gia, thực sự Thục Dược vô tội mà.”

Thái phu nhân căn bản nói không ra lời.

Cả đời này bà đã xử trí rất nhiều nha hoàn, thậm chí tận mắt chứng kiến nha hoàn bị đánh cho đến chết nhưng chỉ là nhìn từ xa, căn bản không thấy rõ gương mặt nha hoàn trước khi chết. Nhưng tình huống bây giờ không giống như vậy, bà nhìn Triệu Trầm chém cổ hai mẹ con bà mẹ chỉ với một nhát kiếm, đơn giản lưu loát, giống như hắn đã quen làm chuyện như vậy!

“Doãn Đình, Doãn Đình, con nói nó đi, nó muốn làm cái gì vậy hả?” Thái phu nhân ném phật châu trong tay qua nam nhân đang ngồi trên ghế giả chết.

Phật châu rơi trúng người Triệu Doãn Đình nhưng hắn vẫn không nhúc nhích.

Mà lúc này Triệu Trầm đã chạy tới trước người Thái phu nhân, mắt nhìn Thái phu nhân nhưng trường kiếm trong tay trực tiếp đâm vào lưng Thục Dực, vừa chậm rãi nhấn kiếm xuống vừa nhìn chăm chăm vào bà nói: “Chính bà đã làm cái gì thì trong lòng bà hiểu rõ nhất. Năm đó bà ức hiếp mẹ ta, nể tình bà đã sinh ra cha ta nên ta không có tính sổ với bà. Hơn một năm nay bà làm mọi chuyện khi dễ A Kết, ta cũng đều nhẫn nhịn nhưng hôm nay bà dám làm hại con gái ta ...”

Hắn dừng một chút, giờ trường kiếm trong tay ra trước mặt Thái phu nhân, làm cho bà thấy rõ máu trên đó, “Từ nay về sau, ta và bà không còn quan hệ gì nữa, một nhà chúng ta sẽ không bao giờ đặt chân vào Vinh Thọ đường nữa, bà cũng đừng mơ tưởng bước chân vào Vọng Trúc hiên. Nếu như để cho ta phát hiện ra bà vẫn có ý định hãm hại mẹ ta, A Kết và Xán Xán thì cũng đừng trách ta xuống tay độc ác.”

Mùi máu tanh nồng nặc tản ra trong phòng, Thái phu nhân sợ đến mức không nói nổi một lời, chỉ có tiếng nước chảy đánh vỡ không khí tĩnh mịch.

Triệu Trầm làm như không nghe thấy, dùng quần áo trên người Thái phu nhân lau kiếm, sau đó xoay người rời đi.

Thái phu nhân ngây ra như phỗng cho đến khi thân ảnh Triệu Trầm biến mất thì bà mới tê liệt ngã xuống trên tháp, khóc với Triệu Doãn Đình: “Tốt lắm, đây chính là con trai tốt mà người đề ra đây, người cũng là con trai tốt của ta, mờ to mắt nhìn thấy nó hành hung trước mặt ta, ta đây đã tạo ra nghiệt gì chứ! Người nhất định nhìn ta bị giết hại thì mới hài lòng có phải không?”

Khuôn mặt già nua toàn là nước mắt.

Triệu Doãn Đình từ từ mở mắt ra, khoát tay với Triệu Nguyên. Triệu Nguyên ngậm hiểu, gọi mấy người hạ nhân tới khiêng ba thi thể đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai mẹ con.

Triệu Doãn Đình đứng dậy, đi đến trước tháp quý xuống, hai mắt vô thần: “Mẫu thân, chuyện của Thừa Viễn người đừng có xen vào nữa, đừng làm cho nó nổi giận. Mẫu thân hãy an tâm ở Vinh Thọ đường dưỡng già đi, mỗi ngày con vẫn sẽ đến đây thăm người, sau này mặc kệ con hay Thừa Viễn làm nên tên tuổi gì cho Triệu gia thì mẫu thân cũng đều có phần, mẫu thân muốn cái gì con đều cho người, chỉ cần người đừng nhúng tay vào chuyện của Thừa Viễn nữa, được không?”

Thái phu nhân chỉ biết chôn đầu xuống đầu gối khóc.

“Đêm đã khuya rồi, mẫu thân đi ngủ sớm một chút đi, tối mai con lại tới thăm người.” Triệu Doãn Đình đứng dậy, kêu nha hoàn vào giúp Thái phu nhân thay quần áo.

Để Triệu Nguyên ở lại lo mọi việc, Triệu Doãn Đình hồn bay phách lạc đi đến Hình Lan uyển.

Ninh thị đang ngồi trên giường may cho cháu gái một bộ đồ mới, nghe thấy tiếng Triệu Doãn Đình đi vào thì bà ngẩng đầu lên nhìn, vừa mới liếc mắt đã phát hiện ra nam nhân này vừa khóc.

Phải đứng giữa con trai và mẫu thân, chắc chắn là không dễ chịu rồi.

Triệu Doãn Đình kinh ngạc nhìn thê tử, đột nhiên cười: “Lan Dung, thoát nhìn nàng không khác gì hai mươi năm trước cả, còn ta lại già đi rất nhiều, sau này nếu như ta chết trước thì nàng phải làm thế nào đây?” Hắn lớn hơn nàng năm tuổi, trước nay hắn chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này nhưng đêm nay Triệu Doãn Đình đột nhiên có cảm giác là mình sẽ chết trước.

Trong mắt nam nhân là đau thương vô tận.

Ninh thị để đồ trong tay ra một bên, thờ dài nói: “Ta cũng già đi rồi, cũng đã làm bà nội, làm sao có thể vẫn như trước được chứ? Về phần sống chết, hai chúng ta ai chết trước còn chưa biết được, chàng nghĩ xa như vậy làm cái gì chứ. Ta biết trong lòng chàng khó chịu, thật ra chuyện Thừa Viễn hoàn toàn cắt đứt quan hệ với Vinh Thọ đường không phải là không tốt. Sau này lúc đến Vinh Thọ đường thì chàng hãy làm một đứa con hiếu thuận, còn đến Vọng Trúc hiên thì làm một tổ phụ tốt, không cần phải phí tâm điều hòa quan hệ giữa bọn họ, không phải là sẽ càng thanh nhàn hơn sao?”

Trong mắt Triệu Doãn Đình từ từ khôi phục lại sinh khí.

Đúng vậy, sự tình đã ra nông nổi như hôm nay hắn không thể vẫn hỏi được nữa, thay vì đau đầu thì không bằng cứ để mọi chuyện tự nhiên.

“Lan Dung, nàng thật tốt.” Triệu Doãn Đình trèo lên giường, ôm lấy thê tử, thực lòng cảm khái nói. Mặc kệ thê tử là vì cái gì nhưng nàng vẫn còn quan tâm đến hắn, hắn không phải là một người cô đơn.

...

Vọng Trúc hiên.

Triệu Trầm thay quần áo khác rồi mới đi vào hậu viện.

Trong phòng đèn còn sáng, Xán xán đã ngủ còn A Kết đang nằm trong chăn chờ trông phu.

Triệu Trầm bước vào phòng, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của nàng thì cười cười, cúi đầu hôn nàng.

Môi hân lạnh lạnh, A Kết nhỏ giọng nói: “Mau lên giường đi, ở dưới đất lạnh lắm.”

Triệu Trầm đáp lời, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của con gái một cái rồi cởi quần áo ra, tắt đèn, chui vào trong chăn của thê tử.

“Chàng đã nói như thế nào vậy?” A Kết chủ động dựa vào trong ngực hân, ôm hân hỏi.

“Không nói gì hết, chỉ cảnh cáo bà ấy đừng có đánh chủ ý lên Vọng Trúc hiền nữa. A Kết, không cần sợ, ta sẽ bảo vệ mẹ con các nàng thật tốt.” Triệu Trầm nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt mềm mại của thê tử, trong bóng đêm nhỏ giọng bảo đảm.

Đương nhiên A Kết tin hân nhưng nàng có chút lo lắng cho Tăng Tuyết Như: “Biểu muội phải làm thế nào bây giờ? Cứ cho là mọi việc không phải do muội ấy tiết lộ nhưng Thái phu nhân bị chàng hỏi tội như vậy nên chắc chắn sẽ giận chó đánh mèo gây bất lợi cho muội ấy...”

Triệu Trầm hôn trán thê tử: “Muội ấy là người thông minh nên sẽ biết làm như thế nào, năm sau ta và cha sẽ chọn cho muội ấy một mối hôn sự, nàng yên tâm đi. A Kết, không nói đến những chuyện khác nữa, ta muốn nàng, có được hay không?”

A Kết ngẩn người. Trước đây lúc Triệu Trầm muốn đều là trực tiếp hôn nàng, sau đó thuận gió đẩy thuyền, tại sao đêm nay lại có giọng điệu thương lượng như vậy chứ?

Cảm giác này có chút kỳ quái, làm cho nàng vô có thấy khẩn trương.

Tốt hay không tốt đây?

A Kết không nói gì hết, tay phải của nàng chậm rãi thò vào bên trong áo của Triệu Trầm, dán vào lồng ngực rắn chắc của hân. Đây là nam nhân của nàng, không biết hân ở bên ngoài như thế nào nhưng nàng biết hân nói được làm được, sẽ che chở cho nàng và con gái của bọn họ. Nàng thích được hân ôm, thích được hân vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ yêu thương nàng.

Lúc hân dịu dàng thì tim nàng mềm nhũn, lúc hân điên cuồng thì nàng và hân cùng nhau trầm luân, nàng sợ sức mạnh của hân nhưng từ đáy lòng lại có cảm giác thỏa mãn, tự hào vì nam nhân của mình mạnh mẽ như thế.

Nàng không biết, nàng dịu dàng như vậy khiến cho oán giận của nam nhân tan dần, làm mềm nhũn tâm của hân cũng càng làm cho hân kiên định hơn.

...

Mười lăm tháng chạp triều đình bắt đầu cho nghỉ, cha con Triệu Doãn Đình đều không phải đi đến nha môn.

Một ngày trước tiểu niên thì Triệu Doãn Đình phái người đi đón Tần thị trở về.

A Kết biết cha chồng cũng không muốn đón Tần thị hồi phủ nhưng hoàng thượng muốn dùng Tần thị để áp chế Trần Bắc tướng quân nên cha chồng chỉ có thể phạt Tần thị khi bà làm sai nhưng không thể hoàn toàn không quan tâm được.

“Nãi nãi, nô tỳ vừa mới đi nhìn qua.” Thúy Ngọc nhanh chóng chạy về, sau khi vào phòng thì hưng phấn nói với A Kết: “Người nọ gầy đến mức giống như là biến thành một người khác, chỉ mặc một bộ quần áo màu trắng, trên người không có vẻ vênh váo tự đắc như trước kia. Tam gia tiến lên bái kiến, bà ta cũng không nhìn tam gia, ánh mắt như dọi ra; cũng không thấy Từ Oánh đâu, nha hoàn trong Duy Phương viên đều đổi hết người mới, quán sự hiện nay là một ma ma mặt gầy, họ Từ, nhìn nghiêm túc đến dọa người, giống như người kia muốn làm cái gì đều phải nhìn sắc mặt của Từ ma ma.”

A Kết có chút ngoài ý muốn nhưng cũng không quá mức giật mình, vừa dỗ con gái vừa tiếp tục nghe.

“Hầu gia nói người kia ăn năn hối cải, một lòng hướng Phật, sau này sẽ tu thân dưỡng tính trong Duy Phương viên; nhị gia, tam gia, tứ cô nương không cần phải đến Duy Phương viên thỉnh an nữa, trong phủ có chuyện gì cũng không cần phải bẩm báo đến bên ấy.” Thúy Ngọc rất là sung sướng khi người gặp họa, “Kỳ thật bà ta trở về cũng không có gì thay đổi cả, cũng là nhốt ở trong viện không ra khỏi cửa, chẳng qua là đổi cách gọi khác để nghe hơn mà thôi.”

A Kết thưởng cho nàng một đĩa bánh đậu, cười nói: “Được rồi, những lời này về sau không được nói nữa, chuyện bên kia không liên quan gì đến chúng ta, nói ra nói vào lại khiến cho người ta nói là chúng ta khinh cuồng.”

“Khinh cuồng cái gì vậy?” Triệu Trầm vén màn đi vào.

Mấy nha hoàn trong phòng đều sợ hân, gan lớn như Thúy Ngọc cũng không ngoại lệ, nháy mắt với A Kết rồi vội vàng bưng cái đĩa đi ra ngoài.

Triệu Trầm cũng không thêm để ý, ngồi xuống bên cạnh thê tử, sờ cánh tay mập mập của con gái, nhỏ giọng hỏi: “Đã biết rồi?”

A Kết chỉ gật đầu, nàng không nói gì hết. Tần thị rơi vào tình cảnh như vậy là do bà ta tự làm tự chịu, nàng sẽ không đồng tình cũng sẽ không chê cười.

Triệu Trầm cũng không nói tiếp đến việc này, nằm nghiêng người, mắt phượng nhìn thê tử cười: “Khó có được thời gian rảnh rỗi như vậy, hay là chúng ta ra ngoài đi dạo? Sắp hết năm rồi, ta dẫn nàng đi mua một ít trang sức, Xán Xán đưa cho mẹ trông hộ.” Cha già cũng đủ đáng thương, để cho ông ấy chơi đùa với cháu gái vậy.

Mắt A Kết sáng lên, liền nghĩ đến hai muội muội: “Gọi A Trúc và Bảo Châu đi cùng, đặc biệt là A Trúc, lúc muội ấy đến kinh thành thì ta chờ sinh sau đó lại ở cữ, không thể dẫn muội ấy đi dạo được, với tính tình của muội ấy chắc đã chán chết rồi.”

Triệu Trầm không quá vui vẻ, hẳn tưởng là có thể một mình đi dạo với thê tử, nhưng mà nhìn thấy thê tử vui như vậy thì Triệu Trầm đành phải nhận lời: “Được, chút nữa ta liền phái người đi báo một tiếng, từ nay trở đi, chúng ta cứ từng bước từng bước đi tiếp.”

Mặt mày A Kết hớn hờ.

Triệu Trầm nhìn không được ôm lấy thê tử hôn hai cái: “Cười ngây ngô cái gì chứ? Vốn là ta chuẩn bị một ngàn lượng cho nàng mua đồ, bây giờ có thêm A Trúc và Bảo Châu, chia đều cho ba người thì nàng ít đi rồi.”

“Có người di huynh và tỷ phụ hẹp hòi như chàng sao?” A Kết cố ý trêu hấn, “Cẩn thận ta nói cho A Trúc ...”

“Sao nàng có thể nói được chứ?” Triệu Trầm cúi đầu ngăn chặn đôi môi của nàng.

Nhưng người di huynh này chỉ là lo lắng hão huyền mà thôi, hôm sau hai vợ chồng đón Lâm Trúc xong liền đi đến Quách phủ đón Quách Bảo Châu thì Quách Từ Kính lại cùng đi ra.

Triệu Trầm cảm thấy bất ngờ, hỏi Quách Từ Kính: “Hôm nay huynh không cần phải vào cung sao?”

Quách Từ Kính thân nhiên ừ một tiếng, “Hoàng thượng cho ta nghỉ ba ngày.” Nhìn ánh mắt Triệu Trầm có chút không hiểu, nếu không phải là Triệu Trầm rủ muội muội đi chơi thì muội muội cũng không làm nũng muốn hân đi cùng.

Quách Bảo Châu không quản bọn họ, chạy nhanh đến trước xe ngựa: “Tâu từ, A Trúc, ta đến rồi.”

Thấy nàng hô to như vậy, Quách Từ Kính bắt đầu đi đi qua đỡ muội muội, màn xe đẩy ra thì hắn gạt đầu coi như chào hỏi với Lâm gia tỷ muội rồi nhanh chóng quay người, cùng với Triệu Trầm cười ngựa đi.

Quách Bảo Châu nói chuyện với A Kết, xuyên qua khe hở của bức màn Lâm Trúc lặng lẽ nhìn nam nhân cười ngựa bên cạnh Triệu Trầm, cắn cắn môi.

Nếu có thể, nàng thật sự không muốn gặp lại Quách Từ Kính.

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Xán Xán: Cha chuẩn bị một ngàn lượng cho mẹ mua đồ, còn con thì lại vớt cho tổ phụ, tổ mẫu, hừ hừ.

Triệu sói xám: Oan uống quá, chờ con lớn lên thì cha sẽ chuẩn bị cho con nhiều hơn.

Triệu Xán Xán: Bây giờ con muốn.

Triệu sói xám: Được rồi, cây trăm hồng ngọc này vốn định tặng cho mẹ con, bây giờ cha cho con đấy, con cài như thế nào?

Triệu Xán Xán vừa mới thay tóc máu không lâu liền khóc oa lên.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Chương 92

Trần Bảo trai là cửa hàng châu báu nổi tiếng nhất ở kinh thành.

Triệu Trầm vốn định tự mình dẫn thê tử đến đây, như vậy hẳn có thể ở bên cạnh thê tử, hai vợ chồng cùng nhau chọn trang sức cũng không có gì lạ nhưng bây giờ ngoài hai muội muội lại còn có Quách Từ Kính nữa nên hắn ngưng ngừng không dám theo sát thê tử, A Kết dẫn Quách Bảo Châu và Lâm Trúc đến trước quầy lựa chọn trang sức, còn hắn và Quách Từ Kính đứng xa xa quan sát.

“Người thực sự là có nhả hứng nha.” Quách Từ Kính nhìn muội muội nói chuyện lớn tiếng nhất một chút rồi trào phúng đầu sỏ hại hắn không thể ở nhà nghỉ ngơi.

Triệu Trầm cười khê: “Không phải huynh cũng rất nhàn sao, chúng ta chỉ hẹn Bảo Châu thôi, không ngờ huynh cũng đi theo.”

Quách Từ Kính không muốn đầu khẩu với hắn, xoay người, không chút để ý đánh giá một kệ hàng.

Triệu Trầm vẫn nhìn thê tử như cũ, thấy Quách Bảo Châu cầm một cây trăm ươm lên đầu A Kết thì Triệu Trầm bỏ Quách Từ Kính lại đi đến gần thê tử,

“Chọn được chưa?”

A Kết còn chưa lên tiếng thì Quách Bảo Châu giành trước đưa cây trầm trong tay cho hắn xem, “Di huynh nhìn cái này đi, muội và A Trúc đều cảm thấy tẩu tử cái lên sẽ rất đẹp nhưng mà tẩu tử sợ huynh tốn tiền nên chỉ muốn mua cây trầm bảo thạch nhỏ thôi.”

Nàng cười hi hi trên gheo, nữ chương quỳ thấy có mối làm ăn lớn nên khen theo: “Triệu phu nhân quốc sắc thiên hương, chính là loại trầm hoa quý này mới xứng với dung mạo của phu nhân, cây trầm bảo thạch nhỏ này thì người khác cài như dệt hoa trên gấm, ngược lại là phu nhân thì giống như ánh sáng mặt trời so với mặt trăng, căn bản là không làm nổi bật được sức mạnh của đồ trang sức.”

A Kết được khen đến đỏ mặt.

Triệu Trầm nhìn thê tử rồi cúi đầu nhìn cây trầm phượng bằng vàng đang cầm trong tay. Trên cây trầm có khảm một viên bảo thạch huyết bô cầu khoảng chừng bằng ngón tay cái, nóng chảy như lửa, đuôi phượng xòe ra, trên mỗi chiếc lông đuôi cũng khảm một viên bảo thạch cùng màu bằng cỡ hạt gạo, trong miệng của con phượng ngậm một dây hoa bằng vàng cũng được khảm hồng ngọc, nhìn rất là chói mắt.

Xa hoa như thế nên tự nhiên giá cả cũng là xa xỉ.

Nữ chương quỳ có chút khấn trương nhìn Triệu Trầm, không biết vị Triệu đại nhân này có bỏ tiền ra mua cho thê tử lễ vật mắc tiền như vậy hay không.

Triệu Trầm rất hài lòng với cây trầm này, đặt cây trầm lên quỳ, cười hỏi A Kết: “Chọn thêm hai cây nữa đi. Khó có dịp đi dạo như vậy, chọn nhiều một chút.”

Nhất thời nữ chương quỳ cười tít cả mắt.

A Kết hiểu tâm ý của trượng phu nên nàng nhẹ nhàng gật đầu, sau khi Triệu Trầm đi thì nàng không chọn cho mình mà lại chọn cho Lâm Trúc. Bây giờ nàng dùng tiền của Triệu Trầm rất tự nhiên, chỉ là không muốn mua cho mình quá nhiều nhưng cho muội muội lại khác, hơn nữa nàng cũng biết là muội muội yêu thích, cho dù Lâm Trúc từ chối hai lần nhưng A Kết vẫn chọn cho muội muội vài kiểu.

Dù sao Triệu Trầm cũng đã chuẩn bị một ngàn lượng rồi, ngại gì mà không tiêu chứ.

Lúc chọn trầm, A Kết nhìn trúng một cái hồ lô bằng ngọc khéo léo tinh xảo, nàng định mua cho con gái nhưng lại sợ con gái cho vào miệng nên đổi sang một cái chuông nhỏ bằng vàng, về nhà nàng sẽ dùng tơ hồng làm cái lắc chân cho con gái đeo. Con gái thích đá chân, lúc bé đá chân sẽ vang lên tiếng chuông, chắc chắn là bé sẽ rất vui mừng.

Chọn xong rồi thì A Kết dẫn hai muội muội tránh ra để cho Triệu Trầm trả tiền.

Đồ trang sức được chia ra đựng trong ba cái hộp, Quách Từ Kính giành lấy trả tiền cái hộp của muội muội mình.

Triệu Trầm cũng không tranh giành với hắn.

Quách Bảo Châu lên nói với Lâm Trúc: “Thật là không muốn ca ca cưới chị dâu nữa đâu, tiền của huynh ấy ta sẽ dùng hết!”

Lâm Trúc nháy mắt với nàng: “Vậy tỷ hy vọng sớm có chị dâu hay là không?”

Lúc này Quách Từ Kính đã cầm hộp đi tới, Quách Bảo Châu không sợ hắn một chút nào cả, không to không nhỏ nói: “Còn phải xem huynh ấy cưới cho ta một người tẩu tử như thế nào đã, nếu như là một người tốt thì ta ước gì huynh ấy nhanh cưới về, nếu như là một người không có việc gì làm suốt ngày tìm ta và mẹ gây phiền toái thì dứt khoát cho hai người bọn họ chuyển ra ngoài ở.”

“Nói bậy bạ gì đó.” A Kết nhỏ giọng trách mắng.

Quách Bảo Châu cười hi hi, kéo cánh tay Lâm Trúc đi xuống dưới lầu trước.

Quách Từ Kính theo sát ở phía sau, A Kết và Triệu Trầm cùng nhau sánh vai đi xuống. Nhìn bóng dáng của Quách Từ Kính, A Kết nhin không được nhỏ giọng hỏi: “Di huynh lớn hơn chàng bốn tuổi, vì sao vẫn không chịu thành thân vậy?” Dì đúng là có nhiều việc để lo lắng, cả con trai lẫn con gái đều không bớt lo.

“Chắc là do ánh mắt quá cao!” Triệu Trầm thuận miệng nói, lặng lẽ néo tay của vợ, “Cô nương tốt đều sống ở ngoài kinh thành, vận khí huynh ấy không tốt như ta.”

A Kết đỏ mặt lườm hắn.

Mua xong trang sức thì mặt trời cũng đã lên cao, năm người đi đến tửu lầu dùng cơm, Trần Bình đã đặt phòng trước rồi.

Triệu Trầm và Quách Từ Kính đi theo phía sau như cũ, bởi vì Triệu Trầm nói chuyện với Trần Bình nên đi tụt lại phía sau một chút, lúc đi vào bên trong thì bỗng nhiên phát hiện ra có ánh mắt đang nhìn mình, hắn nhíu mày ngẩng đầu lên thì thấy Quý Chiêu đang nhào mình trước cửa sổ, cười hóm hờ vẫy tay với hắn, lại không có giống như ngày thường lớn tiếng gọi hắn thế huynh, ngược lại khiến Triệu Trầm có cảm giác Quý Chiêu giống như kẻ trộm.

Triệu Trầm quay đầu lại, hỏi Trần Bình: “Lúc người đến đặt phòng thì gặp thế tử sao?”

Trần Bình gãi đầu: “Nô tài cũng không có để ý ...” Hắn xuống xe ngựa liền trực tiếp đi vào, đặt phòng xong thì đi ngay nên căn bản không chú ý bên cạnh có những ai, ai biết được vị thế từ kia ở nơi nào chui ra chứ?

“Chúng ta ở gian phòng nào?” Triệu Trầm lại hỏi.

Trần Bình lung túng chỉ gian phòng bên cạnh Quý Chiêu, chột dạ giải thích: “Nô tài thật sự không biết ...”

Triệu Trầm khoát tay, hắn cũng muốn biết tiểu tử này định làm cái gì.

Đi lên lầu hai đã thấy Quách Từ Kính đứng ở ngoài cửa một gian phòng, mấy người A Kết đã đi vào trong rồi. Triệu Trầm làm như không có việc gì đi vào, đi qua gian phòng của Quý Chiêu thì thấy Quý Chiêu không có ý đi ra chào hỏi, Triệu Trầm cười rồi mời Quách Từ Kính đi vào chung.

Bàn đặt gần cửa sổ, Triệu Trầm và Quách Từ Kính ngồi một bên, A Kết ngồi bên cạnh Triệu Trầm, cạnh nàng là Lâm Trúc, còn Quách Bảo Châu ngồi giữa Lâm Trúc và huynh trưởng.

Lâm Trúc gần như là đối mặt với Quách Từ Kính.

Dọc đường đi nàng đều cố ý trốn tránh, bây giờ Lâm Trúc không dám nhắc mắt nhìn Quách Từ Kính.

Ngày đó tâm tư bị Quách Từ Kính nhìn thấu, sợ là hắn đã nhận định nàng là cô nương ở nông thôn ham vinh hoa phú quý rồi? Phát hiện đối phương là vương gia cao cao tại thượng liền động tâm, cũng không hay biết Thụy vương người ta đã sớm có vương phi rồi.

Lâm Trúc thừa nhận khi nàng biết thân phận của Thụy vương thì rất vui mừng, nàng quả thật cũng ham vinh hoa phú quý nhưng nếu nàng biết Thụy vương đã có vợ thì cho dù thân phận của Thụy vương cao như thế nào thì nàng cũng không liếc mắt nhìn. Nhưng nàng không biết, nàng làm chuyện ngu xuẩn như vậy, tưởng là giấu giếm được mọi người, không ngờ lại bị Quách Từ Kính nhìn thấu.

“A Trúc, muội uống chén trà cho ấm người.” Quách Bảo Châu nhiệt tình thúc giục, “Trà ở đây không tệ.”

Lâm Trúc từ trong chấn kinh hồi thần lại, không tự chủ nhìn thoáng qua phía đối diện.

Quách Từ Kính là ngự tiền thị vệ, người khác nhỡ hấn chăm chú hắn liền phát hiện ra ngay, lúc ánh mắt Lâm Trúc bắt đầu nhìn hắn thì hắn liền nhìn lại, vừa lúc thấy được ánh mắt kinh hoàng của tiểu cô nương, kinh hoàng qua đi lại như có chút thâm oán, khi cúi đầu thổi trà thì khóe miệng mím chặt, lúc uống trà thì ánh mắt càng là trừng nhìn về chỗ bên cạnh.

Rõ ràng là đáng về không thích hắn.

Quách Từ Kính không hiểu, hắn chọc giận nàng lúc nào cơ chứ?

Nhìn chăm chăm vào tiểu cô nương nhà người ta là không hay nên Quách Từ Kính thu hồi tầm mắt, muốn nói chuyện với Triệu Trầm nhưng Triệu Trầm lại đang nhìn chuông vàng thê tử chọn cho con gái, cười như là kẻ ngốc. Quay đầu nhìn về phía muội muội thì Quách Bảo Châu bắt đầu nói chuyện với Lâm Trúc. Quách Từ Kính liếc nhìn Lâm Trúc thì thấy thái độ của nàng lúc nói chuyện với muội muội không có gì thay đổi nên thoáng cảm thấy yên tâm.

Không thích hắn thì hắn cũng sẽ không để ý, đừng có ở trong lòng chán ghét muội muội nhưng bên ngoài lại giả vờ tươi cười với muội muội là được.

Chỉ là hắn chọc nàng lúc nào vậy? Lúc ban đầu gặp mặt thì Lâm Trúc vẫn cười gọi hắn là Quách đại ca, hôm nay ...

Quách Từ Kính suy nghĩ, hôm nay quả thật Lâm Trúc không có gọi qua hắn, vài lần ánh mắt hắn vô tình nhìn qua Lâm Trúc thì nàng cũng không có nhìn lại.

Thân là hồng nhân trước mặt hoàng thượng, có rất nhiều người muốn nịnh bợ hắn, tất nhiên cũng có nhiều người đối phó hắn nên Quách Từ Kính đã hình thành thói quen người khác có địch ý với mình nhưng mà bị một tiểu cô nương oán hận thì vẫn là lần đầu tiên nên cảm giác của hắn rất kỳ quái.

Quách Từ Kính có trí nhớ siêu phàm, nếu muốn hiểu rõ nguyên nhân thì chỉ cần suy nghĩ kỹ lại thì nhớ lại chuyện xảy ra ở cửa hàng điều khắc.

Là bởi vì phát hiện ra hắn cố ý nhắc nhở nàng hay sao?

Tiểu cô nương vẫn còn có chút thông minh, Quách Từ Kính cảm thấy buồn cười, nâng chén trà lên tự mình thưởng thức. Hắn cảm thấy hắn không làm gì sai cả, mặc kệ vì sao tiểu cô nương không vui thì trong lòng hắn cũng không cảm thấy thẹn, nàng muốn tức giận thì cứ tức giận, không liên quan gì đến hắn cả.

Bỗng nhiên bên ngoài có tiếng người gõ cửa.

Quách Từ Kính buông chén trà nhìn về phía Triệu Trầm.

Triệu Trầm lớn tiếng hỏi: “Ai ở bên ngoài?”

“Ai cái gì cơ chứ, không phải người hẹn ăn cơm ở đây sao, nhanh mở cửa cho ta, tiểu gia cười ngựa đến đây nên sắp chết rét rồi.” Nói xong thì làm như

không chịu được liền mở cửa xông vào, trực tiếp đi vòng qua bình phong.

Từ lâu nay chính là nơi nổi tiếng ở kinh thành, có thể đặt được gian phòng thượng hạng thì không phú cũng quý, mà loại người này thì luôn chú trọng lễ nghi, biết tiến thoái, sẽ không tự tiện xông vào phòng. Bởi vậy ngoại trừ khách có chuyện cơ mật cần nói thì không có ai chốt cửa phía trong cả.

Nhìn thấy mấy người đang ngồi thì Quý Chiêu cực kỳ khiếp sợ, người cứng đờ tại chỗ, ánh mắt nhìn một vòng, khi nhìn thấy Quách Bảo Châu thì không hề dời đi.

Mặt Quách Bảo Châu đỏ lên, sau đó đứng dậy, chỉ vào cánh cửa quát: “Nhìn cái gì chứ, còn không mau cút đi!”

Quý Chiêu giật mình, không phải bởi vì Quách Bảo Châu tức giận mà bởi vì Quách Từ Kính đã đứng lên. Quý Chiêu đầu dám đắc tội với Quách Từ Kính, vội vàng đi đến phía sau Triệu Trầm, liên tục nhận tội: “Quách thống lĩnh bớt giận, thể huynh bớt giận, đệ không phải là cố ý xông vào đâu, đệ hẹn với bằng hữu đến đây ăn cơm, không nghĩ tới lại quấy rầy thể huynh...”

“Đi ra ngoài!” Quách Từ Kính lạnh lùng mở miệng.

Quý Chiêu không dám không nghe theo, mặt mày xám xịt đi ra ngoài, đi ra đến cửa vẫn không sợ chết như cũ nhìn chằm chằm Quách Bảo Châu: “Vô tình quấy rầy các vị dùng cơm, bữa cơm này liền tính cho ta đi, coi như là bồi tội... Bảo Châu, nàng hãy ăn thật ngon, thích cái gì thì cứ gọi!” Hai câu cuối cùng là hấn đóng cửa lại rồi mới dám nói, tiếng nói còn chưa dứt thì trong hành lang đã vang lên tiếng chạy bộ rồi.

A Kết nhìn khuôn mặt xanh mét của Quách Từ Kính thì liền đoán ra được tại sao Quý Chiêu lại bỏ chạy.

Lâm Trúc hoàn toàn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhìn Quách Bảo Châu, mặt Quách Bảo Châu đỏ ửng, không biết là do tức giận hay còn nguyên nhân nào khác. Nàng lại nhìn Quách Từ Kính, đáng vẻ mặt lạnh không khác gì với khí thế ức hiếp người khác lúc trước của tỷ phu.

Nàng chợt dạ cúi đầu, có chút hối hận là lúc này không kiểm chế tính khí lại, cũng không biết là Quách Từ Kính có phát hiện ra địch ý của nàng hay không.

Quách Từ Kính đang chú ý lắng nghe động tĩnh dưới lầu, tốt nhất là Quý Chiêu nên đi đi, nếu mà Quý Chiêu dám đi lên lại thì hấn sẽ đánh gãy chân cậu ta.

“Ca ca ngồi xuống đi, hấn đã đi rồi.” Quách Bảo Châu trở lại chỗ ngồi từ cửa sổ, có chút không cam lòng nói. Nghĩ tới khuôn mặt đắc ý tươi cười của Quý Chiêu ngồi trên ngựa vẫy tay với nàng thì nàng liền muốn cầm lấy cái bát ném xuống.

Quách Từ Kính lạnh mặt ngồi xuống.

Hai chị em A Kết đều cúi mặt xuống, không dám thở mạnh.

Triệu Trầm mất hứng, nhìn Quách Từ Kính chằm ngời thổi gió: “Nếu tức giận như vậy thì đuổi theo đánh hấn một trận, ngồi ở đây quắc mắt trừng mi thì làm được cái gì chứ?”

Quách Bảo Châu nhin không được liếc ra ngoài cửa sổ, nếu bây giờ ca ca đuổi theo chắc là đuổi kịp chứ?

Quách Từ Kính chú ý đến ánh mắt của muội muội, một lần nữa hấn bước tới cửa sổ, thấy Quý Chiêu đang cười ngựa từ đằng xa đi thong thả trở về, rõ ràng vẫn có ý định quay lại thì không nói một lời liền bước ra cửa.

Quách Bảo Châu hoảng sợ, chạy lại trước cửa sổ, thấy quả nhiên là Quý Chiêu đang quay ngược trở lại như nàng đã lường trước thì trong lòng không khỏi căng thẳng. Do dự một chút giữa việc để ca ca thay nàng đánh Quý Chiêu một trận hay là tự mình sau này báo thù thì Quách Bảo Châu quyết định chọn về sau, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của ba người Triệu Trầm, nàng xoay người cầm lấy một cái bát dùng hết sức ném ra ngoài.

Có lòng nhưng không có can đảm còn muốn nàng nữa sao, cái thứ người đầu đất, đại họa đến gần mà không biết.

Nàng ném cũng khá chính xác, cái bát vừa văng rơi xuống khoảng đất trống trước đầu ngựa Quý Chiêu. Quý Chiêu hoảng sợ, ngẩng đầu lên thì thấy cô dâu tương lai của hấn đang đứng trước cửa sổ, lúc hấn nhìn lên thì vội vàng đóng cửa sổ lại. Quý Chiêu vừa mừng vừa sợ, không biết vì sao Quách Bảo Châu càng hung dữ thì hấn càng thích. Hấn nhếch miệng cười, quan sát xung quanh. Khó có cơ hội mới gặp được, làm sao có thể mới nhìn thấy một lần rồi thôi chứ, tốt xấu gì cũng phải tìm một nơi ẩn nấp để ngắm nàng lâu hơn một chút.

Đáng tiếc không đợi hấn chọn xong chỗ ẩn nấp thì thấy Quách Từ Kính từ từ lâu đi ra, bốn mắt nhìn nhau, hấn ngậy ra như phồng mà Quách Từ Kính nhanh chóng đi đến chỗ một con hắc mã.

Quý Chiêu sững sờ, sau khi hiểu được thì chút nữa té từ trên ngựa xuống, vội vàng quay đầu ngựa lại.

Hấn không biết đó là ngựa của ai, nhưng hấn chắc chắn một điều rằng Quách Từ Kính lên ngựa không phải là về phủ mà là muốn bắt hấn!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Chương 93

Quách Từ Kính nhanh như chớp đi ra khỏi phòng.

Sau khi Quách Bảo Châu nhắc nhở Quý Chiêu thì liền đóng cửa sỏ lại, còn chưa nghĩ ra rốt cuộc trong lòng mình đang nghĩ gì thì chạm phải ánh mắt của ba người đang ngồi trong phòng. Triệu Trầm bình thần uống trà, A Kết ý vị thâm trường nhìn nàng, ngay cả Lâm Trúc không biết chuyện Quý Chiêu cầu hôn thì trong mắt nàng cũng có chút sáng tỏ cùng trên ghẹo.

Quách Bảo Châu chỉ cảm thấy trên mặt nóng lên, vội vàng thanh minh: “Hắn đã chạy đi còn dám quay lại, muội chỉ muốn giáo huấn hắn một chút, đáng tiếc là hắn ở xa nên không thể đánh người được.”

A Kết biết Quách Từ Kính lợi hại nên cố ý hỏi: “Khẳng định là Quý Chiêu thấy muội đứng ở cửa sỏ trước rồi hắn mới quay lại, vừa rồi ca ca muội mới chỉ nhìn thoáng qua đã bước ra ngoài rồi nên Quý Chiêu chưa nhìn thấy; Nếu như hắn ngồi vững trên lưng ngựa thì ca ca muội chưa kịp chuẩn bị có thể sẽ không bắt được hắn nhưng muội làm như vậy không chừng lại khéo quá hóa vụng, lỡ như Quý Chiêu chạy mất thì làm như thế nào?”

Lâm Trúc nhớ lại chuyện bắn tên lần trước trong hoa viên, quan sát gương mặt ửng đỏ của Quách Bảo Châu thì liền hiểu rõ, ôm lấy cánh tay A Kết âm thầm nói với nàng: “Đại tỷ, tỷ đừng lo, Bảo Châu rõ ràng là nhắc Quý Chiêu mau mau chạy đi nên đương nhiên không thể ném trúng được.”

“Muội lại nói bậy rồi!” Quách Bảo Châu thẹn quá thành giận, đưa tay lên muốn nhéo lỗ tai Lâm Trúc nhưng Lâm Trúc nhanh nhẹn né ra, chạy đến trước cửa sỏ thì nhìn thấy có hai con ngựa một trước một sau nhằm thẳng hướng Đông mà chạy đi, Lâm Trúc vội vàng nói với Quách Bảo Châu, “Mau lại đây, ca ca tỷ đang đuổi theo Quý Chiêu!”

Quách Bảo Châu nhướn người lên, quả nhiên là nhìn thấy bóng dáng ca ca nhà mình.

Nàng có chút sốt ruột, tuy Quý Chiêu đáng ghét nhưng không đến nỗi phải bị ca ca đánh cho một trận; ca ca từ nhỏ đã yêu thương nàng, Quý Chiêu lại gan lớn bằng trời, dám ở trước mặt ca ca buông lời trêu ghẹo nàng, ca ca không đánh hắn mới là lạ.

“Di huynh, cho muội mượn ngựa của huynh!” Quách Bảo Châu vội vàng muốn chạy ra ngoài.

A Kết đứng lúc ngăn người lại, “Muội đừng đi, người bên ngoài cũng không biết xảy ra chuyện gì nhưng nếu muội đuổi theo thì quan hệ giữa muội và Quý Chiêu sẽ dây dưa không rõ, thành thật ngồi ở đây đợi đi, ca ca muội làm việc ở trong cung nên làm gì cũng có chừng mực, sẽ không quá mạnh tay với Quý Chiêu đâu.”

Theo lý thì đúng là như vậy nhưng mà từ trước đến giờ Quách Bảo Châu không để bụng những quy củ đó, vẫn nghĩ là nên đuổi theo.

Triệu Trầm liếc nàng một cái, nói thẳng ra tiếng lòng của nàng: “Muội sợ Quý Chiêu bị đánh sao?”

“Muội không sợ, muội sợ ca ca không cẩn thận đánh chết người thì sẽ rất phiền toái!” Quách Bảo Châu gân cổ lên biện giải.

Triệu Trầm không tranh cãi với nàng, hắt cằm về chỗ ngồi của nàng: “Ngồi đi, ca ca muội tuyệt đối sẽ không đánh chết người đâu, nhiều nhất là đánh gãy một chân Quý Chiêu, không cho hắn dây dưa với muội nữa mà thôi.” Thần thái thoải mái, giống như Quý Chiêu rơi vào kết cục gì hắn cũng không để ý.

Lúc này không chỉ có Quách Bảo Châu lo lắng mà A Kết cũng có chút sốt ruột, giục hắn: “Nếu không thì chàng đi khuyên bảo di huynh đi. Dạy bảo Quý Chiêu vài câu là được rồi, đừng để làm người bị thương. Quý lão thái thái chỉ có một mình Quý Chiêu là cháu trai, nếu như Quý Chiêu gặp chuyện không may thì bà có thể sống nổi sao.”

Triệu Trầm thấy thế tử nói vậy thì không còn cách nào, đứng lên nói: “Các người cứ ăn trước đi, chúng ta sẽ mau chóng trở về.”

Sau này ra ngoài sẽ không mang theo nhiều người như vậy nữa, ăn một bữa cơm cũng không bớt lo.

Triệu Trầm đi rồi thì A Kết và Lâm Trúc bắt đầu trêu ghẹo Quách Bảo Châu, nếu chỉ có mình A Kết thì Quách Bảo Châu còn có thể đối ứng nhưng có thêm Lâm Trúc biết ăn nói thì Quách Bảo Châu càng nói càng loạn, cuối cùng dứt khoát động tay, đè Lâm Trúc vào vách tường chọc lét nàng: “Muội còn nói bậy nữa không?”

Lâm Trúc cười chảy cả nước mắt, cho dù có thêm A Kết thì sức lực của hai chị em cũng không bằng Quách Bảo Châu nên đành phải chặt vật cầu xin tha thứ.

Thế này trong phòng mới yên tĩnh lại.

Tiểu nhị đi lại hỏi có muốn dọn cơm bây giờ không thì A Kết lắc đầu: “Chút nữa đi, chờ hai vị đại nhân quay lại rồi hẵng dọn lên.”

Tiểu nhị gật đầu xác nhận, xoay người đi xuống lầu, mới vừa đi đến cuối hành lang thì thấy hai người Quách Từ Kính, Triệu Trầm một trước một sau đi lên.

Tiểu nhị vội vàng khom lưng chào hỏi rồi hét phòng bếp bưng thức ăn lên.

Quách Từ Kính đi vào phòng, ánh mắt ba nữ nhân đều dán trên người hắn.

Thần sắc Quách Từ Kính có chút không được tự nhiên, không nói một lời liền ngồi xuống, phát hiện ra ba nữ nhân vẫn nhìn hắn như cũ, hắn nhìn qua thì Lâm gia tỷ muội liền dời ánh mắt đi chỗ khác, chỉ còn lại muội muội nhà mình từ trước đến nay không hề sợ hắn vẫn đang nhìn thì Quách Từ Kính liền mở miệng: “Muội sợ ta đánh hắn sao?” Nói xong thì nhìn Quách Bảo Châu chăm chăm. Quý Chiêu vô tài vô tức nên đương nhiên hắn thấy chướng mắt, lần trước Quý Chiêu cầu hôn thì muội muội kiên quyết từ chối nên hắn không để ở trong lòng, hôm nay biểu hiện của muội muội quái lạ, chẳng lẽ ...

“Muội sợ huynh đánh chết hắn khiến cho mẹ phải lo lắng!” Đã có kinh nghiệm từ trận hồ nháo vừa xảy nên Quách Bảo Châu đã trấn định lại, mặt không đỏ tím không đập nói.

Quách Từ Kính hừ lạnh một tiếng.

A Kết lặng lẽ nhìn về phía Triệu Trầm, hắn đi theo nên đến cũng là đánh hay không thì hắn đều biết.

Triệu Trầm vừa chậm rãi châm trà vừa cười nói: “Ngày trước ta đã xem nhẹ Quý Chiêu rồi, công phu của tiểu tử kia kém nhưng bản lĩnh chạy trốn lại rất cao, đuổi được nửa đường thì hắn trốn trong đám người hỗn loạn, không biết là ẩn nấp ở đâu, có thể tránh được ánh mắt của Quách thống lĩnh thì nàng nói xem hắn thông minh hay không thông minh?”

A Kết xấu hổ đến cực điểm, trong lòng thầm oán trọng phụ nói lời không nên nói, hắn khen Quý Chiêu như vậy không phải là trào phúng Quách Từ Kính hay sao?

Nàng nhìn trộm Quách Từ Kính, thấy khuôn mặt của hắn vẫn bình tĩnh, chắc là không thêm so đo.

A Kết nhẹ nhàng thở ra, đúng lúc tiểu nhị bưng thức ăn lên thì chuyển chủ đề, cùng Quách Bảo Châu và Lâm Trúc nói đến sắc thái của tù lâu này.

Một bữa cơm ước chừng hết khoảng nửa canh giờ.

Sau bữa cơm, hai vợ chồng Triệu Trầm đưa hai cô nương về nhà, đưa Quách Bảo Châu về trước, khi đến Lâm gia thì Triệu Trầm đẩy màn xe ra cười với thê tử đang ngồi bên trong: “Xuống đi, chúng ta vào trong ngồi một chút, cũng không phải vội trở về.”

A Kết sừng sốt, Triệu Trầm căn bản không nói là sẽ dừng lại ở Lâm gia.

Di nhiên là nàng muốn vào rồi, nghe thấy tiếng cha mẹ ra đón thì A Kết không có thời gian biểu đạt cảm ơn với trọng phụ, vô cùng vui mừng xuống xe.

Triệu Trầm ở tiền viện nói chuyện với phụ tử Lâm Hiền, chị em A Kết thân mật kéo cánh tay A Kết đi về hậu viện, cho bà nhìn đồ trang sức hai chị em đã mua, giống như lúc còn ở Đàng Châu, tiếng cười nói vô cùng náo nhiệt.

“Cây trầm này hết bao nhiêu vậy?” Liễu thị khiếp sợ nhìn cây trầm phượng của A Kết, chỉ thấy từng viên hồng ngọc trên cây trầm thật là chói mắt.

Lâm Trúc cầm lấy cây trầm cài lên cho A Kết, quay đầu hỏi mẫu thân: “Mẹ thấy đẹp không? Tỷ phu thương yêu đại tỷ, chỉ cần đại tỷ thích thì đất cở nào tỷ phu cũng mua.”

“Đẹp lắm.” Liễu thị liên tục gật đầu.

Con gái lớn trước mặt, đầu cài trầm phượng, trên người là tơ lụa hảo hạng bà không biết tên gọi, bởi vì mới sinh con không lâu nên trên gương mặt dịu dàng càng thêm vẻ mềm mại, trong ánh mắt có hương vị phong lưu mỹ hoặc của thiếu phụ, nhìn thì có vẻ như nàng vẫn còn là con gái lớn da mặt mông của bà nhưng trong lúc giờ tay nhắc chân lại thay đổi rất nhiều, nếu như là ở chỗ khác thì bà sợ không dám nhận người rồi.

Thấy mẫu thân nhìn mình ngây ngốc như vậy thì A Kết có chút ngượng ngùng, đỏ mặt lấy cây trầm xuống, lấy khuyên tai bằng ngọc mà nàng đã chọn cho mẫu thân ra: “Mẹ, đây là con mua cho mẹ, mẹ nhanh đeo vào để con nhìn xem nào.”

Liễu thị hồi thần, nhìn đôi khuyên tai trong tay con gái lớn, lại nhìn thấy con gái lớn mua cho Lâm Trúc nhiều đồ tốt như vậy thì không khỏi thờ dãi: “A Kết, mẹ biết con hiếu thuận và thương yêu muội muội, con chỉ cần về nhà ngồi một chút là mẹ đã vui mừng rồi, sau này đừng có tiêu pha như thế nữa, nhiều đồ như vậy tốn hết bao nhiêu tiền rồi. Thừa Viên thích con nhưng cứ tiếp tục như vậy thì nó cũng sẽ không vui.” Con gái vốn là trêu cao, nếu nhà bà chiếm quá nhiều tiện nghi của Triệu gia, không cần người khác nói thế nào nhưng Triệu gia chắc chắn sẽ không vui. Tuy nói là có một số việc không quan tâm giàu nghèo nhưng đạo lý là giống nhau, nhà mình không phải là không có cơm ăn nên không thể liên lụy đến con gái lớn được.

Nghĩ đến đây, Liễu thị lại la mắng Lâm Trúc: “Sau này không cho con đòi này đòi nọ ở chỗ chị gái con nữa.” Không thể để tật xấu này trở thành thói quen được.

“Con không đòi, đây là đại tỷ nhất định đòi mua cho con!” Lâm Trúc có chút ủy khuất nói.

Liễu thị không tin, A Kết vội ôm lấy cánh tay mẫu thân kéo bà ngồi lên trên giường, cười nói: “Mẹ cứ yên tâm đi, trong lòng con đều có tính toán, A Trúc cũng rất hiểu chuyện, những thứ kia đúng là con muốn mua cho em ấy, chúng con là chị em ruột, sắp qua năm mới rồi, con mua cho em một ít đồ không được hay sao chứ, đâu có nhiều đâu mà phải so đo. Từ nhỏ đến lớn, di cũng mua cho chúng ta bao nhiêu đồ tốt, mẹ cũng không có từ chối mà. Hơn nữa, Thừa Viên cũng không phải là loại người như vậy, mấy lời mẹ vừa nói mà để cho chàng nghe thấy thì ngược lại chàng sẽ không vui đâu.”

Tuy nàng nói như vậy nhưng khóe mắt lại ướt, mọi chuyện mẫu thân đều vì nàng mà tính toán, không hề thay đổi gì cả.

Liễu thị không biết cảm khái trong lòng con gái, vội dặn dò nàng: “Đây là mẹ con chúng ta nói chuyện với nhau vậy thôi, con đừng để cho Thừa Viễn biết.”

“Con cũng không có ngu như vậy đâu.” A Kết nín khóc mỉm cười, nháy mắt với Lâm Trúc, hai chị em đẩy Liễu thị đến ngồi trước bàn trang điểm, mỗi người cầm lấy một cái bông tai đeo lên cho mẫu thân.

Tiếng cười nói vang vọng đến tiền viện.

Triệu Trầm thất thần, còn Lâm Hiền có chút lúng túng nói: “Ba mẹ con này, có hai người đều đã làm mẹ rồi mà con thích đùa giỡn như vậy.”

Triệu Trầm cười nói: “Nhạc phụ đừng nói như vậy, người một nhà phải nên như vậy.”

Lâm Hiền nghe xong rất hài lòng, hỏi đến cháu gái.

Liễu thị càng nhớ thương cháu gái hơn, A Kết còn chưa có ngồi đủ thì ba đã đuổi hai vợ chồng về, “Mau về đi, đi lâu như vậy Xán Xán sẽ nhớ mẹ, qua năm mới các con lại qua đây, đến lúc đó ở lại mấy ngày.” Năm ngoái con gái không thể về nhà mẹ đẻ nên trong lòng bà không biết là có cảm giác gì.

“Nhạc mẫu yên tâm, qua năm chúng con sẽ ở mấy ngày.” Triệu Trầm chủ động trả lời.

Liễu thị vui mừng gật đầu.

Triệu Trầm và A Kết cùng nhau lên xe ngựa, sau khi từ biệt với một nhà Lâm gia thì xe ngựa chậm rãi rời đi.

“Hôm nay chơi có vui không?” Trong xe ngựa, Triệu Trầm ôm thê từ ngồi lên trên đùi, thân mật hỏi.

A Kết tựa vào trong ngực hắn gật đầu, sau một lát vẫn không nghe thấy Triệu Trầm nói chuyện thì nàng ngẩng đầu lên, rơi vào trong ánh mắt là đôi mắt phượng sáng ngời của hắn. Tim A Kết đập nhanh hơn, biết là nam nhân này đang đợi được thưởng, nàng vui cười trong ngực hắn: “Chàng đối với ta thật là tốt.” Trước mặt con gái thì nàng là một người mẹ dịu dàng hiền từ nhưng trước mặt Triệu Trầm thì nàng vẫn là một thê tử được nuông chiều, có thể hoàn toàn ỷ lại vào hắn, hưởng thụ sự chăm sóc của hắn.

Biết nàng hay xấu hổ, sinh con xong cũng vẫn xấu hổ như vậy, Triệu Trầm xoay người đặt nàng trên tháp, hôn lên khuôn mặt của nàng.

Nhưng chỉ là hôn mà thôi, nhất định là A Kết không chịu cho hắn, nhất là khi đang còn ở trong xe ngựa.

Trong lúc khẩn trương cùng khát vọng thì thời gian trôi qua thật nhanh, Triệu Trầm còn muốn kéo váy thê tử thì xe ngựa đột nhiên dừng lại, đã về đến nhà rồi.

Rốt cuộc A Kết cũng thả lỏng tay, vòng qua cổ nam nhân cười không lên tiếng.

Triệu Trầm uy hiếp nàng một chút: “Buổi tối xem ta thu thập nàng như thế nào.”

Nhất thời người A Kết như mềm nhũn ra.

Lần này đến phiên Triệu Trầm đắc ý, vươn tay giúp nàng chỉnh sửa lại đầu tóc quần áo, hai người áo mũ chỉnh tề bước xuống xe ngựa.

Trong Hinh Lan uyển, Triệu Doãn Đình đang bế cháu gái chơi đùa, mỗi lần hắn cố ý không để cho cháu gái tóm được tay hắn thì tiểu nha đầu vội đến đuổi thẳng chân ra, lúc cho bé bắt được thì bé cười híp mắt lại, khiến mọi người đều thương yêu. Nghe thấy Văn Mai ở bên ngoài nói đại gia đại nãi nãi đã về thì Triệu Doãn Đình nhưn mảy, nhỏ giọng oán giận với thê tử: “Tại sao bọn chúng lại về sớm như vậy chứ?” Nói xong thì lưu luyến không muốn đưa cháu gái cho thê tử, bước xuống đi giày vào, dù sao trước mặt con dâu cũng phải có dáng vẻ của cha chồng.

“Chàng phải biết thế nào là đủ đi, nếu không cho chàng bế nữa thì chàng có cách nào sao.” Ninh thị đáp hắn một câu, cúi đầu hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của cháu gái, “Cha mẹ đã về rồi, chắc là Xán Xán rất vui đúng không?”

Xán Xán chỉ biết nhìn chằm chằm vào tổ mẫu cong miệng cười, đến khi bên ngoài truyền vào tiếng nói dịu dàng quen thuộc thì bé mới ngẩng người, quay đầu về phía có tiếng nói.

A Kết vén màn đi vào, gật đầu với Triệu Doãn Đình rồi đón nhận con gái từ trong tay mẹ chồng: “Xán Xán có quấy ông bà hay không?”

Đương nhiên Xán Xán không nói rồi, sau khi được mẹ ôm lấy thì bé rúc đầu vào trong ngực mẹ càng sâu.

Thấy con gái ỷ lại vào mình thì A Kết bỗng nhiên thấy đau lòng mà Triệu Trầm đã chuẩn bị quần áo cho bé, dịu dàng nói với nàng: “Mặc vào cho con đi.”

Một nhà ba người đi về Vọng Trúc viên.

Chương 116: Chương 94

Đầu năm mừng một, Triệu Doãn Đình và Thái phu nhân đi vào trong cung chúc Tết.

Mặc dù Tần thị trên danh nghĩa là Hầu phu nhân, có Cáo mệnh nên có tư cách vào trong cung chúc Tết nhưng lại bị Triệu Doãn Đình lấy cớ là thân thể không khỏe nên miễn, ở nhà nghỉ ngơi.

Mới qua giờ dần, trong phòng tối đen như mực, nghe thấy tiếng vó ngựa ngoài đường, Triệu Trầm ôm lấy thê tử: “Tĩnh rồi?”

A Kết gật đầu. Nàng tỉnh lại khi Triệu Trầm xoay người, sau đó mới nghe thấy tiếng động ở chính phòng bên kia.

Triệu Trầm hôn trán nàng, trầm mặc một lát rồi nhỏ giọng nói lời cam đoan: “Chỉ cần năm nay ta lập được công thì hoàng thượng sẽ phong tước vị thế tử cho ta, lúc đó thì nàng trở thành thế tử phu nhân, sang năm có thể vào cung chúc Tết rồi.”

Cũng như việc Ninh gia sung quân biên cương là ý chỉ của tiên hoàng nên hoàng thượng không thể làm trái được, tước vị thế tử của hần bị tiên hoàng phế bỏ nên hần phải lập được công mới có thể lấy lại được. Không phải Triệu Trầm đặc biệt để ý đến tên tuổi nhưng hần muốn thế tử sớm có được những gì nàng nên có. Thân phận dâu cả Triệu gia và thế tử phu nhân Triệu gia vẫn là khác nhau.

A Kết nghe ra được trong lời nói của nam nhân có ẩn hàm ý này, tựa vào đầu vai hần nói: “Vào cung chúc Tết thì có gì tốt chứ, ta không muốn sớm như vậy đã phải thức dậy rồi.” Lời nàng nói là thật lòng. Có lẽ các phu nhân khác coi việc được vào cung chúc Tết là thể diện nhưng nàng lại không thêm để ý một chút nào cả, sáng sớm phải chịu giá lạnh đi vào trong cung quỳ xuống dập đầu thì được coi là thể diện sao?

“Ngốc.” Có một số việc đã là thâm căn cố đế rồi, Triệu Trầm không trông mong thê tử sẽ hiểu ý nghĩa của nghi thức xã giao này đó, hần cũng không muốn nàng trở thành một dạng giống các tiểu thư khuê các, hầu môn tức phụ khác, nàng chỉ cần là cô dâu nhỏ của hần là tốt rồi.

* Thâm căn cố đế: một việc gì đó đã ăn rất sâu, ảnh hưởng rất nặng nên khó có thể thay đổi được.

Triệu Trầm im lặng cười, bàn tay to thuận tiện vào trong quần áo của thê tử, nói thật nhỏ: “Đúng vậy, ta cũng không muốn phải dậy sớm như thế, để thời gian làm chuyện khác tốt hơn, nàng nói có đúng không A Kết?”

Tối hôm qua hần đã ép buộc nàng một phen rồi, A Kết không muốn tiếp tục nữa dù chỉ là một chút, hai chân nàng khép chặt, nhỏ giọng khuyên hần: “Hôm nay phải dậy sớm, chàng để cho ta ngủ thêm một lát đi...”

“Được, nàng cứ ngủ đi, cứ kệ ta.” Tĩnh nhẩn nại của Triệu Trầm cực kỳ tốt, thê tử phòng thủ ở phía trên thì hần chậm rãi hướng xuống phía dưới. A Kết cắn môi chịu đựng, đôi khi không chịu nổi thì gợn dỗi giờ chân đá hần, đúng lúc bị Triệu Trầm nắm lấy chân nàng kéo ra, động tác nhanh nhẹn không cho A Kết có thời gian phản ứng. Nàng tức giận quay đầu đi, Triệu Trầm đã bò lên trên, nói vào trong tai nàng: “Lần này ta không để cho nàng ở phía trên nữa, tránh cho nàng lại than mệt.”

A Kết rất muốn mắng hần vô lại nhưng hần đã đạt được điều hần muốn rồi, có nắng thì cũng vô dụng nên đành phải vui đầu trong gối nhận mệnh.

Triệu Trầm tựa như rất bất mãn việc thê tử không được vào cung lúc sáng sớm nhưng cũng không cho nàng ngủ tiếp mà ra sức ép buộc giống như là bồi thường cho nàng. Lúc mới bắt đầu không gian còn tĩnh lặng thì hần còn có chút kiên kị, sợ làm thê tử đánh thức con gái nhưng lúc sau bên ngoài lục tục có tiếng pháo, Triệu Trầm thấy con gái vẫn ngủ say thì la gan hần liền lớn hơn, kéo chăn đang che miệng thê tử ra, cố ý dẫn dụ nàng kêu ra tiếng.

Quả thực là A Kết sợ hần nhưng không muốn hần được như ý nguyện nên yếu ớt kêu lạnh.

Triệu Trầm nhìn cái chân đạp đến vai thê tử thì đau lòng, vừa oán nàng giảo hoạt vừa tức chiến tức thắng thu binh.

Trong phòng tờ mờ sáng, hai người đều thở hổn hển.

A Kết mở mắt ra trước, lên nhìn Triệu Trầm, hần không có gối đầu lên, cái cảm bình thường thoát nhìn lạnh lùng kiên nghị giờ lên, hầu kết không ngừng chuyển động, nhìn thấy vậy nàng liền nuốt một ngụm nước bọt. Mỗi hần giương lên, nghĩ tới mỗi khi làm việc thì hần nói những lời hỗn loạn, A Kết muốn vươn tay che miệng hần lại, nhìn xem hần còn có thể nói được nữa không. Nhưng lúc này che lại cũng vô ích, A Kết có chút khinh thường mình sau khi xong việc rồi mới giả vờ thông minh, ánh mắt nàng dời lên nhìn, nhìn đôi mắt của Triệu Trầm.

Khi hần nhắm mắt lại thì chân mày như giãn ra, nhìn đáng vẻ rất là thoải mái hưởng thụ.

Đột nhiên A Kết nghĩ không muốn trách hần nữa, chỉ cần hần đừng nhớ những chuyện đau lòng kia nữa, chỉ cần hần đừng có cau mày nữa thì nàng nguyện ý cùng hần hồ nháo.

“Nằm xích lại đây đi, đừng để bị lạnh.” A Kết kéo chăn che lại bả vai đang lộ ra bên ngoài, có chút oán trách nói.

Triệu Trầm kinh ngạc trước sự ôn nhu của nàng: “Nàng không tức giận sao?” Nếu là trước đây thì hẳn phải dễ dàng một hồi nàng mới nguôi giận.

A Kết cup mắt không thèm để ý đến hắn.

Nhìn nàng không có vẻ tức giận, Triệu Trầm nghĩ một lúc nhưng chỉ nghĩ ra một lý do, khẽ vào tai nàng nói: “Nàng cũng cảm thấy rất thoải mái đúng không?”

A Kết ngẩn người, lập tức kéo hết chăn về phía mình, để cho cả người hắn ở bên ngoài chịu lạnh.

Người này thật là, làm chuyện gì cũng đều liên tưởng đến chuyện đó.

Triệu Trầm buồn bực cười, rất nhanh lại chui vào trong chăn, ôm lấy người bồi tội.

Mặc dù cảm thấy mệt nhưng quả thật A Kết cũng cảm thấy cả người thật là thư sướng, hai người thăm thì trò chuyện cho đến khi trời sáng hẳn.

Xán Xán thức dậy, cau mày muốn khóc. Triệu Trầm để cho A Kết nằm nghỉ còn hắn đứng dậy lấy cái xô được chuẩn bị cho con gái, cẩn thận bế lấy con gái cho bé đi tiểu. Xán Xán dụi dụi mắt, vừa đi tiểu vừa quay đầu tìm mẹ, nhìn thấy A Kết rồi thì liền nhếch miệng cười.

Triệu Trầm cảm thấy rất ủy khuất: “Ta lấy lòng con gái như vậy mà bé con cũng không cười với ta trước.”

A Kết nằm nghiêng người nhìn hai cha con, cười hắn: “Vậy chàng đừng làm nữa, ta nghe nói nam nhân thường không thích bế con, cái gì mà nói bế cháu chứ không bế con.”

“Ta thích bế con gái của ta, ai quản được chứ?” Triệu Trầm chẳng hề để ý, đợi con gái đi vệ sinh xong rồi thì đưa cho A Kết để nàng cho con gái bú.

Nửa canh giờ sau, một nhà ba người đi đến Hinh Lan uyển chúc Tết Ninh thị, thuận tiện ở bên đó ăn sủi cào luôn.

Mặt trời lên hơi cao thì Triệu Doãn Đình và Thái phu nhân trở về từ trong cung, sau bữa cơm Triệu Doãn Đình dẫn đầu một đoàn người đi đến từ đường.

Đây cũng là lần đầu tiên A Kết gặp lại Thái phu nhân sau sự kiện bỏ thuốc lần trước.

Thái phu nhân gầy hơn trước, sắc mặt cũng không dễ nhìn, khi nhìn đến nàng thì trong đáy mắt Thái phu nhân có hận ý rõ rệt nhưng khi Triệu Trầm nhìn đến thì vội vàng dời mắt đi chỗ khác, giống như là thấy quỷ. A Kết cảm thấy kỳ quái, đột nhiên muốn biết rốt cuộc đêm đó Triệu Trầm nói như thế nào với Thái phu nhân, nàng thử thăm dò hỏi Triệu Trầm, hắn cười nhưng không nói gì cả.

A Kết cũng không hỏi lại hắn nữa.

Trong Vinh Thọ đường, Thái phu nhân cho người gọi Triệu Hàm tới.

“Bà nội gọi Thừa An có chuyện gì vậy ạ?” Triệu Hàm cung kính hỏi.

Thái phu nhân ngoắc tay ý bảo Triệu Hàm đi đến trước mặt, đỡ cánh tay của hắn cười híp mắt đánh giá nói: “Thừa An đã mười một tuổi rồi, vóc dáng so với năm ngoái cao hơn không ít, vừa nhìn thì cũng đã lớn, gần đây việc đọc sách thế nào? Có mệt hay không?”

Bà có hai đứa cháu đích tôn, lúc Triệu Trầm vừa mới sinh ra thì Thái phu nhân đã muốn nuôi dưỡng bên cạnh nhưng Ninh thị không đồng ý mà Triệu Doãn Đình cũng không chịu. Trong lòng Thái phu nhân cảm thấy không thoải mái, chuyện giữa Triệu Trầm và bà lý do thứ nhất là hai người không thân thiết, thứ hai là thời gian Triệu Trầm xa nhà quá lâu nên hai bà cháu cũng không có nhiều tình cảm. Nhưng Triệu Hàm không giống như vậy, tuy Triệu Hàm không được nuôi dưỡng ở Vinh Thọ đường nhưng cũng không phải ở Duy Phụng viên, hơn nữa trong nhà cũng chỉ có mình Triệu Hàm là đích tôn nên Thái phu nhân vẫn rất luôn quan tâm đến Triệu Hàm, Triệu Doãn Đình không cho Triệu Hàm đãi ngộ tương ứng của đích tử nên Thái phu nhân thường xuyên thưởng đồ cho Triệu Hàm.

Triệu Hàm cũng không cần Thái phu nhân bồi thường nhưng tỏ mẫu quan tâm đến cậu thì trong lòng cậu cũng cảm kích, đem mọi chuyện học hành nói cho tỏ mẫu nghe.

Thái phu nhân gật đầu, hài lòng nói: “Đại ca cháu theo nghiệp võ, với bản lĩnh của nó, cho dù không thể kế thừa tước vị của cha cháu, nhưng sau này chính mình kiếm được cái tước vị không phải là không có khả năng. Còn cháu, chắc hai năm nữa cha cháu cũng sẽ thành hoàng thượng phong tước vị thế tử cho cháu, cháu phải học cho giỏi, sau này giống như cha cháu, vừa có tước vị lại có quan chức, tiền đồ rộng mở.”

Triệu Hàm cười nhưng cũng không có tiếp lời.

Phụ thân đã từng nói với cậu, Hầu phủ sau này là của huynh trưởng để cho cậu an tâm đọc sách đi theo con đường thi cử.

Thái phu nhân lại nói: “Hôm nay ta vào cung thì gặp Hiền phi nương nương, nương nương còn hỏi chuyện về cháu đấy.”

Mặt Triệu Hàm lộ vẻ kinh ngạc.

Thái phu nhân cười giải thích: “Ngũ hoàng tử nhỏ hơn cháu một tuổi, năm ngoái thư đồng của hoàng tử bị nhiễm phong hàn vẫn chưa khỏi, hoàng thượng muốn tuyển cho ngũ hoàng tử một người thư đồng từ trong đám đệ tử huấn quý. Không biết Hiền phi nương nương nghe được từ đâu nói là cháu từ nhỏ đã thông minh trí tuệ, nương nương nói với ta là qua kỳ thi mùa xuân hoàng thượng sẽ đích thân chọn thư đồng cho ngũ hoàng tử, nếu như cháu muốn thì hãy chuẩn bị cho tốt.”

Tim Triệu Hàm đập nhanh hơn.

Hiền phi được sủng nhất hậu cung, con trai lớn Thụy vương của bà được đông đảo triều thần coi là trử quân, nếu cậu có thể trở thành thư đồng của ngũ hoàng tử, em ruột của Thụy vương, thì sẽ được coi là người của Thụy vương rồi. Tuổi cậu còn nhỏ không giúp được Thụy vương cái gì nhưng trong tay ngoại tổ phụ lại có binh quyền, Thụy vương nhận cậu thì xem như được ngoại tổ phụ ủng hộ, sau này đại ca muốn đối phó với ngoại tổ phụ thì chắc chắn Thụy vương sẽ không khoanh tay đứng nhìn nhỉ?

Khuôn mặt gầy gò của Triệu Hàm chậm rãi ứng hồng vì vui mừng, cậu biết mình còn nhỏ nên suy nghĩ có chỗ không sâu nhưng đại khái cũng không sai, đây cũng là biện pháp duy nhất trước mắt cậu có thể nghĩ ra để bảo vệ ngoại tổ phụ, có ngoại tổ phụ bảo vệ thì mẫu thân sẽ không phải chết.

Việc huynh trưởng muốn báo thù cậu có thể hiểu được, cậu không hận huynh trưởng nhưng ngoại tổ phụ và mẫu thân đều là người thân của cậu, cậu không thể mở mắt nhìn họ chết được. Chờ cậu lớn lên, cậu sẽ dọn ra ngoài ở, sẽ đưa mẫu thân đi cùng, không gây chướng mắt với huynh trưởng hẳn là được rồi nhỉ? Phụ thân có thể bỏ mẫu thân, có thể cưới lại Ninh thị, cậu chỉ cần mẫu thân sống tốt mà thôi.

“Thế nào, Thừa An có muốn làm thư đồng cho ngũ hoàng tử hay không?” Thái phu nhân biết rõ còn cố hỏi.

Triệu Hàm cúi đầu, khiêm tốn nói: “Tài học của Thừa An hữu hạn, chưa chắc sẽ được hoàng thượng và nương nương đề ý.”

Thái phu nhân vỗ vai cậu, sâu xa nói: “Chuyện này thành hay không cũng phải xem duyên phận, cháu cứ học cho giỏi là tốt nhất, không thành cũng không sao, cháu đừng quá coi trọng. Khi chưa có kết quả thì cháu không cần phải nói với cha cháu, tránh cho cha cháu không vui.”

Triệu Hàm cười khổ.

Phụ thân...

Ông ấy sẽ không vui khi cậu đi theo con đường này nhưng mà cậu không còn đường khác để chọn nữa, cậu muốn thử một lần.

Hai bà cháu lại nói thêm vài câu rồi Triệu Hàm cáo từ về viện của mình.

Thái phu nhân nhìn theo bóng dáng của thiếu niên cười.

Nếu Triệu Trầm không nhận người tổ mẫu này thì bà cũng xem như không có đứa cháu đó, hẳn cho rằng chỉ mình hẳn mới có thể nổi bật hay sao chứ? Bây giờ Hiền phi nương nương coi trọng Triệu Hàm, bà sẽ bồi dưỡng người cháu này, sẽ có một ngày nó có thể áp chế được Triệu Trầm.

...

Còn chưa tới hoàng hôn nhưng trời đã sụp tối rồi.

A Kết xem xong lại quà tặng ngày mai sẽ mang về nhà mẹ đẻ, đi vào phòng nói: “Có phải tuyết sắp rơi hay không? Năm nay trời cũng chỉ mới đổ một trận tuyết mà thôi.”

Triệu Trầm đang ngồi ở trên giường chơi đùa với con gái, nghe vậy thì thuận miệng trả lời: “Yên tâm đi, ngày mai ta sẽ đi với nàng về nhà mẹ đẻ.”

“Ta không phải có ý này.” Tâm tư bị nhìn thấu, A Kết chột dạ giải thích.

“Vậy nàng có ý gì?” Triệu Trầm ngẩng đầu lên, nhìn nàng cười.

A Kết dỗi hờn vo tất bông của con gái đang cầm trong tay thành một cục ném về phía hắn.

Triệu Trầm cười chụp lấy, bỏ vào trong tay Xán Xán cho bé chơi, hai cha con thì thầm: “Mẹ con không nói lại cha nên thẹn quá hóa giận rồi.”

Xán Xán nhếch miệng cười, nhét tất vào trong miệng, Triệu Trầm lại cười nàng: “Không chê tất thối có phải không?” Nói xong thì kéo lấy một đầu tất khác không cho bé ngậm nữa.

Xán Xán dùng sức cùng phụ thân đoạt tất, khuôn mặt nhỏ nhắn chậm rãi đỏ lên, Triệu Trầm không lưu tâm, khi con gái dùng sức chính là đáng vẻ như thế này, nghĩ rằng đợi con gái khóc lên thì hẳn sẽ thả tay ra cho bé chơi. Nhưng A Kết lại cảm thấy không phải như vậy, đi qua nhìn con gái, chần chừ nói: “Có phải hay không con muốn ...”

Nàng chưa nói xong thì nghe thấy trong quần của con gái vang lên một trận tiếng động.

Trên giường xuất hiện mùi nhàn nhạt.

A Kết choáng váng, đây là lần đầu tiên con gái đi bậy trên người cha bé.

“Nàng tỉnh vẫn cứ đứng ở đó nhìn sao?” Triệu Trầm nén giận hỏi, một tay giữ cái gậy của con gái, một tay kéo tất ra. Ngược lại Xán Xán không có tranh đoạt cùng phụ thân nữa, giống như là biết mình đã làm sai nên ngoan ngoãn nằm yên không nhúc nhích, chớp chớp đôi mắt to nhìn phụ thân.

A Kết cố gắng nín cười, xoay người đi lấy đồ dọn dẹp, nghe phía sau trượng phu vô cùng ủy khuất oán giận: “Ta đã hiểu rồi, cái gì Xán Xán cũng đều hướng về nàng cả, ta mới nói nàng có một câu thì con gái đã giúp nàng dạy dỗ ta rồi!”

Rốt cuộc A Kết cũng không nhịn được nữa, ôm bụng cười ra tiếng.

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Xán Xán: Giai Nhân thật đáng ghét, người ta là đại cô nương, vậy mà lại viết ra cái này!

Triệu sói xám: Đúng là như vậy, tức chết ta rồi!

Triệu Xán Xán: Cha tức giận cái gì chứ, cha không vui sao, cha dám ghét bỏ con sao! Hừ hừ hừ!

Triệu sói xám: ...

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Chương 95

Đến nửa đêm quả nhiên trời đổ tuyết.

A Kết tỉnh lại khi nghe thấy tiếng bọn nha hoàn quét tuyết ở bên ngoài, nàng nghiêng tai lắng nghe, còn có thể nghe thấy tiếng tuyết rơi xuống đất.

Dựa vào ánh sáng ngoài cửa sổ, A Kết nhìn về phía con gái, nhìn một lát rồi cho tay vào trong chăn của con gái, sờ tay nhỏ của bé. Nàng muốn về nhà nhưng lại sợ con gái bị đông lạnh.

“Bên ngoài mặc nhiều áo một chút, ăn cơm xong mà tuyết vẫn còn rơi thì ta sẽ che dù cho hai mẹ con nàng, không sợ Xán Xán bị lạnh.” Triệu Trầm ôm thê từ từ phía sau, bàn tay to lần theo cánh tay nàng sờ qua, đem tay của con gái và thê từ từ đều nắm trong lòng bàn tay. “Lúc tuyết rơi còn ấm áp hơn một chút so với lúc tuyết đọng trên mặt đất, nàng yên tâm đi.” Nàng mong chờ đã lâu như vậy, hẳn làm sao có thể để cho nàng thất vọng được chứ.

Giọng hắn trầm ấm giống với bàn tay đang nắm lấy tay nàng, sự ấm áp kia một đường truyền thẳng đến đáy lòng nàng.

A Kết xoay người, lúi vào trong lòng hắn: “Làm sao chàng biết ta đang suy nghĩ cái gì chứ?” Hắn cũng không nhìn ra thần sắc của nàng mà.

Triệu Trầm nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của nàng, hôn trên đỉnh đầu của nàng: “Trong lòng nàng cũng chỉ có lo lắng một chút chuyện như vậy, ta phải ngạc nhiên cỡ nào mới không đoán ra được chứ?”

Hắn lại tự đại rồi, A Kết chọc chọc vào ngực hắn, bị hắn nắm lấy thì nàng kim lòng không đậu cúi xuống hôn mu bàn tay hắn.

Hắn nhất định là đặt nàng ở trong tim nên mỗi lần nàng có tâm sự, hắn rất nhanh liền có thể nhìn ra.

...

Trong Hinh Lan uyển, Triệu Doãn Đình vừa mặc quần áo vừa nói với thê từ: “Tuyết lớn như vậy, chút nữa nàng nói với hai vợ chồng Thừa Viễn là ngày khác hẵng qua nhà, ông thông gia bên kia chắc chắn cũng sẽ thương xót nếu như bọn họ đội tuyết trở về như vậy.”

Lần này con trai và con dâu muốn ở lại Lâm gia ba ngày, Ninh thị biết Triệu Doãn Đình lưu luyến cháu gái, bà cũng nhớ nhưng mà ...

“Để bọn chúng đi thôi, Thừa Viễn cũng muốn hôm nay qua bên đó, dù sao cũng không xa, xe ngựa đi chậm một chút là được.” Ninh thị nhỏ giọng trả lời, trong giọng nói mang theo chút ừ rừ của ngày đầu đông. “Nếu bọn chúng đến đây từ biệt thì chàng đừng nói gì cả, tránh cho Thừa Viễn thấy chàng không vừa mắt.” Hai cha con thường xuyên náo loạn cũng không sao nhưng hôm nay nếu vì chuyện con dâu về nhà mẹ đẻ mà náo loạn không vui thì trong lòng con dâu sẽ không được tự nhiên.

Triệu Doãn Đình hừ lạnh một tiếng.

Hai vợ chồng vừa ăn cơm xong thì Triệu Trầm đã tới rồi.

Trong lòng Triệu Doãn Đình vui vẻ nhưng trên mặt không biểu hiện ra, thuận miệng hỏi: “Hôm nay không đi qua bên kia sao?”

Nhìn hần giả vờ bình tĩnh nhưng Triệu Trầm cũng biết được lòng dạ nhỏ mọn của hần, cười nói với Ninh thị: “Mẹ, bên ngoài tuyết lớn, A Kết muốn bế Xán Xán qua đây từ biệt hai người nhưng mà con không cho, để cho hai mẹ con nằng ở trong phòng chờ, con qua đây nói với hai người một tiếng, sau đó chúng con trực tiếp đi từ Vọng Trúc hiên, tránh cho việc ra ra vào vào bung dù thu dù phiền toái.”

Ninh thị đương nhiên không có gì để nói, dặn dò con trai vài câu, giống như đến Lâm gia uống ít rượu thôi, hiểu thuận với nhạc phụ nhạc mẫu rồi cho hần quay về Vọng Trúc hiên. Triệu Trầm cũng không do dự, bảo Vãn Mai hầu hạ mẫu thân cho tốt rồi chính mình bung dù đi.

Triệu Doãn Đình rất không cao hứng, “Tuyết lớn như vậy vội vã muốn lên đường lại không chê phiền toái, mới bung dù đi vài bước đã ngại phiền toái rồi, ta nhìn ra nó chắc chắn là giận ta.”

“Nó giận chàng thì có gì tốt chứ?” Triệu Doãn Đình thấy bối vì không được bế cháu gái trong mấy ngày nữa nên cần nhẫn, Ninh thị nghe có chút phiền, hắt cằm ra ngoài cửa sổ: “Nếu không thì chàng cũng đi đi, không phải chàng thích đánh cờ với ông ngoại của Xán Xán sao, chàng cũng có thể qua đó ở vài ngày, như thế mỗi ngày vẫn có thể nhìn thấy Xán Xán như thường.”

Câu nói tràn đầy ý tứ châm chọc.

Bị thê tử lườm nhưng Triệu Doãn Đình lại cảm thấy cả người thoải mái nên liền quên mất chuyện vừa rồi, lại gần ôm thê tử nói nhỏ: “Nơi nào ta cũng không đi, ở nhà với nàng, chơi cờ với nàng càng thú vị hơn.” Cháu gái cũng không thể so với thê tử được.

Ninh thị không để ý đến lời nói dí dỏm của hần, nghĩ tới cháu gái, tiếc nuối nói: “Tối qua ta làm cho Xán Xán một cái mũ mới, lúc này quên mất không đưa cho Thừa Viên.”

Thì ra thê tử cũng lưu luyến cháu gái, Triệu Doãn Đình bật cười: “Bảo Vãn Mai đi một chuyến không được sao?”

Ninh thị đẩy hần ra, khó nén vui mừng nói: “Tự mình ta mang qua, đến lúc đó nhìn Xán Xán luôn.”

Triệu Doãn Đình há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn là không mở miệng ra đề nghị đi cùng, chỉ hậm mộ nhìn thê tử nhanh chóng lấy ra mũ quả dưa màu đỏ thêu hoa lan rồi vội vàng đi ra ngoài. Hần đi cũng chỉ có thể đợi ở tiền viện của Vọng Trúc hiên, Triệu Doãn Đình cảm thấy con trai sẽ không có khả năng bế cháu gái ra cho hần nhìn.

Lúc Ninh thị đến Vọng Trúc hiên thì A Kết vừa đem Xán Xán bọc lại, vốn đã bao bọc kỹ rồi nhưng tiểu nha đầu lại đi tiểu, ngược lại vừa vặn cho tổ mẫu được nhìn thấy cháu gái.

Xán Xán nhu thuận khá ái, Ninh thị ôm hôn bé, “Thấy ngoại tổ mẫu rồi thì Xán Xán có quên mất nội tổ mẫu hay không?”

A Kết đứng bên cạnh cười, Triệu Trầm trêu ghẹo nói: “Hay là mẹ đi cùng chúng con đi.”

Lời nói bà vừa dùng để châm chọc Triệu Doãn Đình xong thì con trai lại dùng để trêu chọc bà, Ninh thị lườm Triệu Trầm rồi tự mình mặc quần áo bao bọc lại cho cháu gái thật kín.

Lúc ra cửa thì A Kết ôm con gái, một tay Triệu Trầm ôm nàng một tay che dù, đi vững vàng từng bước một.

Ninh thị đứng ở cửa Vọng Trúc hiên, đứng thật lâu nhìn từng bông tuyết như lông ngỗng đọng lại trên cây dù của con trai, lại nhìn hình ảnh hai vợ chồng trong tuyết giống như trong tranh.

Khi còn nhỏ con trai đã phải chịu nhiều đau khổ như vậy, bây giờ đã có vợ đẹp con ngoan thì bà cũng không cần phải đau lòng như vậy nữa.

Trong xe ngựa, nghĩ tới khuôn mặt lưu luyến của mẹ chồng khi đưa tiễn bọn họ, A Kết nói với Triệu Trầm: “Nếu không, chúng ta ở lại hai ngày rồi về, được không?”

“Không cần đâu.” Triệu Trầm lấy mũ áo choàng trùm đầu của con gái xuống, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, “Gần như mỗi ngày mẹ đều có thể gặp Xán Xán, ngược lại nhạc phụ nhạc mẫu rất ít khi được gặp, lần này hai người đó khẳng định là đã sớm mong ngóng hai mẹ con nàng về nhà ở mấy ngày, nếu như chỉ có ở hai ngày thì chắc chắn nhạc phụ nhạc mẫu sẽ ngầm oán trách ta.”

A Kết cúi đầu cười, “Mẹ mới thăm oán luyến tiếc chàng đấy, chàng không biết phải lấy lòng bà sao?”

“Lại nhớ đến chuyện cũ sao?” Triệu Trầm xích lại gần, hôn lên mặt nàng một cái.

Chỉ cần làm cho nàng cảm thấy vui vẻ thì bất kể cái gì hần cũng đều nguyện ý làm.

...

Tuyết lớn nên trên đường cũng không có người đi lại nhiều, sáng sớm nhà cửa hai bên đường đã được người ta dọn dẹp tuyết trước cửa. Xe ngựa đi chậm rãi, bánh xe nghiền vào lớp tuyết thật dày, phát ra tiếng vang thật dễ nghe.

A Kết muốn nhìn bên ngoài một chút nhưng lại sợ đẩy mạnh ra gió lạnh sẽ thổi vào nên thôi, nhìn Triệu Trầm nói: “Trong sân chỗ viện của mẹ ở còn có hai cây mai, chắc là giờ đã nở rồi nhỉ?”

“Nàng muốn ngắm hoa sao?” Triệu Trầm cười nắm lấy tay nàng.

A Kết tựa vào vai hắn cười, có thể không muốn sao?

Xe ngựa đang đi trong ngõ nhỏ hướng về phía Lâm gia thì từ xa đã nghe thấy tiếng Lâm Trọng Cửu hưng phấn la to, A Kết lại nói: “Lớn rồi mà còn như đứa con nít, la to như vậy, phải mời tiên sinh đến quán giáo đệ đệ thôi.”

Triệu Trầm vừa trùu áo choàng cho con gái vừa nói: “Ngày trước tiểu Cửu chê nàng đông dài ta không tin, bây giờ thì ta đã tin rồi, đệ ấy mới có chín tuổi thôi, la như vậy thì có gì không tốt chứ?”

A Kết bấu môi, lười phải nói nhiều với hắn.

Triệu Trầm vội vàng ngăn chặn đôi môi của nàng, xong rồi mới đứng dậy nhảy xuống xe ngựa, chúc Tết với nhạc phụ nhạc mẫu đã chờ ở ngoài cửa, chúc Tết hai chị em Lâm Trúc xong rồi mới bung dù đón thê tử trong xe ngựa. A Kết ôm con gái đi ra, Liễu thị vội vàng bước lên phía trước, “Đưa Xán Xán cho mẹ.”

Lâm Hiền ở bên cạnh che dù cho bà.

A Kết thấy vậy thì cười, giao con gái cho mẫu thân. Thật ra lúc còn ở Đẳng Châu, người trong thôn đều không có thói quen che dù cho dù là tuyết rơi nhiều, nhiều nhất là đội mũ, sau khi vào phòng thì rũ hết tuyết trên người xuống là được, bây giờ mẫu thân che dù, rõ ràng là để đón cháu gái.

Sau khi đứng vững vàng rồi A Kết cũng không bế con gái lại, cùng với Lâm Trúc vây quanh Liễu thị đi vào trong nhà.

Triệu Trầm ở phía sau nhìn, đột nhiên cảm thấy có chút không ổn. Đây là nhà nhạc phụ, hắn và thê tử phải chia phòng ra ngủ, buổi tối không được ôm thê tử ngủ, ban ngày gặp nhau cũng phải giữ quy củ, quả thật là không bằng ở nhà mình.

Đúng như A Kết nghĩ, ở đây nóng nực hơn so với ở Vọng Trúc hiền.

Vừa mới vào trong nhà, Lâm Trúc không kịp chờ đợi liền thúc giục mẫu thân: “Mẹ nhanh cởi đồ ra cho Xán Xán đi.”

Trong phòng giường lò đã sớm được làm ấm, sau khi Liễu thị đặt Xán Xán được bọc kín nằm lên giường thì Lâm Trúc và Lâm Trọng Cửu đều ghé đầu vào nhìn, mỗi người chiếm ở một bên, chờ nhìn cháu gái. A Kết đứng ở phía sau Lâm Trúc, trong mắt nàng đều là ý cười.

Áo choàng đã được cởi ra, lộ ra bên trong là một bé gái mặc áo bông thật dày. Trước tiên Xán Xán nhìn bà ngoại, mắt to chớp chớp, quay đầu nhìn sang bên cạnh, nhìn thấy Lâm Trọng Cửu đang sắp lại gần bé, Xán Xán cho tay lên miệng, lại quay đầu thì nhìn thấy Lâm Trúc đang cười hi hi nhìn bé thì chân mày tiểu nha đầu rõ ràng nhíu lại, sau đó rốt cuộc cũng nhìn thấy hình ảnh thân thuộc của mẫu thân thì nhíu mày lập tức liền biến thành nở nụ cười, cánh tay buông ra cầm lấy quần áo chơi đùa, cẳng chân cũng đạp một cái.

Liễu thị cười không khép được miệng: “Xán Xán thông minh như vậy hắn là giống Triệu Trầm rồi, khi còn nhỏ ba chị em các con không có thông minh như thế này, năm tháng mới bắt đầu nhận thức được, trước đó bất kỳ ai dỗ dành thì các con vẫn cứ vui vẻ như thường.”

Lâm Trúc không phục, cầm tay của cháu ngoại lung lay: “Mẹ nhìn này, con chơi với Xán Xán thì bé con cũng rất vui, còn cười với con nữa đó.”

“Đó là do đại tỷ của con đang đứng ở phía sau, nếu con không tin thì A Kết đi ra ngoài đi, xem Xán Xán có còn cười nữa hay không?” Liễu thị nhìn cháu gái nói.

A Kết không có đi ra ngoài, nàng chỉ trốn phía sau Liễu thị, Xán Xán nằm trên giường nhìn một vòng không thấy mẹ đâu thì cái miệng nhỏ cong lên như muốn khóc. Lần này thì Lâm Trúc tin rồi, vội vàng kéo chị gái lại, Xán Xán vẫn không hài lòng như cũ, đôi mắt to ngán lẹ nhìn chăm chăm vào mẫu thân. A Kết cười còi gầy đi lên giường, bế con gái ôm vào trong ngực. Xán Xán lập tức quay đầu vui vào trong lòng nàng, một lúc sau mới ngoảnh đầu lại nhìn ba người Liễu thị.

Tiểu nha đầu đặc biệt được người yêu thích, Lâm Trúc và Lâm Trọng Cửu đều trèo lên giường, thay phiên nhau bế, không biết sau bao lâu thì Xán Xán đã chơi đùa vui vẻ với tiểu di và tiểu cửu, trong phòng tràn ngập tiếng cười đùa vui vẻ.

Mặt trời dần lên cao, Liễu thị từ bên ngoài đi vào, cười hỏi A Kết: “Muốn ăn đồ ăn mẹ nấu không?” Khi cả nhà chuyển đến đây thì con gái con rể đã thuê nhà hoàn, đầu bếp rồi. Lúc đầu Liễu thị không có quen việc có người hầu hạ, muốn tự mình nấu cơm nhưng bị Lâm Trúc ngăn cản. Bây giờ con gái lớn trở về, bà nhìn không được muốn tự mình nấu vài món.

A Kết dĩ nhiên là muốn, chẳng những nàng muốn ăn mà còn muốn cùng nấu với mẫu thân, vừa bước xuống giường vừa nói: “Con đi cùng với mẹ.”

Liễu thị vội vàng ngăn nàng lại: “Không cần, con ở trong phòng với Xán Xán đi, một mình mẹ đi là được rồi.” Tay con gái lớn mềm mại nờ nã, bà không muốn tay con gái phải dính nước.

A Kết nhìn con gái đang nhếch miệng cười trong ngực Lâm Trúc, kéo cánh tay Liễu thị lại nói: “Xán Xán để cho A Trúc và tiểu Cửu trông coi, mẹ không cần phải lo, đi thôi, con giúp mẹ một tay.”

Liễu thị không còn cách nào, đành phải dặn dò Lâm Trúc trông coi Xán Xán cho cẩn thận.

Bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, hạ nhân cũng đã quét dọn ra một cái lối đi nhỏ, hai mẹ con A Kết đi theo đường nhỏ đến phòng bếp.

Các nàng mới đi không bao lâu thì Xán Xán đi tiểu.

Lâm Trúc chưa từng trải qua việc này nên nàng ôm cháu gái không biết làm thế nào mới đúng. Lục Vân đi theo A Kết đến đây, thấy đột nhiên nhị cô nương ngẩng đầu, vẻ mặt đau khổ thì liền biết đã xảy ra chuyện gì, nhanh chóng tiến lên đón lấy đại tiểu thư rồi đặt ở trên giường, sờ sờ mông của bé, may mắn là áo bông không bị ướt, nàng vội vàng lấy tã ra thay. Lâm xong thấy Lâm Trúc vẫn còn ngây ngốc thì Lục Vân nín cười, “Nhị cô nương mau đi thay quần áo đi, thay xong lại qua chơi với đại tiểu thư.”

Ấm áp trên đùi đã biến thành lạnh, rốt cuộc Lâm Trúc cũng lấy lại tinh thần, giả vờ tức giận đánh vào tay nhỏ của cháu gái một cái, nhắc váy đi đến cửa, nhìn không được nhìn về phía phòng bếp oán giận: “Đại tỷ, khuê nữ của tỷ tè lên người muội, tỷ phải đền cho muội cái váy khác.”

Căn nhà tông cộng chỉ có hai cái viện, chẳng những A Kết nghe được mà cha vợ và con rể đang bàn về kỳ thi mùa xuân trong nhà chính phía trước cũng nghe thấy rõ ràng.

Lâm Hiền xấu hổ: “Nha đầu A Trúc kia, nếu như nó có được nửa phần ôn trọng của A Kết là ta đã cảm thấy mừng rồi.”

“A Trúc còn nhỏ, hơn nữa trong nhà cũng không có người ngoài nên không cần phải chú ý nhiều như vậy.” Triệu Trầm đã sớm quen với sự náo nhiệt ở Lâm gia, ngược lại hẳn có chút lo lắng cho con gái, thử thăm dò nói: “Nghe lời A Trúc nói thì có vẻ như A Kết không có ở trong phòng, nhạc phụ có muốn cùng con đi ra phía sau nhìn một chút hay không?”

Lâm Hiền cũng đã có ba đứa con rồi, sao lại không hiểu tâm trạng của người mới làm cha như Triệu Trầm chứ, liền đứng dậy dẫn đường cho hắn.

Đến hậu viện, Triệu Trầm nhìn hai cây mai trong sân, tuyết trắng cũng không che giấu được những bông hoa đỏ, thật là cảnh đẹp người vui.

Thừa dịp nhạc phụ không chú ý thì Triệu Trầm hái trộm một bông, vào phòng thì nhìn thấy con gái đang chơi đùa vui vẻ ở trên giường, tã đã được thay, Triệu Trầm cũng không sợ nhạc phụ chê cười, lấy ra hoa mai trêu đùa con gái: “Xán Xán nhìn xem đây là cái gì?”

Nghe được giọng nói quen thuộc, Xán Xán vui mừng kêu một tiếng, bé quay đầu lại nhưng không nhìn thấy phụ thân mà nhìn thấy trước mắt có một khối màu đỏ.

Bé nhìn không dời mắt.

Triệu Trầm cười đặt hoa mai vào trong tay của con gái.

Lâm Hiền ho khan một cái, nhắc nhở: “Hoa mai quá lạnh, Xán Xán còn nhỏ, tốt hơn là không nên chạm vào cái gì đó lạnh.”

Lỗi tai Triệu Trầm đồ bụng, xấu hổ đứng dậy, cũng không mở miệng giải thích là hắn chỉ muốn chọc cho con gái nâng cánh tay lên cảm một cái gì đó thôi.

“Sao hai người lại qua đây?” Rửa rau được một nửa, A Kết thấy không quá yên tâm nên muốn quay về nhìn con gái một chút, vừa mới đẩy màn ra thì không ngờ lại thấy hai cha con đang đứng ở trước mép giường.

Lâm Hiền nhìn con rể, cười nói: “Muội muội của con làm lớn chuyện, Thừa Viễn cảm thấy không yên tâm nên muốn qua đây nhìn một chút.”

Triệu Trầm chú ý đến ngón tay hơi đỏ của thê tử: “Nàng đang làm cái gì vậy?”

A Kết theo ánh mắt của hắn nhìn xuống ngón tay mình, biết Triệu Trầm lo lắng cái gì, nàng vội giải thích: “Mẹ muốn tự mình xuống bếp nấu cho chúng ta mấy món, lâu rồi ta cũng không xuống bếp, ta nhất quyết bắt mẹ cho ta giúp một tay, phòng bếp vẫn luôn có nước ấm, thật là tiện lợi.”

Trước mặt nhạc phụ, Triệu Trầm khó có thể nói được cái gì, nói với Lâm Hiền: “Nhạc phụ, chúng ta quay lại tiền viện thôi.”

Lâm Hiền gật đầu, dẫn đầu đi ra ngoài.

Màn cửa hạ xuống, trong phòng chỉ còn lại một đứa nhỏ là Lâm Trọng Cửu và nha hoàn nhà mình. Triệu Trầm kéo thê tử đến phía sau cánh cửa, sờ tay của nàng, xác định là tay không bị lạnh thì tâm trạng lo lắng mới thả lỏng, nhỏ giọng oán trách: “Nàng đúng là không chịu ngồi yên mà.”

A Kết cúi đầu, kéo ngọc bội bên hông hắn cài lại, giọng nói nhỏ đến mức không thể nghe thấy: “Không thích ta nấu ăn thì chút nữa chàng đừng có ăn đấy.”

Hắn đối với nàng càng ngày càng tốt hơn, khi hai người ở chung nàng không còn vẻ rụt rè như lúc ban đầu nữa.

Triệu Trầm thích nàng như vậy, thích đến nỗi bây giờ muốn đặt nàng lên giường nhìn nàng không dám ngăn cản hắn nhưng cuối cùng hắn chỉ dịu dàng xoa lên đầu nàng, xoa vành tai của nàng một cái rồi vội vàng đuổi theo nhạc phụ.

Tiếng bước chân đi xa rồi nhưng A Kết vẫn đứng lại phía sau cánh cửa một lúc, đến khi trên mặt không còn cảm thấy nóng nữa thì nàng mới đi nhìn con gái.

Xán Xán nhìn đầu mẩu thân không nháy mắt.

A Kết yếu lòng, cúi đầu hôn bé: “Xán Xán có phải nhớ mẹ hay không?”

Xán Xán không nói một lời, tay nhỏ vùng vẫy, khóe miệng chảy ra một dòng nước miếng.

A Kết bật cười, lấy ra cái khăn lau khóe miệng cho con gái, nhìn đệ đệ đang ngồi ở một bên nói: “Đệ chơi với Xán Xán đi, tỳ đi đến phòng bếp.”

Lâm Trọng Cửu ngoan ngoãn gật đầu, tò mò nhìn đầu của trưởng tỳ.

A Kết không chú ý hành động của đệ đệ, xoay người muốn đi lại nghe thấy tiếng kêu nóng nảy của con gái, A Kết sững sốt, quay lại tiếp tục dỗ con gái, rất là buồn bực khi lần này làm thế nào con gái không để cho nàng đi. Lục Vân đang đứng một bên nhìn hai mẹ con như vậy thì không nhìn được nữa, đến gần nói nhỏ với A Kết một câu.

A Kết không quá tin tưởng nhưng vẫn đưa tay lên sờ tóc, thật sự là lấy xuống được một bông hoa mai đỏ tươi.

Nhìn hoa mai trong tay mới hái không lâu, mặt A Kết càng ngày càng đỏ, thì ra không phải vừa nãy hấn chỉ đơn thuần sờ đầu nàng mà là vì cái này.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân của muội muội, A Kết vội đưa hoa mai cho Lục Vân để nàng ta cầm chơi đùa với con gái, còn nàng nhanh chóng rời đi, tránh cho bị muội muội trêu ghẹo.

Nhưng khi ra khỏi phòng rồi thì A Kết vẫn đứng đợi một lúc, sợ con gái không thấy nàng mà khóc nháo.

Khi trong phòng đã ổn rồi, nàng nghe thấy muội muội trêu ghẹo con gái còn nhỏ như vậy mà đã thích hoa rồi.

A Kết cắn cắn môi.

Triệu Trầm là cái đồ xấu xa, con gái cũng hư, bé thế mà bỏ được mẹ nhưng lại luyến tiếc mẹ mang hoa đi.

Nàng cũng chỉ thăm oán mà thôi, trên đường quay lại phòng bếp thì trong mắt nàng toàn là ý cười.

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Xán Xán: Đều tại cha, hại con bị mẹ oán trách.

Triệu sói xám: Mẹ con cài hoa có đẹp không?

Triệu Xán Xán: Rất đẹp!

A Kết đang nghe lên ở góc tường bĩu bĩu môi, cười.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Chương 96

Ngày mừng bốn, Triệu Trầm đi đến nhà đồng nghiệp dự tiệc, A Kết ở lại Lâm gia nói chuyện với người nhà.

Ba ngày ngắn ngủi rất nhanh qua đi, ngày mai đã phải quay về Hầu phủ rồi, A Kết rất không nỡ. Buổi tối ba mẹ con ngủ chung, quanh năm suốt tháng liệu có được mấy ngày như thế này chứ?

Ánh mặt trời ấm áp, sau bữa cơm ba mẹ con ngồi trên giường nói chuyện, Xán Xán thì nằm phía trong tự mình chơi.

Liễu thị nhắc tới chuyện mừng tám Quách gia mời khách: “Nhà chúng ta nên tặng quà gì thì thích hợp?” Ở kinh thành thì Lâm gia là thân thích của hai nhà Quách, Triệu; năm nay Triệu gia không mời khách mừng năm mới, đợi đến mừng bảy tháng hai khi Xán Xán tròn trăm ngày sẽ mở tiệc lớn cho nên đến Quách gia làm khách thì bà không biết nên tặng quà gì.

Quà tặng quý giá thì Lâm gia đưa không nói, quà tặng tầm thường thì cũng không dễ coi, A Kết giúp mẩu thân đưa ra ý kiến. Một năm nay nàng đi theo bên cạnh Ninh thị, thường thấy bà chuẩn bị những thứ này nên có chút tâm đắc. Hơn nữa nghe Ninh thị nói sau khi Xán Xán tròn trăm ngày thì Triệu Doãn Đình sẽ chính thức giao Hầu phủ cho nàng quản lý, chung quy sức lực của Thái phu nhân cũng có hạn mà Ninh thị quản lý thì có chút danh không chính ngôn không thuận.

Liễu thị được con gái nhắc nhở nên trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, vui vẻ đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai chị em, Lâm Trúc nằm nghiêng chơi đùa với cháu gái, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới ánh mặt trời cũng không khác gì so với Xán Xán, đều vô cùng phấn nộn mịn màng.

Ngắm nhìn muội muội càng lớn càng xinh, A Kết nhớ lại một chuyện, hoang mang hỏi nàng: “Hai tháng nay muội đều ở trong nhà làm gì vậy? Lần trước Bảo Châu nói muốn mời muội đến nhà chơi nhưng mà muội không đi.” Muội muội hiểu động, ở đây hai bên hàng xóm không có cô nương có tuổi xấp xỉ với nàng, theo lý thuyết thì muội muội phải vui vẻ đi đến Quách gia chơi chứ.

Mí mắt của Lâm Trúc cũng không nâng lên, vẫn cầm tay nhỏ của cháu gái chơi, “Trời lạnh nên muội không muốn đi, hơn nữa Quách phu nhân nhìn rất nghiêm túc, muội có chút sợ bà ấy nên không dám qua.”

A Kết không còn lời nào để nói, lại hỏi nàng: “Vậy mừng tám này muội có đi hay không? Đi đi, gặp gỡ làm quen thêm mấy cô nương nữa, bình thường qua lại một chút, tránh cho ở nhà thấy chán.”

Lâm Trúc gật đầu, dù sao nam nữ sẽ không ở cùng một chỗ nên nàng không sợ sẽ đụng phải Quách Tử Kính.

“Phải rồi đại tỷ, Tết Nguyên tiêu năm ngoài tỷ cùng với tỷ phu đi xem hội đèn lồng thấy có đẹp không? So với trấn trên ở chỗ chúng ta thế nào?” Lâm Trúc tò mò hỏi.

A Kết vừa nghe thì liền biết muội muội muốn đi ra ngoài chơi, cười nói: “So với trấn trên thì đẹp hơn nhiều, nếu muội muốn đi thì đến lúc đó ta và tỷ phu sẽ đến đón muội và tiểu Cửu cùng đi, chúng ta cùng nhau đi ngắm đèn.” Nhiều người mới đồng vui, có bọn họ đi cùng nên cha mẹ cũng cảm thấy yên tâm hơn. Tháng hai phụ thân sẽ tham gia kỳ thi mùa xuân nên chắc không có tâm trạng đi ngắm đèn rồi.

Lâm Trúc cao hứng cười, vỗ đùi A Kết, nháy mắt với nàng: “Đại tỷ, tỷ tự tiện rủ chúng ta đi cùng chắc chắn tỷ phu sẽ không vui đâu nhỉ? Muội đã sớm nhìn ra, tỷ phu ước gì mỗi ngày hai người được ở cùng một chỗ, tỷ nhìn huynh ấy xem, hai ngày nay luôn kiếm cớ đi qua bên này, cũng không biết là muốn nhìn Xán Xán hay là tỷ nữa.”

“Im miệng đi, lại nói bậy nữa thì sẽ không dẫn muội đi!” A Kết vờ tay nhéo mặt nàng.

Lâm Trúc cũng không tránh, ngoan ngoãn để cho chị gái nhéo, ánh mắt nhìn khuôn mặt trường tử hơi đỏ, nhìn chị gái không che giấu được hạnh phúc trong đôi mắt thì không khỏi hâm mộ nói: “Đại tỷ thật là may mắn, tỷ phu đối với tỷ thật là tốt.”

Thấy muội muội nhìn mình chằm chằm thì đột nhiên A Kết thấy không nổi nhéo muội muội nữa mà đổi thành sờ đầu của muội muội, dịu dàng nói: “Đừng nóng vội, năm nay tỷ sẽ giúp muội muội đề ý một chút, nếu như thấy có người thích hợp thì sẽ nói với mẹ, muội cũng sẽ được gả cho một người tốt như tỷ phu.” Muội muội đã mười bốn rồi, đã đến lúc nên lưu tâm đề ý cho chọn cho muội muội một người rồi.

Lâm Trúc nhìn sang chỗ khác.

Trong đầu lại hiện lên hình ảnh người đàn ông mà nàng đã gặp qua ở cửa hàng điêu khắc ngày ấy, hẳn cảm xúc hầu tử hái đào trên chóc nàng, cười lên nhìn thật là đẹp.

Không phải ai cũng có thể vừa liếc mắt một cái liền có thể tìm được một nam nhân đối xử tốt với người đó cả đời.

Nàng xoay người, nhắm mắt lại ngủ.

A Kết cũng có chút mệt, ôm con gái qua dỗ rồi đắp chăn chuẩn bị ngủ trưa.

Kết quả là vừa dỗ được con gái thì Liễu thị đi vào, vừa nhìn tình hình trong phòng thì nhỏ giọng nói với A Kết: “Thừa Viễn đã về rồi, say không còn biết trời trăng gì nữa, con đi qua xem thế nào đi, để mẹ trông Xán Xán cho.”

“Đã dặn là uống ít rồi mà.” A Kết vừa nhỏ giọng oán giận vừa bước ra khỏi căn, vội vàng đi giày rồi đi về phía phòng khách. Liễu thị lắc đầu cười, nam nhân đi ra ngoài làm khách, có mấy ai mà không uống rượu cơ chứ?

Đém chán cho cháu gái xong thì Liễu thị cầm lấy đồ thêu, ngồi giữa con gái và cháu gái bắt đầu thêu.

Lúc A Kết vừa đến nơi thì Trần Bình bưng một chậu nước ấm đi vào, Lâm Hiền đang đứng ở cạnh giường nhìn con rể uống trà giải rượu. A Kết vừa nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Triệu Trầm thì biết lần này hẳn đã uống nhiều rồi, oán trách liếc mắt nhìn hắn, nhận lấy cái khay trong tay Lâm Hiền để qua một bên, khuyên nhủ: “Cha về phòng nghỉ ngơi đi, ở đây có con là được rồi.”

Lâm Hiền gật đầu, khi sắp ra đến bên ngoài thì khuyên nhủ con gái: “Thừa Viễn đã cảm thấy khó chịu rồi nên con đừng trách nó nữa, chăm sóc cho nó rồi mau đi ngủ đi.”

A Kết không yên lòng vâng một tiếng, tiễn phụ thân đi, thấy Trần Bình đang đứng ở cửa thì nhỏ giọng hỏi hắn: “Trên bàn có những ai vậy?” Từ lượng của Triệu Trầm nàng không rõ lắm nhưng Triệu Trầm đã nhiều lần đi dự tiệc như vậy còn chưa có bao giờ uống say, vừa rồi nhìn qua cũng không giống như là giả vờ.

Trần Bình cúi đầu trả lời: “An vương thế tử cũng có mặt ở đó, hai người ở trên bàn không có ai nhường ai cả, lúc đi ra ngoài thì thế tử ngã xuống đất nhưng khi lên xe ngựa rồi đại gia mới bắt đầu nôn ra.”

Trong giọng nói có chút đắc ý.

A Kết không cảm thấy có thể uống được rượu thì được coi là có bản lĩnh.

Nàng chỉ là cảm thấy đau lòng, không hỏi nhiều nữa, vội vàng đi vào phòng.

Ngoài cửa Trần Bình nhẹ nhàng thờ ra, đã có người chăm sóc cho đại gia rồi, hần liền đi qua một bên đứng canh chừng.

Trong phòng, A Kết giúp Triệu Trầm cởi áo ngoài rồi ném ra bên ngoài, rót trà cho hần, sau khi xác định là Triệu Trầm không có nôn nữa thì mới đặt hần nằm xuống, đắp chăn cho hần rồi nhúng khăn lau mặt cho hần.

Triệu Trầm chậm rãi mở mắt, nhìn chăm chăm vào nàng không nháy mắt, mắt phượng so với ánh sao trên bầu trời đêm còn muốn sáng hơn, khóe miệng hần cũng cong lên. A Kết thấy hần vẫn còn cười được nên dùng sức lau mặt hần, “Hần muốn so rượu với chàng thì chàng nhất định phải uống cùng hần à? Cuối cùng biến thành như vậy thì ai khó chịu hả?”

Triệu Trầm cầm lấy tay nàng cười: “Yên tâm đi, hần chắc chắn là còn khó chịu hơn so với ta.” Chuyện giữa đàn ông với nhau, có nói thì nàng cũng không hiểu.

A Kết đúng là không hiểu, nàng đau lòng nhìn hần, nhỏ giọng hỏi: “Hần có khó chịu thì cũng không liên quan gì đến ta nhưng ta không muốn nhìn chàng khó chịu một chút nào cả. Sau này nếu như hần còn trêu chọc đến chàng thì chàng đừng để ý đến hần nữa.” Theo nàng thấy thì An vương phủ không có người nào là tốt đẹp cả.

Thấy thê tử tức giận giống như tiểu hài tử thì Triệu Trầm bật cười: “Được, nếu hần lại tới tìm ta uống rượu thì ta sẽ nói rõ cho hần biết, nói là thê tử ta không cho phép uống rượu với hần, được chưa?” Trong lòng hần cảm thấy ấm áp, bụng cũng không còn khó chịu như lúc này nữa.

Chỉ tính trong một năm ngắn ngủi thì Đường Anh đã được phong làm Cẩm y vệ Trấn phủ sử tam phẩm, được hoàng thượng coi trọng, điều đó có thể chứng minh cái gì? Cái hần thiếu so với Đường Anh chính là cơ hội để chứng minh bản thân, Đường Anh là tử Bách Hộ thăng lên, mà hần ngay từ đầu đã là một Chỉ huy sứ rồi nên tự nhiên không thể hiện được bản lĩnh thật sự.

“A Kết, nàng lên đây, cho ta ôm một cái.” Hần đã nghĩ thông suốt, lại nhìn thấy thê tử mấy ngày qua không được chạm vào thì Triệu Trầm cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Ánh mắt hần rõ ràng như vậy thì A Kết lập tức cảm thấy luống cuống, nói quanh co: “Ta còn phải đồ Xán Xán nữa, chàng ngủ đi.” Nói xong xoay người muốn đi nhưng Triệu Trầm vội vàng nắm lấy cổ tay nàng, hai tay dùng sức một chút đã nhắc người lên đến trên giường rồi đè lên người nàng, vừa cởi giày cho nàng vừa quay đầu nhìn nàng, cái gì cũng đều không cần phải nói, hần nhìn ra cả người nàng vô lực, cuối cùng ngoan ngoãn bị hần nhét vào trong chăn.

Nụ hôn mang theo mùi rượu so với bình thường càng say lòng người hơn, hôn được một lúc thì ngừng lại cho nàng thở, sau đó lại tiếp tục.

A Kết nóng như lửa đốt, khát vọng trong lòng không thể khống chế được nhưng nàng cũng muốn mau chóng về phòng, lúc hần chuẩn bị hôn môi nàng thì nàng né tránh, nhắm mắt thúc giục hần: “Chàng nhanh lên đi, về phòng trẻ mẹ sẽ suy nghĩ nhiều.” Xấu hổ đến mức không thể xấu hổ hơn được nữa.

“Làm cái gì nhanh lên?” Triệu Trầm giả vờ hồ đồ, giống như đứa nhỏ tham ăn, chỉ cúi đầu nhìn chăm chú vào đôi môi hồng nhuận của nàng, có cảm giác như còn ăn chưa đủ.

A Kết không nói nên lời.

Triệu Trầm cúi đầu xuống, hôn cổ của nàng

Chỗ đó của A Kết bị kéo ra, nàng không khỏi hô khẽ một tiếng rồi chui vào trong chăn, Triệu Trầm cũng đuổi theo đi vào, truy đuổi cho đến khi A Kết oán trách cầu xin tha thứ ...

Một lúc lâu sau thì Triệu Trầm hoàn toàn tỉnh rượu, quỳ ở một bên mặc quần áo cho thê tử, một bên nhỏ giọng cầu xin tha thứ: “A Kết, nàng đừng giận mà, do ta uống nhiều quá, không phải là ta cố ý đâu. Nàng đừng lo, bây giờ nàng về phòng thì nói là ta không thoải mái, nàng nhìn thấy ta khó chịu nên không yên lòng, nhạc mẫu cũng sẽ không nghĩ nhiều đâu.”

A Kết oán hận lườm hần, đôi mắt ướt át long lanh, hai bên quai hàm ướt đẫm mồ hôi làm ướt nhẹp mấy lọn tóc, làm gì có chút khí thế nào chứ?

Triệu Trầm không dám nhìn nữa, sợ nhìn lâu một chút chính mình lại không khống chế được, nhanh chóng mặc quần áo vào cho thê tử, lại xoa xoa cánh tay và chân của nàng: “Được rồi, ngày mai về nhà hăng tức giận với ta, bây giờ mau về phòng đi nếu không nhạc mẫu thực sự sẽ nghĩ nhiều đấy.”

Trên người hần chỉ mặc quần áo trong màu trắng, rộng rãi thoải mái, hơn nữa vòm ngực đều lộ ra bên ngoài, bên trên có vài dấu móng tay. A Kết nhìn thấy cũng cảm thấy chột dạ, đá văng đôi tay đang giúp nàng xoa bóp ra, nhanh chóng thả cái chân bị hần giữ lên nửa ngày có chút mỏi xuống, may mắn là nàng ít nhiều cũng cảm thấy quen rồi, vội vàng chải lại tóc, giả bộ trấn định rồi đi.

Tiếng bước chân dần xa, Triệu Trầm ngửa mặt ngã lên chăn, nhếch miệng cười.

A Kết về đến hậu viện, thấy Lục Vân đang ngủ gật ở gian ngoài thì nàng lặng lẽ đi đến cửa nội thất nghe ngóng, xuyên qua khe cửa nhìn vào thì thấy mẫu thân và muội muội đều ngủ cả rồi, tâm trạng lo lắng của nàng rốt cuộc cũng buông lỏng, đi lại giường nằm xuống, nhắm mắt lại.

Trong đầu đều là những hình ảnh náo loạn vừa rồi.

A Kết che mặt, nghĩ rằng sau này còn xảy ra chuyện này nữa thì cho dù Triệu Trầm say đến bất tỉnh nhân sự thì nàng cũng mặc kệ hấn.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Chương 97

Mùng tám hôm ấy Quách gia mời khách, Ninh thị đã sớm đến Vọng Trúc hiên đón lấy cháu gái: “Các con đi đi, Xán Xán còn nhỏ, ở nhà với mẹ là được rồi, đợi đầu xuân ấm áp sẽ đi qua đó chơi sau.”

A Kết giật mình: “Tại sao mẹ lại không đi?” Quách gia không có đưa thiệp mời cho cha chồng nhưng có mời mẹ chồng mà.

Ninh thị nhìn con trai con dâu đã thu thập thỏa đáng, cười dịu dàng: “Thừa Viễn biết là từ trước đến giờ mẹ không thích chỗ đông người, bình thường cả nhà chúng ta qua đó chơi cũng không có gì nhưng tình huống ngày hôm nay thì mẹ lười không muốn đi. Các con nhanh đi đi, để mẹ bế Xán Xán về viện.”

Trẻ nhỏ có rất nhiều việc vặt cần phải làm vì thế đem Xán Xán đi qua bên kia quả thật là không tiện. A Kết giúp Ninh thị thay tã cho con gái, khi hai bà cháu dẫn theo nhũ mẫu đi rồi thì A Kết có chút lo âu nhìn Triệu Trầm: “Mẹ không đi, liệu đi có mất vui hay không?”

“Không đâu, không chừng đi đã sớm dự đoán được, bà hiểu rõ mẹ hơn so với chúng ta.” Triệu Trầm cảm lấy áo choàng Tửng ma ma đưa, tự mình khoác lên cho thê tử, “Trước đây ta không tưởng tượng được nhưng nhìn thấy tình huống nàng và Lâm Trúc ở cùng một chỗ thì ta đoán đi và mẹ cũng không khác mấy so với hai người.”

Nhắc tới muội muội thì A Kết lại nghĩ tới một chuyện, “Nếu không trước hết chúng ta đến nhà cha mẹ trước rồi hai nhà cùng đi đến nhà đi?” Gia thế của nhà mình quá thấp, đi ra ngoài làm khách khó tránh được việc bị người ta chỉ trích, có bọn họ đi cùng thì ít nhiều cũng sẽ tốt hơn một chút, nhưng như vậy thì rõ ràng là dựa vào Triệu gia. Nếu như đổi lại là lúc vừa thành thân thì A Kết chắc chắn sẽ không nảy sinh ra ý niệm này nhưng bây giờ ...

Nàng cười nhìn Triệu Trầm, biết rằng hấn nhất định sẽ đồng ý.

Thê tử không hề coi hấn là người ngoài, Triệu Trầm cầu còn không được, cúi đầu hôn nàng một cái.

Lúc hai vợ chồng đến nơi thì Lâm gia đang muốn xuất phát, gặp mặt chỉ hân huyền vài câu rồi cùng nhau đi đến Quách phủ. Đến Quách phủ thì Triệu Trầm đi sau Lâm Hiền bởi ông đi đến chính viện, Lâm Trọng Cửu ngoan ngoãn đi theo bên cạnh hấn, A Kết thì quen cửa quen nẻo dẫn theo mẫu thân và muội muội đi về phía hậu viện.

Khách nhân đều là thân thích nhà mình, đã đến phủ cũng coi như là thân thiết, hơn nữa cũng không có nhiều người nên Quách Bảo Châu tự mình kiểm tra xem trái cây sấy khô, điểm tâm được bày biện như thế nào, lúc nhìn thấy mấy người A Kết thì vui mừng ra đón, nhanh miệng nói lời chúc Tết.

Liễu thị và A Kết, mỗi người đều cho nàng một cái bao đỏ.

Quách Bảo Châu cười hi hi nói cảm ơn rồi đưa cho tiểu nha hoàn Kim Quế cầm lấy, nàng dẫn ba người đi vào gặp mẫu thân.

Không bao lâu sau thì khách nhân lục tục kéo đến. Bởi vì ngày đông rét lạnh nên trong hoa viên cũng không có cảnh đẹp gì để ngắm nhìn cả, bất luận là thái thái, phu nhân các phủ hay là các tiểu cô nương đều lựa chọn ngồi trong Noãn các, thường thức trà nói chuyện phiếm với nhau.

Hai chị em A Kết ngồi cạnh Liễu thị. Liễu thị thoáng có chút câu nệ nhưng dung mạo của bà xinh đẹp, trên đầu chỉ cài một cây trâm ngọc bích đơn giản, dịu dàng đoan trang, mặt mày ôn hòa, vừa nhìn một cái thì biết là người dễ ở chung. A Kết thì không cần phải nói, mọi người đều biết nàng mà Lâm Trúc ngồi bên cạnh nàng thì da thịt như hoa đào trong tuyết, linh động phi thường, không hề thua kém tỷ tỷ bao nhiêu!

Chỉ cần nhìn dung mạo thì có thể đoán được quan hệ của ba người.

Các phu nhân ngồi phía xa bàn luận xôn xao, ngồi gần thì trực tiếp khen Liễu thị: “Lâm phu nhân thật là có phúc, sinh được hai cô con gái xinh đẹp như tiên, thật là khiến cho người ta hâm mộ nà. Đại cô nương đã sớm bị Triệu đại nhân đoạt trước rồi, nhị cô nương không biết có hứa gả cho ai chưa? Nếu là chưa có thì ta muốn thay cháu ta ngỏ lời ...”

Lời nói như thế, có vài vị phu nhân hoặc là nói thẳng hoặc là tìm từ ngữ uyển chuyển để nói ra.

Thật ra đều là những lời khách sáo, bản thân Liễu thị cũng không cho là thật, khiêm tốn nói hai câu đề thấp con mình, lại khen cô nương ngồi bên cạnh vài câu.

Quách nhị phu nhân Hứa thị ngồi cách đó một chút nghe thấy vậy thì trong lòng như đánh đổ một thùng dấm chua.

Bà âm thầm đánh giá ba mẹ con Liễu thị, vừa chua xót lại vừa ghen tị, ánh mắt nhìn Lâm Trúc càng phức tạp hơn. Một nha đầu ở nông thôn, không phải là có tỷ phu có thân phận cao hơn một chút thôi sao, ngoài ra toàn thân trên dưới có chỗ nào so được với con gái của bà chứ? Có tình các phu nhân kia đều là mắt chó đuôi mù, một lòng một dạ hướng về bên kia mà không thèm liếc nhìn đến Bảo Yên nhà bà một cái.

Nghĩ tới con gái nhà mình thì Hứa thị lại phát rầu.

Con gái cũng đã mười sáu tuổi rồi, hai năm qua không phải là không có người ngỏ lời nhưng đều là quan nhỏ hoặc là mấy người miệng cộp gan thỏ, bà nhìn ai cũng đều không thấy vừa lòng. Bà không cần phải có con rể tiền đồ như trưởng tử của Duyên Bình hầu nhưng cũng không thể quá kém được.

Hứa thị nhìn chung quanh một vòng, thấy Quách phu nhân được một nha hoàn gọi đi ra bên ngoài, ánh mắt của bà ta xoay chuyển, đứng dậy đuổi theo: “Đại tẩu, tẩu muốn đi đâu vậy? Có gì cần muội hỗ trợ thì cứ nói, đều là người một nhà cả, tẩu cũng đừng khách khí với muội làm gì.”

Quách phu nhân không muốn để ý tới, đi vài bước thì thấy Hứa thị vẫn đi theo phía sau, bà dừng chân lại, lạnh giọng hỏi bà ta: “Rốt cuộc thì muội muốn nói cái gì?” Hai người làm chị em dâu nhiều năm như vậy rồi, quan hệ đã sớm căng thẳng, bây giờ Hứa thị thân thiện như thế rõ ràng là có tâm tư khác.

Hứa thị có chút xấu hổ nhưng bà ta cũng đã quen với tính cách nói thẳng của Quách phu nhân, quay đầu nhìn về phía Noãn các nhỏ giọng nói: “Hôm nay các phu nhân kia đều khen Lâm gia nhị cô nương, đại tẩu nghe xong chắc trong lòng cũng không cảm thấy thoải mái nhỉ? Bảo Châu cũng mười sáu tuổi rồi, sau này đại tẩu vẫn là nên ít mời Lâm gia thôi, dáng vẻ của nhị cô nương xinh đẹp phong phao, các nữ quyến đều chỉ lo nhìn nàng ta mà quên mất Bảo Châu của chúng ta.”

Thần sắc thành khẩn giống như là thật lòng lo cho cháu gái của mình vậy.

Quách phu nhân chỉ cảm thấy buồn cười, người em dâu này thật đúng là coi người khác là kẻ ngốc hết, chút tâm tư kia của bà ta, có ai mà không nhìn ra cơ chứ?

Quách phu nhân cũng lười phải khách sáo với bà ta, vừa đi về phía trước vừa nói: “Tính tình của Bảo Châu phóng khoáng, ta vẫn muốn giữ nó lại thêm hai năm nữa, để cho nó làm bạn với A Trúc nói không chừng lại có thể thay đổi được, chuyện hôn sự cũng không vội; hơn nữa Bảo Yên là trưởng, Bảo Yên còn chưa đính hôn, nếu như Bảo Châu định thân trước thì cũng không tốt, đệ muội vẫn là nên lưu ý chọn người cho Bảo Yên đi.”

Nói vài câu đúng lúc chọc trúng vào nỗi đau của Hứa thị.

“Cả đời sẽ không có ai thèm lấy, đến lúc đó xem tẩu còn có bình tĩnh được hay không!” Nhìn Quách phu nhân đã đi xa Hứa thị phi nhỏ một trận, bà ta hận nắm chặt lấy cái khăn tay, đi về phía hoa viên. Quách Bảo Yên đang dẫn hai tỷ muội tốt đi dạo trong hoa viên, bà ta phải tìm nàng về, cho nàng lộ mặt nhiều một chút trước những khách nhân kia để khi những người đó an bài hôn sự cho con cháu của mình thì mới có thể nghĩ đến nàng.

Không ngờ mới đi đến con đường nhỏ thông tới hoa viên thì thấy Lâm Trúc và Quách Bảo Châu đang đứng ở hòn giả sơn bên kia, điều hiếm khi thấy được là khuôn mặt của Quách Bảo Châu đỏ bừng.

Nha đầu kia da mặt dày, tại sao lại đỏ mặt như vậy chứ?

Trong lòng Hứa thị ngứa ngáy, nấp vào lùm cây bên đường, từ từ đi về phía hòn giả sơn.

“Mấy ngày nay đi ra ngoài tỷ có gặp lại Quý Chiêu hay không?” Lâm Trúc ôm cánh tay Quách Bảo Châu, cười hỏi, “Nơi này chỉ có hai chúng ta, tỷ đừng giả vờ với muội nữa, nếu như tỷ đối với Quý Chiêu không có chút tình cảm nào thì tại sao phải đỏ mặt cơ chứ? Muội thấy Quý Chiêu cũng không tệ, con người cũng thật tốt, lá gan cũng lớn nữa ...”

Nghe đến đó thì Quách Bảo Châu không khỏi cười nhạo: “Người như hấn mà cũng gọi là gan lớn sao, nhìn thấy ca ca ta một cái thì liền chạy mất, ta chưa từng thấy người vô dụng như hấn bao giờ, hấn chỉ lấy phụ thân của hấn dọa người khác thôi.”

“Ca ca tỷ hung dữ như vậy, Quý Chiêu không chạy chẳng lẽ muốn đứng lại chờ bị an đòn hay sao chứ? Nếu như hấn nhát gan thật thì cũng không dám ở trước mặt ca ca tỷ mà gọi tỷ là ‘Bảo Châu’ đâu.” Lâm Trúc đang nói chuyện thay Quý Chiêu thì thấy Quách Bảo Châu thất thần giống như đang nhớ lại cái gì thì nàng che miệng cười trộm, đi xa hai bước nói: “Bảo Châu ăn nhiều một chút, nàng thích gì thì cứ gọi, thật là thân thiết nha.”

“Muội lại nói nữa rồi!” Quách Bảo Châu then quá thành giận, đuổi theo muốn đánh Lâm Trúc; Lâm Trúc đương nhiên không muốn bị đánh nên vừa cười vừa chạy tránh đi.

Tiếng cười đùa xa dần, hòn giả sơn khôi phục lại vẻ yên tĩnh lúc đầu.

Hứa thị vẫn trốn phía sau một khối núi đá như cũ, nhìn cây mai phía trước đến ngẩn người.

Xem ra, Quách Bảo Châu đã có người coi trọng rồi?

Quý Chiêu ... Chẳng lẽ là thế tử của phủ Trung Nghĩa hầu ư?

Hầu gia của Quý phủ giữ chức Tổng binh Phúc Kiến, đây chính là trọng thần, trong phủ lại ít người, quả thực là một mối hôn sự hiếm có, tại sao lại nhìn

trúng Quách Bảo Châu chứ? Nghe ý tứ của Quách Bảo Châu thì có lẽ còn ghét bỏ Quý Chiêu không tốt?

“Mẹ, mẹ đang đứng ở đó làm cái gì vậy?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Hứa thị lấy lại tinh thần, nhìn thấy con gái Quách Bảo Yên đang đứng ở phía bên kia con đường nhỏ, áo thêu mai hồng rất hợp với váy dài màu trắng, giống như nụ hoa khoe sắc trong mùa đông khắc nghiệt, dáng người nhỏ nhắn sinh động, cũng có vài phần nhìn giống Quách Bảo Châu.

Đáy lòng Hứa thị đột nhiên có một ý niệm, không biết thế từ kia nhìn thấy con gái nhà mình thì có động tâm hay không?

Hứa thị cười, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh con gái, Tết Nguyên tiêu năm nay, con gái nên đi ra ngoài một chút mới được.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Chương 98

Tết Nguyên tiêu là một ngày may mắn khó có được, liên tục trong ba ngày từ sáng tới tối ở kinh thành rất là náo nhiệt đông vui.

Náo nhiệt như vậy nên hàng năm Quách Bảo Châu đều tham gia, khi nàng còn nhỏ thì phụ thân và huynh trưởng đi cùng với nàng, khi lớn rồi thì chỉ còn mình huynh trưởng mà thôi.

Buổi tối hai ngày sau Quách Tử Kính phải vào trong cung làm việc nên hẳn chỉ có đêm nay là có thời gian, sau bữa cơm trưa liền hỏi muội muội theo thói quen: “Chiều nay bắt đầu đi hả?” Vào thời điểm này muội muội thích đi ra ngoài ăn, cơm tối cũng không ăn ở nhà.

Quách Bảo Châu chớp mắt nhìn huynh trưởng, giả vờ tiếc nuối nói: “Xem muội này, quên nói với ca ca, muội đã sớm hẹn nhau với hai chị em A Trúc rồi, đêm nay muội sẽ đi ngắm đèn với bọn họ, ca ca tự mình đi dạo đi.”

Quách Tử Kính trầm mặc một lát, “Lần này không cần huynh đi cùng sao?”

Quách Bảo Châu cười hi hi lắc đầu.

Khóe miệng Quách Tử Kính giật giật.

Đúng vậy, cần hẳn đi cùng để làm gì, lần trước mua trang sức tốn nhiều tiền như vậy, còn đêm nay thì nhiều nhất cũng chỉ mua một cái đèn lồng lạ mắt nên hẳn đi cùng thấy chướng mắt.

Dùng sức cốc đầu muội muội một cái, Quách Tử Kính đứng dậy đi về phòng.

Không đi cũng được, hẳn cũng không thích chỗ náo nhiệt đông người, đèn lồng năm nào cũng như năm nào, chẳng có gì đẹp để mà ngắm nhìn cả.

Quách Bảo Châu nhìn theo bóng dáng của ca ca đã đi xa, nụ cười trên khuôn mặt dần thu lại, nhũn mảy nhìn xa xăm, hình như là nàng có tâm sự.

Về phòng ngủ trưa một giấc, sau khi tỉnh dậy tắm rửa xong xuôi thì trời cũng đã gần tối rồi. Quách Bảo Châu mặc một bộ cảm bào màu xanh nhạt, thừa dịp nhà hoàn Kim Quê không chú ý thì nhanh chóng lấy thanh chùy thủ mình yêu thích nhất nhét vào trong cổ tay áo. Sau khi thu thập xong, Quách Bảo Châu nhìn vào trong gương quan sát, thấy chàng thiếu niên trong gương không khác gì so với ca ca nhà mình thì hài lòng tạm biệt cha mẹ rồi đi.

Quách phu nhân nhìn thấy nàng mặc bộ đồ này thì liền đau đầu nhưng biết là đêm nay các cô nương ra ngoài chơi phần lớn là mặc nam trang nên bà chỉ dặn dò: “Buổi tối phải đi cùng một chỗ với mấy người đi huynh, không cho con tự mình chạy đi lung tung, nếu như mẹ nghe thấy tẩu tử nói con chạy loạn thì sẽ phạt con một tháng không cho ra khỏi cửa.”

Quách Bảo Châu lấy lòng xoa bóp bả vai của nẫu thân, làm nũng nói: “Mẹ yên tâm đi, tính tình của đi huynh mẹ còn không biết hay sao, còn có tẩu tử quản nữa thì con có muốn chạy lung tung cũng không được mà. Mẹ ở nhà cùng ngắm đèn với cha đi, con đi đây!”

Nói xong liền xoay người chạy đi, Kim Quê cũng mặc nam trang vội vàng chạy theo phía sau.

Quách phu nhân nhìn sắc trời bên ngoài, không quá yên tâm nói với Quách Nghị: “Nếu không thì chàng đưa con tới Triệu gia đi.”

Đang muốn làm cho thê tử vui mừng nên Quách Nghị không muốn đi, “Ra cửa ngồi xe trực tiếp đến Triệu phủ là được rồi, có chỗ nào cần ta phải đưa đi chứ.” Nói xong thấy thê tử nhũn mảy, Quách Nghị vội vàng lấy lòng, kéo thê tử từ trên ghế lên, nhỏ giọng nói: “Được rồi Liên Dung, Bảo Châu hay tự mình đến Triệu gia chơi nên nàng không cần phải lo lắng, đi nào, ta dẫn nàng đi xem một thứ.”

Thấy hẳn thân bí như vậy nhưng Quách phu nhân cũng đoán được phần nào nên không hề thúc giục hẳn.

Mà ở ngoài đường xe ngựa Quách gia đã đi được nửa đường thì bỗng nhiên Quách Bảo Châu hô dừng lại.

Kim Quế nhìn ra bên ngoài, nghi ngờ hỏi: “Cô nương có chuyện gì vậy?” Phải qua hai con đường nữa mới đến Triệu gia mà.

Quách Bảo Châu nhìn nàng cười, chỉ vào một quán trà ở góc đường nói: “Em qua bên kia uống trà đi, uống đến khi nào ta quay lại tìm em thì thôi, về phần ta đi đâu thì em đừng có quan tâm, khi về nhà cũng không được nói cho lão gia và phu nhân, đã biết chưa?”

Kim Quế lập tức cảm thấy đau khổ, túm lấy cánh tay Quách Bảo Châu không cho nàng đi, nóng lòng đến muốn khóc: “Cô nương rốt cuộc muốn đi đâu, mang em đi theo có được không? Không may người xảy ra chuyện...”

“Im cái miệng quạ đen của em lại đi!” Quách Bảo Châu dùng sức gỡ tay Kim Quế ra, ném cho nàng một khối bạc vụn, “Không muốn uống trà thì cứ ngồi ở trong xe ngựa chờ đi, tùy em chọn đấy!” Nói xong thì lưu loát nhảy xuống xe ngựa, cũng đưa cho xa phu một khối bạc vụn rồi dặn dò giống như với Kim Quế, sau đó mở quạt xếp ra đi về phía trước.

Xa phu thất thần, cho đến khi không còn nhìn thấy thân ảnh của Quách Bảo Châu nữa thì ngơ ngác hỏi Kim Quế: “Cô nương nhà chúng ta không phải là đã hẹn với Triệu đại nhân rồi sao? Bây giờ chúng ta nên làm gì đây?” Không quay về báo cho lão gia phu nhân, nếu như cô nương xảy ra chuyện gì thì chắc chắn bọn họ không ổn nhưng nếu như bầm báo, chọc giận cô nương thì sẽ không có đồ tốt để ăn.

Kim Quế cũng không biết phải làm sao nhưng mà nàng nghĩ tới một chuyện khác thường. Nàng vẫn luôn hầu hạ cô nương nửa bước không rời, nàng không nghe thấy cô nương hẹn với phủ Duyên Bình hầu bên kia. Nếu như thật sự đã hẹn thì cô nương đã sớm nói ra chứ không phải đến chạng vạng ngày hôm qua mới nói đến chuyện đi ngắm đèn.

Do dự một chút, cuối cùng Kim Quế khề cần mòi: “Thôi, cô nương dặn dò như thế nào thì chúng ta làm như thế đó đi!” Tuy rằng từ nhỏ đến lớn cô nương tính nghịch nhưng cũng không ra chuyện gì lớn, nàng tin tưởng cô nương nhà mình làm gì cũng có chừng mực.

...

Đèn hai bên đường rực rỡ, Quách Bảo Châu quen cửa quen nẻo đi đến cửa hàng nổi danh nhất trên con đường này, ánh mắt nhìn chăm chú vào cây liễu hai bên đường giống như là đang tìm người. Người đi đường đông đúc, bởi vì thất thần mà nhiều lần nàng suýt bị người ta đụng vào cho nên khi nhìn thấy phía trước có một thiếu niên đang tựa vào một gốc cây liễu giả vờ tiêu sái thì tính nóng nảy của Quách Bảo Châu trỗi dậy, nổi giận dùng dùi đi qua.

Bởi vì không biết tên tử tương lai đang đi qua nên Quý Chiêu vẫn hết nhìn đông lại nhìn tây, chờ đến khi hấn phát hiện ra nàng thì nàng đã đứng trước người hấn, Quý Chiêu hoảng sợ, theo bản năng tránh sang bên cạnh hai bước.

Quách Bảo Châu nhìn thấy hấn như vậy thì cảm thấy không vừa mắt, dừng lại nói: “Nói, nếu như hôm nay ngươi để cho ta đi một chuyến uống công thì ta sẽ chặt đứt chân ngươi!”

Dáng người nàng cao ráo, mặc nam trang lại càng có vẻ anh khí bừng bừng, không khác gì một chàng thiếu niên tuấn lãng. Tất cả những lời muốn nói Quý Chiêu đã chuẩn bị từ trước đều không dùng được, trong lòng hấn khẩn trương nhưng lại cảm nhận được sự vui vẻ trước nay chưa từng có. Nghĩ tới ngày ấy Quách Bảo Châu ném bát nhằm nhắc nhở hấn mau chạy đi thì trong lòng Quý Chiêu giống như là được ăn mật, hấn cũng không sợ nàng, bước đến gần nàng hai bước, nhìn vào đôi mắt của nàng nói: “Nàng mới không nhớ đánh ta đâu, nếu không ngày ấy...”

“Ngày ấy ta cầm chén là muốn đánh ngươi, ngươi đừng có suy nghĩ lung tung!” Thiếu niên không có bản lĩnh này đứng yên ở đó, không biết vì sao bị Quý Chiêu từ trên cao nhìn nàng không chớp mắt thì Quách Bảo Châu cảm thấy có chút hoảng hốt. Không muốn dây dưa chuyện xảy ra ở từ lâu nữa nên nàng trực tiếp hỏi hấn: “Ngươi bảo ta đi ra đây rốt cuộc là có chuyện gì?”

Dưới ánh đèn, đôi mắt to sáng của cô gái nhìn rất đẹp, Quý Chiêu nhịn không được nói lời thật lòng: “Nhớ nàng...”

Vừa nói xong thì thấy Quách Bảo Châu nhấc chân lên muốn đá hấn thì Quý Chiêu lập tức chạy vào trong một ngõ nhỏ, “Bảo Châu, lời ta nói là thật mà, từ lúc nhìn thấy nàng bắn tên ở Triệu gia ngày ấy thì ta vẫn luôn nhớ nàng, hận không thể mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nàng... Bảo Châu, nàng đừng đuổi theo, trong ngõ tối lắm, ta sợ nàng bị ngã...”

“Câm miệng! Nói thêm một tiếng nữa thì ta sẽ đánh ngươi thêm một cái!” Quách Bảo Châu hờn hển thở, dùng sức ném quạt xếp trong tay về phía bóng đen ở đằng trước.”

Từ nhỏ Quý Chiêu đã bị phụ thân, tổ mẫu đuổi theo đánh nên hấn không có công phu đánh người nhưng bản lĩnh trốn chạy thì không ai bì kịp. Nghe thấy tiếng gió phía sau, hấn nhanh nhẹn né qua một bên tránh được cái quạt xếp đang phóng tới nhưng hấn chỉ lo trốn trên mặt mà quên dưới chân, trời tối đen như mực, không biết là hấn vấp phải cái gì mà ‘oạch’ một tiếng ngã xuống.

Quách Bảo Châu cười ha ha: “Đáng đời, đây là báo ứng của ngươi đó!”

Quý Chiêu thật lâu mới đứng lên được, dựa vào tường kêu đau: “Bảo Châu, cánh tay ta bị sao ấy mà thấy đau quá, giống như là chảy máu...”

“Chảy thì cho chảy, cánh tay bị phể đi thì càng tốt!” Quách Bảo Châu ngừng cười, đi vài bước mới nhìn đường, ánh mắt nàng chủ yếu nhìn về thân ảnh kia trong bóng tối. Hai đầu ngõ đều có đèn nên cho dù dưới chân không thấy rõ nhưng vẫn có thể thấy hình ảnh mờ ảo phía nửa người trên, Quách Bảo Châu thấy Quý Chiêu dùng một tay đỡ lấy cánh tay kia, cúi đầu xem xét miệng vết thương, nàng thử thăm dò đi qua, “Nói mau, đến cùng là ngươi bảo ta ra đây có chuyện gì, ngươi không nói thì ta đi đây!”

Quý Chiêu ngẩng đầu nhìn nàng, vô cùng ủy khuất: “Nàng giúp ta băng bó vết thương lại thì ta liền nói cho nàng biết, nàng yên tâm, chuyện này tuyệt đối có liên quan đến nàng!”

Quách Bảo Châu không tin, đứng đối diện với hắn: “Nếu như ta giúp ngươi rồi mà ngươi lại nói hươu nói vượn thì sao? Ta sẽ không ngu như vậy đâu.”

Xung quanh tiếng người ồn ào nhưng Quý Chiêu lại cảm thấy trong tai chỉ có giọng nói hoạt bát trong sáng của Quách Bảo Châu, so với tiếng suối reo còn hay hơn. Nghĩ tới hôn sự của hai người thì hắn liền thu về cột nhà lại, hạ thấp giọng nói: “Biết tại sao tối qua ta cho người báo tin cho nàng biết không? Bởi vì trước đó không lâu, có người gửi cho ta một bức thư, ký tên của nàng.”

Quách Bảo Châu ngớ ra, “Tên của ta sao? Không có khả năng, vô duyên vô cớ ta viết thư cho ngươi làm gì cơ chứ?”

“Ta biết đó không phải là do nàng viết, tuy rằng ta chưa nhìn thấy chữ của nàng nhưng chỉ cần nhìn nội dung trong thư một cách đơn thuần thì ta biết tuyệt đối không phải là nàng viết rồi, nàng chán ghét ta như vậy thì sao có thể nói những lời như vậy với ta được chứ?” Giọng nói Quý Chiêu bình tĩnh nhưng có chút tự giễu.

Đột nhiên Quách Bảo Châu có chút không được tự nhiên, cúi đầu hỏi hắn: “Trong thư viết ... thôi, ngươi đưa thư cho ta đi.” Nàng không phải là cái gì cũng không hiểu, mơ hồ đoán ra trong thư phần lớn là nói về chuyện nhi nữ tình trường rồi.

Quý Chiêu trầm mặc, sau đó lấy cánh tay đi về phía nàng. Lúc Quách Bảo Châu cho rằng hắn sẽ đưa thư cho nàng thì Quý Chiêu lại vén ống tay áo thò cánh tay đến trước mặt nàng, nhìn khuôn mặt mờ ảo của nàng trong bóng đêm nói: “Trước hết nàng hãy giúp ta xử lý vết thương đi rồi ta sẽ đưa thư cho nàng.”

Rõ ràng là uy hiếp, là cò kè mặc cả đây nhưng hắn nói ra lại có vẻ rất đáng thương, không có một chút khí thế nào cả.

Quách Bảo Châu quay đầu: “Ngươi ...”

“Bảo Châu ...” Quý Chiêu hơi cúi đầu, trán sắp đụng vào nàng, “Nàng giúp ta đi.”

Đột nhiên hắn dựa vào gần như vậy nên Quách Bảo Châu không hề nghĩ ngợi gì cả đẩy hắn một cái, Quý Chiêu lao đảo về phía sau nhưng vẫn kịp nắm chặt lấy tay nàng, bất luận Quách Bảo Châu giãy dụa thế nào hắn đều không buông ra. Quách Bảo Châu tức giận đá hắn, Quý Chiêu dứt khoát dựa vào tường ngoan ngoãn để cho nàng đá nhưng mà vẫn như cũ không chịu buông tay, “Nàng cứ đánh đi, so với việc được nàng băng bó vết thương thì ta cũng thích bị đánh như vậy.”

Cực kỳ vô lại.

Quách Bảo Châu thấy không có cách nào đối phó với hắn thì trực tiếp vén cổ tay áo hắn lên: “Ngươi để thư ở chỗ nào?”

Quý Chiêu xoay người, đứng tựa lưng vào tường, ngửa đầu nói: “Thư để ở trong ngực.”

“Mau lấy ra!” Quách Bảo Châu đá chân hắn một cái.

Quý Chiêu cười nhìn nàng: “Nếu không giúp ta thì tự nàng lấy đi.”

Quách Bảo Châu nghiêng rằng: “Ngươi tưởng là ta không dám lấy phải không?” Nói xong thì hung hăng dẫm lên chân Quý Chiêu, tay trực tiếp thò vào trong áo hắn sờ soạng. Mùa đông mặc nhiều quần áo nên nàng đương nhiên không chạm vào được trong người hắn nhưng Quý Chiêu lại cảm thấy hưng phấn, miệng đắng lưỡi khô, nhìn trái phải một cái rồi hắn đảo khách thành chủ, áp Quách Bảo Châu lên tường, “Bảo Châu, nàng sờ ta khiến ta thấy nóng quá đi thôi ...”

“Ngươi!” Quách Bảo Châu luống cuống, dùng sức đẩy hắn nhưng dù sao thì Quý Chiêu cũng là nam nhân, sao nàng có thể đẩy hắn ra được chứ?

“Dựa chung một chỗ như vậy thật là ám áp nhưng mà chuyện chính quan trọng hơn.” Sợ chọc giận Quách Bảo Châu nên Quý Chiêu chỉ áp nàng một lát rồi hoàn toàn thả nàng ra, tay áo thả xuống cũng không cần Quách Bảo Châu giúp đỡ, “Bảo Châu, nàng đừng đánh, đừng đánh nữa ... ta sẽ nói cho nàng biết.”

Quách Bảo Châu đang tức giận thì làm sao còn có thể nghe hắn nói được nữa chứ, dùng hết sức dẫm đá vào người Quý Chiêu. Hắn cũng không hề tránh né, dựa vào trên tường cho nàng đánh nhưng nhếch miệng nhẹ nhàng kêu đau xin nàng khoan dung: “Nàng tức giận cái gì chứ, là nàng sờ ta trước mà, ta cũng đâu có nói gì đâu ... Bảo Châu, Bảo Châu kia viết trong thư nói là thích ta, hẹn ta đến cầu chín khúc ngồi thuyền ngắm đèn, nàng nói xem người kia rốt cuộc là có ý gì đây?”

Động tác của Quách Bảo Châu dừng lại: “Cầu chín khúc?”

Quý Chiêu giống như là quên mất vết thương ở cánh tay, hưng phấn nói: “Đúng vậy, Bảo Châu, người kia nhất định là có mưu đồ, mặc kệ là nàng ta có mưu đồ gì nhưng đều là hướng về hai chúng ta. Nếu như nàng ta đã muốn gặp ta thì ta sẽ đi qua xem như thế nào, nàng có muốn đi xem chuyện vui không?”

Dĩ nhiên là Quách Bảo Châu muốn đi nhưng không nghĩ là đi cùng với Quý Chiêu: “Ngươi đi gặp nàng ta đi, ta sẽ đứng từ xa nhìn xem là kẻ nào dám giả mạo ta.” Nàng và Quý Chiêu đã gây sự hai lần rồi, cũng có khả năng truyền ra bên ngoài nên có thể người khác cũng đoán ra một ít chuyện nhưng không

biết đối phương có ý làm như vậy là có ý gì.

Nàng xoay người muốn đi nhưng Quý Chiêu nhanh chóng nắm lấy tay nàng, không đợi cho Quách Bảo Châu mở miệng liền kéo nàng chạy về phía trước: “Ta đi gặp nàng ta làm cái gì chứ, ta chỉ muốn cùng nàng xem chuyện vui thôi, đi nào Bảo Châu, đến trễ là không xem được gì hết đấy!”

“Ngươi, ngươi thả ta ra, để ta tự đi!”

Quách Bảo Châu không tự chủ được chạy vài bước cùng với Quý Chiêu, vừa chạy vừa giãy dụa nhưng mà Quý Chiêu không nghe, đến khi ra đến đầu ngõ mới thả người ra. Trên đường có nhiều người nên Quách Bảo Châu không tiện động thủ, hung hăng lườm hắn rồi đi về phía cầu chín khúc. Quý Chiêu theo sát ở phía sau nàng, lúc Quách Bảo Châu quay lại đuổi người đi thì hắn liền đứng lại nhưng khi Quách Bảo Châu đi tiếp thì hắn lại tiếp tục đi theo, nửa đường còn đi vào trong sạp mua một cái đèn lồng...

Đi tới đi lui, dần dần biến thành hai người sóng vai nhau cùng đi.

Mà lúc này Quách Bảo Yên đang ngồi trên một cái thuyền neo ở gần cầu, âm thầm thực hiện kế hoạch hai mẹ con nàng ta đã chuẩn bị.

Nàng ta chưa gặp qua Quý Chiêu, mẫu thân cũng vậy nhưng nghe nói là một vị công tử cực kỳ xuất chúng, tuy rằng không tuổi trẻ tài cao như Triệu Trầm nhưng gia thế cũng rất khá, đáng được để cho nàng ta mạo hiểm tranh thủ, nếu thành công thì nàng ta liền trở thành thê tử phu nhân của phủ Trung Nghĩa hầu.

Về phần nắm chắc bao nhiêu phần thắng, Quách Bảo Yên cúi đầu cười, xoay cái vòng ngọc trên cổ tay.

Từ trước đến giờ nàng ta không hề thua kém so với Quách Bảo Châu.

Nước đập vào mạn thuyền gọn sóng lấp lánh, phản chiếu ánh trăng trên trời, ánh đèn trên bờ, cô nương trên thuyền tin tưởng mình nắm chắc phần thắng còn ở một đầu khác kinh thành, Thụy vương Đường Thao đứng trước cửa sổ trong một gian phòng ngắm nhìn cảnh náo nhiệt của đường phố, tính từng bước kỹ càng.

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu sói xám: Đề nhất nam chính đi đâu mất rồi?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Chương 99

Lúc có một mình Triệu Trầm và thê tử ngắm đèn thì đều chọn những nơi yên lặng ít người, hai người nắm tay nhau đi thì cũng không có chuyện gì lớn nhưng bây giờ dẫn theo Lâm Trúc và Lâm Trọng Cửu thì người làm tỷ phu như hắn phải thuận theo tâm tư của hai người em này, toàn chọn đi đến những nơi ngắm đèn đông vui nhất ở kinh thành.

A Kết và Lâm Trúc đều mặc nam trang, đi ở phía trước, còn Triệu Trầm nắm tay Lâm Trọng Cửu theo sát ở phía sau, không rời nửa bước.

Lúc ăn cơm chiều ở một quán bên đường, Triệu Trầm chỉ vào một chỗ đông vui nhất nói: “Bên kia là đèn lâu, đèn lồng được treo rất nhiều, chiếu sáng xung quanh giống như là ban ngày, ta đã cho Trần Bình đặt chỗ ở trà lâu đối diện rồi, bây giờ chúng ta sẽ đi đến đó.”

Lâm Trọng Cửu hưng phấn nắm chặt tay tỷ phu, A Kết quay đầu lại nói: “Chúng ta ngồi ở trà lâu một chút rồi đi về, đừng để cho mẹ phải đợi.”

Lúc hoàng hôn mấy người đã bắt đầu đi, trước khi ăn cơm đã đi dạo rất lâu rồi, trời đông giá rét, A Kết cũng muốn về nhà sớm. Ban ngày con gái không có bím nàng nên ông bà nội có thể dễ dàng dỗ bé nhưng buổi tối lại khác, chỉ khi nào nàng ôm thì mới chịu đi ngủ. Tính toán thời gian thì từ trà lâu đi ra cũng vừa đúng canh một, không tính là muộn.

Lâm Trọng Cửu còn nhỏ nên ham chơi, nghe xong lời này thì có chút không vui, Lâm Trúc biết trường tỷ nhớ cháu gái nên sáng khoái đồng ý.

A Kết thấy rất vui vì mọi người hiểu chuyện như vậy, cười liếc mắt với trượng phu, nắm lấy tay em gái đi về phía trước.

Càng tới gần đèn lâu thì càng có nhiều người.

Triệu Trầm bảo A Kết đi bên cạnh hắn, hai bên đường người ít hơn một chút nên khó bị người khác đụng vào.

Đương nhiên là A Kết nghe theo hắn, hai chị em tay nắm tay đi phía trước, Triệu Trầm nắm tay Lâm Trọng Cửu hơi đi về phía ngoài một chút, là tư thái bảo vệ. Trần Bình đi theo phía sau nên Triệu Trầm giao việc quan sát phía sau lại cho Trần Bình, còn hắn chỉ chú ý phía trước, mấy đêm Tết Nguyên tiêu này là lúc dễ dàng gặp chuyện không may nhất, hắn không sợ bọn đạo chích có mắt không trông đến gây chuyện nhưng hắn muốn mọi chuyện đều ổn.

Bên phải chính là cửa hàng, Triệu Trầm chủ yếu chú ý vào dòng người đang lưu thông trên đường.

Đang đi thì bỗng nhiên hắn dừng lại, chăm chú nhìn về phía đèn lâu, ngay sau đó liền ngăn hai chị em A Kết lại, đồng thời đẩy Lâm Trọng Cửu đến trong ngực Trần Bình, hét lớn một tiếng: “Bé tiểu Cửu chạy đi mau, đến trước xe ngựa chờ ta.”

Giọng nói của hắn vừa dứt thì phía trước đã truyền đến tiếng ầm rung trời cùng với tiếng thét chói tai kinh hoàng, mắt thấy dãy đèn lồng trước mặt đang rơi xuống đường, Trần Bình không nói hai lời liền khiêng Lâm Trọng Cửu lên, lấy tốc độ nhanh nhất trong cuộc đời chạy đi. Hai chị em A Kết nắm chặt tay nhau chạy đi, cùng lúc đó dân chúng xung quanh cũng hỗn loạn chạy lui về phía sau, từng lớp người chen nhau xô đẩy giống như là thủy triều đột nhiên kéo tới.

A Kết rất sợ. Người trên đường ùn ùn chạy về phía hai người, nàng sợ không dám nhìn gì nữa, chỉ biết liều mạng chạy về phía trước. Có người cản đường, Triệu Trầm dùng thân thể của mình mở đường cho các nàng nên có chút loạn choạng. A Kết nghe thấy tiếng muội muội kêu đau, muốn đi qua nhìn xem thế nào, Triệu Trầm phía trước lại đụng trúng một người nữa, mở ra khe hở cho nàng và muội muội chen qua, hoàn toàn không có cơ hội mở miệng, bên tai chỉ có tiếng náo động rung trời, còn có tiếng mắng chửi những người nhân cơ hội vào trong cửa hàng trộm đồ.

“Triệu đại nhân?”

Trong lúc hốt hoảng thì có một nam tử hoa phục từ trong đám người chen đến nơi này, phía sau là hai hộ vệ theo sát che chắn cho hắn không để người khác đụng trúng.

A Kết chạy bên trong nên không nghe thấy tiếng của nam nhân nhưng Lâm Trúc ở phía ngoài lại nghe thấy, khiếp sợ quay đầu, quả nhiên là nam nhân trong mộng đã nẩy lần gặp nhau. Nàng sững sốt một chút, bước chân không khỏi chậm lại, ngay sau đó trên tay bỗng nhiên có một cỗ sức lực mạnh mẽ lôi kéo nàng chạy về phía trước. Lâm Trúc không dám phân tâm nhưng một bàn tay bị nam nhân kia cầm lấy thì tâm loạn như ma, theo bản năng giãy dụa.

Triệu Trầm nhìn thấy Thụy vương nhưng lúc này hắn không có tâm tình để nói chuyện, nhìn về phía trước nói: “Nơi này nguy hiểm, tốt hơn hết là vương gia nhanh chóng rời đi thôi!”

“Được, bản vương đi trước một bước, Triệu đại nhân bảo ...” Đường Thao lớn tiếng đáp lại, còn chưa nói xong thì kêu đau một tiếng, thân thể bị xô một cái lao đảo về phía trước, hoàn toàn nhào vào trên người Lâm Trúc, Triệu Trầm bên kia cũng đứng không vững, phải dựa vào thân thủ phi phàm mới ổn định được thân hình nhưng hai tay cũng không thả người ra. Nhưng không đợi hắn thả lỏng thì người ở bên tay phải bị một sức mạnh kéo ra. Triệu Trầm nhíu mày quay đầu thì thấy Thụy vương ôm Lâm Trúc ngã ra ngoài nhưng may mà được thị vệ của hắn che chở.

“A Trúc!” Vuốt tay khỏi muội muội, A Kết đại kinh thất sắc.

Triệu Trầm xoay người muốn đi lại đón lấy Lâm Trúc.

Đường Thao đã lôi Lâm Trúc chạy về phía trước: “Một mình Triệu đại nhân phải đề ý đến hai người khó tránh khỏi có chút quá sức, nếu như bản vương đã gặp thì sẽ giúp người một chút, đến chỗ an toàn sẽ nói tiếp!”

Hắn có thị vệ che chở nên nhanh chóng chạy trước Triệu Trầm, Lâm Trúc trắng mặt nhìn lại tỷ phu và trưởng tỷ, lớn tiếng gọi bọn họ mau chạy đi. Giờ này khắc này, ý niệm duy nhất của nàng chính là trưởng tỷ nhất định phải đuổi kịp, cái gì cũng không nghĩ đến.

Triệu Trầm cũng không có sức đoạt lại người nữa, che chở thể tử đi trong biển người, chạy không được bao lâu thì hắn phát hiện ra một gương mặt quen thuộc đang vội vàng vọt tới, không khỏi hô to: “Chạy về phía trước đi!” Phía sau loạn như vậy, quay lại không phải là muốn chết hay sao!

“Bảo Châu đâu rồi?” Ánh mắt Quách Từ Kính xẹt qua Triệu Trầm nhìn về phía sau, sắc mặt âm trầm đáng sợ: “Người dám bỏ Bảo Châu lại sao?”

Đêm nay hắn vốn có ý định không muốn ra ngoài nhưng ở trong phòng ngồi lại đột nhiên nghĩ tới Quý Chiêu, sợ Quý Chiêu chọc phá muội muội nên vội vã đuổi tới, đoán được Triệu Trầm phần lớn sẽ mang tỷ đệ Lâm gia đến đây xem náo nhiệt nên hắn trực tiếp tìm đến nơi này luôn, trùng hợp lại gặp phải cuộc bạo loạn này. Hắn cũng không xác định được là mấy người Triệu Trầm có ở bên trong hay không nhưng từ xa đã nhìn thấy Trần Bình khiêng một đứa nhỏ chạy ra bên ngoài thì liền lo lắng không yên xông tới tìm người.

Lý trí của Triệu Trầm vẫn còn, Quách Từ Kính hỏi một câu thì hắn đại khái cũng đoán được, lời ít ý nhiều nói: “Đêm nay Bảo Châu không có tới tìm chúng ta, muội ấy cũng không có ở đây!”

Quách Từ Kính là người thông minh như thế nào chứ, lập tức hiểu rõ là muội muội một mình chạy ra ngoài chơi mà nếu như Triệu Trầm còn ở trên con phố này thì Bảo Châu chắc chắn sẽ không đến để tìm mắng. Hắn nhìn A Kết bị Triệu Trầm lôi kéo thì nhanh chóng chen đến phía sau Triệu Trầm, “Đi ra ngoài!” Vừa dứt lời thì nhìn thấy Lâm Trúc đang bị Thụy vương lôi kéo ở phía trước, bởi vì lo lắng cho tỷ tỷ nên Lâm Trúc vẫn ngoái đầu ra phía sau nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng ở trong đám người nhìn rất nổi bật.

Tầm mắt Quách Từ Kính nhìn đến trên người Thụy vương.

Liệu có phải là trùng hợp hay không?

Hắn nhìn về phía Triệu Trầm, còn chưa có khái niệm gì thì Triệu Trầm cũng nhìn về phía hắn, vội vàng giải thích: “Lúc vừa xảy ra chuyện, ta che chở cho hai chị em các nàng chạy ra bên ngoài, nửa đường thì gặp được Thụy vương. Di huynh, có thể nhờ huynh đi đến giúp A Trúc thoát ra ngoài hay không?”

Hắn không biết tại sao Thụy vương đột nhiên lại xuất hiện, hắn chỉ biết là Lâm Trúc đã bị cướp đi.

Nghe thấy Triệu Trầm gọi Quách Từ Kính là di huynh thì nước mắt A Kết liền rơi xuống. Triệu Trầm vẫn luôn không chịu coi Quách Từ Kính là huynh trưởng, bây giờ vì muội muội của nàng ...

Quách Từ Kính không so đo Triệu Trầm xưng hô như thế nào, không gọi di huynh thì hắn cũng là di huynh, kêu hay không kêu thì cũng không thiếu mất cái gì. Chuyện chính sự trên triều hai người từ trước đến nay vẫn rất ăn ý, Triệu Trầm vừa mở miệng là hắn liền hiểu, nhanh chóng chen người, đến phía sau hai thị vệ của vương phủ đang muốn ngăn người lại thì Quách Từ Kính nghiêng người tránh đi, tay phải vòng trên thắt lưng của Lâm Trúc dùng sức một cái đoạt người lại.

“Quách thống lĩnh?” Mỹ nhân vượt ra khỏi tầm tay, Đường Thao nghiêng đầu, mờ to mắt không thể tin được.

Sắc mặt Quách Từ Kính không hề thay đổi đem Lâm Trúc về phía bên trái che chở, ngoài miệng trả lời: “Vương gia thân thể đáng giá ngàn vàng, trước tiên hãy tránh xa nơi nguy hiểm đã, xá muội giao cho Từ Kính chiếu cố là được rồi.” Nói xong thì lập tức quát hai thị vệ ở phía sau: “Nhanh chóng bảo vệ vương gia rời đi.”

Thị vệ không muốn đi nhưng dòng người chen lấn phía sau cũng đẩy hai người đi về phía trước.

Ánh mắt Đường Thao phức tạp nhìn Lâm Trúc một lần cuối cùng, “Lâm cô nương bảo trọng ... Quách thống lĩnh bảo trọng.” Nói xong liền đi về phía trước.

Lâm Trúc kinh ngạc nhìn bóng dáng của Thụy vương, đột nhiên có một chút thâm oán với nam nhân đang che chở mình lúc này.

Mặc kệ Thụy vương có vương phi hay không nhưng hắn đã che chở cho nàng, ở thời khắc nguy hiểm như thế này lại xuất hiện bảo vệ nàng, điều này có phải là chứng minh hai người có duyên hay không. Thụy vương đối với nàng có vài phần thật lòng? Nàng sẽ không tự tiện làm thiệt cho người ta, cái nàng để ý là nam nhân đó có thích nàng hay không.

“Là tỷ phu muội bảo ta chăm sóc cho muội.” Động tác của nàng có chút chậm, Quách Từ Kính cúi đầu nhìn thoáng qua, thấy Lâm Trúc vẫn như cũ nhìn Thụy vương thì vừa chen người đi về phía trước vừa đơn giản giải thích một câu.

Nếu quan hệ giữa Lâm Trúc và Thụy vương chỉ là tình yêu nam nữ đơn thuần thì trừ khi Lâm Trúc mở miệng cầu xin hắn giúp đỡ, còn không hắn cũng sẽ không đi qua làm anh hùng cứu mỹ nhân như lúc này. Tuy nhiên, chuyện có liên quan đến Thụy vương, lại ảnh hưởng lớn đến hai nhà Triệu Quách, nếu Triệu Trầm đã muốn hắn ra tay nghĩa là không hy vọng giữa Lâm Trúc và Thụy vương phát sinh ra chuyện gì, như vậy ý nguyện của Lâm Trúc không hề quan trọng.

“Đa tạ Quách đại ca.” Lâm Trúc rũ mắt, nhanh chóng vừa lo lắng vừa quay đầu tìm kiếm thân ảnh của trưởng tỷ, khi thấy trưởng tỷ và tỷ phu chỉ đi sau vài bước thì cảm thấy yên tâm, nàng không hề phân tâm nữa, cố gắng đi về phía trước.

Chen chúc trong dòng người khoảng một khắc đồng hồ thì đám người trước mặt tản đi, ngoại trừ những người nhát gan vội vã chạy về phía trước thì đại đa số mọi người liền đi chậm lại, thậm chí có người quay ngược trở lại xem náo nhiệt.

Đầu tiên Quách Từ Kính thả lỏng tay Lâm Trúc ra.

Lâm Trúc vội vàng chạy đến bên cạnh A Kết, ôm lấy cánh tay nàng hỏi: “Đại tỷ, tỷ không sao chứ?”

A Kết lắc đầu, thấy ở phía trước Trần Bình đang nắm tay Lâm Trọng Cửu đi tới, muội muội cũng an toàn vô sự mới run sợ nói: “Không đi dạo nữa, chúng ta đưa hai người về nhà. Chuyện đèn lâu đừng nói cho cha mẹ nghe, tránh cho hai người lại lo lắng.”

Lâm Trúc gật đầu, ôm đệ đệ vào trong ngực.

Triệu Trầm đang nói chuyện với Quách Từ Kính: “Ta muốn chăm sóc cho tiểu Cửu nên lần này đi ngắm đèn không có gọi Bảo Châu đi cùng, cũng biết muội ấy chắc chắn sẽ gọi huynh ra cùng đi ra ngoài đi ngắm đèn. Muội ấy ra ngoài lúc nào? Huynh ở đây chờ ta chút, ta bảo Trần Bình đưa mọi người về nhà rồi sẽ cùng đi tìm người với huynh.”

Quách Từ Kính liếc nhìn Lâm Trúc một cái, nói: “Được, đệ đi nói với đệ muội một tiếng đi, ta quay lại chỗ đèn lâu xem xét tình hình một chút, đệ ở chỗ này chờ ta là được rồi.” Muội muội không thích ngắm đèn lâu, phần lớn sẽ không có mặt ở đây nhưng hắn muốn tự mình xác định mới có thể hoàn toàn yên tâm được, sau đó sẽ nói chuyện của Thụy vương với Triệu Trầm. Nếu lần này không phải là trùng hợp thì chuyện Thụy vương xuất hiện ở cửa hàng điều khắc lần trước cũng có khả năng là có mục đích riêng.

Hắn vội vàng đi về phía đèn lâu đã bị sập, còn Triệu Trầm xoay người đi trấn an thê tử.

Mà lúc này Quách Bảo Châu đang núp sau một gốc liễu bên cạnh cây cầu chín khúc, dùng khuỷu tay hung hăng đập vào bụng Quý Chiêu, cắn răng nghiêng lợi uy hiếp nói: “Nếu ngươi còn dám chạm vào ta nữa thì ta sẽ đập ngươi xuống sông”

Quý Chiêu rất là ủy khuất, chỉ vào cây liễu nói: “Thân cây nhỏ như vậy, ta không đứng sát vào người nàng một chút thì người trên thuyền phát hiện ra thì phải làm như thế nào?”

Quách Bảo Châu mới không mắc mưu của hắn, chỉ vào một gốc liễu cách đó vài bước nói: “Ngươi qua bên kia đứng đi.”

Quý Chiêu ủy khuất cắn môi dưới, Quách Bảo Châu hung ác nhìn hấn, vẻ mặt không cho từ chối. Quý Chiêu giả vờ đáng thương cũng vô dụng, vạ phần không cam lòng xoay người đi, trong dư quang thoáng nhìn thấy thân ảnh quen thuộc thì Quý Chiêu vui mừng, ôm lấy eo nhỏ của Quách Bảo Châu cùng nhau núp dưới gốc cây liễu, giành trước dặn dò: “Đừng nhúc nhích, người đến rồi, trò hay sẽ bắt đầu ngay thôi!”

Quách Bảo Châu cũng nhìn thấy một nam nhân cao lớn đang bước lên thuyền, tâm tư nhất thời đều đặt hết về chuyện bên kia, hưng phấn hỏi: “Người đó là ai vậy?”

Quý Chiêu khẽ sát vào tai nàng hỏi: “Nàng nhìn xem dáng vẻ của hấn có giống ta hay không?”

Đầu thuyền có treo đèn lồng, nam nhân đứng trên thuyền hơi cúi đầu, không biết là đang nói gì, thoát nhìn qua sườn mặt thì cũng có chút giống Quý Chiêu. Quách Bảo Châu chăm chú nhìn vào trong khoang thuyền, rất muốn biết cô nương bên trong là ai, không yên lòng trả lời: “Không phải là rất giống ...”

Quý Chiêu tham lam nhìn khuôn mặt xinh đẹp gần ngay trước mắt, trầm thấp cười nói: “Đó là đương nhiên, không phong lưu phóng khoáng bằng ta ...”

Quách Bảo Châu nghe được một nửa thì không nhận được quay đầu lườm hấn, không nghĩ là Quý Chiêu lại gần như vậy nên mặt nàng dán vào mặt hấn.

Ngấn gợn tiếp xúc như vậy nên không biết là mặt của ai đã trở nên nóng bỏng như vậy.

Quách Bảo Châu ngây ngốc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Quý Chiêu dưới ánh trăng, Quý Chiêu ngo ngắc chăm chú nhìn vào đôi mắt to lung linh như nước của nàng rồi từ từ hạ tầm mắt xuống, nhìn đến đôi môi của nàng.

Hấn nuốt một ngụm nước bọt, tim đập thình thịch, từ từ cúi xuống.

Trong đầu Quách Bảo Châu trống rỗng, theo bản năng nàng quay đầu trốn tránh vì thế đôi môi nóng bỏng của chàng thiếu niên xẹt qua gò má của nàng. Đụng chạm xa lạ như vậy, tim Quách Bảo Châu run lên một chút nhưng Quý Chiêu lại vừa khấn trương vừa thất vọng, phát hiện ra Quách Bảo Châu không đánh cũng không mắng hấn thì thất vọng lại biến thành mừng như điên, lá gan cũng lớn hơn, cúi đầu nhắm thẳng vào đôi môi của cô gái.

Nhưng phía trước đột nhiên truyền đến tiếng động giống như là có người rơi vào trong nước.

Hành động mờ ám của Quý Chiêu không thực hiện được, Quách Bảo Châu đã lấy lại tinh thần, vươn tay đánh cho hấn một cái, sức lực cũng không mạnh nhưng tiếng kêu rất vang dội.

Quý Chiêu chớp chớp mắt, đột nhiên cười lên, kéo Quách Bảo Châu nói: “Đi thôi, xem cô nương mong muốn được gặp đại biểu huynh của ta là ai nào.”

Hấn làm ra vẻ không sao cả nhưng Quách Bảo Châu lại cảm thấy có chút chột dạ, một tay ôm lấy thân cây một tay muốn tránh hấn, “Người buông tay ...”

“Không buông” Quý Chiêu lập tức nói lại, lui lại phía sau cúi đầu nhìn nàng, “Đời này ta sẽ không buông.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Chương 100

Đầu thuyền vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, Quách Bảo Yên khấn trương nắm lấy cái khăn, lúc người kia vừa tới thì lên tiếng đứng dậy trước, đi ra gần cửa trên ghẹo oán giận nói: “Sao muộn như vậy rồi muội muội mới đến? Ta đợi muội đã lâu rồi, xú nha đầu Tú nhi kia nói ra đi ra ngoài đón muội, cũng không biết là đã chạy đi đâu rồi.”

Tổng Minh Đức đang có ý định vươn tay đẩy mình ra thì dừng lại, chưa nhìn thấy người nhưng nghe thấy giọng nói này thì trên người hấn đã có chút ngứa.

Biểu đệ Quý Chiêu nói cho hấn biết, có cô nương sắp đặt kế hoạch muốn gả vào Hầu phủ, Quý Chiêu thấy chương mắt, hỏi hấn có hứng thú nạp làm di nương hay không, nếu có hứng thú thì tới đây nhìn một chút, nếu hợp ý thì thuận tay đáp ứng ý nguyện của cô nương ấy, nếu như cô nương đó xấu xí thì quay đầu đi cũng được.

Tuy Tổng Minh Đức sống ở Thương Châu, trong nhà không có quyền có thể giống như Quý Chiêu nhưng lại có hai người chú, có một đồng nữ nhân trong hậu viện suốt ngày tính kế nên đối với những thủ đoạn như thế này hấn rất hiểu, vừa nghĩ một chút là biết vị cô nương này có kế hoạch rồi. Dù sao hấn nhân rồi cũng không có việc gì làm, đi một chuyến tham gia náo nhiệt cũng tốt, theo như lời biểu đệ đã nói, nếu nhìn thuận mắt thì nạp làm di nương, thêm việc thêm vui cũng tốt. Huống hồ người này để ý đến Quý Chiêu thì xuất thân cũng không quá kém, hoặc nếu chỉ là một cô nương nhà bình thường dám tính kế thì Quý gia nhất quyết không cưới hoặc dứt khoát không nhận thì nhà đó cũng không dám làm lớn chuyện lên.

Cẩn thận nhớ lại nội dung trong bức thư, Tống Minh Đức ho khan một cái, nhỏ giọng nói: “Quý mỗ đến chậm, Bảo Châu cô nương đừng có nóng giận mả.” Quay đầu nhìn trên bờ một cái rồi vén màn đi vào.

Quách Bảo Yên hoảng sợ, nhanh chóng liếc mắt đánh giá nam nhân, kinh hoàng lùi người lại: “Người là ai? Sao lại biết khuê danh của Bảo Châu? Tại sao lại muốn tới nơi này?”

Tống Minh Đức cũng lộ ra vẻ ngoài ý muốn, vừa kinh ngạc vừa kinh diễm nhìn chằm chằm cô nương đối diện: “Cô ... ta là thể tử của Trung Nghĩa hầu phủ Quý Chiếu, là Bảo Châu hẹn ta tới đây, vì sao cô nương lại ở trong này chứ?”

Sự tán thưởng trong mắt nam nhân biểu hiện rõ rệt, trong lòng Quách Bảo Yên cảm thấy yên tâm nhưng trên mặt lại biểu lộ ra vẻ tuyệt vọng, thật lâu mới nói ra: “Bảo Châu, Bảo Châu, ta không hề nghĩ tới thì ra muội muội là loại người như thế này! Muội ấy nói với ta là muội ấy chán ghét thể tử nhưng tại sao muội ấy lại lừa gạt ta chuyện hẹn với thể tử ở đây, ta ...”

Lời nói còn chưa dứt thì thân mình nàng ta đột nhiên lung lay một chút, tay vịn trán ngã về phía trước.

Đương nhiên Tống Minh Đức sẽ không để cho mỹ nhân ngã xuống đất, đúng lúc đỡ được người, hai tay siết chặt vào cái eo nhỏ nhắn: “Cô nương làm sao vậy?”

“Người đừng đụng vào ta!” Quách Bảo Yên tức giận đẩy hất ra nhưng trên tay lại nhẹ bằng không có chút sức lực nào cả, hiển nhiên là bị người ta hạ độc. Tống Minh Đức không nghĩ tới cô nương này vì muốn gả cho Quý Chiếu mà có thể làm đến bước này, nhưng mà mỹ nhân ở trong ngực, hân mừng rỡ tiếp nhận cái tiện nghi này, giả vờ quan tâm đỡ người đi đến tháp trúc bên kia: “Rốt cuộc cô nương bị làm sao vậy?”

Quách Bảo Yên nhận ra ý đồ của nam nhân, quả nhiên đúng như lời mẫu thân đã nói, nam nhân đều là loại xấu xa bại hoại. Nàng cố ý để cho nam nhân này hai lần chiếm tiện nghi của nàng, sau đó rút cây trâm đâm ngay ở cổ họng, bức nam nhân lui lại phía sau, chống tháp đứng lên, khóc lóc đi về phía đuôi thuyền: “Muội muội hãm hại ta như thế, ta làm sao có thể sống tiếp được đây ...”

Nàng giả vờ rất giống, Tống Minh Đức cũng vui vẻ diễn với nàng, đuổi theo bảo đảm nói: “Cô nương yên tâm, trước đó ta quý mến Bảo Châu một lòng muốn cưới nàng ấy làm vợ, nay ta đã biết được tâm địa của nàng ta lại độc ác như vậy, làm cho cô nương phải chịu khuất nhục. Bây giờ Quý mỗ sẽ đưa cô nương hồi phủ, ngày mai sẽ tự mình đến cửa cầu hôn!” Hắn muốn có được người trước, xong chuyện chẳng lẽ cô nương này còn không chịu nghe lời hắn hay sao chứ?

Nếu đã gọi Quách Bảo Châu là muội muội thì cô nương này chắc cũng là người của Quách phủ, đáng tiếc là hắn không rõ tình hình của Quách gia, không biết phụ thân của vị Quách cô nương trước mặt này giữ chức quan gì.

Quách Bảo Yên chỉ muốn dụ cho nam nhân này để ý đến nàng chứ không phải là thất thân ở cái thuyền này nên nàng né tránh tay nam nhân đang vươn tới, đứng tại mũi thuyền khóc nói: “Thể tử, ta hận muội muội đối xử với ta như thế này nhưng chuyện giữa hai chị em chúng ta vô tình lại dính lứu tới thể tử, kính xin thể tử hãy yên lặng rồi đi, như vậy ta chỉ là trượt chân ngã xuống nước, sau khi chết cũng có thể lưu lại được cái thanh danh trong sạch.”

Nói xong thì quay người nhảy xuống sông!

Nếu như nam nhân đã động tâm thì tám phần là sẽ nhảy xuống nước cứu nàng, đến lúc đó những người mẫu thân sắp xếp xung quanh sẽ vây lại, Quý Chiếu nhất định sẽ phải cưới nàng.

Tống Minh Đức cảm thấy choáng váng.

Hắn đã vài lần nghe kể chuyện nhảy xuống nước cứu người, nhưng mà trời ngày đông lạnh thế này ...

Thôi, chịu lạnh một chút nhưng lại có được một người thiếp xinh đẹp, cũng đáng giá!

Tống Minh Đức nhảy theo sau xuống, đón lấy Quách Bảo Yên bơi về bờ. Tuy rằng Quách Bảo Yên nắm chắc nam nhân sẽ nhảy xuống cứu nàng nhưng lúc này nàng cũng cảm thấy sợ, lạnh đến mức cả người run lên nhưng vẫn không quên giả vờ giả dụ: “Thể tử buông ta ra, để ta chết đi thôi.”

“Câm miệng!” Tống Minh Đức gầm nhẹ một tiếng, bây giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng lên đến bờ.

Quách Bảo Yên khóc hu hu, nhìn thấy trên bờ nha hoàn mà mẫu thân sắp xếp đã đến, vội vàng nói: “Ôn cứu mạng của thể tử, Bảo Yên suốt đời sẽ không quên, nhưng chuyện này liên quan đến việc xấu trong nhà nên kính mong thể tử hãy thành toàn cho Bảo Yên một lần, chút nữa có người hỏi tại sao ta ở cùng một chỗ với thể tử thì thể tử liền nói tình cờ đi qua cầu được không? Nếu không, một khi chuyện này truyền ra ngoài, thanh danh của ta coi như xong, muội muội cũng ... Nàng ấy chỉ là ham chơi không hiểu chuyện mà thôi!”

...

Quách Bảo Châu trốn tại phía sau đám người, trên bờ sông trời tối nên nàng cũng không thấy rõ cô nương rơi xuống nước là ai nhưng khi Quách nhị phu nhân Hứa thị mang theo nha hoàn chen vào đám người xem náo nhiệt thì nàng liền hiểu ra.

Người viết thư là Quách Bảo Yên, nàng ta không biết nghe được từ đầu chuyện của nàng và Quý Chiếu nên muốn cướp hôn sự này.

Quách Bảo Châu có chút không thể tin được.

Nàng không thích Quách Bảo Yên, tính tình của hai người không hợp, cho dù ở cùng một chỗ nhưng cũng không chơi cùng với nhau được, tuy nhiên giữa hai người cũng chưa từng gây ra chuyện gì quá lớn dẫn đến không được tự nhiên, chính là do nàng không thêm để ý đến nàng ta mà thôi. Không nghĩ đến đêm nay Quách Bảo Yên lại diễn ra một vở kịch như vậy, nếu người kia là Quý Chiêu thật thì đêm nay nàng ta đã thành công rồi.

“Bảo Châu, nàng đã làm gì đắc tội với nàng ta sao?” Xem chuyện vui xong, Quý Chiêu có chút mờ mịt nhìn Quách Bảo Châu đi vào một con đường vắng người, nhỏ giọng hỏi nàng. Hắn không biết Quách nhị phu nhân là ai nhưng vừa rồi trong đám người Hứa thị mang đến có nha hoàn sợ như người khác không biết nên làm toáng lên thì hắn liền hiểu.

Tay Quách Bảo Châu vẫn bị hắn nắm lấy, hiện tại nàng cũng quên mất, huống hồ tâm tư của nàng vẫn còn đặt trên người Quách Bảo Yên, “Không có...”

Quý Chiêu cười lạnh: “Vậy nàng cũng nên cẩn thận, nàng không có làm gì đắc tội nàng ta mà nàng ta còn dám lợi dụng nàng, còn đoạt nhân duyên của nàng nữa, nói không chừng lúc này ở trên thuyền còn nói lời quý quái để vu oan hãm hại nàng nữa, loại tiểu nhân này nàng về nhà nên nói ngay cho cha mẹ nàng biết, để cho bọn họ thay nàng ra mặt, cho nàng, phong thư này chính là chứng cứ. Nhưng mà nàng yên tâm, nàng ta ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, hai ngày nữa nàng ta sẽ đến Đãng Châu làm tiểu thiếp rồi.”

Bước chân Quách Bảo Châu từ từ dừng lại, giọng tờ giấy lên cao nhìn vào nhưng thấy không rõ nên nàng đành bỏ vào trong ống tay áo, lui ra phía sau hai bước hỏi Quý Chiêu: “Biểu ca của ngươi đã thành thân rồi à?”

Quý Chiêu gật đầu: “Đúng vậy, nếu như huynh ấy chưa thành thân thì ta cũng không để cho huynh ấy đến đây đâu, dám dùng danh nghĩa của nàng để tính kế ta, hai tội danh này cộng lại cho nàng ta làm thiếp đã là quá tiện nghi cho nàng ta rồi!” Ngữ khí ngạo mạn tràn đầy khinh bỉ.

Quách Bảo Châu nhìn hắn, không nói một lời.

Quý Chiêu đắc ý đi lại gần: “Thế nào Bảo Châu, ta giúp nàng dạy dỗ người xấu, có phải là rất lợi hại hay không?”

“Ai nhờ ngươi dạy bảo chứ, cho dù đêm nay ngươi không ra tay thì ta cũng sẽ cho nàng ta một bài học!” Quách Bảo Yên tự làm tự chịu, nếu Quách Bảo Châu biết được sự việc thì sẽ tự mình ra mặt, cũng sẽ không cảm thấy tức giận như vậy. Nhưng mà nàng không ngờ Quý Chiêu nhìn nhát gan vô năng lại là người linh hoạt cơ trí như vậy, không những không mắc mưu mà còn tương kế tựu kế cho kẻ tiểu nhân như thế một bài học.

“Nàng ta dám tranh đoạt ta với nàng, sao ta lại có thể không hành động được chứ?” Quách Bảo Châu tránh ra, Quý Chiêu lại sáp lại gần, thuận thực cầm lấy tay của Quách Bảo Châu chạy vào trong ngõ nhỏ, trước khi Quách Bảo Châu ra tay đánh người thì nói thật nhanh: “Bảo Châu, lần trước lúc ta cầu hôn nàng thì nàng không biết tâm ý của ta, đêm nay ta sẽ nói rõ cho nàng biết, ta thật sự rất thích nàng, nàng gả cho ta được không? Nàng yên tâm, chỉ cần nàng gả cho ta, sau khi thành thân, tất cả mọi chuyện ta đều nghe theo nàng, nàng đánh ta mắng ta thì ta cũng sẽ không đánh lại.”

“Không gả!” Biết sức lực của mình không bằng Quý Chiêu nên Quách Bảo Châu cũng không phí công giằng dụa, dựa vào tường thở hổn hển nói.

“Tại sao lại không gả chứ?” Quý Chiêu nghiêng người tựa vào nàng, chăm chú nhìn vào đôi mắt của nàng hỏi: “Nàng nhìn thấy người kia muốn cướp ta, điều đó chứng tỏ ta cũng không phải là quá kém đúng không? Bảo Châu, nàng đừng có ý chọc giận ta, ta biết nàng cũng thích ta mà.” Hắn nhỏ nhẹ nói xong thì hai tay cầm lấy tay của Quách Bảo Châu, vừa sờ vừa bóp.

Quách Bảo Châu cảm thấy trên mặt nóng lên, cho hắn sờ soạng vài cái, sau đó thừa dịp Quý Chiêu thả lỏng tinh thần thì rút mạnh tay về, xoay người chạy về phía đầu ngõ, chạy được một khoảng mới quay đầu lại cười nói: “Đúng là ta có chút thích ngươi nhưng mà ngươi lớn như vậy rồi mà chẳng có bản lĩnh gì hết nên ta thấy chướng mắt ngươi. Ngươi không phải là cấp dưới của di huynh ta sao? Chừng nào ngươi có công lao thì ta sẽ gả cho ngươi!”

Quý Chiêu ngơ ngác đứng tại chỗ, một lúc sau mới hô to: “Ta đưa nàng về phủ!”

“Không cần, cẩn thận nếu bị ca ca ta thấy thì sẽ đánh gãy chân của ngươi!”

Giọng nói vui vẻ của cô gái từ trong đám người truyền ra rõ ràng.

...

Trong Vọng Trúc hiên.

Lúc Triệu Trầm đi vào thì A Kết còn đang dỗ con gái. Triệu Trầm thấy vậy thì có chút ngoài ý muốn, đứng ở mép giường nhìn con gái: “Tại sao giờ này còn chưa chịu ngủ nữa chứ?”

Xán Xán nắm lấy ngón tay phụ thân đang vươn tới, vui mừng đá đá cái chân ngắn ngủn.

A Kết cười khò: “Ta cũng không biết nữa, bú no rồi con cũng không chịu ngủ, hôm nay con có vẻ chơi rất vui. Thế nào, có tìm thấy Bảo Châu không?”

Sau khi Triệu Trầm rửa mặt mới vào phòng, nghe thê tử hỏi vậy thì đi tắt đèn trước, chỉ để lại cái đèn hồ ly treo trên xà ngang, ôm lấy con gái vừa dỗ vừa nói: “Tìm được rồi, bị ca ca mắng cho một trận, mặt mày buồn khổ. A Kết, nàng không nói cho mẹ biết chuyện đèn lâu bị sập chứ?”

A Kết lắc đầu: “Không nói, nói ra lại càng khiến cho mẹ lo lắng hơn thôi... Chúng ta chạy nhanh không có việc gì nhưng ta nghe nói có rất nhiều người chết, còn có nhiều nhà bị cháy nữa. Ngày tốt mà lại xảy ra chuyện này, đúng là...” Bởi vì lúc xảy ra chuyện bản thân nàng cũng có mặt ở đó nên nghĩ lại mà thấy sợ, càng cảm thấy đồng tình với những người không kịp chạy thoát kia hơn. Trong những người đó, có thể có hay không thê tử đi ngắm đèn

cùng với trượng phu mà trong nhà còn có đứa nhỏ mới chào đời không lâu đang chờ cha mẹ trở về?

Nhìn con gái nhu thuận đáng yêu, đôi mắt A Kết đỏ lên hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của bé.

Triệu Trầm trầm mặc.

“Nàng ngủ đi, để Xán Xán ta trông, ta thấy nàng cũng mệt rồi.” Nhìn con gái ngáp một cái thì trong lòng A Kết mềm nhũn, sau khi chui vào trong chăn thì ôm lấy con gái vào trong ngực, “Chàng bế một lát ta không còn cảm thấy mệt nữa, trước đó do Xán Xán không thấy cha đâu nên không muốn ngủ đây mà, Xán Xán quả thật là thông minh, nhỏ như vậy mà đã biết lo lắng cho cha rồi.”

Giọng nói của nàng không thể nhỏ hơn được nữa, Xán Xán chớp mắt vài cái rồi từ từ nhắm mắt ngủ.

Triệu Trầm đứng dậy thổi tắt đèn lồng hồ ly rồi nằm xuống bên cạnh A Kết, do dự một lúc lâu mới mở miệng nói: “A Kết, ta đoán đèn lâu là có người cố ý đánh sập.”

Thân thể A Kết cứng đờ, khăn trương chờ đợi nam nhân nói tiếp.

Triệu Trầm ôm chặt nàng, cảm để ở đỉnh đầu nàng nói: “Nàng còn nhớ khi chúng ta chạy ra bên ngoài thì gặp Thụy vương không? Kỳ thật A Trúc là do ngài ấy mạnh mẽ cướp khỏi tay ta, lúc ấy ta bắt đầu nghi ngờ nhưng không chắc chắn, chỉ cho là trùng hợp. Lúc sau Từ Kính nói cho ta biết, trước khi Xán Xán đầy tháng, A Trúc và Bảo Châu đi đến cửa hàng điêu khắc mua quà tặng thì Thụy vương cũng đi, còn cố ý tiếp cận A Trúc ...”

“Ý chàng là đêm nay Thụy vương cũng vì A Trúc mà cố ý đánh sập đèn lâu sao?” A Kết không thể tin được, “Tại sao Thụy vương lại ...”

“Vi để cho A Trúc thích ngài ấy, nhất kiến chung tình, anh hùng cứu mỹ nhân.” Triệu Trầm cười lạnh, “A Kết nàng không hiểu đâu, nam nhân có rất nhiều thủ đoạn khiến cho nữ nhân thích mình. Thụy vương đã gặp qua biết bao mỹ nhân chứ, tuy A Trúc xinh đẹp nhưng không đáng để ngài ấy phí tâm như thế, các hoàng tử cũng không phải là người xúc động vì tình yêu trừ phi ngài ấy nghĩ là thông qua A Trúc sẽ có được những gì. Nếu Thụy vương nạp A Trúc thì cũng được coi là thân thích với Triệu gia, ta tin chỗ tốt trong đó nàng có thể hiểu được. Nhưng Thụy vương không dám nói thẳng ra là ngài ấy muốn A Trúc là vì sợ hoàng thượng sẽ nhìn ra động cơ của ngài ấy. Nếu như có thể khiến cho A Trúc thích ngài ấy thì ngài ấy dần dần sẽ hướng dẫn A Trúc cách chủ động để vào vương phủ, như thế thì sự việc sẽ khác đi.”

Cả người A Kết rét run.

Nàng tin Triệu Trầm, cũng tin là muội muội nhà mình không có xinh đẹp đến mức làm cho một vương gia động tâm, nàng chính là sợ muội muội phạm phải sai lầm.

Muội muội thích Thụy vương sao?

A Kết không biết. Muội muội căn bản không hề nói qua chuyện ở cửa hàng điêu khắc cho nàng biết!

“Ngày mai, ngày mai là mười lăm, ngày kia ta sẽ về nhà một chuyến, ta sẽ nói rõ với A Trúc, không thể để cho muội ấy gặp rắc rối được.” A Kết giả vờ bình tĩnh nói, nói xong thì vui đầu vào chăn, im lặng rơi lệ.

Nếu muội muội thật sự động tâm thì là do muội muội ngốc nhưng mà nàng cảm thấy đau lòng thay cho muội muội, muội muội mới có mười ba, mười bốn tuổi, chưa hiểu sự đời một chút nào cả, càng không nói là Thụy vương ở vị trí hoàng tử hoàng tôn. Nếu muội muội gặp rắc rối thì sẽ liên lụy đến Triệu gia nhưng nếu như không phải Triệu gia thì Thụy vương cũng không nhìn chăm chăm đến muội muội nàng.

“A Kết, nàng lại nghĩ nhiều rồi, ta và Từ Kính không có oán trách A Trúc một chút nào cả.” Triệu Trầm quay mặt người đang khóc trở lại, không vui hôn nàng một cái, “Cứ có chuyện là nàng lại coi ta là người ngoài. Ngốc, ta đã cưới nàng, bất luận là A Trúc hay tiểu Cửu thì ta đều coi là đệ đệ muội muội ruột thịt, đều là người một nhà cả nên nàng đừng có suy nghĩ lung tung được không?”

A Kết không nói lời nào. Sau khi sự tình được nói rõ ra thì nàng sợ muội muội sẽ không dám gặp người khác nữa. Triệu Trầm và Quách Từ Kính đều là nam nhân, sao có thể hiểu tâm tư của tiểu cô nương được chứ?

Triệu Trầm bắt đầu đi thờ dài, vừa lau nước mắt cho thể tử vừa nói: “Không cần nàng nói với A Trúc, nói cho nàng biết là muốn nàng và A Trúc sau này đi ra ngoài cần thận chú ý một chút, chỉ cần chúng ta không cho Thụy vương có cơ hội gặp A Trúc thì dần dần A Trúc sẽ quên ngài ấy. Nàng là tỷ tỷ của muội ấy, nàng hiểu làm thế nào để dẫn dắt tâm tư của muội ấy, người làm tỷ phu như ta chỉ có thể cam kết bảo vệ các nàng. Nàng yên tâm đi, Thụy vương sẽ không lấy lòng A Trúc được đâu.”

Hoàng thượng đang còn trẻ trung khỏe mạnh nên hẳn chưa nghĩ đến việc đứng về phe bất kỳ vị hoàng tử nào cả nhưng Thụy vương muốn khi dễ em vợ của hắn thì hẳn cũng không ngại tìm cho ngài ấy một chút chuyện để làm.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Chương 101

Tiết nguyên tiêu (rằm tháng giêng) hôm đó, còn chưa tới buổi tối mà Quách gia đã vô cùng náo nhiệt.

Quý lão thái thái Trung Nghĩa hầu phủ tự mình dẫn cháu ngoại, con của cô họ bà tên là Tống Minh Đức đến nhà, cầu nạp Quách Bảo Yên làm thiếp.

Nhị lão gia Quách Kỳ khiếp sợ, ngây người tại chỗ, không thể tin được nhìn về phía thê tử. Tối qua không phải nói thê tử Trung Nghĩa hầu phủ cứu nữ nhi sao? Tuy trách cứ thê tử không chăm sóc tốt cho nữ nhi nhưng nhân họa đắc phúc (trong họa có phúc), nhặt được một mối hôn sự tốt, hẳn vẫn thật cao hứng, sao vừa tỉnh dậy lại biến thành Tống gia ở Thương Châu mà hẳn chưa từng nghe nói qua chứ?

Hứa thị càng khó tiếp nhận hơn hẳn, gắt gao nhìn chằm chằm Tống Minh Đức đặt câu hỏi: "Không thể nào, tối qua rõ ràng người nói mình là Quý Chiêu!"

Quách Kỳ vốn đang trông mong là trong chuyện này có hiểu lầm gì đó, nghe xong lời của thê tử thì đã hiểu rõ, tối qua đúng là người này cứu nữ nhi, lòng lập tức trầm xuống.

Quý lão thái thái hơi mím môi, tuy rằng cháu trai của bà có chút hồ đồ nhưng mẫu tử Hứa thị cũng là tự làm tự chịu. Bà cũng lười phải nói nhiều với loại người lòng dạ độc ác này, nháy mắt với Tống Minh Đức, để cho hẳn tự mình nói ra.

Tống Minh Đức cúi lạy phu thê Quách Kỳ rồi cup mi nhìn xuống đất nói: "Bá phụ, bá mẫu, tối qua Minh Đức đi ngang qua cầu Cửu Khúc thì nhìn thấy Quách cô nương rơi xuống nước nên sau đó vội vàng lao xuống cứu người, lúc sau bá mẫu hỏi ta là ai, chắc bá mẫu chỉ nghe được mấy chữ phủ Trung Nghĩa hầu mà không nghe rõ toàn bộ câu nói nên mới hiểu lầm như vậy. Minh Đức biết, ta có thể lấy Quách cô nương làm thê đã là tèo cao, chỉ là trong nhà đã có thê tử dùng tam mô lục sinh cưới về rồi, không thể hưu được, chỉ có thể uất ức cho Quách cô nương làm thiếp, đương nhiên, nếu bá phụ và bá mẫu không đồng ý, Minh Đức sẽ xem như việc này chưa từng xảy ra, ngày hôm nay sẽ trở về Thương Châu ngay."

"Người..."

"Bá mẫu có gì dặn dò?" Tống Minh Đức ngẩng đầu nhìn về phía Hứa thị, ánh mắt ẩn chứa sự uy hiếp. Hắn dùng cái cớ này coi như là đã để lại mặt mũi cho hai mẫu tử rồi, tương lai có thể kết thân thích một cách vui vẻ, nếu Hứa thị muốn đòi ý, hẳn sẽ nói tình hình thực tế ra, không nói tới người bên ngoài, riêng Quách Kỳ thì chỉ sợ sẽ hận thấu xương người thê tử ngoan độc vụng về này nhỉ?

Quả nhiên Hứa thị đành phải nuốt xuống những lời chưa kịp nói ra.

Trượng phu không có tài cán gì nhưng lại thừa hưởng tính tình chính trực của nam nhân Quách gia, nếu chuyện bà và nữ nhi tính kế Quách Bảo Châu bị trượng phu biết, nữ nhi cùng lắm bị mắng hai câu rồi thôi, còn bà, chắc chắn sẽ bị hưu! Nhiều năm qua bà vẫn không thể cho nhị phòng thêm nhi tử nào, bởi vì trượng phu hiền lành và không có mẹ chồng ghét bỏ nên cuộc sống mới thuận buồm xuôi gió như thế, nếu chuyện này truyền đến tai lão gia tử hoặc là Quách Nghị, hai người kia khẳng định sẽ khiến Quách Kỳ bỏ bà thôi!

Nhưng muốn nữ nhi duy nhất của bà làm thiếp cho người ta, còn là một người không danh không tiếng, bà thực không cam lòng.

Hứa thị không biết nên nói gì, cúi đầu đứng phía sau Quách Kỳ.

Quý lão thái thái thấy thế cũng không khách sáo, trực tiếp đứng dậy nói: "Minh Đức cứu người vốn là xuất phát từ thiện tâm, trước mặt nhiều người như vậy, hẳn sợ ảnh hưởng danh dự của Quách cô nương mới không thể không đến đây phụ trách. Những gì chúng ta nên làm cũng đã làm, phu thê các người cứ thương lượng một chút, trước khi trời tối trả lời cho ta. Website đăng truyền chính thức: Đồng ý thì ta lập tức thu xếp cho Minh Đức, không thể để Quách cô nương chịu nhiều uất ức, nếu không đồng ý, ta sẽ để cho Minh Đức sớm quay về Thương Châu, tránh cho thê tử nó ở nhà lo lắng."

Hứa thị che tấm khăn lặng im rơi lệ, Quách Kỳ thở dài một tiếng, tiễn hai bà cháu Quý lão thái thái ra cửa.

Sự việc truyền đến tai Quách Bảo Yên, nàng ta tức giận ném vỡ đồ trong phòng: "Nhất định là do Quách Bảo Châu bày mưu hại ta!" Nàng ta viết thư cho Quý Chiêu, chắc Quý Chiêu nghi ngờ nên mới đi tìm Quách Bảo Châu để làm rõ, tiện nhân Quách Bảo Châu kia nhân cơ hội này hại nàng ta, nếu không một nam nhân như Quý Chiêu làm sao có thể nghĩ ra được quỷ kế ác độc như thế!

Không để ý đến Hứa thị ngăn cản, Quách Bảo Yên mang theo hai nha hoàn đi đến viện của Quách Bảo Châu.

Quách Bảo Châu đang chơi đu dây ở hậu viện. Mặt trời chiếu lên người ấm áp, đầu nàng tựa vào dây xích đu nhẹ nhàng lắc lư, trong lòng nhớ lại tình huống tối qua ở chung với Quý Chiêu, khỏe miệng không tự chủ được cong lên. Đánh hẳn mà hẳn lại cảm thấy vui vẻ như vậy, thật đúng là khổ quá mà.

Trong lúc Quách Bảo Châu đang vui mừng thì Quách Bảo Yên hùng hổ xông tới, Kim Quế muốn ngăn cản lại bị Quách Bảo Yên đẩy ngã.

Quách Bảo Châu bảo Kim Quế lui ra, không cần ở lại đây mà nàng vẫn ngồi trên xích đu như cũ, mũi chân chạm đất, nghiêng đầu đánh giá người đường tỳ này.

"Chuyện đó là do người làm đúng không?" Quách Bảo Yên đứng trước mặt Quách Bảo Châu, cao giọng chất vấn.

Quách Bảo Châu cười cười, vừa chơi xích đu vừa nói: "Không phải ta làm. Người muốn hãm hại ta, do ta ngốc nên không nhìn ra lòng dạ hiểm độc của người nhưng lại có người nhìn ra, muốn thay ta báo thù. Thế nào, vừa rồi ta nghe được là người của Quý gia tới, là mời người đến phủ làm phu nhân thế

tử hay là đến Thương Châu làm tiểu thiếp vậy?"

"Người còn ngại biện!" Mặt Quách Bảo Yên trắng bệch như quỷ, không còn dáng vẻ đoan trang hào phóng ngày thường nữa, "Ta có ác cũng không ác bằng người, sự việc thành công thì nhiều nhất cũng là ta đoạt mất hôn sự của người, thanh danh của người cũng không ảnh hưởng gì cả, còn có thể tìm được một vị hôn phu tốt hơn, sau khi biết chuyện thì người trực tiếp tới mắng ta là được rồi, cần gì phải làm ra chuyện như thế với ta chứ? Làm thiếp sao, ta là đường tử của người mà, sao người có thể hại ta như vậy chứ?" Nàng ta giận dữ quá mức, đưa tay nhắm ngay mặt Quách Bảo Châu cào.

Quách Bảo Châu không hề tránh, khi bàn tay Quách Bảo Yên vuron tới trước mặt thì nàng mạnh mẽ chụp lấy, nàng đứng dậy liền khiến Quách Bảo Yên ngã xuống đất. Quách Bảo Yên mắng người, nàng ta muốn xoay người đứng dậy nhưng không đợi cho nàng ta kịp phản ứng thì một bàn tay lập tức hạ xuống, lực đạo mạnh hơn khi ra tay với Quý Chiếu. Dieendaanleequydonn Khuôn mặt mềm mại của Quách Bảo Yên nhất thời sưng lên, một đầu tay đỏ tươi khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Quách Bảo Yên choáng váng, không thể tin được ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào đường muội. Quách Bảo Châu không cười, cũng không phẫn nộ, khuôn mặt bình tĩnh lại cực kỳ giống Quách Tử Kính, vừa nhìn đã khiến trong lòng nàng ta hốt hoảng, bắt đầu hối hận bản thân quá xúc động mà chạy đến đây.

Quách Bảo Châu không biết nàng ta đang suy nghĩ cái gì, cũng lười phải đoán, ngồi lên bụng Quách Bảo Yên, lấy phong thư trong cổ tay áo ra phe phẩy trước mặt nàng ta, khinh thường nói: "Nếu như người cho rằng ta làm thì cứ coi như là vậy đi, người muốn cướp nam nhân ta coi trọng ư, nói thật, nếu không phải là nghĩ đến chúng ta đều là họ Quách thì ta đã sắp xếp một người còn kém hơn cho người nữa đấy, người có tin không?"

Sắc mặt Quách Bảo Yên trắng bệch, không dám tưởng tượng kém hơn là dạng người như thế nào.

Thấy nàng ta sợ, Quách Bảo Châu tiếp tục nói: "Người không có kết cục tốt, nhưng nương người vẫn còn tốt, nếu ta vạch trần việc này, tổ phụ nhất định sẽ khiển nhị thúc hưu nương người. Bây giờ ta không nói ra không phải là vì các người mà ta không muốn tổ phụ, nhị thúc, thậm chí là cha ta phải đau lòng, cả nhà chúng ta đang tốt đẹp lại bị nương người phá hỏng. Người thức thời thì ngoan ngoãn theo biểu ca Quý Chiếu, bằng không chỉ cần ta nói cho ca ca, các người sẽ có kết cục gì, tự người có thể đoán được đúng không?"

Nghĩ tới dáng vẻ ác quỷ đẫm máu của đường huynh năm kia thì Quách Bảo Yên không thể không chế được bắt đầu run rẩy.

Quách Bảo Châu còn muốn giáo huấn nàng ta thêm vài câu nhưng lại thoáng nhìn thấy mẫu thân đang chạy tới, vội vàng nhỏ giọng uy hiếp nói: "Lập tức trở về viện của người ngay đi, còn dám chạy tới đây làm loạn thì chờ kết cục không mấy tốt đẹp của hai mẫu tử người đấy!" Nói xong mặc kệ Quách Bảo Yên, ngoan ngoãn chạy về phía Quách phu nhân, cúi đầu giải thích đồng thời nhận sai: "Nương, tỷ ấy phải làm thiếp cho người ta, trong lòng không vui nên đến trước mặt ta khóc lóc om sòm, ta nhìn không được đánh tỷ ấy một trận, người đừng nóng giận, về sau ta không bao giờ đánh người nữa!"

Quý mới tin lời của nàng.

Quách phu nhân nhìn Quách Bảo Yên đang ở bên kia chặt vật không chịu nổi thì sai hai nha hoàn đi qua đuổi người về nhị phòng, còn bà thì đưa nữ nhi về phòng chính, nhủ thầm hỏi: "Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?" Chuyện nhị phòng bên kia bà đều đã biết rồi nhưng mà thật là kỳ quái, không nói đến chuyện Quách Bảo Yên đang yên đang lành tại sao lại rơi xuống nước, được Tống Minh Đức cứu thì cũng thôi đi nhưng tại sao bên ngoài lại đồn đãi là Quý Chiếu cứu? Quý Chiếu từng cầu hôn với nữ nhi nhà mình, trong đó tất có quan hệ.

Quách Bảo Châu vô tội nháy mắt: "Ta nào biết, ta còn buồn bực chuyện tại sao tỷ ấy lại phải làm thiếp cho người khác đây."

Đương nhiên nàng không thể thừa nhận, dù mẫu tử Hứa thị chửi ra gì nhưng nhị thúc đối với nàng thật sự tốt, nàng không nghĩ vì vậy mà giữa phụ thân và nhị thúc có kẻ hở, càng quan trọng hơn là, nếu nàng nói thật, chuyện nàng có hẹn với Quý Chiếu sẽ lộ ra...

Nàng kín miệng như vậy nên Quách phu nhân cũng không hỏi được gì, đành phải để cho nữ nhi rời đi.

Quách Bảo Châu quả thật không nói chuyện này cho người trong nhà biết.

Nhưng cuối tháng khi Tống Minh Đức mang theo Quách Bảo Yên tâm không cam tình không nguyện về Thương Châu thì nàng âm thầm nói rõ mọi chuyện cho nhị thúc.

Quách Kỳ ngây ra như phỗng, nghe cháu gái nói xong thì những gì trước đây hắn còn mơ hồ thì bây giờ đều hoàn toàn hiểu rõ.

So sánh với cháu gái đầy tình nghĩa thì nữ nhi của hắn...

Việc đã đến nước này, Quách Kỳ nghe theo cháu gái khuyên bảo, không đi chịu tội với huynh trưởng và đại tâu, ngoại trừ không còn mặt mũi nào thì hắn cũng không dám, hắn sợ con tức giận của huynh trưởng. Về phần Hứa thị, dù sao hai người cũng đã là phu thê nhiều năm rồi nên Quách Kỳ cũng không vạch trần nhưng hắn nạp một nữ nhân đang hoàng lâm thiếp, từ đó không bước vào viện của Hứa thị nữa. Hứa thị đoán là trượng phu đã biết được điều gì rồi nên cũng không dám tỏ vẻ bất mãn, chỉ đành rụt cổ làm người.

~

Vào tháng hai, đầu đường cuối ngõ khắp kinh thành đều bàn luận đến kỳ thi mùa xuân sắp diễn ra.

Chạng vạng, Triệu Trầm và Triệu Duẩn Đình cùng nhau trở về hầu phủ, nhưng hắn không đi về Vọng Trúc hiên như thường ngày mà mời Triệu Duẩn Đình đi đến thư phòng.

Triệu Duẩn Đình nhìn chăm chú vào trưởng tử này, hỏi: “Có việc gì sao?”

Triệu Trầm nhìn cửa hỏi: “Sau kỳ thi mùa xuân, hoàng thượng sẽ đích thân lựa chọn thư đồng cho ngũ hoàng tử trong đám con em thế gia, việc này chắc phụ thân đã biết rồi chứ?”

Phàm là những chuyện có liên quan đến hoàng tử thì cũng là chuyện lớn, sao Triệu Duẩn Đình lại không biết cơ chứ: “Yên tâm, ta sẽ bảo Thừa An đừng có ra mặt.”

Hắn là người của hoàng thượng, chỉ trung thành với Hoàng Thượng, không thể quá mức thân cận với các hoàng tử khác như vậy được, nếu Triệu Hàm trở thành thư đồng của ngũ hoàng tử thì thứ nhất, Triệu gia và Thụy vương sẽ có dây dưa không rõ. Thứ hai, hắn cũng không muốn Triệu Hàm có tiền đồ quá lớn, vị trí cao như vậy thì sẽ càng ngày càng tham vọng nhiều hơn. Hắn có hai đứa con trai, một mạnh một yếu thì có lẽ còn có thể bình an vô sự, nếu hai đứa cùng mạnh thì tất yếu sẽ có đứa bị thương.

Triệu Trầm lắc đầu, nghiêng đầu nhìn phụ thân: “Ta đã điều tra rồi, Hiền phi có ý muốn sử dụng Triệu Hàm, cho dù nó ản minh thì chỉ cần Hiền phi thôi chút gió bên tai hoàng thượng thì hơn phân nửa người cũng sẽ chọn nó.” Trước mắt, hoàng thượng có vẻ coi trọng Thụy vương, như vậy dù cho nhìn ra ý của Hiền phi cũng chưa chắc sẽ cự tuyệt, đương nhiên, Hiền phi là loại người thông minh nên chắc chắn sẽ không trực tiếp nói ra là muốn chọn Triệu Hàm, bà ta sẽ có cách nói làm cho hoàng thượng vừa lòng.

Triệu Duẩn Đình nhíu mày, hắn hiểu địa vị của Hiền phi trong lòng hoàng thượng hơn nhi tử. Windchime1qd Năm đó khi hoàng thượng vẫn còn là vương gia làm khám sai đi đến Liêu Đông, trên đường đi bị ám sát, nhờ có Hiền phi xả thân cứu giúp nên mới lành lặn trở về, hơn nữa Thụy vương cũng là trong lần xuất hành đó mà có.

"Ta sẽ bảo Thừa An giả bệnh..."

“Không cần đâu.” Triệu Trầm cười, đứng dậy đi đến bên cạnh phụ thân, giọng nói nhỏ đến mức khó có thể nghe thấy: “Phụ thân không cần dằn dò nó làm bất kỳ điều gì cả, nếu như nó muốn làm thư đồng của ngũ hoàng tử thì cứ để cho nó biểu hiện tốt một chút. Phụ thân không cảm thấy lúc này chúng ta ra tay với phía Tây Bắc bên kia là thích hợp nhất hay sao?”

Bây giờ hoàng thượng muốn giữ lại Trần Bắc tướng quân là muốn ổn định thế cục. Nếu Triệu gia chủ động khiêu khích Trần gia thì hoàng thượng nhất định sẽ sinh lòng bất mãn, nhưng nếu hoàng thượng có lòng nghi ngờ với Trần Bắc tướng quân trước thì sẽ sống chết mặc bay không thêm quan tâm, thậm chí là trong lòng còn vui như mở cờ ấy chứ.

Đối phó với Trần Bắc tướng quân, hai phụ tử đã sớm có kế hoạch chu toàn rồi, chỉ cần chờ đợi thời cơ tốt nhất nữa thôi, bởi vậy Triệu Duẩn Đình hiểu cạm bẫy ra tay của nhi tử là có ý gì, nhưng tại lúc mấu chốt này ra tay, Trần Bắc tướng quân gặp chuyện không hay không nói...

Hắn kinh hãi, ngửa đầu hỏi Triệu Trầm: "Ngươi và Cảnh vương..."

Triệu Trầm mỉm cười, chặt đứt suy đoán lung tung của phụ thân: “Không có liên quan gì đến bên kia cả, ta chỉ là nhìn Thụy vương không vừa mắt thôi.”

Nếu Thụy vương trực tiếp tính kế hắn, muốn hắn đứng chung vào một phe thì Triệu Trầm cũng sẽ không quá tức giận như vậy, nhưng Thụy vương lại dám xuống tay với người nhà của thê tử, trước là em vợ còn niên thiếu ngây thơ, sau là hại thê tử hắn phải lo lắng rơi lệ, nếu như hắn không trả được thù này thì hắn thấy thẹn với những gì đã hứa với thê tử, với nhạc phụ và nhạc mẫu.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Chương 102

Một ngày trước khi Lâm Hiền tham gia kỳ thi mùa xuân, Lâm Trúc chịu không nổi Liễu thị suốt ngày căn nhắc nên vội vàng thu dọn chạy đến phủ Duyên Bình hầu chơi với cháu gái.

“Đại tỷ không biết đâu, rõ ràng phụ thân mới là người đi thi nhưng đáng về lại bình tĩnh vô cùng, còn nương thì lo lắng đến hồng rồi. Lúc ăn cơm vào khuya ngày hôm trước vẫn còn tốt, thế mà sáng nay thức dậy thì khỏe miệng đã nổi mụn rồi. Buổi sáng lúc muội ra khỏi nhà, phụ thân còn đang trêu chọc nương.” Lâm Trúc cúi người ghé vào trên mép kháng đùa với Xán Xán, vừa chơi với cháu gái vừa nói lời trêu ghẹo mẫu thân với trưởng tỷ.

A Kết mỉm cười, nhìn muội muội cảm thấy bồi hồi chơi đùa với nữ nhi, cúi đầu may tiếp hai đường. “Phụ thân nhất định đã tính toán trước, nương không hiểu nên đương nhiên nóng lòng. Mấy ngày nay muội làm gì đấy, có ra ngoài chơi hay không?” Nói xong thì liếc nhìn muội muội, trong lòng có chút phức tạp. Trước đây, trong trí nhớ của nàng thì muội muội luôn là tiểu cô nương ngây thơ hoạt bát đáng yêu, cái gì cũng không để ý. Nhưng nay muội muội đã trở thành đại cô nương rồi, cũng có tâm sự của riêng mình, khi gặp chuyện thì ngay cả với người tỷ tỷ này cũng không hề rặng một lời.

Tất cả tâm tư của Lâm Trúc đều đặt trên người cháu gái, xốc nách Xán Xán đỡ bé đứng lên, tiểu nha đầu dường như rất thích trò này, hai chân không ngừng đạp mạnh lên giường. Hai cánh tay Lâm Trúc đỡ cháu gái có chút mỏi, dứt khoát mặc áo bông cho cháu gái thật dày rồi bế bé lên, đi đến trước

gương lớn soi, không yên lòng đáp lời: “Không đi, trời lạnh thế này đi dạo cũng không có gì vui. Bảo Châu nói tháng sau trời ấm sẽ dẫn muội đi thả điều, đại tỷ có đi không? Đến lúc đó đem Xán Xán theo cùng, đừng có lúc nào cũng ở trong nhà.”

Thả điều sao? Nhìn khuôn mặt tươi cười sáng rỡ của muội muội ở trong gương thì A Kết gật đầu: “Được, chọn ngày tỷ phu muội được nghỉ rồi đi.” Có Triệu Trầm đi cùng thì sẽ không sợ gặp lại Thụy vương.

Lâm Trúc phì cười, cúi đầu nói với cháu gái: “Xán Xán nghe không, nương cháu làm gì cũng muốn ở cùng một chỗ với cha cháu, đến lúc đó đi dẫn cháu đi thả điều, để cho hai người họ dính vào một chỗ có được không?”

Xán Xán vốn đang nháy mắt với bé gái đối diện trong gương, nghe thấy tiếng nói thì ngửa đầu lên, miệng đáp y y nha nha.

Lâm Trúc hôn một cái lên trán bé, cầm lấy tay nhỏ của Xán Xán chỉ vào bóng người đang ngồi ở trên giường trong gương: “Xán Xán xem xem đó là ai vậy?”

Xán Xán lại bắt lấy ngón tay của dì nhét vào trong miệng, nước miếng chảy đầy lên tay Lâm Trúc khiến nàng ghét bỏ bé cháu gái lại giường, nằm sấp bên người A Kết tìm khăn lau tay. A Kết lườm nàng một cái, chỉ thấy Lâm Trúc cười hi hi, lau xong thì thuận tay sờ cái váy màu xanh nhạt trong ngực A Kết, khen: “Chất vải của cái váy này thật là tốt.”

A Kết vừa vặn khâu xong, cắt chỉ rồi đưa cho muội muội: “Muội thử xem, nếu mặc vừa thì hôm nay cầm về luôn.”

Lâm Trúc sững sốt, cầm lấy cái váy hỏi: “Đây là cho muội sao?”

A Kết cười gật đầu: “Cát đến hôm thả điều thì mặc.” Trời mỗi ngày một ấm áp, năm ngoái khi muội muội đến kinh thành là vào mùa đông, quần áo mang theo, ở nông thôn cũng được coi là hàng tốt nhưng ở kinh thành thì chẳng là gì cả. Lúc đó nàng cũng đưa mấy thước vải có chất liệu tốt cho mẫu thân và muội muội, không biết đã may hay chưa, thôi thì trước mắt nàng cứ may cho muội muội một bộ đã.

“Đại tỷ thật tốt!” Lâm Trúc cực kỳ vui vẻ, nhanh chóng nhảy xuống giường chạy đi đóng cửa lại rồi vòng ra phía sau bình phong thay đồ.

A Kết cắt kim chỉ xong thì lại bế nữ nhi đang ngoan ngoãn ngậm ngón tay vào trong ngực, hôn trán bé hỏi: “Ăn ngón tay có ngon không?” Mẹ chồng và mẫu thân nói tiểu hài tử ở độ tuổi này đều thích ngậm ngón tay nên nàng cũng không ngăn cấm bé, lớn hơn một chút mà vẫn không thay đổi thì lúc đó nàng sẽ sửa cho con.

Xán Xán nhếch miệng cười. Hiện tại bé có thể cười ra tiếng, thanh thúy dễ nghe, mỗi ngày Triệu Trầm trở về đều thích chọc cho bé cười.

A Kết chọc vào khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, lấy khăn cẩn thận lau nước miếng cho con gái, rồi lại cầm lấy tay nhỏ của Xán Xán đưa lên miệng hôn một cái, lúc sau lại vỗ như muốn cắn. Xán Xán sốt ruột, cố dùng sức rút tay trở về không cho mẫu thân cắn, miệng a a nói thứ ngôn ngữ cũng chỉ có mình bé hiểu được. A Kết buồn cười, đặt nữ nhi nằm sấp xuống giường, nhẹ nhàng đánh vào mông bé mấy cái: “Chỉ muốn cắn tay người khác thôi chứ không muốn để người khác cắn mình, đáng về hư hỏng y như cha của con vậy.”

Xán Xán ngoái đầu lại nhìn mẫu thân, khanh khách cười ra tiếng.

Lâm Trúc thay xong váy đi ra, ánh mắt đầy mong chờ nhìn về phía trưởng tỷ.

Tiểu cô nương mười bốn tuổi, phía trên là áo màu hồng phía dưới là váy dài màu xanh, nhìn không khác gì một nụ hoa xinh đẹp.

A Kết gật gật đầu: “Rất tốt, đến hôm đó muội đi một đôi giày sáng màu nữa thì đảm bảo mọi người nhìn sẽ cảm thấy muội còn đẹp hơn hoa nữa đó.”

“Đây là đại tỷ tự khen mình may khéo đúng không? Da mặt càng ngày càng dày.” Lâm Trúc đi đến trước gương dạo qua một vòng, trong lòng rất thích, thấy ánh nắng tươi sáng ngoài cửa sổ, không nhịn được nói: “Đại tỷ, chúng ta ôm Xán Xán đi dạo trong hoa viên một chút đi, coi như ra ngoài hít thở không khí.”

A Kết biết muội muội muốn khoe đồ mới nhưng vẫn khuyên nhủ: “Ra ngoài đi dạo cũng được nhưng trước hết muội hãy thay quần áo đi, bên ngoài trời lạnh lắm, đừng để bản thân bị lạnh.”

“Không hề lạnh, mặt trời rực rỡ như vậy mà.” Lâm Trúc không muốn đổi, chạy đến cửa nói: “Đại tỷ nhanh thay quần áo cho Xán Xán đi, muội ra ngoài sân chờ tỷ.” Vừa nói xong đã đẩy mạnh bước ra ngoài.

A Kết không còn cách nào khác đành bước xuống giường đi giày vào, mặc quần áo thật dày cho con gái rồi khoác thêm áo choàng, gọi Tường ma ma và Thúy Ngọc, Cẩm Mặc cùng nhau đi ra ngoài. Lâm Trúc cũng cầm theo tú cầu lớn màu đỏ do Triệu Trầm sai người làm cho Xán Xán, đi bên cạnh A Kết không ngừng trêu đùa, vậy nên dọc theo đường đi đều ngập tràn tiếng cười vui vẻ của Xán Xán.

Ở một đầu khác của hoa viên, Triệu Thanh vừa nghe thấy tiếng cười liền quay sang nói với Tăng Văn Diệp: “Ồ bên ngoài đi dạo lâu như vậy rồi, chúng ta nên quay lại thư phòng thôi.” Chỉ cần một mình trưởng tẩu bọn họ đã nên kiêng dè, huống chi Nhị cô nương Lâm gia cũng cùng tới.

Tăng Văn Diệp lại nói: “Hình như ta nghe thấy tiếng của biểu tẩu, nếu đã gặp thì chúng ta cũng nên đi qua chào hỏi một câu, nhân tiện nhìn qua Xán Xán. Nghe Tuyết Nhu nói Xán Xán dần yêu khiến người ta yêu thích vô cùng, ta còn chưa được nhìn thấy.” Nói xong không đợi Triệu Thanh kịp nói gì thì đã dẫn đầu đi qua.

Triệu Thanh nhú mày, đứng tại chỗ một lúc lâu mới đuổi theo. Vừa rồi hắn nói uyển chuyển như vậy, với trí tuệ của Tăng Văn Diệp không có khả năng không nghe ra hắn có ý tránh gặp mặt nữ quyền trong phủ. Nhưng Tăng Văn Diệp lại cố tình giả vờ hồ đồ đi qua, khiến hắn cảm thấy bất an.

Bước chân Tăng Văn Diệp nhanh nhẹn, dường như sợ Triệu Thanh ngăn cản, rất nhanh đã đến khu rừng mà đám người A Kết đang đi đến. Tường ma nhìn thấy hắn đầu tiên, đang muốn nhắc nhở tỷ muội A Kết đổi sang hướng khác thì Tăng Văn Diệp đã cười hân huyên: “Hôm nay trời trong nắng ấm, biểu tâu mang Xán Xán ra ngoài chơi sao?”

A Kết xoay người, trông thấy Tăng Văn Diệp và Triệu Thanh hai người trước sau đi tới liền có chút kinh ngạc nói: “Thì ra là nhị đệ và biểu đệ, việc đọc sách của hai người thế nào rồi?”

Triệu Thanh giành trước giải thích: “Đệ vừa cùng với biểu huynh suy nghĩ đề thi ngày mai, có chút mệt nên đi dạo trong vườn giải khuây, bây giờ đang muốn quay lại thư phòng, đại tâu cứ từ từ đi dạo, chúng đệ đi trước.” Lúc nói chuyện thì tầm mắt nghiêng sang nhìn vào một cây đào, quy củ thủ lễ (tuân theo quy tắc, giữ lễ phép).

Ngược lại, Tăng Văn Diệp vụng trộm nhìn lên Lâm Trúc vài lần.

Lâm Trúc cảm giác được ánh nhìn của hắn, nhú mi nói với A Kết: “Đại tỷ, chúng ta đi tìm Ô Ô thôi.”

A Kết cũng phát hiện Tăng Văn Diệp không bình thường, so với Triệu Thanh thì cử chỉ của Tăng Văn Diệp có chút thô lỗ. Nàng không để ý đến Tăng Văn Diệp, dẫn dò Triệu Thanh hai câu rồi bẻ nữ nhi, dẫn theo nha hoàn đi về phía trước, nhanh chóng rẽ vào một con khác, hoàn toàn cắt đứt tầm mắt của Tăng Văn Diệp.

Phía trước có chiếc ghế trúc, ánh nắng xuyên qua cành cây khô héo chiếu trên mặt ghế, Lâm Trúc đề nghị đi qua bên đó ngồi nghỉ một lát. Thấy A Kết gật đầu, Thúy Ngọc và Cẩm Mặc liền đi qua lau chùi một lần. Tường ma ma sờ sờ, biết ghế trúc đã được mặt trời làm ấm nên không sai hai người quay về lấy nệm nữa.

Sau khi Lâm Trúc ngồi xuống thì nháy mắt với Tường ma ma.

Tường ma ma cũng quen thuộc với hai tỷ muội, chỉ cười cười rồi dẫn theo hai nha hoàn đi đến một bên nói chuyện phiếm.

Lâm Trúc đưa tú cầu đến gần trong ngực cháu gái để cho bé tự chơi, một tay nàng cầm lấy tránh cho rơi xuống nhưng miệng lại nói nhỏ với trưởng tỷ: “Đại tỷ, Tăng Văn Diệp kia vừa nhìn đã biết không phải là người tốt, lúc Xán Xán đầy tháng, muội và Bảo Châu có gặp hắn trong hoa viên thì hắn cứ quẩn lấy Bảo Châu, muốn nói chuyện với tỷ ấy, may mắn là Bảo Châu không thích hắn nhưng vừa rồi hắn cứ nhìn muội chăm chăm, thật là ghê tởm.”

A Kết nghe thấy vậy thì nhìn muội muội đầy hứng thú: “Muội rất ghét hắn sao? Tỷ nhớ rõ trước đây khi chúng ta đi lên trấn trên thì muội rất thích nhìn những công tử tuấn tú mà. Tăng Văn Diệp cũng rất tuấn tú, sao muội lại thấy phản cảm chứ?” Windchime1qđ Nàng đương nhiên sẽ nói cho Triệu Trầm biết về hành vi cử chỉ của Tăng Văn Diệp nhưng quan trọng hơn là nàng muốn giảng đạo lý cho muội muội hiểu rõ. Nếu vô duyên vô cớ giáo huấn muội muội thì chắc chắn Lâm Trúc sẽ nghĩ đến Thụy vương nên ngược lại chuyện Tăng Văn Diệp đã cho nàng một cái cớ, cũng không sợ muội muội phiền lòng.

Lâm Trúc bĩu môi, dựa vào lưng ghế nói: “Muội thích nhìn những công tử tuấn tú nhưng cũng phải xem là loại người nào chứ. Lần trước gặp mặt, Tăng Văn Diệp muốn nói chuyện với Bảo Châu, trong mắt hắn không hề có muội, rõ ràng là biết Bảo Châu gia thế tốt, mắt chó coi thường người, giờ không có Bảo Châu, hắn lại quay sang nhìn muội, làm như không ai biết hắn đang suy nghĩ gì vậy đó.”

A Kết cười trộm, xem ra muội muội cũng không ngốc. Cúi đầu dỗ nữ nhi, thờ dài, có chút bất đắc dĩ nói: “Đúng vậy, ở nơi kinh thành này có mấy người không nhìn vào thân phận chứ, đặc biệt là chuyện hôn nhân đại sự. Tăng Văn Diệp còn chưa thành thân, tỷ phụ muội nói hắn lần này tới kinh ngoại trừ tham gia kỳ thi mùa xuân, cũng muốn kết mối hôn sự tốt, tương lai mượn thế nhà thế tử để mau chóng thăng quan. Gần quan được ban lộc, bình thường hắn gặp được không phải là muội thì cũng là Bảo Châu. Đương nhiên Bảo Châu là lựa chọn tốt nhất nhưng Bảo Châu thấy hắn chướng mắt nên hắn liền muốn mượn sức của muội.”

Lâm Trúc không hiểu: “Cho dù hắn không cưới được Bảo Châu thì cũng không cần phải nhìn trúng muội chứ? Muội nhớ hình như cha hắn là quan ngũ phẩm, còn cha chúng ta cũng là thí sinh như hắn, luận về thân phận thì còn không bằng hắn đâu.” Nàng cho rằng Tăng Văn Diệp thấy nàng xinh đẹp nên muốn nhìn một chút, ngược lại không cảm thấy đối phương có tâm tư muốn cưới nàng.

A Kết đôi tay bẻ nữ nhi, thuận miệng trả lời: “Nhà chúng ta không quyền không thế nhưng tỷ phụ muội có, Triệu Trầm đối với muội và tiểu Cửu như huynh muội ruột thịt, sau này người nào cưới muội thì chẳng lẽ Triệu Trầm sẽ không chiếu cố hay sao chứ? Quan hệ thông gia ấy mà, chỉ cần một nhà có bản lĩnh thì sẽ kéo theo những nhà khác. Không cần nói đến tỷ phụ muội, chỉ cần nói đến những tần phi kia của hoàng thượng, còn không phải chính thế đâu, nhưng hoàng thượng đối với nhà mẹ đẻ của những tần phi đó đã có nhiều quan tâm rồi. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lúc trước Hoàng Thượng vẫn là vương gia, khi tuyên phi cưới vợ bé, cũng là hi vọng dựa vào đám hoi đề kết giao với một ít thế gia vọng tộc, để họ giúp hắn xuất lực. Ví dụ như Thái phu nhân, tại sao bà lại không thích tỷ chứ? Bởi vì nhà chúng ta không giúp được Triệu gia cái gì cả, bà ấy muốn tìm cho tỷ phụ muội một người có gia thế cao.”

Nói đến cuối cùng lại có chút thảm oán.

Lâm Trúc vội vàng bỏ đi những tạp niệm trong lòng, trấn an trưởng tỷ: “Đại tỷ đừng nóng giận, mặc kệ bà ta nghĩ thế nào thì nghĩ, chỉ cần tỷ phụ thích tỷ là được rồi.”

A Kết ngẩng đầu nhìn trời, khẽ cất giọng cảm khái nói: “Đúng vậy, may mắn là tỷ phụ muội lớn lên ở nông thôn hoặc là do từ nhỏ đã cảm thấy phản cảm

việc cưới vợ bé nên mới toàn tâm toàn ý với tỷ, nếu hấn vẫn ở lại kinh thành, lúc trước, chỉ sợ chưa chắc sẽ thích tỷ. Nhiều nhất khi nhìn thấy tỷ, bằng vào dung mạo này cũng chỉ có thể mang về nhà làm di nương mà thôi.”

Lâm Trúc im lặng.

Nếu nói Tăng Văn Diệp coi trọng Quách Bảo Châu trước mà không phải là nàng vì thân phận nàng thấp thì việc Thụy vương thích nàng mà không phải là Quách Bảo Châu lại làm cho nàng cảm thấy vui vẻ hơn. Nhưng liệu có một khả năng khác hay không? Thụy vương đã thành thân, thân phận Quách Bảo Châu quá cao, không thể làm thiếp được nên Thụy vương mới đánh chủ ý lên nàng?

Theo như lời trưởng tỷ, với thân phận nhà mình như vậy thì đối với gia đình nhà giàu, làm thiếp cũng là với cao rồi.

Mặc kệ Thụy vương có thích nàng hay không, việc hấn âm thầm cầm tay nàng có phải là đã nhận định nàng nhất định sẽ vui vẻ làm thiếp cho hấn không?

Trong mắt hấn vốn khinh thường nàng.

Lâm Trúc bỗng nhiên muốn bật cười, nàng từng ước ao gả cho một người có thân phận giống tỷ phu, hay thậm chí còn cao quý hơn. Nhưng lại quên mất không phải ai cũng giống như hấn, không để ý đến thân phận của Lâm gia mà chỉ thực lòng thích tỷ tỷ.

A Kết nói xong, vẫn âm thầm chú ý muội muội, thấy nàng cắn môi, trong mắt cũng vương ánh nước thì tim lại cảm thấy đau nhói, đang muốn nói điều gì thì bỗng nhiên phát hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi nhăn lại.

A Kết vội vàng nhét tú cầu vào trong ngực của muội muội, bé nữ nhi đi đến dưới gốc cây đào cho bé tiểu, cổ ý trêu ghẹo nói: “Xán Xán bón phân cho cây, năm nay cây đào này nở hoa nhất định sẽ đẹp hơn những cây khác.”

Xán Xán ngira đầu nhìn, không hiểu mẫu thân đang nói cái gì.

Lâm Trúc bị trưởng tỷ đa mặt dày chọc cho bật cười, quay đầu nói: “Tỷ cũng giống như tỷ phu, nữ nhi nhà mình đánh rắm cũng nói là là thơm.”

A Kết cũng quay đầu nhìn nàng: “Nữ nhi của ta cũng là cháu gái của muội nha, còn dám ghét bỏ, cẩn thận sau này ta đem chuyện muội ghét bỏ bé nói cho bé nghe, không cho bé nhận người di này nữa đó. Lần trước tỷ có việc nhưng mà muội cũng không thèm trông, có người di như vậy sao?

Chuyện nàng nói là lúc về nhà mẹ đẻ.

Lâm Trúc chột dạ, cúi đầu suy nghĩ một lúc cũng không tìm ra lời giải thích thích hợp, đành phải cười ha ha.

A Kết trừng mắt nhìn nàng, đứng lên nói: “Chờ xem, tương lai muội sinh đứa nhỏ, đừng hy vọng tỷ giúp đỡ.”

“Muội cũng không muốn tỷ giúp đỡ.” Lâm Trúc nhỏ giọng thì thào, lại chạy đến bên cạnh A Kết trêu đùa cháu gái.

Hai tỷ muội nói nói cười cười, sau buổi cơm trưa Lâm Trúc liền về nhà.

Buổi tối Triệu Trầm hồi phủ, A Kết kể lại chuyện xảy ra ở hoa viên cho hấn nghe.

“Tốt rồi, coi như tránh cho A Trúc nghĩ nhiều, nàng càng ngày càng thông minh.” Triệu Trầm không chút keo kiệt khen ngợi A Kết, ôm thê từ hôn một cái.

Kỳ thực hấn cũng chưa từng lo lắng là em vợ sẽ lún sâu vào chuyện này. Lâm Trúc và thê tử không phải là người như vậy, thê tử là người coi trọng tình cảm nhưng Lâm Trúc lại coi trọng nam nhân có thể mang đến cho nàng một cuộc sống an nhàn. Thụy vương là một khối bánh có nhân từ trên trời rơi xuống, lúc đầu tiểu cô nương khó tránh khỏi sẽ cảm thấy kinh hãi, dần dần sẽ phát hiện ra bánh thịt này tuy lớn nhưng không phải là điều tốt nhất, rất nhanh nàng sẽ chuyển dời mục tiêu, bây giờ tuy có chút khổ sở nhưng đó cũng là do còn ít tuổi mà thôi.

Một khi hiểu rõ cuộc sống phức tạp trong kinh thành, Lâm Trúc sẽ nhanh chóng hòa hợp với cuộc sống ở đây hơn thê tử nhiều.

Về phần Tăng Văn Diệp...

Ngày hôm sau là kỳ thi mùa xuân, Lâm Hiền xuất phát trong ánh mắt tha thiết của thê tử, Triệu Thanh và Tăng Văn Diệp cũng bình tĩnh bước vào trong trường thi.

Chỉ là vừa bắt đầu thi không được bao lâu, Tăng Văn Diệp đã bị người khiêng ra ngoài, là do không cẩn thận ăn uống nên bị đau bụng, không thể nào ngồi làm bài được.

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Xán Xán: hôm nay có chút chán ghét mẫu thân, cũng chán ghét di, hừ hừ hừ, buổi tối chỉ cho phụ thân ôm.

Triệu Hồi Hồi: ta là nên cao hứng hay là phát sầu đây?

Triệu Xán Xán: Mẫu thân đâu, ta muốn uống sữa.

Triệu Hồi Hồi: thì ra là ta nghĩ quá nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Chương 103

Mùng một và mười lăm hàng tháng Thụy vương sẽ vào hậu cung vấn an mẫu phi. Mùng một này cũng không ngoại lệ, nhưng hôm nay sau khi hạ triều thì hấn không giống như mọi khi trực tiếp đi đến cung Chiêu Dương của Hiền phi bởi vì hấn cùng với mấy vị đại thần khác phải đi theo hoàng thượng gặp gỡ các công sĩ (những thí sinh) chính quy của kỳ thi Đình (kỳ thi cuối cùng ở cung điện do nhà vua chủ trì), chọn ra tam Giáp (ba người đứng đầu bảng).

Đây là kỳ thi mùa xuân đầu tiên sau khi Đường Văn đế đăng cơ nên hấn cực kì xem trọng, hôm qua đã tự mình đọc một lượt bài thi của các thí sinh.

Các thí sinh đã đợi ở ngoài điện từ sớm để chờ được tuyên triệu vào, lúc thái giám truyền lời thì bọn họ đi vào trong điện cũng tốn chút thời gian. Đường Thao nhìn nhị hoàng huynh đứng trước mặt mình, nhỏ giọng nói: “Gần đây khí sắc của hoàng huynh có vẻ tốt hơn nhiều, khó trách phụ hoàng đề cho huynh đến, trước đó sức khỏe hoàng huynh không tốt nên phụ hoàng lo lắng, đều miễn cho huynh làm triều.”

Cánh vương Đường Uẩn cười cười: “Thật ra thì vẫn như cũ, chỉ là hôm nay thi đình nên ta cũng muốn tham gia náo nhiệt một chút, khi phụ hoàng hỏi thì ta liền đồng ý. Ngày mai sẽ không lên triều nữa, ở phủ tỉnh đường thôi, mọi chuyện trong triều còn phải dựa vào hoàng đệ phân ưu với phụ hoàng.”

Đường Thao lộ vẻ mặt tiếc hận, thấy nhóm công sinh đã đến cổng đại điện nên không nói thêm gì nữa, đứng ngay ngắn lại, mỉm cười nhìn chăm chú vào nhóm công sinh. Hoàng thượng sẽ đích thân ra đề cho hai mươi người trong bốn hàng đầu tiên, những người còn lại sẽ do các đại thần khảo hạch. Quan sát một lượt, Đường Thao bỗng phát hiện một người có chút quen mặt, thật ra hấn chưa từng nhìn thấy Lâm Hiền nhưng lại có ấn tượng sâu đậm với Lâm Trúc nên giờ phút này nhìn thấy phụ thân của nàng thì lập tức dễ dàng nhận ra.

Nghĩ tới Lâm Trúc, Đường Thao có chút bất đắc dĩ.

Tiết Nguyên tiêu bị Quách Tử Kính chặn ngang, hại hấn đánh mất cơ hội, nhiều tháng nay Lâm Trúc ngoài phủ Duyên Bình hầu thi cũng không đến chỗ nào khác. Từ hôm bắt gặp thái độ kiên quyết mang Lâm Trúc rời đi của Quách Tử Kính thì Thụy vương đã cảm thấy Quách Tử Kính và Triệu Trầm chắc hẳn đã nhìn ra ý đồ của hấn, cũng có thể đã dặn Lâm Trúc nên số lần Lâm Trúc đi ra ngoài giảm hẳn.

Chuyện này rõ ràng đã gây cho hấn không ít phiền não.

Thi đình đã bắt đầu, Đường Thao không yên lòng nghe những người kia hoặc là đồng dạ hoặc là bình tĩnh đối đáp, chỉ khi Lâm Hiền bước lên thì hấn mới tập trung trở lại, vừa nghe thấy giọng Lâm Hiền thì hấn có phần ngạc nhiên, chăm chú nhìn sang.

Lâm Hiền mặc một bộ trường bào màu xanh, là một nam nhân hơn ba mươi tuổi, da trắng nõn, hơi cúi đầu trả lời một cách từ tốn, hoàn toàn không giống với hình ảnh một người nông dân thích trồng trọt, cũng không giống với một tiên sinh dạy ở trấn trên. Website đăng truyện chính thức: diendanlequydon.com Lâm Hiền đang nói về vấn đề dân sinh, không nói gì đao to búa lớn, những điều nói ra chỉ là việc trồng trọt của dân chúng cùng với tình hình thực tế, cuối cùng đưa ra đề nghị nghe vào tai cũng thật là ổn thỏa. Đường Thao cảm thấy Lâm Hiền không đồ Thám hoa được, nhưng đồ Tiến sĩ vẫn là dư sức, coi như thuộc hàng ngũ những người đứng đầu rồi.

Hấn nhìn Đường Văn đế đang ngồi trên long ý, quả nhiên thấy được sự hài lòng trên mặt đối phương.

Đường Thao nhìn theo Lâm Hiền đứng qua một bên, âm thầm nghĩ Triệu Trầm cũng có chút thú vị, chọn một thân gia như vậy cũng không phải là không được.

Kiểm tra hai mươi người xong thì Đường Văn đế bảo nhị tử cùng đi vào hậu điện, trên đường đi hỏi bọn họ có ý kiến gì không. Hai huynh đệ chỉ nói những điều đã thấy, Đường Văn đế im lặng lắng nghe, cũng không nhận xét gì cả, vào trong hậu điện ngồi một hồi, đánh giá hai người, biết bọn họ chút nữa sẽ đến hậu cung vấn an mẫu thân, ngẫm lại liền quay sang hỏi Đường Uẩn: “Hôm nay con tiến cung một mình sao?”

Đường Uẩn cười nói: “Vương phi và Phúc ca nhi cũng đã đến rồi, giờ này chắc là đang nói chuyện với mẫu hậu.”

Khỏe miệng Đường Văn đế không tự chủ được khê cong, đứng lên nói: “Đi thôi, trầm cùng con đi qua đó, lần trước nghe con nói là Phúc ca nhi đã biết gọi nương rồi nhưng con có dạy bé gọi tổ phụ không?” Nói xong có chút mong đợi nhìn Đường Uẩn. Trượng tôn trắng trẻo nập nập, đáng vẻ cũng giống hấn nên Đường Văn đế rất là thích.

"Phụ hoàng quá đề cao nó rồi." Đường Uẩn lắc đầu bật cười, "Hiện tại chỉ biết kêu nương, những cái khác thì lúc nào cao hứng mới nói vài từ, lúc bảo bé nói thì bé không chịu nói đâu, dù dỗ như thế nào cũng đều không nói, thật là đáng giận mà."

Đường Văn đế ha ha cười: “Khi còn nhỏ con cũng như vậy đấy, đều là học theo con rồi, trầm nhớ khi còn nhỏ con cũng không thích nói chuyện. . .”

Hai phụ tử đi ở phía trước, vui vẻ trò chuyện với nhau rồi dần đi tới hành lang thông tới Phòng Nghi cung.

Đường Thao đứng yên ở giao lộ, mãi đến khi không nhìn thấy bóng dáng của hai người nữa thì mặt mới trầm xuống.

Hắn bước nhanh về hướng Chiêu Dương cung.

Hiền phi đã đợi hắn từ lâu, bảo nhi tử ngồi xuống rồi sai cung nữ dâng lên điểm tâm hắn thích ăn nhất, đợi Đường Thao ăn hai miếng rồi mới bắt đầu hỏi chuyện thi đình.

Đường Thao trả lời qua loa vài câu.

Hiền phi gật đầu, chuyện thi cử này bà cũng không có hứng thú gì mấy, nhìn ngoài điện cười nói: "Nghe nói một nhà ba người Cảnh vương cũng vào cung, tại sao con lại không mang theo vương phi vào cung để trò chuyện với ta? Các con thành thân cũng sắp được bốn năm rồi, nàng ấy cũng gọi ta là mẫu phi được bốn năm, chẳng lẽ còn không hiểu ta hay sao? Chuyện con cái không thể cưỡng cầu, ta cũng không trách nó thì nó trốn ta làm cái gì cơ chứ?"

Đường Thao thay thế từ giải thích: "Nương suy nghĩ nhiều rồi, hai ngày nay nàng cảm thấy không thoải mái chứ không có ý gì khác đâu."

"Không thoải mái sao, vậy nên bồi bổ cho tốt." Hiền phi cười nhẹ, phân phó cung nữ bên cạnh đi chuẩn bị mấy thứ thuốc bổ, đợi đến lúc cung nữ rời đi rồi mới thận trọng nói: "Con cũng đã hai mươi rồi mà ngay cả một đứa con thừa tự cũng không có, ta cùng phụ hoàng con thật lòng lo lắng, nếu như thân thể của vương phi không được thì con ngưng cho những thiếp thất kia uống thuốc đi, dù là đích hay thứ thì nhi tử vẫn quan trọng hơn."

Đường Thao cúi đầu: "Năm sau sẽ ngừng." Nụ cười không hề xuất hiện trên gương mặt của hắn.

Nói đến chuyện con cái thì ít nhiều nam nhân cũng cảm thấy khó chịu, Hiền phi nhận ra nhi tử không vui liền vội vàng nói sang chuyện khác: "Mấy ngày nữa phụ hoàng con sẽ tuyển thư đồng cho Vĩ nhi, ta nghe nói tuổi đích thứ tử Triệu Hàm của phủ Duyên Bình hầu vừa vận phù hợp, tài học cũng nổi tiếng, con nghĩ như thế nào?"

Thứ tử của Triệu Duẩn Đình ư?

Đường Thao khẽ nhíu mày: "Giữa Triệu Duẩn Đình, Triệu Trầm và Tần gia có oán hận, căn bản Triệu Trầm cũng không nhận Triệu Hàm là đệ đệ, nếu tuyển Triệu Hàm làm thư đồng thì có vẻ như..." Không bằng mượn sức Triệu Trầm vẫn tốt hơn.

"Ta hiểu rõ ý của con." Hiền phi sờ huyệt giáp trên ngón tay, giọng nói thật êm dịu: "Triệu Trầm không nhận Triệu Hàm là đệ đệ, nhưng Triệu Duẩn Đình vẫn nhận nhi tử này, nhi tử đứng về bên chúng ta thì chẳng lẽ người làm cha như ông ta liền mặc kệ sao? Đến lúc đó Triệu Trầm dù bất mãn cũng không thể đối nghịch với cha hắn chứ? Huống hồ Triệu Hàm tuổi còn nhỏ, vừa đúng độ tuổi thích hợp làm thư đồng cho Vĩ nhi nên chúng ta có chọn cậu ta thì phụ hoàng con cũng sẽ không nghi ngờ gì cả. Nói cách khác, nếu con muốn giao hảo với Triệu Duẩn Đình, Triệu Trầm, chưa nói đến bọn họ có cảm kích hay không nhưng chắc chắn phụ hoàng con sẽ nhìn ra, ông ấy vốn có tính hay nghi ngờ."

Sao Đường Thao lại không hiểu đạo lý trong đó cơ chứ, cho nên hắn muốn lợi dụng Lâm Trúc. Chỉ cần Lâm Trúc thích hắn thì hắn sẽ chỉ cho nàng cách chủ động tiếp cận, đến lúc đó hắn sẽ ở thế bất đắc dĩ phải thu nhận nàng, có ảnh hưởng cũng chỉ có thanh danh của Lâm gia nữ nhi chứ hắn không có bị ảnh hưởng gì hết.

Nhưng mà kế hoạch lợi dụng Lâm Trúc chắc là không thể thực hiện được rồi. Thay vì tiếp tục chờ đợi cơ hội thì không bằng nghe theo lời mẫu thân. Bứt dây động rừng, chỉ cần Triệu Hàm họ Triệu thì cũng có liên quan đến Triệu gia.

"Nương nói đúng, nhi tử cũng cảm thấy Triệu Hàm rất tốt, ngũ đệ bướng bỉnh, tiểu tử kia ôn trọng, làm thư đồng không có gì thích hợp bằng."

Hiền phi hài lòng gật đầu.

Buổi tối ngày hôm sau Đường Văn đế nghỉ tại Chiêu Dương cung. Hiền phi ân cần hầu hạ xong thì tựa vào bờ vai của nam nhân, ánh mắt mỉa mai: "Hoàng thượng, hai ngày nữa lúc người triệu kiến những con em thế gia kia thì liệu có thể cho thần thiếp cùng gặp mặt được không, lần trước chọn thư đồng cho Vĩ nhi thần thiếp không có gặp qua nên lần này muốn nhìn một chút, nếu không thần thiếp cảm thấy không an lòng."

"Sao, không tin vào ánh mắt của trẫm à?" Đường Văn đế nghiêng người, ôm lấy nhân trêu ghẹo nói, bàn tay to xoa dọc theo cái lưng bóng mượt, yêu thích không muốn buông tay. Cái nhiều nhất ở hậu cung chính là nữ nhân, tuổi tác Hiền phi không tính là nhỏ nhưng được bảo dưỡng rất tốt, hơn nữa tình cảm của hai người cũng không phải là bình thường nên phần lớn thời gian Đường Văn đế đều thích đến Chiêu Dương cung, ở nơi này hắn vẫn luôn cảm thấy hài lòng dễ chịu.

Hiền phi ôm cổ hắn làm nũng: "Người lại có ý xuyên tạc thiếp, thần thiếp chỉ là muốn cùng quan sát với người thôi chứ có ai nói là không tin người đâu chứ? Nếu như không tin thì thần thiếp đã trực tiếp cho gọi mấy đứa nhỏ qua bên này để thần thiếp tự chọn."

Đường Văn đế thích nhất là dáng vẻ kiêu ngạo như lúc này của bà, áp người lên nói: "Chẳng những không tin trẫm mà còn muốn đoạt việc của trẫm nữa, lá gan của nàng càng ngày càng lớn rồi, xem trẫm thu thập nàng như thế nào!"

Hơi thở Hiền phi dồn dập, tùy ý Đường Văn đế ép buộc, bà chỉ ôm lấy cổ hắn mặc hắn hành động, trong đôi mắt đẹp ngập tràn ánh nước, Đường Văn đế càng thêm động tình, ôm người ngồi dậy, thờ gấp nói: "Nếu đêm nay nàng làm trẫm hài lòng thì trẫm sẽ tùy nàng." Vốn cũng không phải là chuyện gì to tát, nàng muốn nhìn thì hắn sẽ mang nàng đi nhìn vậy, cũng chỉ là đi đến ngự hoa viên mà thôi.

Nghe thấy vậy thì nhất thời lúm đồng tiền của Hiền phi càng thêm tươi như hoa, bà ta biết Đường Văn đế thích nhất tư thế gì nên ra sức sử dụng hết tất cả các chiêu thức.

Đường Văn đế thỏa mãn, ba đêm liên tục đều nghỉ lại trong Chiêu Dương cung. Đến ngày tuyển thư đồng, sau khi hạ triều thì hần liền phái người tới đón Hiền phi đi đến ngự hoa viên.

Được làm thư đồng cho hoàng tử là một vinh dự lớn lao, bởi vậy các gia đình tôn quý, quan lại trong kinh thành đều đưa những đứa bé có độ tuổi thích hợp đến dự tuyển. Nhỏ nhất chín tuổi, lớn là mười một mười hai tuổi, một đám cung kính đứng ở ngự hoa viên, chờ khi Đường Văn đế và Hiền phi sóng vai nhau đi tới thì đồng loạt quỳ xuống bái lạy.

Đương nhiên Triệu Hàm cũng có mặt ở đó.

Đường Văn đế ngồi xuống rồi cho bọn họ bình thân, mỉm cười đánh giá hơn hai mươi thiếu niên đang đứng trước mặt.

Mặc kệ ở nhà phụ mẫu dạn dò như thế nào nhưng rốt cuộc vẫn là những đứa bé, có đứa sợ uy rờng nên không dám ngẩng đầu, đứa có gan lớn thì lên lén nhìn trộm, nhưng quan sát kỹ thì cũng không ổn trọng lắm, cũng có đứa chững chạc, đứng một cách nghiêm túc, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Đường Văn đế trực tiếp gọi năm người mà hần cảm thấy hợp mắt tiến lên phía trước, để cho bọn họ tự nói về gia thế của mình và bản thân.

Triệu Hàm là người đối đáp tốt nhất, hai đứa bé khác thì có kém hơn một chút, đám còn lại không trả lời tốt thì coi như đã mất đi tư cách.

Đường Văn đế nhìn về phía Hiền phi, để cho bà ta cũng đặt câu hỏi.

Hiền phi cũng không có hỏi về một chủ đề cụ thể nào cả, chỉ hỏi sở thích của ba đứa bé.

Bà ta hỏi xong, Đường Văn đế liền cho ba đứa nhỏ lui xuống, hai người thuận thế ở lại ngự hoa viên ngắm hoa.

“Nàng nhìn trúng người nào?” Đường văn đế hái một đóa hoa hạnh cài lên tóc Hiền phi, cười hỏi.

“Đẹp mắt không?” Hiền phi chờ mong hỏi lại, đến khi nghe được lời khen của Đường Văn đế mới nói: “Thần thiếp thấy cả ba người đều rất tốt, Triệu gia trầm ôn tin cậy, Lưu gia văn võ song toàn, còn Mộ gia thì thông minh hoạt bát. Hoàng thượng, người cảm thấy như thế nào?”

Đường Văn đế gật đầu: “Trẫm cũng cảm thấy như vậy, không biết nên chọn ai đây.”

“Nếu không thì hãy để cho Vĩ nhi tự mình chọn đi.” Hiền phi ôn nhu đề nghị, “Dù sao cũng là thư đồng của Vĩ nhi, mỗi ngày đều ở chung nên hay là để cho nó tự chọn người mình yêu thích, tránh cho nó lại kiếm cớ không chịu đọc sách.”

“Ý kiến hay.” Đường Văn đế liền ra lệnh cho đại thái giám Ngụy Nguyên dẫn ba người Triệu Hàm đến cho ngũ hoàng tử nhìn mặt.

Ngày hôm sau lúc kiểm tra việc học của ngũ hoàng tử thì Đường Văn đế hỏi cậu coi trọng người nào.

Ngũ hoàng tử mười tuổi gãi đầu, giọng nói giòn tan: “Triệu Hàm!”

Đường Văn đế tươi cười: “Tại sao lại chọn Triệu Hàm?”

Ngũ hoàng tử cười ha ha: “Trong ba người thì cậu ta gầy nhất, nhìn cũng có vẻ là người thành thật, chắc chắn là người dễ bắt nạt.”

“Bậy bạ, tuyển thư đồng là để cho con bắt nạt hay sao chứ?” Nhất thời sắc mặt Đường Văn đế trở nên khó coi, đứng phắt dậy nói: “Chép ‘Luận ngữ’ ba lần, lúc nào xong thì đưa cho trẫm xem.” Nói rồi nhanh chóng rời đi.

Trở lại Sùng Chính điện, Đường Văn đế khoanh tay đứng trước một bức tranh chữ một lúc lâu rồi mới sai Ngụy Nguyên: “Tuyên Duyên Bình hầu vào cung.”

Ngụy nguyên lĩnh mệnh rời đi.

Đường Văn đế ngồi xuống, ánh mắt nhìn cảnh xuân tươi đẹp ngoài cửa sổ, lâm vào trầm tư.

Hần nghĩ tới chuyện nhận được mật báo từ Tây Bắc tháng trước.

Trần Bắc tướng quân Tần Tư Dũng đầu hàng, Đường Văn đế vừa muốn dùng lại vừa có tâm lý e ngại hần nên có ý cho người nằm vùng ở Tây Bắc, một khi Tần Tư Dũng có động tĩnh gì thì lập tức báo cáo lại. Mà lần này thám tử tra ra một chuyện, đầu hè năm trước có hai mẹ con đến tìm Tần Tư Dũng, đứa bé còn nhỏ. Tần Tư Dũng không gặp nhưng lại âm thầm cho người sắp xếp ở nông thôn, sau đó phái người giết người mẹ giữ lại đứa con, cho người chăm sóc chu đáo.

Thám tử tìm hiểu nguồn gốc, cuối cùng tháng trước cũng đã tra ra nữ nhân kia chính là tiểu thiếp mà Bình Tây tướng quân nuôi dưỡng ở ngoài. Lúc Tần gia xảy ra chuyện thì nàng ta nhận được tin tức nên chạy trốn, sau này cuộc sống quá khổ cực lại đi tìm Tần Tư Dũng, cầu xin hần xem xét việc nhi tử mình hiện giờ là cốt nhục duy nhất của Tần gia mà quan tâm chiếu cố.

Đường Văn đế cũng hiểu tại sao Tần Tư Dững lại làm như vậy.

Lúc trước nếu không phải cùng đường, ai nguyện ý để huynh đệ tương tàn? Nay biết được Tần gia vẫn còn cốt nhục lưu lạc, hấn đương nhiên không nỡ giết. Giết mẹ của đứa bé, đổi cho nó một thân phận khác thì sẽ không sợ sau này đứa bé biết được người bá phụ là hấn đã gây ra mọi chuyện. Dieendaanleequydonn Nếu Tần Tư Dững có tâm thì vài năm sau, đợi khi đứa bé trưởng thành rồi thì hấn sẽ nhận làm nghĩa tử (con nuôi), giao quân Tần gia cho nó.

Vùng Tây Bắc là địa bàn của Tần gia, chắc chắn Tần Tư Dững tiếc khi phải giao cho người ngoài.

"Hoàng Thượng, Duyên Bình hầu đến."

"Cho vào đi." Đường Văn đế thu lại vẻ buồn rầu trên khuôn mặt, bình tĩnh nói.

Tần Tư Dững nắm hùng binh trong tay, Thụy vương muốn mượn sức cũng là điều dễ hiểu, bây giờ hấn chỉ muốn biết Triệu Duẩn Đình còn muốn phò tá cho ai lên ngôi không.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Chương 104

Lúc Triệu Duẩn Đình đi vào, Đường Văn đế cũng không vòng vo, cười khen: "Ái khanh thật biết cách dạy con, Thừa Viễn tuân tú lịch sự võ nghệ cao siêu, nay Thừa An trưởng thành, cũng là một người văn hoa ôn trọng. Mấy ngày trước trẫm ở trong Ngự Hoa viên gặp qua một số văn bối thế gia, trong đó, Thừa An là xuất sắc nhất. Hiện nay trẫm muốn cho nó vào cung làm thư đồng cho ngũ hoàng tử, ái khanh có đồng ý không?"

Triệu Duẩn Đình hơi kinh ngạc, lập tức trên mặt hiện ra mấy phần ngưng nghịu.

Đường Văn đế chú ý thấy vẻ biến hóa trên khuôn mặt của hấn, buông tấu chương trong tay, tò mò hỏi: "Sao, khanh không muốn?" Nếu không muốn, vì sao đưa nhi tử vào cung?

Triệu Duẩn Đình thở dài một tiếng, cúi đầu nói: "Hoàng Thượng tru ái coi trọng khuyến tử, là may mắn của thần, chỉ là, tình hình trong nhà thần hoàng thượng cũng biết, Thừa Viễn vẫn không chịu nhận tam đệ của nó, hiện tại Thừa An còn nhỏ, Thừa Viễn khinh thường việc tranh đấu với một đứa nhỏ, chờ đến khi Thừa An lớn, hai huynh đệ chắc chắn sẽ đấu với nhau một trận. Điều là con của thần, thần không thể ngồi yên không để ý đến, năm đó đã để cho mẫu tử Thừa Viễn thiệt thòi rất nhiều, bởi vậy tính toán để cho Thừa An học chữ là được rồi, tương lai ra bên ngoài làm việc, rồi xa huynh trưởng của nó, cũng không hy vọng nó trở nên nổi bật. Lần này Hoàng Thượng tuyển thư đồng cho ngũ hoàng tử, thần vốn định cáo bệnh thay Thừa An, ai ngờ lão mẫu (mẹ già) trong nhà không đồng ý, muốn cho Thừa An tới thử một lần..."

Đường Văn đế hào hứng, "Lão thái quân không thích Thừa Viễn sao?" Hai đứa cháu trai, bên nào tốt, bên nào kém, lão thái thái không đến mức hồ đồ như vậy chứ?

Triệu Duẩn Đình ngẩng đầu nhìn Đường Văn đế, đáng vẻ khó chịu vì việc xấu trong nhà: "Thực không dám giấu diếm, sau khi Thừa Viễn hồi kinh được hoàng thượng coi trọng thì thần mẫu vốn rất thích nó nhưng xuất thân của Lâm thị – thê tử của Thừa Viễn – không cao nên thần mẫu bất mãn, sau này Lâm thị sinh con gái thì thần mẫu lại càng không thích. Nhưng Thừa Viễn lại thật sự rất yêu thương thê tử và nữ nhi, đã cùng thần mẫu tranh cãi một trận, hiện tại hai bà cháu không còn lui tới, trong lòng mẫu thân của thần tức giận, đành phải ngóng trông Thừa An làm bà nỡ mảy mủn mặt. Hoàng thượng, thần bị kẹp ở bên trong cũng rất khó xử, kính xin Hoàng thượng tuyển hiền tài khác làm bạn với ngũ hoàng tử, giúp thần một lần đi!"

Đường Văn đế nhìn chằm chằm Triệu Duẩn Đình, Triệu Duẩn Đình hổ thẹn cúi đầu.

Nghĩ tới một đồng chuyện phiền lòng kia của Triệu gia thì Đường Văn đế cũng cảm thấy đồng tình với Triệu Duẩn Đình, một đại nam nhân vì mẫu thân và thê tử mà một mối, lại có chút sung sướng khi người gặp họa, cười nói: "Lâu nay hay nghe người ta nói là người làm quan thì khó giải quyết chuyện gia đình, hôm nay rốt cuộc trẫm cũng hiểu thâm ý trong đó, tốt, trẫm giúp khanh một lần, tránh cho khanh suốt ngày lo nghĩ chuyện trong nhà mà lơ là chuyện triều đình."

"Thần không dám." Triệu Duẩn Đình vội vàng tỏ vẻ trung tâm.

Đường Văn đế lại hỏi đến Tần thị: "Trẫm nhớ năm ngoái Tần thị phạm lỗi bị khanh đưa đến thôn trang, lúc đó là vì chuyện gì thế?"

Nhắc đến chuyện xưa, Triệu Duẩn Đình không nén được tức giận: "Khi đó Lâm thị vừa mới có thai không lâu nhưng Tần thị đã muốn hãm hại cháu gái của thần, đích thực là thần không thể tha thứ cho nàng ta được, kính mong hoàng thượng thứ lỗi. Trước năm mới thần đã đón người về phủ rồi nhưng chỉ sợ tà tâm của nàng ta chưa dứt, sẽ tiếp tục làm bậy nên đành cấm túc ở trong viện, nói với người ngoài là nàng ta muốn hướng Phật, tu thân dưỡng tính để tránh không tiếp khách. Hoàng Thượng, thần làm như vậy liệu có gì không ổn không? Phía bên Tây Bắc..."

Đường Văn đế khoát tay, "Ái khanh đừng lo, đúng là trầm lo lắng Trần Bắc tướng quân làm loạn thật nhưng không đến mức vì hấn mà khiến khanh phải nén giận, Tần thị không có phụ đức (đức tính cần thiết của người phụ nữ), người quân thúc thế nào đều là quyền của người. Phải rồi, cháu gái của khanh được mấy tháng rồi? Trầm nhớ hình như là sinh vào tháng mười, cũng có quan hệ khá sâu sắc với hoàng trưởng tôn thì phải?"

Ánh mắt Triệu Duẩn Đình dịu dàng hơn: "Sinh tầm cuối tháng mười năm ngoái. Cảnh vương phi có tặng một cái đèn lồng, tiểu nha đầu rất thích cái đèn này. Bây giờ đèn được treo lên xà nhà, mỗi ngày đều ngắm nhìn."

Đường Văn đế lớn hơn Triệu Duẩn Đình mấy tuổi, lại đều là lần đầu tiên làm tổ phụ, nhắc tới cháu nội không tránh khỏi vui vẻ, cùng Triệu Duẩn Đình nói đến hoàng trưởng tôn. Người này lúc thì khen hoàng trưởng tôn có thể tự mình đứng lên, người kia lại khen cháu gái có thể nắm đồ, bất tri bất giác đã nói chuyện hơn hai khắc, vẫn là Ngụy Nguyên nhắc nhở Hoàng thượng còn việc phải làm nên cuộc nói chuyện mới dừng lại.

Tâm tình Đường Văn đế không tệ, thưởng cho Xán Xán mấy thứ đồ bảo Triệu Duẩn Đình mang về.

Triệu Duẩn Đình thay cháu gái quỳ tạ ơn, bước chân nhẹ nhàng rời đi.

Đường Văn đế nhìn chăm chú vào bóng dáng Triệu Duẩn Đình, cẩn thận nhớ lại những điều đã nói, nhìn đến lúc Triệu Duẩn Đình đã hoàn toàn rời đi.

Thụy vương muốn thông qua Triệu Hàm mượn sức Trần Bắc tướng quân, kết bè kết cánh, Triệu Hàm xem ra cũng vui vẻ đứng về bên của Thụy vương, về phần Trần Bắc tướng quân, mặc kệ là hấn có đứng về hàng ngũ của Thụy vương hay không nhưng chỉ mỗi việc hấn dám thu nhận tàn dư đảng của thái tử lúc trước thì không thể dùng được nữa. Website đăng truyện chính thức: Nếu như phụ tử Triệu Duẩn Đình thực sự muốn báo thù thì hấn sẽ vui như mở cờ.

Buổi tối Đường Văn đế lại đến Chiêu Dương cung.

Sau khi nằm xuống, hấn ôm sủng phi vào trong ngực, nói ra lý do ngũ hoàng tử muốn chọn Triệu Hàm, tức giận nói: "Cả ngày chỉ biết chơi, lần trước thư đồng kia cũng bị nó trêu đùa rơi xuống nước nên mới bị phong hàn, Triệu Hàm nhìn qua cũng không quá cường tráng, nếu như chọn nó thì sẽ làm hại nó mất, vẫn là nên chọn con trai thứ ba của Lưu gia đi, thân thể rắn chắc."

Hiền phi tựa đầu vào hõm vai của nam nhân, chớp chớp mắt, nhỏ giọng tự trách: "Những điều hoàng thượng nói đều là do thần thiếp không báo ban Vĩ nhi tốt, thỉnh hoàng thượng trách phạt."

Đường Văn đế cười, trấn an hai câu, chỉ là, trong đôi mắt đang nhìn màn giường lại không hề có chút ý cười nào cả.

Không dạy bảo tốt ngũ hoàng tử sao? Có thể dạy ngũ hoàng tử dùng lý do vô cùng hoàn mỹ như vậy để lựa chọn Triệu Hàm, người mẫu phi này của nó đã làm rất khá rồi.

Lâu nay hấn vẫn biết nữ nhân trong ngực giáo hoạt thông minh, lại không ngờ nàng ta còn dùng sự thông minh này ngoài việc tranh sủng. Chuyện trong hậu cung thì hấn có thể dung túng nàng kiều ngạo, nhưng chuyện triều chính, đặc biệt là hoàng vị, hấn sẽ không dung túng cho nàng ta nhúng tay vào. Trước mắt hấn không có chứng cứ chứng minh Thụy vương cùng Trần Bắc tướng quân cấu kết, tương lai nếu để cho hấn tra ra cái gì...

Hấn có thể cho mẫu tử bọn họ sự sủng ái, tự nhiên cũng có thể thu về.

~

Không được chọn làm thư đồng, Triệu Hàm cảm thấy rất buồn.

Về phần Thái phu nhân, tâm trạng của bà không phải chỉ hai chữ buồn bực là đã có thể hình dung hết được. Cháu trai nhà mẹ đẻ tham ăn dẫn đến đau bụng không thể hoàn thành kỳ thi, đánh phải ù rũ quay về Liêu Đông. Đến lúc quay sang đặt hết kỳ vọng vào cháu trai thì hấn lại không được chọn. Thật đúng là làm cho bà tức chết mà, cố gắng mấy cũng không nuốt trôi cục tức này được nên chỉ đành dằn dò Tăng Tuyết Như: "Bây giờ trời đã bắt đầu ấm lên rồi, cháu nên thường đi dạo trong hoa viên đi, biểu huynh cháu giận ta nhưng với cháu thì lại khác, cháu phải biết nắm lấy cơ hội."

Không còn đường để đi nên bà đành phải gửi gắm hy vọng vào việc cô cháu gái này có thể giành được tâm của trưởng tôn, sau đó nàng sẽ ở giữa hòa giải. Đến khi trưởng tôn hiểu được bà làm thế cũng là vì Triệu gia thì hai bà cháu có thể quay lại như xưa.

Trước mặt Thái phu nhân thì cái gì Tăng Tuyết Như cũng đồng ý nhưng sau lưng làm những gì thì bà ta không biết được.

So sánh với không khí đè nén ở Vinh Thọ đường thì Vọng Trúc hiên bên này có vẻ náo nhiệt hơn. Hoàng thượng thưởng cho Xán Xán vài thứ đồ chơi tinh xảo khéo léo, đây chính là lúc mà tiểu nha đầu sung sức nhất, cứ một chốc lại đổi một món đồ chơi, dù sao tất cả cũng đều đặt ở trên giường, bé nhìn trúng cái nào thì liền vươn tay ra, y y nha nha nói chuyện. Windchinelqd Nếu như A Kết cố tình không để ý, nhóc con kia còn có thể phát giận, lớn tiếng kêu lên, quả thực một tiểu tổ tông.

Khuôn mặt của nữ nhi dần dần nảy nở, hoạt bát đáng yêu, Lâm Hiền cũng đã có kết quả thi Đình. Xếp thứ bảy của Nhị giáp, nhập Hàn Lâm viện làm Thứ cát sĩ, ba năm sau sát hạch lại, hoặc vẫn giữ lại làm Hàn Lâm viện, hoặc là phân công đến Lục Bộ làm việc, thành tích kém hơn chút thì đến các phủ châu huyện làm quan.

Sau khi ăn tiệc ở Lâm gia về, Triệu Trầm vừa chơi đùa với nữ nhi vừa nói với thê tử: "Ta đã nói với nhạc phụ, nhạc phụ nói người không muốn ra ngoài cũng không muốn đến Lục Bộ, muốn ở lại tại Hàn Lâm viện để bồi thư hoặc dạy học, làm công việc thanh nhàn. Như vậy cũng tốt, tránh được những lục đục đầu tranh trên quan trường, nhạc nẫu ở nhà cũng an tâm."

A Kết rất là cảm khái. Tổ phụ tổ mẫu bởi vì muốn phụ thân đọc sách mà qua đời nên phụ thân đối với khoa cử có mâu thuẫn, lần này tham gia kỳ thi Hương, kỳ thi mùa xuân chẳng qua là vì muốn có một chức quan để cho nàng có chỗ dựa, tránh cho người khác chế nhạo sau lưng nàng là xuất thân từ nông thôn.

Sau khi sinh nữ nhi rồi thì nàng càng hiểu rõ hơn ân tình của cha mẹ.

Nhìn nữ nhi vừa lật nằm về phía phụ thân, A Kết cười, nằm xuống bên cạnh lắc lắc trông bởi. Xán Xán nghe được tiếng động thì lập tức quay đầu nhìn qua, một tay A Kết cầm trống bởi còn một tay vẫy bé: “Xán Xán bò lại gần nương nào, nương sẽ cho con đồ chơi.”

Xán Xán cười khanh khách, tay nhỏ bám vào giường muốn bò tới.

Bàn tay to của Triệu Trầm đỡ dưới nách nữ nhi, dạy bé bước từng bước về phía mẫu thân. Chân Xán Xán chưa đủ sức, chỉ bước hai bước thì liền ngừng lại, nói cái gì cũng không chịu nhấc chân nữa, vờn tay về phía mẫu thân. A Kết không để ý tới bé, Xán Xán liền quay đầu nhìn phụ thân, cái miệng nhỏ nhắn nha nha nói giống như muốn thương lượng, mắt đen to tròn. Triệu Trầm không đành lòng cự tuyệt, bế con gái lên, để cho đầu của bé nhẹ nhàng chạm vào đèn lồng hồ ly, Xán Xán vui mừng, duỗi hai tay muốn ôm lấy; lúc ôm được rồi thì cười khanh khách, há mồm muốn gặm, may mắn bị Triệu Trầm kịp thời ôm đi, đưa cho nương bé.

A Kết cười tiếp nhận nữ nhi, hôn hôn, "Xán Xán nhanh lớn lên, gọi nương một tiếng."

Xán Xán không để ý tới mẫu thân, cúi đầu tìm trống bởi nếu lắc sẽ phát ra tiếng động kia.

A Kết để cho bé nằm sấp trên giường chơi.

Triệu Trầm cũng thuận thế nằm sấp lên người nàng, thân mật nói: “Hôm nay đi dự tiệc ở nhà nhạc phụ, ngày nghỉ tiếp theo sẽ đưa mẫu tử nàng đến thôn trang chơi nửa ngày, đi ngắm cảnh thả diều có được không?” Nói xong thì xoay người, đổi thành thế từ nằm ở bên trên, tránh cho chút nữa nàng lại nói hân hạnh.

Trên mặt A Kết có chút nóng, liếc nhìn phía cửa, không nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân mới nhỏ giọng hỏi hân: “Chàng biết thả diều sao? Khi còn nhỏ chúng ta đều tự làm diều chơi.”

Triệu Trầm nhìn nàng không nói lời nào.

A Kết đau lòng, lúc nhỏ hân đã phải chịu nhiều đau khổ như vậy nên chắc chắn là chưa có chơi qua rồi. Nàng không dám nhìn trượng phu, mặt dán vào ngực hân: “Ta có thể làm diều, nếu như chàng muốn học thì ta sẽ dạy cho chàng, chờ chàng học được, sau này những lúc Xán Xán muốn chơi thì chàng sẽ phải làm cho con, chúng ta không mua bên ngoài, được không?”

“Được, ta sẽ theo nàng học.” Triệu Trầm nâng mặt nàng lên, ánh mắt dịu dàng: “Biết ta vừa mới nghĩ đến điều gì không?”

A Kết lắc đầu, chuẩn bị nghe hân nói những chuyện thương tâm.

Triệu Trầm cười cười, ngửa đầu nhìn đèn lồng hồ ly, giọng nói có chút hoài niệm: “Ta nghĩ, sau khi ta chuyển đến Đồng Loan thì có mấy lần đi trên con đường đó, xa xa nhìn thấy một đám con nít đang thả diều. Dieendaaneequydonn Bây giờ nghĩ lại một chút, có lẽ lúc đó ta đã gặp nàng rồi, nàng nói có phải hay không?”

Hân tràn đầy là chờ mong nhìn nàng.

A Kết lại chột dạ.

Khi còn nhỏ nàng đều là theo Mạnh Trọng Cảnh đi chơi, lớn hơn một chút thì mới chơi diều với đệ đệ và muội muội nhưng Mạnh Trọng Cảnh cũng đứng ở bên cạnh. Nàng vừa chột dạ nhưng cũng có chút buồn bã mơ hồ, không phải là nàng còn thích Mạnh Trọng Cảnh mà chỉ là có chút thương cảm vì cảnh còn người mất...

Thấy ánh mắt trốn tránh của nàng thì Triệu Trầm nhú mày, cân nhắc một chút liền đoán được suy nghĩ trong lòng thê tử, ghen tị khó tả lập tức dâng tràn trong lòng.

"Không cho nàng nghĩ đến hân nữa." Một lần nữa đặt người xuống dưới thân, Triệu Trầm vội vàng chặn môi của nàng lại.

Sớm biết có ngày hôm nay, khi đó hân nên đi qua nhìn một cái, gọi tiểu cô nương A Kết trong nhóm đó kéo đến bên người mình, không cho nàng cùng người bên ngoài chơi.

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Xán Xán: Hình như nghe được bí mật của phụ thân và mẫu thân...

Triệu Hồi Hồi: Ta và nương con không có bí mật.

Triệu Xán Xán: Con không tin!

Triệu Hồi Hồi uất ức nhìn thê tử của mình: Đều tại nàng!

Triệu Xán Xán: trách Giai Nhân (tác giả) đó. Cha ta sẽ không có đáng về này.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Chương 105

Gió xuân phoi phới, tiết trời âm áp, quan lại quý nhân trong kinh thành hào hứng cùng gia quyến đến ngoại ô đập thanh, chung quanh cổng thành ngựa xe nối dài không dứt.

Đoàn người Triệu Trầm cũng đã khởi hành từ sớm.

Vốn Quách gia chuẩn bị hai chiếc xe ngựa, một chiếc cho mẫu tử Quách phu nhân, một chiếc để nha hoàn vận chuyển hành lý, về sau bởi vì Triệu gia muốn đón Lâm Trúc và Lâm Trọng Cửu nên chuẩn bị nhiều hơn một chiếc. Đến lúc gặp nhau ở ngoại thành thì Quách Bảo Châu khẳng khái muốn ngồi cùng một xe với A Kết và Xán Xán nên Quách phu nhân đành bảo Ninh thị ngồi cùng một xe với bà, Quách Bảo Châu và Lâm Trúc chui vào trong xe ngựa A Kết, chỉ còn Lâm Trọng Cửu ngồi một mình. Triệu Trầm nhìn thấy tiểu cửu từ tội nghiệp, mỉm cười ôm hân đến trước người mình, mang theo hân cười ngựa.

Quách Từ Kính cười ngựa đi theo bên cạnh xe mẫu thân, Triệu Trầm canh chừng thê nữ và hai muội muội. So sánh với sự im lặng của xe ngựa phía trước thì xe phía sau thình thoảng lại truyền ra một trận nói cười, vô cùng náo nhiệt.

Gần đến thôn trang thì người qua lại trên đường cũng thưa thớt dần, thấy vậy A Kết liền vén bức màn lên, ôm nữ nhi cho bé nhìn ra bên ngoài. Nhìn như vậy mà đã ghê gớm, Xán Xán bắt đầu nhận thức được phụ thân ôm người khác, cũng mặc kệ người được phụ thân ôm chính là cậu của mình, há miệng khóc lên, dọa cho Triệu Trầm sợ hãi, vội vàng thúc ngựa đến bên cạnh xe, “Sao lại khóc vậy?”

Nghe được giọng nói của phụ thân, Xán Xán ngừng khóc, mở to mắt, uốn éo người muốn ra bên ngoài để được phụ thân ôm, mắt to còn trừng Lâm Trọng Cửu, chân nhỏ dậm dậm trên đùi mẫu thân, nghiêng răng nghiêng lợi, chọc Quách Bảo Châu và Lâm Trúc cười không ngừng.

A Kết cảm thấy thật đúng là không có biện pháp nào với tính tình này của nữ nhi, vừa hạ màn xuống vừa nói với Triệu Trầm “Không có việc gì đâu, nhìn thấy chàng cười ngựa cùng với tiểu Cửu nên nha đầu này không vui, thiếp thả màn xuống thì sẽ không sao nữa.”

Nhìn cháu gái hai mắt dầm lệ, Lâm Trọng Cửu cảm thấy ngượng ngùng, “Tỷ phụ, nếu không ta ngồi xe ngựa cũng được?”

“Không cần.” Mắt thấy màn xe vừa buông xuống thì nữ nhi cũng ngừng khóc, Triệu Trầm vừa đau đầu vừa buồn cười. Nữ nhi lớn nhanh, hiện giờ cũng đã được năm tháng, đáng đáp cực kỳ giống thê tử, về phần tính tình thì phụ thân và mẫu thân đều nói giống hân, Triệu Trầm không biết mình khi còn nhỏ là tính tình gì, nhưng thê tử chắc chắn không bá đạo như vậy, không giống hân thì giống ai đây?

Trong xe Xán Xán cũng không ngồi yên, tay nhỏ nắm lấy màn xe muốn học theo mẫu thân kéo lên nhưng không nhấc nổi, chỉ có thể kéo lung tung. Quách Bảo Châu ngồi bên cửa sổ còn lại, thấy vậy liền vươn tay ra với cháu gái: “Xán Xán qua chỗ đi nào, bên đi cũng có cửa sổ này, qua đây đi cho xem ruộng lúa mì.” Vừa nói vừa hơi hé màn lên. Website đăng truyện chính thức: (Nếu xét ra theo quan hệ là em của bố thì phải là cô con, nhưng ta giữ nguyên theo tác giả nhé.)

Xán Xán nghe hiểu, nhếch miệng với về phía đi.

Lâm Trúc và Quách Bảo Châu đều đã quen với việc ôm trẻ nhỏ, A Kết cũng yên tâm giao nữ nhi cho nàng nhưng vẫn ngồi quay sang phía đó, để ngừa lỡ khi.

Ven đường cây dương tươi xanh, lúa mạch non mơn mớn, Quách Bảo Châu nhỏ giọng chỉ điểm cho cháu gái, đôi mắt to của Xán Xán chuyển động theo tay nàng, lúc xem bên ngoài lúc lại nhìn môi của dì, giống như đôi mắt không đủ dùng, nhìn một lát đột nhiên thở một hơi, giống như người lớn thở dài, ba người trong xe nghe được đều sùng sốt, sau đó lập tức cười rộ lên.

Xán Xán một chút cũng không hiểu những người lớn này đang cười cái gì, thấy mẫu thân cũng cười thì bé đập lên chân đi muốn đứng lên, tay nhỏ vung vẩy liên tục được khuyến tai của Quách Bảo Châu. Quách Bảo Châu đau đến kêu thành tiếng, A Kết vội vàng gỡ tay nữ nhi ra rồi ôm bé vào trong lòng mình, giả vờ tức giận đánh vào lòng bàn tay nữ nhi một cái, “Không được kéo khuyến tai của dì nữa, biết chưa?”

Xán Xán không biết, nhưng bé hiểu được mẫu thân tức giận, thân thể nhỏ bé dựa vào trong lòng mẫu thân, tỏ vẻ ngoan ngoãn.

Quách Bảo Châu cười khuyên nhủ: “Thật ra cũng không đau, tẩu tử đừng mắng nữa, Xán Xán cũng không cố ý.”

A Kết nhìn lơ tai Quách Bảo Châu, sau khi xác định không có việc gì mới bắt đầu dĩ nhiên nói: “Nha đầu này rất thích chụp đồ vật, muội nhìn xem ta cũng

không dám mang khuyên tai, ban ngày lúc bé con tỉnh thì ta cũng không dám thả tóc xuống, sợ bị bé con kéo tóc. Lúc đầu biểu huynh của muội (tác giả để tỷ phu, nhưng nói với Quách Bảo Châu nên tổ đổi lại) còn cười ta, chính bản thân mình đưa tóc ra cho Xán Xán nghịch, đến lúc bị kéo đau cũng phải nhanh chóng buộc lại.” Nghĩ tới dáng vẻ chật vật kia của trượng phu thì nàng lại thấy buồn cười.

Quách Bảo Châu và Lâm Trúc đưa mắt nhìn đối phương, cùng nhau cười trộm.

Sau nửa canh giờ, xe ngựa vững vàng dừng ở trước cửa Quách gia trang. Triệu Trầm vốn định đến thôn trang nhà mình nhưng sau khi Quách phu nhân biết được bọn họ muốn du lịch thì đưa ra ý kiến đến Quách gia trang, cách kinh thành gần hơn một chút, tránh thời gian tới lui phiền phức, như vậy còn có thể chơi thêm một lát. Đầu là thân thích, đi đến đâu cũng đều giống nhau, Triệu Trầm cũng không kiên trì với ý kiến cũ.

Cách thời gian ăn trưa còn dài, Quách Bảo Châu đề nghị ra bên ngoài chơi điều, buổi chiều sẽ đi dạo xung quanh.

Ninh thị bế cháu gái vào trong ngực, nói với mấy người: “Các con ra bên ngoài chơi đi, chúng ta ở trong sân cũng có thể nhìn thấy các con thả điều.” Các bà là trưởng bối nên nếu đi cùng sẽ khiến mấy tiểu bối chơi không tự nhiên.

Quách Bảo Châu lôi kéo tỷ đệ Lâm Trúc ra xe lấy điều.

Triệu Trầm nháy mắt với thê tử.

A Kết có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng bảo Thúy Ngọc lấy điều của bọn họ đến.

Thúy Ngọc cười đi đến xe ngựa, thật cẩn thận lấy ra một con điều hình phượng hoàng, màu sắc rực rỡ được làm bằng lụa, phía sau còn có hai cái đuôi màu đỏ, vừa lấy ra đã hấp dẫn ánh mắt của Xán Xán, xoay tới xoay lui trong ngực tổ mẫu muốn có con điều. Triệu Trầm thấy vậy thì ôm lấy nữ nhi, cười nói: “Xán Xán vẫn là nên đi theo chúng con thôi, nương và đi đi vào trong phòng nghỉ ngơi một chút đi, buổi chiều sẽ nhờ nương trông Xán Xán giúp chúng con.” Đây là con điều hân hạnh thân làm cho nữ nhi, hân muốn cho bé nhìn thấy điều bay lên.

“Được, vậy các con đưa thêm nha hoàn đi, cẩn thận một chút.” Biết là nữ tử yêu chiều nữ nhi của hân nên Ninh thị cũng không ngăn cản, sau khi dặn dò vài câu rồi cùng với Quách phu nhân đi vào trong phòng khách.

Quách Bảo Châu cầm điều hình con bướm của mình đi tới, tò mò nhìn chăm chăm vào điều phượng hoàng trong tay A Kết: “Tẩu tử, điều này là tàu mua sao?” Thật là nổi bật quá đi nhưng tàu tử cũng không phải là người thích khoe khoang như vậy.

A Kết ngại, cũng không giải thích, chỉ nhìn về phía Triệu Trầm, Triệu Trầm hơi có chút đắc ý nói: “Là ta làm, tàu tử muội dạy ta.”

Khi còn nhỏ hân không được chơi điều cùng với nàng nhưng nàng đã tự tay dạy hân cách làm, lúc làm điều còn có trăm loại triền miên nữa. Những điều này cũng đủ để bồi thường những tiếc nuối lúc nhỏ rồi.

“Đại tỷ biết làm kiểu điều này lúc nào vậy?” Lâm Trúc bất khả tự nghị hỏi, lúc ba tỷ muội bọn họ làm điều ở nhà, không hề có những kiểu đa dạng như vậy, chỉ đơn giản dùng hồ dán giấy lại thôi, có thể nói là vô cùng xấu xí.

Mặt A Kết đỏ lên, “Đừng nghe tỷ phu muội nói bậy, là tự mình chàng học được, ta làm sao có thể làm được kiểu này chứ.”

Nàng nói thật. Ngay từ đầu nàng chỉ dạy Triệu Trầm dán điều, chắc chắn giấy trong Hầu phủ tốt hơn giấy nàng dùng khi còn nhỏ nhưng không phù hợp với loại điều đơn giản nhất mà nàng biết. Triệu Trầm không nói gì nhưng A Kết nhìn ra sự ghét bỏ trong mắt hân, giống như làm được loại điều như thế này thật là không có bản lĩnh gì cả. Nàng giận không thêm dạy nữa thì Triệu Trầm bèn mời một sư phụ làm điều đến Vọng Trúc hiền, nàng bế nữ nhi ngồi nhìn hân học làm điều. Không ngờ Triệu Trầm lại khéo tay như vậy, mới có vài ngày mà đã làm được rồi, con điều hình phượng hoàng này là cái Xán thích nhất nên mới đem theo.

Đối với giải thích của thê tử thì Triệu Trầm chỉ cười nhưng không nói gì cả.

Quách Bảo Châu nhìn hai người rồi ôm lấy cánh tay Lâm Trúc nói nhỏ: “Bình thường biểu huynh cũng y như ca ca ta, mặt lạnh như băng nhưng chỉ cần ở cùng một chỗ với tàu tử thì như biến thành người khác, quả thật là chịu không được mà.”

Lâm Trúc không tự chủ được nhìn về phía Quách Từ Kính.

Nam nhân đứng cách mọi người một khoảng, mặt hướng về phía ngoài thôn trang, không biết là đang suy nghĩ chuyện gì. Lúc đầu thì nàng cũng cảm thấy hân có chút giống tỷ phu nhưng mà vẫn có sự khác biệt, tỷ phu lạnh lùng lại mang theo một phần u ám nhưng trên người Quách Từ Kính lại không có, giống như là không để ý đến cái gì hết, giống như đêm đó hân gắt gao nắm chặt tay nàng, ôm nàng tránh né người đi đường nhưng khi gặp lại nhau thì hân làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, thản nhiên tựa mây trời nước chảy.

Nam nhân bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn về phía nàng, Lâm Trúc vội vàng dời ánh mắt đi chỗ khác.

Quách Từ Kính như vậy cũng tốt, nàng không cần phải cảm thấy mất tự nhiên khi đứng trước mặt hân.

“Đi thôi, đứng ở đây làm cái gì chứ, chúng ta đi xem điều của ai bay cao nhất.” Lâm Trúc kéo Quách Bảo Châu đi ra bên ngoài thôn trang.

Lâm Trọng Cửu hết nhìn trưởng tỷ, tỷ phu lại đến Quách Từ Kính, suy nghĩ một chút rồi đi theo phía sau nhị tỷ.

Quách Tử Kính yên lặng đi theo phía sau Lâm Trọng Cửu.

Bọn nha hoàn tự giác đứng ở đằng xa chờ chủ tử đi trước, A Kết đi bên cạnh Triệu Trầm, vừa đi vừa thầm oán hằn: “Thích khoe ra như vậy sao.” Hai nàng bị hai người muội muội trêu ghẹo.

“Vốn là do ta làm, vì sao không thể nói?” Triệu Trầm đứng lý hợp tình nói, giọng cao nữ nhi lên trước mặt hỏi: “Điều phụ thân làm có đẹp không?”

Xán Xán thích nhất được phụ thân giọng lên cao, cười đến môi mắt cong cong, vươn hai cánh tay nhỏ nhỏ đưa lên mặt phụ thân. Windchime1qd Triệu Trầm dần dần bế nữ nhi đến trước người hằn, để cho nữ nhi ôm đầu hằn chơi. A Kết thấy vậy liền nói: “Chàng nhìn đường đi, cẩn thận kéo ngã bây giờ!”

“Không ngã đâu.” Triệu Trầm son sắt nói, cho dù hằn bị mùi cũng không để nữ nhi ngã nhưng mà hằn vẫn để bé xuống nếu không búi tóc sẽ bị bé kéo ra, phải chải lại một lần nữa.

~

Phía Đông thôn trang có một đỉnh núi, trên núi hoa đào nở rộ, dưới chân núi lại có suối nước chảy róc rách. Hai phu thê đi đến dòng suối thì điều của ba người Quách Bảo Châu đã bay lên rồi, ba người chạy ngược gió về phía trước. Đứng thấy Lâm Trọng Cửu nhỏ nhất mà coi thường, con điều hình điều hâu của hằn bay cao nhất.

Quách Tử Kính đứng bên dòng suối nhìn, khóe miệng cũng mang theo ý cười.

Triệu Trầm ôm nữ nhi, để A Kết đi chơi điều.

A Kết không muốn, Quách Tử Kính còn đang đứng ở bên kia, nàng cũng đã làm mẹ rồi, sao có thể chạy nhảy như tiểu cô nương được chứ? Đưa điều cho Thủy Ngọc cầm, A Kết vươn tay ra bế con gái, nói với Triệu Trầm: “Chàng chơi đi, để thiếp bế con cho.”

“Nàng chơi.” Triệu Trầm không cho nàng bế, hằn đường đường là một đại nam nhân, sao có thể chơi thả điều được chứ?

Hai phu thê đều không muốn chơi, Xán Xán cũng nghe không hiểu mẫu thân và phụ thân đang nói cái gì, chỉ tay ra phía sau, muốn điều.

Bên kia Lâm Trúc đang giục bọn họ nhanh lên, A Kết nhìn nữ nhi rồi nghĩ ra một cách: “Vậy đi, chúng ta để cho Xán Xán quyết định, con để cho người nào bế thì người còn lại sẽ phải đi thả điều, được không?”

Triệu Trầm vốn không đồng ý, khi con gái vui vẻ thì ai bế cũng được nhưng chắc chắn thích nhất vẫn là được mẫu thân bế.

“Vậy không thả nữa, chúng ta ở chỗ này phơi nắng đi.” Nam nhân không chịu mắc mưu, A Kết giận dữ nói, đi đến một bên không thèm để ý đến hai cha con nữa.

Xán Xán nóng vội, quên luôn con điều mà hướng về phía mẫu thân gọi a a, thúc giục phụ thân bế bé đi tìm mẫu thân.

Triệu Trầm không có cách nào, đành đặt nữ nhi vào trong tay của thê tử, xoay người hung tợn nói: “Chờ xem lúc trở về ta sẽ thu thập nàng như thế nào.”

A Kết nhin không được mỉm cười, muốn thu thập cũng là chuyện sau khi trở về, hiện tại nàng cũng muốn xem xem trượng phu chơi điều thế nào.

Xán Xán còn nhỏ nên khoảng cách quá xa bé không nhìn thấy được, A Kết liền bế nữ nhi đi theo phía sau Triệu Trầm. Từ lúc Triệu Trầm hiểu chuyện quả thật còn chưa chơi qua cái này, nghĩ lại đáng về ba người Lâm Trọng Cửu lúc này, hình như đều phải có người hỗ trợ nâng điều lên mới được. Windchime1qd Thấy thê tử đang bế con gái có chút há hê nhìn hằn, hằn không muốn nhờ nha hoàn hỗ trợ, nhìn xung quanh thì chỉ có Quách Tử Kính là thích hợp nhất nên lớn tiếng gọi Quách Tử Kính.

Vì nữ nhi, có gì mà hằn không làm được chứ?

Quách Tử Kính nghiêng đầu nhìn hằn: “Chuyện gì?”

Nếu Triệu Trầm đã mở miệng thì không sợ đụng chạm, nói thẳng: “Xán Xán muốn nhìn điều bay lên, một mình ta làm không được, huynh tới giúp ta một chút.”

“Ta không giúp.” Quách Tử Kính đơn giản nói rõ, nói xong thì nhấc chân chạy về phía ba người Lâm Trúc.

Triệu Trầm nguyện ý vì thê tử nhưng hằn không có rảnh rỗi như vậy. Muốn thả điều thì tự mình thả đi, nếu không làm được thì đừng thả nữa, đừng hy vọng hằn sẽ hỗ trợ.

Quách Tử Kính không thèm nể mặt hằn nhưng Triệu Trầm cũng không cảm thấy xấu hổ, bắt đầu đi nhìn về phía thê tử.

Hằn đứng trong nắng xuân tươi đẹp, cảm điều không biết làm sao.

Trong lòng A Kết ảm áp, hôn nữ nhi một cái, dịu dàng dỗ bé: “Xán Xán giúp cha phóng điều lên có được không nào?”

Mắt Triệu Trầm sáng lên, lập tức cầm điều để vào trong tay nữ nhi.

Hai tay Xán Xán chụp lấy, lập tức kéo lung tung, may mắn là điều làm bằng vải lụa nên không bị bé kéo hư mà là rơi xuống đất.

Xán Xán cúi đầu tìm điều, a a nói chuyện.

A Kết và Triệu Trầm nhìn nhau cười.

Cuối cùng con điều này cũng không thể bay lên được, bị Triệu Trầm đỡ ở dưới đất, một nhà ba người ngồi ở trên chơi đùa, nói nói cười cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Chương 106

Thấy ba người nhà Triệu Trầm không chơi điều, Quách Bảo Châu từ xa nhìn lại vô cùng ảo não, oán giận với Lâm Trúc: "Sớm biết biểu huynh không muốn chơi điều ta sẽ lấy điều của bọn họ tới đây, con điều tốt như vậy lại lốt dưới đất để ngồi, thật là lãng phí."

Lâm Trúc nhìn thoáng qua bên kia nhưng không nói gì. Thấy điều của Quách Bảo Châu sắp đụng vào điều của mình thì vội vàng chạy cách ra vài bước: "Tỷ nhìn kia, điều của hai chúng ta đều bay cao bằng nhau nên chúng ta còn chưa phân thắng bại đâu nhé."

Thật ra điều của hai người đều không bay cao bằng điều của Lâm Trọng Cửu.

Quách Bảo Châu nhìn rồi nháy mắt với Lâm Trúc, Lâm Trúc ngay lập tức hiểu ý nàng, hai người một trái một phải từ từ tiến lại gần Lâm Trọng Cửu, cố ý điều khiển điều của mình đụng vào điều của Lâm Trọng Cửu.

"Nhị tỷ, Bảo Châu tỷ, các người chơi xấu!" Lâm Trọng Cửu vốn không ngờ, thấy thế liền vội vàng chạy về phía trước.

Quách Bảo Châu và Lâm Trúc đuổi theo không bỏ.

Quách Từ Kính không gần không xa theo sát phía sau, mỉm cười nhìn ba người đùa giỡn.

Thấy điều hình điều hâu của mình bị con điều hình con bướm của Quách Bảo Châu đâm vào khiến thiếu chút nữa rơi xuống, Lâm Trọng Cửu nóng nảy. Muốn tìm tỷ phu xin giúp đỡ nhưng tỷ phu lại cách quá xa, trong nhà thì nhị tỷ lại giờ trò xấu có ý ăn hiếp mình, Lâm Trọng Cửu không có cách nào khác, thấy trên khuôn mặt của Quách Từ Kính ở gần đó mang theo nụ cười nhẹ, hần lớn gan hơn chút, kéo điều chạy tới, vừa chạy vừa xin giúp đỡ: "Quách đại ca, huynh giúp đệ thả đi, mấy người nhị tỷ chỉ toàn ăn hiếp người khác, huynh giúp đệ đụng rơi điều họ đi!"

Quách Từ Kính ngạc nhiên.

Hắn đã từng chơi thả điều rồi. Tiểu hài tử thường thích chơi đùa nên kiểu trò chơi nào hắn cũng đều đã cùng muội muội chơi qua, nếu như Lâm Trọng Cửu muốn hắn hỗ trợ phóng điều lên thì hắn cũng sẽ không từ chối một đứa bé, nhưng chuyện đụng điều của hai muội muội thì...

Muốn từ chối nhưng Lâm Trọng Cửu đã chạy đến trước mặt, cậu bé chín tuổi thờ hồng học, một đôi mắt hoa đào chờ mong nhìn hắn, Quách Từ Kính cũng không có cách nào từ chối thẳng thừng như với Triệu Trầm được. Hắn quan sát xung quanh, chỉ cần còn ở bên này của con suối thì Lâm Trọng Cửu không thể nào tránh thoát hai người kia được.

"Cầm chắc điều." Quách Từ Kính cười dặn dò, nói xong cúi người bế Lâm Trọng Cửu lên, trong ánh mắt khiếp sợ của Quách Bảo Châu và Lâm Trúc đi đến bên dòng suối, chọn chỗ nước nông đi qua. Website đăng truyện chính thức: diendanlequydon.com Hắn vẫn đi giày da màu đen, vốn không dễ thấm nước, hơn nữa lại đi rất nhanh nên khi qua đến bờ bên kia thì phía dưới vạt áo chỉ dính chút nước mà thôi, phía trong giày cũng không bị ướt.

"Cám ơn Quách đại ca!" Lâm Trọng Cửu cực kỳ vui mừng, một tay nắm trục điều vừa quay về phía bờ bên kia làm khuôn mặt ngáo ộp với hai người Lâm Trúc, dương dương tự đắc.

"Ca ca thật bất công! Ta mới là muội muội ruột của huynh đấy!" Quách Bảo Châu tức giận hét to với huynh trưởng.

Quách Từ Kính giống như không nghe thấy, ngửa đầu nhìn ba con điều trên không trung.

Quách Bảo Châu không cam lòng, hỏi Lâm Trúc: "Có muốn đuổi theo qua đó hay không?"

Chắc chắn trưởng tỷ cũng sẽ nhìn thấy, Lâm Trúc lắc đầu: "Coi như xong, lúc này chắc là nước rất lạnh, đừng nghịch nữa." Nói xong thì nắm lấy trục điều quay đầu, một mình Quách Bảo Châu nào loạn cũng không có ý nghĩa nên đành phải đi theo phía sau nàng.

Quách Từ Kính không tự chủ được nhìn về phía Lâm Trúc.

Tiểu cô nương mặc một cái áo màu trắng thanh lịch, trên cổ áo có thêu hoa màu tím nhạt, phía dưới là váy dài màu xanh, nàng đi ngược chiều gió nên vạt áo bị thổi lên, hiện ra chiếc eo thon nhỏ nhắn không đầy một nắm tay. Không biết muội muội nói với nàng cái gì mà nàng dừng bước quay đầu nhìn lại, mắt cười rục rịch, vừa tươi mát linh động lại xinh đẹp động lòng người.

So sánh với muội muội chỉ biết la lối, Lâm Trúc quả thật là rất dễ khiến cho nam nhân động tâm, khó trách được Thụy vương lại coi trọng nàng như vậy.

Không biết nàng đã kìm lại tình cảm với Thụy vương chưa?

Quách Từ Kính nghiên cứu tìm tòi chăm chú quan sát Lâm Trúc, nhìn mãi cũng chỉ thấy là một cô nương ngây thơ hồn nhiên, giống như ánh mắt phức tạp nàng nhìn Thụy vương đêm đó chỉ là do hấn bị hoa mắt mà thôi. Chậm rãi thu tâm mắt lại, thường nghe tâm tư của cô nương rất là khó hiểu, quả đúng là khó đoán thật.

Kết thúc một buổi chơi đùa, cuối cùng người nhỏ tuổi nhất Lâm Trọng Cửu lại là người chiến thắng.

Trên đường về, Quách Bảo Châu quán lấy Triệu Trầm bảo hấn làm cho nàng một con điều mới.

Triệu Trầm ôm nữ nhi cười, ý bảo Thúy Ngọc đưa con điều trong tay cho Quách Bảo Châu, Quách Bảo Châu còn chưa kịp nhận lấy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Xán Xán đã nhăn lại, vươn cánh tay nhỏ về phía Thúy Ngọc. Quách Bảo Châu vừa tức vừa thích, nheo nheo cái mũi nhỏ của cháu gái, "Đến cái điều cũng tiếc không cho, về sau không mua đồ cho cháu nữa."

Xán Xán mắt hững dựa vào trước ngực phụ thân, ai cũng không để ý, cái miệng nhỏ nhắn cong lên.

"Bé con chơi mệt rồi đang muốn đi ngủ đây." A Kết nhỏ giọng giải thích, đi tới trước người Triệu Trầm gơ hai tay ra với nữ nhi, Xán Xán lập tức nghiêng người nhào về phía mẫu thân, khuôn mặt nhỏ nhắn liền vui vào trước ngực A Kết, tay nhỏ nắm chặt dụi mắt.

Đoàn người không hện mà cùng nói khẽ hơn.

Sau buổi cơm trưa, A Kết ở lại thôn trang với nữ nhi, Lâm Trúc cũng ở lại. Phòng đã bị em vợ chiếm rồi nên Triệu Trầm đành vô cùng không tình nguyện mà dẫn Lâm Trọng Cửu và hai anh em Quách gia đi lên núi, bắt được hai con thỏ trắng như tuyết. Windchime1qd Hấn trói con thỏ nhỏ hơn lại, trói chặt bốn chân rồi dùng vải bao lấy, xách đến trước mặt nữ nhi cho bé sờ.

Xán Xán vừa tỉnh ngủ, còn chưa có tinh thần, lúc bé sờ vào thì con thỏ nhỏ giẫy một cái, động tác có chút mạnh khiến bé bị giật mình, chôn đầu vào trong ngực mẫu thân khóc oa oa. Ninh thị liền dạy dỗ nhi tử một hồi, Triệu Trầm cũng ngưng ngưng, sai người đưa con thỏ đi, hấn nhận lấy nữ nhi ôm vào lòng dỗ dành, thật lâu sau mới dỗ được.

Trên đường hồi kinh, Xán Xán không còn hiếu động như lúc đi, iu xiu dựa vào trong ngực mẫu thân. Lâm Trúc và Quách Bảo Châu thử trêu đùa nhưng tiểu nha đầu ngộ ngậy cũng không thêm nhìn hai người.

Triệu Trầm đi theo bên cạnh xe ngựa, không nghe thấy cười thanh thúy của nữ nhi, trong lòng cũng thấy bất an, sau khi hồi phủ liền xuống ngựa rồi kêu Trần Bình đi mời lang trung, không nghĩ tới Xán Xán vừa trở lại trong phòng đã lấy lại tinh thần, ôm tú cầu màu đỏ ngồi ở trên giường a a nói chuyện, chơi một mình cũng không cần ai để ý cả.

Triệu Trầm nhẹ nhàng thở ra. Hấn thích nhất là nhìn nữ nhi cười, nữ nhi vừa khóc, hấn sẽ hoang mang lo sợ.

Sáng hôm sau trời còn tối Triệu Trầm đã thức dậy, sau khi hôn nữ nhi đang ngủ say sưa một cái lại cùng thân mật với thê tử một hồi, hấn mới rời phủ vào cung.

Chuyến đi này đến khi trời tối rồi mà hấn cũng chưa về.

Trước đây cũng đã từng như vậy nên A Kết cũng không quá mức lo lắng, chỉ sai Thúy Ngọc đi nhìn xem Hầu gia đã trở về chưa. Thúy Ngọc rất nhanh đã quay trở lại, "Hầu gia cũng chưa trở về."

A Kết gật đầu, cúi đầu nhìn nữ nhi đang ngậm ngón tay, trong lòng bất chợt cảm thấy bất an.

~

Bên trong Sùng Chính điện, Đường Văn đế tức giận ném tấu chương khăn tám trăm dặm xuống đất: "Sao tên Hạ Nhữ Minh này làm được cái chức tuần phủ Vân Nam này vậy? Đông Việt đóng chiếm được hai nơi trọng yếu rồi hấn mới báo lên triều đình, sao hấn không đợi cho toàn bộ Vân Nam bị Đông Việt chiếm đóng rồi hẵng báo lên cho trẫm?"

"Hoàng Thượng bốt giận, long thể quan trọng!" Mặt rồng (cách dùng để gọi hoàng đế) giận dữ, toàn bộ quan lại đại thần vội vàng quỳ xuống, cảm như hén.

Đường Văn đế có thể không tức giận được sao?

Tại biên cương Vân Nam, triều đình có năm tuyên úy sử tư, bổ nhiệm thổ ty tộc Mân thay triều đình thống trị những kẻ mán di nên năm tuyên úy sử tư kia là những nơi trọng yếu của Vân Nam. Lần này Đông Việt đột kích, nhanh chóng đánh bại ba tuyên úy sử tư, hai nơi còn lại thì một bên chuẩn bị chiến tranh nghênh địch còn một bên chờ tiếp viện từ Vân Nam. Dieendaanleequaydonn Trần Nam tướng quân Hạ Nhữ Phương hồi huynh trưởng có nên xuất

bình hay không, lại bị Hạ Nhữ Minh lấy câu "Đề phòng có bấy" làm có ra lệnh ánh bình bất động, vì thế đại quân Đông Việt chẳng những thâu tóm nốt hai tuyến ủy sứ tư còn lại mà còn chiếm đóng hai tòa thành trì của Vân Nam. Hạ Nhữ Phụng xuất binh chống cự nhưng đánh không lại liền cấp tốc lui binh rồi sau đó mới cấp tốc báo lên triều đình.

Tức giận thì tức giận nhưng việc khẩn cấp trước mắt là điều binh khiển tướng, Đường Văn đế hít một hơi thật sâu, sau khi bình phục lại thì ánh mắt quét một vòng qua đám đại thần đang quỳ ở dưới, cuối cùng dừng lại trên người Binh bộ thượng thư Giả Ngạn: "Nghiem Minh, trăm thu hồi lại chức tuần phủ của Hạ Nhữ Minh, khanh có chọn ai làm tuần phủ mới hay không? Trăm muốn người này có thể dẫn binh đoạt lại phần đất đã bị mất chứ không phải là một kẻ vô dụng khác."

Giả Ngạn chính là thân tử phụ tá hoàng thượng đăng cơ, sau khi xem xong tấu chương thì trong lòng đã hiểu rõ, trầm giọng nói: "Bẩm hoàng thượng, Chương Hoa - Tổng binh Hồ Bắc là người biết bày mưu tính kế, có thể đảm nhận trọng trách này nhưng tướng sĩ Vân Nam hiện giờ tan tác, hoàng thượng còn cần phải có một tướng tài khác lĩnh quân chinh chiến mới được."

Tướng tài thiện chiến của triều đình đều trấn thủ ở biên cương hết rồi, Tây Bắc có người Hồ như hổ rình mồi nên quân Tần gia không thể động đến được, phía Đông giáp Oa (bọn hải tặc người Oa Nhật Bản, thường quấy phá vùng ven biển Triều Tiên, Trung Quốc, thế kỷ XIV-XVI) cũng không chịu an phận, không thể điều động Trung Nghĩa hầu được, Liêu Đông càng là nước xa không cứu được lửa gần.

"Hoàng Thượng, thần muốn tiến cử một người."

Tĩnh thần Đường Văn đế phân chân, nhìn về nam nhân đang ôm quyền đứng trước điện: "Từ Kính muốn đề cử người nào?"

"Kim Ngô tiền vệ chỉ huy sứ, Triệu Trầm." Quách Từ Kính ngẩng đầu, giọng nói vang vọng có lực.

Đường Văn đế nhíu mi.

Chúng đại thần cũng nghị luận âm ỉ, có khen Triệu Trầm vũ dũng bất phàm, cũng có hoài nghi Triệu Trầm tuổi quá nhỏ không có kinh nghiệm.

Đường Văn đế đều nghe hết vào trong tai, thấy Triệu Duẩn Đình không tham gia bàn luận, chỉ yên lặng đứng ở một bên, liền hỏi hần: "Duẩn Đình cảm thấy thế nào?"

Triệu Duẩn Đình thông dong trả lời: "Hành quân đánh nhau là việc thần không thông hiểu, nhưng khuyến tử quả thật có mong muốn vì triều đình bình định biên cương, nếu như hoàng thượng tin dùng, có thể cho khuyến tử đảm nhiệm chức phó tướng, phụ tá chủ tướng."

Đường Văn đế nghĩ nghĩ, nói với Ngụy Nguyên: "Tuyên Triệu Trầm tiến điện."

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Xán Xán: ...

Triệu Hồi Hồi: ...

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Chương 107

Trên triều, Đường Văn đế liên tục hạ chỉ, điều Chương Hoa là Tổng Binh Hồ Bắc làm Tuần Phủ Vân Nam, Vân Dương bá (bá: tước vị hàng thứ ba trong 5 tước - công hầu bá tử nam - thời phong kiến) Lý Kiên làm chủ tướng, Triệu Trầm nhận chức phó tướng, ngày mai dẫn đầu hai vạn tinh binh (binh lính tinh nhuệ) đi Vân Nam, tiếp quản (tiếp nhận và quản lý) tám vạn binh lính trong tay Trần Nam tướng quân. Hai huynh đệ Hạ Nhữ Minh và Hạ Nhữ Phụng cùng bị giáng thành tham tướng, mệnh lệnh lập công chuộc tội, đại quân do Thụy vương làm giám quân, để nâng cao sĩ khí.

Thụy vương nhất thời nổi bật vô cùng.

Ý chỉ đã ban xuống tới qua, Triệu Trầm và Vân Dương bá Lý Kiên suốt đêm bàn cách hành quân, chỉ kịp gửi tin cho gia đình, cả ngày hôm nay càng bận rộn đến mức không phân thân ra được, lòng chỉ muốn về, nhưng chí khí lại còn cao hơn, nhiệt huyết sôi trào vì Tây Nam.

Bên trong Vọng Trúc hiên, A Kết cũng bề bộn nhiều việc, bận rộn đến mức không có thời gian nghĩ nhiều.

Mất thấy đã sắp đến mùa hạ, Tây Nam vốn nóng ẩm, chuyến đi này của Triệu Trầm cũng chẳng biết lúc nào trở về. A Kết và Ninh thị cùng nhau sai người chuẩn bị những đồ dùng mà Triệu Trầm có khả năng cần dùng tới, quần áo mùa đông, quần áo mùa hè và các loại dược liệu, phương thuốc, A Kết không nghĩ tới thì Ninh thị nghĩ tới, Ninh thị sơ sót thì A Kết lại nhanh chóng bổ sung. Trong lúc rỗi rên thì Liễu thị Quách phu nhân lại đến thăm, mẹ chồng và nàng dâu cùng nhau chiều đãi.

Chỉ mới tựa một cái chớp mắt, trời đã sập tối.

Triệu Trầm vẫn chưa về, Thúy Ngọc chạy tới chạy lui vài chuyển, dứt khoát liền canh giữ trước cửa, Triệu Trầm vừa trở về thì nàng sẽ lập tức truyền tin.

"Đại cô nương, chẳng biết lúc nào cô gia mới trở về, người ăn chút trước đi được không? Thân thể quan trọng hơn." Tường ma ma vén màn tiến vào, lên tiếng khuyên nhủ.

A Kết không đói bụng, nhưng nhìn nữ nhi đang cầm chân tự chơi một mình trên giường, nàng gật đầu.

Còn phải cho nữ nhi bú, không muốn ăn cũng phải ăn.

Lục Vân chuyển bàn thấp lên giường lò, A Kết ôm lấy nữ nhi cùng bé chơi trò nắm tay trước, đợi cơm chiều đều được dọn xong, nàng ôm nữ nhi đi qua, tự tay mặc áo cho bé rồi ăn trước mấy miếng. Xán Xán không nháy mắt nhìn mẫu thân, mỗi khi A Kết nâng thìa lên thì bé cũng há mồm theo, ngửa đầu nhìn mẫu thân uống, cái miệng nhỏ nhắn cũng nhẹ nhàng mím lại.

"Xán Xán há mồm nào." A Kết thử qua nước cháo, cảm thấy không nóng thì chậm rãi đưa tới trước mặt nữ nhi.

Một tay Xán Xán nắm lấy mép bàn, há to miệng, lúc bé nuốt xuống thì cũng có một ít nước chảy ra. A Kết vội vàng buông thìa giúp nữ nhi chùi miệng, vừa lau thì hốc mắt cũng đỏ lên. Mấy ngày hôm trước ăn cơm chiều, đều là nàng đút cho nữ nhi, Triệu Trầm giúp nữ nhi chùi khóe miệng. Tối qua hẳn không trở về, đêm nay cũng sẽ không trở về sao? Chẳng lẽ trước khi hẳn lên đường, hai người sẽ không gặp mặt? Nàng còn có rất nhiều lời muốn nói với hẳn, muốn dặn hẳn...

"A..." Thấy mẫu thân vẫn không nhúc nhích, Xán Xán tò mò nói với nàng, trong đôi mắt đen to tròn phản chiếu hình ảnh của mẫu thân.

"Xán Xán ngoan, phụ thân sắp về rồi." A Kết quay đầu lau khóe mắt, sau khi hồi phục, nàng quay sang hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, hai người tiếp tục ăn.

Nàng ăn rất chậm rất chậm, ngóng trông ăn được một nửa thì Triệu Trầm có thể trở về đến nơi, một nhà ba người cùng nhau ăn một bữa thật ngon. Nhưng đến khi ăn hết tất cả đồ ăn, trời bên ngoài cũng đã tối hoàn toàn, Triệu Trầm vẫn không trở về.

"Bảo Thúy Ngọc trở về đi, hẳn trở về thì sẽ lập tức tới ngay, không về thì Thúy Ngọc chờ ngoài kia cũng mất công vô ích." Rửa chân xong, tiếng mõ đã báo canh một, A Kết nhìn bóng tối dày đặc ngoài cửa sổ, nói với Lục Vân, lại bảo Tường ma ma về phòng nghỉ tạm, trong phòng không cần người nào ở lại hầu hạ.

"Đại cô nương yên tâm, từ trước đến giờ cô gia làm việc gì cũng rất ôn hòa, nếu hẳn không có cách nào để trở về, chắc chắn đã gọi người truyền lời từ sớm, không truyền lời chính là chắc chắn sẽ trở về, bởi không đúng giờ mới không phải người nói một tiếng, tránh cho mọi người lại thất vọng." Vừa ra đến trước cửa, Tường ma ma ôn nhu trấn an nói.

A Kết gật đầu, nàng cũng nghĩ như vậy. Triệu Trầm yêu thương hai mẹ con nàng như thế, chuyện đại sự này, hẳn nhất định sẽ về nhà từ biệt.

Đêm tháng ba, trời vẫn còn có chút lạnh, A Kết đỡ nách nữ nhi cho bé đi lại một chút ở trên giường, nghỉ một lát lại đỡ nữ nhi đi lại thêm vài bước, sau đó cõi đồ chui vào trong chăn. Đèn trong phòng đều thấp sáng, A Kết cúi đầu xem nữ nhi bú sữa, nhin không được nhỏ giọng nói với bé: "Phụ thân phải đi, Xán Xán có luyện tiếc phụ thân không?"

Miệng Xán Xán vẫn bú như cũ, chỉ nhắc mắt lên nhìn mẫu thân, một cái tay khác tiếp tục nắm lấy một bên ngực của mẫu thân chơi đùa.

A Kết chọc nhẹ một cái lên trán nữ nhi: "Không có lương tâm mà, cha con thích con như vậy, tối qua không về con cũng không nhớ cha gì cả. Chút nữa cha con trở về, con phải quấn lấy cha nhé. Như thế phụ thân sẽ không nỡ bỏ con, hẳn sẽ về sớm một chút."

Nàng nói là chuyện của nàng, Xán Xán bú là chuyện của bé, ăn no rồi thì rúc đầu vào trong khuôn ngực ấm áp của mẫu thân a a nói chuyện một lát rồi ngủ mất, mặt mày giãn ra, khóe miệng cong lên, không buồn không lo.

A Kết nhẹ nhàng sờ sờ hàng lông mày rất giống cha của nữ nhi, tâm tư trôi dạt đến bên ngoài Hầu phủ, đến trên đường, nghiêng tai lắng nghe bất kỳ chút động tĩnh từ bên ngoài, ngóng trông nam nhân của nàng nhanh chóng trở về.

Ngóng trông ngóng trông, chờ mong đến tiếng mõ báo canh hai.

A Kết xoay người, sợ làm nữ nhi thức giấc, nàng giúp nữ nhi giém chăn, rồi chui vào trong chăn của Triệu Trầm ở bên cạnh.

Trong chăn của nàng có mùi hương của nàng và nữ nhi, bên trong cái chăn này là mùi hương nam nhân quen thuộc của Triệu Trầm. A Kết ôm chặt lấy cái chăn, đầu vùi vào trong gối im lặng rơi lệ.

Không biết qua bao lâu, từ cửa viện truyền đến đôi chút tiếng động. A Kết lập tức ngồi dậy, xác định là Triệu Trầm trở về, nàng vội vàng phủ thêm áo khoác, không để ý đến tóc tai rồi lập tức đi ra ngoài đón, rốt cuộc vừa đi đến cửa gian ngoài đã nhìn thấy nam nhân mà nàng ngày đêm mong nhớ. Hẳn không phải đang mặc quan phục của Kim Ngô vệ mà là khôi giáp, vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

"Ăn cơm chưa?" Giọng nói của A Kết run run, hai mắt đầm lệ mơ hồ, thấy không rõ khuôn mặt lạnh lùng của hẳn.

"Ăn rồi, ăn trong quân doanh." Triệu Trầm ra hiệu Lục Vân và Cẩm Thư đi chuẩn bị nước ấm, hần nắm tay thê từ đi vào phòng, nhìn đôi mắt hơi đỏ của nàng hỏi: "Xán Xán ngủ rồi sao? Hai ngày nay có tìm ta hay không?"

"Không có, nó mới bao lớn." A Kết ăn ngay nói thật, tự tay giúp hần cởi áo, khôi giáp rất dày mặc vào người đều cán lên thịt. Nàng cởi tay áo ra nhưng ánh mắt tham lam lại nhìn lên khuôn mặt của hần, càng nhìn càng lưu luyến, "Sáng mai liền đi sao?"

Triệu Trầm gật gật đầu, sờ lấy mặt nàng, nói cả những điều nàng chưa hỏi: "Sáng mai giờ Dần là phải khởi hành, nếu thuận lợi thì vào khoảng này sang năm đã có thể trở về, còn nếu trắc trở, thì khả năng phải mất hai, ba năm, đừng khóc, A Kết đừng khóc." Mới nói một nửa nước mắt nàng đã tuôn trào mãnh liệt, Triệu Trầm đau lòng ôm lấy nàng thật chặt, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng kiên định, cam đoan nói: "Mặc kệ bao lâu ta cũng sẽ trở về, ta nhất định chăm sóc bản thân thật tốt, không để cho mình bị thương, A Kết, nàng đừng lo lắng, nàng chỉ cần chăm sóc tốt cho bản thân và Xán Xán là ta an tâm."

A Kết không biết nên nói cái gì, chính là gì cũng không muốn nói, vừa nghĩ đến khả năng phải mất hai, ba năm hần mới trở về, nàng liền luyến tiếc.

Triệu Trầm nhẹ đặt cằm lên đỉnh đầu nàng, bắt đắ dĩ thờ dài: "A Kết đừng như vậy, nếu nàng cứ như vậy sao ta có thể đi được đây..."

A Kết rất muốn nói không đi được thì đừng đi, nhưng nàng biết đây chỉ là lời nói vô dụng, đêm nay thời gian của còn lại của bọn họ không nhiều, dù cho hai người đều không ngủ được, nàng cũng ngại thời gian không đủ dùng, làm sao có thể lãng phí thời gian vì việc này?

Xoay lưng qua lau nước mắt, A Kết nhanh chóng cởi xong khôi giáp của Triệu Trầm rồi để xuống bàn, đúng lúc đó mấy nha hoàn cũng đưa nước nóng vào, A Kết cho các nàng đi về nghỉ, nàng tự mình hầu hạ Triệu Trầm rửa mặt. Lúc rửa chân, nàng muốn giúp Triệu Trầm rửa, Triệu Trầm không chịu, chỉ bày hai cái ghế, đặt chậu nước ở giữa, hần đỡ A Kết ngồi xuống trước, cởi giày cho nàng rồi bỏ chân nàng vào trong chậu nước, sau đó mới đến chân của mình.

Trong phòng có chút mùi, Triệu Trầm cố ý dẫm lên chân thê từ, đùa nàng: "Nàng có ngại chân ta thôi hay không?" Windchime1qd Hần liền tục bôn ba ở bên ngoài một ngày, toàn thân đều là mồ hôi, không thối mới là lạ.

A Kết lắc đầu, dù thôi nàng cũng không chê.

Triệu Trầm cười cười, luyến tiếc khom lưng rửa chân, cứ vậy ngâm chân trong nước, nhìn A Kết nói: "Nàng dùng chân giúp ta rửa, trong khi đó hai chúng ta nói chuyện."

A Kết liền đạp lên chân hần, nhẹ nhàng cọ, ánh mắt từ trong thùng gỗ sôi trào gọn sóng chuyển tới nam nhân trên mặt, nghiêng đầu hỏi hần: "Đã qua gặp nương chưa? Ban ngày thiếp và nương đã thu xếp xong những thứ chàng cần mang đi, nương cũng rất nhớ mong chàng."

Trong mắt Triệu Trầm mang theo nhiều áy náy: "Thời gian không nhiều, ta sẽ không đi, sáng mai nàng xin lỗi nương hộ ta."

A Kết đồng ý, nói cho hần nghe những gì hai người đã chuẩn bị, cuối cùng hỏi: "Có cần phải mang theo hai nha hoàn để hầu hạ chàng hay không?" Dù cho ở Đãng Châu, cuộc sống của Triệu Trầm cũng đi liền với com ngon áo đẹp, đột nhiên đến chỗ gian khổ như vậy, hần sẽ không quen.

Triệu Trầm nhìn nàng cười: "Nàng nghĩ ta đi du sơn ngoạn thủy sao? Để Trần Bình đi theo là đủ rồi, hơn nữa, mang nha hoàn theo, nàng thật sự yên tâm?"

A Kết cắn môi, nhìn vào mắt hần nói: "Vân Nam cũng không phải là không có cô nương đẹp mắt, nếu như thiếp thật sự không yên lòng về chàng, dù cho chàng không mang nha hoàn, thiếp cũng sẽ nghĩ nhiều." "Vậy rốt cuộc là nàng rộng rãi hay là vô tâm đây?" Triệu Trầm lấy chân thê từ ra ngoài, vừa nâng lên lau chân cho nàng vừa cười hỏi.

Ánh mắt của hần chuyển chú, nghiêm túc lau từng ngón chân cho nàng, nam nhân toàn tâm toàn ý lau chân cho mình như vậy, sao A Kết lại không yên lòng đây? Nhưng nàng quả thật không yên lòng, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ gần ngay trước mắt nói: "Thiếp không yên lòng về thân thể chàng, cho nên chàng nói được thì hãy làm được, trở về sớm một chút, lành lặn bình an mà trở về."

Động tác của Triệu Trầm dừng lại, nhấc mắt lên nhìn nàng: "Được, bây giờ đáng về như thế nào thì lúc trở về cũng là đáng về ấy." Hần có mẫu thân muốn phụng dưỡng, có thể từ muốn bạch đầu giai lão, có nữ nhi phải trân trọng cả đời, tất cả đều là chuyện quan trọng nhất trong đời này của hần, chưa hoàn thành, tại sao có thể không trở về cơ chứ?

Lau chân xong thì hần bế thê từ đi vào phòng trong.

Nữ nhi của bọn họ với khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận đang ngọt ngào ngủ trên giường, lông mi thật dài thật cong giống như cánh quạt. Triệu Trầm đặt thê từ nằm vào trong chăn của mình rồi ghé người vào mép giường, ánh mắt chuyển động qua lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi. Muốn đánh thức bé, muốn nhìn thấy đôi mắt to đen lúng liếng, mắt cười cong cong của nữ nhi, muốn nghe thấy tiếng a a, nghe thấy tiếng cười vui sướng của nữ nhi nhưng mà hần đau lòng nếu như phá giấc ngủ của bé. Nữ nhi bây giờ có thể an an ổn ổn ngủ cả một đêm, đột nhiên đánh thức, với tính tình bá đạo của bé, khẳng định sẽ khóc.

Chỉ sợ hần rời đi một năm, khi trở về nữ nhi đã có thể chạy nhảy, đã có thể nói chuyện rõ ràng rồi.

Khi đó bé nhất định không nhận ra hần, ai bảo phụ thân như hần lại bỏ lỡ một năm trưởng thành của bé?

Ánh mắt của Triệu Trầm có chút ề ẩm.

Hắn luyện tiếc thê tử, càng luyện tiếc nữ nhi.

Cho dù nhìn bao lâu cũng cảm thấy không đủ, nữ nhi đã ngủ nhưng thê tử còn thức. Triệu Trầm nhẹ nhàng hôn hai má của nữ nhi, lại nhắm mắt một lúc nữa mới xoay người đi tắt đèn.

"A Kết, chờ Xán Xán có thể nói chuyện, nàng nhớ dạy nó gọi cha, mỗi ngày nàng đều phải dạy cho ta, đừng làm cho nó quên ta." Ôm lấy thê tử, Triệu Trầm khẽ giọng dặn dò.

A Kết ôm hắn thật chặt, hận không thể hòa tan vào lồng ngực rộng lớn vững chắc của hắn.

Triệu Trầm cũng không yên lòng thê tử, bàn tay to sờ lưng nàng, nghĩ tới một chuyện nói một chuyện: "Tần thị bên kia có Từ ma ma chú ý, bà ta cũng không gây nổi sóng gió gì. Thái phu nhân thì chúng ta đã sớm cắt đứt quan hệ rồi, nàng không cần đi thỉnh an bà ta, bà ta cũng không vào được Vọng Trúc hiên, mặt khác có phụ thân làm chủ cho nàng, nàng cũng không cần sợ cái gì. Ngược lại là lúc ra ngoài làm khách, cần thận đừng để bị người ta ăn hiếp, đặc biệt vị An vương phi kia, lỡ như bà ta thật sự dám ức hiếp nàng, nàng không cần nín giận, bà ta cũng không dám làm gì nàng đâu."

A Kết che miệng hắn, nghẹn ngào nói: "Chàng chăm sóc tốt bản thân là được, không cần lo lắng cho ta."

Triệu Trầm bắt lấy tay nàng đặt trước ngực, môi dừng tại trán nàng, chậm rãi hôn xuống, "Nàng là thịt trong lòng ta, ta không thể nào không lo cho nàng được, A Kết, nàng hãy sống cho tốt chờ ta trở về..."

A Kết khóc không thành tiếng.

Hắn còn chưa đi, nàng đã bắt đầu nhớ hắn.

~

Trong lúc A Kết đau khổ chờ Triệu Trầm về nhà, Quách Bảo Châu cũng thấp thòm không yên đợi Quý Chiếu.

Tiết nguyên tiêu, Quý Chiếu bởi vì chuyện Quách Bảo Yên, ngầm nhờ người đưa thư cho Quách Bảo Châu, sau khi biết được Quách Bảo Châu quả thật có chút thích hắn, Quý Chiếu liền thường xuyên đưa một ít vật nhỏ cho Quách Bảo Châu, Quách Bảo Châu cũng không ngăn lại, thậm chí ngẫu nhiên còn chạy ra ngoài gặp mặt với Quý Chiếu, đương nhiên chỉ là xa xa nhìn một chút, trước nay không cho Quý Chiếu tới gần nàng, không muốn trở thành nhân vật chính trong câu chuyện lúc trà dư tửu hậu của mọi người.

Đây là lần đầu tiên Quý Chiếu đến vào buổi tối.

Quách Bảo Châu có chút khản trương. Quý Chiếu nói có chuyện đại sự muốn nói với nàng, hôm nay vừa vặn nghe tin biểu huynh phải lĩnh binh đi Vân Nam, nàng lập tức liền nghĩ đến Quý Chiếu có thể cũng đi theo. Dieendaanleequydonn Quý Chiếu đang làm chức quan nhỏ Kim Ngô vệ, vẫn là chức vụ không quan trọng và nhàn tản, lúc thái bình như thế này thì căn bản không có cơ hội lập công nên Quý Chiếu muốn lấy nàng chỉ đành phải nghĩ ra cách khác.

Quý Chiếu thật sự sẽ theo quân sao?

Quách Bảo Châu theo bản năng mà hoài nghi.

Quý Chiếu là độc đinh của Quý gia, hắn da mỏng thịt mềm như vậy thì làm sao Quý lão thái thái có thể để cháu trai đi quân doanh chịu khổ được cơ chứ? Nàng cũng không hi vọng Quý Chiếu đi, nàng sợ Quý Chiếu gặp chuyện không may. Đạo thương không có mất, phạm là những người tham gia đánh trận thì không có ai dám nói mình nhất định sẽ trở về. Nếu như Quý Chiếu bởi vì lời nói của nàng mà tham gia đánh giặc thì đời này nàng sẽ không thể sống an ổn.

Bởi vậy, dù biết rõ nửa đêm gặp gỡ riêng tư là không thích hợp, sau khi màn đêm buông xuống, Quách Bảo Châu vẫn vụng trộm chạy tới dưới chân tường hậu viện, trốn trong bụi cỏ chờ Quý Chiếu.

Vách tường sau đột nhiên truyền đến ba tiếng gõ.

Tìm Quách Bảo Châu đập nhanh hơn, vừa gõ lại ba tiếng thì chợt nghe tiếng người kia nhảy lên tường, thuận thực ngồi ở trên đầu tường rồi đảo mắt một cái nhảy xuống ngay bên cạnh nàng. Trong tay áo Quách Bảo Châu có giấu một thanh chủy thủ nhưng khi Quý Chiếu gọi nàng 'Bảo Châu', trong giọng nói là sự vui vẻ không thể che giấu được thì Quách Bảo Châu liền bình tĩnh lại, ngồi xổm trong đám hoa cỏ nhỏ giọng hỏi hắn: "Có chuyện gì? Mau nói, nói xong thì đi nhanh!"

"Chuyện Thế huynh xuất binh Vân Nam chắc nàng cũng biết?" Quý Chiếu ngồi xuống cạnh Quách Bảo Châu, mặt đối mặt nói với nàng: "Ta cũng đi, đi theo bên cạnh thế huynh làm việc. Bảo Châu, nàng nói lời hãy giữ lời, nếu ta lập công trở về thì nàng gả cho ta có được không?" Hắn vươn tay ra đặt vào đầu gối của Quách Bảo Châu. Quách Bảo Châu đẩy tay Quý Chiếu ra thì hắn liền thuận thế cầm lấy tay của nàng, nắm chặt.

Trời tối đen như mực nên không thể thấy rõ mặt của nhau nhưng Quách Bảo Châu lại cảm thấy trong mắt có chút khó chịu, "Người trời gà còn không chặt thì đi theo làm gì chứ? Đừng làm hỏng chuyện của biểu huynh ta!" Đúng là nàng hy vọng hắn có tiền đồ để ca ca không quá phản cảm, nhưng cũng không muốn hắn phải mạo hiểm trên chiến trường.

Bị nàng mắng như vậy nhưng Quý Chiếu vẫn rất vui mừng, nâng tay nàng lên cười: "Nàng đừng có khinh thường ta, khi ta lập công trở về rồi thì nàng hãy

chờ làm tân nương tử đi. Bảo Châu, ngày mai chúng ta sẽ lên đường vào sáng sớm, ta không thể ở lâu, lại đây chính là để nói cho nàng biết một tiếng, lúc rảnh rồi không có việc gì thì học cách may áo cưới đi, trở về ta lập tức cưới nàng vào cửa.” Dừng sức xoa tay nàng một chút rồi chậm rãi đứng dậy.

Quách Bảo Châu đứng dậy theo, không nói gì.

Hai người đứng lặng im trong bóng tối, cuối cùng Quý Chiêu khẽ giọng dặn dò người trong lòng chăm sóc bản thân thật tốt, lui ra phía sau hai bước liền muốn treo tường.

Lúc Quý Chiêu đang muốn treo lên tường thì Quách Bảo Châu kéo cánh tay hắn lại, nàng đang muốn mở miệng nói chuyện thì Quý Chiêu mạnh mẽ kéo người vào trong ngực ôm chặt lấy: “Bảo Châu, ta, ta muốn hôn nàng một chút, được hay không? Ta đã sớm muốn hôn nàng rồi, bây giờ không hôn, ta sợ ta...” Nếu như nàng không giữ hắn lại thì hắn cũng sẽ không nói ra nhưng bây giờ nàng đã giữ hắn lại rồi thì hắn không muốn nhịn nữa.

"Câm miệng!" Quách Bảo Châu rầu rĩ dạy dỗ.

Quý Chiêu ngoan ngoãn ngậm miệng.

Quách Bảo Châu tựa vào trong lồng ngực không tính là rộng lớn của hắn, hai tay nắm lấy cánh tay hắn, rồi lại từ từ khoác lên vai, sau đó nàng ngẩng đầu, nhón chân, hôn lên đôi môi của chàng thiếu niên từng chạm qua mặt nàng.

Quá tối, hai người lại là lần đầu tiên làm chuyện này, nàng không hôn đúng chỗ, chỉ hôn tới cằm Quý Chiêu, nghe thấy trong cổ họng hắn phát ra tiếng kêu.

Quách Bảo Châu có chút ảo não, vừa khẩn trương muốn trốn thì Quý Chiêu liền nắm chặt eo, đẩy nàng vào tường rồi dùng sức hôn xuống. Hắn chưa từng hôn ai cả, những điều hắn biết đều từ việc đọc qua một vài quyển sách. Nhưng khi đụng đến đôi môi mềm mại của nàng thì hắn liền quên hết những tập niệm đó.

Tức phụ ngoan của hắn, cuối cùng đêm nay hắn cũng đã hôn được đôi môi thích nói những lời hung dữ nhưng lại đặc biệt đẹp mắt của nàng rồi.

Hắn ngây ngốc đè nặng nàng, mặt Quách Bảo Châu nóng rực, quay đầu né tránh môi hắn, thúc giục: "Đi nhanh đi, trở về lại cho chàng hôn."

Dù cho lúc ấy hắn chẳng lập được chút công lao nào, nàng cũng sẽ gả cho hắn.

Nàng chỉ mong hắn bình an trở về.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Chương 108

Cuối tháng năm, Cảnh vương phủ muốn bày tiệc mừng đầy tuổi cho Hoàng trưởng tôn, Duyên Bình hầu phủ lại nhận được giấy mời.

Lúc đó A Kết đang ở tại Hình Lan uyển. Xán Xán lúc này đã biết bò, nàng và Ninh thị mỗi người ngồi một đầu, dùng tú cầu màu đỏ Xán Xán thích nhất để trêu bé, tú cầu ở trong tay A Kết thì Xán Xán liền bò về phía mẫu thân, khi càng tới gần thì cái miệng càng la lớn, mặt mày hớn hờ, chờ đến khi A Kết lần tú cầu về bên Ninh thị thì Xán Xán lại nóng vội giơ thẳng tay ra a a với theo, tay nhỏ dùng sức bắm vào giường lấy sức xoay người, tiếp tục bò về phía tổ mẫu bên kia giống như không biết mệt là gì cả.

"Đại phu nhân, Cảnh vương phủ đưa bái thiếp tới." Thúy Ngọc theo phía sau Vãn Mai đi vào, hành lễ với Ninh thị, đưa thiếp mời đồ phẩm tinh xảo trong tay cho A Kết.

Cảnh vương phủ?

A Kết đưa tay tiếp nhận, tính ngày liền hiểu rõ, quay sang nói với Ninh thị: "Ba ngày sau là 29, Hoàng trưởng tôn đầy tuổi."

Ninh thị khẽ giọng cảm khái: "Thời gian qua thật nhanh... Xem, Xán Xán nhìn thấy đồ chơi mới lạ, lại đi về phía con kia."

Cháu gái thích nhất là màu đỏ, hôm nay mới nhìn thấy thiếp mời nên chắc chắn là cảm thấy tò mò rồi.

Nữ nhi cố gắng di chuyển về phía mình, A Kết cười lắc lắc bái thiếp với bé, thừa dịp trước khi nữ nhi đến gần, nhanh chóng mở ra nhìn một lần, quả nhiên là vì chuyện Hoàng trưởng tôn đầy tuổi.

Xán Xán đã bò đến bên người mẫu thân, đưa tay với lấy bái thiếp, cái miệng nhỏ nhún nhếch lên, lộ ra hai cái răng sữa nhỏ bên trong.

A Kết cúi đầu hôn nữ nhi một cái, để cho bé ngồi, nàng đưa bái thiếp đến tay nữ nhi, Website đăng truyện chính thức: "Cái này gọi bái thiếp, dùng để

mời người khác đến làm khách, Xán Xán nhớ kỹ nhé?"

Xán Xán cười khanh khách, hai tay ôm bái thiếp đưa đến trước miệng, dùng hai cái răng bé xíu cắn vào mép của thiếp mời, nước miếng chảy dài. Đại khái là cảm thấy ăn không ngon, bé đưa tới trước người, còn mình chậm rãi nằm sấp xuống, học theo mẫu thân muốn mở thiếp mời ra, đáng tiếc là tay bé còn nhỏ chưa có linh hoạt, loay hoay nửa ngày cũng chỉ có thể lật được cái thiếp mời qua. Thất bại vài lần thì không còn tính nhẫn nại, tức giận ném thiếp mời về phía trước, tình cờ lại làm thiếp mời mở ra. Xán Xán sững sờ nhìn theo rồi quay về phía mẫu thân, tiếp theo đó là tiếng cười vui sướng, vội vàng bò về phía cái thiếp mời.

A Kết vỗ vỗ mông nhỏ của nữ nhi.

Ninh thị nghĩ tới một chuyện, hỏi Thúy Ngọc: "Vinh Thọ đường cũng nhận được bái thiếp?"

Thúy Ngọc đã sớm biết là chủ tử sẽ hỏi câu này, nàng có chút hà hê đáp: "Không có, Thái phu nhân sau khi biết tin cũng sai nha hoàn đi hỏi nhưng quân sự đưa thiếp mời nói trong Hầu phủ chúng ta chỉ mời đại phu nhân và đại tiểu thư thôi."

Thấy vẻ vui mừng rõ rệt trên mặt Thúy Ngọc thì A Kết liếc mắt nhìn nàng.

Thúy Ngọc cười hì hì đi ra ngoài.

"Đây là vương phi muốn cho con chỗ dựa." Ninh thị cười đánh giá con dâu, "A Kết tốt nên phúc khí cũng tốt, một khi vương phi đã có tâm như vậy thì chắc chắn người cũng đã nghĩ đến chuyện An vương phi bên kia, con cứ yên tâm tham dự đi, còn có di con nữa."

A Kết gật đầu, cầm lấy thiếp mời rồi bé nữ nhi dạy: "Ta đây là nhờ vào hào quang của Xán Xán đây mà, đến lúc đó nương sẽ mặc cho Xán Xán thật đẹp để đi gặp quý nhân nhé, Xán Xán phải ngoan ngoãn, nghe lời biết chưa, không được tỏ ra khó chịu."

Xán Xán đang chơi đùa vui vẻ, không để ý đến mẫu thân.

A Kết nheo nheo cái mũi nhỏ của bé.

May mắn bên người có nữ nhi hoạt bát đáng yêu nên nàng mới không thời thời khắc khắc nhớ mong trượng phu. Nàng sẽ chăm sóc tốt nữ nhi, năm sau hẳn trở về gặp mẹ con các nàng bình an, chắc chắn sẽ thật cao hứng.

Cùng Ninh thị dùng qua cơm trưa, A Kết ôm nữ nhi trở về Vọng Trúc hiền, so sánh với Hinh Lan uyển, Vọng Trúc hiền mát mẻ hơn chút. A Kết ngủ một lát với nữ nhi, sau khi tỉnh lại thì cho gọi Tường ma ma, bảo bà chuẩn bị quà tặng cho nàng đem đến Cảnh vương phủ.

Hiện tại nàng đã chính thức quản gia, lúc vừa tiếp nhận còn có chút thấp thỏm, sau này mới phát hiện kỳ thật cũng đơn giản. Trong hầu phủ nhân khẩu không nhiều, hai di nương của cha chồng ru rú trong nhà, bình thường rất ít lộ diện, ba người huynh muội Triệu Thanh một năm bốn quý cần gì đều đã có phần cố định, nàng chỉ cần chiếu theo năm trước mà sắp xếp là được. Duy Phương viên bên kia luôn yên lặng, Vinh Thọ đường thì ngẫu nhiên cũng sẽ có một ít phiền toái, A Kết không đối nghịch với Thái phu nhân, Thái phu nhân muốn cái gì nàng liền cho cái đó, sau đó đều báo cho Triệu Duẩn Đình, nếu là Triệu Duẩn Đình cảm thấy không ổn, tự nhiên sẽ đến nói chuyện với Thái phu nhân, nếu không phải là chuyện gì lớn thì coi như thôi, dù sao cũng đều là Triệu Duẩn Đình kiểm được, xem như để hiểu kính lão nhân.

Lúc này, đại nha hoàn bên người Thái phu nhân mới được cất nhắc Nghênh Xuân vừa qua đây truyền lời, nói là trong phòng Thái phu nhân có một bộ trà cụ bằng gốm bị nha hoàn không cẩn thận làm vỡ. A Kết nghe vậy bèn cho người đi đến kho phòng của Hầu phủ tìm một bộ mới đưa qua cho Vinh Thọ đường. Những chuyện khác Thái phu nhân không có cách nào chỉnh nàng nên chỉ có thể gây loạn trên những chuyện như thế này, có lẽ cho rằng nàng chỉ là một cô nương thôn quê luôn luyến tiếc khi đưa mất thứ đồ tốt sao?

A Kết tự tay giặt khăn đưa vào cho nữ nhi lau mặt.

Gia nghiệp của tổ tiên Triệu gia hay Triệu Duẩn Đình tích góp được nàng đều không thêm để ý, nàng tin tưởng Triệu Trầm, hẳn nhất định có thể dựa vào bản thân để nuôi Xán Xán hoặc những đứa con sau này của bọn họ một cách tốt nhất.

~

Bởi Cảnh vương phi đã dẫn dò các nàng đến sớm một chút, ngày hôm đó, sau khi dùng qua điểm tâm không lâu, A Kết liền ôm nữ nhi ra ngoài, nha hoàn thì mang theo Thúy Ngọc và Như Ý, so với lần trước chỉ mang thêm nhũ mẫu. Đến vương phủ, Cảnh vương phi vẫn sắp xếp cỗ kiệu như cũ, trực tiếp đưa hai mẫu tử A Kết đến trước tam điện của vương phi.

Chỗ Cảnh vương phi còn chưa có khách, nhìn thấy A Kết dẫn nữ nhi tiến vào, nàng cười miễn lễ A Kết, sau đó bảo nhũ mẫu ôm Xán Xán tới, "Xán Xán càng lớn càng dễ nhìn, cho ta ôm một cái được không nào?"

Tiểu hài tử bảy tám tháng đã sợ người lạ nhưng Xán Xán hoạt bát hiếu động, lại không sợ người lạ, chỉ là lần đầu tới nơi hoa lệ khí phái như tam điện này, thật sự làm bé cảm thấy mới lạ, cái đầu quay tới quay lui quan sát xung quanh, nghe thấy tiếng Cảnh vương phi gọi bé thì bé liền quay đầu lại, nấn to nhìn Cảnh vương phi rồi ngại ngùng rúc đầu vào vai của nhũ mẫu.

A Kết cười làm lành: "Xán Xán sợ người lạ, khiến vương phi chê cười."

Cảnh vương phi lại rất thích Xán Xán, nhìn bé nói với A Kết: "Xán Xán đâu sợ người lạ, không phải bé mới nhìn ta cười đó sao, còn mạnh dạn hơn Phúc

Ca Nhi nhiều." Vừa nói vừa vươn tay về phía Xán Xán, giọng nói càng thêm nhu hòa, "Xán Xán cho ta ôm một cái được không?"

Lúc cúi đầu, khuyên tai Hồng Ngọc đeo bên tai nhẹ nhàng lắc lư.

Xán Xán ôm ngón tay nhìn khuyên tai của nàng, thân mình không tự chủ nghiêng về phía trước.

Cảnh vương phi vui vẻ mở miệng cười, ôm lấy Xán Xán, kinh ngạc nói: "Xán Xán chắc đến hai mươi cân (10kg, 1 cân Trung Quốc = 1/2kg) ấy nhỉ? Thật nặng!"

"Hôm trước có cân một lần, thiếu hai lạng nữa là được hai mươi cân, vương phi nhanh chóng thả nó xuống đi, Xán Xán đặc biệt tính nghịch, thích nhất là nắm trang sức, trước khi đi bé qua chơi đều phải tháo hết khuyên tai, đồ trang sức xuống." A Kết khẩn trương nhìn chăm chăm tay nhỏ của nữ nhi, sợ bé mạo phạm Cảnh vương phi.

Cảnh vương phi cũng biết trẻ con có yêu thích với việc nắm đồ, cũng không miễn cưỡng, cười thả Xán Xán lên trên tháp. Thả xuống thấy bé vẫn còn ngửa đầu nhìn khuyên tai mình, Cảnh vương phi đưa lễ vật đã chuẩn bị từ sớm ra, bỏ ở lòng bàn tay cho bé xem: "Nghe nói Xán Xán rất thích cái đèn lồng hồ ly kia, cái này thì có thích không?"

Lại là một mặt dây chuyền bằng hồng ngọc có hình hồ ly, Windchimeqđ sắc màu đồng đều, chất ngọc trong suốt sáng trong, so với dây đỏ buộc nó còn có vẻ sáng hơn.

Xán Xán nhìn không dời mắt, miệng nhỏ mở ra, hiển nhiên là rất thích.

A Kết vội chối từ: "Vương phi, thứ này quá quý trọng, nó chỉ là một đứa bé..."

Cảnh vương phi lắc đầu, tự mình đem mặt dây chuyền đeo vào cổ Xán Xán: "Ta rất thích Xán Xán, đừng từ chối, nhìn xem, Xán Xán rất thích mà."

Xán Xán quả thật rất thích, ngoan ngoãn ngồi ở đằng kia, hai tay nâng Ngọc Hồ ly chơi, chơi một lát lại nhét vòng ngọc vào miệng, dùng răng nhỏ của mình để cắn. A Kết đánh nhẹ vào tay nhỏ của nữ nhi, dặn dò bé: "Chỉ cho phép cắn, không cho nhét vào miệng, biết không?"

Xán Xán nhếch miệng cười.

Cảnh vương phi sai ma ma bên cạnh bế hoàng trưởng tôn tới đây, sau đó giải thích với A Kết: "Phúc ca nhi không thích cười, cũng không muốn chơi với hai bé trai của nữ mẫu, ta thật lo lắng nó sẽ có thói quen không thích phản ứng. Lần trước lúc đầy tháng Xán Xán, ta thấy hình như Phúc ca nhi rất thích Xán Xán, hôm nay xem xem hai đứa chúng nó có thích nhau không, nếu như chơi chung vui vẻ, sau này hãy thường mang Xán Xán lại đây chơi, bên cạnh Xán Xán cũng không có trẻ con cùng lứa chơi cùng đúng không?"

A Kết sờ đầu nữ nhi, cười nói: "Đúng vậy, di ta cũng có sinh một nữ nhi, đáng tiếc nhà lại ở Đẳng Châu. Vương phi thích Xán Xán là phúc khí của nó, chỉ là từ nhỏ tính tình Xán Xán đã bá đạo, thân phụ sợ bé ăn hiếp Hoàng Trưởng Tôn, đành phụ lòng với ý tốt của vương phi."

Nàng cũng không hy vọng gần gũi quá với Cảnh vương phủ, một là chuyện của Thụy vương đã khiến nàng sợ, lo lắng không cẩn thận lại tạo cho Triệu Trầm thêm phiền toái, thứ hai nữ nhi tính tình bá đạo, ở nhà bé là tiểu tổ tông, ai cũng phải nhường, đến nơi này, nếu không cẩn thận cào Hoàng Trưởng Tôn bị thương hoặc là bị Hoàng Trưởng Tôn ăn hiếp, nàng đắc tội không nổi cũng sợ nữ nhi chịu uất ức.

"Xán Xán hư hỏng như vậy sao?" Cảnh vương phi không quá tin tưởng đánh giá bé gái trước mặt, vừa lúc ma ma đưa Hoàng Trưởng Tôn tới, nàng cười nghênh đón nhận nữ nhi từ ôm vào trong ngực, chỉ vào Xán Xán nói: "Phúc ca nhi, đây là Xán Xán muội muội, con còn nhớ rõ không? Năm trước chúng ta còn đến nhà muội muội đó."

Phúc ca nhi vừa tròn tuổi, lông mày thanh tú, mắt to đen lúng liếng, đại khái là nhìn thấy người lạ, cậu bé mím môi, đáng vẻ có chút sợ sệt nhưng vẫn nhìn chăm chăm Xán Xán. Xán Xán cũng nhìn thấy Phúc ca nhi, bé cũng không nhớ rõ chuyện lúc đầy tháng, lần đầu tiên nhìn thấy đứa trẻ không chênh lệch nhiều lắm với mình liền cảm thấy mới lạ đến quên cả Ngọc Hồ ly trên cổ, một tay nắm lấy bàn chân nhỏ, không chớp mắt nhìn Phúc ca nhi.

Cảnh vương phi đặt Phúc ca nhi bên cạnh Xán Xán, dạy cậu bé kêu muội muội.

A Kết hâm mộ hỏi: "Hoàng Trưởng Tôn đã biết nói chuyện rồi sao?"

Cảnh vương phi có chút bất đắc dĩ giải thích: "Sẽ nói vài chữ, nhưng lại không thích nói, ngoại trừ ta, chỉ khi nào thấy phụ vương và hoàng tổ phụ nó thì may ra mới có thể ngoan ngoãn gọi người, hơn nữa chỉ có thể dỗ nó kêu một lần, nhiều lần thì nó sẽ không kiên nhẫn, khuôn mặt nhỏ nhăn căng lên, ai gọi cũng không phản ứng, thật không biết tính tình quái lạ này là học theo ai."

"Hoàng Trưởng Tôn như vậy là thông minh đấy." A Kết chân tâm thực lòng khen, nhìn Hoàng Trưởng Tôn thêm vài lần. Nghe nói Hoàng Thượng rất thích cháu trai duy nhất trước mắt này, vừa đầy tháng không lâu liền phong làm thế tử vương phủ, mỗi tháng sẽ gặp vài lần, sủng ái thậm chí còn vượt qua Gia Nhu công chúa khi còn nhỏ.

Hoàng Thượng con cháu không nhiều, năm hoàng tử, một người chết yểu, công chúa thì chỉ có Thụy phi sinh ra Gia Nhu công chúa, năm nay mới 9 tuổi, là hôn ngọc quý trên tay Hoàng Thượng.

Cảnh vương phi cười nhẹ lắc đầu, tiếp tục dạy nữ nhi từ kêu muội muội.

Phúc ca nhi ngồi đối diện Xán Xán, chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Xán Xán, chỉ có điều Xán Xán đã ngưng không nhìn cậu nữa, tiếp tục nắm Ngọc Hồ ly chơi. Phúc ca nhi thấy tiểu đồng bọn không để ý tới mình, kéo ngọc bội đeo trên cổ ra ngoài, cúi đầu nhìn, đưa qua phía Xán Xán.

Ngọc bội của cậu là do hoàng thượng ban thưởng, là ngọc Dương Chi hảo hạng, tốt hơn nhiều so với viên ngọc Cảnh vương phi đã cho Xán Xán.

Nhưng Xán Xán không thích bạch ngọc, chỉ nhìn thoáng qua rồi lại đi cắn hồ ly đồ của mình chơi.

Phúc ca nhi ngửa đầu nhìn mẫu phi rồi tháo ngọc bội ra đưa cho muội muội.

Liên tiếp bị quấy rầy, Xán Xán mất hứng, quay đầu nhìn xung quanh, bỏ vào phía bên trong kháng.

"Muội..." Phúc ca nhi lao đảo đứng lên, rất nhanh sẽ đuổi kịp muội muội.

Xán Xán dường như thật bất ngờ chuyện Phúc ca nhi có thể đi, theo dõi cậu một lát rồi đột nhiên giơ tay đẩy chân Phúc ca nhi. Dieendaanleequydonn Phúc ca nhi đi đường còn chưa vững, bị bé đẩy như vậy liền ngã ngồi ở trên tháp, Xán Xán vui vẻ cười, còn lăn ra, lại nhe răng bò về phía mẫu thân, mất to cong thành ánh trăng.

A Kết cười không nổi, lúc Phúc ca nhi té ngã nàng liền hoảng hốt, sợ Phúc ca nhi khóc nháo khiến Cảnh vương phi không vui.

Phúc ca nhi cũng không khóc, chỉ là ném ngọc bội trong tay ra ngoài, chậm rãi đứng dậy đi đến trước người mẫu phi, chỉ vào nội điện kêu: "Muốn, muốn..."

Cảnh vương phi cũng không hiểu nhi tử muốn cái gì, ý bảo A Kết ngồi trước, nàng ôm nhi tử đi về nội điện.

Tiểu đồng bọn vừa đi, Xán Xán liền từ trong ngực mẫu thân ngẩng đầu lên, nhìn về bên kia, sau khi hai mẫu tử Cảnh vương phi tiến vào, bé cũng đưa tay chỉ về phía nội điện.

A Kết hôn nữ nhi, nhỏ giọng dạy dỗ: "Đùa với con thì con không bằng lòng, hiện tại người ta đi con lại muốn nhìn." Cũng không mang bé đến bên đó.

Xán Xán nóng nảy, nâng cao thân thể muốn đi, A Kết đương nhiên không thể ôm nữ nhi đi qua, vỗ nhẹ dỗ dành bé, đang lúc giằng co, bức rèm phát ra tiếng động, Cảnh vương phi ôm Phúc ca nhi đi ra, "Mau nhìn xem Phúc ca nhi cầm thứ gì tốt, tiểu tử này, còn biết dỗ muội muội."

A Kết kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy trong tay Phúc ca nhi đang cầm một cái lắc tay bằng hồng ngọc, thoát nhìn giống như một chuỗi anh đào đỏ au.

Xán Xán càng mở to hai mắt nhìn, hưng phấn mở miệng nói chuyện với Phúc ca nhi, dùng tiếng nói chỉ mỗi bé hiểu.

Phúc ca nhi có lẽ cũng hiểu, đang ở trong ngực mẫu phi nhưng cũng rướn người ra đưa lắc tay qua, miệng gọi 'muội muội', từng chữ từng chữ rõ ràng.

Lễ vật quý trọng như vậy, A Kết cũng không dám để nữ nhi nhận, Cảnh vương phi lại giành trước ngăn chặn lời chối từ của nàng: "Đây là Phúc ca nhi đưa cho Xán Xán, người hay ta đều không thể làm chủ, xem Xán Xán có thích hay không đã."

Sao Xán Xán lại không thích chứ? Cười đến mức nước miếng đều chảy ra, sau khi trở lại trên tháp lập tức bỏ quên hồ ly đồ sang ôm vòng tay chơi.

Phúc ca nhi đưa lễ vật cũng rất vui vẻ, cúi đầu sờ tay nhỏ của muội muội, sờ xong thì ngẩng đầu nhìn, thấy muội muội không trốn, hân cười, lộ ra mấy cái răng sữa của mình.

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Xán Xán: Phụ thân, có người phi lễ con!

Triệu Hôi Hôi: Đánh hấn!

Triệu Xán Xán: Nhưng mà hấn đưa con thứ tốt.

Triệu Hôi Hôi... (Tên nào thừa dịp ta không ở nhà muốn dụ dỗ nữ nhi của ta!)

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Chương 109

Đến cùng đều là trẻ con, rất nhanh Xán Xán đã chơi cùng với Phúc ca nhi, nói là chơi, thật ra chủ yếu là Xán Xán chơi, hoặc là nắm sắp chơi vòng tay Hồng Bảo Thạch, hoặc là ngồi cắn, Phúc ca nhi thì ngồi ở một bên nhìn, thường thường tò mò sờ sờ tay nhỏ hoặc chân nhỏ của Xán Xán, so sánh với

bản thân mình.

Có nha hoàn báo Thụy vương phi và An vương phi đến.

Cảnh vương phi hỏi nha hoàn: "Bên Thiên điện có bao nhiêu khách nhân tới?"

Nha hoàn cúi đầu đáp: "Đã tới hơn một nửa, nô tỳ nhìn thấy Quách phu nhân cùng Quách cô nương."

Cảnh vương phi liền nói với A Kết: "Phu nhân ôm Xán Xán đến thiên điện trước đi, ta bảo Lạc Hà dẫn đường cho phu nhân đến phòng cho khách, bên trong ta đã cho người chuẩn bị chu đáo rồi, Xán Xán còn nhỏ, phu nhân chăm sóc cũng cực khổ." Nói xong thì gọi nha hoàn nhị đẳng bên người là Lạc Hà cho A Kết sai bảo.

Nàng cẩn thận như thế, A Kết thành tâm cảm tạ.

Cảnh vương phi xoay người bế Xán Xán dậy, thấy Phúc ca nhi ngẩng đầu nhìn mình, Cảnh vương phi cười sò đầu nhi từ: "Xán Xán sẽ đi thiên điện, Phúc ca nhi cứ ở bên này với nương, chờ lát chọn đồ xong thì Chu nương lại dẫn con đi tìm Xán Xán, có được không?"

Phúc ca nhi có thông minh hơn nữa cũng không hiểu được lời nói phức tạp như vậy, nhưng cậu biết muối muối phải đi, hai mắt trông mong nhìn Xán Xán, rõ ràng không đồng ý cho Xán Xán đi. Xán Xán không phát hiện nỗi buồn của đồng bọn mới, Cảnh vương phi giao bé đến trong ngực mẫu thân, Xán Xán liền cầm bảo bối mới trong tay đưa cho mẫu thân xem, nha nha nói chuyện, chỉ đến khi mẫu thân ôm bé đi ra ngoài, lúc sắp ra khỏi cửa, bé mới nhớ tới cái gì, nhìn về trên tháp.

Phúc ca nhi ngồi ở trên tháp, không chớp mắt nhìn bé.

Xán Xán quay đầu, tựa vào trên vai mẫu thân.

Bên ngoài An vương phi và Thụy vương phi sóng vai đi tới, hai bên vừa chạm mặt, ánh mắt An vương phi tựa như như đao rơi đến trên người A Kết.

A Kết làm như không thấy, khuyu gói hành lễ với hai người.

Thụy vương phi khẽ vuốt cằm, trực tiếp đi thẳng, còn An vương phi thì hung hăng trừng mắt nhìn A Kết rồi mới vội vàng theo sau.

A Kết giao nữ nhi cho nhũ mẫu ôm, đi về phía thiên điện.

Nữ quyến trong điện gần như đều nhận ra nàng, thấy nàng mang cả nữ nhi đến, nhất thời tò mò vây quanh, sôi nổi trêu đùa Xán Xán hoạt bát đáng yêu, người thì khen bé dễ nhìn, người thì khen bé thích cười khiến ai cũng muốn yêu thương, đương nhiên cũng đều đưa lễ vật. A Kết cũng quen biết những nữ quyến trước mặt, nhất nhất nói lời cảm tạ.

Quách phu nhân ngồi bên cạnh một vị lão phu nhân, thấy vậy bất đắc dĩ cười cười, bảo Quách Bảo Châu đến đón hai mẫu tử A Kết sang bên này, sau đó giải thích với lão phu nhân ngồi cạnh: "Vương phi và hai mẫu tử các nàng có chút duyên phận, lần này cũng bảo tức phụ Thừa Viễn đưa Xán Xán đến đây, không ngờ là mọi người đều vây quanh như vậy."

Lý lão thái quân tóc đã bạc màu, híp mắt đánh giá A Kết, gật đầu nói: "Đây cũng là nàng nhân duyên tốt, vừa nhìn liền thấy thoải mái."

Quách phu nhân mỉm cười không nói gì.

Tức phụ của cháu trai nhìn thuận mắt còn không phải là do cháu trai của bà góp phần hay sao, ở kinh thành khi ra ngoài làm khách, được người ta để mắt đến không phải là do xuất thân thì còn cái gì nữa?

Lúc hai người nói chuyện, mấy chủ tớ A Kết đã theo Quách Bảo Châu đi về phía này.

Quách phu nhân đứng dậy giới thiệu cho nàng: "Đây là lão thái quân phủ Vân Dương bá, lần này Thừa Viễn chính là đi theo Lý tướng quân đi đánh giặc."

Đương nhiên A Kết đã nghe qua chuyện Lý gia Vân Dương bá từ chỗ Triệu Trầm, hai tháng này cũng thường thường nghe mẹ chồng nhắc tới vị này từng theo chồng hành quân, cũng giúp lão bá gia tiền nhiệm đánh thắng nhiều trận, là nữ trung hào kiệt thường nghe nhắc đến. Quách phu nhân vừa giới thiệu xong, nàng liền cung kính hành đại lễ: "Lão thái quân mạnh khỏe, tướng công trước khi đi còn khen ngợi lão thái quân anh danh (anh hùng) với cháu."

Lý lão thái quân lắc đầu cười: "Đều là thuở thiếu thời làm ít chuyện hoang đường, không đáng nhắc đến. Đây là Xán Xán đúng không, ôm tới cho ta nhìn xem"

A Kết tự mình ôm nữ nhi đi đến trước người lão nhân gia.

Lý lão thái quân tóc bạc mặt hồng hào, tinh thần khỏe mạnh, Xán Xán tò mò chăm chú nhìn vào mái tóc bạc trắng của bà, mắt to chuyển động nhanh như chớp.

Lý lão thái quân nhắc mắt đánh giá A Kết, lại nhìn bé gái, cười nói: "Nha đầu kia lớn lên giống người, lông mày giống cha nó đúng không? Không sai, trong ôn nhu lại mang theo anh khí, sau khi lớn lên khẳng định có chủ kiến, cô nương gia có chủ kiến, phu thê các người cũng nên chú ý nhắc nhở, tương lai sau này chắc chắn không kém."

"Cám ơn lời chúc của lão thái quân." Nữ nhi được khen, A Kết rất là cao hứng, sau khi nói giỡn vài câu thì nhìn chung quanh, tò mò hỏi: "Bá mẫu không đến cùng ngài sao?" Lý lão thái quân có hai nhi tử, trưởng tử là Vân Dương bá Lý Càn, mang binh đánh giặc, cả nhà nhị phòng (phòng thứ hai - con thứ hai trong nhà) ra ngoài làm quan, hàng năm không ở tại kinh thành.

"Nàng ấy à, hai ngày nay thân thể không thích hợp, không đi ra ngoài, nếu ngày khác nguoi rồi rỗi, có thể tới thăm ta, nhớ mang cả Bảo Châu tới, nguoi còn có một muội muội đúng không? Đều mang đến đi." Lý lão thái quân điểm điểm lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Xán Xán, có chút tiếc nuối nói: "Trong nhà chúng ta đến bây giờ cũng không có cô nương, bà già như ta cả ngày nhìn mấy cháu trai múa đao lộng thương, xem đến phiền, muốn có mấy cô nương xinh đẹp đến nhà nói chuyện cho đỡ buồn."

Lão nhân gia đã mời, A Kết đương nhiên muốn đáp ứng, chỉ là không đợi nàng mở miệng, bên cạnh có người trung khí mùi phần xen vào nói: "Mấy cháu trai? Bà cố ý nói lời này để chọc giận ta phải không?"

Quý lão thái thái vờ giận dữ đi tới, ngồi tại bên cạnh Lý lão thái quân, chua xót nói: "Bà không có cháu gái tốt xấu còn có mấy cháu trai, nhà chúng ta chỉ có một đứa, lại còn không nghe lời, trốn ta đi theo quân!" Lúc nói chuyện lơ đãng nhìn lướt qua Quách Bảo Châu, mắt chứa đầy thâm ý.

Trên mặt Quách Bảo Châu có chút nóng, cũng không biết Quý Chiêu có nói gì với lão nhân gia không, không tự chủ được lùi về phía sau mẫu thân.

"Ta ở đây nói chuyện với tẩu tử của con, con đi tìm mấy người tỷ muội kia chơi đi." Quách phu nhân nhận thấy được nữ nhi quần bách, tuy có chút kinh ngạc chuyện nữ nhi ngượng ngùng, nhưng vẫn thay nàng giải vây. Hai nhà Quách, Quý dù chưa gặp mặt nghị hôn, nhưng cũng từng trải qua chuyện như vậy, nữ nhi nhìn thấy Quý lão thái thái ngượng ngùng cũng bình thường.

Quách Bảo Châu lập tức cúi đầu hành lễ, hơi đỏ mặt rời đi.

Quý lão thái thái cũng không tiếp tục nhìn cô nương nhà người ta nữa. Thấy Quách phu nhân ngồi xuống rồi, A Kết cũng ngồi xuống theo, quay sang nói chuyện với hai vị lão nhân gia. Ba nhà đều có nam nhân đi Vân Nam, dù cho trước đây không có giao tình, hiện tại cũng nhiều hơn mấy phần tình nghĩa, càng có đề tài chung để nói.

Lý lão thái quân trải qua quá nhiều chiến sự, thanh thần nói với A Kết: "Hai ngày trước bá phụ nguoi gởi thư, khen ngợi Thừa Viễn rất có thiên phú đối với chiến sự, thành Lam Khê chính là do Thừa Viễn mang binh đánh hạ. Còn có Quý Chiêu, ý đồ xấu đặc biệt nhiều, không dùng bao nhiêu bao nhiêu binh lực đã đốt được một kho hàng lương thảo của Đông Việt. Có hai người bọn họ hỗ trợ, bá phụ nguoi xuất chinh lần này lại là chiếm được đại tiện nghi."

A Kết nghe mà tim đập cũng nhanh theo.

Mấy hôm trước Triệu Trầm cũng viết thư về. Bình thường hẳn hay khoe khoang trước mặt nàng, nhưng khi thật sự làm nên chuyện đứng đắn thì liền không nói nhiều, chỉ nói kết quả chiến đấu và báo bình an, cụ thể tình hình chiến đấu thế nào thì không nhắc đến. Windchime1qd Bây giờ nghe Lý tướng quân khen Triệu Trầm, trong lòng nàng liền tỉnh lại, giống như không còn lo lắng quá nữa.

Quý lão thái thái cũng thở ra một hơi, cháu trai lần đầu tiên lên chiến trường, bà thật là không yên lòng.

Thấy những người lớn vội vàng nói chuyện, Xán Xán cũng không muốn bị văng về bên rúc vào trong ngực mẫu thân, tay nhỏ bám vào vạt áo của mẫu thân muốn bú. Lúc này A Kết mà đưa bé cho nữ mẫu thì bé sẽ khóc, không khéo lại chọc tính khí đại tiểu thư nổi lên nữa.

A Kết áy náy đứng dậy, hơi đỏ mặt rời đi.

Những người ngồi đây đều là người từng trải, mỉm cười để cho nàng đi.

A Kết đi theo Lạc Hà đến phòng cho khách, Như Ý và Thúy Ngọc ở bên ngoài canh chừng, nàng ngồi ở trên tháp cho nữ nhi bú, vui vẻ nói với bé: "Xán Xán nghe thấy không, phụ thân con mang binh đánh hạ một tòa thành đấy, có phải rất lợi hại không?"

Xán Xán dùng sức bú sữa, không hiểu mẫu thân đang nói cái gì.

A Kết cười nheo nheo cái miệng nhỏ của nữ nhi, nhìn chăm chăm lông mày của bé, đột nhiên cảm thấy thật sự nhớ nhung.

Bú sữa xong, Xán Xán buồn ngủ, A Kết dỗ nữ nhi, giữ nữ mẫu cùng hai nha hoàn ở bên cạnh canh chừng, nàng đi theo Lạc Hà quay lại thiên điện, khi ăn cơm thì ngồi cùng với hai vị lão phu nhân. Quý lão thái thái nghe nói Lý lão thái quân mời mấy người A Kết đi Quý gia, nhân tiện nói: "Đừng đi nhà bà ấy, chúng ta đi Long Ân tự đi dạo đi, ta đi đốt mấy nén hương, cầu cho bọn họ sớm một chút trở về."

Lý lão thái quân gật đầu.

A Kết đương nhiên cũng muốn cùng đi, sau khi thương lượng, chọn ngày hôm sau, Lý lão thái quân cố ý dặn dò Quách phu nhân mang theo cả Bảo Châu, lại bảo A Kết mời A Trúc cùng đi. A Kết không nghĩ nhiều, trong lòng Quý lão thái thái ngược lại hồi hộp một chút, nhớ lại Lý gia còn có hai cháu trai chưa đón dâu, chẳng nhẽ Lý lão thái quân muốn tác hợp cho cháu trai?

Bà nhìn về phía Quách Bảo Châu, nghĩ rằng cháu trai vì nha đầu kia đến không muốn sống nữa, nói cái gì bà cũng không thể để cho Quách Bảo Châu bị người ta đoạt đi.

Quách phu nhân cũng nghĩ đến chuyện này, cẩn thận nhớ lại hai vãn bối của Lý gia, thừa dịp A Kết rời tiệc thì nhỏ giọng dặn dò nàng ngày ấy mang theo Tăng Tuyết Nhu đến. Nữ nhi của mình hẳn là không có ý nghĩ đó, nếu Lý gia có ý kết thân, cũng đúng là mối hôn sự tốt, không bằng mang thêm một người, Lâm Trúc không thành còn có Tăng Tuyết Nhu.

Có Quách phu nhân nhắc nhở nên trên đường trở về phòng của khách thì A Kết cũng nghĩ đến chuyện kia.

Lý gia có ý kết thân sao?

A Kết bỗng nhiên muốn nhanh chóng trở về bảo Thúy Ngọc đi hỏi thăm một chút về nam nhi Lý gia. Muội muội mới có mười bốn tuổi nên không vội, nhưng việc hôn nhân của Tăng Tuyết Nhu cần phải sớm xác định mới tốt, tránh cho nàng ấy ở Vinh Thọ đường bị khinh thường.

Có chuyện trong lòng, thế cho nên đến khi sắp đi đến phòng cho khách thì A Kết mới phát hiện ra bên cạnh Như Ý còn có một nha hoàn khác nữa.

Nha hoàn kia cười hành lễ giải thích: "Bẩm phu nhân, thế tử khóc nháo muốn tìm đại tiểu thư, vương phi liền để chúng tôi mang thế tử tới, hiện tại thế tử đang ở bên trong chơi với đại tiểu thư."

Trong lòng A Kết căng thẳng, nữ nhi ngũ không thích nhất bị người khác quấy rầy, Hoàng Trường Tôn sẽ không khiến nữ nhi tỉnh lại chứ? Hai đứa có đánh nhau không? Ai bị thương nàng đều không chịu nổi.

Nàng nhanh chóng đi vào, vừa vào trong phòng liền thấy Thúy Ngọc và một nha hoàn mặc cung trang đứng ở một bên hành lễ với nàng, nữ mẫu nhà mình và nữ mẫu của vương phủ đang đứng ở trước giường, trên mặt mang ý cười nhẹ. Trong phòng yên tĩnh. A Kết hoang mang nhìn về phía trên giường, vừa đến gần, liền thấy hai đứa nhỏ đang sóng vai ngủ cùng một chỗ. Bởi vì trời nóng, Xán Xán cùng Hoàng Trường Tôn đều chỉ mặc yếm, lộ ra tay nhỏ chân nhỏ trắng trẻo mập mạp, thoát nhìn giống như Kim Đồng Ngọc Nữ.

Nhữ mẫu Vương phủ nhẹ giọng nói: "Phu nhân yên tâm, thế tử rất biết chuyện, lại đây thấy đại tiểu thư ngủ say liền không làm phiền đại tiểu thư, lẳng lặng ngồi ở một bên nhìn đại tiểu thư ngủ, nhìn một lát cũng nằm xuống." Thế tử thông minh nhu thuận, nàng làm nữ mẫu cũng được thom lây.

A Kết gật đầu, ánh mắt dừng lại chỗ bàn tay nhỏ đang nắm chặt của hai đứa, không nhịn được cười.

Xán Xán nhà nàng thật là được nhiều người yêu thích mà, còn nhỏ như vậy đã có người nguyện ý chơi với bé rồi, không biết khi Triệu Trầm nhìn thấy tình cảnh như thế này thì có thể cười hay không đây?

Nhân duyên của nữ nhi tốt như vậy, người làm phụ thân như hẳn sao có thể không vui được chứ?

A Kết nhẹ nhàng ngồi tại bên giường, cầm lấy cây quạt chậm rãi quạt cho hai đứa nhỏ.

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Hồi Hồi: Ta rất mất hứng.

A Kết: Vì sao?

Triệu Hồi Hồi: Nàng mặc yếm nằm trước mặt ta thử xem

A Kết:... Thối lưu manh!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Chương 110

Trở lại hầu phủ, A Kết lập tức bảo Thúy Ngọc đi hỏi thăm chuyện mấy người cháu của Lý gia, còn nàng thì ôm nữ nhi vừa tỉnh ngũ không lâu đi Hình Lan uyển.

Ninh thị nghe nói phủ Vân Dương bá có ý kết thân liền gật đầu: "Nếu chỉ đơn thuần xét về dòng dõi thì đây đúng là một mối hôn sự tốt, chẳng qua không biết mấy nam nhân Lý gia thế nào. Nhiều năm nay ta không ở kinh thành, việc này còn phải nhờ người khác giúp đỡ một chút, Tuyết Nhu là một cô nương tốt, chúng ta không thể bạc đãi nàng." Lúc trước Thái phu nhân kê đơn, nếu Tăng Tuyết Nhu có ý xấu, nói không chừng cháu gái đã thật sự gặp chuyện, hơn nữa có Tăng Tuyết Nhu ở bên cạnh Thái phu nhân, nhi tử và con dâu giảm đi rất nhiều phiền toái.

A Kết cũng thật sự cảm kích Tăng Tuyết Nhu, hơn nữa Tăng Tuyết Nhu ở trước mặt nàng thẳng thắn hào sảng, khiến nàng thật lòng hi vọng Tăng Tuyết Nhu sẽ được gả cho người tốt, nhưng A Kết cũng lo lắng, "Nương, ta nên dùng lý do gì để đưa muội ấy cùng đi đến chùa Long Ân đây?" Sau khi Triệu Trầm đi, Tăng Tuyết Nhu không có cơ để đến Vọng Trúc hiên, nàng mạo muội cho người đi mời, chắc chắn Thái phu nhân sẽ hoài nghi.

Ninh thì cười cười, ý vị thâm trường liếc nhìn nàng một cái, ôm lấy cháu gái nói: "Con tự nghĩ xem, không nghĩ ra thì lại hỏi ta." Con dâu quản lý mọi việc trong nhà càng ngày càng thuần thực, nhưng khi giao tiếp với các nữ nhân khác thì vẫn còn thiếu sót, dù cho Thừa Viễn không có tam thể tứ thiếp, tương lai hai phu thê còn có thể có từ nữ (con trai, con gái), nhi tử cưới tức phụ, nữ nhi gả người ta, một khi thành thân liền đếm không hết những việc vặt, chuyện này phải tự mình học mới biết được. Website đăng truyện chính thức: Có một số việc, nếu như tự mình nghĩ thông suốt thì có thể cả đời hưởng thụ, còn như cứ mãi dựa vào sự nhắc nhở của người khác thì chỉ có thể giải quyết vấn đề trước mắt mà thôi.

A Kết kinh ngạc nhưng rồi lập tức hiểu rõ, mẹ chồng đang muốn thử thách nàng thôi.

Triệu Trầm cũng thế, có đôi khi luôn để cho nàng tự suy nghĩ trước, khi nàng nghĩ mãi không ra, hẳn mới bằng lòng nói cho nàng biết làm sao để giải quyết vấn đề khó khăn đó.

Giống như là một đứa bé được người lớn đặt kỳ vọng, A Kết có chút muốn cười nhưng trong lòng lại cảm thấy ung dung thoải mái. Nàng hoàn toàn không biết gì những chuyện trong đại trạch, may mắn là có mẹ chồng và thượng phu nguyên ý giúp đỡ nàng.

Nhìn nữ nhi đang chơi đùa trong lòng tổ mẫu của mình, A Kết nghiêm túc suy nghĩ.

Tại Hinh Lan uyển nàng nghĩ tới một biện pháp, trên đường trở về Vọng Trúc liền lại nghĩ ra một biện pháp khác nữa, A Kết rất vui vẻ, dặn Thúy Ngọc âm thầm gửi tin cho Tăng Tuyết Nhu ở bên kia, sau đó liền toàn tâm toàn ý dỗ nữ nhi chơi.

~

Ngày tiếp theo, sau khi ăn điểm tâm, thừa dịp trời còn chưa nóng lắm, A Kết ôm nữ nhi đi dạo trong hoa viên, ở trong đình hóng mát nghỉ tạm thì tình cờ gặp được chủ tớ Tăng Tuyết Nhu.

Đại nha hoàn Tú nhi bên cạnh Tăng Tuyết Nhu bởi vì lần trước gánh tội thay nên tránh họa gặp phúc, nói với người khác là bị Triệu Duẩn Đình bán nhưng thực ra là cảm khế ước bán thân trở về nhà ở Liêu Đông. Thái phu nhân cũng không nghĩ sẽ phạm phải cùng một sai lầm hai lần nên sai một nha hoàn nhị đẳng bên người là Diệp nhi đến hầu hạ Tăng Tuyết Nhu, đồng thời cũng là để giám sát. Đáng tiếc, ngày đầu tiên Diệp nhi đến chỗ Tăng Tuyết Nhu thì Triệu Trầm đã sai Trần Thủ tới nhắc nhở một phen, từ đó Diệp nhi hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh của Tăng Tuyết Nhu.

Sai Diệp nhi canh chừng ở bên ngoài, Tăng Tuyết Nhu đi vào đình, ngồi xuống bên cạnh A Kết rồi cúi người trêu đùa Xán Xán trong xe nhỏ: "Mấy ngày không thấy, Xán Xán lại lớn hơn nhiều rồi."

Trong tay Xán Xán nắm chặt một cái vòng tay treo đầy chuông nhỏ, nhìn thấy Tăng Tuyết Nhu thì mắt bé không hề chớp, chỉ tò mò nhìn chăm chăm vào Tăng Tuyết Nhu.

"Xán Xán gọi cô cô, đây là biểu cô cô của con." A Kết nắm tay nhỏ của nữ nhi dạy bé nói chuyện.

Tăng Tuyết Nhu chờ mong nhìn Xán Xán.

Xán Xán nhếch miệng, quay đầu tự chơi.

"Xán Xán còn nhỏ quá mà." Tăng Tuyết Nhu cười nói, tay cầm lấy chân nhỏ của Xán Xán, nghiêng đầu hỏi A Kết: "Biểu tẩu tìm ta có việc?"

A Kết không tiện nói thẳng với nàng rằng Lý gia muốn bàn chuyện hôn sự với hầu phủ, liền nói: "Ngày mai ta cùng với vài vị lão thái, Thái phu nhân hẹn nhau đi Long Ân tự dâng hương, biểu muội có muốn ra ngoài cùng đi dạo không? Bảo Châu và A Trúc cũng tham gia, muội ở nhà hoài cũng thấy chán."

Tăng Tuyết Nhu vô cùng kinh ngạc, chăm chú nhìn A Kết, trong lòng dần xuất hiện một suy đoán. Nàng ở lại kinh thành chính là vì muốn gả đến nơi này, lần này chẳng lẽ là một cơ hội? Chỉ là, Thái phu nhân ở bên kia...

Tăng Tuyết Nhu hạ mắt suy nghĩ, rất nhanh liền cười nói: "Được thôi, nghe danh Long Ân Tự từ lâu, cuối cùng cũng có thể đi xem một chút, đa tạ biểu tẩu nghĩ đến muội."

Lúc này đổi thành A Kết kinh ngạc, nhìn chăm chăm nàng hỏi: "Muội định nói với Thái phu nhân như thế nào?" Nàng cũng chỉ là muốn nhìn một chút xem Tăng Tuyết Nhu có nghĩ ra cách nào không, nếu nàng ta không nói được thì nàng sẽ nói cách của mình ra, cách này giống hệt như mẹ chồng đã nói cho nàng biết nhưng không ngờ chỉ trong nháy mắt Tăng Tuyết Nhu đã nghĩ ra biện pháp rồi.

Tăng Tuyết Nhu tùy ý cười cười, đưa cằm về phía Vinh Thọ đường: "Muội sẽ nói biểu tẩu vì muốn cầu bình an cho biểu huynh nên muốn đi dâng hương, đã vậy muội cũng muốn đi. Đến lúc biểu huynh bình an trở về thì cũng có một phần công lao của muội nên Thái phu nhân chắc chắn sẽ đồng ý. Biểu tẩu, phạm là chuyện có thể làm cho tẩu khó chịu, bà đều sẽ đồng ý."

A Kết cực kỳ bội phục, nàng phải mất hai khắc mới nghĩ ra được một cách, còn Tăng Tuyết Nhu chỉ trong vài cái chớp mắt đã nghĩ thông.

Nhìn ra A Kết giật mình, Tăng Tuyết Nhu cười khỏ, thấp giọng nói: "Chuyện này cũng chả đáng gì, nếu như biểu tẩu là muội, cũng sẽ hạ bút thành văn." Cha mẹ mất sớm, đệ đệ tuổi nhỏ, nàng chỉ có thể dựa vào việc nhìn sắc mặt đoán lòng người để sống qua ngày, biểu tẩu hâm mộ nàng thông minh, nàng ngược lại hâm mộ biểu tẩu có thân nhân và tương công trân trọng.

Nhìn khuôn mặt cô nương gia hiện vẻ u sầu, A Kết không biết nên an ủi thế nào, đành chuyển sang giới thiệu hai vị lão phu nhân cho nàng biết.

Về phần hai cháu trai của Lý gia, A Kết suy đoán chắc chắn Lý lão thái quân sẽ mang người đến, đến lúc đó Tăng Tuyết Nhu có thể tự mình quan sát. Nghe Thúy Ngọc báo tin, trưởng tôn của Lý gia đã cưới vợ, thứ tôn là Lý Tông Hoa, năm nay mười tám tuổi, còn một người nữa là Lý Tông Xương, mới vừa mười lăm, hai người đều làm việc ở cấm vệ quân, tuổi trẻ tài cao, chỉ là tướng mạo không quá xuất chúng. Windchime1qd Sau khi A Kết nghe được thì thở dài nhẹ nhõm một hơi, Quách Bảo Châu có Quý Chiêu, ánh mắt muội muội nhà mình có chút kén chọn, hai người đi để du sơn ngoạn thủy là được rồi.

Thương lượng xong, ngày hôm sau A Kết giao nữ nhi cho mẹ chồng chăm sóc, nàng dẫn Thúy Ngọc và Như Ý đi về cửa trước, Tăng Tuyết Nhu từ xa đuổi theo, mỉm cười chào hỏi với nàng: "Biểu tâu chờ muội với, cô tớ mẫu nghe nói hôm nay biểu tâu muốn đi dâng hương, đặc biệt dặn muội đi cùng biểu tâu, chúng ta cùng nhau cầu bình an cho biểu huynh."

A Kết quay đầu đánh giá Tăng Tuyết Nhu. Nàng mặc một cái áo thêu hoa mẫu đơn màu đỏ, váy dài màu trắng, làm tôn lên vóc người cao gầy, vòng eo tinh tế, mặt ngọc mây ngài, so với năm ngoái thì khác rất nhiều. Nếu nói về thân thể thì không thể nào so với phủ Vân Dương bá nhưng chỉ cần với khí chất như thế này thì ắt hẳn là xứng đôi với con cháu Lý gia rồi.

Nhưng mà trong chuyện nhân duyên, hai bên phải vừa ý nhau mới được.

Làm vẻ mặt khó chịu, A Kết lên xe ngựa trước, Tăng Tuyết Nhu "mặt dày" lên cùng nàng, đến trong xe thì liền dựa vào vai A Kết cười trộm: "Biểu tâu, như thế này thật thú vị, Thái phu nhân ở nhà thì vô cùng vui vẻ còn chúng ta đi bên ngoài du sơn ngoạn thủy, coi như nhất cử lưỡng tiện (một mũi tên trúng hai đích)."

"Chớ nói nhảm, ngồi thẳng đi." A Kết giận nàng liếc mắt nhìn, không có nói đùa hùa theo, sai phu xe khởi hành đi đến Lâm gia.

Nàng không muốn có ý đối nghịch với Thái phu nhân. Cha chồng đối với nàng rất tốt, Thái phu nhân dù có thế nào cũng là mẹ đẻ của cha chồng, nếu có chuyện gì, chắc chắn trong lòng cha chồng cũng không dễ chịu. Trước mặt phu thê bọn họ và Thái phu nhân nhất định không thể hoà giải, A Kết cũng chỉ muốn giúp Tăng Tuyết Nhu tìm mối hôn sự tốt, về sau thì sống yên ổn với Vinh Thọ đường, tận lực không khiến cha chồng khó xử.

Tăng Tuyết Nhu có chút ảo não sự ngông cuồng của mình, nhỏ giọng nhận sai, A Kết lại không trách nàng, cười nói với nàng chuyện khác.

Thấm thoát xe ngựa đến Lâm gia.

Lâm Trúc nhanh chóng đi ra, một thân áo váy màu xanh, trên đầu chỉ cài một cây trâm bạch ngọc đơn giản, không có trang điểm nhưng nàng vốn xinh đẹp, tuổi lại còn nhỏ nên khi nàng vừa đi ra từ trong sân đã làm cho mắt những người đang đứng ở ngoài tỏa sáng.

"Tuyết Nhu tỷ tỷ cũng đi sao, chắc chắn sẽ rất vui đây." Nàng nhanh nhẹn bước vào trong xe ngựa, ngồi xuống cạnh A Kết rồi lên tiếng chào hỏi.

Tối qua A Kết sai người gửi tin cho nàng cũng không nhắc đến chuyện phủ Vân Dương bá, cho nên Lâm Trúc chỉ nghĩ trường tỷ muốn mang nàng ra cửa chơi thôi.

Tăng Tuyết Nhu cười gật đầu, ánh mắt đảo qua khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Trúc, lòng hơi chùng xuống, nếu quả thật mọi chuyện giống như suy đoán của nàng thì liệu Lý lão thái quân có coi trọng Lâm Trúc hay không? Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu biểu tâu đã gọi nàng đi cùng thì không chừng cũng chỉ là du ngoạn sơn thủy...

Buông lỏng tâm sự, Tăng Tuyết Nhu quen thuộc nói chuyện với Lâm Trúc.

Các nàng ra khỏi cửa thành không lâu thì xe ngựa Quách gia, Quý gia, Lý gia trước sau đuổi tới, mọi người cùng nhau đi đến Long Ân tự.

Quách Bảo Châu thích nhất là náo nhiệt, đương nhiên lại chạy tới trong xe ngựa Triệu gia, vừa lên xe liền nói nhỏ với ba người trong xe: "Mọi người có nhìn thấy người đang cưỡi ngựa đi trước xe ngựa của Lý gia không? Nếu ta đoán không lầm thì đó là cháu trai thứ hai của Lý gia, Lý Tông Hoa, ha ha, đáng vẻ nhìn rất khỏe mạnh, có khi còn rắn chắc hơn cả ta, không biết hai người bọn họ ai mạnh hơn ai."

Lâm Trúc nghe xong cũng muốn xem náo nhiệt, chỉ là trường tỷ liếc mắt nhìn khiến nàng chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi im.

Quách Bảo Châu lại là người vô tâm, cũng không giống Lâm Trúc sợ hãi A Kết, nhìn nhìn Tăng Tuyết Nhu và Lâm Trúc, cười hi hi nói: "Ta nghĩ lần này Lý lão thái quân là muốn tìm tức phụ cho Lý Tông Hoa đây mà, không nói là coi trọng ai trong hai người à, mọi người không tò mò muốn biết đáng vẻ của hắn như thế nào sao?"

"Bảo Châu!" A Kết chỉ cảm thấy đau đầu, nhăn mặt giáo huấn: "Lại nói bậy thì quay về xe mình đi!"

Lâm Trúc cúi đầu cười trộm, Tăng Tuyết Nhu cũng quay đầu nhìn về một phía nhưng khóe mắt liếc nhìn Lâm Trúc.

Quách Bảo Châu rụt cổ, nhỏ giọng thăm thỉ: "Lại không có người ngoài, tẩu tử tức giận gì chứ, tốt, muội không nói nữa được chưa, muội ngắm phong cảnh." Nói xong xoay người, vén màn nhìn ra phía ngoài.

A Kết vừa định khuyên nàng ngồi thẳng, Quách Bảo Châu đột nhiên hưng phấn gọi Lâm Trúc: "A Trúc mau tới đây xem, Lý Tông Hoa dừng lại kia!" Dieendaanleequydonn Lại nâng màn cao thêm

Lâm Trúc ngồi song song với nàng, tuy rằng có chút kiêng kỵ trường tỷ nhưng không nhịn được tò mò nên xoay người nhìn ra bên ngoài, quả nhiên nhìn thấy một người nam nhân cao lớn đang ngồi trên lưng ngựa, lông mày có chút thô, đôi mắt có chút dài và nhỏ, không thể nói là anh tuấn nhưng ngũ quan

cũng được coi là đoan chính, hơn nữa vừa nhìn qua là biết nam nhân này là người trầm ổn, là người có thể tin cậy được.

Lâm Trúc cười hi hi, quay đầu nói với Tăng Tuyết Như: "Tuyết Như tỷ tỷ nhìn xem, có vừa lòng không?"

Kỳ thật Tăng Tuyết Như ngồi đối diện với bức rèm, lúc Quách Bảo Châu đẩy bức màn ra thì đã nhìn thấy rồi, lúc này nghe Lâm Trúc trêu ghẹo, trên mặt nóng lên, mới muốn cự tuyệt, Quách Bảo Châu và Lâm Trúc lại cùng nhau kéo nàng qua, nàng kinh hô (hét lên vì kinh ngạc) một tiếng, kích động muốn trốn. Bên ngoài Lý Tông Hoa nghe được tiếng động, ngẩng đầu nhìn lại thì thấy trong xe có một cô nương xinh đẹp đang mắc cỡ đỏ mặt giống như đang giải thích với ai cái gì đó, ngay sau đó liền vội vàng thả rèm xe xuống.

Trong xe ngựa truyền đến một tràng cười, Lý Tông Hoa sững sờ đến quên phải đi tiếp, ngăn người nhìn xe ngựa càng ngày càng gần.

Đó chính là cô nương mà tổ mẫu muốn cho hắn gặp sao?

Lớn lên thật đẹp mắt...

Chỉ là các nàng đang cười cái gì vậy?

Lý Tông Hoa sờ lên tóc mình, đột nhiên có chút khẩn trương, sợ cô nương gia người ta chú ý mất mình, đồng thời lại cảm thấy có chút may mắn, tam đệ dễ nhìn hơn hắn chút, bởi vì huynh đệ có thứ tự trước sau, hắn cưới được tức phụ mới đến phiên nó, cho nên lần này tổ mẫu không cho tam đệ đồng hành.

Thiên thời địa lợi nhân hoà, nếu như hắn còn không nắm được cơ hội, vậy thì xứng đáng không cưới được tức phụ.

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Hồi Hồi: Đồ có mắt không trông, bên trong đó tức phụ của ta là người đẹp nhất!

Lý đại cái nhĩ: Người nào là tức phụ của huynh?

Triệu Hồi Hồi: Người muốn làm gì, dám nhìn nữa thì ta sẽ làm cho người sống không bằng chết!

Lý đại cái nhĩ...

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Chương 111

Khi mọi người đến chân núi thì mặt trời đã lên cao, Lý Tông Hoa đứng bên cạnh Lý lão thái quân gọi những kiều phu đã thuê sẵn đến, sau khi chờ tổ mẫu lên kiệu liền vội trộm nhìn thoáng qua các cô nương phía bên kia.

Trong bốn cô nương đáng người thon thả chỉ có một người mặc đồ đỏ, không thể nghi ngờ chính là người mà mình đã nhìn thấy trên đường đi.

Vóc dáng của cô nương này thật là cao, trong lòng Lý Tông Hoa lại càng hài lòng. Hắn có dáng người cao lớn nên cũng hy vọng tìm được một cô nương cao một chút chứ đừng giống như đại ca và đại tẩu, hai người đó đứng cùng một chỗ thì nhìn kiểu nào cũng thấy không được tự nhiên.

Người vừa ý, chỉ là không biết tính tình thế nào.

Bởi vì trở ngại lễ nghĩa, Lý Tông Hoa không dám nhìn lâu, đành đi theo kiệu của tổ mẫu đi lên núi lễ Phật.

Tăng Tuyết Như lại ý vào việc mình đứng phía sau mà nghiêm túc đánh giá đáng về nam nhân trước mặt, hướng hồ trên đầu mang mũ che nên nàng cũng không sợ nam nhân kia đột nhiên quay đầu bắt gặp.

Lý Tông Hoa thân cao chân dài, tay vượn eo ong (tay dài eo nhỏ), nhìn thế nào cũng thấy là một người kiên cường. Về phần dung mạo, nhớ lại lúc nãy ở trong xe ngựa vội vàng nhìn thoáng qua, Tăng Tuyết Như cười cười. Bề ngoài của Lý Tông Hoa tự nhiên không có cách nào so với biểu huynh, nhưng mà nam nhân có vẻ ngoài dễ nhìn cũng có để làm gì đâu? Với tình cảnh hiện tại của nàng, thay vì cho nàng một nam nhân anh tuấn không bằng cho nàng một trạng phu có thân phận, có bản lĩnh lại đáng tin, một người sẽ không ghét bỏ xuất thân của nàng, ngược lại còn nguyện ý giúp nàng chiếu cố ấu đệ. Đương nhiên, nàng không có tư cách yêu cầu nhiều như vậy, chỉ cần trước khi gã không phải quá kém là đủ rồi, sau này nàng sẽ tự mình chậm rãi cố gắng đạt được.

Trong sự chao đảo của kiệu nâng, mọi người đã tới trước cửa Long Ân tự.

Hai bà cháu Lý lão thái quân đi đầu, Quý lão thái thái và Quách phu nhân sóng vai theo sau, A Kết muốn gọi hai muội muội tình nghịch theo bên cạnh

mình, kết quả Quách Bảo Châu lại cố ý lôi kéo Lâm Trúc đi phía cuối. Website đăng truyện chính thức: Trước mặt mọi người A Kết cũng không tiện quản các nàng, liền cùng Tăng Tuyết Nhu đi.

Lần lượt thấp hương xong, Lý lão thái quân bảo Lý Tông Hoa đi nơi khác dạo, các nữ quyền đến khách phòng nghỉ tạm.

Quách Bảo Châu cười hi hi xin mẫu thân: "Nương, lần đầu tiên A Trúc đến Long Ân tự, ta muốn mang nàng đến sau núi ngắm hoa được không?" Nàng và Lâm Trúc không có ý gì với Lý Tông Hoa, nên cũng chẳng muốn vô giúp vui.

Quách phu nhân không muốn nữ nhi chạy lung tung nhưng Quý lão thái lại rất cao hứng, từ ái nói: "Đi đi, tiểu cô nương gia ham vui, thừa dịp hiện tại chưa gả cho người ta thì đi nhiều chút, chờ thêm hai năm các người phải gả ra ngoài sẽ không còn tự tại như lúc này nữa, tức phụ Thừa Viên có thấy vậy không?" Quách Bảo Châu đi thì tốt, chuyện hôn nhân lần này sẽ không liên quan đến nàng.

Lý lão thái quân liếc mắt nhìn Quý lão thái thái, nhưng mà nhìn lại Quách Bảo Châu và Lâm Trúc, cũng không có cái gì không vui. Cả hai tính tình vẫn còn trẻ con, không thích hợp gả đến nhà bọn họ. Tương lai có khả năng cháu trai phải ra ngoài đánh giặc, cần một người ổn trọng, giống như tức phụ Triệu Trầm vậy mới thích hợp, nhưng mà tính tình tức phụ Triệu Trầm lại quá dịu dàng, nhờ mấy chị em dâu giận đối bất hoà, vẫn khiến cho bà thấy không yên lòng. Nhà bà, đại phòng có ba cháu trai, tương lai nhị phòng hồi kinh, một nhóm người ở cùng một chỗ khó tránh khỏi có va chạm.

Ngược lại là Tăng gia biểu cô nương này, không biết rốt cuộc là tính tình gì, điều kiện gia đình thế nào...

Bởi Quý lão thái thái mở miệng, dù là A Kết hay Quách phu nhân cũng không tiện ngăn cản, Quách phu nhân đành bảo hai nha hoàn nhà mình đi theo sát nữ nhi, nhủ mi nhắc nhở Quách Bảo Châu: "Chỉ cho các người chơi trong vòng hai khắc thôi đó, không cho ở lại bên ngoài lâu."

A Kết cũng nháy mắt với muội muội, bảo Như Ý, người biết võ đi cùng các nàng.

Quách Bảo Châu và Lâm Trúc như được đại xá, hưng phấn rời đi.

Quách phu nhân lắc đầu, nói với hai vị lão phu nhân: "Tính tình của Bảo Châu linh hoạt, nói như thế nào cũng không được, để cho hai vị chê cười rồi."

Lý lão thái quân cười nói: "Mỗi người đều có tính tình của mình, giống như là hoa vậy, đều như nhau cả thì có gì đáng xem chứ? Lúc ta bằng Bảo Châu bây giờ thì cũng có khác gì đâu, bây giờ không phải là sống cũng rất tốt hay sao? Con cháu đều có phúc của con cháu, chúng ta không cần quá bận tâm. Đi thôi, già rồi nên sức khỏe không còn như xưa nữa, đoạn đường này đều ngồi kiệu nên hông ta mỏi nhừ rồi, chúng ta nhanh đi vào trong phòng ngồi nói chuyện đi."

Quý lão thái thái mỉm cười phụ họa.

Sư phụ phụ trách tiếp khách đi trước dẫn đường, chẳng mấy chốc đoàn người đã đến phòng cho khách.

Tuy rằng khi ở dưới chân núi đã giới thiệu sơ lược một lần, hai vị lão phu nhân vẫn cùng nhau nhìn về Tăng Tuyết Nhu. Tăng Tuyết Nhu đứng tại bên người A Kết, tự nhiên hào phóng, dịu dàng trầm ổn, trong mắt lại để lộ ra ba phần linh động anh khí, vóc người nàng cao gầy, cho dù thấy qua rất nhiều quý nữ kinh thành, trong mắt hai vị lão phu nhân vẫn lộ ra khen ngợi.

Sau khi ngồi xuống, Lý lão thái quân chủ động mở miệng nói chuyện với Tăng Tuyết Nhu: "Biểu tẩu người nói nhà người ở tại Liêu Đông, nghe khẩu âm thì không giống nhỉ?"

Tăng Tuyết Nhu thân nhiên cười: "Ông tổ cũng là người kinh thành, sau này mới phải đến Liêu Đông nhậm chức, chúng ta cũng đi theo, nhưng gia phụ và gia mẫu vẫn luôn nói giọng kinh thành nên ta cùng đệ đệ cũng nói theo bọn họ."

Lý lão thái quân gật đầu, lại hỏi: "Cha nương người khỏe chứ? Sao có thể để người một mình đến kinh thành? Nếu ta có một cô nương như hoa như ngọc thế này chắc sẽ luyện tức cho người rồi khỏi mình."

Sắc mặt Tăng Tuyết Nhu hơi âm trầm, cup mi nói: "Gia phụ từng nhậm chức tri phủ Liêu Đông, bảy năm trước Liêu Đông đại hạn, ôn dịch hoành hành, gia phụ ở ngoài bốn ba, bất hạnh nhiễm bệnh... Windchime1qd Mẫu thân thương tâm quá độ, không lâu sau đó cũng đi."

"Đứa nhỏ đáng thương, khổ cho người vừa phải tự chăm sóc cho mình vừa phải nuôi nấng đệ đệ." Lý lão thái quân thôn thức nói.

Tăng Tuyết Nhu cười cười, không nói gì thêm.

A Kết vỗ tay nàng, hai người nhìn nhau cười.

Quách phu nhân ở một bên cùng hai vị lão phu nhân nói tới việc dưỡng sinh.

~

Trước khi mặt trời lặn, hai bà cháu Lý lão thái quân trở về bá phủ.

Lý lão thái quân nhìn đứa cháu trai thứ hai cố gắng giả vờ bình tĩnh nhưng trong lòng tràn đầy mong đợi, không làm khó hắn, thở dài: "Ba cô nương gia, có hai người quá hoạt bát, một người khác thì đáng ghét tính tình đều không phải nói, đáng tiếc cha nương chết sớm..."

Lý Tông Hoa biết tổ mẫu nói đến là ai, không khỏi giải thích: "Ta cưới tức phụ là cưới cô nương nhà người ta, cũng không phải cưới cha nương của nàng, tổ mẫu, ta cũng đã 18, nếu người cảm thấy cô nương kia thích hợp, vậy hãy thương lượng một chút với nương ta, phải người cầu hôn đi thôi. Duyên Bình hầu là hồng nhân bên người hoàng thượng, bao nhiêu người muốn làm thân với Triệu gia, dù cho chỉ là một biểu cô nương, đó cũng là bánh trái thơm ngon."

"Sao con biết rõ vậy?" Lý lão thái quân có chút kinh ngạc nói, "Làm sao con biết ta nói đến là vị biểu cô nương kia, người nhìn thấy người ta sao?" Đừng nói là Tăng Tuyết Nhu muốn gả đến nhà mình nên làm chuyện không nên làm chứ? Triệu Trầm và tổ mẫu hẳn không hợp nhau, Tăng Tuyết Nhu là người nhà mẹ đẻ Thái phu nhân còn có thể thân thiết với phu thê Triệu Trầm như vậy, có thể thấy được nàng cũng không đơn giản.

Trên mặt Lý Tông Hoa hơi nóng, nhưng hẳn không phải người ngại ngùng, thích liền nói ra, kể lại chuyện trên đường đi có nhìn thấy thoáng qua Tăng Tuyết Nhu: "Tổ mẫu, ta biết người đang suy nghĩ gì, nhưng Tăng cô nương hiểu lễ nghĩa, là hai cô nương kia trêu chọc nàng nên nàng mới không cần thận bị ta nhìn thấy. Dù sao cũng chỉ có ta coi trọng nàng, tổ mẫu đừng nghĩ nhiều như vậy, đi trước cầu hôn, nói không chừng người ta còn chê ta xấu không chịu gả..."

Lý lão thái quân không bằng lòng: "Ai nói con xấu?" Thường ngày hẳn lời thôi léch thếch, vậy mà hôm nay cũng biết nghĩ đến việc so đo đẹp xấu.

Lý Tông Hoa sờ mũi một cái: "Ta đã từng thấy Triệu Trầm, so với một biểu ca như vậy, ta thế này cũng có thể coi là xấu."

Nghĩ tới diện mạo của phụ tử Triệu Duẩn Đình, Lý lão thái quân cũng không nói gì được, cả giận: "Nếu nàng bởi chuyện này mà không muốn gả, ta cũng chẳng mất nàng."

Lý Tông Hoa ngăn người, lập tức mừng rỡ: "Tổ mẫu đồng ý rồi sao?"

Lý lão thái quân trừng hắn: "Xem dáng vẻ không có tiền đồ của con kia, chờ đi, ngày mai ta sẽ nói với nương con, nếu nương con không phản đối, ta liền nhờ tức phụ Thừa Viên hỏi một chút ý tứ của Triệu gia." Kỳ thật bà cũng không quá để ý xuất thân của Tăng Tuyết Nhu, ngược lại thường thức bản lĩnh của tiểu cô nương, chỉ là lo lắng con dâu...

Lý Tông Hoa một chút cũng không xấu hổ, hưng phấn rồi đi, bước chân cũng thể hiện sự vui mừng.

Lý lão thái quân lắc đầu bật cười. Mà thôi, nếu cháu trai vừa lòng như vậy, bà sẽ cố gắng nói chuyện với con dâu, Tăng Tuyết Nhu có phu thê Triệu Trầm làm chỗ dựa, như cháu trai nói, đúng là bánh trái thơm ngon.

~

Không qua vài ngày, Lý lão thái quân liền đưa thiệp mời cho A Kết, mời nàng đến nhà ngắm sen.

A Kết đi, sau khi trở về liền vui sướng đi đến Hinh Lan uyển: "Nương, Lý gia chọn trúng biểu muội, bảo con hỏi ý kiến mọi người, nếu đồng ý, bọn họ liền mời bà mới đến nhà cầu hôn."

Đây là chuyện tốt, Ninh thị cũng vô cùng cao hứng: "Được, con khoan hãy nói với Tuyết Nhu, buổi tối ta cùng phụ thân con nói một chút qua, việc này còn phải do hắn làm chủ."

A Kết gật đầu, ôm lấy nữ nhi đang bò đến chân của mình, hôn một cái thật kêu lên mặt của bé.

Xán Xán cực kỳ xinh đẹp, tay nhỏ lắc trông bôi qua qua lại lại vang lên những tiếng kêu lanh canh rộn ràng.

Chạng vạng Triệu Duẩn Đình trở về, cả người đầy mồ hôi. Hắn tắm rửa sạch sẽ thay quần áo rồi mới qua chỗ thê tử. Hắn muốn đi Vinh Thọ đường ăn cơm chiều với Thái phu nhân, Ninh thị thừa dịp trước bữa ăn, nói: "Lần trước không phải nói Lý gia có ý cùng chúng ta kết thân sao? Bây giờ có tin chính xác Lý gia muốn vì Lý Tông Hoa cầu cưới Tuyết Nhu, chỉ chờ người nhận lời liền đến đề thân."

Triệu Duẩn Đình vốn thoải mái nằm ở trên kháng, nghe vậy liền ngồi dậy, vẻ mặt không còn thả lỏng như vừa rồi.

Ninh thị biết hắn lo lắng cái gì, bước lại trước cửa sổ, không nhiều lời.

Sau một lúc lâu trầm mặc, Triệu Duẩn Đình thở dài: "Là mối hôn sự tốt, đêm nay sau bữa cơm ta liền nói với mẫu thân, lát nữa nàng đi ngủ sớm một chút đi, có khả năng tối muộn ta mới về." Mẫu thân hồ đồ, nhưng không ngốc, một khi biết chuyện Lý gia cầu hôn, lập tức sẽ có thể đoán được cháu gái bà muốn bồi dưỡng kỳ thật đã đứng về phía Vọng Trúc hiền từ lâu. Dieendaanleequydomn Đến thời điểm đó không thể thiếu chuyện giận tím mặt.

Triệu Duẩn Đình không muốn tranh cãi với mẫu thân nhưng lần này sợ là không thể tránh khỏi được rồi.

Nhìn thê tử một chút, Triệu Duẩn Đình đầy nặng nề đi Vinh Thọ đường.

Vinh Thọ đường bên này coi như náo nhiệt.

Thái phu nhân không phải khắt khe với chính mình, Vọng Trúc hiền không kính trọng tổ mẫu như bà, bình thường bà liền xem như không có trường tôn, tựa như trước kia, khi Triệu Trầm chưa trở về, mỗi ngày nghe ba huynh muội Triệu Thanh nói chuyện vui vẻ, thậm chí hình như là để chứng minh cái gì đó, bà ra tay cũng hào phóng hơn, thường xuyên thưởng đồ trang sức hay vải vóc cho Triệu Nghi. Triệu Hàm cùng tổ mẫu vốn thân thiết, Triệu Thanh và Triệu Nghi cũng phảng phất coi như không biết chuyện ân oán giữa huynh trưởng và Thái phu nhân, như cũ nguyện ý dỗ tổ mẫu vui vẻ.

Triệu Duẩn Đình vừa đến đây, không khí vui vẻ trong phòng cũng ngưng lại.

Thái phu nhân liếc mắt nhìn nhi tử, sai bọn nha hoàn dọn com, làm như không nhìn thấy người này.

Triệu Duẩn Đình biết mẫu thân còn oán giận lần trước hấn khoanh tay đứng nhìn để mặc cho nhi tử hành hung. Trước đây, lúc đến nơi này hấn sẽ cố ý nói cười vài câu để hòa hoãn không khí, nhưng hôm nay có chuyện nên hấn cũng không có tâm tình muốn lấy lòng mẫu thân. Ba người Triệu Thanh kiên kị phụ thân nên cũng không dám nhiều lời, một bữa com nặng nề đến cực điểm.

Sau bữa com, bọn tiểu bồi đều đi, Thái phu nhân thấy nhi tử còn chưa đi, ngạc nhiên nói: "Người lưu lại làm cái gì?"

Triệu Duẩn Đình đứng dậy, muốn nâng mẫu thân vào phòng, Thái phu nhân cũng đành đứng lên đi theo, sau khi ngồi xuống tháp thì hừ lạnh: "Nói đi, có lời gì muốn trút giận với ta? Không có việc gì thì người cũng hay tùy tiện nổi giận nên ta đã sớm quen rồi. Ta tức chết thì cũng đáng đời, ai bảo ta lại sinh ra một nhi tử tốt như vậy chứ!"

Triệu Duẩn Đình nhìn mẫu thân, khoát tay với hai nha hoàn đang hầu hạ trong phòng, ý bảo các nàng ra ngoài.

Chuyện phụ tử Triệu Duẩn Đình giết chết đại nha hoàn Thuộc Dược trước đây không ai biết được, nhưng nha hoàn trong Vinh Thọ đường ít nhiều cũng đoán được một chút, bởi vậy chỉ cần Triệu Duẩn Đình đến đây thì không người nào muốn ở lại trong phòng hầu hạ, sợ không cẩn thận mất mạng. Được lệnh của Triệu Duẩn Đình, Nghênh Xuân và một nha hoàn nữa vội vàng đi ra ngoài, đứng phía xa xa canh giữ.

Tuy đứng ở khoảng cách khá xa nhưng tiếng ly trà bị dẫn mạnh xuống bàn ở trong phòng thì các nàng vẫn nghe thấy.

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Hồi Hồi: tức phụ, tôi qua ta mơ thấy nàng.

A Kết: thiếp cũng mơ thấy chàng.

Triệu Hồi Hồi: Nàng mơ thấy gì?

A Kết: Mơ thấy chàng đánh thắng trận trở lại, chàng thì sao?

Triệu Hồi Hồi: Ta mơ thấy mình đánh trận với nàng, mấy hiệp...

A Kết: Câm miệng!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Chương 112

"Ta không đồng ý!"

Thái phu nhân vẫn ngồi ở trên tháp như cũ, nửa người trên thẳng tắp, cằm giận nhìn Triệu Duẩn Đình: "Tuyệt Nhu là cháu gái ta, nàng là người nhà mẹ đẻ của ta, hôn sự của nàng ít nhất cũng nên do ta làm chủ, người là một biểu tượng thì dựa vào cái gì mà sắp xếp hôn sự cho nó chứ?" Bà cũng không tin nhi tử không nhận ra Tăng Tuyệt Nhu là người mà bà chuẩn bị cho trưởng tôn, được lắm, bây giờ vì lấy lòng Ninh thị, mà nóng lòng muốn đuổi người của bà ra ngoài sao, nằm mơ đi!

Trên đường đến Vinh Thọ đường Triệu Duẩn Đình đã chuẩn bị những điều cần nói, hấn nhìn thẳng vào Thái phu nhân: "Mẫu thân, nếu như người không nói, ta cũng đâu có lòng dạ nào mà thu xếp chuyện hôn sự của Tuyệt Nhu, lần này là Vân Dương bá phủ chủ động đề thân, hình như là lần trước Tuyệt Nhu đi theo tức phụ Thừa Viễn đi dâng hương, bị Lý lão thái quân coi trọng. Nhi tử nghĩ, Vân Dương bá có ba nhi tử, ai cũng có tiền đồ, tương lai hấn sẽ làm nên chuyện, Tuyệt Nhu gả qua đó, bản thân nó hưởng phúc không nói, Triệu gia chúng ta có quan hệ thông gia với Lý gia như vậy, tương lai trong triều xảy ra chuyện gì cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau, không đến mức tứ cố vô thân. Mẫu thân, nhi tử tuy được Hoàng Thượng coi trọng, nhưng căn cơ Triệu gia vẫn chưa vững, một khi nhi tử xảy ra chuyện gì... Cho nên nhi tử khẩn cầu mẫu thân cẩn thận suy nghĩ một chút."

Nhìn ánh mắt của hấn bình tĩnh, không có nửa điểm chột dạ, Thái phu nhân nhìn thẳng vào hấn một lúc lâu, tâm tư có chút dao động: "Người thật sự muốn như vậy?"

Triệu Duẩn Đình thần nhiên nói: "Phàm là chuyện có lợi cho Triệu gia, nhi tử đều sẽ làm."

Điểm ấy Thái phu nhân cũng không hoài nghi.

Nhưng có điều bà vẫn không thể hiểu được, tự mình lầm bầm: "Đang yên đang lành, sao Lý gia lại nhìn trúng Tuyết Nhu? Website đăng truyền chính thức: diendanlequydon.com Lần trước dâng hương, không phải hai nhà đầu của Quách gia và Lâm gia kia cũng đi sao, Quách Bảo Châu không nói, tiểu thư Lâm gia kia nay cũng coi như là tiểu thư quan gia, lại cũng có quan hệ thông gia với nhà chúng ta, sao Lý gia lại không chọn?"

Triệu Duẩn Đình cười nói: "Mẫu thân, Lý lão thái quân muốn chọn cho cháu trai một người ổn trọng, Bảo Châu ham chơi hiếu động không thích hợp, nhà đầu A Trúc kia tuổi còn nhỏ, thứ hai còn có xuất thân ở đó, dù có là thân thích với nhà chúng ta thì so ra cũng kém Tuyết Nhu đoan trang hào phóng, Lý lão thái quân lại không ngốc, đương nhiên càng vừa lòng Tuyết Nhu, đổi thành người đi chọn, cũng sẽ chọn Tuyết Nhu có phải không?"

Nửa năm nay mẫu thân bị bệnh mấy lần, nếu có thể, hẳn nguyện nghĩ hết tất cả biện pháp giấu giếm cũng không muốn để bà đoán được chân tướng, hẳn sợ mẫu thân tức giận lại ngã bệnh.

Được nịnh nọt thì khoe miệng của Thái phu nhân cong lên, nhìn hẳn cũng không cảm thấy chướng mắt nữa nhưng rất nhanh khuôn mặt bà đánh lại, trầm giọng nói: "Việc này có phải là do Lâm thị đứng giữa thu xếp hay không?" Tình hình trong Vọng Trúc hiện như thế nào thì bà không thể nghe ngóng được nhưng chỉ cần Lâm thị đi ra khỏi cửa thì không thể tránh được tai mắt của bà. Bà còn đang buồn bực không biết hai ngày trước Lâm thị đến phủ Vân Dương bá làm cái gì, bây giờ thì có thể đoán ra phần lớn là vì hôn sự của Tuyết Nhu rồi."

Triệu Duẩn Đình cũng không lừa dối, có chút đau đầu xoa trán, mềm giọng nói: "Mẫu thân, Thừa Viễn đối với biểu muội Tuyết Nhu này có chút khách khí, Lâm thị nghĩ nhiều cũng là hợp tình hợp lý, lần này Lý lão thái quân hỏi thăm Tuyết Nhu với nó, đương nhiên nài nỉ vui như mở cờ. Nếu là Vân Dương bá kém chút, ta chắc chắn sẽ không dung túng chút tâm tư kia, nhưng mà có thể thấy Vân Dương bá phủ sẽ được Hoàng Thượng trọng dụng, Tuyết Nhu gả qua đó quả thật không tệ, ta liền ngầm cho phép. Gả qua đó làm chính phòng phu nhân tốt hơn nhiều so với làm thiếp của Thừa Viễn, mẫu thân thấy có đúng không?"

"Ai nói Tuyết Nhu muốn làm thiếp của Thừa Viễn chứ?" Thái phu nhân lập tức lớn tiếng phản bác: "Một cô thôn nữ thì được làm vợ chính, ngược lại tiểu thư nhà quan đứng đắn thì lại làm thiếp, đây là đạo lý gì cơ chứ?"

Triệu Duẩn Đình kinh ngạc, lập tức sắc mặt đại biến, đứng bật dậy nói: "Mẫu thân muốn cho Thừa Viễn bỏ Lâm thị?"

Thái phu nhân bĩu môi, nhỏ giọng thăm thẳm: "Nàng ta đã hại bà cháu chúng ta trở mặt thành thù như vậy, chẳng lẽ không nên bỏ nàng ta sao?"

"Mẫu thân thật là hồ đồ!" Triệu Duẩn Đình ngồi vào ghế trước người Thái phu nhân, trầm giọng nói đạo lý với bà: "Mẫu thân, thực ra lúc đầu ta cũng không hài lòng với Lâm thị, chỉ là Thừa Viễn một mực chọn nàng, người biết tính của Thừa Viễn rồi đấy, ta cũng không muốn hai phụ tử nào loạn khiến cho người ta chê cười nên đành phải tùy hỷ. Nhưng bây giờ không giống lúc đó nữa, Lâm thị được Cảnh vương phi coi trọng, điều này đối với Hầu phủ chúng ta chỉ có lợi mà vô hại, vậy nên, cho dù mẫu thân không thích nó thì cũng không thể tính toán nó được."

Thái phu nhân trừng mắt: "Đừng cho là ta lão hồ đồ, Cảnh vương phi xem trọng rõ ràng là Xán Xán, có quan hệ gì tới Lâm thị sao?"

Triệu Duẩn Đình cảm thấy không còn lời nào để nói với mẫu thân được nữa, đau đầu giải thích: "Lúc trước Cảnh vương phi có thai, là Lâm thị nhường một ngọn đèn cho Cảnh vương phi, sau này Cảnh vương phi thuận lợi sinh hạ Hoàng Trưởng Tôn, Xán Xán còn chưa sinh ra Cảnh vương phi đã mời Lâm thị vào phủ, mẫu thân nói xem người vương phi coi trọng rốt cuộc là ai? Nếu Lâm thị gặp chuyện không may, dù cho vương phi còn thích Xán Xán, vì danh tiếng, người nói năng sẽ cho kẻ mẫu của Xán Xán sắc mặt tốt?" Đạo lý đơn giản như vậy, sao mẫu thân lại không hiểu chứ?

Thái phu nhân sùng sốt, hơn nửa ngày mới hồi thần, nghĩ tới suy nghĩ đuổi Lâm thị rồi tự tay nuôi nấng Xán Xán lúc trước của mình, gương mặt già nua của bà cũng không chịu đựng nổi.

Triệu Duẩn Đình cũng không vì mẫu thân cảm thấy xấu hổ mà ngừng lại, tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, nói: "May mắn Lâm thị không gặp chuyện rủi ro gì, mẫu thân, vui mừng gả Tuyết Nhu đi, như vậy Tuyết Nhu được tốt, sau khi Thừa Viễn trở về cũng nhận ân tình của người, chúng ta cả nhà hòa hòa khí khí có tốt hơn không?"

"Ai cần hẳn nhận ân tình?" Windchimelqd Thái phu nhân trào phúng nói, "Lần trước chỉ còn thiếu mỗi kẻ kiếm lên cổ ta nữa thôi, tình cảm bà cháu giữa ta và nó đã sớm mất rồi, cho dù ta đồng ý hôn sự này cũng là vì tốt cho Tuyết Nhu thôi, không có liên quan một chút nào đến nó cả!"

Triệu Duẩn Đình cười lạnh, không tiếp tục đôi co với bà.

Ngày mai nhi tử còn phải vào triều sớm, Thái phu nhân nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói: "Tuyết Nhu cũng đã lớn, việc này còn phải hỏi ý tứ của nó, nếu nó không đồng ý, ta cũng không có biện pháp." Hôn sự này thành, Lâm thị bớt đi tâm bệnh, bà cũng không nhận được chỗ tốt gì, dựa vào gì mà phải cố vun vén?

Triệu Duẩn Đình nhìn bà một cái, thần sắc ngưng trọng: "Mẫu thân, con cháu Lý gia đông đảo, mỗi người đều là tuổi trẻ tài cao, lần này Vân Dương bá nếu có thể lập công tại Vân Nam, tước vị của Lý gia thậm chí có thể lên thêm một bậc. Quan hệ thông gia tốt như thế, nếu Tuyết Nhu tùy hứng, kính xin mẫu thân vì Triệu gia mà khuyên nhủ nàng. Hiện tại tình hình chiến đấu ở Vân Nam không rõ, rất nhiều thế gia đều đang đứng xem, một khi Vân Dương bá công thành danh toại, hôn sự này khả năng sẽ không đến lượt chúng ta."

Thái phu nhân nhin không được phản bác lời hẳn: "Nếu là Vân Dương bá chiến bại..."

"Mẫu thân nói cẩn thận!" Triệu Duẩn Đình mạnh mẽ đứng lên, ánh mắt cũng lạnh: "Thừa Viễn cũng ở tại Vân Nam, nếu như mẫu thân không muốn nhìn Triệu gia tốt lên thì những lời đêm nay coi như ta chưa từng nói!" Nói xong thì giận dữ rời đi.

Thái phu nhân tự biết mình lỡ lời, không phát giận với bóng dáng rời đi của hẳn như mọi lần, ngượng ngùng ngồi một hồi, dựa người vào gối nghiêm nghiêm

suy nghĩ, suy nghĩ một chút thì sắc mặt bà thay đổi, gọi Nghênh Xuân vào nói: “Sáng mai bảo biểu cô nương qua đây sớm một chút, ta có điều muốn hỏi.” Nàng là con cháu Tăng gia nên dĩ nhiên là tốt hơn so với người ngoài rồi nhưng mà lần này cháu gái vừa ra ngoài một cái đã được người ta coi trọng, đây không phải là quá trùng hợp sao, sẽ không phải là cháu gái có lòng riêng nên muốn lấy lòng Lý lão thái quân chứ?

Trường tôn đi đánh giấc ở phương Nam sinh tử còn chưa rõ, cháu gái mưu mô tính toán hôn sự khác cũng là điều khó tránh khỏi.

Thái phu nhân nắm chặt Phật châu trong tay, nếu như cháu gái dám lợi dụng sự ưu ái của bà để mưu tính việc riêng thì bà sẽ không cho nàng ta được như ý nguyện.

~

Ngày hè hừng đông sớm, ngày hôm sau, Thái phu nhân mới vừa dậy liền nghe bên ngoài truyền đến tiếng cười nói, Tăng Tuyết Nhu đã lại đây.

Tâm tình Thái phu nhân tốt lên một chút, cháu gái này vẫn thật là nghe lời.

Sau khi rửa mặt, bà bảo Nghênh Xuân kêu Tăng Tuyết Nhu tiến vào, trong phòng không giữ lại người hầu hạ.

"Cô tổ mẫu tới qua ngủ ngon giấc không?" Tăng Tuyết Nhu cười tủm tỉm đi đến trước người Thái phu nhân, nghiêm túc chăm chú nhìn, khen: "Sắc mặt người thật tốt, ngày càng có tinh thần."

Thái phu nhân nắm giữ tay nàng để cho nàng ngồi xuống cạnh mình, cười híp mắt nói: "Người có chuyện vui thì tinh thần cũng tốt hơn, tới qua ta nghe biểu dương cháu nói đến một chuyện vui, trong lòng cảm thấy vui mừng nên đương nhiên tinh thần cũng thoải mái hơn rất nhiều."

Mắt Tăng Tuyết Nhu sáng lên, vội vàng thúc giục bà nói ra nghe một chút.

Thái phu nhân chăm chú nhìn nàng: "Vân Dương bá phủ Lý gia muốn hỏi cưới cháu cho đích tôn của con trai thứ hai, cháu nói xem đây có phải là chuyện vui hay không?"

Tăng Tuyết Nhu nghe mà choáng váng, sau khi hồi thần, sắc mặt đột nhiên chuyển biến, nhanh chóng đứng dậy quỳ trước người Thái phu nhân, nôn nóng nói: "Cô tổ mẫu, người đừng hù dọa Tuyết Nhu, không phải, không phải nói là để ta gả cho biểu huynh sao? Như thế nào, như thế nào..."

"Đứng lên đứng lên, đang êm đẹp quỳ cái gì." Thái phu nhân kéo nàng dậy, không nhanh không chậm nói: "Nhìn người thế này, là không nguyện ý? Ta còn tưởng rằng người cảm thấy gả cho biểu huynh người là vô vọng, thấy Lý gia dòng dõi tốt liền muốn gả đến Lý gia chứ, bằng không đang yên đang lành sao Lý gia lại nhìn trúng người? Dieendaanleequydonn Không phải cô tổ mẫu không muốn giúp người, xét về về ngoài, Quách Bảo Châu và Lâm Trúc đều không kém hơn người."

Lời bà còn chưa dứt, nghe thấy bà nói như vậy thì Tăng Tuyết Nhu làm ra dáng vẻ như chịu ủy khuất to lớn, gục đầu trên đùi bà khóc: "Cô tổ mẫu hiểu lầm ta! Ngày đó Tuyết Nhu chỉ muốn đi dâng hương cầu cho biểu huynh bình an với biểu tẩu, ta vì lấy lòng biểu huynh mới nhất định muốn đi, không ngờ trên đường từ miệng Quách Bảo Châu biết được Lý lão thái quân có ý chọn giữa nàng và Lâm Trúc một người làm cháu dâu. Sau này xe ngựa đi đến nửa đường, Lý gia nhị lang chẳng biết tại sao lại ngừng ở trên đường, Quách Bảo Châu cùng Lâm Trúc nhìn lên, phát hiện Lý Nhị lang có dung mạo xấu xí, liền cùng nhau trêu cợt ta, đẩy ta đến trước cửa xe..."

Thái phu nhân nhíu mày: "Có chuyện này sao? Sao ngày đó người không nói với ta?"

Tăng Tuyết Nhu ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ au, thờ không ra hơi nói: “Ta bị nam nhân khác nhìn thấy, sợ cô tổ mẫu bị mất mặt cũng sợ cô tổ mẫu tức giận nên không dám nói...” Vừa nói vừa quỳ xuống, “Cô tổ mẫu, cầu ngài giúp Tuyết Nhu làm chủ, không nên đồng ý mối hôn sự này được không? Biểu huynh và Lý Nhị lang một trời một vực, ta thà gả cho biểu huynh làm thiếp cũng không nghĩ...”

"Câm miệng!" Thái phu nhân tức giận cắt ngang lời nàng, “Người là con cháu của Tăng gia, cho dù không ai lấy cũng không thể làm thiếp cho người khác được! Người đi về trước đi, để cho ta suy nghĩ đã. Biểu huynh người cũng không biết lúc nào mới về, tuổi của người cũng không còn nhỏ, trước khi Tổ Mẫu người về Liêu Đông đã giao người cho ta chăm sóc, dung mạo của Lý nhị lang tuy có kém cỏi một chút nhưng cũng được coi là một hôn phu tốt."

"Cô tổ mẫu..." Tăng Tuyết Nhu không thể tin nhìn bà.

Thái phu nhân không nhận được đành lên giọng đuổi người: "Yên tâm, ta sẽ giúp người tìm hiểu." Nếu Lý Nhị lang đúng như cháu gái nói, bà liền tin nàng một lần.

Tăng Tuyết Nhu ngơ ngác quỳ, một lúc lâu mới đứng dậy, thất hồn lạc phách rời đi.

Thái phu nhân lập tức phái người đi hỏi thăm Lý Tông Hoa.

Trước buổi trưa, người được phái đi đã tìm hiểu rõ ràng, báo lại cho Nghênh Xuân.

Thái phu nhân nghe Nghênh Xuân nói Lý Tông Hoa tuổi trẻ tài cao, trong lòng căng thẳng hỏi: “Dáng vẻ của hắn như thế nào?”

"Coi như đứng đắn đi." Nghênh Xuân trả lời giống như lời bà mẹ đã nói.

Thái phu nhân không hài lòng với đáp án ba phải như vậy: “So với đại gia thì như thế nào?”

Nghĩ tới đại gia thì trên mặt Nghênh Xuân có chút nóng, cúi đầu nói: “Đương nhiên là không thể nào so sánh với đại gia được rồi, nghe nói nhiều nhất cũng là trên trung bình một chút.”

Tâm trạng lo lắng của Thái phu nhân biến mất. Các tiểu cô nương đều có kiến thức hạn hẹp, thích trông mặt mà bắt hình dong, thường nhìn nam tử xuất chúng như trường tôn nên khi nhìn thấy người khác thì cho dù không xấu cũng biến thành xấu. Xem ra Tăng Tuyết Nhu cũng không phải là giò trò với bà, là bà đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Như được ăn thuốc an thần, Thái phu nhân đồng ý mỗi hôn sự có lợi cho Triệu gia này, đương nhiên bà cũng phải mất một hồi để khuyên nhủ cháu gái rồi.

Tại Vinh Thọ đường, nghe xong nửa canh giờ hư tình giả ý, thật vất vả trở lại viện tử của mình, Tăng Tuyết Nhu tự giam mình tại trong phòng, dùng chăn che mặt cười trộm. Nàng chờ lâu như vậy, rốt cuộc đợi đến ngày nổi danh.

Sau khi hai bên đều đàm phán ổn thỏa, rất nhanh việc hôn nhân của Lý Tông Hoa cùng Tăng Tuyết Nhu được quyết định, cuối tháng chín thành thân.

A Kết lập tức liền bận rộn, bởi vì Tăng Tuyết Nhu muốn từ hầu phủ xuất giá, tất cả mọi việc liên quan đến hôn sự đều do nàng sắp xếp.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Chương 113

Tăng Tuyết Nhu nở mày nở mặt xuất giá từ phủ Duyên Bình hầu.

Sau khi phần lớn khách khứa đều đã rời đi, A Kết giao những việc vặt còn lại cho Trương ma ma xử lý, cả người mệt mỏi đi đến Hinh Lan uyển đón nữ nhi.

Nàng vừa mới vào nhà, Xán Xán đang đỡ cửa sổ tập đi lập tức quay đầu nhìn sang, nhìn thấy nàng, đứa nhỏ cao hứng cười, nhanh chóng nằm sấp trên kháng, thuận thực bò đến mép giường, vịn vịn vẹo vẹo giống như là thỏ con mặc quần áo màu đỏ vậy. Nhìn đến khuôn mặt tươi cười của nữ nhi, A Kết cảm thấy không còn mệt mỏi nữa, đứng gần mép giường, chờ nữ nhi bò đến trước mặt, nàng trực tiếp ôm đến trong ngực, hôn mạnh một cái, chỉ vào mẹ chồng ngồi tại đầu giường, hỏi: "Xán Xán có nghe lời của tổ mẫu hay không?"

Xán Xán không biết nghe hiểu không, gật gật đầu, đầu dựa trên vai mẫu thân.

Ninh thị cười trả lời thay cháu gái: "Rất nghe lời, buổi trưa ăn hết canh trứng gà luôn, bên kia đã xong xuôi hết rồi chứ?"

“Vâng ạ, mới tiễn khách ra về xong.” A Kết ngồi vào trên kháng, kể cho mẹ chồng một chút tình hình ở tiền viện rồi đứng dậy cáo từ, nói: "Nương, ta đi về trước, buổi tối lại đến dùng cơm với người." Nàng giờ chỉ muốn thay quần áo khác nằm ở trên kháng nghỉ ngơi, mẹ chồng đối tốt với nàng thế nào đi nữa thì nàng cũng không thể thoải mái nằm nghỉ tại Hinh Lan uyển.

Ninh thị biết con dâu vất vả một ngày chắc chắn mệt mỏi, không có giữ lại, đưa con dâu và cháu gái đến cửa viện. Xán Xán chơi cùng tổ mẫu nửa ngày có chút luyến tiếc, vron thân mình nhỏ nhắn ra muốn sà vào trong ngực tổ mẫu, nhưng khi A Kết giả vờ muốn giao bé cho tổ mẫu và bước đi, Xán Xán cũng gấp, lưỡng lự một chút mới tựa vào trong ngực của mẫu thân.

Trên đường lại gặp Ô ô, A Kết chỉ vào Ô ô cho nữ nhi xem, Xán Xán lập tức quên tổ mẫu, duỗi tay nhỏ học mẫu thân, gọi: "U, u..."

Giọng nói thanh thúy, ngọt ngào rất là dễ nghe.

A Kết triu mến hôn nữ nhi: "Xán Xán, gọi nương, nương..."

Tiểu nha đầu lúc đầu thì chỉ có a a, nhưng bây giờ đang bắt đầu học nói, tuy nhiên bé không hề gọi mẫu thân phụ thân hay tổ phụ tổ mẫu mà lại rất thân với người Lâm gia, biết gọi Lâm Trọng Cửu là ‘cửu’, phụ thê Lâm Hiền thì đều gọi là ‘mô’ (mẹ/ngoại), A Kết biết nữ nhi sẽ không gọi là ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu nên chỉ đơn giản dạy bé gọi là mô gia, mô mô (mô gia, mô mô: ông ngoại, bà ngoại) thôi, không nghĩ chó ngáp phải ruồi, nhưng chỉ có đi là không gọi, chọc cho Lâm Trúc tức điên.

Sự chú ý của Xán Xán đều đặt hết lên người Ô ô nên không nghe thấy mẫu thân nói gì. Website đăng truyện chính thức: diendanlequydon.com Đợi Ô ô đi rồi, A Kết vừa bế bé đi về vừa dạy bé gọi nương nhưng Xán Xán lại không chịu nói, nâng tay nhỏ lên sờ cây trầm ngọc bích trên đầu mẫu thân, may mắn là bây giờ bé đã hiểu lời răn dạy của mẫu thân rồi nên chỉ nhẹ nhàng sờ vào chứ không có kéo ra.

Nhận ra được nữ nhi tò mò nhưng hành động lại cẩn thận, A Kết hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trong lòng ngập tràn ấm áp.

Trở lại trong phòng, A Kết ôm nữ nhi ngồi lên giường lò, Lục Văn bưng nước lại hầu hạ nàng rửa mặt, Xán Xán liền ngoan ngoãn ngồi ở một bên nhìn. A

Kết rửa xong, nhìn thấy vẻ mặt tò mò của nữ nhi, cố ý cầm lấy cái khăn vunen tay về phía bé, Xán Xán thấy vậy thì lập tức xoay người bỏ vào bên trong, vui vẻ kêu lên.

Sau đó, trong phòng chỉ còn hai mẫu tử, A Kết rút gối đầu nằm xuống, thở ra một hơi. Nhìn thấy ai cũng phải cười, mặt cũng cười đến cứng.

Xán Xán thấy mẫu thân không đuổi theo mình, ngơ ngác ngồi một hồi, lại bò lại bên người mẫu thân, nửa người trên đặt tại trước ngực mẫu thân, tò mò nhìn nàg.

Nữ nhi tháng sau sẽ đầy tuổi, mặt mày đáng dấp càng ngày càng rõ nét, khi còn nhỏ cảm thấy chỉ có lông mày giống Triệu Trầm, bây giờ nhìn lại, hình như những chỗ khác cũng giống, không thể nói cụ thể là chỗ nào, nhưng liếc mắt nhìn cũng có thể nhận ra bé là nữ nhi của Triệu Trầm. A Kết vunen cánh tay, ôm nữ nhi hoạt bát hiệu động vào trong ngực, ôn nhu nói: "Xán Xán nghe tiếng pháo sao? Đó là dựong con ở Lý gia tới đón Tuyết Nhu cô cô về." Có lẽ là bộ đồ cưới làm nổi bật lên đáng người, hôm nay đáng về của Lý Tông Hoa nhìn cũng rất xuất chúng.

Xán Xán a a phụ họa hai câu.

A Kết coi như nữ nhi nghe hiểu, cúi đầu chăm chú nhìn mặt mày của bé, giọng nói tràn đầy hoài niệm "Xán Xán biết không, lúc trước phụ thân con cũng thú nưong về nhà như vậy. Đáng về của phụ thân con rất tuần tú, là nam nhân đẹp nhất mà nưong từng thấy, khi đó nưong còn chưa có thích cha con đâu, lúc nưong nhìn thấy hình ảnh của cha con vén khăn voan lên thì nưong vẫn rất hồi hộp, tim đập rất nhanh, uống ly rượu giao bôi cũng không dám nhìn cha con nữa..."

Chuyện hai năm trước vẫn rõ ràng trước mắt, ánh mắt Triệu Trầm ý vị thâm trường, khăn khăn nói lời ngon tiếng ngọt, ban đêm lúc cùng giường cũng ôn nhu và ân nhần đến giờ vẫn hiện lên mồn một trước mắt. Sau khi hán đi, A Kết mỗi ngày đều nghĩ đến hán, nhưng nàg không chế rất tốt, chỉ là hôm nay nhìn thấy người bên ngoài thành thân, nàg không nhịn được.

Ôm lấy nữ nhi, A Kết âm thầm roi lệ, nỗi nhớ nhưng chiếm hết trái tim của nàg nhưng cố tình xung quanh chỉ là một mảnh trống rỗng mà thôi.

"Nưong..."

Từ trong ngực truyền đến giọng nói trong trẻo của nữ nhi, A Kết không dám tin, mở to mắt ra, vội vàng lấy cổ tay áo lau nước mắt, cúi đầu nhìn nữ nhi: "Xán Xán vừa mới kêu nưong?"

Xán Xán ngửa đầu, đôi mắt đen to tròn lúng liếng nhìn mẫu thân một lát rồi nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Nưong".

Nước mắt A Kết nhất thời lại chảy ra, chẳng qua lần này là vui mừng quá mà khóc.

Nàg ngồi thẳng, đỡ nữ nhi đứng trên chân mình, nghẹn ngào dạy bé: "Xán Xán kêu cha, kêu cha..."

Có lẽ bị ánh nước trong đôi mắt của mẫu thân hù dọa nên Xán Xán không có nhảy nhót tới lui trong ngực mẫu thân như bình thường, nhìn mẫu thân, ngoan ngoãn hô "Cha". Mới bắt đầu nghe vào tai giống như đồ (cha là diê, đồ là dũ), A Kết liên tục lặp lại mấy lần, Xán Xán ngoan ngoãn học, nhìn chăm chăm môi mẫu thân, kêu càng ngày càng giống, cuối cùng thật sự tình tường hô lên "Cha".

A Kết ôm nữ nhi hôn hôn, biết nữ nhi sợ mình roi nước mắt, nàg vội vàng lau đi, cười khen: "Xán Xán thật ngoan, chờ phụ thân con trở về nghe được con biết kêu hán, chắc hán sẽ đặc biệt cao hứng."

Xán Xán không hiểu những lời kia, nhưng thấy mẫu thân cười bé cũng nhếch miệng cười theo, dựa vào cánh tay mẫu thân bắt đầu nhảy nhót đứng lên, chân nhỏ đập trên đùi mẫu thân, có lực hơn bình thường.

Ba ngày sau Tăng Tuyết Nhu về lại mặt, đầu tiên là đến Vinh Thọ đường bái kiến Thái phu nhân, sau nửa canh giờ mới tới Vọng Trúc hiên.

A Kết ôm nữ nhi đi ra ngoài nghênh đón nàg, nhìn đến tức phụ với đôi mắt cười long lanh đang ung dung đi về phía mình, thiếu chút nữa A Kết đã không nhận ra.

Dung mạo vẫn như cũ, chỉ là phong thái cả người đã đổi thay, nếu như trước kia là viên minh châu bị che giấu, hiện tại tầng tầng bụi đất đã được xóa đi, lộ ra ánh sáng rực rỡ loá mắt.

A Kết thật lòng vui mừng cho biểu muội này, sau khi vào phòng liền cười trêu ghẹo: Windchime1qd "Người ta đều nói chỉ cách một ngày mà khi gặp lại đã khác rồi, nhìn thấy khí sắc này của biểu muội thì chắc là muội phụ đối với muội rất tốt rồi."

Tăng Tuyết Nhu mặt cười ửng đỏ, cũng không ngượng ngùng cúi đầu, mà là cảm kích nhìn A Kết, nói: "Hán đối với ta rất tốt, biểu tẩu, từ sau khi cha nưong ta rời đi, không có người nào đối xử với ta như vậy. Biểu tẩu và biểu huynh có đại ân đại đức, Tuyết Nhu sẽ ghi tạc trong lòng một đời."

Lý Tông Hoa nhìn qua tường là người khô khan, trên thực tế rất chu đáo, đêm động phòng vụng về làm cho nàg buồn cười lại như ăn mật. Đêm đó bọn họ không ngủ, nàg nói cho hán nghe tất cả những chuyện trong nhà, biết nàg lo lắng đệ đệ, Lý Tông Hoa lập tức quyết định giúp đệ đệ mua một tòa nhà, lần này đệ đệ tới kinh thành tham dự hôn lễ của nàg thì không cần phải quay lại Liêu Đông nữa, hán sẽ sắp xếp cho đệ đệ đến Quốc Tử Giám đọc sách, trạng phu tốt như vậy, làm sao nàg có thể không cảm kích?

"Nói những lời khách khí này làm gì." A Kết oán trách trừng mắt nhìn nàg, ném quả tú cầu của nữ nhi lên trên giường cho bé đi nhặt để nàg có thể chuyên tâm nói chuyện với Tăng Tuyết Nhu: "Lúc này đi qua chỗ Thái phu nhân, mấy người đó không làm khó muội chứ?" Lần này Tăng lão thái thái

cũng tới, ngoại trừ đệ đệ của Tăng Tuyết Nhu thì cũng mang theo một Tăng gia cô nương nữa. A Kết đã gặp hai lần trong hoa viên rồi, đáng về tiểu cô nương cũng tạm được nhưng tính tình đúng là không làm cho người ta thích nổi, vừa nhìn thấy Xán Xán là lại gần muốn bế, không có một chút gì gọi là khách sáo nên A Kết cũng không thèm để ý đến nàng ta.

Tăng Tuyết Nhu cười cười: "Tướng công đi cùng muội, Thái phu nhân không sao, tổ mẫu dù có bất mãn, cũng khó mà nói được gì, biểu tẩu, tướng công lúc này đang cùng tổ mẫu thương lượng chuyện giữ đệ đệ ở lại kinh thành, biểu huynh không ở đây, hẳn cũng không tiện đến Vọng Trúc hiến bài phòng, chờ biểu huynh trở lại, lại để cho tẩu nhìn qua hẳn một lần."

Nữ nhi lại bò đến dán vào người nàng, lúc này A Kết đưa tú cầu cho Tăng Tuyết Nhu, cô vũ nữ nhi bò qua đó, nhân cơ hội nói: "Ta gặp muội phu làm cái gì chứ, chỉ cần muội vừa lòng là đủ rồi, chỉ cần hẳn chăm sóc muội thật tốt, chính là muội phu tốt."

Tăng Tuyết Nhu vừa muốn nói chuyện, Xán Xán bò được một nửa đột nhiên ngừng lại, kêu lên với Tăng Tuyết Nhu: "Muội".

Tăng Tuyết Nhu sững sốt, ngẩng đầu nhìn A Kết, A Kết ngoài ý muốn chuyện nữ nhi lại học thêm một chữ, cao hứng bế tiểu nha đầu dậy, "Xán Xán thật thông minh, biết học mẫu thân nói chuyện, chỉ là nàng không phải là muội muội, con phải gọi cô cô..."

Xán Xán mặc kệ, dựa vào trong ngực mẫu thân nhìn biểu cô cô gọi 'muội', tự mình chơi đùa vui vẻ.

~

Tháng 10 kinh thành đã rất lạnh, mà cách kinh thành mấy ngàn dặm ở biên giới Nam Cương thì chỉ cần một bộ quần áo mùa thu cũng đủ để chống rét rồi.

Vân Dương bá Lý Càn đang ở trong doanh trường cùng chúng tướng sĩ thương nghị (bàn bạc, trao đổi) chiến thuật.

"Ngày hôm trước Tuyên Úy Sứ (Tuyên Úy Sứ (sứ) là tên một chức quan quản lý đất đai có từ đời Đường) ti Xa Lý đã bị Triệu tướng quân dẫn binh chiếm lại, dư âm của sự kiện này vẫn còn, trận tiếp theo phải đánh như thế nào đây, mọi người nói thử xem?" Dời ánh mắt từ bản đồ biên giới Nam Cương nhìn lên, Lý Càn ngẩng đầu nhìn vài vị tướng quân trước mặt, bao gồm cả người giám sát Thụy vương.

Tiền Vân Nam tuân phủ Hạ Nhữ Minh trầm giọng nói: "Muốn đánh thì phải thừa dịp trước năm mới. Nếu để đến năm sau thì trời sẽ mưa xuống, đứt quãng hai ba tháng mới tấn công được, như vậy rất bất lợi với quân sĩ của chúng ta."

Đệ đệ ruột của hắn là Hạ Nhữ Phương cũng cao giọng phụ họa, chỉ vào hai nơi tuyên úy sứ tư nói: "Ta cùng đại ca mang binh đánh hai chỗ này, Triệu tướng quân phụ trách nơi này, Đông Việt vừa trấn áp tuyên úy sứ ti này không lâu, không để lại quá nhiều binh lực trông coi, rất nhanh sẽ có thể đánh thắng. Sau đó Triệu tướng quân dẫn binh tấn công Mạnh Dưỡng, mặt tướng và đại ca sẽ chia làm hai đường đánh từ hai cánh lên đại quân Đông Việt đang mai phục trên núi, cuối cùng Triệu tướng quân hợp binh vây quanh lại, chắc chắn sẽ đánh tan tác quân Đông Việt."

Triệu Trầm nhìn hắn một cái, mặt không chút thay đổi.

Thụy vương không khỏi hỏi hắn: "Triệu tướng quân cảm thấy kế này không ổn sao?" Lần này xuôi Nam, hắn xem như nhìn thấy được bản lĩnh của Triệu Trầm, nếu không phải tuyển Triệu Hàm làm bạn đọc khiến phụ hoàng nghi ngờ, hắn tạm thời phải giữ một khoảng cách với Triệu gia, sau khi hỏi kinh hắn nhất định sẽ nghĩ biện pháp nhanh chóng thu Lâm Trúc vào tay mình.

Triệu Trầm không trực tiếp trả lời mà nhìn về phía Quý Chiêu bên cạnh: "Người nghĩ như thế nào?"

Sắc mặt huynh đệ Hạ gia nhất thời trầm xuống. Triệu Trầm có bản lĩnh, không để huynh đệ bọn họ vào mắt, bọn họ hẳn, Quý Chiêu chỉ là một tên mao đầu tiểu tử (một tiểu tử chưa sạch tóc máu, đại loại như miệng còn hôi sữa ấy) thì tính là gì, Triệu Trầm lại dùng Quý Chiêu đến nhục nhả bọn họ?

Quý Chiêu làm như không phát hiện hai người đen mặt, nhìn chằm chằm sa bàn (bản đồ bằng cát) một lát, chậm rãi nói: "Đông Việt liên tiếp bại lui, sĩ khí giảm mạnh, chúng ta quả thật nên thừa thắng xông lên, chỉ là tuyên úy sứ ti Tử Xử vốn là Đại Đường chúng ta, không đáng dùng binh cướp đoạt, không bằng phái người đi giảng hòa, dụ chủ động hàng phục, sẽ cùng chúng ta nội ứng ngoại hợp, cùng nhau vây đánh Đông Việt."

Lý Càn gật đầu, chỉ là rất nhanh lại nhủ mi: "Chỉ sợ là lúc trước Đông Việt tấn công bọn họ, chúng ta không xuất binh tương trợ, hiện tại thổ ty (một chức quan quản lý đất) của họ rất khó tín nhiệm chúng ta."

Sắc mặt huynh đệ Hạ gia càng thêm khó coi, bất đắc dĩ bọn họ phạm sai lầm trước, lúc này cũng chỉ có thể nén giận.

Cuối cùng Triệu Trầm cũng mở miệng, chỉ vào tuyên úy sứ ti Xa Lý đã bị thu phục nói: "Phái thổ ty Xa Lý đi thuyết phục, hứa vài chỗ tốt, bọn họ hận nhất là Đông Việt, chỉ cần chúng ta thể hiện đủ thành ý, bọn họ sẽ phối hợp." Dieendaaneequydonn Triều đình cũng không có quá nhiều quân thức đối với mấy tuyên úy sứ ti này, mấy thổ ty có thể xem như thổ hoàng (ý là người có quyền nhất về quản lý đất đai), nhưng nếu như bị Đông Việt triệt để trấn áp, về sau bọn họ liền chỉ có thể làm thân tử. Có thể làm được thổ ty đều là người thông minh, biết nên lựa chọn thế nào.

"Được, kế sách này có thể giảm được không ít sức lực, người đâu, mời thổ ty vào trong!" Lý Càn khen ngợi rồi sau đó lớn giọng gọi người.

Triệu Trầm vẫn nhìn chằm chằm sa bàn trước mặt, tâm tư lại trôi dạt đến kinh thành.

Bữa tiệc nữ nhi chọn đồ vật đoán tương lai, chắc chắn hẳn phải bỏ lỡ, nhưng mà nếu trận chiến này thuận lợi, trước năm mới có lẽ hắn có thể về nhà.

Lòng nam nhân nhớ thương thê tử và nữ nhi, không chú ý đến hai huynh đệ Hạ gia âm thầm trao đổi một ánh mắt.

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Xán Xán: Phụ thân, ta đã biết kêu cha, thông minh không?

Triệu Hồi Hồi: Thông minh, Xán Xán thông minh nhất.

Triệu Xán Xán: Vậy lúc nào phụ thân trở về?

Triệu Hồi Hồi: Nhanh thôi.

Triệu Xán Xán: Phải thật tốt trở về nha

Triệu Hồi Hồi: Nhất định.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Chương 114

Lần này Đông Việt xâm chiếm đại Đường, lòng muông dạ thú rất rõ ràng, nếu không đánh tan được mũi nhọn của địch, dù cho lần này đánh lui được Đông Việt, một khi nghỉ ngơi dưỡng sức đủ, chắc chắn chúng lại lần nữa khiêu khích. Lúc trước huynh đệ Hạ gia trấn thủ Nam Cương, Đông Việt đã nhiều lần rục rịch, huynh đệ Hạ gia không cầu công lao nhưng cầu vô sự, mỗi lần ra quân chỉ đánh đuổi đối phương rồi lui binh, làm như thế càng cổ vũ cho khí thế của Đông Việt.

Vân Dương bá Lý Càn và Triệu Trầm không mưu mà hợp cùng nêu ra chủ ý diệt toàn bộ mười lăm vạn tinh binh của Đông Việt, nếu như chỉ là đánh lui thì bọn họ có khác gì huynh đệ Hạ gia đâu? Triệu Trầm có kế hoạch của Triệu Trầm, Lý Càn cũng phải vì kế hoạch của Lý gia. Nếu đã đi ngàn dặm xa xôi tới, thì phải lập công lớn, Đông Việt không thể so với người Hồ về dũng mãnh, mười lăm vạn tinh binh này để huấn luyện được thật không dễ dàng, lần này bại một lần, trong vòng mấy chục năm khó có khả năng lại gây sự.

Thỏ ty Xa Lý am hiểu địa hình Nam Cương, mang theo sứ thần Đại Đường bí mật lên vào tuyên úy sử ti Tứ Xứ, ngoại trừ thành Mạnh Đường mới bị Đông Việt đóng chiếm phải tổn mất mấy ngày thỏ ty Mạnh Đường mới ra mặt đồng ý thì ba chỗ còn lại rất nhanh đã đạt được hiệp ước liên minh.

Hết thủy chuẩn bị sẵn sàng, cuối tháng 10, Lý Càn tự mình suất lĩnh đại quân tiến công.

Triệu Trầm dẫn hai vạn tinh binh theo đường vòng lên đến sơn cốc đánh gãy đường lui của đại quân Đông Việt. Website đăng truyện chính thức: Đây là một trọng trách, cũng là một nhiệm vụ nguy hiểm, nếu như quân Đại Đường đánh chính diện đại bại thì quân Đông Việt sẽ tiếp đón quân viện trợ. Hai bên cùng nhau giáp kích thì Triệu Trầm sẽ rơi vào hoàn cảnh cừu tử nhất sinh.

Cho dù Lý Càn nhất định muốn lấy được nhưng Quý Chiêu lại vẫn không yên lòng, kéo lấy dây cương Triệu Trầm khẳng khái muốn cùng đi.

Triệu Trầm một thân quân phục ngồi trên lưng ngựa, cúi đầu hỏi hần: "Người đi làm cái gì? Lần này ngay cả ta cũng phải ra trận giết địch, người đi có thể đánh chết vài địch nhân hay là có thể khuyên bọn họ đầu hàng? Hãy cứ ở chỗ này chờ!" Quý Chiêu đầu óc thông minh, Triệu Trầm nguyện ý cho hần thể hiện để tranh chút công lao nhưng chuyện cầm gươm giết giặc này thực sự không thích hợp với Quý Chiêu.

"Thế huynh đừng coi khinh đệ!" Quý Chiêu giương cổ lên giải thích, "Chúng ta đi hơn nửa năm, đệ không còn là chàng thiếu gia chỉ biết ăn chơi như trước nữa, hơn nữa công phu của huynh tốt như vậy, đệ đi theo thế huynh giết chết một, hai tên giặc không thành vấn đề!" Đưa tay ngăn đón trước ngựa Triệu Trầm, nhất quyết không đi. Triệu Trầm sống sót hần liền sống sót, cùng nhau thom lây, nếu Triệu Trầm gặp chuyện không may, hần trở về Bảo Châu cũng sẽ không cho hần sắc mặt tốt.

Ánh mắt thiếu niên kiên định, màu da hơi đen, so với người hồi trước ở kinh thành tưởng như hai người.

Triệu Trầm nhìn quân đội phía trước đã tập kết tốt, trầm tư một lát, gọi Quý Chiêu đến bên người, cúi người nói nhỏ: "Ta cho người 1000 nhân mã, nếu..."

Quý Chiêu nghe xong, trên lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trừng mắt nhìn nói: "Bọn họ dám!"

Triệu Trầm cười cười, "Có lẽ dám, cũng có thể không dám, chúng ta chỉ là đề phòng lỡ như. Quý Chiêu, tính mạng ta giao đến trong tay người, đừng làm cho ta thất vọng." Nói rồi vỗ vỗ bả vai Quý Chiêu, phóng ngựa rời đi.

Quý Chiêu đứng tại chỗ, nhìn Triệu Trầm sai bảo một Thiên phu trưởng mang binh ra khỏi hàng, sau đó trực tiếp dẫn đầu đội ngũ.

Lúc này trời vừa tảng sáng, lúc Thiên phu trưởng kia đi đến trước người mình thì trong lòng Quý Chiêu đột nhiên mạnh mẽ xuất hiện sự hăng hái, sai

người đưa chiến mã tới, hất ra lệnh cho Thiên phu trưởng: "Mang theo người của ngươi, đi theo ta!"

Ba ngày sau, Lý Càn suất lĩnh Đường quân, thế như chẻ tre, một đường đoạt lại tuyên úy sử tư Mạnh Dường. Thụy vương dẫn theo một đội binh mã sắp xếp lại mấy chỗ tuyên úy sử tư còn Lý Càn tiếp tục truy kích quân Đông Việt đang tìm đường trốn đi, mệnh lệnh cho huynh đệ Hạ dẫn theo một vạn kỵ binh vây đánh trốn quân từ hai cánh, làm tan rã binh lực của Đông Việt, tránh cho việc chặn đường của Triệu Trầm thất bại.

Huynh đệ Hạ gia nhận lệnh rồi đi, một đông một tây, đi đến nửa đường lại đồng thời mệnh lệnh quân đội dừng lại, án binh bất động.

Huynh đệ hai người đóng giữ tại Nam Cương nhiều năm, bên người cũng nuôi dưỡng thuộc hạ trung thành và tận tâm, ví dụ như binh mã mang ra ngoài lần này đều do huynh đệ bọn họ làm chủ, sai đâu đánh đó, tuy rằng trong lòng kỳ quái vì sao dừng lại ở đây, cũng không ai nói ra nghĩ ngợi.

Hạ Nhữ Phụng dừng ngựa đứng tại một đỉnh núi, nhìn phía dưới thấy đại quân Đông Việt như thủy triều đang tìm đường rút lui về núi thì khóe miệng lộ ra một tia cười giễu cợt. Windchimeqđ Hoàng thượng ra lệnh cho hai huynh đệ bọn họ lập công chuộc tội, chỉ cần đánh lui được Đông Việt, bọn họ có thể lập công chuộc tội, mà nếu diệt được toàn bộ quân đội Đông Việt, công lao đều chia cho Triệu Trầm cùng Lý Càn, chỉ khiến mọi người thấy huynh đệ bọn họ thêm vô dụng. Cho nên bọn họ không thể để cho Đông Việt bị diệt quân, chờ Đông Việt tiêu diệt được một phần hai vạn nhân mã mà Triệu Trầm dẫn đầu, bọn họ lại đuổi theo, đến thời điểm sẽ đẩy hết mọi trách nhiệm cho Triệu Trầm, lúc đó thì Triệu Trầm và thủ hạ của hắn đã sớm bỏ mạng rồi nên cũng không thể tranh cãi được gì nữa.

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng vỗ ngựa dồn dập.

Hạ Nhữ Phụng khiếp sợ quay đầu, chỉ thấy ước chừng 500 thiết kỵ nhanh như chớp đuổi tới hướng này.

Thám báo (binh do thám) cao giọng bẩm báo: "Tướng quân, là Trung Nghĩa hầu thế tử Quý Chiêu!"

"Tại sao hắn lại ở chỗ này?" Hạ Nhữ Phụng nhíu mày, sai người đưa Quý Chiêu tới. Năm trước mẫu thân gởi thư có ý gả nữ nhi của hắn, Mân Quân, cho Quý Chiêu, sau này tuy không có tin tức, Hạ Nhữ Phụng cũng ưu ái Quý Chiêu vài phần, đáng tiếc từ lúc Quý Chiêu đi theo bên người Triệu Trầm, những hảo cảm kia của hắn đã hoàn toàn biến mất.

Nửa năm nay Quý Chiêu đã cao lên không ít, một thân áo giáp cưỡi ngựa ngược ánh sáng đi tới nên trên người tràn ngập ánh khí. Đến trước người Hạ Nhữ Phụng thì Quý Chiêu cũng không xuống ngựa, chấp tay với Hạ Nhữ Phụng, trầm mặt nói: "Hạ tướng quân, vương gia lần này mang trọng trách là giám quân, tuy thân ở hậu phương nhưng việc tình hình quân tình như thế nào người đều nắm rõ nên đặc biệt sai tại hạ dẫn người đi đón đốc binh lính. Thám báo báo lại là hai vị dừng quân ở nửa đường, ta vốn không tin, ai ngờ... Xin hỏi Hạ Tướng quân là có ý gì?"

Chàng thiếu niên cười trên lưng ngựa bị vây ở bên trong bởi hơn một vạn tinh binh nhưng vẫn uy phong凛凛, khí thế quý tộc không hề thua kém Thụy vương.

Hạ Nhữ Phụng đã qua 40, lại bị Quý Chiêu nói đến trán đỏ đầy mồ hôi. Đã sớm nghe nói Thụy vương văn thao vũ lược, chẳng lẽ dự đoán được hai huynh đệ hắn sẽ không làm hết sức nên mới phái Quý Chiêu lại đây? Càng thâm hơn là có khi nào hoàng thượng ở kinh thành đã bày mưu nghĩ kế, nhắc nhở Thụy vương phải lưu ý đến hai huynh đệ bọn họ?

Trong lòng hắn sóng to gió lớn, Quý Chiêu nhìn lướt qua xuống dưới chân núi thì thấy đại quân đang ùn ùn kéo đến, quát to: "Quân cơ không thể chậm trễ được, Hạ tướng quân còn không mau xuất binh chặn lại! Nếu như Hạ tướng quân vô duyên vô cớ thả hổ về rừng thì đừng trách tại hạ không nể tình cũ mà báo cáo tình hình thực tế trước mặt vương gia, cáo từ!" Nói xong thì quay đầu ngựa lại, nghênh ngang phóng đi."

"Tướng quân, có muốn..." Tâm phúc của Hạ Nhữ Phụng nhỏ giọng hỏi, nhìn theo bóng dáng của Quý Chiêu làm tư thế chém đầu.

Hạ Nhữ Phụng nhìn chằm chằm bóng dáng Quý Chiêu thông dong rồi đi, khẽ cắn môi, dẫn đầu hướng chân núi phóng đi.

Hắn gánh không nổi cái hành động nguỵ hiểm này.

Nghe lệnh ngăn trở đại quân Đông Việt, liệu họ có thể có được mấy phần công lao chứ? Hắn cũng có thể giết Quý Chiêu, nhưng lỡ như, lỡ như Quý Chiêu thật sự do Thụy vương phái tới, lỡ như trước khi Quý Chiêu tới gặp hắn đã phái người trở về bẩm báo cho Thụy vương, huynh đệ bọn họ liền làm vào vạn kiếp bất phục (muôn đời muôn kiếp không trở lại được), đừng nói công lao, ngay cả mạng sống cũng không còn.

Bên này người ngựa của hắn vừa lao xuống núi liền gây ra một trận hỗn loạn. Ở đỉnh núi phía trước, sau khi Hạ Nhữ Minh nhận tâm quyết định giết chết năm trăm binh lính dưới tay Triệu Trầm, nhìn thấy đệ đệ ra tay, hắn âm thầm mừng đệ đệ vụng về, lại không có con đường thứ hai có thể đi, đành hét lớn một tiếng, suất quân xuống núi nghênh địch.

Một ngày huyết chiến, mười vạn đại quân Đông Việt toàn quân bị diệt, Triệu Trầm còn bắt giữ Đông Việt vương Mãng Ứng Lệ.~

A Kết đối với chiến sự Nam Cương hoàn toàn không biết gì cả.

Nữ nhi muốn chọn đồ vật đoán tương lai, lễ thượng vãng lai (có qua có lại), lần này, sau khi A Kết thương lượng cùng mẹ chồng liền chủ động gọi thiệp cho Cảnh vương phi. Dieendaanleequydom Suy nghĩ kỹ một chút, ngoài lễ đầy tháng và đầy tuổi của hai đứa nhỏ Cảnh vương phi đối xử với bọn họ có chút đặc biệt, thường ngày cũng không đi lại gì, Cảnh vương cũng chưa từng tới hầu phủ, hiện tại mời Cảnh vương phi hẳn không phải chuyện gì lớn, dù sao hoàng thượng cũng biết chuyện đèn lồng, đầu năm còn vì vậy mà ban thưởng cho Xán Xán.

Ngày hôm đó, A Kết thức dậy thật sớm mặc áo bông mới cho nữ nhi.

Xán Xán vừa được bế từ trong chăn ra nhìn vẫn rất gầy, sau khi mặc áo bông vào thì giống như mập hơn gấp ba lần, buổi tối lúc chơi đùa với mẫu thân thì bé đã có thể tự mình đứng lên được rồi, hiện tại chỉ có thể ngây ngốc mà ngồi, hơi di chuyển thân mình một chút thì sẽ ngã ngay, đôi mắt đen lúng liếng nhìn mẫu thân, không hiểu tại sao mình lại không đi được nữa.

Nhìn thế nào cũng thấy nữ nhi thật đáng yêu, A Kết dịu dàng rửa mặt cho bé còn xoa thêm phần thơm, hôn vài cái rồi ôm bé ra gian ngoài chơi đùa.

Lâm gia đã đến đây, Quách gia thì chậm chút, chỉ cần một mình Lâm Trúc dỗ Xán Xán liền đủ náo nhiệt, Quách Bảo Châu vừa đến, trong Vọng Trúc hiên lập tức ngập tràn tiếng nói tiếng cười. Xán Xán bị hai tiểu trường bồi giành nhau cướp đi, ai cũng đùa bé gọi người, Lâm Trọng Cửu cũng đứng trên mặt đất đùa cháu gái. Xán Xán biết kêu ‘cữu’ rồi, Lâm Trọng Cửu đặc ý, đang đặc ý thì bị Lâm Trúc và Quách Bảo Châu bắt lấy, đẩy cậu về phía cửa, đương nhiên Lâm Trọng Cửu không muốn đi, ôm cánh cửa kêu trường tỷ chủ trì công đạo.

A Kết đang cùng mẫu thân và Quách phu nhân nói chuyện, đối với chuyện này thấy nhưng không thể trách, dù sao cũng không có người ngoài, náo nhiệt một chút cũng tốt.

Xán Xán ngồi ở đầu giường, không chớp mắt nhìn ba người đẩy tới đẩy lui, cảm thấy cực kì mới lạ.

Cho đến khi nha hoàn báo Cảnh vương phi tới, âm ỉ trong phòng mới chấm dứt, A Kết để Tường ma ma trông chừng Xán Xán, một đám người nhao nhao đi ra trước cửa hầu phủ để nghênh đón, nửa đường gặp Thái phu nhân cùng Triệu Duẩn Đình.

A Kết gọi Triệu Duẩn Đình một tiếng phụ thân, sau đó thả chậm bước chân đi theo phía sau hai người.

Lâm Trúc nhỏ giọng hỏi trường tỷ: "Vị biểu cô nương Tăng gia kia đâu?" Lần trước lúc nàng tới còn thiếu chút nữa cãi nhau với vị biểu cô nương phách lối kia.

"Về Liêu Đông." A Kết trả lời đơn giản, nói xong nhìn thoáng qua Thái phu nhân. Kỳ thật, khi biết được Tăng lão thái thái lại mang theo một cháu gái khác đến đây, nàng còn tưởng rằng là ý của Thái phu nhân, không ngờ Thái phu nhân lại để Tăng lão thái thái đưa người về, cũng không biết đến cùng trong đó là có duyên cớ gì.

Dù cho thế nào, ít đi một người chứng mắt, đều là chuyện tốt.

Đến bên ngoài, xe ngựa vương phủ vừa vặn dừng lại, Triệu Duẩn Đình dẫn đầu mọi người cùng nhau cung nghênh Cảnh vương phi.

"Hầu gia không cần phải khách khí, ta cố ý đến sớm một chút, chính là không muốn làm hồng không khí vui vẻ trong nhà, hầu gia cứ xem ta là bạn thân khuê phòng của Triệu phu nhân là được." Cảnh vương phi tự nhiên hào phóng nói, mời mọi người miễn lễ, xoay người ôm Phúc ca nhi từ trong ngực nhũ mẫu, đi đến trước người A Kết, cười đồ nói: "Phúc ca nhi, đây là mẫu thân của Xán Xán, con còn nhận ra không? Gọi bá mẫu."

Phúc ca nhi mím miệng nhỏ không nói một lời, ánh mắt nhìn về A Kết rồi nhìn sang chỗ khác, sau đó nhìn thấy Lâm Trọng Cửu, ánh mắt dừng một lát, rất nhanh lại dời đi.

Tiểu hài tử thích chơi với tiểu hài tử, A Kết đoán Phúc ca nhi đang tìm nữ nhi của mình, nghiêng người mời mọi người đi vào: "Bên ngoài trời giá rét, vương phi và thế tử nhanh đến trong phòng ngồi đi."

Cảnh vương phi gật đầu, tự mình ôm nhi tử đi vào trong, từ đầu đến cuối không liếc mắt nhìn Thái phu nhân.

Thái phu nhân đi đến trước lối rẽ vào Vọng Trúc hiên liền ngừng lại, sắc mặt không quá dễ nhìn.

Triệu Duẩn Đình trấn an mẫu thân: "Mẫu thân về Vinh Thọ đường nghỉ ngơi trước đi, đợi khách nhân đến đông đủ, nhi tử lại mời người đi qua, hôm nay không ít lão thái quân đều sẽ lại đây, còn phải có người ra mặt chiêu đãi mới đúng."

Thái phu nhân hừ một tiếng, xoay người trở về, trong lòng lần đầu tiên sinh ra hối hận.

Lúc thế tử đầy tháng thì Cảnh vương phi mời bà đến vương phủ, sau này bà và Lâm thị náo loạn, không biết được Cảnh vương phi có được tin tức từ đâu nên không thích bà nữa, có thể thấy được đúng là Cảnh vương phi đứng về phía Lâm thị.

Đi tới đi lui, lại nghĩ tới Tăng lão thái thái, không khỏi lại xuất hiện một trận bực mình.

Tăng gia thật đúng coi bà là đá kê chân, thấy Tăng Tuyết Nhu tìm được một mối hôn sự tốt thì vội vàng đưa cháu gái của nhị phòng tới, sao bà ta không nhìn xem cháu gái của bà ta có tính nết như thế nào chứ! Giáp mặt thì tỏ ra kính trọng bà, nhưng sau lưng thì ghét bỏ, không bằng nửa ngón tay cái của Tăng Tuyết Nhu, hôm ấy thế nhưng lại còn muốn đánh nai của Vọng Trúc hiên... Ngốc đến mức đó thì ở lại kinh thành cũng chỉ làm cho bà thêm xấu hổ mà thôi.

Nhi tử nói đúng, có Cảnh vương phi coi trọng, cho dù là vì Triệu gia, bà cũng không thể lại khiến cho Lâm thị ngọt ngạt.

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Xán Xán: Nương, phụ thân sắp trở về rồi!

Triệu Hồi Hồi: Khả khả.

Triệu Xán Xán: A, phụ thân cười thật kỳ quái...

Triệu Hồi Hồi: Nào có, ta đây là thật cao hứng!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Chương 115

Đến Vọng Trúc hiên, mấy người Liễu thị và Quách phu nhân thức thời lưu lại nhà chính, để gian phòng bên trong lại cho hai người.

Xán Xán đang dựa tường tập đi, nghe phía bên ngoài có động tĩnh liền quay đầu nhìn về phía cửa. Cảnh vương phi tiến vào trước, ôm Phúc ca nhi trong ngực, Xán Xán đã sớm quên mất người bạn này, tò mò nhìn chăm chú Phúc ca nhi, chỉ là sau khi A Kết đi vào, Xán Xán lập tức đưa tay về phía A Kết, vẻ mặt có chút khẩn trương.

A Kết vội bước lại ôm nữ nhi vào trong ngực, Xán Xán cũng ôm chặt lấy mẫu thân, cảnh giác nhìn chăm chăm hai người Cảnh vương phi.

Cảnh vương phi thả nữ tử trên kháng, nhìn Xán Xán đang mặc một thân áo đỏ khen: "Xán Xán càng lớn càng dễ nhìn, có thể nói được rồi chứ?"

Xán Xán nhảy mất không nói gì.

A Kết cười để nữ nhi đứng ở trên kháng, lấy vòng ngọc hình hồ ly buổi sáng nàng mới đeo cho nữ nhi ra, chỉ vào Cảnh vương phi nói: "Xán Xán, hồ ly này chính là vương phi đưa cho con, Xán Xán chào vương phi đi?"

Xán Xán vẫn còn có chút sợ người lạ, nhưng mà nhìn trường bối đối diện tươi cười ôn nhu, bé nghe lời nâng tay nhỏ lên, có vẻ vụng về chấp tay.

"Xán Xán thật thông minh." Cảnh vương phi bị dáng vẻ đáng yêu của Xán Xán chọc cười, cũng bế nữ tử của mình dậy, làm cho cậu bé đứng đối diện Xán Xán, cúi đầu dò hỏi: "Phúc ca nhi xem muội muội thông minh không, con cũng chấp tay cho muội muội xem xem?"

Phúc ca nhi không dời mắt nhìn chăm chăm Xán Xán, chậm rãi quay đầu, tựa vào đầu vai mẫu thân không nói lời nào.

Đầu cậu bé đội một cái mũ, trên đỉnh mũ có nạm một viên minh châu cỡ bằng trái nhãn, Xán Xán nhìn một lát thấy người bạn nhỏ vẫn không quay đầu lại, quay sang nhìn hai người lớn, chậm rãi nâng tay lên muốn nắm lấy viên minh châu kia. Website đăng truyện chính thức: A Kết muốn khuyên can, Cảnh vương phi lại ra hiệu ngăn ngừa, Xán Xán cũng thông minh, biết mẫu thân và người xa lạ này không phân đối nên bé càng thêm lớn mật, ra sức chụp lấy.

Có lẽ là xung quanh quá mức im lặng, Phúc ca nhi đột nhiên xoay người.

Xán Xán hoảng sợ, lập tức thu tay, nhưng nhìn đến Cảnh vương phi cũng cười, bé cũng can đảm kéo mũ của Phúc ca nhi xuống, sau đó liền vùi đầu vào trong ngực của mẫu thân, miệng a a nói chuyện, dường như là có ý bảo mẫu thân mau bế bé chạy mau.

So với sự tình nghịch của bé, Phúc ca nhi có vẻ có chút ngốc, sờ sờ đầu, lại nhìn mũ bị muội muội cướp đi, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Cảnh vương phi không khỏi hâm mộ nói với A Kết: "Vẫn là Xán Xán làm cho người ta thích, Phúc ca nhi thường ngày nhìn thật thông minh nhưng lại không thích chơi đùa." Nói xong cúi đầu hỏi nữ tử, "Phúc ca nhi, mũ bị muội muội cầm đi, có muốn cướp về không?"

Phúc ca nhi nhìn đôi mắt to tròn lúng liếng của muội muội, nhỏ giọng nói: "Cho muội muội." Điềm đạm nhe nhả, giống hệt như một tiểu cô nương.

Trên đầu Xán Xán cũng đang đội mũ, A Kết vỗ vào tay nhỏ của nữ nhi, thu hồi nụ cười, nói: "Xán Xán buông tay, trả mũ lại cho thế tử." Tiểu hài tử vừa mới vào nhà, đầu đang được đội mũ để giữ ấm, đột nhiên lấy mũ ra không tốt. Nhờ Phúc ca nhi có cái gì không thoải mái, đó cũng không phải là việc nhỏ.

Xán Xán không trả, nhìn đỉnh đầu Phúc ca nhi, lấy mũ mình xuống muốn đưa qua, giọng nói trong vắt: "Mũ!"

Muội muội cho mũ, Phúc ca nhi thò tay nhận lấy.

Xán Xán rất cao hứng, cầm lấy vành nón đội lên đầu mình, mắt cười cong thành vầng trăng. Trên cái mũ này có cái gì đó mà trên mũ của bé không có.

Phúc ca nhi cũng đội mũ lên.

Cảnh vương phi cười đến mức nước mắt đều sắp rơi xuống: "Phúc ca nhi, sao con lại ngốc như vậy, mũ muội muội là màu đỏ, nào có bé trai mang mũ đỏ?" Cười thì cười nhưng cũng không tính giúp nữ tử lấy mũ đỏ xuống.

Phúc ca nhi thấy mẫu thân đang nhìn mình cười, cho rằng đây là mẫu thân đang khen mình, cậu bé nở nụ cười hiếm khi thấy được, ngồi lại bên cạnh Xán Xán cùng nhau chơi đùa với bé. Trải qua lần vui chơi này thì Xán Xán đã không còn sợ người lạ nữa, ẽ a nói chuyện với người bạn nhỏ, nói xong thì bỏ vào bên trong tháp nằm trên gối chơi. Bé làm cái gì thì Phúc ca nhi làm theo cái ấy, hai bé cùng chơi rất là vui vẻ.

Cảnh vương phi yên lặng nhìn, khe khẽ thở dài: "Phụ nhân nhìn chúng đi, rõ ràng Phúc ca nhi lớn hơn Xán Xán một tháng, hiện tại lại giống như là đệ đệ. Vẫn là Xán Xán tốt, đi cô cậu trong nhà, tất cả đều thích chơi với bé, Phúc ca nhi ấy à, bình thường cũng chỉ có ta và phụ vương chơi cùng nó. Phụ nhân cũng biết đấy, trong vương phủ có rất nhiều quy củ, cho dù là chơi đùa cũng không thể nào vô tư như Xán Xán được."

A Kết có thể đoán được tình hình trong vương phủ, nhỏ giọng trấn an nói: "Vương phi không cần lo lắng, thế tử tính tình trầm ổn, rất tốt, Xán Xán tính nghịch như vậy chỉ khiến thân phụ lo lắng sau này lớn lên sẽ khó mà quản được. Thân phụ có hai người muội muội như Bảo Châu và A Trúc cũng đủ khiến cho thân phụ phải đau đầu rồi, nếu Xán Xán cũng như vậy thì quả thật là không bớt lo."

Nhắc tới cái này, Cảnh vương phi cũng vui vẻ, nhìn ra cửa nói: "Các nàng đâu? Mau gọi tiến vào cho ta xem xem, mới vừa rồi trên đường không thấy rõ, hình như cũng đã lớn rồi, đã làm mai chưa?" Từ hoàng tử cũng đến tuổi thành thân, từ nhỏ được nuôi bên người Hoàng Hậu, thân thiết với vương gia như huynh đệ ruột thịt, nàng thân là hoàng tử cũng nên quan tâm tới hôn sự của hoàng đệ một chút.

A Kết cũng không biết suy nghĩ trong lòng Cảnh vương phi, bảo Lục Vân gọi hai cô nương tiến vào.

Nghe vương phi tuyên triệu, Liễu thị không khỏi khần trương, nhỏ giọng dặn dò nữ nhi: "Đi vào thành thật chút, nói ít, nghe lời đại tỷ con!"

Một năm nay Lâm Trúc đi theo trưởng tỷ cũng tham dự vài yến tiệc nên lễ nghi đều thuần thục rồi, nàng nháy mắt với mẫu thân rồi cùng với Quách Bảo Châu đi vào. Liễu thị không yên tâm nhìn chăm chăm vào bóng dáng nữ nhi, Quách phu nhân khuyên nhủ: "Yên tâm đi, hai đứa nhỏ này ở trước mặt người bên ngoài đều sẽ đoan trang, không có chuyện gì."

Lời này nhất châm kiến huyết (một châm thấy máu, đúng vào trọng điểm), Liễu thị bắt đầu dĩ lạc đầu.

Trong phòng, Cảnh vương phi hết lời khen ngợi Quách Bảo Châu và Lâm Trúc, nghe A Kết nói hai cô muội muội này thích chơi đùa với Xán Xán thì nàng liền bảo các nàng chơi cùng với thế tử. Windchime1qd Hai cô nương liền đứng ở mép tháp vỗ tay chơi với hai đứa nhỏ, Xán Xán quay đầu, nhìn thấy là cô và đi liền nhẹ nhàng bò về phía mép tháp, Phúc ca nhi nhìn chăm chăm vào bóng dáng muội muội, trong đôi mắt to tròn lộ ra vẻ lưu luyến cùng với một chút khát vọng nhưng bé nhìn Quách Bảo Châu và Lâm Trúc rồi chậm rãi đứng lên, đi về phía Cảnh vương phi.

Hai người Quách Bảo Châu có chút xấu hổ, Cảnh vương phi cũng không khá hơn bao nhiêu. A Kết nhận lấy nữ nhi từ trong tay Lâm Trúc, ném quả cầu đang để ở bên cạnh lên trên tháp, Xán Xán không cần mẫu thân nữa liền vui vẻ bò trên tháp, A Kết quay đầu nhìn Phúc ca nhi nói: "Thế tử nhanh đi đoạt cầu với muội muội, muội muội thích nhất là có người cùng đoạt với bé đấy!"

Phúc ca nhi nhìn nàng một cái, thật sự đuổi theo, đáng tiếc cậu bé bò không nhanh bằng Xán Xán, Xán Xán đã lấy được cầu, thấy Phúc ca nhi đuổi theo, bé vui vẻ cười, ném cầu về phía khác, lại nhanh chóng bò về phía đó. Lần này Phúc ca nhi cướp được, ôm cầu chờ muội muội bò đến nơi, Xán Xán liền vươn tay chụp lấy quả cầu rồi ôm vào trong lòng mình, trừng mắt nhìn Phúc ca nhi nói ẽ a.

Vì thế sau đó Phúc ca nhi cũng không đoạt lấy cầu trước nữa, cho dù bé tới trước thì cũng sẽ đợi Xán Xán bò qua lấy.

Khách nhân lần lượt đến đông đủ, lần này An vương phi không có không mời mà đến.

Xán Xán muốn chọn đồ vật đoán tương lai.

Trên kháng đặt rất nhiều thứ, giấy và bút mực, trang sức, son phấn, sách, ngọc bội... Xán Xán ngồi đầu kháng, không hiểu bây giờ phải làm gì, A Kết ở một bên bảo bé lấy một thứ, Xán Xán cười với mẫu thân, một lúc lâu mới bắt đầu bò lên. Trước hết đương nhiên là bắt lấy trang sức hồng ngọc bé thích nhất, tiểu nha đầu mỗi tay lấy một thứ, ngay khi những người lớn cho rằng bé đã chọn xong thì bé đặt hai món trang sức tại một chỗ, xoay người liền đi bắt một xấp giấy Tuyên Thành màu đỏ...

Phàm là thứ gì màu đỏ đều bị bé nhặt về, xếp thành một đống, cuối cùng bé cười đưa tay với Phúc ca nhi trong ngực Cảnh vương phi, lại vỗ bảo bối mình mới thu được, ý bảo bạn đến đây cùng nhau chơi. Phúc ca nhi muốn đi tới nhưng Cảnh vương phi không cho, cười nói với Xán Xán: "Xán Xán, như vậy không thể được, chỉ có thể lấy một thứ, con chọn lại xem nào?"

A Kết cũng khuyên nữ nhi, nàng phân tán đống đồ vật kia ra, để bé chọn lại.

Hình như Xán Xán hiểu, ngồi tại chỗ quay đầu nhìn quanh.

A Kết cho rằng nữ nhi sẽ chọn lấy tay hồng ngọc nhưng không ngờ Xán Xán lại chọn ngọc bội Dương Chi hình hoa mai, sau đó thì đi về phía nàng.

Hốc mắt A Kết liền ướt.

Tưởng ma ma ở bên cạnh giải thích cho mọi người biết đó là ngọc bội tùy thân của Triệu Trầm, lần này trước khi ra trận thì để ở nhà. Nữ quyến trong phòng người nào người nấy nhất thời đều cảm thấy thất vọng, lập tức sôi nổi khen Xán Xán hiểu chuyện hiểu thuận, lại nói Triệu Trầm khẳng định sẽ khai hoàn mà về.

A Kết ôm nữ nhi nhanh chóng lau đi nước mắt. Nàng biết, nữ nhi cũng không hiểu chuyện như vậy, căn bản bé cũng không nhớ rõ phụ thân của bé cũng

như không biết đó là ngọc bội của phụ thân; Dieendaanleequuydonn nhất định là mỗi lần bé bú thì đều nhìn thấy ngọc bội này trên ngực của mẫu thân, biết được là đồ mẫu thân yêu thích nên mới cảm lấy đưa cho nàng.

Chỉ là, ngọc bội nàng mang mỗi ngày, Triệu Trầm đến khi nào mới có thể trở về?

A Kết không biết được, ngày hôm sau, Triệu Duẩn Đình vào triều không lâu liền lập tức cho người trở về báo tin, Nam Cương đại thắng, đám người Triệu Trầm đã trên đường hồi kinh, trước năm mới nhất định có thể đến kinh.

A Kết cao hứng đến nói không ra lời, ôm nữ nhi vừa khóc vừa cười: "Xán Xán thật tốt, con nói phụ thân muốn trở về, hân hạnh thật sự trở về!"

Xán Xán hoàn toàn bối rối, mẫu thân rơi nước mắt khiến bé sốt ruột, cũng không chờ bé khóc, mẫu thân lại cười, cuối cùng mẫu thân rút cuộc chỉ cười không khóc, Xán Xán yên tâm, ngoan ngoãn ngồi chơi cầu của mình, ngẫu nhiên không tự chủ gọi tiếng cha, dù bé chẳng hiểu nghĩa của từ đó.

Chạng vạng, Triệu Duẩn Đình trở về, một đám người tụ lại một chỗ, hân hạnh chiến công của trưởng tử nói tỉ mỉ cho mọi người biết. A Kết cũng không quá để ý đến công lao của trưởng phu, nhưng nàng để ý đến bất cứ chuyện gì của Triệu Trầm, không thấy được người nhưng nghe cha chồng kể chuyện về hân, nàng liền thấy đủ, cảm thấy mỹ mãn.

Trước ngày hôm đó nàng lo lắng cho an toàn của Triệu Trầm, buổi tối trần trọc trần trờ, sau ngày hôm đó nàng hy vọng trưởng phu nhanh lên trở về, cũng không ngủ, chỉ là giấc mộng thay đổi, không còn là Triệu Trầm ở trên chiến trường gặp nguy hiểm, mà là Triệu Trầm trở về, có mấy đêm nàng còn nằm mơ thấy mấy giống mộng đáng xấu hổ...

Vui vẻ lại chờ đợi, từng ngày từng ngày đến giữa tháng chạp, Triệu Duẩn Đình lại nhấc trở về, ngày mai nhóm người Triệu Trầm vào kinh.

A Kết đối diện từ quần áo, phân vân không biết ngày mai nên mặc cái gì, Quách Bảo Châu lo lắng không yên chạy tới, vừa vào phòng liền ôm nàng nói: "Tẩu tử, ngày mai chúng ta đi trên đường xem mấy người biểu huynh vào kinh đi, biểu huynh lập chiến công chắc chắn Hoàng Thượng sẽ luận công ban thưởng, cả một ngày gần như đều ở tại trong cung, tẩu tử không muốn nhìn thấy biểu huynh sớm một chút sao?"

Dĩ nhiên là A Kết cũng muốn sớm nhìn thấy một chút, nghe Quách Bảo Châu nói vậy thì nàng cũng động lòng, thậm chí muốn bế nữ nhi cùng đi gặp phụ thân nhưng nàng cũng không bị lời nói của Quách Bảo Châu làm cho hồ đồ, cười hỏi nàng: "Bảo Châu gấp gáp như vậy, là thật sự nhớ biểu huynh của muội sao, hay là muốn nhanh chóng được nhìn thấy người bên cạnh biểu huynh muội đây?"

Quách Bảo Châu cũng không trả lời, chạy đến trên kháng đùa Xán Xán, liên tục hôn mấy cái.

A Kết nhìn các nàng một lớn một nhỏ cười, chưa lúc nào thấy nhẹ nhõm vui vẻ như thế.

Triệu Trầm trở lại, nàng an tâm

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Xán Xán: Phụ thân rút cuộc là thứ gì?

Triệu Hồi Hồi...

Triệu Xán Xán: Bất kể là cái gì, chỉ cần nương thân thích, ta liền thích.

Triệu Hồi Hồi: Cái này còn tạm được!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Chương 117

Mùa đông khắc nghiệt, bóng đêm như nước, không khí hít vào đều mang lạnh giá.

Nhưng trái tim Triệu Trầm lại ngập tràn lửa nóng, khi hân lần nữa bước vào Vọng Trúc hiên đã xa cách nhiều tháng, nhìn thấy ánh sáng hắt trước cửa phòng, hân không tự chủ được mà mỉm cười, không tự chủ được mà bước nhanh hơn, nếu không phải là trong sân có mấy nha hoàn đang nhìn, hân còn muốn chạy thẳng vào viện.

"Hầu gia." Cẩm Thư, Cẩm Mặc, Lục Vân và Thúy Ngọc, bốn nha hoàn chỉnh tề hành lễ, thay đổi xưng hô. Hôm nay trong phủ đã truyền xuống, từ nay Triệu Duẩn Đình và Ninh thị gọi là lão gia và thái thái, phân biệt với phu thê Triệu Trầm.

Triệu Trầm không để ý đến các nàng, trực tiếp đi về nội thất, bước chân quá nhanh, thiếu chút nữa va phải Tường ma ma ra đón.

Triệu Trầm quay đầu lại nhìn cái tháp ở phòng ngoài nhưng không thấy ai cả, Tưởng ma ma cười nói: “Phu nhân vốn muốn ở bên ngoài đợi gia nhưng thái thái nói bên ngoài quá lạnh nên gọi phu nhân vào phòng, bây giờ người đang ở trên giường đỡ đại tiểu thư.”

Thì ra mẫu thân cũng ở đây.

Bước chân Triệu Trầm khễ khụng, tận lực làm cho mình bình tĩnh trở lại, không muốn khiến mẫu thân chê cười rằng mình quá nhớt tức phụ.

Từ trong phòng vang lên tiếng cười vui sướng của nữ nhi, lòng Triệu Trầm mềm đi, cũng không nhịn được nữa, vén màn đi vào.

Xán Xán đang ngồi chơi với quả cầu nhỏ trong lòng Ninh thị nên A Kết có thể toàn tâm lưu ý động tĩnh bên ngoài, mỗi bước chân của Triệu Trầm đều giống như là đập vào lòng nàng. Triệu Trầm vừa tiến đến, ánh mắt của nàng lập tức dính trên người hắn, nhìn khuôn mặt đen gầy của hắn, nhìn ánh mắt dịu dàng đang dán chặt vào nàng của hắn. Website đăng truyện chính thức: Trong chớp mắt, A Kết như quên tất cả, quên mẹ chồng và nữ nhi còn ở bên cạnh, trong mắt chỉ còn trọn vẹn phu vừa trở về.

Triệu Trầm cũng nhìn thê tử không chớp mắt. Lúc đi thê tử vẫn chưa có hoàn toàn khôi phục dáng người giống như trước khi sinh, mặt có chút béo, hiện tại lại càng gầy đi, hình như còn gầy hơn lúc trước khi mang thai, may mắn sắc mặt hồng nhuận mới không đến mức làm cho hắn đau lòng. Nàng lại rơi nước mắt, nhưng khoe miệng vẫn đang nâng lên, Triệu Trầm kim lòng không đậu nhích gần mép giường hơn một bước, đang muốn ôm thê tử một cái trước thì bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu mang đầy vẻ phòng bị.

Tâm tư Triệu Trầm lập tức chuyển về phía nữ nhi.

Vào ban ngày, từ xa hắn đã thấy qua nữ nhi, đứa nhỏ được bọc trong một cái áo choàng màu đỏ, đầu đội mũ quả dưa cũng màu đỏ, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, mà bây giờ, bởi vì trong phòng âm áp, nữ nhi chỉ mặc một thân áo bông và quần bông, trong ngực ôm tú cầu, mở to đôi mắt khẩn trương lại tò mò nhìn hắn.

Triệu Trầm nhấc mắt nhìn về mẫu thân đang bế nữ nhi, thấy mẫu thân ôn nhu từ ái nhìn, hắn vội vàng xoay người đi ra ngoài, "Ta ra phía trước thay quần áo khác đã." Trên người hắn còn mặc khôi giáp.

Xán Xán tò mò nhìn chằm chằm rèm cửa.

A Kết có chút khó hiểu, Ninh thị cười với nàng, gột tay lau mắt.

A Kết giờ mới hiểu được, Triệu Trầm cũng sẽ bối vì tưởng niệm mà rơi nước mắt.

"Được rồi, ta cũng đã thấy được người nên thấy an tâm rồi, ba người các con đoàn tụ đi, ngày mai hãy cùng nhau ôm Xán Xán đi nhìn ta." Ninh thị biết mình ở trong này nữ tử sợ mất mặt, để cháu gái đi tìm mẫu thân, bà cười ngăn cản A Kết đang muốn xuống giường tiến mình, Ninh thị khoát tay: "Con cứ chơi với Xán Xán đi, ta ra ngoài trò chuyện cùng Thừa Viễn." Phu thê có cách sống chung riêng, hai mẫu tử bà cũng có cách nói chuyện riêng.

A Kết cũng không tiếp tục kiên trì.

Trong phòng lại an tĩnh, trên mặt A Kết nở nụ cười thỏa mãn, cúi đầu nói với nữ nhi: "Vừa mới rồi chính là phụ thân, lát nữa hắn tiến vào, Xán Xán kêu phụ thân có được không?"

Xán Xán ôm cầu tựa vào trong ngực mẫu thân, không nói lời nào nhưng ánh mắt lại hướng ra cửa, hình như cũng nhận biết được âm thanh xa lạ kia. Hai chân nhỏ chụm vào nhau, trên tất là hình hai con hồ ly giống nhau như đúc.

Ở tiền viện, sau khi tắm rửa thay đồ xong, Triệu Trầm đã bình tĩnh lại, ra cửa thì gặp mẫu thân lại đây, hắn đi qua ôm chặt: "Nương, nửa năm nay người chịu nhiều vất vả rồi. Thánh chỉ đến chắc người cũng biết nội dung rồi, chờ phủ đệ bên đó sửa xong, chúng ta liền chuyển qua." Đây là mẫu thân của hắn, nhiều năm như vậy, chỉ có hai mẫu tử ở cạnh nhau mỗi ngày, hắn trước nay không cảm thấy ngậm làm nũng với mẫu thân là có gì không ổn.

"Được rồi, cho ta xem xem trên người có bị thương không?" Ninh thị đẩy nữ tử, giữ cánh tay hắn hỏi.

Triệu Trầm cười lắc đầu, Ninh thị không tin, nhưng mà nữ tử đã lớn, bà không thể cỏi đồ kiểm tra như khi hắn còn nhỏ. Bên kia tức phụ còn đang ngóng trông, Ninh thị không trì hoãn nữ tử lâu lắm, vui mừng nhìn nữ tử hình như đã cao thêm một chút, ôn nhu nói: "Mau đi đi, hãy vui vẻ đoàn tụ với hai mẫu tử các nàng."

"Trời tối, ta đưa nương trở về." Triệu Trầm đương nhiên cũng nhớ nhung mẫu thân, dù sao còn có cả một đêm cùng thê tử và nữ nhi đoàn tụ, hắn vẫn đưa Ninh thị đến cửa Hình Lan uyển, nhìn mẫu thân đi vào mới xoay người trở về.

Lần này hắn không chút do dự tiến vào nội thất.

A Kết cũng chỉ còn lại vui vẻ, chỉ vào trọn vẹn phu nữ nhi: "Xán Xán gọi phụ thân, gọi phụ thân thì nương càng thương con."

Triệu Trầm đứng tại trước mép giường, chờ mong nhìn nữ nhi.

Thân mình hắn cao lớn, Xán Xán ngửa đầu nhìn, mắt to nhanh như chớp chuyển động, quan sát hắn từ trên xuống dưới, cuối cùng nhếch miệng cười, vỗ cầu gọi người: "Tổ phụ!"

A Kết choáng váng.

Triệu Trầm còn ngốc hơn nàng.

Lúc nữ nhi cười với hắn, hắn còn tưởng rằng nữ nhi nhớ được mình, tuy rằng hắn biết đó là chuyện không có khả năng, nhưng dù thế nào hắn không nghĩ tới nữ nhi sẽ kêu sai. Windchime!qđ Đứng thẳng bất động một lát, Triệu Trầm chà tay, cời giày bỏ lên trên kháng, ngồi chồm hổm trước nữ nhi, hỏi bé: "Xán Xán nhìn kỹ xem, ta là phụ thân hay là tổ phụ?" Hắn cùng lão già có chút giống nhau, nhưng lão già đã 40, dù giống nhưng cũng có khác biệt chứ?

Xán Xán cũng nhanh chóng phát hiện người này không phải tổ phụ, nói chung là giọng nói không giống nhau, nhưng bởi vì quen mặt, bé cũng không cảm thấy sợ hãi, ngửa đầu nhìn chăm chăm người nọ.

Triệu Trầm thử thăm dò, cầm tay nhỏ mập mập của nữ nhi, hôn hôn, thuận thực dỗ nàng: "Xán Xán gọi phụ thân, phụ thân nhớ con."

Xán Xán chớp chớp mắt, quay đầu nhìn mẫu thân.

A Kết cổ vũ bé: "Xán Xán gọi phụ thân, phụ thân công con đi cười đại mã."

Nghe được đại mã, Xán Xán thật sự vui vẻ, mềm mại trong trẻo gọi "Phụ thân", miệng lưỡi rõ ràng.

"Nữ nhi ngoan!" Triệu Trầm bị giọng nói ngọt ngào này gọi đến mức lòng cũng mềm ra, vui vẻ xoay người, nói với thê tử: "Nàng ôm Xán Xán đi, ta công hai người." Tức phụ và nữ nhi hắn đều muốn công.

A Kết cũng không dám cùng hắn chơi trò này, liền đặt Xán Xán lên trên lưng hắn, nàng ở một bên đỡ bé. Triệu Trầm biết thê tử lại xấu hổ, quay đầu trừng nàng, nhưng trong mắt phượng sông ánh sáng chuyển động, không nhìn thấy phần nộ chỉ nhìn thấy tình ý dạt dào. A Kết không tự chủ nhìn chăm chăm trượng phu, khuôn mặt dịu dàng ở dưới ngọn đèn như đóa hoa đẹp nhất, Triệu Trầm nhìn đến ngây ngốc, cuối cùng là Xán Xán bắt mắt chuyện hắn vẫn không nhúc nhích, dùng sức vỗ hắn hai lần, hắn mới cười vang xin lỗi, bắt đầu chuyển động giống như tiểu hải tử đang bò.

Tổ phụ và tiểu cửu cửu (cậu) đều từng chơi cái này với bé, Xán Xán cực kỳ vui vẻ, tay nhỏ vỗ lưng phụ thân, chân hơi xòe cọ vào bên hông phụ thân, cười không ngừng. Một nhà 3 người xoay hai vòng, A Kết bỏ cuộc trước, ôm nữ nhi xuống nhét vào trong ngực Triệu Trầm, thờ gấp nói: "Hai người tự chơi đi, thiệp một rồi." Triệu Trầm bò vô cùng đơn giản, nàng phải đứng một bên nghiêng người duỗi cánh tay giữ nữ nhi, eo rất mỏi.

"Sao nàng không có chút tiền đồ nào vậy?" Triệu Trầm ôm nữ nhi, cười trêu ghẹo nàng.

A Kết ngồi đối diện hắn, cũng cười trả lời: "Chàng có tiền đồ lớn, đêm nay chàng dỗ Xán Xán đi."

Triệu Trầm nhìn bóng đêm bên ngoài, ánh mắt trở nên ý vị thâm trường, đứng lên "Sớm như vậy lại muốn dỗ Xán Xán, nàng muốn làm gì?"

Thấy hắn lại bắt đầu không đứng đắn, A Kết biết mình nói không lại, xoay qua chỗ khác, trái hai cái chân lót ra, đương nhiên không phải thật sự muốn ngủ, chỉ là trái trước để lát nữa nhờ giường lò, chăn sẽ ấm áp.

Triệu Trầm nhìn dáng người yếu điệu của thê tử, thân thể ăn chay chín tháng có chút phản ứng, cũng may hắn còn chưa bị chuyện đó làm mù mị đầu óc, vội vàng cúi đầu, cố gắng nhanh chóng quen thuộc với nữ nhi, trở thành phụ thân để bé không cần phòng bị.

Xán Xán vốn cũng không phải thật sự sợ người lạ, hơn nữa Triệu Trầm lại thật lòng thương yêu nữ nhi, hận không thể đến mức nữ nhi muốn làm cái gì hắn đều đồng ý, hai cha con rất nhanh lại chơi đùa vui vẻ với nhau. Dieendaaneequydonn Xán Xán càng thêm vui vẻ, thích nhất mỗi lúc được phụ thân ném lên cao, bé nhẹ bổng, động tác của Triệu Trầm không mất chút sức lực nào, đầu tiên thả nữ nhi xuống, để bé kêu phụ thân, Xán Xán kêu xong thì hắn nâng người lên như điều bé muốn.

A Kết tựa vào đầu giường tham lam nhìn ngắm, chờ nữ nhi lần nữa bị Triệu Trầm giơ đến đỉnh đầu thì A Kết khích lệ nói: "Xán Xán hôn trán phụ thân, biết nơi nào là trán không?"

Xán Xán đương nhiên biết, tay nhỏ sờ trán phụ thân, lại chu cái miệng nhỏ nhắn xuống đụng vào. Lòng Triệu Trầm như bay lên, khi nữ nhi thật sự chủ động hôn hắn, nghĩ tới những đêm bản thân mình ở Nam Cung vượt qua việc gối đầu một mình khó ngủ, hắn mạnh mẽ ôm nữ nhi vào trong ngực, một lần lại một lần thì thào: "Xán Xán, phụ thân nhớ con, đặc biệt đặc biệt nhớ, chỉ sợ trở về con lại không nhận ra phụ thân."

Nam nhân ôm ấp cứng rắn hơn mẫu thân, dù ấm áp giống nhau, nhưng lại rộng lớn hơn rất nhiều, Xán Xán ngoan ngoãn dán tại trong ngực phụ thân, trong lời nói dịu dàng của phụ thân, mí mắt có chút nặng, dụi dụi mắt, quay đầu tìm mẫu thân: "Nương, ăn ăn..."

Triệu Trầm ngẩng đầu, không hiểu ý tứ của nữ nhi.

A Kết đã chui vào chăn giúp nữ nhi làm ấm trước, nghe vậy ôn nhu giải thích: "Xán Xán muốn ngủ, ôm tới cho thiệp đi."

Triệu Trầm vững vàng ôm lấy nữ nhi đi về phía thê tử, ánh mắt thăm thẳm, A Kết bị hắn nhìn đến ngượng ngùng, nghĩ tới mình muốn cho nữ nhi bú, sau khi nhận nữ nhi liền chuyển đến ngồi đầu giường. Trở lại trong lồng ngực không thể quen thuộc hơn được nữa, Xán Xán nhắm mắt lại, tay nhỏ theo bản năng sờ vào trong vạt áo mẫu thân.

Phát hiện nam nhân ở phía sau đang nhìn, A Kết tạm thời không cời bỏ xiêm y giống trước đây, mà chỉ nhỏ giọng nói: "Tắt đèn trước đi." Sợ Triệu Trầm không đồng ý, lại thêm một câu, "Đèn sáng Xán Xán ngủ không ngon."

"Được." Sao Triệu Trầm lại không biết chút tâm tư của thê tử, chỉ là không muốn bởi vì phu thê mình mà nữ nhi không được ăn no, hần nhanh chóng nhảy xuống, chỉ để lại một ngọn đèn nhỏ trên đầu giường, tắt tất cả các đèn trên bàn. Trước khi quay về lại giường lò, phát hiện nữ nhi đã chui đến trong ngực mẫu thân, Triệu Trầm lập tức cởi quần áo chui đến trong chăn của thê tử, chống cánh tay bên cạnh nàng, thăm dò nhìn nữ nhi.

Là nhìn nữ nhi, nhưng cũng không thể tránh được thấy được những thứ khác.

Mặt A Kết đỏ rực.

Dù cho Triệu tiểu tướng quân không nhiệt tình chào hỏi cùng nàng, chỉ đơn giản kể nhau với Triệu Trầm, thân mình nàng cũng như nhũn ra. Đây là nam nhân của nàng, nam nhân từng vô số buổi tối thân cận cùng nàng, nay xa cách lâu ngày gặp lại, hần không cần làm gì, chỉ cần một ánh mắt, một hơi thở gấp rút, đều có thể làm mềm nhũn cả người của nàng.

Bàn tay thô ráp của hần khoắc lên đùi nàng, thân mình A Kết run lên, cup mi, nhỏ giọng nói: "Chút nữa đi, đợi Xán Xán ngủ đã."

"Ta cũng không làm gì." Cầm Triệu Trầm tỳ lên trên cánh tay thê tử, ôn nhu cười nàng, "Là nàng suy nghĩ nhiều đi? Ta chỉ muốn nhìn một chút Xán Xán của chúng ta ăn sữa. A Kết, Xán Xán lớn như vậy, sữa còn đủ ăn sao? Nơi này của nàng giống như bị nó ăn đến nhỏ." Không nhỏ, chỉ là so với lúc hần rời đi, nhỏ hơn nhiều, lúc ấy nhìn có chút mềm, bây giờ thì có vẻ săn chắc hơn.

A Kết bị hần nói đến mặt đỏ tai hồng, không để ý tới lời nói thô tục của hần, chỉ nhỏ giọng giải thích: "Ban ngày Xán Xán ăn cơm, chờ đầu xuân ấm lên có thể cai dứt sữa."

Ánh mắt Triệu Trầm chăm chú nhìn, vừa lúc nữ nhi thay đổi sang bên khác, hần liền chiếm địa bàn, giọng nói khàn khàn: "Cai cũng tốt, đều giữ cho ta." Bàn tay to bắt đầu không yên phận.

A Kết không dám giãy dụa, chỉ có thể chịu đựng, ngược lại Xán Xán phát hiện hôm nay giống như có cái gì không đúng, mắt to chậm rãi mở. Triệu Trầm còn nhớ rõ sự bá đạo của nữ nhi, chẳng những nhanh chóng thu tay, còn giống như tên trộm nằm rụt về phía sau thê tử, sợ làm nữ nhi khóc.

A Kết buồn cười, vỗ nhẹ vai nhỏ của nữ nhi: "Xán Xán ngoan, ăn xong ngủ với nương nhé."

Chung quanh yên tĩnh, chỉ có mùi hương trên người và giọng nói dịu dàng của mẫu thân, Xán Xán yên tĩnh lại, tiếp tục nhắm mắt ăn, tiếng chặc lưỡi vang lên tách tách. A Kết nhẹ nhàng thở ra, chuẩn bị giúp nữ nhi dếm chần, nào ngờ tay còn chưa đụng tới chần, một bàn tay lớn đột nhiên kéo lấy vạt áo rộng mở của nàng, từng chút từng chút chậm rãi kéo ra sau. A Kết không dám động đậy, tùy ý Triệu Trầm nâng cánh tay nàng lên cởi nửa bên xiêm y, lộ ra khắp phía sau lưng.

Vốn có chút lạnh, môi Triệu Trầm vừa chạm đến, A Kết liền nóng.

Nàng cố gắng duy trì tư thế bất động, tâm tư đã cùng phiêu lãng với nam nhân, như sắp bay ra ngoài mắt rồi. Lúc Triệu Trầm vào cửa nàng đã chú ý thấy, trên cằm và mép Triệu Trầm có chút râu ngắn cùn, giờ phút này nhẹ nhàng chạm vào nàng, làm cho cả người nàng run rẩy. A Kết không tự chủ được mà sát chân, vì thế tay Triệu Trầm cũng vươn tới.

Hần không nói gì, chỉ dùng một loại phương thức khác kể ra tưởng niệm của hần đối với nàng.

A Kết nhìn thật vất vả, may mắn nữ nhi đã ăn no, nàng run rẩy đặt nữ nhi nằm thẳng trên gối đầu nhỏ của bé, sau đó cúi đầu nói với nam nhân đang bận rộn trong chăn: "Đi, đi sang chỗ chàng ở bên kia đi, đừng làm ảnh hưởng đến Xán Xán..."

Triệu Trầm tiếp tục hôn hai cái mới lưu luyến không rời bỏ lên, nhìn nàng nói: "Cùng đi."

A Kết không dám nhìn hần, quay đầu nói: "Chàng đi trước, thiếp lại dỗ Xán Xán, chờ con ngủ sâu rồi đi."

"Được, vậy nàng phải nhanh lên." Triệu Trầm hôn lên đầu vai của nàng, lại hôn gò má nàng, bế lại ôm rồi mới đến chỗ chần của mình. Trên người hần không có gì cả, trong ổ chần vẫn thật lạnh, Triệu Trầm rung mình một cái, chỉ là chill lạnh chẳng những không để cho hần chấm dứt chiến tranh, ngược lại bị hần làm cho nhanh chóng nóng hổi.

"A Kết..." Thê tử chậm chạp không lại đây, Triệu Trầm nhỏ giọng gọi nàng, ăn chay mấy tháng, hần dễ dàng lắm sao?

A Kết cũng không phải có ý không cho hần, kỳ thật Triệu Trầm mới qua đó một lát thôi, mà đã thúc giục ba lần. Bất đắc dĩ dếm chần cho nữ nhi, A Kết nhanh chóng chui đến chỗ nam nhân, trong miệng còn dặn hần: "Xán Xán mới vừa ngủ, ngủ chưa sâu, chàng..."

Một câu chưa nói xong, bị Triệu Trầm đè ở trên người ngăn miệng lại.

Triền miên hôn, như là cơn mưa đến muộn sau kỳ hạn hần, A Kết ôm lấy nam nhân, ôm chặt lấy, liều lĩnh đáp lại hần.

Lúc chia tay có bao nhiêu gian nan, hiện tại liền có bao nhiêu quý trọng, hần không thể cứ như vậy ôm nhau một chỗ vĩnh viễn không hề chia lìa.

Đại khái là lâu lắm không làm, Triệu tiểu tướng quân đánh một trận có chút gấp gáp, cũng may quân địch cũng không thạo, sau khi kết thúc tướng quân thẳng đến sáng khoái trần trề, A Kết bị bại người mềm nhũn, hai người ôm nhau cùng thở hồng hộc.

"A Kết, chỗ đó của nàng không khác gì so với lúc mới thành thân." Triệu Trầm không vừa lòng với biểu hiện vừa rồi của mình, sau đó quy kết nguyên nhân do chỗ đó của thể tử mai phục quá chặt.

A Kết che miệng hần, không muốn nghe. Hần còn không biết xấu hổ mà nói mấy lời như vậy, hần vừa gấp vừa thô lỗ làm nàng cũng không cảm thấy thoải mái.

Triệu Trầm vô lại hôn lòng bàn tay nàng.

A Kết sợ ngứa không thể không thu tay, Triệu Trầm nhân cơ hội nói bên tai nàng: "Chờ ta nghỉ một lát, trong chốc lát lại tái chiến."

A Kết ôm eo hần, lui vào trong lòng hần, chỉ cần hần trở về, hần làm cái gì nàng đều theo hần.

"Ồ đó có khổ không?" Sau một khoảng thời gian im lặng ngắn, A Kết nhẹ giọng hỏi, hôn lên bộ ngực hần.

Triệu Trầm cười cười, sờ mái tóc bóng loáng của nàng: "Không tính là đặc biệt khổ, chỉ là mùa hè thì mưa nhiều, bên kia lại nóng ẩm, muối lớn hơn ở đây rất nhiều, trên cổ xoa thuốc cũng bị đốt mấy chỗ, đồ như bị nâng cần vậy, ngứa và khó chịu, lúc đó ta chỉ muốn đổi muối thành nàng, được vậy ta liền thư thái không ít."

"Chàng mới là muối." A Kết nhỏ giọng oán giận một câu, tay lại không tự chủ được sờ cổ hần, từng chỗ đều sờ qua, muốn nhìn một chút xem có dễ lại vết sẹo không. Sờ xong bên này, Triệu Trầm ôm nàng xoay người, để thể tử ghé vào trên người hần, như vậy A Kết có thể đụng đến cả hai bên. Không có vết sẹo nào, A Kết nhẹ nhàng thờ ra, chỉ là không đợi nàng hỏi chuyện khác, không được bao lâu thì nàng cảm thấy chỗ khác thường ở phía sau cánh tay phải của Triệu Trầm. Trong lòng A Kết căng thẳng, muốn xác nhận, tay lại bị Triệu Trầm nắm lấy.

"Buông ra!" A Kết vội vã nói.

Triệu Trầm biết giấu không được, vừa để nàng sờ vừa giải thích: "Tháng 6 bị chém một dao, may là mũi dao xẹt qua, chỉ để lại một vết sẹo, hiện tại không có chuyện gì, A Kết, nàng đừng lo lắng."

Một vết sẹo thật dài, làm sao A Kết có thể không lo lắng?

"Chàng xoay qua, cho thiếp nhìn xem." Nàng đau lòng khủng khiếp, nghẹn ngào nói, từ trên người hần leo xuống.

Triệu Trầm đành phải ngoan ngoãn xoay qua cho nàng xem.

Ánh đèn mờ lung lutz không rõ lắm, chỉ là quả thật có thể nhìn ra là vết thương cũ. Giờ khắc này A Kết mới rõ ràng, công lao lần này Triệu Trầm kiếm được cũng không dễ dàng như nàng tưởng tượng, hần là dùng mạng đổi lấy, có thể hoàn hảo trở về, là mạng hần khá lớn.

"Còn có khác chỗ bị thương không?" Nhìn đến chỗ miệng vết thương, A Kết hoàn toàn không yên lòng.

"Không có." Triệu Trầm ăn ngay nói thật, có cũng đều là vết thương nhỏ, đã chữa khỏi, có để lại sẹo cũng không rõ ràng.

A Kết không tin, vừa sờ trên người hần vừa hỏi: "Thật sự không có?"

Triệu Trầm bị nàng sờ, tâm lại ngứa ngáy, im lặng trong chốc lát, nói: "Có, chỉ là không thể cho nàng xem."

Động tác của A Kết dừng lại, lập tức liền nóng nảy: "Có cái gì mà không xem được, đến cùng là bị thương chỗ nào?" Không chịu cho nàng xem, sẽ không phải là bị trọng thương chứ?

Triệu Trầm bắt lấy tay nàng, nghiêm trang đưa đến nơi nào đó: "Ở phía bên trong đùi, lúc ấy ta sợ đến chết đi được, sợ bị thương chỗ nào đó thì không có cách nào giải thích với nàng được."

Nghe thấy nửa câu đầu, A Kết tin là thật, đợi đến khi tay đụng đến một chỗ và nghe xong nửa câu sau, lập tức ý thức được Triệu Trầm lại đang làm chuyện xấu, nàng xấu hổ, dùng sức thu tay trở về. Triệu Trầm không miễn cưỡng nàng, chỉ là nhanh chóng xoay người đè lên, nâng khuôn mặt nóng bừng của thể tử, nói: "A Kết, lần này chúng ta sinh nhi tử đi, tương lai ta sẽ truyền tước vị này cho hần."

A Kết còn muốn sinh nhi tử hơn hần, chỉ là loại chuyện này không phải do nàng quyết định.

Nàng không nói một lời, Triệu Trầm đoán được nàng đang suy nghĩ gì, đến gần bên tai nàng, nói thật nhỏ: "Ồ Nam Cương ta nghe được một chuyện, nếu khi làm chuyện đó theo một tư thế, nhất định có thể sinh nhi tử, A Kết, nàng có muốn thử không?"

A Kết bị hần dụ dỗ, muốn thử, lại ngượng ngùng thừa nhận, nàng chỉ mong Triệu Trầm mau mau nói ra.

Triệu Trầm hôn nàng, thân mình vừa động vừa nói: "Hiện tại ta sẽ dạy nàng, A Kết, nếu không muốn làm, mở miệng nói cho ta biết."

A Kết khản trương chờ, ngoan ngoãn bị Triệu Trầm nhào nặn thành hình dạng bình thường khó có thể tưởng tượng được, nghe thấy tiếng động kia quá gần bên tai, nàng cảm thấy xấu hổ mà trước nay chưa từng có. Chỉ là nàng thật sự quá muốn sinh nhi tử cho Triệu Trầm, bởi vậy dù cho trong lòng hoài nghi Triệu Trầm có phải cố ý dùng lời này chiếm tiện nghi hay không, nàng vẫn cắn môi chịu đựng.

Xong chuyện thì A Kết tuy cả người vô lực nhưng lại cực kỳ thoả mãn.

"Ngủ đi, sáng mai lại làm lần nữa." Triệu Trầm thương tiếc hôn thê tử, ôm nàng vào trong ngực.

Thê tử xinh đẹp của hắn, chín tháng này mỗi đêm hắn đều muốn ôm nàng ngủ như vậy.

~

Hình Lan uyển.

Lúc Ninh thị từ Vọng Trúc hiền trở về, Triệu Duẩn Đình đã đi thỉnh an Thái Phu Nhân ở Vinh Thọ đường, từ tiểu nha hoàn biết được Triệu Duẩn Đình sau khi hồi phủ liền tới bên này một chuyến, Ninh thị chưa nói gì, phản phó hạ nhân đến phòng nấu nước bùng nước ấm.

Hai phụ tử Triệu Trầm ở trong cung dự tiệc, nàng và con dâu cùng nhau dùng cơm chiều, mùa đông khắc nghiệt, cơm nước xong cũng không muốn đi tản bộ tiêu thực. Đi một vòng ở gian ngoài, mỗi bồn Lan Hoa đều xem qua, Ninh thị liền vào nội thất.

Rửa chân được một lúc, Triệu Duẩn Đình tới.

Ninh thị không muốn rửa tiếp, lau sơ qua rồi bảo nha hoàn bùng nước đi ra ngoài, lại lấy chậu nước khác cho Triệu Duẩn Đình. Thấy Triệu Duẩn Đình nhìn mình chăm chăm, Ninh thị thuận miệng hỏi: "Đã gặp Thừa Viễn trong cung rồi chứ?"

Triệu Duẩn Đình gật đầu, ngồi vào bên cạnh thê tử, bắt lấy tú cầu cháu gái thích lần hai lần, cười nói: "Thừa Viễn trở lại, Xán Xán nên vui vẻ, nương nó đồ một mối còn có phụ thân nó đồ."

Hắn tìm đề tài, Ninh thị đơn giản phụ họa hai câu.

Trong phòng dần dần im lặng, nghe được tiếng bước chân của nha hoàn, Triệu Duẩn Đình ném cầu của cháu gái xuống đầu giường khác, rửa chân.

Rửa xong, nha hoàn bùng nước đi, Triệu Duẩn Đình đến gần bên người thê tử, chần chờ mở miệng: "Thừa Viễn có phủ khác..."

"Chàng là phụ thân, Thừa Viễn vẫn luôn nhận người, ngày sau chàng nhớ Xán Xán, có thể thương xuyên đến." Ninh thị nói tiếp lời của hắn. Triệu Duẩn Đình là tổ phụ của cháu gái, Triệu Duẩn Đình thật lòng thương yêu cháu gái, cháu gái cũng thích tổ phụ này, Ninh thị cũng không nghĩ bởi vì mình mà ảnh hưởng cảm tình của hai ông cháu bọn họ.

Ý ngoài lời, cũng chính là nàng sẽ cùng qua.

Triệu Duẩn Đình nhìn thê tử, đáy mắt chưa xót.

Hắn đang chờ mong cái gì? Một bên là nhi tử, con dâu và cháu gái, tất cả đều là người nàng đặt ở trên đầu quả tim (ý chỉ yêu thương), một bên là mẹ chồng coi nàng là kẻ thù và trọng phụ có lỗi với nàng, làm sao có khả năng nàng sẽ lưu lại?

Nhưng hắn luyến tiếc, hắn và nàng mới đoàn tụ hai năm, nếu lại phải ngủ một mình, vậy tại hầu phủ trống rỗng thê lương này, hắn không biết mình có thể chống đỡ để tiếp tục sống hay không.

"Lan Dung..."

Ninh thị ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt bình tĩnh như nước.

Triệu Duẩn Đình không nói được nữa, vội vàng hôn lên môi thê tử một cái: "Ta đi trải chăn, ngủ sớm một chút đi."

Nói ra cũng không thay đổi được gì, không bằng quý trọng khoảng thời gian nửa năm này. Những thứ không bỏ được, những điều muốn hỏi thì trước đêm nàng chuyển đi lại nói.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Chương 118(1)

Nam Cương đại thắng, tước vị của Văn Dương bá Lý Càn tăng lên một bậc, Triệu Trầm được phong hầu, Quý Chiêu cũng từ Kim Ngô tiền vệ nhân nhĩ kém cỏi thăng nhiều cấp, thành từ tam phẩm chỉ huy thêm sự. Huỳnh đệ Hạ gia tuy rằng cũng lập chiến công, nhưng bị Quý Chiêu vạch tội nên mất đi thánh tâm, tước đi chức tướng quân, điều đến Liêu Đông nhậm chức Thủ Bị (Quan thủ, nhà Hán ông quan đứng đầu một quận gọi là thái thủ 太守, đời sau gọi quan trị phủ 知府 là thủ là do nghĩa ấy).

Đường đường là tướng quân nhưng khi đối địch lại có tâm tư riêng, không cách chức quan đã là Hoàng Thượng nhớ đến công Hạ gia nhiều năm trấn thủ Nam Cương.

Quý Chiêu cũng không để ý đến chuyện khi nào thì Hạ gia sẽ đi đến Liêu Đông, trong lòng hắn bây giờ tất cả đều là Quách Bảo Châu, cũng không biết tùy tùng đã đưa thư qua cho Bảo Châu chưa. Nhìn Triệu Trầm đối diện đang cùng triều thần ăn uống linh đình, Quý Chiêu vô cùng hâm mộ, vẫn là thành thân mới tốt, lát nữa về nhà có thể quang minh chính đại ôm tức phụ, không giống hắn, còn ở nơi này lo lắng người trong lòng có đến nơi hẹn không.

Kết thúc tiệc mừng, Quý Chiêu vội vàng chạy ra bên ngoài, sai gã sai vặt hồi phủ bẩm với lão thái thái, hắn nhìn phụ tử Quách gia còn ở phía sau nói chuyện với mọi người, lặng lẽ chạy về phía Quách phủ. Trời đã tối, sau khi phụ tử Quách Nghị về nhà chắc sẽ không đến chỗ nữ nhi/ muội muội, chỉ cần hắn cẩn thận một chút chắc sẽ không bị người khác phát hiện.

Vẫn là bức tường đó, vẫn là ước hẹn ba tiếng vang, khác biệt duy nhất chính là đêm nay trời rất là lạnh.

Quý Chiêu vẫn đang mang khô giáp, không về nhà nên cũng không có mũ che, lạnh đến mức cả người run lên.

Nhưng khi đối diện truyền đến ba tiếng đáp lại thì gió lạnh đang gào thét trong ngõ tựa như bỗng nhiên ngừng lại, Quý Chiêu mở cờ trong bụng, thuận thực vượt lên đầu tường, nhảy xuống, sau đó trực tiếp ôm lấy bóng đen ở góc tường, "Bảo Châu, ta nhớ nàng muốn chết!" Website đăng truyện chính thức: diendanlequydon.com Nói xong liền muốn hôn một cái, lại không cẩn thận đụng vào áo choàng lông cáo của Quách Bảo Châu khiến hắn vội vàng cúi đầu nhỏ ra.

Quách Bảo Châu cười trộm.

Vào ban ngày nhìn hắn ngồi trên lưng ngựa ra dáng lắm, thật ra thì vẫn là công tử bột chỉ biết chơi đùa.

"Chưa hỏi đã ôm, chẳng sợ ôm sai người à?" Đẩy Quý Chiêu ra, Quách Bảo Châu nhỏ giọng trách mắng, sờ soạn đi đến phía sau một cụm cây khô héo, ngồi xổm xuống. Nếu không phải là xa cách lâu gặp lại, nàng sẽ không gặp hắn vào đêm lạnh như thế này.

Quý Chiêu cũng theo sau, trực tiếp dựa vào tường mà ngồi, bế Quách Bảo Châu ngồi lên trên chân mình. Quách Bảo Châu tuy rằng trong lòng nguyện ý, nhưng dù sao cũng là lần đầu, giây dựa vài lần không chịu cho hắn ôm. Quý Chiêu nóng nảy, ôm chặt người trong lòng, kể khổ: "Bảo Châu ta lạnh, nàng ngồi trên đùi ta có thể che gió cho ta, lại đây."

Quách Bảo Châu đưa tay sờ, phát hiện quả nhiên Quý Chiêu quần áo đơn bạc, liền không cự tuyệt nữa.

Quý Chiêu mừng thầm, chờ sau khi Quách Bảo Châu ngồi ổn, hắn cởi áo choàng của nàng.

Quách Bảo Châu nắm lấy tay hắn, nhỏ giọng hỏi hắn: "Lại muốn như thế nào nữa, chẳng được được một tác lại muốn tiến một thước, còn tiếp tục xằng bậy thì lập tức chạy trở về nhà đi!"

Quý Chiêu bắt lấy tay nàng đưa đến trên mặt mình, "Bảo Châu, nàng sờ xem, mặt ta cũng sắp đông cứng, nàng che áo choàng trên đầu hai chúng ta đi, như vậy thì cả hai người đều ấm áp, chúng ta nói chuyện lớn chút cũng không sợ bị truyền ra ngoài."

Quách Bảo Châu chưa từng chạm vào mặt Quý Chiêu, có sờ cũng chẳng biết có thay đổi hay không, nhưng vào ban ngày nàng có nhìn thấy, Quý Chiêu gầy đi không ít, gò má vốn trắng nõn cũng đen đi nhiều, không còn sự mượt mà của phú gia công tử, ngược lại hiện ra đường cong cường tráng anh khí. Quách Bảo Châu chạm một lát mới thu tay, nắm lấy dây thắt áo choàng, cố ý hỏi hắn: "Chàng còn chưa về nhà hả? Lần này không vội trở về sao?"

"Chỉ cần nàng không sợ lạnh, đêm nay ta cũng có thể ở lại đây với nàng!" Hai tay Quý Chiêu thò vào áo choàng, ôm chặt hông của nàng, nói.

Quách Bảo Châu trước giờ đều biết Quý Chiêu biết nói chuyện, lúc ban đầu nàng chính là phản cảm miệng lưỡi trơn tru của hắn, đến khi Quý Chiêu vì nàng đi đầu quân, những lời nói nàng nghĩ là miệng lưỡi trơn tru lúc trước, giờ ngấm lại chỉ thấy ngọt ngào, hiện tại như vậy, hắn chỉ mới nói ra đã khiến nàng mềm lòng. Windchime1qd Vừa cởi áo choàng, vừa hỏi: "Thế nào, ở tại Nam Cương không bị thương chứ?" Nói xong che áo choàng lên trên đầu hai người, cản bớt gió lạnh bên ngoài.

Hô hấp đan xen dưới cái áo choàng nhỏ, Quý Chiêu một tay giữ lưng Quách Bảo Châu, một tay khấn trương xoa khuôn mặt của nàng, liên tục nói: "Không, thế huynh không cho ta làm chuyện nguy hiểm, chỉ là nhớ nàng thật khổ. Bảo Châu, Hoàng Thượng phong ta làm chỉ huy thêm sự, từ tam phẩm quan, như vậy đã xem như có bản lĩnh chưa?"

Quách Bảo Châu giật mình, Quý Chiêu nói hắn không làm chuyện nguy hiểm, nàng cho rằng Quý Chiêu thật chỉ là đi dạo một vòng, nhưng Hoàng Thượng lập tức phong hắn làm từ tam phẩm, dù thấy Quý Chiêu chắc chắn có lập công lao, hơn nữa công lao còn không nhỏ. Nam nhân không nói lung tung hay thổi phồng, trong lòng Quách Bảo Châu dâng lên một loại cảm xúc không nói nên lời, lại cố ý châm chọc hắn: "Biểu huynh được phong tước hầu, chẳng chỉ là từ tam phẩm, đã tính bản lĩnh gì?"

Quý Chiêu ghen hờn, ngay sau đó nắm chặt tay nàng: "Ta mặc kệ, dù sao nàng cũng đã nói ta lập công thì sẽ gả cho ta, Bảo Châu, ngày mai ta liền thúc giục tổ mẫu đến nhà nàng cầu hôn, lần này không cho nàng từ chối! Sang năm nàng đã 17, trẻ nữa ta sợ người bên ngoài chê cười nàng là lão cô nương!"

Quách Bảo Châu hừ lạnh, gạt tay hắn ra muốn đứng lên, "Ta không gả, ai muốn nói cứ nói!"

"Bảo Châu..." Quý Chiêu ôm chặt nàng, đặt đầu trước ngực nàng kể khổ: "Đừng đùa giỡn tức giận, nhanh gả cho ta đi, ta cũng đã sắp 18, còn chưa, còn

chưa..."

Hắn đè nặng ngực nàng, kỳ thật không có ý tứ gì khác, nhưng mà ở chỗ đó, cũng khiến Quách Bảo Châu lúng túng, không ngừng đẩy đầu hắn sang chỗ khác. Quý Chiêu cho rằng người trong lòng còn đang tức giận, càng dụi vào, dụi một lát mới hiểu ra, trong đầu bỗng trống rỗng, tim đập loạn, hô hấp nóng nẩy. Hắn ngừng đầu, thấp thỏm lại cố chấp nhìn trên mặt Quách Bảo Châu, "Bảo Châu, Bảo Châu nàng đã đồng ý rằng khi ta về sẽ cho ta hôn ..."

Quách Bảo Châu còn khần trương hơn, nàng ngồi trên đùi hắn, thân thể hắn có thay đổi gì nàng đều cảm nhận được. Dù nàng gan lớn, cũng không nghĩ tới sẽ gặp phải chuyện này, kim lòng không đâu muốn nhanh chóng bỏ trốn. Nhưng nàng xem nhẹ sức lực của nam nhân, cũng không hiểu rõ khát vọng của nam nhân đối với người trong lòng đã hơn nửa năm ở quân doanh nên không thể gặp, vừa bắt lấy tay Quý Chiêu, còn chưa kịp đẩy ra, Quý Chiêu đã chặn miệng nàng, hôn lên.

Bởi vì ngây ngô cho nên rung động càng thêm rung động, Quách Bảo Châu trong sự vụng về vội vàng thăm dò của chàng thiếu niên dần dần mất lý trí, kim lòng không được mà đáp lại.

Cha nương và huynh trưởng đều lo lắng nàng không ai thêm lấy, nhưng có một người như vậy, bị nàng đánh, hắn cao hứng, có người hại nàng, hắn thay nàng trả thù, sau đó bởi một câu ghét bỏ của nàng, hắn dứt khoát kiên quyết theo quân xuôi Nam, vừa trở về liền bắt chấp gió lạnh đến tìm nàng, nói cho nàng biết hắn vẫn một lòng muốn nàng gả cho hắn.

Nàng hâm mộ tình cảm giữa biểu huynh và tẩu tử, nhìn bọn họ ngọt ngào mà ngọt ngào theo, hiện tại, nàng cũng có ngọt ngào thuộc về mình.

Nhưng dù cho ngọt, nàng cũng không có bị ngọt đến hồ đồ đâu.

Lúc bàn tay hơi lạnh của Quý Chiêu đụng đến da thịt bên hông nàng, Quách Bảo Châu mạnh mẽ đẩy hắn ra, nhanh chóng nắm áo choàng đứng lên.

"Bảo Châu đừng nóng giận, ta không cố ý!" Quý Chiêu cũng tỉnh táo lại từ trong khoảng thời gian vô thức kia, nhảy lên một cái, ôm lấy người thương, nói lời xin lỗi, "Bảo Châu ta không dám nữa, nàng đừng nóng giận..." Hắn chỉ là tò mò, chính là muốn sờ sờ, chỉ cần nàng nói không thể, hắn nhất định sẽ ngoan ngoãn thu tay.

Giọng nói của hắn có chút lớn, Quách Bảo Châu đột nhiên sợ hãi, buồn bực thúc giục hắn: "Được rồi, chàng đi nhanh đi, bị ca ca ta biết thì xong đời!"

Quý Chiêu không buông tay, chôn mặt trong cổ nàng, cổ tình chơi xấu: "Vậy nàng đồng ý với ta là sẽ không tức giận."

Cổ bị hắn thổi ngửa một chập, Quách Bảo Châu lúng túng gật đầu.

Quý Chiêu luyên tiếu rời khỏi, nhưng hắn cũng biết mình phải đi, xoay cô nương trong lòng quay lại, Quý Chiêu nâng tay nàng, khàn khàn hỏi: "Bảo Châu, ngày mai ta mời bà mời lại đây cầu hôn, sang năm đầu xuân chúng ta thành thân, được không? Nàng yên tâm, ta sẽ đi theo thể huynh cùng nhau làm việc, sẽ không để cho nàng sống không ngóc đầu lên được."

"Ngày mai liệu có nhanh quá không?" Quách Bảo Châu muốn đồng ý lại cảm thấy trực tiếp đồng ý sẽ có vẻ nàng thật sự muốn nhanh chóng gả đi, không đồng ý lại sợ Quý Chiêu hiểu lầm, liền hỏi như vậy.

Quý Chiêu nghe ra người trong lòng buông lỏng, vội nói: "Không vội không vội, cứ xác định trước, nàng 16 tuổi định thân (xác định việc hôn nhân/đính hôn), không tính là muộn!"

"Cút đi!" Dieendaaneequydonn Quách Bảo Châu phiền chán nhất việc người bên ngoài lấy tuổi của nàng để nói chuyện, hung hăng dẫm Quý Chiêu một cái, che kín áo choàng vội vàng chạy vào trong bóng đêm.

Quý Chiêu cứng tại chỗ, thẳng đến lúc tiếng bước chân của người trong lòng biến mất, hắn vẫn nghĩ không ra, nàng là đồng ý hay không đồng ý vậy?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sing Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Chương 118(2)

Một trận gió lạnh đột nhiên thổi tới, Quý Chiêu lạnh run, bắt chấp suy nghĩ, nhanh chóng nhảy tường rồi đi.

Về đến nhà, tự nhiên bị Quý lão thái thái đợi nửa ngày dạy dỗ một lúc.

Quý Chiêu vẫn luôn biết cách đối phó với tổ mẫu, sau một hồi chơi xấu làm nũng, trời cũng đã tối, Quý Chiêu nghĩ nghĩ, quyết định sáng mai lại thương lượng với tổ mẫu, tránh việc lão nhân gia liên hệ chuyện hắn về trễ cùng Quách Bảo Châu, như vậy đối với thanh danh Quách Bảo Châu không tốt.

Dỗ tổ mẫu xong, Quý Chiêu ung dung tắm nước nóng, nằm vào trong chăn không lâu liền ngủ.

Chăn ấm áp, lại mơ tới tức phụ tốt trên đầu quả tim, cảm giác này khiến Quý Chiêu ngủ vô cùng thoải mái, một giấc đến trời sáng.

Nhưng có người còn thoải mái hơn hẳn.

Trong Vọng Trúc hiên, Triệu Trầm ôm thê tử tận công vài lần cuối cùng, rốt cuộc cũng hài lòng cho nàng.

Lúc này trong phòng đã có chút ánh sáng.

Trước đây xong chuyện, A Kết ngại Triệu Trầm nặng nề, không đợi bình phục liền giục hắn rời đi nhanh một chút, lần này nàng lại một chút cũng không ghét bỏ, hai tay vòng qua cổ Triệu Trầm, luyến tiếc không muốn cho hắn đi. Tối qua không nhìn đủ đã nằm xuống, hiện tại những nhớ do xa nhau nhiều ngày qua một đêm thân mật đã phôi tán, nàng chăm chú quan sát khuôn mặt tuấn tú của trượng phu, bốn mắt nhìn nhau, trong lòng chỉ còn là bình yên cùng vui vẻ.

"Có phải rất nhớ ta không?" Triệu Trầm hôn môi nàng, cười hỏi.

A Kết gật đầu, một chút cũng không nghĩ đến việc uyển chuyển ngượng ngùng.

Triệu Trầm cười càng lớn, nhìn đôi mắt đào hoa long lanh của nàng, tim như cũng say ở trong đó, "Ta cũng nhớ nàng, lần này thật tốt, vừa hay là khoảng thời gian đại hưu trong triều, ta có thời gian một tháng bồi thường nàng cùng Xán Xán."

Một tháng A Kết cũng ngại ngắn, nghi ngờ hỏi hắn: "Chàng lập được công lớn như vậy, Hoàng Thượng chưa nói cho chàng được nghỉ bao nhiêu ngày sao?"

Triệu Trầm buồn cười, hôn mũi nàng, nói: "Xem ra ta trở về không đúng lúc rồi, nếu là sang năm mới trở về, Hoàng Thượng khẳng định sẽ cho mười ngày nửa tháng nghỉ ngơi."

A Kết không khỏi ôm chặt hắn, buông mi nhìn cổ hắn. Như vậy là tốt rồi, nàng thà rằng không cần mấy ngày nghỉ kia cũng muốn hắn trở về sớm một chút.

Thê tử kiều mỹ lại khờ ngốc khả ái, Triệu Trầm thật là không muốn dậy, hôn xong trán rồi lại hôn mắt, thậm chí nghĩ trong chốc lát lại làm một lần nữa.

Triệu Trầm làm đủ kiểu, A Kết lại ngại hắn nặng, đẩy hắn xuống.

Triệu Trầm bật cười, kê tai nàng nói nhỏ, "Thoải mái đủ liền ghét bỏ ta ..."

A Kết bị hắn nói khiến mặt đỏ bừng.

Tách ra, phu thê ai nấy tự thu thập chiến trường, động tác Triệu Trầm tương đối nhanh, thu thập xong liền quấy rối thê tử, A Kết được cái này mất cái khác, tức giận mà không làm gì được. Đang đùa giỡn thì Xán Xán đột nhiên khẽ hừ nhẹ, động tác Triệu Trầm ngừng lại, A Kết nhân cơ hội nhanh chóng mặc xong quần áo, đẩy cánh tay Triệu Trầm ra vừa muốn trở lại bên cạnh nữ nhi, Xán Xán mở mắt.

Phu thê đều không khỏi nhìn chăm chăm nữ nhi.

Xán Xán mở mắt to đen lúng liếng, nhìn mẫu thân, lại nhìn người nam nhân xa lạ mà qua một đêm ngủ say bé đã quên mất người đó là ai đang để nửa người ở trên người mẫu thân, nhận định đối phương là đang ăn hiếp mẫu thân, há mồm khóc, tiếng khóc vang dội chỉ sợ gà trống gáy sáng bên ngoài cũng không bằng bé.

"Có phải muốn tiểu không?" Triệu Trầm vội vàng đi lấy bộ tiểu của nữ nhi trên cửa sổ.

A Kết hiểu rõ nữ nhi hơn, nhanh chóng chạy qua ôm nữ nhi vào trong ngực đỡ: "Xán Xán không khóc nào, phụ thân chỉ đang đùa giỡn với nương thôi, phụ thân không phải đang ăn hiếp nương, Xán Xán đừng sợ nhé..."

Được mẫu thân ôm, Xán Xán nhanh chóng dừng khóc, quả đấm nhỏ dụi dụi mắt, thấy bên người mẫu thân không có người xấu, ngoan ngoãn chui vào trong lòng mẫu thân. Nữ nhi yên tĩnh lại, Triệu Trầm buông cái bộ xuống, cũng không sợ lạnh, cứ như vậy chỉ mặc quần mỏng đến gần bên cạnh thê tử, muốn nhìn nữ nhi một chút.

Trên đầu đột nhiên xuất hiện bóng đen, Xán Xán vừa bú một bên vừa dùng một tay sờ bên còn lại của mẫu thân chơi liếc mắt nhìn lên phía trên, vừa nhìn thấy người xấu một cái, liền dựa sát vào trong ngực mẫu thân, ôm chặt lấy mẫu thân rồi mở mắt to ra lườm người xấu.

Tiểu nha đầu trở mặt vô tình, Triệu Trầm vừa buồn cười lại uất ức, chỉ có thể dịu dàng dỗ bé: "Tối qua phụ thân còn cho Xán Xán cười đại mã, Xán Xán không nhớ rõ sao?"

Xán Xán chớp chớp mắt, tay nhỏ vẫn che kín ngực mẫu thân như cũ, đương nhiên, tay bé lớn bao nhiêu chứ, chỉ che được chỗ ngày ngày bé thường ngâm.

Triệu Trầm bật cười.

A Kết lo hắn bị lạnh, kéo chăn che khuất mình cùng nữ nhi, quay đầu khuyên hắn: "Mặc quần áo trước đi, lát nữa lại chơi với con, rất nhanh con sẽ thân

với chàng."

Cũng chỉ có thể như vậy.

Triệu Trầm nhìn nữ nhi gần như hoàn toàn bị chặn che lên, phần nộ đi mặc quần áo.

Mặc được một nửa, nghe thê tử khen nữ nhi thật giỏi, trong lòng Triệu Trầm có cảm giác, quay đầu, liền thấy nữ nhi chẳng biết lúc nào đã đứng lên, đang tò mò nhìn hắn. Hắn đột nhiên quay lại, tiểu nha đầu sừng sốt một chút, theo đó là tiếng cười thanh thúy, bịt mắt trốn tìm nhanh chóng chui vào trong lòng mẫu thân.

Triệu Trầm sững sờ nhìn bóng dáng thê tử, trong lòng giống như có gì đó hóa thành nhu tình ấm áp lưu chuyển toàn thân.

Chờ nữ nhi lại tỉnh ngịch ngẩng đầu nhìn lên hắn thì Triệu Trầm lập tức ghé qua, lần lượt hôn cả hai mẫu tử.

Ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, tiếng nói tiếng cười vang vọng khắp phòng.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Chương 119 (1)

Có lẽ là thiên tính phụ tử, cũng có thể là Triệu Trầm quá biết dỗ nữ nhi, A Kết vừa đi rửa mặt một lát mà hai phụ tử đã thân mật vô cùng, Xán Xán thậm chí còn đưa ngọc bội hình hồ ly bằng hồng ngọc ra khoe với phụ thân.

Triệu Trầm từ tối qua đã nhìn thấy ngọc bội này, lúc ấy chỉ lo chơi đùa với nữ nhi, hiện tại nâng ngọc bội lên lại nhìn qua, nói với thê tử: "Ngọc này không tệ, nàng mua cho Xán Xán à?"

"Không phải, lúc Hoàng Trường Tôn tròn tuổi được Cảnh vương phi cho." A Kết chải tóc xong tiến tới dỗ nữ nhi, thuận tiện nói lại tình hình ngày hôm đó, cuối cùng cười nói: "Vương phi nói Phúc ca nhi thích chơi cùng Xán Xán, lúc ấy ta chỉ cho là lời khách sáo, sau này Xán Xán đầy tuổi thì Phúc ca nhi đến đây, quả thật rất thích Xán Xán của chúng ta, Xán Xán làm cái gì thì cậu bé cũng làm cái đó."

"Tiểu hài tử bé như vậy thì biết cái gì." Triệu Trầm không lưu tâm, cúi đầu hôn nữ nhi một cái, xuống giường đi rửa mặt.

Xán Xán quay đầu nhìn theo phụ thân, hình như còn chưa chơi đủ.

A Kết cười ôm nữ nhi đến trong ngực, đứng ở bên người Triệu Trầm cho nữ nhi xem, hỏi bé: "Xán Xán có phải rất thích chơi với cha không?"

Triệu Trầm cởi áo được một nửa, nghe vậy liền quay đầu nhìn nữ nhi.

Xán Xán dựa vào đầu vai mẫu thân cười, nhìn phụ thân không nói lời nào.

Triệu Trầm liền rửa tay rửa mặt trong ánh nhìn của nữ nhi, rồi lại cùng thê tử rửa ráy cho nữ nhi. Tiểu nha đầu nằm thẳng trên kháng, nhìn tới nhìn lui khắp người mẫu thân rồi đến phụ thân, giống như không hiểu tại sao người phụ thân này lại làm việc mà ngày thường Thường ma ma vẫn hay làm.

Ba người một nhà đến Hình Lan uyển cùng Ninh thị dùng điểm tâm.

Nắng ấm tràn qua màn cửa sổ chiếu vào trong phòng, trên cửa sổ, hai bồn Lan Hoa vừa nở, Xán Xán đứng tại chỗ đó tò mò sờ đóa hoa, những người lớn ngồi ở đầu giường nói chuyện. Website đăng truyện chính thức: diendanlequydon.com Bên ngoài, Triệu Duẩn Đình từ Vinh Thọ đường trở về, cũng không có vội vã vào phòng, mà đứng dưới mái hiên nghe thê tử nhỏ nhẹ dịu dàng nói chuyện cùng nhi tử và con dâu, chỉ là nghe như vậy, cũng là một loại hưởng thụ.

Xán Xán đang sờ hoa lan bỗng nhìn thấy người ngoài cửa sổ, lập tức nhếch miệng cười, quay đầu nhìn mẫu thân, lại chỉ ra ngoài cửa sổ ngọt ngào kêu "Tổ phụ".

Triệu Duẩn Đình cũng quên trong phòng còn có cháu gái lấu cá, đành phải đi vào, Xán Xán chạy tới giữa giường lò, nhìn thấy tổ phụ thật sự tiến vào, bé vui vẻ dậm chân, đưa tay về phía tổ phụ muốn ôm một cái.

Chỉ sợ trong phòng này, không có người nào chào đón mình hơn cháu gái.

Trong lòng Triệu Duẩn Đình ấm áp, ôm lấy cháu gái chơi đùa một lúc, sau đó chỉ vào Triệu Trầm hỏi bé: "Xán Xán gọi hắn là gì?"

"Phụ thân..." Xán Xán tựa vào đầu vai tổ phụ, có chút xấu hổ trả lời, đáng vẻ kia, vừa nhìn thấy đã khiến trái tim mọi người tan chảy.

Thân là cha chồng, không tiện cùng con dâu ở trong một phòng quá lâu, Triệu Duẩn Đình ngồi một lát liền nói với Triệu Trầm: "Chúng ta đến thư phòng đi, ta có việc thương lượng với con."

Triệu Trầm đứng lên, chuẩn bị theo phụ thân đi ra ngoài. Rồi kinh lâu như vậy, bên trong khẳng định có những thay đổi, hẳn quả thật muốn nghe phụ thân nói.

"Phụ thân!" Xán Xán không chịu, muốn cùng phụ thân ra bên ngoài chơi.

Triệu Trầm quả thật luyến tiếc nữ nhi, hận không thể mang theo bé ở trên người, lúc này thấy nữ nhi ỷ vào mình như thế, không khỏi nói với A Kết: "Mặc áo choàng cho Xán Xán, ta ôm con đến thư phòng nhé?"

A Kết rất hiểu nữ nhi, thay vì nói là luyến tiếc phụ thân, không bằng nói là bé muốn đi bên ngoài chơi, liền có chút lo âu, hỏi: "Có thể gây thêm phiền phức cho chàng cùng phụ thân không?" Nhìn dáng vẻ của cha chồng, giống như có đại sự muốn nói với trượng phu.

"Sẽ không, Xán Xán ngoan lắm." Triệu Trầm nghe ra là có thể mang nữ nhi cùng đi, mặc áo khoác thật dày vào cho bé rồi lại mặc thêm áo choàng, bế nữ nhi đi ra ngoài. Xán Xán mất to hưng phấn nhìn chằm chằm bên ngoài, một chút cũng không lưu luyến mẫu thân và tổ mẫu ngồi trên kháng.

A Kết nhìn về phía mẹ chồng, bất đắc dĩ nói: "Mong lát nữa đừng gặp rắc rối."

Ninh thị cười cười: "Có gặp rắc rối thì Thừa Viễn cũng vui vẻ chịu đựng, không cần quan bọn họ."

Không cần dỗi tiểu nha đầu, mẹ chồng và nàng dâu hiếm khi được thoải mái, từ từ nói sang chuyện khác.

Lúc Văn Mai bẩm báo Quý lão thái thái đến nhà bái phỏng, hai người đều ngạc nhiên.

"Mau đi xem một chút, lúc này đến, hơn phân nửa là có việc gấp." Ninh thị dặn dò con dâu.

A Kết cũng cảm thấy như vậy, rất nhanh Quý lão thái thái sẽ đến nơi, nàng vội vàng rời đi.

Thật ra Quý lão thái thái cũng không muốn đến.

Không nói đến cuối năm các nhà đều nhiều việc, chỉ cần Triệu Trầm vừa từ Nam Cương trở về, khẳng định đang theo kiểu thê và ái nữ đoàn tụ, đột nhiên bị bà cắt đứt, đôi tình nhân chỉ sợ sẽ mất hứng. Nhưng mà không đến không được, cháu trai nhà mình giống như bị quỷ ám cứ thúc bà mời người đi Quách gia cầu hôn, bà bị cuốn lấy đến đâu đâu, đành phải đồng ý mấy ngày nữa liền đi, nào ngờ thói tiểu tử kia dù đã nói như vậy cũng không hài lòng, tung tăng nhảy nhót nhất định muốn hôm nay. Windchime1qd Quý lão thái thái không có cách nào, chỉ sợ trực tiếp đến Quách phủ lại bị người ta cự tuyệt nữa thì mất mặt mũi, bất đắc dĩ đành tiếp tục đến cầu kiến Triệu gia, mặt dày nhờ tức phụ Triệu Trầm đến dò hỏi ý tứ nhà bên kia.

Sau khi Triệu Trầm và Quý Chiêu cùng nhau xuôi Nam, A Kết cùng Quý lão thái thái cũng tính là quen thuộc, nghe lão nhân gia nói mục đích đến nhà, A Kết lập tức đáp: "Lão thái thái đừng nóng vội, sau bữa cơm trưa ta và tướng công cũng tính đến nhà đi thăm hỏi, vừa lúc giúp người hỏi thăm xem." Triệu Trầm bình an trở về, quả thật muốn đến Quách gia thăm đi.

Quý lão thái thái thập phần cảm kích, lại ngược ngùng nói: "A Chiêu như sắp điên rồi, phu nhân nếu có tin chính xác, mặc kệ tốt hay xấu, đều thông báo sớm một chút cho ta biết được không? Haizz, vốn cho là hẳn đi phía nam một chuyến trở về sẽ ôn trọng hơn chút, không ngờ ngược lại, càng nghiêm trọng thêm, thật là, với tính tình xốc nổi của nó, ai sẽ đề ý chứ!"

A Kết cười trấn an lão nhân gia, chọn những công lao mà Quý Chiêu lập được để làm đề tài câu chuyện.

Dù có lập công nhưng vẫn càn quấy như trẻ con, Quý lão thái thái càng thấy xấu hổ, tán gẫu vài câu rồi liền cáo từ rời đi.

A Kết cũng không suy nghĩ giống Quý lão thái thái, lúc nhìn thấy Quách Bảo Châu vội vã dỗi theo đại quân trên đường vào kinh, nàng liền biết trong lòng nha đầu kia đã có Quý Chiêu, lần này Quý gia cầu hôn, chỉ cần phu thê Quách Nghi không phản đối, nhất định có thể thành.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 142: Chương 119 (2)

Buổi chiều lúc Triệu Trầm trở về, A Kết kể lại câu chuyện.

Quách phu nhân thật sự giật mình, lại có người hai lần cầu cưới nữ nhi của bà sao?

Không thể không nói, Quách phu nhân rất động tâm. Quý Chiêu thì trượng phu đã tự mình đến gặp, chơi bồi lâu lỏng xem như là khuyết điểm lớn nhất của hắn, nhưng bây giờ Quý Chiêu đã lập chiến công lại thăng quan, coi như là tuổi trẻ tài cao. Thứ hai, Quý lão thái thái cũng đã nhìn thấy nữ nhi nhà

mình, hiện tại lại nhờ tức phụ cháu trai đến làm mai, rõ ràng là thích nữ nhi, không ghét bỏ nữ nhi quá mức linh hoạt.

Trượng phu thích, trong nhà lại không có mẹ chồng hay chị em dâu...

Liên quan đến chung thân đại sự của nữ nhi, Quách phu nhân khó tránh khỏi khẩn trương, ở trong phòng suy nghĩ cẩn thận một lúc, sau đó mới đi tìm nữ nhi, chuẩn bị một khi nữ nhi lại phản đối, bà liền giảng đạo lý cho nàng nghe.

Nhưng làm sao Quách Bảo Châu lại từ chối chứ?

Từ buổi sáng tỉnh lại nàng đã đợi Quý Chiếu đến đề thân, trước cơm trưa cũng không đợi được ai, nàng quả thật nghĩ tới chuyện cự tuyệt, sau đó buổi chiều thì biểu huynh và tẩu tử đến, mang đến tin tức Quý gia cầu thân, buồn bực bỗng chốc tan thành mây khói. Mẫu thân đến tìm nàng, Quách Bảo Châu còn muốn giả vờ căng thẳng, nhưng nàng xưa nay không biết giả vờ, gần như lúc mẫu thân vừa mở lời, khóe miệng liền nhếch lên.

Sao Quách phu nhân có thể nhìn không rõ, lần này không lo lắng nữ nhi không chịu gả, mà bắt đầu đặt ra nghi vấn hai người có phải có bí mật gì không, nếu không, không cách nào giải thích được sự thay đổi của nữ nhi.

Quách Bảo Châu đương nhiên không chịu nói.

Chạng vạng, phụ tử Quách Nghị trở về, Quách phu nhân đem việc này ra nói, Quách Bảo Châu cũng đang ở đó, thấy phụ thân đầy mặt vui vẻ, chỉ có huynh trưởng nhíu chân mày, nàng lập tức chạy tới ôm lấy cánh tay huynh trưởng: "Ca ca đừng mất hứng, lúc đầu muội cũng không ưa gì Quý Chiếu, sau này phát hiện hắn cũng không phải không có điểm nào tốt, dù sao thì bây giờ muội cũng thích hắn, ca ca liền đồng ý đi, cùng lắm thì đợi tương lai muội không còn thích hắn, người lại thay ta giáo huấn hắn một trận, thế nào?"

Quách Từ Kính trừng nàng, Quách phu nhân thay hắn mở miệng răn dạy: "Cô nương gia mở miệng là yêu là thích, sao con càng ngày càng không biết xấu hổ vậy?"

Quách Bảo Châu vẫn còn có chút đỏ mặt, nhưng vẫn ôm cánh tay huynh trưởng như cũ, nửa nghiêm túc nửa đùa giỡn nói: "Con cũng không muốn nói, nhưng con không nói, làm sao mọi người biết là con nguyện ý gả cho Quý Chiếu? Diendaaneequydom Con nói, mọi người biết con thích hắn, khẳng định liền yên tâm gả con đi, có phải không ca ca?"

Quách Từ Kính nhìn muội muội.

Muội muội cũng sắp 17 tuổi, quả thật không coi là nhỏ, nhưng dù cho nàng có lớn hơn 10 tuổi, ở trong mắt hắn vẫn thủy chung là muội muội thích bám người, thích quấn lấy hắn đưa nàng đi chơi, thích lấy những thứ mà nàng thích trong phòng hắn đem về làm đồ của mình, không nói Quý Chiếu, dù là nam nhân tốt hơn hắn cũng cảm thấy đối phương không xứng với muội muội.

Nhưng muội muội thích Quý Chiếu, nàng cười vui vẻ như vậy, đã vậy còn tỏ ra ngượng ngùng hiếm thấy, hắn có lý do gì phản đối?

Sờ đầu muội muội, Quách Từ Kính nhẹ nhàng cười, "Được, tương lai hắn dám phụ muội hoặc là muội chường mắt hắn, ca ca giúp muội đánh hắn."

Hắn không đồng ý, Quách Bảo Châu lo lắng, hắn đồng ý, Quách Bảo Châu đột nhiên cũng luyến tiếc, vội vàng chôn đầu vào trong lòng huynh trưởng che giấu lòng cuồng.

Từ nhỏ đến lớn, đối với nàng, nam nhân tốt nhất không phải phụ thân, là người ca ca này a...

Quách Từ Kính vỗ vỗ vai muội muội, nói với cha nương: "Quý gia tính toán khi nào cầu hôn? Tất cả đồ cưới của Bảo Châu đã chuẩn bị xong chưa?"

Phu thê Quách Nghị nhìn nhau cười, nữ nhi sinh ra không lâu bọn họ liền bắt đầu chuẩn bị, chỉ chờ cho nữ nhi chọn được một tướng công tốt, về phần Quý gia bên kia...

Động tác Quý gia rất nhanh, ngày hôm sau nhận được tin Quách gia đồng ý, ngày kế liền chuẩn bị xong, mời bà mới đến cầu hôn, bận rộn một thời gian, vào trước ngày tết ông Táo hai nhà cũng thống nhất năm sau vào tháng tư thành thân.

Gia đình thân thích có việc vui, trượng phu lại ở bên cạnh, A Kết mỗi ngày đều vui vẻ.

"Năm nay hình như nàng đặc biệt vui vẻ?" Đêm giao thừa, sau khi nữ nhi ngủ, Triệu Trầm ôm thê từ hỏi.

A Kết si ngốc nhìn hắn, không cần lên tiếng, ánh mắt đã nói cho hắn đáp án.

Triệu Trầm bị thê từ nhìn đến động tâm, chỉ là nghĩ tới ngày mai phải dậy sớm, liền ép sự xúc động kia xuống, hôn lên trán A Kết, trầm giọng nói: "Ngủ đi, năm trước không cần tiến cung chúc tết, nhưng năm nay không được ngủ nướng."

Hắn nói được thì làm được, kiểm cáo mệnh cho nàng, cho nàng có thể diện.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Chương 120

Trước giờ A Kết chưa từng thức dậy sớm như vậy.

Lúc bị Triệu Trầm đánh thức, nàng thật sự không muốn dậy.

Nhưng hôm nay phải tiến cung bái kiến Hoàng Hậu, sao có thể không dậy được đây?

Bọn nha hoàn bắt đầu bận rộn ở gian ngoài từ sớm, A Kết nhanh chóng mặc xiêm y bên trong, Tường ma ma treo triều phục của nhất phẩm phu nhân trên giá áo, chờ đến trước khi ra khỏi cửa thì mặc thêm vào. Tay chân rón rén rửa mặt xong thì buồn ngủ cũng vui bớt, A Kết cùng Triệu Trầm ngồi ở trên kháng dùng cơm, nhìn nữ nhi đang ngủ say mà nhin không được lại cảm thấy đau lòng.

Nàng biết có thể tiến cung chúc tết là vô cùng vinh hạnh, chính nàng cũng không sợ chút khổ ấy, nhưng nữ nhi còn nhỏ, chỉ bởi vì Hoàng Hậu nghe nói Hoàng Trường Tôn thích chơi cùng Xán Xán, bọn họ liền phải mang cả Xán Xán vào cung, bên ngoài trời đông rét buốt, nàng chỉ sợ nữ nhi nhiễm lạnh.

"Đừng lo lắng, Xán Xán mang đồ rất ấm rồi, lát nữa cứ như vậy ôm lên trên xe, trong xe cũng có lò sưởi ấm áp, chỉ cần chúng ta nhẹ nhàng chút, sẽ không làm Xán Xán tỉnh dậy." Triệu Trầm nhỏ giọng trấn an, ăn cái bánh bao cuối cùng xong liền ra ngoài.

A Kết chỉ uống vài ngụm cháo rồi cũng không dám ăn nhiều, chuyển đi này còn phải ở lại trong cung cả nửa ngày, muốn đi vệ sinh cũng không tiện.

Giúp nữ nhi mặc xong quần áo, bao kín bé rồi giao cho Triệu Trầm ôm, một nhà ba người ra khỏi Vọng Trúc hiên. Bên ngoài vẫn còn tối đen, không có gió nhưng lại rét lạnh thấu xương, khuôn mặt lộ ra ngoài của A Kết lập tức muốn đông cứng lại. Ngẩng đầu nhìn lên cao, sao vẫn giăng đầy trời.

Nghĩ tới lúc trước Triệu Trầm cũng vào khoảng thời gian như lúc này xuất phát tiến cung, A Kết không khỏi cảm khái cuộc sống của mình thật sự rất thư thái, cũng càng thêm đau lòng trượng phu ở bên ngoài dốc sức làm việc.

Đến cửa, Triệu Duẩn Đình đã chuẩn bị xong, Triệu Trầm nhìn nha hoàn đỡ thê từ lên xe, lúc này mới vững vàng đưa nữ nhi qua. Website đăng truyện chính thức: diendanlequydon.com Cảm nhận độ ấm trong xe, Triệu Trầm lập tức hạ màn xe xuống, ở bên ngoài dặn dò: "Giao Xán Xán cho nữ mẫu ôm, nàng ngủ tiếp một lát đi, xuống xe vẫn còn sớm."

A Kết nhẹ nhắc màn xe lên, còn chưa lên tiếng thì Triệu Trầm đã vội che kín màn lại, thấp giọng nói: "Ta cũng đã quen rồi, không sợ lạnh, nàng ngồi vững vàng, chúng ta liền xuất phát."

Triệu Trầm ngăn cản sự quan tâm còn chưa ra khỏi miệng của A Kết.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân rồi đi của hán, A Kết chậm rãi ngồi thẳng, nhìn thấy nữ mẫu cúi đầu cười trộm. Trên mặt nàng hơi nóng, đưa tay đón lấy nữ nhi: "Đề ta ôm đi, ngươi nhắm mắt lại nghỉ một lát." Xe ngựa dù ổn cũng sẽ lắc lư, nàng sợ nữ nhi tỉnh lại tìm không thấy mẫu thân lại khóc.

Xe ngựa bắt đầu chuyển động, A Kết cúi đầu nhìn nữ nhi, hơn nữa sắp tiến cung khiến nàng khẩn trương nên cũng không thấy một chút nào.

Đến cửa cung, phía trước đã có rất nhiều xe ngựa đỗ lại, dần dần có tiếng nói chuyện, A Kết thậm chí nghe được tiếng chào hỏi giữa Quý Chiêu cùng trượng phu. Nàng bỗng nhiên có chút hoảng hốt, nếu không gả cho Triệu Trầm, dù cho có cơ hội tiến cung, nàng chỉ sợ cũng phải nom nớp lo sợ, nhưng còn bây giờ thì sao, nàng biết được Cảnh vương phi, cũng kết giao không ít lão thái quân, lão phu nhân có cáo mệnh, uy nghiêm như hoàng cung, hình như cũng không cao đến mức không thể chạm được.

Đương nhiên, trong hai năm này nàng cũng vài lần nghe qua chuyện nhà huân quý bị xét nhà lưu đầy, đối với hoàng gia, nàng từ trong tâm lý vẫn có sự kính sợ, chỉ là sự kính sợ không hề mờ mịt, nàng biết, chỉ cần Triệu Duẩn Đình và Triệu Trầm ở trên triều vô sự, nàng liền không cần lo lắng đại họa bùng nổ trên đầu mình.

Xe ngựa đi một chút lại dừng, rốt cuộc cũng chân chính đến cửa cung, Triệu Trầm tới đón thê từ xuống xe, sau đó đưa nàng đến bên cạnh Quý lão thái thái: "Lão phu nhân, A Kết là lần đầu tiên tiến cung, làm phiền ngài để ý nhiều hơn."

Quý lão thái thái mang áo choàng thật dày, tươi cười hòa ái: "Yên tâm đi, ta sẽ chú ý cả hai mẫu từ các nàng."

A Kết cảm kích nói cảm ơn.

Chung quanh cũng không phải chỉ có hai nhà bọn họ, Triệu Trầm không tiện ở bên thê từ, có chút luyến tiếc liếc nhìn nàng một cái, kêu Quý Chiêu rồi đi về phía khác.

Cung nữ tiến lên dẫn đường, A Kết theo sau Quý lão thái thái đi về phía trước, nữ mẫu ôm Xán Xán theo sát bên cạnh. Đèn lồng không chiếu sáng được toàn bộ mặt đất, dưới chân tối đen, cũng may trong hoàng cung mặt đất bằng phẳng, không cần lo lắng đột nhiên lọt chân vào hố.

Trời lạnh, lại đứng bên ngoài lâu, dù áo choàng có dày mấy đi chăng nữa cũng không chống nổi cái lạnh giá rét, càng không cần nói dưới lòng bàn chân cũng có giá lạnh luồn lên. A Kết ngo ngợ ngác ngác, dù cho trời dần dần sáng, nàng cũng không có tâm tư đánh giá người này người kia cũng đang chuẩn

bị vào hoàng cung, vừa lưu ý nữ nhi bên cạnh, vừa làm theo động tác của Quý lão thái thái, quỳ xuống lễ bái.

Bên ngoài mệnh phụ quá nhiều, Hoàng Hậu cũng sẽ không triệu kiến tất cả mọi người, cung nữ đi ra truyền triệu, được truyền thì đi vào bái kiến, còn lại liền có thể trở về nhà.

A Kết thuộc nhóm được lưu lại, nàng nhìn lướt qua, vừa thấy Lý lão thái quân của Vân Dương hầu phủ thì không khỏi an tâm mấy phần. Sau khi tạm biệt Quý lão thái thái, A Kết dẫn nữ mẫu đi qua, cung kính chào lão nhân gia. Lý gia trong chiến trận ở Nam Cương cũng lập chiến công hiển hách, khó trách Hoàng Hậu muốn gặp.

"Xán Xán còn ngủ sao?" Lý lão thái quân không phải lần đầu tiên cung, không câu nệ như vậy, trên đường đi đến nội điện của Phụng Nghi cung thì bà đến gần Xán Xán ngắm bé, cười khen: "Tiểu nha đầu vậy mà có thể ngủ, hơn nữa còn ngủ thật ngon, lúc này tinh thể nào cũng sẽ tui thân." Một câu cuối cùng giọng nói rất thấp, A Kết ở gần nhất, nghe được nhưng không phải là rất rõ ràng.

Nói những lời lớn mật như vậy với nàng, đó là tín nhiệm nàng, A Kết hiểu ý, cười một tiếng với lão thái quân.

Đi đến trước nội điện, mấy mệnh phụ đều không nói gì thêm, cúi đầu, theo sau cung nữ vào trong.

Vừa tiến vào, liền giống như từ ngày đông đi vào xuân ấm.

Đây chỉ là gian ngoài, các cung nữ hầu hạ mọi người cời áo choàng thật dày bên ngoài, A Kết tự mình đặt nữ nhi lên trên tháp, vừa cời bỏ chăn bông thật dày bên ngoài, còn chưa cời áo choàng đâu, tiểu nha đầu đã tỉnh, chớp chớp đôi mắt to ngập nước, cười với mẫu thân, duỗi tay nhỏ đưa về phía ngực mẫu thân.

A Kết sốt ruột, nữ nhi hiện tại mỗi ngày chỉ ăn sữa có hai bữa sáng tối nhưng chỉ có bú nàng mà thôi, vào năm trước, lúc bé hoàn toàn chỉ bú sữa thì chỉ cần nàng ở nhà, bé sẽ không chịu bú nữ mẫu. Windchime1qd Ôm một tia hi vọng, A Kết ôm lấy nữ nhi vỗ vỗ, đi đến bên người nữ mẫu dỗ bé: "Nương muốn đi vào một chút, Xán Xán để nữ mẫu ôm có được hay không?"

Xán Xán nhìn nữ mẫu, quay đầu áp vào trong ngực mẫu thân.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Chương 120(2)

Bên kia cung nữ đã mời mọi người đi vào, A Kết kìm lòng không đầu nhìn về phía Lý lão thái quân, khuôn mặt Lý lão thái quân bình tĩnh, trấn an nàng, nói: "Phu nhân cứ lo cho đứa nhỏ trước đi, ta đi vào giúp phu nhân giải thích một chút, nương nương sẽ không..."

Còn chưa nói xong đã thấy Cảnh vương phi từ bên trong đi ra, vừa thấy tình hình này liền đoán được, mỉm cười mời một mệnh phụ khác đi vào trước, sau đó ra hiệu A Kết cùng nàng đi đến thiên điện. Đến nơi, nàng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Xán Xán, nói với A Kết: "Ta đoán phu nhân mang Xán Xán tiến vào khẳng định sẽ không tiện, đi trước bên trong đi, ta đã cho người chuẩn bị nước, người cứ thông thả rửa mặt cho Xán Xán. Bên kia không vội, chúng ta thu thập xong sẽ đi qua."

A Kết cảm kích không biết nên nói gì, ôm nữ nhi làm một đại lễ.

Đội trong binh phong chỉ còn mẫu tử các nàng, A Kết ngồi ở trên tháp, vừa cho nữ nhi bú vừa dịu dàng dỗ bé: "Xán Xán ngoan, lát nữa thấy người lạ thì đừng tỏ ra cáu kỉnh, thấy ai cũng đều cười nhé, như vậy các nàng đều thích Xán Xán." Hải tử lớn như vậy, còn chưa hiểu cái gì là đạo lý, nàng chỉ lo nữ nhi chọc giận quý nhân.

Xán Xán dùng miệng nhỏ không ngừng hút, mắt to nhìn mẫu thân, thật ngoan ngoãn.

Rửa mặt, bôi phấn thơm cho bé xong, A Kết để nữ mẫu lưu tại bên ngoài, nàng tự mình ôm nữ nhi theo Cảnh vương phi đi gặp nhóm người Hoàng Hậu.

Lúc này nhóm người Lý lão thái quân đã đi rồi.

A Kết đặt nữ nhi xuống đất, quỳ cù quỳ xuống dập đầu, "Thần phụ bái kiến Hoàng Hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên thiên tuế."

Xán Xán co quắp đứng bên cạnh mẫu thân, tay nhỏ đỡ lưng nàng, mắt to khẩn trương đánh giá người trước mặt, ánh mắt rất nhanh sẽ rơi đến trên người tiểu nam oa đang ở trên tháp. Phúc ca nhi đã nhìn bé từ lâu, không nói gì cũng không có bất kỳ động tác gì, nhưng ánh mắt lại vô cùng khát vọng.

Xán Xán không để ý cậu, lại nhìn mẫu thân, không hiểu mẫu thân đang làm cái gì.

Bái xong Hiền phi mẹ ruột của Thụy vương, Thục phi mẹ ruột của Gia Nhu công chúa, A Kết được Hoàng Hậu bảo đứng lên, lúc đáp lời thì nàng âm

thăm quan sát mấy vị quý nhân.

Hoàng Hậu là mẹ ruột của Cảnh vương, nghe nói chỉ nhỏ hơn Hoàng Thượng một tuổi, chính là người lớn tuổi nhất trong ba người, nghe nói khi nàng sinh Cảnh vương xong thì mắc bệnh, hai mẩu tử hàng năm đều phải uống thuốc, nhìn quả thật có chút tiêu tụy. So sánh với nàng, Hiền phi xinh đẹp quyến rũ, Thục phi tươi mát linh động, đều là mỹ nhân hiếm thấy.

"Đây chính là Xán Xán phải không, ôm tới cho ta nhìn nào, Phúc ca nhi của chúng ta thích chơi cùng, khẳng định khiến người yêu thích." Giọng nói của Hoàng Hậu bình thản, nhìn cháu trai, nói với A Kết.

"Tạ nương nương ưu ái, nữ nhi của thần phụ có chút bướng bỉnh, kính mong nương nương không trách tội." A Kết cung kính nói, ôm lấy nữ nhi đi qua, đến trước mặt Hoàng Hậu, A Kết buông nữ nhi, nửa ngồi đỡ bé: "Xán Xán bái chào nương nương đi?"

Xán Xán dựa vào mẫu thân, có lẽ bởi vì nơi này quá xa lạ, tiểu nha đầu so với lúc đi Cảnh vương phủ càng sợ người lạ, nhưng vẫn sợ hãi khép hai tay lại, quay về phía Hoàng Hậu lắc lắc: "Tốt, tốt..."(Hào, hào...)

Cảnh vương phi ngồi ở một bên, hâm mộ ghé góm: "Mẫu hậu, người nghe một chút, lần trước nhi thần không có lừa người đúng không, Xán Xán chẳng những có thể thờ dài, còn có thể chào hỏi đấy."

Tiểu nữ oa tạo niềm vui, Hoàng Hậu cũng cười, sai cung nữ bưng dây chuyền mặt đá hồng ngọc đã chuẩn bị từ sớm tới, ý bảo Cảnh vương phi đeo lên cho Xán Xán rồi nói với A Kết: "Đề Xán Xán lên trên tháp đi, cho hai đứa nhỏ cùng nhau chơi."

A Kết nói lời cảm tạ, khẽ giọng đỡ nữ nhi hai câu, muốn ôm bé đứng lên.

"Khoan đã!" Tiểu cô nương váy đỏ vẫn đang ngồi bên cạnh Thục phi đột nhiên chạy đến trước người A Kết, nghiêng người nhìn hoàng hậu xin chỉ thị: "Mẫu hậu, Xán Xán thật khả ái, nhi thần ôm bé một cái được không?"

Chính là nữ nhi duy nhất của Hoàng Thượng, Gia Nhu công chúa, năm nay 10 tuổi.

Hoàng Hậu nhìn nàng một cái, tươi cười không biến mất: "Vậy con hỏi Xán Xán có cho con ôm không đi, bé cho con ôm liền ôm, không cho coi như xong." Tiểu hài tử đều dễ cáu kỉnh, không phải là ai ôm cũng đều cho.

Gia Nhu công chúa vô cùng cao hứng, chuyển tới trước người Xán Xán, cười vỗ vỗ tay với bé, chờ mong đỡ nói: "Xán Xán cho ta ôm một cái, ta cũng cho muội thứ tốt!" Dieendaaneequydownn Trong cung nàng nhỏ nhất, đến nay chỉ gặp qua một đứa bé là Phúc ca nhi, đáng tiếc Phúc ca nhi tính tình lớn, không dễ dàng cho người khác chạm vào, nàng muốn chơi đùa cũng không được, hôm nay tốt lắm, lại có thêm một nữ oa so với Phúc ca nhi còn đáng yêu hơn.

A Kết ôn nhu hỏi nữ nhi, "Xán Xán để công chúa ôm một cái được không?" Nói xong liền thử đưa bé về phía trước.

Xán Xán bất mãn hừ một tiếng, quay đầu trốn vào trong ngực mẫu thân, không chịu cho người xa lạ ôm.

A Kết dỗ vài lần cũng không được, lúng túng xin lỗi: "Xán Xán không hiểu chuyện, phụ ý tốt của công chúa..."

Gia Nhu công chúa ý thức được mình thật sự bị cự tuyệt, cảm thấy xấu hổ, quét mắt nhìn chung quanh, khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng hồng, cuối cùng tính tình công chúa nổi dậy, vươn tay muốn đoạt Xán Xán. A Kết sau khi xin lỗi vẫn khẩn trương nhìn chăm chăm nàng, phát hiện trong mắt đối phương có vẻ nhẫn tâm, bản năng lui về phía sau một chút.

"Gia Nhu!" Hoàng Hậu lên giọng quát, "Không được can rờ!"

Gia Nhu công chúa không cam lòng trừng A Kết.

A Kết vô cùng hoảng hốt, lập tức ôm nữ nhi muốn quỳ xuống, Cảnh vương phi ở một bên ngăn nàng lại, ôn nhu trấn an nói: "Là Gia Nhu không hiểu quy củ, phụ nhân không cần như thế." Nói xong muốn nhận Xán Xán vào trong lòng mình. Xán Xán nhìn nàng một cái, mạnh mẽ lui về trong ngực mẫu thân, không biết có phải cảm thấy oan ức không, oa oa khóc lớn.

Nàng vừa khóc, Phúc ca nhi cũng khóc lên.

"Haiz, lớn tuổi rồi, bọn nhỏ vừa khóc là muội cảm thấy đau đầu, tỷ tỷ, muội xin phép đi trước." Đôi mày thanh tú của Hiền phi hơi nhíu lại, chậm rãi đứng lên. Thục phi cũng đứng dậy, kéo nữ nhi qua xin lỗi Hoàng Hậu: "Gia Nhu lỗ mãng không biết quy củ, đều là thần thiếp ngày thường chỉ bảo không tốt, bây giờ thần thiếp đưa nàng về răn dạy lại."

Nói xong cũng không đợi Hoàng Hậu đáp lời, cùng nhau rời đi, lúc đi ngang A Kết thì Gia Nhu công chúa hung hăng trừng mắt.

A Kết vội vàng đỡ nữ nhi, vẫn chưa phát hiện.

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Xán Xán: phụ thân, ta liền không cho nàng ôm!

Triệu Hồi Hồi: không cho!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Chương 121(1)

Sau khi nhóm người Hiền phi rời đi, Hoàng Hậu ôm lấy Phúc ca nhi nhẹ nhàng vỗ, lại để cho A Kết ngồi xuống dỗ đứa nhỏ.

Khuôn mặt nàng bình tĩnh, thanh âm dịu dàng, phảng phất như đã sớm quen với việc Hiền phi và Thục phi bắt kính, hay nàng vốn hoàn toàn không để ở trong lòng.

A Kết cảm thấy thật ngoài ý muốn, chỉ là nữ nhi khóc quá mức đáng thương, nàng cũng không có tâm trí suy nghĩ quá nhiều, sau khi tạ ơn Hoàng Hậu liền nhanh chóng ôm nữ nhi ngồi xuống, dịu dàng dỗ bé. Tính tình Xán Xán bướng bỉnh, khi khóc lên cũng la rất to, đôi mắt to tròn trong veo như nước mờ lớn nhìn quanh một vòng, thấy xung quanh không còn nhiều người lạ nữa, nấc lên hai cái, chớp chớp đôi mắt, quay đầu nhìn bé trai đang khóc trong ngực hoàng hậu, dần dần ngừng khóc.

A Kết lấy ra tấm khăn giúp nữ nhi lau mặt, tâm không tạp niệm.

Cảnh vương phi thật sự yêu thích vẻ nhu thuận của Xán Xán, ngồi xuống bên cạnh hoàng hậu vỗ bả vai nhỏ của nhi tử, cười đồ nói: "Phúc ca nhi đừng khóc, con xem muội muội cũng đã ngừng khóc."

Tiếng khóc của Phúc ca nhi lập tức dừng lại, cậu dụi mắt nhìn về phía muội muội, thấy muội muội thật sự không khóc nữa, cậu thút tha thút thít mấy cái rồi cũng ngừng hẳn.

Hoàng Hậu lần đầu nhìn thấy cách hai đứa trẻ ở chung với nhau, rất kinh ngạc, vừa lau nước mắt cho cháu trai vừa hỏi cậu: "Phúc ca nhi là vì thấy muội muội bị người khi dễ mới khóc, có phải không? Phúc ca nhi thật ngoan, nhỏ như vậy đã biết hướng về muội muội."

Phúc ca nhi gật gật đầu, đưa tay về phía muội muội, sau đó vỗ vỗ bên cạnh mình: "Muội muội ngồi nơi này."

Xán Xán mím môi nhìn hẳn.

A Kết cúi đầu hỏi nữ nhi: "Xán Xán có muốn đi qua không?" Nàng không quá nguyên ý để nữ nhi đi đến đó, hiện tại chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, nói một câu đều phải lo lắng xúc phạm quý nhân hoàng cung, nhưng nàng cũng càng ngóng trông nữ nhi đến đó. Website đăng truyện chính thức: diendanlequydon.com Đã đắc tội mẫu tử Thục phi, nếu tiếp tục chọc Hoàng Hậu không vui...

Xán Xán cũng không biết lo lắng trong lòng mẫu thân, quay đầu dựa vào trong ngực nàng, ôm thật chặt, không chịu rời đi.

A Kết vừa đau lòng lại vừa khản trương, lo sợ nhìn về phía Hoàng Hậu. Dù cho Hoàng Hậu không thêm để ý đến nhóm người Hiền phi, nhưng mà việc mất uy nghiêm như vậy trước mặt một mệnh phụ thì chắc chắn bà sẽ để ý, nay nữ nhi lại họa vô đơn chí, Hoàng Hậu có thể vì chuyện này mà tức giận không?

Hoàng Hậu chỉ cười cười, lúc A Kết chuẩn bị quỳ xuống thì khoát tay ý bảo không cần làm vậy, ôm lấy cháu trai trên ghẹo nói: "Làm thế nào bây giờ, Xán Xán không muốn cùng chơi với Phúc ca nhi, Phúc ca nhi có định dỗ dành muội muội không?" Cháu trai không thích nói chuyện, có đôi khi nhìn rất thông minh, có đôi khi lại ngơ ngác ngác, nàng thật lòng lo lắng trên người cháu trai có vấn đề gì. Nếu đúng như con dâu nói, cháu trai đối với tiểu cô nương Triệu gia tương đối đặc biệt, có lẽ quả thật có chút duyên phận đi.

Phúc ca nhi nhìn chằm chằm cái ót của muội muội, một lúc sau mới nói: "Muội muội không khóc".

Xán Xán quay đầu nhìn cậu một cái, lại quay về trong ngực mẫu thân.

A Kết đích thực không biết nên làm gì bây giờ.

Cảnh vương phi thanh thần nhìn nàng nói: "Xán Xán hơn phân nửa là sợ người lạ, phu nhân cũng đừng nghĩ nhiều. Tốt lắm, sáng sớm ra cửa cũng đủ chơi đùa, phu nhân đi về trước đi, ta nói chuyện với mẫu hậu một chút, sẽ không phiền các người được."

A Kết đứng lên nói cảm ơn, lại hành lễ từ biệt với Hoàng Hậu.

Cảnh vương phi nhìn theo nàng ra cửa, chờ đến khi trong điện chỉ còn mẹ chồng nàng dâu các nàng và một ít cung nữ tâm phúc của Hoàng Hậu, nàng mới trầm mặc, thấp giọng phàn nàn nói: "Mẫu hậu, người là chính cung nương nương, Hiền phi và Thục phi bắt kính như thế, người nên trừng trị mới đúng. Nay cũng dám thể hiện như vậy trước mặt mệnh phụ, về sau không chừng còn bừa bãi đến cái dạng gì nữa! Triệu phu nhân không phải người lắm mồm, đối lại người khác truyền việc này đi, mẫu hậu..."

"Nàng không truyền liền không có người nói sao?" Hoàng Hậu nhàn nhạt trả lời, khuôn mặt bình tĩnh như cũ, "Mẫu hậu già đi, thân thể cũng không ổn, cũng chẳng muốn tiếp tục giằng co cùng các nàng, chỉ muốn chính mình yên tĩnh mà sống, các người lại đây, ta liền ôm cháu trai."

Cảnh vương phi đau lòng mẹ chồng, "Vậy người..."

Hoàng hậu lắc đầu với nàng, sờ vào cái đầu nhỏ nhắn của cháu trai, giọng nói nhỏ lại: "Hoàng Hậu không phải dễ làm như vậy, hậu cung này có Lục Viện, Hoàng Thượng đối tốt với người, không cần người tranh cũng có thể đứng lên, Hoàng Thượng không đối xử tốt với người, cho dù người đó có địa vị cao cũng sẽ trở thành trò cười, thay vì phí tâm cố sức tranh đấu với người khác, không bằng lui một bước hưởng thanh nhàn, chung quy ta đã là Hoàng Hậu, lại tranh thì có thể tranh đến cái gì? Tâm của phụ hoàng con sao? Vô dụng thôi. Vị trí của ông ấy?"

Hoàng Hậu nhắc mắt, nhìn về phía Cảnh vương phi: "Con và Uẩn nhi có muốn không?"

Cảnh vương phi mím môi, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống: "Muốn hay không muốn đối với nhi thần đều không quan trọng, nhi thần chỉ cảm thấy đau lòng cho chàng, luận về tài cán, chàng không thua với bất kì kẻ nào, chỉ vì sức khỏe không tốt nên hàng năm chỉ có thể ở trong vương phủ làm một vương gia nhàn tản. Từ đệ như vậy, khẳng định cũng vô duyên, vị trí kia nhất định sẽ rơi vào trên người hai đứa con của Hiền phi, nên nhi thần cảm thấy không đáng giá."

"Đang năm mới khóc cái gì chứ, bình thường nhìn con là người ổn trọng, bây giờ lại học theo Phúc ca nhi khóc lóc như vậy." Hoàng Hậu cười cười, ôm lấy cháu trai để cậu lau mặt cho mẫu thân, tán gẫu nói: "Không cần đau lòng, ít nhất hiện tại không cần, con nhớ, trở về cũng nói với Uẩn Nhi, tranh cái gì cũng đều vô dụng, phụ hoàng con không ngốc, chuyện hậu cung ông ấy không quan tâm nhưng chuyện triều chính ông ấy là người hiểu rõ hơn bất kỳ ai. Con cũng vậy, sau này ngồi ở vị trí này của ta thì có những chuyện nhất định không được nhúng tay vào."

Cảnh vương phi khiếp sợ ngẩng đầu.

Hoàng Hậu dùng giọng điệu chắc chắn, không phải nếu như...

Hoàng Hậu không nhìn nàng, có chút mệt mỏi đứng dậy: "Ta mệt mỏi, các con về nhà sớm đi, vài ngày nữa lại đến tâm sự với ta."

Nước đầy thì tràn, trăng tròn sẽ khuyết, có đôi khi không tranh, cũng là tranh

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 146: Chương 121(2)

Edit: Windchime

Beta: Phương Phan

Nguồn: <http://diendanlequydon.com/>

Sau khi nhóm người Hiền phi rời đi, Hoàng Hậu ôm lấy Phúc ca nhi nhẹ nhàng vỗ, lại để cho A Kết ngồi xuống đỡ đứa nhỏ.

Khuôn mặt nàng bình tĩnh, thanh âm dịu dàng, phảng phất như đã sớm quen với việc Hiền phi và Thục phi bắt kính, hay nàng vốn hoàn toàn không để ở trong lòng.

A Kết cảm thấy thật ngoài ý muốn, chỉ là nữ nhi khóc quá mức đáng thương, nàng cũng không có tâm trí suy nghĩ quá nhiều, sau khi tạ ơn Hoàng Hậu liền nhanh chóng ôm nữ nhi ngồi xuống, dịu dàng dỗ bé. Tình tình Xán Xán buồn bình, khi khóc lên cũng là rất to, đôi mắt to tròn trong veo như nước mở lớn nhìn quanh một vòng, thấy xung quanh không còn nhiều người lạ nữa, nấc lên hai cái, chớp chớp đôi mắt, quay đầu nhìn bé trai đang khóc trong ngực hoàng hậu, dần dần ngừng khóc.

A Kết lấy ra tấm khăn giúp nữ nhi lau mặt, tâm không tạp niệm.

Cảnh vương phi thật sự yêu thích vẻ nhu thuận của Xán Xán, ngồi xuống bên cạnh hoàng hậu vỗ bả vai nhỏ của nhi tử, cười dỗ nói: "Phúc ca nhi đừng khóc, con xem muội muội cũng đã ngừng khóc."

Tiếng khóc của Phúc ca nhi lập tức dừng lại, cậu dụi mắt nhìn về phía muội muội, thấy muội muội thật sự không khóc nữa, cậu thút tha thút thít mấy cái rồi cũng ngừng hẳn.

Hoàng Hậu lần đầu nhìn thấy cách hai đứa trẻ ở chung với nhau, rất kinh ngạc, vừa lau nước mắt cho cháu trai vừa hỏi cậu: "Phúc ca nhi là vì thấy muội muội bị người khi dễ mới khóc, có phải không? Phúc ca nhi thật ngoan, nhỏ như vậy đã biết hướng về muội muội."

Phúc ca nhi gật gù đầu, đưa tay về phía muội muội, sau đó vỗ vỗ bên cạnh mình: "Muội muội ngồi nơi này."

Xán Xán mím môi nhìn hân.

A Kết cúi đầu hỏi nữ nhi: "Xán Xán có muốn đi qua không?" Nàng không quá nguyên ý để nữ nhi đi đến đó, hiện tại chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, nói một câu đều phải lo lắng xúc phạm quý nhân hoàng cung, nhưng nàng cũng càng ngóng trông nữ nhi đến đó. Website đăng truyện chính thức: diendanlequydon.com Đã đắc tội mẫu tử Thục phi, nếu tiếp tục chọc Hoàng Hậu không vui...

Xán Xán cũng không biết lo lắng trong lòng mẫu thân, quay đầu dựa vào trong ngực nàng, ôm thật chặt, không chịu rời đi.

A Kết vừa đau lòng lại vừa khấn nguyện, lo sợ nhìn về phía Hoàng Hậu. Dù cho Hoàng Hậu không thèm để ý đến nhóm người Hiền phi, nhưng mà việc mất uy nghiêm như vậy trước mặt một mệnh phụ thì chắc chắn bà sẽ để ý, nay nữ nhi lại họa vô đơn chí, Hoàng Hậu có thể vì chuyện này mà tức giận không?

Hoàng Hậu chỉ cười cười, lúc A Kết chuẩn bị quỳ xuống thì khoát tay ý bảo không cần làm vậy, ôm lấy cháu trai trên ghẹo nói: "Làm thế nào bây giờ, Xán Xán không muốn cùng chơi với Phúc ca nhi, Phúc ca nhi có định dỗ dành muội muội không?" Cháu trai không thích nói chuyện, có đôi khi nhìn rất thông minh, có đôi khi lại ngờ ngợ ngắc ngắc, nàng thật lòng lo lắng trên người cháu trai có vấn đề gì. Nếu đúng như con dâu nói, cháu trai đối với tiểu cô nương Triệu gia tương đối đặc biệt, có lẽ quả thật có chút duyên phận đi.

Phúc ca nhi nhìn chằm chằm cái ót của muội muội, một lúc sau mới nói: "Muội muội không khóc".

Xán Xán quay đầu nhìn cậu một cái, lại quay về trong ngực mẫu thân.

A Kết đích thực không biết nên làm gì bây giờ.

Cảnh vương phi thanh thần nhìn nàng nói: "Xán Xán hơn phân nửa là sợ người lạ, phu nhân cũng đừng nghĩ nhiều. Tốt lắm, sáng sớm ra cửa cũng đủ chơi đùa, phu nhân đi về trước đi, ta nói chuyện với mẫu hậu một chút, sẽ không tiện các người được."

A Kết đứng lên nói cảm ơn, lại hành lễ từ biệt với Hoàng Hậu.

Cảnh vương phi nhìn theo nàng ra cửa, chờ đến khi trong điện chỉ còn mẹ chồng nàng dâu các nàng và một ít cung nữ tâm phúc của Hoàng Hậu, nàng mới trầm mặc, thấp giọng phàn nàn nói: "Mẫu hậu, người là chính cung nương nương, Hiền phi và Thục phi bất kính như thế, người nên trừng trị mới đúng. Nay cũng dám thể hiện như vậy trước mặt mệnh phụ, về sau không chừng còn bừa bãi đến cái dạng gì nữa! Triệu phu nhân không phải người lắm mồm, đối lại người khác truyền việc này đi, mẫu hậu..."

"Nàng không truyền liền không có người nói sao?" Hoàng Hậu nhàn nhạt trả lời, khuôn mặt bình tĩnh như cũ, "Mẫu hậu già đi, thân thể cũng không ổn, cũng chẳng muốn tiếp tục giằng co cùng các nàng, chỉ muốn chính mình yên tĩnh mà sống, các người lại đây, ta liền ôm cháu trai."

Cảnh vương phi đau lòng mẹ chồng, "Vậy người..."

Hoàng hậu lắc đầu với nàng, sờ vào cái đầu nhỏ nhắn của cháu trai, giọng nói nhỏ lại: "Hoàng Hậu không phải dễ làm như vậy, hậu cung này có Lục Viện, Hoàng Thượng đối tốt với người, không cần người tranh cũng có thể đứng lên, Hoàng Thượng không đối xử tốt với người, cho dù người đó có địa vị cao cũng sẽ trở thành trò cười, thay vì phí tâm cố sức tranh đấu với người khác, không bằng lui một bước hưởng thanh nhàn, chung quy ta đã là Hoàng Hậu, lại tranh thì có thể tranh đến cái gì? Tâm của phụ hoàng con sao? Vô dụng thôi. Vị trí của ông ấy?"

Hoàng Hậu nhắc mắt, nhìn về phía Cảnh vương phi: "Con và Uẩn nhi có muốn không?"

Cảnh vương phi mím môi, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống: "Muốn hay không muốn đối với nhi thần đều không quan trọng, nhi thần chỉ cảm thấy đau lòng cho chàng, luận về tài cán, chàng không thua với bất kỳ kẻ nào, chỉ vì sức khỏe không tốt nên hàng năm chỉ có thể ở trong vương phủ làm một vương gia nhàn tản. Từ đệ như vậy, khẳng định cũng vô duyên, vị trí kia nhất định sẽ rơi vào trên người hai đứa con của Hiền phi, nên nhi thần cảm thấy không đáng giá."

"Đang năm mới khóc cái gì chứ, bình thường nhìn con là người ổn trọng, bây giờ lại học theo Phúc ca nhi khóc lóc như vậy." Hoàng Hậu cười cười, ôm lấy cháu trai để cậu lau mặt cho mẫu thân, tán gẫu nói: "Không cần đau lòng, ít nhất hiện tại không cần, con nhớ, trở về cũng nói với Uẩn Nhi, tranh cái gì cũng đều vô dụng, phụ hoàng con không ngốc, chuyện hậu cung ông ấy không quan tâm nhưng chuyện triều chính ông ấy là người hiểu rõ hơn bất kỳ ai. Con cũng vậy, sau này ngồi ở vị trí này của ta thì có những chuyện nhất định không được nhúng tay vào."

Cảnh vương phi khiếp sợ ngẩng đầu.

Hoàng Hậu dùng giọng điệu chắc chắn, không phải nếu như...

Hoàng Hậu không nhìn nàng, có chút mệt mỏi đứng dậy: "Ta mệt mỏi, các con về nhà sớm đi, vài ngày nữa lại đến tâm sự với ta."

Nước đầy thì tràn, trăng tròn sẽ khuyết, có đôi khi không tranh, cũng là tranh.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Chương 122(1)

Quách Bảo Châu mừng sáu xuất giá, ngày mừng năm hôm đó một đám thân bằng hảo hữu phải đi Quách gia tặng quà cưới.

A Kết cũng dậy thật sớm chuẩn bị cho nữ nhi.

Qua năm mới Xán Xán trưởng thành rất nhanh, cao hơn, mặt mày nảy nở, miệng nhỏ nói càng ngày càng nhiều, người cũng càng ngày càng tinh nghịch, đặc biệt là đến đầu xuân ấm áp, tiểu nha đầu hận không thể mỗi ngày đều chạy đến trong hoa viên, nhìn cái gì cũng thấy mới lạ, tựa như không biết mệt, có đôi khi ban ngày chơi quá nhiều, buổi tối ngủ cũng ngủ mơ vụng tay chân.

A Kết vừa mặc váy nhỏ cho nữ nhi, vừa cười hỏi bé: "Xán Xán, hôm nay chúng ta đi đâu chơi nào?"

Xán Xán đang cúi đầu sờ đồ mới của mình, nghe vậy liền ngẩng đầu, cao hứng nói: "Đi nhà cô cô!"

"Vậy Xán Xán muốn đưa thứ gì cho cô cô đây?" Mặc váy, A Kết kéo nữ nhi, để bé ngồi bên mép giường trước, nàng tiếp tục mang giày cho con.

Xán Xán lập tức nhìn lên trên bàn, thấy cành lan màu phấn hồng ngày hôm qua bé hái ở chỗ tổ mẫu vẫn đang được cắm trong bình liền cười nói: "Đưa hoa lan, cho cô mang!"

A Kết ôm lấy nữ nhi, thưởng cho bé một cái hôn: "Được, chúng ta đến ăn cơm với tổ mẫu trước, cơm nước xong cùng đi xem cô cô, cô cô muốn làm Tân Nương Tử, khẳng định rất đẹp." Nàng cũng không nói cho nữ nhi biết hoa bé hái hôm qua đã héo rồi, nàng đã sai nha hoàn hái hoa khác.

Xán Xán vốn muốn xuống đất tự đi, nghe đến đó liền ôm lấy cổ mẫu thân, tò mò hỏi cái gì là tân nương tử.

Trẻ con ngây thơ, trong lòng A Kết cũng ấm áp như ánh mặt trời bên ngoài vậy, vừa đi đến Hình Lan uyển vừa nói chuyện với nữ nhi: "Tân nương tử ấy à, ngày mai cô cô con sẽ mặc váy đỏ đặc biệt đẹp mắt, dựng con tới đón nàng, nàng chính là tân nương tử, làm tân nương tử, sang năm liền sẽ sinh tiểu biểu đệ cho Xán Xán, cùng chơi với Xán Xán."

Xán Xán bây giờ đối với cái gì cũng tò mò, lại hỏi dựng là ai, tiểu biểu đệ đang nơi nào.

Nữ nhi hỏi hết việc này đến việc khác, có đôi khi A Kết cũng không biết giải thích thế nào, nhưng nghe được giọng nói mềm mại ngọt ngào của nữ nhi, nàng lại không đành lòng lừa gạt bé, liền kiên nhẫn giải thích, chẳng sợ sau khi giải thích sẽ phải đón nhận thêm nhiều câu hỏi mà nhiều người cảm thấy không cần giải thích hơn nữa.

Đến Hình Lan uyển, nhìn nữ nhi đang vui vẻ chạy tới bên tổ mẫu của bé, A Kết nhẹ nhàng thở ra.

Nữ nhi càng lớn càng khó dỗ.

Nhìn hạ nhân chuyển hết quà cưới lên xe ngựa xong thì ba mẫu tử bà cháu cùng nhau lên xe đi đến Quách phủ.

Trên đường Xán Xán không ngừng nhìn qua cửa sổ xe, A Kết vừa muốn dạy dỗ nữ nhi thành thật chút thì Xán Xán lập tức chạy đến trong ngực tổ mẫu, để tổ mẫu ôm bé nhìn ngắm. Nhìn thị cang sùng tiểu nha đầu hơn con dâu, xúc mần lên cho bé nhìn, Xán Xán nghiêng đầu muốn kéo hết mần ra, nhưng Ninh thị nghiêm túc dỗ bé: "Bên ngoài có người xấu, người xấu nhìn thấy Xán Xán sẽ bắt Xán Xán đi, chúng ta cứ như vậy lên lên xem, không cho người xấu nhìn thấy Xán Xán."

Xán Xán lập tức rút tay trở về, giống ông cụ non lắc đầu: "Không cho, không cho bắt Xán Xán!"

"Xán Xán thật ngoan." Ninh thị nghiêm trang khen.

A Kết ở một bên buồn cười, thấy nữ nhi quay đầu nhìn nàng, vội thu hồi tươi cười. Nữ nhi cũng thông minh như phụ thân của bé, nếu như bé nhìn thấy nàng cười thì sẽ hoài nghi lời nói của tổ mẫu, giống như tháng trước có một lần Xán Xán chơi đến rất muộn vẫn không chịu ngủ, Triệu Trầm nóng vội làm chuyện đó, liền dỗ nữ nhi nói ngủ đi ngủ sẽ thấy rất nhiều hồng ngọc, nàng nghe xong trừng hấn, Triệu Trầm cũng nháy mắt với nàng, bị Xán Xán nhìn thấy, đoán được phụ thân đang gạt bé, càng thêm không chịu ngủ...

Xán Xán nhìn chăm chăm mẫu thân một lát, lúc này mới đến gần phía trước cửa sổ tò mò nhìn ra phía ngoài.

Có một tiểu cô nương hoạt bát đáng yêu như vậy đi cùng, rất nhanh, xe ngựa đã đến trước cửa Quách phủ.

Quách Từ Kính nghỉ ba ngày chuẩn bị cho mọi người xuất giá, hôm nay hấn ở phía trước đón khách, xe ngựa Triệu gia vừa đến đây, hấn liền lập tức đi đến trước xe. Mần xe đẩy ra, Xán Xán lập tức quay đầu nhìn ra bên ngoài, lúc này Ninh thị đã đeo thêm mũ che, cười hỏi cháu gái: "Xán Xán còn nhận ra bá bá (bác) không?"

Xán Xán chớp mắt nhìn đại nam nhân trước xe.

Trong thân thích có một tiểu cô nương như vậy, Quách Tử Kính cũng rất thích, cười cười với tiểu chất nữ.

Xán Xán cười theo, giang hai tay ra với hắn: "Bá bá ôm."

Quách Tử Kính dễ dàng ôm tiểu chất nữ xuống.

A Kết và mẹ chồng cùng nhau xuống xe ngựa. Nhìn về đầu ngõ, A Kết thuận miệng hỏi Quách Tử Kính: "Mấy người nhà ngoại tổ mẫu Xán Xán đã đến chưa?"

"Còn chưa tới, mọi người đi vào trước ngồi đi, Bảo Châu sáng sớm đã ngóng trông." Quách Tử Kính giao Xán Xán cho Ninh thị, gọi nha hoàn tới dẫn đường.

A Kết gật đầu, cùng mẹ chồng đi về nội viện.

Xán Xán ghé vào đầu vai tổ mẫu, vẫn còn đang nhìn bá bá, cô nương Lâm gia đều có đôi mắt đào hoa đen lúng liếng ngập nước.

Quách Tử Kính mỉm cười nhìn theo cháu gái, vốn định đi trở về, bất đắc dĩ cháu gái nhìn chăm chăm vào hắn, hiếm khi được tiểu hài tử thích như thế, Quách Tử Kính không đành lòng xoay người trước, cứ như vậy vẫn mỉm cười mà đứng, chờ Xán Xán bị cảnh sắc trong sân hấp dẫn nhìn về phía nơi khác, hắn mới nhấc chân.

Tên sai vật phụ trách ở cửa chạy tới: "Đại gia, xe ngựa của nhà Lâm đại nhân đến."

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148: Chương 122.2

Edit: Windchime

Beta: Phương Phan

Trong hai tháng Lâm Hiền được Hoàng Thượng phá lệ đề bạt, từ thứ cát sĩ thăng nhiệm Hàn Lâm viện hầu giảng, chánh lục phẩm.

Quách Tử Kính bước nhanh đi ra ngoài.

Ra cửa, liền thấy Lâm Trúc từ trên xe ngựa nhảy xuống tới, hai người bốn mắt nhìn nhau, Lâm Trúc cười với hắn: "Quách đại ca."

Áo thêu hoa ngọc lan màu tím nhạt, váy dài màu trắng tươi cười đứng trong nắng xuân, lúm đồng tiền tươi như hoa khiến cho người ta nhìn không rời mắt.

Quách Tử Kính có một lát hoảng thần.

So với năm trước, Lâm Trúc cao hơn, dáng người càng thướt tha yếu điệu, mặt mày cũng càng linh động. Nếu như nói khi đó Lâm Trúc đứng ở trước mặt trưởng ty chỉ là phụ trợ, giờ 15 tuổi, nàng cũng không thua kém gì so với trưởng ty và mẫu thân của mình, ngược lại ánh mắt trong sáng linh động, càng làm cho nàng thêm động lòng người.

Ít nhất đối với Quách Tử Kính, Lâm Trúc còn đẹp mắt hơn đệ muội, bởi vì hắn chưa từng có sững sờ khi nhìn đệ muội.

Mặc dù Quách Tử Kính nhanh chóng thu hồi lại sự kinh ngạc trong ánh mắt, đối với Lâm Trúc vẫn luôn nhạy cảm, nàng vẫn có thể cảm nhận được, nghĩ tới bản thân mình đã hơn hai lần mất mặt trước Quách Tử Kính, bây giờ nam nhân này bị sự xinh đẹp của nàng làm cho sững sờ, Lâm Trúc có một chút đắc ý nhỏ, cuối cùng liếc mắt nhìn Quách Tử Kính, xoay người đi đỡ mẫu thân.

Khỏe miệng cô nương gia cong lên, tuy sự đắc ý trong đáy mắt không rõ nhưng Quách Tử Kính là người như thế nào chứ, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Quách Tử Kính có chút muốn cười, hắn chỉ là nhìn nàng lâu hơn chút, tiểu cô nương đắc ý cái gì? Hắn lớn hơn nàng chín tuổi, chẳng lẽ nàng cho rằng hắn nhìn nàng lâu thì sẽ có tâm tư kia sao?

Không muốn chọc tiểu cô nương hiểu lầm, khi nói chuyện với Liễu thị thì hắn tự nói với chính mình là không được nhìn Lâm Trúc.

Nhưng mà khi hắn phát hiện Lâm Trúc cũng thùy chung không nhìn hắn, mà chỉ một lòng hưng phấn nhìn quanh bên trong, tựa hồ muốn nhanh chóng nhìn thấy muội muội thì Quách Tử Kính lại cảm thấy trên người có nơi nào đó không được tự nhiên. Lâm Trúc không nhìn hoặc làm như không thấy, càng khiến cho việc hắn muốn chứng minh cho nàng biết là hắn không có ý niệm gì với nàng là điều thừa.

Hắn nhìn nàng, Lâm Trúc đắc ý, nhưng nàng cũng không có để ý trong lòng hắn có suy nghĩ gì hay không.

Nhìn theo Lâm Trúc kéo cánh tay mẫu thân đi về phía nội điện, thủy chung chưa từng quay đầu, trong lòng Quách Từ Kính giống như bị ai đó nắm một cái.

Hắn muốn nói cho nàng biết không nên suy nghĩ nhiều, không có gì để đắc ý, nhưng Lâm Trúc rõ ràng đã nhận định, nàng không thêm để ý như nàng là một tướng quân thắng trận mà hắn chỉ là một tiểu tốt thua trận, nàng không hề có hứng thú với việc tìm hiểu trong lòng tên bại binh đó rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Quách Từ Kính chưa từng bị người coi thường như thế.

Lúc bóng hình Lâm Trúc hoàn toàn biến mất thì Quách Từ Kính đột nhiên ý thức được một vấn đề.

Lúc trước ở cửa hàng điêu khắc gỗ, Lâm Trúc mới gặp Thụy vương, Thụy vương cười một cái với nàng, Lâm Trúc liền đỏ mặt, mối tình đầu của thiếu nữ.

Còn hắn thì sao, lần đầu tiên lúc gặp mặt cùng Lâm Trúc, Lâm Trúc hình như ngọt ngào gọi một tiếng Quách đại ca đúng không?

Điều này không phải chứng minh là hắn kém hơn Thụy vương sao? Windchime1qd Cho nên Lâm Trúc mới động tâm với Thụy vương, còn đối với hắn thì vẫn xem như là thân thích?

Mây Quách Từ Kính nhăn lại.

Xét về tuổi tác, hắn và Thụy vương không kém nhiều, nói đến dung mạo, hắn tự nhận không thua Thụy vương, nếu là thân phận, lúc ấy đối với một cô nương mới từ nông thôn đến mà nói thì chức quan của hắn là chính tam phẩm, tương lai sẽ là Hầu gia nên thân phận cũng không thấp, nhưng từ khi mới gặp Lâm Trúc đã không cho hắn chút tâm tư dư thừa, có thể thấy được bản thân hắn quả thật có chỗ không bằng Thụy vương.

Quách Từ Kính không để ý đến tâm tư thiếu nữ của Lâm Trúc, nhưng hắn muốn biết chính mình thua Thụy vương chỗ nào.

Thất thần một lúc, lại có khách đến. Quách Từ Kính đi ra ngoài đón khách, người đến là thê tử và nữ nhi của Kinh triệu doãn Lục đại nhân, phát hiện ra vị Lục cô nương kia đang lén nhìn mình, trong lòng Quách Từ Kính lại thêm phiền muộn, mời khách đi vào cửa rồi gọi nha hoàn dẫn đường.

Tên canh cửa ở một bên nhìn thấy vậy âm thầm gật đầu, quả nhiên là đối xử với thân thích khác hắn, lúc này hai mẫu tử Lâm gia vừa đến, đại gia còn đi theo một đoạn đường rất dài vào bên trong.

~

Khuê phòng của Quách Bảo Châu.

Xán Xán giành đưa hoa lan của mình cho cô cô trước, còn nhất định muốn lập tức đội lên cho cô cô. Hiếm khi được tiểu nha đầu coi trọng như thế, Quách Bảo Châu cao hứng ghé góm, ngồi chồm hóm xuống để Xán Xán cài hoa cho nàng. Xán Xán còn nhỏ, sau khi đùa nghịch một lúc lâu mới cài hoa lan một cách xiêu xiêu vẹo vẹo lên búi tóc của cô cô, lui ra phía sau hai bước, học mẫu thân gật đầu giống lúc khen bé: "Thật đẹp, cô cô thật là đẹp mắt!"

"Xán Xán càng đẹp mắt!" Lòng Quách Bảo Châu mềm nhũn, ôm lấy tiểu nha đầu hung hăng hôn mấy cái.

Xán Xán cúi đầu nhìn váy đỏ trên người nàng, lại nhìn mẫu thân, chò mong hỏi: "Đệ đệ ở nơi nào?"

Quách Bảo Châu khó hiểu, mờ mịt nhìn về phía tẩu tử.

A Kết cười đến mức thở không ra hơi, thấy trong phòng cũng không có người ngoài, liền trêu ghẹo nói: "Xán Xán hỏi muội chừng nào thì cho bé thêm tiểu biểu đệ đây!"

Xán Xán đi theo tiếng hô biểu đệ.

Quách Bảo Châu nhất thời đỏ mặt, vừa lúc Liễu thị và Lâm Trúc đi vào, nàng lập tức nhét Xán Xán vào trong ngực Lâm Trúc: "Đi theo di con mà xin đệ đệ!"

"Cái gì đệ đệ?" Lâm Trúc ôm lấy cháu gái hôn một cái, nghi ngờ hỏi.

Quách Bảo Châu muốn giải thích, Quách phu nhân túm lấy nàng giáo huấn: "Cũng sắp gả cho người ta, miệng mồm cũng phải có chừng mực." Nữ nhi sắp xuất giá, A Kết làm tẩu tử trêu ghẹo hai câu không có gì, Lâm Trúc còn chưa định thân đâu, sao có thể dùng loại chuyện này đùa nàng?

A Kết cũng cười nói sang chuyện khác.

Lâm Trúc liền hiểu là Quách Bảo Châu muốn trêu nàng, chơi đùa với cháu gái một chút, thừa dịp lúc trưởng bối không chú ý thì lén chọc lét Quách Bảo Châu, chọc xong thì lập tức trốn ra phía sau Quách phu nhân, Quách Bảo Châu không dám ở trước mặt mẫu thân đùa giỡn, uy hiếp trừng mắt nhìn nàng một cái.

Những khách nhân lục tục đến, trong phòng người càng đến càng nhiều, A Kết gọi mẫu thân và muội muội, đến thiên viện tìm mẹ chồng nói chuyện. Ở những trường hợp náo nhiệt như thế này, mẹ chồng đều không lộ diện, nếu như không phải Quách Bảo Châu xuất giá là chuyện quan trọng, mẹ chồng cũng sẽ không đến.

Trên đường gặp được Quách gia nhị phu nhân Hứa thị.

Hứa thị gầy đi rất nhiều, cũng có vẻ già đi, nhìn thấy mấy người các nàng, vội vàng lên tiếng tiếp đón rồi dẫn nha hoàn đi, không giống trước đây chủ động lại gần bắt chuyện.

Lâm Trúc nhin không được hỏi thăm từ trường ty: "Sau khi Quách Bảo Yên đến Thương Châu, có tin tức gì không?"

A Kết có nghe Quý lão thái thái nói qua một lần, hình như Quách Bảo Yên ở Thương Châu rất được phu quân thương yêu, ngay cả phu nhân chính thất cũng phải kiêng dè nàng ta ba phần, các thiếp thất khác thì mười phần. Nhưng mà được sủng ái lại có thể thế nào, làm thiếp thất, ngày lễ ngày tết không được về nhà mẹ đẻ, việc này đối với Quách Bảo Yên vốn là tiểu thư Hầu phủ mà nói, không dễ chịu một chút nào cả.

Trách ai được, nếu lúc trước nàng ta không có suy nghĩ với Quý Chiêu, thì sẽ không rơi vào kết cục này.

Đó đều là con đường đã lựa chọn, nếu Quách Bảo Yên có thể giữ được lòng của trượng phu, nửa đời sau còn có chút hi vọng.

Giống như nàng, nếu như khi gả cho Triệu Trầm rồi mà nàng vẫn không chịu chấp nhận hắn thì chỉ sợ hôm nay nàng đã ở vào hoàn cảnh khác rồi.

Đến thiên viện, phía trước có một bóng dáng đang ngắm hoa, A Kết cười thả nữ nhi xuống đất, "Xán Xán đi tìm tổ mẫu đi."

Xán Xán nhếch miệng cười, lưng lay chạy về hướng tổ mẫu.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Chương 123

Edit: Windchime

Beta: Phuong Phan

Náo nhiệt qua đi, khách khứa đến tặng quà cưới dần dần ra về hết.

Ngày mai Quách Bảo Châu xuất giá, Quách gia còn có rất nhiều chuyện vụn vặt cần làm gấp, Quách phu nhân và nữ nhi khẳng định cũng có rất nhiều lời muốn nói, cho nên A Kết các nàng cũng không thể tiếp tục lưu lại lâu lắm, sau khi hẹn ngày mai tới sớm một chút liền đứng dậy cáo từ.

Quách phu nhân và Quách Bảo Châu cùng nhau tiễn các nàng, đi đến tiền viện, ngoài ý muốn nhìn thấy Triệu Trầm cùng Quách Từ Kính đứng dưới tàng cây, không biết đang nói cái gì.

Lúc A Kết đang kinh hi vì trượng phu đến sớm, Xán Xán đã hưng phấn hô lên: "Phụ thân ôm!"

Nữ nhi càng ngày càng thích hắn, khoe mắt đuôi mày của Triệu Trầm đều là ý cười, vội nói với Quách Từ Kính vài câu rồi bước nhanh về phía này, đón lấy nữ nhi bế vào trong ngực rồi nói với hai vị trưởng bối: "Ngày mai Bảo Châu xuất giá, ta xin nghỉ quay về xem một chút."

Quách Bảo Châu bĩu bĩu môi, nháy mắt với Lâm Trúc: "Muội thấy là biểu huynh muốn đến đón tẩu tử, A Trúc muội nói xem đúng không?"

Lâm Trúc đứng bên cạnh trường ty cười, A Kết đỏ mặt giận dữ liếc mắt nhìn Quách Bảo Châu.

Quách Từ Kính cũng đi tới.

Quách phu nhân nhìn một nhà ba người của cháu trai, vừa thấy Quách Từ Kính thì không nhịn được bắt đầu lái nhai: "Từ Kính, con xem, Thừa Viễn nhỏ hơn con bốn tuổi, Xán Xán cũng được gần ba tuổi rồi, Bảo Châu cũng sắp phải lập gia đình, con làm huynh trưởng, đến cùng tính toán khi nào mới thành thân đây?"

Nhi tử cũng là bất đắc dĩ, trước khi Đường Văn đế đăng cơ, Quách gia bởi vì Triệu Duẩn Đình bị phủ quốc công ngăn cản, nhi tử không để ý đến hôn sự thì bà cũng có thể hiểu được, nhưng hai năm qua, kinh thành không có người nào dám coi thường nhà mình, chuyện của Ninh gia không thể giải quyết trong hai, ba năm được, vậy nhi tử còn có cái gì không yên lòng chứ? Cũng không thể chờ hắn có tiền đồ rồi đón cả nhà ngoại tổ phụ về mới tính đến chuyện thành thân nha?

Triệu Trầm cũng đã cưới tức phụ, Quách phu nhân không cho rằng oán hận trong lòng nhi tử nhà mình lại lớn đến nỗi hấn không tính chuyện thành thân.

Quách Từ Kính cũng không giải thích được vì sao mình không muốn cưới thế tử, trước khi kinh biến (kinh thành biến động) không có tâm tư, sau khi kinh biến cũng có rất nhiều chuyện gấp cần làm, hơn hai mươi tuổi, hấn không thể mạo muội cưới một cô nương chưa từng gặp mặt được, cũng không thể lén lút đi nhìn xem dung mạo của người ta thế nào, cuối cùng vẫn chần chừ cho tới bây giờ.

"Xe ngựa đã chuẩn bị tốt, ta đưa đi ra cửa." Không muốn ở trước mặt người ngoài tranh cãi với mẫu thân, Quách Từ Kính giả vờ không nghe thấy lời của bà, nói với Ninh thị và Liễu thị, khi nghiêng người qua ánh mắt khó tránh khỏi lại nhìn thấy Lâm Trúc. Quách Từ Kính hơi tạm dừng một lát, thấy Lâm Trúc cười với Xán Xán đang nằm trên vai Triệu Trầm, không hề để ý đến chuyện hôn sự của hấn thì cảm giác khó chịu trong lòng kia lại trôi dạt.

Nhi tử mất điếc tai ngo, Quách phu nhân vừa tức vừa đau đầu.

Liễu thị trấn an: "Phu nhân đừng quá lo lắng, bây giờ Từ Kính còn chưa có ý định, nhưng một khi nó muốn thành thân thì với tài mạo của nó thì còn sợ không tìm thấy con dâu sao?"

Quách phu nhân thở dài: "Nói thì nói vậy thôi, cũng không biết khi nào nó mới có tâm tư nữa, cũng đã hai mươi bốn rồi..." Website đăng truyện chính thức: Nếu như nhi tử thành thân sớm một chút thì cháu trai, cháu gái của bà lúc này đã có thể biết đọc sách rồi.

Ninh thị vừa đi ra ngoài vừa khuyên tỷ tỷ: "Sốt ruột cũng vô dụng, đừng động đến hấn, biết đâu một ngày nào đó tự nó thu xếp hôn sự cho mình, Thừa Viên lúc trước..."

"Nương, người lên xe trước đi." Triệu Trầm ôm nữ nhi đi tới, cắt đứt lời của mẫu thân, trước đó hấn có chút hả hê nhìn Quách Từ Kính nhưng nháy mắt thấy mẫu thân lại đem chuyện năm đó của hấn nói ra trước mặt nhạc mẫu, hấn cũng có chút đau đầu.

"Được, người ta chê ta nói nhiều không cho ta nói." Ninh thị cười, kéo tay Bảo Châu qua vỗ vỗ, lại không yên lòng: "Ngày mai rất bận rộn, thừa dịp lúc này đi muốn nói với cháu vài câu, trong nhà Quý Chiêu ít người, bên trên chỉ có một người là tổ mẫu, sau khi Bảo Châu qua đó phải hiếu thuận với lão nhân gia, tổ mẫu hấn là người hiểu chuyện, chỉ cần cháu làm tốt cấp bậc lễ nghĩa của một người cháu dâu thì bà ấy sẽ không làm khó cháu." Bà ở Đăng Châu mười năm, phần lớn quãng thời gian trưởng thành của cháu gái đã bị bà bỏ lỡ, bây giờ cháu gái đã sắp phải lập gia đình.

Quách Bảo Châu cũng không biết Ninh thị chính là di ruột của nàng, nhưng trong lòng nàng coi Ninh thị không khác gì ruột thịt của mình, nghe vậy thì ngoan ngoãn gật đầu: "Di yên tâm, Bảo Châu đều hiểu."

Ninh thị nắm tay nàng, để nhi tử đỡ lên xe ngựa.

A Kết cũng dặn dò muội muội một lúc, sau đó tiếp nhận nữ nhi đi đến trước người Liễu thị, cười hỏi nữ nhi: "Ngoại tổ mẫu phải đi, Xán Xán nên nói cái gì đây?"

Xán Xán nhu thuận nói: "Ngoại tổ mẫu đi cẩn thận."

"Xán Xán thật thông minh!" Liễu thị thơm cháu gái một cái coi như là phần thưởng, đợi Lâm Trúc và Xán Xán chơi đùa xong thì quay về phía Quách phu nhân cáo từ rồi tự mình lên xe trước. Lâm Trúc có chút luyến tiếc khi rời đi, nhìn Quách Bảo Châu giống như có nhiều chuyện còn chưa nói xong, sau khi nàng đến kinh thành cũng quen biết vài người bạn nhưng chỉ có Quách Bảo Châu là tỷ muội tốt nhất của nàng.

Quách Bảo Châu cười nàng ngốc: "Nhìn cái gì chứ, sau này nếu nhớ ta thì đến bên kia tìm ta, chúng ta vẫn sẽ như trước đây mà."

"Thật không biết xấu hổ!" Lâm Trúc đột nhiên bóp mặt nàng, xoay người chạy về phía xe ngựa.

Quách Bảo Châu muốn nắm nàng thì Quách Từ Kính đứng lúc ngăn đón phía trước muội muội: "Đừng làm rộn, cẩn thận ngã."

Quách Bảo Châu đứng trên mặt đất đương nhiên sẽ không ngã, lời nói lo lắng của hấn chỉ có thể nói về Lâm Trúc đang bước lên xe. Bởi vì từ trước đến giờ hấn vẫn luôn ôn trọng, nói một câu như vậy cũng không tính là gì. Lâm Trúc đã trèo lên xe cũng cảm thấy không có gì không ổn, nhưng lúc nghiêng người nói tạm biệt với mấy người đang đứng trước xe thì lại thấy ánh mắt của ai đó đang nhìn nàng, nàng nhìn qua chỉ thấy dáng vẻ nhàn nhạt của người đó, Lâm Trúc cười rồi vén màn đi vào trong xe.

Quách Từ Kính có ý với nàng sao?

Đáng tiếc là có cũng được mà do nàng nghĩ nhiều cũng được, nàng sẽ không thích loại người tính tình lạnh lùng như vậy.

Nhưng mà có người thích mình, còn là người đã từng thấy nàng phạm qua sai lầm ngốc nghếch thì cảm giác này cũng không tệ.

Trong lúc chờ người một nhà trường tỷ lên xe thì Lâm Trúc thông qua khe màn nhìn ra bên ngoài, thấy Quách Từ Kính lạnh lùng đứng thẳng người, chỉ khi Xán Xán gọi hấn bá bá thì mới khẽ mỉm cười một cái, lại cảm thấy tự mình nghĩ quá nhiều, hai người hơn kém nhau chín tuổi, làm sao hấn có thể thích mình?

Ai ngờ suy nghĩ trong đầu nàng vừa dứt thì Quách Từ Kính lại liếc mắt nhìn về phía bên này.

Lâm Trúc lập tức ngồi thẳng, tim đập thình thịch, giống như vừa thoát khỏi hiểm nguy. Windchime!qđ Kề màn rất nhỏ, đôi lại ở bên ngoài là người khác, nàng sẽ không lo lắng bị nhìn thấy, nhưng Quách Từ Kính không giống như vậy, ánh mắt của hấn quá sắc bén, nàng cũng không muốn Quách Từ Kính

biết là nàng đang nhìn trộm, vốn ở trong mắt hấn thì nàng cũng đủ nông cạn rồi, nếu như hấn hiểu lầm là nàng coi trọng hấn thì trong lòng không biết sẽ khinh thường nàng như thế nào đâu.

Ngoan ngoãn ngồi yên, Lâm Trúc cười cùng mẫu thân nói tới chuyện ngày mai Quách Bảo Châu xuất giá.

Trong xe bên kia, trong lòng A Kết có tâm sự nhưng không tiện nói với mẹ chồng, về đến Vọng Trúc hiên, đợi đến lúc trong phòng chỉ còn lại một nhà ba người, nàng mới vừa lau mặt cho nữ nhi vừa nói với Triệu Trầm: “Hôm nay ở nhà đi, phu nhân lại bộ lang trung Giang đại nhân dẫn nữ nhi tới gặp thiếp, nghe ý của nàng hình như là coi trọng nhị đệ?”

Triệu Thanh năm nay 17, quả thật nên suy xét hôn sự.

"Đích nữ?" Triệu Trầm thuận miệng hỏi một câu, lập tức lại nói: "Lần sau gặp mặt thì uyển chuyển từ chối đi, năm trước phụ thân cũng muốn thu xếp hôn sự cho nhị đệ, ý nhị đệ là thi đậu Tiến Sĩ lại nói, hấn có học vấn tốt, lần sau kỳ thi mùa xuân đậu Tiến Sĩ cũng không thành vấn đề."

Động tác của A Kết dừng lại một chút, lẩm bẩm: “Lúc ấy nhị đệ cũng đã mười chín rồi...”

“Sao, muốn làm tròn bốn phận của một người tâu tử à?” Triệu Trầm đi tới, từ phía sau ôm lấy thê tử, cầm đặt trên đầu vai của nàng nói: “Trong sáu tháng chúng ta sẽ dọn ra ngoài rồi, nếu như người bên ngoài tìm nàng hỏi chuyện có liên quan đến bên này thì nàng nên để ý một chút, nói chung dù sao nàng là trưởng tâu, ở bên ngoài cũng nên thể hiện một chút. Nếu như không có ai tìm nàng thì nàng cũng không cần quan tâm, cha tự có tính toán của mình.”

Nếu như không chia phủ, thê tử và thê tử Triệu Thanh cuối cùng sẽ phải sống cùng nhau, hấn đương nhiên muốn cam đoan Triệu Thanh cưới một thê tử không quá kém, nhưng bây giờ hai nhà chia ra, thê tử Triệu Thanh dù tốt hay xấu đều không quan hệ với bọn họ. Chuyện trên triều đình đều là việc do nam nhân làm, nữ nhân chỉ cần không phải quá ngu ngốc, có thể ảnh hưởng cũng chính là hậu viện, Triệu Trầm tin tưởng Triệu Thanh cũng không phải là loại người bị chi phối bởi nữ nhân nên chuyện hấn và thê tử có hòa hợp hay không thì Triệu Trầm không cần phải để ý.

A Kết hiểu rõ ý trượng phu, tâm tư của nàng lại bị nam nhân dẫn tới nơi khác, nhìn quanh một vòng, cảm khái nói: “Ở đây cũng đã ba năm rồi.” Dieendaanleequydownn Trong Vọng Trúc hiên này, nàng được hấn dùng các phương thức khác nhau để bảo vệ che chở, ở nơi này nàng sinh nữ nhi, nàng ở trong này nhìn nữ nhi từng chút một lớn lên...

Triệu Trầm hôn nàng: "Không cần luyến tiếc, bên kia càng tốt hơn, tháng sau tu sửa hấn là không sai biệt lắm, ta đưa nàng sang đó dạo trước một vòng, nàng khẳng định sẽ thích."

“Được.” A Kết nghiêng đầu nhìn nam nhân, nàng cảm thấy rất mỹ mãn, kỳ thật chỉ cần ở cùng với hấn thì ở nơi nào nàng cũng thích.

Ánh mắt của nàng dịu dàng, Triệu Trầm nhìn đến thất thần.

Phụ thê tình ý kéo dài, không nói gì cũng có thể cảm nhận được suy nghĩ trong lòng nhau, Xán Xán lại hoang mang, mắt to mò nhìn chăm chăm phụ thân và mẫu thân, không hiểu bọn họ tại sao không nói chuyện, bé còn muốn nghe đây.

Phụ thân và mẫu thân thật lâu không nói, cũng không nhìn bé, Xán Xán không nhìn được, thừa dịp mẫu thân không có tâm tư quan tâm mình liền cúi đầu vọc nước trong chậu.

A Kết bị tiếng nước làm bừng tỉnh, thấy Triệu Trầm đã đến gần trước mắt, đỏ mặt, nhanh chóng cúi đầu nói: "Chàng đi mau đi, thiếp rửa tay cho Xán Xán." Tiểu nha đầu ở bên ngoài thích cầm nắm thứ gì đó, trước khi lên kháng phải rửa tay mới được.

“Ta nhìn nàng rửa.” Triệu Trầm vẫn ôm thê tử như cũ, đôi môi di chuyển phía sau cổ của nàng, thân mình càng gắt gao đem người đến trước thắp.

A Kết trốn không thoát đành phải xấu hổ tiếp tục rửa tay cho nữ nhi. Xán Xán không được nghịch nước nữa, ngẩng đầu lên nhìn mẫu thân, thấy gương mặt hồng hồng của mẫu thân, bé nhếch miệng cười, dùng một tay đã được rửa sạch của mình, điềm nhiên nói: “Đẹp lắm!” Cũng không biết là đang khen ai.

Triệu Trầm nghe thấy giọng nói mềm mại non nớt của nữ nhi, thu lại kích động trong lòng, cúi đầu dỗ nữ nhi: “Xán Xán đẹp nhất, ngày mai cha sẽ dẫn Xán Xán đi nhìn cô cô xuất giá, để cho Xán Xán so sánh với cô cô xem ai đẹp hơn, có được hay không?”

Xán Xán thích được người ta khen đẹp, cao hứng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Chương 124.1

Beta: Phuong Phan

Ngày Quách Bảo Châu xuất giá, trời trong nắng ấm

A Kết ôm nữ nhi xem cô cô biến thành tân nương tử xong liền đưa bé đến thiên viện giao cho mẹ chồng đỡ, chút nữa nàng phải nói chuyện với các nữ quyến khác, không có thời gian chăm sóc nữ nhi. Xán Xán lại không muốn rời khỏi chỗ náo nhiệt này, nhất định muốn ở lại khuê phòng của cô cô, ai khuyên bé đều không nghe, chạy lên trên giường cười khanh khách, A Kết phải leo lên bắt người xuống, tiểu nha đầu không chịu, há miệng muốn khóc.

"Xán Xán không khóc nhé, đi ôm cháu đi xem dự hôn nha!" Lâm Trúc thương cháu gái, không muốn cháu khóc, làm sắc mặt trường tử khó coi, vội vàng đón lấy cháu gái vào trong tay mình.

Nghe được từ mới, miệng đang há to của Xán Xán khép lại, mắt to ngẩn lệ hỏi đi: "Dự hôn ở nơi nào?"

A Kết đang đứng phía sau nữ nhi nhũ mây, phía trước toàn là nam khách, làm sao muội muội có thể bé nữ nhi đi qua đó được chứ?

"Dự hôn ở trong hoa viên đấy, hôm nay dự hôn cũng mặc đồ đỏ, còn đẹp hơn cha cháu, Xán Xán có muốn đi xem hay không?" Lâm Trúc chỉ hướng cửa, thừa dịp Xán Xán tò mò nhìn về phía bên kia, nhanh chóng nháy mắt với trường tử. Nàng đương nhiên sẽ không đi đến phía trước, chỉ là muốn đưa cháu gái đi, ở trong hoa viên chơi một lát, tiểu nha đầu sẽ quên cô dự hôn liền.

A Kết nhẹ nhàng thờ ra, cho muội muội ôm nữ nhi đi, nàng đi theo vài bước, nhỏ giọng dặn dò: "Đừng có chạy lung tung." Lại để cho Thúy Ngọc và Như Ý đi theo. Thúy Ngọc có thể đùa nữ nhi vui vẻ, Như Ý ôn trọng biết công phu, nếu không may trên đường đi có người vội vàng không cẩn thận lao tới, nhất định Như Ý có thể ngăn lại.

Lâm Trúc cười nói: "Yên tâm đi, Xán Xán thích nhất là chơi với dì, có phải không?"

Tay nhỏ của Xán Xán dụi mắt, không nói chuyện, chỉ quay đầu nhìn mẫu thân, về mặt tội nghiệp.

Một khắc trước đó A Kết còn đau đầu vì nữ nhi không hiểu chuyện, lúc này thấy nữ nhi như vậy, nhất thời lại tự trách. Phàm là các thân thích hỏi nữ nhi những vấn đề đại loại như thích ai nhất thì vĩnh viễn tiểu nha đầu đều trả lời là mẫu thân, mẫu thân đẹp nhất, thích nhất chơi cùng mẫu thân... Tựa như hiện tại, trong lòng nữ nhi khẳng định là đang oán trách nàng nhưng vẫn như cũ không chịu nói thích nhất là dì.

"Xán Xán nghe lời, trong chốc lát mẫu thân sẽ đi tìm con." A Kết lắc lắc tay nhỏ của nữ nhi, áy náy nói lời đảm bảo.

"Xem dự hôn." Xán Xán chỉ vào ngoài cửa sổ nói, nghiêm túc cực kỳ.

A Kết gật đầu: "Ừ, để cho dì bé Xán Xán đi tìm dự hôn, mau đi đi."

Được mẫu thân cho phép, Xán Xán lập tức quay đầu, thúc giục đi đi mau.

Lâm Trúc đã đến Quách gia nhiều lần, đối với hoa viên Quách gia coi như quen thuộc, đặc biệt mang cháu gái đi đến nơi có nhiều hoa. Xán Xán vẫn nhớ kỹ dự hôn, đi hai bước liền hỏi dự hôn ở nơi nào. Website đăng truyện chính thức: Tiểu nha đầu còn thật nặng, Lâm Trúc ngồi chồm hổm, đặt cháu gái xuống đất, dỗ nói: "Dự hôn còn chưa tới đâu, để dì cho Xán Xán xem hoa trước có được hay không?"

Xán Xán bình thường thích tự mình đi, hiện tại lại không chịu, ôm dì không buông tay, nghiêng đầu về phía tiền viện náo nhiệt nhất, nhìn: "Dự hôn, đi tìm dự hôn!"

Lâm Trúc thầm kêu khổ, tại sao trí nhớ của cháu gái lại tốt như vậy chứ!

Lời nói mẫu thân cũng đều vô dụng, bây giờ người dì này dỗ cũng không được, tiểu nha đầu lại tỏ ra cáu kỉnh, Lâm Trúc không có biện pháp, một lần nữa bé bé dậy, đi về phía tiền viện. Thúy Ngọc không yên lòng, ở bên cạnh khuyên nhủ: "Nhị cô nương, phu nhân biết sẽ không vui..."

Lâm Trúc đương nhiên biết, vừa đi vừa dỗ cháu gái: "Xán Xán, chúng ta chỉ nhìn dự hôn từ đằng xa thôi nha, mẫu thân cháu không cho chúng ta đến gần đâu."

Xán Xán nhìn dì, không nói gì, tiếp tục nhìn chằm chằm tiền viện.

Đến trước cửa thùy hoa, quả thật Lâm Trúc không còn sức lực nữa, đi đến dưới một tàng cây hòe tươi tốt nghỉ tạm: "Xán Xán ngoan, chút nữa dự hôn sẽ đi vào từ nơi này, đến lúc đó thì cháu có thể nhìn thấy dự hôn rồi." Tân lang đón dâu nên ở phía trước rất đông vui, khách nam đi cùng hân đến hậu viện cũng là thân thích của Quách gia, những người này hầu như nàng đều biết nên cảm thấy cũng không sao.

Xán Xán tựa vào đầu vai dì, nhìn chằm chằm cửa thùy hoa không chớp mắt.

Cháu gái ý lại mình như thế, Lâm Trúc đành phải nhắc váy ngồi xổm tại nơi đó làm chỗ dựa cho bé.

Lúc Quách Từ Kính dẫn gã sai vặt vội vàng đi đến liền thấy ngay khung cảnh tiểu cô nương về mặt bắt đắ dĩ ngồi tựa dưới tàng cây, bước chân hần ngừng lại, nhũ nhũ mị, vẫn là khi Lâm Trúc nhanh chóng đứng dậy thì đi qua, cách vài bước hỏi nàng: "Muội ở nơi này làm gì?" Thật giống muội muội nhà mình, đứng cũng không ra đứng, ngồi không ra ngồi, bị trường bối thấy khẳng định sẽ bị răn dạy.

Lâm Trúc xấu hổ cực kỳ, không dám nhìn Quách Từ Kính, buông mí, cặp mắt nhìn vào áo bào màu đỏ sậm được thêu mây nói: “Xán Xán...”

"Xem chừng!" Xán Xán giành trước mở miệng, vươn tay về phía Quách Từ Kính: "Bá bá ôm Xán Xán, xem chừng!" Dĩ nhiên không dám đi đến phía trước, bá bá lại từ bên kia tới đây.

Lâm Trúc vội vàng bế lấy cháu gái lui về phía sau hai bước, muốn nói chuyện với bé, nhưng Xán Xán không chịu nghe, nhào thân mình về phía Quách Từ Kính. Quách Từ Kính thấy vậy liền hiểu, tiến lên bế lấy tiểu nha đầu, nhìn khuôn mặt bởi vì sốt ruột mà trở nên đỏ hồng của Lâm Trúc, lạnh lùng nói: “Xán Xán giao cho ta, muội trở về nói với mẹ bé một tiếng, sau đó cũng ở lại bên đó đừng tới đây nữa." Lời nói ẩn chứa răn dạy.

Lâm Trúc không vui, nàng cũng không phải cố ý đến đây, lại nói lát nữa Quý Chiêu tới, Quách Từ Kính thân là đại cữu tử (anh vợ) khẳng định có rất nhiều chuyện phải làm, nào có ở không để chăm lo cho Xán Xán. Chẳng những không đi, nàng còn muốn đoạt lại cháu gái: “Quách đại ca mau đi làm việc đi, muội sẽ dỗ Xán Xán.”

Xán Xán thấy, càng ôm chặt bá bá: "Không cho đi ôm!"

Lâm Trúc tức đến mức thở hổn hển, lông mày Quách Từ Kính càng nhíu chặt, nhìn chằm chằm nàng nói: "Ta sẽ tự tay giao Xán Xán cho tỷ phụ muội, yên tâm chưa?"

Lâm Trúc sùng sốt, Quách Từ Kính liếc nhìn nàng một cái, bảo tiểu tử đi trước, hắn xoay người quay lại đường vừa đi, sắp vượt qua cửa thủy hoa thì Xán Xán quay đầu vẫy vẫy di, lại chỉ vào phía trước, cười: "Dừng ở đằng kia!"

Dáng vẻ làm cho người ta vừa tức lại vừa yêu thương

Người đã đi rồi, Lâm Trúc khó chịu nhìn cửa thủy hoa một lúc, đành phải dẫn hai nha hoàn đi trở về. Quách Từ Kính đã nói sẽ giao Xán Xán cho tỷ phụ, hắn là sẽ làm được, có tỷ phụ trông Xán Xán, nàng không có gì phải lo lắng, chính là trường tỷ nhất định sẽ dạy dỗ nàng..

Tiền viện, Triệu Trầm đang nói chuyện với nhạc phụ, thấy nhạc phụ đột nhiên lộ vẻ mặt kinh ngạc, hắn quay đầu, liền thấy Quách Từ Kính đang ôm nữ nhi tới, tiểu nha đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, vừa thấy hắn, mắt to lập tức cười thành vòng trăng trắng khuyết. Triệu Trầm bước nhanh vài bước nhận nữ nhi vào trong lòng mình, Quách Từ Kính không đợi hấn hỏi, liền lời ít mà ý nhiều giải thích một phen: "Người dỗ Xán Xán đi, ta còn có việc." Nói xong lại vội quay người đi mất.

Xán Xán có phụ thân liền quên bá bá, ngửa đầu làm nũng: "Xem chừng!"

Triệu Trầm đối với nữ nhi từ trước đến giờ có cầu tất ứng, hôn tiểu nha đầu một cái: "Được, phụ thân ôm Xán Xán xem chừng, đợi lát nữa Xán Xán cũng nhớ hỏi đồ chừng, hấn đáp không được liền không cho hấn đón cô cô đi!"

Xán Xán cười khanh khách, mắt to sáng trong suốt, đi dạo một vòng chỉ có phụ thân đối với bé là tốt nhất.

Không bao lâu sau, bên ngoài tiếng pháo nổ bắt đầu, người bên ngoài đều rời khỏi ghế đi xem náo nhiệt, Triệu Trầm ngồi yên bất động, bàn tay to giúp nữ nhi che lỗ tai, chờ tiếng pháo hết hấn mới bế người lên: “Đi nào, chúng ta đi tra khảo tân lang nào.”

Xán Xán cực kỳ hưng phấn, ngẩng cao đầu nhìn ra bên ngoài.

Đến buổi tối, Xán Xán còn nhớ rõ náo nhiệt ban ngày, A Kết muốn cởi quần áo cho bé, Xán Xán không cho, trốn đến cuối kháng chỉ vào váy đỏ trên người, kêu tân nương với mẫu thân, gọi phụ thân là tân lang, kêu xong tự mình cười, cũng không biết đang cười cái gì.

Nữ nhi cao hứng, A Kết nhìn cũng vui vẻ, quỳ tại đầu giường gọi bé là nha đầu ngốc.

Trong lòng Triệu Trầm hơi động, vẫy tay gọi nữ nhi đến bên người, thấp giọng hỏi bé: “Xán Xán có muốn xem nương biến thành tân nương tử hay không?”

Xán Xán lập tức gật đầu.

Triệu Trầm hôn nữ nhi một cái, đứng dậy đi về phía tủ quần áo.

A Kết khó hiểu, ngăn nữ nhi đang chạy đến mép giường, quay đầu hỏi nam nhân: "Muốn tìm cái gì? Windchime!qđ Chàng nói đi, thiếp biết đặt ở chỗ nào, chàng đừng tìm rồi lại loạn lên."

Triệu Trầm không để ý nàng, sau khi lục lọi một hồi, rút cuộc cũng tìm thấy quần áo hai người mặc lúc thành thân, A Kết vừa nhìn một cái liền biết hấn muốn làm gì, đỏ mặt mắng hấn: “Đừng có làm loạn nữa, đi ngủ sớm một chút đi.”

Triệu Trầm cười nằng: "Gấp cái gì? Dù sao ngày mai ta cũng xin nghỉ, không cần đi từ sáng sớm." Nói xong thấy nữ nhi không chuyển mắt nhìn chăm chăm xiêm y trong tay mình, Triệu Trầm cười giật giây nói: "Xán Xán nói, có muốn mẫu thân mặc hay không?"

Xán Xán tựa vào trong ngực mẫu thân, gật đầu, "Mặc!"

Triệu Trầm cười cười, đi ra phía sau bình phong thay đồ trước, sau đó đi ra bế lấy nữ nhi, nói với thê tử đang xấu hổ quay lưng về phía hai cha con:

“Nàng thay đồ đi, đừng để ta phải giúp nàng thay đây, đến lúc đó Xán Xán sẽ phải chờ đến sốt ruột.”

"Chàng cầm miệng đi!" A Kết tức giận liếc mắt nhìn hấn, cầm lấy quần áo đi về phía bình phong, thuận tiện thối tắt hai ngọn đèn ở trên bàn luôn.

Trong phòng chỉ còn đèn lồng trên đỉnh đầu, Xán Xán có chút sốt ruột, Triệu Trầm quay nữ nhi qua, hỏi bé: “Xán Xán nói xem, cha đẹp hơn hay dượng đẹp hơn?”

"Phụ thân đẹp hơn!" Xán Xán bỏ nhào vào trong ngực phụ thân, hai tay nhỏ nâng khuôn mặt phụ thân, nhẹ nhàng sờ, chơi như bình thường.

Triệu Trầm rất hài lòng, hôn nữ nhi, tâm tư lại bay về phía sau tấm bình phong.

Hai người động phòng hoa chúc vẫn luôn là tiếc nuối trong lòng hấn, hiện tại tốt lắm, tâm nàng từng chút một đã bị hấn chiếm lấy, nàng sẽ không còn sợ hấn, cự tuyệt hấn, hấn cũng muốn được một lần làm tân lang một cách hoàn hảo.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Chương 124.2

Edit: Windchime

Beta: Phuong Phan

Trong khi ở Vọng Trúc hiên, phu thê đang ôn lại chuyện cũ, trong phủ Trung Nghĩa hầu, Quý Chiêu là đại nam nhân lần đầu làm tân lang.

Trong phòng nền lòng phượng im lặng chầy, bọn nha hoàn đều lặng lẽ lui xuống, Quý Chiêu vừa mới bị hạo tức phụ ghét bỏ vì toàn thân mùi rượu không thể không vội vàng đi tắm rửa đang rón ra rón rén đi đến cửa nội thất, thăm dò nhìn xem, thấy tức phụ của mình đã nằm trong chăn rồi, nhất thời mặt đỏ tím đập, khí huyết dâng lên.

“Bảo Châu, ta đã tắm xong rồi, nàng ngồi xem có còn mùi rượu hay không?” Không dám lập tức lên giường ngay, Quý Chiêu chống người ở mép giường hỏi, ánh mắt nhìn chăm chăm hai gò má đỏ ửng như hoa đào của tức phụ, thật là muốn hôn một cái.

Trong ổ chăn, cô nương không để ý hấn, Quý Chiêu hỏi vài lần đều không được đáp lại, không khỏi buồn bực, tức phụ đang giả bộ ngủ đúng không, hay là hấn tắm rửa lâu quá, nàng mệt mỏi nên ngủ trước rồi?

Đứng dưới đất ngây ngốc một lát, khoe miệng Quý Chiêu vênh vênh lên, tắt nốt mấy ngọn đèn dư thừa, cời đồ trèo lên giường lò.

Mặc kệ ngủ thật hay ngủ giả, hấn đều có thể ôm tức phụ!

Thật cẩn thận xốc hi chần lên, Quý Chiêu chỉ mặc có mỗi cái quần chui vào, khi nằm xuống thì cố ý để ra một chút khoảng cách, không dám đụng tới Quách Bảo Châu. Hồ hấp của hấn càng ngày càng nhanh, có thể tự mình nghe được rõ ràng, Quý Chiêu nuốt nuốt nước miếng, nhắm mắt lại nghiêng tai lắng nghe. Bên cạnh cực kỳ yên tĩnh, ngay cả hơi thở cũng không nghe thấy, chỉ thấy cách một khoảng lại nghe tiếng len lén thở gấp.

Quý Chiêu cười, hiểu rõ tức phụ căn bản chính là đang giả bộ ngủ, khẩn trương đến mức không dám thở mạnh, khi nhin không nổi nữa thì mới len thở ra một hơi.

Thì ra nàng không phải là người cái gì cũng không biết sợ.

Hiểu rõ được điều này, lá gan của Quý Chiêu cũng lớn hơn, đang nằm thẳng đổi lại thành nằm nghiêng, khuỷu tay phải nhẹ chống thân thể, tay trái chạm rai khoác lên vai của Quách Bảo Châu, nhẹ nhàng xoay người nàng về phía mình. Bả vai của cô nương rõ ràng cứng lại, Quý Chiêu làm ra vẻ không biết, cùng với việc Quách Bảo Châu dần dần xoay người lại, hấn cảm giác được toàn thân đều toát mồ hôi, cuối cùng có thể là do lo lắng tức phụ đột nhiên không muốn cho hấn chạm, Quý Chiêu mạnh mẽ nhào lên, miếng đối miệng, hai tay thô lỗ lại vội vàng thoát quần áo nàng.

“Cút đi!” Lúc Quách Bảo Châu bị Quý Chiêu áp lên người thì liền quên hết những gì tẩu tử đã dạy, dùng hết tay chân đẩy người ra. Cái gì mà không được cử động, toàn bộ phải nghe theo Quý Chiêu chứ, nếu thật sự nghe theo lời hấn thì nàng sẽ bị ăn đó! Dieendaaneequydom Hấn lại dám cời quần áo của nàng ra, buổi tối đã ăn tìm gấu mặt hổ hả?

"Bảo Châu đừng làm rộn, cho ta thân thiết, ta sẽ nhẹ nhàng!" Quý Chiêu đang cao hứng, trong đầu tất cả đều là hương thơm mềm mại của người trong lòng, sao có thể dừng được chứ, Quách Bảo Châu đẩy hấn ra, hấn trực tiếp đè tay nàng lại, tiếp tục cời quần áo vương bận trên người nàng. Quách Bảo Châu đẩy vài lần không được, thoáng nhìn cánh tay và bả vai rắn chắc của hấn, rốt cuộc ý thức được Quý Chiêu đã không còn là chàng thiếu gia hầu môn tay chân lẻo khoẻo như trước kia nữa, đẩy hấn ra đứng là phí sức mà...

"Dừng..." Ngay người một lúc thì yếm đã bị kéo xuống nửa bên, Quách Bảo Châu hoảng sợ, vội vã hô ngừng, nhưng Quý Chiêu lần đầu tiên nhìn thấy

cảnh đẹp như thế, gần như lúc Quách Bảo Châu vừa mở miệng, hần cũng há miệng ra, nhưng không phải nói chuyện..

Quách Bảo Châu chỉ cảm thấy trong đầu nổ ‘bùm’ một tiếng, tay chân đều không có khí lực.

Kể tiếp hết thấy đều không còn do nàng khổng chế, bình thường Quý Chiêu có bao nhiêu sợ nàng, hiện tại liền không sợ nàng nữa, bình thường Quý Chiêu giả bộ giống hình tượng cháu trai bao nhiêu thì bây giờ lại giống hình tượng đại gia bấy nhiêu, hơn nữa người này lại cực kỳ giáo hoạt, vừa chiếm lấy nàng không cho nàng cơ hội phản kháng vừa siêng năng cày cấy...

Lúc kết thúc, Quách Bảo Châu chỉ cảm thấy toàn thân mỏi nhừ, giống như cùng người hung hăng đánh một trận chiến trên mặt đất.

Quý Chiêu đang quý ở một bên lau chùi cho nàng, trên mặt là sự thỏa mãn, giọng nói của hần thật cẩn thận, ánh mắt trốn tránh: “Bảo Châu, ta sai rồi, nàng đừng giận mà, lần đầu tiên nên ta khó tránh khỏi có chút không khống chế được, lần sau thì tốt rồi tất cả ta sẽ nghe theo nàng...”

"Cút đi!"

Quách Bảo Châu nghiêng răng nghiêng lợi, đẩy tay hần ra, kéo chắn che kín mình: "Năm mơ cũng đừng nghĩ còn có lần sau!"

Nàng thật sự bị mù rồi mà, tự cho là tìm được người dễ ăn hiếp, kết quả chẳng qua là khi có người bên ngoài thì đối với nàng khúm núm, không có ai liên ý thế hiếp người. Chờ xem, lần này nàng vì tin tưởng tẩu tử mà mất tiền cơ, đêm mai hần có năm mơ cũng không chế phục được nàng đâu!

Quý Chiêu cũng không biết suy nghĩ trong lòng tức phụ, vây quanh Quách Bảo Châu được bao bọc như cái kén đồ dành, thề với trời tự mình biết đã sai lầm. Quách Bảo Châu lười nhìn hần, muốn ngủ mà cổ tình Quý Chiêu lại lải nhải thật đáng ghét, không có biện pháp nào đành phải giả vờ tha thứ, nhưng bắt hần phải ngủ trong một cái chăn khác.

Quý Chiêu thấy vậy thì sau khi ủy khuất một chút cũng đành lấy chăn và gối ra, yên lặng nằm ngắm nhìn cái ót của tức phụ.

Quách Bảo Châu có tâm đề phòng Quý Chiêu, nhưng không chịu nổi việc trải qua một phen ép buộc vừa rồi, nàng mệt mỏi, không qua bao lâu liền ngủ, nửa đêm mơ mơ màng màng cảm giác có người ghé vào trên người mình, Quách Bảo Châu mạnh mẽ bình tĩnh, đáng tiếc vẫn muộn một bước, lại để cho Quý Chiêu đạt được.

"Bảo Châu, lần này ta sẽ chậm thôi..."

Trong bóng tối, nam nhân nói nhỏ bên tai nàng, dịu dàng làm cho nàng quên tức giận.

Tác giả có lời muốn nói:

Bảo Châu: Tẩu tử, tỷ hại ta rồi!

A Kết mặt đỏ: Có sao? Lúc trước ta chính là như vậy, lúc đó biểu huynh muội mới không chạm vào ta...

Bảo Châu: Tội qua thì sao?

A Kết khóc...

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Chương 125

Vào tháng tư mẫu đơn nở rộ, trong cung muốn làm mẫu đơn yến, Hoàng Hậu gọi Cảnh vương phi vào Phụng Nghi cung.

Đĩ nhiên không phải Cảnh vương phi đến một mình, Phúc ca nhi hai tuổi đi theo bên cạnh mẫu thân, đến trước người hoàng hậu ngoan ngoãn hô: "Hoàng tổ mẫu vạn an", mặt mày có năm phần giống tiên đế nhưng khí chất quá mức yên tĩnh lại giống Cảnh vương, không tình nghịch như những đứa trẻ đồng lứa khác.

Hoàng Hậu đưa tay ôm cháu trai đến trên tháp, ôn nhu hỏi: "Phúc ca nhi sáng nay ăn gì vậy?"

Phúc ca nhi ngồi vững vàng ngay ngắn, chỉ thoáng suy nghĩ liền đáp: "Sữa dê, cháo."

Hỏi cái gì đáp đó, không thừa một chữ nào.

Hoàng Hậu sờ sờ đầu cháu trai, sai cung nữ bưng mấy thứ điểm tâm lên, đặt trên bàn thấp để Phúc ca nhi đến ăn, sau đó bà ở một bên, vừa nhìn vừa cùng con dâu nói chuyện: "Lão Tứ (Tứ hoàng tử) đã mười bảy, phụ hoàng các con chuẩn bị mẫu đơn yến năm nay để tuyển vương phi cho hần, con là

nhị tấu, có vừa ý người nào không?"

Cảnh vương phi trầm mặc một lát.

Năm đó khi Hoàng Thượng vẫn là vương gia, một dịp tiến cung dự tiệc, không biết như thế nào liền sủng hạnh một cung nữ, tuy rằng tiên hoàng không nói gì thêm, còn ban cung nữ ấy cho hắn, nhưng Hoàng Thượng vẫn coi việc này là một vết nhơ, sau khi mang cung nữ đó về phủ liền sắp xếp cho ở trong thiên viện, nếu không phải sau này nàng truyền ra tin có bầu, chỉ sợ đến chết cũng sẽ không có người chú ý. Đáng tiếc cung nữ kia mặc dù mang thai nhưng xương cốt lại không tốt, bị khó sinh nên qua đời. Tứ hoàng tử đại khái là bị bệnh từ trong bụng mẹ, lúc còn nhỏ cũng không khác gì so với các hoàng tử khác, nhưng đến năm ba tuổi vẫn không chịu mở miệng nói chuyện. Lúc này, Hoàng Thượng mới chú ý đến, mời thái y vào phủ chẩn đoán, cho uống thuốc và sắp xếp ma ma có kinh nghiệm chăm sóc. Thật lâu sau đó Tứ hoàng tử chịu nói chuyện nhưng cũng chỉ là lặp ba lặp báp vài câu, cuối cùng phần lớn thời gian cũng không chịu mở miệng.

Bởi tất xấu này, tứ hoàng tử coi như vô duyên với hoàng vị, quan viên ở kinh thành có dã tâm hoặc là người thật lòng yêu thương nữ nhi thì chắc chắn đều không hi vọng nữ nhi nhà mình bị chọn thành Tứ vương phi, còn nữa, tứ hoàng tử tính tình quái gở, không thích tiếp cận người lạ, lỡ như chọn phải cô nương không hợp ý hắn, chẳng phải là hai bên đều không có kết quả tốt?

"Mẫu hậu," Cảnh vương phi có chút chần chờ mở miệng, "Nhi thần cảm thấy, đến thời điểm có thể nhờ phụ hoàng mời tứ đệ lại đây một chuyến, để tứ đệ tận mắt xem qua, hoặc là tìm cái cớ cho tứ đệ có cơ hội nhìn thấy các cô nương tham gia yến hội, biết đâu hắn có thể gặp được người hợp tâm ý."

Tứ hoàng tử coi trọng người nào, các nàng hỗ trợ giết dây, hoàng gia không có cách nào khác cưỡng bức quan viên gả nữ nhi, nhưng một khi hoàng gia biểu lộ ra ý muốn kết thân, chẳng sợ chỉ là trắc phi hay thiếp thất, bình thường quan viên gia đều vui vẻ đưa ra, huống hồ các nàng cũng sẽ không tùy tiện chỉ định ai, ví dụ như tứ hoàng tử coi trọng đích nữ của trọng thân, Hoàng Thượng cũng sẽ không bởi hôn sự của nhi tử mà làm khó thân tử.

Hoàng Hậu gật gật đầu: "Được, ta sẽ nói với phụ hoàng các con." Nói rồi ánh mắt lại rơi đến trên người Phúc ca nhi, thấy cháu trai chỉ ăn một miếng điểm tâm rồi thôi, quy quy củ củ ngồi một chỗ, trong lòng Hoàng Hậu chợt xuất hiện một ý nghĩ, dặn dò: "Nhớ mời hai mẫu tử phu nhân Võ An hầu lại đây, hiện tại trời ấm, tiểu hài tử mặc ít hành động dễ dàng hơn, đến lúc đó cho hai đứa nhỏ chơi cùng với nhau."

Cảnh vương phi hơi do dự, nhưng chỉ giây lát liền ra quyết định: "Được, con sẽ đưa thiếp mời."

Nàng cũng thích Xán Xán, bình thường bởi vì thân phận nên không thường xuyên đi lại, hiện tại vừa lúc gặp mặt, đến lúc đó để mẫu tử phu nhân Võ An Hầu ngồi tại bên người mình, có nàng che chở, nếu Gia Nhu công chúa lại ngông cuồng cũng không dám ở trước mặt nàng đùa giỡn uy phong, chuyện xảy ra lần trước chắc chắn sẽ không lặp lại.

Vì thế ngày hôm sau, A Kết liền nhận được thiếp mời của Cảnh vương phủ, mời mẫu tử các nàng tiến cung ngắm mẫu đơn, còn cố ý nhắc nhở nàng đưa cả Lâm Trúc theo, có tiểu cô nương đề cang nào nhiệt. Quách Bảo Châu thân là phu nhân thế tử Trung Nghĩa hầu, tự nhiên cũng nhận được bài thiếp trong cung, đến lúc đó đi theo Quý lão thái thái cùng nhau tiến cung.

A Kết thật lòng không muốn đi, nhưng Cảnh vương phi thịnh tình nồng đậm, trong thư lại uyển chuyển ám chỉ tuyệt sẽ không để cho mẫu tử các nàng bị khi dễ lần nữa, nàng cũng không tiện từ chối. Dù sao cũng phải đi, Triệu Trầm trở về hỏi nàng có muốn đi không thì A Kết gật đầu, không muốn lại tạo thêm phiền toái cho hắn. Triệu Trầm có thể có cách gì đâu, đơn giản là để cho nàng giả bệnh mà thôi, mấy lý do này, Cảnh vương phi sẽ tin sao?

Triệu Trầm xem qua bài thiếp, ngược lại là có chút không quyết định được: "A Trúc..."

Thê tử thân là Hầu phu nhân, tiến cung xã giao là chuyện không thể tránh khỏi, bởi vậy, dù cho biết trong cung có tiểu nhân, hắn cũng không thể mỗi lần đều thoái thác, huống hồ có Cảnh vương phi cam đoan, hắn vẫn rất yên tâm. Hoàng Thượng đối với mấy hoàng tử cũng coi như công bằng, Thụy vương vẫn võ song toàn, Hoàng Thượng trọng dụng, Cảnh vương thân thể kém, tính đường tại gia, nhưng những gì đích hoàng tử nên có đều có, sau khi Hoàng Trưởng Tôn được sinh ra, Hoàng Thượng đối với Cảnh vương càng là ưu ái có thừa, Gia Nhu công chúa tuyệt không dám chọc giận Cảnh vương phi.

Chỉ là, hắn nghe được chút tin tức rằng Hoàng Thượng muốn tuyển phi cho tứ hoàng tử. Tứ hoàng tử và Thụy vương khác nhau, lỡ như kết thân cũng sẽ không bị Hoàng Thượng kiêng kỵ, hơn nữa tứ hoàng tử tuy rằng cả lăm, vóc người vẫn thật tuấn lãng, nếu có thể bị chọn trúng, Lâm Trúc không hẳn không bằng lòng, Cảnh vương phi có ý dặn dò thê tử mang theo Lâm Trúc, hơn phân nửa cũng là muốn cho Lâm gia một cơ hội.

Trước lúc ngủ, Triệu Trầm vẫn ôm thê tử nói việc này: "Nàng nghĩ thế nào?"

A Kết cảm thấy trọng phụ suy nghĩ nhiều quá: "Làm sao A Trúc có khả năng sẽ bị chọn trúng chứ? Cảnh vương phi, Thụy vương phi đều là danh môn vọng nữ, dù cho tứ hoàng tử có địa vị không bằng Cảnh vương hay Thụy vương, Hoàng Thượng cũng sẽ không cho hắn tuyển cô nương thân phận quá thấp, không phải chàng nói Hoàng Thượng đối với tứ hoàng tử có lòng áy náy sao? Nói không chừng Hoàng Thượng sẽ chọn một cô nương có thân phận cao quý hơn cho tứ hoàng tử đấy?"

Chọn thê tử cho hai người huynh trưởng đều đã chọn tốt, đến phiên tứ hoàng tử lại chọn nữ nhi của một viên quan lục phẩm nhỏ nhoi, chuyện này dù là lão gia tử ở nông thôn cũng biết là không ổn, làm sao Hoàng Thượng có khả năng sẽ thực hiện được chứ? Lần trước nữ nhi tròn tuổi, lúc Cảnh vương phi tới rất thích Bảo Châu và A Trúc, A Kết nghĩ, Cảnh vương phi bảo nàng mang theo Lâm Trúc chính là muốn nhìn muội muội một chút, coi như là cho Lâm gia một ít thể diện.

Lời này cũng có chút đạo lý, Triệu Trầm trầm mặc một lát, lại hỏi: "Nếu như chọn trúng thật, nàng nguyện ý sao?"

A Kết không biết trả lời như thế nào.

Muội muội 15 tuổi, một năm nay không phải là không ai đến Lâm gia cầu hôn, gần như mỗi lần có người cầu hôn mẫu thân đều sẽ nói với nàng, nàng cũng nhờ Triệu Trầm hỗ trợ nghe ngóng về đối phương, trong đó có hai nhà có tước vị, bên cầu hôn tuy rằng không phải thế tử, thân phận cũng không thấp, chỉ là bên người đều có thông phong, lý do Lâm Trúc cự tuyệt cũng là thông phong. Những người khác không có thông phong, quan chức lại không cao, đương nhiên so Lâm gia thì mạnh hơn, nhưng là đều bị muội muội từ chối.

"Tứ hoàng tử, có thông phong sao?" A Kết nhỏ giọng hỏi.

Triệu Trầm "Ừ" một tiếng, "Phải có, lúc hoàng tử 13 tuổi, Hoàng Thượng sẽ tuyển người đưa qua dạy hoàng tử chuyện nam nữ, hai năm trước đại hôn cũng sẽ tuyển cô nương quan gia hầu hạ hoàng tử, là thiếp thất nghiêm chỉnh, lần này trực tiếp tuyển phi, bên người tứ hoàng tử hơn phân nửa có thiếp thất."

Nhưng dù có lại thế nào, đó là vương phi, gả cho người thường khả năng sẽ để ý đối phương có hay không có những nữ nhân khác, gả cho hoàng tử, địa vị vương phi đầy đủ làm cho người quên những nữ nhân kia, Lâm Trúc sẽ lựa chọn như thế nào, Triệu Trầm thật sự không thể xác định.

A Kết cũng đau đầu cái này, nàng hi vọng muội muội gả có thể gả cho một người có thể một lòng một dạ với muội muội, nhưng nàng cũng biết muội muội càng coi trọng thân phận của đối phương, cũng giống như coi trọng tình yêu vậy... Loại chuyện này, liền giống như lúc trước muội muội không cách nào khuyên can nàng thay lòng đổi dạ với Mạnh Trọng Cảnh, nàng cũng không thể trông cậy vào muội muội sẽ ngoan ngoãn nghe lời nàng khuyên.

"Thôi, chàng nói chỉ là lỡ như, nếu Cảnh vương phi có ý đó với A Trúc, nàng chắc chắn sẽ nói với thiếp, nàng chưa nói, hơn phân nửa là không có tâm tư kia, chúng ta cũng đừng suy nghĩ quá nhiều." A Kết tựa vào trong ngực trượng phu buồn bực nói, trong lòng lại hạ quyết tâm dặn dò muội muội ngày tiến cung ăn mặc khiêm tốn, giữ muội muội chặt chẽ bên người. Nàng thậm chí đã nghĩ tới việc không mang theo A Trúc nhưng rồi lại lập tức bác bỏ, không đề cập tới Cảnh vương phi chưa hẳn đã có ý kia, đề muội muội biết, chỉ sợ sẽ thâm oán nàng không cho muội ấy vào cung xem náo nhiệt.

Triệu Trầm gật đầu, cảm thấy thế tử trong ngực gắt gao rúc vào mình, hắn đưa tay đi vào, nói giọng khàn khàn: "Không thì..."

Trong ngực truyền đến một tiếng hôn dỗi, Triệu Trầm cười nhẹ, xoay người đè lên.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Chương 126

Lúc báo cho Lâm Trúc biết việc tiến cung thưởng mẫu đơn thì A Kết chỉ dặn muội muội ăn mặc thanh lịch chút chứ cũng không nói gì thêm, hơn nữa nàng ân ân cảm thấy, muội muội từ trước đến giờ đều thích trang điểm, khó có dịp được tiến cung, nói không chừng muội muội sẽ cố ý trang điểm đẹp mắt. Trước đây khi ở Đãng Châu, mỗi lần trong nhà đi mời khách, muội muội vẫn luôn rất thích ăn mặc đẹp.

Triệu Trầm nói với nàng chuyện tứ hoàng tử, A Kết không chút để bụng. Thứ nhất, nàng cảm thấy Hoàng Thượng và Hoàng Hậu hẳn sẽ không chọn muội muội nhà mình, thứ hai, nàng đã quyết định thời thời khắc khắc đều để muội muội đi theo bên cạnh, không cho muội ấy chạy loạn, bởi vậy, dù cho muội muội ăn mặc đẹp chút cũng sẽ không lọt vào mắt ai.

Nhưng A Kết không thể ngờ tới là lúc đến Lâm gia đón người lại nhìn thấy muội muội mặc áo xanh cùng với váy dài màu trắng. Quần áo đều được may bằng chất liệu tốt, trang sức trên đầu dù đơn giản cũng là đồ tốt, mặc cho ai nhìn thấy cũng không thể xem thường, chỉ là, mặc đồ này thật sự quá mức khiêm tốn.

"Đại tỷ nhìn cái gì vậy?" Website đăng truyện chính thức: Lên xe ngựa, Lâm Trúc ôm cháu gái đặt lên chân của mình chơi đùa, dỗi một lát liền phát hiện trưởng tỷ đang nhìn mình chăm chăm, ra vẻ không hiểu hỏi, mắt đảo hoa linh động giáo hoạt, rõ ràng biết rõ có chuyện gì.

"Nhìn đi!" Nghe được đi nói chuyện, Xán Xán nhìn mẫu thân, sau đó ngửa đầu nói cho dì nghe.

"Xán Xán thật thông minh." Lâm Trúc cười hôn tiểu nha đầu một cái, Xán Xán tựa vào trong ngực dì, cao hứng nhìn mẫu thân.

Hai người đều là người nàng yêu thương, A Kết kim lòng không đau mà bật cười, cầm tay nhỏ nữ nhi khen bé, lúc này mới hỏi Lâm Trúc: "Sao lại ăn mặc thế này?" Muội muội ăn mặc như thế nào nàng đều không nói gì, chỉ có chút tò mò muốn biết suy nghĩ của muội muội. Hai năm qua hai tỷ muội không sống cùng nhau, tình cảm vẫn như vậy, chẳng qua nàng càng ngày càng không hiểu được tâm tư của A Trúc.

Lâm Trúc cũng không thừa nước đục thả câu, nhìn ngoài cửa sổ nói: "Có thể đi vào trong cung đều là các tiểu thư nhà huân quý, đại quan gia, dù muội có mặc đẹp, trong mắt các nàng vẫn chỉ là một cô nương từ nông thôn đến, một khi đã như vậy, có gì phải trang điểm quá phận chọc những người đó nói ra những lời đàm tiếu? Hơn nữa nhà chúng ta quả thật cũng không có tiền, nếu không phải sợ làm mất mặt đại tỷ cùng tỷ phu, ta còn tính toán mặc đồ làm từ vải thường đấy." Nàng quay sang, hoạt bát nháy mắt với trưởng tỷ.

"Có phải muội không muốn tiến cung không?" A Kết có chút bận tâm hỏi. Muội muội suy nghĩ như vậy nhất định là do lúc trước đi dự tiệc bị người ta nói lời lạnh nhạt, có lẽ không muốn vào cung giao tiếp với những người đó luôn đúng không?

Lâm Trúc lắc đầu, không hiểu vì sao trường tử lại liên tưởng đến chuyện đó: "Sao lại không muốn chứ, lúc còn ở Đẳng Châu, muội chỉ muốn đến kinh thành nhìn xem, đến kinh thành rồi, đặc biệt nghe Bảo Châu nói đến những chuyện khi trước nàng tiến cung, muội cũng muốn vào trong hoàng cung xem thử. Đại tỷ đừng phân vân nữa, muội muốn bên tai thanh tịnh mới mặc như vậy, không phải là sợ các nàng."

Thấy cô nương gia kiêu ngạo nhũn mảy, A Kết nhin không được mà bật cười. Nói cũng đúng, nàng chưa từng thấy muội muội sợ ai, khi còn nhỏ ba tỷ muội đi ra ngoài chơi, gặp được cô nương cùng thôn kiếm chuyện cãi nhau, muội muội luôn luôn khiến người bên ngoài tức giận đến dậm chân.

"Được rồi, sau khi tiến cung nhớ thành thành thật thật đi theo bên cạnh ta, chúng ta yên lặng ngắm hoa, nghe nói mẫu đơn trong cung nở lớn lại rực rỡ, khẳng định sẽ rất đẹp mắt." A Kết ôm lấy nữ nhi, cười hỏi bé: "Xán Xán từng thấy hoa mẫu đơn chưa?"

Xán Xán lập tức cúi đầu, chỉ vào hoa mẫu đơn trên váy, nói: "Nơi này này!"

Nữ nhi thông minh, A Kết ôm lấy tiểu nha đầu hôn hôn. Vì hợp cảnh, nàng cố ý chọn cho nữ nhi váy thêu mẫu đơn, buổi sáng dạy bé nói mẫu đơn, bé liền nhớ.

Sau nửa canh giờ, tỷ muội hai người ôm Xán Xán đi theo sự hướng dẫn của cung nữ tới trước mặt Cảnh vương phi.

A Kết thuận thực làm lễ, sau đó ngồi chồm hổ xuống đỡ nữ nhi: "Xán Xán hành lễ với vương phi như thế nào?"

Xán Xán xấu hổ trốn vào trong ngực mẫu thân, Cảnh vương phi khom lưng đưa bé, cuối cùng Xán Xán cũng đi lên trước, một tay còn khoác lên trên đầu gối mẫu thân, có chút ngại ngùng nhìn Cảnh vương phi nói: "Vương phi nương nương... Đẹp mắt!" Nói xong cười lè lè trốn trở về trong ngực mẫu thân.

A Kết ngạc nhiên, vốn nàng không hề dạy bé như vậy mà.

Cảnh vương phi hiển nhiên cũng đoán ra đây là tiểu nha đầu tự cải biên, cố tình một đứa bé không được người lớn chỉ bảo mà khen nàng như vậy càng khiến nàng cảm thấy vui vẻ. Windchime1qd Đưa tay kéo Xán Xán đến trong lòng mình, Cảnh vương phi ôm tiểu nha đầu đỡ nói: "Xán Xán cũng đẹp mắt, vậy con nói cho ta biết, ta với mẫu thân con ai đẹp mắt hơn?"

Xán Xán không chút do dự chỉ về phía mẫu thân.

Cảnh vương phi lại hỏi nàng và Lâm Trúc ai xinh đẹp hơn.

Xán Xán cũng không chút do dự chỉ hướng đi.

"Hóa ra người nhà Xán Xán đều dễ nhìn hơn ta có phải không?" Cảnh vương phi giả vờ thương tâm nói, sau đó kéo nữ tử vẫn một mực đứng bên cạnh lại, hỏi Xán Xán: "Còn nhớ rõ ca ca không?"

Xán Xán nghiêng đầu nhìn nhìn Phúc ca nhi, quen thuộc mà dựa vào trong ngực Cảnh vương phi, lắc đầu: "Không nhớ rõ."

Phúc ca nhi giương mắt nhìn nàng.

Kỳ thật đứa nhóc quá nhỏ, Cảnh vương phi cũng không dám khẳng định rốt cuộc nữ tử có nhớ Xán Xán hay không, nhưng nữ tử bình thường lúc tự chơi đùa miệng vẫn thường nói hai chữ "Muội muội", hiển nhiên là cậu nhớ rõ là cậu rất thích muội muội từng chơi chung. Hiện tại thấy trong mắt Phúc ca nhi biểu lộ ra thất vọng rõ rệt, thất vọng đó có thể là bởi vì muội muội không nhớ rõ cậu, cũng có thể là bởi vì muội muội không thích cậu như vậy, Cảnh vương phi cười, hỏi Xán Xán: "Vậy Xán Xán nói xem, là ca ca đẹp mắt hay là ta đẹp mắt?"

Lần này Xán Xán lại chỉ hướng về phía Cảnh vương phi.

Miệng nhỏ của Phúc ca nhi hơi nhấp nháp.

Cảnh vương phi buồn cười, trái lại hỏi nữ tử: "Phúc ca nhi nói xem, là ta đẹp mắt hay là muội muội đẹp mắt?"

Xán Xán vốn đang sờ hoa văn trên quần áo Cảnh vương phi, nghe xong lời này liền ngừng đầu, chờ mong nhìn chăm chăm Phúc ca nhi.

Phúc ca nhi nhìn đôi mắt đen lúng liếng của muội muội, chậm rãi nói: "Đều đẹp mắt."

Xán Xán chớp chớp mắt, quay đầu không để ý tới cậu, tiếp tục sờ quần áo vương phi. Phúc ca nhi ngửa đầu nhìn mẫu thân, giống như có chút ý tứ nhờ vả, Cảnh vương phi sờ sờ đầu cậu, chỉ vào một góc Ngụy tử (mẫu đơn bụi) cách đó không xa, hỏi: "Vậy hoa đẹp mắt, hay là muội muội đẹp mắt hơn?"

Tiếng nói vừa dứt, Xán Xán lại quay đầu nhìn về phía Phúc ca nhi.

Lần này Phúc ca nhi không chút do dự nói muội muội đẹp mắt.

Xán Xán cười, đi qua nắm tay Phúc ca nhi, lại chỉ chỉ hoa bên kia, sau đó lôi kéo cậu cùng đi. Phúc ca nhi rất vui vẻ, lập tức đổi khách thành chủ, chừng chặc dắt muội muội đi. Hai đứa nhỏ tuy rằng hơn kém nhau năm tháng nhưng chênh lệch chiều cao không nhiều, Xán Xán thậm chí còn béo hơn Phúc ca nhi một chút, sóng vai đi cùng một chỗ đặc biệt khả ái.

Cảnh vương phi thật vui mừng, nói với A Kết và Lâm Trúc: "Đi thôi, chúng ta cũng đi theo bọn chúng ngắm hoa đi."

A Kết cũng thích nhìn nữ nhi chơi cùng với bạn đồng tuổi, lúc này nữ nhi sẽ làm ra rất nhiều chuyện mà ở trước mặt người lớn bé không làm. A Kết khẽ liếc Lâm Trúc ý bảo nàng ấy đi theo tội nhỏ, sau đó liền tiến lên trò chuyện cùng Cảnh vương phi.

Trong vườn hoa mẫu đơn chỉ có hai đóa nhỏ, một người trong đó trước mắt là hoàng tôn duy nhất, tiếng nói tiếng cười rôm rả dần dần lôi kéo các nữ quyến đang ngắm hoa khắp nơi lại gần. Thụy vương phi dẫn đầu, bên người là Gia Nhu công chúa, nhóm người An vương phi đi theo phía sau, đằng sau các nàng là những nữ quyến khác. Vừa vặn Quách phu nhân cùng Quý lão thái thái và Quách Bảo Châu cũng đến, nhìn thấy A Kết liền từ một bên khác đi tới.

A Kết có chút bận tâm, Cảnh vương phi nắm tay nàng, cười nhẹ.

A Kết biết trước mặt nhiều người như vậy Gia Nhu công chúa không có khả năng gây ra chuyện gì nhưng vẫn nhin không được chú ý đến nữ nhi.

Xán Xán tỉnh tỉnh hoạt bát, mới bắt đầu thấy chung quanh có thật nhiều người cũng có chút khẩn trương, sau này thấy các nàng đều đang nhìn mình mỉm cười, bé lại không sợ, thấy Phúc ca nhi xì khuôn mặt nhỏ nhắn đứng ở đằng kia, bé vỗ vỗ vai cậu, ý bảo cậu xem một đóa hoa to màu vàng nhạt, lại chỉ vào chính mình.

"Muội muội đẹp mắt." Phúc ca nhi nhẹ nhàng nói.

Xán Xán nhếch miệng cười, lại lôi kéo đến chỗ một bông hoa có màu khác, hiển nhiên là bé rất thích chơi trò so sánh với hoa xem ai đẹp hơn rồi.

Dáng vẻ hai đóa bé đều trắng ngần lại thông minh khá ái, đám người lớn không tự chủ được đều đi theo.

Quách Bảo Châu rất thích cháu gái, nhưng nàng không thích ở cùng nhiều người như vậy, hơn nữa có vài người là thật tâm khen, có vài người lại là dối trá qua loa có lệ, nghe qua liền không thoải mái, hơn nữa các loại son phấn hương khí trộn lẫn khiến nàng nhin không được túm lấy Lâm Trúc, hắt cằm ra hiệu.

Lâm Trúc nhẹ nhàng gạt đầu, vì thế hai người lặng lẽ chen ra khỏi đám người, Quách Bảo Châu lôi kéo Lâm Trúc chạy ra rất xa mới trốn đến sau một đám hoa mẫu đơn, thở ra một hơi: "Từng người từng người chỉ biết nịnh nọt, xông chết ta rồi, thiếu chút nữa là muốn ói."

Lâm Trúc phì cười, ranh mãnh sờ bụng nàng: "Muốn ói? Có phải có rồi không?"

"Muội mới có!" Mặt Quách Bảo Châu ửng hồng, làm bộ muốn đánh Lâm Trúc: "Đại cô nương gia nói loại lời này, cẩn thận ta nói cho tẩu tử đó!"

"Nhìn tỷ xem, mới gả cho người ta chưa được nửa tháng liền trở nên đoan trang hiền thực như thế, xem ra Quý Chiêu thật là có bản lĩnh!"

Lâm Trúc nhắc váy trốn vào trong khóm hoa mẫu đơn, vừa cẩn thận không để cành hoa đụng vào áo váy vừa đề phòng Quách Bảo Châu bắt được, còn không quên tiếp tục chế nhạo tỷ muội tốt, nàng chỉ lo chạy nên không nhìn đường, thỉnh linh từ sau bụi hoa bỗng xuất hiện một bóng người. Dieendaaneequydonn Lâm Trúc kinh hãi, muốn dừng lại thì đã không kịp, mắt thấy chuẩn bị đụng phải người ta, đối phương đã lách mình đi qua một bên, đáng tiếc là lại mất đà, lưng người ấy đụng vào một góc ngự y hoàng (Hoa anh đào Nhật Bản) tươi tốt, lập tức ngã xuống.

Lâm Trúc vốn rất sợ, nhưng vừa thấy rõ tư thế người nọ ngã sắp xuống, không khỏi nghiêng người cười trộm.

Thì ra khi thiếu niên té ngã, đầu áp vào một đóa hoa mẫu đơn, nằm ở đằng kia thì thật giống như đang cài hoa.

Lâm Trúc có thể khắc chế được, còn Quách Bảo Châu sau khi chạy tới nhìn thấy một cảnh này, lập tức không phúc hậu cười ra tiếng.

"Đừng cười..." Lâm Trúc đứng lúc túm lấy, lôi kéo nàng muốn rời đi. Vườn mẫu đơn hôm nay là Hoàng Hậu mở tiệc chiêu đãi nữ khách địa phương, nam nhân không có việc gì lại chạy đến bên này, khẳng định không phải người tốt lành gì.

"Khoan đã!" Thiếu niên mặc áo lam nhảy lên một cái, vừa phui áo bào vừa chạy đến chắn trước người Lâm Trúc.

Hắn cao hơn nàng một cái đầu, Lâm Trúc cảnh giác lui về phía sau một bước: "Vị công tử này có ý gì? Vừa mới rồi là chính người tự ngã sắp xuống, không phải là ta đụng."

"Chính là ngươi, ngươi đừng nghĩ đến chuyện đổ tội cho người khác!" Quách Bảo Châu ở một bên hung hăng hùa theo.

Hai cô nương đều trừng mắt nhìn mình khiến thiếu niên áo lam có chút xấu hổ, khuôn mặt trắng nõn từ đỏ lên, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Trúc: "Ngươi, ngươi..."

Thoạt nhìn hắn cũng không giống như muốn khởi binh vấn tội, Lâm Trúc thu lại phòng bị, tò mò chờ hắn mở miệng.

Quách Bảo Châu lại không nhin được: "Ngươi cái gì ngươi, nhanh rời khỏi nơi này đi, bằng không ngươi chờ coi!" Nói xong lôi Lâm Trúc đi về phía trước.

Lâm Trúc không mạnh như nàng, bị kéo đi một đoạn mới ổn định, quay đầu, thấy thiếu niên áo lam vẫn còn đứng tại chỗ. Hai người bốn mắt nhìn nhau, thiếu niên giống như có lời muốn nói nhưng lại chậm chạp không mở miệng. Lâm Trúc cảm thấy người này thật là kỳ quái, cuối cùng nhìn hắn một cái, đi

theo Quách Bảo Châu.

Tiếng bước chân dần xa, thiếu niên áo lam ảo não siết tay thành nắm đấm.

Cách nơi này không xa, trong ngự hoa viên, tiểu thái giám bên cạnh Thụy vương bí mật đến gần chủ tử, nhỏ giọng bẩm báo.

Thụy vương cười quét mắt nhìn về phía vườn mẫu đơn, khẽ vuốt cằm.

Ở phía sau Đường Văn đế, Quách Tử Kính vẫn chú ý Thụy vương bên kia, thấy vậy âm thầm nhủ mảy.

Tác giả có lời muốn nói:

Phúc ca nhi: Ai làm hỏng ngự y hoàng của ta? Không biết vườn mẫu đơn này đều đã bị ta bao sao?

Xán Xán: Đúng vậy! Ta không thể so sánh sự đẹp mắt với khóm mẫu đơn này...

Phúc ca nhi: không khóc, không cần so cũng là người đẹp mắt!

Triệu Hôi Hôi: Cút, trả nữ nhi cho ta!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Chương 127

Hai người Quách Bảo Châu và Lâm Trúc vừa trở lại bên cạnh A Kết không lâu thì nhóm người Hoàng Hậu và Hiền phi cũng tới.

Mọi người sôi nổi hành lễ, A Kết bước vội vài bước đến cầm tay nữ nhi, muốn dắt nàng đến bên cạnh mình để chăm sóc, tránh tạo ra quá nhiều nổi bật. Xán Xán ngoan ngoãn để mẫu thân dắt đi, chỉ là Phúc ca nhi không chịu rời khỏi muội muội, tay nhỏ nắm thật chặt tay Xán Xán, Xán Xán đi theo A Kết, Phúc ca nhi cũng theo sau như cái đuôi nhỏ.

A Kết vừa buồn cười lại vừa nhức đầu, chỉ cần Phúc ca nhi đi theo nữ nhi thì còn hơn cả nổi bật. Khổ nỗi đám người Hoàng Hậu đã đến gần, Cảnh vương phi lại chỉ nhìn Phúc ca nhi cười, A Kết không có cách nào khác đành buông nữ nhi ra, đứng ở một bên, cùng những nữ quyến khác hành lễ với nhóm người Hoàng Hậu, Hiền phi.

Hoàng hậu mặc bộ quần áo màu đỏ thêu chim phượng màu vàng, khí sắc thoát nhìn tốt hơn nhiều so với ngày đó ở trong điện, sau khi ngồi xuống thì mỉm cười ra hiệu cho mọi người đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía Cảnh vương phi: "Xa xa đã nghe bên này tràn đầy tiếng nói tiếng cười, có gì vui vẻ vậy, nói ra để ta cùng cười nào."

Cảnh vương phi cười nói: "Mẫu hậu, người mời chúng ta đến ngắm mẫu đơn, đáng tiếc vườn mẫu đơn của người lại bị người ta đánh giá thấp, chính người hỏi Phúc ca nhi một chút xem đóa mẫu đơn nào đẹp nhất đi." Nói xong dắt tay Phúc ca nhi, dụ dỗ hai đứa nhỏ đi về phía Hoàng Hậu. Phúc ca nhi đối với hoàng tổ mẫu rất quen thuộc, cũng thật nghe lời của mẫu thân, ngoan ngoãn đi theo nàng. Xán Xán thì lại lạ mặt, đứng tại chỗ không động đậy, quay đầu nhìn mẫu thân.

A Kết cúi người, ôn nhu cổ vũ nữ nhi: "Xán Xán đi thôi, thỉnh an Hoàng Hậu nương nương, nương nương sẽ khen Xán Xán có hiểu biết."

Xán Xán nhìn mẫu thân, còn có chút do dự.

"Muội muội, đi." Phúc ca nhi lay tay bé.

Xán Xán đối với người bạn chơi cùng này có chút tin tưởng, nhìn Hoàng Hậu từ ái phía trước, im lặng đi theo Phúc ca nhi.

Đến trước người hoàng hậu, Phúc ca nhi niệm lời rõ ràng nói: "Hoàng tổ mẫu vạn an."

Hoàng Hậu vừa muốn khen Tôn nhi, không ngờ Xán Xán cũng học theo, nói, "Hoàng tổ mẫu vạn an."

Giọng nói rõ ràng, tiếng nói còn lớn hơn Phúc ca nhi.

Chung quanh nháy mắt yên tĩnh.

Sau lưng A Kết lập tức đỏ mặt hôi lạnh, quý xuống xin lỗi: "Nữ nhi thần thiếp còn nhỏ dại, mạo phạm nương nương, kính xin nương nương thứ tội."

Hoàng Hậu khoát tay ý bảo nàng đứng lên, cười nói: "Hải tử bằng tuổi này đều thích học nói theo người ta, không cần lo lắng, chẳng lẽ ta cũng không

hiểu đạo lý như những người kia? Đứng lên đi, chớ dọa đứa nhỏ." Nói xong trấn an sờ sờ đầu Xán Xán, "Xán Xán thật thông minh, ca ca lúc lớn bằng người còn chưa nói tốt như vậy đâu."

Xán Xán thấy mẫu thân đứng lên mới không khẩn trương nữa, nghe người ta khen mình liền nhếch miệng cười.

Hoàng Hậu lại hỏi cháu trai: "Phúc ca nhi đang ngắm hoa sao, đến đây, chỉ cho hoàng tổ mẫu xem, đóa mẫu đơn nào đẹp nhất nào?"

Xán Xán chờ mong nhìn về phía Phúc ca nhi.

Phúc ca nhi đã vô cùng thuần thục cách để đồ muối muối cười, lập tức nhìn Xán Xán nói: "Muối muối xinh đẹp nhất."

Xán Xán cười càng vui vẻ.

Hoàng Hậu buồn cười, chỉ là bà còn chưa nói gì, Thục phi - mẹ đẻ của Gia Nhu công chúa đứng bên cạnh đã cười khẽ một tiếng, dời lực chú ý của mọi người đều hướng về phía mình, bà ta mới nói với Hoàng Hậu: "Nương nương, người xem Phúc ca nhi thích nữ nhi nhà Võ Anh Hầu như vậy, tiểu nha đầu kia đến hoàng tổ mẫu cũng đã gọi rồi, không bằng liền định hôn sự cho bọn nhỏ cũng tốt, tương lai cũng là một đoạn giai thoại."

Trong nhóm nữ quyến cũng có người phụ họa.

Sắc mặt A Kết lập tức thay đổi, nhưng giờ phút này nàng mở miệng lại không đúng với quy củ, chỉ có thể khẩn trương nhìn chằm chằm Hoàng Hậu. Nữ nhi có thể gả cho thế tử Cảnh vương phủ, ở trong mắt nhiều người đều là bọn họ với cao, nhưng nàng thật không muốn cuộc hôn nhân như vậy, nữ nhi mới bao lớn chứ, nhờ tương lai trưởng thành, nàng thích người khác thì sao? Cảnh vương phi vừa muốn nói chuyện, Hoàng Hậu liền liếc nhìn nàng một cái, chuyển hướng sang Thục phi thì sắc mặt trầm xuống: "Tiểu hài tử không hiểu chuyện, nói sai thì gọi là đồng ngôn vô ký, Thục phi cũng sắp 30 đúng không? Đừng nói Phúc ca nhi còn nhỏ, dù đã lớn, hôn sự của nó đều có Hoàng Thượng, có phụ vương nó làm chủ, thậm chí hoàng tổ mẫu là ta làm chủ, Thục phi nói lời ấy, chẳng lẽ là muốn lướt qua Hoàng Thượng, lướt qua ta?"

Giọng nói bình tĩnh nhưng lại chứa uy nghiêm vô hình.

Trong lòng Thục phi suy nghĩ, hoàng hậu áp một cái mũ lớn như vậy lên đầu bà ta, nếu như bà ta lỡ lời thì cho dù được hoàng thượng sủng ái như thế nào chắc chắn cũng sẽ bị phạt. Cân nhắc thua thiệt trong chớp mắt, Thục phi cắn cắn môi, cuống quýt quỳ xuống: "Thần thiếp lỡ lời, kính xin nương nương trách phạt." Chỉ là vừa nghĩ kĩ lại chợt nhận ra mình vừa mất sạch mặt mũi trước nhóm khách nữ danh tiếng nhất kinh thành, sắc mặt của Thục phi hết đỏ lại trắng.

Hoàng Hậu để cho bà ta tiếp tục quỳ, ôn nhu hỏi cháu trai: "Phúc ca nhi nói xem, đã làm sai chuyện thì nên làm sao bây giờ?"

"Mẫu hậu, mẫu phi của con cũng đã nhận sai, làm sao người có thể như thế..." Gia Nhu công chúa cũng không nhịn được nữa, không để ý đến ánh mắt ngăn trở của Hiền phi liền xông ra ngoài, chỉ là nói cũng chưa nói xong đã bị Thục phi đang quỳ trên mặt đất mạnh mẽ trừng mắt, không cho nàng ta nói tiếp.

Hoàng Hậu giống như không nghe thấy, vẫn mỉm cười chờ cháu trai trả lời như cũ.

Phúc ca nhi nhìn về phía Gia Nhu công chúa, chống lại ánh mắt hung ác của đối phương, đơn giản nói: "Phạt."

Một chữ xuất ra, Gia Nhu công chúa thật muốn đi lên đánh cậu một trận, nhưng đến cùng nàng ta còn chưa mất lý trí, chỉ có thể nén giận.

Hoàng Hậu khen cháu trai một câu, nhìn hoa mẫu đơn bên cạnh, nói: "Thục phi mở miệng ra nói vậy, lập tức quay về Thục Ninh cung đóng cửa kiểm điểm ba ngày, Gia Nhu lỗ mãng bắt kính, trở về sao chép "Nữ giới" 10 lần giao cho bản cung xem xét. Đi xuống đi, đừng quấy rối nhã hứng của các vị phu nhân."

"Nương nương răn dạy đúng, thần thiếp cáo lui." Thục phi mặt tuy cười nhưng còn trắng hơn thoa phấn, giả bộ trấn định đứng dậy, lời nữ nhi mặt mày khó chịu vội vàng rời đi.

Hoàng Hậu nhìn chung quanh một vòng, cười nói: "Phi tần có lỗi, ta thân là Hoàng Hậu cũng khó thoát khỏi trách nhiệm, khiến các vị chê cười rồi. Tốt lắm, chư vị tiếp tục ngắm hoa đi thôi, đừng bởi vậy mà mất hứng thú."

Nhóm nữ khách lúc này còn cảm như hén, lúc này vội vàng khen ngợi Hoàng Hậu có đức, tiện đà biết nghe lời phải, xoay người tản ra bốn phía.

Quý lão thái thái và Quách phu nhân ở lại, các nàng và Triệu gia là thân thích, hai mẫu tử A Kết ở lại chỗ này, các bà ở lại cũng hợp tình hợp lý. Hoàng Hậu hỏi các bà vài câu, hàn huyên qua đi liền chỉ nhìn hai đứa nhỏ chơi, người ít, Phúc ca nhi cùng Xán Xán càng tự tại, lời nói con trẻ chọc cho những người lớn liên tục bật cười.

Cảnh vương phi thấy A Kết không vui, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Lời nói của Thục phi phu nhân chớ để ở trong lòng, bên cạnh Phúc ca nhi và Xán Xán đều không có bạn chơi, hiện tại khó tránh khỏi thân thiết một chút, chờ hai năm nữa lớn hơn, hiểu chuyện, tự nhiên sẽ không như vậy, ngày sau nhân duyên cũng có tạo hóa riêng."

A Kết gật gật đầu: "Thần phụ hiểu rõ." Trong lòng lại hạ quyết tâm ngày sau tận lực để nữ nhi cách xa Phúc ca nhi một chút, nàng cũng không muốn để cho người ngoài nói nàng và Triệu Trầm có ý định muốn trèo cao vào Cảnh vương phủ, lại nói những lời đàm tiếu này, đối với thanh danh nữ nhi cũng không tốt.

Hai người thì thăm xong, Hoàng Hậu đột nhiên đứng lên, A Kết nhìn theo tầm mắt Hoàng Hậu nhìn qua liền thấy một người nam nhân mặc thường phục màu vàng dẫn theo mấy người nữa đi tới, nữ quyền xung quanh sôi nổi quỳ xuống cung nghênh hoàng thượng, A Kết cũng nhìn thấy Quách Từ Kinh đi theo phía sau, vội ra hiệu muội muội quỳ xuống hành lễ.

Lâm Trúc không chút hoang mang quỳ xuống, chỉ là trong lúc cúi đầu lại mấy lần đưa mắt nhìn thiếu niên mặc áo màu lam đứng bên cạnh Thụy vương, mà lúc nàng nhìn qua, thiếu niên kia cũng đang nhìn nàng, trong mắt có kinh hi.

Trong lòng Lâm Trúc vốn đã có chút đoán ra, sau khi đứng dậy quả nhiên nghe Cảnh vương phi kêu đối phương là tứ đệ.

Nàng nghĩ tới tin tức nghe được lúc trước, nhị hoàng tử và tam hoàng tử đều đã phong vương mở phủ, chỉ có tứ hoàng tử và ngũ hoàng tử còn ở tại trong cung, nói cách khác, tứ hoàng tử còn chưa đại hôn đúng không?

Nàng lặng lẽ nhìn về phía các cô nương ăn mặc lộng lẫy xa gần, mơ hồ hiểu ra, yến hội hoa mẫu đơn này, phỏng chừng không có đơn giản như vậy.

Tứ hoàng tử...

Lâm Trúc kim lòng không đậu ngừng đầu, không ngờ ánh mắt lại cùng tứ hoàng tử chạm nhau, nàng còn chưa kịp suy nghĩ gì đã thấy thiếu niên chậm rãi đỏ mặt, dáng vẻ thẹn thùng y như lúc này tình cờ gặp mặt.

Lâm Trúc cúi đầu cười, tứ hoàng tử này thật là thú vị.

Đương nhiên, nàng cũng nhận thấy được một ánh mắt nóng bỏng khác. Lâm Trúc biết đó là Thụy vương đang nhìn nàng, nhưng hiện tại nàng chỉ cảm thấy chán ghét. Thụy vương phi ở ngay bên cạnh, Thụy vương chẳng lẽ còn chờ mong nàng sẽ động tâm? Xem nàng trở thành cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Chương 127.2

Hoàng Thượng chỉ là nghe nói chuyện lý thú của hai hài tử mới tới xem một chút, rất nhanh liền mang theo hai hoàng tử rời đi.

Nhóm nữ khách tiếp tục ngắm hoa.

Quách Bảo Châu muốn đi vệ sinh, đến bên cạnh Lâm Trúc hỏi nàng có muốn đi hay không, Lâm Trúc không muốn đi, nhưng tỷ muội tốt cần có người làm bạn, nàng đứng lúc cũng muốn tham quan nội viện hoàng cung, liền đồng ý cùng đi. Hai người đến báo cho Quách phu nhân, Quách phu nhân gật gật đầu, dặn các nàng đi sớm về sớm, không cho nửa đường chạy loạn, lại để cho đại nha hoàn của mình đi cùng.

"Dì, Bảo Châu và A Trúc muốn đi chỗ nào?" Vừa nói chuyện với Cảnh vương phi xong, A Kết quay đầu, thấy hai người muội muội nói nói cười cười đi về phía khác, không yên tâm hỏi Quách phu nhân.

Quách phu nhân thấp giọng trả lời.

A Kết thờ dài một hơi, không phải chuẩn đi chơi là tốt rồi.

Trong Ngự Hoa viên, Thụy vương đang cùng Đường Văn đế ngắm hoa, xa xa thấy tiểu thái giám của mình dùng tay ra dấu, trong lòng sáng tỏ, nửa khấn sau liền nói với Đường Văn đế: "Phụ hoàng, nhi thần bỗng nhiên nhớ lại khi còn nhỏ cùng nhị ca và tứ đệ chơi đùa bên bờ hồ, muốn mang tứ đệ qua bên kia đi dạo, hơn nữa sau khi từ vườn mẫu đơn đi ra thì tứ đệ cứ như người mất hồn, đại hôn của tứ đệ cũng sắp tới rồi, nhi thần là ca ca nên muốn chỉ cho đệ ấy chút đạo lý ở chung của phu thê."

Nha đầu Lâm Trúc kia lớn lên càng ngày càng quyến rũ, khó trách đệ đệ cả lăm của hần liếc mắt nhìn liền động lòng.

Bị người khác nói trúng tâm sự, tứ hoàng tử lại đỏ mặt.

Đường Văn đế nhìn lên, hiểu rõ nhi tử này đã để ý đến cô nương nhà ai rồi, liền cười vỗ bả vai nhi tử: "Đi đi thôi, lúc quay lại nói cho phụ hoàng biết con coi trọng cô nương nhà ai, phụ hoàng làm chủ cho con." Đứa con trai này không thích nói chuyện, bình thường kín như hủ nút, tuyển thiếp cho hần, hần đều không cần, còn tưởng rằng nhi tử bởi vì ca lăm mà không màng đến tình cảm nam nữ, bây giờ nhìn xem, tự mình muốn chọn người rồi, nhìn khuôn mặt đỏ bừng kia thì biết, lão nhị và lão tam đều không có như vậy.

Được Đường Văn đế cho phép, Thụy vương dẫn tứ hoàng tử rời đi.

Ra khỏi tầm mắt của Đường Văn đế, tứ hoàng tử nhìn huynh trưởng phía trước, trên mặt lộ vẻ khó hiểu. Từ nhỏ hần đã được nuôi dưỡng bên cạnh hoàng hậu, quan hệ với Cảnh vương rất tốt, nhưng đối với Thụy vương tình cảm huynh đệ lại không nhiều.

"Tứ đệ, nói ta xem, đệ coi trọng cô nương nhà ai?" Vừa đến góc hồ nằm ở Đông Bắc của ngự hoa viên, Thụy vương đang đứng ở dưới một góc liêu liễn xoay người cười hỏi.

Tứ hoàng tử không nói, nói không tốt, cũng không muốn nói.

Thụy vương cũng không nói lời nào, mặt hướng phía trước nhìn ra xa bờ hồ, ánh mắt đột nhiên ngưng lại, chỉ về phía Đông nói: "Tứ đệ nhìn xem, bên kia có một cô nương, đệ nói xem nàng ta thật sự là đang ngắm cảnh hay mượn cớ để hấp dẫn sự chú ý của chúng ta? Những cô nương nhà huân quý thích nhất loại mách lới này, nhưng mà đáng đáp cũng không tệ, tứ đệ nếu không có hứng thú, thì để ta."

Tứ hoàng tử tùy ý nhìn lại, đến khi thấy rõ bóng dáng kia, im lặng mở miệng: "Lâm..."

"Không tốt, nàng muốn nhảy hồ!" Thụy vương nhanh chóng đánh gãy lời nói của hắn, bước nhanh về phía bên kia, tầm mắt tứ hoàng tử bị Thụy vương chắn mất nhưng ngay sau đó liền nghe thấy tiếng có người rơi vào trong nước, trong lòng hắn hoảng sợ, không một chút nghi ngờ liền đuổi theo. Đó là cô nương hắn nhìn trúng, nếu như bị Thụy vương cứu lên...

Nhưng mà hàng năm hắn đều ở trong cung, bởi vì không thích giao thiệp với người khác nên cũng không học võ, thể lực làm sao có thể so với một Thụy vương vẫn võ song toàn luôn được triều thần khen ngợi đây? Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng lớn, tứ hoàng tử gấp đến độ ánh mắt đều đỏ lên, nghe tiếng người thương đang vùng vẫy trong nước kêu cứu thì trong lòng tràn ngập cảm giác không cam tâm...

Thụy vương quay đầu nhìn thoáng qua, vô cùng đắc ý.

Hắn cũng không muốn tra tấn tứ đệ như thế, chỉ là có tứ đệ đi cùng, Hoàng Thượng sẽ không hoài nghi đây là chiêu trò hắn sắp đặt.

Vội vã nhảy xuống nước, Thụy vương rất nhanh liền ôm lấy eo Lâm Trúc, đợi hai người ló ra khỏi mặt nước thì hắn bắt lấy tay Lâm Trúc đang muốn đánh mình, uy hiếp nói bên tai nàng: "Không sai, người kia là do bản vương sai bắt nàng tới đây, Lâm Trúc, nàng giả vờ cái gì chứ, không phải nàng cũng thích bản vương sao? Bây giờ ngoan ngoãn phối hợp với bản vương, vị trí trắc phi sẽ thuộc về nàng, sau này cũng sẽ thương yêu nàng hơn vương phi, nếu không nàng cứ chờ chết già tại thiên viện trong vương phủ đi!" Nói xong bản tay to lại sờ soạng bên hông Lâm Trúc, lúc đụng đến khe hở bị chủ thủ làm rách, hắn dùng sức thăm dò vào bên trong: "Quả nhiên là mềm mịn như tơ, Lâm Trúc, ở trong nước chơi với bản vương một lúc, đợi đến khi mọi người tụ tập lại đây nhìn thì ta sẽ đưa nàng lên bờ!"

Không cứu người lên bờ, ngược lại càng bơi ra xa hơn.

Lâm Trúc liều mạng gầy dựa, chỉ là vừa muốn kêu người liền bị Thụy vương ấn vào trong nước, khi thống khổ tuyệt vọng là lúc nghe được có người nhảy xuống, nàng giãy giụa vờn mình ra khỏi mặt nước, cầu cứu tứ hoàng tử.

Lại không biết tứ hoàng tử lúc này đang đứng ở bên bờ, lòng nóng như lửa đốt.

Hắn không biết bơi.

Chỉ có thể mở to mắt nhìn Quách Tử Kính bay nhanh đuổi theo Thụy vương, một quyền quất tới.

Thụy vương bị đau, ánh mắt băng lãnh đảo qua khuôn mặt Quách Tử Kính, nhanh chóng rời đi. Có Quách Tử Kính ra tay, hắn khẳng định không chiếm được người, nếu như tiếp tục lưu lại nơi này, Hoàng Thượng vừa nhìn liền có thể đoán ra đã xảy ra chuyện gì. Quách Tử Kính không phải kẻ ngu dốt, vì Lâm Trúc, hắn cũng sẽ nghĩ ra cái cớ tốt.

Quách Tử Kính đến lòng giết Thụy vương cũng có, nhưng hiện tại hắn chỉ có thể ôm lấy Lâm Trúc bơi về phía bờ.

Lâm Trúc nước mắt rơi như mưa: "Quách đại ca, muội là bị Thụy vương phái người bắt tới, huynh giúp ta đi, bị người nhìn thấy thì xong rồi..."

Quần của nàng gần như đều hỏng rồi, tay Quách Tử Kính trực tiếp đụng phải da thịt nàng, hắn tin lời nói của Lâm Trúc, chỉ là trong lòng tràn đầy lửa giận, không biết nên trả lời nàng như thế nào. Đến bên bờ, hắn nhanh chóng cởi áo bào che khuất Lâm Trúc, ôm người chuẩn bị rời đi trước.

"Đưa, đưa cho ta!" Tứ hoàng tử chặn trước người hắn, nhìn cô nương hoàn toàn bị che giấu trong áo bào: "Lâm, Lâm cô nương, ta cưới, cưới nàng!"

Lâm Trúc không thể tin quay đầu, ánh mắt nhìn thiếu niên áo lam trước mặt.

Tứ hoàng tử cầu xin nhìn nàng, đưa tay ra với nàng: "Gà, gà cho ta..."

Xa xa đã truyền đến tiếng xôn xao, muốn trốn cũng không kịp rồi, suy nghĩ trong đầu Lâm Trúc xoay chuyển, cuối cùng nàng ngửa đầu lên nhìn Quách Tử Kính: "Quách đại ca, huynh đi đi, muội, muội..." Rót cuộc không nói được nữa, nhắm mắt lại. Nhưng hai nam nhân đều hiểu ý của nàng, nếu tất yếu gà cho một người, nàng lựa chọn tứ hoàng tử.

Tứ hoàng tử mừng rỡ như điên, vội vã cởi áo choàng muốn đem người ôm vào trong lòng mình.

Quách Tử Kính nhìn hắn, hai tay càng xiết càng chặt, cuối cùng mạnh xoay người, một lần nữa nhảy vào trong hồ.

Tứ hoàng tử ngạc nhiên.

Lâm Trúc càng kinh sợ: "Huynh muốn làm cái gì! Buông muội ra!" Hắn không biết như vậy sẽ là kết cục gì sao!

Quách Từ Kính nhìn cô nương trong ngực, nhìn bọt nước chảy ra từ lông mày, mi mắt của nàng, nhìn đôi môi đỏ thắm của nàng, bình tĩnh nói: "Bên cạnh tứ hoàng tử đã có cung nữ thông phòng, hai người là thanh mai trúc mã, cũng không phải là mối lương duyên tương xứng với muội."

"Không có!" Tứ hoàng tử rống to, "Không có, người giao nàng cho ta!" Lần đầu tiên trong đời hắn nói rành mạch một câu như thế.

Lâm Trúc lo lắng đẩy Quách Từ Kính: "Nghe thấy chưa? Huynh thả ta ra!"

"Người tới." Quách Từ Kính kéo ngoại bào bị nàng giãy giụa tụt xuống lên đỉnh đầu nàng một lần nữa, cự tuyệt tứ hoàng tử ôm nàng lên trên bờ.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Chương 128

Edit: Windchime

Beta: Phuong Phan

Lúc Quách Từ Kính vọt ra khỏi mặt nước cũng là khi giọng nói lo lắng của A Kết truyền tới.

Lòng Lâm Trúc như tro tàn, một tay nắm chặt ngực nam nhân, mạnh mẽ cầu, trừ việc đó ra, cái gì nàng cũng không thể làm.

Quách Từ Kính cứu nàng, giúp nàng tránh khỏi bị Thụy vương vũ nhục, nhưng vì sao hắn không giao nàng cho tứ hoàng tử? Hơn nữa tứ hoàng tử cũng có ý với nàng, đã vậy tứ hoàng tử thấy nàng bị Thụy vương khi dễ rồi vẫn còn muốn cưới nàng làm chính thê. Quách Từ Kính không chịu, hoặc là giao nàng cho Thụy vương, hoặc là hắn có lòng tốt cưới nàng, người trước cho dù là Thụy vương cũng sẽ bị người trách cứ, sau này nàng càng thảm, người sau...

Gà cho Quách Từ Kính? Một người nam nhân từng nhìn thấy nàng cùng Thụy vương liếc mắt đưa tình, sao có thể thích nàng?

Trốn trong áo bào ướt đầm của nam nhân, Lâm Trúc không ngừng rơi lệ.

Đời này của nàng đã bị hủy rồi, có lẽ Quách Từ Kính sẽ bởi vì quan hệ của hai nhà mà đối xử tốt với nàng, nhưng đó không phải là điều mà nàng muốn.

Quách Từ Kính không có lòng dạ nào mà để ý đến tâm tư của cô nương trong ngực, thừa dịp đám người hoàng hậu còn chưa tới, hắn nhìn tứ hoàng tử không chớp mắt, nói: "Điện hạ quần áo chỉnh tề, dù cho ôm A Trúc, người bên ngoài cũng sẽ không tin tưởng A Trúc là do điện hạ cứu, hi vọng điện hạ hiểu cho. Nếu như điện hạ muốn tốt cho A Trúc, kế tiếp xin làm bộ mới vừa đi ngang qua, cái gì cũng đều không biết, ân này Từ Kính sẽ ghi nhớ trong lòng."

Tứ hoàng tử cả người chấn động, cúi đầu nhìn lại mình, rồi nhìn sang Quách Từ Kính cả người ướt đầm, phần hận trong lòng bỗng nhiên tiêu tan, hóa thành âm thầm.

Hắn chạy không kịp Thụy vương, hắn không biết bơi, hắn cũng không thể đoạt được người từ tay Thụy vương, người là do Quách Từ Kính cứu, hắn có tư cách gì yêu cầu Quách Từ Kính đưa người cho mình? Website đăng truyện chính thức: Hắn thậm chí còn không suy xét đến việc xiêm y còn nhiều sơ hở.

Nhưng hắn khó chịu.

Tứ hoàng tử lần nữa nhìn về phía cô nương gần trong gang tấc.

Trong vườn mẫu đơn, nàng như một con bướm xinh đẹp bỗng nhiên từ bụi hoa bay về phía hắn khiến hắn kích động té ngã, nhìn thấy nàng nghiêng người cười trộm, lúm đồng tiền như hoa, nhìn thấy nàng hào tâm khuyên người bên ngoài không cần lớn tiếng cười hắn, sau đó khi hắn áp a áp ứng nói không nên lời thì nàng yên tĩnh chờ hắn mở miệng, mà không phải là giống cô nương kia hung dữ với hắn...

"Ta, ta không có, thông phòng."

Mặc dù biết nói ra cũng vô dụng, hắn vẫn muốn nói cho nàng biết, nếu đây là chuyện nàng quan tâm, vậy hắn muốn cho nàng biết, mới vừa rồi hắn là thật lòng muốn cưới. Thanh Lam chỉ là người cùng hắn lớn lên, là người tốt nhất với hắn đến bây giờ, hắn tin cậy Thanh Lam nhưng chưa từng có ý nghĩ muốn cưới nàng ấy. Ở cùng với Thanh Lam, dù cho bản thân nói không ra lời hắn cũng không để ý đến, hoàn toàn thân nhiên, nhưng Lâm Trúc không giống với nàng ấy, hắn sẽ vì không thể hỏi tên của Lâm Trúc mà nôn nóng ảo não, cũng sẽ vì tái ngộ mà không hiểu sao lại vui vẻ.

Lâm Trúc nghe được, nước mắt càng tuôn ra. Trên đường rời đi với Quách Bảo Châu, nàng giả vờ thuận miệng hỏi thăm chuyện của tứ hoàng tử, biết được tứ hoàng tử có khẩu tật (tật về việc nói), liền hiểu vì sao hắn cứ ập a ập ứng. Tứ hoàng tử nói chuyện không tốt nhưng hắn vẫn lắp bắp nói muốn cưới nàng, cho nên lúc đó hắn nói không có thông phòng, nàng tin, bởi vậy, càng hận Quách Từ Kính lúc đó không giao nàng cho Tứ hoàng tử.

Nàng càng mạnh tay hơn khuôn mặt Quách Từ Kính càng bình tĩnh, nhìn tứ hoàng tử một chút, bước nhanh về phía A Kết và Quách phu nhân, mở miệng giành lời, nói: "A Trúc không có việc gì, chỉ là rơi xuống nước sợ quá ngất đi, mọi người đừng lo lắng."

Biết muội muội an toàn, A Kết cũng không sợ hãi nữa, bắt buộc mình trấn định lại, gọi Quách Bảo Châu cùng nàng tiến tới đỡ muội muội, mọi sự đã rồi, lúc này chăm sóc cho muội muội quan trọng hơn. Quách Từ Kính không đưa người cho nàng mà lại ôm Lâm Trúc đến trước người hoàng hậu, quỳ xuống xin chỉ thị: "Hoàng Hậu nương nương, vị hôn thê của thần bị tặc nhân đẩy vào trong hồ suốt nửa mất mạng, kính xin nương nương lập tức phái người lùng bắt tặc nhân, để tránh nàng ta ở trong cung tiếp tục làm điều ác." Nói xong vội vàng nói sơ lược về vóc người quần áo nhan sắc của cung nữ đó.

Cảnh vương phi sững sốt, không tự chủ nhìn về phía A Kết, nhưng sau đó vẫn nhịn xuống được. Theo nàng biết, Lâm Trúc và Quách Từ Kính căn bản không có định thân, nhưng Quách Từ Kính nói như vậy tất có đạo lý của hắn.

Cùng lúc đó, Quý lão thái thái giống như bị chấn kinh quá độ mà lao đảo một chút, thừa dịp Quách Bảo Châu đỡ bà liền nháy mắt với nàng, Quách phu nhân đứng bên cạnh cũng không dấu vết đứng chắn trước người A Kết, nhỏ giọng nói một câu. Vì thế khi nữ quyến chung quanh tìm tòi nghiên cứu nhìn qua thì trên mặt đám người A Kết chỉ có lo lắng đối với Lâm Trúc, hiển nhiên coi như Quách Từ Kính cùng Lâm Trúc là thực sự có hôn ước. Mà Tứ hoàng tử đang đứng bất động bên kia, bị mọi người tự động hiểu là hắn đi cùng với Quách Từ Kính, trùng hợp thì bất gặp kẻ xấu.

Về phần vì sao kẻ xấu lại xuống tay với Lâm Trúc, có lẽ là Lâm Trúc vô tình bắt gặp chuyện gì, có lẽ là có nguyên do gì đó, ai biết được? Bởi chuyện ngoài ý muốn này, Hoàng Hậu giận dữ, sai người lùng bắt người hành hung, yến hội hoa mẫu đơn cũng kết thúc sớm.

Hoàng hậu sắp xếp cung nữ mang đoàn người A Kết đi đến vườn ngự uyển lân cận để thu xếp cho Lâm Trúc, Quách Từ Kính vẫn ôm Lâm Trúc cho đến cửa phòng mới giao lại cho A Kết, nói qua với Quách phu nhân vài câu rồi vội và quay trở lại bên người hoàng thượng phục mệnh. Lúc hắn rời đi là lấy có cấp dưới phát hiện ra có điều bất thường, nói như vậy nếu như quả thật Thụy vương có âm mưu thì hắn cũng có điều để bẩm báo.

Chỉ là ngại cho thanh danh Lâm Trúc, hắn không thể tố giác hành động cảm thù của Thụy vương, nhưng vậy thì đã làm sao, về sau ngày còn dài.

Hắn là ngự tiền thống lĩnh, từng thay Hoàng Thượng chấn một mũi tên, hắn cũng muốn xem xem, là Thụy vương nghĩ được biện pháp làm cho hắn mất thánh tâm trước, hay là hắn trước một bước khiến Thụy vương rơi vào vạn kiếp bất phục.

~

Bên này A Kết và Quách Bảo Châu đỡ Lâm Trúc đã tỉnh lại đi vào phòng, muốn thay quần áo cho nàng, Lâm Trúc lại nắm chặt áo bào của Quách Từ Kính lui về sau, mặt trắng bệch nói: "Để muội tự mình thay, mọi người đừng lo lắng, ta không sao, chỉ là người xấu đẩy xuống nước nên bị dọa sợ thôi." Windchime1qd Nói xong liền quay sang nhìn Quách phu nhân, nàng cắn môi, cúi đầu nói cảm ơn: "Bá mẫu, hôm nay nhờ có Quách đại ca cứu cháu, đáng tiếc làm liên lụy huynh ấy phải cưới cháu..."

Việc đã đến nước này, Quách Từ Kính vì nàng mà tìm lối thoát, nàng chỉ có thể theo ý của hắn mà làm.

Quách phu nhân đi lên trước, vỗ vỗ bả vai nàng, ôn nhu trấn an nói: "Đừng nói như vậy, con là cô nương tốt, bá mẫu vẫn luôn thích con, hiện tại cơ duyên trùng hợp, cũng là con và Từ Kính có duyên, chỉ cần con không ghét bỏ Quách đại ca của con lớn tuổi hơn con quá nhiều, tính tình lại lạnh nhạt, thì cứ an tâm chờ gả đi, cái khác chỉ cần giao cho chúng ta. Tốt lắm, con đừng y phục đi, đổi xong chúng xuất cung lại nói." Nói xong nhìn về phía A Kết: "Con ở bên trong với A Trúc, chúng ta đi bên ngoài đây."

Mặc kệ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhi tử nói hắn muốn cưới Lâm Trúc, hai nhà bình thường cũng gần gũi, bà cũng thích Lâm Trúc, mối hôn sự này cũng liền xác định đi.

Trong lòng A Kết phức tạp, tiễn đám người Quách phu nhân ra cửa, lại trấn an Quý lão thái thái đang ngồi trên tháp ngoài phòng và chơi đùa với nữ nhi vài câu, xoay người đi vào nhìn muội muội, kết quả vừa vặn nhìn thấy một lỗ hồng lớn trên váy của Lâm Trúc. Chân A Kết như nhũn ra suýt nữa đứng không vững, xông lên nhỏ giọng hỏi muội muội: "Chuyện gì đã xảy ra? A Trúc, muội nói thật với tỷ đi, đừng dọa tỷ..."

"Đại tỷ, muội không sao." Lâm Trúc coi như bên cạnh không có người cởi quần áo ra, cho trường tỷ nhìn thân thể trắng nõn hoàn hảo của mình, cầm lấy khăn, nhanh chóng lau chùi: "Lúc rơi vào trong nước thì quần áo bị đá làm rách, kéo tới kéo lui mới thành thành dạng này. Đại tỷ đừng trách muội, người kia thừa lúc muội đang đợi Bảo Châu thì bắt muội đưa đến bên hồ, muội..."

"Là đại tỷ không tốt, nên để Như Ý đi theo muội." A Kết ôn nhu đánh gãy lời của nàng, lòng tràn đầy tự trách, làm sao có thể nhận ra sự khác thường của muội muội chứ? Im lặng một lát, A Kết cầm lấy một cái khăn khác lau lưng cho muội muội, lại giúp nàng thay quần áo, sau đó ôm muội muội với vẻ mặt bình tĩnh vào trong ngực, nhỏ giọng hỏi nàng: "A Trúc, muội, muội có thích huynh ấy không?"

Chuyện kẻ xấu có Quách Từ Kính phụ trách, A Kết oán hận cũng không có cách nào, chỉ có thể quan tâm chuyện chung thân đại sự của muội muội trước. Dieendaaneequaydonn Theo nàng, Quách Từ Kính là rất tốt khó có được, nhưng A Kết biết muội muội không có tình cảm đặc biệt với Quách Từ Kính, nàng cũng không bao giờ nghĩ tới việc Quách Từ Kính sẽ cưới muội muội mình, hai người giống như không có chút quan hệ nhưng bây giờ lại ở chung một chỗ, nàng bỗng nhiên cảm thấy lo lắng.

Lâm Trúc tựa vào trên người trường tỷ, cười nhẹ: "Muội vẫn muốn là thân thích hơn, nhưng huynh ấy đã cứu muội, muội sẽ sống tốt với huynh ấy."

Việc đã đến nước này, nàng không muốn khiến trưởng tử, khiến cha mẹ lo lắng, cũng sẽ không bày ra thái độ mất hứng khiến Quách phu nhân và Quách Bảo Châu cho rằng nàng không nguyện ý gả, cả nhà Quách gia đều là người tốt, bao gồm Quách Tử Kính cũng là người tốt, nàng không có gì để mà oán hận, là nàng cùng tử hoàng tử có duyên vô phận.

Nếu Quách Tử Kính tự cho là có lòng tốt muốn chiều cổ nàng một đời, nàng liền cùng hắn sống cả đời, không có tình yêu nam nữ, chỉ làm phu thê.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiếp theo sẽ tiếp tục nội dung cốt truyện, chuyện tình cảm của Lâm Trúc và Quách Tử Kính chủ yếu diễn ra ở ngoại truyện. Giai Nhân biết mọi người nghĩ là hòa theo ý độc giả mới cho hai người ở chung một chỗ, nhưng thật ra không phải vậy, ngay từ đầu Giai Nhân đã muốn viết một loại cảm tình: "ta thấy nàng còn nhỏ không hiểu chuyện, thấy nàng nồng nặc hư vinh, nhưng ta thích nàng, ta biết rõ nàng không nguyện ý, nhưng vẫn muốn cưới nàng, chờ nàng phát hiện ra tấm chân tình của ta."

Được rồi, có lời nói khó nghe, nam chính của Giai Nhân đều là có chút "Tiện", O(∩_∩)O ha ha ~

Triệu Hồi Hồi: Từ khi nào thì lão Quách thành nam chính?

Triệu Xán Xán: Đúng vậy, phụ thân ta mới là nam chính, bá bá chỉ là nam chính của dì!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Chương 129

Edit: Windchime

Beta: Phương Phan

Chạng vạng Triệu Trầm hồi phủ, nhóm người Tượng ma ma vừa thấy hắn tiến vào liền tự giác lui ra khỏi phòng.

A Kết không chuyên tâm dạy nữ nhi học đếm, vừa nhìn thấy trượng phu thì sợ lo lắng trong mắt liền hiện ra. Chuyện Lâm Trúc gặp kẻ xấu và việc với Quách Tử Kính, muội muội đều đã giải thích, nhưng nàng luôn cảm thấy không đơn giản như vậy, muội muội đang yên đang lành tại sao lại bị kẻ xấu bắt lấy chứ? Trong vườn mẫu đơn có nhiều cô nương như vậy, cố tình lại chọn muội muội, không khỏi quá trùng hợp.

"Phụ thân!" Xán Xán trở mình đứng lên, mỉm cười, đi về phía mép giường.

Triệu Trầm đã thay y phục, ôm lấy nữ nhi, cười hỏi bé: "Đang chơi gì với nương vậy?"

Xán Xán giơ tay nhỏ lên trước mặt phụ thân, lộ ra một đầu ngón tay, tay phải lại chỉ vào ngón tay kia, thanh thanh thúy thúy nói: "Một!"

"Xán Xán thật thông minh, đã biết đếm rồi." Triệu Trầm hôn nữ nhi, ôm bé leo lên giường lõ, để nữ nhi ngồi trên chân của mình chơi với ngón tay của hắn. A Kết cũng ngồi xuống bên cạnh Triệu Trầm, nhỏ giọng hỏi hắn, "Chuyện A Trúc chắc chàng cũng biết rồi?"

Giọng nói của nàng quá nhỏ, giống như là nói thầm, Xán Xán thông minh ngẩng đầu lên, tò mò nhìn mẫu thân và phụ thân.

Triệu Trầm sờ sờ đầu nữ nhi, cũng không ngại nữ nhi nghe được bọn họ nói chuyện, nhìn A Kết nói: "Biết, Hoàng Hậu phái người tìm kiếm, cuối cùng tìm thấy xác chết của người nọ trong một giếng nước, có lẽ là nàng ta làm chuyện gì xấu bị A Trúc bắt gặp, bởi vậy muốn mạng A Trúc, sau khi sự việc không thành thì nhảy giếng tự sát."

A Kết nhú mày, vừa muốn hỏi thêm thì Triệu Trầm đã sờ vào chân mày đang nhú lại của nàng, thấp giọng trấn an: "Đừng suy nghĩ, trong cung từ trước đến giờ nhiều chuyện, A Trúc không có việc gì thì tốt. Website đăng truyện chính thức: Nếu Tử Kính muốn cưới muội ấy, về sau khẳng định sẽ đối tốt, A Trúc có thể nói là nhân họa đắc phúc (kiểu như trong lúc gặp họa lại có được điều may mắn)."

Quách Tử Kính chỉ nói cho hắn là Thụy vương ra tay, những chuyện khác không hề nhắc đến, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, Quách Tử Kính là ngự tiền thị vệ, luôn ở bên Hoàng Thượng như hình với bóng, vì sao lúc Thụy vương ra tay thì Quách Tử Kính lại vừa vận đào kíp? Chỉ có thể nói ngay từ đầu hắn đã đề phòng Thụy vương, vì sao đề phòng? Bởi vì Lâm Trúc tiến cung, mà những lúc Thụy vương từng cố ý tiếp cận Lâm Trúc thì luôn có Quách Tử Kính bên cạnh...

Triệu Trầm ần ần cảm thấy, Quách Tử Kính đối với Lâm Trúc chắc chắn là có chút hảo cảm.

Thê tử biết như vậy là đủ rồi, còn đối phó Thụy vương là chuyện của hắn cùng Quách Tử Kính.

~

Nếu Quách Từ Kính đã ở trước mặt nữ quyền trong kinh thành gọi Lâm Trúc là vị hôn thê, còn xảy ra chuyện kia nữa, hai người chỉ có thể thành thân. Cảm giác của phu thê Lâm Hiền rất phức tạp, Quách Từ Kính đã cứu nữ nhi, bản thân hắn cũng không có điểm nào đáng chê cả, coi như là may mắn của bọn họ, đồng thời lại lo lắng Quách gia không thích Lâm Trúc, dù sao thì làm thân thích có khi lại tốt hơn, chưa chắc người ta đã muốn Lâm Trúc làm con dâu. Trường nữ gả cao là ngoài ý muốn, lần này thứ nữ lại gả cao, nếu như Quách gia bất mãn...

Nhưng sau khi Quách Từ Kính tự mình tới cửa nói chuyện với phu thê Lâm Hiền, Quách gia rất nhanh đã đến bàn những việc cần làm để chuẩn bị hôn sự, sự lo lắng của phu thê Lâm Hiền cũng không còn nữa, hơn nữa Lâm Trúc lại rất phối hợp, ngày lành được chọn rất nhanh, năm sau vào tháng tám, sau Trung thu.

Lúc đầu Quách phu nhân không thích ngày này lắm, cuối cùng nữ tử cũng quyết định cưới thê tử nên bà chỉ ngóng trông con dâu sớm được cưới về để bà sớm ngày bế cháu trai, nhưng ngày tốt là do chính Quách Từ Kính tự chọn, năm sau có ba ngày tốt nhất, sớm nhất là tháng năm, muộn nhất là tháng mười, sau khi đưa đến Lâm gia thì Lâm gia chọn ở khoảng giữa, tháng tám.

Bởi vì chuyện này, Quách phu nhân lo lắng liệu có phải nữ tử không nguyện ý cưới Lâm Trúc hay không, cho nên mới chọn ngày trễ như vậy.

Quách Từ Kính chỉ nói năm nay là năm tuổi của hắn, không thích hợp thú thê.

Lời này quả thật có đạo lý, Quách phu nhân cũng liền bình thường trở lại.

Đã định thân (đính hôn, hứa hôn) rồi, Lâm Trúc không tiện ra ngoài nữa, bởi vì A Kết lo lắng cho muội muội, thường đến Lâm gia nhiều hơn, thấy muội muội vẫn chơi đùa vui vẻ với nữ nhi như ngày trước, khi bị Quách Bảo Châu trên ghẹo cũng cười phản kích, dần dần cũng thấy an lòng hơn. Có lẽ trước đây muội muội không có suy nghĩ gì với Quách Từ Kính, nhưng bây giờ định thân rồi, tương mạo Quách Từ Kính lại xuất chúng, nói không chừng muội muội dần dần đã động tâm.

Nàng và Triệu Trầm không phải cũng như thế hay sao, A Kết tin tưởng, chỉ cần sau khi thành thân Quách Từ Kính đối tốt với muội muội, chắc chắn muội muội cũng sẽ hạnh phúc giống như nàng.

Cuộc sống khôi phục lại sự yên bình.

Giữa tháng năm, Võ Anh hầu phủ mà Hoàng Thượng ban cho bọn họ đã tu sửa xong, đêm nay khi ra khỏi cung thì Triệu Trầm đến phủ đi dạo một vòng trở về liền coi hoàng lịch chọn ra ngày tốt để chuyển đến ở.

Hắn ngồi ở bàn thấp xem chăm chú, Xán Xán tò mò đi qua, ghé nửa người trên lên bàn cùng xem với phụ thân, Triệu Trầm còn chưa lật qua trang mới, bé đã muốn lật rồi.

Tâm trạng của Triệu Trầm hiển nhiên không tệ, cũng không chê nữ nhi quấy rối, còn ôm nữ nhi vào trong ngực dạy bé xem: "Xán Xán xem này, nơi này viết thích hợp động thổ, thích hợp có nghĩa là may mắn, chính là nói ngày hôm đó xây phòng tốt. Kỵ xuất hành, kỵ là điềm xấu, chính là nói hôm nay không nên ra khỏi cửa."

"Xây phòng, ra cửa." Xán Xán học theo phụ thân chỉ chỉ vào hoàng lịch, nghiêm trang nói.

A Kết bụng một đĩa anh đào mới rửa đi vào, thấy hai phụ tử như vậy thì không nhịn được cười: "Xán Xán còn nhỏ, chàng dạy những thứ này cho con không phải là quá sớm sao?"

"Nữ nhi của ta thông minh, dạy cái gì cũng biết." Triệu Trầm ngẩng đầu, mắt phượng mỉm cười nhìn thê tử, nhìn đĩa anh đào, há miệng nhìn về phía nàng.

Xán Xán thích ăn anh đào màu đỏ, vốn bé muốn tự mình lấy ăn, lúc giữa đầu lại thấy phụ thân đang há miệng về phía mẫu thân như muốn được đút cho, bé lập tức cười, vịn lấy cánh tay phụ thân ngồi cho vững, cũng há to miệng, đôi mắt to chờ mong nhìn mẫu thân.

Hai phụ tử cùng nhau tác quái như vậy, A Kết cảm thấy buồn cười, cầm lấy một quả anh đào từ trong đĩa, có ý hỏi khó nữ nhi: "Xán Xán nói, cho phụ thân ăn trước hay là cho Xán Xán ăn trước?"

Xán Xán khép miệng lại, cái đầu đang dựa vào trong lồng ngực của phụ thân cọ cọ một chút, có chút thẹn thùng chỉ vào chính mình.

Nữ nhi ngây thơ xinh đẹp, Triệu Trầm cúi đầu dạy bé: "Xán Xán nhìn xem, nương con có hai tay mà, lần sau nếu nàng lại hỏi con cho ai ăn trước, con cứ nói là con và cha cùng nhau ăn, để cho mẹ con mỗi tay cầm một trái đút cho chúng ta."

Xán Xán chớp chớp mắt, hiểu, lập tức thúc giục mẫu thân: "Cùng nhau ăn!"

Triệu Trầm hài lòng cười, lại há mồm chờ.

Hai phụ tử giống như chim yến con ở trong tổ dưới mái hiên chờ yến mẹ cho ăn, khác ở chỗ là chim yến lớn không biết xấu hổ, một tay A Kết cầm hai quả, chuẩn bị trước sau đút cho hai phụ tử ăn, Xán Xán lại nóng nảy, chỉ vào cái tay còn lại của mẫu thân, không muốn mẫu thân chỉ dùng một tay để đút. Tiểu nha đầu thông minh lém lỉnh, A Kết thấy buồn cười, đôi thành mỗi tay cầm một trái, đứng ở bên cạnh Triệu Trầm, tay phải đút cho thượng phụ, tay trái thì đút cho nữ nhi, thuận tay đặt tay ở trước miệng nữ nhi, dạy bé phun hạt: "Đừng ngửa đầu, ăn xong thì nhả hạt vào tay mẫu thân."

Xán Xán đã biết tự mình ăn anh đào, ngoan ngoan há mồm, vừa ăn vừa xem anh đào trên bàn.

Lúc này A Kết mới trừng mắt với nam nhân đang ngậm ngón tay nàng không buông.

Triệu Trầm nhìn thê tử cười, lại mút hai cái mới ý vị thâm trường nhả ra, khiến trong lòng A Kết run lên một cái.

Xán Xán ăn xong trước, phun hạt vào tay mẩu thân, sau đó nắm chặt tay mẩu thân giữa đầu dạy phụ thân: "Phun vào nơi này!"

Triệu Trầm nghe lời, nhả hạt anh đào tròn bóng vào lòng bàn tay trắng nõn của thê tử, cúi đầu dạy nữ nhi: "Xán Xán cũng dứt nương con ăn một trái đi, nương con thèm tới phải chảy nước miếng rồi."

Xán Xán cười hi hi, ghé vào trên bàn, chọn một trái anh đào đậm màu, vừa muốn đưa cho mẩu thân, ngẫm ngẫm lại rút tay về, tay trái lấy thêm một trái nữa, muốn dứt cho phụ thân cùng với mẩu thân một lúc. Nhưng như vậy thì hai tay đều bận, bé liền ghé vào trên bàn không dậy nổi, sốt ruột nhìn về phía phụ thân xin giúp đỡ. Triệu Trầm cười vang, bế nữ nhi lên, cho bé tựa vào trong lòng mình, Xán Xán vui vẻ, chia anh đào ra đưa tới bên miệng phụ thân và mẩu thân, sau đó đuổi tay nhỏ chờ nhận hạt.

Một đĩa anh đào, một nhà ba người vui vẻ rộn ràng ăn xong, đổi thành hơn mười hạt anh đào tròn bóng.

A Kết mang đĩa giao cho nha hoàn, khi về phòng, Triệu Trầm nói với nàng: "Mười tám tháng sau là ngày hoàng đạo, chúng ta chọn ngày đó chuyển sang đi, ngày mai nàng gọi đám buồn người tới rồi cùng nương chọn vài nha hoàn. Trước mắt không đủ người để dùng, chọn tốt lại để Tống ma ma dạy quy củ trước, đợi chúng ta chuyển qua vừa lúc dùng."

Chuyển nhà là chuyện lớn, A Kết hỏi hần: "Có muốn cùng phụ thân thương lượng một chút không?"

Triệu Trầm ngã vào trên kháng, đỡ nữ nhi để bé đứng trên ngực mình, thuận miệng nói: "Ngày mai ta sẽ nói một tiếng với phụ thân." Sớm muộn cũng phải chuyển, trong lòng lão đầu tử chắc chắn đã có tính toán riêng.

Chuyện giữa hai phụ tử bọn họ, A Kết không tiện hỏi nhiều, thấy Triệu Trầm cùng nữ nhi chơi vui vẻ, không khỏi khuyên nhủ: "Đừng làm rộn, nên ăn cơm rồi."

"Tuân mệnh!" Triệu Trầm nâng nữ nhi ngồi dậy, chọc vào trán nữ nhi, nói: "Mẩu thân là lớn nhất, chúng ta đều nghe nàng mới có cơm ăn."

Xán Xán cười khanh khách, "Ăn cơm!"

Triệu Trầm tâm tình tốt, buổi tối ép buộc cũng rất mạnh mẽ, phía sau lưng A Kết cọ vách tường có chút không thoải mái, rầm rì cầu hần chuyển đến trên kháng. Triệu Trầm không đi, nâng nàng đi đến trước bàn, A Kết vừa nhìn thì càng luống cuống, cầu vai hần cầu xin: "Bàn sẽ kêu, coi chừng âm i làm Xán Xán tỉnh!"

"Cái gì cũng không được, sao nàng khó phục vụ như vậy?" Triệu Trầm khàn giọng đặt nàng trên bàn, lại đẩy tất cả đồ trên bàn qua chỗ khác, lập tức đè xuống, ngăn chặn thê tử oán giận không ngừng miệng.

Chờ đến khi bàn không còn kêu nữa, hần A Kết cũng bị nam nhân đánh bay.

Triệu Trầm ép trên người nàng ngừng một lát, lát sau mới đứng dậy ôm thê tử về trên kháng, đơn giản chà lau, sau đó ôm người đang buồn ngủ, nói: "Từ nay trở đi không cần tiền cung, ta dẫn nàng qua bên kia nhìn xem, trước đó đã hứa với nàng."

A Kết thanh tỉnh chút, ngạc nhiên hỏi: "Thật sự?"

Triệu Trầm nhẹ nhàng xoa khuôn mặt nàng, "Thật sự, sau này đó chính là nhà chúng ta."

A Kết lui vào trong lòng hần, "Có muốn mang nương và Xán Xán cùng đi không?"

Triệu Trầm cười cười, xoa bóp gò má nàng, oán giận: "Không mang, chỉ có hai người chúng ta đi, sau khi có Xán Xán, chưa lúc nào chúng ta đi riêng."

Trong lòng A Kết cảm thấy ngọt ngào, nhưng mà khi tay Triệu Trầm lại bắt đầu không yên, trong lòng nàng đột nhiên chột lóe một suy nghĩ hoang đường. Ra ngoài hai người có gì tốt đâu, không phải chỉ là hai người có thể nói chút lời riêng tư, làm một ít động tác...

Lần nữa bị nam nhân ngăn chặn, A Kết cùng hần thương lượng: "Đầu, đầu tiên nói trước, chỉ là, chỉ là xem tòa nhà, không cho chàng..."

"Không cho ta như thế nào?" Triệu Trầm càng chiến càng hăng, ra vẻ không hiểu hỏi thê tử.

A Kết đầu còn nói được ra lời, chỉ có thể mặc cho nam nhân muốn làm gì thì làm.

Hai ngày sau, giao nữ nhi cho tổ mẫu bé chăm sóc, Triệu Trầm vui vẻ dắt thê tử đi nhìn Võ Anh hầu phu của bọn họ.

Trong một ngày, A Kết đã đi dạo khắp những chỗ phong cảnh đẹp trong phủ một vòng, nhưng lại giống như chưa từng đi qua, bởi vì mỗi khi đến chỗ nào, Triệu Trầm cũng đều giả vờ xấu. Giữa hồ sen, phiến lá xanh xanh, thuyền nhỏ đóng đưa làm nàng sợ mình sẽ rơi xuống nước, dưới cây ngô đồng cao vút, A Kết nhìn chăm chăm vào cây ngô đồng mà hai người dựa vào để làm trụ một lúc lâu, hai chân nàng run đến mức gần như không đứng thẳng.

được...

Một lần nữa vào xe ngựa, A Kết tựa vào trong ngực nam nhân, rốt cuộc cũng hiểu rõ Triệu Trầm vốn không phải muốn mang nàng đi xem tòa nhà, hẳn chỉ là muốn nhân cơ hội phóng túng một lần.

Nàng không thấy rõ Hầu phủ mới, nhưng Thúy Ngọc và Cẩm Mặc đi cùng nàng lại cực kỳ hưng phấn, khi trở lại Vọng Trúc liền liền khoe với Cẩm Thu và Lục Vân không thể đi theo, nói thật nhiệt tình. Nhà mới mà, đừng nói chỉ có các tiểu nha hoàn tò mò, ngay cả Tường ma ma không có việc gì cũng chạy đến nghe các nàng mô tả lại, toàn bộ Vọng Trúc liền đều là vui mừng.

Mấy ngày kế tiếp, chuyện phu thê Triệu Trầm sắp chuyển đến hầu phủ mới truyền khắp toàn bộ Duyên Bình hầu phủ.

Trong Duy Phương viên, Tần thị ngồi yên ở trên tháp, ánh mắt nhìn tượng Quan Âm bày trên bàn cách đó không xa, trong tai nghe tiếng tiểu nha hoàn ở bên ngoài riu ra riu rít, đôi tay khô gầy của bà ta bỗng nhiên nắm chặt.

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Xán Xán: Có phải phụ thân không thích con?

Triệu Hồi Hồi: Sao vậy được chứ!

Triệu Xán Xán: Vậy người đi xem nhà mới, sao không mang con theo...

Triệu Hồi Hồi: Khụ khụ, chuyện kia, xem nhà mới quá mệt mỏi, nhìn nương con đi, mệt đến ngủ quên.

Triệu Xán Xán: Được rồi, tin người một lần, nếu có lần sau nữa liền không cho người bé!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Chương 130

Edit: Windchime

Beta: Phương Phan

Sắp tới tháng sáu, thời tiết ngày càng nóng bức, các nữ quyến trong kinh thành đều không thích ra ngoài, một đám trốn biệt trong nhà, chỉ muốn ở trong phòng mình cho mát.

Cho nên, khi nghe tiểu nha hoàn báo Tăng Tuyết Nhu tới, A Kết rất kinh ngạc, để nữ nhi ở trong phòng ngoạn ngoạn đợi, nàng nhanh chóng đi ra ngoài, vừa mới ra cửa liền thấy Tăng Tuyết Nhu đã vào Vọng Trúc viên, bước chân chậm chạp, bên người có một nha hoàn vững vàng cầm dù, không để mặt trời chiếu vào nàng ấy.

Tính tính ngày, Tăng Tuyết Nhu đã có thai được năm tháng.

A Kết nhịn không được oán trách: "Có chuyện gì thì để nha hoàn đi một chuyến là được, muội làm gì phải tự mình lại đây?"

Tăng Tuyết Nhu cười làm nũng: "Thấy nhớ biểu tẩu cùng Xán Xán liền tới đây xem xem, xe ngựa đi chậm rãi, biểu tẩu đừng lo lắng."

A Kết còn có thể nói cái gì, đỡ nàng ấy vào phòng, phân phó nha hoàn đi lấy trái cây ướp lạnh.

Xán Xán tò mò nhìn bụng biểu cô (Họ ngoại, như con cô con cậu thì gọi là biểu huynh đệ).

Tăng Tuyết Nhu gọi tiểu nha đầu đến bên người, hỏi bé: "Xán Xán nói xem, trong bụng biểu cô là đệ đệ hay là muội muội a?"

Xán Xán cẩn thận sờ sờ, ngửa đầu nói: "Ca ca!"

Tăng Tuyết Nhu phì cười, sờ sờ đầu tiểu nha đầu nói: "Lớn hơn con mới gọi ca ca."

Xán Xán có lẽ cũng hiểu, nhưng chính là thích đùa giỡn, lại vẫn sờ bụng biểu cô kêu ca ca. A Kết lo lắng nữ nhi gây chuyện, ôm Xán Xán đến trong lòng mình, quay đầu hỏi Tăng Tuyết Nhu: "Có phải là có chuyện gì hay không?"

Tăng Tuyết Nhu cười nói: "Mồng tám tháng sau, lão thái quân đại thọ 60 tuổi, hai ngày nay đang phái người phát giấy mời, muội nhân rồi không có việc gì liền muốn tới đây xem xem, thuận tiện nói cho tẩu biết. Website đăng truyện chính thức: Biểu tẩu, đến thời điểm đó nhớ tới sớm một chút, mang theo ca

Xán Xán qua, lão thái quân vẫn lái nhai nhấc Xán Xán đấy."

"Trách không được muội lại đến đây." Lý lão thái quân đối với nàng rất tốt, A Kết đương nhiên đồng ý, lại hỏi còn mời khách nhân nào. Nghe được Lý gia mời Cảnh vương phi, A Kết ngần ngại, nhưng mà ngẫm lại, Lý lão thái quân cũng từng trải qua chiến trường, ngay cả Hoàng Thượng và Hoàng Hậu đều kính trọng lão nhân gia là bà, Lý gia và hai vương phủ có lui tới cũng bình thường.

"Xán Xán còn nhỏ, chắc không mang bé đi, để ở nhà chơi cùng tổ mẫu của bé cho đỡ buồn." Thừa dịp nữ nhi chạy đến đầu giường đi nhặt gì đó, A Kết nhỏ giọng nói với Tăng Tuyết Nhu. Cảnh vương phi đến chắc chắn sẽ mang theo Phúc ca nhi, lúc này mẫu đơn yến cũng chưa qua bao lâu, A Kết sợ những nữ quyến kia thấy hai đứa nhỏ chơi cùng một chỗ lại nghĩ tới lời nói của Thục phi.

Tăng Tuyết Nhu đối với chuyện đó cũng có nghe thấy, hiểu được bản khoản của A Kết, liền không tiếp tục cưỡng cầu.

Tiền bước Tăng Tuyết Nhu, A Kết ôm nữ nhi đến Hình Lan uyển.

Ninh thị gạt đầu, nhìn cháu gái ngồi tại cửa sổ trước ra dáng loay hoay đùa nghịch bồn hoa lan, thấp giọng nói: "Con và Cảnh vương phi có giao hảo thì không có gì, Xán Xán và Phúc ca nhi thì nên cách xa chút, tránh việc khi còn nhỏ chơi đùa với nhau nhiều lại sinh ra tình cảm khác." Hiện tại Thái Tử chưa xác định, nếu Cảnh vương kế vị, Phúc ca nhi thân là thế tử liền là Thái Tử, kém nhất cũng là vương gia, có vương gia nhà ai chỉ có một thế tử đâu? Nếu là Thục vương kế vị, Cảnh vương phủ càng không phải là nơi đến tốt đẹp.

A Kết vốn cũng nghĩ như vậy, nay được mẹ chồng khẳng định, nàng liền yên tâm, nói sang chuyện khác: "Lại muốn làm phiên nương chăm sóc Xán Xán."

Ninh thị giật mình, liếc mắt nhìn: "Xán Xán là cháu gái ta, nói cái gì mà phiên hay không phiên, còn khách khí với ta nữa."

A Kết bất đắc dĩ cười, thật sự là nữ nhi càng lớn càng tinh nghịch, chăm sóc bé cũng thật vất vả.

Ăn trưa cùng Ninh thị xong, A Kết ôm nữ nhi quay về Vọng trúc hiên nghỉ trưa.

Xán Xán chơi tới trưa cũng mệt mỏi, chán ngán nằm trong ngực mẫu thân một lát rồi ngủ mất, trên thân chỉ mặc chiếc yếm đỏ thắm. Cánh tay nhỏ và bắp chân trắng trắng mập mập đều lộ ra ngoài. A Kết đỡ tay để cho nữ nhi nằm nghiêng bên cạnh, nghĩ đến buổi sáng gặp Tăng Tuyết Nhu, bỗng nhiên có chút bức bối.

Nàng thật hâm mộ cái bụng của Tăng Tuyết Nhu.

A Kết muốn sinh nhi tử sớm một chút, cho nên ban đêm Triệu Trầm giầy vò nàng đều nguyện ý tiếp nhận, nhưng mà nhiều lần như vậy đến bây giờ còn không có thai, nàng nhịn không được phỏng đoán lúc trong tháng đã không kiêng kị đủ, nên làm ảnh hưởng đến việc có thai. Nếu như lần này nguyệt sự vẫn đúng giờ mà đến, nàng sẽ mời thầy lang vào phủ nhìn xem.

Chạng vạng tối Triệu Trầm trở về, nhất định bắt A Kết hầu hạ hần tắm rửa, A Kết không lay chuyển được hần, lại bị giầy vò, trong mặt đất phòng tắm tất cả đều là nước. Ban đêm sau khi dỗ Xán Xán ngủ xong, A Kết nói với hần chuyện yên tiệc mừng thọ Lý lão thái quân, Triệu Trầm lại muốn làm chuyện khác, A Kết đẩy tay hần ra không muốn làm.

"A Kết..." Triệu Trầm găm đầu vai thế tử, bàn tay to nhích tới nhích lui, muốn giống như trước đây khiến thế tử ý loạn tình mê lại làm.

Hiểu rõ ý định của hần, A Kết xoay người, đẩy nam nhân ra thuận thế lật người lại, nhỏ giọng nói: "Ngủ đi, để khi khác lại giầy vò."

Triệu Trầm ôm nàng hung hăng cắn quấy: "Ta cũng không muốn giầy vò nàng, nhưng ta muốn nhanh có nhi tử."

Nói đến chuyện này A Kết càng không vui vẻ, nổi giận nói: "Đều là do chàng làm quá nhiều nên mới không mang thai."

Động tác của Triệu Trầm dừng lại, lập tức không biết nên khóc hay cười, không lộn xộn nữa, chỉ ôm người kêu oan: "Đây là đạo lý gì, số lần càng nhiều lại càng dễ mang thai, nếu ta không làm lần nào, có thể mang thai mới là lạ."

"Nửa năm này cũng nhiều lắm, vì sao không mang thai?" A Kết tựa ở trong ngực hần, bắt mãi chọc vào ngực hần, "Mọi thứ đều là hay quá hóa dở, dù sao không cho phép chàng làm, về sau mỗi ngày nhiều nhất một lần."

"Được được được, nghe theo nàng, một lần thì một lần." Hiểu rõ thế tử vì chuyện mang thai mà rầu rĩ, Triệu Trầm không miễn cưỡng nàng nữa, chỉ nhỏ giọng nói, "Sớm biết hôm nay chỉ có thể tới một lần, ta sẽ để dành sau khi ăn xong, lần tắm rửa kia thật hết sức qua loa..."

A Kết che miệng hần không cho phép hần nói tiếp, tránh cho Triệu Tiểu Tướng Quân lấy lại tinh thần.

Triệu Trầm hôn lòng bàn tay nàng, sau khi thế tử sợ nhột rút về, hần đổi một tư thế thoải mái hơn, vỗ lưng nàng, nói: "Ngủ đi, đến lúc thì nó sẽ tự đến, không cần phải gấp, coi như chỉ có Xán Xán ta cũng thỏa mãn."

A Kết không tin, nàng cũng không vừa lòng, nàng yêu thương nữ nhi, nhưng nàng cũng rất muốn sinh nhi tử, càng nhiều càng tốt.

Tầng Tuyết Nhu đến Duyên Bình Hầu Phủ đưa thiệp mời, đương nhiên cũng đưa sang Vĩnh Thọ đường, nhóm tiểu nha đầu bình thường không có gì tiêu khiển, liền dựa vào những vật này giải buồn, tập hợp một chỗ nói thầm chuyện Lý gia, lại cảm giác hâm mộ Đại Nha Hoàn bên người Thái Phu Nhân, có thể đi theo Thái Phu Nhân ra ngoài làm khách.

Có người nghe được tin tức, âm thầm ghi ở trong lòng.

Buổi chiều ngày hôm đó, sau giờ Ngọ, mặt trời chiếu ánh nắng nóng gắt, tám bồn nước bên ngoài, chỉ một lát đã bốc hơi hết. Trong Duy phương viên, Từ ma ma phụ trách trông coi Tần thị ngáp một cái, đi đến cửa phòng nhìn vào bên trong, thấy Tần thị nằm ngủ trên giường liền sai hai người Tiểu Anh luôn đi theo bên cạnh mình thu dọn cơm thừa trên mặt bàn, hai người cùng đi ra ngoài. Windchime1qd Vừa ra ngoài, Tiểu Anh trực tiếp đi thẳng vào nhà bếp, Từ ma ma vừa khóa cửa vừa chỉ tay nói với hay nha hoàn lực lưỡng ngoài cửa: "Thành thành thật thật ở chỗ này quan sát, không được cho ai qua, nếu có chút sai lầm nào thì đưa đầu sang nhận tội với Hầu gia."

Những lời này ngày nào bà cũng nói, hai nha hoàn đã nghe đến ngán, không yên lòng đồng ý.

Từ má má cũng không nói thêm. Tần thị giờ đây thành thành thật thật, không còn được như trước kia, mỗi ngày như cái xác không hồn ăn Chay niệm Phật. Hơn nữa cửa sổ đều đóng đinh, chìa khoá ở trong tay bà, Tần thị có muốn ra ngoài cũng không có con đường nào có thể đi.

Bà an tâm về phòng ngủ.

Tiếng ve sầu trong tán lá không ngừng ngân vang, hai nha hoàn giữ cửa tránh vào bóng mát dựa vào vách tường ngủ gà ngủ gật, không để ý thấy một bóng dáng lặng lẽ đi đến phía sau phòng chính.

Có tiếng gõ cửa sổ nhẹ, Tần thị nhanh chóng rời giường, tiến đến phía trước cửa sổ thấp giọng nói: "Nói đi." Giọng nói vẫn dễ nghe như cũ nhưng lúc này lại mang theo sự kìm nén bất thường, hận ý nồng đậm.

"Phu nhân, nô tỳ thăm dò được, vài ngày sau Thái Phu Nhân và Lâm Thị đều muốn đến Vân Dương Hầu Phủ chúc thọ Lý lão thái quân."

Mặt Tần thị không biểu tình: "Nữ nhân kia đâu?"

"Bà ta không thể ra ngoài, có lẽ vẫn đợi tại Hình Lan uyển thôi."

Tần thị cũng nghĩ thế, không hỏi thêm gì nữa, nhét ngân phiếu trăm lượng qua khe hở của tấm ván gỗ: "Từ nay trở đi mỗi sáng người giúp ta làm một chuyện ta liền cho người một ngàn lượng, người cầm Ngân Phiếu lập tức đi ngay đi, vẫn còn kịp."

Ngân Phiếu bị người bên ngoài lấy đi, trong tay Tần thị trống rỗng, chỉ nghe người kia nói: "Phu nhân cứ nói đừng ngại, nô tỳ nhất định làm cho người."

Tần thị cười đắc ý.

Chắc chắn Triệu Duẫn Đình và Triệu Trầm không thể nào nghĩ ra, có tiền có thể sai khiến ma quỷ, có những kẻ vì tiền đến mạng cũng không cần. Năm đó gả vào Hầu Phủ, bà mang vô số đồ cưới, Triệu Duẫn Đình không thêm dùng, coi như nhốt bà vào thôn trang, hẳn cũng không chiếm gì của bà, vì thế, khi bà trở về, trong phòng vẫn y nguyên như cũ. Chờ phụ tử bọn họ biết được đồ vật bọn họ chường mất lại giúp bà ta lên kế hoạch thì không biết bọn họ có hối hận hay không.

Bọn họ không để cho bà ta dễ chịu, bà ta cũng không cho bọn họ được thoải mái, muốn dọn ra khỏi Hầu phủ sống những ngày yên ổn sao, bà ta không cho phép!

Thật nhanh đã đến ngày mồng tám.

Trời chưa sáng, Triệu Trầm dậy sớm như mọi ngày, A Kết cũng tỉnh dậy, nhưng chưa ngồi dậy, chỉ nằm ở trong chăn nhìn hán.

"Buổi chiều ta về sớm một chút, qua bên đó đón nàng." Thay y phục xong, Triệu Trầm xuống giường trước, cúi người hôn thê tử.

A Kết lắc đầu, nhìn khuôn mặt ngày càng tuấn mỹ của hán, nói: "Không cần, để Bảo Châu nhìn thấy lại cười thiếp."

Triệu Trầm dịu dàng nhìn vào mắt nàng: "Vậy ta ta gọi Quý Chiêu cùng đi, muội ấy cười nàng thì nàng cười lại muội ấy."

"Đây coi là lấy việc công làm việc riêng sao?" A Kết nhin không được, cười, nhỏ giọng giục hán, "Được rồi, đi nhanh đi, nhớ ăn cơm."

Đúng là nên đi rồi, Triệu Trầm lại hôn thê tử thêm chút, sau đó nhìn lại nữ nhi ngủ say bên cạnh, nhanh chân rời khỏi phòng.

Chờ hán đi, A Kết lấy khăn ra chà chà dưới thân, lúc lấy ra nhìn xem, trên cái khăn không có gì. Trong lòng A Kết mừng thầm, lại không dám xác định, mới trễ ba ngày, nhờ vui mừng không đúng thì sao?

Cho dù chỉ như vậy, cũng khiến nàng vui hơn, dù sao cũng có hy vọng.

Sau khi dùng xong bữa sáng, A Kết bế nữ nhi đến Hình Lan uyển, chơi cùng Xán Xán một chút liền thừa dịp bé không chú ý tránh đi, trở lại Vọng Trúc Hiên lập tức thu dọn đồ đạc qua Vân Dương Hầu Phủ dự tiệc.

Sau khi A Kết và Thái phu nhân rời đi không lâu, nha hoàn tiểu Anh bên cạnh Từ ma ma đi đến chỗ Tần thị, nói với hai nha hoàn giữ cửa: “Túi thêu trên người ma ma rơi mất rồi, tìm nửa ngày vẫn không thấy, chắc là lúc đưa điểm tâm làm rơi ở bên này, ta tới xem một chút.” Nói xong thì lấy chìa khóa ra.

Nàng là người Từ ma ma coi trọng nhất, hai nha hoàn giữ cửa không nghi ngờ một chút nào, tránh ra.

Tiểu Anh đi vào không lâu, đột nhiên kêu to lên, hai nha hoàn giữ cửa liếc nhau, vội vàng chạy vào, mới vào bên trong phòng, còn không thấy rõ người đâu, đầu đã bị vật nặng đập trúng, co quắp ngã xuống.

Bên trong Hinh Lan uyển, Xán Xán đã tự chơi với hoa Lan đến chán, ngẩng đầu tìm mẫu thân, không tìm được, bé đứng dậy đi đến bệ cửa sổ nhìn bên ngoài, vẫn không tìm được người. Xán Xán nghi ngờ gọi một tiếng, quay đầu nhìn về phía Tổ Mẫu, trong mắt là cảm xúc không hiểu, chỉ bên ngoài gọi nường.

Nhìn Tiểu nha đầu tội nghiệp, Ninh thị gọi cháu gái tới bên cạnh mình, ôm bé, dịu dàng nói: "Nường qua tìm biểu cô, hôm nay Tổ Mẫu chơi với Xán Xán được không?"

Xán Xán gấp gáp: "Con cũng đi!"

Ninh thị thuận thực lừa gạt cháu gái: "Không thể được rồi, hôm nay qua nhà biểu cô chỉ có người lớn thôi, Xán Xán vẫn chưa lớn đâu, chờ Xán Xán lớn hơn thì nường con sẽ dẫn con qua nhé."

Xán Xán có chút hiểu, nhưng vẫn là đáng về rầu rĩ không vui.

Ninh thị hôn khuôn mặt nhỏ của cháu gái: "Tổ Mẫu đưa Xán Xán đi xem hoa nhé, Xán Xán có đi không?"

Xán Xán thích nhất được đi bên ngoài chơi, nghe vậy lập tức quên mẫu thân, chỉ trên mặt đất muốn mang giày, lúc đi giày đột nhiên nói: "Xem Ô ô."

Ninh thị giả vờ khó xử, nói: "Ô ô ầy à, Ô ô thích chạy lung tung, Tổ Mẫu cũng không biết giờ nó ở đâu, hay là không đi nhé?"

"Đi, đi." Xán Xán ôm cánh tay Tổ Mẫu làm nũng.

"Được rồi, Tổ Mẫu đưa Xán Xán đi tìm Ô ô." Ninh thị đợi cho tiểu nha đầu bắt đầu nóng ruột mới đồng ý.

Xán Xán rất vui mừng, bỏ nhào vào trong ngực tổ mẫu để cho tổ mẫu bế đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Không cần phải sợ, không cần phải sợ...

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Chương 131

Edit: Windchime

Beta: Phuong Phan

A Kết gặp được Cảnh vương phi tại Vân Dương hầu phủ.

Cảnh vương phi chỉ đi một mình, cũng không mang theo Phúc ca nhi, A Kết và Cảnh vương phi gặp mặt thì phát hiện Cảnh vương phi nhìn nhìn phía sau nàng, sau đó mỉm cười. Nụ cười nhàn nhạt, như đã nhìn ra tâm tư nhỏ nhỏ của nàng, nhưng nàng ấy cười thật ôn hòa khiến trong lòng A Kết không có chút băn khoăn.

"Tại sao Xán Xán lại không đến vậy?" Cảnh vương phi bảo A Kết ngồi phía dưới nàng, nhỏ giọng hỏi.

Trong mắt nàng ấy mang theo chút giao hoạt, A Kết thầm nghĩ người ở kinh thành quả nhiên mỗi người tâm tư thông thấu, nhưng mà vẫn cười giải thích: "Lúc ăn điểm tâm tại chỗ của tổ mẫu bé chơi thật thích ý, trong mắt chỉ còn tổ mẫu, thần phụ hỏi bé có muốn ra ngoài không thì bé đều lắc đầu, ý tại trong ngực tổ mẫu chỗ nào cũng đều không chịu đi. Thế thì sao? Thần phụ còn nói với Xán Xán đến nơi này có thể nhìn thấy ca ca đấy, may mắn Xán Xán không tới, nếu không sẽ hiểu lầm thần thiếp cố ý lừa nàng, lại tỏ ra căm ghét với thần phụ."

Lời nói cẩn thận, nói đến giọt nước không lọt.

Cảnh vương phi hơi kinh ngạc, không tự chủ được đánh giá A Kết.

Trên đầu cài cây trâm phượng bằng vàng khảm hồng ngọc, bên tai là khuyên tai Nam châu, làm cho khuôn mặt trắng hồng của A Kết càng thêm dịu dàng đoan trang, một đôi mắt hoa đào mỉm cười nhìn nàng, nhả nhận lịch sự như nước. Cảnh vương phi còn nhớ rõ, lần đầu nhìn thấy A Kết, là lúc tiết nguyên tiêu đi ngắm đèn, lúc ấy A Kết thoát nhìn chính là một tiểu tức phụ được trượng phu sủng ái, mềm mỏng, vừa nhìn đã biết là một người lương thiện. Website đăng truyện chính thức: Gặp lại là lúc Phúc ca nhi đầy tháng, khi ấy A Kết rất giống con dâu thế gia, nhưng khi nhìn nàng thì sự kính sợ trong mắt làm lộ ra nàng ít giao tiếp với những quý nhân. Kế tiếp, mỗi lần gặp mặt nàng đều có thể phát hiện trên người A Kết có những biến hóa vi diệu, cho tới hôm nay, A Kết đã có thể mặt không đỏ tim không đập, nói lời trước mặt của nàng.

Ngắm lại cũng đúng, A Kết tuy xuất thân nông gia, nhưng lại từng đọc sách, cái thiếu so với quý nữ ở kinh thành chính là nhân giới. Sau khi nàng gả cho Triệu Trầm, đi theo Triệu Trầm trải qua nhiều việc như vậy, chắc chắn Triệu Trầm cũng chỉ bảo cho nàng không ít, nếu A Kết vẫn còn đáng vẻ như lần đầu vào kinh, chắc hẳn Triệu Trầm cũng không sủng nàng như vậy.

Nếu như nói lúc trước Cảnh vương phi bởi vì xuất thân khác nhau mà đối với A Kết có ý nâng đỡ, bây giờ đối đãi với A Kết như là phụ nhân thế gia chân chính. Nàng cười với A Kết, cũng có chút bất đắc dĩ giải thích: "Phúc ca nhi ngược lại còn nhớ rõ mọi người, chỉ là phụ vương hẳn không thích hẳn đi theo ta đến những thợ yến chỉ có nữ quyến như thế này, để nó ở bên cạnh dạy viết chữ."

Nàng đã nhìn ra, những lời nói của Thục phi lần trước khiến cho A Kết không được tự nhiên, nên đã đoán trước có khả năng hôm nay A Kết sẽ không dẫn Xán Xán theo, nàng cũng cố ý không mang theo Phúc ca nhi, tránh cho người ta lại nói những lời không hay khiến cho A Kết xấu hổ, nhưng nàng quả thật không ngờ là A Kết cũng không mang theo nữ nhi. Như vậy cũng tốt, A Kết không muốn mượn nữ nhi để kết giao tình với vương phủ, càng đáng được nàng thâm giao, không cô phụ lúc trước nàng đối xử tốt với A Kết.

Không có bọn nhỏ ràng buộc, hai người trò chuyện với nhau thật vui.

Đang nói chuyện, đột nhiên mí mắt của A Kết giật giật, nàng hơi cúi đầu, đợi cho mí mắt không giật nữa, tiếp tục nói chuyện với Cảnh vương phi, chỉ là chẳng biết tại sao lại có chút nóng ruột, vô cớ khó chịu. A Kết lặng lẽ sờ sờ bụng, chẳng lẽ lần này thật sự có?

~

Phía sau rừng trúc của Vọng Trúc hiền, trên đồng cỏ, Ninh thị sai nha hoàn trải tấm vải thô màu lam, bà ngồi trên thảm cùng Xán Xán xem nai, cách đó không xa Ô ô đang dẫn nai con đi bộ. Vừa sinh ra đã được A Kết nuôi, Ô ô sớm không sợ người, hơn nữa còn thường gặp mặt nhóm người Ninh thị.

Xán Xán ngồi tại trong ngực tổ mẫu, trong tay cầm một cây liễu chỉ về hướng nai con, gọi: "Ô ô, Ô ô!"

Mặc kệ nai lớn hay nai nhỏ, tiểu nha đầu đều kêu Ô ô.

Đáng tiếc mặc bé kêu thế nào, hai con nai đều không để ý đến.

Xán Xán cũng không thất vọng, tiếp tục hào hứng hô to.

Ninh thị ôm tiểu nha đầu, kể cho bé nghe chuyện nai mẹ và nai con. Xán Xán nghe rất tập trung, chỉ là mỗi khi Ninh thị nói ra một từ mới nào thì tiểu nha đầu liền ngửa đầu hỏi xem đó là ý gì, cho dù Ninh thị có nhẫn nại bao nhiêu thì dần dần cũng chịu không nổi loại phương thức ông nói gà bà nói vịt này, cúi đầu hôn cháu gái, dịu dàng dỗ dành: "Xán Xán, chúng ta trở về thôi, chút nữa ngoài này nóng lắm, trên người Xán Xán sẽ ra nhiều mồ hôi, thối thối không dễ ngửi."

Triệu Trầm từng cố ý để thê tử và nữ nhi ngửi mùi, Xán Xán đối với thối thối khác sâu ấn tượng, nghe vậy lập tức đứng lên, lúi túi muốn đi: "Trở về, đi trở về!"

Tiểu nha đầu điệu đà, Ninh thị mỉm cười cháu gái, khom lưng muốn ôm bé đi. Xán Xán ngoan ngoãn để cho tổ mẫu ôm, chỉ là đi không bao xa liền muốn tự mình đi. Cháu gái có chủ kiến, Ninh thị không miễn cưỡng, bà và cháu gái chơi đuổi bắt, cố ý để tiểu nha đầu đi xa một khoảng bà lại giả vờ đuổi theo, nhìn tiểu nha đầu vui vẻ cố gắng chạy về phía trước với dáng vẻ ngây thơ, nghe tiếng cười thanh thúy êm tai của bé, đáy lòng Ninh thị cảm thấy mềm mại.

Chơi được một lúc, trên một lối đi nhỏ có một nha hoàn đi tới, Ninh thị chỉ nhìn lướt qua rồi tiếp tục chơi với cháu gái, đến khi bà phát hiện ra nha hoàn kia bỗng nhiên càng đi càng nhanh, chạy về phía cháu gái thì trong lòng ngập tràn lo lắng, vừa liều mạng chạy về phía cháu gái đang cách mình một quãng, vừa gọi bé quay trở lại, Văn Mai thì trực tiếp chạy về phía nha hoàn kia, trong miệng lớn tiếng kêu người.

Xán Xán ngờ ngác đứng giữa đường, tò mò nhìn người đang chạy tới, nghe thấy tổ mẫu gọi, bé quay đầu, lại thấy tổ mẫu cũng đang chạy về phía mình. Xán Xán nhếch miệng cười, cho rằng tổ mẫu đang đuổi theo bé, tiếp tục chạy về phía trước, vừa chạy vừa vui sướng cười, cho đến khi bị người bắt lại thì tiếng cười của bé mới ngưng lại, sau đó đột nhiên biến thành tiếng khóc.

Tần thị lại cười, từ lúc Triệu Trầm hồi kinh đến giờ, bà ta chưa từng vui vẻ như thế.

Vẫn luôn bị nhốt trong phòng, vừa rồi chạy trốn đã tiêu hao hết sức lực của bà ta, Tần thị ngồi bệt xuống đất, tay trái siết chặt đùi bé không cho bé lộn xộn, sau đó khi đám người Ninh thị muốn xông lên thì bà ta nâng tay phải, lộ ra chiếc trâm sắc bén trong tay. Ngẩng đầu, bà ta nhìn Ninh thị cười đắc ý, tuy rằng còn đang kịch liệt thở dốc.

Cây trâm là Xích Kim (Vàng ròng), trong ánh mặt trời chiếu loé lên ánh sáng chói mắt.

Ánh nắng ngày hè rõ ràng nóng như vậy nhưng cả người Ninh thị lại rét run. Hai chân như nhũn ra, bà tự trấn an mình là không nên hốt hoảng, ánh mắt từ trên người cháu gái đang khóc lớn dòi về phía nữ nhân kia. Nữ nhân gầy giống như là không thành hình người nữa, nhưng trên mặt còn có thể nhận ra phong thái tuyệt mỹ ngày xưa, chỉ cần liếc mắt nhìn, thấy hận ý ngập trời trong mắt đối phương, Ninh thị liền biết, nữ nhân đang huy hiếp cháu gái của bà chính người bà chưa từng gặp, Tần thị.

"Buông Xán Xán ra, ngươi muốn cái gì ta cũng đồng ý." Ninh thị vẫn không nhúc nhích, bình tĩnh nói. Điều Tần thị mong muốn tuyệt đối không phải là mạng của cháu gái, người bà ta hận nhất là nhi tử của mình và Triệu Duẩn Đình, Triệu Trầm.

Tần thị thoáng khôi phục chút khí lực, bà ta nhìn chăm chăm Ninh thị, ánh mắt phức tạp, càng nhiều hơn là ghen tỵ và phẫn hận: "Ngươi chính là người tên Ninh thị sinh ra rất giống Dung phu nhân? Quả nhiên là đáng đáp không tề, trách không được có thể quyến rũ hần ta. Triệu Duẩn Đình đâu? Ta muốn gặp hần, lập tức gọi hần lại đây, bằng không ta sẽ giết cháu gái của hần!" Nói xong thì đặt cây trâm lên cổ Xán Xán.

"Không được!" Hai chân Ninh thị cũng nhịn không được nữa, co quắp quỳ trên mặt đất. Thấy cây trâm lưu lại một vết máu trên cái cổ trắng nõn của cháu gái mà cháu gái càng khóc lớn hơn, nước mắt Ninh thị dâng lên, nhưng giọng nói của bà lại đột nhiên sắc bén, gắt gao nhìn chăm chăm Tần thị: "Ngươi còn dám làm tổn thương Xán Xán dù một chút, ta sẽ lấy mạng nhi tử ngươi, thậm chí làm cho hần sống không bằng chết!"

Tay Tần thị khẽ run, trâm vĩ lại đụng tới Xán Xán, bà ta vội vã lui về phía sau, lập tức gào lớn che giấu sự chột dạ trong chốc lát của bản thân: "Nhanh gọi Triệu Duẩn Đình trở về, ta muốn gặp hần!"

Ninh thị lập tức phản phó Vần Mai: "Nhanh đi phái người tiến cung thỉnh Triệu Duẩn Đình trở về!"

Vần Mai biết sự tình nặng nhẹ, vội vàng rời đi.

Tần thị cười đắc ý, chăm chọc nhìn về phía Ninh thị: "Ngươi nói xem, nếu ta nói với Triệu Duẩn Đình, chỉ cần hần đích thân giết ngươi, ta liền để cho cháu gái hần chạy thoát, hần có giết ngươi hay không? Ngươi cho rằng hần thật tâm thích ngươi sao? Hôm nay chúng ta nhìn kỹ một chút, xem xem ở trong mắt hần, là mạng cháu gái Ninh thị quan trọng, hay là kẻ thế thân như ngươi quan trọng hơn, ha ha ha..."

Tiếng cười gần như che mất tiếng khóc của Xán Xán.

Ninh thị không để ý đến nữ nhân điên rồ kia, nàng đau lòng trấn an cháu gái: "Xán Xán đừng khóc, chỉ lát nữa tổ phụ tới, tổ mẫu sẽ ôm con đi tìm nương con, đừng khóc..."

Xán Xán không nghe được giọng nói của tổ mẫu, khóc kêu mẫu thân, kêu đau.

Bé khóc một tiếng thì tim Ninh thị càng đau hơn, lại chỉ có thể không ngừng trấn an cháu gái. Tần thị lạnh lùng nhìn bà, ôm lấy Xán Xán đi đến ghế gỗ cách đó không xa ngồi xuống đợi Triệu Duẩn Đình trở về. Ninh thị đi theo, tiếp tục trấn an cháu gái đang dần ngừng khóc, hai mắt đầm lệ nhìn bà.

Động tĩnh bên này quá lớn, tổng quản sự Triệu Nguyên vội vàng chạy tới, sau khi thấy rõ tình thế lập tức phái người ngăn lại nha hoàn, gã sai vặt đang chạy về phía này, ra lệnh cho mọi người trở về phòng của mình không được phép ra ngoài. Ba huynh muội Triệu Thanh nghe tin cũng chạy tới, Triệu Nguyên nhìn qua ba người rồi để cho Triệu Hàm đi vào, nói với Triệu Thanh và Triệu Nghi: "Nhị gia và tứ cô nương vẫn là nên về phòng đi." Ân oán giữa Triệu Duẩn Đình cùng Tần thị và Ninh thị, càng ít người biết càng tốt.

Hần là người được Triệu Duẩn Đình coi trọng nhất, Triệu Thanh tự nhận mình không có tư cách ra về trước người Triệu Nguyên. Nhìn qua một chút nơi đã bị hoa và cây cối che khuất, Triệu Thanh nghiêm mặt nói: "Từ trước đến giờ phụ thân tin cậy Triệu thúc, bên này liền giao cho ngài, kính xin ngài bảo vệ đại tiểu thư an toàn."

"Đây là phận sự của Triệu mẫu, xin nhị gia yên tâm." Triệu Nguyên nhỏ giọng đáp.

Triệu Thanh gật đầu, dẫn Triệu Nghi đang tràn đầy lo lắng rời đi.

Bên kia Triệu Hàm thấy rõ chuyện mẫu thân đang làm, tâm tình như rơi vào hầm băng, vội vàng tiến lên quỳ xuống cầu xin: "Nương, người thả Xán Xán ra đi, nương như vậy thì phụ thân sẽ không bỏ qua cho người đâu, nhi tử cầu xin người thả Xán Xán ra đi, bây giờ vẫn còn kịp mà!" Đó là mẫu thân của hần, người mẫu thân dịu hiền của hần, tại sao lại biến thành như vậy, bà không biết đây là tìm đường chết hay sao!

Nhìn thấy nhi tử đã lâu chưa gặp, thì ra hần đã cao như vậy rồi, Tần thị muốn cười nhưng lại khóc: "Hàm nhi, con còn nhận người mẹ này sao? Con cho rằng nương sống như vậy thì so với chết dễ chịu hơn sao? Hàm nhi, nương xin lỗi con, không thể nhìn con trưởng thành, con đi đi, quên người mẹ này đi, chuyện nương làm không liên quan gì đến con cả!" Bà ta đã sớm không còn muốn sống nữa, nếu như không phải hận một nhà Triệu Duẩn Đình, hận đến mức muốn bọn họ chết cùng, bà ta đã sớm chết rồi.

"Nương, nhi tử van người..." Nước mắt Triệu Hàm (tác giả để là Triệu Trầm nhưng ở đây phải là Triệu Hàm nên ta sửa lại nhé) như mưa, chỉ có thể quỳ xuống dập đầu cầu xin mẫu thân của mình thả người ra.

Tần thị xoay người, bà ta đã hạ quyết tâm rồi.

Xa xa vang lên tiếng bước chân, Tần thị nghe tiếng thì quay đầu nhìn lại, khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang chạy như bay đến đây, Tần thị cười khổ, cây trâm chuẩn xác đặt vào cổ Xán Xán, giành nói trước khi Triệu Duẩn Đình mở miệng: "Triệu Duẩn Đình, ta hỏi ngươi, chúng ta mười năm phu thê, rốt cuộc thì ngươi có từng thích qua ta một chút nào hay không?"

"Tổ phụ, Xán Xán đau!" Nhìn thấy tổ phụ, Xán Xán lại khóc lên.

Nhìn thấy máu trên cổ cháu gái, khoe mắt Triệu Duẩn Đình như muốn nứt ra: "Phải như thế nào thì nguoi mới bằng lòng thả nguoi?"

Hắn không trả lời, thật ra Tần thị cũng không muốn nghe, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Triệu Duẩn Đình, nhìn nam nhân bà ta từng yêu thương nhiều năm như vậy, gần như dịu dàng nói: "Ta muốn nguoi giết bà ta, giết bà ta, ta liền giao cháu gái của nguoi trả lại cho nguoi." Dieendaanleequydonn Nam nhân bà ta không có được, ai cũng đừng nghĩ sẽ có được, Ninh thị chết, bà ta muốn Dung phu nhân này cũng chết, sau đó bà lại giết nữ nhi duy nhất của Triệu Trầm, làm cho bọn họ một đời hối hận tự trách.

Triệu Duẩn Đình không hề nghĩ ngợi, liền rút trường kiếm ra chỉ vào Triệu Hàm đang quỳ ở một bên, gắt gao nhìn chăm chăm Tần thị: "Hồ dữ còn không ăn thịt con, hôm nay là nguoi bức ta, nguoi dám làm Xán Xán bị thương một lần nữa, ta sẽ đâm nó một nhát."

Triệu Hàm trán chạm đất, cảm thụ được trường kiếm nơi lưng, bỗng nhiên cái gì cũng đều không nghe được.

Chết thì chết đi, chết coi như là giải thoát.

Ánh mắt Tần thị đỏ lên, ôm Xán Xán đứng lên, nhưng lúc Triệu Duẩn Đình cho rằng bà ta sẽ đi tới thì Tần thị lại ngồi xuống, cười to như kẻ điên: "Nó cũng là nhi tử của nguoi mà, ngay cả cha ruột là nguoi còn không cần đứa con này, ta làm mẫu thân có gì không bỏ được? Triệu Duẩn Đình, nguoi giết đi, giết hẳn cũng vô dụng, ta muốn nguoi tự tay giết nữ nhân kia!"

Cây trâm trong tay một lần nữa đâm vào cổ Xán Xán, Xán Xán vốn đã ngừng khóc, bây giờ lại há miệng khóc lên.

Cả người Triệu Duẩn Đình run rẩy, nhìn Triệu Hàm đang quỳ dưới đất, trường kiếm trong tay thoáng động.

"Triệu Duẩn Đình, chàng nghe theo lời bà ta đi. Nếu Xán Xán bị thương, cho dù ta sống, ta cũng sẽ không tha thứ cho chàng." Ninh thị đi tới, cầm trường kiếm trong tay hăm nhăm ngay vào cổ mình, ánh mắt lại nhìn cháu gái đang ở trong ngực Tần thị, giọng nói vẫn dịu dàng như cũ: "Xán Xán không khóc nữa, chút nữa nương cháu sẽ về." Trong mắt tất cả đều là hình ảnh của cháu gái.

Làm sao Triệu Duẩn Đình có thể xuống tay được chứ?

Ninh thị dùng sức nắm chặt tay hắn, Triệu Duẩn Đình vừa mới lui lại, Ninh thị lại tiến lên. Triệu Hàm đột nhiên đứng dậy, đoạt lấy trường kiếm đặt lên cổ mình, từng bước từng bước đi về phía Tần thị, đôi mắt đỏ hồng nhìn bà ta: "Nương, người thật sự không để ý đến sống chết của ta sao?"

Tần thị khản trương: "Dừng tay lại, nhanh trả lại kiếm cho phụ thân con đi!"

Triệu Hàm không dừng, tay càng dùng lực nhiều hơn, máu dọc theo trường kiếm chậm rãi chảy xuống: "Nương, từ nhỏ ta đã biết phụ thân không thích ta, nhưng ta vẫn muốn nhanh chóng lớn lên, bởi vì ta biết nương thích ta. Nương, người thích ta hay không vậy? Nếu người nhận đứa con là ta, hiện tại liền buông Xán Xán ra, bằng không ta lập tức chết trước mặt người, dù sao nương của ta cũng không cần ta, ta lẻ loi sống trên đời này còn có ý nghĩa gì?"

Nước mắt không ngừng tuôn rơi, máu cũng đọng đầy trên mặt đất.

Tần thị hai tay run lên, cầu xin nhìn hắn: "Hàm nhi..."

Triệu Hàm dừng lại, nhìn người mẫu thân ruột thịt đang gằn trong gang tấc: "Nương, ta lạnh, bây giờ nương thả Xán xán ra, ta sẽ không bước về phía trước nữa, nếu như nương không thả, ta sẽ đi bước cuối cùng, cho dù chết, cho dù nương không thương con thì con cũng muốn chết trong lòng người, ta..."

"Đừng nói nữa!" Tần thị ném Xán Xán xuống đất, đứng dậy muốn ôm nhi tử, chỉ là bà ta vừa đứng lên, một mũi tên bay đến, đâm thật sâu vào lưng bà ta.

Con đau khó có thể diễn tả bằng lời, Tần thị không thể tin cúi đầu, nhìn thấy một đầu mũi tên sắc bén đâm xuyên ngực mình, phía trên còn có máu đang chảy xuống. Bà ta từ từ ngẩng đầu lên, nhìn nhi tử đang xông lại đỡ mình, đột nhiên cười, dùng hết sức lực toàn thân nâng tay lên, vuốt ve khuôn mặt gầy gò tuổi trẻ của thiếu niên, dịu dàng nói cho hắn biết: "Hàm nhi đừng khóc, hắn không cần con, nương vẫn cần con, con vẫn luôn là đứa con trai ngoan của nương, hãy sống cho tốt..."

Thân mình không có chỗ dựa ngã xuống, Tần thị lệch qua khuỷu tay của thiếu niên, giống như là nghe thấy có người đang khóc gọi mình, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía đằng trước, nhìn về phía nam nhân kia, nhìn hắn đứng cạnh bên nữ nhân khác, dùng một loại ánh mắt mà bà ta chưa bao giờ nhìn thấy nhìn nữ nhân đang dỗ bé gái khóc oa oa trong ngực, dịu dàng dỗ bé đừng có khóc nữa.

Tần thị cười, ánh mắt nhìn bầu trời xanh trên đầu. Ánh nắng chói chang, bà ta lại hoảng hốt, dường như trong vầng sáng ấy thấy được chuyện của rất nhiều năm trước, nam nhân kia đi theo quân gia bước vào nhà bà, mắt phượng lông mi dài, tuổi trẻ vô song.

Bà nhắm mắt lại.

Nếu, nếu có thể lên nhìn thấy tương lai, nếu không có cái liếc mắt kia thì tốt biết bao nhiêu...

Tác giả có lời muốn nói:

Tần thị hại thăm nhĩ từ của nàng, ai...

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Chương 132

Editor: windchime

Gió từ trong rừng trúc thổi tới, vang lên xào xạc.

Bên cạnh rừng trúc, có một thiếu niên đang nằm gục trên thi thể của mẫu thân mình khóc lớn, đồng thời cũng có tiếng con nít khóc rung trời.

Ném cung tên trong tay, Triệu Trầm chạy tới bên cạnh Ninh thị bằng tốc độ nhanh nhất: "Nương, đưa Xán Xán cho ta." Ánh mắt hắn dừng trên người nữ nhĩ không hề dời đi, nghĩ tới nữ nhĩ bị Tần thị lấy cây trâm uy hiếp, nữ nhĩ bị Tần thị ném xuống đất, càng nghĩ càng thấy sợ. Nếu không phải Tần thị đang ngồi trên ghế, nữ nhĩ bị bà ta ném như vậy...

Mồ hôi lạnh sau lưng chảy ròng ròng, Triệu Trầm vươn tay đón lấy nữ nhĩ: "Xán Xán qua đây, phụ thân ôm"

"Phụ thân, Xán Xán muốn nương!" Nghe được giọng nói quen thuộc, Xán Xán từ bờ vai của tổ mẫu ngẩng đầu lên, thấy phụ thân đã thực sự tới, xoay người hướng về phía phụ thân, đã khóc đến khàn cả giọng.

"Mẫu thân sẽ nhanh chóng trở về, nhanh thôi, phụ thân ôm Xán Xán về đội nương nhé." Triệu Trầm bế nữ nhĩ đi về Vọng Trúc hiên, vừa đi vừa kiểm tra vết thương trên cổ nữ nhĩ, phát hiện ra thương thế cũng không nghiêm trọng lắm, hắn hơi yên tâm, sờ đầu nữ nhĩ ôn nhu dỗ nói: "Xán Xán không khóc, nói cho phụ thân, trên người đau chỗ nào?"

Hầu phu phái người tiến cung truyền tin, sau khi hắn biết được lập tức hỏi xem có người đến Lý gia báo tin thê tử không, sau đó phái Trần Bình lập tức đi ngăn người truyền tin lại. Tình hình như thế, thê tử tới cũng vô dụng, lại càng lo lắng thêm, dù sao hắn nhất định sẽ cứu nữ nhĩ trở về, hắn không muốn thê tử lo lắng, nếu nhìn thấy tình cảnh nữ nhĩ lúc này, có thể thê tử sẽ ngất đi.

"Cổ đau..." Xán Xán vô cùng uất ức, nâng tay nhỏ lên muốn sờ cổ, Triệu Trầm nhẹ nhàng bắt lấy tay nhỏ của nữ nhĩ, vành mắt cũng ướt: "Không có việc gì, không có việc gì, phụ thân sẽ mời thầy thuốc tốt nhất giúp Xán Xán bôi thuốc, qua vài ngày liền hết đau. Xán Xán không sợ, chờ nương trở lại, chúng ta lập tức chuyển đến nhà mới, phụ thân che chở Xán Xán, không bao giờ để người xấu ức hiếp Xán Xán nữa."

Xán Xán dụi dụi mắt, hai mắt đầm lệ nhìn tổ mẫu đi theo bên cạnh, "Tổ mẫu cũng đi?"

Ninh thị lấy khăn gạt lệ thay cháu gái, khóc theo: "Tổ mẫu cũng đi."

Xán Xán quay đầu, thấy tổ phụ không đi theo, đứng tại bên kia không biết đang làm cái gì, nhỏ giọng hỏi tổ mẫu: "Tổ phụ cũng đi?"

Ninh thị không nói gì.

Triệu Trầm hôn nữ nhĩ, chỉ vào bên kia rừng trúc nói: "Ô ô cũng đi, Xán Xán đi chỗ nào, Ô ô liền đi theo đến đó."

Xán Xán nhìn theo ngón tay phụ thân, chỉ thấy rừng trúc xanh thẫm, bé chớp chớp mắt, nước mắt lại rơi xuống, ghé vào đầu vai phụ thân, khóc: "Nương, Xán Xán muốn nương, Xán Xán đau..."

Triệu Trầm cúi đầu hôn lên đầu nữ nhĩ: "Phụ thân đã cho người đi tìm mẫu thân, mẫu thân sẽ lập tức trở lại gặp Xán Xán, phụ thân sẽ bảo mẫu thân thôi thôi cho Xán Xán, Xán Xán liền hết đau, Xán Xán không khóc." Khuyên nữ nhĩ không khóc, nước mắt bản thân lại chảy ra, rơi xuống mái tóc mềm mại của nữ nhĩ.

Hắn thà rằng chính mình bị thương chỉ còn nửa cái mạng, cũng không đành lòng để nữ nhĩ chịu đau dù chỉ một chút.

Thầy thuốc đã được mời đến Vọng Trúc hiên, đúng là thầy thuốc giỏi nhất ở kinh thành, lại còn rất biết cách trấn an trẻ con, mặt mũi hiền lành, ôn nhu nhỏ nhẹ, cho Xán Xán ăn một cục kẹo đường đặc chế (chế biến đặc biệt). Xán Xán ngoan ngoãn ngồi trong lòng phụ thân để lão thầy thuốc bôi thuốc, bé không ngừng hít khí (giống mình hít hà khi đau, rất áy), lão thầy thuốc hỏi Xán Xán kẹo ăn có ngon hay không, tiểu nha đầu khóc nói anh đào ăn ngon hơn.

Triệu Trầm lập tức cho người mang anh đào tới.

Nước mắt Xán Xán nước dừng lại nhanh chóng, chỉ là rất nhanh lại đau mà khóc.

~

Lúc A Kết trở về, vừa lúc thấy Trần Thủ đang tiễn lão thầy thuốc, nàng gật đầu với lão thầy thuốc, đợi cho người đi rồi, vừa vội vã đi vào trong vừa lo lắng hỏi Trần Thủ: “Ai ngã bệnh?” Là mẹ chồng hay là nữ nhi?

Trần Thủ nhìn đệ đệ mình, thấy Trần Bình lắc đầu, nói: “Đại tiểu thư bị thương ngoài da, không có gì nguy hiểm, Hầu gia đã về rồi, phu nhân đừng gấp gáp.”

Làm sao A Kết có thể không vội, rốt cuộc cũng bất chấp cái gì gọi là đáng vẽ của Hầu phu nhân, bước nhanh về Vọng Trúc hiên.

Trong Vọng Trúc hiên, Tưởng ma ma tự mình sắp xếp dọn dẹp hoàn thu dọn đồ đạc, nhìn thấy A Kết cũng không có thời gian giải thích, để cho nàng vào nhà trước. Trong lòng A Kết càng bất an, vén màn đi vào, thấy trong phòng chỉ có hai phụ tử, Triệu Trầm bế nữ nhi ngồi trước cửa sổ kể chuyện xưa cho bé nghe. Nghe thấy tiếng động, Xán Xán quay đầu qua, nhìn thấy mẫu thân, tiểu nha đầu nhếch miệng khóc lên, rồi khỏi lòng phụ thân đi đi về phía mẫu thân, đi đến giữa thì dừng lại, vươn tay muốn mẫu thân bế.

Trên cổ bé có hai vết thương, được thoa thuốc mỡ màu tím, nhìn rất chói mắt.

Tìm A Kết như vỡ vụn, vội vàng lên giường ôm lấy nữ nhi: “Nương ở đây, Xán Xán đừng khóc, nương trở về rồi...”

Triệu Trầm quỳ ở một bên lau nước mắt cho nữ nhi, tránh cho nước mắt chảy xuống đụng đến miệng vết thương, bây giờ trời nóng, không tiện băng vết thương lại, nên phải giữ thật kỹ. Phát hiện ra động tác của trượng phu, A Kết liền để nữ nhi nằm trong lòng mình, tự mình lau nước mắt cho nữ nhi, hôn bé.

Vòng ôm ấm áp, giọng nói êm ái của mẫu thân đều tốt hơn so với tất cả mọi thứ, Xán Xán đã khóc đủ, chỉ vào cổ mình cho mẫu thân xem: “Xán Xán đau, nương thổi một chút...”

“Được, nương thổi một chút Xán Xán sẽ hết đau.” A Kết quay đầu lau khô nước mắt, cố ý nén lệ nhìn vết thương của nữ nhi, nhẹ nhàng thổi cho bé. Hai mắt Xán Xán nhắm lại nhìn chăm chăm vào mẫu thân, đột nhiên vui đầu vào trong ngực mẫu thân, hai cánh tay nhỏ ôm chặt lấy mẫu thân.

Nước mắt A Kết không ngừng rơi, Triệu Trầm lặng lẽ lau cho nàng, để nàng có thể chăm sóc nữ nhi. Xán Xán khóc xong liền ngủ mất, đôi chân mảy anh khí gắt gao nhú chặt lại, tay nhỏ nắm thành quả đấm.

Triệu Trầm bảo thê tử đặt nữ nhi lên giường, A Kết không buông, vẫn ru nhẹ bé như cũ. Xác định nữ nhi thật sự ngủ rồi, nàng ngẩng đầu nhìn Triệu Trầm: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Xán Xán bị thương như thế nào, nương đau rồi, tại sao mấy người ma ma lại thu dọn đồ đạc?”

Triệu Trầm giữ lấy khuôn mặt của thê tử, hôn nàng: “Đừng nóng vội, chuyện gì ta cũng sẽ nói cho nàng nghe mà.”

Mặc dù hần nói nhẹ nhàng băng quơ, A Kết có thể tưởng tượng ra sự sợ hãi và bất lực của nữ nhi lúc ấy, nghĩ tới chính mình tại lúc nữ nhi cần nàng nhất mà nàng lại không có ở bên cạnh, thiếu chút sẽ không được nghe nữ nhi gọi nàng mẫu thân, A Kết khóc càng nhiều, tựa vào trong ngực nam nhân, cầu hần: “Không cho chàng lừa gạt thiếp nữa, nếu có lần sau nữa, thiếp...”

"Sẽ không có lần sau." Triệu Trầm ôm thật chặt thê tử, trầm giọng cam đoan với nàng: "Sẽ không có lần sau, chúng ta hiện tại liền chuyển qua chỗ mới, chỉ có một nhà bốn người chúng ta ở, ta sẽ không để cho ai đụng đến gia đình chúng ta nữa."

Mẫu thân của hần, thê tử của hần, nữ nhi của hần, sau này hần sẽ bảo vệ cho bọn họ thật tốt, tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện như hôm nay. Trần Bắc tướng quân là cái gì chứ, đặc tội hoàng thượng có là gì, hần sẽ không vì những người đó có kị bất cứ thứ gì, đối với tất cả những người có ý gây hấn với người nhà của hần, tất cả đều đáng chết cả, chỉ có chết đi mới không làm được điều ác nữa.

“Đi thôi, nàng và nương đưa Xán Xán qua đó trước, bên kia đã thu dọn cũng ổn thỏa rồi.” Sau khi hai người bình tĩnh lại, Triệu Trầm xuống giường, bình tĩnh dặn dò.

“Còn chàng thì sao?” A Kết cũng không muốn ở nơi này nữa. Nàng từng cho rằng Tần thị đã chết tâm, kết quả thì chút nữa là Tần thị đã lấy mạng nữ nhi, vậy còn thái phu nhân nhìn như đã thu liễm lại kia thì sao? Có thể hay không một ngày nào đó, nàng làm chuyện gì đặc tội Thái phu nhân, bà ta cũng sẽ thừa dịp nàng không có ở nhà làm hại nữ nhi của nàng? Chỉ có rời đi, đến ngôi nhà chân chính của bọn họ, nàng mới có thể yên tâm.

“Ta nhìn bọn họ thu dọn đồ đạc, ta còn chút chuyện muốn làm, yên tâm, ta sẽ nhanh qua đó.” Triệu Trầm cầm giày của thê tử và nữ nhi, cười với nàng: “Lại đây, để ta mang giày cho hai người.”

Hần cười rất dịu dàng, giống như muốn nói với nàng là không cần sợ hãi, hần sẽ bảo vệ các nàng chu toàn. A Kết bế nữ nhi đi qua, chân để xuống giường, nhìn Triệu Trầm ngồi xổm đi giày cho nàng. Kỳ thật nàng không muốn như vậy, nhưng nàng hiện tại không muốn buông ra nữ nhi dù chỉ một khắc, chỉ có thể tiếp nhận sự săn sóc của Triệu Trầm.

Ngày hè trời nóng, Xán Xán mặc quần áo mát mẻ cũng không cần thay sang bộ khác, cứ vậy đi ra ngoài cũng được. Triệu Trầm tự mình che dù cho thê tử, đi đến Hình Lan uyển tụ họp với Ninh thị, sau đó một nhà bốn người cùng nhau đi ra ngoài. Lục Vân và Vân Mai đi theo ở phía sau, bên ngoài trước xe ngựa, Trần Bình dẫn theo Như Ý và bốn nha hoàn biết võ đang đợi.

“Đưa thái thái và phu nhân qua đó trước, nếu còn xảy ra chuyện, ta sẽ lấy mạng của các người.” Đợi sau khi Ninh thị và A Kết bế Xán Xán lên xe, Triệu Trầm mới hạ giọng dặn dò Như Ý và bốn nha hoàn kia. Hần sắp xếp cho thê tử và mẫu thân mỗi người hai nha hoàn biết võ, hôm nay thê tử ra ngoài, nữ

nhi ở lại Vọng Trúc hiền, Như Ý và hai nha hoàn kia vô sự, nhưng hai nha hoàn bên cạnh mẫu thân khó thoát khỏi trách nhiệm, mặc dù mẫu thân đã giải thích là sơ suất của bà, hẳn vẫn phải nhắc nhở các nàng.

Bốn người cúi đầu nhận sai.

Triệu Trầm liếc mắt nhìn các nàng, cất giọng phân phó Trần Bình: “Đi đi, trên đường đi chậm một chút.” Đừng ảnh hưởng đến nữ nhi đang ngủ.

Trần Bình ngầm hiểu, đợi mấy người Như Ý lên xe ngựa, đánh xe rời đi.

Triệu Trầm đứng ở cửa, nhìn theo xe ngựa rẽ vào ngõ nhỏ, lúc này mới xoay người, lại thấy Triệu Duẩn Đình chẳng biết đi ra từ lúc nào, đang đứng nhìn đầu ngõ đến gần người, thất hồn lạc phách. Phát hiện ra hẳn đang nhìn mình chăm chú, Triệu Duẩn Đình thu lại ánh mắt, cặp mi giải thích: “Từ ma ma và hai nha hoàn giữ cửa bị người ta đánh bất tỉnh, tiểu Anh bên cạnh Từ ma ma đã chạy thoát, ta đã sai người đuổi theo rồi.”

Hắn nói từng chữ từng chữ, không cần nói cũng biết có bao nhiêu hối hận.

Tần thị trốn ra ngoài, Triệu Trầm cũng không trách phụ thân.

Từ ma ma là do hắn sắp xếp, hai nha hoàn giữ cửa kia cũng là người của hắn, là hắn xem thường Tần thị. Hắn cũng hiểu được sự do dự của phụ thân khi ở trước mặt Tần thị, trong tay Tần thị có Xán Xán, trong tay phụ thân có Triệu Hàm, nhưng lúc đó Tần thị đã điên rồi, nếu phụ thân đâm Triệu Hàm một kiếm, Tần thị nhất định sẽ làm Xán Xán bị thương thêm một phần. Muốn so ai có tâm địa độc ác hơn sao? Đừng nói là phụ thân, đôi lại là hắn, hắn cũng không dám cùng Tần thị so sánh về sự độc ác, hắn thấy đau lòng khi nữ nhi bị thương nhiều hơn.

Nhưng tất cả những điều này là do phụ thân gây ra, hắn biết trong lòng phụ thân cũng rất đau khổ, nhưng điều hắn có thể làm chỉ là không trách không hận, nhưng không thể nào mở miệng trấn an.

“Thi thể của nữ nhân kia ở đâu?” Triệu Trầm đi đến bên cạnh phụ thân, nhàn nhạt hỏi.

Duy Phương viên, tùy con xử trí nhưng đừng đụng đến mặt của bà ấy.” Triệu Duẩn Đình và nhi tử cùng nhau đi vào trong: “Nếu bị thương ở mặt, Tần Tư Dững sẽ không nhận ra.”

Triệu Trầm không cần hắn dặn cũng biết, nhìn phụ thân, thuận miệng hỏi: “Triệu Hàm có tính toán gì không?” Trước mặt Triệu Hàm, hắn đã giết mẫu thân của cậu ta nên Triệu Hàm chắc là rất hận hắn đúng không? Nếu không phải Triệu Hàm cứu Xán Xán, hắn đã bắn hai mũi tên rồi. Bây giờ hắn cho Triệu Hàm một đường sống, nhưng là muốn xem Triệu Hàm có nguyện ý hay không.

Triệu Duẩn Đình bình tĩnh trả lời: "Nó muốn xuất gia."

Ánh mắt Triệu Trầm lóe lên: “Được, ta sẽ cho nó một tòa miếu.”

Triệu Duẩn Đình không muốn nói thêm về chuyện của Triệu Hàm, nhỏ giọng bàn bạc với nhi tử khi đến trước mặt Đường Văn Đế thì nói như thế nào. Hắn có tính toán của hắn, nhi tử cũng đã có cách, điều cần làm là hai phụ tử cần phải thống nhất lời nói. Chuyện Tần thị chết có thể giấu, nhưng hắn không muốn. Văn đã có hắn, võ đã có nhi tử, chỉ cần phụ tử bọn họ đồng tâm, cho dù ra tay trước cũng có bảy thành phần thắng.

Hắn muốn mạng Tần Tư Dững, càng nhanh càng tốt.

Tác giả có lời muốn nói:

Kỳ thật Triệu Duẩn Đình cùng Tần thị giằng co, thật chỉ là so với ai ác hơn mà thôi. Phim truyền hình trình diễn loại người xấu lấy nữ chủ uy hiếp nam chủ, nam chủ liền bắt lấy người mà người xấu quan tâm nhất để uy hiếp người xấu, vì thế người xấu khó thờ hèn hèn không thể không thả người, Giai nhân vẫn luôn cảm thấy người xấu thật ngu ngốc, đều có con tin, vì sao người lại buông tay trước?

Đương nhiên ta không phải vì giải vây cho Triệu Duẩn Đình, chỉ là luận sự nga.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 161: Chương 133

"Hoàng Thượng, hai vị Triệu đại nhân cầu kiến. "

Sùng Chính Điện, Đại Thái Giám Ngụy Nguyên bước nhẹ đi vào trong điện, cúi người nói với Đường Văn Đế.

Đường Văn Đế chậm rãi thả Tấu Chương trong tay ra, nhìn ngoài điện một lát: "Tuyên. "

Nguy Nguyên nhận mệnh rồi đi.

Ánh mắt Đường Văn Đế dõi theo bóng dáng Nguy Nguyên, trong lòng âm thầm suy nghĩ. Nửa canh giờ trước, Triệu Duẩn Đình phái người đến xin nghỉ, nói Tần thị muốn hại cháu gái, rất nhanh sau đó Triệu Trầm cũng vội vàng xuất cung. Nếu như Tần thị thật sự bắt giữ người, có lẽ Triệu Duẩn Đình còn có thể nhẫn, nhưng Triệu Trầm tuổi trẻ khí thịnh, chắc chắn sẽ lấy mạng Tần thị.

Có phải hai người là vì việc này mà đến.

Tiếng bước chân vang lên, Đường Văn Đế nhìn sang, không đợi phụ tử Triệu Duẩn Đình hành lễ liền lo lắng hỏi: "Xán Xán tốt chứ?"

Triệu Duẩn Đình và Triệu Trầm quỳ xuống, ánh mắt Triệu Trầm nhìn chăm chăm mặt đất, không nói một lời, khóe môi mím chặt.

Triệu Duẩn Đình nhìn vạt áo Đường Văn Đế, nói: "Tạ Hoàng Thượng quan tâm, Xán Xán chỉ bị chút thương tích ở cổ, chấn kinh quá độ, cũng may bé còn nhỏ, rất nhanh sẽ quên thôi. Chỉ là..." Hắn ngáp ngừng, nhìn nhi tử bên cạnh, thờ dài một tiếng, dập đầu nói: "Thần đã phụ lòng Hoàng Thượng nhắc nhở, không thể quản tốt Thừa Viễn, Tần thị bị Thừa Viễn một tiễn bắn chết. Thần tự biết có tội, chỉ xin Hoàng Thượng minh xét Thừa Viễn mới chỉ có mỗi một nữ nhi là Xán Xán, vì sốt ruột cứu nữ nhi nên mới không suy xét kỹ mà tha thứ cho hần một lần."

"Phụ thân không cần xin cho ta!" Triệu Trầm bình tĩnh nói, ngược đầu nhìn lên Hoàng Thượng, "Bẩm hoàng thượng, lúc ấy Triệu Hàm đã dùng tính mạng uy hiếp Tần thị thả nữ nhi của thần, chỉ là trong phút chốc trở mặt nhìn người kia ném nữ nhi của mình xuống đất, trong lòng thần hận ý ngập trời, không giết Tần thị uống công làm cha. Thần biết rõ Hoàng Thượng giữ lại mạng Tần thị vì còn có chỗ cần dùng, làm hồng đại kế của Hoàng Thượng là lỗi của thần, Hoàng Thượng cứ việc trách phạt, thần nguyện chịu tội."

Từng chữ mạnh mẽ vang dội.

Triệu Duẩn Đình chỉ tiếc rên sát không thành thép (ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn nhưng bất thành) liếc nhi tử một, Triệu Trầm thờ ơ.

Đường Văn Đế cười, tự mình đỡ hai người dậy: "Xán Xán không sao là tốt rồi, các khanh đều đứng lên đi, đừng làm như trầm chắc chắn sẽ phạt các khanh vậy. Độc Phụ Tần thị chết chưa hết tội, trong lòng trẫm hiểu rõ. Nói đến hai năm nay các khanh bởi vì trẫm mà nén giận, là trẫm xin lỗi các khanh, chốc lát trở về mang theo chút thuốc bổ, thuốc trị thương để Xán Xán nhanh chóng khỏe mạnh. Lần trước trẫm có gặp Xán Xán ở vườn mẫu đơn, tiểu nha đầu hoạt bát đáng yêu, may mắn không có việc gì."

Đề cập đến nữ nhi, Triệu Trầm quay người, hơi hơi ngửa đầu.

Mặt Đường Văn Đế lộ vẻ hoang mang, Triệu Duẩn Đình lặng lẽ chỉ vào mắt, lại duỗi ba ngón tay, ra hiệu rằng nhi tử của ông hôm nay rơi lệ ba lần. Phụ tử Triệu gia đều là người trọng tình, Đường Văn Đế đã sớm biết, nhìn xem Triệu Trầm, nghĩ đến lúc trước Đại Hoàng Tử chết yếu, hần cũng ôm người rơi lệ nhiều lần, trong lòng không khỏi âm ảm.

"Thần thất lễ trước điện, kính xin hoàng thượng thứ tội." Sau khi bình tĩnh lại, Triệu Trầm xoay người, cúi đầu xin lỗi.

Đường Văn Đế khoát khoát tay, quay người ngồi xuống, lại hỏi tình hình cụ thể lúc ấy. Biết được lòng Triệu Hàm đã lạnh, muốn xuất gia, nghĩ đến thiếu niên tuân lệnh vẫn chương nổi bật kia, Đường Văn Đế tiếc hận nói: "Tần thị thật sự là hại người hại mình." Nhưng mà thân phận Triệu Hàm xấu hổ, xuất gia thành sư cũng coi như hoàn toàn cắt đứt huyết mạch Tần gia, Triệu Trầm an tâm, hần cũng an tâm.

Triệu Duẩn Đình quan sát sắc mặt của Đường Văn Đế, có chút bất an, nói: "Hoàng Thượng, Tần thị chết, Tây Bắc bên kia..."

Đường Văn Đế dùng ngón trỏ gõ trên bàn, rất là tùy ý, hỏi Triệu Duẩn Đình: "Duẩn Đình, khanh nói thật với trẫm, nếu như phía sau Tần thị không có Tần Tư Dũng, khi bà ta làm ra việc này, khanh dự định sẽ làm gì?"

Ánh mắt Triệu Duẩn Đình lạnh lẽo, không chút do dự nói: "Huru thể, mang cả thi thể và đồ cưới trả về cho Tần gia."

Đường Văn Đế gật đầu: "Tần thị nhiều lần độc hại con nối dõi của Triệu gia, không xứng là thể, lẽ ra nên như vậy, vậy liền làm như vậy đi, không cần có kỳ. Khanh và Thừa Viễn đều là những năng thần (bề tôi/ thần dân/ quan lại có năng lực) của trẫm, trẫm cũng vừa mới đăng cơ chưa lâu, thế cục triều đình chưa ổn, mới bắt đầu đã làm khó các khanh, nay Nam Cương đại thắng, Thiên Hạ thái bình, trẫm không có đạo lý nào lại làm khó dễ hai người các khanh."

Triệu Duẩn Đình sùng sốt, ngay sau đó ngạc nhiên mừng rỡ nhú mày, giọng nói cũng tăng cao: "Ý của Hoàng Thượng là, muốn thu lại binh quyền Tần gia sao?"

"Thù hạ của Tần Tư Dũng có mười lăm vạn tinh binh, nếu như nhìn thấy thi thể Tần thị, Tần Tư Dũng có..." Triệu Trầm cũng vui vẻ, chỉ là rất nhanh liền lo lắng, khẩn thiết (thành khẩn; tha thiết) nói: "Hoàng Thượng, nhờ dưới con thịnh nộ Tần Tư Dũng cử binh tạo phản, tuy rằng triều đình vẫn có năng lực trấn áp, nhưng cũng chỉ là thắng hiểm (thắng lợi một cách khó khăn), mà người Hồ lại đang nhìn chăm chăm vào Tây Bắc... Hoàng Thượng, việc này không nên nóng vội, việc Tần thị chết chỉ có người trong phủ thần biết được, hần vẫn có thể giấu diếm một thời gian, không bằng hoàng thượng nghĩ cách khác."

Đường Văn Đế cười lạnh: "Nếu như vì nữ nhi chết mà Tần Tư Dũng liền tạo phản, như vậy nghĩa là hần và triều đình sớm muộn gì cũng phải đánh một trận, giờ đánh hay sau này đánh có gì khác nhau? Việc này trẫm đã quyết, hai người các khanh có thể tùy tâm sở dục (tuỳ theo lòng mình), trẫm sẽ không vì bụng dạ khó lường mà làm khó trọng thần."

Tần Tư Dững che giấu dư đảng của Thái Tử đã là mang tội khi quân, mà Triệu Duẩn Đình và Triệu Trầm một văn một võ, hẳn không cần thiết vì một thần tử lừa gạt mà làm lạnh lòng phụ tử Triệu gia.

"Hoàng Thượng, nếu như sau khi thần đưa thi thể Tần thị về Tần Tư Dững cũng không có bất kỳ động thái khác thường gì thì việc này nên giải quyết thế nào? Cũng có thể hẳn thật sự trung thành với hoàng thượng?" Windchime1qd Triệu Duẩn Đình trầm ngâm một lúc, dường như phải ra một quyết định rất khó khăn, sau đó quỳ xuống nói: "Hoàng Thượng, mặc dù thần xem Tần Tư Dững là kẻ thù, nhưng nếu vì mối thù bản thân mà hại Triều Đình rung chuyển, bách tính gặp nạn, thần thà rằng không báo thù này. Tần thị đã chết, hận ý của thần cũng đã tiêu tan một nửa, chỉ cần Tần Tư Dững trung thành tuyệt đối, thần sẽ xem như không có người này."

Khuôn mặt Đường Văn Đế có chút động, nhìn về phía Triệu Trầm: "Thừa Viễn nghĩ như thế nào?"

Triệu Trầm nhếch môi, hiển nhiên không rộng lượng được như phụ thân hắn, nhưng triều đình xã tắc là trên hết, hắn cũng không thể phản bác lời của phụ thân, cuối cùng quỳ xuống nói: "Hoàng Thượng, thần có một ý kiến. Tướng thủ thành ở biên quan cứ ba năm sẽ hồi kinh diện thánh một lần, lúc tiền đế còn tại vị thì Tần gia là ngoại lệ, năm nay hoàng thượng hãy tuyên Tần Tư Dững hồi kinh, nếu như hắn dám đến, thần sẽ tin hẳn đối với Hoàng Thượng là trung thành, chuyện cũ không truy xét. Hẳn không đến, chắc chắn trong lòng có quỷ, như vậy thần nguyện đem hết toàn lực thay Hoàng Thượng giải quyết lo lắng ở Tây Bắc."

"Tốt!"

Đường Văn đế cực kỳ vui mừng, lần nữa đứng dậy nâng hai người lên, dùng sức vỗ hai cái vào vai Triệu Trầm: "Quả nhiên là hổ phụ vô khuyển tử (cha tài giỏi sẽ không sinh ra con dốt nát), Thừa Viễn có mưu lược có độ lượng có đảm lược (mưu lược: kế sách; độ lượng: khoan dung; đảm lược: lòng can đảm và sự hiểu biết), quả thật là vinh hạnh của trẫm. Cứ theo lời khanh nói đi, năm nay hai khanh hãy chuẩn bị đối sách ứng phó với Tây Bắc trong bất kỳ tình huống nào, năm sau chúng ta sẽ tùy cơ ứng biến."

Triệu Trầm và Triệu Duẩn Đình cùng nhau lĩnh chỉ, đợi sau khi Ngụy Nguyên đem những thứ tốt hoàng thượng ban thưởng tới, liền tạ ơn rồi khỏi cung.

Hai người cùng nhau lên xe ngựa.

"Xem ra hoàng thượng cũng có ý định loại bỏ Tần Tư Dững." Triệu Duẩn Đình tựa lưng vào vách xe, xoa mi tâm nói.

"Dùng người thì phải tin, mà đã không tin thì không dùng, đứa trẻ mồ côi kia của Tần gia đã làm hoàng thượng nghi ngờ Tần Tư Dững rồi, sau khi Tần thị chết thì ở kinh thành không còn gì có thể ngăn cản Tần Tư Dững nữa, đương nhiên hoàng thượng sẽ không thể tiếp tục yên lòng mà giao trọng địa (vị trí quan trọng) Tây Bắc cho hắn." Triệu Trầm nhàn nhạt nói, ánh mắt xuyên qua kẽ hở của màn xe nhìn ngă tư đường bên ngoài: "Chính là không biết khi nhìn thấy nữ nhi mình chết thảm thì Tần Tư Dững có thể nhận được hay không."

Sắc mặt Triệu Duẩn Đình ngưng trọng: "Tốt nhất là hắn nên tạo phản, còn nếu như hắn thức thời, sang năm chắc chắn sẽ vào kinh, đến lúc đó chúng ta sẽ trong tối ngoài sáng đối phó với hắn."

Triệu Trầm không nói gì, cho dù Tần Tư Dững có gan vào kinh, hắn cũng sẽ khiến Tần Tư Dững đến mà không còn mạng để về.

Nói xong việc này, hai người không còn chuyện gì có thể nói nữa, Triệu Trầm bảo xa phu dừng xe, hắn muốn cưỡi ngựa chạy về Võ Anh hầu phủ.

Triệu Duẩn Đình ngăn hắn lại, trong mắt mang theo khẩn cầu: "Ta qua đó cùng con, ta còn chưa xem tình hình Xán Xán, không nhìn một chút ta không yên lòng, xem xong ta sẽ đi, sẽ không để cho con khó xử."

Triệu Trầm nghiêng đầu nhìn hắn, nghĩ tới đáng vẻ mong chờ của nữ nhi khi gục vào bờ vai mình hỏi tổ phụ có chuyển đến nhà mới hay không, không đành lòng từ chối.

Triệu Duẩn Đình vui mừng cười.

Nhi tử đồng ý cho hắn đi cùng tức là hiểu được nỗi khổ tâm của hắn lúc đó, không phải là hắn không nỡ làm Triệu Hàm bị thương, mà là hắn không muốn so ác với Tần thị. Nếu nhi tử có thể hiểu được, nàng ấy (Ninh thị) thông minh như vậy, chắc chắn có thể thông cảm cho hắn.

Tại sao phải luyến tiếc? Đừng nói là Triệu Hàm, cho dù là bản thân hắn, chỉ cần có thể thế cho cháu gái, muốn mạng của hắn cũng được.

Cháu gái là người duy nhất trên đời này thật lòng thương yêu, gần gũi với hắn...

~

Xán Xán đã tỉnh.

Trẻ nhỏ hay quên, chỉ cần người khác không nhắc đến, chỉ cần bên cạnh có người thân, cho dù nguy hiểm có lớn hơn đi chăng nữa thì bé cũng sẽ nhanh chóng quên đi, Xán Xán chỉ vào cổ mình làm nũng muốn mẫu thân thổi một chút, A Kết thổi cho bé, bé cười ha ha, đầu thì chắc chắn vẫn còn đau, nhưng tiểu nha đầu đã hiểu được dùng vết thương để đổi lại việc mẫu thân không giây phút nào không quan tâm mình. Không chỉ làm nũng với mẫu thân và tổ mẫu, Tửng ma ma đi vào, bé cũng sẽ chỉ vào cổ mình cho Tửng ma ma xem, đương nhiên là Tửng ma ma rất đau lòng, bé tiểu nha đầu vào lòng dỗ dành một lúc, Xán Xán sẽ nhếch miệng cười lên.

Nhìn khuôn mặt tươi cười ngây thơ của nữ nhi, A Kết cảm thấy vô cùng may mắn vì nữ nhi còn nhỏ, nếu như lớn thêm vài tuổi nữa lúc đó đã biết nhiều điều, thì việc này sẽ không dễ dàng biến mất trong đầu bé.

"Thái thái, phu nhân, lão gia về cùng hầu gia." Lục Vân tiến vào bẩm báo.

A Kết không tự chủ được nhìn về phía mẹ chồng, Ninh thị hôn cháu gái đang ở trong lòng, dịu dàng hỏi bé: "Tổ phụ đến xem Xán Xán, Xán Xán có muốn gặp tổ phụ không?"

Xán Xán lập tức nhìn ra cửa, đôi mắt to tròn sáng lên: "Muốn, tổ phụ ôm!"

Lúc nói chuyện thì Triệu Trầm đi vào.

Xán Xán nhìn thấy phụ thân, cười một chút, chỉ là không đợi Triệu Trầm vui vẻ liền nghiêng đầu nhìn phía sau hắn: "Tổ phụ đâu?"

Trong lòng Triệu Trầm cảm thấy khó chịu, đưa tay đón lấy nữ nhi ôm vào trong ngực: "Xán Xán không nhớ phụ thân sao?"

Đương nhiên Xán Xán biết cách trả lời câu hỏi này nhất, ôm khuôn mặt của phụ thân hôn một, sau đó chỉ vào cổ uất ức nói: "Xán Xán đau, phụ thân thổi một chút."

Triệu Trầm còn không biết đây là thủ đoạn làm nũng mới của nữ nhi, còn cho rằng nữ nhi là thật sự đau đớn, nhất thời đau lòng không lời nào có thể diễn tả được, ôm nữ nhi hết hôn lại cam đoan, sau đó chỉ vào các bài trí trong phòng mới để phân tán tâm tư của nữ nhi, thấy trên bàn có một đĩa anh đào, hắn cầm lấy một trái dứt cho nữ nhi, nhận lấy hạt khi bé ăn xong.

Được phụ thân thương yêu, Xán Xán vui đến mức hai chân nhỏ không ngừng cử động, cố ý cọ cọ vào ngực phụ thân.

A Kết vừa xót xa vừa muốn cười, Ninh thị nhìn bên ngoài, nói với nhi tử: "Con ôm Xán Xán đi gặp tổ phụ nó đi, phủ bên kia còn có việc, hắn cũng không rảnh rồi ở nơi này lâu."

"Gặp tổ phụ!" Xán Xán nghe được, không ăn tiếp anh đào phụ thân dứt cho nữa, quay đầu chỉ ra bên ngoài.

Triệu Trầm đành phải ôm nữ nhi đến tiền viện.

Ninh thị nhìn con dâu, kể hết tình hình lúc đó cho nàng nghe, tránh việc nhi tử giải thích không rõ làm con dâu hiểu lầm cha chồng không thích Xán Xán. Quan hệ giữa bà và Triệu Duẫn Đình như vậy, lại không muốn châm ngòi quan hệ giữa con dâu và Triệu Duẫn Đình, Xán Xán có thêm một tổ phụ thương yêu luôn là việc tốt.

A Kết hiểu rõ, nếu lúc đó nàng có mặt, cho dù cha chồng muốn lấy tính mạng của Triệu Hàm để so ác với Tần thị, nàng cũng sẽ không đồng ý, chỉ là...

"Nương, người có oán phụ thân không?" Điều A Kết lo lắng nhất chính là chuyện này.

Ninh thị vỗ tay con dâu, thở dài: "Lúc Xán Xán bị đâm thì mẹ quả thật rất hận ông ấy, hận rằng gia ông ấy không tồn tại, Xán Xán đã không xảy ra chuyện. Lúc Xán Xán bình an, sự oán hận đó cũng tiêu tan, dù sao thì ông ấy thương yêu Xán Xán cũng không kém gì ta, ông ấy cũng không muốn Xán Xán bị thương đúng không? Cho nên con cũng đừng oán ông ấy, ông ấy đến, con vẫn nên xem là cha chồng mà kính trọng, không đến thì cả nhà chúng ta thanh thân ổn định sống tốt, đừng bởi vì chúng ta mà khiến Xán Xán đối với tổ phụ sinh lòng bất mãn."

Nếu thật muốn oán, bà có vô số lý do để oán Triệu Duẫn Đình, nhưng oán thì có ích lợi gì? Sẽ chỉ làm nhi tử cũng oán phụ thân, phụ tử không hợp nhau...

Hiện tại như vậy cũng tốt, giữa phụ tử có kẻ hở nhưng dù sao vẫn là phụ tử, trong triều có việc thì cùng nhau tiến thoái. Nhi tử còn trẻ, luôn muốn có người nhắc nhở, lúc xuất chinh bên ngoài cũng cần phụ thân ở trong triều lên tiếng cho mình, chung quy không phải mọi người đều vui vẻ nhìn hắn kiến công lập nghiệp.

Nghe xong lời nói của mẹ chồng, A Kết vừa kính nể lại vừa đau lòng, kính nể mẹ chồng rộng rãi, đau lòng mẹ chồng tốt như vậy, nữ nhân vì sao chịu nhiều khổ đau như thế: "Nương yên tâm, con sẽ không oán phụ thân, giống như lời người nói, cả nhà chúng ta thanh thân ổn định sống tốt." Nàng hiểu ý của mẹ chồng, nàng sẽ không oán hận người bên ngoài lung tung, cũng sẽ không dạy dỗ nữ nhi thành người như vậy.

Ninh thị cười, cùng con dâu bàn bạc xem buổi trưa ăn gì.

Tiền viện, Xán Xán ngồi trên đùi tổ phụ để tổ phụ xem cô bé, tự nhiên lại được nghe những lời thương yêu. Triệu Duẫn Đình thấy trong đôi mắt to của cháu gái đều là ý cười, nhin không được nói với nhi tử: "Tình tình Xán Xán thật giống mẫu thân con, gặp chuyện lớn hơn nữa cũng có thể dễ dàng buông xuống, nên sống sao thì cứ sống như vậy."

Triệu Trầm hừ lạnh: "Phụ thân muốn nói ta và nương Xán Xán đều là người tính toán so đo sao?"

Triệu Duẫn Đình ghen lại, trừng hắn: "Tùy con nghĩ." Cúi đầu tiếp tục nói chuyện cùng cháu gái, không hề để ý tới nhi tử.

Bên ngoài có tiếng gọi, Triệu Trầm đứng dậy, đi đến trước người Triệu Duẫn Đình đưa tay đón nữ nhi: "Được rồi, xem cũng xem rồi, phụ thân mau trở về đi thôi."

Triệu Duẩn Đình không giao người cho hắn, ôm cháu gái đi đến một bên, tội nghiệp hỏi bé: "Chuẩn bị ăn cơm trưa, tổ phụ muốn đút cho Xán Xán ăn cơm, không muốn đi, Xán Xán có muốn tổ phụ đút cơm ăn không?"

"Muốn!" Xán Xán ngọt ngào trả lời.

Triệu Duẩn Đình đắc ý cười, quay đầu nhìn nhi tử: "Dẫn đường đi, nhà mới này của con ta còn chưa biết đường."

"Phụ thân không cần trở về dùng cơm cùng nương người sao?" Triệu Trầm lạnh mặt, không muốn để lão già đạt được ý nguyện, tiến lên đỡ nữ nhi: "Xán Xán nghe lời, tổ phụ có việc muốn trở về, phụ thân đút con ăn cơm." Nói cái gì mà đút cơm, rõ ràng là ý không ở trong lời, muốn lợi dụng nữ nhi của hắn để thấy nương hắn, lão già thật không biết xấu hổ, mệt cho hắn lúc trước còn cảm thấy phụ thân có chút đáng thương.

Triệu Duẩn Đình cũng không tránh né, chỉ hỏi cháu gái: "Xán Xán muốn ai đút cho nào?"

Xán Xán nhìn phụ thân đang cau mày, lại nhìn tổ phụ đáng thương đang nhìn mình, tựa vào đầu vai tổ phụ nói: "Tổ phụ đút cho Xán Xán!"

Bé muốn phụ thân đút, nhưng bé không muốn tổ phụ đi, bé muốn tổ phụ, tổ mẫu, phụ thân và mẫu thân đều ở bên người mình, yêu thương bé.

Tác giả có lời muốn nói:

A Kết: Da mặt chàng thật dày.

Triệu Hồi Hồi: Oán cha ta đi, trời sanh không có biện pháp

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Chương 134

Tại Duyên Bình hầu phủ, bình thường Xán Xán ăn sáng ăn trưa cùng với mẫu thân và tổ mẫu, cơm tối thì có đôi khi ăn ở chỗ tổ mẫu, có đôi khi ăn ở Vọng Trúc hiên, rất ít khi có cơ hội ăn cùng với Triệu Duẩn Đình, đều là Triệu Trầm và A Kết ra ngoài, trùng hợp là lúc Triệu Duẩn Đình ở nhà, Xán Xán mới có thể cùng tổ phụ và tổ mẫu dùng cơm.

Hiện tại tổ phụ, tổ mẫu, phụ thân và mẫu thân đều vây quanh bàn, Xán Xán vô cùng vui vẻ, ngồi trên đùi tổ phụ, đầu dựa vào ngực tổ phụ, khi ăn cái miệng nhỏ nhắn được nhét đầy, động rồi động, mắt to nhanh như chớp chuyển động, trong chốc lát nhìn mẫu thân cùng phụ thân, lát sau lại nhìn tổ mẫu bên cạnh, vừa ăn vừa chơi.

A Kết nhìn nữ nhi tình nghịch, chẳng biết tại sao, lại có loại ảo giác, giống như buổi sáng cũng không xảy ra chuyện gì, hết thấy đều vẫn như cũ. Tần thị giống như là một người không quan trọng, bà ta chết đối với mọi người cũng không có chút ảnh hưởng, mặc dù là mẹ chồng, cũng không có biểu hiện ra sự vui sướng khi báo được đại thù.

Bởi vì bên cạnh còn có người thân đáng được quan tâm hơn, cho nên hận thù dù cần báo, cũng không cần phải để bản thân mình sống trong hận thù.

A Kết gấp cho mẹ chồng một miếng măng: "Nương đừng chỉ lo đút cho Xán Xán, người cũng ăn chút đi, trong bát Xán Xán đã nhiều."

Ninh thị bưng bát tiếp nhận ý tốt của con dâu, nhai kỹ nuốt chầm.

Triệu Duẩn Đình nhìn thê tử không chớp mắt, cho dù là thấp thỏm, nhìn đến khuôn mặt nhả nhận lịch sự của thê tử, lòng hắn cũng sẽ bình tĩnh trở lại.

"Tổ phụ đút!" Ăn xong gì đó, Xán Xán nhìn chằm chằm chén nhỏ của mình một lúc lâu, thấy tổ phụ chậm chạp không động đậy, ngứa đầu thúc giục.

Ninh thị nhìn lại.

Nét mặt già nua của Triệu Duẩn Đình nóng lên, vội toàn tâm toàn ý đút cháu gái, không dám xuất thần nữa.

Đối diện, Triệu Trầm hừ lạnh một tiếng, A Kết lặng lẽ kéo vạt áo hắn dưới bàn.

Người này dù sao vẫn dặn nàng không cần để ý đến chuyện của cha mẹ chồng, nhưng chính bản thân hắn lại thể hiện sắc mặt cho cha chồng xem. A Kết cảm thấy, cho dù mẹ chồng không thích cha chồng, nhưng cũng không có phản cảm, bình thường hai người ở chung rất có cảm giác của đôi phu thê già, hoặc là càng giống bạn lâu năm hơn. Dù cho thế nào, mẹ chồng làm cái gì cũng tự có suy nghĩ của mình, bọn họ không cần phải xen vào.

Hoàng thượng cho phụ tử Triệu Trầm nghỉ ba ngày để xử lý chuyện gia đình, sau bữa cơm hai người cũng không cần đi nha môn, Triệu Trầm muốn tiễn phụ thân ra phủ, Triệu Duẩn Đình lại ôm cháu gái không buông tay, theo thật sát bên người thê tử. Ninh thị biết hắn có lời muốn nói, không nói ra được

chắc chắn sẽ còn dây dưa, liền nhận lấy cháu gái đưa cho nhị tử, nói với phu thê hai người: "Trở về đồ Xán Xán ngủ đi." Đến cùng cũng là bị sợ hãi, phải đồ dành nhiều.

Triệu Trầm còn có chút do dự, A Kết nhỏ giọng khuyên nhủ đưa người đi.

~

Võ Anh hầu phủ cảnh sắc thoải mái, dọc theo hành lang chậm rãi đi, hoa cỏ cây cối hai bên xum xuê, xa xa ngô đồng cao vút.

Gió nhẹ từ một bên thổi tới, làn váy Ninh thị đong đưa như sóng nước nhẹ chuyển, trong mắt Triệu Duẩn Đình chỉ còn bóng hình thê tử xinh đẹp, trông mong thời gian này cứ trôi mãi như vậy.

Ninh thị đưa hán đi đến đình nghỉ mát bên hồ, bảo Vần Mai đi chuẩn bị nước trà và bàn cờ, Vần Mai đi, bà mới nhớ tới cái gì, hỏi Triệu Duẩn Đình: "Vội đi sao?"

Thê tử có tâm chơi cờ cùng hán, Triệu Duẩn Đình đương nhiên không nỡ đi: "Không vội, đã xin chỉ thị của Hoàng Thượng, không có gì cần vội làm."

Ninh thị ừ một tiếng, nghiêng đầu nhìn hồ nước, gợn sóng lấp lánh, phản chiếu đôi mắt sáng ngời tựa ngôi sao của bà.

Sau giờ ngo yên tĩnh, chỉ có tiếng nước nhẹ nhàng, Triệu Duẩn Đình chăm chú nhìn thê tử một lát, thấp giọng mở miệng: "Lan Dung, Hoàng Thượng đồng ý cho ta hưu Tàn thị, ta đã phân phó Triệu Nguyên đi mời tiêu sư(người vận chuyển hàng), ngày mai liền chuyển xác chết và cả đồ cưới của Tàn thị, toàn bộ đưa đến Tây Bắc, Duy Phương viên ta cũng sẽ sai người phá bỏ xây lại. Tây Bắc bên kia, ta và Thừa Viễn cũng đã phương pháp xử lý, chậm nhất là ba năm, nhạc phụ và nhạc mẫu có thể hồi kinh."

Nói tới đây, Triệu Duẩn Đình đứng dậy đi đến ngồi xuống bên cạnh Ninh thị, nắm giữ tay bà khấn cầu: "Lan Dung, đợi nhạc phụ và nhạc mẫu quay về, nếu ta có thể được nhị lão tha thứ, nâng tái giá với ta nhé? Mặc kệ lấy thân phận gì, nâng đều là thê tử của ta, là tổ mẫu danh chính ngôn thuận của Xán Xán, chúng ta cũng có thể lại sinh một đứa nhỏ..."

Ninh thị cười, đẩy tay hán ra nói: "Ba năm nữa thì thiếp cũng sắp bốn mươi rồi, chàng còn muốn đẻ thiếp sinh con cho chàng sao?"

Triệu Duẩn Đình nhìn ánh mắt của bà, thấy trong đó chỉ có trêu ghẹo chứ không có châm chọc, cũng cười: "Còn có người hơn bốn mươi tuổi vẫn sinh con cơ mà, đến lúc đó chúng ta sẽ cẩn thận, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Lan Dung, ta muốn cùng nàng sinh thêm một đứa nữa, nhưng nếu nàng không muốn sinh, ta cũng không ép, có thể thành phu thê với nàng là được rồi."

"Đừng giằng co nữa, cứ như vậy đi." Ánh mắt Ninh thị một lần nữa nhìn về phía hồ nước, bình tĩnh nói chuyện với hán, "Hầu gia, thiếp biết trong lòng chàng có thiếp, chỉ là thiếp thật sự không đáng để chàng phải tiếp tục phí tâm, thiếp cũng không có khả năng thích ai nữa. Từ khi thiếp biết người kia không phải người lương thiện, những chuyện nam nữ thiếp không quan tâm nữa, cho nên mặc kệ bên cạnh chàng có bao nhiêu nữ nhân, thiếp cũng không để ý, bởi vì không để ý, ta có thể hiểu được những nỗi khổ của chàng những năm qua, mới có thể không hận chàng, mới có thể khuyên Thừa Viễn cùng chàng làm phu tử.

Thân thể Triệu Duẩn Đình cứng đờ: "Nàng, nàng không hận ta, là bởi vì chưa bao giờ động lòng?"

Ninh thị gật gật đầu, "Từ thuở thiếu thời chưa từng động lòng, hiện tại già đi, càng không có những thứ tình cảm nhân rồi kia. Hầu gia, ta không cần thiết thân phận địa vị(đến đây ta xin phép đổi xưng hô), hiện tại như vậy rất tốt, Thừa Viễn và tức phụ hán đều hiếu thuận với ta, Xán Xán hoạt bát lanh lợi, cuộc sống bình thân, vậy là đủ rồi. Về phần chúng ta, từng là phu thê, hiện tại người là tổ phụ Xán Xán, ta là tổ mẫu Xán Xán, người muốn tới đây chơi cờ với ta, ta vui lòng chơi cùng, chúng ta hòa hòa khí khí, tránh cho Xán Xán còn nhỏ lại nghĩ sai, còn lại, thật sự không thế nào."

Triệu Duẩn Đình nhìn nàng, trong đầu thoáng hiện các loại hồi ức, nhiều năm như vậy, phu thê đồng giường cộng chằm, nhiều lần cùng nhau giao hoan như vậy, cảnh một nhà ba người chơi đùa vui vẻ nhiều như vậy, hán không tin nữ nhân này chưa từng có động quá tâm.

"Có phải bởi vì mẫu thân, nàng mới không muốn trở về nữa?" Triệu Duẩn Đình trầm mặc một lúc lâu, sau đó tìm đến lý do này, hán lần nữa nắm giữ tay bà, trầm giọng cam đoan, "Lan Dung, nàng không cần lo lắng, sau khi nàng gả qua, sẽ giống như hai năm qua vậy, không cần xem bà ấy là mẹ chồng, chúng ta sống cuộc sống riêng của chúng ta."

Ninh thị vừa muốn nói chuyện, Vần Mai đã quay lại, bà nhìn về phía Triệu Duẩn Đình, Triệu Duẩn Đình thức thời buông tay ra, lúc này Ninh thị mới nói: "Người suy nghĩ nhiều, ta chỉ muốn ở cùng gia đình Thừa Viễn, không liên quan đến mẫu thân người. Ngược lại là người, dù sao bà ấy cũng là mẫu thân người, không bằng nhân cơ hội này hãy hiếu thuận với bà ấy, làm nương, đều hi vọng nhị tử hiếu thuận. Tốt lắm, có đánh một ván không?"

Triệu Duẩn Đình mím môi không nói lời nào.

Ninh thị bảo Vần Mai lui sang một bên, tâm không chút tạp niệm chơi cờ. Trong mắt Triệu Duẩn Đình dần dần có vài phần ủy khuất.

Vần Mai ở một bên nhìn thấy, cúi đầu che ý cười nơi khoé miệng. Không biết đáng về khi ở bên ngoài của lão gia như thế nào nhưng trước thái thái nhà mình thì thường lộ ra tính trẻ con.

"Không hạ cờ sao?" Thấy Triệu Duẩn Đình nhìn chăm chăm vào mình, Ninh thị không thể làm gì khác hơn là thờ dài, đứng lên nói: "Hầu gia nếu không muốn chơi cờ, vậy hay là trở về sớm chút đi."

"Quay lại đi!" Triệu Duẩn Đình kéo tay bà lại, nắm lấy quần cò đen nhìn bà ngồi xuống chỗ đối diện, lườm bà, nói: "Hạ, chỉ là chơi cò không thì không có ý nghĩa gì cả, nàng có dám cược với ta một ván không?"

Ninh thị nhẹ nhàng cười, cầm lên một nắm cò màu trắng thường thức nói: "Chỉ cần không cược gả người làm thê, cái khác tùy người."

Triệu Duẩn Đình liếc mắt nhìn nha hoàn đang cúi đầu đứng ở một bên, nhỏ giọng hỏi bà: "Liên cược cùng nhau ngủ trưa, thế nào?" (Đến cạ lời:P)

Ninh thị không để ý đến câu đùa tục của hắn, đặt quần cò xuống trước.

"Nàng không nói lời nào thì ta coi như nàng đồng ý." Lòng Triệu Duẩn Đình vui như hoa nở, nhìn khuôn mặt bình tĩnh của thê tử đang ngồi đối diện, đột nhiên hắn cảm thấy trở về như lúc còn trẻ, trong lòng đều là vui vẻ ngập tràn.

Đại khái là quá vui vẻ, lần này thua còn nhanh hơn so với mấy lần trước.

Ninh thị đứng dậy muốn đi, Triệu Duẩn Đình không cam lòng kéo bà, muốn chơi thêm ván nữa. Ninh thị gợn tay né tránh, cũng không quay đầu lại, phân phó Ván Mai thu thập bàn cờ, nho nhã mà đi. Triệu Duẩn Đình kim lòng không đậu đi theo sau bà cách một khoảng, cuối cùng vẫn đứng lại, nhìn theo thê tử đi xa, hắn lắc đầu, chuẩn bị hồi phủ.

Như vậy cũng tốt, ít ra vẫn còn có cơ hội, bằng không nếu bà không chịu gả hắn, hắn cũng không có cách nào.

~

Có Hoàng Thượng cho phép, chuyện Tần thị tự làm tự chịu và Triệu Duẩn Đình hứa thê liền truyền ra ngoài, hôm tiêu sư vận chuyển thi thể Tần thị và đồ cưới của bà ta ra khỏi kinh thành, dân chúng tranh nhau vây xem. Có người chê cười Tần thị làm không công, cũng có người nói Triệu Duẩn Đình ngốc, đồ cưới nhiều như vậy, mấy đời ăn không hết, nếu là người khác thì đổi một bãi vị lấy vàng bạc có phải tốt hơn không.

Đối với lời ra tiếng vào của người đời, phụ tử Triệu Duẩn Đình đều làm như mất diếc tai ngơ, tiếp tục vào triều làm việc.

Xán Xán dường như cũng hoàn toàn quên đi chuyện đó, cả ngày cười nói vui vẻ, cho đến một hôm A Kết soi gương trang điểm, Triệu Trầm ôm bé qua trêu chọc mẫu thân, Xán Xán nhìn thấy vết sẹo trên cổ qua cái gương, khóc toáng lên, lại làm phụ thê giật mình, cho rằng nữ nhi bị kinh sợ, kết quả tiểu nha đầu dùng một tay đẩy đồ gương không cho nó chiếu vào mình, lại là ngại xấu.

Triệu Trầm cao giọng cười to, cười xong ôm nữ nhi khen không ngừng, khen khuê nữ nhà mình còn đẹp hơn so với tiên nữ, sau đó không gọi là Xán Xán nữa mà đổi thành tiểu tiên nữ, dụ được tiểu nha đầu cười đến đôi mắt cong thành vầng trăng, ngay cả lúc ngủ thì khóe miệng cũng cong lên.

Nữ nhi đã bình thường, sự lo lắng trong mấy ngày qua của Triệu Trầm rốt cuộc cũng tiêu tan, buổi tối lúc ôm thê tử ngủ lại muốn giờ trò xấu.

A Kết nắm lấy tay hắn không cho, lại cũng không nói vì sao, chờ đến khi Triệu Trầm gấp đến độ không được, nàng mới chủ động nằm sấp đến trên thân nam nhân, lúc Triệu Trầm đẩy cỗi lòng chờ mong thì đến gần bên tai hắn nói: "Lần này kinh nguyệt đã muộn 8 ngày."

Triệu Trầm bắt đầu không nghe rõ, cho rằng thê tử nói kinh nguyệt tới, không khỏi mất hứng, sau một lát thấy thê tử còn ngây ngốc đang nhìn mình cười, lại cân nhắc, chậm rãi suy nghĩ, trong mắt phượng nổi lên vui sướng: "Thật sự?"

A Kết cười gật đầu, "Thiếp đoán hơn phân nửa là có, chỉ là không dám xác định, qua vài ngày nữa nếu còn chưa đến, chúng ta mời đại phu tới xem một chút, có tin chính xác lại nói cho nương, tránh làm bà không vui."

"Nhất định là có!" Triệu Trầm giữ lấy mặt của thê tử hưng hăng hôn một: "Lần này sinh cho ta một tiểu tử mập mạp."

"Vâng, sinh cho Xán Xán một đệ đệ." Mặt A Kết dán vào lồng ngực của trượng phu, nhìn nữ nhi đang ngủ say sưa nói.

Đến cuối tháng, A Kết có dấu hiệu nôn nghén, mời đại phu đến bắt mạch, đứa nhỏ cũng đã được hai tháng.

Không đợi bên này đưa tin tức tốt đến Quý phủ, Quý gia liền phái người truyền tin lại đây, nói là Quách Bảo Châu cũng có bầu.

Song hỷ lâm môn.

A Kết nghe xong nha hoàn truyền lời, đặc biệt vui vẻ, cười dỗ nữ nhi: "Thật là tốt lắm, sang năm có hai đệ đệ chơi cùng Xán Xán."

Xán Xán ngồi trước người mẫu thân, tay nhỏ nhẹ nhàng sờ sờ bụng mẫu thân, ngửa đầu cười với mẫu thân: "Hai đệ đệ!"

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Hồi Hồi: Ngao ngao ngao, rốt cục cũng có nhi tử!

A Kết sàu: Sẽ không xảy ra chuyện khi nhi tử ra đời chàng không có ở nhà chứ?

Triệu Hồi Hồi: Nàng ta(bà ta) dám, đánh nàng ta đến không còn răng nữa!

Triệu Xán Xán: Nàng là ai vậy? Không cho phụ thân đánh răng cửa của Xán Xán, người ta vừa mọc ra không lâu đâu.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Chương 135

Edit: windchime

Đương nhiên Tần Tư Dững cũng có người nằm vùng ở kinh thành, cho nên tin Tần thị chết thảm và bị huỷ truyền đến tai hần sớm hơn một tháng so với quan tài của nàng ta.

Ba đêm liền Tần Tư Dững không hề chợp mắt.

Nữ nhi này của hần, là bị tổ phụ, tổ mẫu, thúc phụ (chú) và thúc mẫu (thím) của nó nuông chiều đến hỏng rồi.

Nếu, nếu năm đó khi hồi kinh đầu quân về phe Đường Văn đế, hần không để ý đến sự phản đối của nữ nhi mà kiên trì mang nàng trở về ...

Nhưng cuộc sống này không có nếu, bởi vì nhiều điều kị, hần để nữ nhi ở lại kinh thành, lúc nữ nhi bị Triệu Duẩn Đình đưa đến thôn trang thì hần ngóng trông nữ nhi sẽ suy nghĩ cẩn thận, đồng ý hòa ly với Triệu Duẩn Đình để đến chỗ hần, kết quả là nữ nhi không chịu. Sau khi nữ nhi được Triệu Duẩn Đình đón về phủ, không được gặp người ngoài, hần nghĩ năm nay hần sẽ cùng với các tướng thù thành ở biên quan sẽ hồi kinh một chuyến, hần định một lần nữa sẽ khuyên nhủ nữ nhi. ...

Nhưng không đợi hần hồi kinh, nữ nhi đã chết rồi.

Đó là cốt nhục còn lại duy nhất trên đời này của hần.

Không đến một tháng ngắn ngủi, tóc mai của Tần Tư Dững đã điểm bạc, đợi được cho đến khi quan tài của Tần thị đến Tây Bắc, hần chịu đựng mùi thối rữa đầy nắp quan tài ra muốn nhìn mặt nữ nhi lần cuối cùng, nhưng vừa mới liếc mắt nhìn, hần đã học máu ngất đi, tâm phúc bên cạnh lo lắng không yên khiêng vào trong tướng quân phủ, vội vàng mời thầy thuốc đến trị bệnh.

Các tiêu sư đều run sợ, bị giam giữ mười ngày, rốt cuộc cũng giữ được cái mạng, liền vội vàng hồi kinh.

Tháng sáu xuất phát, đoàn người lúc đi thì chậm rãi, lúc về thì nhanh chóng, khi đến kinh thành thì đã đến cuối tháng tám.

Tiêu đầu (người đứng đầu đoàn tiêu sư) đến phủ Duyên Bình hầu lấy nốt số tiền còn lại, quản sự Triệu Nguyên hỏi những điều họ thấy hoặc nghe ở Tây Bắc một cách cặn kẽ rồi mới trả tiền. Lúc hoàng hôn Triệu Duẩn Đình trở về, Triệu Nguyên vừa đi theo hần vào trong vừa bẩm báo sự việc, bước chân Triệu Duẩn Đình càng ngày càng chậm, cuối cùng nhìn về phía Vinh Thọ đường một chút, nói với Triệu Nguyên: "Ta qua bên kia tìm đại gia bàn bạc, người nói với Thái phu nhân một tiếng, com tối không cần chờ ta." Nói xong bước nhanh về phía cửa.

Nhìn theo bóng dáng bước đi như bay của Hầu gia nhà mình, Triệu Nguyên lắc đầu bật cười, từ lúc đại gia chuyển qua phủ khác, Hầu gia thật sự luôn tìm mọi cơ hội đi qua bên đó. Hy vọng lần này xe ngựa đi đủ nhanh để có thể bắt kịp cả nhà đại gia dùng com.

Xe ngựa Triệu gia dừng trước cửa phủ Võ Anh hầu, Triệu Duẩn Đình vừa xuống xe liền đi vào trong, từ khi gã canh cửa muốn vào trong báo tin thì bị Triệu Duẩn Đình đập một cái liền sợ vị lão gia này, hần thức thời mở cửa đóng cửa, không dám nhiều lời, chỉ là trước lúc mở cửa nhỏ giọng sai người nhanh chóng đi truyền lời.

Lúc Triệu Duẩn Đình đến, Triệu Trầm đang bế nữ nhi đi đến nhà kẻ bên nhà chính để chuẩn bị ăn com, gã sai vật lại chạy tới. Thấy Ninh thị và A Kết đang đi theo phía sau, lại nhớ tới lời dặn dò của Triệu Trầm, gã sai vật ấp úng không dám mở miệng. Triệu Trầm vừa nhìn hần như vậy liền đoán được là lão già tới, không muốn để mẫu thân biết, Triệu Trầm thả nữ nhi xuống đất: "Xán Xán đi qua trước, phụ thân có chút việc gấp, một lát liền trở về."

"Con cũng đi!" Xán Xán ôm lấy chân phụ thân, muốn đi cùng phụ thân.

Đương nhiên Triệu Trầm không thể bế nữ nhi đi, lão già kia có thể dỗ nữ nhi vui vẻ hơn hần, nữ nhi nhìn thấy tổ phụ thì chắc chắn sẽ không để cho tổ phụ đi. Chỉ là không đợi cho hần kịp nghĩ ra lý do để khuyên nữ nhi nghe lời, Triệu Duẩn Đình đã dọc theo hành lang đi tới, lớn tiếng kêu cháu gái: "Xán Xán xem ai tới nào?"

Xán Xán quay đầu, nhìn thấy tổ phụ nhiều ngày không gặp, lập tức buông phụ thân ra chạy về phía hành lang bên kia: "Tổ phụ!"

Triệu Trầm oán hận trừng phụ thân.

A Kết bật cười, nhìn mẹ chồng, thấp giọng xin chỉ thị: "Con gọi phòng bếp soạn thêm một bộ bát đĩa nhé?"

Ninh thị khẽ vuốt cằm.

A Kết liền để Thúy Ngọc đi phòng bếp một chuyến.

Triệu Duẫn Đình bế cháu gái đi đến trước ba người, trước nhìn thê tử một chút, rồi không một chút dấu vết nhìn lướt qua bụng A Kết. Sau khi biết được con dâu mang thai, hẳn rất vui mừng, cũng rất quan tâm.

Phát hiện ra tầm mắt của cha chồng, A Kết có chút ngượng ngùng, cười.

Triệu Trầm chần trước người thê tử, nhìn nữ nhi đang cầm ngọc bội bên hông của lão già chơi đùa, xoay người nói: “Đi thôi, ăn cơm trước đã, có gì ăn xong hẵng nói. Xán Xán qua đây, phụ thân bế con.”

"Không, tổ phụ bế!" Xán Xán quay đầu né tránh phụ thân, ôm cổ tổ phụ không chịu buông tay.

Triệu Doãn Đình thường cho cháu gái một cái hôn vào má.

Triệu Trầm không có cách nào với nữ nhi, đành phải để lão già được tiện nghi rồi.

Bốn người cùng nhau đi về nhà kè, A Kết và Triệu Trầm đi phía sau vài bước, Triệu Duẫn Đình biết đoạn đường này là cơ hội duy nhất hẳn có thể nói chuyện riêng cùng thê tử, sau bữa cơm trời tối rồi nên không có khả năng thê tử sẽ chơi cờ với hẳn, liền nhỏ giọng nói: “Con dâu mang thai sắp được bốn tháng rồi nhỉ? Tại sao ta lại thấy lớn hơn so với lúc mang thai Xán Xán vậy?”

Xán Xán thích nghe nhất là người lớn nói thầm, ngoan ngoãn tựa vào vai tổ phụ, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào tổ phụ và tổ mẫu.

Ninh thị nói: “Cái này thì có gì lạ chứ, có người mang thai ba tháng đã lộ bụng rồi, có người năm tháng ngoại nhân mới có thể nhìn ra, cho dù cùng là một người, mỗi lần mang thai thì cũng không giống nhau.”

Triệu Duẫn Đình sáng tỏ, vào cửa thì đến gần thê tử nói thật nhanh: “Chờ lần sau nàng mang thai ta sẽ nhìn xem có gì khác so với lần đầu không.”

Hắn cứ dây dưa như vậy, Ninh thị bắt đầu đi lườm hắn.

Triệu Doãn Đình cười không lên tiếng.

Xán Xán nhìn thấy, cũng nhếch miệng cười, bé và Triệu Doãn Đình đều có hàng mi dày, cười như vậy càng giống như là hai ông cháu.

Ninh thị thích nhìn cháu gái cười, cháu gái cười, bà liền quên hết mọi muộn phiền, đưa tay về phía tiểu nha đầu: "Tổ phụ cần ăn cơm, Xán Xán để tổ mẫu dứt cơm cho nhé."

Xán Xán lúc này không chút do dự lao về phía tổ mẫu.

Triệu Trầm ở phía sau nhìn, nhìn không được thoải mái có phải chính mình hầu hạ không hợp ý nữ nhi cho nên bé mới không thích hẳn cho ăn như vậy.

Sau bữa cơm A Kết dẫn nữ nhi về hậu viện trước, vừa rửa mặt xong, ngồi lên giường lò, Triệu Trầm đã trở lại.

"Nhanh như vậy đã nói xong?" A Kết kinh ngạc hỏi trượng phu.

“Vốn cũng không có chuyện gì.” Triệu Trầm vừa đóng cửa vừa nói. Tần Tư Dừng học máu hay không học máu không có liên quan gì đến hẳn cả, lão già kia chính là muốn đến đây ăn chực. Sau khi đóng cửa quay đầu lại thì thấy nữ nhi đang dựa vào bả vai của mẫu thân nhìn hẳn, Triệu Trầm đứng ở mép giường đưa tay ra với nữ nhi, đợi Xán Xán chạy tới hẳn liền hôn lên trán bé, ôm bé hỏi: “Tại sao Xán Xán không cho phụ thân dứt cơm cho con?”

Xán Xán quay đầu nhìn mẫu thân, xấu xa cười, chính là vẫn không chịu nói.

Triệu Trầm nhất định muốn bé nói, Xán Xán thấy phụ thân không chịu thả người, ôm đầu phụ thân, thơm hẳn một cái.

Sự đụng chạm mềm mại, ủy khuất trong lòng Triệu Trầm nhất thời như khói, tiêu tán, xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, chỉ vào cái chần trên đầu giường, nói: “Nhanh chui vào chần ngủ với nương đi.”

Xán Xán vui vẻ đi ngủ.

Sau khi dỗ con gái ngủ xong, A Kết chui vào chần với Triệu Trầm, sau một hồi thân mật, Triệu Trầm lưu luyến rồi đôi môi của thê tử, kéo tay của thê tử để trên người mình, giọng nói khàn khàn: “Còn phải nhịn hơn năm tháng, thật là tra tấn người mà.”

Nữ nhi cũng sắp được hai tuổi, A Kết không còn ngượng ngùng như lúc trước nữa, nhưng vẫn vội vàng rút tay lại, việc kia quá mệt, nàng không muốn giúp hẳn. Sợ nam nhân vẫn muốn, A Kết nhỏ giọng nói chuyện với hẳn: “Mấy ngày nữa Khang vương sẽ thành thân, thiếp đã lên danh mục quà tặng, chàng xem thử?”

Cuối tháng tư hoàng thượng đã phong tứ hoàng tử làm Khang vương, đồng thời phong đích tam nữ (con gái đứng thứ ba dòng chính) của Binh bộ thượng thư Giả đại nhân làm Khang vương phi, mừng tám tháng chín thành thân.

"Tốt." Triệu Trầm nhẹ nhàng nói, tâm tư của hắn lại nghĩ đến đại lễ mà hắn và Quách Tử Kính đã chuẩn bị cho Thụy vương.

Sau khi Khang vương thành thân không lâu, triều thần thấy ba người con trai của hoàng thượng đều đã phong vương nên bắt đầu khuyên hoàng thượng sớm lập Thái tử. Dân chúng ở Vân Nam dâng thư lên khen ngợi Thụy vương văn thao võ lược, đối xử tử tế với dân chúng, xứng với vị trí Thái tử, hiển nhiên coi việc đại thắng ở Nam Cương đều là công lao của Thụy vương. Chẳng qua là do khi đó Thụy vương giám quân, cho dù ưu hay khuyết thì trước giờ bách tính chỉ chú ý vào vị quan lớn nhất, nhận được cái tốt thì đương nhiên cảm kích Thụy vương. Dường như là hưởng ứng theo Vân Nam, khi Thụy vương xuôi Nam đi qua mấy tỉnh phủ thì cũng đều có quan viên tâu lên tán dương Thụy vương có phong thái của Thái tử.

Sau đại thắng Nam Cương, sự nổi bật của Thụy vương không hề giảm xuống, lúc này coi như đạt tới đỉnh cao, hơn nữa đông đảo triều thần đã sớm hài lòng với hắn, lúc này lần lượt dâng tấu phụ họa theo.

Hiền phi rất vui mừng, Thụy vương lại cười không nói: "Nương, phụ hoàng thân thể cường tráng, người sẽ không vui khi thấy con được ủng hộ như vậy đâu!" Việc này rõ ràng là có người ở phía sau châm ngòi thổi gió, thậm chí lúc trước hoàng thượng phái hắn lãnh binh đi Vân Nam là có ý tứ rèn luyện và thăm dò.

"Phụ hoàng con thì có gì không vui chứ?" Hiền phi không hiểu ý nghĩ của nhi tử, nhỏ giọng nói: "Là lập con làm thái tử chứ có phải là lập tức cho con làm hoàng thượng đâu. Con hãy nhẫn nại đi, Cảnh vương yếu ớt, Khang vương thì càn rỡ, ngoài con ra thì còn có ai thích hợp làm Thái tử? Phụ hoàng con chắc chắn cũng là hướng vào con, trước đó không lập con là vì con không có công lao gì, giờ thì tốt lắm, có công bình Nam (đẹp yên phía Nam), lập con thì là danh chính ngôn thuận."

Lúc trước Hoàng Trưởng Tôn làm cho bà có chút sợ hãi, sau này Hoàng Thượng chỉ là thích cháu trai cũng không để Cảnh vương tham dự triều chính, bà chậm rãi buông lỏng, nay trắc phi nhi tử mới thú không lâu cũng có bầu, lại lên làm Thái tử, bà liền triệt để thỏa mãn.

Thấy mẫu thân đối với chuyện trên triều đình không hiểu, Thụy vương cảm thấy đau đầu, cáo từ rồi đi, quyết định sau khi hồi phủ sẽ bàn bạc với phụ tá cách ứng đối.

Mà giờ này trong ngự hoa viên, Đường Văn đế cũng đang suy tư chuyện thái tử, bên cạnh chỉ có đại thái giám Ngụy Nguyên và thống lĩnh ngự tiền thị vệ Quách Tử Kính đi theo, tất cả đều là tâm phúc hắn tin cậy nhất.

"Tử Kính, bọn họ đều khuyên trăm lập Thụy vương làm thái tử, khanh thấy thế nào?" Dừng lại bên bờ Kính hồ, Đường Văn đế nhìn ngọn sóng lăn tăn trong hồ, bình tĩnh hỏi.

Quách Tử Kính lời ít ý nhiều: "Thần chỉ tuân theo quân mệnh (mệnh lệnh của Hoàng đế), Hoàng thượng lập ai, thần liền kính người đó."

Đường Văn đế cười, xoay người nhìn hắn: "Nơi đây chỉ có ba người chúng ta, Ngụy nguyên thì khanh cũng biết, đừng nói những lời hư vô đó, khanh thấy Thụy vương như thế nào?"

Quách Tử Kính hơi nín thở, Đường Văn đế là nhân vật như thế nào chứ, nhìn một cái đã nhìn ra: "Khanh bất mãn với Thụy vương sao?"

Lúc này Quách Tử Kính quỳ xuống, cúi đầu nói: "Vương gia là hoàng tử long tôn (con rồng), thần không dám, chỉ là thần cùng vương gia có chút quan hệ rày mờ rế má..."

"Lại có việc này?" Đường Văn đế hơi hơi nheo mắt, "Nói cho trẫm nghe một chút."

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Chương 136

Mặt trời sắp lặn, cuối mùa thu gió mát, khuôn mặt của Quách Tử Kính hiếm khi lại đỏ bừng.

Hắn quỳ trước người Đường Văn đế, nói ra những cử chỉ và lời nói thân mật của Thụy vương với Lâm Trúc ở cửa hàng điều khắc, ăn ngay nói thật, không hề nói đến sự suy đoán của hắn, chỉ là mơ hồ biểu đạt sự bất mãn của nam nhân khi có người có ý với người trong lòng mình, mặc dù hắn cố ý giữ ngữ điệu bình tĩnh, nhưng trong lời nói, sự đố kỵ với Thụy vương không thể nào che giấu được.

Đường Văn đế cao giọng cười to, nhìn Ngụy Nguyên, người mà lúc Quách Tử Kính mở miệng đã thức thời đi đến nơi xa, trước tiên bảo Quách Tử Kính đứng lên, cười đánh giá hắn vài lần: "Tử Kính à Tử Kính, nhiều lần trẫm muốn làm mai cho khanh như vậy, không ngờ khanh và Thừa Viễn lại thích dạng tiểu gia bích ngọc (người nhỏ tuổi hơn nhiều), nhị cô nương Lâm gia kia nhỏ hơn khanh không ít tuổi, tại sao khanh lại nhìn trúng nàng ấy chứ?"

Giọng nói mang theo ý cười, không giống như là đang quân vương cao cao tại thượng, mà giống như là trưởng bối đang tán gẫu với tiểu bối.

Về mặt Quách Tử Kính có chút ngượng ngùng, nghiêng đầu nhìn hồ nước rải đầy ánh chiều tà, nói: "Không sợ hoàng thượng chê cười, năng kém thần

chín tuổi, lúc đầu thần chỉ coi nàng là muội muội, sau này va chạm hai lần lại cảm thấy không được tự nhiên, chẳng biết tại sao liền muốn thành thân. May mắn là tuy nàng từng quý mến vương gia, nhưng lại hướng tới một đời một kiếp chỉ có một người mà thôi, sau khi biết được vương gia đã có vương phi thì liền thu tâm lại, thần nhân cơ hội này hỏi nàng thì nàng liền đồng ý.”

Đường Văn đế gật đầu: “Tiểu cô nương đều thích được người dụ dỗ mà, nếu không phải tính tình của Từ Kính lạnh lùng, lúc bắt đầu chưa chắc sẽ bại bởi Thụy vương.”

Quách Từ Kính cười khổ: “Vương gia long chươg phượng tư (về ngoài của rồng, khí phách của phượng), Từ Kính là kẻ vũ phu, sao có thể so sánh với vương gia được? Hoàng thượng, đây chỉ là chút việc riêng của thần và vương gia thôi, vật đổi sao dời, bên cạnh vương gia thế thiếp song toàn(đầy đủ), chắc đã sớm quên vị hôn thê của thần, kính xin Hoàng Thượng không cần bởi vậy hiểu lầm thần có thành kiến đối với Thụy vương.”

Đường Văn đế khoát tay: “Từ Kính đừng lo, trẫm cũng đã từng trải qua tâm tuổi của khanh, đều hiểu, nhưng nghe khanh nói chuyện tình cảm nam nữ, đột nhiên trẫm có cảm giác mình quả nhiên đã già rồi, trách không được những người đó đều hối thúc trẫm sớm lập Thái tử.”

"Hoàng Thượng chớ nên như thế, tổ phụ của thần hơn sáu mươi tuổi vẫn thúc giục thần sớm ngày thành thân để người dạy cháu trai múa đao lòng thương, hoàng thượng đang lúc tráng niên sao có thể nói già được chứ?" Quách Từ Kính ngẩng đầu lên nói.

Đường Văn đế bị Quách Từ Kính chọc cười, liên tục vỗ bả vai Quách Từ Kính: "Không sai không sai, Từ Kính đỉnh thân, chẳng những biết dỗ tiểu cô nương, tại trước mặt trẫm cũng đã biết miệng lưỡi trơn trượt. Tốt lắm, bên này gió lớn, chúng ta trở về đi." Nói xong bước nhanh đi về phía trước.

Quách Từ Kính khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng, cùng với Ngụy Nguyên một trái một phải đi theo phía sau Đường Văn đế.

Đường Văn đế đi vào hậu điện của Sùng Chính điện.

Lúc này bên cạnh chỉ có Ngụy Nguyên hầu hạ, mắt thấy đã đến thời gian dùng bữa, Ngụy Nguyên khom người tiến lên hỏi: “Hoàng thượng, tối nay dùng cơm ở đây sao?” Từ lúc đám triều thần sôi nổi dâng tấu đòi lập thái tử, gần nửa tháng rồi hoàng thượng không đặt chân đến hậu cung.

Đường Văn đế phê xong tấu chương trong tay mới ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào đèn lồng cách đó không xa một lát, mở miệng hỏi Ngụy Nguyên: “Lúc Phúc ca nhi đầy tuổi, trẫm nhớ lão tam tạng cho hoàng trưởng tôn một bộ văn phòng tứ bảo (bút, nghiên, giấy, mực- Văn phòng tứ bảo là bốn vật dụng quý gắn bó mật thiết với những ai làm việc liên quan đến viết chữ thư pháp, vẽ hình nghệ thuật...) phải không?”

Câu hỏi không đầu không đuôi, trong lòng Ngụy Nguyên có chút hồi hộp, trên mặt lại không biểu lộ ra cảm xúc khác thường nào, nghiêng đầu nghĩ, rồi đáp: “Đúng vậy, lão nô còn nhớ rõ hoàng thượng chê cười vương gia là tặng phần quà này quá sớm.” Đứa trẻ mới tròn tuổi, sao dùng được những thứ đó?

Khỏe miệng Đường Văn đế cong lên, giống như là cũng đã nhớ ra, sai cung nhân dọn cơm, rồi nói với Ngụy Nguyên: “Truyền Đường Anh.”

An vương thế tử Đường Anh bây giờ đã là chỉ huy sứ cấm vệ.

Ngụy Nguyên lui bước ra ngoài, trong điện chỉ còn một mình Đường Văn đế.

Hắn khó chịu xoa xoa trán.

Có hoàng tử nào mà không muốn vị trí này, Thụy vương có mong muốn này cũng thật bình thường, nhưng hắn chỉ cảm thấy bất mãn khi nhi tử chọn ai không chọn lại muốn thông qua Triệu Hàm dựa sức vào Trần Bắc tướng quân. Tần Tư Dũng, đó là biểu huynh của tiền thái tử(thái tử đời trước), ngay cả bản thân hắn còn không yên lòng, Thụy vương dính đến người đó có nghĩ đến sẽ có ngày bị hấn phản bội hay không?

Nhưng không ngờ thực ra là sau khi việc muốn mượn sức phụ tử Triệu Trầm thất bại, Thụy vương mới chọn Triệu Hàm, từ trong lời nói của Quách Từ Kính, Đường Văn đế biết được hai chuyện, đều là xảy ra trước khi chọn thư đồng cho ngài hoàng tử. Một lần có thể nói là ngoài ý muốn, hai lần thì chỉ sợ là cố ý, sự cố trong tiết Nguyên tiêu năm ngoái Đường Văn đế vẫn còn nhớ, chết và bị thương mấy chục người, thiêu hủy mấy căn nhà, nếu Thụy vương thật vì muốn thú nhĩ cô nương Lâm gia mà không để ý đến an nguy của bách tính, có lòng muốn kết bè kết cánh thì tâm tư không khỏi quá nặng, lần này có bao nhiêu người trong những triều thần dâng tấu muốn lập hắn làm thái tử là người của hắn đây?

Đường Văn đế sinh lòng bất mãn.

Đường Anh đến rất nhanh, Đường Văn đế mới ăn được một nửa.

Hai người vừa là quân thân đồng thời cũng là đường huynh đệ, biết Đường Anh vẫn chưa ăn cơm, Đường Văn đế bảo cung nhân lấy thêm một bộ bát đũa cho hắn.

Đường Anh từ chối không được đành phải ngồi xuống.

Đường Văn đế cười đánh giá đường đệ duy nhất của mình: "A Anh đã 23 rồi nhỉ?"

Hai năm qua Đường Anh làm việc rất đắc lực, bị mắng rất ít, ngược lại còn được Đường Văn đế khen nhiều lần, bởi vậy trước mặt Đường Văn đế hắn nói chuyện cũng có chút thả lỏng, nghe vậy thì buông đũa, có chút cảnh giác nhìn Đường Văn đế, nói: “Hoàng thượng, nếu người cho gọi thần là có việc muốn sai bảo, thần lập tức làm theo, nhưng nếu hoàng thượng lấy thân phận là hoàng huynh muốn khuyên thần đệ thú thê, thứ cho thần đệ bất kính, cáo từ.”

Nguy Nguyên đứng bên cạnh cười ra tiếng.

Đường Văn đế liếc nhìn Đường Anh, quả trách nói: “Năm ngoái còn có Quách Từ Kính cùng độc thân với đệ, nay Từ Kính cũng đã định thân rồi, chẳng lẽ đệ không sốt ruột một chút nào sao?”

Đường Anh hừ lạnh một tiếng: “Hoàng huynh không cần đánh đồng thân đệ với hần ta, ánh mắt của thân đệ rất cao, sau này nhất định sẽ tìm được một thê tử còn tốt hơn thê tử của hần gấp trăm ngàn lần.” Hai người từ trước đến giờ không hợp nhau, Đường Văn đế bắt đắc dĩ lắc đầu, sau bữa cơm gọi Đường Anh vào trong thư phòng, quay lưng về phía hần: “Trẫm muốn khanh điều tra rõ hai chuyện. Thứ nhất, điều tra rõ sau khi Phúc ca nhi sinh, Thụy vương đã tặng những lễ vật gì, vào thời gian nào, thứ hai, điều tra rõ ba ngày trước tiết Nguyên tiêu năm ngoái Thụy vương đã làm những gì, bao gồm chân tướng chuyện đèn lâu bị sập hôm mười bốn.”

“Hoàng thượng yên tâm, thân sẽ nhanh chóng điều tra rồi bẩm báo lại.” Nói đến chuyện chính sự thì thần sắc Đường Anh trở nên ngưng trọng.

Đường Văn đế ừ một tiếng, để cho hần rời đi.

Cầm y vệ có cách làm việc riêng của mình. Ba ngày sau từ chỗ thuộc hạ Đường Anh có được hai bức mật hàm, một là những lễ vật Thụy vương đã tặng, cái còn lại là những chuyện Thụy vương đã làm vào tiết Nguyên tiêu năm trước. Đường Anh đều xem qua hai bức mật hàm, suy nghĩ, lại cho người đi điều tra xem lúc Thụy vương chuẩn bị lễ vật cho hoàng trưởng tôn có quan hệ gì với hai nhà Triệu, Quách hay không.

Đều đã điều tra xong, Đường Anh cũng không vội vã đi gặp Hoàng thượng, mà là thừa dịp đêm tối đi gặp một người khác trước.

Trong thư phòng, hần đưa hai bức mật hàm cho nam nhân đối diện.

Đối phương nhìn hai bức mật hàm, trêu ghẹo nói: “Tiểu thúc tra thật rõ ràng, chẳng lẽ sao chép từ danh mục quà tặng của quý phủ chúng ta sao?”

Đường Anh cười: “Chuyện này đơn giản, chỉ cần tìm người kiểm kê quà tặng trong ngày lễ hỏi một chút là biết được ngay, so sánh giữa hai quý phủ, về cơ bản thì không sai. Chỉ là đột nhiên hoàng thượng bảo điều tra chuyện này, đều có liên quan đến Triệu Trầm và Quách Từ Kính, hơn nữa lại bắt lợi với Thụy vương, từ chuyện này, xem ra Triệu Trầm và Quách Từ Kính muốn đập cho Thụy vương một cước rồi.”

Cảnh vương buông mật hàm, nói: “Hai người kia đều là người bao che khuyết điểm, lão tam muốn lợi dụng một tiểu nha đầu để chiếm tiện nghi của bọn họ, đương nhiên bọn họ muốn tìm cơ hội cho lão tam nếm mùi đau khổ, chỉ là lần này chọn thời gian quá ác rồi, xem ra lão tam đắc tội bọn họ không chỉ có từng này.” Niềm kín mật hàm lại, Cảnh vương đưa cho Đường Anh, có chút tò mò: “Tại sao tiểu thúc lại nói cho ta biết? Ta nhớ rõ tiểu thúc và hai người đó không hợp nhau, nếu nhân cơ hội này bán ý tốt này cho lão tam, chẳng những lão tam sẽ cảm kích phần ân tình này của tiểu thúc, còn có thể cản ngược lại hai nhà Triệu, Quách...”

Việc này đơn giản là lợi dụng sự nghi ngờ của hoàng thượng, hai nhà Triệu, Quách mới để cho hoàng thượng nghi ngờ Thụy vương, nhưng nếu Đường Anh sửa lại hai bức mật hàm này, hoặc chỉ cần sửa lại hành động của Thụy vương trong tiết Nguyên tiêu, hoàng thượng lập tức sẽ nghi ngờ bọn họ có ý đồ vu hại hoàng tử, thậm chí là hoài nghi hần là hoàng tử có lợi nhất trong chuyện này.

Thần thái Đường Anh tự nhiên, cầm lấy mật hàm mới ngược mắt nhìn hần: “Vương gia còn nhớ rõ chuyện chúng ta cùng đọc sách trong ngự thư phòng không? Thụy vương bắt ta làm ngựa cho hần cười, chỉ có ngài coi ta là tiểu thúc mà coi trọng. Nếu ngài đã gọi ta một tiếng tiểu thúc, ta sẽ làm một ít chuyện mà tiểu thúc nên làm. So sánh với tiền đồ rộng mở thì ân oán giữa ta và hai nhà Triệu, Quách có tính là gì chứ? Cáo từ.”

Cảnh vương ngạc nhiên, đùa nghịch trong ngự thư phòng... lúc đó bọn họ vẫn là một đám nhỏ tám, chín tuổi phải không?

Hần nhìn về phía cửa, nơi đó đã không còn bóng dáng của Đường Anh nữa.

Cảnh vương cười cười, cái cơ để Đường Anh chọn hần mà không phải Thụy vương, hần đương nhiên không tin, nhưng nếu Đường Anh đã muốn lấy lòng hần, hần nhận phần ân tình này.

Đến tháng mười, Đường Văn đế hạ hai thánh chỉ, chuyện thái tử cuối cùng cũng đã được quyết định.

Thánh chỉ thứ nhất, Cầm y vệ tra ra nhiều tội danh của Thụy vương, ví dụ như dung túng thông gia, hạ nhân vương phủ ý thể hiếp người, mặt rỗng giận dữ, hạ chỉ thu lại phong hào của Thụy vương, đổi thành quận vương, phạt đóng cửa kiểm điểm một năm. Thánh chỉ thứ hai, bởi vì vị trí thái tử quan hệ đến xã tắc, hoàng thượng nghe theo tấu thỉnh của triều thần, lập Cảnh vương làm thái tử, sau đại diện sắc phong sẽ chuyển vào Đông cung.

Cả triều đình khiếp sợ.

Mọi người lập tức sôi nổi đi đến Cảnh vương phủ chúc mừng.

Cảnh vương lấy cơ thân thể không khỏe nên không tiếp khách, các đại thần không có cách nào, đành phải để cho nội quyến(vợ) đi bái kiến Cảnh vương phi.

Đây là lễ nghĩa, đương nhiên A Kết cũng muốn đi qua một chuyến, nhưng nàng tránh ngày Cảnh vương phủ nào nhiệt nhất, đợi bên Cảnh vương phủ dần vui người đến thăm, nàng mới sai người chuẩn bị lễ vật, sai người đưa bái thiếp hẹn ngày sau đến thăm. Rất nhanh Trần Thủ đã về báo lại, nói Cảnh vương phi ngày mai có thời gian, còn dặn A Kết mang theo Xán Xán.

Buổi tối Xán Xán ngủ, A Kết nói chuyện này cho Triệu Trầm, hẳn không quá vui mừng.

Kỳ thật A Kết cũng không muốn Xán Xán quá thân cận với Phúc ca nhi, nhưng nàng thấy buồn cười khi Triệu Trầm xị mặt, nằm trên ngực hẳn nói: “Chàng đừng nghĩ nhiều, lần đó là Thục phi nói lung tung, Cảnh vương phi cũng không có ý này, lần trước đi Lý gia nàng cũng không mang Phúc ca nhi, trong lòng cũng có tính toán. Lần này hẳn là nhớ Xán Xán, chàng không phải không biết Xán Xán của chúng ta được rất nhiều người yêu thích.”

Nữ nhi nhà mình đương nhiên dễ thương rồi, Triệu Trầm chính là không muốn nữ nhi làm trò cười cho người khác, nghe nói hoàng trưởng tôn không thích nói chuyện, chắc hẳn Cảnh vương phi muốn nữ nhi mình chơi với hoàng trưởng tôn, nữ nhi của hẳn lại không phải...

Chỉ là Cảnh vương phi cố ý nhắc đến, bọn họ cũng không tiện cự tuyệt.

Triệu Trầm buồn buồn dặn dò thê tử: "Ngày mai ta thức dậy sớm, trên đường nàng nhớ dặn dò Xán Xán, để cho con không chơi với tiểu tử kia."

A Kết bật cười: “Chàng không sợ thiếp dạy rồi, đến lúc đó Xán Xán sẽ nói là do ta dặn sao?” Tiểu nha đầu kia rất khéo miệng nhưng vẫn chưa biết lời nào nên nói lời nào không.

Triệu Trầm nghĩ lại thấy cũng đúng, đang còn muốn nói gì nữa, A Kết đã ngẩng đầu lên hôn hẳn một: “Yên tâm đi, thiếp sẽ trông Xán Xán.”

Triệu Trầm mềm lòng, sờ vào cái bụng đã to của thê tử, dịu dàng nói: “Nàng cũng chú ý chút, ba người đều phải bình an, ngày mai ta sẽ rời cung sớm một chút đi đón ba mẫu tử nàng.”

A Kết thỏa mãn gật đầu, bàn tay hai người đan vào nhau: “Chàng đã nói vậy, chàng phải đón sớm một chút.”

Bắt đầu vào mùa đông, trời càng ngày càng lạnh hơn, nhưng có thể do hẳn nằm bên cạnh, toàn thân A Kết từ trong ra ngoài đều cảm thấy rất ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165: Chương 137

Edit: windchime

Buổi sáng Cảnh vương phi có việc, A Kết ở nhà dùng cơm xong mới đưa nữ nhi tạm biệt tổ mẫu rồi lên xe ngựa. Xe ngựa chậm rãi đi, trong xe có lò sưởi nên ấm áp, A Kết nhìn nữ nhi đang ngoan ngoãn ngồi trong lòng Thúy Ngọc, cười hỏi bé: “Xán Xán, bây giờ chúng ta đi đâu vậy?”

Xán Xán quay đầu nhìn ngoài cửa: “Gặp ca ca!”

A Kết lại hỏi bé: “Xán Xán có còn nhớ ca ca trông như thế nào không?”

Xán Xán lắc đầu, mở to đôi mắt nhìn mẫu thân.

Tính toán thời gian, đã nửa năm hai đứa trẻ không gặp nhau, nữ nhi còn nhỏ như vậy, chắc hẳn là không nhớ được, bây giờ cũng đã biết ca ca cũng là trẻ con, không lớn hơn bé là bao, trong lòng cũng tò mò. A Kết sờ đầu nữ nhi, dịu dàng dặn dò bé: “Chút nữa là Xán Xán có thể nhìn thấy ca ca, lúc đó Xán Xán phải ngoan, không được đánh nhau với ca ca, cũng không cho tranh đồ của ca ca, biết chưa?”

Xán Xán ngoan ngoãn gật đầu, đáng vẻ hiểu biết, khiến cho người ta dường như quên mất trước đây bé đã từng quang minh chính đại đoạt mũ của Phúc ca nhi.

Đến cửa vương phủ, Thúy Ngọc xuống xe trước, thả Xán Xán xuống đất, sau đó cùng Như Ý cẩn thận đỡ A Kết xuống xe, Xán Xán đứng bên cạnh nhìn mẫu thân không chớp mắt, đến khi mẫu thân đứng vững dưới đất, bé vươn tay nhỏ của mình qua để mẫu thân nắm. Phụ thân đã nói mẫu thân đang mang thai đệ đệ nên không thể ôm bé.

Quản sự ma ma bên cạnh Cảnh vương phi đã chờ từ sớm, hai mẫu tử A Kết mới vào cửa, bà đã sai người đem kiệu mềm đến, cười ha hả nói: “Tính cả lần này, lão nô đã nghênh đón phu nhân ba lần, có hai lần phu đang mang thai, Hầu gia và phụ thân thật là ân ái.” Lúc nói chuyện thấy Xán Xán tò mò nhìn bà, quản sự ma ma hòa ái nói: “Đại tiểu thư còn nhớ lão nô không? Lần trước lúc đại tiểu thư tới còn cười với lão nô đây, xem nào, đại tiểu thư thật sự là càng lớn càng đẹp.”

Đầu Xán Xán dựa vào cánh tay của mẫu thân, xấu hổ lắc đầu.

A Kết cười với quản sự ma ma, cúi đầu hỏi nữ nhi: “Ma ma khen Xán Xán đẹp, Xán Xán phải nói gì nhỉ?”

Xán Xán nghiêng người, muốn ngậm ngón tay, nhưng có áo choàng bao bọc bên ngoài, ngón tay không thể lộ ra, đành phải ngoan ngoãn nói: “Cảm ơn ma ma, ma ma cũng đẹp.”

Quản sự ma ma thật sự rất vui mừng, lớn tiếng khen: “Ài ừ, trách không được vương phi luôn khen đại tiểu thư thông minh, nhìn cái miệng nhỏ này xem, lần đầu tiên lão nô được người ta khen đẹp, đời này sẽ không quên được ngày hôm nay!”

A Kết yêu thương sờ đầu nữ nhi, phần lớn thời gian, đặc biệt là trước mặt người lớn, tiểu nha đầu đều rất ngoan ngoãn làm người ta yêu thương.

Khoảng một khắc sau, A Kết dẫn nữ nhi, dưới sự hướng dẫn của ma ma quản sự, đi đến trước Noãn các, từ xa đã thấy có tiểu nha hoàn đi vào trong bẩm báo, khi mẫu tử A Kết đến gần, Cảnh vương phi cũng dẫn Phúc ca nhi đi ra. Cảnh vương phi mặc thường phục màu đỏ, bởi vì rất nhanh sẽ vào lại trong phòng, không mặc thêm áo choàng, nhưng Phúc ca nhi lại khác, trên đầu đội mũ lông cáo, trên người cũng khoác áo choàng lông cáo, khuôn mặt nhỏ nhắn điềm tĩnh như phấn điều ngọc trác (trắng nõn, mềm mịn), làm cho người ta thêm yêu thích.

Bụng A Kết không nhỏ, Cảnh vương phi không đợi nàng đi tới cửa liền miễn hành lễ, cúi đầu chào hỏi với Xán Xán: “Xán Xán còn nhớ ta không?”

Xán Xán vừa mới nghe mẫu thân nhỏ giọng nói, lúc này đầu dựa vào chân mẫu thân, nhỏ giọng nói: “Vương phi nương nương.” Nói xong lập tức nhìn Phúc ca nhi đối diện, tò mò đánh giá đối phương, nhìn một chút thì dời ánh mắt, không bao lâu sau lại nhìn lại, thấy đối phương vẫn còn đang nhìn mình, Xán Xán không chút yếu thế nào nhìn thẳng vào Phúc ca nhi.

Lần này đến lượt Phúc ca nhi nhìn sang chỗ khác.

Cảnh vương phi buồn cười, xoay người mời vào bên trong: “Bên ngoài trời lạnh, chúng ta vào phòng lại nói.” Sau đó sánh vai với A Kết đi vào trong, trong tay mỗi người đều nắm tay một đứa nhỏ, cố ý để cho hai đứa bé đi ở chính giữa.

Xán Xán tò mò đánh giá căn phòng, Phúc ca nhi nhìn muội muội không dời mắt.

Đến nội thất, Thúy Ngọc thuận thực giúp hai mẫu tử A Kết cởi áo choàng, giao cho cung nữ hầu hạ trong phòng treo lên, Cảnh vương phi bảo người bé Xán Xán lên kháng rồi cởi giày giúp bé. Trong Noãn các ấm áp như mùa xuân, trên kháng lại có ánh nắng mặt trời hắt nhẹ qua ô cửa, không còn quần áo dày trời buộc, Xán Xán vừa xuống khỏi kháng liền thể hiện sự hoạt bát linh hoạt, đi đến phía sau mẫu thân tựa vào người nàng, cái cổ lác qua lác lại nhìn xung quanh, ngay cả nóc nhà cũng không bỏ sót.

Phúc ca nhi chỉ yên lặng đứng trên kháng, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của muội muội.

Cảnh vương phi nhét quả cầu lớn màu đỏ đã chuẩn bị từ trước vào trong ngực nhi tử: “Phúc ca nhi chơi với muội muội, muội muội thích nhất là chơi cầu(quả bóng).”

Phúc ca nhi nhìn cầu, sau đó ngẩng đầu lên nhìn muội muội đang nghiêng đầu nhìn cậu, vẫn không động đậy.

A Kết cũng có phần nào hiểu được tính tình của tiểu nam oa(bé trai), thấy nữ nhi đã sớm nhìn chăm chăm vào quả cầu, cười hỏi bé: “Xán Xán muốn cùng chơi cầu với ca ca không?”

Tiếng nói vừa dứt, Phúc ca nhi rõ ràng khần trương, chăm chú nhìn muội muội.

Xán Xán vẫn đứng dựa vào người mẫu thân như cũ, nhìn Cảnh vương phi đang mỉm cười với bé, chậm rãi gật đầu, vươn tay nhỏ ra với Phúc ca nhi: “Cho ta chơi.”

Phúc ca nhi lập tức tươi cười, ôm cầu chạy bên cạnh muội muội, hai tay giữ cầu đưa cho muội muội.

Cuối cùng Xán Xán cũng đứng thẳng người, nhận lấy cầu sờ sờ, sau đó đi về phía cửa sổ, Phúc ca nhi kim lòng không đậu đi theo, Xán Xán thấy vậy, không vui đứng lại, chỉ vào phía đối diện dạy Phúc ca nhi: “Người đứng ở đó!”

Dáng vẻ của thủ lĩnh.

Phúc ca nhi đứng lại một chút, trong mắt là sự khó hiểu cùng với uất ức, giống như muội muội không đồng ý chơi cùng với cậu, nhưng vẫn nghe lời đi qua, đi vài bước lại quay đầu nhìn. Xán Xán không để ý tới cậu, tự mình vui vẻ ôm cầu đi đến dựa vào cửa sổ, mới quay đầu lại nhìn, thấy khoảng cách giữa mình và ca ca đã đủ xa, mới dùng sức ném cầu qua.

Sức lực của bé có bao lớn, rất nhanh cầu đã rơi xuống kháng, nhanh như chớp lăn đến một bên Phúc ca nhi.

Phúc ca nhi nhìn cầu.

Xán Xán hưng phấn thúc giục cậu: "Cho ta!"

Phúc ca nhi lập tức ôm lấy cầu chạy về phía muội muội, A Kết buồn cười, quả nhiên liền thấy Xán Xán sốt ruột hô ngừng: "Người đừng đến, cầu ấy, ném cho ta!"

Phúc ca nhi hiểu, dùng sức ném cầu cho muội muội.

Xán Xán vui vẻ đi nhặt, cười nữa ha hả ném qua lại, hai đứa bé chơi đùa rất vui vẻ.

Bọn nhỏ đã quen với nhau, người lớn cũng có thể yên tâm nói chuyện.

Tháng sau Cảnh vương sẽ chính thức thụ phong thái tử, A Kết nói ít lời chúc mừng, Cảnh vương phi nghe xong liền cười ngắt lời nói: "Được rồi được rồi, lời này ta nghe đến mức lỗ tai cũng có kén rồi(ý nói nghe quá nhiều), trong mắt ta phu nhân không giống với những phu nhân, thái thái kia, không cần phải nói những lời khách sáo ấy. Thế nào, bây giờ Xán Xán ổn rồi chứ? Tháng sáu vừa rồi, quý phủ gặp chuyện không may, ta ở bên này cũng bận không thể dứt ra được, không thể đến thăm hỏi."

A Kết nhìn về phía nữ nhi, cười nói: "Đa tạ vương phi quan tâm, Xán Xán đã quên chuyện hôm đó, vết sẹo trên cổ cũng đã được chữa khỏi."

Cảnh vương phi cảm khái nói: "Cát nhân đều có thiên tượng(ở hiền gặp lành), Xán Xán của chúng ta là người có phúc khí, những thứ đó đều không làm gì được bé."

Lễ thượng vãng lai(Có qua có lại), A Kết cũng quan tâm tới Phúc ca nhi: "Thế tử gần đây thế nào? Nhìn bé cao hơn không ít."

Đúng lúc hai đứa nhỏ đang đứng lại một chỗ không biết đang nói cái gì, Xán Xán chỉ vào đầu giường nói không ngừng, có lúc nói một chữ có lúc lại nói hai, người lớn nghe được không hiểu, nhưng hẳn là Phúc ca nhi hiểu được, khuôn mặt vui vẻ nhìn muội muội, hiển nhiên là một tiểu người hầu thông minh, nghe lời.

Đội hai đứa bé lại bắt đầu chơi đùa tiếp, Cảnh vương phi hâm mộ nói: "Chắc phu nhân cũng nghe thấy, Phúc ca nhi còn chưa nói chuyện lưu loát như Xán Xán, tính tình đứa nhỏ này quá lạnh lùng, đến bây giờ đã tìm cho nó biết bao bạn chơi, nó không chịu chơi cùng, chỉ có chơi với Xán Xán là hợp ý, phụ vương nó bé đi xem đệ đệ, nó cũng không gọi, chỉ cần nó không muốn nói chuyện, ai cũng không ép được."

A Kết vội nói ít lời để nghe trấn an đối phương.

Nhưng trong lòng có chút tổn thất.

Nàng từng thấy qua Cảnh vương và Cảnh vương phi cùng nhau dạo phố ngắm đèn, lúc đó tuy Cảnh vương có chút gầy, nhưng dung mạo tuấn lãng, khí độ nho nhã, đứng cùng với Cảnh vương phi thật sự như đôi người được trời đất tạo nên, nhìn thấy Cảnh vương vì Cảnh vương phi mà tham gia đoán đồ đèn, nàng cho rằng phu thê rất ân ái, không nghĩ tới bên cạnh Cảnh vương còn có nữ nhân khác. Nàng cảm thấy đáng tiếc, Triệu Trầm lại nói Cảnh vương đối với Cảnh vương phi cũng đã đủ tốt, hai người thiếp trong vương phủ đều là được sắp xếp nạp vào trước khi đại hôn, sau khi đại hôn thì cũng không có nạp thêm ai nữa, hơn nữa thái độ của Cảnh vương phi khi nói đến thứ tử(con dòng thứ, con của thiếp thất) rất bình tĩnh, giống như nàng ấy cũng không coi chuyện thiếp thất là không đúng.

Có lẽ những quý nữ trong kinh thành thường thấy nam nhân trong nhà đều có tam thê tứ thiếp, không giống với người nông thôn, tướng công muốn cưới tiểu thiếp là chuyện lớn, người nào tính tình hiền lành thì lấy nước mắt rửa mặt nén giận, người nào tính tình hung dữ thì vừa đánh vừa mắng làm cho nam nhân bỏ đi ý định đó đi, người nào từng trải thì trực tiếp hòa ly(ly hôn).

May mắn là Triệu Trầm không giống Cảnh vương, hẳn luôn luôn không có ý định cưới tiểu thiếp.

A Kết đang xuất thần, chợt nghe nữ nhi hét to một tiếng, vừa sợ vừa giận.

A Kết hoảng sợ, sau khi biết rõ ràng mọi chuyện liền bắt đầu cười. Thì ra hai đứa nhỏ chơi ném cầu qua lại đã chán, đổi thành đứng cùng một chỗ xem ai ném xa hơn, Phúc ca nhi không cẩn thận ném cầu tới trước mặt A Kết, cầu lăn tới đụng phải nàng. Xán Xán nhất thời sốt ruột, chạy đến bên cạnh mẫu thân mạnh mẽ ném cầu xuống đất, ngồi xuống bên cạnh mẫu thân, vừa sờ chỗ mẫu thân bị cầu đụng vừa ngửa đầu hỏi mẫu thân: "Nương đau không? Có đau hay không?" Trong đôi mắt tròn đều là sự lo lắng.

Từ sau khi bụng nàng bắt đầu lộ rõ, Triệu Trầm và cả hạ nhân trong phòng đều cẩn thận hầu hạ, tiểu nha đầu chắc cũng là mưa dầm thấm đất, cũng biết là không thể đụng vào mẫu thân được, cho nên mới gấp gấp như vậy, A Kết vừa buồn cười vừa yên tâm, trấn an sờ đầu nữ nhi: "Nương không đau, sức lực của Phúc ca nhi nhỏ, cho dù trực tiếp ném lên người mẫu thân cũng không đau, Xán Xán tiếp tục chơi với ca ca đi."

Nha hoàn của Cảnh vương phi đã nhặt cầu lên, nghe A Kết nói như vậy, liền đi lại gần phía trước người Xán Xán, đưa cầu cho bé.

Xán Xán vẫn ngồi bên cạnh mẫu thân không chịu đứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn căng ra: "Ca ca đánh nương, Xán Xán không thích ca ca."

Vậy thật là quá oan uổng cho người ta mà, thấy Phúc ca nhi đang đứng ở bên kia không biết phải làm sao, A Kết cười hỏi cậu: "Thế tử không phải cố ý ném cầu về phía ta, càng không phải muốn đánh ta phải không?"

Xán Xán nghe xong, quay đầu nhìn Phúc ca nhi.

Phúc ca nhi lắc đầu với muội muội, thần sắc rất nghiêm túc: "Không phải ta cố ý, không muốn đánh nương của muội muội, ta thích muội muội, thích nương của muội muội." Nói xong đi đến trước người Xán Xán, ngồi xuống kéo tay bé: "Muội muội đừng nóng giận, chơi cùng ta."

Xán Xán bỏ tay cậu ra, dựa vào mẫu thân không để ý tới hắn.

Phúc ca nhi thật uất ức.

Nhưng Cảnh vương phi lại cảm thấy hết sức vui mừng, lần đầu tiên nhi tử nói nhiều câu như vậy, đã vậy chữ nào chữ nấy đều có trật tự rõ ràng, nàng còn cho rằng nhi tử sẽ không nói được như vậy. Lúc này thấy nhi tử không đồ được muội muội, Cảnh vương phi háy mắt với nha hoàn, còn mình đi đến

trước mặt Xán Xán, cúi đầu hỏi bé: "Mấy ngày nữa là sinh thần(sinh nhật) của ai vậy nhỉ?"

"Con!" Cái này Xán Xán biết, vui vẻ chỉ vào chính mình.

"Xán Xán thật thông minh," Từ đáy lòng Cảnh vương phi khen một câu, tiếp theo là ôm tiểu nha đầu vào trong lòng, nắm chặt tay bé đỏ: "Hôm sinh nhật Xán Xán ca ca không đến được, nhưng ca ca đã chuẩn bị quà cho Xán Xán rồi, Xán Xán có muốn không?"

Xán Xán liên tục gật đầu, thấy nha hoàn tiến vào, ánh mắt lập tức rơi vào hộp trang sức vàng lớn bằng bàn tay trong tay của nha hoàn.

Cảnh vương phi đặt Xán Xán ngồi bên cạnh Phúc ca nhi, nhận lấy hộp trang sức nhưng không mở ra, cười nói với Xán Xán: "Nếu Xán Xán thích lễ vật ca ca tặng, vậy cũng đừng giận ca ca nữa được không?"

Xán Xán nhìn nhìn Phúc ca nhi, rồi nhìn về phía hộp trang sức.

Cảnh vương phi giao hộp trang sức cho nhi tử, để cậu mở ra.

Tay Phúc ca nhi cũng thật khéo, nhẹ nhàng chuyển động liền mở hộp ra, Xán Xán nóng vội lại gần, đầu bé đụng vào cằm của Phúc ca nhi. Tiểu nha đầu cũng biết mình đã đụng vào người ta, ngẩng đầu nhìn Phúc ca nhi, mắt vừa to vừa đen, vừa tròn lại sáng, nhìn rất là đẹp, Phúc ca nhi nhìn không dời mắt, đột nhiên nói: "Muội muội thật xinh đẹp." So những những đứa nhỏ cậu không quen biết kia cũng đẹp hơn.

Xán Xán thích nhất là được người khác khen, không cần nhìn quà tặng liền tha thứ cho Phúc ca nhi, nhếch miệng cười với Phúc ca nhi, lúc này mới cúi đầu nhìn quà tặng.

Là một cái khay cài bằng vàng, ở giữa được khảm hồng ngọc huyết bỏ câu to bằng hạt nhãn.

Xán Xán cầm khay cài lên quan sát, sau khi hiểu khay cài được dùng để làm gì, liền đưa cho Phúc ca nhi, lại chỉ vào áo mình để Phúc ca nhi cài lên cho bé. Phúc ca nhi đã thấy qua nha hoàn giúp mẫu thân cài lên, cũng hiểu ý của muội muội, nhưng cậu còn nhỏ lại chưa từng làm qua việc nà, đùa nghịch một lúc cũng không thành công. Xán Xán cũng không sốt ruột, cầm để lên đầu Phúc ca nhi cùng nhau chơi.

Cảnh vương phi vui vẻ tặng quà, A Kết cũng không hề khách sáo mà từ chối, nhìn khay cài nói: "Mỗi lần tới vương phi đều tặng trang sức khảm hồng ngọc, sau này thần phụ mang Xán Xán đến vài lần nữa, rất nhanh sẽ tích cóp đủ một bộ."

"Ai bảo ta và Xán Xán hợp ý chứ." Cảnh vương phi cười sờ đầu Xán Xán, cúi đầu dạy nhi tử cách mang, có nàng ấy hỗ trợ, Phúc ca nhi rất nhanh đã cài được.

Xán Xán đứng lên, chỉ vào áo hỏi Phúc ca nhi: "Đẹp không?"

Phúc ca nhi gật đầu: "Đẹp."

Xán Xán lại hỏi mẫu thân và vương phi, hai người đều khen đẹp, tiểu nha đầu rất vui mừng, kéo Phúc ca nhi đến bên cửa sổ chơi. A Kết đang muốn nói chuyện với Cảnh vương phi, Xán Xán đột nhiên nói: "Nương, trắng, mặt đất trắng!"

A Kết và Cảnh vương phi cùng nhìn ra phía ngoài, quả nhiên ở xa xa từng bông tuyết trắng đang rơi xuống, chẳng biết rơi từ lúc nào, bông nào cũng lớn như lông ngỗng.

~

Bởi vì tuyết rơi, Triệu Trầm đến rất sớm.

Cảnh vương phi dẫn Phúc ca nhi đưa hai mẫu tử A Kết ra cửa.

Lúc đầu Xán Xán do Thúy Ngọc bế, sau đó thấy trên mặt đất có những chuỗi dấu chân trải dài, bé nhất định muốn tự mình đi, quật cường đứng xuống không để ai dắt. Sau khi đứng xuống dưới, tiểu nha đầu đi được vài bước, đi xong quay đầu nhìn dấu chân của mình, khanh khách cười. Phúc ca nhi vẫn đi theo bên cạnh bé, hai đứa nhỏ đều đội mũ khoác áo choàng nhỏ, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì chơi quá vui vẻ mà trở nên đỏ ửng.

Vòng qua ảnh bích(tường xây làm bình phong ở cổng), Xán Xán nhìn thấy phụ thân, vui vẻ muốn chạy qua đó.

Trên người nữ nhi mang quần áo quá nhiều, nhìn xa xa giống như một quả cầu màu đỏ, Triệu Trầm sợ nữ nhi ngã, vội vàng chạy tới bế nữ nhi lên, lúc này mới hành lễ với Cảnh vương phi.

Sau khi đơn giản hàn huyên vài câu, Triệu Trầm đỡ thê tử lên xe trước, sau đó muốn đưa nữ nhi vào theo.

Xán Xán quay đầu nhìn người bạn nhỏ, có chút buồn kêu lên: "Ca ca".

Phúc ca nhi cũng ngửa đầu kêu: "Muội muội".

Triệu Trầm cười gượng, nháy mắt với thê tử đang ngồi trong xe, không chút lưu tình đưa nữ nhi vào, hẳn quay đầu lại mời Cảnh vương phi mau mau trở về, sau đó liền lên xe ngựa.

Vó ngựa lộc cộc, dần dần đi xa, Cảnh vương phi ôm lấy nhi tử, cười hỏi hần: "Phúc ca nhi thật thích muối muối sao?"

Phúc ca nhi gật đầu nhìn xe ngựa đi xa.

Mà trong xe ngựa, Xán Xán đưa quà tặng mới của mình ra khoe với phụ thân, khoe xong thấy mặt phụ thân vẫn trầm xuống, Xán Xán không hiểu chớp chớp mắt, lập tức dùng tuyệt chiêu mẫu thân đã dạy, ngựa đầu hôn phụ thân một cái.

Triệu Trầm bắt đắc dĩ, hôn trán nữ nhi một cái, nghiêm túc dặn bé: “Sau này ngoài đệ đệ, không cho chơi với bé trai nào khác.”

Xán Xán nghe lời, dùng sức ‘vâng’ một tiếng.

Triệu Trầm vẫn không yên lòng, còn muốn dặn dò vài câu, đột nhiên phát hiện ra có gì đó không đúng, ngẩng đầu, liền thấy thê tử đang cười nhìn hần, ánh mắt kia, không phải đang nhìn trượng phu, mà lại giống như đang nhìn một đứa trẻ.

Tác giả có lời muốn nói:

Phúc ca nhi: Trưởng thành ta muốn điều người nào đó đến biên cương làm quan.

Triệu Xán Xán: Phụ thân ta đến chỗ nào ta liền đến chỗ đó.

Phúc ca nhi: Vậy hay là ở tại kinh thành đi, làm quốc trượng.

Triệu Xán Xán: Quốc trượng là quan gì vậy? Lớn hay không lớn?

Phúc ca nhi: Cực kỳ lớn.

Triệu Hôi Hôi: Lớn muối muối người(là câu chửi đó ạ)!

Triệu Xán Xán: Không cho phụ thân đánh ta...

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Chương 138

Đứa nhỏ tròn tuổi phải làm lớn, sau đó, sinh nhật chỉ có người trong nhà cùng nhau ăn mừng, năm nay bởi vì trong nhà có người thăng quan, lại là năm đầu tiên ở phủ mới, lại có thêm tiểu Xán Xán(y chỉ A Kết mang thai), Triệu Trầm vui mừng, liền gửi thiệp mời cho mấy nhà thân thích, mời bọn họ đến nhà chơi.

Người được mời đều là nữ quyền, chung quy nam nhân đều bận công việc, không thể vì sinh nhật của Xán Xán mà xin nghỉ được, ngay cả Triệu Trầm cũng chỉ đồng ý là về sớm hơn.

Ở phủ Vân Dương hầu bên kia, Tăng Tuyết Nhu vừa sinh nhi tử, đang ở cử, chỉ có thể sai người đưa lễ lại đây.

Thời gian Quách Bảo Châu mang thai cũng không chênh lệch nhiều so với A Kết, vẫn còn có thể ra ngoài làm khách được, hơn nữa tính nết ấy trời sinh ham vui nên đã đến từ sớm, Quý lão thái thái không yên lòng cháu dâu, đương nhiên cũng tới. Quách phu nhân cũng đến rất sớm, chỉ chậm hơn khoảng một khắc so với mẫu tử Liễu thị, Lâm Trọng Cửu cũng muốn đến, chỉ là bây giờ hần đã vào Quốc Tử Giám học, không thể mời được, phu thê Lâm Hiền cũng không đồng ý mời hần.

Người không nhiều, không thân quen thì cũng là thân thích, cùng nhau ngồi trong Noãn các, hơn nữa còn có Xán Xán, miễn bàn có bao nhiêu náo nhiệt.

Sau bữa cơm trưa A Kết sai người đem bàn nhỏ để lên giường, Quách phu nhân, Ninh thị, Quý lão thái thái và Liễu thị, bốn người vây quanh cùng nhau đánh bài. Liễu thị không biết chơi, Lâm Trúc ngồi ở một bên chỉ bà, có đôi khi cũng quay qua chỉ Quách phu nhân, Quý lão thái thái thấy vậy liền ôn ào trêu ghẹo: “Nhìn kia, còn chưa gả qua đâu, khuỷu tay đã hướng ra bên ngoài rồi.”

Liễu thị và Quách phu nhân đều nhìn Lâm Trúc cười.

Lâm Trúc không cảm thấy xấu hổ một chút nào, thuận tay cầm lấy lá bài mà Quý lão thái thái vừa đánh ra, điềm nhiên nói: “Vẫn là lão thái thái tốt nhất, biết nương con muốn cây nào liền đánh cây đó ra.”

Xán Xán đang ngồi trong lòng của di, thấy di đẩy ngã hết bài của ngoại tổ mẫu, biết được tổ mẫu đã thắng rồi, cười khanh khách đẩy bài ra. Ninh thị dùng sức đặt lên bàn một nén bạc ở trước mặt cháu gái, giả vờ giận nói: “Xán Xán có ngoại tổ mẫu thì liền không thích tổ mẫu nữa đúng không? Cháu

xem, tổ mẫu lại thua rồi, nếu Xán Xán ngồi bên cạnh tổ mẫu, nhìn bài bên này, chắc chắn tổ mẫu sẽ thắng.”

“Qua tổ mẫu.” Xán Xán vội nói, vội vàng rời khỏi người đi đi qua chỗ tổ mẫu.

Ninh thị ôm tiểu nha đầu hôn một, lại để cho bé đi theo Lâm Trúc chơi. Bà còn muốn đánh bài nữa, cháu gái mà ngồi vào lòng bà thì sẽ loạn hết cả lên.

Xán Xán ngoan ngoãn trở lại trong lòng dì, tiếp tục nhìn chăm chăm bài của ngoại tổ mẫu, xem một chút thì hai mắt lại nhìn về bài của Quách phu nhân bên kia, giống như là có thể xem hiểu vậy. Quách phu nhân cố ý đưa tay che lại không cho bé xem, chọc cho tiểu nha đầu cười đến ánh mắt cong cong, lúc nào cũng tìm cơ hội nhìn coi.

Ở trên bàn tiếng nói tiếng cười, Quách Bảo Châu ngồi ở đầu giường nhỏ giọng nói chuyện với A Kết: “Tẩu tử, bụng tẩu sao lại to hơn bụng của muội vậy? Không phải là mang thai đôi chứ?”

Ánh nắng xuyên qua song cửa chiếu vào, chiếu lên người cảm thấy ấm áp, A Kết cười nằng ầy: “Nào có khéo như vậy chứ, lúc trước ta mang thai Xán Xán bụng cũng không lớn như muội đâu, bây giờ ta chỉ lớn hơn muội có một chút thôi, so lớn nhỏ cũng không nhìn ra được cái gì cả.”

Quách Bảo Châu mang thai lần đầu, đối với những điều này cũng không hiểu, nhân cơ hội này đem hết mọi chuyện mà bình thường nằng ầy ngại hỏi Quý lão thái thái ra hỏi A Kết. Hai người thì thầm to nhỏ, Lâm Trúc nhìn không được liếc nhìn, Quách Bảo Châu cười đuổi Lâm Trúc: “Người lớn nói chuyện, trẻ con đừng nghe lén, chờ muội gả cho người ta rồi đến nghe.”

Lâm Trúc liếc nằng ầy một: “Chờ tỷ sinh con xong muội sẽ tính sổ với tỷ.”

Quý lão thái thái vừa đánh xong một lá bài, nghe cuộc nói chuyện của các nằng, bà nhìn Quách phu nhân và Liễu thị, cười ha hả: “Bảo Châu đừng giả làm người lớn trước mặt A Trúc, chờ sang năm A Trúc gả xong, con và A Kết đều phải kêu A Trúc là tẩu tử đấy!”

Mọi người nháy mắt yên tĩnh.

Lâm Trúc cúi đầu, cảm tay nhỏ mập mạp của cháu gái chơi đùa.

Ninh thị giải vây cho tiểu cô nương: “Được rồi, thứ tự trước sau coi như loạn hết rồi, thích gọi như thế nào thì cứ ngầm gọi như thế ấy đi, dù sao cũng đều là người một nhà.” Nếu không phải thân thích, Lâm Trúc và mẹ chồng ngồi cùng một bàn đánh bài là không được.

Quý lão thái thái cũng chỉ là trêu đùa chọc cười mà thôi, rất nhanh liền dời đề tài đến chuyện đánh bài.

Lâm Trúc cũng không giúp mẫu thân chơi bài nữa, tập trung chơi với Xán Xán.

Hai mắt A Kết nhìn muội muội, thấy trên khuôn mặt trắng nõn của nằng không có vẻ ngượng ngùng của cô nương chờ gả đi, lòng A Kết liền chùng xuống.

Xem ra muội muội vẫn chưa động tâm với Quách Từ Kính.

A Kết thấy lo lắng cho muội muội, nằng có thể dạy cho muội muội đạo phu thê, lại không có cách nào khuyên bảo muội muội thích Quách Từ Kính. Chuyện tình cảm ấy mà, thích ai hay không thích ai, chỉ sợ ngay cả bản thân mình cũng không làm chủ được. Triệu Trầm vẫn luôn là Triệu Trầm, nhưng lúc bắt đầu nằng cũng không thích hẳn, sau này nằng cũng không biết là lúc nào, chớp mắt cái nằng đã kim lòng không được, động tâm.

Nằng chỉ mong muội muội sẽ sớm một chút bị Quách Từ Kính làm cho xúc động, đối xử với hẳn bằng cả tấm lòng, cũng mong Quách Từ Kính sẽ nguyện ý dành sự kiên nhẫn cho muội muội, ngoài sự chăm sóc của người huynh trưởng, thì cũng có vài phần chân tình.

Đánh bài, nói chuyện được một chút, nha hoàn đi vào thông báo, Triệu Trầm và Quý Chiêu đã trở lại.

Quách Bảo Châu ngạc nhiên hỏi: “Tại sao ca ca ta lại không tới vậy?”

Quách phu nhân liếc nhìn nữ nhi trách cứ.

Quách Bảo Châu bĩu môi, trong lòng thầm mắng ca ca nhà mình đúng là đàn chết đi được, biết rõ hôm nay Lâm Trúc sẽ đến, thế mà còn không biết lại đây nhìn xem chứ? Cho dù không nói gì, ít ra cũng có thể gặp mặt, chẳng lẽ thật sự là ca ca chỉ bởi vì cứu Lâm Trúc mới đề nghị cưới nằng ấy, không có chút tình yêu nam nữ với Lâm Trúc sao?

Không khí có chút xấu hổ, Ninh thị xuống đất, thúc giục: “Được rồi, thời gian không còn sớm, Bảo Châu thân mình nặng nề, trở về cùng tổ mẫu đi, đừng để A Chiêu chờ sốt ruột.”

Quách phu nhân cũng xuống khỏi giường, chuẩn bị đi cùng nữ nhi.

Mẫu tử Liễu thị là người nhà mẹ đẻ của A Kết, đương nhiên muốn ở lại thêm chút nữa, liền đi theo A Kết và Ninh thị tiễn mọi người ra cửa.

Tiễn người xong, quay về, Ninh thị gọi Triệu Trầm nói chuyện, để A Kết cùng người nhà mẹ đẻ nói chuyện riêng.

A Kết hỏi muội muội may Giá Y đến đâu rồi, Lâm Trúc vừa ngồi chơi với cháu gái vừa không để ý trả lời: “Tháng tám sang năm mới gả đi mà, gấp cái gì

cơ chứ.”

Liễu thị thấy tăng trưởng nhều mây, giận dữ nói: "Mặc kệ nó, từ nhỏ đã lười, gần đến ngày sẽ tự nhiên sốt ruột."

Lâm Trúc không kiên nhẫn nghe mẩu thân và trưởng tử nói chuyện hôn sự của mình, đứng ở trước mép giường hỏi Xán Xán có muốn đi trong vườn chơi hay không, Xán Xán hiểu động, lập tức cầm lấy áo khoác và áo choàng của mình trên đầu giường đưa cho dì, để dì mặc vào cho bé. Lâm Trúc cảm áo, ngược lại cảm thấy có chút chột dạ, nhỏ giọng hỏi trưởng tử: “Bé Xán Xán đi ra ngoài chơi được không?” Bên ngoài vẫn thật lạnh.

Liễu thị trừng nòng ấy, A Kết không đành lòng để muội muội buồn bực ở trong phòng, gật đầu đồng ý: "Chơi một lát liền trở về, đừng để cho Xán Xán chạy, ra mồ hôi dễ bị cảm lạnh."

Trưởng tử vẫn đối xử tốt với nàng, Lâm Trúc hối hận vì lúc nãy mình trả lời trưởng tử cho có lệ như vậy, mặc đồ cho Xán Xán xong, nói thật nhanh: “Đại tỷ đừng lo lắng cho muội, đầu xuân trời ấm muội sẽ bắt đầu may, đại tỷ sinh cháu trai, trong tháng về nhà ở mấy ngày, lúc đó xem giúp cho muội.” Nói xong bé Xán Xán đi ra ngoài.

A Kết vội vàng sai Như Ý và Thúy Ngọc đi theo sau, quay đầu cười với Liễu thị: “Mẹ xem, A Trúc vẫn rất hiểu chuyện."

“Còn kém con xa.” Mỗi ngày thứ nữ đều ở bên cạnh, điều Liễu thị quan tâm hơn là thân thể của trưởng nữ, hai mẹ con nhỏ giọng nói đến chuyện này.

Bên ngoài, Lâm Trúc muốn bé Xán Xán đi vào trong hoa viên, đúng lúc trên đường có người rao to bán kẹo hồ lô, Xán Xán tập trung tinh thần lắng nghe, đáng vẻ rất tò mò. Lâm Trúc hôn cháu gái một, cười hỏi bé: “Xán Xán có muốn ăn kẹo hồ lô không? Dì đưa con đi mua, kẹo hồ lô đỏ, ăn rất ngon."

Nghe nói là ăn, còn đỏ, chẳng sợ chưa từng được ăn, Xán Xán cũng nuốt một ngụm nước bọt, chỉ vào bên ngoài muốn đi.

Loại chuyện nhỏ này sao có thể để chủ tử làm, Thúy Ngọc cười nói: "Nhi cô nương cùng đại tiểu thư ở chỗ này chờ là được, ta bảo người mua về."

"Ta đi!" Tiếng rao càng ngày càng gần, Xán Xán sốt ruột, giục dì mau bé bé đi.

Lâm Trúc cũng muốn tự mình đi. Nàng còn nhớ rõ khi còn nhỏ, mỗi lần người bán kẹo hồ lô tới, mẩu thân sẽ cho trưởng tử năm đồng tiền để trưởng tử dẫn nàng và đệ đệ đi mua, hai đồng tiền một cây, mà năm đồng tiền phải mua ba cây, trưởng tử sẽ lấy từ trong túi thêu của mình ra ba đồng tiền nữa, mua cho mẩu thân một cây, sau này mẩu thân liền cho nhiều tiền hơn. Kẹo hồ lô ăn ngon, lúc tự mình chọn kẹo hồ lô cũng rất vui, nàng muốn cho cháu gái cảm thụ một chút niềm vui nhỏ bé kia.

Một lớn một nhỏ đều vui vẻ nên Thúy Ngọc không tiện ngăn cản, dù sao cũng là ở cửa nhà, liền để tiểu nha hoàn đi trước ra bên ngoài gọi người bán kẹo, nàng ấy và Như Ý đi theo hai bên.

Xán Xán hai tuổi rất nặng, Lâm Trúc bế một lát liền để cho tiểu nha đầu tự mình đi, lúc đến cổng lớn Xán Xán cũng muốn tự mình đi, nhưng nàng không cho, bế lấy bé nói: “Kẹo hồ lô để rất cao, dì bế Xán Xán, Xán Xán mới có thể chọn được cây cao nhất."

Xán Xán nửa tin nửa ngờ, đợi đến khi tận mắt nhìn thấy những cây kẹo hồ lô, hai mắt tiểu nha đầu mở to, lúc trước nhìn thấy hồng ngọc cũng không kinh ngạc và vui vẻ như lúc này.

Lâm Trúc lại không thể tin được nhìn thấy Quách Từ Kính cười ngửa lại gần, nàng muốn xoay người lại, Xán Xán không cho phép, vươn tay chỉ về phía kẹo hồ lô. Chân chừ như vậy, Lâm Trúc lại thoải mái, nàng là ra ngoài mua kẹo hồ lô, trùng hợp gặp nhau thì thế nào chứ? Quách Từ Kính biết lẽ nghĩa như vậy, khẳng định sẽ tự mình đi vào trước.

Ôm Xán Xán đi đến trước quầy hàng, trong đầu Lâm Trúc không có chút tạp niệm, chỉ tập trung chỉ cháu gái chọn kẹo hồ lô.

Kẹo hồ lô chia ra thành loại có hạt và không có hạt, Lâm Trúc cảm thấy có hạt ăn rất phiền toái, bảo Xán Xán chọn loại không có hạt. Nhưng những cây không hạt đều bị xếp đi, Xán Xán rõ rệt thích những quả tròn tròn, đối với lời dì đề nghị thì không có hứng thú. Lắc đầu, khi nhìn thấy Quách Từ Kính đi tới, tiểu nha đầu nhìn chằm chằm Quách Từ Kính một lát, nhận ra, đưa tay kêu bá bá ôm.

Nam nhân không những không tránh đi mà còn càng đi lại gần, Lâm Trúc không vui lắm, nghĩ rằng để Quách Từ Kính bế Xán Xán cũng tốt, nàng sẽ đi vào trước.

Quách Từ Kính nhìn thẳng vào mắt vị hôn thê của mình, cũng không bế Xán Xán, nhìn một cây kẹo hồ lô nói: “Xán Xán chờ chút, bá bá chọn cho cháu cây lớn nhất.” Nói xong thì thật sự nghiêm túc chọn kẹo.

Xán Xán chờ mong nhìn chằm chằm vào tay của bá bá, đến khi bá bá lấy một cây xuống, tiểu nha đầu vội vã nhận lấy. Quách Từ Kính nhìn thấy đường phên phía trên cây kẹo hồ lô, mượn lão sư phụ một cây trúc gạt hết đường xuống rồi mới đưa cho Xán Xán, còn dặn dò bé là bên trong có hạt, nhớ phải nhả hạt.

Xán Xán vội vàng há miệng ra cắn, nhưng kẹo hồ lô quá lớn, bé ngậm cả quả không được, sau khi thử vài lần đành phải liếm trước.

Lâm Trúc bị tiểu nha đầu làm cho bật cười.

Quách Từ Kính hỏi nàng: “Muốn mua mấy cây?”

Lâm Trúc liền thu hồi nụ cười: “Mua cho Xán Xán, chứ bá mẩu và Bảo Châu đã về rồi.” Nói xong thì bé Xán Xán đi.

Quách Từ Kính đứng là muốn đến đón mẩu thân, nhưng nhìn thấy hôn thê sắp đi vào trong, hấn quay đầu, lấy một cây kẹo hồ lô không hạt, bước vài bước đuổi theo: “Ta nhớ rõ nàng cũng thích ăn cái này, tại sao hôm nay lại không mua?”

Lâm Trúc không ngờ là hấn sẽ theo kịp, quay đầu nói: “Không muốn ăn.”

Xán Xán nhìn cây kẹo hồ lô trong tay bá bá, lắc đầu giống như bà cụ non: “Khó coi, cái này đẹp hơn, đi ăn này.” Đưa cây kẹo hồ lô mình đã liếm sáng bóng đến trước miệng của dì.

Lâm Trúc ngạc nhiên.

Nàng thích cháu gái, cũng không muốn từ chối ý tốt của cháu gái, nhưng mà nước miếng của cháu gái...

Sau cánh cổng truyền đến tiếng nói của Triệu Trầm, Quách Từ Kính cười, nói với Xán Xán: “Dì thích ăn cái này, Xán Xán giữ lại tự mình ăn đi.” Nói xong thì đưa cây kẹo hồ lô đang cầm trong tay cho Lâm Trúc, giọng nói trầm thấp: “Cầm đi, ta sẽ không đi vào.”

Mang theo một phần uy hiếp.

Lâm Trúc cũng nghe thấy tiếng của tỷ phu, cắn cắn môi, giận dữ cầm lấy.

Nhưng Quách Từ Kính không rời đi, vẫn như cũ đi theo nàng, Lâm Trúc kinh hãi, đang muốn giục hấn, tầm mắt của Quách Từ Kính cuối cùng cũng rời khỏi mặt nàng, ngẩng đầu, trong ánh mắt kinh ngạc của Triệu Trầm liền thán nhiên hỏi: “Nương ta và mọi người đã về chưa?”

Triệu Trầm nhướn mày, nhìn về khuôn mặt phỉm hồng của Lâm Trúc: “Muội không nói cho hấn biết?” Nói xong thì lập tức hiểu ra, ánh mắt nhìn qua nhìn lại giữa hai người, ý vị thâm trường cười. Xem ra em vợ cũng có ý với Quách Từ Kính, bởi vậy mới cố ý giấu giếm chuyện Quách phu nhân đã về rồi, là vì muốn đi cùng với Quách Từ Kính lâu hơn.

Sao Lâm Trúc lại không nhìn ra sự hiểu lầm của tỷ phu chứ, vội vàng muốn giải thích, chỉ là quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt lạnh nhạt lạnh lùng của Quách Từ Kính, nàng vừa hận hấn ra vẻ đạo mạo, vừa tức giận bé cháu gái đi trước.

Xán Xán ghé vào đầu vai dì nhìn lại, thấy phụ thân và bá bá đang nhìn mình, bé cười ha ha, vung vẩy khoe khoang cây kẹo hồ lô đang cầm trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Chương 139

Sau khi Quách Từ Kính rời đi không lâu, Lâm Hiền đến đón mẩu từ Liễu thị, đương nhiên trước khi đi phải bế cháu ngoại chơi đùa một lúc.

Tiến bước một nhà nhạc phụ xong, Triệu Trầm bế nữ nhi cùng quay trở về với thê tử, A Kết thấy khỏe miệng hấn vẫn cong lên, vào trong phòng nhìn không được hỏi hấn: “Có chuyện gì mà chàng vui như vậy?”

Triệu Trầm hôn nữ nhi: “Xán Xán nói cho nương con biết, lúc con và dì đi mua kẹo hồ lô thì gặp ai?”

Nhắc tới kẹo hồ lô, Xán Xán nuốt nước miếng, nghiêng đầu suy nghĩ một lát mới nói: “Bá bá! Bá bá cho kẹo hồ lô!”

A Kết thật sự giật mình: “Biểu huynh đã tới?”

Triệu Trầm đặt thân nữ nhi lên tháp để cho bé tự chơi, hấn nắm lấy tay của thê tử vừa xoa vừa nói: “Tới đón dì, nghe nói dì đã về rồi, hấn không vào nhà nữa, sao, A Trúc không nói cho nàng biết sao?”

A Kết nhìn nhìn đôi mắt mang theo ý cười của trượng phu, nàng chậm rãi tỉnh táo lại. Đúng vậy, muội muội bé Xán Xán đi mua kẹo hồ lô, Xán Xán nhìn thấy Quách Từ Kính, chắc chắn muội muội cũng đã gặp được, nhưng nha đầu kia sau khi quay lại vẫn giống như bình thường không có việc gì, tâm tư cũng thật là kín, ngay cả người làm tỷ tỷ như nàng cũng không nhìn ra một chút nào.

Muội muội không tâm sự chuyện bí mật với mình, trong lòng A Kết có chút không thoải mái, không phải là tức giận, chính là cảm giác muội muội không thân thiết với mình.

Thấy thê tử không mấy vui vẻ, Triệu Trầm liền nói chuyện Lâm Trúc đồ mặt khi đứng chung một chỗ với Quách Từ Kính, Xán Xán vẫn đang nghe phụ thân và mẫu thân nói chuyện, nghe thấy kẹo hồ lô, chen miệng vào: “Bá bá cho dì, kẹo hồ lô, khó coi, dì không ăn! Xán Xán ăn ngon!” Câu nói cuối cùng đặc biệt nghiêm túc.

Triệu Trầm không không hiểu lắm, A Kết lại hiểu, sau đó nhin không được liền cười.

Thì ra chẳng những muội muội thích Quách Từ Kính, Quách Từ Kính cũng thích muội muội, nếu không tại sao lại cố ý mua kẹo hồ lô không hạt cho muội muội? Quách Từ Kính là nam nhân lạnh lùng, A Kết không thể tưởng tượng ra tình cảnh hắn mua kẹo hồ lô.

Mặc kệ như thế nào đi nữa, dù sao hai người không phải là không có tình cảm như mặt ngoài, A Kết cảm thấy nỗi lo không còn, những ngày sau đó ngủ rất ngon giấc. Tháng mười một sắc phong thái tử và thái tử phi, văn võ đại thần và mệnh phụ đều phải đến tham dự, bởi vì A Kết bụng rất lớn rồi nên được miễn một chuyến cực khổ.

Trong khi Cảnh vương đang ở trong Thái Miếu thụ phong thái tử thì Trần Bắc tướng quân Tần Tư Dững đang ngăn người cầm thánh chỉ triệu hắn về kinh của hoàng thượng.

Vì để tránh cho các quan ở biên quan tạo phản, hoàng thượng đều lưu gia quyến của họ ở kinh thành, cách ba năm sẽ lệnh cho các quan viên hồi kinh. Hắn vốn định năm nay trở về gặp nữ nhi, tuy nữ nhi không còn nữa, hắn vẫn muốn về kinh, giết Triệu Duẫn Đình. Nữ nhi của hắn hại Triệu Duẫn Đình, hắn có thể hiểu sự tức giận của Triệu Duẫn Đình, nhưng nữ nhi đã chết thì thù hận cũng nên tiêu tan, tại sao Triệu Duẫn Đình còn không tôn trọng xác chết nữ nhi của hắn chứ, ngay cả cái chết toàn thân cũng không cho nó?

Hắn nên báo thù cho nữ nhi.

Hắn sẽ không đích thân động thủ, nhưng hắn phải xem Triệu Duẫn Đình chết.

Nhưng là thánh chỉ này của Hoàng Thượng...

"Tướng quân, Ngô tướng quân tới." Thân vệ ở bên ngoài trầm giọng bẩm báo.

"Mời hắn vào." Tần Tư Dững đang định phái người đi mời Ngô Khải, biết được đối phương đã tới, lập tức trả lời.

Rất nhanh, phó tướng Ngô Khải đã đẩy cửa vào, sau khi đóng hết cửa phòng, quen đường quen nẻo đi vào thư phòng. Hai người nhiều lần thập tử nhất sinh ở trên chiến trường với nhau, khi chỉ có hai người cũng không để ý đến những hư lễ (ngihtức xã giao) kia, Ngô Khải trực tiếp đi về phía bàn, vừa muốn nói chuyện, thoáng nhìn thấy thánh chỉ ở trước mặt Tần Tư Dững, trong lòng giật mình: "Tướng quân quyết định hồi kinh?"

Tần Tư Dững thấy sắc mặt hắn không đúng, nhỏ giọng nói: "Hiện đệ cũng cảm thấy không ổn?"

Bốn mắt nhìn nhau, Ngô Khải không hề che giấu, kéo ghế ngồi phía dưới Tần Tư Dững: "Tướng quân ngàn vạn lần không thể về kinh được, vừa rồi người chúng ta sắp xếp chăm sóc tiểu thiếu gia đã bắt được một tên thám tử, thám tử kia cắn lưỡi tự sát không thành, sau đó khai ra hắn là do Triệu Duẫn Đình phái tới. Tướng quân ngẫm lại xem, Triệu Duẫn Đình vẫn luôn không có cách nào đối phó với Tần gia, hắn biết chuyện tướng quân nhận nuôi tiểu thiếu gia, sẽ không nói cho hoàng thượng biết sao? Hoàng thượng biết, sao có thể không nghi ngờ tướng quân?"

Tần Tư Dững nâng mắt nhìn hắn, ánh mắt dần dần chuyển tới thánh chỉ đang mở trên bàn.

Ngô Khải cũng nhìn thánh chỉ, tay gõ gỗ: "Tướng quân, ta có một điều không rõ. Sau khi Triệu Duẫn Đình ủng hộ hoàng thượng đăng cơ, trở nên nổi bật có một không hai, với hận ý của hắn với nhị cô nương, lúc ấy có thể tìm lý do giết nhị cô nương, vì sao còn muốn nhin đến bây giờ mới động thủ?"

Tần Tư Dững nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế ngồi thật lâu không nói gì.

Vì sao? Bởi vì hắn (Tần Tư Dững). Khi đó hắn đầu nhập vào phía Hoàng Thượng, Hoàng Thượng muốn dùng hắn, tự nhiên sẽ dận dò Triệu Duẫn Đình lưu lại cho nữ nhi của hắn một mạng. Hiện tại Hoàng Thượng có lòng nghi ngờ hắn, Triệu Duẫn Đình gió chiều nào che chiều ấy, biết lúc này giết nữ nhi của hắn, Hoàng Thượng cũng sẽ không trách cứ mình (Triệu Duẫn Đình), lập tức giết nữ nhi của hắn. Không có nữ nhi cản tay, hắn cô gia quả nhân (ý chỉ một mình) tay cầm hùng binh, lại còn chuyện thu lưu cốt nhục Tần gia, Hoàng Thượng tuyên hắn hồi kinh, là muốn thăm dò hắn.

Muốn đập tan nghi ngờ của hoàng thượng, hắn chỉ có một con đường để đi, mang theo cháu trai cùng về kinh, để cho hoàng thượng xử lý.

Nhưng đứa bé kia là thân nhân duy nhất trên đời của hắn, hắn đã giết chết đệ đệ của mình chỉ vì bảo vệ mạng của nữ nhi, Hoàng Thượng không giúp hắn bảo vệ nó, Hoàng Thượng như vậy, vì sao hắn còn muốn nộp mạng cháu trai lên nữa?

Tần Tư Dững mờ to mắt, nhìn lên nóc phòng, phân phó: "Người Hồ phái một đội nhân mã xâm phạm biên giới cướp lương thực, hiện đệ tức tốc lãnh binh đi chinh phạt."

Ngô Khải sùng sốt, gần đây biên cảnh thái bình, căn bản ...

Hắn nhìn Tần Tư Dững, đột nhiên hiểu, nhất thời đứng lên nói: "Mặt tướng tuân mệnh!"

Hoàng thượng bày Hồng môn yến chờ tướng quân, tướng quân đương nhiên không thể đi, không đi, thì phải tìm lý do. Bây giờ người Hồ ""có thể xâm chiếm bất cứ lúc nào"", tướng quân vì quân tình (tình hình quân sự) đương nhiên không thể nào rời đi được, thuận tiện cũng là nhắc nhở Hoàng Thượng, Tần gia đóng quân ở Tây Bắc mấy chục năm, chiến công cùng uy vọng (tiếng tăm), Hoàng Thượng thật sự muốn ép buộc tướng quân, tuyệt đối là lưỡng bại câu thương (hai bên cùng thiệt hại).

~

Đầu tháng chạp, tấu chương của Tần Tư Dững đến kinh thành, sau khi Đường Văn đế xem, cười lạnh, sai Ngụy nguyên tuyên phụ tử Triệu Duẩn Đình đến Sùng Chính điện.

Chờ hai người xem xong tấu chương, Đường Văn đế lạnh lùng nói: "Làm khó phụ tử các khanh vì triều đình xã tắc, thà rằng buông tha cừu hận, hấn lại vì lợi ích bản thân lấy việc biên quan an ổn làm cớ lừa gạt trăm! Tiểu nhân bậc này, lưu lại sẽ có họa lớn, trăm đã cho các khanh thương thảo đối sách ứng phó với Tây Bắc, các khanh đã có biện pháp chưa?"

Triệu Duẩn Đình nhìn về phía nhi tử.

Triệu Trầm quý một chân trên đất, giọng nói mạnh mẽ có lực: "Thần có một cách."

Đường Văn đế ngồi xuống, theo dõi khuôn mặt tuấn đạt của Triệu Trầm, nói: "Nói." Triệu Trầm nói nhỏ một vài câu.

Đường Văn đế trầm ngâm: "Đây là một biện pháp tốt, chỉ là quá mạo hiểm, nếu như không thành, Thừa Viễn..."

"Tạ Hoàng Thượng quan tâm, nhưng vì xã tắc an ổn, cũng vì báo mối thù phụ tử chúng thần nhiều năm nhẫn nhịn, thần cam nguyện mạo hiểm, cũng sẽ đem hết toàn lực thúc đẩy việc này để giải mối lo cho Hoàng Thượng." Giọng nói Triệu Trầm tràn ngập khí phách, "Nếu Hoàng Thượng yên tâm, bất cứ lúc nào thần cũng sẵn sàng."

Đường Văn đế gật đầu, đứng dậy điu hấn đứng lên, nghĩ nghĩ, cười hỏi: "Trăm nhớ rõ phu nhân của khanh đang có thai, dự đoán thời điểm nào thì sinh? Chuyện ở Tây Bắc tuy cấp bách, nhưng Tần Tư Dững vừa dâng tấu mà trăm liền phái khanh đến đó cũng không ổn, Thừa Viễn ở nhà ăn tết xong, nếu là tức phụ khanh sinh sớm, trăm chờ khanh xem xong nhi tử rồi mới phái khanh đến đó cũng không muộn."

Triệu Duẩn Đình và Triệu Trầm đều cảm kích quý xuống đất tạ ơn, Triệu Trầm mừng rỡ, giọng nói cũng có chút nghẹn ngào: "Long Ân(Ơn vua) của Hoàng Thượng thần suốt đời khó quên, lang trung nói thể từ của thần khoảng giữa tháng hai sẽ sinh, thần quả thật ngóng trông có thể tận mắt chứng kiến đứa nhỏ sinh ra mới khởi hành, nhưng thần cũng biết chuyện lớn quốc gia, điều động quân binh không thể chậm trễ, kính xin Hoàng Thượng không cần băn khoăn chuyện gia đình thần, Thừa Viễn sẵn sàng đợi mệnh."

"Giữa tháng hai..." Đường Văn đế tự lẩm bầm, không trả lời ngay, mà sai Ngụy nguyên lấy hoàng lịch lại, sau khi đối chiếu, cười nói: "Hai mươi tám tháng hai, thích hợp xuất hành đi nhậm chức, Thừa Viễn chọn ngày ấy mà đi thôi, thầy thuốc khanh mời cho phu nhân, tính ngày hấn là chuẩn, như vậy khanh còn có thể ở cùng mấy mẫu tử thêm vài ngày."

Lần đi này rất nguy hiểm, hấn là hoàng thượng, dù sao cũng phải để cho thần tử có năng lực yên tâm.

Một lần nữa Triệu Trầm dập đầu tạ ơn.

Hai phụ tử lui ra, hai người làm việc ở hai nơi khác nhau, lúc sắp tách ra thì Triệu Trầm nói với phụ thân: "Thân mình A Kết nặng nề, việc này, sau khi phụ thân trở về đừng để lộ, tránh làm nằng lo lắng."

"Biết rồi." Triệu Duẩn Đình vỗ vỗ bả vai nhi tử, muốn dặn dò nhi tử vài câu, ngẫm lại, còn sớm, liền không nói thêm gì.

~

Năm nay A Kết trải qua khá thanh tĩnh, hai năm trước, trước và sau năm mới nàng phải tham dự rất nhiều yến tiệc, năm nay do mang thai nên, vừa không phải vào cung chúc Tết, cũng không cần ra cửa làm khách, ngay cả nhà mình mời khách thì hết thấy việc vật đều là mẹ chồng hỗ trợ chuẩn bị, nàng chỉ việc ngồi tiếp khách.

Cuối tháng giêng, Quý gia truyền đến tin vui, Quách Bảo Châu sinh cho Quý Chiêu một nhi tử mập mạp.

A Kết cũng gần đến ngày sinh, không thể đi qua thăm đứa nhỏ, Triệu Trầm bế Xán Xán đi thăm, lúc về Xán Xán ngồi bên cạnh mẫu thân rầu rĩ không vui, A Kết tò mò hỏi bé tại sao.

Xán Xán nhẹ nhàng sờ bụng của mẫu thân, rất là uất ức, nói: "Đệ đệ khó coi."

A Kết cười, dịu dàng nói cho nữ nhi: "Đệ đệ khi vừa sinh ra rất khó coi, qua một tháng lớn lên chút, cũng sẽ đáng yêu như Xán Xán." Cho dù là nàng và Triệu Trầm, hay là Quách Bảo Châu và Quý Chiêu, đều là người có tướng mạo, làm sao đứa nhỏ sẽ xấu chứ?

Xán Xán không biết nghĩ đến cái gì, lộ ra dáng vẻ không quá tin tưởng, sau một lát nằm dựa đầu vai mẫu thân hỏi: "Lúc nào đệ đệ đi ra?" Sau khi mẫu thân mang thai đệ đệ đã rất lâu không bế bé rồi.

"Vài ngày nữa, Xán Xán nói nhiều câu khen đệ đệ, đệ đệ sẽ đi ra." A Kết cười dỗ nữ nhi.

Xán Xán lập tức nhìn bụng mẫu thân khen đệ đệ đáng yêu.

Triệu Trầm vén màn đi vào, liền thấy hai mẫu tử đang nhỏ giọng thầm thì nói chuyện.

“Phụ thân!” Nhìn thấy phụ thân, Xán Xán bò lên trước vài bước, cách xa mẫu thân mới chống tay đứng lên, muốn phụ thân bế.

"Xán Xán càng ngày càng hiểu chuyện." Triệu Trầm ôm lấy nữ nhi hôn một cái, "Vừa mới rồi Xán Xán khen ai đáng yêu vậy?"

"Đệ đệ." Xán Xán quay đầu nhìn mẫu thân, hai tay nhỏ nắm lại một chỗ: "Xán Xán khen đệ đệ đáng yêu, đệ đệ sẽ đi ra."

Triệu Trầm nâng mắt nhìn thê tử, cười nói: "Lại là nương con dạy con lung tung à?"

A Kết trừng hấn.

Xán Xán lại không hiểu cái gì là lung tung, chỉ biết là là mẫu thân dạy, gật đầu.

Tối gần ngày sinh, buổi tối A Kết ngủ không ngon giấc, hay suy nghĩ lung tung, nhỏ giọng hỏi Triệu Trầm: “Tính cả tuổi mẹ, Xán Xán cũng gần bốn tuổi, có phải đến lúc cho con ở một mình rồi không?” Nàng cũng lưu luyến khi nữ nhi chuyển đi, chỉ là lo lắng lúc mình sinh, hù dọa đứa nhỏ.

"Không vội, nàng sinh xong rồi hẵng nói, nếu không con khóc nháo, nàng làm gì có sức mà dỗ chứ.” Triệu Trầm nắm tay thê tử nói. Hắn sắp phải đi rồi, không biết lúc nào mới trở về. Nếu như bây giờ nữ nhi chuyển đi, chờ hắn rồi đi, thê tử chắc chắn sẽ để nữ nhi chuyển về làm bạn, kia cần gì phải ép buộc.

Hắn nói cũng có lý, A Kết gật đầu, cảm nhận lồng ngực cứng rắn của nam nhân, A Kết sờ sờ, có chút oán giận nói: “Người ta ăn tết xong thì càng ngày càng mập, còn chàng tại sao lại gầy như vậy chứ?”

Triệu Trầm cười, sờ bụng thê tử nói: “Nhi tử mau ra đây, mỗi ngày ta đều trông mong con ra đời, sao có thể không gầy được chứ?”

A Kết cọ vào bờ vai của hắn, duỗi tay xuống phủ lên mu bàn tay hắn: “Đừng vội, nhanh thôi.”

Triệu Trầm cũng nghĩ như vậy.

Nhưng đến mười lăm, A Kết cũng không có dấu hiệu muốn sinh nào, mời thái y trong cung đến bắt mạch, mạch tượng(nhịp đập của mạch) vững vàng không có khác thường, lại nói cho mọi người biết đứa nhỏ có khả năng sẽ sinh muộn hơn thời gian dự kiến một chút. Đứa nhỏ không có việc gì, A Kết lại cảm thấy chính mình cũng rất tốt, không hề lo lắng.

Triệu Trầm lại gấp đến bốc lửa, hắn muốn lúc thê tử sinh con có thể ở bên cạnh nàng, muốn tận mắt nhìn thấy mẫu tử bình an. Nhưng hắn chỉ có thể âm thầm sốt ruột mà thôi, trước mặt thê tử, hắn không dám lộ ra một chút manh mối nào.

Đầu tháng hai, thánh chỉ phong hắn làm Tổng binh Thiểm Tây đã ban xuống, thân thích đều giúp hắn đối gát A Kết.

Sắp đến ngày xuất phát rồi mà A Kết còn chưa sinh, trong lòng Triệu Trầm nóng như lửa đốt lại vạn phần không muốn, nhịn không được ôm thê tử chậm rãi giải thích cho nàng nghe.

A Kết nhìn trượng phu, thật lâu không thể mở miệng, rốt cuộc lúc tìm lại được tiếng nói, lại là thúc giục trượng phu nhanh đi gọi bà đỡ đã chuẩn bị.

Nàng muốn sinh, ngay trước ngày trượng phu phải rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Chương 140

Edit: windchime

Duyên Bình hầu phủ, Triệu Duẩn Đình vừa tiến vào Vinh Thọ đường không lâu, Triệu Nguyên vội vàng chạy tới: "Bẩm thái phu nhân, lão gia, đại gia phái người đến truyền lời, đại phu nhân muốn sinh!"

Triệu Duẩn Đình vụt đứng lên: "Mẫu thân dùng cơm trước, ta qua xem xem!" Nói xong bước nhanh rời đi.

Quan hệ đến con nối dõi của Triệu gia, lại biết trường tôn không có khả năng chạm vào nữ nhân khác, thái phu nhân đối với lần mang thai này của A Kết cũng rất xem trọng, có suy nghĩ muốn sai nha hoàn bên cạnh cũng qua xem xem, giây lát nghĩ tới bên kia không thích mình, liền không mở miệng. Nhưng bà cũng không không đói bụng, dặn hai huynh muội Triệu Thanh và Triệu Nghi đi ăn cơm trước, bà do nha hoàn đỡ đi phía sau.

Triệu Nghi khẩn trương nhìn về phía huynh trưởng: "Không biết lần này tẩu tử(chị dâu) có thể sinh nhi tử hay không."

Nàng rất thích người tẩu tử này, cũng thích cháu gái hoạt bát đáng yêu, đáng tiếc là từ lúc huynh trưởng phân phủ ra ở riêng, đã rất lâu rồi nàng chưa gặp

tẩu tử và cháu gái. Nay Thái phu nhân buông lỏng quản lý, theo lý thuyết thì nàng cũng có thể đến thăm tẩu tử, dù sao lúc huynh trưởng còn đang ở tại Vọng Trúc hiền, cũng không phản đối nàng và tẩu tử lui tới. Nhưng Triệu Nghi vẫn phát hiện, chỉ cần vị Dung phu nhân kia ở tại Vọng Trúc hiền, nếu nàng đến, Tường ma ma đều sẽ uyển chuyển ám chỉ nàng ngày khác lại tới, nhiều lần, dần dần Triệu Nghi cũng hiểu, hoặc là Dung phu nhân không thích nhìn thấy nàng, hoặc là tẩu tử có nguyên nhân gì không hi vọng nàng không gặp mặt Dung phu nhân. Cho nên Dung phu nhân và tẩu tử cùng nhau chuyển đến phủ mới, Triệu Nghi ngấm lại, hay là không đi quấy rầy thì mới thỏa đáng.

Trường tẩu sinh con, Triệu Thanh không thể nhiều lời, gấp đồ ăn cho Triệu Nghi, nói: "Trước tiên ăn đi đã, có tin tức gì, phụ thân trở về chắc chắn sẽ nói cho chúng ta."

Triệu Nghi gật đầu.

Lúc này Triệu Duẩn Đình vội vàng đến phủ của nhị tử, lúc xuống xe cũng vừa lúc xe ngựa Lâm gia đến, hần liền dừng lại tại cửa, chờ sau khi Lâm Hiền xuống xe, hai người cùng nhau đi vào trong. Lâm Trọng Cửu mười một tuổi tuy rằng rất muốn giống như khi còn nhỏ đi cùng mẫu thân và tỷ tỷ đến chỗ trưởng tỷ, nhưng bản thân cũng đã trưởng thành, vẫn phải đi theo phía sau phụ thân, ở phía trước trong nhà chính đợi tin tức.

Liễu thị dẫn Lâm Trúc đi về hậu viện, vào phòng liền thấy Ninh thị đang dỗ Xán Xán, Xán Xán ghé vào đầu vai tổ mẫu nhỏ giọng thút tha thút thít. Liễu thị rất đau lòng, trước tiên bắt buộc bản thân không đi vào bên trong xem trường nữ, nhận lấy cháu ngoại nhỏ giọng dỗ bé: "Xán Xán không khóc, mẫu thân đang ở bên trong sinh đệ đệ đó, sinh cho Xán Xán một đệ đệ trắng trẻo mập mạp, sau này đệ đệ sẽ là chỗ dựa cho Xán Xán."

"Con muốn nhìn, nhìn nương sinh đệ đệ." Xán Xán gục đầu vào vai của ngoại tổ mẫu, chỉ vào phòng trong, vừa nói vừa lo lắng nhìn qua tổ mẫu không chịu ôm bé đi vào, mắt to rưng rưng, nhìn đáng thương vô cùng.

Bên trong truyền ra tiếng kêu ề nén đau đớn của A Kết, Liễu thị thật sự không nhịn được, trả Xán Xán lại cho Ninh thị, dặn dò Lâm Trúc phụ đỡ Xán Xán, bà vội vàng đi vào, vừa vào phòng lại bất ngờ: "Thừa Viên ở nơi này làm gì? Mau đi ra, lát nữa A Kết sinh xong rồi lại đi vào!" Nào có đại nam nhân nào canh giữ tại trong phòng sinh!

Nhạc mẫu tới, rốt cuộc thì Triệu Trầm cũng dời tầm mắt từ khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi của thê tử, quay đầu lại nhìn Liễu thị, đôi mắt đã sẫm đỏ: "Nhạc mẫu, sáng mai ta phải đi rồi, người để cho ta ở bên cạnh A Kết đi, ta không kiêng kị điều gì, chỉ muốn ở bên nàng." Nói xong lại quay người, hai tay nắm chặt lấy tay trái của A Kết, nhỏ giọng cổ vũ cho nàng: "A Kết đừng sợ, ta chờ nàng sinh xong mới đi, nàng cứ yên tâm sinh con, không cần phải suy nghĩ cái gì cả."

A Kết nhắm mắt lại, một tay tóm tay Tường ma ma, một tay nắm chặt tay của trượng phu, đau đớn dùng sức.

Nàng muốn sinh nhị tử cho Triệu Trầm, sinh nhị tử, hần đi sẽ an tâm, cũng sẽ vội vã, nhanh chóng trở về xem nhị tử, thăm ba mẫu tử bọn họ.

Liễu thị thấy, vừa vui mừng nữ nhi gả đúng người, lại đau lòng nữ nhi hiện tại chịu khổ, xoay người lau lệ, nhanh chóng thay vào vị trí của Tường ma ma, dịu dàng trấn an nữ nhi.

Có thể là do lần thứ hai sinh con, hơn nữa thân thể A Kết luôn luôn khỏe mạnh, lúc này bên cạnh lại có mẫu thân và trượng phu, lần này A Kết sinh có vẻ còn dễ hơn lần sinh nữ nhi, nhanh chóng thuận lợi sinh một nhị tử. Bà đỡ nói xong lại nhanh chóng bế đại thiếu gia đi tắm rửa, một bà đỡ khác vội vàng lau dọn dưới thân A Kết, sau một lát đột nhiên vui vẻ nói: "Còn có một đứa bé nữa, phu nhân là có song thai nha!"

Tâm trạng lo lắng của Triệu Trầm vừa mới buông xuống lại bắt đầu bùng lên, ngăn người nhìn về phía thê tử.

Thật ra A Kết còn phát hiện ra trong bụng mình còn một đứa nhỏ nữa trước cả bà đỡ, nàng suy yếu nhìn trượng phu cười, vừa đau khổ vừa nhũn mảy.

Đứa bé thứ hai chỉ mất một khắc đã đi ra, bà đỡ cười không khép được miệng: "Chúc mừng hầu gia, phu nhân lại sinh thêm một vị tiểu thiếu gia!"

Hai nhị tử...

Sự mệt mỏi và thỏa mãn cùng nhau kéo tới, A Kết cố gắng nhìn trượng phu, không thấy rõ, cũng chịu không nổi nữa liền thiếp đi, tay vẫn còn nắm chặt tay của nam nhân, sợ hần rời đi.

Bên ngoài là tiếng khóc vang dội của hai nhị tử, Triệu Trầm cúi đầu hôn lên mu bàn tay của thê tử, ánh mắt đau xót, ghé vào bên cạnh thê tử để cho giấu đi sự luống cuống của mình. Đến khi sự lo lắng sợ hãi chưa xót rút đi, chỉ còn thỏa mãn cùng quyến luyến, hần ngẩng đầu, đón lấy tấm khăn nhạc mẫu đưa qua, dịu dàng mà cẩn thận lau mồ hôi cho thê tử.

Thê tử đang ngủ, vẫn xinh đẹp như lúc đầu, chỉ là đôi mày như lá trúc nhẹ nhàng nhíu lại, làm hần nhìn mà cảm thấy đau lòng.

Giờ tỷ đã qua, đã là một ngày mới, Triệu Trầm lấy đồng hồ bỏ túi ra xem, còn ba canh giờ, hần phải tập trung với năm ngàn thân binh mà hoàng thượng đã cấp cho hần, xuất phát đi Thiểm Tây.

Đồng hồ quả quýt kêu tích tắc tích tắc, ba canh giờ, quá ngắn.

Bà đỡ bế hai đứa trẻ song sinh tới, đặt song song bên cạnh A Kết. Triệu Trầm vẫn nắm tay thê tử không buông, nhìn về hai đứa trẻ đỏ thắm đang nằm trong tã thì khóe miệng mỉm cười. Ninh thị và Liễu thị đi tới, Ninh thị đang bế Xán Xán trong ngực, Xán Xán đưa tay về phía phụ thân, Triệu Trầm vừa muốn đón nữ nhi, lại không nỡ buông thê tử, Ninh thị liền trực tiếp đặt Xán Xán lên đùi hần, để hần có thể dùng một tay ôm lấy.

"Đệ đệ," Xán Xán ghé nửa người trên vào mép kháng, chỉ vào hai đệ đệ giới thiệu cho phụ thân, "Đại đệ đệ, nhị đệ đệ." Biết mẫu thân đang ngủ, tiểu nha đầu hiểu chuyện nói nhỏ, như là đang nói thầm.

Triệu Trầm hôn nữ nhi, cười hỏi bé: "Đệ đệ đẹp mắt không?"

Xán Xán nhìn đệ đệ, lại nhìn phụ thân, vẫn là nói thật: "Khó coi."

Triệu Trầm cười ra tiếng, liếc mắt nhìn thê tử thì vội vàng dừng lại, lại hỏi nữ nhi: "Đệ đệ khó coi, Xán Xán có phải không thích đệ đệ hay không?"

Xán Xán lập tức lắc đầu, vội vã giải thích: "Thích, đều thích! Nương nói, Xán Xán phải chăm sóc đệ đệ!"

Triệu Trầm thở dài một tiếng, nghiêm túc nhìn nữ nhi, nói: "Xán Xán hãy hứa với phụ thân, sẽ giúp mẫu thân chăm sóc đệ đệ được không?"

Xán Xán ngoan ngoãn gật đầu, nhấc mắt nhìn thấy ngoại tổ mẫu đang khóc, lặng lẽ ra hiệu cho phụ thân đi xem. Triệu Trầm thật ra cũng nhìn thấy nhạc mẫu xoay người, lắc đầu ám chỉ nữ nhi giả vờ không biết. Xán Xán cái hiểu cái không, Ninh thị cười sờ sờ đầu bé, chỉ vào hai tã lót nói: "Xán Xán đồ phụ thân con thử đoán xem, người nào là đại đệ đệ?"

Xán Xán cười, vui vẻ bắt phụ thân đoán.

Triệu Trầm thật sự không biết, ghé sát vào nhìn, vốn nhìn không ra hai đứa nhỏ có cái gì khác biệt. Thật ra, đừng nói là hai đứa song sinh, nếu đưa hai đứa nhỏ vừa ra đời dù không hề quan hệ đặt chung một chỗ, chỉ cần không phải đáng đáp quá kỳ quái, thoát nhìn cũng đều không khác nhau lắm.

Giả vờ nghĩ nghĩ, Triệu Trầm đưa cảm hướng về phía đứa trẻ đang nằm ngủ kề bên thê tử: "Đây là đại đệ đệ?"

"Không phải, phụ thân nói sai!" Xán Xán cười phụ thân ngốc, chỉ vào dây đỏ phía góc tã lót nói: "Hong là nhị đệ đệ," lại chỉ dây vàng trên góc cái tã lót khác cười, "Kim(vàng) là đại đệ đệ!"

Triệu Trầm bừng tỉnh hiểu ra, vội khen nữ nhi thông minh, thấy nữ nhi há mồm ngáp một cái, nghĩ tới tiểu nha đầu bởi vì lo lắng mẫu thân mà cố gắng một đêm không ngủ, liền dịu dàng dỗ bé: "Xán Xán xem, mẫu thân cùng đại đệ đệ và nhị đệ đệ đều ngủ, Xán Xán cũng cùng tổ mẫu đi ngủ có được không? Chỗ này nhỏ, ngày mai lại để cho mẫu thân dỗ Xán Xán ngủ."

"Vậy con ngủ với phụ thân." Xán Xán tựa vào trong ngực phụ thân, không muốn đi.

Triệu Trầm ngẩng đầu lên, không cho nước mắt chảy xuống dưới: "Xán Xán nghe lời, phụ thân còn có chuyện muốn nói với tổ phụ và ngoại tổ phụ, trước hết để cho tổ mẫu dỗ Xán Xán, Xán Xán ngủ, phụ thân lại đi tìm Xán Xán."

Xán Xán cũng đã rất buồn ngủ, không có dây đưa với phụ thân, tổ mẫu đến ôm, bé liền đi.

Ninh thị ôm Xán Xán đi sau, Liễu thị nói với con rể: "Ngày mai con xuất phát, hãy sang cách vách ngủ một lát, A Kết tình ta sẽ gọi con."

"Không cần đâu, nhạc mẫu đi ngủ trước đi, ta ở chỗ này canh chừng, đi cũng ngủ không được." Triệu Trầm cười nói.

Liễu thị biết con rể luyện tiếu trưởng nữ cùng hai đứa nhỏ, thấy hần quyết tâm, liền không khuyên nữa, đi đến cách vách nghỉ ngơi.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, ấm áp như xuân, Triệu Trầm không chút buồn ngủ, ánh mắt chuyển động từ khuôn mặt thê tử sang các nhi tử, như thế nào cũng cảm thấy vẫn không đủ, cách một lát liền lấy đồng hồ quả quýt ra xem, ngóng trông thê tử tỉnh lại để phu thê trò chuyện, vừa hy vọng nàng ngủ nhiều một lát. Còn gần nửa canh giờ là phải xuất phát thì Triệu Trầm khép lại đồng hồ, nhắm mắt, ngoài ý muốn lại nhìn thấy thê tử đang si ngốc chăm chú nhìn mình.

"A Kết..." Triệu Trầm ngo ngác mở miệng, giọng nói khàn khàn.

"Khi nào thì đi?" A Kết nhẹ nhàng hỏi, không có khí lực.

Triệu Trầm khản trương nắm giữ tay nàng: "Còn có nửa canh giờ, A Kết nàng đừng vội, đủ để chúng ta nói chuyện."

A Kết dịu dàng cười: "Thiếp không có gấp, chính là đói bụng."

Triệu Trầm sùng sốt một chút, xác định thê tử không phải nói đùa, vội hỏi: "Được, nàng chờ nhé, ta đi ra ngoài nói một tiếng, lập tức bùng tới cho nàng."

A Kết gật đầu, nhìn theo nam nhân bước nhanh ra cửa, nàng quay đầu, nhìn về phía tã lót bên cạnh, thấy hai nhi tử ngủ ngon, nàng lại cảm thấy vô cùng bình tĩnh, dù cho nam nhân sắp đi xa cũng không thể làm cho nàng hoảng hốt.

Hoàng cái gì chứ, những chuyện đại sự, hần đã sắp xếp xong, trong lòng hần có tính toán riêng, làm xong liền sẽ trở về, giống lần trước đi Nam Cung. Lần trước nàng khóc nửa ngày làm cho hần lo lắng, lần này nàng muốn vững vàng, không khiến hần nóng ruột nóng gan.

Phòng bếp vẫn luôn có người trông coi, Triệu Trầm đi rất nhanh đã quay lại, bùng một chén cháo long nhãn táo đỏ, còn có một chén canh bò câu nóng hầm hập. A Kết muốn uống canh, Triệu Trầm đỡ nàng tựa vào thành giường, mình ngồi ở bên cạnh đút cho nàng, hần thổi cho khỏi nóng trước, sau đó lại đưa tới bên miệng thê tử.

A Kết thùy chung không dời mắt khỏi nam nhân, Triệu Trầm cũng muốn nhìn thê tử, chỉ là hấn còn phải dứt cho nàng, dứt xong một miếng lại cúi đầu gần thê tử, liếm hết vệt canh còn lưu lại trên môi thê tử, tạm giải mối tương tư lại tiếp tục dứt.

Ăn xong một chén canh bỏ câu nóng hổi, A Kết cảm thấy cả người ấm áp, đầu óc tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều.

"Mọi thứ đều đã được thu dọn xong sao?" Nàng sờ khuôn mặt gầy của nam nhân, hỏi, cuối cùng đã hiểu tại sao từ cuối năm đến giờ hấn lại gầy như vậy.

Triệu Trầm nắm tay nàng áp sát vào mặt mình, nhìn nàng nói: "Đều ổn, nàng chỉ cần chăm sóc tốt cho chính mình là được, không cần lo cho ta."

A Kết tin hấn, nhìn thẳng hấn một lát, cúi đầu nhìn nhi tử, trêu ghẹo nói: "Thoáng cái đã sinh hai đứa, nghĩ kĩ tên là gì chưa?"

Triệu Trầm lắc đầu, từ lúc nàng lên con đau đến bây giờ, trong đầu hấn đều là nàng, nào có tâm tư suy nghĩ những chuyện khác.

"Thiếp đã nghĩ xong." A Kết dịu dàng nhìn hai nhi tử: "Thiếp muốn đặt nữ danh(tên mụ, tên ở nhà), lão đại(đứa con trai đầu) gọi là Bình ca nhi, lão nhị(đứa con trai thứ hai) là An ca nhi, chẳng thấy được không?"

Bình ca nhi, An ca nhi, bình an.

Triệu Trầm cúi đầu, một lúc lâu mới ngẩng đầu lên: "Được, A Kết thật là biết đặt tên, đến lúc chúng ta sinh lão tam, lão tứ thì tên của con vẫn do nàng đặt." Thật là dọa người, hấn đã suy nghĩ thật nhiều lời nói để an ủi thê tử, sợ nàng khóc làm tổn thương thân mình, kết quả là thê tử vẫn luôn tươi cười, đôi lại là hấn không nhận được mà rơi lệ.

A Kết dịu dàng nhìn hấn: "Được, thiếp chờ sinh cho chàng. Vậy tên của hai con chàng cứ từ từ ở bên đó suy nghĩ, trở về lại nói cho thiếp biết."

"Được, ta nhất định sẽ nghĩ ra hai cái tên thật hay, cũng nhất định sẽ sớm trở về với mọi người." Triệu Trầm nâng tay của thê tử lên hôn, "A Kết, nàng yên tâm, đây là lần cuối cùng, sau này ta sẽ không bao giờ rời xa nàng và các con nữa, mỗi ngày ta đều sẽ ở bên cạnh nàng, cùng nàng nhìn các con trưởng thành."

A Kết nhìn hấn cười: "Chàng nói lời phải giữ lời."

Triệu Trầm cúi người đến gần, hôn một cái lên trán nàng: "Ta sẽ giữ lời."

Chờ hấn trở về, sẽ không bao giờ để cho nàng phải chịu đau khổ khi chia xa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Chương 141

Edit: windchime

Thời gian A Kết ở cử đều có Liễu thị ở bên chăm lo, buổi tối cũng ngủ chung phòng với A Kết, ban đêm đứa nhỏ khóc nháo đều là Liễu thị hỗ trợ thu dọn, Xán Xán thì được Ninh thị ôm đến chỗ bà. Lúc đầu Xán Xán còn không muốn rời khỏi mẩu thân đầu, sau này cứ đêm ngủ lại bị hai đệ đệ đánh thức vài lần, Ninh thị hỏi lại bé còn muốn đi qua chỗ bà hay không, tiểu nha đầu vui vẻ đồng ý.

Vào tháng tư A Kết hết ở cử, Ninh thị có ý để cho nàng mang theo bọn nhỏ đến nhà mẹ ở một thời gian, chờ sau khi Lâm Trúc xuất giá lại chuyển về.

Trong lòng A Kết đương nhiên rất mong muốn, nhưng nàng lại không đành lòng để mẹ chồng một mình ở lại chỗ này, nói cái gì đều không chịu đi. Dù là Xán Xán hay là Bình ca nhi và An ca nhi, mẹ chồng đều hết lòng yêu thương, mỗi ngày đều có thể ở cùng một chỗ, đến Lâm gia, mẹ chồng cũng không thể mỗi ngày đều đi qua đó.

Ninh thị lại là một lòng nghĩ cho thân thể con dâu. Triệu Trầm không ở nhà, con dâu tự mình chăm sóc cho hai đứa nhỏ cũng không quá vất vả, nhưng giờ lại là hai tiểu tử mập mạp, buổi tối con dâu cũng phải cố gắng hết sức, bà cũng có thể hỗ trợ, nhưng vẫn nên là Liễu thị hỗ trợ mới làm con dâu an tâm hơn. Hơn nữa, Triệu gia có thêm hai cháu trai mập mạp, chắc chắn Triệu Duẩn Đình muốn ôm cháu trai, lại bởi vì nhi tử không ở nhà, hấn là cha chồng không tiện đến nhà, vẫn đang khó chịu lắm. Con dâu đi đến Lâm gia, có Lâm Hiền là chủ nhà, Triệu Duẩn Đình đến nhà thăm hỏi vẫn là đúng phép, bà nhớ các cháu cũng có thể tùy lúc mà qua.

Cũng không phải bà quan tâm đến Triệu Duẩn Đình, hấn muốn ôm cháu trai bà liền cho hấn cơ hội. Bởi nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Bình ca nhi là Triệu Duẩn Đình đích trưởng tôn(cháu trai trưởng dòng chính), trong tình huống Triệu Trầm tự mình được phong tước khác, tước vị Duyên Bình hầu phu liền sẽ rơi đến trên người Bình ca nhi, hai ông cháu tương lai cùng ở một cái dưới mái hiên, Ninh thị không muốn làm chậm trễ tình cảm giữa hai người.

Mẹ chồng kiên trì, A Kết đành phải tâm tình phức tạp mang theo các con trở về nhà mẹ đẻ.

Tòa nhà của Lâm gia không tính là lớn, nhưng mấy mẫu từ các nàng ở cũng coi là rộng rãi. Phụ tử Lâm Hiền ở tiền viện, A Kết cùng hai đứa nhỏ và Liễu thị ở cùng một phòng. Xán Xán vui vẻ ở cùng với dì-người bé thích nhất trong những người thân thích, nhũ mẫu cùng nha hoàn A Kết mang đến ở sương phòng(Cái chái nhà, hai gian nhỏ ở hai đầu nhà gọi là sương). Có Liễu thị giúp đỡ, có Lâm Trúc và Lâm Trọng Cửu ghé vào chơi đùa cùng ba đứa nhỏ, A Kết quả thật không quá mức nhớ nhung Triệu Trầm, không đến nỗi cảm thấy nhớ nhung đến trắng đêm khó ngủ nữa. Cũng chính vì như thế, A Kết cảm thấy vô cùng may mắn khi phụ mẫu chuyển đến kinh thành, cũng biết ơn khi bản thân mình gặp được mẹ chồng khoan hậu từ ái.

Vui vui về về, chẳng mấy chốc đã đến Trung thu.

A Kết muốn trở về đón Trung thu cùng mẹ chồng, Ninh thị biết nàng sẽ nghĩ như vậy, nên đã thông báo bà sẽ đến nhà mẹ đẻ A Kết đón trung thu. Trung thu là tết đoàn viên, mẹ chồng nàng dâu các nàng đón tết cùng nhau cũng cô đơn, đến Lâm gia đón tết mới thật tốt. Thái phu nhân cũng có mời các nàng sang bên kia, Ninh thị không đồng ý, chắc chắn con dâu càng muốn cùng người nhà mẹ đẻ đón tết.

Lúc hoàng hôn Triệu Duẩn Đình đến nhà thăm hỏi, Lâm Hiền đương nhiên mời hân lưu lại cùng dùng cơm chiều, Triệu Duẩn Đình đứng là ăn chực mà đến, vui vẻ đồng ý. Dù sao quan hệ giữa hân và thê tử, người Lâm gia đều biết, nửa năm này cũng đã đến đây vài lần, một chút xấu hổ lúc ban đầu đã sớm biến mất vô tung vô ảnh(không còn chút nào).

Lúc ăn cơm các nữ quyến ăn trên giường đất chỗ nhà giữa.

Liễu thị và Ninh thị một người bế một cháu trai mập mạp, hai đứa nhỏ đã được sáu tháng, tuy rằng A Kết đủ sữa, nhưng vẫn bắt đầu cho hai đứa trẻ ăn chút cháo loãng trứng gà. Xán Xán ngồi giữa dì và mẫu thân, những người lớn giúp bé gấp đồ ăn vào trong bát, tự bé cầm thìa múc ăn, mắt to nhìn chăm chăm hai đệ đệ, Bình ca nhi và An ca nhi nhìn qua, bé liền vui vẻ cười.

Ninh thị cười hỏi bé: "Xán Xán, ai là đại đệ đệ nào?"

Xán Xán buông thìa, không chút do dự chỉ đứa bé trong ngực ngoại tổ mẫu: "Đại đệ đệ!"

Bình ca nhi híp mắt cười với tỷ tỷ, một đôi mắt phượng híp thành một đường rất giống Triệu Trầm.

Xán Xán lại nhìn về phía đứa bé trong ngực tổ mẫu: "Nhị đệ đệ!"

An ca nhi đang uống cháo, nghe được tỷ tỷ gọi cậu nhanh chóng chuyển đầu, khiến chiếc thìa bị hất bắn bắn. Ninh thị thuần thục nắm khăn lên lau, chờ cho cháu trai thứ hai chơi cùng tỷ tỷ đủ rồi, dịu dàng dỗ nói: "An ca nhi ăn đi đã, ăn xong lại chơi cùng tỷ tỷ."

An ca nhi gãi gãi tay nhỏ, ra dáng gật đầu, một đôi mắt đào hoa trong veo như nước rất xinh đẹp.

Có hai vị trưởng bối giúp đỡ, A Kết thật sự được thanh nhàn, chủ yếu là chăm sóc nữ nhi, thỉnh thoảng nhìn hai nhi tử cười. Người ta thường nói đáng về của hai đứa trẻ song sinh rất khó có thể phân biệt ai là ai, ở nhà nàng thì ngược lại, hai đứa trẻ này có thể nhìn ra khác biệt từ sớm. Hai khuôn mặt của hai đứa trẻ đều giống phụ thân, chủ yếu phân biệt nhờ đôi mắt, đôi mắt của lão Đại Bình ca nhi giống người Triệu gia, mắt phượng hẹp dài, An ca nhi thì giống nàng, mắt đào hoa vừa to vừa tròn, dù là ai cũng sẽ không nhận sai.

Sau bữa cơm, Liễu thị ôm hai cháu trai đến bên ngoài cho Triệu Duẩn Đình xem, Xán Xán cũng đi theo. Lâm Hiền muốn cùng ông thông gia đỡ đứa nhỏ, Liễu thị lặng lẽ gạt nhẹ ống tay áo hân, kéo cả hân và Lâm Trọng Cửu đến bên ngoài, sau khi bảo Lâm Trọng Cửu về phòng của mình, Liễu thị nhỏ giọng trách trọng phụ: "Tổ phụ Xán Xán khó khăn mới đến được một hồi, chàng ở bên cạnh làm cái gì? Chàng ở đó, hân cũng không tiện gần gũi bọn nhỏ."

Lâm Hiền ngượng ngùng nói: "Ta đây không phải là sợ sợ người ta nói chúng ta đãi khách không chu toàn sao? Nào có chuyện để khách nhân một mình lưu lại trong phòng?"

Kỳ thật lời này chỉ là cái chày cái cối với thê tử mà thôi, trong lòng cũng biết, Triệu Duẩn Đình ước gì hân(Lâm Hiền) đãi khách không chu toàn thôi, hân(Lâm Hiền) không ở đó, Triệu Duẩn Đình trêu đùa cháu trai thế nào cũng không ai chê cười, hân(Lâm Hiền) ở một bên nhìn, Triệu Duẩn Đình khó có thể thoải mái.

Có ý cãi cọ với thê tử vài câu, Lâm Hiền ngoan ngoãn cùng thê tử đến Tây ốc đợi, chỉ chờ Triệu Duẩn Đình chơi đùa đủ thì đi ra tiễn khách.

Phòng giữa nhà phía Đông, hai tỷ muội A Kết ngồi cùng Ninh thị, nghe Triệu Duẩn Đình đỡ ba đứa nhỏ ở gian ngoài.

Đối với Triệu Duẩn Đình mà nói, ba đứa nhỏ bên cạnh chính là bảo bối lớn nhất của hân.

Hai đứa trẻ sinh cách nhau chỉ một khắc đồng hồ, nhưng Bình ca nhi lúc này đã có thể tự mình ngồi vững vàng, An ca nhi còn chưa ngồi ổn định, vì thế Triệu Duẩn Đình ôm An ca nhi, để Xán Xán ngồi tại phía sau Bình ca nhi chăm sóc đại đệ đệ, tránh việc Bình ca nhi chơi đùa không cẩn thận lại ngã.

Triệu Duẩn Đình đùa cháu gái: "Xán Xán ở trong nhà ngoại tổ phụ có đủ rộng rãi không? Có muốn đến nhà tổ phụ ở không? Như vậy tổ phụ mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Xán Xán."

Lâm Trúc ở bên trong nghe vậy bĩu môi, mỗi lần Triệu Duẩn Đình đến đều muốn khuyến khích Xán Xán đến Duyên Bình hầu phụ, nàng còn chưa chơi đùa với các cháu đủ đâu.

A Kết cười liếc mắt nhìn nàng, Ninh thị buồn cười nhìn hai tỷ muội các nàng.

Xán Xán ngửa đầu nhìn tổ phụ, không đáp, hỏi lại: "Nương cháu có đi hay không? Nương cháu đi thì cháu liền đi."

Triệu Duẩn Đình xoa khuôn mặt tiểu nha đầu, tiếp tục lừa dối, còn hạ thấp giọng: "Xán Xán xin nương cháu dẫn cháu đi, nương cháu sẽ đi, sau đó tổ mẫu cũng đi cùng các cháu."

Hắn thân bí như vậy, Xán Xán chớp chớp mắt, nhếch miệng cười: "Tổ phụ đi xin đi!" Bé muốn ôm hai đệ đệ đi, mẫu thân đều không cho, xin nhiều lần thì mẫu thân sẽ trừng mắt dạy dỗ bé, Xán Xán biết việc cầu xin mẫu thân là việc dễ dàng chọc mẫu thân mất hứng.

"Đứa nhỏ láu cá này, không để tổ phụ chiếm chút lợi lộc nào của con!" Triệu Duẩn Đình đưa tay điểm vào mũi cháu gái, bé An ca nhí dậy, hôn mạnh một cái: "Tỷ tỷ không thích tổ phụ, An ca nhí có thích tổ phụ hay không?"

Xán Xán sốt ruột, bàn chân nhỏ đặt lên trên đầu gối tổ phụ: "Cháu thích tổ phụ!"

An ca hơi cúi đầu nhìn chân tỷ tỷ, cười hi hi, cũng đưa chân nhỏ đụng chân tỷ tỷ.

Bình ca nhí cũng nhìn thấy, bởi vì ngồi không tiện chen chân vào, cậu dốc sức ưỡn về phía trước, đại khái là muốn bò qua, đáng tiếc cậu chưa bò được, ngã nhào ở trên kháng thật tội nghiệp, cái mông nhỏ vênh lên. Xán Xán vội giúp đại đệ đệ đổi thành hoàn toàn nằm sấp, Bình ca nhí quay đầu nhìn tỷ tỷ, lại nghiêng đầu nhìn tổ phụ, nước miếng từ khóe miệng chảy ra.

Lòng Triệu Duẩn Đình như mềm ra, thả An ca nhí trên kháng, ôm cháu trai lớn dậy, lấy tấm khăn lau nước miếng cho cậu bé.

Xán Xán học theo, cảm ra tấm khăn nhỏ của bản thân muốn lau cho nhị đệ đệ, An ca nhí mất hứng quay đầu trốn, Xán Xán đi qua cẩn thận nhìn nhìn nhị đệ đệ, cười với tổ phụ: "Nhị đệ đệ không chảy nước miếng!"

Triệu Duẩn Đình sờ đầu tiểu nha đầu.

Thảm thoát trời đã tối.

Phu thê Lâm Hiền đi tới, Triệu Duẩn Đình đã xuống khỏi giường lò, nhìn phía trong một chút, biết thê tử sẽ không cùng đường với mình, chào từ biệt rồi rời đi.

Sau khi hắn đi không lâu, Ninh thị cũng phải đi, Liễu thị mời bà ở lại một đêm, Ninh thị cười từ chối, lần lượt hôn từng đứa nhỏ, nói với Liễu thị: "Không cần bà thông gia giữ ta lại, chờ thêm vài ngày A Trúc gả đi, A Kết cũng trở về hầu phủ, phụ tử Tiểu Cửu vào ban ngày cũng không ở nhà, trong nhà chỉ còn mỗi bà, bà nên hạn ta không cho mấy người A Kết ở lâu thêm mấy ngày."

Liễu thị nhìn hai nữ nhí cùng ra tiễn người với mình, cười nói: "Không có việc gì, bọn họ đều không ở nhà càng tốt, đến thời điểm ta trực tiếp chuyển đến hầu phủ ở cùng mọi người, bà đừng ghét bỏ ta tranh cháu trai là được."

Cười cười nói nói, Ninh thị lên xe ngựa, A Kết dẫn phu xe chạy chậm một chút, lại nhắc nhở Vãn Mai hầu hạ cho tốt, lúc này mới tạm biệt mẹ chồng.

Buổi tối hai đứa nhỏ đã ngủ, A Kết đưa thư hôm nay mẹ chồng mang tới ra, xem từng câu từng từ chậm rãi.

Liễu thị nằm nghiêng hỏi nàng: "Thừa Viễn có nói lúc nào quay trở về không?"

A Kết lắc đầu: "Thiểm Tây xảy ra chút chuyện, nửa năm này chàng vội vàng chinh đồn quân kỷ(kỷ luật quân đội), nương cũng biết, chàng mới hơn hai mươi đã là Tổng binh, không có khả năng vừa đi mọi người đều phục chàng, nhưng mà chàng nói hiện tại tướng sĩ lớn nhỏ trong quân doanh cơ bản đều nghe theo lời chàng nói..." Nói tới đây buồn cười, không dám đem những chuyện Triệu Trầm tự đại kể cho mẫu thân nghe.

Nàng cười thật ngọt ngào, Liễu thị nhìn thấy, nhẹ nhàng thở ra: "Thừa Viễn tài giỏi, chúng ta cũng có thể yên tâm."

A Kết cười đồng ý, tiếp tục nhìn xuống những lời ngon tiếng ngọt của Triệu Trầm, trong lòng lại cũng không lạc quan như mẫu thân vậy.

Triệu Trầm đến đó không phải vì làm Tổng binh, làm Tổng binh chỉ là một sự nguy trang, mà thực chất là để đối phó với Trần Bắc tướng quân, tại sao phải làm Tổng binh trước, Triệu Trầm không nói với nàng, A Kết cũng không hiểu lắm. Có lẽ là vì trực tiếp đối đầu với binh mã của Trần Bắc tướng quân? Không có khả năng, nếu thật sự muốn đầu võ, Hoàng Thượng trực tiếp để Triệu Trầm lãnh binh chinh phạt Trần Bắc tướng quân là được, hiện tại xem ra, ít nhất ngoài mặt vẫn là hoà hợp êm thấm.

Không nghĩ ra, A Kết cũng không muốn nghĩ, Triệu Trầm làm cái gì đều có đạo lý của hắn, nàng chỉ cần tin hắn là đủ rồi.

Cất thư xuống dưới gối, A Kết hôn hai nhí tử, tắt ngọn đèn trên cửa sổ, nàng nhỏ giọng nói với mẫu thân chuyện hôn lễ của muội muội.

Các thân thích chuẩn bị xong rương(mình nghĩ là sính lễ), muội muội liền muốn xuất giá.

Mà lúc này Triệu Trầm, vừa mới đặt chân vào một quán trọ ở Lương Châu.

Hắn là Tổng binh Thiểm Tây, Lương Châu lại là một trấn quan trọng của phủ Cam Châu, thuộc sự cai quản của Tần Tư Dũng.

Cửa phòng bị gõ hai tiếng, là Trần Bình: “Nhị đông gia (đông gia: chủ nhân), nô tài đưa nước ấm tới.” Giọng nói mang khẩu âm của Thiểm Tây.

"Cửa không đóng." Triệu Trầm đáp, tiện tay ném mũ lên trên bàn.

Trần Bình xách nước tiến vào, thuận thực hầu hạ Triệu Trầm rửa chân: “Nhị đông gia, ba ngày nữa chúng ta có thể đến Trương Dịch.”

Trương Dịch, nha phủ ở Cam Châu, cũng là nơi trú binh của Tần Tư Dũng.

Triệu Trầm gật gật đầu: "Đây là trà tốt, thương hội Đại Thông của chúng ta phải bán được giá tốt."

Hắn để râu, khuôn mặt cũng đen hơn không ít, giống như Trần Bình cũng nói bằng khẩu âm Thiểm Tây, thật sự chính là một đông gia của cửa hàng.

Trần Bình cười phụ họa: "Đó là đương nhiên, thương hội Đại Thông chúng ta ở đây đã qua lại lâu, khách hàng bên Tây Vực đều coi Đại Thông là niềm tự hào, nhị đông gia liền chờ kiểm món hời lớn đi."

Vị chủ tử này của hắn ngay khi còn niên thiếu đã bắt đầu làm ăn buôn bán, mười sáu tuổi đã xây dựng đội buôn từ Nam ra Bắc, năm sau ở Thiểm Tây đã mở thương hội Đại Thông. Hiện nay thương hội Đại Thông đã buôn bán ở Tây Bắc được ba, bốn năm rồi, bọn họ đi theo thương hành (nhóm bán rong) của thương hội Đại Thông đến Trương Dịch, chỉ cần làm việc cẩn thận thì khả năng bọn họ bị phát hiện không cao.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Chương 142

Ở biên quan Tây Bắc, Triệu Trầm sắp đến Trương Dịch, còn ở kinh thành đã đến ngày đại hi của Quách Từ Kính.

Là đại hồng nhân (người tâm phúc) bên cạnh hoàng thượng, Quách Từ Kính thành thân, Hoàng Thượng thường không ít thứ tốt cho hắn. Có Hoàng Thượng bắt đầu, Cảnh vương nay đã là Thái tử, còn cả An vương, Khang vương và những quận vương khác đều đưa lễ vật ăn mừng.

Quách Từ Kính có ý nhìn lễ vật tứ hoàng tử - Khang vương phủ đưa đến.

Một phong bao tám trăm lượng, giống với An vương, đều ít hơn hai trăm lượng so với thái tử, vàng bạc tơ lụa cũng không có gì khác, còn không bằng bức điêu khắc Hầu tử hải đảo của người đang đóng cửa kiểm điểm tam hoàng tử - Thanh quận vương.

Là thật sự đã quên Lâm Trúc, hay là vẫn suy nghĩ cho Lâm Trúc, không muốn tặng quà quá quý giá khiến cho hắn hiểu lầm?

Mặc kệ cố ý hay vô tình, sau ngày hôm nay, Lâm Trúc đã là thê tử của hắn. Nếu Khang vương an phận, hắn vẫn coi Khang vương là vương gia mà kính trọng. Thanh quận vương vẫn còn muốn nhảy nhót, hắn cũng vui vẻ "giúp đỡ", cho đến khi quận vương kia không ngóc đầu lên được.

Sau khi chào tạm biệt phụ mẫu và quan khách, Quách Từ Kính mang bộ hỷ phục (áo quần cưới) màu đỏ tung người lên ngựa, đi đến Lâm gia đón tân nương tử.

Lúc này ở Lâm gia rất đông vui.

Lâm Hiền tốt xấu gì cũng làm việc ở Hàn Lâm viện được gần hai năm, nhà có việc vui nên đương nhiên muốn mời đồng僚 đến uống rượu mừng, chờ khi nhóm người phu nhân và thái thái đến, hậu viện Lâm gia lập tức có vẻ chật chội. Liễu thị và A Kết vội vàng tiếp khách, Ninh thị ở nhà kẻ đỡ hai đứa cháu trai, Xán Xán bây giờ có thể chạy nhảy rồi, mặc một bộ màu đỏ hết chạy bên này lại qua bên kia nhìn ngắm, hành hạ Thúy Ngọc đến khổ.

"Di thật là đẹp." Chờ chán bên ngoài rồi, Xán Xán chạy đến khuê phòng của di, ghé người vào trên đùi di ngửa đầu khen.

"Đẹp hơn nương cháu sao?" Lâm Trúc sờ khuôn mặt đỏ ửng của cháu gái, dịu dàng trêu ghẹo bé, trong mắt là vẻ lưu luyến không rời xa rồi.

Xán Xán không nhìn ra sự thương cảm ẩn trong đôi mắt của di, khuôn mặt dán trên đùi di, cười rạng rỡ nhưng không nói lời nào, vẫn không chịu nói di đẹp hơn mẫu thân. Lâm Trúc cũng biết bé sẽ như vậy, giả vờ tức giận nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của cháu gái. Xán Xán cười chống tay đứng lên, ngồi chồm hổm trước người Lâm Trúc, chỉ vào mũi phụng với những sợi dây trần châu rũ xuống: "Mũi của di thật là đẹp, cháu sờ được không?"

Lâm Trúc cười gật đầu.

Xán Xán rất vui, nâng tay nhỏ lên muốn sờ.

A Kết từ bên ngoài đi vào, thấy vậy vội ôm nữ nhi vào trong lòng: "Không được lộn xộn đụng vào trên đầu di, chỉ lát nữa bá bá sẽ đến đón di rồi."

Xán Xán nhìn đi với vẻ mặt uất ức, Lâm Trúc một lần nữa cướp lấy chậu gái để lên chân mình, ôm bé, sáng giọng với trưởng tỷ: “Sờ một chút cũng không hư, là muội để cho Xán Xán sờ đây, hai dì cháu chúng em nói chuyện, đại tỷ muốn làm gì cứ làm đi, Xán Xán nói có đúng hay không?”

Mẫu thân trừng mắt nhìn, Xán Xán tựa vào trong lòng dì, cười, thông minh không nói lời nào.

Bên ngoài có Liễu thị trông nom, lúc này A Kết hiện tại không có chuyện gì, nhìn muội muội và nữ nhi vô cùng thân thiết ở trước mặt, bỗng nhiên thấy lưu luyến. Tối qua còn ngủ cùng với muội muội trên một cái giường, điều nên nói cũng đã nói hết rồi, có một số việc muội muội thấy xấu hổ không muốn nghe nàng và mẫu thân liền không nói, dù sao chuyện này chủ yếu vẫn là dựa vào nam nhân. Lại lải nhải vài câu, A Kết đưa tay ra với nữ nhi, Xán Xán ngoan ngoãn trở lại trong vòng tay của mẫu thân.

A Kết hôn bé: “Dì phải thành thân, Xán Xán đã chúc mừng dì chưa?”

Xán Xán gật đầu.

A Kết bảo bé chúc mừng lại một lần nữa.

Xán Xán tựa vào trong lòng mẫu thân, nghiêm túc nói với dì: “Chúc dì và bá bá sớm sinh quý tử, đầu bạc răng long.”

Giọng nói trẻ con ngọt ngào trong trẻo, hốc mắt Lâm Trúc ướt lên, nàng vừa muốn nói gì đó thì bên ngoài bỗng vang lên tiếng pháo đình tai nhức óc.

Tân lang đến.

A Kết vội vàng lấy khăn voan đội lên đầu muội muội, có hi nương đến đỡ Lâm Trúc xuống giường, đi ra ngoài cùng tân lang từ biệt phụ mẫu. Xán Xán vội vàng muốn đi theo, mắt A Kết ngăn lệ đi giày cho nữ nhi, dắt bé đi theo sau mọi người.

~

Màn đêm buông xuống, Quách Tử Kính uống xong ly rượu cuối cùng, nói chuyện với khách nhân một lát, giả vờ say rồi đi.

Hắn là thống lĩnh thị vệ, thành thân là chuyện quan trọng, dĩ nhiên mời không ít huynh đệ cấp dưới, thấy hắn muốn chạy, bọn thị vệ bình thường không dám mở miệng trừu đùa thống lĩnh lập tức ồn ào không muốn thả người, lôi kéo hắn tiếp tục uống rượu. Quý Chiêu là em rể, nhanh chóng nhân cơ hội này thể hiện, chặn trước người anh vợ nói: “Được rồi, thống lĩnh đại nhân thật vất vả mới cưới tức phụ, các người nhẫn tâm phá hỏng chuyện tốt của huynh ấy sao?” Nói xong chạy như một làn khói, sợ bị anh vợ đá.

Một câu nói khiến mọi người cười vang, những lời nói thô tục liên tiếp được thốt ra.

Quách Tử Kính lắc đầu, bảo một gã sai vặt đỡ về hậu viện, để lại một đám hán tử có vợ hoặc chưa có vợ ở phía sau.

So sánh với sự náo nhiệt ở tiền viện, tân phòng có vẻ cực kỳ yên tĩnh.

Ánh trắng như nước, cùng với ngọn đèn trong sân soi rọi, gió lạnh thổi tan chút men say, Quách Tử Kính đuổi gã sai vặt đi, còn mình đứng ở cửa viện một lát, rồi mới đi vào.

Bọn nha hoàn hành lễ, Quách Tử Kính chỉ giữ lại hai nha hoàn đứng dưới mái hiên để hầu hạ, còn những người khác đều lui ra.

Uống trà súc miệng ở gian ngoài xong, Quách Tử Kính không nhanh không chậm đi vào nội thất, vừa vào liền thấy Lâm Trúc đang ngồi trên mép giường, hi phục trên người đã đổi thành thường phục, vẫn là màu đỏ, giày thêu nệm màu đỏ, váy màu đỏ, áo cũng là màu đỏ, cổ áo màu đỏ bao bọc lấy cái cổ trắng nõn, lên trên là khuôn mặt trắng hồng được ánh đèn phản chiếu, đôi môi đỏ hồng đang mím chặt lại.

Quách Tử Kính không có nhìn lên trên nữa, ánh mắt nhìn đến trước ngực của thê tử.

Đại cô nương mười sáu tuổi, trên người đã không còn vẻ ngây ngô như lúc mới gặp nữa.

Trong cơ thể không biết từ lúc nào đã dấy lên một ngọn lửa, Quách Tử Kính chậm rãi nâng mắt, nhìn vào đôi mắt của thê tử: "Ta đã trở về."

Giọng nói khàn khàn, nhưng vẫn duy trì sự trong trẻo nhưng lạnh lùng bình tĩnh thường ngày, chỉ có người thường xuyên nói chuyện với hắn mới có thể nhận ra được.

Lâm Trúc không nghe được, khóe mắt nhìn thấy hắn vẫn đứng ở kia không nhúc nhích, Lâm Trúc cắn cắn môi, đứng dậy hỏi: “Thiếp gọi người chuẩn bị nước cho chàng tắm?” Lúc nói chuyện, ánh mắt nàng nhìn vào đai lưng của nam nhân. Đã già cho người ta, sau này sẽ là phu thê, mặc kệ như thế nào, những điều thê tử nên làm nàng sẽ làm.

“Tắm? Bây giờ trời lạnh rồi, trên người ta không có mồ hôi.” Quách Tử Kính không tới gần, chỉ nhìn chăm chăm nàng, nói. Hắn là một đại nam nhân có thói quen làm theo ý mình, sau khi thời tiết vào thu không phải ngày nào hắn cũng tắm, nhìn thấy Lâm Trúc nhăn mày, hắn mỉm cười không tiếng động: “Được rồi, nàng cho người chuẩn bị nước đi, toàn thân ta là mùi rượu, đúng là nên đi tắm.”

Lâm Trúc lập tức đi ra ngoài. Mặc dù không ngượng đầu, nàng lại biết Quách Tử Kính vẫn một mực nhìn nàng, ánh mắt kia làm cho cả người nàng không tự nhiên.

Nước đã được chuẩn bị rất nhanh, một lần nữa Quách Tử Kính cho bọn nha hoàn lui ra ngoài, Quách Tử Kính nhìn về phía thê tử bên kia đang cụp mí im lặng, rốt cuộc hần cũng không mở miệng nhờ thê tử hỗ trợ.

Ở nhà kẻ nhanh chóng có tiếng nước.

Lâm Trúc ngây ngốc nhìn cửa nội thất, suy nghĩ một chút, vội vàng thổi tắt hết đèn ở trong phòng, ngay cả nến long phượng cũng tắt, vừa thổi xong thì nghe thấy tiếng Quách Tử Kính bước ra khỏi thùng tắm ở bên kia, rõ ràng là không tắm kỹ, nàng ghét bỏ nhíu mày, thừa dịp nam nhân còn chưa vào, nàng nhanh chóng cởi giày lên giường chui vào chăn.

Không phải làm chuyện vợ chồng sao, nhịn một chút liền qua thôi.

Quách Tử Kính ở nhà kẻ lau người xong, nhìn quần áo ngủ đang vắt trên bình phong do dự một chút, cuối cùng cầm một cái khăn sạch vẩy quanh hông. Dù sao cũng sẽ cởi ra, mặc quần áo làm gì, hần không muốn cho nàng áo giáp là hần sẽ không chạm vào nàng, hần muốn cho nàng hiểu gả cho hần đến cùng là có ý vị như thế nào.

Nhưng không nghĩ tới trong phòng hoàn toàn tối đen.

Quách Tử Kính đi ra phòng ngoài cầm một ngọn đèn vào, đốt nến long phượng một lần nữa, nhìn cô nương đang giả vờ ngủ ở trên giường, thầm nói: “Nến này phải đốt cho đến khi trời sáng, nàng không biết sao?”

Không có người trả lời hần.

Quách Tử Kính không để ý, thổi tắt đèn trong tay, bước nhanh đến chỗ giường.

Vén chăn lên, hần kéo người đang nằm quay lưng về phía mình vào trong ngực, mò mẫm cởi áo cho nàng. Lần đầu, khó tránh khỏi tay chân có chút vụng về, Quách Tử Kính không chút hoang mang, cũng không hề che giấu hơi thở càng ngày càng dồn dập của mình.

Quần áo trên người càng ngày càng ít, Lâm Trúc càng run hơn, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng.

Quách Tử Kính lật người nằm lên người nàng, cúi đầu hôn môi nàng, Lâm Trúc né tránh, hần cũng không cưỡng cầu, hôn dọc theo cổ nàng đi xuống dưới.

Có chút cảm giác, không liên quan gì đến ý chí, Lâm Trúc bắt đầu phát ra tiếng kêu dè dè, mặc dù nàng đã nhanh chóng lấy tay bịt kín. Quách Tử Kính kéo tay nàng xuống đặt ở hai bên, không cho nàng che giấu. Lâm Trúc cực kỳ ngượng ngùng, muốn cầu xin hần nhanh chóng cho nàng vui vẻ, nhưng nàng không muốn mở miệng cầu xin hần.

Nàng không muốn để ý đến hần, không muốn nói chuyện với hần.

Cứ mặc kệ hần.

Nhưng khi nam nhân đụng vào nàng thì cảm giác hoàn toàn khác so với hai đứa cháu trai khi đụng vào, đại khái là tương phản quá lớn, sự run rẩy Lâm Trúc mới không chế được bỗng nhiên bùng phát, so với lúc này còn lợi hại hơn.

“Sợ?” Trán Quách Tử Kính đầy mồ hôi, kẻ lên trán thê tử hỏi.

Lâm Trúc quật cường không nói lời nào, lại phát ra tiếng khóc nức nở khe khẽ.

Quách Tử Kính sờ khuôn mặt của nàng, chạm vào thấy toàn nước mắt, không biết là do sợ mới khóc hay vì sao. Hần bắt đầu đi thờ dài, không ngay lập tức muốn nàng nữa, vốn cũng không muốn cứ thế ngang ngược với nàng. Vừa lau nước mắt cho nàng, vừa nhỏ giọng nói chuyện với nàng: “A Trúc, nàng thực sự rất ghét ta sao? Vậy nàng nói cho ta biết, ngoại trừ ngày ấy ta không giao nàng cho hần, ta còn làm chuyện gì chọc nàng không vui?”

Tiếng khóc của Lâm Trúc dừng lại.

Thật ra Quách Tử Kính không làm gì có lỗi với nàng.

Chuyện Khang vương, lúc đầu nàng cũng ảo não, nhưng sau đó cũng suy nghĩ thông suốt, không cần nói đến điểm sơ hở là quần áo, chỉ nhìn một cách đơn thuần vào việc hoàng thượng chọn đích nữ của Binh bộ thượng thư Giả đại nhân, cũng biết là hoàng thượng không có khả năng coi trọng thân phận của nàng. Hơn nữa, sau khi Khang vương thành thân, Khang vương phi và một nha hoàn bên cạnh Khang vương cùng mang thai, bởi vì Khang vương quá sủng ái nha hoàn kia, Khang vương phi tức giận bỏ về nhà mẹ đẻ, động tĩnh quá lớn khiến cả thành đều biết.

Có lẽ lúc Khang vương cầu hôn nàng thì quả thật không có gì với nha hoàn kia, nhưng bây giờ hai người đó đã đến với nhau, hần lúc bình thường cũng không có khả năng trong sạch, hiển nhiên Quách Tử Kính nói đúng, Khang vương quả thật không phải là một phu quân tốt như nàng mong muốn.

Nàng chỉ là không muốn để ý đến Quách Tử Kính mà thôi.

Những trò hề của nàng đều bị hần thấy qua, nàng không muốn nhìn thấy sự khinh thị trong mắt hần, không muốn nhìn thấy sự bỏ thí của hần, là hần chủ động đưa ra đề nghị muốn chịu trách nhiệm với nàng, nàng không hề ép buộc hần.

“Không có, chàng đã cứu thiếp, thiếp rất cảm kích!” Lâm Trúc khuyên chính mình không phải sợ, đợi thân thể không còn run, bình tĩnh nói.

Quách Tử Kính im lặng, một lúc sau hôn nhẹ lên trán nàng: “Được, vậy tiếp tục, nếu không thoải mái, nói cho ta biết.”

Lâm Trúc cắn môi, nắm chặt thật chặt.

Con đau không có cách nào hình dung được, nàng không tự chủ được lùi bước, Quách Tử Kính giữ chặt eo nàng không cho nàng lui, từng chút muốn mạng của nàng. Đánh hấn, đá hấn, mắng hấn đều không được, Lâm Trúc thật sự nhịn không được nữa, liền khóc gọi: “Quách đại ca.”

Nàng không muốn cầu xin hấn, nhưng nàng thực sự đau muốn chết.

Quách Tử Kính cũng không dễ chịu hơn nàng, thở phì phò hỏi nàng: “Vậy tại sao không để ý đến ta, nàng nói, ta sẽ lập tức đi ra ngoài.”

Lâm Trúc không nói, liên tục thở dốc.

Quách Tử Kính tiếp tục.

“Chàng coi thường thiếp!”

Lâm Trúc gào thét nói ra, trán ngập uất ức, giống như tìm được chỗ để phát tiết, vừa khóc vừa mắng: “Chàng xem thường thiếp, chàng xem thường việc thiếp thích Thụy vương, chàng cũng xem thường việc thiếp muốn gả cho tứ hoàng tử, nhưng thiếp là thân thích của chàng, dù chàng xem thường thiếp, cũng phải nể mặt tỷ phụ mà chăm sóc cho thiếp ... Thiếp biết chàng cảm thấy uất ức, nhưng chàng cho rằng chuyện giữa hai chúng ta là làm chàng uất ức sao! Là chàng tự nói muốn cưới thiếp, thiếp không ép chàng, cho nên chàng đừng cho rằng thiếp thiếu nợ chàng! Ta không nợ chàng bất kỳ điều gì hết!”

Nàng khóc đến tê tâm liệt phế.

Quách Tử Kính chỉ cảm thấy không giải thích được, hoàn toàn không hiểu tại sao nàng lại khóc.

Khuyên nàng vài câu nhưng dường như nàng không nghe thấy, Quách Tử Kính đành cúi người hôn nàng, nơi nào cũng hôn. Tiếng khóc của nàng dần dần thay đổi, Quách Tử Kính nhân cơ hội lần tới, Lâm Trúc theo bản năng đẩy hấn ra, hấn mới bắt đầu lau nước mắt cho nàng: “Ai nói là ta coi thường nàng?”

Ánh nến chiếu sáng ánh mắt của hấn, mặc dù hai mắt đầm lệ mông lung, Lâm Trúc vẫn nhìn thấy sự dịu dàng trong đôi mắt hấn.

Hấn có ý gì? Chẳng lẽ ...

Lâm Trúc không thể tin được suy đoán của mình.

Quách Tử Kính dời mắt, kéo chăn lên che kín hai người, hôn lên tai nàng: “Nếu như ta, coi nàng là muội muội, ngày đó đã không lên bờ, ta sẽ bơi đến một nơi khác, đảm bảo mọi người sẽ không biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Vậy chàng...”

“Bởi vì nàng trêu chọc quá nhiều người, mà việc bế nàng lên bờ là cách nhanh nhất để nàng đồng ý gả cho ta.”

Lâm Trúc tròn mắt há hốc mồm.

“Đừng suy nghĩ lung tung, sống cùng ta cho tốt, ta lớn hơn nàng quá nhiều tuổi, gả cho ta là uất ức nàng, nhưng ta sẽ đối xử với nàng thật tốt.” Quách Tử Kính lau đi nước mắt còn vương vãn trên mi cho nàng, thử thăm dò đỡ nàng: “Không tức giận rồi hả?”

Lâm Trúc quay đầu, trong lòng có chút loạn.

Quách Tử Kính không có nhiều kiên nhẫn như vậy, tiếp tục thử làm chuyện vợ chồng với nàng.

“Đau ...” Lâm Trúc kêu đau, vội vàng đẩy hấn ra, tuy lúc trước nàng cũng kêu đau, nhưng bây giờ lại có thêm vài phần nũng nịu.

Quách Tử Kính nghe thấy sao lại không hiểu, tạm hoãn thế tấn công, khàn giọng trêu chọc nàng: “Gọi một tiếng Quách đại ca, ta sẽ không tiếp tục nữa.”

Mặt Lâm Trúc nóng lên, kêu không ra tiếng, Quách Tử Kính dùng sức, nàng vội vã ngoan ngoãn gọi người.

Giọng nói yêu kiều, Quách Tử Kính đột nhiên động tình, cúi đầu hôn môi của nàng. Lâm Trúc vẫn quay đầu trốn tránh như cũ, chỉ là bị nam nhân kiên nhẫn đuổi theo, dây dưa với nhau, trong cơn ý loạn tình mê đột nhiên Quách Tử Kính hung hăng nhả một cái: “A Trúc nhịn một chút, sẽ tốt thôi.”

Làm sao Lâm Trúc có thể nhịn, chỉ là lần này bất luận nàng gọi ‘Quách đại ca’ bao nhiêu lần, đều không có tác dụng ...

Tác giả có lời muốn nói:

Bình ca nhi, An ca nhi: Chán ghét di.

Triệu Xán Xán: Ta cũng từng chán ghét di.

Quách lớn tuổi: Ta báo thù thay các cháu.

Triệu Xán Xán: Không cho bắt nạt di, nếu không cháu báo đại đệ đệ và nhị đệ đệ tiểu lên người bá bá!

Bình ca nhi, An ca nhi: Chán ghét tỷ tỷ!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 171: Chương 143

Sáng sớm, trong ánh mắt trời gheo của Quách Bảo Châu, Lâm Trúc lần lượt kính trà cho trưởng bối Quách gia, đến lượt Quách Bảo Châu, Lâm Trúc là tẩu tẩu(chị dâu), phải tặng quà gặp mặt cho em chồng, đương nhiên cũng cho nhị tử của Quách Bảo Châu một cái bao đỏ lớn.

“Vĩnh ca nhi gọi mợ đi.” Quách Bảo Châu ôm nhị tử dỗ.

Vĩnh ca nhi mới được bảy tháng tò mò nhìn mợ.

Lâm Trúc đã gặp cậu bé nhiều lần rồi.

Nhắc tới cũng thật lạ, tính tình mấy đứa cháu trai, cháu gái này đều không giống cha mẹ. Như nhà trưởng tỷ, tỷ phu thoát nhìn là người thận trọng, trưởng tỷ thì không cần phải nói, nhưng Xán Xán và hai đứa cháu trai đều rất hoạt bát hiếu động, gặp ai cũng cười. Nhưng Ninh thị lại nói là bọn nhỏ giống phụ thân, nói rằng khi tỷ phu còn nhỏ cũng đặc biệt tinh nghịch, Lâm Trúc ngẫm lại tính tình của tỷ phu, không quá tin tưởng. Còn bên này, Quý Chiêu và Quách Bảo Châu ở cùng một chỗ có thể lật trời(ý chỉ 2 người này ở chung hay gây chuyện), Vĩnh ca nhi lại ngoan ngoãn yên lặng, ở cùng một chỗ với Bình ca nhi và An ca nhi, không ít lần bị ăn hiếp. Xán Xán cũng biết thế nào là thân sơ, nếu Bình ca nhi đuổi chân đụng vào Vĩnh ca nhi thì không sao, nhưng nếu Vĩnh ca nhi vô tình để tay lên bụng Bình ca nhi, Xán Xán sẽ lập tức lấy ra, còn ra dáng nói Vĩnh ca nhi không được bắt nạt người khác...

“Cháu ngoại giống cậu, dáng vẻ hay tính tình của Vĩnh ca nhi đều giống Quách Từ Kính.” Quý lão thái thái đã nói như vậy, lúc nói những lời này thì vui vẻ biết bao. Quách Từ Kính tuổi trẻ tài cao, nếu cháu trai cũng giống như hắn thì thật tốt, giống như Quý Chiêu thì bà mới lo.

Nghĩ tới lời nói của Quý lão thái thái, Lâm Trúc cẩn thận quan sát Vĩnh ca nhi, lại phát hiện ra nàng không hề biết có giống hay không, bởi vì cho đến bây giờ, nàng vốn chưa từng quan sát tỉ mỉ Quách Từ Kính. Tối hôm qua trong chăn tối như mực, nàng bị hấn giày vò xong một lần liền ngủ mất, sáng nay tỉnh lại vẫn không dám nhìn hắn.

Kính trà xong, ăn điểm tâm xong, Quách phu nhân nhìn quãng mắt nhàn nhạt của con dâu, từ ái nói: “Được rồi, hôm qua đã mệt mỏi cả ngày rồi, phu thê các con cứ về phòng nghỉ ngơi đi, dù sao trong nhà chúng ta cũng không có việc gì.”

Quách Từ Kính thành thân có ba ngày nghỉ.

Lâm Trúc đỏ mặt cúi đầu, không dám nghĩ trong lời nói của mẹ chồng có thâm ý hay không, thấy nam nhân đối diện đã đứng dậy chào tạm biệt, nàng cũng đứng lên, sau khi từ biệt với mẹ chồng và Quách Bảo Châu thì đi theo nam nhân ra ngoài.

Quách Từ Kính đi ở phía trước, Lâm Trúc đi ở phía sau nhìn bóng lưng hắn.

Nàng chưa từng nghĩ tới, Quách Từ Kính sẽ thích nàng. Lúc đầu nàng coi Quách Từ Kính là thân thích, không quan trọng có thích hay không, bình thường hai người cũng gặp nhau không quá vài lần, sau này xảy ra chuyện Thụy vương, nàng lại càng không muốn nhìn thấy Quách Từ Kính. Chuyện xảy ra ở ngự hoa viên vào Tết Nguyên Tiêu khiến việc hôn sự của hai người cứ thế mà định ra, nàng tưởng nửa đời sau của mình không còn chút hy vọng gì.

Sau đó hắn lại nói cho nàng biết, hắn chưa bao giờ xem thường nàng cả, thậm chí là thích nàng nên mới tương kế tựu kế để nàng gả cho hắn.

Là lời thật lòng hay chỉ nói ra để dỗ nàng?

Dù sao cũng đã là người của hắn rồi, cho dù chỉ có một chút xíu khả năng để yên tâm sống, Lâm Trúc đều muốn bắt lấy. Có lẽ bây giờ nàng còn chưa thích Quách Từ Kính, chỉ cần hắn thích nàng, nàng sẽ sống với hắn thật tốt, để chính mình được thoải mái, cũng để cho người nhà yên tâm.

“Đang suy nghĩ gì?” Đến con đường nhỏ về viện của mình, Quách Từ Kính xoay người, hỏi tiểu cô nương đang không tập trung đi theo phía sau.

Lâm Trúc không nghĩ tới đột nhiên hắn sẽ quay người, khi hoàn hồn lại thì đối diện với ánh mắt của nam nhân, nàng hoảng hốt nhìn qua chỗ khác, khẩn

trương lắc đầu.

Quách Tử Kính cũng không hỏi nữa, đi đi trở về vài bước nắm chặt lấy tay nàng, dắt nàng đi về phía trước.

Tay hắn vừa lớn lại vừa nóng, Lâm Trúc cúi đầu nhìn bàn tay hai người nắm chung một chỗ, nghĩ rằng người nam nhân này hẳn là thật sự thích nàng đi?

Đến cửa viện, Quách Tử Kính buông tay nàng ra, tiếp tục đi trước bước vào trong.

Bỗng nhiên Lâm Trúc rất muốn cười.

Tối qua khi hắn nói những lời kia, cũng kéo chăn che kín, không cho nàng nhìn hắn, thật ra hắn cũng không trấn định như đã biểu hiện?

Có lẽ do sự thay đổi của tâm trạng, Lâm Trúc lại nghĩ tới Quách Tử Kính cũng từng nhìn nàng đến ngây người, vừa nghĩ như thế, nàng cảm thấy không còn lo lắng nữa. Chỉ cần, chỉ cần nàng có thể xác định được tâm tư của Quách Tử Kính, nàng cũng không cần sợ hắn. Dù là phụ thân, dượng hay là tỷ phu, từ thái độ của bọn họ với thê tử đều nói cho nàng biết, chỉ cần trong lòng nam nhân có thê tử, chỉ cần thê tử đó không quá mức thô kệch, nam nhân sẽ hết lòng thương yêu.

Nhưng nghĩ thì dễ, làm thì không dễ chút nào cả, sau khi vào nội thất, phát hiện nam nhân đã tựa vào đầu giường đọc sách, Lâm Trúc trực tiếp đi tới mở cửa sổ ra, nhìn hai bồn hoa lan nàng mang theo làm đồ cưới, hai bồn này là trưởng tỷ tặng cho nàng, hình

như gọi là cái gì đó lục danh phẩm...

“Nàng thích hoa lan sao?” Nam nhân ngồi ở đầu giường bỗng nhiên hỏi nàng.

Lâm Trúc tùy tiện gật đầu, khi nhìn hoa lan thì nàng lại thấy không yên lòng. Nàng cũng không thích hoa lan như thế, cảm thấy màu sắc của hoa nhạt, còn không đẹp bằng hoa hạnh, đương nhiên hoa mẫu đơn và hoa cúc cũng không tệ. không thể nói là nàng thích nhất hoa gì, đa số đều là nàng ngắm nghĩa vậy thôi, nàng cũng không có ý định trồng hay chăm sóc, so với những việc đó thì nàng

thích đọc sách và viết chữ hơn.

Có qua có lại, nàng cũng hỏi nam nhân đang đọc cái gì.

Quách Tử Kính thu hồi ánh mắt đang nhìn nàng, giọng nói có chút nhu hòa hơn bình thường: “Tập thư, nói về địa lý, tập tục và đời sống ở Tây Bắc.”

Lâm Trúc hào hứng, nhìn hoa lan hỏi hắn: “Là ở Thiểm Tây sao?” Bây giờ tỷ phu đang ở Thiểm Tây.

Quách Tử Kính gật đầu, gật xong mới nhớ thê tử không nhìn thấy, lại nói: “Bên kia còn phải dựa vào phía Tây, hành lang Hà Tây.”

Lâm Trúc sáng tỏ, trong mắt chợt lóe lên một suy nghĩ: “Đó là Cam Châu, Trấn Bắc tướng quân trú binh ở đấy.”

“Bình thường nàng hay đọc sách gì?” Quách Tử Kính kinh ngạc như cơn mưa, hoàn toàn không có tâm trạng đọc sách nữa, nhìn cô nương đang đứng bên cửa sổ hỏi, bỗng nhiên hắn hiểu được Lâm Trúc không hẳn chỉ là một cô nương yếu ớt ham muốn vinh hoa phú quý.

Nghe ra trong giọng nói của nam nhân có chút bất ngờ, Lâm Trúc có chút đắc ý, gảy lá hoa lan nói: “không đọc cụ thể gì cả, đều là tập thư trong thư phòng của cha, đọc để giết thời gian thôi...”

Khóe miệng nàng cong lên, cả người ngồi dưới trời thu tươi đẹp trong xanh, áo váy trên người được may bằng vật liệu mềm mại làm hiện ra đường cong động lòng người. Quách Tử Kính có chút nóng, cầm lấy sách ở đầu giường hỏi nàng: “Vậy nàng có muốn đọc quyển này một chút không? Ta còn có quyển khác, cho nàng quyển này, tránh việc nàng ngồi không cảm thấy nhàm chán.”

“Được.” Lâm Trúc không nghĩ nhiều, liếc thấy nam nhân lấy sách ra đưa đến, nàng đứng dậy đi đến phía giường. Chưa đi được mấy bước thì phát hiện ánh mắt của nam nhân đang sáng quắc nhìn nàng chăm chú, bước chân không khỏi chậm lại, càng đến gần thì tim đập càng nhanh, lại chỉ có thể giả vờ lạnh nhạt tiếp tục đi về phía trước. Cách hắn hai bước, nàng mím môi, dừng lại đưa tay

ra đón sách.

Nhưng Quách Tử Kính không buông tay.

Lâm Trúc cắn môi, dùng sức kéo về phía mình, sau khi kéo được thì xoay người muốn đi, không ngờ vừa mới nhấc chân, cả người đã bị ồm lấy, sau đó sách nàng vừa cướp được đã bị hắn vứt xuống giường, nam nhân thuận thế đè lên, khoảng cách quá gần, Lâm Trúc khăn trương nhắm mắt lại.

Nụ hôn trong dự liệu không đến, mà hơi thở nam nhân hồn hển phảng phất ở trên cổ.

Thời gian im lặng, Lâm Trúc lấy dũng khí, lặng lẽ mở to mắt.

Nàng thấy cái nhìn chăm chú sâu kín của nam nhân.

Theo bản năng Lâm Trúc nhìn ra chỗ khác, mới dời mắt đi lại lập tức nhanh chóng nhìn lại, lớn mật nhìn chằm chằm vào nam nhân.

Trên đường đi nàng còn chưa xác định được tâm tư của Quách Tử Kính với nàng, bây giờ, nàng đã nắm chắc được bảy phần.

Lần đầu tiên nàng nghiêm túc đánh giá người đàn ông này.

Nếu nói tỷ phú có phong thái tiên nhân, Quách Tử Kính lại chính là cây cỏ thụ lệ loi trên đỉnh núi, Quách Tử Kính không có dung mạo kinh người thu hút như tỷ phú, nhưng trong mắt người mệnh mệnh, không ai có thể bỏ qua sự hiện hữu của hắn. Hơn nữa lông mày của Quách Tử Kính thanh tú, làm cho sự cương nghị trầm ổn của hắn lại thêm một phần phong độ của người trí thức, làm như

hòa khí chất lạnh lùng trên người.

“Nàng đang nhìn cái gì vậy?” Quách Tử Kính nhỏ giọng hỏi.

“Chàng đang nhìn cái gì?” Lâm Trúc nhẹ nhàng hỏi lại, trong đôi mắt hoa đào có bảy phần khiêu khích, ba phần thăm dò.

Quách Tử Kính cười: “Nhìn nàng.” Nàng còn to gan hơn so với tưởng tượng của hắn.

Lâm Trúc cười theo: “Vậy thiếp cũng nhìn chàng.” Có gì phải sợ chứ, nhiều nhất là bị hắn giày vò một lần mà thôi.

Cô nương vừa quyến rũ lại vừa hoạt bát, giống như là hồ yêu(cáo thành tinh đấy - hồ ly tinh, theo nghĩa tốt nhé) trong rừng, Quách Tử Kính ngăn chặn sự bức thiết trong lòng, thu lại nụ cười, nhìn chăm chú vào đôi mắt của nàng rồi chậm rãi nói: “Chúng ta thành thân, Thanh quận vương có tặng một bức điêu khắc, nàng đoán xem là bức điêu khắc gì?” Có chuyện hắn muốn nói rõ ràng.

Sắc mặt Lâm Trúc hơi thay đổi, nhìn Quách Tử Kính một lát, không nhìn ra vui hay buồn, nàng cười lạnh quay đầu: “Thiếp nghĩ chàng đã nguyện ý cưới thiếp, thì không để ý đến những điều kia nữa.”

“Ta không để ý.” Quách Tử Kính quay mặt nàng lại, Lâm Trúc nhắm mắt lại không nhìn hắn, giống như không tin lời hắn nói. Thấy nàng dễ nổi giận như vậy, Quách Tử Kính buồn cười, dùng ngón cái nhẹ nhàng ma sát đôi môi son của nàng: “Ta chỉ tò mò, tại sao vừa nhìn thấy hắn và Khang vương thì nàng đã động tâm, còn với ta thì lại thờ ơ. Ta kém hơn bọn họ sao?”

Giọng nói của hắn bình tĩnh, Lâm Trúc từ từ mở mắt, thấy trong mắt nam nhân không có sự nghi ngờ, nàng xùy một tiếng, nhìn ra chỗ khác nói: “Vậy thiếp cũng muốn hỏi, tại sao bọn họ mới nhìn thiếp thì đã động tâm, tại sao chàng lại không như vậy? Chẳng lẽ dáng vẻ của thiếp không lọt được vào mắt chàng?”

Một nam nhân lạnh lùng lại còn là thân thích của nàng nữa, vì sao nàng phải động tâm chứ?

Quách Tử Kính nhìn chăm chăm cô nương miệng lưỡi bén nhọn đang nằm dưới thân, chần chừ nói: “Ý của nàng là, nếu lúc trước ta vừa nhìn thấy nàng mà thể hiện ra ta có ý với nàng, nàng có khả năng cũng sẽ động lòng với ta?”

Lâm Trúc không nói gì, nàng không dám xác định, nhưng ít ra nàng cũng không coi hắn là thân thích.

Quách Tử Kính cảm thấy có chút oan uổng: “Lúc đó nàng mới có mười ba tuổi mà thôi.”

Lâm Trúc bĩu môi: “Lúc người đó nhìn thấy thiếp thì thiếp cũng mới mười ba tuổi.”

Thần sắc Quách Tử Kính lạnh lùng: “Đừng có đánh đồng ta với hắn.”

Lâm Trúc quay mặt ra chỗ khác: “Là chàng nói đến hắn trước ...”

Lời nói còn chưa xong, đã bị nam nhân bịt miệng lại, hôn đến khi nàng sắp thở không được nữa mới thả nàng ra, chuyển sang hôn nơi khác. Lâm Trúc khăn trương nắm lấy vạt áo không cho hắn cởi ra, nhỏ giọng nói: “Vẫn đang còn đau ...”

“Phía trên cũng đau?” Quách Tử Kính kéo tay nàng ra, kéo áo đến eo, tiếng vải xé rách thật là chói tai. Lâm Trúc kinh hãi, phát hiện ra hơi thở của nam nhân càng ngày càng dồn dập, nàng có chút sợ. Cảm thấy thân thể nàng cứng lại, động tác cởi quần áo của Quách Tử Kính có chút chậm lại, chỉ có đôi mắt lại càng như sói như hổ, đến khi hắn vùi đầu trước ngực của nàng, Lâm Trúc nhanh chóng bị một cảm giác khác lạ quán lấy.

Tuy chỉ nói là chỉ thân mật ở phía trên nhưng một nam nhân nhìn nhiều năm như vậy sao có thể nhìn được chứ, chỉ trong một lúc trong phòng đã vang lên tiếng rên nũng nịu cùng với tiếng cầu xin ...

Ngày thứ ba lại mặt, để Thúy Ngọc ở trong phòng trông coi cặp sinh đôi, A Kết dẫn Xán Xán cùng Liễu thị ra cửa đợi người.

“Đi đến.” Đầu ngõ có một chiếc xe ngựa đang đi tới, Xán Xán vui mừng kêu to.

Đúng là xe ngựa của Quách gia, A Kết gạt đầu, bỗng nhiên nàng cảm thấy thật là khăn trương.

Không biết muội muội thế nào?

Xe ngựa dừng lại, Quách Tử Kính xuống xe trước, vẻ mặt thoát nhìn cũng không khác gì lúc trước, đối với các nàng vẫn khách khí lễ độ như vậy. A Kết

chăm chú nhìn màn xe, đến khi thấy khuôn mặt muội muội phản hồng, đôi mắt như có nước, đứng bên cạnh Quách Từ Kính hơi đỏ mặt nhìn nàng, A Kết kim lòng không được nở nụ cười.

Cô muội muội này của nàng cũng là tốt số.

Buổi chiều phu thê quay lại Quách phủ, A Kết cũng chuẩn bị về nhà.

Liễu thị vạn phần không muốn, lưu luyến bé Bình ca nhi và An ca nhi không muốn buông tay, hai đứa nhỏ mỗi đứa ngồi một bên đùi của ngoại tổ mẫu, còn nhỏ nên không hiểu được những người lớn đang muốn làm gì. A Kết đang mặc váy cho nữ nhi, vừa mặc vừa nói: “Nếu nương ở nhà chán, hãy qua bên kia chơi, mẹ chồng cũng rất mong có nương qua làm bạn.”

Nàng cũng lưu luyến, nhưng phải trở về thôi, mẹ chồng cho nàng ở nhà mẹ đẻ lâu như vậy là đã đủ tốt rồi. Trong thời gian mấy tháng đầu Triệu Trầm xa nhà, lúc hai đứa bé song sinh quấy, nàng thì đã có người nhà mẹ đẻ giúp nàng chăm sóc, nàng còn gì mà không biết đủ nữa chứ?

Một lát sau, A Kết bế Bình ca nhi ngồi trong xe ngựa, dạy bé tạm biệt với ngoại tổ mẫu.

Hai đứa nhỏ tò mò nhìn xe ngựa vì thấy mới lạ, chỉ có Xán Xán ngoan ngoãn ngồi bên cạnh mẫu thân, không ngừng mời ngoại tổ mẫu đến nhà mình chơi.

Liễu thị nhìn ba đứa cháu, sợ gió thu thổi tới làm cháu ngoại, nên dù không nở cũng phải buông mình xuống, đứng tại cửa đưa mắt nhìn theo chiếc xe ngựa đang rời đi. Đợi xe ngựa đã khuất bóng, bà quay người, nghĩ tới Lâm Trúc cũng đã xuất giá, bỗng nhiên cảm thấy căn nhà thật trống trải.

Lúc A Kết bước vào trong viện của mình, cũng có cảm giác này.

Nàng và Triệu Trầm ở nhà mới đã được hơn nửa năm, nhìn đến nơi nào, nơi đó cũng đều có bóng dáng của nam nhân, lại nhìn kỹ hơn, nơi đó không có ai cả. Ôm con vào trong nội thất cùng mẹ chồng, lúc nàng cời giày giúp Bình ca nhi, Xán Xán đi dạo quanh phòng một vòng chậm rãi đi tới, ngựa đầu nhìn nàng.

A Kết nhìn nữ nhi cười: “Rốt cuộc cũng về nhà, có phải Xán Xán rất vui không?”

Xán Xán ngừng một lúc mới gật đầu, ánh mắt nhìn về nơi khác, sau đó giống như là thật sự không nhận được nữa, níu lấy áo của mẫu thân hỏi: “Nương, chúng ta đã về, có phải phụ thân cũng sắp trở về không? Con nhớ phụ thân.”

A Kết cười quay đầu đi, tiếp tục cời áo khoác thật dày trên người con trai trưởng ra: “Xán Xán nhớ phụ thân, vậy con còn nhớ rõ hình dáng của phụ thân không?”

Xán Xán lắc đầu rồi lại gật đầu, chỉ vào lông mày của mình nói: “Lông mày của con giống phụ thân.” Lại chỉ vào đôi mắt của Bình ca nhi: “Đôi mắt của đại đệ đệ giống cha. Nương, phụ thân đi đâu vậy, tại sao còn chưa về?” Vĩnh ca nhi có phụ thân, bé cũng muốn phụ thân.

A Kết đặt Bình ca nhi lên giường để cho cậu bé chơi cùng với đệ đệ, lại vươn tay bế nữ nhi lên, vừa đi vừa dỗ: “Phụ thân đi Tây Bắc mua đồ ăn ngon cho Xán Xán, lúc mua được thật nhiều thật nhiều rồi sẽ mang về cho Xán Xán ăn.”

Xán Xán dựa vào vai mẫu thân, nghe đến đó ngẩng đầu, hai mắt ẫm lệ nhìn mẫu thân: “Cho nương ăn nữa.”

A Kết vui mừng hôn lên má nữ nhi: “Nương cũng ăn, Xán Xán cho ai ăn nữa?”

Xán Xán quay đầu, nhìn Ninh thị đang ngồi trên giường nói: “Cho Tô Mẫu ăn, đại đệ đệ và nhị đệ đệ cũng ăn.”

A Kết cười, bế nữ nhi lên giường, trêu bé: “Đại đệ đệ và nhị đệ đệ còn chưa có răng, không cắn nổi đâu!”

Xán Xán chớp hai mắt, nhìn hai đệ đệ trắng trẻo mập mạp, cười khanh khách: “Đại đệ đệ và nhị đệ đệ không có răng nha, không cắn nổi đâu.”

Tiếng cười của bé trong trẻo, Bình ca nhi và An ca nhi cùng nhìn về phía tỷ tỷ.

A Kết và Ninh thị cùng nhìn nhau cười.

~

Trương Dịch.

Gần hoàng hôn, Triệu Trầm mang đồ của thương nhân đang dẫn Trần Bình tản bộ trên đường.

Trương Dịch là nơi thương thông với Tây Vực, muốn đến Tây Vực phải đi qua chốn này, là nơi tụ tập của các thương nhân, sự giàu có sung túc, phồn hoa không thua kém kinh thành, hơn nữa, ở Tây Bắc dân chúng sống phóng khoáng, không có các loại quy củ rườm rà như ở kinh thành, càng thêm nóng nhiệt.

“Phụ thân, con muốn ăn thịt xiên nướng!”

Trong đám người bỗng nhiên truyền đến tiếng nói trong trẻo của trẻ con, Triệu Trầm dừng bước, theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy một lão gia mặc quần áo

tơ lụa đang bế nữ nhi khoảng ba bốn tuổi đứng trước quán thịt xiên nướng nhỏ xem náo nhiệt. Đứa bé muốn ăn thịt xiên nướng, lão gia nhà giàu ngại quán nhỏ không sạch sẽ, hứa về nhà sẽ bảo đầu bếp làm cho bé, nhưng bé gái không chịu, muốn ăn ngay bây giờ, lão gia kia không còn cách nào, đành phải mua một xiên. Bé gái vui mừng hôn phụ thân một cái,

cầm xiên thịt nướng bắt đầu ăn, ngoan ngoãn để phụ thân bế mình đi về phía trước.

“Người đi mua hai xiên.” Đợi đến khi không nhìn thấy bóng dáng của tiểu cô nương nữa, Triệu Trầm nói với Trần Bình.

Trần Bình biết chủ tử nhà mình nhớ nữ nhi, không hề ngạc nhiên, đi nhanh đến quán nhỏ, mua một lần mười xiên.

Xiên thịt dê nướng có thêm ớt, ăn vào có chút cay, nhưng chạng vạng ở vùng Tây Bắc trời rét, cay như vậy lại tốt. Thịt dê nướng non mịn dễ nhai, Triệu Trầm rất hài lòng, nghĩ rằng lúc nào về kinh thành sẽ mang đầu bếp này theo, chuyên làm đặc sản Tây Bắc cho người nhà ăn. Kinh thành cũng có, nhưng dù sao cũng không thể bằng người Tây Bắc chính gốc làm.

Mười xiên thịt dê nướng, hai chủ tử vừa đi vừa ăn, đi chưa được bao xa đã ăn xong, khi còn lại một xiên cuối cùng, Trần Bình giả vờ khách khí mời Triệu Trầm ăn, Triệu Trầm nhìn ra Trần Bình còn chưa ăn đủ, cười, thường cho hắn, còn đồng ý lúc về sẽ mua nhiều cho hắn, Triệu Trầm trả tiền.

Gần nửa canh giờ nữa sẽ cầm đi lại ban đêm, người đi đường càng ngày càng ít, những người còn lại đều là ở gần đây. Trần Bình nhanh chóng ăn xong xiên thịt cuối cùng, tiện tay vứt xiên trúc xuống dưới đất, lau miệng, chỉ vào tiệm mì hoành thánh chếch đối diện nói: “Nhị đông gia, chúng ta đi ăn bát Mì hoành thánh đi, thịt xiên quá cay, cổ họng khó chịu.”

“Khó chịu? Vậy sau này đừng ăn nữa.” Triệu Trầm nhàn nhạt nói, vẫn bước về tiệm mì hoành thánh, Trần Bình vội vàng giải thích mình không quá khó chịu như vậy, đáng về nịnh nọt.

Chủ sạp là một đôi phu thê khoảng năm mươi tuổi, nhìn thấy bọn họ đi tới, bà chủ đầu đội khăn màu xám tro thân thiện hỏi: “Hai vị đến thật là đúng lúc, muộn chút nữa là chúng tôi đóng cửa rồi, nào, ngồi bên này, bây giờ trời còn chưa tối.”

Triệu Trầm với dáng vẻ đại gia, không ngồi vào chỗ bà chủ chỉ, chọn một cái bàn gần trong góc ngồi xuống. Bà chủ thấy hắn không có đi vào tận bên trong, nhẹ nhàng thờ ra, đi tới hỏi hai người muốn ăn gì. Trần Bình ngạc nhiên, quay đầu hỏi bà ta: “Chẳng lẽ nơi này ngoài Mì hoành thánh còn có món khác sao? Đến quán Mì hoành thánh, không ăn Mì hoành thánh thì ăn cái gì? thật là nực cười.”

Về mặt của bà chủ vẫn tươi cười như cũ: “Nhìn ta kìa, đều tại ta ăn nói vụng về khiến ngài hiểu lầm, ý ta là hai vị có muốn ăn đồ lót dạ không? Ở đây chúng ta có thịt bò, thịt lừa kho tương, thanh đạm thì có đậu hũ trộn ...”

“Mỗi món mặn một đĩa.” Triệu Trầm nhìn quanh một vòng quán nhỏ, mở miệng nói.

Bà chủ tươi cười hơn hớn: “Được, hai vị chờ một chút, sẽ có liền.”

Chờ bà ta đi, Trần Bình nhỏ giọng nói: “Nhị gia đừng lo lắng, những ngày tám trong tháng (ngày tám, mười tám, hai mươi tám) người kia đều đến nơi này ăn bát Mì hoành thánh, đều là đến trước khi chủ sạp sắp đóng cửa, hẳn là người kia sắp đến rồi.” Người trong

thương đoàn Đại Thông đã sớm dò hỏi rồi.

Triệu Trầm khẽ vuốt cằm, thần sắc lạnh nhạt.

Mì hoành thánh và thức nhắm nhanh chóng được đưa lên, lúc Triệu Trầm đang thêm tương ớt vào trong chén, nghe thấy bà chủ lên tiếng chào khách, hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy một nam nhân mặc trường bào (áo khoác dài) màu xám sẫm đi vào, tuổi chừng bốn mươi, khuôn mặt không tính là xuất chúng nhưng sự anh khí trong đôi mắt làm người khác phải liếc nhìn.

Bốn mắt nhìn nhau, Triệu Trầm mỉm cười gật đầu, lập tức ngồi thẳng, đồ thìa tương ớt vào chén. Nắm lấy cái thìa, lúc nam nhân đi qua bàn của Triệu Trầm, hắn đang cầm thìa khuấy bát nước canh Mì hoành thánh.

Nam nhân ngồi xuống ở bàn bên cạnh, hẳn là khách quen, bởi vì bà chủ không hỏi hắn ăn gì, lập tức bung khay vào, bên trên là một bát Mì hoành thánh, một đĩa thịt bò kho tương và một bình rượu đã được đun nóng.

Bà chủ rời đi, bên trong chỉ còn ba người.

Nam nhân tự rót tự uống, Triệu Trầm nhìn chăm chăm vào bình rượu kia, lúc nam nhân kia liếc mắt nhìn qua thì nói với Trần Bình: “Thì ra nơi này còn có bán rượu, người mùi thì có vẻ là rượu ngon, người đi ra ngoài nói một tiếng, bảo bọn họ hâm cho chúng ta một bình.”

Trần Bình lập tức đứng lên, đứng ở cửa nói với bà chủ, sau đó cũng không hề đi vào, nói muốn nhìn bọn họ hâm rượu.

Nam nhân liếc mắt nhìn ra bên ngoài, để bát rượu vừa đưa lên trên miệng xuống, nhìn thẳng Triệu Trầm: “Người đến tìm ta?”

Triệu Trầm cười: “Tướng quân quả nhiên là thông minh, Lý mỗ (mỗ: Từ dùng để tự xưng nói trống./Từ chỉ một người, một vật, một nơi không cần nói rõ tên.) đúng là có ý đến gặp tướng quân, chỉ là nơi đây không tiện nói chuyện, khi nào tướng quân rảnh rồi, kính mời đến tửu lâu Đại Thông một lần, Lý mỗ lúc nào cũng chờ.”

Ngô Khải cụp mi, nhìn ánh đèn phản chiếu trong bát rượu nói: “Nếu ta không đi, ngươi định làm gì?”

Triệu Trầm không nói gì, lấy ra một thỏi bạc vụn để lên bàn, đứng dậy, trước khi đi đẩy bát Mi hoành thánh trên mặt bàn về phía bên kia: “Tướng quân không đi, vậy cũng chỉ có thể mỗi tháng tới nơi này nhìn vật nhớ người, đáng tiếc là không phải do người đó làm, hương vị có chút không được ngon, tướng quân nói có đúng không?”

Ngô Khải bỗng nhiên tròn mắt, ánh mắt như dao.

Triệu Trầm chấp tay một cái, nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172: Chương 144

Edit: windchime

Triệu Trầm ở tại khách phòng phía sau tửu lâu Đại Thông.

Tính đến nay đã ba ngày rồi, Ngô Khải vẫn chậm chạp chưa chịu đến, Trần Bình có chút lo lắng: “Liệu hần có mặt báo cho người kia không?”

Triệu Trầm nằm dựa vào đầu giường, mắt phượng híp lại nhìn ánh chiều tà đỏ lịra phía xa ngoài cửa sổ: “Mặt cái gì báo chứ? Ngay cả người ở thương đoàn Đại Thông cũng không biết thân phận thật sự của ta, cho dù Ngô Khải có đến trước mặt Tần Tư Dững thì có thể nói được gì? không cần phải vội, hần có thể liên tục mười mấy năm đến quán văn thần kia để nhìn vật nhớ người, dù thấy hần là người trọng tình, rốt cuộc đã có tin tức của người trong lòng, sớm muộn gì hần cũng sẽ đến.”

Trần Bình không nói gì nữa.

Nếu chưa từng chứng kiến sự si tình của lão gia với thái thái, hần sẽ không tin một nam nhân bốn mươi tuổi sẽ nhớ mãi không quên một cô nương đã thích từ lúc thiếu niên, còn là một cô nương bán ở trần trên. Cho dù tìm được người thì thế nào, người đó giờ cũng đã hơn ba mươi, không có cuộc sống ăn sung mặc sướng như thái thái, chắc chắn nữ nhân kia không còn giữ được dung nhan thời thanh xuân nữa, Ngô Khải thật sự vì một người đẹp hết thời mà phản bội tình nghĩa huynh đệ?

Theo bản năng, Trần Bình không dám chắc, nhưng hần tin tưởng chủ tử nhà mình.

Đang nghĩ ngợi, từ bên ngoài vọng đến tiếng bước chân dồn dập, rất nhanh sau đó, chuông quây đã đứng ở ngoài cửa: “Nhị gia, Ngô tướng quân đến tửu lâu của chúng ta.”

“Mời tướng quân đến nhà gian chữ thiên số một, Đại Thông của chúng ta đã được tướng quân chăm lo rất nhiều, ta phải khoản đãi tướng quân thật tốt.” Triệu Trầm cười nhìn lướt qua Trần Bình, không nhanh không chậm đứng dậy, chuẩn bị sơ qua cho bản thân, cầm lấy một vật gì đó giấu vào trong ngực, dẫn Trần Bình đi ra ngoài.

Mấy nhà gian gần khách phòng mấy ngày nay đều bị Triệu Trầm ra lệnh không cho đón khách, chỉ cần ngoài cửa không có người nghe lén, bọn họ ở bên trong nhỏ giọng nói chuyện tuyệt đối sẽ không có người có ý đồ xấu nghe được. Sau khi rượu và thức ăn được dọn lên, Triệu Trầm để Trần Bình ở bên ngoài canh chừng, hần ở bên trong tiếp khách.

Ngô Khải cũng không động đũa, nhìn thẳng Triệu Trầm nói: “Phượng nương đang ở đâu?”

Triệu Trầm cười rót rượu cho hần: “Tướng quân cần gì phải vội? Trước tiên cứ nếm thử chiêu bài(ở đây được hiểu là món ăn đặc sản của quán) của tửu lâu chúng ta đã, sau khi ăn xong Lý mỗ sẽ nói chuyện với tướng quân.”

Ngô Khải đẩy ly rượu qua một bên, ánh mắt lạnh xuống: “Nhị gia có gì cứ nói thẳng, không cần phải lãng phí thời gian.”

Triệu Trầm nhìn hần, biết nghe lời phải, để bầu rượu xuống im lặng một lát, nâng mắt lên, nói: “Trước khi nói chuyện đó, kính xin tướng quân đáp ứng với Lý mỗ một chuyện, được không?”

Ngô Khải cười lạnh: “Chỉ cần ngươi nói tung tích của nàng cho ta biết, phạm là thứ ta có, tùy ngươi chọn.”

“Quả nhiên tướng quân là người sáng khoái.” Triệu Trầm khen một câu, sau đó giọng nói liền nhỏ xuống: “Tướng quân là huynh đệ khác họ với Tần Tư Dững, hần Tần Tư Dững có tính toán gì cũng đều sẽ thương lượng với tướng quân, đã như vậy, Lý mỗ có một chuyện không hiểu, biên cương rõ ràng yên ổn, vì sao Tần Tư Dững lại lấy cớ người Hồ xâm phạm biên cương để không về kinh diện thánh? Chẳng lẽ ông ta muốn ... tạo phản?”

Đôi mày dài của hần hơi nhíu lên, đôi mắt phượng hơi lóe sáng, giống như thấy được thâm ý sâu trong đôi mắt của đối phương.

Thần sắc của Ngô Khải cũng không thay đổi nhiều, chỉ là bàn tay ở dưới bàn lạng lẽ cầm lấy bội đao(đao nhỏ), lạnh lùng trả lời: “Trần Bắc tướng quân luôn trung thành và tận tâm với triều đình, mặc kệ người là nhị gia của Đại Thông hay là ai, nếu người còn dám nói một câu chữ bói như vậy nữa, đừng trách ta không khách khí.”

Triệu Trầm nhẹ nhàng cười, nâng cốc rượu nhỏ lên: “Lý mỗ chỉ có một mình, vì nghiệp lớn của hoàng thượng, chết cũng không có gì đáng tiếc, chỉ tiếc là khi ta chết đi, thuộc hạ của ta chắc chắn sẽ giết Phung nương tử, không biết tướng quân có đau lòng đến mức nửa đêm tỉnh giấc hay không? Tướng quân si tình hai mươi năm không thay đổi, Phung nương tử cũng hai mươi năm một mình, rõ ràng là người có tình lại âm dương cách biệt, thật là làm cho người ta thấy tiếc hận.”

Ngô Khải nhìn chăm chăm vào người đối diện, trong lòng lại là gió to sóng lớn.

Thì ra nàng không phải là di tình biệt luyện (di tình biệt luyện: yêu một người rồi, sau đó lại ko yêu người đó nữa mà có tình yêu mới).

Nhưng tại sao khi hắn công thành danh toại trở về nhà thì mẫu thân lại nói cho hắn biết là Phung nương đã theo một khách thương đi Giang Nam rồi? Hắn không cam lòng, phái người đi tìm, nhưng Giang Nam lớn như vậy, bọn họ lại không biết khách thương kia rốt cuộc là ai, không tra được tin tức gì. Hắn giận nàng, hận nàng không chịu chờ hắn, nhưng lại không thấy nàng, mỗi lần nhớ tới nàng, trong lòng nhiều hơn vẫn là đau, nhớ đáng về nàng cười dịu dàng làm hắn thấy ấm lòng, là bóng dáng vội vàng của nàng lúc trời còn chưa sáng đã phải chuẩn bị mở quán, là khuôn mặt đỏ ửng của nàng lau mồ hôi cho hắn sau khi hắn lên giúp nàng.

Hắn nhớ nàng, oán nàng, hận nàng, hận đến nỗi ở trong lòng đều là hình ảnh của nàng, không thể nhìn thấy nữ nhân nào khác.

Nhìn ra sự phức tạp trong đôi mắt của nam nhân, Triệu Trầm đứng dậy, đi đến phía sau Ngô Khải, nhỏ giọng nói: “Tần Tư Dũng có ý muốn làm phản, hoàng thượng cũng cương quyết diệt trừ nghịch thần, tướng quân là người trung nghĩa, chẳng lẽ chịu khổ nửa đời trên lưng ngựa để đến cuối đời lại đổi lấy ô danh phản tặc tử? Lý mỗ biết trong lòng tướng quân buồn lo, thật ra Lý mỗ cũng có huynh đệ cùng sinh vào ra tử, cũng biết nghĩa khí huynh đệ, nhưng cũng biết thế nào là đại nghĩa. Tần Tư Dũng tạo

phản, chắc chắn sẽ khai chiến với triều đình, đến lúc đó chiến hỏa liên miên, dân chúng gặp nạn, tướng quân trợ Trụ vi ngược (nói giáo cho giặc; giúp người xấu làm điều ác) chính là bất trung với vua, cũng là bất trung với dân, càng tệ hơn là lúc đại Đường chúng ta tự đánh nhau thì người Hồ sẽ thừa dịp xâm phạm, đại Đường sẽ có nguy cơ mất nước, tướng quân nhẫn tâm nhìn cơ nghiệp mấy trăm năm của đại Đường bị hủy trong tay mình?”

Lúc Ngô Khải chuẩn bị mở miệng, Triệu Trầm ném một cuộn thánh chỉ màu vàng xuống bàn: “Đây là hoàng thượng ra lệnh cho ta truyền cho tướng quân, sau khi tướng quân xem xong thì cho ta một câu trả lời thuyết phục.”

Hành động của Triệu Trầm lên mặt dứt khoát, Ngô Khải bị khí thế của Triệu Trầm làm cho sợ hãi, do dự một chút rồi cầm lấy

thánh chỉ.

Triệu Trầm đứng lúc nói: “Chỉ cần tướng quân giết Tần Tư Dũng, tướng quân sẽ là Trần Bắc tướng quân mới. Tướng quân không cần hoài nghi sau khi chuyện này thành công hoàng thượng sẽ thu hồi lại ý chỉ, hoàng thượng là minh quân, biết suy tính cho đại cục ở biên quan. Tướng quân đóng giữ ở Tây Bắc nhiều năm, đối với quân tình ở Tây Bắc rõ như lòng bàn tay, ngoại trừ tướng quân, không còn người nào có thể đảm nhiệm chức vụ Trần Bắc tướng quân.”

“Chẳng lẽ hoàng thượng cho rằng Trần Bắc tướng quân chết đi thì biên quan sẽ ổn định?” Ngô Khải đứng lên, khinh thường ném thánh chỉ lên trên bàn, nhìn thẳng Triệu Trầm nói: “Vô cùng ngu xuẩn! Trần Bắc tướng quân có thể chỉ huy mười lăm vạn hùng binh, không phải dựa vào danh hiệu hoàng thượng phong, mà dựa vào chính bản thân ngài ấy! Nếu Trần Bắc tướng quân có chết thật đi nữa, dù là ta, cũng không có khả năng trấn áp được tướng sĩ lớn nhỏ ở Tây Bắc! Hơn nữa, người luôn mồm nói Trần Bắc tướng quân muốn tạo phản, vậy ta nói cho người biết, chỉ cần hoàng thượng không làm chuyện ngu xuẩn, Trần Bắc tướng quân tuyệt đối sẽ không làm phản, không ai quan tâm đến sự yên ổn của Tây Bắc hơn so với ngài ấy.”

“Cái gì gọi là hoàng thượng không làm chuyện ngu xuẩn?” Triệu Trầm đến gần một bước, nhìn Ngô Khải từ phía trên: “Quân muốn thần chết, thần không thể không chết, đầu tiên là Tần Tư Dũng nuôi dưỡng người của phe tiền thái tử, sau đó lại nói dối biên quan bất ổn để từ chối về kinh, hẳn làm như vậy, có dễ uy nghiêm của hoàng gia trong mắt? Hẳn làm như vậy chính là tạo phản! Hoàng thượng phái binh thảo phạt là danh chính ngôn thuận!”

Giọng nói của Triệu Trầm tuy nhỏ, nhưng từng chữ từng chữ như tiếng chuông vang, Ngô Khải không khỏi lui ra sau một bước, trong đôi mắt vốn tinh táo rốt cuộc cũng lộ ra sự chột dạ. Liếc mắt nhìn Triệu Trầm, Ngô Khải quyết định không giải thích hộ Tần Tư Dũng nhưng vẫn không chịu đồng ý giúp đỡ như cũ, xoay người muốn đi: “Cho dù như thế, vì sự an ổn của Tây Bắc, ta sẽ không mưu sát Trần Bắc tướng quân. Người đi đi, ta sẽ tha cho người một mạng, cũng mời người không nên làm khó một cô nương yếu đuối.”

Tha mạng cho một kẻ địch muốn lấy mạng huynh đệ mà mình kính trọng nhất, đây đã là biến tướng của sự dao động.

Triệu Trầm bước nhanh vài bước đến trước người Ngô Khải: “Tướng quân suy nghĩ vì đại cục thật khiến cho Lý mỗ khâm phục, nhưng tướng quân đã xem thường hoàng thượng, hoàng thượng phái Vũ Anh Hầu Triệu Trầm nhậm chức Tổng binh Thiểm Tây, chính là dự phòng Tây Bắc có biến sau cái chết của Tần Tư Dũng thì triều đình có thể kịp thời can thiệp. Người Hồ cũng biết địa vị của Tần Tư Dũng, Tần Tư Dũng chết, chắc chắn người Hồ chắc chắn sẽ dẫn binh đột kích, nếu sớm muộn gì cũng phải đánh một trận, không bằng tướng quân đồ tội danh mưu hại Tần Tư Dũng cho người Hồ, khi đó trong lòng tướng sĩ Tây Bắc sẽ tràn ngập phẫn uất, khởi binh tất thắng, tướng quân dẫn binh báo thù cho Tần Tư Dũng thắng trận, dễ dàng có được sự ủng hộ của mọi người.”

Nói hai ba câu, đã đánh tan những băn khoăn của Ngô Khải, điều còn lại, chỉ là tình nghĩa huynh đệ.

Ngô Khải nghĩ tới từng màn huyết chiến trên chiến trường của hấn và Tần Tư Dũng, sự do dự trong đôi mắt dần dần biến thành kiên định: “Ngài ấy đã cứu ta nhiều lần, không có ngài ấy thì đã không có ta ngày hôm nay, trong vòng ba ngày ngươi hãy lập tức rời khỏi Trương Dịch, nếu không ta sẽ đích thân mang binh lính bắt ngươi.” Nói xong vòng qua Triệu Trầm đi ra cửa.

Không bị công danh lợi lộc dụ dỗ, Triệu Trầm thật lòng kính nể người nam nhân trước mắt, chỉ là hấn có lập trường của hấn. Triệu Trầm xoay người, ngay trước khi Ngô Khải đặt tay lên chốt cửa thì mở miệng: “Tướng quân muốn giữ mạng của huynh đệ,

chẳng lẽ muốn mấy tổ tôn ba đời (mẹ con bà cháu) Phung nương tử phải mất mạng sao?”

Ngô Khải xoay mạnh người lại, gắt gao nhìn chăm chăm Triệu Trầm: “Ngươi lặp lại lần nữa!”

Triệu Trầm cười nhẹ: “Năm đó Phung nương tử có thai, biết ở lại quê hương sẽ làm liên lụy đến đứa bé cũng bị người đời chê cười, cho nên bà năn nỉ một khách thương Giang Nam mang bà rời đi, đến Tô Châu, cư ngụ trong một trấn nhỏ, nói là trượng phu đã ra chiến trường. Hiện nay nhi tử của Phung nương tử đã thành gia (lập gia đình), cùng với thê tử hấn mở một tiệm mì hoành thánh, hai người đã có một nam một nữ, nhi tử đã ba tuổi, nữ nhi mới đầy tháng.”

Hấn đã làm tổ phụ?

Ánh mắt Ngô Khải có chút đau xót.

Triệu Trầm thu hồi tươi cười, nghiêm mặt nói: “Lý mỗ biết dùng cái này để áp chế tướng quân là hành vi tiểu nhân, nhưng thân mạng hoàng mệnh, đành phải ra hạ sách này. Đây là tuyệt mệnh tán, người Hồ sẽ có động tĩnh, tướng quân chỉ chờ thời cơ ra tay là được, sau khi chuyện thành công, Lý mỗ chắc chắn sẽ đưa gia quyến của tướng quân hoàn hảo không chút tổn hại gì đến bên cạnh ngài.”

Ngô Khải cúi đầu, nhìn độc dược trong tay nam nhân, là một quả cầu nhỏ bằng đồng, tách mở một cái, bột thuốc sẽ rơi ra.

Một bên là mạng của huynh đệ, một bên là mạng của người thân.

Hấn nhắm mắt lại: “Trong ba ngày việc sẽ thành, đợi Tây Bắc hoàn toàn khôi phục yên ổn, hy vọng ngươi nói được làm được.”

“Lý mỗ lấy mạng cam đoan với tướng quân.” Quả cầu nhỏ bằng đồng bị người ta lấy đi, Triệu Trầm ôm quyền với nam nhân, sau đó chỉ vào thánh chỉ trên bàn nói: “Trần Bắc tướng quân bị người Hồ ám hại, việc này truyền về kinh thành vừa đến vừa đi cũng mất sáu ngày, sáu ngày sau sẽ có công công đến Trương Dịch tuyên chỉ, Lý mỗ chúc mừng tướng quân trước.”

Ngô Khải không thèm nhìn đến thánh chỉ kia, mặt lạnh rời đi.

Triệu Trầm thở phào một hơi, ngày hôm sau trời còn chưa sáng đã cùng với Trần Bình thúc ngựa rời khỏi Trương Dịch.

Lúc tới đoàn xe đi chậm rãi, lúc về tuần mã chạy như bay, không đến hai ngày đã vào biên cảnh Thiểm Tây.

Hoàng hôn buông xuống, Triệu Trầm ghim ngựa dừng lại.

Ngô Khải, hấn là đã ra tay rồi nhỉ?

~

Trương Dịch, phủ Trần Bắc tướng quân, trong thư phòng

Tần Tư Dũng tê liệt ngã xuống trên ghế dựa, bụng như bị dao đâm. Hấn lau máu tươi trên khóe miệng, dùng hết sức để quay đầu, hỏi người huynh đệ đang quý: “Hoàng thượng cho ngươi cái gì? Vinh hoa phú quý?”

Ngô Khải ngẩng đầu, lệ rơi đầy mặt: “Phung nương ở trong tay bọn họ, tướng quân, đệ đã có nhi tử, còn có một đứa cháu gái mới đầy tháng...”

“Phung nương...” Tần Tư Dũng cười, giống như nhìn thấy thê tử và nữ nhi đã qua đời ngày càng gần, hấn nhìn huynh đệ của mình: “Nếu như vậy, ta, ta không trách người, nếu là ta, cũng sẽ... Từ Minh, hứa, hứa với ta một việc...”

Ngô Khải khóc bò đến trước người Tần Tư Dũng, nắm tay Tần Tư Dũng khóc không thành tiếng: “Tướng quân mời nói, Từ Minh có chết vạn lần cũng không chối từ.”

Ánh mắt Tần Tư Dũng đã tan rã, hơi thở mong manh: “Bảo vệ, bảo vệ Tây Bắc, không giao, người Hồ...”

Bàn tay nắm tay Ngô Khải đột nhiên rũ xuống.

Ngô Khải sững sốt, ngay sau đó tựa đầu trên đùi nam nhân khóc rống lên: “Tướng quân yên tâm, Tây Bắc còn, mặt tướng còn, Tây Bắc vong, mặt tướng cũng vong!”

Cuối tháng tám, Trần Bắc tướng quân Tần Tư Dũng bị thảm bị người Hồ ám hại, trúng độc mà chết.

Tướng sĩ Tây Bắc lòng đầy phẫn nộ, tuyên bố báo thù cho tướng quân, tin tức truyền đến kinh thành, Đường Văn đế vô cùng đau đớn, ngay trong đêm đó hạ chỉ cho Ngô Khải tạm giữ chức Trấn Bắc tướng quân dẫn binh tấn công người Hồ, sau khi chiến thắng sẽ chính thức sắc phong, lại ra lệnh Triệu Trầm - Tổng binh Thiểm Tây trợ giúp cho Ngô Khải.

Bên kia người Hồ đang ăn mừng trước cái chết của Tần Tư Dũng, còn chưa kịp bàn bạc xong khi nào sẽ đến khiêu khích đám binh sĩ Tây Bắc, hai mươi vạn đại quân đại Đường đã tấn công đến.

Tác giả có lời muốn nói:

Khi viết về việc Tần Tư Dũng chết, không nhìn được mà rơi lệ, thực ra ai cũng có mặt tốt mặt xấu, chỗ xấu của Tần là bị người nhà làm trở ngại, nhưng hẳn cũng có tình cảm huynh đệ với những người cùng vào sinh ra tử, dù cho hẳn có bất mãn với triều đình, thì vẫn thế sống chết bảo vệ biên quan. Đường nhiên cũng có chỗ hèn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 173: Chương 145

Edit: windchime

Người Hồ vẫn luôn nhìn chằm chằm Đại Đường, cứ cách hai, ba năm lại xuất binh quấy rầy một lượt, tiền để hoa mắt ù tai mới trọng dụng ngoại thích (gia đình phía mẹ hoặc vợ vua), nhưng quả thật Tần gia cũng canh giữ Tây Bắc chặt chẽ, cũng chính là Tần Tư Dũng trấn thủ Tây Bắc, mới khiến cho người Hồ không dám nhân cơ hội Đường Văn đế mới đăng cơ, lúc triều đình còn chưa ổn định mà xuất binh xâm phạm.

Dù sao sớm hay muộn gì cũng phải đánh một trận, hiện nay lại mưa thuận gió hòa làm cho lương thảo sung túc, Đường Văn đế nghe theo kế một hòn đá ném hai con chim nhạn (một mũi tên trúng hai đích) của phụ tử Triệu Duẩn Đình, giả họa cái chết của Tần Tư Dũng lên người Hồ, mà tin tức từ tiền tuyến Tây Bắc truyền về nói Ngô Khải và Triệu Trầm đã liên tiếp đánh bại người Hồ đã chứng thực quyết định lần này của hắn là anh minh.

Tuy rằng tướng sĩ Tây Bắc bởi vì cái chết của Tần Tư Dũng mới có sĩ khí như vậy thì sao chứ? Chỉ cần có thể đánh thắng trận, chỉ cần có thể nâng cao uy thế Đại Đường, đặc biệt là trong khi hắn còn đang tại vị, hắn chỉ để ý đến kết quả, không quan tâm đến quá trình, chỉ cần người cuối cùng được lợi là hắn, là Đại Đường là được.

Trong tháng chạp, triều đình sắp bước vào kỳ nghỉ dài, đại quân Tây Bắc chuẩn bị tấn công người Hồ ở Mạc Nam và Vương Đình. Đường Văn đế hạ chỉ thừa thắng xông lên, ra lệnh cho đại quân trực tiếp đẩy lui người Hồ đến địa phận Mạc Bắc.

Sau kỳ nghỉ dài, cuối cùng Đường Văn đế cũng nhẹ nhõm một thời gian, nửa năm nay đều lo lắng chuyện ở Tây Bắc, ngày thường cũng không được nghỉ ngơi thật tốt. Biết hoàng hậu gọi hoàng trưởng tôn vào Phụng Nghi cung, nghĩ tới bản thân mình cũng đã lâu rồi chưa gặp hoàng trưởng tôn, Đường Văn đế lập tức đi giá (di chuyển-dùng từ này để thể hiện phong thái hoàng tộc:v) đến Phụng Nghi cung.

Hoàng hậu dẫn Phúc ca nhi đi ra ngoài điện nghênh giá.

Đường Văn đế miễn lễ, nắm tay hoàng trưởng tôn đi vào trong, hòa ái hỏi cậu vừa rồi đang làm gì.

Phúc ca nhi ngoan ngoãn đáp: “Tôn nhi đang chơi cờ với hoàng tổ mẫu.”

Đường Văn đế vui vẻ, quả nhiên thấy trên tháp đang bày bàn cờ, hắn quay đầu lại hỏi hoàng hậu: “Trẫm nhớ rõ nàng không biết chơi cờ, thế nào, sẽ không phải là Phúc ca nhi đều thắng đấy chứ?”

Hoàng hậu giả vờ lờm lờm trượng phu, đợi cung nữ cời giây cho Phúc ca nhi xong, bà để cho Phúc ca nhi ngồi vào vị trí chơi cờ lúc này, còn mình thì ngồi bên cạnh cháu trai, cười nhìn Đường Văn đế: “Vâng, thần thiếp không thể thắng cháu trai được, kỳ nghệ của hoàng thượng cao siêu, thay thần thiếp thắng lại được không?”

Phúc ca nhi nhìn tổ mẫu, không nói gì, quay lại lẳng lặng nhìn bàn cờ.

Đường Văn đế đương nhiên biết những lời hoàng hậu nói đều là nói đùa, dù Phúc ca nhi thông minh thì cũng chỉ là một đứa bé, sao biết đánh cờ gì chứ, nhưng hắn vẫn cời giây ngồi đối diện với hoàng trưởng tôn, cùng cháu trai đánh cờ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phúc ca nhi đan lại, cực kỳ nghiêm túc.

Đường Văn đế và hoàng hậu nhìn nhau, không hẹn mà cùng cười, lại cũng cố ý làm dáng vẻ nghiêm túc suy nghĩ đánh cờ.

“Phúc ca nhi thật thông minh, ngay cả hoàng tổ phụ cũng đánh thắng.” Một ván cờ kết thúc, Đường Văn đế cười ha hả nói.

Phúc ca nhi không có một chút vui vẻ: "Hoàng tổ phụ cố ý nhường cho tôn nhi."

Đường Văn Đế nhìn khuôn mặt lớn chừng bàn tay của cháu trai, vẫy tay để cậu ngồi xuống cạnh mình, cúi đầu hỏi cậu: "Vì sao nói như vậy? Không nên tùy tiện nói oan cho tổ phụ chứ, Phúc ca nhi có chứng cứ chứng minh Hoàng tổ phụ cố ý thua không?"

Phúc ca nhi đưa mắt nhìn Đường Văn đế, nghiêm trang nói: "Phụ vương nói tài đánh cờ của người là do Hoàng tổ phụ dạy, tôn nhi chưa từng thắng phụ thân, sao có thể thắng Hoàng tổ phụ?"

Đường Văn Đế sững sờ một chút, lập tức cao giọng cười to, ôm lấy Phúc ca nhi vui vẻ: "Phúc ca nhi thật thông minh, lần này là Hoàng tổ phụ không đúng, mấy năm nữa Phúc ca nhi lớn lên, Hoàng tổ phụ sẽ đánh cờ với Phúc ca nhi thật nghiêm túc được không?"

Phúc ca nhi nghiêm túc gật đầu.

Đường Văn Đế sờ đầu trưởng tôn, lại tiếp tục ngồi một lát liền đi.

Ra khỏi cung Phụng Nghi, Đường Văn Đế chợt nghĩ tới một chuyện: "Tháng trước trưởng tử của Khang Vương bị tiêu chảy, giờ đã khỏe chưa?"

Ngụy Nguyên cười trả lời: "Bẩm hoàng thượng, đã khỏe ạ, Thái Y còn nói thân thể Tam Hoàng tôn khỏe mạnh, chỉ cần Biên mama ở bên cạnh tập nói chuyện nhiều, sau khi tròn tuổi hẳn là có thể gọi Hoàng tổ phụ."

Cháu trai không bị tật nói lắp như nhi tử thứ tư, Đường Văn Đế thực sự rất vui mừng, chỉ là nghe thấy Tam hoàng tôn, lại nhớ đến Nhị hoàng tôn, đó là trưởng tử của nhi tử hần coi trọng nhất, bởi vì năm ngoái lão tam kết bè kết cánh nên hần mới phạt lão đồng cửa suy nghĩ lỗi lầm một năm, lúc Nhị hoàng tôn ra đời hần cũng không tuyên tiến cung để gặp mặt.

Tính toán thời gian, Nhị hoàng tôn sinh ra vào khoảng giữa tháng tư, giờ chắc đã có thể bò rồi nhỉ?

Bước chân Đường Văn Đế chậm lại, nghi ngờ hỏi: "Hạn cấm túc của Thanh Quận Vương đã hết, hai tháng này hần đã làm gì?"

Ngụy Nguyên hơi hơi trầm ngâm, liếc xem thần sắc Đường Văn Đế, cung kính nói: "Dạ bẩm, nghe nói Quận Vương tự biết phụ kỳ vọng cao của hoàng thượng, sau khi hết thời gian cấm túc vẫn đóng cửa như cũ không ra ngoài, cũng chưa từng mở cửa tiếp khách, chỉ có Hiền phi nương nương mỗi tháng đều phái người đi đón nhị hoàng tôn vào cung."

Đường Văn đế hoàn toàn đứng lại.

Hiền Phi, hần cũng hơn một năm không gặp Hiền phi rồi, trước đó ngũ hoàng tử cũng cầu tình cho mẫu phi vài lần, hần đều không để ý đến.

"Khi nào thì Chiêu Dương cung đi đón nhị hoàng tôn?" Đường Văn đế khoanh tay đứng ở trước hành lang, nhẹ giọng hỏi.

Ngụy Nguyên đã hầu hạ bên cạnh hoàng thượng hơn ba mươi năm, sao có thể không hiểu tâm tư lúc này của hoàng thượng chứ, cười nói: "Hoàng thượng hỏi thật đúng, lão nô nghe nói sáng sớm hôm nay nương nương đã đón nhị hoàng tôn vào cung rồi."

Đường Văn đế 'ừ' một tiếng, nhưng không nói gì, vốn hần định về Sùng Chính điện, bây giờ lại chuyển hướng về phía Chiêu Dương cung.

Ngụy Nguyên khom người đi theo phía sau Đường văn đế. Khi đến Chiêu Dương cung, hần nhìn Đường Văn đế, thức thời lắc đầu với bọn thái giám cung nữ đang chuẩn bị đi vào trong truyền tin.

Càng đến gần nội điện, bước chân Đường Văn đế không tự chủ nhẹ lại.

Bên trong truyền ra tiếng cười trong trẻo của bé trai, còn có tiếng Hiền phi mềm mại treu đùa: "Hoành ca nhi bò về bên này, tổ mẫu đang ở đây này."

Giọng nói dịu dàng, Đường Văn đế có thể tưởng tượng ra nụ cười trên mặt Hiền phi, trong lòng hần cảm thấy mềm nhũn, nhanh chân đi vào.

Cung nữ trong phòng giặt nải cả mình, nhao nhao quỳ xuống.

Hiền phi nghe thấy động tĩnh, trước tiên ôm nhị hoàng tôn đang bò đến trước người mình vào trong lòng, sau đó mới xoay người hành lễ, ánh mắt không nhìn Đường Văn đế nhưng hốc mắt dần đỏ lên.

Đường Văn đế kim lòng không được, trong lòng dâng lên cảm giác áy náy, sau khi các cung nữ đi ra ngoài, hần đi đến trước người Hiền phi, nhìn bé trai trong lòng bà: "Nó gọi là Hoành ca nhi sao?"

Nhị hoàng tôn sợ người lạ, rúc vào trong lòng tổ mẫu.

Hiền phi cũng không nhịn được nữa, xoay người đặt cháu trai lên trên tháp, cầm lấy khăn, khóc lên: "Hoàng thượng thật là nhẫn tâm, ngay cả cháu trai mình đã tám tháng gọi là gì cũng không biết, nhớ ngày đó hoàng hậu có hoàng trưởng tôn, thần thiếp hâm mộ không hết, hoàng thượng còn an ủi khuyên giải thần thiếp không cần phải vội, còn cùng với thần thiếp suy nghĩ nữ danh cho cháu trai. Bây giờ tốt rồi, chỉ thời gian ngắn ngủi một năm, cảnh còn người mất, nếu hoàng thượng đã chán ghét thần thiếp, còn đến nơi này làm gì?"

Bà khóc, nhị hoàng tôn cũng khóc theo.

“Đừng khóc, nàng làm Hoàn ca nhi sợ cũng khóc theo rồi.” Đường Văn đế thở dài một tiếng, gọi nhũ mẫu vào bế nhị hoàng tôn đi, thế này mới ôm sủng phi đã gãy đi không ít vào trong ngực đỡ: “Ai nói trẫm chán ghét nàng chứ? Nếu thật sự chán ghét, khi trẫm phạt lão tam sao lại không phạt nàng?” Ngay cả lão tam, hắn cũng không muốn phạt nặng, chỉ muốn cho hắn biết chút dạy dỗ mà thôi, làm cho hắn nhớ có những thứ chi có thể do phụ hoàng cho, hắn không thể có suy nghĩ cường đoạt.

“Vậy hoàng thượng cứ phạt thần thiếp đi, người đẩy thần thiếp vào trong lãnh cung đi, như vậy thần thiếp cũng không cần phải ôm hy vọng cứ ngây ngốc như vậy đợi người một năm nay!” Hiền phi trốn trong ngực nam nhân khóc, một tay nắm chặt dùng sức đánh mạnh vào trong ngực nam nhân: “Thần thiếp biết mình đã sai, không nên có ý niệm không nên có, nhưng thần thiếp đã biết sai rồi, tại sao lâu như vậy mà người còn chưa chịu tha thứ cho thần thiếp ... một năm đó, người hàng đêm hoan ca, có từng nghĩ tới thần thiếp đã trải qua như thế nào? Nếu sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước thần thiếp đã không trao trái tim cho người rồi, an an phận phận làm một trắc phi hiền quy củ ...”

Bà lại bắt đầu cãi bừa, nhưng hết lần này tới lần khác Đường Văn đế lại thích nhất dáng vẻ này, trong cung nhiều nữ nhân như vậy, cũng chỉ có bà dám coi hắn như một nam nhân bình thường mà làm nũng đùa giỡn. Biết lúc sủng phi khóc nháo lên thì nói gì cũng không nghe, Đường Văn đế bèn ôm lấy người đi vào nội thất, dứt khoát động thủ chứ không động khẩu.

Có lẽ do tâm trạng, cũng có thể do thân thể của hai người quá phù hợp, Đường Văn đế đã gần năm mươi tuổi đánh một trận kéo dài thời gian hơn thường lệ, có được sự thỏa mãn cùng vui sướng còn nhiều hơn so với những mỹ nữ mới tiến cung, bởi vậy ba đêm liên tục Đường Văn đế đều ngủ tại Chiêu Dương cung, còn giành ra một ngày cùng Hiền phi chơi đùa với nhị hoàng tôn.

Mấy ngày sau, Đường Văn đế cho gọi tam nhi tử là Thanh quận vương vào cung dạy bảo một lúc, Thanh quận vương nhiều lần hối lỗi, tỏ vẻ đã biết sai, cam đoan sau này sẽ chuyên tâm phụ giúp thái tử.

Đường Văn đế rất hài lòng.

Tuy không hoàn toàn tin tưởng Thanh quận vương nhưng cũng tin được bảy phần. Thứ nhất, hắn không phải là tiên đế, nhi tử cũng biết hắn không phải là người dễ bị lừa gạt, sau này chắc chắn không dám giờ trò. Thứ hai, trước đây vị trí thái tử còn chưa xác định, Thanh quận vương mới có thể động tâm, bây giờ ngôi vị thái tử đã định, hắn cũng nên hết hy vọng. Thứ ba, Thanh quận vương dù sao cũng là do đích thân hắn nuôi lớn, cũng là người con hắn thích nhất, hắn muốn cho nhi tử một cơ hội để hối cải, cơ hội thay đổi bản thân.

~

Cung yến đêm trừ tịch, Thanh quận vương bị phạt đóng cửa kiểm điểm một năm rồi cuộc cũng tham dự lần nữa, nâng cốc nói lời chúc mừng với thái tử và Khang vương, huynh đệ tình thâm. Hắn nói nói cười cười, mặc kệ trong lòng các con em tôn thất khác nghĩ như thế nào, trên mặt đều tỏ vẻ thân thiết nói chuyện với hắn.

Đường Anh tuy rằng còn nhỏ tuổi nhưng bồi phận lại cao, các hoàng tử đều phải mời rượu hắn, đến phiên Thanh quận vương, Đường Anh cười cười, vừa chạm cốc vừa dùng âm lượng chỉ có hai người nghe được, nói: “Là người nhận bổng lộc của triều đình, tiểu thúc(chú nhỏ) ở vị trí này, hoàng thượng bảo ta tra cái gì thì ta phải tra cái đó, lão tam sẽ không trách ta chứ?”

Thanh quận vương mỉm cười: “Sao tiểu thúc sao lại nói như vậy, nếu ta không làm sai, tiểu thúc muốn tra cũng tra không được. Tính lại, ta đã biết sai, tiểu thúc đừng chê cười ta nữa, chuyện trước đây chúng ta coi như chưa từng xảy ra, được chứ?”

Đường Anh gật đầu, nâng cốc uống cạn.

Thanh quận vương cũng uống không còn một giọt, khi xoay người muốn đi, lại nghe thấy Đường Anh có ý đề thấp âm lượng truyền vào trong tai: “Thật ra trước khi tra xét những vụ án nhỏ kia, hoàng thượng bảo ta điều tra hai chuyện, chuyện ở cửa hàng điêu khắc và chuyện đèn lâu. Nếu lão tam đã đắc tội với người nào, cần phải ngã một lần khôn hơn một chút(vấp ngã một lần thì lần sau chú ý).”

Bước chân Thanh quận vương dừng lại.

Vốn hắn cho rằng phụ hoàng phạt hắn là bởi vì quá nhiều triều thần ủng hộ hắn làm thái tử, không ngờ có người lại nói ra ý đồ hắn có ý kết bè kết phái đến tai phụ hoàng, khiến cho phụ hoàng hoàn toàn không thích hắn. Quách Tử Kính, Triệu Trầm, các người cho rằng lập được mấy cái công lao thì sẽ được phụ hoàng tin tưởng sao, có thể đấu với một hoàng tử như hắn sao?

Hắn cười lạnh rồi đi.

Đường Anh đưa mắt nhìn Thanh quận vương đi vào trong đám người, cười xoay người, tới chào hỏi với Khang vương, tâm trạng thật tốt.

Nhẹ nhàng nói một câu, vừa có thể thuận nước đẩy thuyền, lại vừa có thể làm cho một số người mà hắn cảm thấy không vừa mắt gặp phiền phức, tại sao lại không làm?

Về phần cuối cùng là Thanh quận vương rửa sạch được nhục nhã hay hai người kia vẫn tiếp tục nở mày nở mặt, hắn không quan tâm, hắn chỉ muốn ở một bên xem chuyện vui.

Tác giả có lời muốn nói: Ngày mai Triệu hồi hồi (sói xám) sẽ trở lại

Triệu hồi hồi: Không nhường nữa, ta trở về, ta qua diệt người.

Quách lớn tuổi: Người không trở lại cũng không sao, đối phó với tiểu nhân, một mình ta là đủ.

Triệu Xán Xán: Bá bá xấu, Đại đệ đệ và nhị đệ đệ đến đây xuyt xuyt vào bá bá.

Triệu hồi hồi: Ha ha ha, hai nhĩ tử đúng là tốt!

Quách lớn tuổi:....

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 174: Chương 146

Giao thừa năm nay, A Kết dẫn bọn nhỏ về phủ Duyên Bình hầu.

Bất kể nói thế nào, Triệu Trầm chỉ là phân phủ ra ở riêng, quan hệ phụ tử không hề căng thẳng, bình thường A Kết không qua đây cũng không sao, ăn tết cũng không tới, quả thật có chút không còn gì để nói. Năm ngoai thái độ của Triệu Trầm kiên quyết, năm nay cha chồng cho quân sự Triệu Nguyên qua mời nhiều lần, sáng sớm lại tới đón người, A Kết không tiện từ chối, hơn nữa, từ sau trung thu cha chồng vẫn chưa gặp lại ba đứa cháu, Bình ca nhi và An ca nhi còn nhỏ nên không biết nhớ, nhưng Xán Xán lại rất nhớ tổ phụ.

Về phần mẹ chồng, cha chồng có mời, mẹ chồng không đi, dù sao lúc này trên danh nghĩa bà chỉ là nghĩa mẫu của phu thê bọn họ.

Cơm chiều vẫn ăn ở Vinh Thọ đường như trước kia.

Đã rất lâu rồi A Kết chưa gặp lại Thái phu nhân, lần này gặp lại, nàng có chút không thể tin được.

Thái phu nhân gầy đi rất nhiều, khuôn mặt trước đây còn hồng hào giờ trở nên khô cằn, trên mặt cũng có nhiều nếp nhăn sâu hơn, mấy mẹ con nàng vừa tới, Thái phu nhân liền đứng dậy đi đến chỗ trước xe đẩy của hai đứa cháu trai, nhìn Bình ca nhi và An ca nhi không rời, cười không khép miệng: “Đây hẳn là Bình ca nhi, mọi người đều nói đôi mắt của nó giống cha, quả nhiên là rất giống, An ca nhi cũng rất đẹp, đều đẹp...”

Nói xong khóc lên.

Triệu Duẩn Đình vội vàng tiến tới trấn an, Thái phu nhân dường như sợ hãi không có nhiều thời gian ngắm nhìn, rất nhanh đã ngừng khóc, cẩn thận hỏi A Kết là bà có thể bế một trong hai đứa cháu trai không.

Trong phút chốc, nhìn lão nhân gia lệ đọng đầy trong đôi mắt, A Kết đã tin tưởng Thái phu nhân thật sự yêu thích hai đứa cháu trai này.

A Kết không do dự quá lâu, nàng bế lấy Bình ca nhi trước, đứng ở trước người Thái phu nhân đưa cậu bé cho bà.

Thái phu nhân đã hơn sáu mươi, nhìn bà đã già thành như vậy, khí sắc còn không bằng Lý lão thái quân, còn có thể sống được mấy năm nữa? A Kết sẽ không chuyển về bên này sống, cũng sẽ không thường đưa hai nhĩ tử về đây cho Thái phu nhân, nhưng hiếm khi gặp được một lần, Thái phu nhân lại thật lòng ăn năn, A Kết không đành lòng từ chối yêu cầu đơn giản như vậy của một lão nhân.

Nước mắt Thái phu nhân lại chảy ra, đi lại gần rồi cẩn thận từng li từng tí đón lấy Bình ca nhi. Bình ca nhi có chút sợ người lạ, lui vào trong ngực mẫu thân, không chịu cho Thái phu nhân bế, A Kết dỗ vài lần cũng không được. Thái phu nhân vươn tay đợi một lát, ánh mắt dần dần ảm đạm, thu tay lại, nói: “Thôi thôi, là do ta tạo quá nhiều nghiệp chướng, xứng đáng phải chịu báo ứng này.”

Hồ đồ cả đời, khi sắp xuống lỗ, thấy nhà người khác có mẹ hiền con ngoan, mới biết mình đã phạm phải sai lầm gì.

A Kết nhìn về phía cha chồng, Triệu Duẩn Đình lắc đầu với nàng, A Kết đặt Bình ca nhi trở về nằm cạnh An ca nhi. An ca nhi quay đầu a a với ca ca vài tiếng, Bình ca nhi ôm lấy quả cầu bên cạnh nhét vào trong ngực đệ đệ, hai tiểu tử vẫn chơi đùa giống như bình thường.

Khóc miệng Thái phu nhân lại cong lên, chăm chú nhìn vào hai đứa cháu trai không rời mắt.

Xán Xán đứng bên cạnh mẫu thân, mắt to vẫn chăm chú nhìn Thái phu nhân, dần dần Thái phu nhân nhận ra, quay đầu nhìn bé. Xán Xán trốn về phía sau mẫu thân, lúc Thái phu nhân muốn dời ánh mắt, bé nhẹn không được, hỏi: “Bà cố muốn ôm Xán Xán không? Xán Xán cho bà cố ôm.” Xán Xán thích tổ phụ, bà cố lại là mẫu thân của tổ phụ, hẳn là thân thích của bé rồi.

Tiểu cô nương cái gì cũng không biết, không biết người bà cố này của bé thường khắp nơi gây khó dễ cho người mẫu thân yêu quý nhất của bé, không biết bà từng muốn cưới thê tử khác cho phụ thân, càng không biết bởi vì bà cố muốn cướp bé đi, phụ thân mới hoàn toàn hận bà. Bé chỉ không hiểu tại sao bà cố chỉ muốn ôm hai người đệ đệ mà không muốn ôm bé, cũng vì điều này mà bé cảm thấy khó xử.

Giống như Thái phu nhân hiểu được.

Trên mặt giống như là bị người ta cho một cái bạt tay, lúc mọi người đều chán ghét bà, chất gái của bà còn mong chờ được bà ôm

Cổ nén nước mắt, Thái phu nhân khom người, chậm rãi bế tiểu cô nương lên: “Xán Xán đẹp như vậy, dĩ nhiên là bà cố muốn bế rồi.”

Xán Xán rất vui, quay đầu cười với mẫu thân.

Trong lòng A Kết phức tạp, đón lấy nữ nhi thả xuống đất: “Xán Xán quá nặng, bà cố bế không nổi.”

Xán Xán ngoan ngoãn gật đầu.

Thái phu nhân sờ đầu tiểu cô nương, muốn mời mọi người qua trước bàn ngồi xuống, lại liếc thấy hai đứa bé bên trong xe đẩy đều đang nhìn mình. Sau một lúc đứng yên, Thái phu nhân quyết tâm, lần nữa đưa tay với Bình ca nhi: “Bình ca nhi cho bà cố ôm một cái?”

Bình ca nhi nhìn tỷ tỷ, vươn tay với lão phu nhân.

Thái phu nhân rất vui mừng, bế Bình ca nhi một chút rồi lại đi bế An ca nhi. Ca ca và tỷ tỷ đều cho ôm, An ca nhi cũng không kháng cự.

Bên kia Triệu Thanh chỉ bế cháu gái, hẳn không đến gần hai đứa cháu trai, đến đó phải là người lớn. Triệu Nghi lại không có nhiều băn khoăn như vậy, nàng tận tình bế cháu trai và cháu gái, không nỡ buông tay. Lúc ăn cơm tối, lần đầu tiên trong nhiều năm như vậy Trần Duẩn Đình đã phá vỡ quy củ lúc ăn cơm không nói chuyện ở Vinh Thọ đường, khiến cho bữa cơm trừ tịch này rốt cuộc cũng có không khí hơn.

Sau khi ăn xong, A Kết đưa ba đứa nhỏ về Vọng Trúc hiên, bên này Tường ma ma đã sớm cho người lại đây quét dọn, khung cảnh vẫn y như trước đây.

Bởi vì Bình ca nhi và An ca nhi đã có thể ngoan ngoãn ngủ vào buổi tối, Xán Xán đã chuyển về phòng của mẫu thân, ngủ cùng với mẫu thân và hai đệ đệ, đợi mẫu thân cho đệ đệ ngủ xong, sẽ đến lượt bé, Xán Xán muốn mẫu thân xoa người lại ôm bé, kể chuyện cho bé nghe. Thân thể của Nữ nhi rất ấm áp, trong lòng A Kết cảm thấy mềm mại, nhỏ giọng thăm thì kể cho bé nghe chuyện phụ thân cưỡi ngựa đánh thắng trận.

Nhưng lại không biết, xe ngựa có dấu hiệu của phủ Võ anh hầu chờ mẫu tử các nàng đến đây lặng lẽ đi ra khỏi phủ Duyên Bình hầu.

Đến phủ Võ anh hầu, gã canh cửa vốn đã ngủ vừa nhìn là biết xe ngựa nhà mình, không ngừng bận rộn mở cửa, còn nhỏ giọng hỏi phu xe: “Không phải nói đêm nay ở bên kia sao?”

“Đại tiểu thư làm rơi đồ ở chỗ thái thái, sáng mai phải dùng, phải Thụý Ngọc cô nương về lấy. Trước tiên người cứ canh giữ ở đây, ta đưa Thụý Ngọc cô nương đến trước cửa viện của thái thái, sẽ nhanh chóng đi ra.” Phu xe dặn dò đơn giản, nói xong cũng trực tiếp đi vào.

Cửa viện của Ninh thị đã khóa, bà mụ giữ cửa nghe thấy tiếng động liền đi ra mở cửa, vừa nghe thấy giọng nói của Triệu Duẩn Đình, nhất thời không dám tự ý mở cửa, vội vàng sai người vào bên trong hỏi thái thái. Hiện tại người Ninh thị dùng bên này đều là người từng hầu hạ bà ở Đãng Châu, cũng là người do Triệu Duẩn Đình sắp xếp lúc đầu, biết rõ mối quan hệ của hai người, không cảm thấy kinh ngạc.

Ninh thị đã nằm nghỉ, nghe Ván Mai báo Triệu Duẩn Đình tới, nghĩ tới một năm nay nam nhân kia đều an phận, muộn thế này còn qua đây chắc là có việc gấp, lại nghĩ đến nhi tử đang ở Tây Bắc xa xôi, liền hết cả buồn ngủ, sai Ván Mai ra ngoài đón người, còn mình thì nhanh chóng mặc quần áo vào, búi tóc đơn giản rồi đi ra gian ngoài chờ hân.

“Có phải Thừa Viễn đã xảy ra chuyện gì không?” Triệu Duẩn Đình vừa đi vào, Ninh thị liền lo lắng hỏi.

Triệu Duẩn Đình nhìn lướt qua cửa nội thất, ý bảo Ván Mai dâng trà xong thì đi ra ngoài. Ván Mai không cần nhắc cũng biết, cúi đầu đi.

Trong phòng chỉ còn phu thê hai người, Triệu Duẩn Đình vừa cởi áo choàng vừa nhỏ giọng nói: “Thừa Viễn không có việc gì, nàng đừng nghĩ nhiều, ta qua đây nói với nàng một chuyện khác, liên quan tới nhạc phụ nhạc mẫu.”

Nhi tử bình an vô sự, Ninh thị yên lòng, muốn ngồi đối diện nói chuyện với hân. Triệu Duẩn Đình lại túm lấy tay bà, ngay sau đó liền bế bà ôm vào lòng, bước nhanh vào nội thất: “Bên ngoài Bên ngoài lạnh lẽo, nhìn sắc mặt của nàng chắc là vừa mới từ trong chốn

ra đúng không? Vậy chúng ta nằm nói, đừng để bị lạnh.”

Ninh thị nhìn vào lồng ngực của hân: “Chàng có biết bây giờ mình đang làm cái gì không?”

Triệu Duẩn Đình đặt người ngồi lên giường, nâng cầm Ninh thị lên nhìn chăm chăm vào ánh mắt của bà: “Biết, lúc đón nàng hồi kinh ta đã nói qua, sau này đêm trừ tịch hàng năm ta đều sẽ ở cạnh nàng, đêm nay cũng không ngoại lệ. Nàng cứ yên tâm, ta lấy cớ là Thụý Ngọc cản trở về lấy đồ cho Xán Xán để đến đây, sáng mai cũng sẽ dùng lý do đó để quay về.”

Ninh thị không nói gì nữa.

Vừa rồi tình thế cấp bách, bà quên mất đêm trừ tịch năm ngoái hân cũng giả trang thành gã sai vặt chạy vào viện nói có việc cần báo.

Triệu Duẩn Đình đối với mình có bao nhiêu cố chấp, Ninh thị đã sớm biết, nhiều năm như vậy đều tới, không chỉ có mỗi đêm nay, không cần thiết bởi vì đêm nay mà gây sự.

Ninh thị ngồi bất động, Triệu Duẩn Đình cởi áo khoác của mình xong rồi lên giường cởi giúp bà, sau khi hai người nằm xuống, Triệu Duẩn Đình ôm thật chặt thể từ đã một năm không chạm qua, hít thật sâu nghe mùi hoa lan quen thuộc trên người bà: “Lan Dung, thật sự là nàng quen hàng đêm ngủ một mình rồi sao?” Hấn thì không quen được, mỗi đêm nghĩ đến bà rất lâu hấn mới ngủ được.

Ninh thị không để ý đến bàn tay đang đặt trên ngực mình, nhắm mắt lại nói: “Trước đó Xán Xán đều ngủ với thiếp. Chàng nói đã có tin tức của phụ mẫu thiếp, rốt cuộc là chuyện gì?”

Chính sự quan trọng, Triệu Duẩn Đình tạm thời thu lại tâm tình của mình, quay Ninh thị lại ôm vào lòng, nói: “Năm đó mãi không tra ra được người hãm hại nhạc phụ đại nhân, không chừng đã bị người ta diệt khẩu rồi, tìm không thấy người sẽ không cách nào lật lại bản án của nhạc phụ được, hoàng thượng hình như cũng không nghĩ tiền để phản án oan, nhưng hoàng thượng đã nói, Thừa Viễn ở Nam Cương đã lập được công lớn, nếu lần này lập được công, hoàng thượng có thể đặc xá cho Ninh gia, để cho nam nhân của Ninh gia phục lại chức vị trước kia. Lan Dung, đợi mấy tháng nữa là nàng có thể gặp lại nhạc phụ và nhạc mẫu.”

“Làm phiền chàng.” Ninh thị nhẹ nhàng nói.

Bà nói lời thật lòng. Tuy rằng cả Ninh gia vì Triệu Duẩn Đình mới gặp chuyện, nhưng nếu như Triệu Duẩn Đình không cố gắng vì bản thân, vì đòi lại công đạo cho Ninh gia, người nhà của bà không có cách nào để trở về, bà chỉ có thể tự trách một đời. Công lao lần này, Triệu Duẩn Đình đều nhường hết cho nhi tử, Ninh thị đã nghe nhi tử nói qua, gia quyến của Ngô Khải là do Triệu Duẩn Đình tìm được ...

Triệu Duẩn Đình lại cười tự giễu: “Nàng nói những lời này quả thật là đã đánh vào mặt ta.”

Hấn không thích nghe, Ninh thị cũng sẽ không nói.

Bầu không khí bỗng trở nên bế tắc, Triệu Duẩn Đình có chút hối hận, cúi đầu dỗ bà: “Lan Dung, năm nay Triệu Thanh tham gia kỳ thi mùa xuân, học thức của hấn tốt, đậu tiến sĩ không thành vấn đề, sau đó hấn quyết định ra ngoài làm việc. Triệu Nghi cũng mười bốn, đợi kỳ thi mùa xuân kết thúc, ta sẽ định hôn cho nó, năm nay sẽ gả đi. Lan Dung, mẫu thân cũng đã thật lòng hối hận, chờ ta được nhạc phụ và nhạc mẫu tha thứ, nàng sẽ tái giá với ta được không? Chúng ta lại sinh một đứa con, cũng giống như năm đó, một lần nữa bắt đầu lại có được không?”

Lại là lời này, Ninh thị bắt đầu dĩ xoay người: “Thiếp nói một lần cuối, thiếp chỉ muốn sống cùng mấy người nhà Thừa Viễn thôi, sẽ không lại...”

Lời nói còn chưa hết, thân thể còn chưa xoay qua chỗ khác, đã bị nam nhân đè lên, giữ chặt lấy mặt mà hôn thật sâu, tay cũng thô bạo cởi quần áo của bà ra. Tất cả đều quá quen thuộc, Ninh thị không muốn thừa nhận, cảm giác của thân thể không lừa được bà. Bà mở mắt nhìn nóc nhà, không biết những nữ nhân khác lúc làm việc này có cảm giác gì, có lẽ do thể chất của bà đặc thù, có lẽ là do Triệu Duẩn Đình quá thủ đoạn, cũng có lẽ do bà đã lâu rồi không...

“Lan Dung, nàng cũng cảm thấy dễ chịu đúng hay không?” Triệu Duẩn Đình chôn đầu trước ngực bà khàn giọng hỏi.

Ninh thị cắn môi không nói, chỉ khi nam nhân có ý muốn làm bước cuối, bà theo bản năng ngăn cản một chút.

Triệu Duẩn Đình động thân một cái, lúc này mới vừa hôn vừa thì thầm vào tai bà: “Lan Dung đừng sợ, ta sẽ không để cho nàng lại phải uống loại thuốc kia đâu, ta sẽ ra ở bên ngoài ... Lan Dung, trước khi nàng đồng ý gả cho ta, ta sẽ không ép nàng phải sinh con đâu, Lan Dung, Lan Dung...”

Ngoài đường thỉnh thoảng có tiếng pháo bay vào bầu trời đêm, liên tiếp vang vọng, sắp che đầy hết giọng nói khàn khàn si tình của nam nhân.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương tiếp theo Hồi Hồi sẽ trở về.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Chương 147

Edit: windchime

Bởi vì mừng hai muốn về nhà mẹ đẻ, buổi sáng mừng một tiến cung chúc Tết xong trở về, A Kết liền mang các con lên xe ngựa.

Nàng biết Thái phu nhân không nở, năm nay mẹ chồng đã một mình trải qua đêm giao thừa, nàng muốn trước khi về nhà mẹ đẻ có nhiều thời gian ở bên cạnh mẹ chồng.

Về đến Hâu phủ nhà mình, Xán Xán xuống xe trước, chạy đến phía sau xe ngựa lấy xe đẩy của hai đệ đệ đẩy lên phía trước. Tường ma ma đã xuống xe,

trước tiên là đặt Bình ca nhi đã được bọc kín vào trong xe, sau đó đến An ca nhi. Xán Xán muốn đẩy hai đệ đệ đi, A Kết sợ bé còn nhỏ đi chưa vững liền cùng đẩy với bé, vừa đi vừa dặn dò nữ nhi: “Lát nữa nhìn thấy tổ mẫu phải nhớ nói chúc Tết nha.”

“Vâng.” Xán Xán trả lời dứt khoát, chờ đến viện của Ninh thị, tiểu cô nương bỏ mẫu thân lại, chạy vào trong trước, người còn trong sân đã lên tiếng chúc tết tổ mẫu.

“Xán Xán về rồi, nhanh lại đây cho tổ mẫu bế một cái, năm mới đến Xán Xán của chúng ta lại thêm một tuổi.” Ninh thị cười ra đón, Xán Xán lập tức chạy về phía tổ mẫu, sau khi được tổ mẫu bế, bé ngoan ngoãn nhìn tổ mẫu, nói: “Chúc tổ mẫu năm mới vui vẻ, thân thể an khang, càng ngày càng đẹp.” nói xong thì hôn Ninh thị một cái thật vang.

Nghe cháu gái nói lời ngon ngọt, Ninh thị cho bé một phong bao đỏ lớn, sau đó bế cháu gái đi về phía con dâu: “Tại sao không đợi đến sau khi nghỉ trưa rồi về?”

A Kết nhìn hai đứa nhóc trong xe đẩy, cười nói: “Bình ca nhi và An ca nhi nhớ Tổ Mẫu, muốn con nhanh chóng dẫn bọn nó trở về.”

“Cháu cũng nhớ tổ mẫu!” Xán Xán vội vàng nói, hai tay mắc cầm phong bao không thể ôm tổ mẫu, liền dựa cái đầu nhỏ của mình vào bờ vai của tổ mẫu, để cho tổ mẫu biết là bé cũng nhớ bà.

Ninh thị hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của cháu gái, giận dỗi nhìn con dâu: “Ta còn nói tại sao Xán Xán lại biết nói chuyện như vậy, thì ra là học theo con.”

A Kết cười làm lành, vừa cùng mẹ chồng đi vào bên trong, vừa quan sát tỉ mỉ Ninh thị: “Hôm nay khí sắc của nương rất tốt, xem ra tối hôm qua nương ngủ rất ngon, một cho con còn sợ là nương ở một mình không ngủ được.” Lúc này không phải là A Kết cố ý nói chuyện dễ dàng dành người ta. Mẹ chồng năm nay 37 tuổi, bình thường được bảo dưỡng rất tốt, thoát nhìn cũng chỉ khoảng ba mươi, nhưng hôm nay màu da trắng sáng hồng hào, ánh mắt cũng lay động lòng người hơn thường ngày, người quen biết vừa nhìn đã thấy sự khác biệt.

“Tổ mẫu đẹp mắt.” Xán Xán cũng nhìn chăm chăm vào tổ mẫu, nhìn rồi cười hi hi khen.

Ninh thị bày ra dáng vẻ không thể làm gì: “Được rồi, sáng sớm đã dùng lời ngon tiếng ngọt để dỗ ta, không phải là muốn có thêm tiền mừng tuổi sao? Vần Mai, đi lấy cho hai vị thiếu gia và đại tiểu thư thêm một phong bao nữa, cũng chuẩn bị cho phu nhân một cái, để xem có thể ngăn miệng của nó được không!”

Vần Mai cười rồi đi.

A Kết hỏi nữ nhi: “Tổ mẫu muốn chặn miệng nương không cho nói chuyện, vậy Xán Xán làm gì để ngăn miệng tổ mẫu lại nào?”

Xán Xán nhìn mẫu thân, lại nghiêng đầu nhìn tổ mẫu, cười ha ha, cúi đầu xé phong bao li xì trong tay ra.

Ninh thị nhìn không được nhìn con dâu khen: “Xán Xán lớn lên chắc chắn sẽ còn thông minh hơn cả cha nó.”

A Kết còn chưa lên tiếng, Xán Xán đột nhiên ngẩng đầu lên: “Cha sắp về sao?”

Trong đôi mắt to tròn đầy khát vọng.

A Kết nghiêm túc nói với nữ nhi: “Sắp, trời ấm lên cha sẽ về, mang vài hoa đẹp mắt về cho Xán Xán may váy mới.”

Thật ra trong lòng nàng cũng không biết lúc nào trượng phu mới về.

~

Năm mới vừa qua, Tây Bắc lại truyền về tin chiến thắng, hai người Triệu Trầm và Ngô Khải dẫn binh đánh người Hồ ở Mạc Nam và Vương Đình, ép người Hồ phách lối nhiều năm đến Mạc Bắc, người Hồ bị tổn thất nặng nề.

Đường Văn đế phái người có năng lực đến Tây Bắc hiệp trợ hai người chinh đồn các bộ tộc ở Mạc Nam, sau khi ổn định, Triệu Trầm và Ngô Khải lập tức về kinh thụ phong lĩnh thưởng(thăng chức, nhận thưởng).

Mới đầu tháng hai, A Kết nhận được thư của trượng phu, trong thư nói hắn đã bắt đầu lên đường trở về, có thể về kịp tiệc tròn năm (lễ thôi nôi) của Bình ca nhi và An ca nhi. Triệu Trầm đã đặt tên cho hai cậu bé rồi, có tên lót giống với Xán Xán, Bình ca nhi gọi là Triệu Minh Cẩn, còn An ca nhi gọi là Triệu Minh Ngôn.

A Kết vui vẻ nói hai cái tên cho mẹ chồng nghe.

Ninh thị gật đầu, cảm thấy nhi tử đặt tên cũng không tệ. Bây giờ Triệu Duẫn Đình là Hộ bộ Thượng thư, là một trong sáu học sĩ của nội các, quyền cao chức trọng. Triệu Trầm thì tuy còn trẻ nhưng đã lập được chiến công hiển hách, sau này đương nhiên cũng

là trọng thần. Quyền lực lớn là vinh quang nhưng cũng dễ dàng bị hoàng thượng kiêng dè, tương lai hai huynh đệ Bình ca nhi mỗi người tiếp nhận một Hầu phủ, cần cẩn thận từ lời nói đến hành động.

Bà trêu ghẹo con dâu: “Thừa Viễn sắp về, vừa lúc thân thể con cũng đã dưỡng tốt, mau chóng sinh cho mẹ thêm một đứa cháu mập mạp.”

A Kết ngượng ngùng cúi đầu.

Chớp mắt đã đến ngày Bình ca nhi và An ca nhi tròn một tuổi, đáng tiếc nhóm người Triệu Trầm mới chỉ tới Trắc Châu, tạm thời nghỉ ngơi, đến mai Đường Văn Đế mới dẫn đầu văn võ bá quan ra khỏi thành để đón.

A Kết khó tránh khỏi có chút thất vọng, nhưng mà vừa nghĩ tới ngày mai lại có thể dẫn những đứa trẻ lên đường lớn nhìn dáng người anh tuấn của Triệu Trầm, sau đó ban đêm một nhà liền có thể đoàn tụ, chút thất vọng thoáng qua cũng tan biến.

Chạng vạng tối, sau khi tiễn nhóm khách cuối cùng, rốt cuộc A Kết cũng có thể nghỉ một lát, nằm trên giường đặt gần lò sưởi thích ý nhìn ba đứa trẻ chơi đùa.

Bình ca nhi đã có thể chấp chững, loạng chạ loạng choạng nhưng cũng có thể đi từ đầu giường đến cuối giường. An ca nhi thì chậm hơn một chút, chỉ có thể miễn cưỡng đi mấy bước, ngồi xuống nghỉ một lát lại đứng lên, hoặc là dứt khoát bò đuổi theo ca ca. Bò thì đương nhiên nhanh hơn, cậu bé đến cuối giường quay đầu nhìn ca ca cười, giống như khoe khoang, Bình ca nhi không để ý tới cậu bé, cứ tự mình đi.

Xán Xán ngồi một bên mép giường, ngăn cho hai đệ đệ bò về phía mép giường, nhìn một lát, bé ôm lấy quả cầu, ngồi sau lưng mẫu thân, để hai đệ đệ đến tranh bóng. An ca nhi hưng phấn kêu a a, nhanh chóng bò về phía mẫu thân, Bình ca nhi cũng bắt đầu bước đi, về sau hình như là biết được nếu cứ tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ chậm hơn đệ đệ, cậu bé ngồi xuống bắt đầu bò đi.

An ca nhi tới trước người mẫu thân trước, bám vào eo mẫu thân, vươn tay muốn nhận cầu, Xán Xán không cho, muốn hai đệ đệ phải tới cầm lấy, An ca nhi liền thử vươn tay trèo qua người mẫu thân. Bình ca nhi nhìn đệ đệ, lại quay đầu, cười, bò về phía đầu mẫu thân, chuẩn bị vòng qua người mẫu thân.

Con trai trưởng thông minh, A Kết lại nhìn An ca nhi đang vịn vịn leo trên người mình, chọn lúc Bình ca nhi sắp tới chỗ Xán Xán thì lặng lẽ nâng cái móng nhỏ của An ca nhi lên một chút. Có mẫu thân hỗ trợ, An ca nhi thuận lợi trèo qua, bắt được cầu cùng lúc với ca ca.

Hai cậu bé không ai nhường ai, Xán Xán hôn mỗi cậu bé một cái: "Cùng nhau chơi đùa, không được tranh nhau, nếu tranh nhau mẫu thân sẽ tức giận."

Bình ca nhi và An ca nhi cùng nhau nhìn về phía mẫu thân.

A Kết cười ngồi dậy, cầm lấy cầu vào trong tay mình: "Ai gọi phụ thân thì mẹ sẽ đưa cầu cho người đó chơi."

Xán Xán lập tức hô "Phụ thân", Bình ca nhi giơ đầu gọi "Nương", An ca nhi không gọi "phụ thân" hay "hương" mà chớp chớp mắt, đột nhiên cậu bé bỏ nhào vào trong ngực mẫu thân dùng sức với "Cầu".

A Kết kín đáo đưa cầu cho nữ nhi, ra hiệu cho bé chạy đến phía cuối giường, Xán Xán hiểu ý của mẫu thân, cười khanh khách chạy đi.

Bình ca nhi và An ca nhi sốt ruột, cùng nhau bò đuổi theo.

A Kết ngồi phía đầu giường nhìn đáng vẻ dùng sức bò của hai đứa con trai, không phúc hậu cười lên.

Chơi đùa nửa ngày, cả ba đứa nhỏ đều mệt mỏi, Bình ca nhi và An ca nhi bú xong liền ngủ, Xán Xán cũng không còn sức lực đòi mẫu thân kể chuyện xưa, xoay người quay mặt vào tường ngủ. A Kết nhớ trọng phụ, không cảm thấy buồn ngủ, nằm nghiêng ngắm nhìn hai đứa nhóc mập mạp. Lúc Triệu Trầm đi thì hai đứa nhỏ mới được sinh ra, nháy mắt chúng đã biết đi, không biết lúc

Triệu Trầm nhìn thấy các con thì vui mừng đến cười không khép miệng được, hay là xoay người lén khóc.

Một năm, đừng nói là một năm, nếu như chỉ một ngày không cho nàng thấy những đứa nhỏ này, nàng cũng chịu không được.

Kim lòng không được, nàng vươn tay sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng của Bình ca nhi, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhè, A Kết thu tay lại, sau đó nhỏ giọng nói: "Lục Vân sao? Tiến vào tắt đèn đi, chúng ta ngủ đây." Lúc Triệu Trầm

ở nhà, hắt tắt đèn trước khi lên giường, một năm nay đổi lại là bọn nha hoàn chăm lo.

Có người đi tới.

A Kết theo bản năng ngẩng đầu nhìn, khi nhìn rõ bóng người đang đứng ở trước cửa thì khiếp sợ ghen ngào.

Toàn thân người kia mặc quần áo màu đen, ánh đèn phản chiếu khuôn mặt đen gầy, chỉ có đôi mắt phượng vẫn sáng ngời như cũ.

A Kết chậm rãi ngồi dậy, không thể tin được vào đôi mắt của mình: "Không phải, không phải nói ngày mai mới vào kinh sao?"

Triệu Trầm bước nhanh đến mép giường, xoay mặt thê tử về phía mình, si ngốc chăm chú ngắm nàng: "Là ngày mai vào kinh, nhưng ta nhớ nàng, liền vụng trộm trở về. A Kết, một năm không gặp, nàng hình như không thay đổi gì cả..."

A Kết ngửa đầu nhìn hắn, lúc nhìn thấy vết sẹo trên cổ hắn, nước mắt nàng chảy ra, nàng muốn sờ vào đó, cũng muốn hỏi hắn còn bị thương ở chỗ nào nữa, nam nhân lại siết chặt eo nàng hôn thật sâu, giống như là đột nhiên bị châm lửa, nóng đến mức toàn thân nàng đang kêu gào cởi quần áo của hắn ra. Thật sự nàng cũng đã cởi, trong đầu nàng chỉ toàn là hắn, nàng còn khát vọng hơn so với hắn, giống như chỉ có hai thân thể kề sát thì mới có thể giải tỏa

được những tương tư và lo lắng một năm nay.

Triệu Trầm cũng cởi quần áo của thê tử ra, vừa hôn loạn xạ vừa cởi, đang cởi bỗng nhìn thấy hai đứa nhỏ đang sóng vai nhau nằm ngủ bên cạnh, động tác của hắn dừng lại, nghiêm túc quan sát từng đứa một, lại nhìn qua nữ nhi đang ngủ say ở bên kia, đáng

tiếc nữ nhi nằm nghiêng, hắn chỉ có thể nhìn thấy lưng bé.

Đai lưng đã bị thê tử kéo ra, quần đã cởi, rốt cuộc Triệu Trầm cũng không kịp nhớ bọn nhỏ đang ngủ say, bế thê tử đi ra gian ngoài, đặt người lên tháp bắt đầu mặc sức vận động, hung hăng, không một chút thương tiếc nào, giống như làm như vậy liền có thể chặt chẽ kết hợp với thê tử ở cùng một chỗ, không cần phải tách ra.

Một trận như mưa bão, triền miên như xưa, A Kết ngồi trên đùi trượng phu, ôm đầu hắn theo hắn lên xuống.

Đến lần thứ ba, rốt cuộc động tác của hai người cũng chậm lại, A Kết ôm cổ Triệu Trầm hôn hắn, vừa tách ra lại đuổi theo, vương vấn không dứt. Khi hắn dần dần hướng xuống dưới, nàng cúi đầu nhìn hắn, đôi mắt nàng lưu luyến ở bờ vai, cái eo rắn chắc của hắn, mỗi khi nhìn thấy một vết sẹo, tim nàng lại đau thêm một phần, nàng càng đau, liền càng muốn cho hắn nhiều hơn, dù chân đã không còn sức lực, nàng vẫn không mở miệng làm mất đi sự hưng phấn của hắn.

Cuối cùng cũng kết thúc, A Kết nằm vào trong ngực nam nhân, si ngốc nhìn hắn.

Hôn vừa quay về, Triệu Trầm thở một hơi, đối diện đôi mắt hoa đào ngập nước của thê tử, hắn cười sờ khuôn mặt của nàng, giọng nói vẫn còn khàn: “Thiếu chút nữa là chết trên người nàng.”

Thường ngày nghe hắn nói như vậy, nhất định A Kết sẽ né tránh, nhưng bây giờ nàng chỉ nhìn hắn không dời mắt, cái gì cũng không nói, để mặc cho hắn không đứng đắn.

Thê tử nhìn nhu tình như nước, Triệu Trầm xoay người nằm nghiêng, nâng nàng nằm trên người mình, nhìn vào đôi mắt của nàng hỏi: “Có phải rất nhớ ta hay không?”

A Kết gật đầu. Nhớ hắn, gần như mỗi đêm nàng đều nằm mơ thấy hắn.

“Sau này sẽ không đi nữa, ta sẽ ở bên cạnh mẹ con các nàng.” Triệu Trầm hôn lên trán nàng, áy náy bảo đảm.

A Kết cọ vào vai hắn, nàng muốn nói chuyện, lại nhẹn không được run lên.

Triệu Trầm bật cười, một lần nữa nằm lên thê tử, dùng hơi ấm của mình để sưởi ấm cho nàng: “Quần áo ném trong phòng rồi, bây giờ đi vào?”

A Kết gật đầu.

Triệu Trầm nhanh chóng xuống dưới, đi đến cửa nội thất thăm dò, xác định ba đứa nhỏ, đặc biệt là nữ nhi còn đang ngủ, hắn lặng lẽ lấy quần áo của hai người ra, trước tiên hắn mặc quần áo cho A Kết rồi mới tự mặc cho mình, sau đó bế nàng vào trong chăn. Hai bên giường chia ra cho nữ tử và nữ nhi ngủ, chỗ còn trống không lớn, Triệu Trầm bèn chống tay nằm bên thê tử, nhỏ giọng thăm thi với nàng, thỉnh thoảng lại ngấm nhìn nữ tử và nữ nhi.

“Lát nữa sẽ đi sao?” A Kết hỏi.

Triệu Trầm “ừ” một tiếng, thu ánh mắt từ trên người nữ tử lại, cười nhìn nàng: “Cảm thấy chưa đủ?”

A Kết nhẹ nhàng đánh hắn một cái.

Triệu Trầm còn muốn nàng thêm một lần nữa.

Bởi vì nữ tử và nữ nhi đều nằm bên cạnh, lần này hai người rất cẩn thận, đặc biệt là khi Xán Xán quay người lại, Triệu Trầm sợ đến mức thiếu chút nữa đầu hàng. Tuy rằng nữ nhi không tỉnh, Triệu Trầm không dám làm loạn nữa, sau khi vội vàng giải quyết liền ôm thê tử ngủ.

Trong lòng ngực quen thuộc, A Kết ngủ rất ngon, ngon đến mức Triệu Trầm đi lúc nào nàng cũng không biết.

Trên người có dấu vết của nam nhân lưu lại, chứng minh quả thật tối qua hắn có về, A Kết ngửa đầu, nhìn ra cửa cười.

Xán Xán nằm đối diện duy nhất, cũng tỉnh, trong đôi mắt còn mơ màng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của mẫu thân, bé vén chăn nhỏ của mình lên rồi chui vào trong chăn của mẫu thân, ôm chặt lấy mẫu thân làm nũng: “Nương, tối hôm qua con mơ thấy cha.”

“Thật?” A Kết tò mò, cúi đầu hỏi nữ nhi: “Xán Xán mơ thấy cha đang làm gì?”

Xán Xán cười hi hi: “Mơ thấy cha ghé vào trong ngực mẹ muốn bú sữa.”

Thân thể A Kết cứng đờ, lập tức xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi: “Chỉ toàn nói mò, cha là người lớn, sao lại tranh giành với mấy đệ đệ chứ, ngay cả Xán Xán cũng không giành đúng không?”

Xán Xán ngoan ngoãn gật đầu, nhìn hai đệ đệ: “Ai cũng không cho giành, giữ lại cho đại đệ đệ và nhị đệ đệ ăn.”

A Kết không yên lòng vỗ nữ nhi, cũng quyết định lần này nói cái gì cũng để cho nữ nhi chuyển ra ngủ riêng, nếu bé không đồng ý thì đến viện của tổ mẫu ở cùng bà cũng được.

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu lão cha: Xán Xán cũng là đại cô nương rồi, muốn tự mình ở một phòng đúng không?

Triệu Xán Xán: Cháu mới có năm tuổi, cháu sẽ ở cùng tổ mẫu!

Triệu lão cha: Khóc ròng...

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Chương 148

Edit: windchime

Bởi vì Triệu Trầm đã dặn dò, hơn nữa cũng không tiện đưa nhi tử đi, A Kết quyết định không đi nhìn Triệu Trầm vào kinh.

Bình ca nhi và An ca nhi đương nhiên không có ý kiến, chỉ có Xán Xán đã được mẫu thân hứa đưa đi không vui, quần lấy mẫu thân đòi nàng đưa đi nhìn phụ thân, A Kết dỗ bé, tiểu cô nương liền cúi kính, đứng nhìn bé bình thường như thuận hiểu chuyện, khi bản tính bộc lộ khiến ngay cả A Kết cũng muốn đánh bé một trận. Nhưng ai bảo lần này nàng nói chuyện mà lại không giữ lời, A Kết tự biết đuối lý, đưa Bình ca nhi và An ca nhi đến chỗ Ninh thị cùng nữ nhi, sau đó mang bé trở lại viện để chuẩn bị đưa bé ra ngoài.

“Phụ thân chỉ cười ngửa đi ngang qua thôi, con nhìn thấy phụ thân rồi thì không được khóc, không ồn ào nữa, biết chưa?” Đôi mắt của tiểu nha đầu hồng hồng, A Kết nửa mặt cho bé, lúc bôi kem nghiêm túc dặn dò, tránh cho bé khi thấy phụ thân lại đòi đuổi theo, Triệu Trầm vào cung còn nhiều việc, đại khái đến tối mới có thể trở về.

Xán Xán ngoan ngoãn gật đầu, đôi mắt to tròn còn có chút ủy khuất nhìn mẫu thân.

A Kết điểm nhẹ vào mũi nữ nhi: “Không nói chuyện với nương, còn giận nương?”

“Không có giận nương!” Xán Xán bỏ nhào vào trong ngực mẫu thân làm nũng, bé thích mẫu thân nhất, lúc này chỉ giận một chút, bây giờ không còn.

A Kết hôn nữ nhi, ôm bé đi ra ngoài, tuy đã năm tuổi(ta hơi thắc mắc chỗ này, ta tính thì bé mới 4 tuổi thôi ^^), Xán Xán mới trải qua ba lần sinh nhật, tiểu cô nương không nặng một chút nào.

Ra khỏi viện, Xán Xán muốn tự mình đi, A Kết liền nắm lấy tay bé.

Hai mẫu tử đi đến tiền viện, vòng qua tường xây làm bình phong ở cổng, đã thấy có mấy chiếc xe ngựa đang lần lượt dừng lại ở trước cửa phủ, người đi đầu chính là Trần Bình.

“Phu nhân, đại tiểu thư, Hầu gia mang về rất nhiều đồ tốt từ Tây Bắc, nói là mời phu nhân xem trước.” Trần Bình cười ha hả chạy tới, đưa danh mục trong tay qua, hần liếc mắt tò mò đánh giá Xán Xán, trong lòng cũng không khỏi cảm khái đại tiểu thư lớn thật nhanh.

A Kết cầm lấy danh mục, hỏi nữ nhi trước: “Xán Xán(tác giả ghi A Kết nhưng trong ngữ cảnh này phải là Xán Xán mới đúng) có nhận ra Trần quản sự không?”

Xán Xán lắc đầu.

Trong mắt Trần Bình lóe lên chút tiếc nuối rồi biến mất, cười ha ha nói: “Đi một năm, sao đại tiểu thư có thể nhớ được, phu nhân xem

danh mục trước đi, ta để bọn họ kéo đồ vào, chút nữa sẽ đưa đến hậu viện cho phu nhân xem.”

Lúc này trên đường đã tụ tập đầy người, trong lòng A Kết cũng không muốn đi, nhìn thấy trong danh mục có mười con cừu béo, nàng vội vàng để Trần Bình dắt cừu tiến vào trước.

Trần Bình nhanh chóng dẫn người dắt cừu vào, A Kết ôm lấy nữ nhi để bé nhìn thấy rõ ràng. Đây là lần đầu Xán Xán thấy cừu, hai mắt như không đủ dùng, phát hiện bên trong bầy cừu còn có hai con cừu con, bé vui vẻ chỉ cho mẫu thân xem.

Không đợi A Kết hỏi, Trần Bình cười giải thích nói: "Bầm phu nhân, đây đều là cừu Tây Vực, lông cừu vừa mịn lại tốt, thịt cừu ăn cũng ngon, Hàu Gia đã từng ăn mấy lần liền muốn lấy mang về cho phu nhân nếm thử. Lúc đầu mua mười con, đi đến nửa đường thì có con cừu sinh ra thêm hai con cừu con..."

Nói đến đây hần nhìn về phía Xán Xán: "Có thêm hai con cừu con, ta còn định nói Hàu Gia mang ra ăn trên đường cho chúng ta giải thêm một chút, kết quả Hàu Gia cho ta một roi, nói là hai con cừu con phải để lại cho đại tiểu thư nuôi chơi."

Ánh mắt Xán Xán sáng lên, ôm cổ mẫu thân nũng nịu: "Con cừu con là của con, không cho phép ăn con cừu con."

A Kết đương nhiên đồng ý, để Trần Bình dắt hai con cừu con ra, sau đó dỗ nử nhi: "Tổ mẫu và các đệ đệ đều chưa từng nhìn thấy cừu con, chúng ta dắt qua cho họ nhìn thấy được không?"

Xán Xán nhìn mấy con cừu con gật đầu, mong đợi hỏi mẫu thân: "Con muốn dắt cừu con đi."

Hai con cừu con lông trắng như tuyết, cũng không cao bằng Xán Xán, nhì cũng dịu dàng ngoan ngoãn, A Kết thật sự yên tâm, cho Xán xán dắt một con, còn mình dắt một con, hai mẫu tử cười nói trở về. Xán Xán giờ chỉ chú ý đến cừu con, đã quên mất phụ thân mình.

Mười con cừu lớn Lâm gia, Quý gia, Lý gia cũng mỗi nhà một con, còn lại thì để cho nhà mình, Triệu Trầm thắng lợi trở về là việc vui, nhà mình nhất định sẽ mời khách.

Buổi sáng đã ngắm cừu con, buổi trưa ăn cơm xong hai mẹ chồng nàng dâu cùng với Xán Xán xem những đồ khác Triệu Trầm mang về, phần nhiều là đồ vật mới mẻ ở Tây Vực, hoa văn trên lụa lạ mắt, nhiều loại Ninh thị còn chưa thấy qua, trong đó có một khúc lụa màu đỏ thắm bị Xán Xán cướp ôm vào trong ngực, nói là để may váy mới. Nhìn thấy bình rượu nho màu đỏ, tiểu nha đầu cũng ôm chặt lấy, nói đó là của mình...

Căn phòng ngập tràn vui vẻ, so với đón năm mới còn vui vẻ hơn.

Trời dần tối, A Kết cho người thu dọn đồ đạc, hỏi mẹ chồng xem buổi tối bà muốn ăn gì.

"Thịt cừu nướng!" Xán Xán nhớ rõ chuyện mẫu thân và tổ mẫu đã nói, biết phụ thân còn mang theo một đầu bếp trở về, cũng nhớ rõ người đầu bếp kia làm thịt cừu nướng ăn ngon nhất.

Ninh thị ôm cháu gái hôn một cái: "'Được, vậy chúng ta liền làm thịt cừu nướng cho Xán Xán, nhưng Xán Xán còn nhỏ, ăn một xiên cho giải thêm một chút là được rồi, không thể ăn nhiều."

Xán Xán ngoan ngoãn gật đầu, Ninh thị quay qua nói với con dâu: "Mấy người chúng ta ăn không hết một con cừu, như vậy đi, buổi tối chúng ta làm hai món ăn thử, trưa mai mời các thân thích đến đây, chúng ta tập trung vui vẻ con thấy sao?"

Đương nhiên là A Kết đồng ý.

Đêm nay đầu bếp đến từ Lương Châu làm bốn món: thịt cừu xiên nướng, Pao mo*, thịt cừu hầm và thịt cừu viên, hơn nữa đầu bếp trong phủ cũng làm thêm mấy thứ, trên bàn đầy đồ ăn. Bởi vì chỉ có A Kết và Ninh thị là người lớn, lượng đồ ăn cũng không nhiều, còn cố ý để lại cho Triệu Trầm một phần, sợ hần ở cung yến mừng công chỉ lo uống rượu không ăn gì.

(*)Paomo là một đặc sản của ẩm thực Thiểm Tây và là một món ăn điển hình ăn ở thành phố Tây An. Nó là một món hầm nóng của bánh mì hấp xắt nhỏ (được gọi là mo (馍 ; 饅 ; mó) hoặc mantou (馒头 ; 饅頭 ; mántóu)), nấu trong nước dùng thịt cừu và ăn kèm thịt cừu, đôi khi được thay thế bằng thịt bò.

Paomo thường được ăn với tỏi ngâm và nước sốt ớt

Thịt cừu tươi ngon, Xán Xán thích ăn nhất là thịt cừu nướng, quấy rầy đòi hỏi rút cuộc tổ mẫu cũng đồng ý cho bé ăn thêm một xiên.

Thịt cừu nướng có chút cứng, A Kết không cho hai nhi tử ăn, may mắn là hai tiểu tử kia không tham ăn như tỷ tỷ, chỉ chuyên tâm đối phó với chén thịt cừu viên. Đầu bếp biết có hai tiểu thiếu gia ăn, cố ý hầm lâu một chút, thịt cừu viên được nấu chín mềm, vào miệng nhanh chóng rã ra, hai tiểu tử ăn rất hăng say, trước đây lúc ăn thì vừa ăn vừa chơi, đêm nay không cần mẫu thân phải nhắc nhở, ăn hết thịt viên mẫu thân đưa cho, sau đó còn muốn ăn canh.

A Kết giúp Bình ca nhai lau cái miệng nhỏ bóng nhẫy: "Thịt viên ăn ngon không?"

Bình ca nhi gật đầu, sau đó chống tay lên bàn nhìn vào trong tô canh.

Sợ hai đứa nhớ, A Kết và Ninh thị đã sớm ăn hết thịt viên rồi, Bình ca nhi không nhìn thấy thịt viên, nhếch miệng ngồi xuống. A Kết cười hỏi cậu bé: "Bình ca nhi thích ăn thịt viên, vậy Bình ca nhi có biết ai cho thịt viên không?"

"Nướng!" Bình ca nhi nhìn mẫu thân cười.

Xán Xán ở một bên xen miệng vào: "không phải, là phụ thân cho, phụ thân mang cừu từ Tây Vực về, ăn không giống ở kinh thành."

Bình ca nhi quay đầu nhìn tỷ tỷ, trong mắt có chút mờ mịt.

“Cầu!” An ca nhi bò đến trên đùi mẩu thân, còn muốn ăn. Tiểu tử không biết nói thật viên, dù sao cũng đều là hình tròn, nhìn thấy tròn đều gọi là cầu.

A Kết đưa cậu bé: “An ca nhi gọi một tiếng ‘cha’, tối mai phụ thân sẽ cho An ca nhi ăn thịt viên.”

An ca nhi dẫm hai cái lên đùi mẩu thân, khuôn mặt nhỏ nhắn vì dùng sức mà nhúu lại, cuối cùng vẫn gọi ‘cầu’, hoặc là ‘ném’.

A Kết hôn nhi từ mập mạp, nhìn về phía lão đại(Bình ca nhi).

Bình ca nhi nói chuyện hay đi đứng đều nhanh hơn đệ đệ, trước đây A Kết dạy bé gọi phụ thân, cậu bé không học, lần này đại khái là thích ăn thịt cừu viên, lúc mẩu thân bảo đệ đệ nói, cậu bé cũng nói theo, sau đó thực sự gọi một tiếng ‘cha’.

A Kết rất vui, nhìn không được liếc nhìn ra ngoài cửa, hy vọng trưởng phu sớm trở về một chút, trở về trước khi nữ nhi đi ngủ.

Sau khi ăn xong, tổ tôn ba đời(mẹ con bà cháu) ngồi một lát, Ninh thị muốn đi, bà hỏi cháu gái có muốn đi về ngủ cùng hay không. Bà là người từng trải, biết là tiểu biệt thăng tân hôn, đêm nay chắc chắn nhi tử sẽ giày vò con dâu, không muốn cháu gái nhìn thấy.

A Kết giả vờ không nghe thấy lời nói của mẹ chồng, chuyên tâm chơi đùa với hai nhi tử.

Xán Xán ngồi bên cạnh mẩu thân, nghiêm túc lắc đầu: “Chút nữa phụ thân trở về, cháu muốn ngủ cùng với phụ thân.”

Ninh thị còn muốn khuyên, A Kết hơi đỏ mặt nói: “Nương, đêm nay để cho Xán Xán ngủ ở bên này đi, Xán Xán nhớ cha, chắc chắn Triệu Trầm cũng rất nhớ Xán Xán.”

“Được rồi, buổi tối để cho Xán Xán ngủ với phụ thân vậy.” Ninh thị ý vị thâm trường nhìn con dâu, cười, rồi đi, không cần bọn họ tiễn.

A Kết nhìn nữ nhi, lại nghĩ tới chuyện đêm qua, nghĩ rằng đêm nay nói gì thì cũng nhất định an phận nằm ngủ thôi.

~

Bên ngoài truyền đến tiếng mõ báo canh một, Bình ca nhi và An ca nhi đều ngáp, hai đứa đều rúc vào trong ngực mẩu thân muốn ăn. Hai đứa nhỏ không khác tý tỷ bao nhiêu, đều là ban ngày ăn cơm, trước khi ngủ còn ăn một bữa nữa.

A Kết có hơi thất vọng, nhưng vẫn quyết định dỗ hai đứa nhỏ đi ngủ trước.

Lúc trải chăn, A Kết vẫn đặt chân nhỏ của nữ nhi lên đầu giường, tiếp theo là hai nhi tử, cuối cùng là nàng và Triệu Trầm. Xán Xán thấy, đặt chân của mình giữa mẩu thân và phụ thân: “Con muốn nằm ngủ bên cạnh phụ thân!”

Về mặt của tiểu cô nương vừa quật cường vừa nghiêm túc, A Kết đành phải từ bỏ việc nói lý lẽ với bé, lưng dựa vào gối ôm hai nhi tử lên đùi, mỗi đứa bú một bên, bắt đầu nhìn nữ nhi bận rộn kéo chăn. Xán Xán trải chăn xong, ngồi đối diện với mẩu thân, lần lượt nhìn hai đệ đệ, sau đó ngẩng đầu hỏi mẩu thân: “Tại sao cha vẫn chưa về, đệ đệ sắp ngủ rồi.”

A Kết vừa muốn nói chuyện, rèm cửa đã động, không đợi nàng tránh, Triệu Trầm mang giáp tướng quân đi vào. Xán Xán giật mình, kim lòng không đậu trốn vào trong ngực mẩu thân, ngược lại là Bình ca nhi và An ca nhi đều quay đầu nhìn ra cửa, trong đôi mắt to không thấy chút buồn ngủ nào.

Tư thế như vậy, A Kết rất xấu hổ, hai tay bé nhi tử không có cách nào xoay người, may mắn là trước người đã được nữ nhi che lại. Nàng đỏ mặt oán trọng phu: “Trở về cũng không cho người vào báo một tiếng? Đột nhiên xông vào như vậy, dọa Xán Xán rồi đó.”

Triệu Trầm cũng không ngờ khi đi vào sẽ nhìn thấy hình ảnh như vậy, nhìn ba đứa nhỏ, hần vội vàng cởi áo giáp ra, nhìn nữ nhi giải thích: “Ta sợ Xán Xán đi ngủ, vội vàng chạy về, Xán Xán còn nhận ra phụ thân không?” Tùy tiện vứt áo giáp xuống đất, Triệu Trầm đứng trước mép giường, mong chờ nhìn nữ nhi.

Xán Xán không nhớ kỹ, bé nhìn phụ thân, ngửa đầu hỏi mẩu thân, giọng nói đặc biệt nhỏ: “Nương, thật sự là phụ thân sao?”

A Kết có chút muốn khóc, kim nén nước mắt, cười nói cho nữ nhi: “Đương nhiên là phụ thân, phụ thân của Xán Xán lợi hại nhất, đánh đuổi người xấu, mang về cho Xán Xán nhiều đồ tốt, Xán Xán mau ôm phụ thân một cái đi, phụ thân rất nhớ con đây.”

Có mẩu thân cam đoan, tiểu cô nương vẫn luôn mong ngóng phụ thân liên tin ngay, trở mình một cái đứng dậy, xoay người nhìn phụ thân, lại có chút do dự. Triệu Trầm cũng không sốt ruột, vươn hai tay đợi nữ nhi tới: “Xán Xán cho cha ôm một cái, xem có trở nên béo hay không.”

“Không có béo...” Xán Xán từ từ đi qua, càng bước càng nhanh, cuối cùng là nhào vào trong ngực phụ thân.

Triệu Trầm ôm nữ nhi xoay hai vòng, sau đó thả nữ nhi xuống mép giường, cúi đầu muốn hôn bé.

“Phụ thân thôi quá!” Xán Xán quay đầu trốn, ghét bỏ muốn tránh cái ôm của phụ thân.

A Kết đã đặt hai nhi tử xuống giường, nhanh chóng chỉnh đốn lại quần áo, vừa cười vừa giục Triệu Trầm: “Đi tắm trước đi, Bình ca nhi và An ca nhi cũng

chưa muốn ngủ, lát nữa lại chơi đùa.” Nói xong thì vươn tay ra đón lấy nữ nhi nhào tới.

Triệu Trầm đang nhìn hai nhi tử, thấy hai cậu bé tò mò nhìn chăm chăm mình, sao bỏ đi được chứ? Nữ nhi đã lớn, ngại mùi rượu trên người hẳn khó ngủ, nhưng nhi tử còn nhỏ không hiểu chuyện, Triệu Trầm thử thăm dò vỗ tay với hai tiểu tử: “Bình ca nhi, An ca nhi lại đây, phụ thân dẫn hai đứa đi cưỡi ngựa.”

Hai đứa bé nhìn nhau, rồi cùng quay đầu nhìn tỷ tỷ đang ngồi trong lòng mẫu thân, đều không động đậy, An ca nhi che mũi, trong trẻo non nớt nói "thối".

Triệu Trầm cứng đờ, lườm thê tử đang ở nơi đó cười trên nỗi đau của người khác, đành phải đi ra ngoài trước.

Đi đến gian ngoài, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng cười vui vẻ của thê tử và nữ nhi, rất nhanh hai nhi tử cũng cười rộ lên theo.

Triệu Trầm quay đầu nhìn xem, hẳn cũng không nhịn được cười theo.

Tác giả có lời muốn nói:

A Kết: Nhà chúng ta người nào thom nhất?

Tam Bảo (Ba bảo bối): Mẫu thân!

A Kết: Vậy ai thối nhất?

Tam Bảo: Phụ thân!

Triệu hồi hồi: Ta không thối chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Chương 149

Edit: windchime

Triệu Trầm nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ rồi quay trở lại.

Hắn biết dỗ nữ nhi, hơn nữa Xán Xán đại khái vẫn còn nhớ phụ thân, hai phụ tử nhanh chóng trở nên quen thuộc như lúc trước. Có tỷ tỷ đi đầu, Bình ca nhi và An ca nhi cũng không sợ người lạ, cùng nhau ngồi trên lưng phụ thân cưỡi ngựa, chỉ là mới chơi một lát lại thấy buồn ngủ, vươn tay ra với mẫu thân muốn đi ngủ.

Thế là A Kết dựa vào lưng Triệu Trầm cho hai con bú sữa, Triệu Trầm cúi đầu chơi với nữ nhi đang không ngừng nói trong ngực mình.

A Kết nhỏ giọng nói chuyện với trượng phu: “Ồ trong cung ăn no chưa? Nhà bếp có làm mấy món thịt cừu, nướng đã để dành cho chàng.”

Triệu Trầm lập tức đáp lời: “Đội hai đứa ngủ, hai mẫu tử lại theo ta ra ngoài ăn, một mình ăn chẳng có ý nghĩa gì.”

A Kết cười mà không nói, Xán Xán ngửa đầu nói với phụ thân: “Trưa mai mời tổ phụ, ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu, còn có đi đến nhà ăn thịt cừu!”

Triệu Trầm chỉ vào mũi bé: “Ngày mai tổ phụ và ngoại tổ phụ đều phải tiến cung làm việc rồi, không có cách nào đến được.”

Xán Xán sùng sốt một chốc, nhỏ giọng nói: “Con nhớ tổ phụ và ngoại tổ phụ.”

A Kết quay đầu nhìn, nói: “Dù sao cũng chưa cho người đi mời, hay đổi lại thành ngày kia đi, vừa vặn mấy người đó được hưu mộ. Thịt cừu cứ đông lạnh trước, đến ngày đó lại ăn.” Tới qua Triệu Trầm đã nói với nàng, lần này hoàng thượng cho hắn được nghỉ nửa tháng.

Triệu Trầm nhìn nữ nhi, đồng ý.

Hôm nay trong cung cũng không thể nói chuyện với lão cha già được, một năm không gặp, đặc biệt là hai lần tìm được đường sống trong chỗ chết, hắn đột nhiên phát hiện ra hắn cũng nhớ lão già. Hôm nay toàn tộc Tần gia đã hoàn toàn bị tiêu diệt, đại gia đình Ninh gia cũng rất nhanh sẽ trở về, hắn không muốn lại vì chuyện quá khứ mà lạnh lòng với lão già nữa. Mẫu thân đối với lão già như thế nào, hắn sẽ không can thiệp, hắn chỉ làm tốt vai trò của nhi tử.

Hắn họ Triệu, hắn được mẫu thân nuôi lớn, nhưng cũng được phụ thân mời tiên sinh giỏi dạy dỗ công dạy dỗ hắn. Trong quá khứ hắn và phụ thân cùng nhau báo thù cho Triệu gia và Ninh gia, bây giờ thù đã báo, hắn cũng muốn cùng với phụ thân đối mặt với sự oán giận của người Ninh gia.

~

Ngày hôm đó, cảnh xuân tươi đẹp, trong hoa viên của phủ Võ anh hầu thật là đông vui náo nhiệt.

Trong hoa viên có một rừng đào nhỏ, lúc này vừa lúc hoa đào nở, A Kết đợi nhóm nữ quyền đến liền đưa mấy đứa nhỏ qua đó chơi. Đến nơi, Quý lão thái thái, Quách phu nhân, Ninh thị và Liễu thị ngồi cùng một chỗ, tỷ muội A Kết cũng với Quách Bảo Châu và Tăng Tuyết Nhu ngồi cùng một nơi, sai mấy nha hoàn ở bên cạnh canh chừng, để cho mấy đứa nhỏ chơi ở bên trong.

Trong đám nhỏ, Xán Xán mặc một váy đỏ ôm cầu chạy, Lý nhị lang ba tuổi cũng chạy, khuôn mặt nhỏ phồng má lên, cố gắng đuổi theo tỷ tỷ. Bình ca nhi và Quý gia Vinh ca nhi đã đi được, cũng chạy theo đuổi giống như là chia ra để đón đầu tỷ tỷ, An ca nhi đi còn chưa ổn, không đuổi kịp tức giận nằm xuống bò theo ca ca, tóm lấy ca ca không cho ca ca bỏ mình lại. Mặc dù Bình ca nhi đã biết đi, dù sao cũng còn nhỏ, bị đệ đệ kéo thì ngã nhào về phía trước, hai cậu bé liền lăn thành một cục. Vinh ca nhi và Bình ca nhi chơi với nhau rất vui, thấy vậy cũng theo Bình ca nhi bắt nạt đệ đệ, Xán Xán nhìn thấy, vội ném cầu đi chạy lại ôm lấy Vinh ca nhi đặt qua một bên, còn đệ đệ nhà mình thì mặc kệ. Vinh ca nhi không hiểu tại sao tỷ tỷ không cho cậu bé đi qua, muốn vòng qua người tỷ tỷ, Lý nhị lang bên kia nhìn thấy, nhặt lấy cầu của tỷ tỷ, nhếch miệng cười, chạy về phía mẫu thân. Xán Xán thấy vậy thì la to, chỉ huy ba đệ đệ đuổi theo cậu bé ...

Quách Bảo Châu cố ý lườm A Kết: “Xán Xán quá xấu, luôn luôn bắt nạt nhi tử của muội.”

A Kết giải thích thay nữ nhi: “Hôm nay không có bắt nạt, bé sợ Bình ca nhi và An ca nhi đùa giỡn không cẩn thận đụng phải Vinh ca nhi.”

Quách Bảo Châu không tin, Tăng Tuyết Nhu giả vờ tức giận nói: “Được rồi, bây giờ bốn tỷ đệ đang đuổi theo nhi tử nhà muội đây, sớm biết như thế thì muội sinh hai nhi tử, một đứa đối phó với Xán Xán, còn một đứa sẽ đối phó với ba đứa nhỏ, đảm bảo không lỗi.”

Quách Bảo Châu cười ha ha, chỉ vào bụng Lâm Trúc nói: “Tỷ sinh hai nhi tử cũng vô dụng, bên này chúng ta còn một đứa nữa, sang năm đã có thể ra chiến trường!”

Lâm Trúc cười đánh tay nàng.

Ninh thị ngồi đối diện nhìn một đám nhỏ cảm khái: “Thời gian này trôi qua thật nhanh, nháy mắt ở bên cạnh đã có thêm nhiều trẻ con như vậy, hết người này đến người khác sinh ra. A Trúc mang thai cũng sắp được bốn tháng rồi nhỉ?”

Quách phu nhân gật đầu: “Đúng vậy, sắp bốn tháng, còn phải cảm ơn Thừa Viễn, nếu không phải nó cưới A Kết về, Từ Kính sẽ không gặp được A Trúc, vậy thì không biết ta còn phải đợi bao nhiêu năm nữa mới được bế cháu.”

Liễu thị cười vui mừng, hai nữ nhi đều sống hạnh phúc, người làm mẹ như bà cũng an tâm, liếc thấy bên kia có mấy người đang đi tới, Liễu thị nghiêng đầu nhìn, cười nói: “Nhìn kia, đám nhỏ chơi đùa vui vẻ như vậy, ồn đến mức kéo phụ thân bọn chúng đến đây cả rồi.”

Quách phu nhân và Ninh thị quay đầu nhìn, quả nhiên là mấy người Triệu Trầm.

“Phụ thân!” Xán Xán tinh mắt, vừa nhìn thấy phụ thân liền vội chạy tới.

Mấy nam nhân đứng dàn hàng đón tiếp các nhi tử, nữ nhi của mình.

Quách Bảo Châu che miệng cười trộm, chỉ vào ca ca nhà mình nói với Lâm Trúc: “Muội nói xem, trong lòng ca ca ta bây giờ đang nghĩ cái gì?”

Những người kia đều có con để bế rồi, nhưng con của hắn còn chưa ra đời.

Lâm Trúc nhìn Quách Từ Kính, đúng lúc Quách Từ Kính cũng nhìn qua, Lâm Trúc cười dôi ánh mắt, trách ai được? Dù sao cũng không thể trách nàng.

Triệu Trầm bế lấy Xán Xán trước, tiếp theo là Lý Tông Hoa bế nhi tử nhà mình lên, Quý Chiêu thì ngồi xuống, thanh thoi nhìn Vinh ca nhi chậm rãi đi về phía bên này. Quách Từ Kính nhìn cặp sinh đôi rồi nói với Triệu Trầm: “Ta giúp người bế huynh đệ Bình ca nhi.” Các nam nhân đều ở bên này, hắn đi tìm mẫu thân và thê tử không tiện.

Triệu Trầm cúi đầu hỏi nữ nhi: “Xán Xán nói xem, con muốn cho ai bế đệ đệ?”

Xán Xán còn chưa nói, Vinh ca nhi đột nhiên khóc lớn lên, Triệu Trầm và Quách Từ Kính giật mình, cùng quay đầu nhìn lại, sau đó đều choáng váng.

Ra là Bình ca nhi và An ca nhi thấy tỷ tỷ và ca ca Lý gia đều đã có người bế, An ca nhi liền bò về phía Quách Từ Kính, Bình ca nhi không muốn tranh với đệ đệ, thấy bên kia còn một nam nhân nữa, vội vàng thay đổi phương hướng bò về phía Quý Chiêu. Vinh ca nhi nghe rằng nhìn phụ thân nhà mình, vốn không nghĩ tới sẽ có người tranh đoạt với cậu bé, cứ đi từ từ, đột nhiên thấy Bình ca nhi bò đến trước mặt bé, di chuyển về phía phụ thân mình. Chuyện này không thể nào, Vinh ca nhi liền ngồi xuống đất khóc toáng lên.

A Kết muốn đứng dậy bế Bình ca nhi, Quách Bảo Châu ngăn nàng lại: “Tẩu tử ngồi đi, để muội xem Quý Chiêu làm thế nào?”

Giọng nàng lớn, Quý Chiêu nghe thấy, đầu đầu liếc nhìn nàng, lại nhìn nhi tử đang ầm ức ngồi đằng kia, rồi nhìn Bình ca nhi đã nhanh chóng đến trước mặt, trong lòng thầm oán trách Triệu Trầm, không có việc gì lại sinh ra nhi tử hư hỏng như vậy làm cái gì?

Triệu Trầm thấy Quý Chiêu khó xử, ôm Xán Xán đi đến bên cạnh hắn, ngồi xuống hỏi nhi tử: “Bình ca nhi muốn để phụ thân ôm hay là cô phụ(chồng của

cô/ dượng) ôm?"

Bình ca nhi ngẩng đầu, có chút hoang mang nhìn về phía tỷ tỷ.

Triệu Trầm cười ha ha, vươn tay ra với nhi tử: “Sức lực của phụ thân lớn, có thể bế được cả tỷ tỷ và Bình ca nhi.”

Xán Xán cũng đưa tay ra với đệ đệ, Bình ca nhi lập tức vứt bỏ Quý Chiêu, quay đầu cho phụ thân bế.

Vĩnh ca nhi bên kia thấy vậy, đưa tay dụi mắt, ngồi gọi phụ thân. Quý Chiêu nhanh chóng lại gần bế tiểu tử dậy, Vĩnh ca nhi vẫn còn cảm thấy tủi thân, gục đầu vào vai phụ thân thút tha thút thít, lại không biết những người lớn đang cười bọn họ.

~

Lúc ăn cơm, Quý Chiêu nói chuyện này cho Triệu Duẩn Đình và Lâm Hiền nghe, rồi phàn nàn với hai người: “Bình ca nhi và An ca nhi nghịch như vậy, không biết là giống vị bá phụ nào nữa.” Trước mặt trưởng bối hắn nói chuyện cũng không kiêng dè gì cả.

Quách Nghị hừ lạnh: “Còn có thể giống ai chứ, ba tỷ muội đệ(chị em) tiểu Cửu đều là những đứa bé ngoan cả.”

Triệu Trầm nghe thấy vậy thì đặt cốc rượu xuống, những lời này nghe vào tai không giống như đang châm chọc lão già nhà mình, mà là như đang hướng về hắn đứng không?

Triệu Duẩn Đình không để bụng, cháu trai nghịch ngợm, khi lớn lên sẽ không bị người bắt nạt, nhưng mà hắn vẫn đâm Quách Nghị một câu: “Ngươi cũng sắp có cháu rồi, đến lúc đó nếu cháu trai của ông cũng bắt nạt người khác, ngàn vạn lần nhớ lấy lời hôm nay ngươi đã nói.”

Lâm Hiền cười hòa giải, đứa nhỏ của hai nhà đều là cháu ngoại của hắn, hắn đều thương yêu.

Ở tiền viện ăn uống linh đình, già trẻ âm thầm so tửu lượng, ở hậu viện các nữ quyến nhìn mấy đứa nhỏ ăn cơm cũng tràn ngập tiếng cười, sau khi ăn xong, mọi người ngồi một lát, ngoại trừ Triệu Duẩn Đình uống quá chén được Triệu Trầm sai Trần Bình đi đến khách phòng, những nhà khác lần lượt cáo từ.

Ninh thị cùng với nhi tử và con dâu tiễn khách, lúc quay về viện bà không hề bất ngờ khi thấy Triệu Duẩn Đình đang nằm trên giường trong phòng.

Bà nhủ mày, sai Vãn Mai ra bên ngoài canh chừng, bà quyết định hôm nay nói rõ ràng với hắn một lần.

Bà bình tĩnh nói, vẫn là những câu đó. Triệu Duẩn Đình nằm không nhúc nhích, lúc Ninh thị đang còn hoài nghi liệu nam nhân này có phải thực sự đang ngủ không, Triệu Duẩn Đình đột nhiên kéo bà lên trên giường, gắt gao chặn lại, chôn đầu trong ngực bà khàn khàn nói: “Lan Dung, nhạc phụ và nhạc mẫu sắp về rồi, nếu bọn họ tha thứ cho ta, ta sẽ tiếp tục bám lấy nàng, lỡ như bọn họ không

đồng ý, ta cũng không mặt dày làm phiền nàng nữa. Lan Dung, có thể hôm nay là lần cuối cùng, nàng đừng đuổi ta đi...”

Hắn lăm lăm nói, chậm rãi vén vạt áo của bà, giống như chỉ cần bà nói một câu không được, hắn sẽ lập tức dừng lại.

Ninh thị im lặng nhìn trần nhà.

Triệu Duẩn Đình sợ không nhận được sự tha thứ của phụ mẫu bà, thì sao bà lại không sợ chứ? Bà có tổ phụ, tổ mẫu, có đại bá(bác), tiểu thúc(chú), có ba nhà huynh trưởng, có cháu trai cháu gái, có quá nhiều người vì bà mà bị liên lụy, bà vốn chưa từng hy vọng được tất cả mọi người tha thứ cho bà. Triệu Duẩn Đình càng không có khả năng được người Ninh gia tha thứ, cho nên có thể đây thật sự là lần cuối cùng.

Cự tuyệt cái gì chứ?

Nếu Triệu Duẩn Đình cần một lần cuối cùng này mới chịu yên, bà sẽ cho hắn.

Mặt trời xuống núi, Triệu Duẩn Đình mới rời đi.

“Thái thái, có muốn phòng bếp nấu thuốc không?” Cách rèm cửa, Vãn Mai nhỏ giọng hỏi.

Ninh thị miễn cưỡng mở to mắt, quét mắt nhìn chất lỏng Triệu Duẩn Đình phun ra trên bụng, ghen giọng trả lời: “Không cần.”

Thuốc quá đắng, nếu Triệu Duẩn Đình đã ra ở bên ngoài, bà cũng không cần phải tra tấn bản thân uống thứ thuốc đó.

Nhìn sắc trời, bà nói Vãn Mai: “Ngươi đi nói với Hâu gia và phu nhân một tiếng, hai người tự ăn cơm tối đi, không cần phải qua đây.”

Vãn Mai lên tiếng đáp lời.

Lúc Thúy Ngọc đi vào truyền lời, Triệu Trầm đang giới thiệu thân thích của Ninh gia cho thê tử, nghe thấy vậy thì trong lòng thâm hiểu rõ nhưng trên mặt lại không có biểu hiện gì, tiếp tục nói chuyện với A Kết: “Đại phòng có hai người cữu cữu(cậu), có ba biểu huynh; nhị phòng chúng ta chỉ có một người cữu, tứ biểu huynh hơn ta ba tuổi; còn tam phòng thì cậu nhỏ mới mười bốn tuổi, chưa thành thân.”

A Kết có chút ấn tượng với tam phòng, tò mò hỏi: “Không phải còn có một người di nhỏ hơn chàng hai tuổi sao?”

Thần sắc của Triệu Trầm trở nên âm trầm, nắm tay nàng nói: “Di nhỏ, ngoài ra còn có tam gia, biểu tỷ, biểu muội, đều gả cho người ta rồi, chỉ có biểu muội Nghi Phương theo về thôi.”

Tuy phụ thân và nương đều chỉ tiền để những người bên kia để ý chăm sóc Ninh gia, nhưng dù sao cũng là ở đất lưu đầy, người Ninh gia cũng chỉ không phải làm những việc nặng nhọc, ăn mặc chi phí hàng ngày không thể so với ở kinh thành được. Đàn ông thì không sao, chủ yếu dựa vào sức mình để làm việc, thế tử có xuất thân thấp cũng không sao, mà nữ nhân đến tuổi thì phải gả cho người ta, cho dù là gả cho Bách Hộ (một chức quan) quản lý quân đội thì vẫn uất ức cho các nàng. Ninh gia là nhà thi thư, chỉ nhìn một cách đơn thuần hôn sự của ba tỷ muội mẫu thân, liền biết dưới tình huống bình thường, không lo không gả được cho người trong sạch.

A Kết không khỏi cảm thấy khổ sở, nếu không có Tàn gia, những biểu cô (chị và em gái chồng/cha) kia của Ninh gia ...

Nhưng số phận đã như vậy rồi, điều duy nhất họ có thể làm, cũng là tận lực bồi thường tổn thất.

“Lúc nào thì đoàn người ngoại tộc phụ có thể về đến kinh thành? Tòa nhà của Ninh gia chắc có cần sai người quét dọn?” Không muốn nam nhân tự trách, A Kết cố gắng chuyển tâm tư hẳn đến chuyện khác.

Nhìn ra thế tử lo lắng, Triệu Trầm cười cười, sờ mặt nàng nói: “Yên tâm, ta đã cho người thu xếp hết rồi, cuối tháng ba họ sẽ về đến, nàng chỉ cần nhớ gia quyến các nhà là được. A Kết, vẫn là câu nói kia, Triệu gia nợ bọn họ, ta và phụ thân sẽ tận lực bồi thường, nhưng nếu như có người cố ý gây khó dễ với nàng, nàng cũng không cần nén giận, nàng và bọn nhỏ không hề nợ bọn họ.”

Bản thân hẳn chịu uất ức cũng không sao, nhưng hẳn sẽ không để cho thế nhi (vợ con) phải chịu ức hiếp cùng

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178: Chương 150

Ninh gia hồi kinh, Triệu Trầm đã phái người chăm sóc trên đường từ trước, cho nên hẳn nắm rõ hành trình của đoàn người như lòng bàn tay.

Trước một ngày Ninh gia về đến kinh, Triệu Trầm mời Quách phu nhân đến ăn cơm tối, sau khi phụ tử Quách Nghi rời cung cũng trực tiếp đến bên này.

Sau khi ăn xong, Ninh thị để A Kết và Lâm Trúc dẫn mấy đứa nhỏ đi ngủ trước.

A Kết biết bọn họ phải bàn bạc chuyện ngày mai đón tiếp người, dù sao thì có gì Triệu Trầm cũng đều sẽ nói cho nàng, bây giờ nàng đi dỗ mấy đứa nhỏ ngủ. Lâm Trúc có thai cũng không nên vất vả, chỉ dẫn cháu gái đi theo trường tỷ.

Trong phòng lớn, tất cả nha hoàn đều đã lui ra ngoài, Triệu Duẩn Đình nhìn thế tử, nói với Quách Nghi: “Ngày mai ta và Thừa Viễn đi đón người, các người thì sao?”

Mặc dù lúc bình thường Quách Nghi vẫn luôn cố ý đối nghịch với Triệu Duẩn Đình, nhưng trong lòng vẫn rất khâm phục người muội phụ (em rể/chồng của em gái vợ) này, lúc này hẳn cũng không có tâm tư để bỏ đá xuống giếng trào phúng Triệu Duẩn Đình, thờ dài nói: “Thân thế thế tử Từ Kính nặng nề nên ở nhà, chúng ta đều đi.” Quách gia đối với Ninh gia không có áy náy như Triệu gia, nhưng dù sao cũng là nhạc phụ nhạc mẫu, nhiều năm không gặp, hẳn cũng coi như là nửa nhi tử, theo lý cũng nên cùng thế tử đi đón người.

Ninh thị cúi đầu không nói.

Quách phu nhân nắm tay Ninh thị đi đến phòng khác, nhỏ giọng khuyên: “Chuyện của muội chỉ có tổ phụ, phụ mẫu chúng ta và Tấn Thư biết, hiện giờ Ninh gia nhiều người như vậy, muội đi đón, bị người xấu để ý truyền đi sẽ không hay. Sau này sẽ tìm cơ hội đến thăm họ, bọn họ cũng biết nỗi khổ của muội, muội không cần phải tự trách.”

Chuyện năm đó, chỉ trách Tàn gia, cũng trách Triệu gia, duy chỉ có người không nên trách nhất là muội muội này.

“Muội nhớ bọn họ.” Ninh thị tựa vào trong ngực tỷ tỷ lặng lẽ khóc, “Trước kia tổ mẫu thương muội nhất, nhưng chuyện người qua đời muội cũng không biết, tổ phụ cũng sắp tám mươi tuổi, còn phải chịu cực khổ ngồi xe ngựa. Phụ mẫu cũng gần sáu mươi, không biết tóc đã bạc chưa ... còn có tam ca, tam tẩu ...”

Ninh Tấn Thư đứng thứ ba trong Ninh gia, là con thứ hai trong nhị phòng, sau Quách phu nhân và trước Ninh thị.

Quách phu nhân an ủi muội muội, đỏ mắt nói: “Phụ thân và nương đều không trách muội, nếu Tấn Thư oán trách muội, ta sẽ không coi hắn là đệ đệ, muội cũng không cần nhận hắn làm ca ca.” Bà mặc kệ đại phòng, tam phòng, tuy rằng đều họ Ninh, dù sao cũng cách một tầng, còn đệ đệ cùng các bà là do một mẹ sinh ra, nếu hẳn cũng như người ngoài không hiểu lý lẽ thâm oán muội muội, bà nhất định sẽ đứng về phía muội muội.

Sáng ngày hôm sau, hai nhà đã ra ngoài thành đợi từ sớm.

Cũng không lâu lắm, An vương phi cũng mang theo Đường Cử bị thọt chân tới, xe ngựa dừng ở đối diện, phân biệt rõ ràng với hai nhà Triệu, Quách.

Lúc mặt trời lên cao, mười mấy chiếc xe ngựa không nhanh không chậm tiến đến.

Ở biên quan trời lạnh giá rét, bây giờ hoàng thượng đã trả lại tòa nhà cho Ninh gia, bên trong cũng có đầy đủ đồ dùng, người nhà họ Ninh trừ quần áo thì không có hành lý gì, nhưng tòa nhà không thể chứa nhiều người.

Lão thái công(Ông nội của Ninh thị) có ba nhi tử.

Đại lão gia có hai cữu gia(cậu của Triệu Trầm/Quách Từ Kính...), ba người biểu huynh đều đã thú thê sinh tử (lấy vợ sinh con).

Ninh lão gia chỉ có một mình Ninh Tấn Thụ là cữu gia. Ninh Tấn Thụ có một nam hai nữ, trưởng nữ đã xuất giá, nhi tử Ninh Đức là người cùng thế hệ nhỏ nhất, năm nay hai mươi lăm tuổi, đã cưới Trương thị, nhi tử và nữ nhi đều có đủ, ngoài ra còn biểu cô Ninh Nghi Phương, năm nay mười sáu tuổi, chưa xuất giá.

Nhân khẩu nhà tam lão gia là đơn giản nhất, đường con cái của hai người gian nan, ở kinh thành cũng chỉ có một nữ nhi, sau khi đến biên quan sinh thêm một nhi tử, chính là tứ cữu gia Ninh Tấn Đường, bồi phận thì cao nhưng tuổi còn nhỏ, mới hơn mười bốn tuổi.

Mười mấy chiếc xe ngựa trùng trùng điệp điệp đi tới, từ từ dừng lại.

Nhiều người, lại cực kỳ yên tĩnh, chỉ có mấy đứa trẻ vui mừng hô lên vài câu 'Kính thành', rất nhanh đã bị phụ mẫu trong xe ép lại.

Không có người xuống xe, chỉ có lão thái công vén màn xe lên.

Người của ba nhà tranh thủ thời gian làm lễ chào hỏi, An vương phi lặng lẽ ở phía sau nhìn, Quách phu nhân nhìn tổ phụ với đôi mắt đầy nước.

Râu tóc của lão thái công bạc trắng, sắc mặt vàng vọt, dù sao cũng đi đường hơn một tháng, cả trẻ nhỏ cũng không chịu đựng nổi, càng không cần phải nói đến ông cụ. Nhưng ánh mắt của ông vẫn tinh tường, từ từ đảo qua mọi người, nhìn Quách Từ Kính và Triệu Trầm nhiều hơn chút, liền nói với Quách Nghi và Triệu Duẩn Đình: “Hôm nay chúng ta chuyển nhà, không rảnh nói chuyện với các người, ngày mai có thời gian lại qua đó một chút, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm, tâm sự chuyện nhà.”

Giọng nói có chút mệt mỏi, nhưng bình tĩnh trong trẻo.

Quách Nghi và Triệu Duẩn Đình đều quen thuộc với lão thái công, cung kính xác nhận. Giọng nói của Quách phu nhân run rẩy: “Tổ phụ, cho cháu theo ông trở về đi, cháu gái sẽ bóp chân cho ông đỡ mệt.”

Lão thái công cười cười, ngoắc tay bảo đại tôn nữ(cháu gái trưởng) lên xe: “Được, tổ phụ cũng nhớ cháu, nương cháu ngồi ở xe kia không tiện, Liên Dung ngồi cùng xe với ta đi.”

Quách phu nhân lập tức vui mừng ra mặt, được nhi tử đỡ lên xe.

An vương phi cũng muốn nói gì đó, nhưng lão thái công đã thả màn xe.

An vương phi cắn môi, nắm tay nhi tử đi về phía xe ngựa vương phủ, quyết định đi theo phía sau đoàn xe, khó được gặp mặt, hôm nay bà nhất quyết phải gặp được phụ mẫu. Đường Cử lại không muốn đi theo, lên xe liền nói: “Nương, chúng ta trở về đi, ngày mai nương lại đến.”

Hắn không cảm thấy Ninh gia đáng

giá để hắn xem như thân thích.

Lão thái công trước đây vốn chỉ là một Hàn lâm, lần này đừng nói ông, ngay cả ba lão gia của Ninh gia cũng già rồi, tất cả đều đã từ quan, chỉ có ba vị cữu cữu là được phục lại quan chức, nhưng khi bọn họ rời kinh cũng hơn hai mươi tuổi, tuy rằng đều là tiến sĩ, nhưng phần lớn đều

là chức quan nhỏ tục phẩm hay thất phẩm, bây giờ đã qua tuổi 40, sau này chắc chắn cũng không có thành tích gì. Còn bốn người biểu huynh, ngoại trừ đại biểu huynh trước khi rời kinh đô tuổi có tham gia thi tú tài, những người khác lúc đó đều còn nhỏ, mấy năm nay không hề tham gia thi cử, đều là Bạch Thân (người không có chức tước gì), kể cả vị tiểu cửu kia nữa.

“Đó là người thân ruột thịt của con!” An vương phi nắm lấy tay nhi tử, kiên nhẫn khuyên hấn.

~

Trong xe ngựa phía sau là nữ quyến của nhị phòng, Ninh Nghi Phương kéo bức rèm ra một khe hở nhỏ, lén nhìn ra bên ngoài.

Mẹ đẻ của Ninh thị là nhị thái thái thấy, nhỏ giọng trách cứ: “Ngồi yên, nơi này không thể so với bên kia được, lúc trước đã dạy cháu như thế nào?”

“Dù sao cũng chưa vào thành, nơi này lại không có người ngoài, tổ mẫu đừng có nói nữa.” Ninh Nghi Phương nhỏ giọng làm nũng, nhìn thấy mấy người tới đón đang đứng bên đường đưa tiễn, Ninh Nghi Phương liền hưng phấn gọi mất thân: “Ương, người mau chỉ cho con xem người nào là đại cô phụ (dượng cả) vậy? Nghe nói nhị cô phụ rất tuần tú, người kia nhất định là nhị cô phụ rồi, dáng vẻ của nhị biểu huynh thật giống dượng.”

Tam cửu phu nhân Kiều thị liếc mắt nhìn mẹ chồng, dùng sức kéo nữ nhi trở lại chõ: “Nghe lời tổ mẫu, bây giờ con cũng là tiểu thư quan gia rồi, học cho tốt quy củ chúng ta đã dạy con, năm sau nương sẽ tìm cho con một

chàng trai tài năng hơn, nam này nam kia sẽ vẫn còn một nhà chồng tốt.” Rồi nhỏ giọng xôn lồi mẹ chồng: “Nghị Phương không hiểu quy củ, nương bớt giận, haiz, nếu như nó lớn lên ở kinh thành từ nhỏ, có hai cô làm gương chắc chắn kiến thức lễ nghi sẽ không kém.”

Nhị thái thái hít một hơi thật sâu, nhìn bà nói: “Ta biết trong lòng người bất mãn, người cũng không cần nhiều lần nói những lời này để chặn ta. Đúng, chuyện của Lan Dung khiến cho mẫu tử các người phải chịu khổ, nhưng làm người phải biết nhìn về phía trước, bây giờ Triệu gia đã nghĩ cách cứu chúng ta về, tránh cho bọn Ngũ lang tiếp tục ở nơi biên quan chịu khổ, oán giận của người có lớn cũng nên tiêu tán, nếu không Triệu gia mắc kệt chúng ta, người còn có thể làm như thế nào?”

Kiều thị nhìn cháu gái ba tuổi đang ngồi trong lòng con dâu Trương thị, lại nhìn cháu trai Ngũ lang đang ngồi giữa mình và mẹ chồng, gật đầu nói: “Đúng vậy, mệnh của huynh đệ ngũ lang đều tốt, Nghị Phương cũng may mắn còn có thể gả cho người tốt, chỉ có Nghị Tĩnh số khổ, sợ là lúc còn sống cũng không thể về kinh thành.”

Đại nữ nhi của bà, dung mạo như hoa, lại chỉ có thể gả cho một Bách hộ, con rể tốt thì sao, nữ nhi của bà đáng ra phải nhận được điều tốt hơn.

Nhị thái thái tức giận đến thở hắt hển.

Hôn sự của cháu gái lớn là do bà (Nhị thái thái) ngàn chọn vạn tuyển, trong nhà chồng ăn mặc không lo còn có nha hoàn hầu hạ, dù không thể nào so được với kinh thành, nhưng ở nơi biên quan như vậy, với điều kiện của bọn họ khi đó, đó là một mối hôn sự khó có được. Sớm biết có

ngày hôm nay, lúc trước là nên giữ cháu gái thứ hai nuôi bên người, cũng không đến mức bị con dâu dạy thành dạng này.

Mẹ chồng nàng dâu hờn dỗi, Minh Nghi Phương cúi người ngắm nhìn quần áo tơ lụa mới đang mặc trên người.

Trưởng tâu của nàng là Trương thị đang dỗ nữ nhi, giống như không nghe thấy cuộc tranh cãi. Nhà Trương thị cũng là quân hộ, có thể gả cho Ninh Đức, có thể mang theo nhi tử và nữ nhi vào kinh thành sống những ngày tốt, trong lòng nàng đã thỏa mãn rồi, không có oán hận giống như mẹ chồng.

Đến Ninh phủ, lão thái công vẫn ở chính viện như lúc trước, tam phòng ai nấy tự thu xếp.

Quách phu nhân hạ tọa phụ ngồi xong, dẫn Quách Tì Tì Kính đi đến nhị phòng, là đến Ninh gia, Quách Tì Kính lấy cờ hiệu thuận mẫu thân để đi theo.

Ở Nhị phòng, ngoại trừ Trương thị, thê tử của Ninh Đức ở trong phòng dỗ con, những người khác đều có mặt ở phòng khách.

Người thân lâu ngày đoàn tụ đương nhiên là khóc lóc một lát, quỳ trước mặt phụ mẫu khóc một lúc, Quách phu nhân để cho nhi tử đến bái kiến.

Nhị lão gia từng nhậm chức Lễ bộ Thị lang chính tam phẩm, tuy rằng đã lớn tuổi, nhưng vẫn có phong độ của người tri thức, càng nhìn càng giống như một vị học giả lánh đời nhiều năm. Mặt mũi nhị thái thái hiền lành, năm

tay cháu ngoại không ngừng khen, còn bảo hẳn sớm dẫn
thê tì đến cho bà gặp mặt.

Quách Tì Kính cười đồng ý, chuyển qua bài kiến phụ
thê Ninh Tấn Thư.

Ninh Tấn Thư hơn bốn mươi tuổi, ôn tồn lễ độ, cười vồ
bả vai Quách Tì Kính: “Biểu đệ chỉ kém Tì Kính
một tuổi, nhưng đàn óc của nó còn thua xa.” Hẳn rất
thích cháu ngoại này.

Kiều thị cũng rất nhiệt tình, liên tục khen Quách Tì
Kính.

Sau đó là những người cùng thế hệ với Quách Tì Kính,
Ninh Đức có màu da trắng nõn, nghiêm túc đứng đắn,
thân mật tự nhiên gọi ‘biểu huynh’. Quách Tì Kính biết
cuộc sống ở Ninh gia cũng không phải là quá khổ cực,
không cần lao động, lại được Triệu Duãn Đình âm thầm
đưa bạc, mấy người biểu huynh đều theo tổ phụ, phụ thân
của mình đọc sách, bởi vậy học vấn không bị tụt lùi, nên
Quách Tì Kính không hề kinh ngạc về phong thái quân
tử của Ninh Đức, nhưng ánh mắt lỗ mãng của biểu muội
Ninh Nghi Phương làm cho hẳn nhúu mày.

Chạng vạng ngày hôm sau, Triệu Duãn Đình và Triệu
Trầm đến nhà tạ tội.

Phụ tì chỉ gặp được lão thái công, sau khi nói chuyện một
lúc, lão thái công cho người đưa bọn họ ra ngoài, sau đó
gọi người của ba phòng vào trong tì đường.

“Năm đó Ninh gia bị Triệu gia liên lụy, bị sung quân ở

biên quan, bây giờ Triệu gia đã nghĩ ra cách cứu chúng ta trở về, người ta nói oan gia nên giải chứ không nên kết, ân oán giữa hai nhà cũng nên tiêu tan. Vừa rồi phụ tử Triệu Duẩn Đình qua đây, có cho ta ba vạn lượng ngân phiếu, bây giờ ta chia cho mỗi phòng một vạn lượng, coi như bồi thường việc các con nhiều năm chịu khổ.”

Lão thái công lấy ra ba phong bao, ý bảo ba nhi từ từ lấy.

Dại lão gia không động dậy, xấu hổ nói: “Phụ thân, chúng ta không thể lấy số tiền này. Mười mấy năm qua, một đám người chúng ta đều nhờ vào Triệu gia, ăn mặc không lo, được hưởng thanh nhàn, lại nói, trong chuyện đó Triệu gia cũng là người bị hại, nhi tử chỉ cảm khái vận mệnh hay thay đổi, trong lòng chưa từng oán hận.”

Sau lưng hắn, một đám người bao gồm nam nhân và nữ nhân đều có những sắc mặt khác nhau.

Nhi lão gia và nhi phu nhân cũng không có động dậy, chỉ có Kiều thị sốt ruột kéo cổ tay áo của trượng phu, lại bị Ninh Tấn Thư lườm cho một cái.

Về mặt của phụ tử tam lão gia và nhi tử đều là vẻ đăm nhặt.

Lão thái công cười cười: “Cứ cầm đi, chúng ta cầm, người Triệu gia cũng an tâm, lại nói chúng ta trở lại kinh thành, ăn mặc đều phải cần đến tiền, cũng cần đến số bạc này. Ta già rồi, ba người các con cần chú ý, cái gì cần tiêu mới tiêu, ta nhận số tiền này là vì muốn cho bọn tiểu bối của Ninh gia an tâm đọc sách chứ không phải vì lo

.....

cuộc sống khổ cực, cũng không phải là đe dọa gì với bên ngoài.”

Đại lão gia nhìn hai người huynh đệ rồi cung kính nhận lấy: “Cha hãy yên tâm, chúng con nhất định sẽ nhớ kỹ lời cha dạy bảo.”

Ba người liền tiến lên nhận lấy ngân phiếu.

Lão thái công lại nói: “Ba người các con cũng già, cũng không cần phải đến quan trường để chịu khổ, Tấn Văn, Tấn Lễ, Tấn Thư cũng đều hơn bốn mươi tuổi rồi, đời này cũng chỉ có như vậy còn Tấn Đường và Ninh Cẩn, nếu như các người muốn đọc sách thi tiến sĩ, liền cố gắng trong ba năm, các người còn nhỏ, vẫn còn thời gian để theo đuổi tiền đồ. Nếu không muốn đọc sách, phụ tử Triệu Duẩn Đình có thể sắp xếp công việc cho các người, các người nghỉ như thế nào?”

Ninh Tấn Đường mười bốn tuổi lên tiếng trước: “Ba năm sau tôn nhi sẽ tham gia kỳ thi mùa xuân.”

Lão thái công gật đầu, Ninh gia có thể quật khởi hay không, hiện giờ hẳn cũng chỉ trông cậy vào tiểu tôn tử.

Trong mấy đứa cháu, Ninh Cẩn và Ninh Kiêm bên đại phòng muốn trực tiếp làm một chức quan nhỏ. Ninh Đức bên nhị phòng nhỏ tuổi hơn một chút, muốn tự dựa vào sức mình, quyết định ba năm sau sẽ cùng với tiểu thúc tham gia kỳ thi mùa xuân.

Người có chí riêng, lão thái công không can thiệp vào quyết định của họ, ông cũng đã già, muốn quản cũng không được. Thấu mọi việc đã bàn bạc xong, ông đi đến

trước mọi người, chỉ vào bài vị tổ tông nói: “Được, bây giờ các người đã nhận bạc của Triệu gia, cũng chịu ân huệ của Triệu gia, vậy từ hôm nay trở đi, hai nhà Triệu Ninh chỉ là quan hệ thông gia, không có ân oán, sau này nếu có người lấy chuyện năm đó để chỉ trích Triệu gia, xin giục con cháu Ninh gia trả thù, nhẹ thì sẽ dùng gia pháp để xit lý, còn nặng thì sẽ bị đuổi ra khỏi gia môn.”

Về mặt của ông nghiêm túc, không giận tự uy, đại lão gia dẫn đầu mọi người quỳ xuống: “Con cháu Ninh gia, cần tuân (cẩn thận + tuân thủ) lời dạy dỗ hôm nay.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Giữa người và người cũng là hiện thực như thế, nếu như Triệu gia cũng bị đuổi đến biên quan, chắc chắn hai nhà sẽ đánh nhau, chỉ ít không dễ dàng giảng hòa như vậy. Hiện tại Triệu gia ở vị trí cao, Ninh gia thì vẫn như cũ, vốn oán hận nhưng nhận được lợi, đương nhiên không còn nữa, thậm chí vui lòng nịnh bợ...

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Chương 151

Lúc Ninh lão thái công nói chuyện với con cháu trong từ đường, Triệu Duẩn Đình và Triệu Trầm cùng trở về phủ Võ anh hầu phủ.

Triệu Trầm ghé lại dặn lão già: “Nói dứt lời liền đi, đừng có nán lại lâu.”

Triệu Duẩn Đình giả vờ không nghe thấy lời ám chỉ của nhi tử, đi thẳng về viện của thê tử.

Triệu Trầm đứng tại chỗ một lát, lắc đầu rời đi.

Hắn vừa không muốn mẫu thân và phụ thân tái giá, bởi vì hắn vẫn muốn mẫu thân ở cùng với bọn họ, nhưng đồng thời hắn cũng hy vọng phụ thân có thể có được tâm của mẫu thân, hai người cùng nhau sống tốt quãng đời còn lại. Mẫu thân chưa đến bốn mươi, cho dù bọn họ có hiếu thuận thế nào, cũng không thể thay thế vị trí của trưởng phu. Giống như hắn, hàng đêm ôm thê tử vào lòng thì mới ngủ yên giấc, hắn hy vọng bên cạnh mẫu thân có người chung sống cùng.

Một lần nữa đi đến trước cửa phòng thê tử, Triệu Duẩn Đình bỗng nhiên có chút thấp thỏm.

Lần trước hẳn lấy lý do lo lắng Ninh gia không chịu tha thứ cho mình để gần thê tử, bây giờ việc Ninh gia dễ dàng giải quyết như vậy, thê tử thông minh như vậy, nhất định có thể đoán được hẳn không hề lo lắng một chút nào cả đúng không?

Quả thật Triệu Duẩn Đình chưa từng lo lắng một chút nào.

Người có tiếng nói nhất ở Ninh gia là lão thái công, lão thái công là người không màng danh lợi, lòng dạ rộng rãi, cho dù là vì tiền đồ của Ninh gia sau này, lão thái công cũng sẽ không trở mặt với hắn. ddld, windchime Còn ba vị lão gia, chỉ có mình nhạc phụ có chút chân tài thực học, hai người kia cho dù không rời kinh thành, cũng không có khả năng làm ra thành tựu gì, hiện tại hẳn cho bạc để con cháu của bọn họ có tiền đồ, bọn họ chỉ cảm thấy may mắn. Hẳn cũng biết mấy người đường cửu huynh(anh họ vợ), thân cửu huynh(anh ruột vợ) đều không phải là người biết tính toán, bọn tiểu bối lại càng không cần phải nói, đa số đều trông cậy vào hào quang của Triệu gia để sau này làm quan.

Trong nhà chưa tò, ngoài ngõ đã tường, thê tử quá mức áy náy, mới quên mất điều này.

Người của đại phòng và tam phòng, thê tử không thấy được, ở mặt ngoài hòa khí với Triệu gia, thê tử coi như là đã tha thứ, điều hẳn và nhi tử lo lắng duy nhất chính là có người trong nhị phòng bắt nạt, chọc cho thê tử khổ sở.

Vào phòng, Triệu Duẩn Đình nói chuyện lão thái công đã nhận ngân phiếu cho thê tử.

Ninh thị hơi kinh ngạc. Bà hiểu tổ phụ, tổ phụ lấy tiền, chính là không truy cứu chuyện cũ nữa, mà tổ phụ đã không so đo, cơ bản Ninh gia sẽ không so đo.

Triệu Duẩn Đình sợ thê tử nghĩ nhiều, ôm bà giải thích: “Tổ phụ nói bọn họ vốn không hề oán giận nàng, đúng là có chút tức giận với ta, nhưng biết ta không hại chết nàng cũng không cầu kết với Tần gia làm việc xấu, chút oán giận đó cũng biến mất. Lan Dung, nàng là nữ nhi của Ninh gia, chẳng lẽ còn không hiểu tính tình của tổ phụ, mấy người bá phụ(bác) của mình?”

Ninh thị im lặng thật lâu, sau một lúc mới nhắc mắt lên nhìn về phía Triệu Duẩn Đình, khóe miệng dần dần hiện lên một nụ cười khổ.

Là do bà suy nghĩ quá đơn giản. Triệu gia hại Ninh gia gặp nạn, người Ninh gia hận Triệu Duẩn Đình, là bởi vì Triệu Duẩn Đình phá hỏng sinh hoạt của bọn họ, làm cho bọn họ từ việc là nhà quan không lo cơm ăn áo mặc trở

thành tội thân bị sung quân ở biên quan, là do lợi ích của bọn họ bị hao tổn. Bây giờ Triệu Duẩn Đình đưa họ trở lại, lại cho bọn họ tiền, còn có thể cho bọn họ ra làm quan, đương nhiên bọn họ vì lợi ích mà hòa hảo với Triệu Duẩn Đình.

“Thiếp biết.”

Ninh gia nhận bồi thường từ Triệu Duẩn Đình, nguyện ý giảng hòa với Triệu Duẩn Đình, bà cũng không cần nghĩ đến những ân oán đúng sai kia nữa. Tỷ tỷ nói phụ mẫu thân thể khoẻ mạnh, khí sắc của huynh trưởng và trưởng tẩu đều tốt, một đứa cháu gái đã gả cho một lang quân như ý, còn một đứa thì chưa gả, cháu trai có tài học xuất chúng lại có chí hướng, tất cả đều tốt đẹp hơn so với những gì bà đã tưởng tượng. Sau này bà chỉ muốn vui vẻ với con cháu, cơ hội thì gặp mặt phụ mẫu, hết sức làm tròn chữ hiếu.

Ninh thị đẩy Triệu Duãn Đình ra, thản nhiên nói:
“Chàng đi đi, sau này có thể đến đây thăm Xán Xán,
đừng đến chỗ ta.”

Triệu Duãn Đình nhìn chằm chằm Ninh thị: “Nếu ta
nhất định muốn đến ...”

Ninh thị nghiêng đầu: “Nếu chàng cứ kiên trì, thiếp sẽ
nói với Thừa Viễn, vậy thì sau này có khả năng đến tự đệ
Xán Xán chàng cũng không được gặp. ...”

“Chẳng lẽ trong lòng nàng thật sự không có ta?” Triệu
Duãn Đình bỗng nhiên áp mạnh lên người thê tử, mặt
sắp dán lên người bà, trong đôi mắt phượng là ánh nhìn
không muốn tin và thống khổ sâu sắc: “Ta biết trước đây
ta có lỗi với nàng, mặc kệ có phải cố ý hay không, ta cũng
không phải là một trượng phu tốt. Nhưng từ sau khi ta
đón mọi người về kinh thành, những gì ta làm chưa đủ
sao? Lan Dung, ta phải làm như thế nào thì nàng mới
bằng lòng tha thứ cho ta?”

Ninh thị nhắm mắt lại, nhẹ giọng thở dài: “Thiếp đã từng
nói rồi, thiếp đã không còn trách chàng từ lâu, không trách
chàng năm đó ép thiếp gả cho chàng, không trách chàng
làm liên lụy Ninh gia. Hầu gia, thiếp không muốn sống
trong oán hận, bây giờ người Ninh gia đã trở về, thiếp chỉ
muốn ở cùng với gia đình Thừa Viễn, thanh nhàn tự tại.”

“Nàng ở cùng một chỗ với ta cũng có thể thanh nhàn tự
tại.” Triệu Duãn Đình nói ngay sau đó: “Nàng gả cho
ta, ban ngày ở bên này chơi với các cháu, ban đêm ta đến
đây, cả gia đình chúng ta cùng nhau ăn cơm, ăn xong nàng

theo ta trở về, đến ngày ta nghỉ hưu một, chúng ta cùng nhau chơi đùa với các cháu. Lan Dung, nàng không muốn sinh con, ta cũng không cần nàng sinh, nàng không muốn khiến người khác cười, chúng ta không làm tiệc cưới, nàng không cần phải lộ diện trước mặt người khác. Thậm chí nàng không thích ta thì ta cũng không ép nàng phải thích, nàng hãy coi như thương xót cho ta, cùng ta sống tiếp nửa quãng đời sau được không?" [Website đăng truyện chính thức: diendanlequydon.com]

Hắn chậm rãi nói, mắt dán vào khuôn mặt bà, nước mắt từ

từ rơi xuống khuôn mặt bà: "Lan Dung, nàng không thích ta nhưng nàng cũng không ghét ta đúng không?"

Nàng, nàng hãy coi như thấy ta tội nghiệp, hãy làm phu thê với ta, giống như những năm trong quá khứ, nàng cứ sống như bình thường, thích cười cứ cười, không thích cười thì không cần ép bản thân cười, chỉ cần nàng ở bên cạnh ta là được, chúng ta cùng nhau già đi, có được hay không?"

Hắn không cầu quá nhiều, chỉ cầu bà ở bên cạnh hắn.

"Chàng cần gì phải ..." Ninh thị dừng một lát: "Hầu gia, chàng cũng không tính là già, hãy cười một người thật lòng thích chàng ..."

"Ta không muốn!" Triệu Duãn Đình cầm lấy cây nến trên cửa sổ ném xuống đất, nấp mặt của bà hôn sâu, hôn đến khi thê tử sắp không thể thở được, hắn vội vàng kéo y phục của bà: "Ta không muốn, ngoài nàng ra, ai ta cũng không cần, ta cũng không tin nàng không hề thích ta một chút nào, nếu không sao nàng lại như thế này?"

Hắn đặt tay lên ngực Ninh thị, kéo tay của bà đặt trên ngực mình, thở phò phò hỏi bà: “Nàng sờ xem, nơi này của nàng cũng đập nhanh giống như ta, Lan Dung, nàng đừng tự lừa gạt bản thân mình nữa, nàng cũng thích ta đúng hay không?”

Ninh thị muốn rút tay về, nam nhân không buông, bà lắt đắc dĩ thở dài: “Nếu người khác làm như vậy với ta, ta cũng thở không nổi...”

“Đáng tiếc chỉ có mình ta mới có thể đối với nàng như vậy.” Im lặng một lát, Triệu Duẩn Đình chợt cười, kéo quần của bà xuống thuận thực công thành đoạt đất: “Lan Dung, nàng hãy nghe cho kỹ, ta sẽ không bỏ qua, chỉ cần có cơ hội ta sẽ đến tìm nàng... Lan Dung, Lan Dung, đồng ý với ta, chúng ta hãy hòa thuận vui vẻ sống qua ngày, đừng để cho bọn nhỏ lo lắng được không?”

Ninh thị không để ý đến hắn.

Triệu Duẩn Đình luôn có biện pháp làm cho bà mở miệng, dù cho lời thề tì nói là không phải là điều hắn muốn nghe.

Tuy nhiên, cuối cùng hắn vẫn phóng ra ở bên ngoài, hắn không muốn thề tì phải uống thuốc đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.